PROF.COORDONATOR: BALEA LILIANA CARMEN

LUCRĂRILE PROIECTULUI EDUCAȚIONAL INTERNAȚIONAL

„ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC-DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV"

BUFTEA 2023

Telefon: 0757789585
E-mail: office@cadredidactice.ro
Site: www.cadredidactice.ro

LUCRĂRILE PROIECTULUI EDUCATIONAL INTERNAŢIONAL
„ÎNVĂŢĂMÂNTul ROMÂNESC - DE LA MODELUL TRADIŢIONAL LA MODELUL INOVATIV”

ISBN 978-973-0-38224-2.

REFERENTI STIINTIFICI:

Prof. dr. conf. Universitar Vinnicenco Elena - Universitatea Pedagogică de Stat ”I.Creangă„ Republica Moldova, orașul Chișinău
Prof. Teodorovici Cristina - C.S.E.I. Suceava
Prof. dr. Tudor Cosmin-Ionut - Liceul Teoretic Mihail Sadoveanu, Bucuresti
Prof. Laszlo Brassa - CJRAE Covasna
Prof. dr. Florentina Răducanu - Școala Gimnazială „Elena Văcărescu”, București
Prof. dr. conf. Universitar Vacarciuc Mariana - Universitatea Pedagogică de Stat ”I.Creangă„ Republica Moldova, orașul Chișinău
Prof. Balea Liliana Carmen - Director Gradinitia „Casuta Copilariei” , Buftea

EDITOR:

Prof. Balea Liliana Carmen

REDACTOR:

Prof. Balea Liliana Carmen

AUTORII ISI ASUMA INTREAGA RESPONSABILITATE PENTRU CONTINUTUL MATERIALELOR PUBLICATE !

BUFTEA, 2023

Cuprins

I. LUCRĂRILE PROIECTULUI MULTIDISCIPLINAR INTERNAȚIONAL
„ÎNVĂȚĂMÂNTul ROMÂNESC - DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV” ….. 4

1. Secţiunea I - Studii de specialitate, studii de caz, articole, proiecte didactice;…….....5

2. Secţiunea II - Proiecte educationale inovatoare (educatie parentala, educatie ecologica, educatie pentru sanatate, educatie financiara, educatie interculturala, educatie emotionala, educatie incluziva, educatie civica, educatie patriotica, etc.);……...….2072

LUCRĂRILE PROIECTULUI MULTIDISCIPLINAR INTERNAȚIONAL

„ÎNVĂȚĂMÂNTul ROMÂNESC - DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV”

Secţiunea I

Studii de specialitate, studii de caz, articole, proiecte didactice;

TRADIȚIONAL ȘI MODERN ÎN PROCESUL EDCATIV DIN GRĂDINIȚĂ

Mogoș Georgiana Elena
Grădinița cu P.P. „Otilia Cazimir” Galați

Motto: „Să nu-i educăm pe copii pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari. Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.” (Maria Montessori)

În societatea contemporană, cu schimbări rapide şi efecte imediate, educaţia şi învăţământul trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât să putem vorbi despre o permanentă inovaţie şi creaţie in activitatea didactică.

Demersul educațional specific vârstei preșcolare presupune proiectarea și desfășurarea activităților didactice având în centru dezvoltarea globală a copilului, pe învățarea activă și formarea unor deprinderi care să-i faciliteze acestuia integrarea în viața socială și școlară.

Astfel, educația trebuie să conducă la schimbarea sistemului de valori, să orienteze către libertate interioară, respect, dreptate, frumusețe, bunătate și compasiune, valori fundamentale ale umanității.

Pentru creşterea calităţii procesului instructiv-educativ din grădiniţă, trebuie perfecţionate metodele tradiţionale, dar şi introducerea unor metode şi procedee educative moderne. Stilul didactic ce trebuie adoptat este în funcţie de personalitatea copiilor.

Proiectarea unui demers didactic, diferit de cel tradiţional dă posibilitatea fiecărei educatoare să-şi valorifice propria experienţă prin utilizarea unor metode moderne într-o abordare interdisciplinară.

Permanenta necesitate de modernizare și eficentizare a învățământului românesc, de aliniere la standardele europene, face ca demersului didactic tradițional să i se imprime o direcție inovativă, constructivă, adaptată vremurilor în care trăim.

Inovarea a devenit o nevoie esențială pentru buna desfășurare a educației, a vieții. Astăzi, când timpul se scurge mai repede decât oricând, valorile tradiționale par a rămâne în umbră, făcând loc derutei, dezordinii, presiunii și haosului. Noi nu trebuie să formăm copiii fragili și vulnerabili. Într-o lume guvernată de viteză, copiii noștri trebuie să fie curajoși, inventivi și cu rădăcini adânci în trecut. Atunci când grădinița devine un centru de stimulare a gândirii, a învățării, având la bază informația, putem vorbi despre formarea umană eficientă.

Inovația, tradiția și cultura sunt elemente funundamentale pe care se sprijină o educație de calitate: tradiția și cultura prespun identitate, valorizare și continuitate, ele fiind punctul de pornire al inovației. Astfel, nu trebuie să uităm să insuflăm copiilor și din tradițiile și obiceiurile poporului român, care sunt atât de frumoase.

Consider că ar trebui ca copiilor să li se insufle tradițiile și obiceiurile poporului român de la vârste cât mai fragede, în același timp cu valorile moderne. Copiii trebuie să cunoască istoria poporului român, tradițiile, obiceiurile și valorile promovate de-a lungul timpului deoarece aceștia trebuie să aibă ca punte de plecare o bază solidă.

Măiestria didactică

Grozavu Daniela Monica
prof Scoala Gimnaziala „Avram Iancu” – București

„Copiii nu sunt singurii care cresc. Și părinții cresc. Tot așa cum noi ne privim copiii, să vedem ce fac cu viețile lor, tot așa ne privesc și ei pe noi, să vadă ce facem noi cu ale noastre. Nu le pot spune copiilor mei să ajungă până la stele. Tot ce pot face este ca eu să mă-ntind spre ele.”

(Joyce Maynard- scriitoare și eseista - familie și parenting)

In didactica tradiţională, predarea a fost cunoscută şi interpretată ca o activitate a profesorului, care constă în transmiterea de cunoştinţe către elevi. În vorbirea obişnuită se utilizează acest termen „am de predat sau am predat o lecţie despre…”. În viziunea învăţământului modern, predarea este o noţiune cu un conţinut mult mai bogat, cuprinzând tot complexul de acţiuni desfăşurate de profesor în cadrul lecţiei, care îşi extind influenţele şi dincolo de lecţie, prin care acesta organizează, conduce, îndrumă şi evaluează activitatea de învăţare a elevilor. Predarea implică *formarea* elevilor.

Profesorul nu este numai o sursă de informare a elevilor; el este, în acelaşi timp, specialistul care ştie să trateze această informaţie, s-o prelucreze astfel încât s-o adapteze la sistemul de gândire al celor ce învaţă, s-o facă asimilabilă.

Mai mult, profesorul este cel care selecţionează şi ordonează informaţiile în optica sporirii eficienţei lor formative. El asigură condiţiile necesare pentru ca sursele de informaţii şi modalităţile de difuzare a lor să funcţioneze la modul optim. Profesorul îi îndrumă şi-i conduce pe elevi la diverse surse de informare, odată cu achiziţionarea noilor cunoştinţe învăţându-i şi tehnicile de dobândire a acestora, de investigare şi descoperire a lor. Elaborează o strategie didactică, un program de acţiune cu obiective precise în care prefigurează comportamentele la care urmează să ajungă elevii prin parcurgerea fiecărei secvenţe de instruire şi a lecţiei întregi.

„ — Cine eşti tu ? zise Micul Prinţ. Eşti tare frumoasă…

— Sunt o vulpe – zise vulpea.

— Vino să te joci cu mine – o pofti Micul Prinţ. Sunt atât de trist…

— Nu pot să mă joc cu tine – zise vulpea. Nu sunt îmblânzită.

— A ! Iartă-mă – rosti Micul Prinţ. […] Ce înseamnă « a îmblânzi » ?

— E un lucru care prea e dat uitării – zise vulpea. Înseamnă « a-ţi crea legături »…

— A-ţi crea legături?

— Desigur – zise vulpea. Tu nu eşti încă pentru mine decât un băieţaş aidoma cu o sută de mii de alţi băieţaşi. Iar eu nu am nevoie de tine. Şi nici tu n-ai nevoie de mine. Eu nu sunt pentru tine decât o vulpe, aidoma cu o sută de mii de alte vulpi.

Dar dacă tu mă îmblânzeşti, vom avea nevoie unul de altul. Tu vei fi, pentru mine, fără seamăn în lume…

— Încep să înţeleg – zise Micul Prinţ. E undeva o floare… mi se pare că m-a îmblânzit… […]

(Antoine de Saint Exupery – *Micul print)*

Am pornit cu acest preambul, pentru a sublinia măiestria didactică.

Iată care sunt competenţele necesare pentru un profesor pentru a realiza o activitate de predare eficientă, ce țin de măiestria didactică.

Preocupare şi respect pentru elevi şi pentru activitatea de învăţare a acestora

Profesorul arogant, superior, sigur pe posesia cunoaşterii nemărginite, chiar dur şi indiferent reprezintă o tradiţie ce moare greu, pe care mulţi dintre noi am cunoscut-o când am fost elevi. Exact opusul acestei atitudini şi a acestui

comportament este dezirabil pentru un profesor, indiferent de disciplina pe care o predă. Ea poate fi numită generozitate, sau pur şi simplu, respect pentru ceilalţi. „*Aristotel a vorbit mult despre ceea ce poate fi tradus, în mod comun, prin mărinimie, ce face posibilă generozitatea. Atitudinea corectă faţă de cunoaştere este cu siguranţă una generoasă, o atitudine care este motivată cu putere de faptul că, cunoaşterea care permite anumite sentimente de identificare şi de apartenenţă, nu suferă mai mult când este împărtăşită altcuiva. Predarea, având la bază aceste atitudini, este tot timpul o şansă de dăruire, de binefacere.*” Dăruirea pe care trebuie să o simtă fiecare profesor atunci când predă, conştientizarea cu onestitate a ceea ce ştiu sau nu ştiu elevii sunt calităţi absolut necesare pentru a preda. Trebuie remarcată şi disponibilitatea profesorilor de a oferi consultaţii în legătură cu activitatea de predare-învăţare.

Implicarea activă în procesul didactic

Predarea de o înaltă calitate implică recunoaşterea că elevii trebuie angajaţi în sarcinile de învăţare într-un mod în care vor reuşi să înţeleagă informaţia. Înţelegerea manierei în care trebuie să se înveţe un anumit subiect sau o anumită temă şi punctarea asupra aspectelor care necesită o mai mare atenţie se află în strânsă legătură cu învăţarea de înaltă calitate. Predarea eficientă dezvoltă, cultivă la elevi un sentiment de control asupra învăţării, cât şi interesul pentru cunoaştere: „*instruirea este o stare provizorie care are ca obiectiv a-l face pe cel care învaţă să conştientizeze că poate rezolva problemele de unul singur*”; aceasta oferă sarcini de învăţare relevante la un nivel adecvat pentru înţelegerea actuală a elevilor; recunoaşte că fiecare elev va învăţa cel mai bine dacă se va folosi de stilul propriu şi nu va adopta un alt stil; ajută elevii să înţeleagă esenţa învăţării şi a investigaţiei temelor propuse. De asemenea, este o modalitate de a trezi spiritul creativ al elevilor, fără de care o abordare adâncă a cunoaşterii ar fi imposibilă.

Dă dovadă de interes şi oferă explicaţii suplimentare

Necesitatea de a oferi explicaţii clare la unele teme complexe este o sarcină obligatorie pentru un cadru didactic. Dar şi mai important este a face ca materialul să pară interesant, astfel încât pentru elevi să fie o plăcere să-l înveţe. Profesorul trebuie să fie capabil să ajungă la sensul cel mai accesibil şi mai interesant al unui material pentru ca, mai târziu, să-l poată transmite elevului.

Este deschis la provocările intelectuale

Cercetările realizate asupra educaţiei arată că aşteptările înalte ale profesorului sunt asociate cu un nivel ridicat al performanţei elevilor. Cadrele didactice ar trebui să privească predarea într-un mod activ, ca pe o activitate dinamică, o sarcină ce trebuie realizată. Spiritul de aventură trebuie să fie prezent în fiecare moment al activităţii lor chiar dacă sunt definite cu exactitate adevărurile ce trebuie predate. În acest context, este necesar ca profesorul să le precizeze elevilor ce trebuie să înveţe pentru a înţelege cunoaşterea promovată de discipline.

Capacitatea de a învăţa de la elevi

Pentru mulţi profesori este foarte dificil a recunoaşte că nu deţin adevărurile absolute ale disciplinei pe care o predau, că nu este omeneşte posibil să fie depozitari ai întregii cunoaşteri, din moment ce, conform ultimelor statistici, aceasta se dublează la cinci ani. Adeseori, profesorii pot descoperi lucruri foarte interesante de la elevi, dacă vor încerca să stabilească o relaţie de colaborare cu aceştia sau dacă vor studia produsele învăţării lor. Învăţarea din experienţa elevilor poate fi o sursă de cunoaştere foarte valoroasă, pentru că reprezintă o altă perspectivă de abordare a informaţiilor.

Predarea eficientă trebuie să fie deschisă la schimbare şi să încerce în mod constant să descopere care sunt efectele ei asupra învăţării. Ea trebuie să se modifice permanent în funcţie de rezultate.

Un profesor competent ar trebui să identifice neînţelegerile elevilor în legătură cu materia predată la ora de curs, dar şi în legătură cu studiul individual, pentru ca, ulterior, să încerce să facă modificările necesare pentru o structurare adecvată a curriculumului şi pentru o evaluare corectă.

În relaţia sa cu elevii, profesorul trebuie să dea dovadă de creativitate, să improvizeze permanent pentru a reuşi să-i surprindă, să-i facă să participe din plăcere, necondiţionat la activităţi. Pentru aceasta, profesorul poate realiza „*o alternare continuă de metode de predare, de modalităţi de prezentare a materialelor*” la care face apel sau trimiteri, să comunice permanent cu elevii etc. Profesorii trebuie să fie interesaţi în a învăţa ei înşişi dintr-o varietate de surse, despre cum şi-ar putea îmbunătăţi predarea. Ei realizează că un curriculum are nevoie să conţină diferite modalităţi de a încuraja elevii să înveţe dar, în acelaşi timp, „*trebuie să ţină cont că există o varietate de stiluri de învăţare şi să încerce să se plieze într-o măsură cât mai mare pe acestea*”.

Focalizarea pe competențe oferă un valoros context de învățare:

Profesorul învață să valorizeze o serie de contexte reale, care prin caracterul lor integrat apropie disciplina predată de perspectiva pragmatică a competențelor cheie (organizez învățare în cadrul unui context semnificativ pentru elevi – nu între copertele unei cărți!)

Profesorul învață să conecteze demersul didactic la alte discipline școlare și la experiențele de învățare ale elevilor.

Profesorul învață să proiecteze activități „în mozaic” care combină într-o manieră articulată componente din mai multe competențe-cheie, realizând astfel deschideri transdisciplinare în cadrul unui demers didactic ce aparține de fapt disciplinei în care este specializat.

Profesorul învață să își pună întrebări referitoare la utilitatea unor conținuturi, identificând treptat clișee metodologice nocive și aspecte irelevante.

Profesorul învață să îl sprijine pe elev să învețe pentru a se adapta pe tot parcursul vieții – demersul de proiectare „în mozaic” se transferă treptat la clasă și în obiceiurile cognitive ale elevului.

Astfel, fiecare profesor format mono disciplinar poate ajunge să transfere „predarea disciplinei” într-un set de contexte, concepte și metodologii care îl sprijină în mod real pe elev să-și formeze competențe-cheie, învățând pas cu pas să facă deschideri multi, inter și chiar transdisciplinare. Pentru ca acest lucru să se întâmple, rolurile tradiționale ale profesorului trebuie redefinite. În egală măsură, trebuie să dețină la nivel dezvoltat fiecare competență pe care dorește să o dezvolte la elevii săi.

DASCĂL MODEL - Profesorul oferă elevului reperele necesare pentru a atinge țintele propuse. Elevul acceptă provocarea și pornește în călătorie alături de cadru didactic.

DASCĂL PRIETEN - Profesorul este un prieten la care elevul poate apela atunci când are nevoie. Profesorul sprijină, ascultă și ajută elevul.

DASCĂL CĂLĂUZĂ - In călătoria cunoașterii, profesorul cunoaște reperele si-i prezintă elevului alternativele și solutiile optime pentru atingerea unei ținte. Relația se bazează pe respect reciproc. Profesorul nu dictează răspunsuri, ci oferă direcții pentru ajungerea la destinație, creeaza conexiune între profesor și elev.

DASCĂL MAGICIAN - Pregătirea temeincă a profesorului îi oferă această postură prin care îl îndruma pe elev sa folosească obiectele și instrumentele pentru învățare.

DASCĂL CONSILIER - Profesorul e cel de la care elevii asteaptă sfatul cel bun, este dirigintele în toate zilele săptămânii, alături de elevii săi ațât în momentele grele, dificile, dar și în momentele de cumpănă ale elevilor.

DASCĂL MAESTRU - Profesorul oferă imaginea standardelor de cunoaștere și acțiune, îl asteaptă pe elev să obtină cunostințe, abilități, competențe.

DASCĂL SUSŢINĂTOR - Profesorul este alături de elevii săi, este sprijin pentru depășirea dificultăților întâmpinate în învățare.

DASCĂL FACILITATOR - Profesorul nu oferă cunoaștere, ci face posibil accesul copilului la cunoaștere.

Un sfat care derivă din această perspectivă centrată pe student este să stabilești o conexiune cu elevii. Pentru o învățare eficientă e nevoie ca elevii să aibă încredere în profesorul lor și să se simtă confortabil în clasă, doar așa pot să se concentreze pe sarcinile de lucru. În acest sens, putem lua o serie de măsuri pentru a spori încrederea elevilor noștri și a le oferi cel mai bun mediu de învățare. Putem să încercăm să îi cunoaștem mai bine, să purtăm conversații cu ei și despre ei, despre ce le place să facă la școală sau în timpul lor liber, ce îi motivează, cum se simt în diverse situații. Putem să le dăm teme unde sunt încurajați să vorbească despre propriile lor experiențe și propriile lor interese. Putem să încurajăm discuțiile la clasă și să îi lăsăm pe elevi să devină centrul atenției. Putem să facem diverse activități educative în timpul liber alături de elevii noștri.

Tot din perspectiva centrată pe elev derivă și sfatul de a da elevilor informațiile de care au ei nevoie și nu cele pe care considerăm noi, ca profesori, că au nevoie să le cunoască. Asta înseamnă să avem încredere în elevi și în procesul lor individual de învățare, dar și să abordăm o manieră de predare în care nu dăm pur și simplu date și informații pe care elevul trebuie să le memoreze ci îi oferim explicații, îi spunem ce vor să spună datele, ce aflăm prin informațiile acestea despre lumea în care trăim.

Măiestria didactică a cadrului didactic, susținută si de resursele potrivite, de o platformă ce îi trage pe elevi, dar ce este utilă și profesorului, toate conduc cu succes către a avea elevi și profesori motivați, dornici să fie activi la ore, să fie mereu informați prin mijloace moderne și accesibile, iar dacă noi avem elevi parteneri în actul educațional atunci și orele noastre vor fi o reușită, ne vom atinge obiectivele.

Bibliografie:

• Bruner, Jerome Seymour, Toward a Theory of Instruction, Cambridge, 1966;

• Eble, K. E., The Craft of Teaching (2nd ed.), San Francisco,1988; • Sawyer, Walter Warwick, Mathematician’s Delight, Harmondsworth, 1943.

• Popenici, Stefan – Pedagogie alternativă, Polirom, 2001 (text adaptat de Vera Elek)

STRATEGII INTERACTIVE ÎN PROIECTAREA DIDACTICĂ

Prof. Andreea-Loretta GOJEI
Grădinița cu Program Prelungit ”Palatul Fermecat” Reșița

Imperativul calităţii în educaţie obligă la o reconsiderare a demersului educaţional al profesorului, astfel încât strategiile didactice elaborate să fie centrate pe învăţare şi, respectiv, pe cel care învaţă.

Este esenţială construirea unor strategii didactice bazate pe acţiune, aplicare, cercetare şi experimentare pentru a asigura dezvoltarea şi valorificarea resursele cognitive, afective şi acţionale, pentru a-i „instrumenta” pe copii în vederea adaptării şi inserţiei optime în mediul socio- profesional,. Astfel, li se va crea preşcolarilor ocazia de a practica o învăţare de calitate, de a realiza achiziţii durabile, susceptibile de a fi utilizate şi transferate în diverse contexte instrucţionale şi nu numai. Beneficiind de o îndrumare competentă, având suportul unor profesori care îi respectă şi sunt interesaţi continuu de ameliorarea nivelului lor de achiziţii şi competenţe, preşcolarii vor avea posibilitatea să realizeze obiectivele învăţării şi să finalizeze cu succes această activitate. Astfel şi şansele lor de reuşită socială vor spori considerabil.

Strategiile didactice interactive promovează o învăţare activă, implică o colaborare susţinută între elevi care, organizaţi în microgrupuri, lucrează împreună pentru realizarea unor obiective prestabilite. Cadrul didactic plasează accentul nu pe rolul de difuzor de mesaje informaţionale, ci pe rolurile de organizator, facilitator şi mediator al activităţilor de învăţare. Demersul didactic trebuie conceput astfel încât nu îl are în centru pe profesor, ci pe elev. Rolul profesorului rămâne unul capital, însă, renunţând la vechile practici educaţionale rigide şi uniforme, el devine organizator al unui mediu de învăţare adaptat particularităţilor şi nevoilor beneficiarilor, facilitând procesul învăţării şi dezvoltarea competenţelor.

Proiectând şi realizând activităţi de predareînvăţare-evaluare bazate pe strategii didactice interactive, cadrul didactic oferă elevilor multiple ocazii de a se implica în procesul propriei formări, de a-şi exprima în mod liber ideile, opiniile şi de a le confrunta cu cele ale colegilor, de a-şi dezvolta competenţele metacognitive.

Strategiile didactice interactive au un rol determinant în activitatea instructiveducativă, fiind prezente în toate etapele conceperii şi realizării efective a acesteia:

- proiectarea, atunci când profesorul, raportându-se la celelalte componente ale procesului de învăţământ (obiective, conţinuturi, timp, forme de organizare etc.), elaborează strategia didactică optimă;
- desfăşurare efectivă a activităţii – strategia didactică devine un instrument concret care permite realizarea obiectivelor propuse;
- (auto)evaluarea, alături de alte componente ale procesului de învăţământ, strategia didactică devine “obiect” al evaluării profesorului, apreciindu-se, în funcţie de rezultatele obţinute, calitatea acesteia şi gradul de corespondenţă cu finalităţile, conţinutul, formele de organizare a procesului de învăţământ.

Practicile educative de predare inovative şi de stimulare a potenţialului creativ al elevului se înscriu în dezideratele pedagogiei moderniste şi postmoderniste, de cooperare şi reflexie asupra învăţării. Specific instruirii interactive este interrelaţia de învăţare care se stabileşte atât între preşcolar şi profesori cât şi între copil-copil. Munca activă şi creativă a elevului are la bază procedee de construcţie a cunoaşterii, de restructurare a ideilor, de regândire a gândirii, metacogniţia. Însuşirea strategiilor metacognitive are în vedere reflectarea din partea preşcolarului asupra propriei identităţi, ca subiect al învăţării, efectuând analize de nevoi şi aşteptări educaţionale proprii intereselor sale, în concordanţă cu particularităţile şi posibilităţile cognitive, practice şi efort intelectual şi fizic de care dispune. Metacogniţia presupune în plus analiza gradului de dificultate a sarcinilor de învăţare şi a strategiilor oportune de rezolvare eficientă a acestora.

Strategia didactică este modalitatea eficientă prin care profesorul îi ajută pe copii să acceadă la cunoaştere şi să-şi dezvolte capacităţile intelectuale, priceperile, deprinderile, aptitudinile, sentimentele şi emoţiile. Ea se constituie dintr-un ansamblu complex şi circular de metode, tehnici, mijloace de învăţământ şi forme de organizare a activităţii, complementare, pe baza cărora profesorul elaborează un plan de lucru cu elevii, în vederea realizării cu eficienţă a învăţării. În elaborarea acestui plan de lucru, profesorul ţine cont de o serie de factori care condiţionează buna desfăşurare a acţiunilor de predare/învăţare/evaluare, variabile ce ţin de copil, de curriculum, de organizarea şcolară şi chiar de profesorul însuşi.

Important este ca profesorul să prevadă implicarea preșcolarilor în realizarea acestui plan de lucru, în calitate de subiecţi activi ce contribuie la construirea propriei cunoaşteri. Strategia didactică – în viziune postmodernistă – devine astfel rodul unei participări colaborative desfăşurate de profesor împreună cu elevii, aceştia completând planul de lucru cu propriile interese, dorinţe de cunoaştere şi de activitate intelectuală. Astfel, aceştia pot să-şi manifeste dorinţa de a învăţa prin cooperare, în echipă, colectiv sau individual, pot să opteze pentru anumite materiale didactice pe care să le folosească, pentru anumite metode, tehnici sau procedee de lucru.

În cazul folosirii unei metodologii interactive, rolurile cadrului didactic se diversifică, se îmbogăţesc, astfel că el devine animator, consilier, moderator, participant alături de elevii săi la soluţionarea problemelor, chiar membru în echipele de lucru. Creşte gradul de activism şi de implicare a preșcolarului la activitate, de la simplu receptor la participant activ. Interactivitatea presupune şi o atitudine pozitivă faţă de relaţiile umane, faţă de importanţa muncii în echipă şi o deschidere faţă de cooperare, o atitudine de susţinere a ideilor apărute prin colaborarea cu ceilalţi. Specifică metodelor didactice interactive este şi multirelaţionalitatea între profesor şi elevi, între preșcolar şi colegii săi, pe de o parte, dintre preșcolari şi conţinut pe de altă parte. Metodele expozitive nu solicită schimburi între agenţii educaţionali, fiind unidirecţionale, mesajul circulând doar dinspre profesorul – emiţător către preșcolarul – receptor.

Metodologia interactivă ţinteşte, pe lângă realizarea obiectivelor de ordin cognitiv (stimularea proceselor cognitive superioare, dezvoltarea capacităţii de a lega cunoştinţele între ele şi de a crea reţele conceptuale, dezvoltarea inteligenţelor multiple etc.) şi atingerea obiectivelor de ordin socio- afectiv (dezvoltarea capacităţilor de comunicare, de dialogare interpersonală şi intrapersonală, stimularea încrederii în sine, stimularea capacităţilor de reflectare asupra proprilor demersuri de învăţare – metacogniţia şi asupra relaţiilor interumane etc.)

Există o relaţie strânsă între organizarea şi structurarea conţinutului informaţional, nivelul de abstractizare şi generalizare a cunoştinţelor, dozarea şi prelucrarea metodologică a acestora în manualele şcolare şi luarea unor decizii metodologice din partea profesorului. Maniera tradiţională, lineară, bazată cu precădere pe prezentarea, descrierea, exemplificarea conţinuturilor impune cu precădere în procesul de transmitere – asimilare a cunoştinţelor folosirea metodelor tradiţionale şi de multe ori pasive (metode de expunere orală şi continuă a cunoştinţelor, demonstraţia, exemplificarea etc.). Dacă decizia cadrului didactic vizează prezentarea informaţiilor într-o manieră activ-problematizantă, impunând participarea directă a elevilor în redescoperirea cunoştinţelor, atunci şi metodologia utilizată implică metodele active şi interactive (problematizarea, descoperirea, colaborarea, studiul de caz, învăţarea reciprocă, etc.)

În acelaşi timp, metodele interactive accentuează latura formativ-educativă de dezvoltare a personalităţii atât prin oferirea de ocazii de a descoperi şi a valida în practică cunoştinţele teoretice cât şi prin oportunităţile sociale de dezvoltarea a trăsăturilor de caracter, de voinţă şi persverenţă.

Specificul metodelor interactive de grup este faptul că ele promovează interacţiunea dintre minţile participanţilor, dintre personalităţile lor, ducând la o învăţare mai activă şi cu rezultate evidente. Acest tip de interactivitate determină identificarea elevului cu situaţia de învăţare în care acesta este antrenat, ceea ce duce la transformarea acestora în stăpânii propriilor transformări şi formări.

Pe de altă parte, metodele interactive solicită anumite condiţii de timp mai îndelungat faţă de cele expozitive (de exemplu: timp de gândire acordat elevilor, timp de interrelaţionare, timp de expunerea a ideilor individuale şi comune, timp de evaluare etc.), anumite aptitudini ale preșcolarilor, de lucrul în colaborare, dorinţă de socializare, capacităţi de comunicare şi interrelaţionare, precum şi resurse materiale adecvate. Din partea profesorului, metodele didactice interactive necesită poate mai mult decât alte tipuri, un efort de proiectare şi corelare atentă a resurselor în concordanţă cu metodele, tehnicile şi forma de organizare grupală a preșcolarilor, pentru a menţine constant şi pentru mai mult timp interesul acestora pentru activitate.

Premisele utilizării metodelor moderne în cadrul sistemelor de instruire actuale trebuie raportate la didactica post-modernă care subliniază legătura dintre cele trei componente ale procesului de învăţământ: predare – învăţare - evaluare, şi teoriile învăţării, care reprezintă fundamentele sistemelor de instruire.

METODE MODERNE IN ACTIVITĂȚILE INTEGRATE IN GRĂDINIȚA DE COPII

Educatoare: Prof.FRÎNCU ALINA
GRĂDINIȚA P.P.’’CURCUBEUL COPIILOR’’ ARAD

Prin activităţile integrate desfăşurate cu copiii aducem un plus de lejeritate şi mai multă coerenţă procesului de predare-învăţare, punând un accent deosebit pe joc ca metodă de bază a acestui proces. Prin ele trebuie să utilizăm tehnici si metode active care să conducă la sporirea eficienţei muncii didactice a educatoarei prin impresionarea capacităţii copilului de aplicare a transferului de idei.

Metodele de învăţare constituie instrumente de prim rang în mâna educatorului, este calea eficientă de organizare şi conducere a învăţării, un mod comun de a proceda care reuneşte într-un tot familiar eforturile cadrului didactic şi ale copiilor.

În grădiniţă un accent deosebit se pune pe folosirea învăţării active şi pe cooperare, acestea concurând la obţinerea unor performanţe notabile. Atunci când se folosesc metodele de învăţare activă toţi copiii asimilează la un nivel mai profund, reţin ideile mai mult timp, sunt motivaţi şi le place şcoala, şi pot corela ceva ce au învăţat. cu viaţa reală şi în rezolvarea de probleme.

Iată câteva metode moderne aplicate în grădinită:

1. Cubul

Este o metodă folosită în cazul în care se doreşte explorarea unui subiect, a unei situaţii din mai multe perspective. Am folosit tot cu succes în activităţile de observare şi lectură după imagini, ori de câte ori a fost necesară observarea unui animal, obiect, plantă, fenomen din mai multe perspective, ori ca mijloc de fixare a unor informaţii obţinute.

Am introdus metoda cubului în activitatea de observare cu tema „Animale domestice în ograda bunicilor” - „Câinele”. Cum am procedat:

a. Am realizat un cub pe ale cărei feţe am scris cifrele de la 1 la 6, precizând că fiecare număr reprezintă o cerinţă adresată unui anumit grup.

b. Anunţarea temei - „Astăzi vom observa un animal domestic foarte îndrăgit: Câinele”. Am prezentat copiilor un căţel adevărat.

c. Am împărţit grupa de copii în 6 subgrupe urmând ca fiecare subgrupă să analizeze animalul din perspectiva cerinţei ce corespundea cifrei de pe una din fetele cubului. Numărul 1 înseamnă „Descrie!”, unde copiii aveau sarcina de a spune culoarea, mărimea, forma animalului observat; numărul 2 - „Compară!”, copiii având sarcina de a evidenţia asemănările şi deosebirile faţă un alt animal (la alegere); numărul 3 - „Asociază!”: „La ce te gândeşti când vezi un câine?”, „Ce simţi?”; numărul 4 - „Analizează!”: „Care sunt părţile componente ale câinelui?”; numărul 5 - „Aplică!”: „Ce foloase ne aduce câinele?”, „Cum ne ajută?”; numărul 6 – „Argumentează!” „pro” sau „contra” în ceea ce priveşte importanţa câinelui pentru om şi spune motivele pe care te bazezi în ceea ce afirmi.

d. După ce am constatat că toţi copiii au înţeles sarcinile impuse am acordat timpul necesar pentru rezolvarea acestora.

2. Mozaicul

Are ca scop învăţarea prin cooperare într-un grup mic de copii a unui conţinut mai dificil. În procesul instructiv-educativ din grădiniţă,am aplicat această metodă în cadrul activităţii de cunoaşterea mediului, folosind ca mijloc de realizare observarea. Astfel, în activitatea de observare cu tema „Iepurele’’, am respectat etapele impuse de tehnică :

- Constituirea grupurilor cooperative - s-a lucrat în grupuri egale numeric.Toţi cei din grupa 1 au învăţat despre părţile componente ale animalului. Cei din grupa 2 au învăţat despre însuşirile şi trăsăturile caracteristice ale acestuia. Copiii de la grupa 3 au învăţat despre hrană şi foloase, iar cei de la grupa 4 au învăţat despre mediul de viaţă al animalului.
- Activitatea cu grupuri de experţi Toţi copiii cu acelaţi număr au format un grup nou, în care au clarificat toate aspectele, au extras ideile esenţiale, au căutat modalităţi eficiente de transmitere a conţinutului colegilor din grupul cooperativ.
- Activitatea în grupurile cooperative. Fiecare copil a revenit în grupul cooperativ din care a provenit şi a prezentat celorlalţi conţinutul învăţat. ,,Expertul’’ a răspuns întrebărilor adresate de către ceilalţi şi astfel s-au clarificat unele nelămuriri. Obiectivul grupului a fost ca toţi copiii să înveţe tot materialul prezentat şi grupurile au fost responsabile de aceasta.
- Evaluarea individuală a copiilor am realizat-o prin răspunsuri orale la întrebări şi prin fişe individuale.

Utilizând tehnica mozaicului în activităţi, am observat multiple avantaje pentru copii.Am constatat adevărul aserţiunii ,,cel mai bine învăţ când îl învăţ pe altul’’.Dialogul pentru copii a fost foarte valoros deoarece a dispărut teama de a formula întrebări şi de a răspunde la ele. Faptul că toţi colegii au ascultat, a scăzut din anxietatea celor timizi care au dobândit încredere în sine şi curaj.

Am obtinut rezultate bune folosind această metodă si în repovestiri cum ar fi : ,,Alba ca zăpada”, ,,Punguţa cu doi bani”, ,,Soarele şi omuleţii de zăpada.

3.**Tehnica ,,Ştiu – vreau sa stiu –am inteles’’-**

Modelul de structurare a activităţii conform acestei metode se utilizeaza eficient îndeosebi în activitaţile de convorbire.Se parcurg mai mulţi paşi:

a.Prima etapă este centrată pe întrebarea,,Ce ştiu despre subiect ?’’ se suprapune momentului de actualizare a cunoştinţelor anterioare(,,idei ancoră’’).

b.A doua etapă este centrată pe întrebarea ,,Ce vreau să ştiu?’’si presupune realizarea unei liste de întrebări prin care subiectul a fost înscris în sfera de interes a copiilor(ex.,,Ce sunt stelele,cometele,sateliţii ?De unde vine soarele ?,etc’’)

c.Etapa a treia este centrată pe aserţiunea ,,Am învăţat’’,si presupune o monitorizare şi o conştientizare a cunoştinţelor noi, o comparare cu vechile cunoştinţe.

Printre metodele moderne de stimulare a creativităţii mai sunt :

1.Explozia stelară – este o metodă nouă de dezvoltare a creativităţii, similară brainstorming-ului. Începe din centru conceptului şi se *împrăştie* în afară, cu întrebări asemenea exploziei stelare;

2.**Colţurile** – are drept scop generarea unei dezbateri în contradictoriu în cadrul problemelor controversate, situaţii în care participanţii la discuţie pot avea puncte de vedere diferite.

3.Ciorchinele – ca şi brainstorming-ul, stimulează realizarea unor asociaţii noi şi permite cunoaşterea propriului mod de a înţelege o anumită temă;

Utilizarea metodelor moderne nu trebuie făcută în lipsa unor combinări şi armonizări cu metodele aşa-numite tradiţionale deoarece avantajele şi dezavantajele lor sunt complementare.

DEZVOLTAREA COMPETENŢELOR DE LECTURĂ ÎN CICLUL PRIMAR

Prof. Schenker Mureșan Sorina Emilia
Școala Gimnazială Simion Bărnuțiu Tiur-Blaj/Alba

Curriculum-ul actual promovează sistemul comunicativ-funcţional, sistem ce presupune formarea integrată a capacităţilor de receptare/ exprimare orală şi a celor de receptare a mesajului scris şi de exprimare scrisă. Calitatea procesului de comunicare eficientă va duce în final la formarea capacităţii de comunicare corespunzătoare pentru tinerii pe care îi formăm. Un alt element care se urmăreşte prin intermediul predării integrate constă în faptul că obiectivele nu mai vizează, în mod expres, asimilarea de cunoştinţe, ci ele se formează în situaţii concrete de comunicare. Noua abordare impune ca o necesitate formarea elevilor în spirit activ-participativ, dezvoltă la elevul de vârstă şcolară mică un ansamblu de atitudini şi motivaţii ce-l vor ajuta în continuare în studiul limbii şi literaturii române, stimulează interesul pentru formarea şi dezvoltarea competenţelor elementare de comunicare. Comunicarea este deosebit de importantă. Ea poate fi grea sau plictisitoare dacă nu este bine organizată, cu obiective clare, nu se realizează în forme de activitate variate şi atrăgătoare. În lecţii nu vom transmite reguli pe care elevii să le înveţe, ci vom forma şi consolida deprinderi de comunicare. Şcolarii înţeleg logica limbii, bogăţia ei şi se deprind să folosească în mod corect şi conştient, atât în vorbire, cât şi în scriere, o exprimare corectă. Ei reuşesc să înţeleagă mai bine gândurile altora şi să se folosească de limbă ca mijloc de comunicare, de acumulare a unor cunoştinţe. Învăţarea cunoştinţelor de limbă asigură, în acelaşi timp, cultivarea „zestrei” lingvistice a copiilor şi contribuie la stimularea proceselor de cunoaştere, a gândirii abstracte, în mod deosebit. Privit în contextul prezentat mai sus, scopul fundamental al studiului limbii române este cultivarea limbajului elevilor, înţelegând prin limbaj, procesul de exprimare a ideilor şi sentimentelor prin mijlocirea limbii. Această disciplină are un pronunţat caracter practic, deşi operează cu abstracţiuni. Finalitatea studierii acestei discipline nu o constituie acumularea unui anumit număr de reguli, fără ca acestora să li se asigure o valoare funcţional - practică. A nu ţine seama de acest lucru înseamnă a face de-a dreptul imposibilă însăşi învăţarea regulilor şi normelor gramaticale, deoarece acestea nu pot fi însuşite decât prin procesul aplicării lor în practica exprimării. Cunoscându-se faptul că în studiul limbii se operează cu abstracţiuni, este cât se poate de elocvent rolul pe care-l are această disciplină în dezvoltarea gândirii logice a elevilor. Acest adevăr este şi mai relevant dacă se are în vedere legătura indisolubilă dintre limbă şi gândire, faptul că gândirea se concretizează prin intermediul limbii.

Cultivarea limbajului oral şi scris se realizează practic prin toate disciplinele de învăţământ ale ciclului primar, cu precădere prin obiectul limba română. Rafinarea exprimării, diversificarea şi nuanţarea ei depind de modul de stăpânire a resurselor limbii române, de operaţionalizarea normelor gramaticale într-o situaţie de comunicare. Descrierea categoriilor gramaticale, efectuarea analizelor sintactice şi morfologice, prezentarea teoretică, toate vor fi subordonate actului comunicării. Realizarea unei exprimări corecte, expresive şi nuanţate, civilizate, presupune un efort de elaborare privind alegerea cuvintelor, organizarea contextului sub coordonarea normelor standard de constituire şi operaţionalizare a limbii. Învăţarea limbii se realizează în situaţii simulate de viaţă, contribuind astfel nu numai la dezvoltarea limbajului activ, ci şi la cultivarea unui simţ lingvistic, la sesizarea semnificaţiilor sociale şi funcţionale ale limbii, pregătind elevii pentru cunoaşterea şi întrebuinţarea stilurilor funcţionale ale limbii literare. Deficienţele de exprimare, care îngreunează comunicarea verbală, vizează, în general: sărăcia vocabularului, decalajul mare între vocabularul activ şi cel pasiv, folosirea unor cuvinte a căror semnificaţie nu a fost corect înţeleasă. Curriculumul de limba română pentru învăţământul primar, componentă fundamentală a parcursului de învăţare oferit elevilor în contextul şcolarităţii obligatorii, insistă asupra dezvoltării competenţelor elementare de comunicare orală şi scrisă a copiilor, precum

şi pe structurarea la elevi a unui sistem de atitudini şi de motivaţii care vor încuraja studiul limbii române, vor forma la elevi deprinderi de civilizaţia comunicării, dezvoltând armonios personalitatea micilor şcolari sub aspect atitudinal şi comportamental. În societatea de azi, din cauza altor componente informative – radioul, televiziunea, cinematograful şi Internetul – cartea poate trece aproape neobservată.

Fără a minimaliza importanţa celorlalte mijloace moderne de informare şi culturalizare, trebuie spus că nimic nu poate înlocui cartea. În afara cărţii nu poate fi concepută o cultură sistematică a individului şi a societăţii.

Lectura are ca scop să dezvolte gustul elevilor pentru citit şi să-i facă să iubească cartea, să le satisfacă interesul pentru a cunoaşte viaţa, oamenii şi faptele lor. Din cărţi, copiii află multe lucruri despre anotimpuri, viaţa animalelor şi a plantelor, despre descoperiri geografice, despre evenimente şi personalităţi literare, artistice, istorice, despre frumuseţile şi bogăţiile patriei. Cărţile le vorbesc şi despre sentimentele omeneşti, despre prietenie, cinste,omenie. Citirea cărţilor contribuie la îmbogăţirea cunoştinţelor elevilor, la formarea unui vocabular bogat, la dezvoltarea exprimării. Eroii cărţilor devin modele pentru elevi. Copiii au impresia că participă direct la fapte şi evenimente din cuprinsul cărţii. Pe unii eroi îi iubesc, pe alţii îi urăsc. Ceea ce citesc în copilărie se întipăreşte în amintirea lor pentru toată viaţa şi influenţează dezvoltarea personalităţii. Lectura oferă copilului posibilitatea de a-şi completa singur cunoştinţele, de a le îmbogăţi.

Gustul pentru citit se formează printr-o muncă perseverentă a factorilor educaţionali. Pentru a fi eficientă lectura necesită nu numai îndrumare ci şi control. Deoarece în programa şcolară nu era prevăzută, la disciplina Limba şi literatura română, o oră specială, de lectură, am propus elevilor, la clasa a II-a şi a III-a opţionalul Literatura pentru copii. Astfel, pe parcursul acestor ore poate fi îndrumată şi verificată lectura elevilor.

Activităţile de lectură se desfăşoară în vederea realizării unor obiective specifice, cum sunt: stimulareagustului pentru lectură, apropierea copiilor de carte şi de cuvântul scris, formarea unei atitudini de grijă şi faţă decarte, familiarizarea copiilor cu diferite tipuri de scriere, îmbunătăţirea comunicării orale şi stimularea interesuluipentru citit-scris; cunoaşterea instituţiilor care se ocupă de apariţia, distribuirea sau păstrarea cărţilor, stimulareaimaginaţiei şi a creativităţii verbale, împărtăşirea experienţelor personale.Primii paşi făcuţi în vederea realizării obiectivelor propuse au fost amenajarea unor biblioteci în clase şirecomandarea listelor bibliografice în funcţie de următoarele criterii: gradul dezvoltării psihice a elevilor (gândire,limbaj, imaginaţie, emoţii, sentimente etice şi estetice); sfera de interese şi de preocupări ale elevilor identificateîn cadrul activităţii de cunoaştere psihopedagogică, dar şi din chestionare specifice, pentru elevi şi pentru părinţi;calităţile educative şi estetice ale cărţii indicate; calităţile stilului (simplitate, naturaleţe, proprietate) care săpermită elevului o înţelegere uşoară a mesajului lecturii.Cunoscând biblioteca, elevii sunt capabili să aleagă o anumită carte, fie din cele expuse, fie din listabibliografică, să caute o carte în rafturi, orientându-se după litera iniţială a autorului, să ceară o carte, precizândautorul şi titlul, să restituie cartea în termenul fixat şi în bune condiţii de prezentare, să solicite recomandarea unorcărţi care să corespundă unor anumite curiozităţi şi interese.

Acţiunile întreprinse cu biblioteca scolii, au dat roade. Încă din clasa I, când am vizitat întreaga şcoală, am intrat şi la bibliotecă. Au avut posibilitatea de a vedea rafturile cu cărţi, fişele cu evidenţa cititorilor, registrul în care sunt trecute cărţile existente în bibliotecă. Deşi au putut citi numai la sfârşitul clasei I, elevii au împrumutat diferite reviste sau albume cu imagini, pe care le-au „citit”.

Realizarea unui catalog al cărţilor din biblioteca personală şi selectarea acestora după conţinut. Dacă la început, unii au notat un număr mic de cărţi, la anumite intervale de timp, au mai apărut şi altele.

Pentru realizarea unei biblioteci în clasă elevii şi învăţătorul aduc cărţi, se fixează un bibliotecar elev şi apoi se procedează la împrumutarea cărţilor. Pentru a fi implicaţi activ în căutarea şi citirea cărţilor elevii sunt solicitaţi să realizeze fişe de autor pentru fiecare din scriitorii pe care îi citesc. Aceste fişe cuprind date biografice, titluri de cărţi din

opera acestora. În acest fel vor fi stimulaţi să caute şi alte cărţi ale autorului respectiv, pe lângă cele deja cunoscute. Jocurile literare sunt mijloace pasionante care-i invită pe copii la lectură. “Povestirea în lanţ” este un joc prin care conţinutul poveştilor citite este redat de cât mai mulţi elevi. Povestea este cunoscută de toţii elevii. Elevii sunt aşezaţi în cerc formând un “lanţ”. Este numit primul elev să povestească. Acesta povesteşte un fragment, altul continuă povestirea de acolo de unde s-a oprit primul şi tot aşa până la sfârşitul acesteia. Copilul care nu poate continua povestirea “rupe lanţul” şi drept pedeapsă trebuie să citească cu o lectură mai mult. Alt joc Recunoaşteţi povestirea place mult elevilor şi îi determină să citească povestirea pentru a putea câştiga jocul. Elevii sunt împărţiţi în grupe de câte patru. Se prezintă câte un fragment dintr-o povestire şi li se cere să recunoască titlul şi autorul. Câştigă cei care au recunoscut toate povestirile. La fel se desfăşoară şi jocul Recunoaşteţi personajul, cu deosebirea că din fragmentele prezentate trebuie să recunoască numele personajului şi titlul povestirii.

În afară de citirea independentă am folosit şi citirea în colectiv. Această citire se realizează de către învăţător sau câţiva copii care citesc mai bine şi are rolul de a aprofunda şi a purta discuţii pe marginea lecturii citite. Citirea lecturii cu voce tare îi determină şi pe alţii care citesc mai dificil sau într-un ritm mai lent să asculte cu plăcere, putând astfel să participe la discuţiile despre conţinutul povestirii citite, să evidenţieze trăsăturile personajelor, să explice cuvinte sau expresii mai puţin cunoscute.

Pentru a stimula interesul şi curiozitatea elevilor pentru lecturile pe care le au de citit, acestea pot fi citite parţial în clasă, continuarea lecturii urmând să o citească fiecare acasă pentru a observa ce s-a întâmplat mai departe în povestire.

Dramatizările după diferite lecturi “Doi prieteni”, “Bunicul”, “Puişorii” i-au determinat pe copii să participe cu mult entuziasm la citirea şi redarea conţinutului acestora. Foarte îndrăgite de copii sunt diafilmele. Ele prezintă opera în imagini, astfel că elevii vin mai repede în contact cu conţinutul lecturii. De asemenea discurile sau CD-urile cu poveşti îi atrag în mod deosebit.

Alte strategii utilizate în cazul activităţilor de lectură sunt:

Povestirea integrală sau parţială a unui text făcută de către un elev sau de către învăţător, metodăcare educă atenţia elevilor în toate calităţile ei, dezvoltă deprinderile de citire conştientă, fluentă, expresivă,formează deprinderi de povestire logică, de exprimare clară, de argumentare şi justificare a părerilor, stimulează trăiri afective, dezvoltă capacitatea de a discerne etic, stimulează dorinţa de a citi şi de a expune colegilor celecitite.

Citirea expresivă cu întreruperea lecturii într-un moment interesant al desfăşurării acţiunii, făcutăde către învăţător sau de către un elev, constituie un model de citire pe care copiii îl vor urma, trezeşte interesul,curiozitatea de a comunica lectura, stimulează emoţii şi sentimente.

Jocul literar realizat în diverse variante (numirea autorilor unor date; numirea operelor unui autor;identificare operei după lectura unui fragment; identificarea personajului după caracterizare sau după replică;recunoaşterea operei personajului, momentului acţiunii, după ilustraţii; continuarea povestirii întrerupte la unmoment dat; enumerarea mai multor opere ale unui scriitor; enumerarea mai multor opere cu aceeaşi temă sauacelaşi motiv; jocul cu versuri: recitare, recunoaştere, comunicare) antrenează şi dezvoltă spiritul de competiţie,stimulează dorinţa de a citi mai mult, de a se afirma în întrecere, formează capacitatea de selectare, de comparare,de asociere, de exprimare orală, spontană şi expresivă.

BIBLIOGRAFIE:

1. Pamfil, Alina - *Didactica limbii şi literaturii române*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2000;

2. Nuţă, Silvia - *Metodica predării limbii române în clasele primare, vol. I şi II*, Ed. Aramis, 2000, Bucureşti;

METODE INOVATIVE DE PREDARE -ÎNVĂŢARE- EVALUARE

Prof. Stoica Liliana Diana
Liceul Teoretic Bechet

Motto: „Să nu-i educăm pe copii pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari. Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.” (Maria Montessori)

Procesul de învățământ este un sistem complex, rezultat al interdependenței dintre predare, învățare sievaluare, cu o finalitate bine conturată – aceea de transpunere în practică a idealului educațional,dezvoltarea integral-vocațională a personalității. Calea principală prin care se realizează acest aspect este perfecționarea tehnologiei, respectiv a formelor, metodelor și mijloacelor prin care se ajunge la rezultatulscontat.Tehnologia didactică include într-un tot unitar toate componentele procesului de învățământ, insistândasupra interdependenței dintre conținut și toate celelalte aspecte, cum ar fi: organizarea, relațiile
profesorielevi, metodele, procedeele folosite etc. Un loc important în cadrul tehnologiei di
dactice îl ocupă strategiile didactice. Prin strategie didactică înțelegem un ansamblu de metode și procedee princare se realizează conlucrarea dintre profesori și elevi în vederea predării, învățări, dar și evaluării unuivolum de informații, a formării unor priceperi și deprinderi, a dezvoltării personalității umane.

Pentru definirea metodei ținem seama de faptul că termenul provine din cuvântul grec „methodes”, careînseamnă „cale”. Metoda de învățământ este un demers tipic, folosit în procesul de învățământ atât decătre profesor cât și de către educat în scopul educării acestuia din urmă, demers care are ca principaledeterminări, pe de o parte orientarea spre sporirea cunoașterii și perfecționarea capacități lor de cunoaștere, și pe de altă parte, relativa reglementare cu privire la etapele de parcurs, mijloacele strictnecesare, limitele de eficiență.

Învățământul modern pune un accent deosebit pe metodele interactive. Acestea presupun ca instruireasă se facă activ, elevii devenind astfel coparticipanți la propria lor instruire și educație. Prin folosireametodelor interactive în demersul didactic sunt satisfăcute următoarele cerințe psihopedagogice aleactivizării:

- pregătirea psihologică pentru învățare;
- prevenirea și reducerea influențelor negative ale diferitelor surse perturbatorii;
- asigurarea repertoriilor congruente;
- asigurarea unui limbaj comun între educator și educat;
- utilizarea unor modalități eficiente de activizare.

Prin folosirea metodelor interactive este stimulată învățarea și dezvoltarea personală, favorizând schimbul de idei, de experiențe și cunoștințe, asigură o participare activă, promovează interacțiunea, conducând la o învățare activă cu rezultate evidente, contribuie la îmbunătățirea calității procesului instructiv-educativ, are un caracter activ- participativ, o reală valoare active-formativă asupra personalității elevilor. Pentru utilizarea eficientă a acestor metode, în practica didactică, este necesară cunoașterea teoretică, ominimă experiență în utilizarea acestora și integrarea corespunzătoare în proiectul didactic, în interrelație cu metodele tradiționale. Acest mod de predare transformă elevul într -un actor, participant activ în procesul învățări, pregătit să-și însușească cunoștințele prin efort propriu, o angajare optimă a gândirii,mobilizându-l în raport cu sarcinile de învățare date, se identifică cu situația de învățare în care esteantrenat, fiind parte activă a propriei transformări și formări, generată de cunoaștere.

Practica didactică bazată pe metode interactive presupune:

➢interacțiuni verbale și socio-afective nemijlocite între elevi, grație cărora se dezvoltă competențeintelectuale și sociale transferabile în diferite contexte formale sau informale;

➢atitudine deschisă, activă, bazată pe inițiativă personală;

➢o învățare în colaborare cu ceilalți colegi;

➢angajarea intensă a elevilor în realizarea sarcinilor (chiar dacă în cazul unora dintre ei nu se produce la primele experiențe de acest gen);

➢responsabilitatea colectivă și individuală;

➢valorizarea schimburilor intelectuale și verbale, mizând pe o logică a învățări care ține cont de opiniile elevilor.Demersurile didactice de acest tip conduc spre un progres cognitiv centrat pedescoperirea celuilalt, a unei participări active și interactive, la reflecție comună în cadrul comunicăriieducaționale din care face parte.

Specific metodelor interactive este faptul că ele promovează interacțiunea dintre mințile participanților,dintre personalitățile lor, ducând la o învățare mai activă și cu rezultate evidente.

Metoda proiectului este o metodă de predare-învățare activ- participativă care promovează dezvoltarea capacităților dinamice, dezvoltarea aptitudinilor elevilor, dar și o metodă de evaluare. Proiectul este o activitate personalizată, elevii putând decide nu numai asupra conținutului, dar și asupra formei de prezentare. Stimulează acumularea de cunoștințe, dezvoltă capacitățile și abilitățile de comunicare,colaborare și ajutor, determinând învățarea activă. Trebuie, însă, să avem mare grijă, când, cum și ce metodă aplicăm, deoarece demersurile didactice pe care le inițiem trebuie să fie în concordanță cu particularitățile de vârstă și posibilitățile cognitive și practice ale copiilor. Nu orice metodă poate fi aplicată în cadrul oricărei categorii de activitate sau la orice nivel de vârstă. În alegerea metodelor pe care le vom aplica, trebuie să ținem cont de tema tratată,de tipul ei (de predare, învățare, evaluare) și de nivelul de dezvoltare intelectuală al copiilor.

De aceea, este necesar un studiu profund al acestor metode, o analiză amănunțită, creativitate, responsabilitatedidactică și capacitate de adaptare și aplicare.

Bibliografie:

Boncu Ștefan – *Psihosociologie școlară”,* Editura Polirom, București, 2013;

Nicola Ioan – *„Tratat de pedagogie școlară”,* Editura Aramis, București, 2003;

Mîndru Elena – *„Strategii didactice interactive”,* Editura Didactica Publishing House, București, 2005.

STRATEGII DIDACTICE EFICIENTE

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: ONCEA MARIA
GRĂDINIȚA P. N. ȘTIUCA

Strategiile didactice folosite de către cadrul didactic în desfăşurarea activităţii de predare-învăţare moderne şi adaptate nevoilor elevilor care fac parte dintr-o societate tehnologizată aflată în permanent evoluție și schimbare se constituie ca un imperativ al orientării moderne în educatie. Şcoala modernă trebuie să aibă iniţietivă si să stie cum să motiveze pe elev în învăţare şi cum să faciliteze procesul învătării, organizând şi dezvoltând strategii de lucru interactive, punând accentul pe utilitatea cunoştinţelor şi pe necesitatea însuşirii lor pentru a se descurca în viată. Analizând poziţia cadrului didactic în fata problemelor instruirii şi ale învăţării, profesorul Ioan Neacşu afirmă că "educatorii sunt solicitaţi astăzi, în mod continuu, să promoveze învăţarea eficientă si nu orice învăţare eficientă, ci una participativă, activă şi creativă." În acest sens apar ca adecvate activităţile care cer spontaneitate şi contribuie la dezvoltarea independenţei în gândire şi practică.

Strategia didactica este un termen unificator, integrator, care reuneşte sarcinile de învăţare cu situaţiile de învatare, reprezentând un sistem complex şi coerent de mijloace, metode, materiale şi alte resurse educaţionale care vizează atingerea unor obiective. Ea este necesară în orice act pedagogic, ocupând un loc central în cadrul activităţii didactice, deoarece
proiectarea şi organizarea lecţiei se realizează în funcţie de decizia strategică a cadrului didactic. Ea este concepută ca un scenariu didactic complex, în care sunt implicaţi actorii
predării - învăţării, condiţiile realizării, obiectivele şi metodele vizate. Astfel, strategia prefigurează traseul metodic cel mai potrivit, cel mai logic şi mai eficient pentru abordarea unei situaţii concrete de predare şi învăţare.

Metodele de învăţare moderne fac lecţiile interesante, sprijină elevii în înţelegerea conţinuturilor pe care să fie capabili să le aplice în viaţa reală.

Dintre metodele moderne specifice învăţării active care pot fi aplicate cu succes şi la elevii din ciclul primar, fac parte: brainstormingul, metoda mozaicului, metoda cubului, turul galeriei, ciorchinele, etc.

Utilizarea acestor metode antrenează elevii într-o continuă participare și colaborare, crește motivarea intrinsecă deoarece li se solicită să descopere fapte, să aducă argumente pro și contra, să se implice activ în activități care le stimulează dorința de cunoaștere si descoperire de lucruri noi. Lucrul în echipă dezvoltă atitudinea de toleranță față de ceilalți și sunt eliminate motivele de stres iar emoțiile se atenuează.

În opinia mea personală, procesul instructiv-educativ va avea succes doar în momentul în care profesorul conștientizează nevoile cognitive și psiho-emoționale ale copiilor iar, ca urmare a acestui lucru, este deschis spre formare și dezvoltare profesională și personală continuă astfel încât să îmbunătățească și să ajusteze procedura de lucru în beneficiul elevului, oferindu-i acestuia un mediu propice de învățare care să îi stimuleze gândirea critică, creativitatea, imaginația, rezolvarea creativă a problemelor, nu doar operațiile inferioare ale gândirii.

BIBLIOGRAFIE:

- Dumitru Ion Alexandru – Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest;
- Sarivan Ligia, coord. – Predarea interactivă centrată pe elev, Educaţia 2000, Bucureşti, 2005;
- M.Ed.C, “Învăţarea activă - ghid pentru formatori şi cadre didactice”, Bucuresti, 2001;
- Cerghit, I, Metode de învăţământ, , Editura Polirom, Iaşi, 2006.

Rolul noțiunilor de teorie literară în abordarea pastelului

Prof. Chiriac Angela
Școala Gimnazială Nr.2 Botoșani

Textul literar aduce cu el un mesaj care poate fi perceput diferit de la elev la elev. O altă abordare a operei lirice îl va face pe elev să parcurgă mai implicat semnificațiile textului. Conotațiile sunt percepute mai ușor dacă abordarea i se pare atractivă elevului.

Pastelul aduce cu sine sentimente, trăire, evocă peisaje, tablouri din natură din diferite colțuri ale țării, în diferite anotimpuri, iar elevului trebuie să i se ofere ocazia să trăiască sentimentele transmise.

Metodele de abordare a textului liric pot fi diversificate. Astfel, dacă în clasele mai mici se pune accentul pe imaginea transpusă, elevul fiind stimulat să reprezinte simbolic mesajul poetic, în clasele mai mari se pune accentual pe trăire. Dincolo de orice abordare, elevul trebuie să fie captivat de semnificația operei, nu să i se impună realizarea doar a unei compuneri după o structură deja știută. Jurnalul de lectură îl ajută pe elev să își structureze ideile, trăirile.

Percepând altfel lectura, elevul se schimbă, devine mai interesat de actul lecturii. Poezia, dincolo de vers, este trăire, este valorificarea frumosului și rolul ei este de a-l face pe elev să fie deschis spre valoare, frumos, dăinuire. Îl modelează pe elev prin valorificarea trăirilor, frumosului din jurul nostru.

Treptat însă, se introduc începând din clasa a V-a noțiuni de teorie literară care se îmbogățesc cu fiecare clasă gimnazială. O noțiune este definită o singură dată, dar ea se reia, aprofundând particularitățile, în funcție de textul supus studiului. Astfel elevii parcurg un întreg sistem de cunoștințe privind structura operei literare, specificul ei, mijloacele de reflectare a realității. Dar nu prezintă mare însemnătate memorarea definițiilor de teorie literară, cât aplicarea lor în comentariul literar - măsură sigură de evaluare a gradului în care au fost înțelese de către elevi. însușirea lor este un proces complex de lungă durată.

În desfășurarea procesului logic de formare a noțiunilor de bază în *Metodica predării limbii și literaturii române în școala primară, gimnaziu și liceu* autorii recomandă parcurgerea mai multor etape fără a recomanda „ad literam" respectarea acestora:

1. stabilirea noțiunii ce trebuie transmisă, descompunerea acesteia în elementele ei esențiale (operație efectuată mental de către profesor);
2. descompunerea, sub îndrumarea profesorului, a textului literar, (cunoscut direct și temeinic de către elevi), în funcție de notele esențiale ale noțiunii teoretice, considerarea separată a acestor părți ale textului și, implicit, ale noțiunii;
3. stabilirea relațiilor dintre părțile textului, respectiv dintre elementele constitutive ale noțiunii;
4. specificarea notelor esențiale caracteristice și sintetizarea lor;
5. sublinierea varietății notelor esențiale;
6. generalizarea, definirea noțiunii;
7. integrarea noțiunii în sistemul cunoștințelor;
8. fixarea, consolidarea noțiunii prin aplicare concretă pe texte;"

Receptarea operelor literare sau fragmentelor recomandate de programă și manualele școlare alternative existente se face diferit, în funcție de obiectivele urmărite și de structura textelor respective. Studiul parcurge anumite trepte, de la prezentarea unui text, prin lectura inițială, până la interpretarea amplă prin procedeele unui comentariu literar.

Lectura model a textului în fața elevilor în accepțiunea lui Dumitru Gherghina „nu este decât o fereastră deschisă spre explicarea și interpretarea lui. De obicei, textul conține imaginea implicită a cititorului *ideal*, așa cum 1-a imaginat

autorul respectiv, conține *așteptările* lectorului, materializată în *spațiul de joc*, care diferită de cel întâlnit în lecturile anterioare. Orizontul de așteptare al cititorului *real* poate fi diferit față de cel al celui *ideal,* în funcție de mentalitatea și fondul lui de lectură, de experiența de viață și puterea de pătrundere în structura ficțională.”

Elevul, care citește pentru prima dată o operă literară, așteaptă ceva nou, necunoscut, un text frumos cu un limbaj deosebit. Așteptările cititorilor sunt diverse iar dorințele îi sunt sau nu îndeplinite. Interesele elevilor atunci când deschid o carte sau când asistă la prima lectură a textului- model făcută de profesor, sunt multe, diverse și legate de:

- numele scriitorului (care îi este sau nu cunoscut din lectura altor texte);
- genul de operă;
- tematica neobișnuită;
- „colecția" din care face parte cartea;
- titlul deosebit al cărții;
- coloritul copertei.

„Orizontul de așteptare” al elevului după prima lectură poate fi derutant și nebulos dar prin operațiile care urmează el poate fi identificat.

Descifrarea pastelului la clasele gimnaziale înseamnă a înțelege, a pătrunde și a decodifica la diferite niveluri semantica și stilistica operei respective. După citire urmează identificarea cuvintelor, explicarea acestora în timp ce se efectuează o a doua citire a textului, de către elevi. În paralel sau după aceea are loc comentarea fragmentelor, citirea și alcătuirea planului de interpretare. Dacă lecția este predată în două sau trei ore, explicarea cuvintelor se face întotdeauna în prima oră, iar planul de interpretare în a doua oră. În explicarea cuvintelor sau a expresiilor necunoscute se ține seama de sensul din context, apoi se discută alte sensuri pe care le pot avea acestea în alte împrejurări. Explicarea ușurează receptarea textului. De asemenea se explică titlul operei uneori chiar înaintea lecturii model a textului.

Cuvintele explicate se încadrează în mai multe categorii: arhaisme, regionalisme, termeni populari sau termeni tehnici. De aceea se rezolvă exerciții diverse cu sinonime, antonime, omonime, omografe, omofone sau paronime .

Integrarea lor în propoziții sau compuneri duce treptat la formarea deprinderii de a le folosi corect atât în vorbire cât și în scriere. Urmează focalizarea sau concentrarea atenției elevilor spre un aspect restrâns din opera supusă receptării (de regulă aceasta coincide momentului lecției numit, dirijarea învățării).

Alina Pamfil vede în acest moment unul „de verificare și valorificare a capacităților dobândite de elev, adică în ce fel justifică ei și corelează noile achiziții cu cele căpătate anterior.” Scopul principal al receptării pastelului în școală este sensibilizarea elevilor față de frumosul literar. Receptarea însă nu poate fi posibilă fără însușirea noțiunilor fundamentale de teorie literară. Acestea se predau pe cale inductivă în practica realizării analizei de text și a comentariului literar:

- noțiuni generale despre literatură (figuri de stil, imagini artistice, tipuri de opere literare);
- structura operei literare (temă, idee, motiv, compoziție, moduri de expunere, etc);
- specii literare lirice (doină, pastel);
- noțiuni de limbă și stil (limbă populară, limbă literară, sens propriu/sens figurat, etc).

O concluzie generală ce se degajă din cele ilustrate este că pastelul facilitează dezvoltarea multilaterală a elevului, are un spectru larg de abordare și rămâne deschis semnificațiilor, dar și cunoașterii profunde în vederea identificării sensurilor ascunse ale acestuia.

Bibliografie:

1. Gherghina Dumitru, Turean Maria; Buzași Ion, Dănilă Ioan „*Literatura pentru copii și adolescenți-Curs practic cu noțiuni de teorie literară”*, Craiova, Editura „Didactica Nova", 2008
2. Pamfil Alina, „*Didactica limbii și literaturii române”*, Cluj-Napoca, Editura „Dacia”, 2000
3. Programa școlară pentru limba și literatura română, aprobată prin O.M.E.N. nr.3393/28.02.2017

Stilurile de învățare ale elevilor

prof. Saizescu Cristina-Alexandra
Liceul Tehnologic Energetic „Regele Ferdinand I” Timișoara

Modul în care un elev preferă să studieze, să acumuleze informații și să facă progrese este numit stilul său de învățare. Acesta se formează în timp, după multe obstacole parcurse și multe optimizări succesive aplicate stilului de învățare practicat. După Nergovan (2019), stilul de învăţare reprezintă modalitatea individuală conștientă și neconștientă preferată de receptare, prelucrare, stocare şi reactualizare a informaţiei şi se formează prin activități educative formale și informale.

Nu există un stil de învățare bun sau rău, iar acesta nu are nimic în comun cu inteligența în înțelesul tradițional al termenului. Pentru a înregistra progrese, este necesar să identificăm stilul de învățare al elevului și să îi facilităm învățarea prin organizarea informațiilor și a cerințelor în funcție de acest stil personal.

Din punctul de vedere al emisferei cerebrale activate în mod predominant pe parcursul învățării, se disting stilul global și stilul analitic.

Stilul global, care are ca și caracteristică definitorie lateralitatea cerebrală stângă - viziune de ansamblu asupra textului, identificarea ideilor principale, a cuvintelor-cheie şi a rezumatului care oferă perspectiva de ansamblu a materialului informațional vizat.

Stilul analitic sau secvențial are ca și caracteristică lateralitatea cerebrală dreaptă - împărţirea textului în părţi componente, prezentate pas cu pas, în calupuri mici şi în ordine logică, utilizarea sublinierii şi a fragmentării textului, fixarea unor idei pe măsura citirii textului şi refacerea la urmă a întregii structuri informaționale.

În general, cei cu un stil global „percep lucrurile ca pe un întreg, fac distincţii generale între concepte, sunt orientaţi către oameni şi învaţă într-un context social”, iar cei cu un stil de învăţare analitic, pe de altă parte, percep lucrurile prin părţile lor mai degrabă decât ca întreg şi impun o anumită structură sau restricţii asupra informaţiilor şi conceptelor” (Gardner, 2001)

Felul în care ne concentrăm asupra informaţiilor noi şi dificile şi ni le reamintim este legat de stilul nostru de învăţare global sau analitic. Unii elevi învaţă mai uşor atunci când informaţiile sunt prezentate pas cu pas, într-un model secvenţial, prin care se construieşte o înţelegere a conceptelor. Alţii învaţă mai uşor fie atunci când înţeleg mai întâi conceptul şi se concentrează apoi pe detalii sau când introducerea informaţiilor se face printr-o povestire cu umor sau o anecdotă legată de experienţa lor şi susţinută cu example şi grafice.

Stiluri de învăţare mai pot fi caracterizate după:

- componenta genetică implicată în învățare - există patru stiluri de învăţare principale: auditiv, vizual, tactil şi kinestezic;
- emisfera cerebrală activată în mod predominant - în învăţare se diferenţiază două stiluri cognitive: stilul global (dominanţă dreaptă) şi stilul analitic sau secvenţial (dominanţă stângă).

Stilul de învăţare nu este unic pentru o persoană, iar o persoană posedă mai multe stiluri de studiu, însă, de obicei predomină unul singur. Stilul de învățare predominant nu este pentru toată viaţa, el se poate schimba în timp, de aceea este bine de a cunoaşte toate stilurile de învăţare şi în dependenţă de acestea de a forma deprinderi de lucru.

Cu toții folosim un amestec de stiluri de învățare, deși deseori, avem o preferință pentru unul și folosim altele mai puțin frecvent.

Dacă elevii devin conștienți de stilurile lor de învățare preferate vor fi apoi capabili să-și recunoască punctele forte și punctele slabe în cadrul activităților de învățare și să își optimizeze modalitatea în care își organizează studiul, eficientizându-și astfel munca și obținând pregres școlar maxim.

Există mai multe tipuri de stiluri de învățare, care caracterizează din diferite perspective comportamentul de învățare al unui individ:

Din punct de vedere senzorial, stilurile de învățare cuprind patru categorii:

- auditiv (elevul învață mai bine dacă aude lecția)
- tactil (elevul învață făcând)
- vizual (elevul învață mai bine dacă vede sau scrie lecția)
- kinestezic (elevul învață prin mișcare).

Stilul vizual este caracterizat prin faptul că elevii își pot aminti mai ușor ceea ce au citit sau au observat. Ei pot să închidă ochii și pot să își reamintească ceea ce au citit sau văzut mai devreme. Pentru ei este important să vizualizeze textul scris.

Elevii cu acest stil de învățare vor lucra foarte bine cu: comunicare prin canale vizuale, scheme, grafice, hărți mintale, imagini cât mai colorate și mai expresive, postere, imagini video și fotografii. Pentru aceștia sunt recomandate să utilizăm efecte vizuale, să (re)vizualizeze materialul informațional pentru fixarea lui și o mare varietate de materiale pe care să le perceapă vizual: scheme, prezentări PPT, filme, grafice, diagrame, tabele etc.

Stilul auditiv are ca și caracteristică faptul că elevii pot învăța mai bine prin ascultarea instrucțiunilor verbale, cum ar fi povestirea, expunerea orală, explicațiile, discuțiile sau materialele audio, preferând să se bazeze pe sunete și orice tip de mesaj sonor.

Elevii cu acest stil de învățare vor lucra foarte bine cu instrucțiuni verbale, explicații, comunicare prin canale auditive, sunt eficienți în discuțiile de grup, cântece și poezii, răspunsuri orale. Lor le sunt recomandate surse de sunet, prezentări audio și discuții.

Stilul tactil este caracterizat prin faptul că elevii își subliniază ideile principale pe măsură ce le citesc și iau notițe atunci când ascultă explicațiile. În majoritatea cazurilor, activitatea de scriere este suficientă pentru ca actul de învățarea să se realizeze, pentru că ei au nevoie să se implice fizic în activitate pentru a-și spori eficiența în învățare. Elevii cu acest stil de învățare vor lucra foarte bine în activități de lucru manual, desen și pictură, jocuri de construcții, realizarea de machete, întocmirea de grafice, realizarea de scheme.

Elevilor cu stil tactil de învățare le este util să fie lăsați să simtă și atingă obiectele pentru a putea astfel să internalizeze informațiile noi, să se exprime utilizând mișcarea (cel mai frecvent a mâinilor), să utilizeze comunicarea non-verbală și folosirea în învățare a lecturii, a înregistrărilor audio, a povestirii, a muzicii, a verbalizare, întrebări

Stilul kinestezic are ca și caracteristică faptul că elevii învață cel mai bine folosind experiențele din viața reală care sunt adesea necesare pentru a reține materialul de studiu. Ei învață cel mai bine atunci când sunt implicați în totalitate într-o activitate și se simt implicați fizic în activitatea de învățare.

Elevii cu acest stil de învățare vor lucra foarte bine în activități care implică orice fel de mișcare, tipuri de jocuri variate, experimente de diferite tipuri, puneri în scenă, interpretări, jocuri de roluri, modelare în lut a formelor geometrice și altele

Elevilor cu stil kinestezic de învățare le place să fie mereu în mișcare, iar lipsa ei îi poate agita (neavând însă vorba aici de nici o tulburare de conduită școlară) – pentru că numai simpla audiere pasivă a lecției nu îi va ține interesați pentru mult timp (mai ales dacă stilul auditiv nu este manifestat prea mult în stilul personal de învățare).

Pentru determinarea stilului predominant de învăţare se utilizează teste, chestionare și observarea elevilor la clasă. Deși statisticile indică faptul că majoritatea elevilor dețin un stil vizual de învățare, un studiu efectuat în anul 2018 de *Specific Diagnostic Studies* a arătat că 29% din toţi elevii din şcolile de învăţământ primar şi secundar au un stil de învăţare vizual, 34% au un stil auditiv şi 37% au un stil chinestezic/tactil. Cercetătorii Barbe, Milone şi Swassing susţin că preferinţele celor care învaţă nu reprezintă neapărat şi domeniile în care aceştia se descurcă cel mai bine. În plus, un stil de învăţare nu este potrivit pentru orice tip de conţinut. Deşi e posibil să înveţi câte ceva despre conducerea unei maşini urmărind sau ascultând pe cineva vorbind despre asta, puţini dintre noi am fi dispuşi să mergem cu o maşină condusă de cineva care nu are suficientă experienţă practică de condus.

Bibliografie:

Bernat, S., E. (2020) – *Tehnica învățării eficiente*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj Napoca
Gardner, H. (2001) – *Teoria inteligențelor multiple*, Editura Trei, București
Grigore, E. & Macri C. (2018) – *Stiluri de predare, stiluri de învăţare*, editor: Ministerul Educaţiei, Cercetării, Tineretului şi Sportului Unitatea de Management al Proiectelor cu Finanţare Externă, Bucureşti
Negovan, V. (2019) – *Psihologia învățării* – Forme, strategii și stil, Editura Universitară, București.

“CUNOAȘTEREA MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR PRIN INTERMEDIUL ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE“-PROIECT EDUCAȚIONAL

Autori: Andrei Irina Mirela
Școala Gimnazială Nr.1, Bolintin Vale, Județul Giurgiu

1-Argument: Motivaţia proiectului o constituie problematica actuală a lumii contemporane poluarea şi exploatarea neraţională a mediului înconjurător precum şi necesitatea cultivării sensibilităţii copiilor faţă de valorile moral-civice, a respectului faţă de natură şi mediul înconjurător ce determină preocuparea cadrelor didactice în formarea conştiinţei ecologice .

2. Scopul proiectului : formarea unei atitudini ecologice active şi responsabile care să permită manifestarea unei conduite adecvate în relaţia cu mediul .

3. Obiectiv transdisciplinar: Cultivarea sensibilităţii copiilor faţă de problematica lumii contemporane, faţă de deprinderile moral-civice ,a respectului faţă de natură şi mediul înconjurător .

4. Competențe implicate:

- Familiarizarea cu aspecte ale lumii vii şi a legilor ei ,pentru înţelegerea şi aplicarea normelor şi regulilor de protecţie a mediului înconjurător ;
- Dezvoltarea capacităților de cunoaștere , înțelegere și explorare/investigare a mediului înconjurător prin folosirea de instrumente și tehnici adecvate ;
- Cunoaşterea şi respectarea normelor de comportare în societate,educarea abilităţii de a întră în relaţie cu ceilalţi ;
- Formarea unor atitudini pozitive în relaţionarea cu mediul natural şi social ,de toleranţă ,de responsabilitate ,de solidaritate ,de protecţie;
- Formarea deprinderilor şi priceperilor de a valorifica materialele din natură şi diferite deşeuri în confecţionarea unor obiecte şi jucării ;
- Dezvoltarea capacităţilor de investigare a realităţii înconjurătoare în vederea formării conştiinţei ecologice;
- Formarea unei atitudini dezaprobatoare faţă de cei care încalcă normele de comportament ecologic;
- Conştientizarea părinţilor şi a altor factori educaţionali din cadrul comunităţii cu privire la rolul lor în formarea şi dezvoltarea comportamentului propriilor copii ;
- Creşterea implicării părinţilor şi a altor factori educaţionali din cadrul comunităţii în activitatea şcolară şi în crearea unui mediu sigur şi sănătos pentru toţi.
- Recunoaşterea elementelor componente ale mediului înconjurător ;
- Identificarea cauzelor care generează schimbările şi transformările din mediul înconjurător ;
- Cultivarea dragostei pentru Terra, a tuturor elementelor care întră în componenţa acesteia.
- Conştientizarea necesităţii de a economisi apă, energie electrică, termică, etc. (toate resursele naturale);
- Contribuţia copiilor la reciclarea materialelor refolosibile;
- Respectarea regulilor şi normelor de comportament faţă de mediu;
- Diferenţierea existenţei unor interacţiuni între om şi mediu;
- Cunoaşterea unor aspecte din viaţa plantelor şi animalelor ;
- Cunoaşterea impactului activităţii omului asupra mediului;
- Utilizarea tehnicilor învăţate la activităţile practice pentru realizarea unor obiective ;
- Adaptarea comportamentului la cerinţele protecţiei mediului ;

- Efectuarea de lucrări simple de îngrijire şi ocrotire a plantelor şi a mediului înconjurător (în curtea şcolii,în curtea proprie,în parcul cel mai apropiat);

4.Grupuri ţintă: - Elevii de la Şcoala Gimnazială nr.1, Bolintin Vale, cadrele didactice din clasele partenere, familiile copiilor.

5.Parteneri: 1. Clasele primare doritoare; 2. Clasele gimnaziale doritoare 3. Părinții .

6.Perioada de derulare a proiectului : septembrie 2022 - iunie 2023

7.Conţinuturi :„Ecosisteme”, „Fenomene ale naturii”, „ Omul şi mediul”

8. Strategii didactice :

- **Metode didactice :** expunerea, conversaţia, demonstraţia, exerciţiul, problematizarea, experimentul, jocul didactic, jocul de simulare .
- **Mijloace de învăţământ :**manuale, atlase, reviste, filme didactice, casete audio, CD-uri, PPT-uri, ecusoane, unelte de grădinărit, materiale din natură şi refolosibile, arbori şi flori pentru sădit, var, pensule .

9.Forme de realizare : Activităţi de tip şcolar şi extraşcolar prin: observări /convorbiri, experimente /investigaţii, acţiuni practice, povestiri ştiinţifice, desene/ activităţi practice, plimbări, excursii, drumeţii, jocuri de rol, distractive, de mişcare, colecţii, expoziţii, orientări turistice, labirinturi ecologice.

10. Resurse :Umane: copii, cadre didactice, părinţi. **Materiale:** materiale informative{ cărţi, pliante, reviste, casete, CD-uri, calculator, proiector, televizor,DVD, imprimantă , radiocasetofon, hârtie xerox, carton, materiale textile, hârtie pentru afişe, postere, fluturaşi, puieţi, răsaduri, seminţe, ghiveci, pământ , diverse materiale reciclabile; saci menajeri pentru colectarea deşeurilor, mănuşi menajere.**Financiare:**
Extrabugetare : donații părinți și cadre didactice.

11.Rezultate aşteptate: aptitudini de îngrijire, de curăţenie şi evitarea risipei, folosirea diverselor materiale din natură, familiarizarea copiilor cu tipuri de organisme şi materiale, cunoaşterea diverselor fenomene, investigarea lor, păstrarea sănătăţii prin evitarea poluării,realizarea unor obiecte de artă folosind materiale reciclabile, îngrijirea animalelor şi a plantelor,participarea directă la acţiuni de curăţire a spaţiului verde şi a unor spaţii de joacă, colectarea deşeurilor, confecționarea unor jurnale, albume, cu desene, schiţe, picturi, colaje, fotografii inspirate din activităţile de protejare şi îngrijire a mediului

“PROMOVAREA EDUCAŢIEI DESFĂŞURATE ÎN CADRUL NATURAL“

Autori: Badea Irina
Şcoala Gimnazială Nr.1 Bolintin Vale, Judeţul Giurgiu

OUTDOOR EDUCATION(EDUCAȚIA ÎN AER LIBER) ... Acest tip de învățare, caracteristic Educației Outdoor, se numește Experiențial - Înveți cu creierul, mâinile și inima!

Învăţarea în afara clasei sau în cadru natural completează învăţarea din clasă şi e la fel de importantă. Jocul şi educaţia în aer liber dau posibilitatea copiilor *să facă, să vadă, să audă, să simtă* natură şi spaţiul din jurul lor. Această include şi experienţa pe care o practică în crearea unor activităţi spontane create de copii şi care, desigur, diferă de la un anotimp la altul. Educaţia în aer liber este îmbogăţită şi de resursele materiale ale cadrului natural, care pot fi adaptate şi folosite în diferite moduri,în funcţie de interesele individuale şi nevoile copiilor.

Iniţierea elevilor în educaţia în cadru natural urmăreşte apropierea cât mai mult a omului de natură. Împreună învăţăm să cunoaştem, să preţuim natură din care facem parte, să ne dezvoltăm personal şi social, să ne întărim sănătatea. Ştiinţa ne demonstrează azi că cei care petrec mult timp în natură sunt mult mai sănătoşi. Jocul organizat în natură îi învaţă pe copii să cunoască lumea, să experimenteze, să cerceteze, să investigheze, să creeze,să inventeze.

Prin educaţia în aer liber se creează oportunitatea de a îmbina teoria cu practica şi de a o aplica în viaţa de zi cu zi, de a lucre cu partea concretă, de a face conexiuni cu realitatea.

Activităţile din cadrul natural îi scot pe copii din casă/clasă în mijlocul naturii, îi învaţă să o cunoască, să o observe, să cerceteze mediul înconjurător, că apoi să îl respecte şi să îl protejeze pentru a trăi într-un mediu curat şi sănătos. Acest mod de a organiza învăţarea nu presupune doar organizarea unor simple excursii, drumeţii sau tabere şolare, ci trebuie să susţină formare unor abilităţi de viaţă, construirea şi închegarea grupului, dezvoltarea deprinderilor de comunicare şi colaborare. Elevii trebuie să le perceapă ca pe nişte lecţii de viaţă care se desfăsoară în altă ambianţă decât în sala de clasă şi, având un cadru natural frumos, sănătos, trebuie să ne folosim de ceea ce ne oferă el. De cele mai multe ori o astfel de activitate bine organizată este mult mai eficientă, atractivă, dorită, interactivă decât multe ore organizate în sala de clasă. Într-o astfel de activitate se interferează cu uşurinţă cu deprinderi, informaţii, atitudini, abilităţi şi experienţe din mai multe domenii, produce bucurie, stârneste interesul elvilor, îi implică mai mult în procesul instructiv-educativ, facilitează cunoaşterea şi studiul realităţii înconjurătoare.

Educaţia această stimulează achiziţia de informaţii şi completează cunoştinţele însuşite în clasă, folosind elemente concrete din mediul înconjurător(relief, floră,faună, orizont, spaţiu geographic local, fenomene ale naturii).

Şcoala este chemată să determine nu numai sentimentele de admiraţie pentru frumuseţile naturii, ci şi deprinderi de apărare, conservare şi dezvoltare a mediului înconjurător-condiţie de viaţă civilizată şi sănătoasă. Este important că în amplul proces de formare a omului, viaţa din afară instituțiilor de învățământ să continue să completeze, să consolideze şi să desăvârşească opera educativă din scoală într-un adevărat comportament european. Cercetarea mediului în mijlocul naturii cu copiii permite îmbogăţirea volumului de cunoştinţe, lărgirea orizontului stiinţific, sesizarea legăturilor reciproce între fenomene, modul cum se interferează şi se influenţează reciproc şi, de asemenea, permite formarea unei gândiri sănătoase despre lume şi viaţă.

Mediul înconjurător este un mecanism viu cu o complexitate deosebită, de a cărui integritate şi bună funcţionare depinde întreaga activitate umană. A înţelege natură înseamnă a înţelege viitorul, dar a face ceva pentru salvarea naturii, atât de ameninţată astăzi, înseamnă a contribui la fericirea fiecăruia dintre noi.

Civilizaţia modernă, dezvoltată odată cu industrializarea, s-a fondat pe ideea că omul este stăpânul suprem al naturii, de la care trebuie să smulgă maximum de foloase. Astfel, au fost date uitării mileniile de convieţuire armonioasă a omului cu mediul său natural şi şi-a făcut loc o mentalitate incorectă, tradusă în atitudini care mergeau de la indiferenţă până la inconştienţă împotriva mediului.

Consecinţele practicilor iresponsabile s-au acumulat treptat, treptat, ajungându-se cu deosebire în ultimele decenii, la conturarea unor previzibile dezastre ecologice.

Protejarea planetei Pământ, casă noastră, a tuturor, este o problemă care trebuie să-i intereseze nu doar pe ecologişti, ci pe toată lumea, adulţi şi copii. Noi, dascălii, trebuie să punem un mare accent pe educaţia ecologică a celor mici, pentru a ne putea bucură împreună, pe timp îndelungat de albastrul curat al cerului, de limpezimea apelor, de florile câmpului şi de frunzele verzi. Una dintre cele mai mari şanse de a construi o conştiinţă ecologică este implicarea la maximum a învăţământului în promovarea problemelor de mediu. Natură, studiată cu dragoste, cu pasiune, poate deveni centrul de interes al tuturor disciplinelor şcolare, precum şi al multora dintre activităţile extracurriculare.

La intrarea în şcoală copiii au o serie de reprezentări despre mediul natural, social şi familial în care trăiesc. Şcoala este chemată să determine nu numai sentimente de admiraţie faţă de frumuseţile naturii, ci şi convingeri şi deprinderi de protejare a mediului înconjurător. Prin diferitele discipline incluse în procesul de învăţământ trebuie să îl convingem pe fiecare elev de necesitatea apărării mediului înconjurător împotriva poluării şi să le formăm conduită ecologică modernă.

Noi, oamenii, realizăm tot mai mult importanţa ocrotirii naturii din care, de altfel, facem parte. Ecosistemele naturale au fost şi sunt încă supuse unor intervenţii brutale ale omului, intervenţii ce produc modificări ireversibile şi care, uneori, duc la dispariţia unor specii de animale şi plante.

Omul rămâne singurul care poate să protejeze lumea vie şi trebuie să înveţe să o facă!

De aceea este important că, încă din primele clase, elevii să cunoască problemele mediului înconjurător şi să înţeleagă că fiecare îşi poate aduce contribuţia la ocrotirea naturii şi cum altfel am putea realiza mai bine acest lucru decât transpunând educaţia în mediul natural.

Surse bibliografice:

www.didactic.ro

Interdisciplinaritatea în învățământul preșcolar - concept educațional modern

Prof. Tăbăcaru Iulia-Carmen
Grădinița cu program prelungit „Arlechino” Galați

În societatea contemporană, se observă că granițele dintre diverse științe devin din ce în ce mai fine, utilizându-se din ce în ce mai des transferul reciproc de metode, termeni și modalități de interpretare a acestora. Caracterul abstract al conceptelor elaborate încadrul fiecărei științe generale în parte oferă o bază largă de aplicare în diverse științe particulare, precum pedagogia, de exemplu.

Pedagogia reprezintă și ea rezultatul unui proces complex care din punct de vedere istoric cuprinde două etape mari :

- Etapa reflectării educației în conștiința comună a oamenilor;
-Etapa reflectării teoretice a fenomenului educațional.

Axându-ne pe caracterul ştiinţific al pedagogiei putem să definim în general ştiinţa ca fiind un complex de teorii şi legi cu valoare explicativă referitoare la un anumit domeniu al realităţii. Facem în acest context precizarea că pentru a i se recunoaşte statutul de “ştiinţă” orice disciplină trebuie să îndeplinească mai multe condiţii:

- să aibă un domeniu propriu de cercetare şi investigaţie, respectiv un obiect destudiu specific;
- să dispună de o metodologie adecvată şi mijloace ştiinţifice specifice de studiere a domeniului său;
- să pună în circulaţie şi să utilizeze un limbaj ştiinţific suficient de consistent pentru a descrie domeniul de realitate studiat;
- să identifice şi să clarifice legităţile ce guvernează domeniul de realitate pe care îl investighează;
- să dovedească relativ constant capacitatea de a formula, în temeiul legilor descoperite şi pe baza constatărilor teoretico-explicative, predicţii valide cu privire la evoluţia fenomenelor supuse cercetării;

Complexitatea fenomenului educaţional, alături de diversitatea sarcinilor şi provocărilor cărora pedagogia contemporană trebuie să le facă faţă (problema soluţionării corecte a raportului cultură generală - cultură de specialitate la nivelul conţinutului învăţământului, problema asigurării unei mai mari apropieri a şcolii de viaţa reală, etc.) au determinat necesitatea consolidării caracterului interdisciplinar al pedagogiei.

Ca primă etapă a sistemului de învățământ, grădinița de copii are o importanță covârșitoare în formarea personalității tinerei generații, deoarece vârsta copiilor de care se ocupă este cea a maximei plasticități.

În societatea românească contemporană se observă din ce în ce mai intens o intensificare și accelerare a ritmului de schimbare ce intervine în toate domeniile activitățiiumane. Se vorbește, în acest sens de o intensificare a ritmului de acumulare a informației științifice, de o explozie informațională, de o creștere demografică, de o nouă eră caracterizată prin cibernetizare, robotizare, etc.

În acest context, se vorbește despre necesitatea unei pedagogii a informației, mai exact a unei pedagogii a selecției, utilizării și interpretării documentelor, pentru a extrage informațiile pe care le conțin.

Toate aceste fenomene își pun amprenta și asupra învățământului, fapt ce conducela o tendință permanentă de modernizare, actualizare, pentru a reflecta cele mai noi cuceririale științei și tehnicii.

Viziunea interdisciplinară - concept educațional modern - presupune depășirea descriptivului, pentru a descoperi structura internă clară, care în fond explică geneza și manifestările celor observate și măsurate. În perioada contemporană se observă tendința tot mai clară de impunere a concepției interdisciplinare.

Interdisciplinaritatea este o formă de cooperare între discipline ştiinţifice diferite, care se realizează în principal respectând logica ştiinţelor respective şi-l ajută pe copil în formarea unei imagini unitare a realităţii, îi dezvoltă o gândire integratoare.

Un conţinut structurat în chip interdisciplinar este mai adecvat realităţii descrise şi asigură o percepere unitară şi coerentă fenomenelor. Activităţile interdisciplinare din grădiniță au eminamente caracter formativ, formează atitudini faţă de cunoaştere, răspunde nevoilor copiilor, aceştia vor cunoaşte şi stăpâni mediul înconjurător sub aspecte variate prin transfer de cunoştinţe, modul natural de a învăţa al preşcolarilor fiind prin joc, acţiune, integrarea informaţiilor în jurul unei teme sau elemente de viaţă social, astfel că învăţarea interdisciplinară contribuie la cultivarea aptitudinilor creative (flexibilitate, originalitate), la dezvoltarea sensibilităţii copiilor şi la însuşirea tehnicilor de cunoaştere ştiinţifică, familiarizarea cu tehnici de cercetare diverse, formarea unei viziuni globale la preşcolari prin organizarea interdisciplinară a conţinuturilor de către educatoare depăşind graniţele limitate ale unei specializări.

Abordarea interdisciplinară a predării conţinuturilor diferitelor arii curriculare oferă cadrului didactic posibilitatea de a crea condiţii pentru dezvoltarea la preşcolari a capacităţii de a face corelaţii între diferite domenii de cunoaştere, de a integra cunoştintele în domenii diferite de viaţă, de a utiliza un limbaj comun pentru mai multe activităţi, de a dărâma orice îngrădire dintre disciplinele de studiu. Mult teoretizată, ideea de interdisciplinaritate are în contextul educațional actual șanse mărite de abordare, odată cu aplicarea în practica școlară a noii viziuni educaționale propuse prin reforma învățământului. Interdisciplinaritatea este susținută ca un principiu de organizare și desfășurare a procesului educațional, atât prin reforma de orientare, cât și prin cea de structură și de conținut.

Astfel ***avantajele interdisciplinarităţii*** sunt multiple:

- Valorifică aptitudinile intelectuale și creative
- Favorizează identificarea unicității copilului
- Stimulează spiritul de competiție, empatie
- Exersează lucrul în echipă și colaborarea
- Copii dobândesc o privire de ansamblu asupra vieții
- Favorizează transferul de cunoștințe, priceperi, deprinderi, comportamente de la un domeniu la altul
- Oferă copilului și cadrului didactic o structură care respectă ierarhia cunoștințeloranterior dobândite
- Constituie o abordare economică al raportului dintre cunoștințe și volumul deînvățare prin caracterul larg de aplicabilitate al principiilor, conceptelor generale
- Asigură un transfer al cunostințelor dobândite în situații noi
- Se realizează prin învățarea bazate pe probleme
- Se axează pe formarea și perfecționarea unor competențe transferabile

Abordarea interdisciplinară permite realizarea obiectivelor atât cognitive cât și afective, ori de ordin acțional, iar în atenția cadrului didactic, manager al situațiilor de învățare, trebuie să stea și urmatorul aspect: atunci când copiii dobândesc o anumita deprindere sau pricepere, ei trebuie ajutați să înțeleagă și să știe cum o pot transfera în diferite alte domenii, pentru ca odeprindere cu cât este mai specifică, cu atât e mai dificil de transferat.

Concluzii:

1. nevoia abordării interdisciplinare a procesului instructiv-educativ;
2. rolul pregătirii de specialitate a cadrului didactic;
3. aspecte ale abordării interdisciplinare în raport cu alte strategii;
4. efecte posibile în planul dezvoltării armonioase a copilului.

Când există o preocupare din partea cadrului didactic pentru abordarea interdisciplinară, procesul educațional dobândește un caracter formativ, sunt eliminate“barierele” artificiale dintre domeniile cunoașterii, se realizează fără dificultate transferul de cunoștinte, crește gradul de implicare a copiilor și eficiența activității instructiv-educative este mai sigură.

Bibliografie:

1. Barna, A., Antohe, G., ***Curs de pedagogie-fundamentele şi teoria educaţiei***,Editura Logos, Galaţi, 2001.
2. Cerghit, I., ***Metode de învăţământ***, Editura Polirom, Bucureşti, 2006.
3. Cucoș, C., ***Interculturalitate si educatie,*** in FORUM, nr. 469-470-471, 1998.
4. D'Hainaut, L., ***Analiza și reglementarea sistemelor educative,- un cadruconceptual***, 198

PREDAREA ŞI ÎNVĂŢAREA LIMBII ŞI LITERATURII ROMÂNE, DE LA METODE TRADIŢIONALE LA METODE MODERNE

MATEI ELENA MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PĂUȘEȘTI-OTĂSĂU

Metodele de predare–învăţare specifice limbii şi literaturii române sunt multiple. Pentru a putea dezbate importanţa unor metode în asimilarea unor deprinderi şi abilităţi, trebuie să cunoaştem semnificaţia conceptului:

„Privită sub raport funcţional şi structural, metoda poate fi considerată drept un model sau un ansamblu organizat al procedeelor sau modurilor de realizare practică a operaţiilor care stau la baza acţiunilor parcurse în comun de profesori şi elevi şi care conduc în mod planificat şi eficace la realizarea scopurilor propuse.” (I. Cerghit)

„Înţelegând prin metodă de învăţământ o cale, un drum de străbătut deopotrivă de elevi şi profesori, prin care, conform unor principii (principii didactice) dar şi unor legi (legile învăţării) se înfăptuiesc obiectivele instruirii, adică se însuşesc de către elevi anumite cunoştinţe de bază şi se formează anumite capacităţi intelectuale şi convingeri în vederea integrării progresive în societate.” (Ion Berca)

Dacă în învăţământul tradiţional, principalele metode le constituie conversaţia, expunerea, demonstraţia, metodele centrate pe profesor, transmiterea de cunoştinţe, pasivitatea elevilor, învăţământul modern solicită aplicarea metodelor active şi interactive, a celor care dezvoltă gândirea critică. Fundamentul pentru un nou cadru de predare-învăţare îl constituie proiectul „Lectura şi Scrierea pentru Dezvoltarea Gândirii Critice” - proiect iniţiat în România în anul 1996 prin fundaţia pentru o Societate Deschisă şi devenit un program de perfecţionare a cadrelor didactice din învăţământul preuniversitar şi universitar, care promovează metode activizatoare, cu rol esenţial în dezvoltarea personalităţii beneficiarului prin învăţarea acestuia să gândească critic. Aplicarea acestor metode care generează învăţarea activă şi prin care elevii sunt iniţiaţi în gândirea critică nu este simplă ci necesită timp, răbdare, exerciţiu şi este de preferat să se facă de la vârste fragede, la toate disciplinele, însă cu măsură. Acestea trebuie să fie selectate şi utilizate în mod riguros, creativ, în funcţie de obiectivele propuse, de specifcul grupului educaţional şi nu trebuie să constituie un trend sau un moft al cadrului didactic. Metodele active şi interactive au multiple valenţe formative care contribuie la dezvoltarea gândirii critice, la dezvoltarea creativităţii, implică activ elevii în învăţare, punându-i în situaţia de a gândi critic, de a realiza conexiuni logice, de a produce idei şi opinii proprii argumentate, de a le comunica şi celorlalţi, de a sintetiza/esenţializa informaţiile, se bazează pe învăţarea independentă şi prin cooperare, elevii învaţă să respecte părerile colegilor.

Descriu, pe scurt, câteva din metodele folosite împreună cu elevii mei şi care au devenit eficiente instrumente de lucru pentru aceştia în cadrul atelierelor de limba şi literatura română.

Brainstorming-ul, în traducere liberă „furtună în creier”, este o metodă de lucru interactivă care se bazează pe asaltul de idei pe care îl provoacă o anumită temă, sarcină. Este o metodă ce stimulează creativitatea prin anunţarea spontană a mai multor idei în legătură cu tema dată, îl solicită pe elev să găsească soluţii. Exemple de interogări care să declanşeze brainstorming-ul:„Ce învăţătură/mesaj vă transmite textul citit?”, „Cum ai fi procedat dacă te-ai fi aflat în situaţia personajului X?” etc.

Metoda cadranelor, metodă a gândirii critice, presupune trasarea pe mijlocul foii a două drepte perpendiculare, astfel încât să se formeze cele patru „cadrane” în care elevii vor nota informaţiile solicitate. Se poate lucra individual sau cu clasa împărţită pe grupe şi atunci fiecare grupă va primi câte o fişă. Se pot propune diferite cerinţe în cadrul metodei cadranelor pentru a realiza obiectivele propuse în lecţia respectivă. Propun spre exemplificare o variantă a cadranelor:

Cadranul I: Precizează personajele textului citit.

Cadranul II: Stabileşte şi scrie ideile principale ale textului citit.

Cadranul III: Scrie morala/învăţătura care se desprinde din text.

Cadranul IV: Reprezintă printr-un desen al doilea fragment din text.

Cvintetul este o tehnică ce constă în crearea unei poezii de cinci versuri după reguli precise în scopul de a sintetiza conţinutul unei teme abordate în exprimări concise. Regulile de elaborare sunt:

Primul vers constă dintr-un singur cuvânt semnificativ, care denumeşte subiectul (un substantiv);

Al doilea vers este format din două cuvinte care descriu subiectul (adjective);

Al treilea vers este format din trei cuvinte care arată acţiuni (verbe la gerunziu);

Al patrulea vers este o propoziţie din patru cuvinte care să exprime ce simt ei despre subiect;

Ultimul vers este format dintr-un cuvânt cu rol de constatare sau concluzie care să exprime esenţa subiectului (substantiv). Cuvântul nu trebuie să fie repetat în celelalte versuri.

Cubul - tehnică folosită în condiţiile în care se urmăreşte să se afle cât mai multe informaţii în legătură cu un subiect. Pe cele şase feţe ale cubului, colorate diferit, se notează câte un verb:

Albastru - Descrie: Descrie cum arată personajul X.

Mov - Compară: Compară personajul X cu personajul Y.

Roşu - Asociază: Asociază numele personajului X cu un nume cunoscut de tine.

Verde - Analizează: Spune ce crezi despre faptele personajului X.

Galben - Argumentează: Argumentează pro sau contra de ce s-a întâmplat…

Portocaliu - Aplică: Povesteşte despre personajul principal.

Are avantajul că se poate desfăşura individual, în perechi sau în grup.

Scheletul de recenzie este o metodă care se aplică pentru fixarea cunoştinţelor asigurând astfel feed-back-ul textului citit. Metoda este valoroasă, deoarece îmbină cititul, scrisul, comunicarea orală şi gândirea critică, flexibilă. Pe fişele elevilor sau pe tablă se scriu o serie de cerinţe:

Să scrie într-o singură propoziţie despre ce este vorba în text;

Să scrie într-o impresie ce conţine textul;

Să scrie într-un cuvânt ce conţine textul;

Să precizeze culoarea pe care o asociem cu conţinutul;

Să noteze cel mai important aspect (idee, gând, imagine);

Să realizeze un desen care să surprindă esenţialul.

Diagrama Venn - Se cere elevilor să facă o reprezentare grafică a două obiecte în ceea ce au asemănător şi diferit. Ei vor vizualiza partea comună şi vor evidenţia în spaţii diferite elemente diferite. De exemplu: Prin ce se aseamănă şi se deosebesc personajele X şi Y?

Pot fi utilizate, cu rezultate bune, şi alte metode şi tehnici activ-participative, precum: Ciorchinele, Lectura în perechi, Știu/Vreau să știu/Am învățat, Metoda pălăriilor gânditoare, Metoda SINELG, Jurnalul dublu, Eseul de cinci minute, Turul galeriei, Benzile desenate, Reportajul.

Metodele şi tehnicile active şi interactive au avantaje şi dezavantaje. Dezvoltarea gândirii critice, caracterul formativ şi informativ, valorificarea experienţei proprii a elevilor, determinarea elevilor de a căuta şi dezvolta soluţii la diverse

probleme, evidenţierea modului propriu de înţelegere, climatul antrenant, relaxat, bazat pe colaborarea, încrederea şi respectul dintre învăţător-elev/elevi, elev-elev/elevi sunt câteva dintre avantajele metodelor şi tehnicilor active care fac din lecţie o aventură a cunoaşterii în care copilul participă activ, după propriile puteri. Dintre dezavantaje putem menţiona pe cele de ordin evaluativ, pe cele de ordin temporal, material, de proiectare, se creează agitaţie în rândul elevilor, necesită introducerea de elemente de creativitate pentru a evita monotonia, repetiţia.

Bibliografie:

Ioan Jinga, Elena Istrate, „Manual de pedagogie”, Ed. All, Bucureşti,2001
Ioan Cerghit, „Metode de învăţământ”, E.D.P., Bucureşti,1973
Constantin Cucoș, Pedagogie, Ed. Polirom, Iași, 1996

TRADIȚIONAL SAU MODERN?
AVANTAJE SAU DEZAVANTAJE?

Prof. HERCZEG GERLINDA-ILDIKÓ
Grădinița ”CASUȚA FERMECATĂ” – LUDUS

Când vine vorba de **studiu individual**, de cele mai multe ori ne vine în minte aceeași imagine: un elev excedat de toate sarcinile pe care le are de îndeplinit, cu privirea pierdută către un teanc intimidant de cărți, culegeri, caiete, manuale sau gazete matematice.

Structura educației tradiționale se bazează pe producția de masă, axându-se pe învățarea elevilor într-o manieră fixă, rigidă, cu pretenția ca aceștia să se adapteze sistemului.

Modelul tradițional de predare presupune ca elevii să primească informații și să le redea ulterior cât mai fidel.

În societatea tradițională, valorile promovate de școală erau ascultarea, disciplina, supunerea față de profesor. școlar, spre deosebire de elev, văzut drept obiect pasiv al procesului de învățământ. Aceste coordonate se modifică însă în școala modernă, care pune accent pe alte valori, cum ar fi cooperarea, competiția pozitivă și inițiativa proprie.

Trăim într-o societate aflată în continuă schimbare. Viața modernă oferă şanse şi opţiuni mai mari, dar şi riscuri şi incertitudini sporite.

Cea mai nouă tendinţă în învăţământ, cunoscută şi apreciată ca cea mai eficientă şi de dorit de până acum, este învăţământul electronic. Cunoscut ca „e-learning” sau, mai nou, ca „e-education”, conceptul de învăţământ electronic (sau virtual) este reprezentat de interacţiunea dintre procesul de predare – învăţare şi tehnologiile informaţionale. E-learning este în acest moment mai mult decât un concept, este parte din învăţământul actual, tinzând să devină tot mai căutat prin economia de timp pe care o implică. E-learning semnifică, într-o definiţie neconsacrată, şansa omului de a se informa facil, rapid, în orice domeniu, nefiind condiţionat de un suport fizic (cărţile din hârtie) sau de un intermediar (profesorul). Acest concept permite flexibilizarea procesului de învăţământ până la a oferi cea mai largă gamă de cărţi electronice, sfaturi, imagine şi text.

Iată câteva dintre **avantajele** învățământului tradițional și cel modern prin platformele online.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL TRADIȚIONAL	ÎNVĂȚĂMÂNTUL MODERN PRIN PLATFORMELE ONLINE
✓Pregătirea profesională a cadrelor didactice. ✓Toate disciplinele capătă, în timp, un grad înalt de dificultate și complexitate, ceea ce face ca doar profesorii calificați să le poată preda. ✓Profesorii sunt obligați să urmeze cursuri de pedagogie și psihologie, ceea ce îi ajută să relaționeze mult mai bine cu cei mici. ✓Disciplina de care beneficiază copiii într-o școala publică sau privată.	✓ Accesul la cunoștințe, în orice moment și din orice locație. ✓ Centrare pe elev/participant. ✓ Elevii pot colabora și învăța împreună. ✓Favorizează creativitatea și descoperirea de noi interpretări. ✓ Permite accesul la noile competențe cerute de viața modernă. ✓ Profesorul se poate adresa unui număr mult mai mare de elevi decât în învățământul tradițional.

✓Elevii sunt obligați să aibă un program, să desfășoare activități organizate și să respecte anumite reguli și conduite. ✓Cei mici învață cum să se comporte în societate, cum să relaționează cu colegii. ✓Profesorii sunt expuși la diferite experiențe care le vor fi de mare folos în viitoarea lor carieră. ✓Spiritul competitiv pe care copiii și-l pot dezvolta doar în cadrul unui grup cu care împărtășesc aceleași idealuri și dorințe.	✓ Materialele pot fi personalizate. ✓ Posibilitatea modificării informației difuzate. ✓ Interacțiunea cu profesorul este liberă, fără constrângeri. ✓ Elevul poate învăța în ritmul lui propriu. ✓ Elevul poate beneficia de feedback rapid și permanent. ✓ Pot fi utilizate oricând. ✓ Oferă filmulețe explicative foarte utile. ✓ Probleme rezolvate în pași. ✓ Exerciții cu grade diferite de dificultate și posibilitatea de testare pe noțiuni. ✓ Aceste metode educaționale alternative completează în mod firesc studiul la clasă susținut de profesori și îi încurajează pe elevi să aibă o atitudine pozitivă față de învățare. ✓Pasionați de gadgeturi smart, aplicații interesante sau jocuri online spectaculoase, elevii rezonează destul de greu cu vechile metode de învățare. ✓Din fericire, dezvoltarea tehnologiei a presupus și dezvoltarea unor produse educaționale create în acord perfect cu noile generații de elevi ai erei digitale.

Dezavantajele învățământul tradițional și cel modern.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL TRADIȚIONAL	ÎNVĂȚĂMÂNTUL MODERN
✓Metodele învechite de predare, dar și manualele care nu corespund programei școlare reprezintă cel mai mare dezavantaj al sistemului de învățământ tradițional. Astfel, pe lângă faptul că școlile, fie ele publice sau private, nu le asigură intotdeauna elevilor materiale si manuale potrivite pentru lectiile pe care le invata, un alt minus este faptul ca in astfel de unitati de invatamant nu se pune accentul pe dezvoltarea fiecarui copil in parte, ci pe cea colectiva. In alta ordine de idei, desi se bucura de socializare si disciplina, un copil nu poate beneficia de toata atentia si interesul unui profesor, dar nici de tehnici de predare potrivite pentru aspiratiile si caracterul sau.	✓ Pregătirea unui curs online este mai costisitoare decât pregătirea unui curs tradițional. ✓ Lipsa unor resurse tehnologice performante și a unor conexiuni optime la rețea, de joasă performanță în ceea ce privește sunetul, imaginile și anumite grafice. ✓ Apar unele probleme legate de contactul face-to-face, esențial de multe ori pentru socializare. ✓ Nu orice curs poate fi livrat prin intermediul platformelor eLearning. ✓ Necesitatea experienței elevilor în domeniul calculatoarelor. ✓ Elevii trebuie să fie extrem de motivați pentru a participa la cursurile online.

Acestea fiind spuse, atât homeschooling-ul cât și școala tradițională prezintă o serie de avantaje și dezavantaje. Pentru a reuși să se aleagă metoda de educare și școlirea ideală pentru copilii, trebuie puse în balanță toate aceste aspecte și tinut cont de nevoile și aspirațiile elevilor.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ortiz, A. (2005). Metodele pedagogice: Către o școală de dezvoltare integrală
2. Rețea de profesioniști în educație. (s.f.). Istoria pedagogiei
3. Constatin Cucoș: Pedagogie, Polirom, 1996
4. Constatin Cucoș: Educaţia, dimensiuni culturale şi interculturale, Polirom, 2000
5. Stan Emil: Managmentul clasei, Aramis, 2003

PAS CU PAS CĂTRE COPII INTELIGENȚI EMOȚIONAL

Prof. Gora Nicoleta-Luminița
Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” Bacău

Grație inteligenței emoționale un om știe să se cunoască pe el și să-i *citească* pe ceilalți, pentru a obține maximum de beneficii din relațiile sociale, adaptându-și comportamentul în funcție atât de persoana, cât și de context. Pentru a-și asigura progresul cultural, tehnologic și economic orice națiune are nevoie de educație emoțională.

În cadrul Proiectului Județean „*ȘTIU! POT! VREAU! REUȘESC!* ” inițiat de Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” Bacău și înscris în CAEJ Bacău 2023, poziția 59 s-a desfășurat vineri, 13.01.2023, între orele 17.00 – 20.00, pe platforma educațională GSuite, simpozionul „*PAS CU PAS CĂTRE COPII INTELIGENȚI EMOȚIONAL”,* Ediția I.

Scopul simpozionului a constat în constituirea unui forum pentru schimbul de idei şi practici în dezvoltarea educației emoționale întrucât aceasta are un rol esențial în menținerea stării de sănătate mentală. În același timp, am avut în vedere prezentarea problemelor actuale ale educației emoționale şi a noutăţilor din domeniul materialelor didactice necesare în procesul de predare–cercetare-învăţare a acesteia, încurajarea contactelor ştiinţifice şi cunoaşterea reciprocă a cadrelor didactice din învăţământul preuniversitar şi universitar.

Obiectivele simpozionului au fost următoarele:

- Prezentarea unor metode de predare-învăţare moderne adecvate nevoilor de învăţare ale elevilor.
- Diseminarea exemplelor de bună practică în dezvoltarea educației emoționale în învățământul preuniversitar și universitar.
- Promovarea învăţării de-a lungul întregii vieţi şi valorificarea acesteia.

Publicul țintă a fost constituit din cadre didactice din învățământul preuniversitar și universitar.

Beneficiarii simpozionului au fost: cadrele didactice, elevii, părinții, partenerii din mediul socio-economic.

Partenerii simpozionului au fost Asociația „ Centrul Părinții Spun Prezent”, Bacău și Biserica „Sfântul Dimitrie” Bacău.

Organizatorii simpozionului au fost: profesorii: Zavate Loredana-Nicoleta, Ivan Celina Toni și Gora Nicoleta-Luminița de la Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” Bacău.

La simpozion s-au înscris cu lucrări 208 cadre didactice din învățământul preuniversitar și universitar, asistenți medicali, profesioniști marketing, preoți din 26 județe ale României: Alba Iulia, Argeș, Bacău, Bistrița Năsăud, București, Botoșani, Brăila, Constanța, Covasna, Dâmbovița, Dolj, Galați, Gorj, Hunedoara, Iași, Ilfov, Maramureș, Mureș, Olt, Prahova, Suceava, Teleorman, Timiș, Vaslui, Vrancea și municipiul București, precum și din Franța, Italia, Spania.

Valoroși OAMENI au răspuns pozitiv invitației noastre de a fi ÎMPREUNĂ la această primă ediție a simpozionului: inspector școlar general, prof. Egarmin Ana Maria, IȘJ Bacău, pr.dr. Pleșcău Ionuț, Biserica „Sfântul Dimitrie” Bacău, inspector școlar, prof. dr. Droiman Oana Maria, IȘJ Bacău, conf. univ. Dughi Tiberiu Sandu, Universitatea „Aurel Vlaicu” din Arad, inspector școlar, prof. Roșca Elena, IȘJ Bacău, inspector școlar, Olteanu Victoria, președinte Asociația din Grijă pentru Copii și prof. dr. Cojocaru Mihaela, președinte Asociația pentru Educație și Formare Bacău, lector Universitatea „George Bacovia” Bacău.

Simpozionul și-a propus să deschidă o perspectivă către universul atât de profund și labirintic al emoțiilor umane, pentru că, în activitatea noastră de dascăli, este fundamental să creăm și să transmitem stări, emoții, dincolo de volumul informațional și teoretic pe care îl împărtășim elevilor noștri. Dascălii înțeleg acum că interacționează cu noi generații de copii, că totul a căpătat un alt ritm, iar abordarea trebuie să fie diferită, în pas cu cerințele lumii actuale. Puterea și dorința

noastră de a ne adapta, de a ne reinventa, de a fi autentici și conștienți de unele imperfecțiuni sunt dovezi ale inteligenței emoționale. Indiferent ce rol ne asumăm în viață, dascăl, părinte, partener, este nevoie să conștientizăm emoțiile și să fim empatici cu ceilalți. Atunci când devii părinte, nu ești pregătit emoțional, nu primești un ghid de bune practici, nu funcționează același stil de educație pentru persoane diferite. Și atunci, se naște concluzia: dezvoltarea fiecărei ființe presupune un cumul de experiențe, de întâlniri norocoase, de eforturi, de acțiuni care ajung să construiască o personalitate.

Toate lucrările participanților vor fi publicate într-o carte electronică la Editura Docucenter din Bacău. Diplomele, Adeverințele și cartea electronică va fi trimisă pe mail fiecărui dascăl.

Intervențiile motivate și motivante ale invitaților au ilustrat aspecte actuale, au evidențiat provocările tehnologiei digitalizate, care au înlocuit, în mare măsură, unele metode de altădată, abordate în procesul de predare-învățare-evaluare.

Oportunităţi egale în educaţie prin realizarea instruirii diferenţiate

Prof. Boboc Sorina Lorela
Liceul Tehnologic Topoloveni

Acceptând adevărul că o învăţare eficientă se manifestă prin productivitate cognitivă şi creativitate numai dacă aceasta se întemeiază pe calităţile potenţiale ale elevilor, profesorii au simţit nevoia de diferenţiere a instruirii acestora prin variate şi complexe modalităţi.

Toate strategiile de instruire a copiilor capabili de performanţe superioare (accelerare, îmbogăţirea, gruparea, activităţi şcolare, activităţi extraşcolare), atât de diferite ca elemente componente, organizare a timpului de predare şi învăţare , prezentare a cunoştinţelor, au totuşi la bază câteva premise comune care se referă la:

• natura intelectuală a supradotării;

• caracteristicile afective ale supradotării;

• obiectivele propuse prin curriculum obişnuit;

• competenţa curriculum-ului obişnuit de a realiza educaţia supradotaţilor.

Problemele educaţiei supradotaţilor provoacă controverse şi ample dezbateri privind tipurile de supradotare, influenţa diverselor grupe culturale, originea supradotării, procedurile de identificare, eficienţa programelor de instruire. Orice tentativă de educaţie diferenţiată a supradotaţilor este îmbunătăţită dacă cei implicaţi conştientizează că în planificarea şi aplicarea programele predomină aspecte legate de ideologie, de evidenţe empirice, sau dacă sunt axate numai asupra definiţiilor.

Curriculum, important element în planificarea educaţiei, care contribuie la formarea unor abilitaţi superioare, poate fi prezentat din perspectiva dezvoltării sub trei aspecte:

1. În primul rând, profesorii, cei care organizează toate activităţile prin care copiii învaţă, sunt primii care îi diferenţiază pe cei capabili şi au posibilitatea de a planifica predarea unor cunoştinţe mai avansate sau mai extinse pentru aceştia prin mai multe tipuri de strategii:

• pretestarea elevilor le permite o evaluare corectă a capacităţilor de învăţare şi aranjarea secvenţelor curriculare conform aptitudinilor deosebite;

• extinderea complexităţii activităţilor pentru supradotaţii permit acestora explorarea în profunzime a conceptele şi aplicarea la situaţii /probleme noi;

• planificarea unor activităţi cross-curriculare prin care elevii sunt încurajaţi să depăşească graniţele curriculum-ului obişnuit, să resolve probleme din viaţa reală sau cele cu relevanţă socială;

• accelerarea conţinutului face posibil ca elevii capabili să parcurgă materiile şcolare într-un ritm specific lor, să dobândească un avans academic prin saltul peste o clasă, prin admiterea într-o formă superioară de învăţământ.

2. Un al doilea aspect se referă la acei elevi care dovedesc abilităţi înalte într-un anumit domeniu , dar care nu se manifestă consistent prin rezultatele şcolare, fie că nu au răbdare, fie că fac erori elementare, fie că nu pot generaliza cunoştinţele la alte domenii apropiate. Mulţi dintre ei evită sarcinile noi, asumarea riscului sau expunerea la eşec, deoarece nu au deprinderile sau strategiile necesare pentru a le face faţă. sau au greşit formate deprinderi de lectură, scris calcul numeric, nu ştiu să caute informaţiile într-o carte sau bibliotecă, nu au strategii de rezolvare a problemelor. Adeseori dovedesc

inabilităţi în situaţii sociale din cauza lipsei de încredere în sine, stângăcii de natură fizică în jocuri sau în rezolvarea practică a unor probleme tehnice. Profesorii sunt cei care pot recupera lipsa acestor deprinderi sau pot corija pe acelea greşit formate.

3. Un al treilea aspect de natură curriculară îi vizează pe acei elevi care nu manifestă supradotare, potenţial intelectual ridicat în clasă, experienţele dovedind însă că mulţi dintre aceştia au realizări remarcabile în perioada adultă, în domenii precum afaceri, politică, comerţ, design, administraţie, adică într-o serie extrem variată de activităţi creative, activităţi şi forme de talent care nu sunt prevăzute prin programa şcolară sau despre care nu se pot face predicţii din perioada şcolară. Profesorii trebuie să fie conştienţi de faptul că la nu la toţi copii supradotarea se manifestă din primii ani de şcoală, că ea se poate dezvolta printr-o educaţie specializată, prin cultivarea intereselor cognitive. De cele mai multe ori nu se ştie cine dintre elevii cu rezultate medii sunt supradotaţi, dar şcoala are datoria de a facilita şi de a construi un mediu de învăţare prin care se elevii îşi pot dezvolta aptitudinile, talentele. Stimularea cognitivă a celor cu potenţial valoros se realizează cel mai bine în clasă, ceea ce reclamă alte tipuri de organizări grupale sau alte modalităţi de prezentare a curriculum-ului.

Organizarea claselor şi a grupelor de elevi reflectă filozofia sau politica şcolară adoptată şi de către profesor, nu numai de către sistemul şcolar. Atitudinile profesorilor în ce priveşte predarea cunoştinţelor, orarul, aranjamentele grupale în interiorul clasei, materialele didactice utilizate, forma de prezentare a lecţiei nu fac altceva decât să reflecte încercări de soluţionare a întrebării: “cum să organizez o clasă de 25 sau 30 de elevi astfel încât să obţin rezultatele dorite”. Practicienii şi cercetătorii au reliefat patru laturi ale organizării şi administrării claselor şi grupelor de copii:

• examinarea posibilităţilor şi motivelor necesare de grupare: când se impune instruirea întregii clasei şi când a unui singur grup, care sunt resursele educaţionale necesare unui grup eterogen(cum este clasa de elevi) şi care sunt cele specifice un grup restrâns de copii cu abilităţi asemănătoare sau la un nivel de dezvoltare apropiat, care sunt rezultatele aşteptate şi la ce nivel trebuie să fie performanţele grupului mic, cum se poate trece de la un grup la altul;

• atenţia mai mare acordată orarului şcolar în perioada primilor ani de şcoală, o structurare chiar mai rigidă, deoarece chiar dacă timpul de învăţare este individual, de obicei este mai slab structurat la nivel primar decât cel secundar. Frecvent se semnalează o inflexibilitate însă şi la nivelul secundar, neadecvată mai ales copiilor supradotaţi care au nevoie să lucreze în ritmul lor pentru a avea sentimentul continuităţii învăţării;

• aranjarea fixă a băncilor în clasă, practică frecvent întâlnită, limitează posibilităţile de grupare a copiilor pe centre de interes ca şi accesul la resursele prezente în clasă (hărţi, cărţi, atlase, enciclopedii);

• libertatea de mişcare în clasă este principala caracteristică a instruirii flexibile, prin care elevii sunt încurajaţi să-şi asume responsabilitatea propriei învăţări, să ştie să utilizeze resursele disponibile în clasă, să lucreze în linişte alături de alţii.

Toate aceste aspecte ale organizării claselor oferă şansa unei instruiri individualizate şi stimulării intereselor cognitive.

Strategiile de predare care se impun în educaţia copiilor supradotaţi sunt mult mai variate şi diferenţiate decât ar putea apărea la prima vedere, deoarece, chiar dacă înţeleg mai bine sau reţin cu mai multă uşurinţă cunoştinţele sau informaţiile, nu toţi sunt elevi autonomi sau au strategiile de învăţare pe deplin formate. RENZULLI şi REIS(1985) specifică patru domenii în care trebuie formate sau stimulate abilităţile elevilor capabili de performanţe superioare:

a) formare cognitivă şi afectivă;

b) a şti cum să înveţi;

c) formarea abilităţilor de cercetare şi utilizare a materialelor de referinţă şi

d) formarea abilităţilor de a comunica prin forme orale, scrise şi vizuale.

Profesorul poate adopta mai multe strategii de a preda cunoştinţele prevăzute într-un conţinut sau altul, dar trebuie să fie conştient că anumite abilităţi sau capacităţi se formează numai prin intersecţia mai multor strategii.

Organizarea şcolii, care vizează mai ales timpul petrecut în şcoală, este un factor responsabil pentru cele mai multe din performanţele elevilor ce implică mai multe tipuri de probleme:

• admiterea timpurie în clasa întâi;

• accelerarea studiilor la o materie şcolară sau la toate;

• organizarea numărului de clase pentru aceeaşi grupă de vârstă;

• clase cu elevi de vârste diferite (grupare verticală);

• organizarea de tabere sau excursii pentru elevii cei mai capabili pentru un anumit domeniu al cunoaşterii sau o materie şcolară;

• reorganizarea zilei şcolare în special de la nivelul secundar pentru realizarea unei flexibilităţi mai mari în ce priveşte durata zilei şcolare, reducerea numărului de lecţii, condensarea unor materii şcolare, folosirea contractelor cu elevii, separarea unor grupe cu număr mic de elevi pentru activităţi independente.

Modul de acordare a notelor şcolare este o dezbatere amplă printre profesori şi directorii de şcoală, care se axează de cele mai multe ori asupra avantajelor şi dezavantajelor separării elevilor în funcţie de performanţele academice. Profesorii care sunt de acord pledează de obicei pentru formarea claselor omogene, deşi practica educaţională a demonstrat că numai notele în sine nu facilitează activitatea de predare, deoarece apar modificări în ce priveşte complexitatea, gradul de abstractizare si nivelul de aplicare a cunoştinţelor.

Toate aceste cinci dimensiuni , luate în consideraţie împreună, ale “modelului reactiv” propus de unii autori, fac posibilă o organizare strategică a educării copiilor capabili de performanţe înalte, numai dacă se porneşte de conceptul supradotării din punctul de vedere al dezvoltării.

Numărul programelor şi ofertelor educative adaptate copiilor supradotaţi din etapele timpurii de şcolarizare sunt nejustificat de puţine faţă de preocupările pentru aceeaşi categorie de elevi cu potenţiale superioare, de la nivelul liceului, de pildă.

Mai convenabilă şi accesibilă pare a fi alternativa educativă a

diferenţierii / individualizării instruirii în clase cu niveluri eterogene.

Acest fapt presupune:

• a lăsa copilul să lucreze în ritmul şi cu viteza sa;

• a-l încuraja să ia decizii privind alegerea materiilor / domeniilor de învăţare;

• a-l sprijini să-şi facă eficient stilul personal de lucru;

• a-l motiva pentru învăţarea independentă şi cu metode de lucru personalizate;

• a-l stimula şi pentru activităţi de grup, spre contacte sociale noi, spre activităţi non-şcolare.

În legătură cu profesorii care sunt dispuşi şi pot să lucreze cu copiii supradotaţi în clase eterogene, STEVENS (1987) constată că aceştia au adesea sentimentul că au fost înlăturaţi de la actul expertizei şi identificării acestora. De aceea se propune ca strategie:

• toţi elevii, inclusiv supradotaţii, vor primi o instruire de calitate;

• testele de inteligenţă nu vor fi utilizate decât pentru cei subperformanţi;

• noile măsuri care vor fi luate în problema instruirii supradotaţilor, se vor articula cât se poate de strâns structurilor şcolare existente;

• în funcţie de capacitatea şi resursele şcolii, este de preferat să se sporească mijloacele pedagogice de "îmbogăţire", sau dacă este posibil, acestea să fie integrate în curriculum-ul obişnuit;

• trebuie puse la punct materiale pentru "îmbogăţirea cunoştinţelor elevilor şi formaţi profesori mai buni pentru învăţarea în clase de nivel eterogen.

În concluzie, faţă de copiii supradotaţi se pot adopta următoarele atitudini şi acţiuni educative:

• rămân în mediul şcolar obişnuit şi au ca sarcini aceleaşi conţinuturi de învăţat ca ceilalţi elevi normal dotaţi (deci ignorarea potenţialului lor);

• rămân în mediul şcolar obişnuit şi li se transmit aceleaşi conţinuturi, dar într-un ritm mai rapid;

• rămân în mediul şcolar obişnuit şi li se oferă informaţii mai profunde în domeniul lor de interes;

• rămân, cea mai mare parte a timpului, în mediul şcolar obişnuit şi li se oferă conţinuturi suplimentare şi într-un ritm mai rapid în timpul zilelor libere, vacanţelor sau în timpul săptămânii (lipsind de la şcoală, motivat, una sau două zile);

• părăsesc temporar (un trimestru, un an şcolar etc.) mediul şcolar obişnuit şi sunt incluşi în clase omogene ca nivel, organizate numai pentru copiii supradotaţi, unde primesc informaţii suplimentare şi într-un ritm adaptat potenţialului lor de învăţare;

• părăsesc mediul şcolar obişnuit şi sunt incluşi în şcoli speciale pentru copiii supradotaţi, cu conţinuturi, ritmuri de învăţare, profesori şi metode diferite de cele din învăţământul general.

CONCLUZII

Principalele demersuri organizatorice cu finalităţi de instruire ne duc la următoarele concluzii:

• eficienţa instruirii este mai ridicată, pentru elevii supradotaţi, atunci când aceştia sunt grupaţi în clase speciale;

• accelerarea studiilor, pentru majoritatea elevilor supradotaţi, are mai multe efecte pozitive decât dezavantaje;

• nu este recomandat a se renunţa la studierea unor "discipline de cultură generală", dar acestora li se poate dedica mai puţin timp dat fiind ritmul şi capacitatea lor de asimilare, iar timpul devenit astfel disponibil, se poate utiliza pentru îmbogăţirea şi aprofundarea studiilor în domenii precise de interes deosebit;

• trebuie utilizate toate prilejurile de lucru în comun, cu elevi de diverse niveluri de performanţe, avându-se permanent obiective reale, practice sau teoretice, treptat crescătoare în dificultate şi importanţă socială.

• În gruparea copiilor supradotaţi în clase de nivel sau în şcoli speciale, se operează, cel mai adesea, cu criteriile:

• vârsta mintală şi/sau coeficientul intelectual;

• rezultatele şcolare;

• sunt ignorate sau operează negativ variabilele:

• vârsta cronologică,

• sexul,

• motivaţia pentru învăţare,

• problemele psiho-afective ale copilului,

• handicapuri diferite,

• situaţii de dezavantaj (economie, cultural etc.);

• în anumite situaţii şi pentru anumite discipline programul de îmbogăţire a cunoştinţelor poate (sau trebuie) să devină program de accelerare (cazul unor domenii ştiinţifice de vârf, limbile moderne etc.);

• există şi opţiunea următoare în privinţa instruirii copiilor supradotaţi: cea care constă în a modifica procesul de educaţie mai mult decât conţinutul, în intenţia de a stimula dezvoltarea creativităţii şi abilităţii intelectuale de a rezolva probleme (în sens general) ca modalitate de bază de a răspunde nevoilor definitorii ale supradotaţilor;

• cât priveşte stilul de predare şi sprijin al copiilor supradotaţi în procesul de instruire, deosebim următoarele:

a) la cei mici este mai important:

• sprijinul psihoafectiv al profesorului,

• oferirea de prilejuri de explorare şi activitate;

b) pentru copiii supradotaţi mai mari sunt recomandate:

• introducerea în metodele şi tehnicile învăţării eficiente şi rapide şi adaptarea / personalizarea acestora la caracteristicile individuale de activitate,

• discuţii şi schimburi de idei cu adulţii,

Proiect didactic

Prof. înv. primar: Pavlovici-Pătruț Maria
Prof. itinerant: Pavlovici-Pătruț Marina-Adriana
Școala Gimnazială Mașloc

Tipul activității: Stimulare cognitivă

Aria curriculară: Matematică și științe ale naturii

Disciplina: Matematică

Unitatea tematică: „În universul colorat”

Subietul lecţiei: Înmulțirea numerelor naturale (0-100)

Tipul lecţiei: Fixarea și sistematizarea cunoștințelor

Obiective operaţionale:

a. **Cognitive :**

- 1.1. să efectueze oral și în scris înmulțiri în concentrul 0-100;
- 1.2. să stabilească valoarea de adevăr a rezultatelor înmulțirii;
- 1.3. să calculeze și să asocieze rezultatul cu răspunsul potrivit.

b. **Motrice:**

- să utilizeze corect laptop-ul și să mânuiască corect instrumentele de scris.

c. **Afective:**

- să colaboreze în rezolvarea sarcinilor;
- să respecte normele de comportament.

Resurse:

I. Metodologice

Strategii didactice:

a) Metode şi procedee: conversaţia, explicaţia, exerciţiul, expunerea;

b) Mijloace de învățământ: creioane colorate, fişe de lucru, fişe de colorat, carioci, jocuri interactive, planşe cu probleme ilustrate.

c) Forme de organizare : individual.

II. Temporale: 50 minute

III. Umane: 1 elev

IV. Forme şi tehnici de evaluare : observarea sistematică, aprecieri verbale, autoevaluare.

DESFĂŞURAREA ACTIVITĂŢII

Evenimentul Didactic	**Compet. specifice**	**Conţinutul ştiinţific**	**Strategia didactică**			**Evaluare**
			Metode	**Mijloace**	**Forme de organizare**	
1.Moment organizatoric 2 min.		Se asigură climatul favorabil desfăşurării lecţiei, a materialelor didactice.				
2.Captarea atenţiei 6 min.	1.1.	Elevul ascultă și vizionează videoclipul cu atenție. https://www.youtube.com/watch?v=_ZYvzcYrZAg Acesta va răspunde la următoarele ghicitori (Anexa 1).	Expunerea Observația Conversația	Laptop Fișa de lucru	Individual	Observarea comportamen – tului verbal şi nonverbal
3.Anunţarea temei 3 min.	1.1.	Se anunţă tema şi obiectivele activităţii, în termeni accesibili elevului. Elevul rezolvă următoarele înmulțiri: https://wordwall.net/ro/resource/38404608/inmultiri-1	Observația Conversația Exercițiul	Laptop	Individual	Observarea focalizării şi menţinerii atenţiei

4.Dirijarea învăţării 20 min.	1.3. 1.1.	Elevul rezolvă în continuare următoarele exerciții, prin intermediul următoarelor jocuri interactive: https://wordwall.net/ro/resource/7564325/inmultiri https://wordwall.net/ro/resource/7425255/tabla-inmultirii2-3-4 Elevul va colora balonul în conformitate cu rezultatul înmulțirilor. (Anexa 2) Acesta va realiza în continuare un puuzle cu operații de înmulțire. (Anexa 3)	Observația Conversaţia Exerciţiul Explicația	Laptop Fișe de lucru	Individual	Observarea sistematică a elevului Aprecieri verbale
5. Obţinerea performanţei 3 min.	1.2.	Elevul stabilește valoarea de adevăr a rezultatelor înmulțirii. https://wordwall.net/ro/resource/2921963/concurs-inmultiri	Explicația Exerciţiul	Laptop	Individual	Observare sistematică analiza produselor
6. Asigurarea feed-backului 14 min.	1.3.	Elevul îl ajută pe Azorel să ajungă la deliciosul os, acesta trebuie să calculeze și să coloreze de fiecare dată pătrățelul care conține rezultatul corect al înmulțirii. (Anexa 4)	Conversația Exercițiul	Fișa de lucru	Individual	Aprecieri verbale
7. Încheierea activităţii 2 min.		Se vor face aprecieri asupra participării elevului la lecţie, precum şi asupra comportamentului pe parcursul orei.	Conversaţia		Individual	Aprecieri verbale

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC-DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

PROF.ÎNV.PRIMAR:DULĂU CAMELIA-ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ”SIMION BĂRNUȚIU”,BLAJ

Sistemul românesc de predare până în anul 1990 a fost ghidat de stricteţea unei educaţii dogmatice care a condus la formarea multilaterală dezvoltată personalităţi prin instituţiile de învăţământ care funcţionau ca unitate. În învățământul tradițional, există un nivel ridicat de comunicare între un elev și un profesor, precum și între elevi. Este esențial deoarece ajută la creșterea nivelului de încredere al elevilor. Datorită acestui fapt, elevii devin excelenți comunicatori, iar profesorii se simt competenți atunci când primesc feedback de la elevi.Învățarea online oferă o sursă nelimitată de material de învățare, în timp ce, în mod tradițional, sursele de învățare sunt limitate. În concluzie, atât sistemul de învățământ are argumente pro și contra. Conform situației actuale, sistemul modern de învățământ este mai bun decât sistemul tradițional de învățământ. În secolul XXI educația vizează procesul de formare și dezvoltare prin îmbunătățirea performanțelor fiecăruia dintre noi.Reforma învățământului din România subliniază importanța mutării de la latura informativă a procesului educaţional la cea formativă.Datorită promovării pluralismului educațional, unele instituții de predare au adoptat alte variante de învăţământ şi predare, mijloace alternative de realizare a aceluiaşi curriculum naţional. Prin urmare,alternativa educațională reprezintă forma de organizare școlară,care stabileşte metode de organizare şi funcţionare instructiv-educativă a activității altele decât forma specifică unei epoci sau care apar într-un context social.

Evoluțiile din managementul educațional românesc pot fi considerate în mare măsură determinate de cultura națională, mai ales având în vedere caracteristicile componentelor ideologice și politice care au dominat cultura țării în ultima jumătate a deceniului. Mai exact, deciziile sale de management al educației pot fi legate de doctrina politică predominantă și de implicațiile sale ideologice. De exemplu, educația de la mijlocul secolului al XX-lea a fost orientată în principal spre centralizarea sistemului pentru a susține economia la fel de centralizată. Datorită ritmului accelerat al dezvoltării tehnologiei informației și comunicațiilor, societatea digitală și economia digitală au devenit reale și, la rândul lor, ridică provocări specifice. În acest mediu, abilitățile și competențele digitale sunt esențiale pentru a obține succesul profesional și dezvoltarea personală a oricărui individ.Utilizarea computerelor și, implicit, a internetului nu garantează neapărat îmbunătățirea performanței academice a elevilor și studenților, dar ajută la dezvoltarea abilităților digitale ale acestora.Cel mai bun mod de a dezvolta un comportament digital este prin educație. Pentru a ne asigura că elevii și studenții participă activ la activitățile care vizează educația lor digitală, este necesar să ne concentrăm asupra anumitor noțiuni și concepte care stau la baza domeniului tehnologiei informației și comunicațiilor, cum ar fi comerțul digital, comunicare și alfabetizare digitală, sănătate digitală, digital securitate etc. Utilizarea mijloacelor de inovare digitală pentru a implica elevii și studenții în activități care necesită aplicarea proceselor de gândire critică pentru a rezolva problemele și a crește colaborarea între ei sunt doar câteva exemple de astfel de beneficii. Impactul pozitiv pe care tehnologia informației și comunicațiilor îl are asupra educației nu poate fi contestat, dar există și unele obstacole care trebuie depășite pentru a profita la maximum de aceste beneficii. Un aspect esențial de luat în considerare este faptul că tehnologia are repercusiuni nu numai asupra elevilor și studenților, ci și asupra profesorilor, care trebuie să se adapteze și să dobândească cunoștințele necesare pentru diseminarea informațiilor. În prezent, în școli, utilizarea inovației digitale este încurajată pentru a desfășura cu succes activități mai complexe și mai consumatoare de timp. Fără utilizarea tehnologiei, atât în România, cât și în restul lumii, în contextul Pandemiei de Coronavirus, anul școlar ar fi fost anulat, iar elevii și studenții s-ar fi confruntat cu o pierdere uriașă. Deși sistemul de învățământ online este la început în țara noastră și are multe lacune, acesta și-a îndeplinit scopul principal, și anume de a nu întrerupe diseminarea informațiilor către elevi și studenți .În unele situații, poate fi prematur să

presupunem că utilizarea tehnologiei are un impact benefic major asupra învățării și dezvoltării, întrucât mulți tineri cad în capcana iluziei că tehnologia modernă are răspunsurile la toate problemele umanității. Elevii tind să se concentreze pe dispozitivele inteligente și să le acorde mai multă atenție decât este necesar în timpul orei sau chiar acasă atunci când au teme sau proiecte de făcut. Prin urmare, tehnologia poate influența negativ performanța școlară a elevilor, afectând concentrarea și rezultatele școlare ale acestora . În plus, fără sprijinul părinților și al profesorilor, abilitățile necesare pentru a manipula instrumentele tehnologice nu pot fi dobândite.Adoptarea mediilor digitale în domeniul educației poate crea probleme pe piața muncii în viitor. Profesorii pot fi înlocuiți cu dispozitive sau aplicații inteligente, iar elevii nu vor mai fi nevoiți să meargă la școală pentru a învăța. Aceste circumstanțe de natură negativă influențează individul și din punct de vedere psihologic, prin reprimarea emoțiilor și îndepărtarea de caracteristicile care definesc specia noastră. Conceptul tradițional de școlarizare, bazat pe desfășurarea activităților didactice într-o sală de clasă, cu un profesor al cărui scop principal este transmiterea cunoștințelor și dobândirea acestora de către un grup de elevi, devine din ce în ce mai incert . Întrucât utilizarea și evoluția tehnologiei se află pe o curbă cu o puternică tendință ascendentă, este de așteptat ca tehnologia să joace un rol mai important și în activitățile educaționale. Trecerea de la tradițional la modern au fost însoțite de un anumit grad de reticență, atât din partea profesorilor, cât și din partea elevilor și studenților, dar au creat cadrul favorabil dezvoltării metodelor de inovare educațională. Digitalizarea poate juca un rol esențial în repornirea economiei mondiale datorită faptului că asigură funcționarea directă și eficientă a tuturor sectoarelor esențiale și anume sănătate, administrație, transport, inclusiv educație și, de asemenea, creează un mediu favorabil accesului în timp real și informații utile de strictă necesitate .Deși sistemul de învățământ online este la început de drum în țara noastră și are foarte multe lacune, acesta și-a îndeplinit scopul principal, și anume să nu întrerupă răspândirea informațiilor către elevi și studenți.În prezent, sistemul de învățământ are o gamă largă de posibilități menite să revoluționeze procesul de învățare și predare în toate școli.Pregătirea educațională este o etapă esențială în modelarea caracterului unei persoane și adesea abilitățile pe care un individ le dobândește din copilărie sau pe băncile școlii îi definesc și ghidează întreaga existență. Provocările erei digitale sunt adresate în mare măsură profesorilor și părinților, care trebuie să învețe cunoștințe și abilități tehnologice de nivel mediu pentru a se asigura că tinerii utilizează mediile digitale în mod adecvat și în siguranță.Tehnologia informației și comunicațiilor contribuie pozitiv la facilitarea procesului de predare, prin asigurarea resurselor necesare pentru învățare și încurajarea utilizării programelor software destinate exclusiv în scopuri educaționale. Dar cel mai mare beneficiu pe care tehnologia îl aduce în viața unei persoane este accesul nelimitat la orice tip de informație, oricând și de oriunde. Totuși, așa cum se demonstrează prin analiza răspunsurilor unui grup de elevi la un chestionar realizat la nivel european, nu toți tinerii născuți în era digitală au competențe digitale medii sau avansate, precum situația financiară a părinților sau infrastructura școlilor în care se află.Ei invata,nu li se permite accesul la computere sau la orice alt tip de dispozitive inteligente și la internet.Digitalizarea procesului de învățământ este încă la început de drum în România, iar acest lucru se reflectă și în răspunsurile elevilor cu privire la modul în care tehnologia influențează procesul de învățare. Mulți elevi și studenți spun că tehnologia îi ajută într-o mică măsură sau deloc să rețină diverse informații atunci când se pregătesc pentru un test sau examen. Metodele digitale de predare sunt adoptate în principal în universități și mai puțin în școlile gimnaziale sau licee.

Viața fericită a copiilor din România

Prof. Mădălin Ioana-Alina
Școala Profesională Specială Samus
Cluj-Napoca, România

Una dintre marile realizări ale societății este asigurarea dreptului pentru toți copiii și tinerii la instrucție și educație.Tânăra generație de astăzi are marea fericire de a trăi într-o țară în care suprema valoare o constituie omul care să dispună de toate condițiile de a-și realiza cele mai îndrăznețe aspirații.Căci societatea a făcut o virtute din creșterea și educarea tinerei generații, asigurându-i un viitor sigur, posibilitatea de a trăi o copilărie fericită, de a se bucura din plin de marile cuceriri ale științei și civilizației, de a se pregăti pentru a duce mai departe făclia progresului și bunăstării.

Așa cum se cunoaște, Legea fundamentală a țării noastre, Constituția Romaniei, consacră acestui principiu un articol, în care se precizează faptul că “Dreptul la învățătură este asigurat prin învățământul general obligatoriu, prin gratuitatea învățământului de toate gradele, precum și prin sistemul burselor de stat“. Această prevedere este cuprinsă și în Legea educației naționale, care menționează ca “Cetățenii români au dreptul la învățătură, fără deosebire de naționalitate, rasă, sex sau religie și fără vreo altă îngrădire ce ar putea constitui o discriminare“. Iată, așadar câteva din prevederile legislației noastre, care atestă cum nu se poate mai elocvent, grija deosebită, cu adevărat părintească, pe care conducătorii țării noastre o poartă tinerelor generații.

Învăţământul alternativ este o formă de organizare a procesului didactic care oferă o altă variantă organizatorică decât cea din şcoala oficială.

Pluralismul educaţional constă în existenţa unor instituţii şcolare, pe lângă sistemul de învăţământ oficial organizat de stat, care oferă o nouă variantă de instruire şi educare, propunând alte conţinuturi, strategii educaţionale şi forme de evaluare, considerate ca reprezentând un progres pedagogic.

Pluralismul educaţional reprezintă expresia libertăţii şi democraţiei în domeniul învăţământului preuniversitar.

Sistemele alternative de instruire se caracterizează prin moduri diferite de abordare a procesului instructiv-educativ, care se întâlnesc atât la nivelul instituţional, cât şi la nivelul procesualităţii şi metodologiei didactice.

Alternativitatea poate fi înţeleasă, pe de o parte, ca adaptare a unor tipuri de instituţii educative care s-au bucurat de răsunet în trecut, încercând să rezolvăm prin ele problemele actuale ale învăţământului şi, poate fi înţeleasă, pe de altă parte, în sensul adoptării unei viziuni de ansamblu asupra marilor sisteme pedagogice contemporane, asupra practicilor şcolare actuale din lume. Existenţa mai multor sisteme alternative nu presupune neapărat negarea sau anularea reciprocă, pentru că în realitate ele sunt complementare în raport cu cerinţele dezvoltării învăţământului nostru.

În România funcţionează 6 din cele 46 alternative educaţionale recunoscute la nivel mondial: Step by Step; Pedagogia Waldorf; Pedagogia Curativă; Pedagogia Montessori;

În sensul cel mai larg, educația este un proces care începe chiar din momentul cand individul se desprinde biologic de mama și se încheie odată cu viața.

În ordinea naturii, prima instantă educativă este, după cum prea bine se știe, mediul familial. În acest mediu, copilul face primii pași pe drumul integrării sociale, integrare care se realizează printr-un continuu proces de adaptare la condițiile vieții sociale și de asumare a normelor care guvernează relațiile dintre indivizi și dintre aceștia și societate.

De-a lungul întregii sale vieți, individul este supus influenței factorilor de mediu, care, sunt toți educativi: familia, gradinița, școala, cercul de prieteni, colegii de muncă și în fond societatea întreagă, care, dacă nu apare sub aspecte concrete bine definite, este întotdeauna prezentă prin concepții, mentalități, tradiții, stil de viață, forme de cultură

materială și spirituală etc., toți acești factori determină succesiv sau concomitent modul nostru de a exista ca personalitate. Dacă ultimii își exercită rolul educativ în mod pasiv, prin simpla lor prezență, acționând asupra unui instinct de adaptare ce ne poate face uneori să ne însușim comportamente și mentalități greșite, primii trei factori, familia, gradinița și școala, își îndeplinesc funcția pornind de la scopuri explicite, deliberate și ferme.

Orice activitate presupune existența unui scop și a mijloacelor necesare pentru a-l realiza. În cazul educației, scopul ia înfățișarea unei serii de aspirații, de valori ce trebuie sădite în conștiința copilului, valori inspirate de un model cat mai apropiat de personalitatea umană ideală. Mijloacele sunt sau ar trebui să fie, la randul lor, inspirate de o metodă, pentru că ele nu tind la rezolvarea unei probleme ocazionele, ci se încadrează într-o practică eternă și universală ce se cere a fi guvernată de norme bine gândite și eficiente.

Să ne amintim că teoria educației este creație a timpurilor moderne, iar bazele sale științifice au fost puse abia în ultimele decenii. Pe de altă parte, accelerarea frenetică a dezvoltării economice, sociale, științifice și tehnice care cere loc sub ochii noștri a provocat și provoacă în continuare o oarecare derută ce se vădește pană în faptele cele mai mărunte ale vieții noastre de toate zilele. Știm încă de pe acum că deruta despre care vorbim se manifestă și în concepțiile și în practica educativă. Întâlnim tot mai frecvent părinți dezorientați care își recunosc incapacitatea de a controla evoluția copiilor lor.

Cu toate acestea, apariția unui fenomen de ”criză” în educație nu poate fi nici ea negată și societatea este conștientă de existența lui. Situația a fost și este în continuare analizată și discutată. Ca remediu s-a sugerat, printre altele, înființarea unei ”școli a părinților”, care sub o formă rudimentară sau mai evoluată poate fi întalnită chiar și în alte țări. Este probabil că această școală a părinților va căpăta mai devreme sau mai tarziu un statut bine definit, pentru că ea este necesară și pentru că, în evoluția ei, societatea tinde spre o organizare tot mai rațională.

Din păcate, dacă școala ca instituție specializată are, despre această colaborare, o imagine clară și judicios constituită în determinările de principiu și practic, nu același lucru se poate spune despre părinți. Se întâlnesc și cazuri când părinții înțeleg să lase pe seama școlii totalitatea răspunderilor fie pentru că ei nu intuiesc exact aportul indispensabil al prestației familiale, fie sub pretextul lipsei de timp, fie pur și simplu din neglijență. Se întâlnesc și cazuri când părinții dominați de prejudecăți, așază realațiile lor cu școala pe o poziție de rivalitate.

Negreșit, este bine ca părintele să ajute copilul să învingă unele dificultăți pe care le ridică învățarea. Dar acest ajutor trebuie să aibă altă formă decât aceea a încurajării unei atitudini delăsătoare. Copilul trebuie ajutat să judece, să înțeleagă, toate acțiunile materiale care decurg din ordonarea pe plan intelectual a unei teme constituind o sarcină care îi revine în întregime.

Educația pune și alte probleme, mai complicate, ale căror soluții nu stau la îndemana părinților, ele ținând de o specializare de care numai profesorii dispun.

Cu toate acestea, știm foarte bine că în practică părinții nu înțeleg întotdeauna să conlucreze cu școala, nu înțeleg să folosească sprijinul pe care ea îl poate oferi pentru a învingere dificultățile de care se lovesc destul de frecvent, inevitabil. Această atitudine poate lua diverse manifestări, dar dintre toate, cred că cea mai gravă, mai primejdioasă este aceea care se traduce prin renunțarea la ideea de a colabora cu școala prin ignorarea școlii. Atare atitudine presupune că părintele se dezinteresează de viitorul copilului și de rolul școlii, atât pe planul educației, cat și pe acela al instruirii.

Desigur ca în atare situație totul depinde de atitudinea oamenilor cu care stau de vorba părinții. Dar să nu uităm că acești oameni sunt profesori, deci persoane avizate care pot și chiar trebuie să găsească argumentele potrivite pentru a determina modificarea punctelor de vedere eronate.

Bibliografie

Andre Berge, 1972, *Copilul dificil*. E.D.P., București;

Ion Radu, 1974, *Psihologie școlară*, Editura științifică, București;

Jurcău, E., Jurcău, 1989, *Cum vorbesc copiii noștri*, Editura Dacia, Cluj-Napoca;

Ursula Schiopu, Emil Verza, 1994, *Psihologia Varstelor, Ciclurile viții*, Editura Pro Humanitate, Bucuresti;

MODELUL CLASIC ŞI MODERN ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂŢĂMÂNT ROMÂNESC

Prof. ALEXANDRU MIHAELA
GRĂDINIȚA PP „VOINICELUL”-SLONOZIA/IALOMIȚA

„Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori şi, din acest punct de vedere, educaţia va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situaţie precisă, indicaţiile generale date de cărţile de metodologie.” Gaston Mialaret

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea şi realizarea unei activităţi educaţionale, se pune accent pe felul cum se desfăşoară aceasta şi implică probleme organizatorice, procedurale şi materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învăţământ, al strategiilor de organizare a predării-învăţare, puse în aplicaţie, în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conţinuturile transmise, formele de realizare a instruirii şi modalităţile de evaluare.

Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaţionale constituie metoda didactica. Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”. Metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă”.(M.Ionescu, V.Chiş, p.126) Metoda este selectată de cadrul didactic şi este pusă în aplicare în lecţii sau activităţi extraşcolare cu ajutorul elevilor şi în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor şi elev, participarea lor la căutare de soluţii, la distingerea dintre adevăr şi eroare şi care, sub forma unor variante şi/sau procedee selecţionate, se foloseşte pentru asimilarea cunoştinţelor, a trăirilor valorice şi a stimulării spiritului creativ.

Când se alege o metodă, se ţine cont de finalităţile educaţiei, de conţinutul procesului instructiv, de particularităţile de vârstă şi de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor şcolare, de natura mijloacelor de învăţământ, de experienţa şi competenţa cadrului didactic. O metodă se defineşte prin predominanţa unor caracteristici la un moment dat, caracteristici ce se pot metamorfoza astfel încât metoda să fie satisfăcătoare într-o clasă, complementară sau chiar contrară. Astfel, o metodă tradiţională poate evolua spre modernitate, în măsura în care secvenţele proceduale care le compun îngăduie restructurări inedite sau când circumstanţele de aplicare a acelei metode sunt cu totul noi. În unele metode moderne surprindem secvenţe destul de tradiţionale sau descoperim că variante ale acestei metode erau de mult cunoscute şi aplicate.

Considerăm că fiecare metodă, şi nu mă refer doar la clasificarea în funcţie de axa istorică, apare sub forma unor variante şi aspecte diferite, încât, in mod difuz, în cadrul unei metode, de exemplu cea clasică, se poate naşte treptat tendinţe către modernism. Ele apar şi se concretizează în variante metodologice compozite, prin difuziunea permanentă a unor trăsături şi prin articularea a două sau mai multe metode. O variantă de clasificare a metodelor educaţionale se poate pronunţa în jurul axei istorice: metode clasice, tradiţionale (modelul clasic) și metode moderne (modelul modern).

Noile tehnologii au produs schimbări, modificări în toate domeniile și era de așteptat ca la un moment dat acest progres să influențeze și procesul de predare-învățare. Astfel elevii sunt nevoiți să învețe să gestioneze un număr impresionant de informații,să le analizeze, să ia decizii săși dezvolte cunoștințele pentru a face față provocărilor tehnologice actuale. În ceea ce privește personalul didactic, sunt necesare eforturi de formare profesională. Totalitatea instrumentelor care aparțin tehnologiei informațiilor și comunicării sunt binecunoscute sub denumirea de TIC. În această categorie aș include: calculatorul, internetul, poșta electronică, imprimanta, videoproiectorul. Toate acestea reprezintă realități pe care

elevii le experimentează în fiecare zi. La rândul lui, cadrul didactic este pus în situația de a opta între continuarea demersului său educațional în mod conservator, folosind metodele tradiționale, ignorând tendințele de schimbare sau acceptarea provocării și implementarea în același timp a noilor tehnologii în activitatea sa didactică. În cadrul orelor de limba și literatura română, instrumentele TIC facilitează procesul de predare-învățare și uneori chiar și evaluare (chiar dacă ne gândim la simplele teste alcătuite cu ajutorul calculatorului,la imprimanta sau scannerul care ne ajută să multiplicăm materialele) ne oferă posibilitatea de a căuta, ne învață a colecta şi procesa în mod corect informaţia şi de a o folosi într-o manieră critică şi sistematică. De asemenea se dezvoltă abilitatea de a folosi instrumente digitale pentru a produce, prezenta şi înţelege singuri informaţii complexe; abilitatea de a accesa, căuta şi folosi servicii bazate pe internet. Folosirea mijloacelor TIC sprijină dezvoltarea gândirii critice, a creativității și în același timp dezvoltă o atitudine critică şi reflexivă faţă de informaţia disponibilă. În activitatea de dascăl, cu ajutorul unui calculator se pot elabora si redacta pe calculator planuri de lecții, schițe, desene, scheme, fise de lucru individuale sau de grup, pentru elevi; aceste materiale, stocate sub forma de fișiere,pot fi periodic actualizate. De asemenea se pot utiliza facilități multimedia pentru a susține auditiv si vizual teoria (prezentări multimedia), se pot accesa informații de pe CD-uri, dischete, etc. La ora de limba română, se poate favoriza utilizarea mesajelor instante, similare comunicării prin chat room prin care, elevii pot să comunice unii cu ceilalţi şi în afara clasei; primesc reacţii cu privire la produsele la care lucrează; exersează comunicarea utilizând limbajul scris; se implică în discuţii interactive, la distanţă; lucrează împreună la un proiect, în timp real, în grupuri sau perechi; schimbă informaţii bazate pe text, documente şi alte resurse. Publicaţiile electronice – afişe, prezentări, publicaţii (broşuri, buletine informative, ziare), saituri sau bloguri – create de elevi pe parcursul unei unităţi de învăţare reprezintă un exemplu de integrare creativă a tehnologiilor informatice şi comunicaţionale în procesul de predare-învăţare evaluare.

Elementul cheie în educaţie îl reprezintă elevul care trebuie să realizeze o serie de procese pentru a putea cunoaşte şi utiliza practic informaţiile însuşite. O învăţare eficientă presupune mai întâi înţelegerea faptelor, analizarea acestora, formularea unor idei pe baza cunoştinţelor dobândite ulterior, generalizarea şi abstractizarea lor. Profesorul nu mai este cel care ţine o prelegere în faţa elevilor ci e mediator şi îndrumător în activitatea de învăţare pe care aceştia o parcurg. Predarea se realizează prin utilizarea unor metode activ – participative care să solicite interesul, creativitatea,imaginaţia,implicarea şi participarea elevului,în scopul însuşirii unor cunoştinţe care să–i folosească.

BIBLIOGRAFIE:

Albulescu, I; Albulescu, Mirela, 2000, Predarea şi învăţarea disciplinelor socioumane, Editura∨ Polirom, Iaşi

Bernat, Simona, 2003, Tehnica învăţării eficiente, Presa Universitară clujeană, Cluj-Napoca∨

Cerghit, I, 2006, Metode de învăţământ, , editura Polirom, Iaşi

Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001∨ Moise, C., 1996, Concepte didactice fundamentale, Ankarom, Iaşi

Văideanu, G., 1986, Pedagogie- ghid pentru profesori, ed. Universitpţii Al. I. Cuza, Iaşi∨

METODE DE ÎMBOGĂȚIRE A VOCABULARULUI COPIILOR

Prof. NICULA IONELA FLORENTINA
GRĂDINIȚA PP „VOIVICELUL”-SLOBOZIA/IALOMIȚA

Motto: „Să nu lăsăm cuvintele nici să doarmă, nici să amorțească, nici să zacă, nici să moară. Ele sunt comoara noastră de mare preț.”

Tudor Arghezi

Pentru fiecare dintre noi și mai cu seamă pentru elevi este imperios necesar să dispună de un vocabular cât mai bogat. Aceasta întrucât „pentru orice cetățean, indiferent de vârstă și profesie, vocabularul reprezintă trăsătura definitorie a personalității sale”.

Celebrul lingvist francez Antoine Meillert afirma că „orice vocabular exprimă, de fapt, o civilizație” – putând să observăm astfel, că există o legătură indisolubilă între istoria lexicului și a sociatății; în viața unei colectivități lingvistice fiind mereu schimbări, se impune deci ca perfecționarea vocabularului elevilor (mai cu seamă cât timp ei eu această calitate și sunt parte activă ai procesului de învățământ), să fie un deziderat primordial.

În vederea realizării acestui deziderat, ca profesoară am încercat să folosesc , la clasă, metode prin care elevii să își îmbunătățească vocabularele proprii, știut fiind faptul că „a învăța pe copil... nu înseamnă să-i dăm adevărul nostru, ci să-i dezvoltăm propria-i vorbire, aducând-o până la vorbirea noastră”. Cuvântul metodă < gr. Odos – cale și metha = spre, către; deci în didactică, metoda se referă la „calea care e urmată, drumul ce conduce la atingerea obiectivelor educaționale”.

Astfel, metodele trebuie selecționate de către profesor și puse în aplicare cu ajutorul elevilor și în beneficiul acestora, presupun cooperarea între profesor și elevi și participarea lor activă; de asemenea, metodele sunt utilizate în funcție de nivelul și trebuințele elevilor”.

În cele ce urmează voi expune mai multe metode care, utilizate la lecții, ajută la dezvoltarea, îmbogățirea și nuanțarea vocabularului elevilor. Pe acestea le-am utilizat în cadrul orelor de Limba și Literatura Română, sădirea în sufletele elevilor dragostea pentru limba română fiind o înaltă îndatorire întrucât „limba e stăpâna noastră ... este însăși floarea sufletului românimii” (Mihai Eminescu).

Metoda conversației euristice, împletită cu demonstrația. Conversația euristica sau socratică se prezintă sub forma unor serii legate de întrebări și răspunsuri, la finele cărora să rezulte adevărul sau noutatea pentru care elevul a fost antrenat în procesul învățării”. Am utilizat această metodă la lecțiile de literatură, pentru analiza unor opere literare, din care a rezultat caracterizarea personajelor (de exemplu schița Vizită... de I. L. Caragiale), urmărind exprimarea corectă și îngrijită a elevilor, care „a fost dintotdeauna și este unul din deziderateleș colii românești din toate epocile.”

Lucrul cu manualul, care este metoda didactică în cadrul căreia învățarea are ca sursă cartea școlară sau alte surse similare. Elevii au fost îndrumați să citească textele literare ori nonliterare propuse de manual și orientați, apoi, spre citirea operelor în întregimea lor, lectura fiind un izvor nesecat de cuvinte care contribuie covârșitor la dezvoltarea vocabularului. Aș aminti aici și cuvintele noi (explicate) pe care elevii și le pot însuși în vederea utilizării lor ulterioare, în diverse și cât mai variate contexte ceea ce înseamnă, practic, îmbogățirea, precizarea și activizarea vocabularului.

Studiul de caz, metodă care constă în confruntarea elevului cu o situație reală de viață prin a cărei observare, înțelegere, analiză, interpretare urmează să realizeze un progres în cunoaștere. Aceasta trebuie să urmeze anumite etape în vederea optimizării ei: alegerea cazului, lansarea cazului, parcurgerea informației, sistematizarea materialului, dezbaterea informației culese și stabilirea concluziilor. Astfel, le-am propus elevilor o temă-studiu de caz după orele de gramatică în care au fost învățate timpurile trecute ale verbului. Le-am cerut să urmărească trei zile, la televizor, emisiunile de știri și să

identifice greșelile de utilizare a timpurilor trecute verbale. Înregistrarea rezultatelor în urma aplicării metodei au fost unele concludente, elevii însușindu-și noi cuvinte (verbe, în cazul de față), pe care le vor fi folosit ulterior și le vor fi adăugat în vistieria vocabularului propriu, folosindu-le corect – gramatical în exprimarea zilnică.

Observarea, metodă ce constă în urmărirea de către elev a fenomenelor ce constituie conținutul învățării, în scopul surprinderii însușirilor semnificative ale acestora. Le-am cerut elevilor să observe fenomenele naturii din anotimpul în care ne aflăm (primăvara) și să alcătuiască compuneri în care să descrie aceste fenomene, utilizând cuvinte cât mai expresive (din vocabularul propriu) și căutând altele noi, evitând astfel înclinarea către procedee nivelatoare, de uniformizare. Un vocabular corespunzător presupune o pronunție clară a cuvintelor și propozițiilor, o îmbinare adecvată a cuvintelor în propoziții și a propozițiilor în fraze pentru ca ceea ce dorește elevul să exprime, să se prezinte într-o formă cât mai clară, corectă și nuanțată. Am observat că în timp, compunerile se transformau la nivel de vocabular, în sensul îmbogățirii lui și diversificării prin noi cuvinte (în special adjective) folosite atât cu sensul lor propriu, cât și cu cel figurativ.

Dintre metodele moderne, de ultimă generație sau ale „ultimului val”, fac amintire, dintre cele folosite, de:

Brainstorming sau asaltul de idei, o metodă de grup. Am folosit această metodă atunci când le-am cerut elevilor să rezolve exerciții de tipul „alege forma corectă/forma corectă de plural a substantivelor date”. Prin aceasta am urmărit alipirea unor noi cuvinte scrise și exprimate corect, la vocabularul elevilor. Cvintetul, metodă creativă prin care, în cinci versuri, se sintetizează un conținut de idei. Primul vers este un cuvânt, de obicei, un substantiv, al doilea vers, compus din două cuvinte (adjective), al treilea vers format din trei cuvinte(care exprimă o acțiune), al patrulea vers conține patru cuvinte care exprimă sentimentele față de subiect și al cincilea vers cuprinde un cuvânt prin care se sintetizează cele prezentate. Am folosit această metodă după învățarea părților de vorbire amintite (substantiv, adjectiv, verb), cu scopul inventarierii a astfel de cuvinte din vocabularul propriu și a dobândirii mijloacelor de a-l dezvolta, prin însușirea unor noi părți de vorbire.

Ciorchinele, metodă care poate fi realizată atât individual, cât și în perechi ori ca activitate de grup. Am folosit această metodă la orele de literatură, cerându-le elevilor să realizeze o analiză a unui text studiat, arătând ce anume urmărim să căutăm într-un text. Realizarea ciorchinelui a dus la activizarea vocabularului elevilor și întărirea lui prin concizie. Am încercat, în acest referat, să relizez o investigație privind aplicarea unor metode didactice pentru îmbogățirea vocabularului elevilor la orele de Limba și Literatura Română. Subiectul abordat rămâne unul deschis, întrucât pentru obținerea unor rezultate optime, demersul metodologic de îmbogățire a vocabularului trebuie să dse realizeze sistematic, în mod specific.

Bibliografie:

1. Cucoș, Constantin, Pedagogie, ed. a II-a revizuită și adăugită, Editura Polirom, 2006

2. Cucoș, Constantin, Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, ed. a III-a, Editura Polirom, 2009

3. Goia, Vistian, Didactica limbii și literaturii române, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2008

4. Popescu Mihăiești, Alexandru, Copilul, grădinița și școala; Culegere metodică editată de „Revista de pedagogie”, București, 1979

5. Văideanu, George, Pedagogie- ghid pentru profesori, Editura Universității „Al. I. Cuza”, Iași, 1

METODE INTERACTIVE INOVATIVE

Prof.înv.preșcolar.:Munteanu Alina-Ștefania
GRĂDINIȚA P.P.”RAZĂ DE SOARE”, URZICENI, IALOMIȚA

Noile schimbări apărute în învăţământul preşcolar privind modalităţile de predare care să aşeze în centrul actului educaţional copilul şi interesele acestuia impun şi noi strategii de evaluare. Dacă în actul predării, educatoarea poate utiliza cu succes metode activ-participative, evaluarea, la rândul său, trebuie să fie coerentă cu noile strategii de predare-învăţare, fapt pentru care au apărut metodele interactive de evaluare.

Activitatea didactică modernă este centrată pe demersuri intelectuale interdisciplinare şi afectiv-emoţionale, educatoarea urmărind realizarea unor obiective interdisciplinare, ca de exemplu:

- să culeagă informaţii despre o temă dată;
- să identifice;
- să rezolve probleme diferite;
- să realizeze conexiuni.

Astfel, obiectivele evaluării trebuie să fie în concordanţă cu obiectivele interdisciplinare ale actului predării.

Printre metodele şi procedeele interactive de fixare şi evaluare a cunoştinţelor utilizate în grădiniţă, se înscriu următoarele: Turul galeriei; Scaunul autorului; Piramida; Ghicitorile; Tehnica fotolimbajului; Ciorchinele; Posterul; Blazonul; Diagrama Venn; Examinarea povestirii; Jurnalul graphic; Harta conceptuală / cognitivă; Tehnica florii de nufăr; Metoda colţurilor; Tehnica analitico-sintetică; Philips 6-6; Cubul; Turnirul întrebărilor; Cvintetul; R.A.I. (Răspunde. Aruncă. Interoghează.); Jurnalul grupei.

În continuare sunt prezentate succint cele mai reprezentative metode şi procedee:

a) **Turul galeriei** - se utilizează după soluţionarea de către copii a unor sarcini primite în grup. Rezultatele activităţilor sunt expuse, iar fiecare grup, prin rotaţie, vizualizează lucrările realizate. Se realizează un dialog interactiv între copiii „autori” ai lucrărilor şi copiii „vizitatori”. Copiii fiecărui grup vor fi, la rândul lor, în calitate de autori şi vor oferi explicaţii privind modul de realizare a sarcinii, contribuţia fiecărui membru algrupului, rezultatul muncii lor, dar şi în calitate devizitatori, formulând aprecieri despre modul în care au fost rezolvate sarcinile.

Etapele *care trebuie parcurse în realizarea turului galeriei sunt următoarele:*

- formarea grupelor de copii (3- 4 copii) ;
- comunicarea sarcinii de lucru (trebuie să aibă mai multe perspective de abordare sau mai multe soluţii);
- activitatea în grupuri ;
- expunerea produselor ;
- „Turul galeriei” – se examinează corectitudinea rezolvării sarcinilor date. Copiii, în calitate de vizitatori trec pe la fiecare exponat şi înscriu comentariile critice, ajutaţi de educatoare, sau utilizând simboluri;
- activitate în grupuri – timp de 5 minute, fiecare grup reanalizează lucrarea, corectând-o şi adăugând elemente, dacă este cazul.

Utilizând această tehnică de evaluare, educatoarea poate antrena grupurile, reactualiza cunoştinţele copiilor şi poate evalua capacităţi şi deprinderi specifice preşcolarilor.

b) **Scaunul autorului** – se utilizează, în special în grupele se Step-by-Step, în cadrul „Întâlnirii de dimineaţă”, fiind un procedeu prin care li se oferă copiilor ocazia de a se autocunoaşte, autoevalua, de a realiza un

dialog cu membrii grupei, de a argumenta alegerea modului de realizare a sarcinii, dar şi capacitatea de a-şi spune opinia despre ce ar trebui îmbunătăţit, fără a jigni pe cineva.

Copilul este „invitat” pe „Scaunul autorului”, pentru a prezenta educatoarei şi copiilor din grupă, rezultatul muncii independente sau de grup, după rezolvarea unei sarcini primite.Ceilalţi copii intervin, dacă este cazul, prin sugestii, opinii despre ce ar trebui corectat.

c) Piramida - Metoda piramidei poate fi utilizată în cadrul activităţilor, pentru reactualizarea cunoştinţelor, în etapa de complicare a jocului(în cazul în care se desfăşoară un joc didactic), ca feed-back al activităţilor de observare, povestire, lectură după imagini, convorbire, dar şi în activităţile integrate (DŞ, DLC, DOS, DEC), sau la centrele ARTĂ şi CONSTRUCŢII.

Prin intermediul acestei metode, copiii îşi dezvoltă capacitatea de sintetizare a unor probleme, informaţii, idei, teme, sau a unui text literar.

d) Ciorchinele - Tehnica ciorchinelui este utilizată în scopul de a exersa gândirea liberă a copiilor, de a facilita realizarea de conexiuni între idei şi de a reactualiza cunoştinţele anterioare.

Etape în realizarea ciorchinelui:

- comunicarea sarcinii de lucru ;
- activitate individuală (completarea ciorchinelui de fiecare copil) ;
- activitate în perechi - se formează perechi, se prezintă colegului ciorchinele realizat şi se completează cu informaţiile noi, obţinute de la acesta;
- activitate în grupuri – fiecare pereche prezintă ciorchinele unei alte perechi, având ocazia să descopere cunoştinţe noi, prezentate de colegii de grup;
- activitate frontală – se completează ciorchinele de pe tablă (coală A4, flipchart), cu ideile comune fiecărui grup, ulterior, grupurile vor denumi o singură idee care nu a fost scrisă.

Ciorchinele poate fi aplicat în cadrul activităţilor de observare, convorbire, povestire, repovestire, la începutul şi pe parcursul unui proiect, pentru a reactualiza şi sintetiza cunoştinţele copiilor despre subiectele din cadrul proiectului respectiv.

e) Posterul - Beneficiile metodei, este că copiii:

- învaţă să extragă ideea principală, esenţialul dintr-un text şi să-l ilustreze;
- învaţă să transmită mesaje, învaţă să-şi exprime sincer opinia;
- să analizeze obiectiv realizările celorlalţi;
- să compare, să argumenteze o alegere, să-şi motiveze o decizie;
- copiii cooperează şi relaţionează în scopul realizării unei lucrări.

Tema: „ Să iubim animalele!”

Formarea grupurilor: 4 grupuri a câte 6 copii, fiecare grup realizează un poster.

Materiale: la fiecare masă o foaie A3, material ilustrativ - jetoane, imagini, decupaje, ziare, reviste, fotografii, texte literare adecvate, creioane, carioca, lipici, forfecuţe, ecuson pentru Raportor.

Desfăşurare: Educatoarea descrie o situaţie reală sau imaginară sau recită un fragment din poeziile „ Căţeluşul şchiop” / „ Gândăcelul”. Copiii ascultă cu atenţie.

Fiecare grup îşi va lege un Raportor, care va prezenta lucrarea realizată împreună şi va sublinia mesajul pe care vor să-l transmită celorlalţi.

După realizarea sarcinii, posterele vor alcătui o Galerie expoziţională. Toţi copiii vor trece prin faţa expoziţiei, vor privi, vor explica, vor adresa sau răspunde la întrebări, vor analiza, vor compara, vor completa.

Sarcina de lucru: „ Realizaţi un poster despre animale. Aş vrea să arătaţi grija, iubirea faţă de necuvântătoare şi să transmiteţi un mesaj oamenilor”(se adresează frontal)

Timp de lucru: 15 minute.

Mesajele copiilor: „Câinele este cel mai bun prieten al copiilor”, „ Nu ucideţi animalele!”, „ Să iubim orice vietate!”, „ Oameni mari, iubiţi şi îngrijiţi animalele!”, „ Un adăpost pentru fiecare!”.

f) Diagrama Venn - Se poate utiliza atât în activităţi de predare-învăţare, cât şi în fixarea şi evaluarea cunoştinţelor.

Diagrama Venn se aplică în activităţi de observare, povestire, joc didactic, convorbire.

Etapele metodei sunt următoarele:

- comunicarea sarcinii de lucru;
- activitate în pereche sau în grup (se completează diagrama individual, apoi se discută în perechi sau în grup, corectându-se şi completându-se informaţiile);
- activitate frontală – Se completează de fiecare copil / grup diagrama realizată pe un poster sau o coală A3.

g) R.A.I. -Metoda R.A.I. (răspunde, aruncă, interoghează) este o metodă destul de uşor de aplicat în activităţile desfăşurate, în special cu preşcolarii mari. Este un joc simplu de aruncare a unei mingi de la un copil la altul. Cel care aruncă mingea adresează o întrebare celui care o prinde. Acesta răspunde la întrebare, apoi aruncă mingea altui coleg şi îi pune o altă întrebare vizând conţinutul care trebuie evaluat (precizat de la început de către educatoare). Prin caracterul său antrenant şi realizată sub formă de joc, metoda menţine trează atenţia tuturor copiilor din grupă, participând chiar şi cei mai timizi dintre aceştia. Copiii sunt atraşi de suspansul generat de întrebările neaşteptate şi de exerciţiul de promptitudine la care îi solicită jocul.

Această metodă de evaluare poate fi utilizată cu succes, mai ales la grupa pregătitoare, la sfârşitul unor activităţi de cunoaştere a mediului, educare a limbajului, activităţi cu conţinut matematic.

R.A.I. este atât o metodă de evaluare cât şi strategie de învăţare care îmbină cu succes competiţia şi colaborarea şi permite realizarea unui feed-back rapid.

Metodele alternative de evaluare au valoare formativă, prin faptul că oferă posibilitatea copilului de a arăta ce ştie, dar mai ales ce ştie să facă; atât educatoarea, cât şi preşcolarii au o imagine permanent actualizată asupra performanţelor copiilor, asigură un demers interactiv actului de predare-învăţare, raportându-se la nivelul psihologic al preşcolarilor, prin individualizarea sarcinii de lucru.

În concluzie, toate aceste metode complementare de evaluare asigură o alternativă la formele tradiţionale, îmbogăţind practica evaluativă. Metodele tradiţionale de evaluare nu sunt înlăturate definitiv, ci sunt completate şi susţinute în procesul evaluării de metodele alternative. Deoarece ambele tipuri de metode prezintă atât avantaje, cât şi limite / dezavantaje, este necesară îmbinarea lor, opţiunea pentru o anume metodă de evaluare fiind determinată de vârsta copiilor, de volumul de cunoştinţe, de categoria de activitate şi, în mod deosebit, deobiectivele urmărite. „Perfecţionarea oricărei evaluări provine din adecvarea ei la obiectivele pentru care este făcută.”(Gemeniene Meyer- 2000)

Bibliografie:

- Conf. Univ. dr. Aurel Cazacu - *„Evaluarea ghid al activității din grădiniță”*,Studiu ştiinţific;
- Tomşa, G., Chelaru, M., Ilade, C., Iurea, C., Mălureanu, F., Ştefănescu, C., Tomșa, R.– *„ Psihopedagogie preşcolară şi şcolară”,* Bucureşti, supliment la Revista învăţământului preşcolar(2005);
- Oprea, C. L.– *„Strategii didactice interactive”*, Bucureşti, EDP(2007);

Aplicare contextualizată a programei școlare la disciplina limba și literatura română

Apaz Ana-Maria
Școala Gimnazială ”Mihail Sadoveanu” Medgidia

În vederea exemplificării unei activități de învățare la disciplina limba și literatura română, este selectată competența specifică 3.4 ” Evaluarea elementelor textuale care conduc la înțelegerea de profunzime în cadrul lecturii” din programa școlară pentru clasa a IV-a.

Competența specifică aleasă vizează formarea la elevi a abilității de înțelegere a sensului mesajului scris prin analiza și evaluarea elementelor din text care conduc la descoperirea semnificației în cadrul lecturii. În programă, se regăsesc doar două exemple de activități de învățare propuse pentru dezvoltarea acestei competențe: prima este destul de vagă și nu oferă exemple de metode ce pot fi utilizate- folosirea metodelor gândirii critice pentru explorarea textelor, iar cea de-a doua pune accentul pe utilizarea organizatorilor grafici care înlesnesc înțelegerea textului- transferarea informațiilor din text într-un tabel și dintr-un tabel într-un text.

Înțelegerea semnificațiilor unui text se obține după mai multe ore de curs, metoda fundamentală pentru atingerea acestei competențe fiind lectura explicativă.

Lectura explicativă este o metodă complexă, care integrează o multitudine de alte metode devenite procedee: conversația, explicația, povestirea, exercițiul. Prin aplicarea corectă, etapizată a acestei metode, elevii descoperă prin propriile puteri ideile textului, își exprimă opinia în legătură cu mesajul acestuia și învață că orice text are mai multe chei de lectură, în funcție de sensul pe care i-l oferă fiecare cititor.

Prima etapă în aplicarea metodei o constituie pregătirea elevilor pentru receptarea textului. Prin activitățile propuse, cadrul didactic trebuie să se asigure că va capta atenția copiilor și le va stârni curiozitatea pentru textul ce urmează a fi parcurs. Aceată etapă se poate realiza prin conversație, prezentarea unui element-surpriză (măști ale personajelor, marionete, telegrame etc). Tot acum, învățătorul trebuie să se asigure că elimină obstacolele care ar conduce la neînțelegerea textului (explicarea unor termeni a căror semnificație este esențială pentru înțelegerea textului).

După pregătirea elevilor, se realizează lectura textului. Verificarea înțelegerii textului se realizează prin conversație. Pentru a se asigura că sunt cu toții atenți, învățătorul le poate formula sarcini de lucru elevilor înainte de lectură. Astfel, copiii sunt mai motivați să urmărească rândurile scrise.

Odată ce elevii sunt familiarizați cu textul, se trece la analiza acestuia. Textul este împărțit în fragmente logice, sunt explicate cuvintele necunoscute, sunt formulate întrebări pentru a se asigura înțelegerea celor citite,iar, în final, elevii formulează ideile principale.

Pentru a evidenția mesajul textului, expresivitatea acestuia, valențele educative, învățătorul le cere elevilor să citească planul de idei și să participe la o conversație în care sunt surprinse aspectele ideatice ale textului.

Refacerea sintezei textului se realizează fie prin recitire, fie prin povestire.

Lectura explicativă poate fi succedată de alte metode precum: jocul de rol, dramatizarea, harta persoajelor, metoda cadranelor.

DE LA TRADIȚIONAL LA MODERN – APLICAȚII PRACTICE

Prof. Cârligea Lenuța,
Liceul Tehnologic ”Înălțarea Domnului”,
Slobozia, Ialomița

Învățarea nu este un simplu proces de acumulare de cunoștințe, ci o activitate ce implică efort cognitiv, volitiv și emoțional și care se realizează cu mai multă eficiență și ușurință, atunci când elevul este angajat într-o relație interumană, în cadrul căreia se produce coordonarea eforturilor prin schimbul reciproc de mesaje.

Metodele interactive au în vedere sprijinirea dezvoltării copilului pe baza interacțiunilor sociale. S-a constatat că elevii învață mai mult și cu plăcere atunci când sunt implicați activ, când participă la construirea cunoașterii proprii, decat atunci când sunt simpli auditori, ca în învățământul tradițional.

Vă prezint un joc didactic pe care l-am folosit pentru spargerea gheții și pentru a capta atenția la clasa a X-a, în cadrul lecției fantastic, unitatea ”Proză scurtă”. Textele suport au fost: *Povestea lui Harap-Alb*, de Ion Creangă, *La tigănci*, de Mircea Eliade și *Lostrița,* de Vasile Voiculescu.

Joc didactic: Elevii vor scrie pe o coală de hârtie primul cuvânt care le vine în minte, foia va fi pliată astfel încât grupa următoare să nu știe despre ce cuvânt este vorba. La final, ultima grupă, va citi fraza obținută. Profesorul explică elevilor faptul că această tehnică a fost utilizată ca metodă de creație de către dadaiști, iar de la ei suprarealiștii. Metoda pe care suprarealiștii o foloseau era jocul colectiv, mai exact persoanele participante scriau independent unele de altele, câte un cuvânt pe o bucată de hârtie; hârtia era îndoită, iar textele juxtapuse sau citite apoi cu voce tare, alcătuiau fraze fanteziste, producând adesea efecte de umor, de șoc sau de perplexitate. Primul rezultat al acestui joc al întâmplării a fost: “Stârvul fermecător a băut vin nou”, de unde și denumirea procedeului “stârvul fermecător”.

Profesorul cere o explicație a termenului *suprarealism* prin raportare la un termen cunoscut, *realism*. Prin întrebari frontale, profesorul actualizează cunoștințele elevilor referitoare la genul epic, specii studiate în această unitate: basmul cult, nuvela fantastică. Elevii au avut de recitit pe lângă operele studiate în această unitate și o povestire fantastcă, *Lostrița* de Vasile Voiculescu.

Pentru conducerea procesului de învățare am folosit **metoda mozaic.**

Elevii sunt împărțiți în 3 grupe și primesc cîte o fișă de lucru cu câte un text din cele 3 texte suport. Fiecare grupă va prezenta personajul principal și rezumatul textului.

Pe o coală albă, fiecare grupă va scrie câte o întrebare de tipul: De ce....? , Ce părere aveți ....? , Ce credeți despre...? și o va adresa altei grupe, în scopul clarificării mesajului textului transmis.

Grupele vor fi reorganizate aleatoriu de la 1 la 3 (numarul 1 formează o grupă...etc). Fiecare grupă primește o fișă de lucru și un material explicativ și rezolvă cerințele, apoi prezintă rezultatele. Sarcinile sunt diferite: grupa 1 va compara inciptul celor trei texte, grupa 2 va compara finalul celor trei texte iar grupa 3 va compara personajele care apar în cele trei texte. Elevii vor utiliza termenii de miraculos și *fantastic*.

Elevii revin la grupele inițiale și primesc alte cerințe de rezolvat: încadrarea textului în categoria *miraculos* sau *fantastic* și identificarea motivelor și simbolurilor din opera respectivă.

Obținerea performanțelor am realizat-o prin următoarea secvență: li s-a cerut elevilor să își imagineze că sunt unul dintre personajele principale ale textelor studiate și să rezolve ultima cerință de pe fișa de lucru (cerința 3):
Cerinte:

1. Încadrați textul în categoria *miraculos* sau *fantastic*.

2. Identificați simbolurile și motivele literare din opera.

3. - grupa I: Imaginează-ți că ești Gavrilescu, în acest moment ești în trăsură cu Hildegard. Descrie stările tale de spirit/ sentimentele.

- grupa II: Imaginează-ți că ești Harap-Alb, stai înaintea Spânului înainte de ați taia capul. Descrie stările tale de spirit/ sentimentele.

- grupa III: Imaginează-ți că ești Aliman și ești acoperit de val cu lostrița în brațe. Descrie stările tale de spirit/ sentimentele.

BIBLIOGRAFIE:

1. Alexandrescu, Sorin – Dialectica fantasticului, *Studiu introductiv la volumul Mircea Eliade, La ţigănci şi alte povestiri,* Ed. Pentru literatură, Bucureşti, 1969;

2. Creanga, Ion, *Povesti, amintiri, povestiri*, Ed. Eminescu, 1980;

3. Lăzărescu, Gh. – *Dicţionar de mitologie*, Casa Editorială Odeon, Bucureşti, 1992;

4. Oprea, Crenguța-Lăcrămioara, *Strategii didactice interactive*, E.D.P. R.A., București 2007;

5. Parfene, Constantin, *Literatura in scoala*, Ed. Univ. „Al. I. Cuza”, Iasi, 1997;

6. Siebert Horst, *Pedagogie constructivistă. Bilanț al dezbaterii constructiviste asupra practicii educative*, Iași, Institutul European, 2001;

7. Voiculescu, Vasile, *Iubire magică*, Ed Minerva, București, 1984.

La différence entre l’enseignement traditionnel et modern

Prof. Chirea Iulia Clemence
Liceul Teoretic *Carol I* Feteşti, Ialomiţa

L’enseignement traditionnel est aussi appelé enseignement traditionnel ou enseignement général. L’une des principales motivations de l’éducation traditionnelle est de transmettre les valeurs, les compétences morales et sociales de la prochaine génération nécessaires à la survie. Dans l’éducation traditionnelle, l’apprenant apprend les coutumes et les traditions de la communauté dans laquelle il vit. Ce type d’enseignement est principalement dispensé aux élèves sous forme de répétition orale.

Mais de nos jours, c’est plutôt assis seul dans nos chambres avec des écrans devant nous et assister à nos cours en ligne. Donc, ici, la question se pose de quelle manière l’éducation moderne affecte nos vies, quel style d’éducation est préféré être celui à impliquer, et surtout quels sont les avantages et les inconvénients de l’éducation traditionnelle et de l’éducation en ligne.

L’enseignement traditionnel est aussi appelé enseignement traditionnel ou enseignement général. L’une des principales motivations de l’éducation traditionnelle est de transmettre les valeurs, les compétences morales et sociales de la prochaine génération nécessaires à la survie. Dans l’éducation traditionnelle, l’apprenant apprend les coutumes et les traditions de la communauté dans laquelle il vit. Ce type d’enseignement est principalement dispensé aux élèves sous forme de répétition orale.

L’éducation moderne est la version la plus récente et la plus récente de l’éducation dans les écoles et les établissements d’enseignement au 21e siècle.

Il se concentre non seulement sur des cours exceptionnels en commerce, sciences et arts, mais vise également à promouvoir la pensée critique, les compétences de vie, l’éducation aux valeurs, les compétences analytiques et les compétences décisionnelles des étudiants.

L’éducation en ligne utilise également les dernières technologies telles que les applications mobiles, les forums audio et vidéo tels que YouTube, les podcasts, les livres électroniques, les films, etc. pour enseigner aux étudiants et rendre le processus d'apprentissage attrayant et engageant. Cependant, les méthodes d’enseignement traditionnelles et modernes sont efficaces et utiles dans l’éducation en ligne.

Les méthodes d’enseignement modernes sont très importantes et jouent un rôle important dans le développement de l’éducation et des connaissances des enfants.

L’éducation moderne comprend une variété de méthodes d’apprentissage et d’enseignement, y compris l’apprentissage spatial populaire, qui encourage les élèves à passer rapidement d’une activité à l‘autre. Avec l’application de la science et de la technologie dans les méthodes d'enseignement, l’éducation devient plus intéressante, facile et intéressante pour les étudiants. L’éducation moderne diffère considérablement des méthodes traditionnelles et est maintenant largement pratiquée dans les écoles mettant davantage l’accent sur la science et la technologie. Une variété de technologies informatiques, Internet et des présentations de projecteurs aident l’éducation moderne à rendre les cours intéressants et interactifs pour les étudiants. Contrairement aux manuels traditionnels et à l’apprentissage théorique, l’éducation moderne réduit les frontières du système traditionnel à l’apprentissage par l’expérimentation et l’expérience. Les étudiants ont reçu des faits et des connaissances connus dans l’éducation traditionnelle, mais en même temps, la pensée critique et les compétences de résolution de problèmes ont été introduites afin qu’ils puissent mener des recherches et atteindre des niveaux plus élevés dans l’éducation en ligne.

Parce que les méthodes traditionnelles utilisent la répétition et la mémorisation d'informations pour enseigner aux élèves, cela signifie qu'ils ne développent pas leurs capacités de pensée critique, de résolution de problèmes et de prise de décision. À l'époque, l'éducation ou les connaissances se concentraient uniquement sur les compétences nécessaires pour survivre. Puis vint l'ère de l'application généralisée de la science et de la technologie dans la vie quotidienne. C'est aussi la période où la science et la technologie ont commencé à se développer le plus rapidement.

En 1911, les collèges du monde entier tentaient de devenir des universités modernes et l'enseignement traditionnel de la conversation était remplacé par de nouvelles approches. L'« alphabétisation populaire » moderne, définie par des compétences d'écriture axées sur la carrière et pratiques, a remplacé l'« alphabétisation classique » traditionnelle, qui était associée à l'étude des grands livres pour la satisfaction sociale et personnelle. Les smartphones, les ordinateurs portables et les blocs - notes sont devenus un moyen d'apprentissage de nos jours.

Les gens pensaient que l'éducation moderne est mauvaise pour leurs enfants parce que l'éducation moderne n'enseigne pas les religions, les traditions et les coutumes. L'éducation traditionnelle est l'étude de la culture, des traditions et des coutumes, tandis que l'éducation moderne enseigne aux étudiants à améliorer leurs compétences.

Dans les méthodes d'enseignement traditionnelles, les élèves apprennent grâce à des compétences de mémorisation, tandis que dans les systèmes éducatifs modernes, les élèves apprennent grâce à l'interaction homme-environnement. Contrairement à l'apprentissage stressant de l'ancien système éducatif, les élèves de la nouvelle école trouvent l'apprentissage et la notation très faciles et amusants. L'apprentissage progressif est courant dans les anciens et les nouveaux systèmes scolaires.

Comme indiqué ci - dessus, l'éducation moderne et progressive vise à répondre aux besoins, aux intérêts et aux capacités de chaque élève. L'éducation, approche progressive systématique de l'apprentissage pour le développement de l'intelligence, est basée sur le dynamisme. À certaines étapes, nous avons besoin de notre éducation pour fonctionner, ce qui nécessite des méthodes d'enseignement traditionnelles et modernes. Comme nous en avons discuté précédemment, les méthodes éducatives traditionnelles et modernes sont importantes, et nous devons donc inscrire nos enfants dans une école qui valorise et promeut l'éducation.

Nous connaissons tous très bien les méthodes d'enseignement traditionnelles où l'enseignement se déroule dans une salle de classe pour un groupe d'élèves. L'ancien système d'éducation tel que le Gurukulam ainsi que le système de la période médiévale étaient collectivement appelés la méthode traditionnelle d'éducation. La méthode pédagogique centrée sur l'enseignant a été transformée en une méthode centrée sur l'élève. Alors que les évaluations ont été un élément central de l'évaluation dans l'éducation traditionnelle, l'éducation en ligne a proposé un système de notation qui est le meilleur moyen de fournir aux étudiants un aperçu de leurs connaissances et de leur compréhension des différentes matières étudiées.

Bibliographie:

Franc Morandi, René La Borderie - *Modèles et méthodes en pédagogie*, Nathan, 2001

Tradiționalismul inovativ

Profesor de limba engleză, Manole Elena
Școala Gimnazială „Mihail Sadoveanu” ,Medgidia

Motto:„ Când unui copil i se oferă puțină libertate de acțiune el va spune imediat, „Vreau eu să fac asta!”. Dar în școlile noastre unde mediul este adaptat nevoilor copiilor, ei spun „Ajută-mă să fac asta singur”. Iar aceste cuvinte le dezvăluie nevoile interioare. ” **(Maria Montessori)**

Procesul de învățământ este un sistem complex, rezultat al interdependenței dintre predare, învățare si evaluare, cu o finalitate bine conturată – aceea de transpunere în practică a idealului educațional, dezvoltarea integral-vocațională a personalității. Calea principală prin care se realizează acest aspect este perfecționarea tehnologiei, respectiv a formelor, metodelor și mijloacelor prin care se ajunge la rezultatul scontat.

Pentru definirea metodei ținem seama de faptul că termenul provine din cuvântul grec „methodes”, care înseamnă „cale”. Metoda de învățământ este un demers tipic, folosit în procesul de învățământ atât de către profesor cât și de către educat în scopul educării acestuia din urmă, demers care are ca principale determinări, pe de o parte orientarea spre sporirea cunoașterii și perfecționarea capacităților de cunoaștere, și pe de altă parte, relativa reglementare cu privire la etapele de parcurs, mijloacele strict necesare, limitele de eficiență.

Învățământul modern pune un accent deosebit pe metodele interactive. Acestea presupun ca instruirea să se facă activ, elevii devenind astfel coparticipanți la propria lor instruire și educație. Prin folosirea metodelor interactive în demersul didactic sunt satisfăcute următoarele cerințe psihopedagogice ale activizării: ➢ pregătirea psihologică pentru învățare; ➢ prevenirea și reducerea influențelor negative ale diferitelor surse perturbatorii; 4 ➢ asigurarea repertoriilor congruente; ➢ asigurarea unui limbaj comun între educator și educat; ➢ utilizarea unor modalități eficiente de activizare. Prin folosirea metodelor interactive este stimulată învățarea și dezvoltarea personală, favorizând schimbul de idei, de experiențe și cunoștințe, asigură o participare activă, promovează interacțiunea, conducând la o învățare activă cu rezultate evidente, contribuie la îmbunătățirea calității procesului instructiv-educativ, are un caracter activ-participativ, o reală valoare activ-formativă asupra personalității elevilor. Pentru utilizarea eficientă a acestor metode, în practica didactică, este necesară cunoașterea teoretică, o minimă experiență în utilizarea acestora și integrarea corespunzătoare în proiectul didactic, în interrelație cu metodele tradiționale. Acest mod de predare transformă elevul într-un actor, participant activ în procesul învățări, pregătit să-și însușească cunoștințele prin efort propriu, o angajare optimă a gândirii, mobilizându-l în raport cu sarcinile de învățare date, se identifică cu situația de învățare în care este antrenat, fiind parte activă a propriei transformări și formări, generată de cunoaștere.

Activitatea instructiv-educativă se desfăşoară în baza unor finalităţi, este pusă în practică prin intermediul unui sistem de metode şi procedee, apelează la o serie de mijloace tehnice de realizare, iar rezultatele sunt verificate şi evaluate prin strategii specifice. Curriculum-ul şcolar integrează toate aceste componente, dintre care o poziţie centrală revine metodelor care fac posibilă atingerea finalităţilor educaţionale.

Elevii prezintă particularităţi psihoindividuale, astfel încât se impune utilizarea unei game cât mai ample de metode specifice de predare care să le valorifice potenţialul elevului. Semnificaţia metodelor depinde, în cea mai mare măsură, de utilizator şi de contextul în care este folosită.

Metodele tradiţionale, expozitive ori frontale lasă impresia că nu ar mai fi în conformitate cu noile principii ale participării active şi conştiente a elevului. Acestea pot însă dobândi o valoare deosebită în condiţiile unui auditoriu numeros, având un nivel cultural care să-i asigure accesul la mesajul informaţional transmis raportat la unitatea de timp.

Metodologia didactică actuală este orientată către implicarea activă şi conştientă a elevilor în procesul propriei formări şi stimularea creativităţii acestora. În acest context, prefacerile pe care le cunosc metodele de învăţământ cunosc câteva direcţii definitorii. Relaţia dinamică-deschisă constă în raporturile în schimbare ce se stabilesc între diferitele metode. Diversitatea metodelor este impusă de complexitatea procesului de învăţare, fiecare metodă trebuie să fie aleasă în funcţie de registrul căruia i se raportează. Amplificarea caracterului formativ al metodelor presupune punerea accentului pe relaţiile sociale pe care le are elevul în procesul de culturalizare şi formare a personalităţii. Reevaluarea permanentă a metodelor tradiţionale vizează adaptarea lor în funcţie de necesităţi şi raportarea lor la evoluţia ştiinţei.

Metodele didactice pot fi clasificate în:

1. Tradiţionale: expunerea didactică, conversaţia didactică, demonstraţia, lucrul cu manualul, exerciţiul;
2. Moderne: algoritmizarea, modelarea, problematizarea, instruirea programată, studiul de caz, metode de simulare(jocurile, învăţarea pe simulator), învăţarea prin descoperire.

Principala metodă de educare a gândirii în învăţământul tradiţional o constituie expunerea profesorului, completată cu studiul individual al elevului. Această metodă a fost criticată, susţinându-se că ea nu favorizează legătura cu practica. Lipsa de legătură cu realitatea vine de la atitudinea elevilor: ei asistă pasiv la expunere, pe care ştiu că trebuie să o repete. Cealaltă metodă tradiţională, convorbirea cu întreaga clasă, antrenează mai mult participarea elevilor, dar elevii sunt ghidaţi, nu ştiu ce se urmăreşte. Aşadar, forma clasică a învăţământului dezvoltă puţin gândirea elevilor.

Ulterior, s-au preconizat diverse moduri de organizare a învăţământului, denumite şcoli active, în care accentul cade pe studiul individual efectuat de elevi. Modul nou, activ, de organizare a învăţământului se dovedeşte superior, dar solicită mult timp. Odată cu descongestionarea programelor şcolare în cadrul reformei învăţământului, se va începe şi activizarea predării în şcoala românească.

Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare. Educaţia pentru participare ii ajuta pe elevi sa-si exprime opţiunile în domeniul educaţiei, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanţi la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant activ la educaţie.În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăţa” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune.

Principalul avantaj al metodelor activ-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra fenomenelor studiate. În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităţilor cognitive de tip superior, gândirea critică. Aceasta reprezintă o gândire centrată pe testarea şi evaluarea soluţiilor posibile într-o situaţie dată, urmată de alegerea rezolvării optime pe baza argumentelor.

A gândi critic înseamnă a deţine cunoştinţe valoroase şi utile, a avea convingeri raţionale, a propune opinii personale, a accepta că ideile proprii pot fi discutate şi evaluate, a construi argumente suficiente propriilor opinii, a participa activ şi a colabora la găsirea soluţiilor. Principalele metode de dezvoltare a gândirii critice sunt:

- metoda Ciorchinelui;
- metoda Mozaic;
- metoda Cubul;
- metoda Turul Galeriei;
- metoda 6/3/5;

- metoda Lotus;
- metoda Pălăriile gânditoare;
- metoda Frisco;
- metoda Schimbă perechea;
- metoda Explozia stelară;
- diagrama Venn;
- metoda Cauză-efect.

Pentru ca învăţarea prin cooperare să se bucure de un real succes, se impune respectarea unor reguli. Literatura de specialitate relevă faptul că, pentru ca elevii să fie dispuşi să lucreze în echipă, se impune respectarea a două condiţii: asigurarea unui climat pozitiv în clasă; formularea unor explicaţii complete şi corecte asupra sarcinii de lucru, astfel încât aceasta să fie înțeleasă de toată lumea.

În vederea asigurării unui climat pozitiv în sala de clasă, este necesar ca elevii să aibă impresia că au succes în ceea ce fac. Factorii care asigură succesul într-o clasă sunt: formularea de expectanţe pozitive faţă de elevi; utilizarea unor strategii de management educaţional eficient; stabilirea de obiective clare şi comunicarea acestora elevilor; valorificarea la maxim a timpului destinat predării; evaluarea obiectivă.

Eficienţa muncii în grup depinde de claritatea explicaţiei pentru sarcinile de lucru. Profesorii trebuie să ofere explicații cât mai clare şi să se asigure că ele au fost corect înţelese de către elevi.

Literatura de specialitate oferă o imagine fidelă asupra **antitezei care se creează între metodele tradiționale și cele moderne** utilizate în predare. Metodele tradiţionale au următoarele caracteristici:

- pun accentul pe însuşirea conţinutului, vizând, în principal, latura informativă a educaţiei;
- sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii, așadar comunicarea este unidirecțională;
- sunt predominant comunicative,;
- sunt orientate, în principal, spre produsul final, evaluarea fiind de fapt o reproducere a cunoștințelor;
- au un caracter formal şi stimulează competiția;
- stimulează motivaţia extrinsecă pentru învăţare;
- relaţia profesor-elev este autocratică, disciplina şcolară fiind impusă.

Aceste metode generează pasivitate în rândul elevilor. La polul opus, metodele moderne se caracterizează prin următoarele note:

- acordă prioritate dezvoltării personalităţii elevilor, vizând latura formativă a educaţiei;
- sunt centrate pe activitatea de învăţare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educaţional;
- sunt centrate pe acţiune, pe învăţarea prin descoperire;
- sunt orientate spre proces;
- sunt flexibile, încurajează învăţarea prin cooperare şi capacitatea de autoevaluare la elevi, evaluarea fiind una formativă;
- stimulează motivaţia intrinsecă;
- relaţia profesor-elev este democratică, bazată pe respect şi colaborare, iar disciplina derivă din modul de organizare a lecţiei.

Luând totul în considerare,trebuie să acordăm o atenție sporită, când, cum ,cui și ce metodă aplicăm, deoarece demersurile didactice pe care le inițiem trebuie să fie în concordanță cu particularitățile de vârstă și posibilitățile cognitive și practice ale copiilor. Nu orice metodă poate fi aplicată în cadrul oricărei categorii de activitate sau la 6 orice nivel de vârstă. În alegerea metodelor pe care le vom aplica, trebuie să ținem cont de tema tratată, de tipul ei (de predare, învățare, evaluare) și de nivelul de dezvoltare intelectuală al copiilor,pentru ca finalitatea să fie incununată cu succes. De aceea, este esențial un studiu profund al acestor metode, o analiză amănunțită , creativitate, responsabilitate didactică și capacitate de adaptabilitate și aplicabilitate al acestora in funcție de specificul fiecărui copil.

Portofoliul elevului – metodă alternativă de evaluare

prof. Casian Marian - Viorel
Colegiul Tehnic "Gheorghe Cartianu" Piatra Neamţ

Portofoliul face parte din categoria metodelor şi instrumentelor alternative de evaluare.

Portofoliul se compune din materiale obligatorii şi opţionale, selectate de elev şi / sau profesor şi care reflectă participarea la derularea şi soluţionarea temei date; cuprinde o selecţie dintre cele mai bune lucrări sau realizări personale ale elevului, cele care îl reprezintă, care pun în evidentă progresele sale, care permit aprecierea aptitudinilor, talentelor, pasiunilor, contribuţiilor personale. Alcătuirea portofoliului este o ocazie unică pentru elev de a se autoevalua, de a-si descoperi valoarea competenţelor şi eventualele greşeli.

Portofoliul este un instrument care îmbină învăţarea cu evaluarea.

Este considerat o metodă de evaluare flexibilă, complexă, integratoare deoarece include rezultate obţinute şi prin alte metode de evaluare, mă refer aici la probe orale, probe scrise, practice, observare sistematică a activităţii şi comportamentului elevului, proiect, autoevaluare. La toate cele amintite, se adaugă şi rezultatele obţinute prin sarcini specifice disciplinei respective.

Datorită faptului că portofoliul furnizează o bogată şi complexă informaţie, referitoare la activitatea elevului de-a lungul timpului, el se poate constitui în parte integrantă a evaluarii sumative.

Portofoliul reprezintă "cartea de vizită" a elevului, urmărindu-i progresul la o anumită disciplină, de-a lungul unui interval mai lung de timp (un semestru sau un an şcolar).

În proiectarea unui portofoliu, trebuie avute în vedere scopul, contextul, dar şi modul de proiectare. Pentru a putea stabili *scopul*, profesorul trebuie, mai întâi, să răspundă unor întrebări de tipul:

- ✓ Care este conţinutul asimilat în această unitate de învăţare/temă/domeniu de activitate?
- ✓ Ce ar trebui elevii să fie capabili să facă?
- ✓ Ce atitudini ar trebui să dezvolte elevii în realizarea portofoliului lor ?

Astfel, se constată că scopul portofoliului este acela de a confirma că elevii sunt capabili să facă ceea ce este cuprins în obiectivele învăţării.

Scopul poate fi unul imediat prin care se urmăreşte oferirea de date profesorului şi elevului despre capacităţile formate şi despre atitudinile asumate de elev însuşi în cadrul unităţii de învăţare/temei/capitolului sau unul de perspectivă ce vizează furnizarea de informaţii părinţilor sau comunităţii despre ceea ce elevul ştie sau este capabil să facă.

În funcţie de tipul scopului, portofoliul poate cuprinde momente relevante ale progresului elevului, el fiind destinat evaluării profesorului sau autoevaluării elevului, dar poate cuprinde şi o selecţie a celor mai bune produse sau a celor mai bine realizate activităţi ale elevului, în acest caz, destinatarul portofoliului constituindu-se din părinţi, comunitate, instituţii etc.

Contextul este un alt element esenţial al portofoliului şi are în vedere: particularităţile de vârstă ale elevilor, nevoile, interesele şi abilităţile elevilor, specificul disciplinei.

Ţinând cont de aceste variabile, modul de concepere şi realizare a portofoliului devine unul personalizat.

Dacă fără un scop stabilit şi un context bine identificat nu putem porni cu dreptul activitatea de proiectare a portofoliului, stabilirea conţinutului şi a modului de organizare a portofoliului este o sarcină destul de dificilă.

În *stabilirea conţinutului* şi a modului de organizare, trebuie să se ţină seama de răspunsul dat la următoarele întrebări:

- ✓ Ce fel de întrebări intră în portofoliu ?

- ✓ Ce număr de eşantioane ale activităţii elevului trebuie să conţină portofoliul ?
- ✓ Cum trebuie organizate elementele constitutive ale portofoliului ?
- ✓ Cine decide selecţia ? Profesorul sau elevul ?

Pornind de la acestă ultimă întrebare, se constată două tendinţe:

- ➢ sarcina proiectării portofoliului îi revine în exclusivitate profesorului, începând cu stabilirea scopului, contextului, formularea cerinţelor standard şi selectarea produselor reprezentative ale activităţii elevilor;
- ➢ realizarea unui pact între elevi şi profesor, elevilor oferindu-li-se posibilitatea de alege

anumite eşantioane ale activiţăţii lor, pe care le consideră semnificative din punct de vedere al calităţii lor.

Dându-le posibilitatea elevilor de a participa la deciziile cu privire la conţinutul şi utilizarea portofoliului, la selectarea eşantioanelor pe care le ataşează, la negocierea modului şi ponderii evaluării portofoliului în media finală, profesorul stimulează creativitatea şi implicarea personală a elevilor în activitatea de învăţare, dezvoltă motivaţia intrinsecă şi responsabilitatea acestora faţă de propria lor instruire.

În ceea ce priveşte conţinutul portofoliului, profesorul Ioan Cerghit, susţine că acesta cuprinde “o selecţie dintre cele mai bune lucrări sau realizări personale ale elevului, cele care îl reprezintă şi care pun în evidenţă progresele sale; care permit aprecierea aptitudinulor, talentelor, pasiunilor, contribuţiilor personale. Alcătuirea portofoliului este o ocazie unică pentru elev de a se autoevalua, de a-şi descoperi valoarea competenţelor şi eventualele greşeli. În alţi termeni, portofoliul este un instrument care îmbină învăţarea cu evaluarea continuă, progresivă şi multilaterală a procesului de activitate şi a produsului final. Acesta sporeşte motivăţia învăţării.”[1]

Un portofoliul ar putea cuprinde [2]:

- ▪ lista conţinutului acestuia (sumarul, care include titlul fiecarei lucrări/fişe şi numărul paginii la care se găseşte);
- ▪ argumentaţia care explică ce lucrări sunt incluse în portofoliu, de ce este importantă fiecare şi cum se articulează între ele într-o viziune de ansamblu a elevului/grupului cu privire la subiectul respectiv;
- ▪ lucrările pe care le face elevul individual sau în grup;
  - o rezumate;
  - o eseuri;
  - o articole, referate, comunicări stiinţifice;
  - o fişe individuale de studiu;
  - o proiecte şi experimente;
  - o temele de zi ;
  - o probleme rezolvate;
  - o rapoarte scrise – de realizare a proiectelor;
  - o teste şi lucrări semestriale;
  - o contribuţii la revistele şcolare;
  - o postere, colaje, machete, desene, caricaturi.
  - o chestionare de atitudini;

[1] Ioan Cerghit, *Sisteme de instruire alternative şi complementare. Structuri, stiluri şi strategii*, Editura Aramis, Bucureşti, 2002, p. 315

[2] Crenguţa Lăcrămioara Oprea, *Pedagogie, Alternative metodologice interactive*, Editura Universităţii din Bucureşti, 2003

- înregistrări, fotografii care reflectă activitatea desfăşurată de elev individual sau împreună cu colegii săi;
- observaţii pe baza unor ghiduri de observaţii;
- reflecţiile proprii ale elevului asupra a ceea ce lucrează;
- autoevaluări scrise de elev sau de membrii grupului;
- interviuri de evaluare;
- alte materiale, hărţi cognitive, contribuţii la activitate care reflectă participarea elevului/ grupului la derularea şi soluţionarea temei date;

În funcţie de elementele sale constitutive, portofoliul se clasifică în [3]:

- *portofoliu de prezentare sau introductiv* (cuprinde o selecţie a celor mai importante lucrări);
- *portofoliu de progres sau de lucru* (conţine toate elementele desfăşurate pe parcursul activităţii);
- *portofoliul de evaluare* (cuprinde: obiective, strategii, instrumente de evaluare, tabele de rezultate etc.).

În funcţie de numărul celor implicaţi în realizarea portofoliului, identificăm:

- *portofoliul individual*;
- *portofoliu de grup*.

Portofoliul de grup este utilizat în cadrul metodei de învăţare cooperativă şi presupune o colecţie organizată de lucrări/mostre din activitatea grupului, acumulate în timp, precum şi mostre din lucrările individuale ale membrilor grupului.

Portofoliul este o *mapă deschisă* la care elevul are acces tot timpul pentru a-l completa, actualiza şi consulta în vederea autoinstruirii, însă este şi un instrument de evaluare curentă, oferind profesorului informaţii esenţiale despre performanţa şi evoluţia elevului într-o perioadă mai lungă de timp.

În *evaluarea* portofoliului, profesorul trebuie să ţină cont de particularităţile cognitive, atitudinale şi comportamentale ale fiecărui elev, deoarece portofoliul ilustrează efortul depus de acesta în procesul de învăţare.

Spre exemplu, nu putem evalua conform aceleaşi grile de evaluare portofoliul unui elev care până nu demult atingea cu greu standardele minimale, însă al cărui portofoliu reliefează faptul că elevul se află într-un real progres şi al unui elev ce nu se limitează doar la conţinuturile obligatorii şi manifestă reale înclinaţii pentru specificul disciplinei, dar la care se constată în urma investigaţiei portofoliului un anume regres.

Criteriul comun evaluării portofoliilor elevilor îl poate constitui saltul calitativ între primele şi ultimele eşantioane ale portofoliului.

Este evident faptul că portofoliul ca metodă complementară de evaluare nu se caracterizează prin aceeaşi rigurozitate, specifică metodelor tradiţionale de evaluare şi personalizează evaluarea fiecărui elev.

Pentru evaluarea portofoliului, criteriile vor fi negociate împreună cu elevii, înainte de începerea proiectării portofoliului, astfel elevii vor înţelege şi accepta criteriile de evaluare şi va spori motivaţia lor pentru realizarea de activităţi de calitate, manifestându-ţi responsabilitatea faţă
de propria instruire.

[3] Pintilie Mariana, *Metode moderne de învăţare*, Editura Didactică, Cluj-Napoca, 2003

Evaluarea portofoliului se poate canaliza pe impresia generală asupra performanţei elevilor sau asupra produselor realizate, luând în considerare elementele constitutive ale portofoliului, corelată cu o scară ce cuprinde calificative sau simboluri numerice. [4]

Portofoliul permite elevului:

- să-şi pună în evidenţă achiziţiile;
- să-şi planifice învăţarea;
- să-şi monitorizeze progresul;
- să ia parte activ la propriul proces de învăţare.

Portofoliul permite profesorului:

- să înţeleagă mai bine obiectivele şi nevoile elevului;
- să negocieze obiectivele învăţării şi să stimuleze motivaţia;
- să programeze învăţarea;
- să evalueze progresul şi să propună măsuri şi acţiuni de remediere unde (şi dacă) este nevoie;
- să evalueze activitatea elevului în ansamblul ei.

PUNCTE TARI, PUNCTE SLABE ALE PORTOFOLIULUI

Puncte tari	Puncte slabe
- instrument flexibil, uşor adaptabil specificului disciplinei şi clasei	- nu dezvoltă capacităţile aplicative, abilităţile de comunicare orală sau scrisă ale elevului
- capacitatea de a folosi corespunzător bibliografia	- nu poate fi uşor şi repede evaluat
- dezvoltarea capacităţii de a utiliza tehnici specifice de muncă intelectuală; dezvoltarea capacităţii de a utiliza, asocia, transfera diverse cunoştinţe	- obositor, uneori necesită multă cercetare, căutare
- încurajează exprimarea personală a elevului, angajarea acestuia în activităţi de învăţare complexe şi creative;	- pot apărea sarcini realizate parţial, încercări de efectuare a lucrărilor practice, de laborator.
- permite includerea în actul evaluării şi a unor produse ale activităţii elevului care nu au fost avute în vedere iniţial	- este greu de apreciat pe baza unui barem fix, deoarece potfofoliul reflectă creativitatea şi originalitatea elevului;
- evaluarea este motivantă şi nu stresantă pentru elev; dezvoltă capacitatea de autoevaluare	- apariţia unor conflicte între elevi (în condiţiile elaborării în grup a portofoliului)

[4] Cucoş Constantin, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iaşi, 2000

ISTORIA EDUCAȚIEI ÎN ROMÂNIA

Bălan Lăcrimioara Dana
Liceul Tehnologic ”Mihai Novac” Oravița

Istoria sistemului de învățământ românesc poate fi structurată în paralel cu liniile de formare a statului român. Perioada de înainte de 1800 a fost marcată de oportunități limitate în domeniul educațional, școlile existente fiind foarte puține iar numărul celor interesați să învețe carte a fost limitat.

Cea mai veche școală de pe teritoriul țării noastre a fost menționată în anul 1380 la Sibiu. În anul 1552 este atestată Școala din deal din Sighișoara iar în 1541 este atestat gimnaziul superior săsesc din Brașov. Această perioadă medievală a fost dominată de o educație religioasă greaca și latina fiind principalele materii predate în școli.

Istoria învățământului superior a început la sfârșitul secolului al XVII-lea. În 1694 Constantin Brâncoveanu, domnitorul Țării Românești, a fondat Academia Domnească de la București. La început educația a fost disponibilă numai în limba greacă dar în timp au fost predate franceza și italiana. O instituție similară cu Academia Domnească de la București a fost înființată la Iași, în 1707, cu predare în limba greacă. În Transilvania, unde conform regulilor austriece cea mai mare parte a educației a fost în limba germană sau latină, s-a introdus în 1722 învățământul obligatoriu pentru sași.

Cu toate acestea, în toate provinciile românești, alfabatizarea a fost destul de scăzută. Educația modernă a început să apară în Transilvania și Banat, în special în orașele mari cum ar fi Cluj sau Timișoara. În Bucovina, Liceul Teologic care în 1875 a devenit Universitatea din Cernăuți, a fost format pe regulile austriece.

După Revoluția de la 1821 condusă de Tudor Vladimirescu, o dată cu debutul procesului de formare a statului român modern, a început și procesul de construcție a unor sisteme educaționale și de învățământ naționale ceea ce a dus la apariția și dezvoltarea diferitelor tipuri de instituții de învățământ (școli elementare, gimnazii, colegii, univesrități). Totodată au apărut și diverse legi de organizare și funcționare a sistemului educațional românesc (Regulamentul Organic, Legea lui Cuza care prevedea obligativitatea învățământului primar, legile lui Spiru Haret cu um impact destul de mare în alfabetizarea zonelor rurale, etc.). În ciuda tuturor acestor legi și regulamente, învățământul era în continuare elitist deoarece accederea la formele sale superioare și chiar cele de bază presupunea o anumită stare materială pe care cea mai mare parte a populației nu o avea. Numărul cadrelor didactice a fost de asemenea limitat iar abandonul școlar a fost foarte mare.

O dată cu crearea României Mari, după primul război mondial sistemul de învățământ românesc atinge un nivel înalt de maturitate reușindu-se pentru prima dată integrarea unui număr mare din populația țării într-o formă organizată de învățământ. Cu toate acestea, existau discrepanțe între nivelul de instruire primit de un elev provenit dintr-o zonă urbană și un elev dintr-o zonă rurală conținutul educativ fiind adaptat în funcție de nevoia de forță de muncă din zona respectivă, astfel că uneori un elev care se transfera de la o școală rurală la una urbană trebuia să repede anumiți ani pentru a se putea adapta sistemului educativ.

După cel de-al doilea război mondial și instaurarea regimului comunist, sistemul educațional liberal a fost înlocuit de unul sovietic bazat pe ideologie și îndoctrinarea de masă. În perioada 1965-1975 a avut loc o reformă a învățământului

românesc prin adoptarea unor măsuri ce vizau renunțarea la ideologizarea excesivă, recuperarea tradițiilor, studiul limbilor străine și a științelor exacte, conectarea la evoluțiile din Occident. Învățământul a devenit obligatoriu și gratuit ceea ce a dus la reducerea în foarte mare măsură a analfabetismului.

După Revoluția din 1989, sistemul de învățământ românesc a intrat într-un continuu proces de reorganizare. Fiecare nivel are propria sa formă de organizare și este subiectul legislației în vigoare. Grădinița este opțională între 3-6 ani, școlarizarea începe de la vârsta de 6-7 ani și este obligatorie până în clasa a X-a. Studiile liceale se încheie o dată cu finalizare calsei a XII-a, respectiv a XIII-a pentru învățământul seral. După promovarea examenului de bacalaureat absolvenții studiilor liceale pot urma cursurile diverselor instituții universitare din țară sau de peste hotare.

Conform datelor înregistrare la recensământul din 2022, peste 40% din populația țării a absolvit cel mult studii gimnaziale, peste 43% a absolvit cel mult studii medii iar 16% dintre români au absolvit o instituție de învățământ superior.

Sitemul de învățământ din România a fost supus mai multor schimbări de-a lungul timpului în funcție de evenimentele politice sau sociale ale vremurilor, adaptându-se nevoilor și cerințelor de pe piața muncii sau normativelor europene privind educația.

Bibliografie

https://www.economica.net/recensamant-2022-peste-40-dintre-romani-au-absolvit-cel-mult-gimnaziul_637718.html
https://posturi.wordpress.com/2012/09/13/istoria-educatiei-in-romania/

Învățământul românesc – punte între tradiție și inovație

Prof.înv.primar, Natalia Butnaru
Școala Gimnazială „H.M.Berthelot”, Ploiești

Școala a fost întotdeauna un factor esențial în creșterea și continuitatea culturii unui popor. Ca parte indispensabilă a acestuia, ea a trebuit să se modeleze creînd noi punți între tînăra generație și dascăli. Copiii-elevi, mereu în pas cu inovațiile vieții, depășesc capacitatea profesorului de a li se adapta, el reprezentînd tradiția, în majoritatea cazurilor.

Cum să fii inovativ, ca profesor, cînd propria educație și cultură generală rămîn în urma timpului ce favorizează tînăra generație? E greu, într-adevăr, dar cum altfel am mai putea motiva să învețe pe elevii de azi, ce văd lumea doar prin prisma calculatorului și a gadgeturilor? Fie te schimbi și tu, devenind unul de-al lor, folosind și un limbaj corespunzător, fie riști să pierzi pentru totdeauna interesul și dragostea copiilor față de școală. Profesorului, în special celui mai înaintat în vîrstă, îi este greu adesea să combine tradiția și inovația la lecție, de aceea fie alege să facă lecții tradiționale, fie se bazează întru totul pe inovație tehnologică (sau de alt tip), dar puține sunt cazurile cînd le reușește pe amîndouă cu succes.

Da, azi școala trebuie să includă inovația ca o componentă de bază – și o și face – dar rolul tradiției nu e deloc de neglijat, ba chiar aș spune că unele tradiții frumoase nu fac decît să mărească farmecul unei lecții, deci și a școlii. Mă refer aici, în primul rînd, la tradiția de a citi o carte (un fragment) la lecție, de a o discuta ținînd această carte în mînă, căci răsfoitul și mirosul unei cărți au un farmec aparte, pe care nici o inovație tehnică nu o poate substitui. O carte electronică e, parcă, lipsită de suflet, iar pentru copil în formare sufletul unei cărți e cel mai important lucru. Ca o frumoasă tradiție, prefer să le aduc copiilor la lecție cărți de la bibliotecă pentru a le cunoaște tactil, nu doar vizual, facem vizite la bibliotecă, pentru a le cultiva tradiția savurării frumosului în contact direct copil-carte. Cred că este o tradiție demnă de urmat, nu în detrimentul inovației tehnologice, ba dimpotrivă, ca o armonioasă completare. O altă tradiție ar fi cea de a organiza activități extrașcolare cu elevii, pentru a-i cunoaște și în alte ipostaze. Copilul, dar și profesorul, se vor simți altfel într-o ambianță familiară. Mă refer aici la excursii, vizite la muzee, expoziții, distracții în aer liber, plimbări în grup. Cunoști sufletul unui copil mai mult cînd îl vezi distrîndu-se și glumind, decât atunci cînd răspunde pe de rost ceva la tablă. Va fi oare copilul motivat să comunice mai mult cu un profesor care știe să se relaxeze frumos, râzând și manifestând interes față de muzica, dansurile, gândurile copiilor, sau cu un profesor ursuz, ce nu vede și nu aude decât propria disciplină didactică? Activitățile extrașcolare sunt o modalitate perfectă de a schimba atitudinea elevilor față de școală, care în ultimul timp nu e prea favorabilă.

Totuși, un profesor modern nu poate să rămînă prizonierul tradiției, de aceea e oportun să țină pasul cu inovațiile în educație. Ca să crești o generație sănătoasă, trebuie să fii tu sănătos, adică să fii la curent cu tot ce este nou, interesant, util creșterii ei, chiar cu riscul de fi suprasolicitat, de a nu înțelege o iotă în tehnică sau de a pierde repede interesul față de aceste schimbări atît de necesare pentru școala de azi. Știu că mulți profesori nu vor fi de acord cu mine, spunând că tabla și creta sunt sfinte, că ei așa au învățat și au ajuns oameni, că ei nu pot altfel, dar în mod sigur se vor găsi și dascăli care vor face totul ca lecția lor să fie mai interesantă și să le placă copiilor, aplicînd idei inovative, folosind diverse gageturi și fiind în același timp în pas cu tradiția școlară. Eu sunt un astfel de profesor și știu că școala are șanse să placă copiilor doar îmbinând armonios tradiția cu inovația.

Este cunoscut faptul că școala - o sursă de cunoaștere. Pentru unii, este reconfortant și revigorant, pentru alții - o plictisitoare și de rutină. Cât de mulți oameni, atât de multe opinii. Voi cita doar unul dintre ele.

Școala modernă, în opinia mea, este un loc de interacțiune între diferite personalități, fiecare dintre care profesorul trebuie să găsească o abordare individuală. Cheia poate fi un dialog pe picior de egalitate cu interesul studenților în materia predată sau doar simpatie personală din partea studenților și a profesorilor. Cred că, cheia pentru o educație bună astăzi, este momentul de succes, care permite nu numai să se simtă confortabil în cadrul abilităților existente, dar, de asemenea, de vânătoare și de încredere pentru a lua ceva nou. Pozitive în școală modernă este vastă, dar în același timp simplificat la maxim pentru programul de înțelegere școală, convenabil pentru mediul de lucru mentale, precum și alternanța de muncă și de odihnă. Școala vă permite de asemenea să se extindă orizonturile studenților în arte, să învețe limbi străine și abilități de formare profesională a muncii, prin educație suplimentară. Din acest motiv, elevii pot lumina pentru a arăta creativitatea lor, și, eventual, le dezvolta în viitor.

O astfel de școală - casă în care există lucruri surprinzătoare, neașteptate și magice, școală nouă, tehnologii moderne, o școală în care toți să învețe distractiv și interesant. Această școală ar trebui să fie pentru toți o a doua casă, iar al doilea profesor, după părinții acestora. Școala ar trebui să acorde o atenție în primul rând educația de onestitate, loialitate, angajament, bunătate, generozitate și ambiție.

Astăzi lucrurile se schimbă. Inovație și tradiție - școală modernă versus școala clasică. . Schimbarea - baza progresului. Inovarea - o cheie pentru a schimba. Îmbunătățire continuă - o formă naturală de existență a activității umane. Tradiție și inovație ... Teoria sau practica ... noi sau vechi ... Unele antonime pot fi continuate pe termen nelimitat. Dar întrebarea care prezintă, „Tradiție și inovație: ceea ce este mai important pentru școala noastră“ este discutabilă. Inovație și tradiție - cei doi poli ai lumii educației. Acestea servesc ca un ghid în dezvoltarea predării și practicii științei. Tabelul de multiplicare este în orice reforme, iar oglinda nu trebuie să fie schimbat de fiecare dată când aceasta reflectă noua față. Tot mai mulți educatori și practicieni vin la convingerea că de mult în destinul oamenilor și asupra lor la fel și depinde - independența lor, profesionalismul și disponibilitatea de acțiune. Timpul va veni evoluția liniștită și stabilizează relația dintre tradiție și inovație în domeniul științei și practicii pedagogice. Avem nevoie de a păstra tradițiile educaționale interne, cultura noastră, în general, identitatea, și de a dezvolta mentalitatea de o mare putere. România dezvoltă educația, având în vedere identitatea sa, pentru că, așa cum a spus el. „... este imposibil să trăiască în conformitate cu modelul altor persoane, ca și în cazul în care el nu a fost atrăgătoare ...“.

Tradiție - acest lucru este ceva care nu este creat de individ, nu produsul propriei sale imaginații creatoare, este asociat cu faptul că, din cauza trecutului, a pierdut noutatea și, prin urmare, spre deosebire de dezvoltarea și reînnoirea. Conceptul de „inovare“ se referă atât schimbări radicale și graduale în produsele, procesele și strategiile organizației. Inovația Hallmark este încorporată în practică. Inovația educațională și tradiția sunt interdependente, interdependente și indivizibile. Inovarea nu apar niciodată de nicăieri - ajută pentru a hrăni solul, eforturile de cele mai bune cultivate, în acest caz, educație și tradiții. Nu există nici o îndoială inutilitate și argumente nefondate cu privire la prevalența tradiției și inovației în învățământul românesc. Relația lor în dezvoltarea predării și practicii științei este necesară și inevitabilă. Problema este că această relație este rareori netedă și echilibrată. În orice perioadă dată de timp, putem observa rola într-o direcție și apoi într-o altă direcție. Acest lucru, aparent, este natural. La urma urmei, în timp ce mersul pe jos nu se bazează pe ambele picioare simultan. Când el stă pe două picioare - este în valoare de ea, dar nu merg. În cazul în care acționează în principal unul dintre ele, rezultatul va fi circling. Transferarea imaginii situației în domeniul educației, putem spune că trecerea la o realitate pedagogică inovatoare nu împiedică mișcarea înainte, ci mai degrabă una dintre caracteristicile sale

invariante. Pe de altă parte, descoperire într-o nouă, în legătură cu desconsiderare și distrugerea „vechi“, conduce la abandonarea reformelor în favoarea utilizările tradiționale și, în plus, nu cel mai bun. Iar rezultatul este că, în ambele cazuri, este absența unui rezultat pozitiv.

Ca urmare, punerea în aplicare a inovației. bazată pe tradiție, instituția de învățământ trebuie să utilizeze numai acele tehnologii educaționale care contribuie la dezvoltarea fizică și mentală și menținerea sănătății copiilor; a crea comunitate de studenți și profesori de învățare, organizarea unei căutări în comun pentru noi moduri de acțiune, cooperare și înțelegere; să asigure un echilibru între motorul de căutare și realizarea unei părți a activității educaționale a elevilor, între formele comune și individuale de muncă; crearea premiselor pentru creativitatea copilului în toate activitățile. Predarea ca profesie nu este ușor de înfăptuit , nu toată lumea pe umăr o astfel de povară, dar dacă alegeți această cale, trebuie să depună eforturi pentru perfecționarea abilităților pedagogice. Ar trebui să fie deschis tuturor noi, dar în nici un caz, nu uitați că practica pedagogică-limită de vârstă testate. Noi, profesorii, vom aduce copii ale personalității sale: apariția lui, atitudinea lui față de ceilalți, evaluarea sa a evenimentelor, înțelepciunea și dragostea lui. Involuntar ne formează imaginea, desigur, concentrându-se pe nevoile copiilor și părinților. Cercetarea educațională arată imutabilitatea acestor cerințe de copii ca bunătatea, toleranța, iubirea pentru copii, rigoare, corectitudine, maiestrie.

Părinții apreciază educația profesorilor, erudiția, aptitudini pedagogice, dragostea pentru profesie, respectul pentru alții, tact.

Imaginea se bazează pe poziția morală a profesorului. Fiecare profesor are propriile sale activități de fundație filosofice. Credo-ul meu pedagogic: să facă totul profesional, creativ și cu dragoste. Observarea, urmărirea acțiunii, capacitatea de a utiliza noile cunoștințe dobândite, simțul umorului mă ajută nu numai să supraviețuiască, dar, de asemenea, se simt confortabil în profesie. Dar, componenta principală a imaginii profesorului, în opinia mea - înțelepciunea lui. Un profesor înțelept nu vin niciodată la copii într-o stare proasta, aducand probleme de familie și probleme personale. Un profesor înțelept va găsi întotdeauna ceva pentru a lăuda un copil pentru a deveni o persoana de succes și de încredere. Un profesor înțelept trebuie întotdeauna să comunice bucuria, dragoste și fericire sclipire.

Este treaba mea îmi place? Răspunsul este simplu: treaba mea - este, de fapt, nu un loc de muncă, și toată viața mea. Am dat seama că cel mai simplu mod de a se asigura că beneficiul vieții - este să se bucure de ceea ce faci în fiecare zi, și să creadă în vis. „Viitorul apartine celor care cred în frumusețea viselor lor“, îmi spun că de fiecare dată când întâlniți cu dificultățile obișnuite. Ea mă ajută să depășească obstacolele, să zâmbească și pentru a atinge obiectivele sale, iar sarcina trebuie să-și asume, aceasta nu este o povară pentru mine.

Școala nu este un institut de învățătură, ci un templu ai cărui preoți sunt profesorii. Școala …instituție menită să pregătească copiii pentru viață, locul unde se dezvoltă inteligența, locul undeelevii vin cu mare drag, unde să știe că sunt așteptați cu drag de profesorii care îi vor ajuta să își descopere talentele lor, care îi vor susține cu încredere maximă în drumul lor pentru a-și împlini fiecare cele mai mari visuri. Însă pentru ca acest lucru să fie posibil este nevoie ca profesorii, părinții și copiii să fie parteneri de drum, să se respecte și să aibă încredere unii în alții.

Până a păși pe drumul cunoașterii unde sunt așteptați de către profesori, de copil se ocupă laînceput părinții și nu se poate nega valoarea primelor orientări emise în cadrul familial. Oricât de amplă și de sofisticată ar fi educația realizată în școală, nu pot fi neglijați sub nicio formă cei 7 ani de acasă. Factor esențial în creșterea și continuitatea culturii unui popor, școala are menirea să creeze noi punți între dascăli și tânăra generație. Elevii au fost mereu în pas cu inovațiile vieții, depășesc de cele mai multe ori capacitatea profesorului de a li se adapta. Azi, școala trebuie să include inovația ca o component de bază, însă nu trebuie neglijat nici rolultradiției, ba poate chiar anumite obiceiuri frumoase pot spori farmecul unei lecții, deci și

a școlii. Dintre acestea, tradiția de a citi o carte, de a discuta având în mână cartea respective, deoarecerăsfoitul unei cărți are un farmec aparte ce nu poate fi substituit de nicio inovație tehnică lipsită desuflet precum sunt cărțile electronice. Altă tradiție o reprezintă organizarea activităților extrașcolare cu elevii, utile pentru a-i cunoaște și în alte ipostaze, excursii, vizite la muzee, distracții în aer liber, plimbări în grup. Acesteactivități reprezintă activitatea perfecta de a schimba atitudinea elevilor față de școală.

Permanent, pentru a modela o generație sănătoasă, trebuie să fii tu sănătos, să fii la curent cu tot ce este nou, util pentru ei.Metodele interactive de grup sunt modalități moderne de stimulare a învățării și dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii. Interactivitatea presupune învățarea prin colaborare, prin comunicare, produce o confruntare de idei, argumente, creează situații de învățare centrate pedorința de cooperare a copiilor, pe implicarea lor direct și active. Pentru implementarea acestor instrumente didactice este nevoie de anumite calități șidisponibilități din partea cadrului didactic, să fie receptibil la nou, să își adapteze stilul didactic, săaibă dorința de autoperfecționare, să gândească reflexiv .

Bibliografie:

Berger, Gaston: Omul modern si educatia sa, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1970.

Bruner. Jerome S.: Pentru o teorie a instruirii, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1970.

Cerghit, îoan (coord.): Perfectionarea lectiei în scoala moderna, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1983.

Ferriere, A.: scoala activa, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1973.

Gillbert, Leroy: Dialogul în educatie, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1974.

Itelson. L.B.: Teoriile psihologice ale învatarii si modelele procesului de instruire, în voi. "Probleme de tehnologie didactica" (coord. Eugen P. Noveanu), Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti. 1977.

Ionescu, Miron: Lectia între proiect si realizare, Editura Dacia, Cluj-Napo-ca, 1982.

Ionescu, Miron, Radu, Ion (coord.): Didactica moderna, Editura Dacia. Cluj-Napoca, 1995.

Mucchielli, Roger: Metode active în pedagogia adultilor, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1982.

Okon, Wincenty: învatamântul problematizat în scoala contemporana, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1978.

Planchard, Emile: Introducere în pedagogie, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1976.

STRATEGII DIDACTICE INOVATIVE DE PREDARE-EVALUARE INTERACTIVĂ ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL PRIMAR

Prof.înv.primar Ignea Anca
Şcoala Gimnazială Nr.2, Piatra-Neamţ

Un învăţământ modern, bine conceput permite iniţiativa, spontaneitatea şi creativitatea copiilor, dar şi dirijarea, îndrumarea lor, rolul profesorului căpătând noi valenţe, depăşind optica tradiţională prin care era un furnizor de informaţii.În organizarea unui învăţământ centrat pe copil, profesorul devine un coparticipant alături de elev la activităţile desfăşurate. El însoţeşte şi încadrează copilul pe drumul spre cunoaştere.Utilizarea metodelor interactive de predare – învăţare în activitatea didactică contribuie la îmbunătăţirea calităţii procesului instructiv - educativ, având un caracter activ – participativ şi o reală valoare activ – formativă asupra personalităţii elevului. Metodele interactive de grup sunt modalităţi moderne de stimulare a învăţarii şi dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experienţe, de cunoştinţe. Interactivitatea presupune o învăţare prin comunicare, prin colaborare, produce o confruntare de idei, opinii şi argumente, crează situaţii de învăţare centrate pe disponibilitatea şi dorinţa de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă şi activă, pe influenţa reciprocă din interiorul microgrupurilor şi interacţiunea socială a membrilor unui grup. Implementarea acestor instrumente didactice moderne presupune un cumul de calităţi şi disponibilităţi din partea cadrului didactic: receptivitate la nou, adaptarea stilului didactic, mobilizare, dorinţă de autoperfecţionare, gândire reflexivă şi modernă, creativitate, inteligenţa de a accepta noul şi o mare flexibilitate în concepţii. În cadrul activităţii didactice am sesizat ceea ce înseamnă pentru elevi aplicarea metodelor activ-interactive.Acestea îmbină munca individuală cu munca în echipă şi în colectiv,dezvoltă copiilor o motivaţie intrinsecă,implică întreg colectivul, elevul devine obiect şi subiect al actului de instruire şi educare,îmbină armonios învăţarea individuală cu învăţarea socială, stabilesc relaţii de colaborare şi comunicare între membrii unui grup.

Maria Montessori numeşte copilul ca fiind „*punctul cel mai fraged al vieţii, în care totul se poate încă hotărî, în care totul se poate încă înnoi*”, căci acolo, „*totul palpită arzând de viaţă, acolo sunt ascunse tainele sufletului, acolo se plămădeşte creaţiunea omului*”. În cadrul învăţării şcolare trebuie să se urmărească valorificarea plenară a potenţialului uman prin antrenarea pe toate planurile a forţelor energetice ale elevului, declanşarea şi dirijarea mecanismelor învăţării, cu acordarea treptată a unei libertăţi crescânde până la autoinstruire şi autoînvăţare.

Metodele de învăţământ reprezintă căile de transformare în practică a idealului educaţional, de dezvoltare multilaterală a personalităţii elevilor, căile prin care aceştia se instruiesc şi se formează sub îndrumarea cadrelor didactice. În activitatea de predare, profesorul, aplicând principiile moderne ale psihologiei contemporane, urmăreşte obţinerea de rezultate cât mai bune cu mijloace cât mai adecvate şi potrivite scopului urmărit.

Strategiile didactice urmăresc formarea şi stabilizarea relaţiilor optime între activitatea de predare a profesorului şi cea de învăţare a elevului, în strânsă legătură cu particularităţile psihologice de vârstă şi individuale ale elevilor, precum şi cu condiţiile concrete în care se desfăşoară activitatea didactică. Alegerea strategiilor didactice trebuie să ţină cont de dezvoltarea psihică a elevului, de faptul că adolescentul are gândirea predominant abstractă, logică, înţelege esenţa fenomenelor, este la vârsta redescoperirii teoriilor ştiinţifice prin efort propriu şi se poate mobiliza cu succes pentru realizarea unui scop. Ţinând cont de dezvoltarea psihică a elevului, de conţinutul informaţional, de particularităţile individuale, profesorul, urmărind multiple scopuri instructive şi educative, alege şi foloseşte diferite strategii didactice, urmărind să asigure o învăţare independentă, creatoare care determină o eficienţă sporită procesului de asimilare a cunoştinţelor, priceperilor şi deprinderilor.

Orice strategie este rezultatul interacţiunii mai multor metode şi procedee. În mod obişnuit, profesorul foloseşte pentru predarea unei lecţii mai multe metode de învăţământ. Alegerea metodelor se face ţinând cont de realizarea scopului urmărit, de dezvoltarea elevilor, specificul lecţiei respective precum şi de mijloacele de învăţământ care-i sunt la dispoziţie.
În continuare se vor prezenta câteva metode moderne utilizate la clasă pentru ca activităţile să fie cât mai interactive :

- **Copacul ideilor**

Tehnica numită “copacul ideilor” presupune munca în grup.Este o metodă grafică în care cuvântul cheie este scris într-un dreptunghi la baza paginii, în partea centrală.
De la acest dreptunghi se ramifică asemenea crengilor unui copac toate cunoștințele evocate.
Această forma de activitate în grup este avantajoasă deoarece le propune elevilor o nouă forma de organizare și sistematizare a cunoștintelor.

- **Mozaicul**

Este o strategie bazată pe învăţarea în echipă.Fiecare elev are o sarcină de studiu în care trebuie să devină expert.El are în acelaşi timp şi responsabilitatea transmiterii informaţiilor asimilate celorlalţi colegi.Strategia Mozaicului este focalizată pe dezvoltarea capacităţilor de ascultare,vorbire,cooperare,gândire creativă.În cazul copiilor cu CES,aceştia trebuie să răspundă fiecare în parte la câte o întrebare din cadrul unei teme comune,iar la final pe baza răspunsurilor, se vor afla şi asimila informaţii utile despre tema respectivă.

Etape:
1.Împărţirea clasei în grupuri eterogene de 4 elevi, fiecare dintre aceştia primind câte o fişă de învăţare numerotată de la 1 la 4. Fişele cuprind părţi ale unei unităţi de cunoaştere.
2. Prezentarea succintă a subiectului tratat.
3. Explicarea sarcinii care constă în înţelegerea întregii unităţi de cunoaştere.
4. Regruparea elevilor, în funcţie de numărul fişei primite, în grupuri de experţi.

Bibliografie:

Bocoş, M., 2002, *Instruire interactivă*, Ed. Press Universitară Clujeană, Cluj-Napoca
Ionescu, M., Radu, I., 1995, *Didactica modernă*, Cluj-Napoca, Ed. Dacia
Breben, S., Gongea, E., (2002) *Metode interactive de grup*, Editura Arves, Craiova

TRADIȚIONAL ȘI MODERN ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Prof.PERȚA LIVIA RAFILA
Liceul Tehnologic ”Grigore C.Moisil ”Tg.Lăpuș
Grădinița cu P.N. Borcut

”Tot ceea ce n-avem de la naştere şi de care avem nevoie când suntem mari, ne este dat prin educaţie. Această educaţie ne vine de la natură, de la oameni sau de la lucruri.”

Jean Jacques Rousseau

Elementelele de bază al strategiilor didactice sunt metodele de învățământ. Acestea sunt în strânsă relaţie cu modalităţile de grupare a elevilor și cu mijloacele de învăţământ . Alegerea unei anumite strategii didactice condiţionează utilizarea unor metode de învăţământ specifice.

Metodele de învăţământ fac parte din condiţiile externe ale învăţării, ele determinând eficienţa acesteia.

Sistemul metodelor de învăţământ conţine:

- metode *tradiţionale*, cu un lung istoric în instituţia şcolară şi care pot fi păstrate cu condiţia reconsiderării şi adaptării lor la exigenţele învăţământului modern;
- metode *moderne*, determinate de progresele înregistrate în ştiinţă şi tehnică, unele dintre acestea de exemplu, se apropie de metodele de cercetare ştiinţifică, punându-l pe elev în situaţia de a dobândi cunoştinţele printr-un efort propriu de investigaţie experimentală; altele valorifică tehnica de vârf (simulatoarele, calculatorul).

Pentru a fi îmbunătăţit şi dus la standarde superioare ,oricărui lucru îi este necesar să-i cunoștem modul de funcţionare, modalitatea în care a fost proiectat şi, nu în ultimul rând, utilitatea lui. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu sistemul de învățământ.

Grădinița ofera cadrul propice pentru învățarea între tradițional și modern , prin amenajarea eficientă a spațiului educațional și permanenta preocupare a educatoarei de îmbinare a strategiilor moderne,ludic-acționale care ajută copiii să invețe mai profund, cultivând relațiile bazate pe respect reciproc și colaborare constructivă.Tehnicile de învățare prin cooperare , implică strategii de atribuire a unor roluri active copiilor, pentru ca aceștia să se sprijine reciproc în procesul de învățare.

Metodele interactive de grup sunt modalităţi moderne de stimulare a învăţării şi dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experienţe, de cunoştinţe.

În organizarea învăţământului centrat pe copil, profesorul devine un coparticipant alături de elev la activităţile desfăşurate. El însoţeşte şi încadrează copilul pe drumul spre cunoaştere.

Folosirea metodelor interactive de predare – învăţare în activitatea didactică contribuie la îmbunătăţirea calităţii procesului instructiv - educativ, având un caracter activ – participativ şi o reală valoare activ – formativă asupra personalităţii elevului.

Utilizarea și aplicarea metodelor interactive de grup, presupune organizarea grupurilor pe niveluri ,omogene,eterogene bazate pe acceptarea partenerilor de lucru.Cadrul didactic trebuie să-i determine pe copii să conștientizeze că sarcina unui grup este una comună, iar pentru a fi realizată, fiecare copil are o sarcina individuală, pentru care-si asuma responsabilitatea. Învățarea pe grupe este utilă pentru a genera, un mare număr de idei și pentru a ușuraa întelegerea unor concepte abstracte, prin discutii referitoare la informația primită și la experienta personala.

Evaluarea proiectului tematic „Primăvara’’ am realizat-o folosind metoda ” Pălăriille gânditoare”,în cadrul căreia preșcolarii își pot valorifica cunostinte,deprinderi si atitudini dobândite pe parcursul mai multor săptămâni ,pot face o

poveste dovedind că pot asculta pe cel ce ne informează (pălăria alba),clarifica(albastra),spune ce simte(roșie),identifică greșelile(neagră)găsește soluții noi(verde),optimistă(galbena).

Metoda Explozia stelară am folosit-o în procesul instructiv -educativ. Este o metodă prin care se stimulaează creativitatea şi o modalitate de relaxare a copiilor. Ea se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de probleme. Acestă metodă a dat foarte bune rezultate în cadrul activităților de lectură după imagini, convorbire, memorizare, povestirire. Materialul didactic folosit au fost:, cinci stele mici de culoare galbenă, cinci săgeţi roşii ,o stea mare de culoare galbenă şi jetoane. Pe centrul stelei mari , am aşezat o imagine sugestivă care reprezintă tema abordată, iar pe cele cinci steluţe mici am scris câte o întrebare CE ?, CINE ?, UNDE? , DE CE ?, CÂND ?. Scopul folosirii acestei metode a fost :familiarizarea lor cu strategia elaborării de întrebări de tipul prezentat mai sus, dezvoltarea potenţialului creativ al preşcolarilor , exersarea capacităţii acestora de a alcătui propoziţii interogative pe baza conţinutului unor imagini şi nu în ultimul rând rezolvarea problemelor prin găsirea răspunsurilor la întrebările adresate

.O altă metodă interactivă folosită lagrupă este Diagrama Venn ,metodă de fixare, consolidare şi evaluare a cunoştinţelor. Această metodă am folosit-o cu succes în activităţile de observare, povestiri, convorbiri, jocuri didactice, etc.. Diagrama Venn este formată din 2 cercuri care se suprapun parţial. În spaţiul care intersectează cele două cercuri am aşezat, jetoane ce reprezintă, asemănările dintre două obiecte, idei, concepte, iar în cele două cercuri am aşezat aspectele specifice ale acestora. Aceasta metodă am folosit-o pentru fixarea cunoștințelor în activităţile de povestire, observare, convorbire, etc.

Exemplu. În activitatea din cadrul Domeniului Știință –joc didactic „Totul despre animale”, preşcolarii au realizat o diagramă în care au evidenţiat asemănările şi deosebirile existente între animalele domestice şi animalele sălbatice.

Jocul didactic –Domeniul Limbă și Comunicare„În lumea poveştilor” a fost un motiv de a folosi această metodă , cu scopul de a verifica cunoştinţele despre poveştile învăţate. În cadrul acestui joc,s-a realizat o diagramă Venn ,unde copiii au aşezat în cele două cercuri personajele specifice fiecărei poveşti, iar în arealul în care se suprapun cele două cercuri au aşezat personajele comune .

Învățarea prin cooperare dezvoltă capacitatea copiilor de a lucra împreună la toate categoriile de activități din grădiniță , acoperind neajunsurile învățării individualizate..În această lucrare , am prezentat pe scurt doar câteva metode interactive pe care le-am folosit la grupă , care facilitează fizarea noilor conținuturi .

BIBLIOGRAFIE:

Curriculum pentru Educație Timpurie 2019;

Ionescu, M., Reperele fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani.

Glava, A., Tătaru, R., Chiș, O., „Piramida cunoașterii-Repere metodice în aplicarea curriculumului preșcolar”.

Breben Silvia, Goncea Elena, Ruiu Georgeta, Fulga Mihaela – Metode interactive de grup-ghid metodic, Editura Arves, 2002;

HANDBAL DE LA TRADIȚIONAL LA INOVAȚIE

PROF: MATEI LIVIU
LICEUL TEHNOLOGIC TOPOLOVENI

Tehnica de joc are următoarele caracteristici:

- Are un caracter individualizat pentru că executarea deprinderilor motrice specifice depind de constituţia, calităţile fizice, tipul de activitate nervoasă şi de alte particilarităţi specifice fiecărui jucător. Pentru a analiza un procedeu tehnic se au în vedere următoarele elemente:

-poziţia corpului şi a segmentelor sale înainte sau într-un moment oarecare al execuţiei acţiunii motrice ;

-interacţiunea forţelor care se exercită asupra corpului jucătorului în timpul efectuării actului motric;

-traiectoria mişcării cu o anumită direcţie şi amplitudine;

-viteza, ritmul şi tempoul mişcării.

Individualizarea însuşirii tehnicii este determinată de cerinţele impuse de îndeplinirea unor atribuţii specifice fiecărui post din echipă.

- Tehnica are o mare importanţă în activitatea sportivă fiind un liant între componentele pregătirii, ale jocului de handbal în cazul nostru. Ea se subordonează tacticii şi regulamentului de joc. Se spune pe drept cuvânt că un nivel ridicat al tehnicii asigură posibilităţi multiple tacticii, iar tactica de joc perfecţionată până în cele mai mici amănunte permite valorificarea la maximum a tehnicii şi pregătirii individuale a jucătorilor.[5]

Tehnica în jocul de handbal se caracterizează prin mişcări aciclice. De aici şi natura efortului: anaerob, în care pulsul cunoaşte o variaţie specifică acestei categorii.

În al doilea rând, tehnica acestui joc conţine mişcări raţionale, aflate într-o desfăşurare logică, în care nimic nu este în plus sau în minus. Folosirea şi valorificarea tuturor datelor oferite de gândirea ştiinţifică şi tehnică, în general, conferă tehnicii acestui joc caracteristicile unui proces instructiv-educativ conştient.

Prin însuşirea şi perfecţionarea tehnicii se contribuie la îmbunătăţirea bagajului motric al individului, la dezvoltarea calităţilor sale psiho-fizice, pericolul de accidentare fiind redus.

În sfârşit, tehnica are un caracter evolutiv. Dinamica evoluţiei sale spre desăvârşire fiind determinată nu numai de legităţile activităţii nervoase superioare descoperite de-a lungul anilor, ci şi de alţi factori.

Tehnica jocului de handbal nu trebuie înţeleasă ca ceva de sine stătător, ci legată de procesul de joc – în interpendenţă cu tactica – şi subordonată sarcinilor antrenamentului sportiv.

Folosirea procedeelor tehnice se referă la manevrarea unor obiecte şi mingi, precum şi la deplasările pe care le execută jucătorii. Învăţarea şi perfecţionarea procedeelor tehnice au ca obiectiv ajungerea la un grad înalt de virtuozitate în relaţiile jocului.

Tehnica este condiţionată şi de regulile de joc care impun un cadru precis în execuţia diferitelor procedee.

Tehnica jocului de handbal trebuie să fie:

EVOLUTIVĂ, perfecţionându-se permanent pe baza cuceririlor ştiinţei educaţiei fizice şi antrenamentului sportiv, a ştiinţelor ajutătoare (anatomia, biomecanica, fiziologia, fizica, etc), precum şi a propriei teorii, care se dezvoltă continuu.

[5] **BALINT,E.**2009, Handbal- Tehnica şi tactica jocului, Braşov, p.15-16

Tehnica evoluează şi se perfecţionează în raport cu dezvoltarea tacticii de joc; sarcinile tactice tot mai pretenţioase implică perfecţionarea continuă a procedeelor tehnice care se impun a fi executate de cele mai multe ori, în limită sau criză de timp.

ŞTIINŢIFICĂ, perfecţionându-se permanent pe baza interpretării materialiste a datelor furnizate de ştiinţele sociale şi biologice aplicate la educaţie fizică.

Tehnica evoluează şi se perfecţionează în raport cu dezvoltarea tacticii de joc, care solicită permanent procedee tehnice din ce în ce mai perfecţionate, care să facă posibilă îndeplinirea sarcinilor tactice tot mai pretenţioase ale jocului.

Tehnica se dezvoltă şi în funcţie de modificările aduse de-a lungul anilor de către regulamentele de joc.

Folosirea datelor de ştiinţă asigură tehnicii un caracter raţional, deoarece tehnica presupune un proces conştient de gândire a corespunde sarcinilor generale şi parţiale ale jocului. Tehnica raţională este în acelaşi timp accesibilă şi simplă, nu conţine mişcări inutile, care să-l îndepărteze pe jucător de posibilitatea de a obţine rezultatul dorit.

EVOLUTIVĂ, deoarece se învaţă şi se perfecţionează în antrenament, iar antrenamentul sportiv la rândul său presupune un proces pedagogic care trebuie să aibă o orientare ideologică subordonată educaţiei jucătorilor.

Prin învăţarea şi antrenarea tehnicii se contribuie la educarea calităţilor fizice şi moral volitive ale jucătorilor dezvoltându-le în acelaşi timp dorinţa de perfecţionare, de progres.[6]

[6] **MIHĂILĂ,I –PREDA,C,2002**,Tehnica şi metodica jocului, Piteşti, Edit. The Flower Power, p.7-8

PERSPECTIVE MODERNE ÎN ABORDAREA JOCULUI DIDACTIC MATEMATIC LA PREȘCOLARI “CĂLĂTORIE PE TĂRÂMUL LUI ABRAMBURICI”

Mardare Adriana, profesor psihopedagog la
Școala Gimnazială Specială ”Constantin Pufan”-Galați

„Sufletul și inteligența devin mari prin joc. Despre un copil nu se poate spune că el crește și atât; trebuie să spunem că el se dezvoltă prin joc”(Jean Chateau).

Iată că și percepțiile educatorului despre rolul și semnificațiile jocului s-au schimbat de-a lungul timpului, iar elementele clasice, tradiționale, care și-au dovedit eficiența în înțelegerea realității, în comunicare, în dezvoltarea armonioasă a copilului, au început să fie completate de tot mai multe elemente moderne de abordare a conținuturilor, a strategiilor folosite, a algoritmilor din predare- învățare, consolidare, evaluare, etc.

Așadar, fiecare element din joc analizat cu atenție, prin împletirea optimă a clasicului cu modernul și-a pus amprenta asupra modelării copilului, exact ca în cazul creșterii florii, trebuie să selectăm doar ceea ce este nevoie pentru ca cel mic să înflorească și să crească armonios socio-afectiv, cognitiv, psihic, fizic.

Înțelegerea noțiunilor de matematică reprezintă un pas important în înțelegerea realității înconjurătoare, aflăm despre obiecte, despre ființe (formă, culoare, dimensiune, număr, poziții spațiale), învățăm să facem clasificări, să formăm mulțimi, să numărăm, poziția ocupată de acestea în raport cu alte obiecte, să facem negații, afirmații, să construim relații, să punem în corespondență, să gândim logic, să cercetăm și multe altele. Pătrundem astfel, cu mai multă ușurință, în dimensiunea științifică a matematicii, ajutați de jocul didactic.

În cadrul domeniului Știință mă voi axa în această lucrare pe partea de abordare a a conținutului matematic, prin apropierea copiilor de noțiunile matematice într-o formă atractivă, prin intermediul jocului, al personajelor inventate, al elementelor surpriză, prin cercetare directă, prin interacționare cu ceilalți copii, prin comunicare calitativă, prin implicare afectiv- emoțională.

Astfel, vreau să evidențiez în continuare, cum poate deveni atractiv și facil un conținut al domeniului științific Matematică, folosind ca exemplificare un joc denumit sugestiv “Călătorie pe Tărâmul lui Abramburici”.

În cadrul jocului “Călătorie pe Tărâmul lui Abramburici”, am introdus elemente moderne transformând jocul, făcându-l mai atractiv, sporindu-i eficiența, aplicativitatea și durabilitatea noțiunilor matematice acumulate.

Elementele moderne din cadrul acestui joc au presupus:

- personaje inventate, versuri ritmate, ghicitori, mișcări din lumea animalelor, onomatopee, surprize, recompense,
- implicarea activă a copiilor în propria formare,
- relație multidirecțională, copiii având posibilitatea de a adresa întrebări, de a cere indicații, lămuriri,
- copiii sunt încurajați să se implice în joc cu plăcere fără a se aduce critici,
- atmosfera creată este caldă, calmă, implicarea socio-afectivă puternică, motivația intrinsecă predominantă, copiii timizi erau încurajați să comunice, să încerce să rezolve sarcinile didactice,
- accentul este pus pe comunicare, pe interactivitate,
- accentul este pus pe calitate, pe înțelegerea informațiilor, pe formarea unor ansambluri structurale de lucru și nu pe cantitate,
- stilul cadrului didactic este flexibil, copiii pot reveni asupra cerințelor, pot solicita explicații.

Scopul acestui joc didactic a vizat consolidarea cunoștințelor referitoare la formarea de mulțimi după criterii date (formă, culoare, dimensiune, etc.), dezvoltarea capacității de a înțelege și a utiliza numere, de a poziționa obiecte; dezvoltarea spiritului de observație, a gândirii, a atenției voluntare a copiilor; utilizarea corectă a limbajului matematic.

Obiectivele operaționale urmărite în cadrul jocului didactic “Călătorie pe Tărâmul lui Abramburici” au fost:

1. Să formeze mulțimi de obiecte după un criteriu dat (formă, dimensiune, culoare).
2. Să numere elementele dintr-o mulțime, folosind în mod corect numeralul cardinal.
3. Să identifice cifrele corespunzătoare elementelor din fiecare mulțime.
4. Să așeze elementele unei mulțimi într-o anumită poziție spațială indicată.
5. Să verbalizeze operația efectuată, utilizând un limbaj matematic adecvat: mulțime, grupare după ... (criteriu dat), număr, cifră, poziție spațială (sus, jos, în față, în spatele, etc.).

Sarcina didactică a vizat formarea de mulțimi după un criteriu dat; numărarea elementelor dintr-o mulțime; identificarea cifrelor corespunzătoare elementelor din fiecare mulțime, așezarea în anumite poziții spațiale a elementelor dintr-o mulțime, exprimarea matematică corectă.

Elementele de joc au cuprins închiderea și deschiderea ochilor, personajele, vraja magică a somnului, fluierul fermecat, bagheta magică, aplauzele, scurte versuri hazlii, ghicitori, deplasarea imitând glasul și pașii unor viețuitoare.

Regulile jocului au fost explicate clar, concis de zânele-anotimpuri.

Captarea atenției a fost realizată prin introducerea și prin dialogul personajelor (zânele-anotimpuri și Abramburici).

“Cele patru zâne - anotimpuri” se ceartă deoarece fiecare vrea să stăpânească singură peste țară, fiecare se crede cea mai importantă. Ele își scutură supărate rochițele și astfel se amestecă pe covor elemente caracteristice fiecărui anotimp.

În acest moment apare în scenă personajul Abramburici, bucuros că este dezordine și ia în stăpânire tărâmul zânelor.

El îi anunță pe copii că acesta este Tărâmul lui, a lui Abramburici, un tărâm în care este neînțelegere și dezordine și începe să adune în sac elemente, obiecte împrăștiate de zâne.

Înainte ca acesta să adune tot, zânele își dau seama că au greșit și încearcă să repare greșeala. Cu ajutorul unui fluier fermecat îl adorm pe Abramburici.

Prezentarea conținutului și dirijarea învățării

Zânele apelează la ajutorul copiilor pentru a face din nou ordine și a-și recupera teritoriul. Zânele anunță titlul jocului didactic “Călătorie pe Tărâmul lui Abramburici” și regulile acestuia.

La început, copiii închid ochii. Copilul ales de o zână, prin atingerea cu bagheta magică, trebuie să rezolve sarcina formulată, de exemplu - să formeze mulțimea florilor de culoare roșie, să le numere și să arate cifra care corespunde numărului de flori din mulțime. De pe margine copiii vor șopti “Încet pășim, pe Abramburici să nu-l trezim! ”

Executarea jocului de probă

Se va executa în modul prezentat mai sus pentru a verifica înțelegerea regulilor.

Obținerea performanței și asigurarea conexiunii inverse – Executarea jocului

În mod asemănător se va derula jocul în continuare, copiii formând mulțimile după criteriul indicat de zâne (formă, culoare, dimensiune), numărând elementele și alegând cifra potrivită cantității.

În partea a doua, a complicării jocului, copiii vor avea de rezolvat încă o sarcină, aceea de a așeza elementele mulțimii formate în poziția spațială indicată de zână.

Copiii vor afla ce mulțimi au de format răspunzând la ghicitori.

De exemplu: Mormăind morocănos/ Umblă mereu prin pădure/ După miere, după mure. (ursul)

Stă în curte lângă pom/ Îi zici om, dar nu e om,/ Și când soarele-ncălzește/ Nu-l mai vezi, că se topește. (mulțimea oamenilor de zăpadă)

Tulpina, frunze ace are, / Verde e și pe ninsoare,/ De Crăciun este tăiat/ Pentru a fi infrumusețat. (mulțimea brazilor)

Copiii se pot întoarce la loc imitând mersul și sunetele animalelor descoperite.

Apoi zânele vor forma două echipe. Câte un copil de la fiecare echipă va avea câte un partener de sprijin și vor căuta în traista lui „Abramburici” obiectele luate zânelor, vor forma mulțimi după criteriul cerut (formă, dimensiune, culoare) și le vor așeza în locul indicat de zâne.

Evaluarea performanțelor

În finalul jocului, Abramburici se va trezi, va vedea că elementele celor 4 zâne nu mai sunt amestecate și va pleca supărat, deoarece nu mai are loc pe un tărâm al ordinii.

Cele 4 zâne fac aprecieri asupra modului în care copiii au participat, au colaborat și au rezolvat sarcinile jocului.

Copiii amintesc numele jocului și primesc stimulente pentru implicare, pentru că au format corect mulțimi, pentru că recunosc cifrele și pozițiile spațiale, pentru că le-au împăcat pe zâne.

Acestea dansează la sfârșit împreună cu copiii.

Am pătruns astfel, cu mare atenție, pe tărâmul științei, pașii au fost atractivi, au implicat contactul direct cu realitatea, manipularea, explorarea, cercetarea directă a spațiului înconjurător apropiat, au implicat emoții pozitive datorate căutării, descoperirii, înțelegerii unor aspecte ale mediului înconjurător corelate cu acordarea unei atenții deosebite trăsăturilor elementelor din mediul apropiat și a relațiilor dintre acestea.

“Joaca este începutul cunoașterii.” așa cum afirma George Dorsey, iar jocul didactic de la matematică, și nu numai, poate fi conceput și desfășurat astfel încât să fie perceput ca o joacă de către copil, atunci când acesta nu simte efortul depus, când participă cu plăcere, când manipulează jucării preferate, când cercetează, când nu este restricționat, apostrofat.

“Nu ne oprim din joacă atunci când îmbătrânim, ci îmbătrânim când încetăm să ne mai jucăm.” afirma George Bernard Shaw.

BIBLIOGRAFIE:

Dulamă, M., 2002, Modele, strategii și tehnici didactice activizante, Editura Clusium, Cluj-Napoca

Grama, F., 2009, Aplicații ale noului curriculum pentru învățământul preșcolar. Ghid pentru cadre didactice, Editura DPH, București

Neagu, M., Beraru, G., 1995, Activități matematice în grădiniță, Editura AS'S, Iași

Oprea, C. –L., 2006, Strategii didactice interactive, EDP, București

Petrovici, C., 2014, Didactica activităților matematice în grădiniță, Editura Polirom, București

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ÎNTRE TRADIȚIE ȘI INOVAȚIE

RUSU-MORUZ MIRELA
ȘCOALA : PALATUL COPIILOR BRĂILA

Sistemul de învățământ reprezintă subsistemul principal al sistemului de educație. Până nu demult sistemul acesta era în mare parte bazat pe metode clasice cu învățarea la zi cu prezența fizică la orele de curs și dependența elevului de professor ca principal furnizor de informații. Noile provocări apărute o data cu izolarea la domiciliu a elevilor și a cadrelor didactice au ridicat probleme sistemului de învățământ. Astfel profesorii au fost nevoiți să facă un salt uriaș de la modelele clasice de predare-învățare la cele tehnologizate ducând sistemul de învățământ într-o nouă etapă a evoluției sale în era tehnologiei, determinând cel mai proabil apariția unei noi ere în istoria învățământului Mondial.

O avalanșă de resurse gratuite au invadat sitemul educațional ducând la posibilitatea de a învăța pe o scală mai largă și de a avea mai multe opțiuni. De asemenea metoda de predare a profesorilor s-a schimbat precum și cerințele acestora ce țin de mentalitatea răspândită prin sistemul de învățământ. După metoda tradițională profesorul în general poartă un monolog iar elevii ascultă sau își iau notițe după dictare. În sistemul modern activitatea unui curs se bazează pe dialogul între profesori și elevi, iar fiecare își notează ce consideră. De asemenea se poate discuta în baza unor prezentări oferite pe proiector pentru a ajuta elevii să asimileze mai ușor noțiunile dar și utilizarea unei table interactive care ușurează procesul instruciv educativ.

Deci dacă învățământul tradițional propunea să mergi la școală, să scrii și să vii acasă să citești și să înveți cel modern propune învățarea și asimilarea noțiunilor încă de la primul contact cu acestea.

De asemenea învățământul tradițional urmărea de cele mai multe ori partea teoretică a materiilor pe când cel modern urmărește aplicabilitatea teoriei în lucruri practice, există laboratoare și tot felul de activități practice în care elevul își poate dezvolta atât cunoștințele teoretice cât și creativitatea sau abilitatea. Mai mult decât atât există cercuri extrașcolare în diferite domenii unde cei interesați se pot înscrie sau activități de voluntariat unde elevii pot aplica în vederea acumulării unor experiențe relevante.

O alta diferență remarcabilă este modelul pe care vrea să-l formeze fiecare sistem de învățământ; cel tradițional urmărea lucrul și reușita individuală in timp ce sistemul modern se axează pe activitatea colectivă; nu activitatea proprie conteaza ci modul și capacitatea de a lucra într-un grup.

Acestea sunt în linii mari diferențele dintre cele două tipuri de învățământ, desigur cu multe alte diferențecederivă din cele principale, mai mult sau mai puțin importante. În concluzie este evident că sistemul de învământ modern îl eclipsează pe cel tradițional, dar are totuși un minus, altfel de ce oare atunci când resursele nu erau atât de multe și vaste copiii erau mai ambițioși, își doreau mai multe decât acum

Acestea sunt in mare diferentele dintre cele doua tipuri de învățământ, desigur cu multe alte diferente ce deriva din cele principale,mai mult sau mai putin importante; in concluzie este evident ca sistemul de învățământ modern îl eclipsează pe cel tradițional, dar are totuși un minus, altfel de ce oare atunci când resursele nu erau atât de multe și vaste copiii erau mai ambițioși, își doreau mai multe decat acum când, deși avem toate , lipsa de ambiție și înăbușirea spiritului competitiv par să caracterizeze noua generație.

Acceptarea diversităţii- garanţia dezvoltării umane

Prof. IORDACHE Constantin
Şc.Prof.,, Sf. Ap. Andrei “ Smîrdan,Botoşani

Se ştie că la naştere omul nu este o personalitate, deci nu are conturat un sistem de valori. Pentru a dobândi acest atribut ,el trebuie să facă eforturi în timp şi încercări, unele reuşite, altele mai puţin reuşite. Procesul construirii personalităţii începe din primele zile şi continuă de-a lungul întregii vieţi. Una din responsabilităţile morale pe care le avem este aceea de a ne considera egali ,indiferent de etnie ,cultură,religie. În eforturile pe care le facem pentru a ne cunoaşte pe noi şi pe ceilalţi, nu trebuie să uităm faptul că unele valori, chiar dacă sunt unanim acceptate de o colectivitate, sunt percepute subiectiv-cum e cazul romilor.

Rromii (ţiganii) sunt originari din nord-vestul Indiei. În ţările române sunt menţionaţi de izvoare în secolul XIV. Încă de la aşezarea lor aici rromii au fost consideraţi, datorită nivelului înapoiat de viaţă şi al aspectului fizic, o populaţie de categorie inferioară. De aceea încă de la început a fost marginalizată şi izolată. Treptat rromii au ajuns robi pe moşiile boierilor, aflându-se în dependenţă totală faţă de stăpânul feudal, putând fi vânduţi dar nu omorâţi. Nu se puteau căsători cu români. La mijlocul secolului XIX sub influenţa spiritului reformator din perioada revoluţiei paşoptiste, domnitorii din cele două principate au adoptat legi de eliberare a robilor ţigani, mai întâi a celor aparţinând bisericilor şi mănăstirilor şi apoi cei ai statului, în 1844 în Moldova şi în 1847 în Ţara Românească

Trendul populatiei corespunde cu dinamica ponderilor,mentinandu-se descrescator pe perioada 1960-1966, urmat de o crestere surprinzatoare in anii 1966-2011.

Evolutia populatiei rome dupa anul 1992 este contrara evolutiei populatiei totale.Putem observa ca fata de anul 2002, romii prezinta o pondere cu aproximativ 4 procente mai mare in 2011,dar si o crestere cu aproape 100.000 de persoane.Aceasta schimbare este atipica fata de tendinta generala.Scaderea drastica a romilor din perioada 1930-1956 este explicata de aparitia celui de-al doilea razboi mondial, dar si de deportarea în Transnistria dîn timpul regimului Antonescu (1942-1944).

Este începutul unei teorii rasiste, care-i are ca obiect, printre alţii şi pe ţigani. Se semnalează „pericolul” ţigănesc, ca ar consta în numărul exagerat de mare de ţigani (se estimau a fi circa 600.000 de ţigani – evident exagerat), şi se semnala o natalitate mai ridicată decât a românilor. Pericolul ar fi constat în asimilarea ţiganilor care ar fi condus la „înstrăinarea însuşirilor noastre etnice”. Se propunea izolarea lor în lagăre de muncă forţată şi chiar sterilizarea spre a diminua masiv numărul lor. Rămase o vreme la nivelul dezbaterilor, aceste idei au fost preluate de politicieni odată cu instalarea regimului Antonescu.O primă măsură a fost scoaterea din Bucureşti a tuturor ţiganilor, iar deportarea lor în Transnistria i-a aparţinut de asemenea.

Ea se desfăşoară în vara şi începutul toamnei anului 1942. Măsura are ca suport probleme de ordin social precum eradicarea infracţionalităţii, vagabondajului, cerşetoriei, prostituţiei. Ea a privit circa 25 000 de ţigani, cei mai mulţi nomazi şi o parte dintre cei sedentari. În viziunea autorităţilor era vorba de ţiganii „periculoşi”, ţiganii problemă, de cei indezirabili. Trierea era făcută în funcţie de modul de viaţă nomad şi de condamnările suferite pentru diverse delicte. Aceste categorii de ţigani au fost recenzate şi s-a început deportarea celor nomazi.

Într-o primă fază au fost deportate în Transnistria 11.441 de persoane din care 2.352 bărbaţi, 2.375 femei şi 6.714 copii. În septembrie 1942 a urmat un al doilea val de deportări, a-cum numărul celor deportaţi fiind de 13.176 ţigani, care făceau parte din categoria celor sedentari.

Scaderea continua din perioada 1956-1966 apare ca un efect al regimului Antonescu, cel mai probabil existand o rata a natalitatii relativ scazut in randului acestei populatii.

După instalarea comunismului în România, situaţia ţiganilor intră într-un fel de anonimat. Comunismul nu s-a ocupat explicit de ţigani.În anii ’60, se iau măsuri de sedentarizare a ţiganilor nomazi.

Chiar daca populatia romana prezinta grave carente in domeniul sanatatii,educational si profesional, numărul ţiganilor cunoaşte o creştere importantă în anii de după război.

Studiile realizate în ultimii ani atestă o gravă situaţie a ţiganilor. Din punct de vedere socio-profesional, populaţia de romi care nu deţine nici o profesie este extrem de mare, circa 78%. Doar 16% din populaţia romă are calificare într-o profesie modernă. Lipsa de ocupaţie şi şomajul este foarte ridicat în rândul romilor, iar cu privire la standardele de viaţă a romilor faţă de români, diferenţele sunt enorme.

Şcolarizarea tinerilor rromi este una deosebit de precară, 27,3% sunt analfabeţi, 3,9% au studii liceale şi doar 0,7% studii universitare şi post-liceale.

Romii au cea mai scăzută durată medie a vieţii, şi un procent de mortalitate infantilă de 63,1 la mie. Infracţionalitatea este de asemenea foarte ridicată în cadrul romilor.

Diversitatea etnica:

Observăm că în general există o mai mare diversitate etnică și lingvistică în zona de câmpie a Banatului și Partiumului (Crișana și Sătmar), sporadic în Dobrogea și într-o fâșie ce trece prin Transilvania dinspre nord-vest spre sud-est, zonă cu populație maghiară și romă semnificativă, la zona de contact dintre Secuime, fostele teritorii săsești și restul Transilvaniei. Zone precum interiorul Ținutului Secuiesc sau Țara Moților sunt, pe de altă parte, zone destul de omogene.

Diversitatea lingvistica: De remarcat faptul că harta diversității lingvistice are același profil. doar că intensitate mai mică. Asta deoarece de multe ori minoritățile se asimilează lingvistic înainte de a se asimila etnic (armenii din Ardeal sunt maghiarofoni, peste jumate dintre romi nu vorbesc romani, ci română sau maghiară, etc

Diversitatea religioasa:În ceea ce privește diversitatea religioasă, zonele de diversitate ridicată, deși păstrează în linii mari aceleași coordonate ca și cea etnică, cu adaosul a două zone suplimentare: Vestul Secuimii, unde există un amestec de reformați, catolici și unitarieni în rândul etnicilor maghiari, și Moldova, destul de plictisitoare etnic, care devine un spațiu al diversității religioase, datorită cultelor neoprotestante în Suceava, respectiv a ceangăilor romano-catolici din zona centrală a acestei provincii istorice.

Dupa traversarea regimurilor politice totalitare si inlaturarea comunismului, Romania contemporana e poate declara o Romanie moderna si democratica care aspira la o dezvoltare armonioasa si prospera, imbratisand muticulturalitatea.

Desi codasa in multe aspecte, printre tarile Europene, Romania a incercat eliminarea discriminarii si a persecutiei, oferind cetatenilor ei drepturi si sanse egale, respectand traditile istorice, lingvistice, spirituale si religioase.

Dovada acestor lucruri sta chiar la baza legii ce ofera multe avantaje comunitatilor de minoritati, nenumaratele centre de integrare proiectelor bazate pe diversitatea etnica, dar si marturiile Presedintelui Statului si a Ministrului delegat pentru Romanii de Pretutindeni.

„Eu zic ca Romania are un fond foarte valoros prin organizatiile minoritatilor sale si acest fond trebuie pastrat. Nu peste tot in Europa intalnim aceasta situatie, si anume ca minoritatile beneficiaza de discriminare pozitiva, fiind reprezentante in Parlament sau avand posibilitatea de participare la alegerile locale. Reprezinta un fond valoros de care dispune Romania si care trebuie pastrat”

"*Sprijinul entuziast şi unanim dat parcursului euro-atlantic al ţării noastre este dovada cea mai bună a maturităţii unei naţiuni care îşi valorifică pe deplin bunele relaţii dintre majoritate şi minorităţile naţionale. Respectarea drepturilor omului, acceptarea şi fructificarea diversităţii, consolidarea statului de drept şi a democraţiei liberale sunt garanţii ale dezvoltării umane şi ale păcii sociale.* „a declarat Klaus Iohannis, intr-un interviu pentru emisiunea in limba germana Akzente de la postul public de televiziune

"Nu există nicăieri în lume asemenea beneficii pentru minorităţile altor ţări cum sunt în România. Ei bine, noi nu cerem decât exact acelaşi lucru: ca minoritatea românească din alte ţări să beneficieze exact de drepturile pe care le are minoritatea maghiară, sârbă, bulgară sau orice ar fi, în România", afirmă Bogdan Stanoevici.(Ministrul delegat pentru Romanii de Pretutindeni)

Bibliografie:

- http://www.mediafax.ro/social/situatie-alarmanta-institutul-national-de-statistica-populatia-rezidenta-a-romaniei-este-la-nivelul-anului-1966-anual-dispar-doua-orase-mici-14915323
- https://ro.wikipedia.org/wiki/Istoria_demografică_a_României
- http://www.rador.ro/2017/12/18/analiza-minoritatile-nationale-din-romania-intre-aspiratii-si-realitati

PREVENIREA EȘECULUI ȘCOLAR PRIN ANTRENAREA ELEVILOR ÎN DIVERSE ACTIVITĂȚI

Prof. IORDACHE Doina
Șc.Prof.,, Sf. Ap. Andrei “ Smîrdan,Suharău,Jud.Botoşani

Orice act de comunicare se realizează printr-o serie întreagă de relaţionări.Elevii care învaţă prin „cooperare ’’ tind să aibă performanţe şcolare mai bune,un număr mai mare de competenţe sociale pozitive ,mai puţine stereotipuri faţă de colegi aparţinând altor rase ,grupuri etnice sau a copiilor cu cerinţe speciale. Şcoala, oricât de bine ar fi organizată, oricât de bogat ar fi conţinutul cunoştinţelor pe care le comunicăm elevului, nu poate da satisfacţie deplină setei de investigare şi creaţie- trăsături specifice copiilor. Ei au nevoie de acţiuni care să le lărgească lumea lor spirituală, să le împlinească setea de cunoaştere, să le ofere prilejuri de a emoţiona puternic, de a fi în stare să iscodească singuri pentru a-şi forma convingeri durabile. Se ştie că jocul este esenţa şi raţiunea de a fi o copilărie. Prin joc, copilul aspiră la condiţia adultului. Jocul socializează, umanizează, prin joc se realizează cunoaşterea realităţii. Concursurile pe diferite teme sunt momente deosebit de atractive pentru elevi. Acestea dau posibilitatea copiilor să demonstreze practic ce au învăţat la şcoală, acasă, să deseneze diferite aspecte, să demonteze jucării. Prin conţinutul bogat şi diversificat al programului pe care îl cuprinde, serbarea şcolară valorifică varietatea, preocuparea intereselor şi gusturilor şcolarilor. Perioada de pregătire a serbării, dorinţa sinceră de succes, sudează colectivul, impulsionează în mod favorabil, face ca elevul să trăiască clipe de desfătare sufletească. O activitate deosebit de plăcută este excursia şcolară. Ea ajută la dezvoltarea intelectuală şi fizică a copilului. Excursia îl reconfortează pe copil, îi prilejuieşte însuşirea unei experienţe sociale importante, dar şi îmbogăţirea orizontului cultural ştiinţific. Prin excursii ei îşi suplimentează şi consolidează instrucţia şcolară prin însuşirea unor cunoştinţe. Ea reprezintă finalitatea unei activităţi îndelungate de pregătire psihologică a elevilor pentru a-i face să înţeleagă excursiile nu numai din perspectiva evadării din atmosfera de muncă, ci şi ca un act de ridicare a nivelului cultural. Vizionarea în colectiv a filmelor este o activitate foarte îndrăgită de copii, nu numai datorită fascinaţiei pe care imaginea filmului o exercită asupra lui, ci şi dorinţei de a se afla în grupul prietenilor şi colegilor cu care să facă schimb de impresii. Un rol deosebit în stimularea comunicării îl constituie biblioteca şcolară, care-l pune pe copil în contact cu cărţi pe care acesta nu le poate procura. Lectura ajută foarte mult la dezvoltarea şi îmbogăţirea vocabularului cu cuvinte şi expresii frumoase, pe care elevii pot să le folosească oriunde. Aşadar nu este domeniu al activităţii umane în care să nu se manifeste o puternică inraurire actul educativ, din acest motiv comunicarea este considerată ca forma cea mai înaltă a umanităţii.

Interesul manifestat de elevii de la Şcoala Profesională „Sf.Ap.Andrei’’ Smîrdan faţă de copiii cu CES de la Şcoala Specială Nr.1„Ion Pillat’’ din Dorohoi ne-a determinat să iniţiem derularea unui Proiect de Parteneriat Educaţional între cele două şcoli.

Scopul proiectului a fost cel de integrare şi socializare a copiilor cu CES în activităţi desfăşurate cu elevii din şcolile de masă şi colaborarea dintre părţi în vederea dezvoltării şi creşterii nivelului profesional al resurselor umane prin implicarea în activităţi extraşcolare care să conducă elevii spre cunoaşterea, protejarea mediului, descoperirea unor noi talente şi stimularea curiozităţii intelectuale, dezvoltarea deprinderilor practice.

Obiectivele propuse au urmărit:

- cunoaşterea mediului de viaţă şi învăţătură al copiilor din şcoala normală, stimularea activismului şi încrederii în forţele proprii, ca premisă pentru obţinerea succesului în activităţile de tip şcolar şi extraşcolar;
- promovarea unor atitudini calme, deschise, optimiste, faţă de situaţiile noi create;

Pe durata derulării proiectului, s-au desfăşurat acţiuni comune, ce au vizat cunoaşterea reciprocă a elevilor şi stabilirea unor relaţiid de prietenie şi de socializare cu un mediu nou.La fiecare activitate elevii au cântat, recitat, s-au lăsat antrenaţi în jocuri creative şi concursuri, , au organizat dezbateri despre lecturile personale.

Fotografii, informaţii, schimb de impresii - toate acestea au dat substanţa acestui eveniment din viaţa celor două unităţi şcolare, determinându-i pe elevi să propună noi proiecte de colaborare.

Parteneriatul dintre cele două şcoli a fost cât se poate de favorabil, o modalitate prin care a avut ca rezultat întâmpinarea dorinţelor şi preocupările copiilor pe o temă de interes comun – un adevărat mijloc de a familiariza părinţii, comunitatea în general, cu obiectivele urmărite în derularea unui proiect de parteneriat.

Metoda proiectului i-a ajutat pe elevii din cele două şcoli: (Şcoala Specială şi Şcoala Smîrdan) să comunice între ei,să coopereze,să-şi formeze competenţe de comunicare,să angreneze partenerii cu cerinţe speciale în activităţile proiectului,să le cultive încrederea în propriile lor forţe,să creeze un sistem educaţional incluziv,care să recunoască dreptul tuturor copiilor la educaţie.

Derularea acestui proiect s-a nascut din dorinţa de comunicare a celor care,deşi diferiţi,aflaţi în dificultate sunt totuşi egali în faţa lui Dumnezeu şi în faţa semenilor.

BIBLIOGRAFIE:

1.Coteanu I., -„*Actul comunicării şi efectele lui în procesul instructiv-educativ*’’ Revista de pedagogie, Nr.3/1985.

2.Păuş,Viorica Aura - „*Comunicarea eficientă*’’, Iaşi, Ed Polirom,2006.p.5.

3.Revista „Perspective’’ , nr.2/2002,p.32-33.

Proiectul transfrontalier – o provocare a trecerii de la învățământul tradițional la învățământul inovativ

Profesor: Băbăscu Melania
Școala: Colegiul Economic ,,Dimitrie Cantemir,, Suceava

În ultimii ani învățământul românesc se confruntă cu o serie de modificări . Cadrele didactice caută în mod sistematic soluții pentru ca activitatea didactică să fie mai eficientă și mai atractivă pentru elevi, pentru ca aceștia să devină autorii propriei învățări. Situarea elevului în centrul organizării procesului de predare-învățare-evaluare a constituit o schimbare fundamentală ce a atras după sine necesitatea găsirii acelor soluții, care să stimuleze în permanență performanța elevului. O astfel de soluție este învățarea bazată pe proiect - o activitate complexă de învățare, benefică și ca instrument de evaluare, atât formativă, cât și sumativă. Proiectul este o activitate individuală și/sau de grup, cel din urmă fiind preferabil, deoarece încurajează cooperarea și dezvoltă competențele de lucru în echipă. Un avantaj important al proiectului constă în faptul că acesta oferă elevilor posibilitatea de a lucra într-un ritm propriu, de a-și folosi mai bine stilul adoptat de învățare, precum și posibilitatea de a învăța de la colegi.

Colegiul Economic ,,Dimitrie Cantemir,, Suceava are o bogată experiență la nivel local, național și internațional în realizarea și derularea de proiecte educative axate pe diferite metode moderne de predare-învățare-evaluare în domeniul economic, administrativ, comerț, turism.

Începând cu anul 2002 activitatea didactică din școală a obținut și dezvoltat dimensiunea europeană a educației prin intermediul proiectelor cu finanțare europeană. Suntem încredințați de faptul că o educație de calitate poate fi realizată printr-o colaborare cu instituții competente atât la nivel local până la nivel european.

În anul școlar 2021-2022 am implementat la ora de dirigenție proiectul ,,Oportunități și provocări în alegerea carierei,, proiect realizat ca urmare a parteneriatului încheiat intre Colegiul Economic ,,Dimitrie Cantemir,, Suceava și Colegiul Tehnologic din Chișinău.

Necesitatea realizării acestui proiect s-a datorat în primul rând, schimbărilor de pe piața muncii și din familia contemporană, care duc la instabilitate economică și emoțională, respectiv la absenteism și/sau abandon școlar în rândul elevilor.

Prin acest proiect am dorit să pregătim cadrul pentru integrarea elevilor în societate, în special pe piața muncii.

Prin activitățile și programele sociale dedicate elevilor, prin promovarea unei atitudini responsabile, ne-am propus ca acest proiect să devină unul dintre cele mai importante și de Programul activităților s-a desfășurat pe o perioadă de 6 luni fiind axat pe activități de conștientizare a elevilor participanți în cadrul proiectului cu privire la complexitatea și funcțiile școlii, pentru a face față cu succes pe piața muncii, prin abordarea a 4 teme astfel:

- Tema 1: ”Informează-te pentru o carieră de succes”;
- Tema 2: ”Meseriile viitorului” – consiliere individuală;
- Tema 3: ”Pași pentru o carieră de succes” - consiliere de grup sub formă de workshop (scrisoare de intenție, CV, interviu de angajare);
- Tema 4: ”Inițiative în afaceri”.

Realizarea proiectului a presupus respectarea unor pași

- **Găsirea partenerului din Republica Moldova**
- **Etapa salutului virtual** în care împreună cu colegii din Rep. Moldova am dat titlul proiectului și am dat nume celor 2 echipe participante în proiect; de asemenea am realizat un afiș cu care fiecare echipă a realizat fotografii și câteva mesaje pentru cei de peste Prut; fotografia cu posterul echipei a fost trimis pe email la ***platformeeducationaleonline@aise.md***.; Elevii celor două echipe ,,Micii contabili,, și ,,Fashionistele,, s-au prezentat , au precizat motivul pentru care au ales domeniul pe care îl urmează în liceu și au hotărât de comun acord activitățile pe care le vor întreprinde de-a lungul proiectului.
- **Prima întâlnire virtuală** în care participanții s-au prezentat și au răspuns la câteva întrebări legate de tema proiectului
- **Etapa de cercetare** : etapă în care fiecare echipă a avut un interviu cu un antreprenor din domeniul pe care l-a interesat; 2.Etapa de cercetare:
- Cele 2 echipe s-au informat pentru activitatea ,,Pași către o carieră de succes,, și au realizat câte un interviu .Elevii de la Colegiul Economic ,,Dimitrie Cantemir,, Suceava au realizat un interviu cu domnul director de la Raiffeisen Bank , iar colegii din Rep.Moldova au realizat un interviu cu un fashion designer-ul Eugen Reabenchyi.
- https://www.facebook.com/search/top?q=proiect%20%2C%2Coportunit%C4%83%C8%9Bi%20%C8%99i%20provoc%C4%83ri%20%C3%AEn%20alegerea%20carierei%20%2C%2C

- **Etapa de acțiune în baza cercetării:** Elevii au realizat câteva prezentări în ceea ce privește meseria de contabil și cea de designer, modele de CV și Scrisori de motivație.
- În cadrul activității ,,Meseriile viitorului ,, elevii au realizat prezentări pppt cu ceea ce presupune meseria de economist, contabil, dar și evoluția modei și a portului moldovenesc
- 5.Etapa de colaborare:
- Elevii au pregătit o simulare de interviu de angajare folosind metoda CLIL
- https://www.facebook.com/iordache.felicia.75/videos/1183971249098858

- https://www.facebook.com/100011563968677/videos/937283860282949
- .**Etapa de reflecție și raportare** :Elevii celor 2 echipe au realizat împreună simularea unui interviu de angajare, dar și o carte în format Story Jumper.

Au avut prezentări, desene, filme, videouri și cel mai important este că au legat prietenii.

Am învățat împreună din acest proiect că nimeni nu este perfect și toți avem o contribuție importantă când este vorba de alegerea carierei.

Activitățile au avut ca scop informarea tuturor elevilor participanţi, aproximativ 4**0 de elevi**, în ceea ce privește cariera de succes (competențe, abilități) fiind structurată pe 3 componente:

a) prezentarea unor materiale de informare (prezentări power-point/ filmulețe), privind alegerea carierei de succes;

b) realizarea de către elevii participanți la proiect a unor desene/postere/colaje, dar care să respecte tematica proiectului;

c) prezentarea unor exemple de situaţii în care decizia adolescentului a fost influențată de părinți, iar alegerea carierei nu a fost cea mai bună.

SOLUȚII MODERNE ÎN EVALUAREA DIFERENȚIATĂ A ELEVILOR, PENTRU INOVAȚIE DIDACTICĂ

Profesor învățământ primar: Bradu Cornelia
Școala Gimnazială Nr.39 „Nicolae Tonitza”,
Constanța

Pentru asigurarea succesului în învăţare pentru toți elevii, este necesară o educaţie diferenţiată, ceea ce presupune crearea situaţiilor favorabile fiecărui elev, descoperirea şi stimularea intereselor, aptitudinilor şi posibilităţilor de formare şi afirmare ale fiecăruia.

Cunoaşterea individuală a elevului, cât şi tratarea diferenţiată sunt nu numai modalităţi ale prevenirii eşecului şcolar, ci şi garanţia unor satisfacţii deosebite în munca dascălului.

De aceea, este important ca în toate formele de activitate pe care le desfăşoară elevii (la tablă, pe caiete, pe fişe individuale), învăţătorul să urmărească aplicarea întregului sistem diferenţiat al variabilelor acestei activităţi: competenţe, obiective, conţinuturi, moduri de realizare a sarcinilor, mijloace, fome de evaluare etc.

Procesul de predare – învăţare - evaluare trebuie să-l pună pe elev cât mai devreme posibil în posesia unor mijloace proprii de însuşire a cunoştinţelor, de aplicare în practică în mod constant şi creator a acestora. Cadrul didactic trebuie să adapteze întregul demers educaţional la diversitatea indivizilor şi grupurilor, talentelor individuale, evitând marginalizarea ori excluderea socială.

Evaluarea rezultatelor şcolare reprezintă o condiție necesară realizării unui proces didactic reuşit. Evaluarea are un rol foarte important atât în viaţa noastră de zi cu zi, cât şi în procesul educaţional, deoarece ne permite să ne identificăm punctele slabe şi apoi să le corectăm. Din acest motiv am ales să tratez această temă şi să identific care sunt metodele de evaluare moderne care pot fi utilizate în procesul didactic. Şi pentru că principalul rol al evaluării este acela de a îmbunătăţi calitatea unei activităţi, cu precădere evaluarea diferenţiată îndeplineşte acest rol.

HĂRŢILE CONCEPTUALE

„Să complici ce este simplu este banal; să redai simplu ce este complicat, grozav de simplu - asta este creativitate. '' Charles Mingus

Hărţile conceptuale (conceptual maps) sau hărţile cognitive (cognitive maps) se definesc ca fiind o imagine a modului de gândire, simţire şi înţelegere ale elevului care le elaborează, la început simplist, apoi tot mai complete, devenind o procedură de lucru la diferite discipline, dar şi inter şi transdisciplinar.

Această metodă îi face pe elevi să devină activi în propriul proces de învăţare, să asimileze cunoştinţe, priceperi şi deprinderi având la bază cunoştinţe, priceperi şi deprinderi deja existente.

- **oglinzi** ale modului de gândire, simţire şi înţelegere a celor care le elaborează;
- **un instrument** important pentru evaluarea la toate nivelurile şi toate disciplinele;
- **un grafic care include**
  - concepte de bază (în centru)
  - concepte secundare (spre margine)
  - conexiuni între concepte.

În cadrul grupului, hărţile conceptuale asigură următoarele:

Tehnica 3-2-1 - individualizare

Tehnica 3-2-1 este folosită pentru a aprecia rezultatele unei secvenţe didactice sau a unei activităţi.

Elevii scriu: 3 termeni (concepte) din ceea ce au învăţat

2 idei despre care ar dori să înveţe mai mult în continuare şi

1 capacitate, 1 pricepere sau 1 abilitate pe care consideră ei că au dodândit-o / au exersat-o în urma activităţilor de predare-învăţare.

Elevul Nicuşor

- 3 termeni/concepte din ceea ce a învăţat:

1. Adunarea (+)
2. Scăderea (-)
3. Înmulţirea (x)

- 2 idei despre care ar dori să înveţe în continuare:

1. Înmulţirea , > 100 - „Vreau să învăţ cum să calculez înmulţiri cu numere mai mari decât 100!”
2. Folosirea parantezelor pătrate (am folosit doar paranteze rotunde) – „Cum se fac exerciţiile cu paranteze pătrate? Am auzit de la sora mea mai mare că există.”

- 1 abilitate pe care consideră elevul că a dodândit-o / a exersat-o în urma activităţii de predare-învăţare

1. Rapiditatea rezolvării exerciţiilor ţinând cont de ordinea efectuării operaţiilor – „Fiindcă am exersat, acum ştiu să calculez foarte repede, mai întâi paranteza / înmulţirea şi apoi adunarea şi scăderea”.

Metoda R.A.I.

Metoda R.A.I. vizează stimularea şi dezvoltarea capacităţilor elevilor de a comunica (prin întrebări şi răspunsuri) ceea ce tocmai au învăţat. Elevii exersează abilităţile de comunicare interpersonală, capacităţile de a formula întrebări şi de a găsi cel mai potrivit răspuns. Antrenaţi în acest « joc », chiar şi cei mai timizi elevi se simt încurajaţi, comunică cu uşurinţă şi participă cu plăcere la o activitate care are în vedere atât învăţarea, cât şi evaluarea.

Un demers evaluativ diferenţiat realizat prin intermediul acestei metode implică respectarea următorilor paşi :

- se precizează conţinutul/tema supusă evaluării;
- se oferă o minge uşoară elevului desemnat să înceapă activitatea;
- acesta formulează o întrebare şi aruncă mingea către un coleg care va preciza răspunsul; la rândul său, acesta va arunca mingea altui coleg, adresându-i o nouă întrebare;

- elevul care nu va putea oferi răspunsul corect la întrebare va ieşi din „joc”, răspunsul corect fiind specificat de cel ce a formulat întrebarea; acesta are dreptul de a mai adresa o întrebare; iar în cazul în care nici el nu cunoaşte răspunsul corect, va părăsi „jocul” în favoarea celui căruia i-a adresat întrebarea;
- în „joc” vor rămâne numai elevii care demonstrează că deţin cunoştinţe solide în legătură cu tema evaluată;
- la final, profesorul clarifică eventualele probleme/întrebări rămase fără răspuns.

EVALUAREA EFICIENTĂ

Fiecare elev are o individualitate proprie!

Să le captăm atenţia elevilor şi să le câştigăm respectul!

Să micşorăm obstacolele!

Să descoperim motivele pasivităţii!

Putem să menţinem limitele, dar putem fi în acelaşi timp şi îngăduitori!

Să le aflăm "povestea" !

Să le dăm posibilitatea să identifice opţiunile de schimbare!

Aşa cum ne schimbăm îmbrăcămintea, să încercăm să ne schimbăm şi ideile, deoarece şi ele au un termen de valabilitate!

Să construim o imagine pozitivă despre evaluare şi să nu o asociem cu eşecul!

Stimularea creativității în școală – metode și modele

Barbu Maria Gabi
Școala Gimnazială Tudor Vladimirescu, Drăgășani

Învăţarea creativă nu se referă la faptul de a face din fiecare copil un geniu, dar presupune ca noi, dascălii, să reuşim a face din fiecare copil un participant activ, mai ales la „redescoperirea” adevărurilor despre lucruri şi fenomene. Acest lucru are în vedere indicarea direcţiilor de cercetare sau acordarea unor note definitorii, care întreţin interesul pentru cunoaştere şi trezesc sentimentul de curiozitate al copilului.

În mediul şcolar se găsesc, adesea, unele practici contraindicate pentru dezvoltarea creativităţii şi activismului elevului în învăţare:

- transmiterea cunoştinţelor „de-a gata” construite;
- descurajarea ideilor proprii ale elevului şi a nonconformismului;
- lipsa de flexibilitate şi de toleranţă faţă de răspunsurile personale ele elevilor;
- îngrădirea dorinţei de a efectua desene nesupuse rigorilor;
- lipsa de entuziasm şi comoditatea profesorului, implicarea activă a elevului însarcină solicitând şi din partea profesorului efort de participare şi de cooperare;
- uniformizarea şi lipsa tratării diferenţiate;
- directivismul, dogmatismul şi rigiditatea stilului de predare;
- evitarea folosirii metodelor interactive de stimulare a creativităţii pentru a nu crea „dezordine” în clasă;
- încurajarea reproducerii contextuale;
- accentul pe cantitate şi nu pe calitate în furnizarea şi reproducerea cunoştinţelor din partea elevului;
- interese reduse din partea educatorului, în a stimula creativitatea elevilor pentru a evita abaterea de la proiectul de lecţie presabilit.

Activităţile propuse elevilor în scopul sporirii gradului de implicare activă şi creativă în şcoală, trebuie să asigure:

1. Stimularea gândirii productive, a gândirii critice, a gândirii divergente şi laterale;
2. Utilizarea talentelor şi a capacităţilor specifice fiecărui individ în parte;
3. Exersarea capacităţilor de cercetare, de căutare de idei, de informaţii, de posibilităţi de transfer de sensuri, de criterii de clasificare;
4. Trezirea interesului pentru nou şi oferirea satisfacţiei găsirii soluţiei de către elev;
5. Libertatea de exprimare a cunoştinţelor, a gândurilor, a faptelor. În acest sens apar ca adecvate activităţile care cer spontaneitate şi contribuie la dezvoltareaindependenţei în gândire şi acţiune;
6. Organizarea de discuţii pe anumite teme, iniţierea de jocuri, de excursii;
7. Dezvoltarea capacităţii de organizare de materiale, de idei prin întocmirea de portofolii asupra activităţii proprii, de colecţii de cuvinte, de obiecte, de contraste;
8. Educarea capacităţii de a privi altfel lucrurile, de a-şi pune întrebări neobişnuite despre lucruri obişnuite.

Pentru a stimula activismul şi creativitatea elevului, profesorul însuşi trebuie să fie un tip creativ şi activ, să manifeste un comportament şi o atitudine pozitivă în acest sens. Instruirea interactivă şi creativă redimensionează rolurile şi ipostazele cadrului didactic.

Necesitatea stimulării creativității trebuie conștientizată încă din faza preșcolară, aceasta asigurând premisele accederii cu success la treptele superioare din viață. Educatorii trebuie să încerce să se adapteze la ideile copiilor fără a încerca să structureze ideile acestora dacă acestea nu se potrivesc cu cele ale adulților.

Potenţialul creativ există latent în fiecare copil, putând fi dezvoltat sub influenţa unui mediu socio-educaţional stimulativ, responsabili pentru stimularea creativităţii copilului preşcolar și școlar fiind părinţii şi cadrele didactice.

Familia are rolul de a stimula încă de la cele mai fragede vârste, iniţiativa şi independenţa de acţiune a acestuia. La grădiniţă, creativitatea copilului poate fi stimulată prin modele pedagogice a căror elaborare se fundamentează pe cunoaștere şi pe respectarea particularităţilor de vârstă ale copilului preşcolar, dar şi a nivelului de dezvoltare a potenţialului său creativ.

Noul curriculum din învăţământ presupune câteva schimbări semnificative, printre care trecerea de la învăţarea centrată pe acumularea de informaţii la structurarea de capacităţi şi competenţă, de la „a spune” la „a face”. Reforma prin noul curriculum înseamnă creativitate, ceea ce presupune schimbarea ta ca dascăl, găsirea noului pentru fiecare activitate. Soluţia o reprezintă o intensă activitate creatoare.

În noul curriculum, copilul devine centrul acţiunii educative, iar cadrul didactic îndrumător, organizator, dirijor în acţiunea de însuşire a cunoştinţelor.

Cadrul cel mai important de manifestare, dar şi de stimulare a potenţialului creativ este jocul, cu toate tipurile sale. Conduita creativă ludică este o premisă pentru viitorul comportament creativ care se va materializa în produse noi, originale, cu valoare socială. Prin joc, copilul poate fi oricine îşi doreşte, poate inventa jocuri de rol, poate crea personaje etc. Poveştile, memorizările, lecturile după imagini, toate au rolul de a le stimula creativitatea. Un exerciţiu util pentru dezvoltarea creativităţii copilului, îl poate reprezenta continuarea unei poveşti fascinante, găsirea unui alt final sau creearea unei poveşti pe baza unui şir de ilustraţii. Creativitatea le este stimulată, dezvoltându-le, în primul rând, încrederea în ei, în ceea ce pot oferi, respectându-i pentru frumuseţea şi unicitatea lor.

Imaginaţia creativă a profesorului creează un fel de bază pentru dezvoltarea abilităţii de cercetare, iniţiativă şi activitate de observare. Nivelul dezvoltat al imaginaţiei, presupune că profesorul gândeşte neconvenţional şi este gata pentru căutarea abordărilor originale, pentru analiza situaţiilor educaţionale, şi pentru soluţionarea problemelor pedagogice. Imaginaţia dezvoltată, permite combaterea eficientă a gândirii şablonate.

Personalitatea creatoare este dimensiunea creativităţii, care evidenţiază resursele sistemului psihic uman, capacitatea acestuia de a desfăşura un proces creator cu scopul de a produce ceva nou, original şi semnificativ. Sarcina activării şi dezvoltării potenţialului creativ al viitorului profesor se impune atât din perspectiva intereselor individuale, cât şi din cea a intereselor sociale.

Distingând însă mai multe trepte calitative în creativitate şi observând cum şi eforturile de gândire obişnuită implică ceva nou, astăzi nu se mai face o separare netă între omul obişnuit şi creator. Factorul intelectual (imaginaţie, gândire, tehnici operaţionale) este relativ mai uşor educabil, deşi persistenţa în timp a efectelor unui curs sau a unei metode nu este mare.

Notele şcolare, ca expresie a randamentului la învăţătură, nu pot reflecta întru totul nivelul creativităţii. Elementele care opun aceste două categorii sunt mai semnificative decât cele care le apropie.

Există şi aspecte comune creativităţii şi performanţei şcolare: volumul de informaţii, fluiditatea gândirii, gândirea independentă, perseverenţa în urmărirea scopului.

Majoritatea cercetătorilor au ajuns la aceeaşi concluzie: la aceleaşi rezultate pe plan şcolar ajung atât elevii preponderent inteligenţi, cât şi cei preponderent creativi. Doar calea e diferită: primii – printr-o muncă susţinută şi ordonată, ceilalţi prin spontaneitate şi salturi în utilizarea efortului.

Bibliografie:

1) Bocoș, Mușata, Catalano, Horațiu, *Pedagogia învăţământului preşcolar şi şcolar*, Cluj-Napoca, Presa Universitară Clujeană, 2008

2) Cojocariu, Venera – Mihaela, *Educaţie pentru schimbare și creativitate*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2008

3) Roco, Mihaela, *Creativitate şi inteligenţă emoţională*, Iași, Ed. Polirom, 2001

ȘCOALA ROMÂNEASCĂ ÎNTRE TRADIȚIONAL ȘI MODERN

Prof. înv. primar Elvira Toma
Colegiul National Elena Cuza, București

“ A învăţa presupune a te elibera de o ignoranţă, de o incertitudine, de o stângăcie, de o incompetenţă, de o orbire; înseamnă să ajungi să faci mai bine, să înţelegi mai bine, să exişti mai bine.

Olivier Reboul

În societatea tradiţională, valorile promovate de şcoală erau ascultarea, disciplina, supunerea faţă de profesor. Cadrul didactic avea o poziţie privilegiată în câmpul şcolar, spre deosebire de elev, văzut drept obiect pasiv al procesului de învăţământ. Aceste coordonate se modifică însă în şcoala modernă, care pune accent pe alte valori, cum ar fi cooperarea, competiţia pozitivă şi iniţiativa proprie.

Acţiunea definitorie a şcolii rămâne educaţia, considerată un proces destinat exclusiv omului şi care vizează disciplinarea şi civilizarea acestuia, din perspectiva unui ideal de personalitate umană, propus şi dorit chiar de societate. Ioan Cerghit definea educaţia din mai multe unghiuri, ca proces, prin care fiinţa umană este supusă unei transformări îndelungate, ca acţiune de conducere, omul devenind o fiinţă formată şi autonomă, dar şi ca acţiune socială sau ca relaţie desfăşurată între doi poli, educatorul şi cel care este educat.

Funcţiile educaţiei sunt diverse şi se referă la transmiterea valorilor pe care societatea le posedă, la pregătirea şi la formarea oamenilor sau la valorizarea creaţiilor culturale. Educaţia trebuie să ţină cont de particularităţile individuale şi de vârstă ale copiilor, folosind metode şi strategii optime de dezvoltare ale acestora. Ea trebuie, de asemenea, să stimuleze imaginaţia şi exprimarea elevilor, oferindu-le un cadru favorabil creşterii, fără a le impune un cadru rigid, prestabilit.

Dacă altădată metoda predominantă de desfăşurare a lecţiei era expunerea, pentru că oferea posibilitatea profesorului să-şi etaleze bagajul de cunoştinţe, astăzi se pune accent pe metode moderne, care să transforme profesorul în manager al învăţării, iar elevului să i se creeze cadrul unei manifestări proprii, pentru a-şi putea forma puncte de vedere personale.

Însuşi procesul de învăţământ se îmbogăţeşte cu o nouă latură, evaluarea, care vine să completeze predarea şi învăţarea, astfel încât cadrul didactic îşi sporeşte atribuţiile, dar, pe de altă parte, dă posibilitatea elevului să ia parte la instruirea proprie, profesorul coordonând acest proces. Lecţia, ca formă de bază a desfăşurării instrucţiei şi educaţiei, devine o suită de evenimente care pot fi segmentate, fiecare având coerenţă şi conducând elevii spre realizarea obiectivelor. Acest demers se află sub incidenţa unor principii didactice, care îl orientează şi care vizează alegerea unor metode specifice, selectarea celor mai utile strategii. Astfel, principiul caracterului educativ al instruirii ţine cont nu de cunoştintele pe care elevul le va fi asimilat la sfârşitul procesului educativ, ci de modul în care aceste cunoştinţe vor fi aplicate. Tot acest principiu insistă asupra formării unor princeperi şi deprinderi de muncă individuală şi intelectuală, mutând accentul de pe informativ pe formativ.

Un alt principiu este cel al însuşirii conştiente şi active. Învăţământul tradiţional se axa pe respectarea intervalului de timp alocat orei, în dauna elevilor, care nu asimilau în mod corect informaţiile transmise. Acest principiu, însă, insistă asupra unei apropieri între elevi şi conţinutul curricular şi cere ca ambii parteneri să se implice în procesul didactic. Efortul este dublu. Pe de o parte, profesorul trebuie să cedeze o parte din atribuţii, renunţând la poziţia centrală care i se atribuia

în învăţământul tradiţional. De cealaltă parte, elevul este stimulat să aibă încredere în posibilităţile proprii şi să-şi depăşească pasivismul.

Câmpul şcolar educativ modern se desfăşoară, aşadar, între două elemente care trebuie să participe în egală măsură. Profesorul, manager şi formator al procesului instructiv-educativ, şi elevul, obiect şi subiect al acestui proces, dobândind autonomie şi formându-se în spiritul responsabilităţii şi al culturii civice.

Dacă învăţământul tradiţional era privit ca un proces de transmitere de informaţii, în cadrul căruia profesorii reprezentau poziţia dominantă, învăţământul modern primeşte alte trăsături. Cadrul didactic nu mai este transmiţător, ci facilitator de cunoştinţe, folosind dialogul şi cooperarea în relaţia cu elevii. Acest profesor va şti să coordoneze procesul educativ, astfel încât toţi elevii să atingă obiectivele stabilite şi va fi capabil, de asemenea, să-l ajute pe elev să-şi formeze capacităţi de muncă individuală şi să folosească ceea ce a dobândit.

Din perspectiva pedagogiei moderne, a preda devine un demers educativ în cadrul căruia sunt mobilizate resursele clasei de elevi, aceasta fiind motivată permanent să parcurgă procesul instructiv. A altă componentă a învăţării este evaluarea, modalitate prin care profesorul stabileşte măsura în care obiectivele au fost atinse şi prin care va pune la punct o strategie didactică mai eficientă pentru următorul proces instructiv. Activitatea independentă desfăşurată de elevi devine, astfel, concludentă şi necesară, ea dând dovada utilităţii metodelor abordate. Profesorul va organiza şi va coordona acest demers instructiv, exercitând funcţii diverse, de organizare a activităţii, de impunere a unor metode, de dezvoltare a unor capacităţi şi de personalizare a activităţii didactice.

Învăţământul modern nu caută să scoată în evidenţă rolul profesorului, ci vine în întâmpinarea cerinţelor societăţii, propunând strategii didactice potrivite pentru formarea elevilor. Experienţa tradiţiei şi capacitatea de inovare şi de creativitate sunt noile repere ale şcolii, care propune educaţii noi, în acord cu societatea globală: educaţia pentru pace, educaţia ecologică ori educaţia pentru o societate multiculturală.

Bibliografie :

Cucoş, Constantin-- *“Educaţia, dimensiuni culturale şi interculturale”*, Polirom, 2000

Cucoş, Constantin -- *“Pedagogie”*, Polirom , 1996

Debesse, Maurice -- *“Etapele educaţiei”*, EDP, Bucureşti, 1981

Stan, Emil - - *“Managementul clasei”*, Aramis, 2003

Stan, Emil - - *“Profesorul, între autoritate şi putere*”, Teora, 1999

Ulrich, Cătălina -- *“Managementul clasei – Învăţarea prin cooperare”*, Corint, 2003

Educația interculturală, o necesitate sau un deziderat?

Prof. înv. preșcolar Joița Diana-Elisabeta
Grădinița nr. 191, sector 3, București

Încă din anul 1950, Louis Meylan , anunța virtuțile unei educații interculturale:” o perfectă loialitate, respectul ființei umane , toleranța, simpatia..., sociabilitatea , generozitatea și spiritul de întrajutorare.” Pornind de la deviza Consiliului Europei: ”Toți egali, toți diferiți”, politicile educative și culturale se cer a fi deschise nu numai în ceea ce privește valorile naționale, cât și pe cele internaționale. Cooperarea economică și politică va deveni imposibilă dacă nu se va alia cu spiritul de înțelegere și cooperare în domeniile culturii și educației. Astfel, trebuie valorizate toate particularitățile , modelele comportamentale ce caracterizează elevii sau grupurile școlare în situația interculturală. O educație aptă să ia în considerare, sau mai mult, să se fondeze pe diferență și să se deschidă în fața diverselor valori pare extrem de pozitivă și singura capabilă să răspundă nevoilor societății de azi și de mâine. Ideologiile universaliste consideră că entitățile culturale vor dispărea în favoarea unei culturi unice, mondiale.Această accepțiune induce în eroare, întrucât face abstracție de complexitatea culturală, de imposibilitatea stabilirii unor ierarhii și de potențiale contradicții care însoțesc evoluția culturală.

Pluralismul cultural este un proces al istoriei lungi și continue , ce implică acceptarea celuilalt, toleranța , coexistența plurală, dar și șansa afirmării pozițiilor proprii. Sarcina școlii de azi este de a le forma elevilor o conștiință europeană. Încă din grădiniță se impune cultivarea respectului și solidarității față de cultura altor popoare. Câteva valori-cheie trebuie să-și găsească loc , fie în programele școlare, fie în procesul de învățământ: aspirația către democrație , respectul drepturilor omului, al drepturilor copiilor, justiția socială, echilibrul ecologic, toleranța și pacea , tradițiile culturale.

Multiculturalitatea este o realitate a existenței în același orizont spațio-temporal a unor grupuri provenite sau raportate la mai multe culturi care își afirmă notele specifice în mod izolat , evitând, de regulă, contaminările.

Multicultural și pluricultural au o predominantă dimensiune statică ; într- o abordare multiculturală interacțiunile nu sunt excluse, dar nici nu sunt implicite conceptului, uneori lăsând drum liber unor practici rasiste .

Interculturalitatea se conturează ca un concept cu un conținut mai larg decât cele anterior prezentate, care trimite spre ” interacțiune, schimb,deschidere, reciprocitate, solidaritate”.

Dimensiuni ale abordării interculturale:

1. La nivelul realității , al descrierii obiective și științifice;
2. La nivelul proiectului de educație și de organizare socială.

Din perspectivă interculturală sunt posibile:

- Recunoașterea diversității reprezentărilor, referințelor și valorilor;
- Dialogul , schimbul și interacțiunile dintre aceste diverse reprezentări și referințe ;
- Dialogul și schimbul între persoanele și grupurile ale căror referințe sunt diverse, multiple și adesea, divergente;
- Dinamica și relația dialectică , de schimbări reale și potențiale, în timp și spațiu .

  O dată cu dezvoltarea comunicării, culturile și identitățile se transformă și fiecare participă la transformarea altor culturi.

Principiul abordării interculturale poate fi aplicabil, în două cazuri:

- Pe un plan sincronic, pentru a înțelege adecvat indivizii ce aparțin unor culturi diferite , care trăiesc în același prezent ; este sensul curent dat interculturalității și domeniul cel mai bogat până în prezent;
- Pe un plan diacronic, ca o pârghie a întâlnirii mai multor culturi , ce aparțin unor perioade de timp diferite; este un domeniu teoretic mai puțin abordat, dar care poate rezerva suficiente sugestii pentru ipoteza interculturalistă.

Educația interculturală este un răspuns specific , pedagogic, la încercarea de soluționare a unor consecințe socio-culturale impuse de amploarea fenomenelor de migrație.

Aspecte generale urmărite în educația interculturală:

- Principiul interculturalist, în situația didactică, nu poate să se substituie unor exigențe clasice ale școlii, dar le poate însoți și facilita, prin lărgirea sferei de preocupări ale școlii. El se constituie într-un mijloc prin care instituția școlară își atinge mai bine scopurile de democratizare , de egalizare a șanselor și de difuziune culturală;
- Interculturalismul înseamnă recunoașterea reciprocă a culturilor de origine , precum și a diversității expresiilor culturale ale autohtonilor. Aceste culturi nu sunt niciodată fixe, înghețate în propriile structuri, ci dinamice, creative, tocmai prin jocul împletirilor și al contactelor multiple;
- Școala trebuie să releve și să cultive diferențele din diferite culturi, revalorizând noile expresii culturale în contextul mai larg al comunității în care se integrează noii veniți;
- Diversitatea experiențelor culturale la care se va alinia școala , trebuie să determine reorganizarea criteriilor de evaluare școlară, care nu mai rămân etnocentriste. Selecția școlară, ca și percepția eșecului școlar vor fi în consens cu noile dimensiuni ale proceselor instructiv-educative;
- Practica interculturală în școală , precum și înțelegerea între elevi depind, în mare măsură de organizarea proceselor educaționale, de calitatea colaborării dintre profesori. Relațiile de înfrățire dintre instituțiile din țări diferite, schimburile între elevi sau personal didactic sunt strategii suplimentare de împlinire a exigențelor educației interculturale;
- Conținutul învățământului trebuie să se plieze la coordonatele interculturalității . se impun atât reexaminarea ponderii informațiilor și cunoștințelor având caracter general-uman, cât și decongestionarea conținutului de elemente valorice;
- Formarea inițială și continuă a formatorilor este o altă cale de asigurare a aplicării principiului interculturalității .Trebuie regândite prioritățile, strategiile, metodologiile, obiectivele și practicile pedagogice de pregătire a cadrelor didactice. Experiența culturală și relațională a profesorilor reprezintă o astfel de premisă și un prim pas în concretizarea educației interculturale;
- Un rol important în punerea în act a acestei dimensiuni revine nu numai școlii, cât și altor instanțe fundamentale: Familia, organizațiile etnice, confesionale, cele care privesc drepturile omului, etc. Așadar, trebuie să existe o strânsă interacțiune intre cele trei tipuri de educație: formală, nonformală și informală.

Concluzii

Educația interculturală presupune o nouă abordare a orizonturilor valorilor. Acestea nu mai trebuie concepute intr-o manieră exclusivistă: bune/ rele, ale noastre/ ale altora. Așadar, prin educația interculturală, putem dezvolta sensul responsabilității sociale și al solidarității cu grupuri defavorizate, să inducem respectarea principiului egalității în comportamentul cotidian, să formăm noile generații în spiritul acestor valori.

Bibliografie:

1. Pedagogie, Constantin Cucoș, Ed. Polirom, 2006, ediția a doua;
2. Educație interculturală, Liviu Plugaru, Mariela Pavalache-Ilie- Sibiu, Ed. Psihomedia, 2007;
3. Conseil de l”Europe- Recueil d”informations, 1993, pp. 205-206.

MODELUL CLASIC ŞI MODERN ÎN SISTEMUL DE ÎNVÂŢĂMÂNT ROMÂNESC

Influența mijloacelor TIC asupra procesului de predare-învățare-evaluare

Prof. Petrica Loredana
Școala Gimnazială Capsuna
COBIA

„Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori şi, din acest punct de vedere, educaţia va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situaţie precisă, indicaţiile generale date de cărţile de metodologie.”

Gaston Mialaret

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea şi realizarea unei activităţi educaţionale, se pune accent pe felul cum se desfăşoară aceasta şi implică probleme organizatorice, procedurale şi materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învăţământ, al strategiilor de organizare a predării-învăţare, puse în aplicaţie, în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conţinuturile transmise, formele de realizare a instruirii şi modalităţile de evaluare.

Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaţionale constituie *metoda didactica.* Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”. Metodele de învăţământ pot fi definite ca „*modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă*”.(M.Ionescu, V.Chiş, p.126) Metoda este selectată de cadrul didactic şi este pusă în aplicare în lecţii sau activităţi extraşcolare cu ajutorul elevilor şi în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor şi elev, participarea lor la căutare de soluţii, la distingerea dintre adevăr şi eroare şi care, sub forma unor variante şi/sau procedee selecţionate, se foloseşte pentru asimilarea cunoştinţelor, a trăirilor valorice şi a stimulării spiritului creativ.

Când se alege o metodă, se ţine cont de finalităţile educaţiei, de conţinutul procesului instructiv, de particularităţile de vârstă şi de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor şcolare, de natura mijloacelor de învăţământ, de experienţa şi competenţa cadrului didactic.

O metodă se defineşte prin predominanţa unor caracteristici la un moment dat, caracteristici ce se pot metamorfoza astfel încât metoda să fie satisfăcătoare într-o clasă, complementară sau chiar contrară. Astfel, o metodă tradiţională poate evolua spre modernitate, în măsura în care secvenţele proceduale care le compun ingăduie restructurări inedite sau când circumstanţele de aplicare a acelei metode sunt cu totul noi. În unele metode moderne surprindem secvenţe destul de tradiţionale sau descoperim că variante ale acestei metode erau de mult cunoscute şi aplicate.

Considerăm că fiecare metodă, şi nu mă refer doar la clasificarea în funţie de axa istorică, apare sub forma unor variante şi aspecte diferite, încât, in mod difuz, în cadrul unei metode, de exemplu cea clasică, se poate naşte treptat tendinţe către modernism. Ele apar şi se concretizează în variante metodologice compozite, prin difuziunea permanentă a unor trăsături şi prin articularea a două sau mai multe metode. O variantă de clasificare a metodelor educaţionale se poate pronunţa în jurul axei istorice: *metode clasice, tradiţionale* (modelul clasic) *şi metode moderne* (modelul modern).

<table>
<tr><td>MODEL DE REALIZARE A ÎNVĂŢĂRII ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL TRADIŢIONAL</td><td>MODEL DE REALIZARE A ÎNVĂŢĂRII ÎNTR-UN ÎNVĂŢĂMÂNT MODERN</td></tr>
<tr><td>➢ memorarea şi reproducerea cunoştinţelor transmise de cadrul didactic ; ➢ competiţia cu scop de ierarhizare;
<table>
<tr><td>AVANTAJE:</td><td>LIMITE:</td></tr>
<tr><td>-stimulează productivitatea, promovează aspiraţii mai înalte; pregăteşte elevii pentru viaţa competitivă.</td><td>-generează conflicte, agresivitate; lipsa comunicării şi a încrederii, amplifică teama de eşec, egoismul;</td></tr>
</table>
➢ se poate realiza și individual.</td><td>➢ apel la experienţa proprie;
➢ promovează învăţarea prin colaborare;
➢ dezvoltă gândirea critică în confruntări.
<table>
<tr><td>AVANTAJE:</td></tr>
<tr><td>Stimulează: argumentarea unei opinii; -cooperarea în rezolvarea sarcinilor şi problemelor de lucru (de învăţare). -iniţiativa,spiritul întreprinzător, -cutezanţa, asumarea riscurilor, implicare personală, gândire liberă, creativă,critic.</td></tr>
</table></td></tr>
<tr><td>EVALUAREA ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL TRADIŢIONAL</td><td>EVALUAREA ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL MODERN</td></tr>
<tr><td>➢ măsurarea şi aprecierea cunoştinţelor (ce ştie elevul);
➢ accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informaţie deţine elevul).</td><td>➢ măsurarea şi aprecierea capacităţilor(ce ştie şi ce poate să facă elevul);
➢ accent pe elementele de ordin calitativ (sentimente, atitudini etc.).</td></tr>
</table>

Noile tehnologii au produs schimbări, modificări în toate domeniile și era de așteptat ca la un moment dat acest progres să influențeze și procesul de predare-învățare.Astfel elevii sunt nevoiți să învețe să gestioneze un număr impresionant de informații,să le analizeze, să ia decizii săși dezvolte cunoștințele pentru a face față provocărilor tehnologice actuale. În ceea ce privește personalul didactic, sunt necesare eforturi de formare profesională. Totalitatea instrumentelor care aparțin tehnologiei informațiilor și comunicării sunt binecunoscute sub denumirea de TIC. În această categorie aș include: calculatorul, internetul, poșta electronică, imprimanta, videoproiectorul. Toate acestea reprezintă realități pe care elevii le experimentează în fiecare zi. La rândul lui, cadrul didactic este pus în situația de a opta între continuarea demersului său educațional în mod conservator, folosind metodele tradiționale, ignorând tendințele de schimbare sau acceptarea provocării și implementarea în același timp a noilor tehnologii în activitatea sa didactică. În cadrul orelor de limba și literatura română, instrumentele TIC facilitează procesul de predare-învățare și uneori chiar și evaluare (chiar dacă ne gândim la simplele teste alcătuite cu ajutorul calculatorului,la imprimanta sau scannerul care ne ajută să multiplicăm materialele) ne oferă posibilitatea de a căuta, ne învață a colecta și procesa în mod corect informația și de a o folosi într-o manieră critică și sistematică. De asemenea se dezvoltă abilitatea de a folosi instrumente digitale pentru a produce, prezenta și înțelege singuri informații complexe; abilitatea de a accesa, căuta și folosi servicii bazate pe

internet. Folosirea mijloacelor TIC sprijină dezvoltarea gândirii critice, a creativităţii și în același timp dezvoltă o atitudine critică şi reflexivă faţă de informaţia disponibilă. În activitatea de dascăl, cu ajutorul unui calculator se pot elabora si redacta pe calculator planuri de lectii, schite, desene, scheme, fise de lucru individuale sau de grup, pentru elevi; aceste materiale, stocate sub forma de fișiere,pot fi periodic actualizate. De asemenea se pot utiliza facilități multimedia pentru a susține auditiv si vizual teoria (prezentări multimedia), se pot accesa informații de pe CD-uri, dischete, etc.

La ora de limba română, se poate favoriza utilizarea mesajelor instante, similare comunicării prin chat room prin care, elevii pot să comunice unii cu ceilalţi şi în afara clasei; primesc reacţii cu privire la produsele la care lucrează; exersează comunicarea utilizând limbajul scris; se implică în discuţii interactive, la distanţă; lucrează împreună la un proiect, în timp real, în grupuri sau perechi; schimbă informaţii bazate pe text, documente şi alte resurse.

Publicaţiile electronice – afișe, prezentări, publicaţii (broşuri, buletine informative, ziare), siteuri sau bloguri – create de elevi pe parcursul unei unităţi de învăţare reprezintă un exemplu de integrare creativă a tehnologiilor informatice şi comunicaţionale în procesul de predare-învăţareevaluare.

Iată cum ar arăta o analiză SWOT a influenței mijloacelor TIC în procesul educativ:

Punctele tari	*Punctele slabe*
-în regiunea noastră,o mare parte din populaţie este multilingvă, ceea ce determina o creştere constantă a numărului specialiştilor în domeniul TIC, care cunosc limbaje moderne de programare, baze de date, etc. Mulţi din aceştia au experienţă de lucru în companii TIC străine, având posibilitate să-şi perfecţioneze continuu capacităţile; -prin utilizarea TIC se dobândește o eficientizare a procesului educațional; -aproape toate unitățile de învățământ posedă laboratoare de informatică sau cel puțin un calculator la dispoziția cadrelor didactice; -programele de formare continuă a cadrelor didactice includ folosirea echipamentelor noi, a calculatoarelor, fapt care duce la modernizarea modului de lucru al profesorilor; elevii vor fi deja familiarizați încă din școlile gimnaziale cu ceea ce înseamnă informație, a informa, a se informa, a selecta; își vor putea forma o viziune complexă asupra lectiilor învățate, datorită surplusului de informație găsit pe internet, care le permite cunoașterea unui lucru din mai multe puncte de vedere, abordarea unei teme din perspectiva mai multor critici; -lărgirea orizontului cunoașterii, elevul nu se mai limitează la cunoștințele pe care i le transmite cadrul didactic. Elevul are posibilitatea de a găsi argumente pentru a-și susține propriile idei, păreri, opinii. cunoașterea, aprofundarea, asimilarea unui bagaj vast de cunoștințe într-o perioada mult mai scurtă, dacât prin modalități care nu includ folosirea mijloacelor TIC.	-majoritatea cadrelor didactice şi manageriale din sistem nu au abilităţi suficiente de utilizare a resurselor TIC în educaţie; -capacitatea pieţei locale de absorbţie a produselor şi serviciilor TIC este actualmente redusă, fapt cauzat de nivelul redus de cunoaştere şi conştientizare a beneficiilor TIC, precum şi de puterea de cumpărare scăzută a populaţiei datorită salariilor reduse; -lipsa motivaţiei profesorilor pentru utilizarea TIC la orele de curs; -teama de nou care poate produce refuzul cadrelor didactice de a-si înlocui propriile metode conservatoare cu cele moderne, facilitate de mijloacele TIC; -imposibilitatea desfășurării în cele mai bune condiții a lecțiilor în eventualitatea lipsei temporare a energiei electrice; -necesitatea aprofundării unor noțiuni teoretice pentru a putea folosi corect mijloacele de informare computerizată; -lipsa unui calculator pe care să îl poată folosi acasă (atât elevul cât și cadrul didactic)

Oportunităţi	*Ameninţări*
-piaţa produselor şi serviciilor TIC înregistrează rate continue de creştere. -sporește ponderea utilizatorilor tineri de Internet, ceea ce promite o nouă generaţie iniţiată în utilizarea tehnologiilor informaţionale şi de comunicaţii. Un impact favorabil, in acest sens, il au centrele de instruire on-line, publicarea cărţilor digitale, apariția tabletelor; -colaborarea cu alte unități școlare din țară sau chiar din alte țări; realizarea unor parteneriate interșcolare; -posibilitatea efectuării procesului de predareînvățare între mai multe persoane din locații diferite (prin intermediul Skype); -posibilitatea învățării redactării unor texte nonfuncționale prin completarea unor formulare găsite on-line(CV european); -elevii vor învăța încă de la o vârstă fragedă cum să realizeze documente în diferite programe (Word,Excel), cum să se documenteze (dicționare on-line Google, Bing), cum să-și selecteze informația în funcțiile de nevoile lor la un moment dat; -TIC sporește libertatea de a fi informat, libertatea de a-și alege informația dorită; ajută și la dezvoltarea creativității, imaginației, inteligenței; încă de mici copilașii înlocuiesc hârtia și creioanele colorate cu anumite programe care le permit același lucru (Paint) -efectuarea unor cursuri on-line, pregătirea elevului, viitor adult, pentru a deveni un individ care să se poată integra cu ușurință în societate (obținerea unor burse școlare în urma efectuării	-persistă încă mari discrepanţe între mediul urban şi rural, precum şi între diferite categorii sociale. Prin urmare nu există acces la tehnologiile informaţionale şi de comunicaţii pentru toată populaţia ţării în egală măsură (și aici mă refer la școlile din mediul rural, cu o situație financiară precară); -preţul acestor tehnologii este destul de ridicat în comparaţie cu salariile din economia naţională, ceea ce determină efectuarea de reparații a mijloacelor TIC în baza unor costuri ridicate, ceea ce împiedică cumpărarea mijloacelor noi de informare; -cadrele didactice de vârsta a doua și a treia sunt prea puțin informate în domeniul respectiv, nu conştientizează încă numeroasele avantaje pe care le oferă utilizarea computerului și Internetului. -deseori fondurile alocate achiziționării de echipament și soft educațional necesare sistemului educațional sunt nealocate sau insuficiente; -dacă este folosită prea des aceeași metodă sau dacă instrumentele TIC nu sunt folosite corespunzător vor favoriza monotonia, plictiseala, neînțelegerea noțiunilor, îngreunarea procesului de predare-învățare; -obținerea unor rezultate mai slabe la evaluare, datorită incapacității elevilor

unor examene on-line, efectuarea unor cursuri de formare profesională, de formare continuă a cadrelor didactice și nu numai);	de a folosi corespunzător mijloacele TIC; Diminuirea capacității de exprimare orală;

De asemenea, elevii pot consulta cărți on-line,materiale informative, pot selecta informația necesară (pot realiza fișe de lectură, fișe cu citate, aspecte critice, interpretări ale anumitor critici, autori). Pentru a exemplifica am atașat în anexa de mai jos, fisele folosite în cadrul unei ore de limba și literatura română, în care am folosit mijloacele TIC.

În şcolile din România se practică într-o proporţie mai mare modelul tradiţional faţă de cel modern. Un studiul realizat, a presupus alcătuirea unui chestionar ce a fost aplicat (recent) pe un grup de 30 de studenţi de la Universitatea „Gh. Asachi” Iaşi, viitori profesori, având cunoştinţele de bază ale Pedagogiei. Studenţii de vârste diferite, facultăţi diferite, şi pregătire pedagogică la nivele diferite, au completat chestionarele primite în vederea realizării unei statistici satisfăcătoare. Având în vedere că, abia desprinşi de pe băncile şcolii , se pregătesc să profeseze meseria dascălilor lor, sunt puşi în situaţia să balanseze modelul clasic şi cel modern. Rezultatele cercetării au scos în evidenţă apropierea de modelul modern; de o comunicare mai profundă între elev şi profesor; de o educaţie bazată mai mult pe descoperire, cercetare; iniţiativa elevului atras cu pasiune de informaţiile primite. În mod sigur o metodologie de succes va implica împletirea celor două modele (clasic şi modern), având proporţii diferite între ele în funcţie de situaţia momentului, de colectiv şi bineînţeles de obiectivele educaţionale urmărite.

Elementul cheie în educaţie îl reprezintă elevul care trebuie să realizeze o serie de procese pentru a putea cunoaşte şi utiliza practic informaţiile însuşite. O învăţare eficientă presupune mai întâi înţelegerea faptelor, analizarea acestora, formularea unor idei pe baza cunoştinţelor dobândite ulterior, generalizarea şi abstractizarea lor. Profesorul nu mai este cel care ţine o prelegere în faţa elevilor ci e mediator şi îndrumător în activitatea de învăţare pe care aceştia o parcurg. Predarea se realizează prin utilizarea unor metode activ – participative care să solicite interesul, creativitatea,imaginaţia,implicarea şi participarea elevului,în scopul însuşirii unor cunoştinţe care să–i folosească.

BIBLIOGRAFIE:

- Albulescu, I; Albulescu, Mirela, 2000, *Predarea şi învăţarea disciplinelor socioumane,* Editura Polirom, Iaşi
- Bernat, Simona, 2003, *Tehnica învăţării eficiente*, Presa Universitară clujeană, Cluj-Napoca
- Cerghit, I, 2006, *Metode de învăţământ*, , editura Polirom, Iaşi
- Ionescu, M., Radu I., *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001
- Moise, C., 1996**,** *Concepte didactice fundamentale***,** Ankarom, Iaşi
- Văideanu, G., 1986, *Pedagogie- ghid pentru profesori*, ed. Universitpţii Al. I. Cuza, Iaşi.

EFICIENTIZAREA LECŢIEI PRIN UTILIZAREA METODELOR INTERACTIVE DE GRUP

Prof. Toma Mihaela
Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab” Râmnicu Vâlcea

Învăţământul modern promovează metodele de învăţare active care să solicite mecanismele gândirii, ale inteligenţei şi ale imaginaţiei. Astfel, sunt preferate metodele moderne euristice de predare-învăţare, deoarece acestea pun accentul pe capacitatea de a pune întrebări şi de a construi răspunsuri; pe cultivarea unor deprinderi, priceperi şi capacităţi intelectuale; pe dezvoltarea gândirii critice şi a creativităţii.

Dintre metodele moderne fac parte cele care duc la creşterea gradului de implicare a elevilor. Definitoriu pentru folosirea metodelor activ-participative este caracterul lor stimulativ, posibilitatea alternării activităţilor individuale şi de grup, în scopul atingerii „optimum-ului” motivaţional şi acţional, elevii trebuind să-şi asume noi roluri şi responsabilităţi în propria formare.

Metodele activ-participative cu tehnicile lor interactive de grup se clasifică după funcţia lor principală didactică în:

1).***Metode moderne de predare-învăţare interactivă în grup***: metoda *Mozaicului,* metoda *Cascadei*, metoda *Piramidei*, metoda *Turnirului între echipe*, metoda *Schimbării perechii*;

2).***Metode de fixare şi sistematizare a cunoştinţelor şi de verificare***: tehnica *Florii de lotus*, *Scheletul de peşte, Pânza de păianjen, Cartonaşe luminoase, Lanţurile cognitive, Diagrama cauzelor şi a efectului;*

3).***Metode de rezolvare de probleme prin stimularea creativităţii***: *Brainstorming, Explozia stelară*, metoda *Pălăriilor gânditoare*, *Caruselul*, *Phillips 6/6*, tehnica *Focus-grup*, *Patru colţuri*, metoda *Delphi*, *Interviul de grup*, *Studiul de caz, Controversa creativă*, tehnica *Acvariului*;

4).***Metode de cercetare în grup***: proiectul de cercetare în grup, experimentul pe echipe, portofoliul de grup.

Metodele interactive îl motivează pe copil, îi oferă o încărcătură afectivă deosebită. Învăţarea prin cooperare permite o abordare interdisciplinară a conţinuturilor şi creează un element al învăţării plăcut, stimulativ care valorifică interesele şi nevoile elevilor. Profesorul devine coechipier, îi orientează pe elevi să-şi caute informaţiile de care are nevoie, îi învaţă să dialogheze cu ceilalţi elevi, să aibă iniţiativă şi rapiditate în gândire şi în acţiune, le stârneşte interesul pentru competiţie şi nu în ultimul rând îi consiliază.

În continuare voi prezenta câteva dintre metodele interactive de grup în vederea eficientizării lecţiilor.

1.*TEHNICA MOZAICULUI* are ca scop învăţarea prin cooperare într-un grup mic de elevi a unui conţinut mai dificil. În procesul instructiv-educativ am utilizat această tehnică, observând multiple avantaje pentru elevi. Dialogul a fost foarte valoros deoarece a dispărut teama de a formula întrebări şi de a răspunde la ele. Faptul că toţi colegii au ascultat, a scăzut din anxietatea celor timizi, care au dobândit încredere în sine şi curaj. Presupune mai multe etape:

a) împărţirea clasei în grupuri eterogene de 4 elevi, fiecare primind câte o fişă de învăţare numerotată de la 1 la 4;

b) prezentarea succintă a subiectului tratat;

c) explicarea sarcinii de lucru;

d) regruparea elevilor în funcţie de numărul fişei primite în grupuri de experţi: toţi elevii care au numărul 1 formând un grup;

e) învăţarea prin cooperare a secţiunii care a revenit grupului din unitatea de cunoaştere desemnată pentru oră: elevii citesc, discută, hotărăsc modul în care pot preda ceea ce au înţeles colegilor din grupul lor original;

f) revenirea în grupul iniţial şi predarea secţiunii pregătite celorlalţi membri; trecerea în revistă a unităţii de cunoaştere prin prezentarea orală cu toată clasa.

2.TEHNICA CADRANELOR este o modalitate de rezumare şi sistematizare a unui conţinut informaţional, solicitând implicarea elevilor în înţelegerea lui adecvată.

Astfel, pe mijlocul tablei se trasează două axe principale perpendiculare una pe cealaltă (una orizontală şi una verticală) în urma cărora apar „4 cadrane”. Elevii citesc apoi un text. Sunt solicitaţi să noteze în fiecare cadran diferite aspecte. Pornind de la acestea, elevii au găsit un titlu potrivit, altul decât cel iniţial, original al textului. Desfăşurându-se pe echipe, fiecare grupă din cele 5, a primit o fişă ce conţinea cadranul pe care l-a completat întreaga grupă.

3. METODA FLORII DE LOTUS este o metodă de sistematizare a cunoştinţelor, prin care se stabilesc relaţii între noţiuni, pornind de la o temă principală. Se dezvoltă potenţialul creativ al inteligenţelor multiple în activitatea individuală şi de grup pe teme din domenii diferite. La sistematizarea cunoştinţelor despre un subiect, se poate utiliza această metodă astfel: se împart elevii în 6 echipe şi se lipeşte pe tablă o floare de lotus în mijlocul căreia se scrie cuvantul cheie, iar pe petalele ei erau scrise temele de dezbatere. Fiecare grupă a primit câte o floare în centrul căreia era scrisă o temă de dezbatere. După ce elevii au discutat în cadrul echipei tema dată, au completat petalele florii cu noţiunile corespunzătoare. S-au afişat apoi toate florile pe tablă şi s-a analizat modul în care au fost realizate sarcinile.

4. METODA CIORCHINELUI: este o tehnică ce stimulează realizarea unor asociaţii de idei noi. Obiectivul alicării acestei metode este adăugarea de noi informaţii la volumul de cunoştinţe acumulate de elevi. Tehnica exersează capacitatea elevilor de a înţelege un anume conţinut. Se poate utiliza fie individual, fie în grup. Când se aplică individual, tema pusă în discuţie trebuie să fie familiară elevilor, care nu mai pot culege informaţii şi afla idei de la colegi. Folosită în grup, această tehnică dă posibilitatea fiecărui elev să ia cunoştinţă de ideile altora, de legăturile şi asociaţiile dintre acestea. Constă în utilizarea unei modalităţi grafice de organizare a brainstormingului pentru a ilustra relaţiile, conexiunile dintre idei, o modalitate de a construi asociaţii noi de idei sau de a releva noi sensuri ale ideilor

5. METODA PĂLĂRIUŢELOR GÂNDITOARE stimulează creativitatea, are la bază interpretarea de roluri prin care elevii îşi exprimă liber gândirea în acord cu semnificaţia culorii pălăriuţelor care definesc roluri. Elevii au fost împărţiţi în 6 grupe sub cele 6 pălării şi au primit cate o sarcină în raport cu semnificaţia pălăriei sub care se află. Astfel, Pălăria Albă semnifică gândirea obiectivă; cel care o poartă oferă doar informaţii. Pălăria Roşie semnifică gândirea influenţată de afect. . Pălăria Albastră semnifică gândirea speculativă. Pălăria Neagră semnifică gândirea critică şi purtătorul ei trebuie să puncteze aspectele negative. Pălăria Verde semnifică gândirea creativă; cel care o poartă răspunde de creativitatea grupului, de căutarea şi găsirea soluţiilor. Pălăria Galbenă semnifică gândirea optimistă; purtătorul ei se concentrează pe aspectele pozitive, având drept sarcină să schimbe finalul povestirii.

7. METODA PIRAMIDEI SAU A BULGĂRELUI DE ZĂPADĂ: îmbină armonios activitatea individuală cu cea pe grupe de elevi. Activitatea este structurată în mai multe etape:

a).elevii rezolvă individual o temă în 5 minute, formulând întrebări legate de subiectul tratat;

b).se formează apoi grupe de doi elevi care, tot în timp de 5 minute, îşi verifică reciproc răspunsurile la întrebările formulate;

c).se formează grupuri de câte patru elevi, elevii confruntându-şi rezultatele şi concepând o nouă formulare la care contribuie toţi, identifică concluziile şi zonele de controversă;

d).câte un reprezentant al fiecărui grup prezintă concluziile echipei sale, pe baza cărora se concep concluziile finale.

Capacitatea de alegere, din varietatea metodelor de învăţământ clasice sau moderne, ţine de formaţia şi profesionalismul cadrului didactic, de specificul conţinutului de învăţat, de particularităţile elevilor, de timpul disponibil şi de condiţiile materiale.

BIBLIOGRAFIE:

Breben, S., Gongea. E., Fulga, M., „Metode interactive de grup. Ghid metodic”, Ed. Arves, Craiova, 2002;

Cerghit, I., „Sisteme de instruire alternative şi complementare. Structuri, stiluri, strategii”, Ed. Aramis, Bucureşti, 2006;

Pintilie, Mariana, „Metode moderne de învăţare-evaluare pentru învăţământul preuniversitar”, Ed. Eurodidact, Cluj-Napoca, 2003;

Stanciu, Mihai „Didactica postmodernă”, Ed. Universităţii, Suceava, 2003;

Tomşa, Gheorghe, „Psihopedagogie preşcolară şi şcolară”, MEC, Bucureşti, 2005.

EDUCAȚIA SPECIALĂ – O EDUCAȚIE INTEGRATĂ PRIN CENTRELE DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ

Prof. DUMITRACHE RODICA
Grădinița nr. 191, sector 3

Plecând de la citatul lui John Locke: ” Sufletul omului este o tabula rasa pe care nu este scris nimic, dar se poate scrie totul” , ne putem pune întrebarea :” Ce ecou imprimăm noi în sufletele copiilor pe care îi formăm?”

Educaţia incluzivă promovează o pedagogie centrată pe copil, în condiţiile în care învăţământul trebuie să se adapteze diferenţelor dintre oameni, la cerinţele specifice de educaţie care derivă din acestea. Ea trebuie să fie accesibilă, flexibilă şi comprehensivă. Se proiectează un nou tip de şcoală: comprehensivă (cuprinzătoare, care nu selectează şi nu exclude), care realizează co-educaţia, care este deschisă, tolerantă şi democratică, care este mai naturală prin eterogenitatea sa.

Pregătirea profesorilor constituie o cerinţă de bază pentru realizarea şcolii incluzive. Fiecare instituție școlară se dezvoltă şi îşi perfecţionează practicile dacă are un colectiv de cadre didactice motivate să înveţe, să îşi schimbe experienţele, să coopereze perfectând în acelaşi timp colaborarea cu familiile şi comunitatea. Primele cerinţe faţă de formarea continuă sunt determinate de răspunsurile necesare la problemele pe care le ridică activitatea curentă în grupa de preșcolari. Dacă într-o grupă există un copil cu dizabilităţi, profesorul poate face faţă diferenţelor dintre copii dacă ştie care sunt punctele forte şi punctele slabe ale copiilor şi dacă planifică activităţile ţinând seama de acestea, folosind strategii de predare-învăţare prin care aceste dificultăţi să fie depăşite.

O idee deosebit de valoroasă este nevoia de a lucra în paralel, folosind aceleaşi strategii şi mijloace atât în pregătirea cadrelor didactice cât şi în activităţile didactice la grupă.

În literatura de specialitate această tehnică se numește ”Parteneriatul în predare” și reprezintă un mijloc de asistenţă acordată profesorilor de alţi profesori când se introduc metode de lucru noi.

Metodele adecvate sunt cele care aduc eficienţa şi calitatea atât în activitatea didactică cât şi în pregătirea continuă a dascălilor. Acestea sunt metode interactive, participative, incluzive. Se propun ca principale strategii de acţiune didactică şi respectiv de formare continuă a cadrelor didactice: învăţarea prin interacţiune; negocierea obiectivelor propuse în activitate; folosirea demonstraţiei, aplicării şi a feedback-ului; valorizarea evaluării permanente prin procedee variate

Conţinuturile propuse se dezvoltă pornind de la experienţele de viaţă care se comunică, se împărtăşesc şi servesc pentru învăţarea unor lucruri noi. Cooperarea şi colaborarea se realizează prin discuţii, rezolvare de probleme împreună şi analiza concretă a procesului urmat. Se lucrează personalizat, în perechi şi în grupuri mici. Vom exemplifica prin strategia de lucru ”Instruirea în cuplu” care se consideră una din cele mai eficiente în grupurile incluzive . Acest aspect al curriculum-ului trebuie planificat şi supravegheat la fel de atent ca şi celelalte aspecte implicite procesului de învăţare. De aici rezultă că solicitările şi complexitatea sarcinilor de învăţare prin cooperare trebuie introduse cu atenţie şi mărite treptat. De exemplu, la început, dificultăţile trebuie minimizate prin simpla solicitare a fiecărui copil de a lucra împreună cu un coleg la rezolvarea unei sarcini simple. Mărimea şi complexitatea sarcinilor vor fi crescute treptat, pe măsură ce micuții capătă mai multă încredere şi competenţă în acest stil de lucru.

Tipuri de sarcini ce implică învăţarea prin cooperare :

- copiii pot fi solicitaţi să lucreze în cuplu şi să pregătească o relatare comună despre o poveste/ o întâmplare;
- unui cuplu i se poate repartiza o sarcină care poate fi îndeplinită numai dacă se folosesc materiale separate, deţinute de fiecare membru al cuplului;
- fiecărui copil i se poate repartiza un anumit rol, de exemplu: instructor/îndrumător, îndrumat .

Aceste cupluri, antrenate de profesor, pot fi mai eficiente în ceea ce priveşte achiziţionarea unor deprinderi sau cunoştinţe . Explicaţiile date acestui plus în eficienţa învăţării în cazul instruirii în cuplu se referă la:

- faptul că între ei, copiii folosesc un vocabular mai accesibil şi exemple mai semnificative, mai potrivite vârstei lor,
- acceptă mai uşoi lacunele, dificultăţile şi erorile,
- înţeleg mai bine frustrările celuilalt partener,

În concluzie la cele expuse, în opinia mea, o școală incluzivă este o instituţie şcolară care antrenează toţi membrii şi actorii educaţionali dinăuntru şi din afara să. Este o organizaţie care învaţă şi foloseşte activ competențele şi capacităţile de învăţare ale tuturor participanţilor. Aşa cum am mai precizat, credem că fiecare şcoală este un organism complex care trăieşte, învaţă şi se schimbă folosind interacţiunile şi resursele multiple.

Bibliografie:

1. Cozma T., Gherguţ A. Introducere în problematica Educaţiei Integrate. Iaşi: Spiru Haret, 2000.
2. Ainscow Mei. Dezvoltarea practicilor incluzive în şcoli - ghid managerial. Bucureşti: M.E.N. şi UNICEF, 1999.
3. Gherguț A. Sinteze de psihopedagogie specială. Ghid pentru concursuri și examene de obținere a gradelor didactice. Iași: Polirom, 2005, 423 p.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC – TRECUT, PREZENT ȘI VIITOR

MIRON GABRIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE IORGA„ FOCȘANI

Scopul școlilor publice era oferirea unei educații elementare și îmbunătățirea nivelului trai al clasei muncitoare care s-a conturat în zonele urbane ca răspuns la apariția industrializării.

Scopul principal al înființării și susținerii sistemelor educaționale din alte țări a fost datorată necesității pregătirii forței de muncă care să susțină o economie industrializată, bazată pe producție și inginerie, aflată atunci în plină ascensiune. Nevoia de forță de muncă era divizată astfel: 80% muncă manuală și doar 20% muncă administrativă și profesională. Acest aspect a influențat semnificativ structura sistemului public de educație. Așadar accentul s-a pus pe educația elementară iar accesul spre învățământul mediu sau superior era destul de redus. Acest fapt se datora cerințelor de pe piața muncii.

Creșterea importanței învățământului mediu și superior s-a realizat datorită creșterii bruște a natalității și a debutului unei economii bazate pe cunoaștere. Astfel cerințele de pe piață muncii s-au diversificat iar șansele ca absolvenții de liceu sau studii universitare să-și găsească un loc de muncă au crescut.

În era industrializării sistemul școlar a devenit o unitate foarte bine definită și delimitată în raport cu lumea din exterior. Se bazează pe principiul conformizării și al standardizării. Școlile au orare de funcționare și norme de conduită prestabilite.

Ca și caracteristici a modului de funcționare a sistemului și actului educațional amintim aici următoarele:

- materialul predat este cam același iar evaluarea se face după standarde fixe care lasă foarte puține opțiuni de alegere
- sistemul de învățământ este organizat pe grupe de vârstă
- ziua de școală este organizată în ore de curs iar trecerea de la o ora la alta este marcată de sunetul clopoțelului
- predarea se realizează bazându-se pe diviziunea muncii
- procesul de învățământ este alcătuit din etape secvențiale distincte în idea că elevii sau studenții să realizeze progrese prestabilite iar la final vor rezulta niște elevi/ studenți educați și pregătiți dar fără a se fi realizat raportarea la lumea reală în care ei trebuie să trăiască și să muncească.
- predarea se realizează sub formă unor prelegeri în sala de clasa sau curs unde profesorul ocupă locul central iar elevul/studentul este mai mult un ascultător, un receptor de informație iar feedback-ul este insuficent.
- relația dintre educație și ocuparea ulterioară a unui loc de muncă este pregnantă iar astfel se pune accent maxim pe unele materii în timp ce altele sunt lăsate mai în urmă sau chiar ignorate .

Contribuția economică a învățământului se evidențiază prin două tipuri de efecte: efecte economice directe (calificarea resurselor umane în raport cu nevoile diferitelor sectoare ale economiei) și resurse economice indirecte (formarea anumitor caracteristici de personalitate în activitatea profesională). Pătrunderea economiei de piață în lumea școlii, situație în care părinții și elevii sunt considerați clienți și consumatori de educație, iar educația este considerată o marfă, școala un serviciu social care trebuie cumpărat, este o tendința care poate influența negativ evoluția școlii. Această perspectivă asupra școlii uită faptul că elevul este o persoană care așteaptă ca școală să răspundă nevoilor sale de formare fundamentale: formare personală, formarea imaginii de sine, dezvoltarea unor competențe adaptativ-creative, afirmare de sine, toate acestea înainte de formarea strictă pentru a răspunde cerințelor pieței muncii.

Amintim că școala s-a focalizat excesiv și unilateral pe intelectualizarea individului iar treptat nivelul supracalificării a atins cote destul de mari. Deși politicile naționale privind educația îi au în vedere pe absolvenții de facultate, aceștia mai mereu nu își găsesc de lucru. De ce? Pentru că angajatorii spun că au nevoie de oameni care să gândească în mod creativ, să inoveze , să comunice bine, să lucreze în echipă, să fie adaptabili și încrezători în sine. Greu de găsit. De ce? Pentru că educația academică nu a fost concepută pentru a dezvolta astfel de calități ci dimpotrivă se focalizează pe asimilarea, memorarea și reproducerea cunoștințelor și nu spre dezvoltarea altor zone ale personalității (motivație, valori, interese, voință), încurajează munca de cercetare individuală în detrimentul cele în echipă, măsoară succesul în funcție de meritul academic. Alte minusuri ale sistemului academic, care conduc la situația prezentată mai sus sunt: numărul mare de studenți care limitează timpul profesorului pentru predare personalizată, studenții frecventează cursuri de masă unde predarea se face sub formă unor prelegeri ample de la distanță sau în cadrul unor grupuri de seminar mari unde sunt puține oportunități pentru predarea individualizată, sarcinile sunt adesea împărțite fără un feedback suficient pentru informarea studentului.

Punctele slabe ale sistemului de învățământ tradițional/industrial (supracalificații sau la polul opus necalificații, lipsa calităților anteprenoriale, etc.) creează probleme pe piața forței de muncă afectând atât marile companii, intreprinderile mici și mijlocii cât și instituțiile publice.

Școala trebuie să reducă indicele de conservatorism, să funcționeze nu doar pentru a răspunde cerințelor sociale ci să aibă un rol activ în influențarea și determinarea schimbărilor sociale. Astfel școala trebuie să răspundă și așteptărilor individuale și să pună accent pe potențialul de dezvoltare a fiecărui individ.

Valorile esențiale ale culturii inovatoare sunt: orientarea spre acțiune și schimbare, focalizarea activității pe elev, profesionalizare și competență, calitate, eficiență, management participativ și leadership, egalitate, echitate, descentralizare, valorizarea părinților și comunității locale ca parteneri educaționali. Proiectarea didactică este unitară iar metodele și strategiile pedagogice sunt uniforme, evaluarea elevilor și a cadrelor didactice se realizează standardizat, structurile ierarhice și organigramă sunt aceleași, timpul școlar, destinat activității în școală, este tăiat, planificat, ritmat, măsurabil, cuantificabil și administrabil toate acestea sunt elemente esențiale care țin de cultura conservatoare care se identifică în funcționarea unei unități de învățământ.

Educația actuală trebuie să se focuseze pe calitate și echitate, componente care mai apoi se reflectă pregnant în reușita școlară a elevilor și reușita socială a absolvenților. Reușita școlară depinde în principal de nivelul de pregătire profesională al cadrelor didactice, organizarea și gestionarea procesului de predare-învățare, rigoarea evaluării, care țin de realizarea curriculumului, climatul relațional din școală, din clasă, gestionarea timpului alocat predării și învățării. Reușita socială a absolvenților ar trebui să fie determinată, în cea mai mare măsură, de reușita școlară. Acest lucru nu mai este astăzi valabil. Reușita socială este dependentă și de factori extrapedagogici cum ar fi poziția socială, relațiile familiei și structurile sociale existente.

Au apărut și s-au extins și alte surse și modalități de educare și formare ale individului, lucru care a dus la reducerea monopolului educațional pe care școala l-a exercitat în timp. Noul tip educațional implică două categorii de schimbări: pe axa timp/durata (educația se poate realiza de-a lungul întregii vieți) și pe axa spațiu (are loc lărgirea și amplificarea surselor sociale de educație). Astfel apare concurența dar și cooperarea dintre educația formală (școlară) și educația nonformală și informală.

Extinderea rapidă a educației nonformale și informale, mai flexibilă, mai adaptabilă, mai deschisă și mai neconvențională impune necesitatea realizării unui *„parteneriat constructiv”* între cele trei componente ale câmpului social al educației (formală, nonformală și informală) sub conducerea școlii. Realizarea acestui parteneriat determină școală actuală să funcționeze într-un climat educațional care se bazează pe comunicare și cunoaștere, determinată de prezența

masivă a noilor tehnologii. Pentru exploatarea și valorificarea maximă a potențialului acestor noi tehnologii este necesară realizarea unui efort susținut la nivel social cât și la nivel educațional în privința formării și dezvoltării competențelor pentru utilizarea acestora. Prezența tehnologiei informației și comunicării (TIC) în școală are că rezultat multiplicarea și diversificarea surselor de informații și permiterea accesului elevilor în mod direct la informație depășind barierele impuse de curriculumul școlar. Prin intermediul TIC se efectuează trecerea de la elevul consumator de informație la elevul activ, deschis spre noi orizonturi și cu un spirit critic bine dezvoltat. În acest context se modifică și rolul pe care îl are profesorul în cadrul sistemului educațional, care acum nu mai ocupă locul central, lucru privit ca un aspect pozitiv în măsura în care cadrul didactic este scutit de problema transmiterii cunoștințelor având mai mult timp pentru selecția și ordonarea lor euristică și pentru antrenarea elevilor în situații de învățare de tip formativ. Educația virtuală oferă elevilor și studenților flexibilitatea să învețe în ritmul lor oferindu-le totodată controlul asupra ritmului, spațiului și timpului care sunt elemente esențiale în realizarea învățării active și automotivante.

Bibliografie

Khan, Salman. (2013). O singură școală pentru toată lumea, București: Editura Publica.

Păun, Emil. (2017). Pedagogie. Provocări și dileme privind școala și profesia didactică, București: Editura Polirom.

Robinson, Ken. (2011). O lume ieșită din minți. Revoluția creativă a educației, București: Editura Publica.

ROLUL EDUCAȚIEI ȘCOLARE ÎN SOCIETATEA MODERNĂ

Prof. înv. primar, **Hantea Anela**
Școala GimnazialăFiliași, Dolj

Educaţia a apărut o dată cu societatea umană, suferind pe parcursul evoluţiei sale, transformări majore. Începând cu pregătirea tinerei generaţii pentru viaţa socială, educaţia a parcurs un drum lung devenind o adevărată ştiinţă cu statut propriu. Secolul nostru este unul al informaticii, al călătoriilor în spaţiu, al noilor descoperiri în toate domeniile de activitate şi prin urmare confruntă oamenii cu tot felul de provocări cărora trebuie să le facă faţă.

Realitatea contemporană demonstrează că educaţia are un rol tot mai important şi mai complex. Este foarte clar că azi avem nevoie de o educaţie dinamică care pune bază pe valorile autentice. Specialiştii sunt de acord că educaţia trebuie să fie permanent în centrul preocupării tuturor popoarelor. Tot ei susţin faptul că învăţământul trebuie să ţină pasul cu societatea şi să ofere soluţii pentru eventualele probleme care ar apărea.

Omenirea se confruntă azi cu diverse situaţii care necesită reacţii prompte şi rapide şi acestea se pot forma şi dezvolta numai prin intermediul educaţiei. De aceea, societate modernă consideră că abandonarea valorilor tradiţionale ale educaţiei şi lipsa unui sistem de educaţie bazat pe promovarea valorilor în toate domeniile vieţii sociale constituie o problemă majoră.

Viitorul educaţiei constituie o prioritate a comunităţii mondiale; naţiunile au nu numai dreptul, dar şi datoria de a se sprijini reciproc pentru ca prin educaţie, cultură şi ştiinţă, să promoveze pacea, progresul şi prosperitatea.

Omul modern poate munci şi trăi în comunitatea umană pentru a se putea bucura de tezaurul cunoaşterii şi este obligat să înveţe necontenit, deoarece însăşi cunoaşterea umană se dezvoltă continuu. Atitudinea faţă de educaţie diferă de la individ la individ, în funcţie de numeroşi factori care ţin atât de personalitatea fiecăruia cât şi de mediul familiar şi social în care trăieşte. Familia şi şcoala continuă să deţină un loc important în educaţia oamenilor, deşi acest lucru se realizează tot mai mult la concurenţă cu massmedia şi Internetul.

A devenit un lucru banal să spui că am intrat deja în societatea informaţiei. Noile Tehnologii de Informare şi Comunicare în care Internetul devine un punct de referinţă sunt prezente în toate domeniile de activitate ale omului contemporan: petrecerea timpului liber, cercetarea ştiinţifică etc. Generalizarea schimburilor electronice de informaţii şi documente, caracterul universal al acestei noi comunicări globale, planetare, rapiditatea cu care se dezvoltă este un moment cheie în istoria umanităţii.

Această societate a informaţiei poartă amprenta progresului. Ea deschide perspective noi în materie de educaţie şi formare oferind un acces uşor la informare, documentare şi cunoaştere: învăţământul la distanţă, bibliotecile şi universităţi virtuale. Societatea informaţiei se deschide cu o nouă perspectivă în materie de formare. Se creează o veritabilă exigenţă de a învăţa mereu şi de a căpăta cunoştinţe de-a lungul vieţii. În acelaşi timp face posibilă auto-formarea, facilitează accesul la diferite resurse documentare şi educative.

Într-o epocă în care totul evoluează treptat și neîntrerupt, cu pași rapizi și cu schimbări permanente, educația este obiectivul principal în viața tuturor popoarelor cu societatea care îi reprezintă. Iar societatea acestora își obține rezultatele dorite, pline de succese în evoluție, în baza orientărilor fundamentate pe politicile educaționale autentice. Pentru o asemenea orientare John Dewey a menționat: „o școală ideală trebuie să reflecte o societate ideală”. Sub această deviză este evident că țările dezvoltate din Vestul Europei, spre exemplu Norvegia, Olanda, Finlanda, Danemarca, Marea Britanie, Suedia, Germania, altele, realizează cu succes valoarea corelației dintre om-școală-societate, creând în același timp și

condițiile reale de evoluție ale acestora. Cu același succes și rolul profesorului cu întregul conținut al activităților pedagogice redau imaginea pozitivă a unității de învățământ în societate. La fel și statul cu societatea respectivă determină factorii reali de dezvoltare a sistemului de învățământ, punând la dispoziția acestuia resursele financiare necesare. Iar politicile educaționale orientate către personalitatea elevului, cadrului didactic și a școlii multiplică în permanență posibilitățile și metodele alternative de educație și instruire, centrate pe rolul omului în societate.

Relația autentică dintre școală-elev-societate își poate menține echilibrul adecvat având la bază conexiunea democratică fundamentată pe respect, dreptate, echitate, omenie, înțelegere, reciprocitate, autonomie, responsabilitate. Pentru unitatea acestora, omul – elementul și acțiunea determinantă – este acel care definește scopul și obiectivul hotărâtor în dezvoltarea unei societăți. Deci, „orice acţiune elaborată de om trebuie privită ca o valoare și ca o investiţie atât pentru sine, cât și pentru întreaga societate”. Astfel și cadrul didactic – pedagog, educator, manager, îndrumător și propagator cu responsabilități socio-umane – este omul care formează personalitatea copilului-elevului în cadrul instituției de învățământ.

Prin personalitatea copilului-elevului se formează capitalul uman, resursă prioritară și factor de producție al oricărei societăți. Nivelul de dezvoltare al unei țări depinde în mare măsură cum este valorizată importanța capitalului uman în societate și cât se investește în dezvoltarea acestuia. Pentru a efectua o claritate în acest sens este necesar de a face diferențierile respective dintre noțiunea de „personalitate”, „identitate”, „capital uman”, „sistem de învățământ”, „societate”. În rezultat, având cunoștințele respective despre însemnătatea și valoarea fiecăruia, putem defini și rolul acestora într-un mediu social. Luând în vedere faptul că orice persoană este omul unei societăți cu obligații și drepturi egale, atunci și rolul acestuia este de a contribui în cadrul societății respective cu acțiunea și misiunea individuală, marcată de propria personalitate și identitate.

Vocația pedagogică exprimată prin sistemul de învățământ se caracterizează conform opiniei lui Rene Hubert din trei componente și anume: credința în valorile sociale și culturale, iubirea pedagogică și conștiința responsabilității. Prin conștiința de responsabilitate pentru valorile sociale conturate cu dragostea pedagogică, sistemul de instruire și educație își creează conținuturile și politicile în raport cu fenomenele de a corespunde necesităților sociale și idealurilor generate de acestea. Necesitățile sociale în directă corelație cu necesitățile ființei umane sunt prezente în toate acțiunile ce se remodelează în timp, dar și în raport cu transformările evolutive ale naturii și de existență a omenirii în cadrul acesteia. Ansamblul transformărilor, cu legile respective din orice perioadă a vieții umane, într-un fel sau altul se regăsesc în acțiunea de a dezvolta și schimba omul în contextul social cu un conținut intelectual cât mai performant. Această performanță a omului în contextul evolutiv al intelectului uman vine cultivată anume prin intermediul instituției de învățământ, recunoscută ca cel mai eficient, sigur și nobil centru cultural al oricărei societăți. Societatea, având la bază sistemul organizat pe relațiile dintre oameni cu obiective și idealuri pentru toate domeniile de activitate publică, pune în valoare și promovează în mod prioritar anume acțiunea capitalului uman care este principalul element în investițiile de capital, principalul factor în relațiile de producție și principala forță productivă a societății. Noțiunea de capital uman, considerată ca forță productivă a societății, poate fi definită cu același înțeles și în aceeași măsură cu noțiunea de capital educațional, de capital de cunoștințe, de capital de cultură și educație. Pentru existența acestora, cu urmări pozitive în dezvoltare, este extrem de importantă noțiunea sau funcția „investiției”. Rolul investițiilor în factorul uman/ capitalul uman și în sistemul de învățământ este sarcina și obligația esențială a unei țări cu societatea în cauză.

BIBLIOGRAFIE

• Cucoș C., „Pedagogie”, Editura Polirom, Iași, 2006, p. 116.
• Gardner Howard Earl, „Psychology”, 1999.
• Grigoraş Ioan, „Personalitatea morală”, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1982.
• http://wikipedia.org/educatie

Învățarea interactivă în lecția de literatură

Profesor: Amariei Mihaela
Liceul Tehnologic „ Arhimandrit Chiriac Nicolau” Vînători-Neamț

Motto: „ ... cercetătorul literaturii este pus în faţa unei probleme speciale a valorii: obiectul lui de studiu, opera literară, este nu numai impregnată de valoare, ci este ea însăşi o structură de valori.” (Rene Wellek)

Născută din nevoia sufletului omenesc de a-şi exprima emoţiile sale cele mai puternice, literatura este o artă reproducătoare a sufletului, a sufletului în mişcare, o artă a timpului. Ţelul artei este de a influenţa sentimentele, voinţa şi gândirea omului, de a-şi transmite anumite cunoştinţe, o anumită apreciere a fenomenelor. Sensibilizând conştinţele, facilitând cunoaşterea fenomenului descris printr-o ascuţită intuiţie de care numai artistul este capabil, opera literară îi ajută pe oameni să înţeleagă sensurile adânci ale realităţii şi să şi-o însuşească sub raport spiritual. Reflectând realitatea cu mijloace specifice, prin imagini artistice, opera literară sensibilizează şi convinge, emotionează şi place, îi face pe oameni să aprobe sau să dezaprobe o anumită stare de lucruri. Literatura are o puternică forţă de influenţare. Marile genii literare care au creat epoci, şcoli literare, au dominat perioade întregi cu viziunea lor asupra vieţii şi aceasta datorită faptului că literatura are o funcţie cognitivă prin imaginile ei artistice, care ajută oamenii să înţeleagă semnificaţiile profunde ale realităţii, să le cunoască şi să le aprecieze just. Literatura mai are şi menirea să dezvăluie sentimentele şi gândurile altor oameni, farmecul, bucuriile şi necazurile vieţii.

În toate timpurile, societatea a avut nevoie permanent de persoane talentate, de creaţie pentru perpetuarea vieţii culturale. Importantă, în acest sens, apare tendinţa de a descoperi şi sesiza creativitatea, de a cunoaşte legităţile ei, dar şi de a elabora o teorie referitoare la căile prin care poate fi dezvoltată personalitatea creatoare, prin care poate fi amplificat procesul complex al activităţii artistice a personalităţii.

Orice text literar poate ajuta o persoană să înțeleagă mai bine creatorul respectivului text, să înțeleagă și să recepteze realitatea de la care a plecat autorul în conceperea operei de artă.

În fața unei opere de artă(indiferent de domeniu), în fața unui peisaj, elevii trebuie să implice emoțional, să trăiască intens bucuria pe care le-o oferă creația/peisajul, să recepteze frumosul din artă și din natură.

Prin modul de concepere, lecţiile de literatură în care se abordează textul poetic urmăresc să stimuleze gândirea autonomă, reflexivă şi critică în raport cu diversele mesaje receptate; să se producă, dar să se şi recepteze mesaje din anumite opere de artă, dar și din natură. Elevii pot fi împărţiţi pe grupe în funcţie de stilul lor de învăţare, profesorul urmărind valorificarea fiecărui elev, ajutându-se de Teoria Inteligenţele Multiple. De exemplu, pentru receptarea mesajului poetic din textul-suport *Mărțișor* de Ion Pillat, activitatea didactică se poate desfășura astfel: Grupa nr. 1(Inteligența Lingvistică) – prezintă sub formă de poveste/eseu/poezie tema – primăvara/universul poetic al lui Ion Pillat; Grupa nr. 2(Inteligența Intrapersonală) – realizează un desen inspirat din poezia „Mărțișor”/ scriu o pagină de jurnal comparând natura natală într-un anumit moment: dimineața, în miezul zilei, seara cu natura ilustrată în creația lui Ion Pillat/confecționează mărțișoare/felicitări/decorațiuni inspirate de versurile poetului argeșean; Grupa nr. 3(Inteligența Kinestezică) – imaginează sub forma unui dans transformările ce se produc natură așa cum reies din poezia lui Ion Pillat; Grupa nr. 4 (Inteligența Interpersonală) – realizează materiale PPT ce ilustrează prin intermediul imaginilor aceleași

elemente ale naturii prezente și în versurile pillatiene capabile să sensibilizeze privirile și sufletele celor ce le urmăresc; Grupa nr. 5(Inteligenţa Muzicală) – interpretează un colaj de melodii de primăvară în care se regăsesc aceleași sentimente evidențiate în poezia/poeziile lui Ion Pillat.

Elevii observă astfel calea pe care acţionează forţa de înrâurire a literaturii ce constă în sensibilizarea prin intermediul forţei sugestive a limbajului poetic. Reuşind să-i sensibilizeze pe elevi, adică să le producă o stare sufletească deosebită, care îi face să se simtă altfel decât ştiu ei în mod obişnuit şi le trezeşte dorinţa de a se modela, literatura îşi atinge menirea dată de condiţia artei şi, implicit le strecoară în minte atitudini şi comportamente, sensuri, învăţăminte, imperative umane nobile. Prin efectul sensibilizator al *metaforei* se declanşează un efervescent proces de gândire, care pargurge un drum complicat, de la percepţie şi reprezentare, prin labirintul asociaţiilor şi disociaţiilor(pentru găsirea termenilor de referinţă în lumea fenomenelor, până la generalizare.

Ca resurse – materiale și mijloace folosite pe parcursul activității se pot folosi: fișe de lucru; volume de poezii– Ion Pillat; tabla; manualul; rebusul; reproduceri după picturile celebre ale lui Sandro Botticelli(*„Primăvara*”), ale lui Vincent van Gogh (*„Crenguță de migdal înflorită”, „Irişi*”) sau ale cunoscuților pictori români: Ștefan Luchian(*Primăvara*), George Catargi(*Primăvara*); desene realizate de elevi, dar și compozițiile muzicale: *Primăvara,* din ciclul *Anotimpurilor* lui Vivaldi, *Vocile primăverii* de Johann Strauss sau *Încoronarea primăverii* de Igor Stravinski sau materiale PPT realizate de elevi sau de profesor. Așadar în cadrul activității, se poate apela și la exerciții de reflecție: Compară impresiile tale privind pictura, compoziția muzicală și poezia. Există elemente comune? Care sunt acestea? sau Crezi că linia melodică a compoziției *Primăvara,* din ciclul *Anotimpurilor* lui Vivaldi se potrivește cu versurile poeziei? Explică prin ce se aseamănă muzica și versurile poeziei? etc. Prin intermediul reproducerilor și al compozițiilor muzicale, elevii observă faptul că operele de artă indiferent de tehnicile și procedeele artistice utilizate de creatori sunt capabile să transmită aproximativ aceleași idei și sentimente receptorilor. Într-un fel, elevul este pus în postura creatorului/artistului(poet, pictor, coregraf etc.) pentru ca acesta să îi înțeleagă frământările, ideile, sentimentele etc. Cert este că în cuvântul poetic se toarnă atât structura lumii obiective, cât şi cea intimă, subiectivă, a scriitorului. Semnul marelui scriitor îl constituie, în primul rând, conştiinţa cuvântului de care dispune. Mallarme spunea că dacă ipotetic ar exista o limba adecvată să-i traducă exact gândul, acesta l-ar suprima pe scriitor. Decodificarea limbajului artistic este deosebit de importantă pentru procesul receptării operei literare în şcoală. În analiza stilistică a limbajului poetic intervine implicarea permanentă a intuiţiei estetice a elevilor.

Este bine să se pună accentul în orele de literatură pe învăţarea activă, „interactivă, centrată pe elev”, urmărindu-se eleaborarea unor materiale prezentate în grup sau individual; realizarea unor miniexpozitii cu materiale, cărți, lucrări personale(picturi, desene) care vin să întregească scenariul unei lecții de receptare a textului literar.

Valorificarea sub aspect educativ a operelor studiate presupune şi înţelegerea treptată a relaţiei dintre opera literară şi realitate, potenţarea înţelegerii, prin raportarea reciprocă a celor două. Căci înţelegerea de către elevi a relaţiei dintre realitatea de facto şi cea artistică indică grade diferite de cunoaştere a textului literar, de la corespondenţe de amănunt la acela din domeniul esenţialităţilor, ajută la înţelegerea literaturii şi la îmbogăţirea experienţei de viață.

Prin natura ei specifică, literatura dispune de multiple valenţe formative. Concretizarea acestor valenţe în sentimente, idei, atitudini umane, integrarea lor în structura personalităţii elevilor, este un proces complex care presupune, ca o condiţie indispensabilă, sensibilizarea prin contactul direct cu opera şi implicarea subiecţilor receptori în descoperirea atributelor estetice şi semnificaţiilor.

Bibliografie:

1. Bratu, Bianca, *Literatura şi educaţia estetică a preadolescentului*, Bucureşti, E.D.P., 1970.
2. Duda, Gabriela, *Introducere în teoria literaturii*, Editura ALL, Bucureşti, 1998.

Școala incluzivă- aspecte pivind procesul didactic

Gîza Mihaela
Școala Profesională Specială „Sf. Stelian” Botoşani

Şcoala incluzivă sau şcoala pentru diversitate este echivalentul sintagmei şcoala pentru toţi şi reprezintă deziderатul maximei flexibilităţi şi toleranţe în ceea ce priveşte diferenţele fizice, socioculturale, lingvistice şi psihologice existente între copii/elevi, misiunea şcolii fiind aceea de a le oferi tuturor posibilitatea de a învăţa în funcţie de ritmul, capacităţile şi nevoile proprii şi de a se exprima conform trăsăturilor individuale de personalitate.

În opinia mai multor autori, promovarea educaţiei incluzive/integrate în şcolile din sistemul învăţământ trebuie să aibă la bază următoarele principii cadru:

- toţi elevii au dreptul să participe la toate activităţile incluse în programa şcolilor obişnuite;
- în timpul programului şcolar, personalul didactic şi de specialitate se va implica direct în susţinerea pe toate căile a integrării maximale a elevilor cu cerinţe educative speciale;
- şcoala va trebui, printr-o serie de schimbări radicale în domeniul curriculumului, să vină în întâmpinarea tuturor cerinţelor educaţionale ale elevilor , fără a leza demnitatea şi personalitatea acestora;
- în condiţiile educaţiei incluzive, clasele/grupele de elevi vor include copii apropiaţi ca vârstă şi nivel de experienţă socioculturală.

Aplicarea acestor principii în practica şcolii pentru diversitate presupune, din partea personalului didactic şi de specialitate, o serie de calităţi, cum ar fi:

- să aibă responsabilitatea recunoaşterii nivelului de competenţă profesională şi dorinţa de perfecţionare a capacităţilor de lucru în condiţiile educaţiei integrate şi ale şcolii incluzive;
- să manifeste o atitudine critică şi constructivă, prin propuneri concrete şi realiste, în sprijinul includerii copiilor cu cerinţe educative speciale în clasele unde îşi desfăşoară activitatea;
- să demonstreze o implicare totală în procesul didactic, astfel încât să satisfacă într-o măsură cât mai mare cerinţele educaţionale ale elevilor din clasă;
- să trateze elevii cu demnitate şi respect şi să dea dovadă de consideraţie faţă de situaţia particulară în care se află copiii cu cerinţe educative speciale;
- să aibă convingerea că educaţia integrată şi şcoala incluzivă presupun cu necesitate activitatea în echipe de specialişti (profesori, educatori, profesori de sprijin, consilieri şcolari, asistenţi sociali, psihopedagogi).

Abordarea unor strategii de succes în activităţile didactice destinate elevilor cu dizabilităţi, cu dificultăţi de învăţare sau de adaptare şcolară presupune parcurgerea următoarelor etape:

- cunoaşterea şi evidenţierea evoluţiei în procesul de învăţare al fiecărui elev, folosind un sistem longitudinal de înregistrare a randamentului şcolar;
- identificarea elevilor care întâmpină dificultăţi sau care nu reuşesc să facă faţă exigenţelor programului educativ din şcoală;
- diagnosticarea elevilor cu dizabilităţi sau cu dificultăţi de învăţare;
- depistarea complexului cauzal care a determinat apariţia dificultăţilor de învăţare (prezenţa unor deficienţe, mediul familial, probleme de adaptare, tulburări de comportament, eşec şcolar repetat etc.);
- proiectarea unui curriculum diferenţiat şi personalizat, în funcţie de situaţiile şi problemele identificate;

- desfăşurarea unui proces didactic activ, formativ, cu accent pe situaţiile motivaţionale favorabile învăţării şi pe evaluarea formativă;
- colaborarea cu specialiştii din cadrul serviciilor de sprijin, consiliere şcolară şi antrenarea familiei.

❖ **Curriculumul şcolar în şcoala incluzivă**

Procesul integrării şcolare a copiilor cu cerinţe speciale în educaţie presupune elaborarea şi aplicarea unui plan de intervenţie individualizat, centrat pe folosirea unor modalităţi eficiente de adaptare a curriculumului şi pe diversificarea ofertelor de învăţare în cadrul lecţiilor. Principalele strategii care ar putea fi folosite pentru proiectarea unui curriculum din învăţământul integrat se referă la:

- selectarea unor conţinuturi din curriculumul general, care pot fi înţelese şi însuşite de copiii cu cerinţe speciale, şi renunţarea la alte conţinuturi cu un grad ridicat de complexitate;
- accesibilizarea întregului conţinut printr-un proces de simplificare, astfel încât să fie înţeles şi însuşit de elevii cu cerinţe speciale;
- diversificarea componentelor curriculumului general prin introducerea elevilor cu cerinţe educaţionale speciale într-o varietate de activităţi individuale, compensatorii, terapeutice, destinate recuperării acestora, precum şi asigurarea participării lor în mod eficient la activităţile desfăşurate în învăţământul obişnuit.

În funcţie de tipul/modelul adoptat în programele de integrare şcolară a elevilor cu cerinţe educaţionale speciale în educaţie şi de tipul/gradul deficienţei acestora, practica educaţională a demonstrat eficienţa utilizării mai multor tipuri de curriculum:

- curriculum obişnuit – reprezintă acea categorie de curriculum valabilă pentru toţi elevii şcolii obişnuite ce poate fi accesibilă şi elevilor cu cerinţe speciale dacă este însoţită de o serie de servicii/intervenţii specializate (logopedie, consiliere, fizioterapie, sprijin în învăţare) care să ajute elevul să se adapteze şi să facă faţă activităţilor din clasă;
- curriculum obişnuit parţial adaptat- adaptările se fac la unele discipline ce prezintă un anumit grad de dificultate pentru elevi (limba română, matematică etc.), la care se adaugă intervenţiile specializate şi activitatea profesorului itinerant/de sprijin;
- curriculum obişnuit adaptat- adaptările vizează toate disciplinele, metodologia de predare este individualizată, iar intervenţiile de specialitate, inclusiv ale profesorului itinerant/de sprijin, sunt prezente în mai mare măsură decât în cazul celorlalte categorii de curriculum;
- curriculum special- reprezintă un tip de curriculum conceput special pentru elevii care au un anumit tip şi grad de dizabilitate (deficienţe mentale severe sau profunde, deficienţe asociate); în acest caz avem de-a face doar cu intervenţii specializate asupra deficienţei respective.

În condiţiile elaborării unui program de intervenţie personalizat (a unui curriculum individualizat) pentru elevii care prezintă anumite tipuri de dizabilităţi este necesară respectarea unor cerinţe fundamentale:

- **evaluarea/reevaluarea copilului din punct de vedere medical, psihologic, pedagogic şi social**, în scopul obţinerii unor informaţii pentru stabilirea unui diagnostic diferenţial, nuanţat şi valid;
- **stabilirea obiectivelor programului**, diferenţiat pe domeniile implicate în procesul recuperării şi educării (psihologic, pedagogic şi social) şi într-o formulă operaţionalizată care să faciliteze o evaluare corectă;
- **elaborarea activităţilor şi stabilirea metodelor, mijloacelor şi procedeelor specifice;**

- **alcătuirea echipelor interdisciplinare şi identificarea instituţiilor** ce pot oferi servicii terapeutice, educaţionale şi de asistenţă, care să răspundă tuturor nevoilor fiecărui copil;
- **stabilirea unor căi eficiente de cooperare şi implicare a familiei copilului deficient în susţinerea programului individual de recuperare.**

Reuşita programelor de intervenţie individualizate depinde, în mod esenţial de vârsta copilului: cu cât programul este aplicat la vârste mici şi foarte mici, când copilul receptează mai uşor influenţele externe, cu atât şansele de reuşită sunt mai mari. Este necesară o colaborare activă între cadrele didactice din şcoală şi părinţi/tutori pentru îmbunătăţirea procesului didactic, conţinutului educaţiei şi evaluării procesului instructiv-educativ, pornindu-se în permanenţă de la realităţile şcolii.

Bibliografie:

Gherguţ A., 2005, Sinteze de psihopedagogie specială. Ghid pentru concursuri şi examene de obţinere a gradelor didactice, Editura Polirom, Iaşi.

Gherguţ A., 2006, Psihopedagogia persoanelor cu cerinţe speciale.Strategii diferenţiate şi incluzive în educaţie, ediţia a II-a, Editura Polirom, Iaşi.

ACTIVITĂȚI MATEMATICE

PROF. ÎNV. PRIMAR MATEICIUC CORNELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ VOITINEL

„În fiecare ştiinţă este numai atâta ştiinţă adevărată, câtă matematică conţine.” Immanuel Kant

Matematica este ştiinţa conceptelor cele mai abstracte, de o extremă generalitate şi, paradoxal poate este ştiinţa care-şi găseşte corespondenţă în viaţa de zi cu zi. De la simplul „1 şi cu 1 fac doi” până la concepte ce se construiesc ca diferite *etaje* prin inducţie, deducţie, transducţie.

În primele clase aritmetica are rolul de a acumula cunoştinţe temeinice în legătură cu noţiunile elementare de matematică, de a forma deprinderea de a aplica aceste cunoştinţe în viaţa practică, precum şi de a contribui la dezvoltarea judecăţii, a gândirii logice, a memoriei, atenţiei, la formarea deprinderilor de ordine şi punctualitate, la dezvoltarea şi cultivarea intuiţiei, spontaneităţii, rezolvării rapide a situaţiilor - problemă ce apar. Astfel rezultă că scopul predării matematicii la clasele primare are trei laturi: latura instructivă - dobândirea de către elevi a noţiunilor necesare trecerii la o treaptă superioară de studiu, noţiunilor elementare de matematică referitoare la număr, mulţimi, mărimi, unităţi fracţionare, unităţi de măsură, noţiuni de geometrie, a capacităţilor de calcul oral şi scris, de rezolvare şi compunere de probleme, de utilizare a măsurătorilor şi efectuarea de calcule cu acestea; latura educativă - dezvoltarea la elevi a tuturor facultăţilor mintale, în mod deosebit a gândirii logice, a memoriei şi atenţiei, a voinţei şi spiritului de competiţie, a formării unei capacităţi de muncă ordonată şi conştiincioasă, a spiritului de răspundere, a convingerilor şi concepţiei ştiinţifice despre lume şi viaţă în general; latura formativă - formarea capacităţii elevilor de a utiliza cunoştinţele de matematică la rezolvarea problemelor de viaţă, în cazuri concrete şi neprevăzute. Legarea teoriei de practică şi verificarea adevărurilor matematice prin aplicarea lor în viaţă constituie unul dintre obiectivele importante ale organizării şi desfăşurării procesului de învăţământ, aritmetica aducând o reală contribuţie la adâncirea caracterului practic al învăţământului.

Aritmetica are un rol deosebit în dezvoltarea intelectuală a elevului, în dezvoltarea gândirii logice, adică a unei gândiri consecvente, clare şi precise. Învăţând elevii îşi formează deprinderea de concentrare a atenţiei asupra celor studiate, observă diferite fapte şi relaţii comparându-le şi confruntându-le unele cu altele, rezolvă probleme dezvoltându-şi imaginaţia creatoare. Lecţia de matematică este un bun prilej pentru a forma la elevi deprinderi ca: punctualitate, exactitate, autoverificare, justificare şi motivare. Ei reuşesc să remarce în obiectul observat elemente de asemănare şi deosebire, să separe însuşirile esenţiale şi permanente de cele întâmplătoare, să facă conexiuni între însuşirile esenţiale şi cele permanente într-o singură noţiune. În acest proces extrem de important al abstractizării şi generalizării, se dezvoltă la elevi o gândire abstractă și logică. Odată cu gândirea se dezvoltă şi limbajul elevului, în mod deosebit în acest cadru, cel matematic, căruia îi sunt caracteristice precizia şi claritatea.

Încă din clasa pregătitoare accentul se pune pe formarea şi acreditarea convingerii că toate cunoştinţele dobândite au legătură directă cu viaţa, că ele se caracterizează prin varietatea, amploarea şi complexitatea formelor de utilizare practică şi că tot ceea ce se învaţă are caracter util şi de largă aplicabilitate. În acest sens, lipsesc un număr mai mare de jocuri, concursuri, exerciţii şi probleme practice. Astfel atât educația non - formală cât și educația outdoor pot fi integrate în educația formală pentru a maximiza efectele procesului de învățare.

Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura, reprezintă o puternică sursă experiențe de învățare, facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți și oferă nenumărate beneficii emoționale și mentale. Integrarea educației outdoor în cadrul curiculei școlare implică diferite etape de la planificarea procesului și până la implementare. La matematică întâlnim jocuri, exerciţii şi probleme prin care elevii reuşesc să utilizeze cunoştinţele teoretice *jucându-se în natură*. Prin exerciţii şi probleme, jocuri şi concursuri desfăşurate în afara clasei, în natură, se aprofundează, completează, crează noi exerciţii şi probleme, se distrează şi antrenează şcolarul mic în rezolvarea sarcinilor propuse. Educația outdoor oferă un cadru stimulativ de învățare și astfel posibilitatea de a observa, secvenţial sau integral, evoluţia elevului şi capacitatea sa de a reţine noţiunile teoretice predate la disciplina Matematică. În acest sens câteva exemple de activități matematice ar putea fi:

- măsurarea circumferinței trunchiului unui copac sau lungimea trunchiului până la prima creangă din coroana copacului - elevii vor învăța într-un mod interactiv noțiuni despre unități de măsură;
- compararea masei unei frunze cu masa unei crenguțe, masa unui bulgăre de pământ negru cu masa unui bulgăre de lut galben de aproximativ aceeași dimensiune - elevii vor înțelege într-un mod practic că există obiecte cu mase diferite și volume diferite dar și obiecte cu același volum dar mase diferite;
- marcarea unui traseu între două plante apropiate și apoi un traseu mai lung ce trece pe lângă mai multe plante - elevii vor învăța activ despre linia dreaptă, linia curbă, distanța dintre două obiecte;
- umplerea un vas gradat cu apă dintr-o baltă - elevii vor învăța practic mai ușor despre unități de măsură pentru capacitate, despre proprietățile apei, despre microorganismele și plantele din apă;
- urmărirea liniei imaginare pe care o descrie o pasăre/ o insectă/ un avion în zbor pentru a-l determina pe elev să-și consolideze noțiunea de linie curbă;
- determinarea elevilor să observe cu atenție o ramă dintr-un stup de albine (în condiții de securitate) - vor identifica practic fagurele și figura geometrică corespunzătoare și o vor compara cu figurile geometrice pe care le-au colorat/ desenat pe caietul de matematică;
- îndrumarea elevilor să scape din mână o frunză și un fruct în același timp - vor învăța că aceeași distanță este străbătută cu viteze diferite de obiecte diferite datorită masei;
- prezentarea elevilor a unor straturi de flori care au forma unor figuri geometrice (pătrat, dreptunghi, triunghi, cerc) - vor învăța mai ușor elementele care definesc figurile geometrice;
- într-o zi însorită îndrumarea elevilor să observe linia pe care o descrie raza de lumină - vor înțelege linia dreaptă și vor clasifica/ compara tipurile de linii mai ușor (linii drepte, frânte, curbe);
- parcurgerea împreună cu elevii a conturului unor corpuri din natură: terenuri, curte, straturi de flori, grădină, de jur împrejur clădiri izolate - se vor forma imagini corecte și complete în legătură cu tipurile de linii, perimetru, suprafețe, figuri geometrice;
- observarea în ceea ce privește dimensiunile unor obiecte din mediul înconjurător măsurându-le - elevii își vor forma noțiuni clare și corecte despre *lung, lat* și *înalt*;
- măsurarea împreună cu elevii a unui drum scurt dintre doi copaci aflați de o parte și de alta a drumului - vor învăța concret ce înseamnă lungimea și lățimea iar prin măsurarea apoi a înălțimii copacilor elevii vor învăța într-un mod interactiv aceste noțiuni;
- identificarea împreună cu elevii a unor corpuri din natură care au aceeași formă cu cele care se învață la geometrie (pietre, butuci, fructe) - vor identifica, sorta, compara și compune exerciții și probleme cu ajutorul corpurilor geometrice mult mai ușor;

- desfășurarea unei activități sportive în sala de sport și apoi aceeași activitate în pădure - chiar dacă elevii vor spune că timpul a trecut *mai încet* în sala de sport decât în natură se vor identifica unități de măsură a timpului egale;
- organizarea unei activități de plantare a florilor/ copacilor în parcuri/ grădina școlii - elevii vor participa activ și cu plăcere la activitate, se vor implica și vor comunica dar în același timp își vor consolida cunoștințele dobândite despre numere (numără plantele), sortare (după criteriul culoare/ înălțime, de exemplu), lungime (distanța dintre plante care trebuie respectată pentru a da plantei posibilitatea să se dezvolte corect) descoperind utilitatea practică imediată a cunoștințelor învățate.

Matematica oferă o multitudine de oportunități și situații diverse în care elevul poate rezolva probleme și exerciții. Există o multitudine de exemple practice privind abordarea educației outdoor pentru disciplina școlară *matematica*. Din cele câteva exemple prezentate rezultă deosebita importanță a activităților care fac parte din educația outdoor: se dezvoltă abilitățile de organizare, coordonare, evaluare într-un cadru stimulativ de învățare, se creează un mediu relaxant și motivant în problemele identificate, se îmbunătățește munca în echipă și relațiile dintre participanți.

Integrarea educației outdoor în curricula școlară ar trebui încurajată deoarece se îmbunătățește dezvoltarea personală și profesională a elevului, crește interesul și motivația spre învățare și, prin activități practice desfășurate în afara sălii de clasă, se răspunde unei serii de nevoi care contribuie la creșterea nivelului de bunăstare al elevilor: nevoia de a se simți respectat, de a fi responsabil, de a fi activ, de a fi inclus social și de a se simți în siguranță.

Referințe bibliografice:

Legătura matematicii cu viața (Dumitru Mărcuț, 1973)

MANUAL DE EDUCAȚIE OUTDOOR (Consiliul Local Catunele, 2012)

Metodica predării matematicii (Costică Lupu, 2000)

DIMENSIUNEA INOVATIVA A ACTIVITATILOR EXTRACURRICULARE LA NIVELUL INVATAMANTULUI PRIMAR

Prof.înv.primar Popa Ionela
Scoala Gimnazială Nr.5 Rm. Vâlcea

1.Conceptul de activităţi extracurriculare

Activităţile extracurriculare sunt un produs al educaţiei nonformale, cu accent pe dezvoltarea capacităţilor practice, a intereselor şi a dorinţelor şcolarilor, indiferent de vârstă.[7]

Conform Dicţionarului explicativ al limbii române activităţile extracurriculare sunt cele desfăşurate „ în afara curriculumului şcolar, care nu fac parte din disciplinele de studiu obişnuite”[8].

Activităţile extracurriculare reprezintă, deci, activităţi suplimentare faţă de cele impuse de planurile cadru de învăţământ, organizate la nivelul unităţilor de învăţământ, de obicei pe clase.

2.Rolul şi caracteristicile activităţilor extracurriculare la nivelul învăţământului primar

Fără a diminua importanţa activităţilor formale la nivelul procesului de învăţământ, ca principal mijloc de formare uniformă a competenţelor cerute prin documentele curriculare, consider că, la nivelul învăţământului primar (şi nu numai), acestea nu epuizează cadrul influenţelor formative exercitate asupra şcolarilor.

Activităţile extraşcolare au un rol bine determinat în formarea personalităţii elevilor. Randamentul acestora este favorizat de modul în care se produce învăţarea: dincolo de procesul de învăţământ, într-un cadru mai lejer, în care organizarea are alte aspecte decât cele specifice procesului didactic. Factorii de influenţa asupra dezvoltării şcolarilor se multiplică şi acţionează într-o manieră imprevizibilă.

Principalele caracteristici ale activităţilor extracurriculare la nivelul învăţământului primar pot fi sintetizate astfel:

a) Sunt complementare activităţii şcolare şi sunt venite din necesitatea ca şcolile să ofere experienţe care să permită dezvoltarea de ansamblu a elevilor;

b) În funcţie de tipul activităţilor realizate poate favoriza implicarea factorilor de influenţă a randamentului şcolar (şcoală, familie, societate) . Activităţile extracurriculare reprezintă un element fundamental în relaţia şcoală – familie – comunitate;

c) oferă posibilitatea de identificării aptitudinilor şi talentelor şi contribuie în mod activ la construcţia identităţii şcolarilor. Există astfel, o serie de activităţi extracurriculare precum cluburile de matematică, de şah, cenaclurile, formaţiile şcolarele, cluburile de dans, teatru, sporturi de echipă şi activităţi religioase, etc. Generează un interes sporit faţă de cadrele didactice şi de mediul şcolar.

d) Participarea la activităţi extracurriculare îi ajută pe elevi să-şi dezvolte competenţele de comunicare, în particular, de integrare socială, în general

Indiferent de tipul activităţilor extracurriculare realizate, efectele acestora par să fie, la nivelul tuturor studiilor realizate pozitive. Acestea se pot concretiza în: randament şcolar şi prevenirea eşecului şcolar; reducerea abandonului şcolar; îmbunătăţirea stării psihologice, incluzând un nivel de stimă de sine mai bun, mai puţine griji privind viitorul şi sentiment redus de izolare socială.

---

[7] Cristea Sorin- „Curriculum pedagogic, Editura Didactică şi Pedagogică, 2008, pag. 196
[8] Dicţionarul explicativ român, http://www.dexx.ro/index.php?a=term&d=Dictionar+explicativ+roman&t=extracurricular

3.Tipuri de activităţi extracurriculare

Activităţile extracurriculare pot acoperi o arie foarte largă, cu o tipologie extrem de variată. Pornind de la prelungirea activităţilor şcolare într-un contex exterior şcolii şi până la organizarea de activităţi distincte de cele prevăzute în planurile- cadru, la nivelul şcolii se decide, forma de manifestare a acestora. Chiar dacă în cadrul unităţilor de învăţământ există persoane responsabile („director educativ”, „consilier educativ”, „coordonator activităţi extracurriculare”), la nivelul învăţământului primar, profesorul este cel care derulează aceste activităţi.

Activităţile extracurriculare se pot naşte din obligaţie, din iniţiativă proprie, la propunere sau impuse din diferite organisme (MECS, ONG-uri, etc) . In acest sens exemple reprezentative sunt: stabilirea programului „să ştii mai multe, să fii mai bun!” prezentat în Legea Educaţiei Naţionale, 5 zile în care şcoala îşi schimbă mersul în scopuri educative, recreative, de timp liber; „Let`s Do it Romania!”, ce cuprinde activităţi de ecologizare menite să dezvolte interesul elevilor pentru protejarea mediului. Cel mai frecvente sunt însă activităţile care au la bază iniţiativa şcolii sau a unor profesori, precum concursurile sau realizarea lecţiilor prin intermediul metodelor moderne. Cele mai rar întâlnite activităţi sunt, din păcate, cele care implică instituţiile sau actorii de la nivelul comunităţii, acestea limitându-se la forma unor parteneriate, colaborări sau celebrări ale comunităţii (activităţile realizate alături de Poliţie, Biserică, Dispensar sau cele care au la bază specificul local şi conservarea tradiţiilor).

O analiză comparativă a modului în care se desfăşoară activităţile extradidactice la nivelul colectivităţilor rurale, respectiv urbane indică faptul că diferenţele vin mai degrabă din nivelul financiar şi de dezvoltare al comunităţilor şi nu din lipsa abilităţilor la cei din zona satelor.O idee importantă, care trebuie punctată, este aceea că activităţile extraşcolare suntconsiderate a fi singurele care pot reduce diferenţele resimţite de elevii de la ţară faţă de cei de la oraş, prin prisma parteneriatelor, care dau ocazia schimburilor de experienţă, precum şi apropierea copiilor din cele două medii.

In concluzie, profesorul este cel care trebuie să acţioneze astfel încât să realizeze o corespondenţă optimă între aptitudini şi talente pe de o parte şi tipul activităţilor extraşcolare alese, pe de altă parte. Chiar dacă finalitatea avută în vedere vizează atingerea anumitor obiective instructiv- educative, trebuie să se aibă în vedere nevoia de mişcare, de joc, ce caracterizează această vârstă şcolară.

Bibliografie:

1. Cristea Sorin- „Curriculum pedagogic, Editura Didactică şi Pedagogică, 2008;
2. Crăciunescu Nedelea – „Forme de activităţi extracurriculare desfăşurate cu elevii ciclului primar” , Învăţământul primar nr. 2, 3 / 2000, Ed. Discipol, Bucureşti
3. Legea educaţiei naţionale nr. 1/ 2011 publicată în Monitorul Oficial Partea I nr. 18 din 10 ianuarie *2011*.
4. http://www.dexx.ro/index.php?a=term&d=Dictionar+explicativ+roman&t=extracurricular

Învățământul – de la tradițional la modern

Profesor Novacovici Snejana
Liceul Tehnologic Clisura Dunării
Localitatea Moldova Nouă

În şcolile din România se practică într-o proporţie mai mare modelul tradiţional faţă de cel modern. Elementul cheie în educaţie îl reprezintă elevul care trebuie să realizeze o serie de procese pentru a putea cunoaşte şi utiliza practic informaţiile însuşite. O învăţare eficientă presupune mai întâi înţelegerea faptelor, analizarea acestora, formularea unor idei pe baza cunoştinţelor dobândite ulterior, generalizarea şi abstractizarea lor. Profesorul nu mai este cel care ţine o prelegere în faţa elevilor ci e mediator şi îndrumător în activitatea de învăţare pe care aceştia o parcurg. Predarea se realizează prin utilizarea unor metode activ – participative care să solicite interesul, creativitatea, imaginaţia, implicarea şi participarea elevului,în scopul însuşirii unor cunoştinţe care să–i folosească.

Interesul elevilor pentru lecţii creşte ori de câte ori sunt folosite astfel de metode în predare. Prestanţa profesorului care le foloseşte este şi ea, în mod sigur, mai ridicată.

Metodele tradiţionale, expozitive ori frontale lasă impresia că nu ar mai fi în conformitate cu noile principii ale participării active şi conştiente a elevului. Acestea pot însă dobândi o valoare deosebită în condiţiile unui auditoriu numeros, având un nivel cultural care să-i asigure accesul la mesajul informaţional transmis raportat la unitatea de timp. Metodologia didactică actuală este orientată către implicarea activă şi conştientă a elevilor în procesul propriei formări şi stimularea creativităţii acestora. În acest context, prefacerile pe care le cunosc metodele de învăţământ cunosc câteva direcţii definitorii. Relaţia dinamică-deschisă constă în raporturile în schimbare ce se stabilesc între diferitele metode. Diversitatea metodelor este impusă de complexitatea procesului de învăţare, fiecare metodă trebuie să fie aleasă în funcţie de registrul căruia i se raportează. Amplificarea caracterului formativ al metodelor presupune punerea accentului pe relaţiile sociale pe care le are elevul în procesul de culturalizare şi formare a personalităţii. Reevaluarea permanentă a metodelor tradiţionale vizează adaptarea lor în funcţie de necesităţi şi raportarea lor la evoluţia ştiinţei.

Metodele didactice pot fi clasificate în:

1. Tradiţionale: expunerea didactică, conversaţia didactică, demonstraţia, lucrul cu manualul, exerciţiul;
2. Moderne: algoritmizarea, modelarea, problematizarea, instruirea programată, studiul de caz, metode de simulare(jocurile, învăţarea pe simulator), învăţarea prin descoperire.

Principala metodă de educare a gândirii în învăţământul tradiţional o constituie expunerea profesorului, completată cu studiul individual al elevului. Această metodă a fost criticată, susţinându-se că ea nu favorizează legătura cu practica. Lipsa de legătură cu realitatea vine de la atitudinea elevilor: ei asistă pasiv la expunere, pe care ştiu că trebuie să o repete. Cealaltă metodă tradiţională, convorbirea cu întreaga clasă, antrenează mai mult participarea elevilor, dar elevii sunt ghidaţi, nu ştiu ce se urmăreşte. Aşadar, forma clasică a învăţământului dezvoltă puţin gândirea elevilor.

Ulterior, s-au preconizat diverse moduri de organizare a învăţământului, denumite şcoli active, în care accentul cade pe studiul individual efectuat de elevi. Modul nou, activ, de organizare a învăţământului se dovedeşte superior, dar solicită mult timp. Odată cu descongestionarea programelor şcolare în cadrul reformei învăţământului, se va începe şi activizarea predării în şcoala românească.

Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare. Educaţia pentru participare ii ajuta pe elevi sa-si exprime opţiunile în domeniul educaţiei, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanţi la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant activ la educaţie.În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăţa” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune.

Principalul avantaj al metodelor activ-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra fenomenelor studiate. În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităţilor cognitive de tip superior, gândirea critică. Aceasta reprezintă o gândire centrată pe testarea şi evaluarea soluţiilor posibile într-o situaţie dată, urmată de alegerea rezolvării optime pe baza argumentelor.

A gândi critic înseamnă a deţine cunoştinţe valoroase şi utile, a avea convingeri raţionale, a propune opinii personale, a accepta că ideile proprii pot fi discutate şi evaluate, a construi argumente suficiente propriilor opinii, a participa activ şi a colabora la găsirea soluţiilor. Principalele metode de dezvoltare a gândirii critice sunt:

- metoda Ciorchinelui;
- metoda Mozaic;
- metoda Cubul;
- metoda Turul Galeriei;
- metoda 6/3/5;
- metoda Lotus;
- metoda Pălăriile gânditoare;
- metoda Frisco;
- metoda Schimbă perechea;
- metoda Explozia stelară;
- diagrama Venn;
- metoda Cauză-efect.

În vederea asigurării unui climat pozitiv în sala de clasă, este necesar ca elevii să aibă impresia că au succes în ceea ce fac. Factorii care asigură succesul într-o clasă sunt: formularea de expectanţe pozitive faţă de elevi; utilizarea unor strategii de management educaţional eficient; stabilirea de obiective clare şi comunicarea acestora elevilor; valorificarea la maxim a timpului destinat predării; evaluarea obiectivă.

Eficienţa muncii în grup depinde de claritatea explicaţiei pentru sarcinile de lucru. Profesorii trebuie să ofere explicații cât mai clare şi să se asigure că ele au fost corect înţelese de către elevi.

Metodele tradiţionale au următoarele caracteristici: pun accentul pe însuşirea conţinutului, vizând, în principal, latura informativă a educaţiei; sunt centrate pe activitatea de predare a

profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii, aşadar comunicarea este unidirecțională; sunt predominant comunicative,; sunt orientate, în principal, spre produsul final, evaluarea fiind de fapt o reproducere a cunoștințelor; au un caracter formal şi stimulează competiția; stimulează motivaţia extrinsecă pentru învăţare; relaţia profesor-elev este autocratică, disciplina şcolară fiind impusă.

Aceste metode generează pasivitate în rândul elevilor. La polul opus, metodele moderne se caracterizează prin următoarele note: acordă prioritate dezvoltării personalităţii elevilor, vizând latura formativă a educaţiei;sunt centrate pe activitatea de învăţare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educaţional; sunt centrate pe acţiune, pe învăţarea prin descoperire; sunt orientate spre proces; sunt flexibile, încurajează învăţarea prin cooperare şi capacitatea de autoevaluare la elevi, evaluarea fiind una formativă; stimulează motivaţia intrinsecă; relaţia profesor-elev este democratică, bazată pe respect şi colaborare, iar disciplina derivă din modul de organizare a lecţiei.

Interesul elevilor pentru lecţii creşte ori de câte ori sunt folosite astfel de metode în predare. Prestanţa profesorului care le foloseşte este şi ea, în mod sigur, mai ridicată.

BIBLIOGRAFIE:

- Cerghit, I, 2006, Metode de învăţământ, , editura Polirom, Iaşi
- Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001
- Voicu-Popescu, Corina. Strategii didactice: definiții, delimitări conceptuale. În: EDICT-Revista educației, nr. 12/2017.
- Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001.

METODE DE PREDARE ÎNVĂȚARE CENTRATE PE ELEV

Prof.înv.primar Florea Sofia Nicoleta
Școala Gimnazială Nr.1 Dorobanțu

Metodologia didactică formează un sistem mai mult sau mai puțin coerent, realizat prin stratificarea și cumularea mai multor metode, atât pe axa evoluției istorice, cât și pe plan sincronic, metode care se corelează, se prelungesc unele în altele și se completează reciproc.

În cadrul unui sistem de instruire, metodologia didactică trebuie să fie consonantă cu noile cerințe ale elevilor și societății. Metodologia se cere a fi suplă și permisivă la dinamica schimbărilor care au loc în componentele procesului instructiv-educativ.

Gibbs (1992) dă o definiţie utilă a învăţării centrate pe elev. El afirmă că învăţarea centrată pe elev “oferă elevilor o mai mare autonomie şi un control sporit cu privire la disciplinele de studiu, la metodele de învăţare şi la ritmul de studiu”. Această perspectivă subliniază caracteristicile fundamentale ale învăţării centrate pe elev, promovând ideea că elevilor trebuie să li se ofere un control sporit asupra învăţării prin asumarea responsabilităţii cu privire la:

- ceea ce se învaţă,
- modul cum se învaţă şi de ce
- momentul când se învaţă.

O consecinţă importantă a acestei definiţii o reprezintă necesitatea ca elevii să îşi asume un înalt grad de responsabilitate în contextul învăţării şi să îşi aleagă în mod activ scopurile, precum şi să îşi administreze învăţarea. Astfel, un rol hotărâtor îl are învățătorul în ai învăța pe elevi să învețe.

Cadrele didactice trebuie să demonstreze aptitudinile şi încrederea necesară pentru: a identifica necesităţile individuale de învăţare ale elevilor; a încuraja şi a facilita învăţarea independentă, ajutând elevii să “înveţe cum să înveţe” ; a practica principiile învăţării pe baza includerii; a înţelege şi a utiliza strategii de învăţare activă, centrate pe elev; a înţelege şi a utiliza strategii de diferenţiere; a facilita dobândirea de către elevi a aptitudinilor cheie.

Reușita în realizarea obiectivelor propuse constă în asigurarea funcției formative a învățării. La îndeplinirea acestui scop, concură mai mulți factori, printre care, cel mai important cred că este metoda utilizată de învățător în actul didactic.

Jocul de rol este o metodă pe care am utilizat-o atât în cadrul orelor de limba și literatura română dar și în cadrul orelor de educație civică. Această metodă conduce la realizarea următoarelor obiective: învățarea modurilor de gândire, trăire și acțiune specifice unui anumit statut; dezvoltarea empatiei și capacității de înțelegere a opiniilor, trăirilor și aspirațiilor altora; stimularea aptitudinii de a surprinde, înțelege și evalua orientările valorice ale partenerilor de interacțiune; formarea experienței și competenței de a rezolva situațiile problematice dificile; verificarea corectitudinii comportamentelor formate și destrămarea celor învățate greșit.

Metoda asaltului de idei (brainstorming-ul) este o metodă pe care am aplicat-o în cadrul orelor de limba română, educație civică, științe. Prin această metodă am stimulat creativitatea elevilor și am încurajat exprimarea ideilor, opiniilor, soluțiilor. Scopul acestei metode îl reprezintă enunțarea a cât mai multe puncte de vedere, pentru că nu calitatea contează, ci cantitatea. Astfel am admis și idei așa-zis bizare, nonstandard , s-a reținut orice idée, nu s-a respins nimic, pentru că am învățat regula că nu avem voie să criticăm, să contrazicem, să ironizăm, să amendăm ideile colegilor.

Un obiectiv major în dezvoltarea și formarea personalității elevului a constat în formarea unor capacități de administrare a învățării. Sub acest aspect voi enumera în cele ce urmează câteva activități desfășurate la clasă.

- verificarea faptului că notiţele sunt copiate cum trebuie ; (corect și estetic);
- folosirea culorilor (utilizarea unui cod al culorilor pentru definiții, reguli, exemple/modele, utilizarea chenarelor, sublinierea unor titluri, enunțuri, cuvinte cheie);
- folosirea ilustraţiilor şi diagramelor ca ajutor în procesul de învăţare;
- alcătuirea unei hărţi mentale sau a unei “spidergram” (reţea de cuvinte, ciorchine) ;

  -exemple de ciorchine la matematică „Înmulțirea”, la științe „Anul-anotimpurile-lunile anotimpurilor”, „ Animalele”, la limba română –pentru un scriitor, pentru părți de vorbire, etc.

Ciorchinele este o metodă antrenantă care dă posibilitatea fiecărui elev să participe individual, în perechi sau în grup. Solicită gândirea copiilor, deoarece ei trebuie să treacă în revistă toate cunoştinţele lor în legătură cu un termen – nucleu, reprezentativ pentru lecţie, în jurul căruia se leagă toate cunoştinţele lor.

În urma utilizării la clasă a acestei metode am observat că elevii colaborează, negociază cu plăcere, comunică şi scriu cu mult entuziasm informaţiile necesare îndeplinirii sarcinii date. Nici unul nu-şi petrece timpul pasiv, ci fiecare moment este bine valorificat de fiecare participant.

Ciorchinele este o metodă de brainstorming neliniară, care se poate aplica în etapa de evocare sau reflecţie, în realizarea sensului şi evaluare.

În **evocare**:

- se poate utiliza un ciorchine înaintea scrierii unei compuneri (planul);
- se pot verifica toate cunoştinţele elevilor, bazându-ne pe experienţa lor de viaţă sau pe alte surse de informaţii decât cele de la şcoală în legătură cu tema ce urmează a fi lucrată (evaluare anterioară);
- se pot verifica cunoştinţele acumulate în cadrul altor ateliere şi din experienţa de viaţă personală;
- în verificarea semnelor de punctuaţie şi a ortogramelor etc.
- dezbaterea şi scrierea unui ciorchine pentru a demonstra înţelegerea titlului unei lecţii;
- când facem evaluarea unei unităţi de învăţare, elevii pot trece într-un ciorchine toate informaţiile, urmând apoi compararea şi dezbaterea lor între grupe.

În **realizarea sensului**: o dată cu citirea textului , elevii pot trece informaţiile într-un ciorchine (ce descoperă pe rând în text: loc, timp, personaje, informaţii, mesaje, idei etc.) despre care ar dori lămuriri sau ar vrea să discute etc.

În **reflecţie**:

- ideile principale din text;
- convertirea notiţelor într-o imagine sau bandă desenată (ex. la științe pentru programul zilnic al școlarului);
- folosirea imaginilor pentru explicarea textelor (la limba română și educație civică pentru explicarea unor texte cu conținut civic);
- discutarea unei idei noi şi faptul că o explică folosind propriile cuvinte ;
- rugămintea adresată învățătoarei de a explica din nou lucrurile (o explicație se încheie de regulă cu întrebarea ați înțeles?; elevii care au neclarități adresează rugămintea de a mai explica o dată);
- ascultarea unei povești înregistrate pe CD este mai ușor de înțeles decât citirea cărţii;

- știu/vreau să știu/am învățat, cadranele, cvintetul sunt metode active care presupun o bună autocunoaștere a nivelului de cunoștințe și dezvoltă creativitatea elevului;

Pentru a realiza metoda cadranelor, pagina este împărţită în patru părţi prin trasarea a două drepte perpendiculare. Cadranele se numerotează de la unu până la patru. În metoda cadranelor pot fi cuprinse patru obiective din ziua respectivă, ca de exemplu:

- **cadranul 1** : scoateţi şi apoi scrieţi ideile principale din text
- **cadranul 2** :identificaţi în text şi folosiţi apoi în propoziţii cuvinte scrise cu „m” înainte de „p” sau „b”
- **cadranul 3**:scrieţi trei însuşiri întâlnite în text pentru personajul principal, apoi în dreptul fiecărui cuvânt scrieţi opusul lui
- **cadranul 4** : reprezentaţi printr-un tablou ultimul fragment din lecţie.

Această metodă poate fi folosită în etapele lecţiei dar poate fi şi o excelentă metodă de evaluare a cunoştinţelor însuşite de elevi (în cadrul unei lecţii sau al unui capitol).

- În **evocare**: se poate desena cadranul şi se pot trece obiectivele sub formă de cerinţe; elevii îşi trasează cadranele şi îşi citesc cerinţele; le putem cere apoi să citească lecţia cu atenţie pentru a face însemnările în cadran;
- În **realizarea sensului**: colaborează, comunică, cer sfaturi şi îndrumări cadrului didactic, dezbat şi realizează obiectivele prevăzute;
- În **reflecţie**: se confruntă rezultatele, se dezbat, se analizează, se fac aprecieri.

Metoda cadranelor poate fi aplicată în toate etapele lecţiei sau numai în etapele de reflecţie, realizându-se feed-back-ul învăţării.

Elevii devin treptat conştienţi de puterea lor de utilizare a celor învăţate şi încep să- şi organizeze singuri datele, îşi formulează cerinţe, îşi stabilesc obiective devenind mai independenţi în învăţare (exemplu cer ca temă realizarea unui cadran cu sarcini „personalizate”, acestea fiind foarte variate şi cu multiple valenţe funcţionale .

Îmbinarea cititului cu scrisul, comunicarea cu desenul în gândirea critică fac din activitate un joc în care elevilor le place să se implice. Este o metodă care place elevilor şi care le cere orientare în pagină, le formează gustul estetic, elevii fiind preocupaţi nu numai de ceea ce scriu, ci şi de felul în care scriu.

Majoritatea acestor activităţi presupun o abordare inter şi transdisciplinară a noţiunilor studiate.

Ca învățători avem sarcina să-i învățăm pe elevi să înveţe, să-i abilităm cu diferite tehnici de învăţare eficientă, pregătindu-i în acelaşi timp pentru autoînvăţare şi educare permanentă.

Învăţarea trebuie să fie tot mai mult un proiect personal al elevului, iar educatorul să fie un asistent al acestuia cu rol de organizator, animator, manager al situaţiilor de instruire prin care să faciliteze învăţarea eficientă.

Învăţământul modern preconizează o metodologie axată pe acţiune operatorie, deci pe promovarea metodelor interactive care să solicite mecanismele gândirii, ale inteligenţei, ale imaginaţiei şi creativităţii.

Activ este elevul care “depune efort de reflecţie personală, interioară şi abstractă, care întreprinde o acţiune mintală de căutare, de cercetare şi redescoperire a adevărurilor, de elaborare a noilor cunoştinţe.

Avantajele metodelor active sunt:: transformă elevul din obiect în subiect al învăţării; elevul este coparticipant la propria formare; angajează intens toate forţele psihice de cunoaştere; asigură elevului condiţii optime de a se afirma individual şi în echipă; dezvoltă gândirea critică; dezvoltă motivaţia pentru învăţare; permite evaluarea propriei activităţi.

În concluzie, ideea necesităţii realizării, în şcoală, a unei învăţări active care să-l situeze pe elev în centrul relaţiei pedagogice constituie, în învăţământul actual, un principiu fundamental. Învăţământul modern preconizează o metodologie

axată pe acţiune, operatorie, aşadar pe promovarea metodelor interactive care să solicite mecanismele gândirii, ale inteligenţei, ale imaginaţiei şi creativităţii.

Bibliografie :

1.PROIECTUL PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL RURAL -COMPONENTA 1*, Predarea interactivă centrată pe elev, Modul de dezvoltare profesională a cadrelor didactice;*

2.CONSTANTIN CUCOȘ, *Pedagogie*, Ed.Polirom Iași, 1996;

3.REVISTA *Învățământul primar*, nr.2-3/2000, Ed. Discipol;

4. www.didactic.ro

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC - DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV PROFESORUL INOVATIV

Bocșa Mirela
Școala Gimnazială nr. 129, București

Peisajul nostru educațional se schimbă într-un ritm rapid și, pentru a răspunde nevoilor în continuă evoluție ale elevilor noștri, profesorii trebuie să fie la curent cu aceste schimbări. Profesorii inovatori au *caracteristici* comune care îi diferențiază de ceilalți din domeniu.

Sunt CREATIVI: Nu numai că profesorii inovatori sunt oameni creativi, dar au tendința de a celebra creativitatea în toate formele ei. Profesorii inovatori își dau seama de importanța valorificării și cultivării creativității elevilor lor. O parte a acestui proces include celebrarea diferențelor dintre elevi și diferențierea instruirii pentru a răspunde nevoilor elevilor. Profesorii inovatori știu cât de important este să le permită elevilor să își exploreze propriul potențial creativ.

COLABOREAZĂ: Educatorii inovatori apreciază colaborarea și prosperă în aceste tipuri de medii. Literatura de specialitate și experiența privind colaborarea susțin necesitatea unei viziuni comune împărtășite de profesioniști cu expertiză diversă care caută să creeze un proces inovator pentru a îmbunătăți rezultatele elevilor pentru toți cei implicați. Colaborarea nu numai că duce la o viziune comună împărtășită, dar prin colaborare se obțin noi perspective.

Sunt CURAJOȘI: Profesorii inovatori sunt, în esența lor, curajoși. Ei savurează oportunitățile de a învăța lucruri noi și nu se tem să își asume riscuri în învățarea și predarea lor. Ei nu privesc greșelile ca pe niște eșecuri, ci ca pe niște oportunități de a crește și de a încerca din nou. Curajul lor este o sursă de inspirație!

Connected: Teachers who are considered innovative are connected to the world around them. These connections can digital, community-oriented, and/or oriented toward professional development. Innovative teachers are also deeply connected to the needs of their students.

Sunt CoNECTAȚI: Profesorii care sunt considerați inovatori sunt conectați la lumea din jurul lor. Aceste conexiuni pot fi digitale, orientate către comunitate și/sau orientate către dezvoltarea profesională. Profesorii inovatori sunt, de asemenea, profund conectați la nevoile elevilor lor.

Au COMPASIUNE: Compasiunea este o trăsătură esențială pe care educatorii inovatori trebuie să o posede. Pentru a se implica pe deplin și a fi motivați să învețe, elevii trebuie să simtă că profesorilor lor le pasă de ei. Compasiunea face legea.

Sunt IMPLICAȚI: Mai presus de orice, profesorul inovator este angajat în învățarea pe tot parcursul vieții. Ei își dau seama că această formă de angajament este necesară pentru a fi cu adevărat inovator și pentru a le oferi elevilor lor cea mai bună experiență educațională posibilă. Profesorii inovatori sunt, de asemenea, angajați în practica reflexivă. Aceștia recunosc valoarea pe care o are reflecția în îmbunătățirea predării lor!

Sunt "Agenți ai schimbării": Este clar că profesorii inovatori pot deveni chiar "agenți ai schimbării". Societatea în schimbare rapidă de astăzi cere profesorilor să fie capabili și dornici să facă față numeroaselor provocări ale schimbării. În școlile de astăzi, este nevoie de profesori care să fie adevărați agenți ai schimbării, deci de profesori care sunt dispuși să învețe și să se schimbe din "interior" (impulsul intern de a reflecta și de a da sens lucrurilor) și din "exterior" (satisfacerea cerințelor externe), atât individual, cât și în colaborare cu alții din școlile lor.

Profesorii care sunt "agenți ai schimbării" sunt pozitivi, motivanți, încrezători, angajați, deschiși la idei noi și, astfel, dispuși să își asume riscuri. Mai mult, sunt persoane care învață pe tot parcursul vieții. Profesorii ca agenți ai

schimbării par să învețe din și prin munca lor, de la și cu colegii lor; aceștia își folosesc capacitatea de a lua inițiative pentru a se dezvolta din punct de vedere profesional și pentru a-și îmbunătăți sau schimba practica didactică.

Mai mult, adevărații agenți ai schimbării meditează în mod regulat asupra calității practicii lor zilnice de predare și a educației la nivelul școlii și acționează în consecință.

Școala românească urmează un curs firesc de dezvoltare și inovare. Cerințele sociale și experiențele de viață reușesc să exploreze adevăratele caractere inovative ale profesorilor dornici de perfecționism și evoluție profesională. Nu există progres fără dorință și inovație fără curaj!

Este de la sine înțeles ca un profesor care este autentic inovator este reflexiv și încearcă mereu să rămână la curent cu tendințele din educație - nu pentru că trebuie, ci pentru că așa vrea.

Profesorii inovatori sunt ei înșiși cursanți. Pasiune! Dragostea pentru explorare! O dorință de a interioriza informațiile la nivel personal. Dorința de a-și asuma riscuri, de a împărtăși și de a ilumina!

“ Învățământul românesc – de la modelul tradițional la modelul inovativ”
Profesorul facilitator

prof. înv. primar Zaharia Andreea Valentina
Școala Gimnazială Nr.2 “ Diaconu Coresi ” Brașov

Rolul profesorului în facilitarea învățării din perspectiva rezultatelor învățării

Profesorul a avut şi va avea în continuare un rol esenţial în formarea elevului, în desăvârşirea personalităţii acestuia. Dacă în trecut, dascălul decidea totul cu privire la procesul instructiv-educativ, acum el trebuie să devină doar un liant în formarea elevului, un suport pentru dezvoltarea autonomiei şi pentru formarea în spiritul responsabilităţii şi culturii civice.

Dacă altădată metoda predominantă de desfăşurare a lecţiei era expunerea, care oferea posibilitatea profesorului să-şi etaleze bagajul de cunoştinţe, astăzi se pune accent pe metode moderne,interactive, care să transforme profesorul în manager al învăţării, iar elevului să i se creeze cadrul unei manifestări proprii, pentru a-şi putea forma puncte de vedere personale,experienţe şi trăiri din care poate învăţa lucruri noi şi utile pentru viitor.

Aşadar, cadrul didactic nu mai este transmiţător, ci facilitator de cunoştinţe, folosind dialogul şi cooperarea în relaţia cu elevii. Acest profesor va şti să coordoneze procesul educativ, astfel încât toţi elevii să atingă obiectivele stabilite şi va fi capabil, de asemenea, să-l ajute pe elev să-şi formeze capacităţi de muncă individuală şi să folosească ceea ce a dobândit.

Școala trebuie să încurajeze formarea unui spirit critic, a unor atitudini pozitive și a studiului individual, antrenând elevii în activităţi diverse şi diversificate, pentru a-i face să renunţe la rolul pasiv.Profesorul îndeplinește o profesiune de o deosebită importanță, aceea care asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socio-profesională, morală și cetățenească.

Profesiunea didactică este asociată cu câteva categorii fundamentale de roluri, acceptate de majoritatea sistemelor de formare a profesorilor: proiectare, managementul și organizarea activităților de învățare, consiliere psiho-educațională, managementul clasei de elevi, comunicare cu elevii, părinții și colegii, dezvoltare profesională de-a lungul vieții, participare la perfecționarea procesului educațional și a inovațiilor din școală, oferirea de servicii educaționale pentru comunitate etc.

Personalitatea profesorului în condițiile învățământului actual presupune și o serie întreagă de calități, determinate de specificul și complexitatea muncii pe care o desfășoară. Profesorul își asumă deci o multitudine de roluri, a căror

exercitare este dependentă de personalitatea lui. În școală, profesorul este conducătorul activității didactice care se desfășoară în vederea realizării obiectivelor prevăzute în documentele școlare.

Profesorul este cel care orientează și stimulează curiozitatea naturală și interesul spontan al elevilor pentru descoperire, cel care îndrumă și încurajează activitatea de organizare şi integrare a datelor culese, a cunoştinţelor reactualizate în vederea aplicării lor la soluţionarea problemelor date, lăsându-le: libertatea de examinare a faptului real ori de analiză critică a conţinutului unui text; independenţă în activitate; operativitate şi rapiditate în reacţii (cognitive, afective, motrice); deplină responsabilitate pentru ceea ce întreprind.

În funcţie de necesităţi, de gradul de autonomie sau semiautonomie a învăţării, el poate interveni din când în când, canalizând energiile partenerilor săi. Astfel, el este cel care oferă explicaţii, dă lămuriri, răspunde la întrebări, îi ajută să utilizeze corect anumite materiale, instrumente sau utilaje, caută să-i ajute să evite devierile inutile, încercările fără obiect, eventualele erori şi pierderi de timp.Profesorul este cel care, ţinând seama de logica învăţării, orientează ceea ce elevii au de făcut, devine ghid al demersului lor euristic, canalizându-i în direcţia obţinerii rezultatelor aşteptate, în loc de a le impune într-o manieră directă, dinainte stabilită cu mai multă sau mai puţină rigurozitate.

Asumându-şi o multitudine de roluri, profesorul trebuie să conştientizeze că exercitarea lor depinde de personalitatea pe care şi-o modelează. În acest sens, un rol deosebit în exercitarea acestei profesiuni îl au anumite componente ale personalităţii: cultura profesională, calităţile atitudinale şi cele aptitudinale. De fapt, pentru ca anumite cunoştinţe să fie transmise de la o persoană la alta şi acceptate, trebuie întotdeauna ca între ele să existe un schimb afectiv format din încredere şi dispoziţie receptivă dintr-o parte şi din alta.

Rolul profesorului poate să fie analizat şi din perspectiva relaţiei profesor-elev. Având în vedere valorile societăţii contemporane (libertate, responsabilitate, toleranţă, cooperare), se impune o nouă abordare a relaţiei profesor-elev: asumarea de către profesor şi elevi a unei responsabilităţi morale comune în cadrul relaţiei educaţionale, conducând la angajarea afectivă şi efectivă în procesul educaţional; recunoaşterea reciprocă a „dreptului de a fi altfel” şi valorizarea fiecărei fiinţe umane în parte, indiferent de cât şi de cum este diferită; încrederea în posibilităţile fiecărei fiinţe umane de a progresa; recunoaşterea faptului că toţi elevii şi profesorii sunt parteneri sociali cu funcţii complementare, dar cu responsabilitate comună; considerarea şcolii ca mediu de construcţie culturală; renunţarea la principiul „căii optime unice” şi conştientizarea faptului că majoritatea problemelor sociale şi umane au mai multe soluţii echi-finale şi echivalente; promovarea autenticităţii şi sincerităţii – a fi tu însuşi este mai important decât a avea dreptate. Educaţia se sprijină pe patru piloni importanţi: a învăţa să ştii, a învăţa să faci, a învăţa să trăieşti împreună cu alţii şi a învăţa să fii. În funcţie de această optică, dar şi de implicaţiile globalizării asupra indivizilor, ale problematicii lumii contemporane, educatorii din învăţământ urmează să îndeplinească roluri noi.

INSTRUMENTE DE LUCRU LA ORA DE LIMBA FRANCEZĂ, PROFIL TEHNIC: DICȚIONARUL ELEVILOR

Prof. Popa Daniela,
Liceul Tehnologic *Ion I.C. Brătianu*, Timișoara

Dicţionarul român-francez pentru meseriile modei şi industriilor conexe, elaborat de un grup de elevi coordonați de trei cadre didactice din liceul nostru, s-a născut ca unealtă de lucru pentru orele de specialitate și limba franceză, în urma implicării școlii într-un proiect de mobilitate cu un liceu profesional din Albi, Franţa, ai cărui elevi s-au dedicat stagiilor de practică în întreprinderi cu profil textil şi de coafură din Timişoara.

Sub coordonarea unui profesor de limba franceză, pentru partea lingvistică, a unui profesor-inginer pentru partea tehnică, şi a unui profesor de arte, pentru partea ilustrată, ne-am propus să traducem termeni tehnici din domeniul modei, coafurii, pielăriei şi industriilor conexe modei, în perspectiva următoarelor obiective:

1. motivarea şi comunicarea într-o limbă străină. Orice dicţionar se doreşte un suport care să faciliteze transmiterea şi înţelegerea de informaţii. Dicţionarul nostru român-francez îşi propune acest obiectiv în domeniul pe care îl organizează. meseriile modei şi industriilor conexe.
2. realizarea transferului de valori culturale în domeniile esteticului, coafurii şi creaţiei vestimentare: suntem cei mai îndreptăţiţi să căutăm să aşezăm cuvintele în limba franceză, limba modei, a frumuseţii, a esteticului. Parfumul limbii franceze repune în drepturile sale acest domeniu privilegiat al esteticului.
3. facilitarea înţelegerii textelor şi a mesajelor de specialitate în limba franceză: termenii tehnici textili acoperind 80 % din conţinut, dicţionarul se doreşte o unealtă de comunicare pentru specialiştii textilişti.
4. facilitarea exprimării în limba franceză pentru prezentarea de expuneri de specialitate: viitorii textilişti vor găsi în utilizarea dicţionarului un instrument ajutător în realizarea unor proiecte de formare profesională sau în investiţii lingvistice de ordin personal în acest domeniu.
5. colaborarea între specialiştii textilişti: acest dicţionar tehnic va permite comunicarea bilaterală în domeniu cu specialiştii străini.

Orice proiect ştiinţific de anvergură presupune, pe lângă obiectivele cercetării, un conţinut bine delimitat, organizat prin metode ştiinţifice riguroase.

Acest dicţionar propune un număr termeni din domeniul tehnic textil, estetică şi îngrijire corporală, precum şi din coafură, organizaţi în ordine alfabetică, din categorii gramaticale de bază: substantive, verbe şi adjective:

Apret s.n.- apprêt n.m., cati n.m. / Apreta vb. - apprêter vb.; a apreta stofă catir, écatir les tissus; a apreta stofă, piele apprêter des étoffes, du cuir; a apreta lenjerie empeser le linge / Apretare s.f. - apprêt n.m., apprêtage n.m., catissage (des tissus) n.m. / Apretat adj.- apprêté, empesé, cati, écati adj. / Apretor s.n. - apprêteur n.m, catisseur n.m., écatisseur n.m. / Apretură s.f. - apprêtage n.m.

Unii termeni se regăsesc în relaţie de singularitate cu contextul în care apar, ei fiind prezenţi doar în jargonul textiliştilor. O serie de termeni însă, precum cei prezentaţi mai sus, apar într-o relaţie de multifuncţionalitate cu contextul, ei fiind utilizaţi atât în limbaj profesional cât şi în limbaj tehnic. Termenii ne-au fost cu generozitate oferiţi de manualele şcolare de specialitate, precum şi de alte resurse explicative: *Dicţionarul tehnic poliglot*, apărut la Editura Tehnică, Bucureşti, în anul 1963, *Dicţionar vizual francez-român*, apărut la Editura Litera Internaţional, în anul 2006, *Manualul inginerului textilist*, vol. I, II, III, apărut la Editura Agil, în anul 2003.

Metode de realizare a dicţionarului - Perspectiva privilegiată de acest dicţionar este aceea a *Cadrului European Comun de Referinţă pentru Limbile Străine*, ce conferă utilizatorului limbii o nouă dimensiune, aceea de actor social trebuind să îndeplinească sarcini inclusiv profesionale, în circumstanţe date şi într-un mediu de acţiune clar definit. Vorbitorul de limbă străină nu mai este un actor pasiv ce transmite un mesaj într-o limbă, el trebuie să însoţească mesajul transmis cu gesturi şi atitudini ce îi vor permite să îl explice în funcţie de reacţiile interlocutorului. Un utilaj textil nu are doar un nume - indiferent de limba în care acest nume este rostit. El presupune un mod de funcţionare şi întreţinere ce nu de puţine ori trebuie explicat. Iată că misiunea vorbitorului utilizator de limbă profesională dobândeşte un nou grad de complexitate, apelul la un dicţionar devine obligatoriu. Acest dicţionar român-francez al meseriilor modei îşi propune sa ajute vorbitorul să-şi îndeplinească rolul de actor social-profesional în domeniul textil.

Iată cum au ajutat la naşterea lui metodele de lucru alese de autori: în urma **analizei** resurselor, am procedat la **selecţia** termenilor specifici domeniului meseriilor modei şi industriilor conexe, la **armonizarea** lor cu realităţile contemporane, la **traducerea** lor în limba franceză, urmată de o ultimă etapă a **verificării** lor prin identificarea în contexte lingvistice franceze.

Accesul la sens este simplu şi sistematic graţie demersului abordat în construcţia dicţionarului:

1. Am ordonat termenii în ordine alfabetică, am aşezat expresiile conţinând cuvântul de bază în ordine alfabetică:

Fibre s.f. - fibre n.f. ; aglomerare de fibre s.f. - agglomeration n.f.; benzi de fibre ruban de fibres; fibră acrilică - fibre acrylique; fibră animală - fibre animale; fibră artificială - fibres artificielles; fibră artificială scurtă - fibran(n)e; fibră de bumbac - fibre de coton ; fibră de in - fibre de lin; fibră de mătase - fibre de soie; înşiruire de fibre - enfilage de fibre etc.

2. Am folosit următoarele abrevieri în realizarea articolelor: adj. pentru *adjectiv*, s. pentru *substantiv*, f. pentru *feminin*, n. pentru *neutru*, pl. pentru *plural* şi pentru *nom* (*substantiv* în limba franceză), pl. pentru *plural*, vb. pron. pentru *verb pronominal* în limba franceză), vb. pentru *verb*: Fibros adj. - fibr/eux-euse adj. ; Gaică s.f.- bride n.f. ; Imprimeu s.n. - tissu imprimé n.m.; Resturi s.n.pl.- coupons n.m.; Scămoşa vb. pron. - effilocher vb. pron., cotonner vb.

3. Am încercat să vă trezim interesul pentru limba franceză cu un proverb pentru fiecare literă a dicţionarului. *Le Robert des locutions et proverbes*, apărut la editura Dictionnaires le Robert, din Paris, în 1994, ne-a oferit cu generozitate o sumă de proverbe şi dictonuri conţinând termeni textili. Etimologia comună a facut posibilă utilizarea unor cuvinte-surori pentru aceeaşi literă, în cele două limbi : **lână** (română) – **laine** (franceză), pentru majoritatea literelor. Sensul proverbului va fi uşor de dedus graţie cuvântului din domeniul textil pe care îl conţine: *Donne-moi **la laine** et demain tu auras un mouton.* - Dar din dar se face raiul.

4. O planşă color prezentând un obiect din domeniul textil specific literei vă va permite sa anticipaţi cuvântul de bază debutând cu litera respectivă.

Originalitatea demersului de construcţie a dicţionarului - Acest proiect se dovedeşte inedit prin reunirea efortului unei echipe de profesori şi elevi într-o abordare interdisciplinară, propunând o colaborare pe coordonate lingvistice şi tehnice nouă în peisajul creaţiei de acest tip. Ea oferă siguranţa lecturii unui text tehnic acoperind tematica de actualitate aferentă meseriilor modei şi industriilor conexe ei, în cele două limbi europene. Dimensiunile de tipărire fac din acest dicţionar un instrument practic şi uşor de utilizat, structurarea pe verticală a termenilor (în ordine alfabetică) conferă rapiditate căutării, verificarea sensurilor în lucrările de specialitate nefiind necesară, rolul dicţionarului bilingv fiind prin definiţie acela de a transpune sensurile într-o limbă străină în urma unui astfel de procedeu. În plus, tehnicul se prelungeşte către cotidian graţie proverbelor ce vor îndulci exprimarea.

Bibliografie:

Asociaţia generală a inginerilor din România, Societatea inginerilor textilişti din România, *Manualul inginerului textilist*, vol. I, II, III, ed. Agil, 2003

Gorunescu, Elena, *Dicţionar de proverbe român-francez*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti 1978

Popa, D., Țâmpău, E. (coordonatori), Dicţionar român-francez pentru meseriile modei şi industriilor conexe, 2008, Ed. Eurostampa, Timișoara

*** *Dicţionar tehnic poliglot*, Editura Tehnică, Bucureşti, 1963

ROMANIAN EDUCATION - TRADITIONAL TO INNOVATIVE MODELS

Prof. Popa Florina
Liceul Tehnologic de Industrie Alimentară, Timișoara

When one sets out to teach a class, the ultimate goal is to help adults speak English better than they have before. Teaching a higher level of English to adults is not an easy task. The person who does the teaching must keep in mind that when an adult graduates from a language course, they go into a working environment where they are expected to think at a higher level of cognition. They are expected to analyze, to synthesize, to evaluate, and they have to do it in a language that is not their first language. Therefore, we need to ask ourselves, ‘how can a teacher help an adult learn English more quickly, easily and effectively in a short period of time?’ We all know that adults are ‘experienced learners with a purpose’, and that they are usually less hindered by shyness, have a wealth of life experience and can give their opinion on a wide range of topics. But, is that an accurate description of a typical adult of today’s modern age, or are we confronting with a new ‘brand’ of adult?

Adults are not the same as they used to be even a generation ago let alone a few generations ago, times have changed since the last two decades due to globalization, development of modern technology, exposure to unlimited information on the Internet and the uncensored media. All the drastic changes in the world influence the way a person thinks, feels, and talks.

Even in the classroom, lessons are not the way they used to be. Methods and techniques of teaching have developed rapidly over the years due to the modernization that the classrooms have undergone. Nowadays we have computers, projectors, access to unlimited internet connection, things that did not exist 50 years ago in class. Considering these issues, the person who is teaching English as a second language can take advantage of the ever-changing world and bring it into the classroom. When teaching, focus must be put not only on language content, but also on relevance of the content (is the topic relevant to the learner, does it interest him/her), and on the learner’s psychological state (how tolerant is the learner with ambiguity). When the message is understood than the speaker will unconsciously acquire the language, this technique is called comprehensible input.

Let us look at a few core principles that help improve the learning experience for adult students and the teaching practice for professors. First, students must develop their critical thinking skills. When students listen to language or read something, they must ask a certain number of questions, for example, is the speaker being specific, is he comprehensive, is he looking at the burden of proof, is there an applicability, is there an experimental data to support that claim if the speaker is talking about a scientific topic. Second, students must detect logical fallacies. When students listen to language or read something, they need to identify the mistakes people make in the reasoning process, look for false cause and effects situations (a good example of fallacy is the statement ‘every time I forget my umbrella at home it starts to rain’, the action of forgetting ones umbrella at home cannot influence the weather). Third, allow students to think about thinking. The basis of all learning is remembering. And last, allow students to soak their brains into learning (students need to listen to a lot of language) and immerse them in contexts that are relevant to them.

In conclusion in order to enhance professional and personal growth, teachers and students need to step outside the world of the classroom. In order to grow, we need to be open to the possibility of change. The ancient Chinese philosophy of Tao sees everything in the universe as interdependent and constantly changing. We, like everything else, are a part of this process. Change is a natural phenomenon. We do our best when trying to act in accordance with nature, using minimal interventions rather than strong force. Thus, in the Taoist view, we do not need to struggle to change ourselves. Rather we

need to be aware of the world around us and our place in it and remain open to moving with the changes that take place and involve us. In other words, be here now, fully and alertly.

Bibliografie:

1. Adriana Vizental, Strategies of Teaching and Testing English as a Foreign Language, editura Polirom, 2007
2. Dorina Sălăvăstru, Psihologia Educatiei, editura Polirom, 2004
3. Jim Scrivener, Learning Teaching, editura Macmillan 2014
4. Jeremy Harmer, The Practice of English Language Teaching, editura Pearson, 2007
5. www.onestopenglish.com
6. www.busyteacher.com

METODELE INTERACTIVE ŞI UTILIZAREA ACESTORA ÎN PROCESUL DE DESCOPERIRE A TALENTELOR COPIILOR

Prof.intinerant: Grigore Manuela
Școala Gimnazială „Matei Basarab” Târgoviște, jud. Dâmbovița

Învățarea școlară e un proces orientat spre obiective precise, pentru ca pregătirea tinerilor să se realizeze în perspectivă (prezent și viitor). Învățarea școlară are caracter educativ, formativ, nu urmărește numai transmiterea de informații, ci dezvoltă morala și intelectul persoanei. Învățarea școlară e un proces organizat de asimilare de către școlari a unor informații, de formare a unor priceperi și deprinderi și a atitudinilor care să le permită adaptarea la societate și modelarea propriei persoane.

Prin „metodă de învăţământ” se înţelege o modalitate comună de acţiune a cadrului didactic şi a elevilor în vederea realizării obiectivelor pedagogice. Cu alte cuvinte, metoda reprezintă „un mod de a proceda care tinde să plaseze elevul într-o situaţie de învăţare, mai mult sau mai puţin dirijată”. În anumite situaţii, o metodă poate deveni procedeu în cadrul altei metode.

Metodele de învăţământ sunt un element de bază al strategiilor didactice, în strânsă relaţie cu mijloacele de învăţământ şi cu modalităţile de grupare a elevilor. De aceea, opţiunea pentru o anumită strategie didactică condiţionează utilizarea unor metode de învăţământ specifice.

Utilizarea metodelor interactive de predare – învăţare în activitatea didactică contribuie la îmbunătăţirea calităţii procesului instructiv - educativ, având un caracter activ – participativ şi o reală valoare activ – formativă asupra personalităţii elevului.

Conduita creativă a cadrului didactic este unul din factorii care asigură dezvoltarea potenţialului creativ al elevilor. Predarea, ca proces creativ, presupune ca profesorul să medieze între elev şi lumea cel înconjoară. El trebuie nu numai să organizeze spaţiul şi activitatea, ci şi să participe alături de elevi la elaborarea cunoştinţelor; să servească drept model în legăturile interpersonale şi să încurajeze interacţiunile cooperante dintre elevi; să-i îndrume cum să-şi folosească timpul, spaţiul, echipamentul şi materialele; să ajute individul sau grupul să extragă din experienţe informaţiile necesare, valorile şi să le interpreteze şi evalueze. În procesul instructiv-educativ este necesară schimbarea poziţiei faţă de copil. El trebuie considerat drept un participant activ şi creativ la propria formare, trebuie luate în consideraţie progresele semnificative pe care le-a făcut în această perioadă plină de transformări sociale, economice, culturale. Elevii culeg informaţii din tot mai multe surse şi cât mai variate.

Şcoala trebuie să ţină pasul cu noul, actualizând atât cunoştinţele cât şi metodele. Trebuie avut în vedere că, formarea unor deprinderi de învăţare interactiv-creativă, antrenând efortul intelectual din partea elevului, cu cât sunt mai de timpuriu formate, fixate şi consolidate, cu atât au un efect formativ mai eficient, materializat în dezvoltarea capacităţilor intelectuale superioare şi a aptitudinilor specifice actului creator. Condiţiile şi situaţiile specifice care pot duce la dezvoltarea spiritului investigativ, a gândirii divergente, a atitudinii creative şi active în şcoală, pot fi considerate următoarele: încurajarea elevilor să pună cât mai multe întrebări; limitarea constrângerilor şi a factorilor care produc frustrare; stimularea comunicării prin organizarea de discuţii şi dezbateri între elevi, între profesor şi elevi; activizarea elevilor prin solicitarea lor de a opera cu idei, concepte, obiecte în vederea reconsiderării acestora şi a emiterii de noi variante; cultivarea independenţei cognitive, a spontaneităţii şi a autonomiei în învăţare;stimularea spiritului critic constructiv, a capacităţii de argumentare şi de căutare

a alternativelor; favorizarea accesului la cunoaştere prin forţe proprii, stimulând atitudinea reflexivă asupra propriilor demersuri de învăţare; posibilitatea de a contesta „lămuritul” şi „nelămuritul” în lucruri şi în fapte.

Elevul activ şi creativ se caracterizează prin spirit de independenţă în muncă, o gândire care se desfăşoară pe traiecte lungi, fără bariere de ordin cognitiv, manifestând o puternică şi neobişnuită tendinţă de a explora şi de a crea. Copiii din această categorie sunt mai puţin interesaţi de activitatea în echipe şi au tendinţa de a-şi întocmi un plan personal de lucru, păstrând legătura numai cu un număr restrâns de prieteni.

Elevul creativ şi dinamic îşi dovedeşte capacitatea de a se detaşa de informaţii, de a se mişca liber în sfera cunoştinţelor, are iniţiativă şi spirit independent, manifestă o vie şi permanentă curiozitate, iese din şablon şi pune în discuţie probleme interesante. Elevul cu potenţial creativ înalt are încredere în forţele proprii şi este capabil de o corectă autoevaluare. În relaţiile cu cei din jur manifestă comportamente controlate, vrând să ofere o bună imagine atât în faţa profesorilor cât şi în faţa colegilor.

Bibliografie:

Cristea, Sorin, *Metodologia instruirii/ procesului de învățământ*, Editura Didactica Publishing House, București, 2018

Oprea, Crenguţa-L. *Strategii didactice interactive*. Bucureşti: Editura Didactică şi Pedagogică, 2009

Ioan, Cerghit, *Metode de învățământ*, Iași, Ed. Polirom, 2006

Metode de evaluare

prof. Radu Bogdan Călin
Colegiul Național ”Preparandia-Dimitrie Țichindeal ” Arad

Evaluarea didactică este o formă extinsă a verificării și se realizează în mod etapizat, pe parcursul mai multor activități școlare, la capătul cărora cadrul didactic poate să aprecieze nivelul de pregătire pe care îl are elevul în acel moment.

O evaluare didactică eficientă presupune reglarea instruirii prin însuși activitatea elevului, acesta fiind cel care prefigurează strategiile de reglare a acțiunii de învățare, astfel evaluarea devine un instrument de formare de care elevul poate să dispună pentru a-și crea propriile modalități de învățare pentru a conduce la atingerea propriilor obiective.

Clasificarea metodelor de evaluare solicită raportarea la un criteriu relevant din punct de vedere pedagogic, coerent şi consecvent în contextul paradigmei afirmate istoric ca model de abordare a teoriei generale a instruirii/didacticii generale.

Paradigma curriculumului, afirmată istoric în pedagogia/societatea postmodernă, impune, în plan normativ superior, axiomatic, integrarea continuă a acţiunii de evaluare în structura de funcţionare a activităţii de instruire, angajată strategic, cu funcţie de reglare-autoreglare a acesteia, realizată permanent la nivel de activitate de predare-învăţare-evaluare.

Putem identifica următoarele categorii:

a) metodele de instruire sunt concepute ca metode de predare-învăţare-evaluare;

b) orice metodă de instruire poate fi valorificată curricular ca:

b-1) metodă de evaluare;

b-2) tehnică de evaluare, integrabilă în structura altor metode de instruire care au resurse docimologice limitate – de exemplu, metoda conversaţiei utilizabilă ca tehnică de evaluare integrată în structura unei metode cu resurse docimologice limitate (prelegerea);

c) criteriul utilizat pentru clasificarea metodelor de instruire poate fi valorificat la nivelul metodelor de evaluare – vezi metodele de evaluare bazate predominant pe:

c-1) comunicare (conversaţia, dezbaterea; lucrările scrise etc.);

c-2) investigarea realităţii (observarea, experimentul, descoperirea, demonstraţia, investigaţia, proiectul etc.);

c-3) acţiune practică (lucrările practice, jocul didactic etc.);

c-4) tehnici de instruire programată (instruirea pe calculator).

Clasificarea consacrată, în ultimii ani, în literatura de specialitate apelează la criteriul istoric sau cronologic care induce, în mod artificial, o delimitare valorică între metodele de evaluare tradiţionale/clasice şi metodele de evaluare moderne/alternative. Din această perspectivă, sunt delimitate două categorii de metode de evaluare: a) metode de evaluare tradiţionale, clasice, bazate pe: a-1) probe orale, a-2) probe scrise, a-3) probe practice; a-4) teste docimologice; b) metode de evaluare moderne, alternative, bazate pe: a) observaţie/observare sistematică; b) investigaţie; c) elaborare de proiecte; d) autoevaluare; e) elaborare de portofoliu (clasic, electronic, digital).

Cursurile şi tratatele de pedagogie publicate în România preiau, de regulă, în mod necondiţionat acest model de clasificare a metodelor de evaluare, plasate în raporturi de opoziţie, întreţinute şi în cadrul unor cercetări pedagogice obiectivate la nivel de lucrări de licenţă, de disertaţie şi de doctorat. Sunt semnalate însă şi poziţii nuanţate care au ca

premisă ideea că „această clasificare este una relativă, flexibilă“. Validarea sa este infirmată de realitatea docimologică existentă la nivelul procesului de învăţământ, care probează faptul că: a) poziţionarea tranşantă a celor două categorii de metode de evaluare (tradiţionale/clasice – moderne/alternative) nu este întotdeauna convingătoare; b) „metodele tradiţionale şi cele moderne pot să coexiste în diferite combinaţii“, necesare în cadrul paradigmei curriculumului care impune în plan normativ, axiomatic: b-1) integrarea deplină, permanentă a acţiunii de evaluare în orice activitate de instruire; b-2) aprecierea calitativă a rezultatelor evaluate, în termeni de produs, dar şi de proces.

Critica modelului de clasificare analizat trebuie realizată şi din perspectivă epistemologică. La acest nivel, semnalăm o dublă inconsistenţă (şi inconsecvenţă): a) istorică – metoda conversaţiei euristice, fixată în zona metodelor tradiţionale, având o evidentă actualitate modernă şi chiar postmodernă (vezi reconstrucţia acesteia sub formula de „dialog socratic“); b) logistică/axiomatică – metodele tradiţionale de evaluare fiind definite în termeni de probe docimologice (orale, scrise, practice), în timp ce metodele moderne de evaluare reiau în titulatura lor formula consacrată la nivelul unor metode de instruire bazate prioritar pe cercetare (observaţia, investigaţia, proiectul).

Se poate realiza o învățare pertinentă și eficientă doar dacă profesorul ține cont de feedback-ul oferit de evaluare, prin operațiile de măsurare și apreciere a rezultatelor școlare obținute de elevi. Evaluarea completează intervenția cadrului didactic asupra elevului. Aceasta ghidează activitatea profesorului și a elevului și contribuie la adoptarea deciziilor legate de optimizarea procesului instructiv-educativ.

Evaluarea școlară

prof. Radu Mihaela Adela
Colegiul Național ”Moise Nicoară” Arad

În procesul instructiv-educativ, alături de predare și învățare, evaluarea are un rol determinant în aprecierea nivelului de cunoștințe dobândite de către elevi, pe de o parte, dar și a capacităților și deprinderilor acestora, pe de altă parte. Ea este un factor de optimizare și reglare a întregului sistem de învățământ.

Definiția evaluării relevă asemănările dintre evaluarea sociologică și cea pedagogică, în ceea ce privește cele trei dimensiuni, cele trei valențe ale evaluării: (1) teleologică (formularea scopurilor este condiție pentru orice proces evaluativ, deoarece determină selectarea metodelor și elaborarea instrumentelor de evaluare), (2) tehnică (indiferent de scopul urmărit, evaluarea se realizează prin raportarea la o scală de măsură precis definită) și (3) axiologică (procesul evaluării este, în același timp, și creare, și atribuire de valori).

Evaluarea școlară din timpul orelor de curs este importantă și necesară, deoarece în urma rezultatelor obținute de către elevi se poate regla întreg procesul instructiv-educativ, iar elevii vor putea să-și facă o autoevaluare corectă.

Pe lângă metodele clasice de evaluare (orală și scrisă), la oră pot fi folosite cu succes și metodele alternative (portofoliul, proiectul, aplicabilitatea practică a cunoștințelor), metode ce oferă profesorului o imagine de ansamblu a cunoștințelor și deprinderilor asimilate de către elevi, dând acestora din urmă posibilitatea de a demonstra ce știu să facă într-o situație concretă.

Cu referire la cadrul școlar, putem spune că evaluarea exprimă raportarea la un anumit sistem de valori a unui fenomen, a unei persoane, a unei activități sau a rezultatelor acesteia, a unei instituții sau a sistemului de învățământ, în ansamblu.

Aceasta nouă abordare, respectiv evaluarea rezultatelor școlare prin atingerea unui echilibru dezirabil între cele trei domenii ale personalității, se sprijină pe un sistem evaluativ complex, care, în contextul reformei, vizează: evaluarea proceselor de instruire și evaluarea personalului didactic.

Sistemul educațional abordează deci evaluarea din două perspective: una sociologică, la nivel de macrosistem, și una pedagogică, la nivel de microsistem.

La nivel macro, se urmăresc efectele în plan social ale educației, prin evaluarea sistemului de învățământ, a curriculum-ului, a proceselor de instruire și a personalului didactic, responsabilitate care revine unor instituții specializate și unor persoane care nu sunt implicate în mod direct în instruirea elevilor.

Evaluarea la nivel micro are în vedere rezultatele școlare, obținute de elevi zi de zi, fiind numită și evaluare pedagogică sau școlară.

Evaluarea se poate realiza la niveluri diferite de învățământ urmărindu-se obiective diferite. Sistemul de învățământ este evaluat prin rezultatele educationale obținute. Un sistem care nu duce la rezultate deosebite va fi criticat. Evaluările interne vizează în primul rând performanțele la care ajung elevii la finalul unui ciclu de pregătire. Pentru a conduce spre aceste performanțe se recomandă periodic să se realizeze evaluări, să se constate nivelul de performanță și să se propună măsuri. La final de ciclu performanță este măsurată prin examene. Acestă etapă este problematică și va presupune din partea școlii criterii de selecție. La final de ciclu sunt examinările locale cu cerințe unice. Unicitatea este văzută ca o condiție care să permită compararea rezultatelor. Notele sunt pe o scară de la 1 la 10 iar calificativele se aplică

ciclului primar astfel: nesatisfăcător, satisfăcător, bine, foarte bine. Educația induce valori, repere iar evaluarea trebuie sa fie o formă stimulativă care să motiveze.

Trebuie să se țină seama de cunoștințele anterioare și de relațiile cu celelalte discipline, fără a neglija caracteristicile generale și particulare ale elevilor, fiecare ins reprezintă o individualitate.

1. Evaluarea este o activitate prin care sunt colectate, prelucrate și interpretate informațiile despre starea unui sistem și rezultatele acestuia conducând la aprecierea lor pe baza unor criterii, a unor standarde prin care este evidențiată evaluarea sistemului. Pentru profesor e un proces continuu, ierarhizat prin care profesorul apreciază nivelul de performanță atins de elevi la disciplina predată și apelează la așteptările profesorului, la programa școlară, la standarde. Pentru elev evaluarea este mijlocul prin care acesta e perceput de către profesor și este recompensat.

2.Componentele procesului de evaluare

a) Măsurarea este aprecierea conținutului cuantificării fenomenelor .

b) În cadrul aprecierii se emit niște judecăți de valoare prin raportarea la anumite criterii: obiective urmărite, nivelul de performanță al clasei, nivelul de performanță al elevului, progresul elevului. Pentru ca evaluarea să fie obiectivă trebuie să avem descriptori de performanță.

c) Prin adoptarea deciziei se fixează acea valoare pe o scară de performanță utilizată de noi.

Tipuri de evaluare :

1) După momentul în care e realizată evaluarea: a)evaluare inițială; b) evaluare pe parcurs; c) evaluare finală (sumativă)

2) După metoda folosită: a) evaluare orală; b) evaluarea scrisă; c) evaluare cu ajutorul mijloacelor IT.

3) După persoanele care realizează evaluarea: a) internă (de cei din școală); b) externă (de inspectori, teste naționale etc).

3. Metode de evaluare. Metoda este calea prin care ne atingem obiectivele acțiunilor noastre. Din punct de vedere al evaluării metodele sunt căile prin care obținem informații pe baza cărora măsurăm și apreciem rezultatele instructiv educative.

De ce inovație în educație?

Prof. Pantiru Valentina
Școala Gimnazială ”Dimitrie Cantemir” Baia Mare

De ce avem nevoie de inovație în educație? Deoarece toți simțim nevoia să învățăm, să creștem, să facem ceva nou, să creăm ceva diferit și să fim cel care vine cu o soluție. Educația dorește mai mult ca niciodată să-i ajute pe elevi să facă față provocărilor și să descopere mai multe, într-o lume în permanentă schimbare, cu tot mai multe provocări, pentru care elevii noștri și viitorii adulți trebuie să fie pregătiți.

De ce este importantă inovația în educație? Educația este importantă pentru dezvoltarea socială și economică, astfel, devine ușor indispensabilă. Cu toate acestea, această lume globalizată în continuă schimbare pune o mare presiune asupra educației pentru a ține pasul. Bunăstarea socială și economică a unei țări va depinde într-o măsură tot mai mare de calitatea educației cetățenilor ei; apariția așa-numitei societăți a cunoașterii, transformarea informației și a mass-media și creșterea specializării din partea organizațiilor necesită profiluri înalte de competențe și niveluri de cunoștințe, iar sistemul de învățământ de astăzi trebuie să fie atât eficient, cât și eficace, sau cu alte cuvinte, să atingă obiectivele stabilite pentru ele, utilizând în același timp cât mai bine resursele disponibile.

Aici intervin profesorii și școlile. Ei trebuie să ofere soluții noi și inovatoare pentru procesul de predare-învățare. Toate aceste soluții vor ajuta în cele din urmă elevii să inoveze la rândul lor. Oferind mai mult acces la cunoaștere, posibilitatea facilă și flexibilitatea de alegere, oferirea elevilor libertatea de a porni cu un start bun în lumea de astăzi sunt câteva dintre modalitățile inovatoare pe care le poate folosi educația.

Mai mult ca niciodată, libertatea poate face diferența în inovație, cu cât te simți mai liber în calea educațională și în alegerile tale, cu atât poți deveni mai inovator. Numai fără constrângeri putem crea și avea idei, astfel sistemul de învățământ trebuie să le ofere elevilor posibilitatea și libertatea de a alege, accesul la multe programe și oportunitatea de a se implica în tot felul de activități.Toate acestea îi ajută să devină cetățeni globali inovatori, vor contribui la descoperirea lucrurilor noi, adaptarea lucrurilor vechi la lumea nouă, îmbrățișarea viitorului, cu acces la o educație la nivel mondial care îi ajută să-și dezvolte pasiunile.

Charles Darwin spunea ”Nu cea mai puternică dintre specii supraviețuiește, nici cea mai inteligentă, ci aceea care este cea mai adaptabilă la schimbare.” Cum putem învăța un elev să se adapteze? Ei bine, în majoritatea industriilor, catalizatorul schimbării este inovația. Există întotdeauna îmbunătățiri de făcut. Educația pentru inovare ajută la pregătirea studenților pentru un loc de muncă dinamic, oferindu-le oportunități de a-și dezvolta abilități precum creativitatea, adaptabilitatea și rezistența. Asta trebuie să facă inovația în educație, să pregătească și să crească adulți adaptabili la schimbare, la îmbrățișarea viitorului, să promoveze gândirea critică, să ofere instrumentele necesare pentru a face față provocărilor viitorului lor loc de muncă și să ofere încrederea și abilitățile necesare pentru a continua să se adapteze.

Ne putem aștepta să vedem mult mai multe investiții în învățarea personalizată, o mai mare acceptare a învățării mixte și hibride, o acumulare de module de învățare asincrone pentru a promova studiul independent și mai mulți inovatori curajoși care îmbrățișează inteligența artificială, realitatea augmentată și virtuală în sala de clasă.

Dar inovația în educație înseamnă mai mult decât noua tehnologie. Este vorba despre rezolvarea unei probleme reale într-un mod original și simplu de a promova echitatea și de a îmbunătăți învățarea.

Bibliografie

https://education.ec.europa.eu/
https://www.unicef.org/

INTERCALAREA METODELOR TRADIȚIONALE CU CELE MODERNE PENTRU O ÎNVĂȚARE EFICIENTĂ

Prof. psihoped. Delia Maghiar
CSEI Constantin Păunescu, Recaș

Pornind de la metodele tradiționale care au dominat mulți ani învățământul românesc, treptat și-au făcut loc metode moderne de predare dar cu resurse limitate bazându- se tot pe materialele clasice utilizate, urmate de tehnologia modernă și folosirea unor materiale didactice mai puțin obișnuite ca apoi pandemia să ne oblige la folosirea și dezvoltarea unor noi metode, cu tehnologie nebănuită care a însemnat restructurarea din temelii a întregului proces de proiectare, învățare, evaluare, perfecționarea intensă a profesorilor dar și a elevilor alături de implicarea absolut necesară a părinților. Fiind presați de timp am asimilat o multitudine de informații noi, am avut contact cu cele mai moderne tehnologii, am descoperit nenumărate platforme, aplicații, am creat sau am adaptat materialele didactice clasice la vremurile moderne iar când lucrurile au revenit oarecum la normal am ajuns la concluzia că nu mai dorim să revenim la metodele tradiționale deoarece actul didactic are eficiența mai mare atunci când reușim să împletim în mod echilibrat metodele clasice cu cele moderne. Lecțiile pot deveni mult mai atractive, mai dinamice crescând nivelul de înțelegere, asimilare și consolidare a cunoștințelor. Prin metodele tradiționale putem construi o relație și o comunicare între profesori și elevi, dezvoltând totodată anumite deprinderi, procese cognitive superioare, latura socio- afectivă dar putem adăuga abilități noi, activități atractive care să atragă elevul în învățare fără să își dea seama.

În cele ce urmează voi face o trecere prin cele mai comune metode tradiționale și moderne care merg îmbinate în mod eficient în activitățile noastre.

Termenul **"metoda"** provine din limba greaca **("metha"- spre ,"odos"- cale)** și desemnează un mod de a acționa pentru a atinge un anumit scop.

Printre cele mai clasice metode tradiționale amintim:

Expunerea constă în prezentarea de către profesor a unor cunoștințe noi, pe cale orală,în structuri bine închegate, comunicarea dintre profesor și elev este unidirecțională, iar feedback-ul este mai slab. În același timp, expunerea asigură o slabă individualizare a predării și învățării. Prin supralicitarea acestei metode se poate ajunge la formalism și superficialitate în învățare. Variante : *povestirea, explicația, prelegerea.*

Conversația euristică este o metodă dialogală, de incitare a elevilor prin întrebări și are la bază arta aflării adevărurilor printr-un șir de întrebări oportun puse, solicită inteligența productivă, spontaneitatea și curiozitatea, lasând elevilor mai multă libertate de căutare.

Observația urmărește explicarea, descrierea și interpretarea unor fenomene din perspectiva unor sarcini concrete de învățare.

Demonstrația constă în prezentarea unor obiecte, fenomene, substitute ale acestora sau în executarea unor acțiuni de încorporat de către elevi.

Exercițiul poate realiza și alte sarcini, precum: adâncirea înțelegerii noțiunilor, regulilor, principiilor și teoriilor învățate, consolidarea cunoștințelor și deprinderilor însușite, dezvoltarea operațiilor mintale și constituirea lor în structuri operaționale, sporirea capacității operatorii a cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor, prevenirea uitării și evitarea tendințelor de interferență (confuzie), dezvoltarea unor trăsături morale, de voință și caracter.

Metode moderne

Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se oarecum în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare. Prin participare, elevii îşi pot exprima opţiunile în domeniul educaţiei, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanţi la propria formare.

Câteva dintre metodele moderne de predare:

Metoda cubului este una dintre metodele de învățare prin cooperare folosită în cazul în care se dorește explorarea unui subiect, a unei teme din mai multe perspective. Inițial, pe cele 6 fețe ale cubului este scris: *descrie, compară, asociază, analizează, aplică, argumentează* dar pot fi scrise și alte sarcini.

Metoda Știu- Vreau să știu- Am învățat, porneşte de la premisa că informaţia dobândită anterior de către elevi trebuie valorificată atunci când se predau noile cunoştinţe şi presupune parcurgerea a trei paşi: inventarierea a ceea ce ştim (***etapa „Ştiu”***), determinarea a ceea ce dorim să învăţăm (***etapa „Vreau să ştiu”***) şi reactualizarea a aceea ce am învăţat (***etapa „Am învăţat”***).

Brainstormingul- prin folosirea acestei metode se provoacă şi se solicită participarea activă a elevilor, se dezvoltă capacitatea de a trăi anumite situaţii, de a le analiza, de a lua decizii în ceea ce priveşte alegerea soluţiilor optime şi se exersează atitudinea creativă şi exprimarea personalităţii.

Turul galeriei este uşor de aplicat la orice vârstă şi adaptabilă oricărui domeniu şi obiect de învăţământ.

Diagrama Venn- Euler în varianta simplă- acest tip de diagramă se folosește cand ai două fenomene și vrei să găsești asemănări și deosebiri. Sunt doua cercuri care se intersectează. În primul treci caracteristicile primului fenomen, în al doilea caracteristicile celui de-al doilea iar în spațiul unde cele doua cercuri se intersectează se trec caracteristicile comune celor două fenomene.

Metoda mozaicului sau „**metoda grupurilor interdependente**” este o strategie bazată pe învăţarea în echipă (team-learning). Fiecare elev are o sarcină de studiu în care trebuie să devină expert și are în același timp și responsabilitatea transmiterii informațiilor asimilate și celorlalţi colegi. În cadrul acestei metode rolul profesorului este mult diminuat, el intervine semnificativ la începutul lecţiei cand împarte elevii în grupurile de lucru și trasează sarcinile și la sfârșitul activităţii când va prezenta concluziile activităţii.

Project Based Learning (PBL)

Învățarea bazată pe proiecte (PBL) este o pedagogie centrată pe elev, care implică o abordare dinamică, în care se crede că elevii dobândesc o cunoaștere mai profundă prin explorarea activă a provocărilor din lumea reală. Elevii învață despre un subiect o perioadă mai lungă de timp pentru a investiga și a răspunde la o întrebare complexă, provocare sau problemă. Este un stil de învățare activă și bazată pe cercetare. PBL contrastează cu suportul pe hârtie, memorarea, scrisul sau instruirea condusă de profesor. Elevii profită de instrumente digitale pentru a avea rezultate de înaltă calitate, învață să colaboreze. PBL centrează educația pe elev nu pe curriculum, o schimbare mandatată de către lumea globală care generează unitate, pasiune, creativitate, empatie.

O critică frecventă a PBL este că, atunci când elevii lucrează în grupuri, unii vor fi „delăsători“ sau stau în spate și îi lasă pe ceilalți sa facă toată treaba. Anne Shaw recomandă ca profesorii să pună întotdeauna în structura curriculum-ului PBL o strategie de organizare cunoscută sub numele de Jigsaw (metoda mozaicului) și grupuri de experți. Această structură forțează elevii să să lucreze și interdependent.

O altă critică a PBL o reprezintă faptul că reușita nu este măsurabilă cu ajutorul instrumentelor de măsurare standard și se bazează pe grilele subiective de evaluare a rezultatelor.

Storytelling

Povestiri sau narațiuni au fost împărtășite în fiecare cultură, ca mijloc de divertisment, educație, conservarea patrimoniului cultural și insuflarea valorilor morale. Elementele esențiale ale povestirilor includ complot, personaje și punctul de vedere al povestitorului. Povestirea poate fi văzută ca o bază pentru învățare și predare. În timp ce povestitorul narează, elevii sunt capabili să-și imagineze noi perspective, invitând la o experiență de transformare și empatică. Ascultătorul poate activa apoi cunoștințe și noi posibilități. Împreună, un povestitor și un ascultător pot căuta cele mai bune practici și să inventeze noi soluții.

Animația

Filmul de animație este un gen de film realizat prin animarea personajelor sau obiectelor naturale prin filmarea fotogramă cu fotogramă.Animația este procedeul complex prin care se realizează efectul de mișcare. Succesiunea de imagini ce reprezintă descompunerea mișcării se realizează în atâtea faze câte sunt necesare ca după filmarea fotogramă cu fotogramă să redea mișcarea dorită. Odată cu această descompunere a mișcării, se urmărește ca ea prin proiecție să redea și o interpretare artistică, dorită de realizator. În funcție de dorința realizatorului ca tehnică de animație se poate folosii tehnici și procedee diferite: *desen, cartoane decupate, păpuși, ecranul cu ace, gravură, obiecte, pictură, plastilină, fluorescență, computer*.

Mai există un gen numit film de animație combinat cu filmări de personaje reale , un gen de film în care imaginea filmată separat cu personaje reale este combinată cu imaginea obținută prin animație.

Când secvențele sunt derulate una câte una cu o anumită viteză (în cinematografie cu o frecvență de 24 imagini/secundă), deci o sinteză a mișcării, rezultă o iluzie de mișcare continuă, prin exploatarea unor factori psihologici ai vederii, memoria asociativă și persistența retiniană. Crearea unui astfel de film necesită o muncă complexă și greoaie. Dezvoltarea animației computerizate, ușurează oarecum procesul de creare a unui film de animație. Dar atât la "animația clasică", cât și la cea computerizată este nevoie de talent și multă creativitate.

Metodele moderne enumerate au preluat controlul în majoritatea țărilor dezvoltate, iar din urma au prins teren materialele, platformele și aplicațiile care presupun folosirea tablei interactive, a tabletelor sau a telefoanelor, elevii și profesorii putând fi în permanență conectați, primind feed- back în timp util, rezolvând cu plăcere sarcini fără să simtă presiunea temelor sau a evaluării. Există o mulțime de platforme și aplicații care pun la dispoziție materiale didactice complexe, atrăgătoare, fiecare profesor având posibilitatea să își creeze lecțiile cum consideră de cuviință astfel incat acestea sa fie atrăgătoare și pe înțelesul tuturor, cu o evaluare care nu mai este perceputa ca o presiune pusa asupra elevului și în același timp ne poate oferi o perspectivă imediată asupra informațiilor urmărite de noi, asupra nivelului de asimilare a cunoștințelor de către elevi, a posibilelor lacune în învățare, etc.

Bibliografie:

- Teoria si metodologia predarii, disponibila la adresa: http://www.scritube.com/profesor-scoala
- Metode traditionale versus metode moderne de predare-invatare, disponibila la adresa: http://facultate.regielive.ro
- Dumitru, I., Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara, 2001
- Markham, T. (2011). Project Based Learning. Teacher Librarian, 39(2), 38-42.
- Storytellingday.net. "Oral Traditions In Storytelling ." Retrieved November 21, 2013.
- Jeff Corntassel, Chaw-win-is, and T'lakwadzi. "Indigenous Storytelling, Truth-telling and

Community Approaches to Reconciliation." ESC: English Studies in Canada 35.1 (2009): 137-59)

Proiect “ Diversity Puzzle”, program Erasmus +, Cipru 2017

Etnia romă și sistemul educațional

Prof. Șerban Agurița Dorinela
Școala Gimnazială Nr. 2 “Diaconu Coresi” Brașov

Copiii romi constituie una dintre cele mai defavorizate categorii de copii și au nevoie de mult sprijin pentru a depăși situația in care se află. Sărăcia și lipsurile familiilor rome, prejudecățile care persistă în mentalitatea populației, inerția unor părinți rromi față de perspectivele pe care educația le oferă copilului, toate acestea contribuie la marginalizarea copiilor romi, la limitarea accesului la șansele egale la care au dreptul toți copiii.

Dreptul la educaţie al tuturor copiilor şi tinerilor, indiferent de origine socială sau etnică, de sex sau apartenenţă religioasă, garantat de Constituţia României este departe de a constitui o realitate în cazul populaţiei de etnie roma. Astfel, unele studii relevă faptul că una dintre categoriile de populaţie grav afectată de fenomenul participării reduse la educaţie este această etnie. În cazul educaţiei preşcolare, de exemplu, participarea copiilor romi este de aproape patru ori mai scăzută decât participarea întregii populaţii la acest nivel de educaţie, inegalităţile continuând în învăţământul primar – cu aproximativ 25% mai puţin decât ceilalţi copii – şi gimnazial, în cazul căruia participarea şcolară este cu 30% mai redusă. Trebuie amintit şi faptul că analfabetismul este o problemă cu care se confruntă aproape 40% din populaţia adultă. Este şi mai grav că acest procent foarte ridicat al analfabetismului a crescut în perioada de tranziţie comparativ cu perioada precedentă, afectând populaţia tânără cu vârste cuprinse între 10 şi 16 ani.

România este semnatara mai multor documente internaţionale care promovează prinicipiile nediscriminării etnice sau rasiale. Cele mai importante dintre acestea sunt : Convenţia internaţională asupra eliminării tuturor formelor de discriminare rasială (ICERD) - ratificată în anul 970, Pactul internaţional cu privire la drepturile economice, sociale şi culturale (ICESCER) şi Pactul internaţional cu privire la drepturile civile şi politice (ICCPR) – ratificate în anul 1974, Convenţia cu privire la drepturile copilului (CRC) – ratificată în anul 1990, Convenţia UNESCO privind discriminarea în educaţie – ratificată în anul 1964.

Sistemul legislativ românesc stipulează dreptul la educaţie al minorităţilor naţionale printr-o serie de reglementări generale, cuprinse atât în Constituţie şi în Legea Educației, cât şi în alte reglementări special destinate prevenirii şi combaterii discriminării.

În consens cu Constituţia, **Legea Educației** declară că educaţia este o prioritate naţională şi stipulează dreptul la educaţie al tuturor cetăţenilor, dreptul acestora de a se instrui în limba maternă, precum şi respectarea dreptului la patrimoniul cultural şi lingvistic al minorităţilor.

Accesul la educaţie al tuturor copiilor şi tinerilor este facilitat, totodată, de un **sistem de protecţie socială** care cuprinde diferite forme: *gratuitatea învăţământului, a asistenţei şi a bazei logistice şi, respectiv, gratuitatea manualelor, a asistenţei medicale şi psihologice a elevilor şi copiilor din sistemul educaţiei preşcolare, finanţarea/cofinanţarea de la bugetul statului: finanţarea integrală a costurilor şcolarizării grupei pregătitoare pentru şcoală; cofinanţarea întreţinerii preşcolarilor şi elevilor în internate, cămine şi cantine; cofinanţarea activităţilor extraşcolare pentru elevii capabili de performanţe superioare, asigurarea de servicii şi facilităţi instituţionale: acordarea de burse elevilor cu rezultate şcolare deosebite şi a unor burse de ajutor social celor proveniţi din familii dezavantajate economic, reduceri ale costurilor de deplasare cu mijloace de transport în comun, protecţia socială a copiilor şi elevilor cu nevoi educative speciale prin organizarea şi funcţionarea de instituţii adecvate, clase/grupe pentru preşcolari şi elevi cu nevoi speciale.*

Problematica educației copiilor romi constituie una dintre provocările cu care se confruntă mediile politice, socio-economice, culturale sau civice din România. Din acest punct de vedere, apariția *Strategiei pentru Îmbunătățirea Situației Romilor,* concretizarea unei acțiuni ferme a autorităților, a descis calea luării de măsuri concrete și coerente la nivel macrostructural pentru lansarea unui număr considerabil de acțiuni secvențiale având drept grup țintă populația romă. Copiii romi constituie o prioritate evidentă în opțiunile de politică educațională.

Trecerea de la tratarea punctuală a problematicii educației copiilor și tinerilor romi specifică perioadei de după 1989 la o viziune globală, strategică, de nivel național, a condus la operarea unor schimbări majore de abordare la nivelul principalilor actori ai actului instructiv – educativ, al beneficiarilor acestuia. Astfel, începând cu anul 2000, ministerul de resort a demarat un proces semnificativ de elaborare a unei strategii de nivel național în domeniul învățământului destinat categoriilor de copii aflați în situații de excluziune socială. Inițiativa ministerului de a strânge într-un tot unitar multitudinea de proiecte punctuale sau activitaăți disparate care priveau situația copiilor romi a contribuit în mare măsură la conturarea Strategiei Guvernului României de Îmbunătățire a Situației Romilor, aprobată prin H.G. 430/ aprilie 2001. O societate democratică nu se poate edifica fără aportul tuturor categoriilor de vârstă, fără aportul instituțiilor statului abilitate cu formarea acestora(în cazul de față – Ministerul Educației, autoritățile școlare din teritoriu) sau fără aportul societății civile. În triada tineret – minorități – democrație strategia guvernamentală își găsește, prin educația instituționalizată, rostul actual.

În cazul educaţiei preşcolare[9], de exemplu, participarea copiilor romi este de patru ori mai mică decât participarea întregii populaţii la acest nivel; inegalităţile continuă şi în cazul învăţământului primar, care e mai puţin frecventat cu aproximativ25% de romi, iar la nivel gimnazial, procentul creşte cu 5%. O altă problemă a acestei minorităţi, care face parte tot din aria educaţiei, este analfabetismul cu care se confruntă 40% din populaţia adultă romă. Ceea ce este şi mai alarmant, este faptul că statisticile au demonstrate că rata analfabetismului a crescut considerabil în perioada post-comunistă în raport cu procentele existente anterior. Abandonul şcolar[10] constituie un alt aspect negativ al eşecului educaţiei în cazul etniei rome. Se manifestă în mai multe forme: părăsirea sistemului de învătământ obligatoriu înainte de finalizarea acestuia sau părăsirea unuia dintre nivelele acestuia, ieşirea din sistem indiferent de nivel fără dobândirea unui certificat care să ateste participarea la acel nivel educaţional, ieşirea prematură din sistem fără posibilitatea integrării pe piaţa muncii. Această problematică a eşecului şcolar trebuie privită din perspectiva egalităţii de şanse la educaţie pe care toate persoanele o deţin şi să aibă ca scop principal asigurarea, în mod real, a accesului la educaţie a populaţiei defavorizate.

Circumstanţele prezentate anterior au fost factorii care au determinat elaborarea şi implementarea unor măsuri la nivelul comunităţii de romi. Strategia Guvernului a stabilit următoarele linii de acţiune[11] în sectorul educaţiei care au rolul de a spori participarea la învăţământ a copiilor romi, de a facilita accesul acestora la educaţie, care, de fapt, au ca ultim scop incluziunea socială a acestei etnii.

Deși se fac eforturi mari pentru participarea tuturor romilor la educație, suntem încă departe de acest lucru datorită mai multor factori: alegerea unora dintre părinții romi de a nu își trimite copiii la școală, sărăcie foarte mare în rândul populației rome și imposibilitatea de susținere financiară a copiilor în școală, căsătorii la vârste fragede, refuzul școlarizării ca rezistență la asimilare într-un context educațional ostil identității rome, eșecuri repetate în debutul școlar, dificultăți de exprimare într-o altă limbă decât cea maternă

Chiar dacă sistemul de implementare al măsurilor este complex, desfăşurându-şi activitatea mult prea lent în comparaţie cu amploarea problemelor cu care se confruntă etnia romă, este un pas înainte în evoluţia spre o viaţă mai bună

[9] Mihaela JIGAU, „Participare la educaţie a copiilor romi: probleme, soluţii, actori”, Editura Marlink, Bucureşti, 2002, p. 10
[10] *Ibidem, p. 17*
[11] Site-ul oficial al Guvernului României: http://www.gov.ro/upload/articles/100000/strromi1.pdf

a romilor, decât perioadele anterioare în care clasa politică şi societatea i-a ignorat. Este important ca, din experienţa proiectelor ineficiente derulate până acum, să extragem învăţămintele pentru a le folosi la următoarele soluţii privind îmbunătăţirea situaţiei romilor din România.

BIBLIOGRAFIE

1. BĂLUŢĂ, Oana, DRAGOLEA, Alina, IANCU, Alice, ***Gen şi interese politice: teorii şi practici,*** Editura Polirom, Iaşi, 200712

2. FLECK, Gabor, RUGHINIS, Cosmina (ed.), ***Vino mai aproape: incluziunea şi excluziunea romilor în societatea românească de azi,*** Editura Human Dynamics, Bucureşti, 2008

3. HOWLETT, Michael, RAMESH, M. ***Studiul politicilor publice: cicluri şi subsisteme ale politicilor,*** traducere Stela Tinney, Editura Epigraf, Chişinău, 2004

4. IONESCU, Maria, CACE, Sorin, ***Politici publice pentru romi. Evoluţii şi perspective,*** Editura Expert, Bucureşti, 2006

5. JIGAU, Mihaela, ***Participare la educaţie a copiilor romi: probleme, soluţii, actori***, Editura Marlink, Bucureşti, 2002

6. MIROIU, Adrian, RĂDOI, Mireille, ZULAN, Marian, ***Analiza politicilor publice,*** Editura Politeia - SNSPA, Bucureşti, 2002

7. Site-ul oficial al Guvernului României: www.gov.ro

ÎNVĂŢAREA CU AJUTORUL INSTRUMENTELOR DIGITALE

Prof. de sprijin DANCU MARIA ADRIANA
Școala Gimnazială „Simion Bărnuțiu” Tiur-Blaj

În ultimii ani se constată o scădere accentuată a motivaţiei pentru învăţare a elevilor. Cauzele sunt multiple iar stimularea motivaţiei pentru învăţare a elevilor depinde foarte mult de strategia pedagogică folosită de fiecare cadru didactic. Într-o societate în care digitalizarea nu mai poate fi contestată este nevoie de un mediu educativ mai deschis, de noi competenţe ale cadrelor didactice adaptate noilor tehnologii. Se observă că elevii sunt atraşi chiar de la vârste foarte mici de instrumentele digitale (tablete, telefoane inteligente, laptopuri, I-pod-uri etc). În cele mai multe situaţii aceste instrumente sunt folosite pentru activităţi distractive şi nu pentru activităţi de învăţare. Dispozitivele mobile pot fi utilizate de către profesori pentru pregătirea activităţilor educative şi de către elevi în timpul activităţilor educative. Surprinzător de mulţi elevi (50%-70% din fiecare clasă) au dispozitive mobile personale. Poate fi un câştig pentru şcoală ca elevii să le utilizeze ca unelte de învăţare şi în acelasi timp utilizarea lor în clasă funcţionează ca motivaţie suplimentară pentru elevi.

Dispozitivele mobile facilitează învăţarea colaborativă, creativitatea şi evaluarea (sau autoevaluarea). Desigur, utilizarea unor astfel de dispozitive în clasă nu este simplă şi este necesar ca profesorii, în urma participării la cursuri specifice, să înţeleagă ce se poate face în clasă cu dispozitivele mobile, care sunt posibilităţile şi limitele unor astfel de dispozitive, cum se pot crea lecţii sau aplicaţii educaţionale, cum poate fi stimulată inovarea şi creativitatea elevilor. Una dintre direcţiile interesante de utilizare a dispozitivelor mobile este cea legată de utilizarea senzorilor în experimente reale (transformarea dispozitivului într-un laborator mobil). Ca urmare a apărut necesitatea unei noi abordări a ofertei educaţionale prin care școlile să atragă și să motiveze elevii. De asemenea, cadrele didactice au participat la cursuri care promovează eLearning- ul (învăţarea electronică). În cadrul acestor cursuri profesorii şi-au dezvoltat noi abilităţi în utilizarea tehnologiilor informatice pentru:

- dezvoltarea de conţinuturi digitale care vor putea fi integrate în lecţii;
- proiectarea de lecţii în care sunt folosite noile tehnologii pentru învăţare şi evaluare;

Tot mai mulți elevii sunt încântați de învățarea electronică și găsesc în școlile în care învață un mediu dinamic de învăţare, care integrează experimente educaţionale moderne, pot să-şi dezvolte inteligenţa şi talentele, pot să investigheze şi să exploreze cele mai noi domenii ale cunoaşterii. Îmbunătăţirea activităţii cadrelor didactice la clasă prin utilizarea metodelor interactive de învăţare-predare şi a tehnologiei, informaţiei şi comunicării (echipamente noi interactive, dezvoltarea de softuri educaţionale de către profesori şi de către elevi) sporesc motivaţia elevilor pentru învăţare.
Învăţarea trebuie extinsă dincolo de limitele clasei prin promovarea învăţării “outdoor” şi a unor activităţi de cooperare şi colaborare cu muzee, centre de cercetare ştiinţifică și universități europene, prin integrarea în clasa a unor colecţii de resurse digitale şi unelte digitale, bazate pe probleme ale lumii reale.

O atenţie deosebită trebuie acordată în şcoală evaluării şi diversificarea formelor de evaluare în şcoală. Una dintre formele pe care dorim să o folosim cât mai mult este testarea on-line. Sperăm în acest fel să putem evalua mai exact progresul elevilor şi să putem depista mai rapid dificultăţile de învăţare ale elevilor. Profesorii îşi pot alege în cunostinţă de cauză platforma pentru învăţarea electronică, vor putea proiecta şi vor crea conţinuturi şi teste astfel încât să se producă o îmbunătăţire a calităţii procesului didactic în şcoală. Preocuparea principală va fi ca utilizarea TIC să se facă pentru a uşura/facilita învăţarea. Prezint mai jos o listă de pagini de web cu aplicaţii care pot fi folosite de către profesori în procesul

educativ sporind astfel motivaţia elevilor pentru învăţare. Aplicaţiile sunt din domeniul public cultivând la elevi respectul pentru drepturile de autor şi utilizarea aplicaţiilor cu licenţă.

Mobile Apps:

Pinnacle Studio for iPad

https://itunes.apple.com/gb/app/pinnacle-studio/id552100086?mt=8 VideoPad Video Editor (Android)

Bambuser (Android)

Web Tools:

http://bambuser.com/ http://photosynth.net/ http://zunal.com/

Useful Websites:

Film making templates

http://learninginhand.com/blog/2014/8/6/plan-a-better-imovie-trailer-with-these-pdfs

List of free digital storytelling tools for teachers http://www.educatorstechnology.com/2012/06/list-of-best-free-digital-storytelling.html

Bibliografie:

http://www.digital-extra.eu

Învățarea prin joc

Prof. înv. primar: Rotar Nicoleta
Liceul Tehnologic „Ștefan cel Mare” Cajvana

„Jocurile:

- … sunt o formă de **distracție** – ceea ce ne oferă ***bucurie și plăcere***.
- … sunt o formă de **joacă** – ceea ce ne oferă ***implicare intensă.***
- … se bazează pe **reguli** – ceea ce ne oferă ***structură***.
- … au scopuri – ceea ce ne ***motivează***.
- … sunt **interactive** – ceea ce ***ne ține ocupați***.
- … au **rezultate și feedback** – ceea ce ***ne dezvoltă***.
- … presupun **adaptatare** – ceea ce ***ne oferă un curs***.
- … au momente de **câștig** – ceea ce dă ***satisfacție*** ego-ului.
- … implică **conflicte/competiție/provocare** – ceea ce ne oferă ***adrenalină***.
- … presupun **rezolvarea de probleme** – ceea ce ne stimulează ***creativitatea***.
- … au **interacțiune** – ceea ce ne duce la ***formarea de grupuri***.
- … se bazează pe **reprezentare și poveste** – ceea ce ne oferă ***emoție***”(A. Hanță)

Deoarece în joc copilul antrenează toate resursele fizice, intelectuale, afective putem spune că jocul are un rol instructiv- educativ primordial atât în prima copilărie cât și la școlarii mici. Luând în considerare gradul de intervenție al adultului în organizarea părții educative a jocurilor, pedagogii le-au clasificat în jocuri spontane și jocuri didactice.

Jocurile pot fi privite și ca strategii de învățare (euristice). În contextul de joc, copilul devine un mic actor. Iese din rolul de simplu spectator și participă activ la formarea sa. El poate să își manifeste istețimea, inventivitatea, capacitatea de așteptare, fairplay-ul, emoțiile, dorința de autodepășire, pe scurt, toată activitatea psihică, cu scopul de a fi cel mai bun. Învățarea în acest caz este autentică și de durată. Copilul învață jucându-se fără a da greutate efortului intelectual depus, bucurându-se învață. Jocul este privit așadar ca un factor motivațional care ușurează învățarea atât la orele de curs cât și in afara lor.

Jocul didactic se poate introduce în cadrul unei activități ori de câte ori se observă scăderea concentrării, instalarea monotoniei sau dacă efortul intelectual pe care elevii urmează să îl facă este mare.

La clasa pregătitoare, jocul asigură continuitatea și face trecerea dintre grădiniță și școală, facilitând adaptarea copiilor la specificul activității școlare (învățarea) care este mult mai solicitantă pentru ei.

„Învățarea prin colaborare este o metodă de predare și învățare în care elevii lucrează împreună, uneori în perechi, alteori în grupuri mici, pentru a rezolva una și aceeași problemă, pentru a explora o temă nouă sau a lansa idei noi, combinații noi sau chiar inovații autentice” (Temple, Jeannie, & Kurtis, 2002)

Indiferent de nuanță, atunci când învățarea se desfășoară în interiorul unui grup se naște sentimentul de „apartenență” care mobilizează, produce satisfacție, dar și responsabilizează.

Potențialul intelectual al elevului poate fi pus în valoare, cel mai bine, prin acțiunea elevilor, utilizând metodele interactive. Acestea transformă elevul în participant activ în procesul instructiv-educativ, antrenându-l în activități de explorare și descoperire, obligându-l să analizeze și să sintetizeze informațiile, apoi să reflecteze asupra rezultatelor

obținute Metodele interactive se bazează pe învățarea individuală combinată cu învățarea în grup, ceea ce facilitează acumularea cunoștințelor într-un ritm propriu și prin efort propriu.

Toate metodele de cooperare impun însă respectarea unor reguli în cadrul grupurilor de învățare: respect, atitudine pozitivă, sinceritate, ascultarea părerilor tuturor fără a întrerupe, toleranță, limbaj civilizat. Toate acestea conduc la construirea unui climat educațional adecvat realizării în bune condiții a muncii în grup și implicit a învățării.

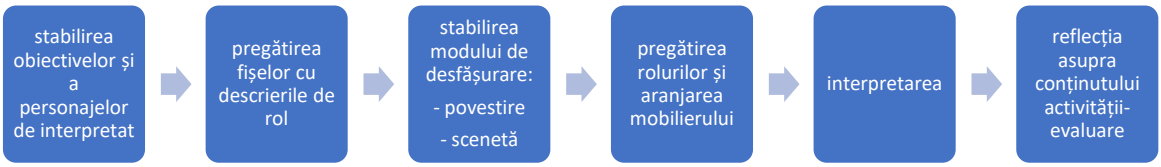
Joc de rol

Jocul oferă copilului posibilitatea de a cunoaște, de a învăța și de a relaționa cu cei din grupul său. Jocul, ca metodă de învățare, are un scop, niște reguli de desfășurare bine stabilite și presupune parcurgerea unor etape care duc la asimilarea conținutului de învățat.

Jocul de rol este un joc de simulare prin care elevii învață rolurile sociale: asimilarea unor comportamente, obișnuirea cu unele responsabilități atât prin experiența directă cât si prin cea simulată.

Jocul de rol are la bază ideea că învățarea se poate produce prin punerea elevului în situații noi, care îi scoate din zona de confort cu scopul de a înțelege responsabilitățile, motivația, interesele și preocupările altor persoane. Astfel el poate înțelege atât despre cei din jurul lor cât și despre propria persoană. Se dezvoltă astfel capacitatea de exprimare verbală și paraverbală, dar și gândirea critică și empatia față de persoanele cu care vine în contact.

Etape:

Pentru că interpretează diferite roluri, elevii vor conștientiza importanța respectării regulilor de comunicare verbale și nonverbale care pot schimba mesajul transmis. Vor înțelege necesitatea contactului vizual atât cu partenerii de joc cât și cu publicul. De asemenea copiii vor fi obișnuiți că la final se discută comportamentul personajului și nu pe cel care îl interpretează.

Jocurile de rol pot fi organizate pe mai multe teme:

1. Jocuri improvizate „La aniversare”, „Musafirii”
2. Personaje din povești
3. Dramatizări

Condițiile unei bune desfășurări a acestei metode au la bază conștientizarea jocului de rol ca pe un caz din care învățăm ceva (o situație de învățare). Problema luată în discuție se va încadra în experiența de viață a elevilor, iar cadrul de desfășurare va fi organizat într-un mod cât mai stimulativ.

Cadrul didactic va dirija jocul prin explicații scenice și indicații de postură, tonul și timbrul vocii, mimică.

Prin joacă, elevul învață atât noțiuni noi cât și necesitatea cooperării cu ceilalți membri ai grupului, pentru buna finalizare a unei activități.

Bibliografie:

1. https://atuconsulting.ro/jurnal/viata-ca-joc-sau-jocul-ca-viata/; Andra Hanță, 2014
2. Cerghit, I. *Metode de învățământ.*: Editura Polirom, Iași, 2006
3. Leonte Rodica coordonator, *Strategii activ – participative de predare – învățare în ciclul primar, Ghid metodico-științific în vederea utilizării metodelor active la învățământul primar,* CCD ”Grigore Tăbăcaru”, Bacău, 2004
4. Temple, C., Jeannie, S., & Kurtis, M,. Învățarea prin colaborare. *Didactica Pro Nr. 7*. Chișinău, Moldova: Editura: Combinatul Poligrafic Chișinău, 2002

STIMULAREA POTENȚIALULUI CREATIV AL ELEVILOR DE VÂRSTĂ ȘCOLARĂ MICĂ PRIN STRATEGII DIDACTICE

Vinnicenco Elena, doctor, conferențiar universitar,
Universitatea Pedagogică de Stat ”I.Creangă,,
Republica Moldova, orașul Chișinău

Creativitatea este un complex de însușiri și aptitudini psihice care, în condiții favorabile, generează produse noi și de valoare pentru societate [5].

La vârsta școlară mică, elevii trebuie să fie implicați cât mai des în activități de dezvoltare a capacităților creatoare, și pentru aceasta e necesar ca cadrele didactice să folosească cât mai multe strategii didactice prin care să stimuleze gândirea creativă și care duc la rezultate evidente în dezvoltarea creativității.

Profesorii învață în fiecare zi să fie creativi, împreună cu elevii, pe care încearcă să-i învețe mai multe tehnici de învățare creativă, și caută mereu sa le pună în valoare cât mai mult potențial creativ, ei vor conștientiza că tot timpul există în jurul lor ceva ce poate deveni interesant și care le va fi de folos. Prin educarea intelectului și a unor procese intelectuale (imaginația, gândirea, memoria) se realizează educarea creativității. A. Cosmovici menționează că funcția esențială a procesului de creație o constituie imaginația [3]. La vârsta şcolară mică elevul reuşeşte să stabilească anumite relaţii între elementele obiectelor şi fenomenelor pe care le observă. Antrenarea elevilor în efectuarea unor observaţii concrete, sistematice constituie mijlocul principal pentru perfecţionarea spiritului de observaţie. Asemenea observaţii sunt orientate în direcţia dezvoltării spiritului de analiză.

La vârsta şcolară mică e necesar de a dezvălui aspectele de operare în procesul gândirii a elevilor, să se cerceteze care este modalitatea lor de a gândi, a analiza, a concretiza, a compara, a generaliza.

La nivelul percepţiei se constată diferenţieri de forme, culori, tonuri acustice, gusturi etc. Utilizând capacitatea discriminativă şi reconstitutivă a actelor de analiză şi sinteză intelectivă, elevul mic se raportează la lumea concretă. Copiii trec de la analiza prin acţiuni practice cu obiecte concrete spre analiza senzorială.

Una din particularităţile abstractizării la elevi constă în faptul că ei confundă deseori trăsăturile esenţiale ale obiectelor, fenomenelor cu cele exterioare, neesenţiale.

Însuşirile sau relaţiile abstracte sunt reunite într-un model informaţional menit să definească o clasă sau o categorie de obiecte şi fenomene. Aceasta este latura intensivă a generalizării. Totodată se manifestă, în genere, şi latura extensivă a generalizării, atunci, când se stabileşte mulţimea indefinită a obiectelor care corespund notelor definitorii ale categoriei la care s-a ajuns.

Vă propunem un set de probe ce stimulează creativitatea la elevii mici:

- *Completarea referențială*

Se presupune că Moş Crăciun vine în timpul iernii să aducă cadouri.

Elevilor li se dă însărcinarea să completeze propoziţiile utilizând consecinţele posibile:

“Aş cere …..”

“L-aş ruga …”

- *Aranjarea cu sens*

Elevilor li se propune să completeze textul cu cuvintele omise. Cel mai apropiat corp de Pământ este …. Deşi nu are lumină datorită suprafeţelor solare luna se roteşte în jurul…

- *Structurarea cu sens*

Se scrie cuvântul lunomobil. Elevii încearcă să alcătuiască propoziţii, utilizând perfecţionări pentru cuvântul lunomobil. Ex: Lunomobil este …

❖ *Selectarea referenţială*

Se anunţă tema„În ţara minunilor”. Se propune elevilor să alcătuiască propoziţii. Elevii selectează nume şi acţiuni.

❖ *Varietatea însuşirilor*

Elevii vor enumera însuşiri ale lucrurilor de un anumit fel:

1) Lucruri care sunt tari …..
2) Lucruri care ne distrează …
3) Lucruri care ne înspăimântă …

❖ *Clasificarea referenţială*

Elevilor li se propune să clasifice următoare obiecte în funcţie de utilizarea lor:

1) Bastonul;
2) Cutia.

❖ *Elaborarea consecutivă*

Se prezintă o povestire fără final.

Exemplu: Moldova este o ţară bogată în tradiţii şi obiceiuri. În ajunul sărbătorilor oamenii se îmbracă în costume naţionale. Acestea sunt renumite prin frumuseţea lor..

Se cere elaborarea, crearea finalului povestirii, în cât mai multe variante.

La baza oricărui proces de cunoaştere stă comparaţia ca determinare a asemănărilor şi deosebirilor, ţinând-se cont de un anumit criteriu (culoare, mărime, greutate, utilitate). Dacă obiectele pe care le compară sunt cunoscute, atunci elevii mici constată mai uşor asemănările.

În demersul didactic, tehnica *freewriting* poate avea eficienţă:

• În cadrul evocării, pentru crearea dominantei necesare desfăşurării ulterioare a lecţiei.

• În cadrul realizării sensului, pentru orele de limbă şi literatură. Comentariul poetic al textului întreg se va obţine prin distribuirea diferitelor versuri pentru freewriting.

• Pentru formarea abilităţii de scriere a eseului nestructurat.

• Pentru realizarea unor obiective atitudinale, în cadrul reflecţiei.

• Textul scris în cheie de freewriting poate fi cizelat ulterior în tehnica revizuirii circulare.

Aplicarea tehnicii respective a presupus că în cadrul subiectului”Drumul pâinii” elevilor li s-a citit un vers din poezia “Pâine”:

“Omul lasă-n câmp o boabă,
Ploaia o stropeşte-n grabă,
Brazda şi omătul gros
Îi ţin boabei cald şi dos”.

Pe marginea acestui vers elevii şi-au ordonat gândurile şi au scris ceea ce şi-au imaginat.

La expirarea timpului învăţătorul decide lectura unor scrieri în faţa clasei.

Exemple de răspunsuri:

- Oamenii muncesc pe câmp pentru a obţine grâne frumoase, iar în ajutor oamenilor le vine şi natura.
- Drumul pâinii începe de pe câmp, de la munca zilnică a oamenilor harnici, iar când vine frigul bobul de grâu este acoperit cu un strat puhab care îl ocroteşte.

În cadrul subiectului „Ion Creangă - bunelul din Humuleşti” este utilizată *metoda gândeşte- perechi - prezintă*. Ea se combină cu alte tehnici de învăţare şi prezentare a soluţiilor. Elevii sunt rugaţi să se gândească asupra unei probleme, să-şi formuleze în scris opinia, să-şi amintească şi să descrie o experienţă, apoi s-o prezinte colegului cu care lucrează în pereche. La fel, colegul va scrie şi îşi va prezenta textul. Echipa discută ambele păreri şi, în consecinţă, formulează o alocuţiune comună, pe care o prezintă clasei. Învăţătorul formează perechi din elevii clasei şi enunţă un subiect pentru participantul A şi unul similar pentru participantul B. Apoi se acordă timp pentru realizarea scrisă a sarcinii, maximum 5 min.

• După ce au finisat de scris, elevii îşi prezintă reciproc textele.

• Urmează etapa de apreciere critică a opiniei exprimate verbal.

• Profesorul va solicita 2-3 prezentări în funcţie de timpul rămas şi obiectivele propuse.

Exemple de răspunsuri:

- Ion Creangă este un dascăl cu renume.
- Ion Creangă a ticluit nepoţilor poveşti.
- Aidoma jitarului străbun povesteşte despre amintirile sale din copilărie.

În cadrul subiectului “Ion Creangă - bunelul din Humuleşti” se citeşte un mesaj:

“Poveştile lui Ion Creangă îţi deschid ochii interiori spre lume – ochii minţii şi a sufletului”.

Pe marginea celor citite elevii sunt rugaţi să scrie orice idei fără a discuta subiectul pe parcursul timpului alocat.

Exemple de răspunsuri:

- poveştile ne luminează;
- poveştile ne dau multe cunoştinţe despre viaţă;
- cine are carte vede multe, ştie multe, simte multe;
- poveştile îl fac pe om să devină frumos.

Ghidul de studiu îi ajută pe elevi să urmărească anumite modele de gândire; ghidează lectura cu ajutorul întrebărilor; permite selectarea informaţiilor dintr-un text pe baza unor criterii specifice şi îi ajută pe elevi să-şi formeze o părere personală în legătură cu o temă dată. Avantajele sunt:

- se solicită în mod obligatoriu studiul atent al textului;
- necesită activităţi de gândire sau de reflecţie individuală și în grup ;
- se oferă/sugerează răspunsurile;
- purtarea unor discuţii sau formularea unor răspunsuri scrise şi comentarii, pe baza unor întebări din ghidul de studiu.

Exemplu: textul „ Fata babei şi fata moşneagului” (I.Creangă) .

Întrebări: Care sunt personajele care apar în text? Ce însuşiri are fiecare personaj? Care sunt cele mai importante acţiuni ale fiecărui personaj principal? Sarcina de lucru: realizarea caracteristicii pentru fiecare personaj principal.

În concluzie : elevii crează idei originale, ceea ce rezultă că la ei se dezvoltă creativitatea, în care se evidenţiază elaborarea, fluiditatea, flexibilitatea ideilor, își îndreaptă atenția spre elaborările personale, își cultivă spiritul aplicativ, ce intensifică aspectele integrative, de cooperare.

Bibliografie:

1. Bloom B. S. Taxonomy of Educational objektives: Nandbook / Cognitive Domian, New Jork, 1950.

2. Collins C., Mengieri, J.N. Teaching Thinking: An Agenda for the 21 st Century. Hillsdale, NJ : Lawrence Erlbaum Associates, 1992.

3. Cosmovici A., Iacob L. Psihologia școlară. Iași: Polirom, 1998.

4. Pearson P., Fielding, L. Comprehension Instruction. In: Barr R., Kamil M. L., Mosenthal P., Pearson,P. (Eds.) Handbook of Reading Research. Vol.2. White Plains. NY: Longman, 1991.

5.Roșca A. Creativitatea generală și specifică. București: Editura Academiei R.S.R. , 1981.

Tradițional sau modern ?
O alegere facilă pentru noua generație

PÎRVU DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE BĂLCESCU” - ARAD

Învățământul românesc a evoluat semnificativ în ultimii ani, trecând de la un model tradițional, bazat pe memorare și repetiție, la un model inovativ, axat pe învățare prin descoperire și creativitate. Modelul tradițional de învățământ a fost predominant în România timp de mai multe decenii. Acest model se baza pe lecții predate de către profesori și pe materialele de studiu distribuite elevilor care erau evaluați prin intermediul unor teste scrise sau orale și erau notați în funcție de cât de bine se conformau la standardele stabilite. Acest model avea un accent puternic pe memorare și repetiție, ceea ce a dus la o cultură a învățării bazate pe examinare și nu pe înțelegere profundă.

În cele din urmă, această abordare a început să fie criticată în ultimii ani, ca fiind ineficientă și neadaptată nevoilor moderne. În loc să ajute elevii să-și dezvolte abilitățile de gândire critică și creativitate, modelul tradițional de învățământ se concentra pe transmiterea de informații, fără a le oferi posibilitatea de a le aplica în situații reale. În plus, acest model nu oferea nicio pregătire pentru a face față provocărilor viitoare, cum ar fi cerințele pieței muncii din era digitală.

Pe măsură ce lumea devine din ce în ce mai digitală și interconectată, este necesar să se dezvolte abilitățile de gândire critică, de rezolvare a problemelor și de creativitate, pentru a face față provocărilor viitoare ale pieței muncii. Modelul tradițional de învățământ nu a fost capabil să ofere această pregătire, ceea ce a dus la o nevoie acută de a se găsi o abordare mai eficientă.

În acest context, modelul inovativ de învățământ a început să prindă contur și în țara noastră. Acest model se bazează pe învățare prin descoperire și creativitate, stimulând elevii să-și dezvolte abilitățile de gândire critică. Profesorii sunt văzuți mai degrabă ca ghizi și facilitatori, care ajută elevii să descopere singuri informațiile și să le aplice în situații practice. Acest model de învățământ pune accentul pe dezvoltarea abilităților și competențelor, precum comunicarea, lucrul în echipă, rezolvarea problemelor și gândirea creativă.

Un aspect important al acestui model inovativ de învățământ este utilizarea tehnologiei pentru a îmbunătăți procesul de învățare. Tehnologia oferă o serie de instrumente și resurse care pot fi utilizate pentru a facilita colaborarea, precum și pentru a sprijini dezvoltarea abilităților critice și creative. De exemplu, tabletele și laptopurile permit elevilor să acceseze informații, să lucreze la proiecte și să colaboreze cu colegii lor, indiferent de locație. Platforme precum Google Classroom sau Microsoft Teams oferă un mediu virtual în care elevii și profesorii pot interacționa și colabora eficient, cu posibilitatea de a partaja și accesa informații și materiale de studiu în timp real. În plus, tehnologia permite elevilor să experimenteze și să învețe prin intermediul jocurilor și al aplicațiilor educaționale, care îi ajută să se conecteze cu materia într-un mod captivant și interactiv. De exemplu, aplicații precum Kahoot sau Quizlet îi ajută pe elevi să-și îmbunătățească cunoștințele prin intermediul jocurilor și testelor interactive, în timp ce aplicații precum Scratch sau Minecraft oferă oportunități de a învăța programare și de a-și dezvolta abilitățile de creativitate prin intermediul jocurilor și proiectelor.

Cu toate acestea, în implementarea acestui model inovativ, există și probleme de abordat. Una dintre acestea este accesibilitatea la tehnologie. Nu toți elevii au acces la echipamente tehnologice de ultima generație sau la conexiuni la internet stabile, ceea ce poate cauza probleme în accesarea și utilizarea acestor instrumente în clasă. De asemenea, formarea profesorilor poate fi o problemă, deoarece aceștia trebuie să-și dezvolte abilitățile necesare pentru a utiliza tehnologia în mod eficient în procesul de învățare.

În concluzie, modelul inovativ de învățământ reprezintă un progres important față de modelul tradițional, oferind o abordare mai eficientă și adaptată nevoilor moderne. Utilizarea tehnologiei poate juca un rol important în îmbunătățirea procesului de învățare, prin facilitarea accesului la informații, colaborare și dezvoltarea abilităților critice și creative. Aplicațiile educaționale și jocurile interactive ajută elevii să-și îmbunătățească cunoștințele într-un mod captivant și interactiv.

Deși există probleme de abordat în implementarea acestui model, acesta reprezintă un pas important în evoluția învățământului românesc și este foarte important să fie continuat, deoarece utilizarea tehnologiei poate juca un rol important în îmbunătățirea procesului de învățare, prin facilitarea accesului la informații, colaborare și dezvoltarea abilităților critice și creative.

.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC, DE UNDE ȘI ÎNCOTRO?

Profesor învățământ preșcolar ȘCHIOPU SORINA-ELENA
Grădinița cu P.P. Căsuța cu povești, Craiova

Dată de 5 iunie a fost aleasă că un omagiu adus lui Gheorghe Lazăr, născut la această dată în 1779, cel care în 1818 a deschis la București Școală de la Sf Sava. Aceasta era prima școală cu predare în limba română din Țară Românească, având anii de studiu organizați în trei stagii: Umanitare, Complementare și Speciale.

De atunci încoace, învățământul românesc a fost, asemenea celor din alte țări desigur, în continuă formare, definire, re-definire, confuzie, certitudine, dezvoltare sau declin.

Până prin anii ’40 ai secolului trecut el a fost constant racordat la practicile și experiențele din alte țări, în special cele din Germania, Austria și Franța. În ciuda decalajelor economice și a uriașei inapoieri din mediul rural, pedagogii români au fost la zi cu ce se scria și practica în afară, încercând totodată să creeze un sistem care să aibă în centru valorile românești. Onisifor Ghibu și G.G. Antonescu au obținut doctorate la Jena cu O.Rein, discipolul lui Herbart, iar V.Ghidionescu, cel care a introdus la Cluj “pedagogia experiențială” în 1923, tot la Jena și-a susținut doctoratul. Tot în Germania, sub îndrumarea lui W. Wundt, au obținut doctorate pe teme de pedagogie G. Rădulescu Motru și Dimitrie Gusti. Ștefan Barsanescu, cel care a continuat să publice lucrări de referință pentru educație până în anii ’70, a fost student al lui Spranger la Berlin. Toate aceste personalități faimoase din învățământul românesc, au fost continuu conectate la evoluțiile, involutiile și schimbările educaționale ce se petreceau în afara țării. În primii și ultimii ani ai comunsmului aceste legături au fost cvasi-inexistente. După 1990 s-a instalat un amestec de confuzie curiculara, de nebuloasă a redefinirii valorilor naționale în și prin educație, o contemplare pasivă a ceea ce se întâmplă intern, sau o permamanenta încercare de a introduce modele externe, finlandez, danez, etc, însă în paradigmă formelor fără fond. Au fost însă și încercări, mai degrabă individuale decât instituționale (cu câteva excepții importante cum ar fi cele din perioada miniștrilor Miclea sau Funeriu) de modernizare a cadrului educațional românesc în contextul sau european.

Pandemia prin care am trecut ne împinge și mai mult să căutăm soluții la dilemele și nevoile noastră într-un context globalizat. Am fost obligați cu toții să reflectăm atât asupra propriilor noastre valori dar și a cailor de a ne apropia de ele, de a le trăi efectiv.

Dat fiind trecutul nostru educațional românesc, în ciuda sincopelor inerente oricărei evoluții, am avea la ce să ne raportăm. Ar fi, slavă Domnului, suficiente greșeli din care să învățăm, dar și suficiente lucruri bune ce ar trebui păstrate. Există chiar și legislație! Ideea școlilor pilot nu este căzută din neant, ea are premisele legislative create deja. Important este că acum să se găsească suficiente școli eliberate de teamă, care să fie lăsate să-și ajute comunitățile așa cum doresc.

Experimente pedagogice la nivel de școală, comunitate, regiune sau țară s-au tot făcut de la Pestalozzi încoace. Multe au avut succes raspandindu-se trans-frontalier și trans-cultural (Montessori, Dalton, Waldorf, Învățarea experiențială argumentată de Dewey, Kurt Hahn și școlile internaționale, Planificarea inversă-UbD, Taxonomia Bloom, etc), altele mai puțîn (Jenaplan, Freinet, Frobel sau taxonomia SOLO din Nouă Zeelenda) iar unele deloc.

În unele țări sau regiuni, noi practici fundamentate teoretic și experimental s-au răspândit la nivel național (de exemplu școlile “intelectuale” Nazarbayev din Kazakhstan, model creat în parteneriat cu sistemul Cambridge, fiind preluat recent și de Uzbekistan) în altele au rămas “oaze” pedagogice, iar în altele se pregătește terenul pentru încercări.

Am auzit cu toții de progresele din Finlanda, Polonia, Singapore sau mai recent, Portugalia și Estonia. Au apărut școli de genul:

• Think Global School – o școală ce literalmente “călătorește”, elevii petrecând fiecare an dintre cei trei de liceu în câte 4 țări diferite, 12 în total. Câte 8 săptămâni în fiecare țară, cu vacanțe de câte 5 săptămâni între trimestre. Pe lângă așteptările academice înalte, se lucrează interdisciplinar, prin proiecte și bineînțeles în medii naturale, sociale, culturale cât mai diverse. Este interesant de menționat valorile lor fundamentale: Măiestria, Autonomia și Menirea, valori ce cu siguranță ar putea fi împărtășite și puse în practică și de alte școli.

• Ørestad Gymnasium – o școală în care nu există decât o clasa! Mai precis, un spațiu mare, deschis, în care învață cei 350 de elevi. Colaborarea este una dintre valorile fundamentale precum și punerea în practică, aplicabiltatea celor învățate.

• Big Picture Learning – Filosofia lor este “One student at a time în a community of learners”. Școală apărută în Rhode Island, UȘA, acum vreo 20 de ani, a devenit acum un întreg “sistem” cu peste 200 de școli afiliate în US și în câteva alte țări precum Italia, Australia, India, Israel și Kazahstan

Și lista poate continua. Sunt multe surse de inspirație!

Putem vorbi despre îmbunătăţirea calitatii educaţiei în învăţământul românesc, dar factorul de pornire se afla in familie şi in grădiniţă. Abia dupa aceea se poate vorbi despre propagarea la celelalte nivele educaţionale.

Educatia, din punct de vedere etimologic, reprezinta influentarea sistematica si constienta a dezvoltarii facultatilor intelectuale, morale si fizice ale copiilor si tineretului, precum si totalitatea metodelor folosite in acest scop.Calitatea in educatie se refera la totalitatea insusirilor esentiale ale sistemului de educational si reprezinta valoarea pe care societatea o acorda serviciilor educationale si educatiei in ansamblul ei.Calitatea in educatie este asadar un ansamblu de caracteristici ale unui program prin care sunt indeplinite asteptarile beneficiarilor din invatamant/educatie (profesori, elevi):

- sa fie construita pe valori impartasite, pe baza unor experiente si rezultate valoroase;
- nu trebuie produsa la comanda prin legi sau acte normative
- sa fie realizata de oameni pentru oameni, responsabilitatea revenind nu doar scolii ci intregii comunitati/societati
- sa fie asigurata printr-un sistem explicit de principii, criterii, standarde si indicatori
- sa fie oferita de institutii responsabile si promovata de liderii educationali autentici
- sa respecte autonomia individuala avand la baza autonomia institutionala
- sa fie orientata pe rezultate concrete, vizibile, masurabile
- sa se realizeze in dialog si prin parteneriat autentic, continuu
- sa fie centrata pe beneficiarii serviciilor educationale, asigurand participarea actorilor educationali si valorizand resursele umane disponibile
- sa se bazeze pe inovatie, intelegand interdependenta dintre furnizorii si beneficiarii implicati in oferta educationala. La nivelul scolii, calitatea in educatie nu este un produs al functionarii ei in conditii normale. Pornind de la acest reper, considerat esential in asigurarea unui proces educational optim, calitatea poate fi definita prin realizarea negocierii intre scoala si comunitate si apoi asumata in parteneriat, nu impusa pe cale ierarhica.

În viziune moderna, rolul profesorului este de a facilita si intermedia invatarea, de a fi partener in invatare, de a-i ajuta pe elevii sai sa inteleaga, sa argumenteze puncte de vedere proprii, de a alege strategii adecvate prin care sa-i pregateasca sa faca fata si sa se integreze optim unei societati aflate intr-o dinamica uriasa.

Modalitatile de realizare a invatarii urmaresc formarea de competente si deprinderi practice cu accent pe invatarea prin cooperare.

Situatiile de invatare create de profesori in scoala, la clasa, trebuie sa-i incurajeze pe elevi sa isi exprime puncte de vedere proprii, sa colaboreze intre ei si cu profesorii in rezolvarea sarcinilor de lucru, sa-i incite la cautare, sa se manifeste creativ.

Rolul scolii in realizarea scopurilor invatamantului obligatoriu consta in conducerea elevilor catre:

- demonstrarea gandirii creative,
- folosirea diverselor modalitati de comunicare in situatii reale si contexte variate,
- intelegerea si utilizarea tehnologiilor in mod adecvat,
- dezvoltarea capacitatii de investigare si valorizare a experientei personale,
- capacitatea de adaptare la situatii diferite,
- contributia la construirea unei vieti de calitate,
- construirea unui set de valori individuale si sociale,
- orientarea comportamentului si carierei in functie de acestea.

Pe parcursul activitatii profesionale a unui cadru didactic exista situatii cand apar discrepante intre obiectivele programei si nivelul real de pregatire al elevilor.In acest caz profesorul trebuie sa analizeze aceste discrepante, sa identifice nevoile de educatie ale clasei de elevi si sa proiecteze activitatea didactica explicita pentru aceste nevoi.În cazul discrepantelor negative se elaboreaza activitati de recuperare, iar in cazul celor pozitive se stabilesc activitati de formare speciala pentru performante scolare.

Scoala romaneasca trebuie asadar sa contribuie la egalizarea sanselor tuturor copiilor la educatie si la dezvoltarea potentialului lor, precum si la orientarea pregatirii scolare si profesionale.

Căci, orice școală ar trebui să fie, în primul rând o comunitate, nu? O comunitate complexă, nu doar un loc de adunare al profesorilor și al elevilor; un loc unde părinții își trimit copiii pentru a fi educați într-un cadru social și într-o manieră coerentă, combinând tradițiile cu progresul și pe cât se poate individualizată. O școală este, la baza, o creație a comunității, deci școlile reprezintă materializarea unor necesități.

O școală ar trebui să fie o comunitate de copii curioși, de copii ce gândesc, de profesori ce nu contenesc să-și facă meseria cu dragoste, de părinți ce-și sprijină copiii respectând profesorii și instituția; un loc unde copiii de astăzi cresc și se dezvoltă după propriile puteri, aptitudini și personalități, astfel încât să devină cetățeni onorabili ai societății, catateni care să poată lua cele mai bune decizii în viață, atât pentru ei, dar și în folosul comunităților în care vor trăi.

METODE TRADIȚIONALE ȘI METODE MODERNE DE ÎNVĂȚARE

PROF.ÎNV.PRIMAR :LITINBERGER-PERȚA SUZANA
LICEUL TEHNOLOGIC ,,GRIGORE C.MOISIL”-TÂRGU LĂAPUȘ

Activitatea instructiv-educativă se desfăşoară în baza unor finalităţi şi este pusă în practică prin intermediul unui sistem de metode şi procedee care apelează la o serie de mijloace tehnice de realizare, iar rezultatele sunt verificate şi evaluate prin strategii specifice.

Termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”. Metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă”.(M.Ionescu, V.Chiş, p.126)

Metodele de predare-asimilare pot fi clasificate în :

1.Tradiţionale: expunerea didactică, conversaţia didactică, demonstraţia, lucrul cu manualul, exerciţiul;

2.Moderne:problematizarea, modelarea, instruirea programată, studiul de caz, metode de simulare(jocurile, învăţarea pe simulator), învăţarea prin descoperire

Metodele tradiţionale au următoarele caracteristici:

• pun accentul pe însuşirea conţinutului, vizând, în principal, latura informativă a educaţiei,;

•sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii, asadar comunicarea este unidirectionala;

•sunt predominant comunicative,;

•sunt orientate, în principal, spre produsul final, evaluarea fiind de fapt o reproducere a cunostintelor;

•au un caracter formal şi stimulează competiţia;

•stimulează motivaţia extrinsecă pentru învăţare;

•relaţia profesor-elev este autocratică, disciplina şcolară fiind impusă.Aceste metode genereaza pasivitatea in randul elevilor.

Metodele moderne se caracterizează prin următoarele note:

•acordă prioritate dezvoltării personalităţii elevilor, vizând latura formativă a educaţiei;

•sunt centrate pe activitatea de învăţare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educaţional;

•sunt centrate pe acţiune, pe învăţarea prin descoperire;

•sunt orientate spre proces;

•sunt flexibile, încurajează învăţarea prin cooperare şi capacitatea de autoevaluare la elevi, evaluarea fiind una formativa;

Dintre metodele tradiționale amintim:

-probele orale - urmăreşte identificarea cantităţii şi calităţii instrucţiei

-verificarea scrisă- elevii pot prezenta achiziţiile educaţiei fără intervenţia profesorului

-probele practice - presupun identificarea capacităţilor de aplicare în practică a cunoştinţelor dobândite

Metodele alternative de evaluare urmăresc accentuarea acelei dimensiuni a acţiunii evaluative care oferă elevilor suficiente şi variate posibilităţi de a demonstra ceea ce pot să facă (priceperi, deprinderi, abilităţi).

Aici amintim:

- Observarea sistematică a activităţii şi comportamentului elevilor oferă profesorului informaţii privind performanţele elevilor din perspectiva capacităţii lor de acţiune şi de relaţionare, a competenţelor şi abilităţilor de care dispun.
- Investigaţia oferă elevului posibilitatea de a aplica în mod creativ cunoştinţele însuşite în situaţii noi şi variate, pe parcursul uneia sau mai multor ore de curs
- Proiectul se iniţiază în clasă, prin definirea şi înţelegerea sarcinii – eventual şi prin începerea rezolvării acestuia, se continuă acasă pe parcursul câtorva zile sau săptămâni
- Portofoliul este un mijloc de evaluare pa o perioadă mai lungă, reflectă progresul elevului pe mai multe planuri
- Testul docimologic . Permite standardizarea condiţiilor de examinare, a modalităţilor de notare aducând astfel un spor de obiectivitate.
- Autoevaluarea are un rol esenţial în întregirea imaginii elevului din perspectiva judecăţii de valoare pe care o emite profesorul.

Din toate cele menţionate rezultă faptul că profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un învăţământ de calitate. Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar.

Bibliografie:

- Cerghit, I., Metode de învăţământ, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1997
- Dumitru, I., Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara, 2001
- Ionescu, M., Chis, V., (coord.) Pedagogie. Suporturi pentru formarea profesorilor, Editura Presa Universitatii Clujeana, 2001
- Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001

ACTUL DIDACTIC - IERI SI AZI

Prof. Ing. CONSTANTIN ELIZA-TITA
Liceul Tehnologic Dumitru Dumitrescu
Buftea, Jud. Ilfov

Plecând de la definiția didacticii, ramură a pedagogiei, care spune că, din punct de vedere tehnic aceasta este responsabilă de identificarea de metode și de tehnici de optimizare a predării, ajungem la actul didactic pentru care sunt necesare elementele **profesor**, cursant și **contextul învățării**. Aceste elemente trebuie schimbate, optimizate si adaptate la zilele noastre, la generațiile actuale si necesitățile lor de **învățare.**

Treptat, trecem de la modelul care a evidențiat personalul didactic și tipul de conținut furnizat elevilor, fără a ține cont de metoda aleasă, de cadrul de predare sau de cel care învață, la un sistem de activitate **care** stimulează **abilitățile creative și abilitatea de a înțelege** prin practici și procese personale, spre auto-pregătirea elevilor, profesorul fiind doar mediator.

Pentru ca predarea și învățarea zi de zi să nu devină împovărătoare, atât pentru profesori cât și pentru elevi, pentru a menține predarea antrenantă, trebuie schimbate datele problemei.

Este foarte bine si chiar obligatoriu să fim empatici cu elevii , să ne punem în locul lor și să dăm ce și cum am vrea să primim. Deși majoritatea planurilor de lecție sunt structurate cu o parte de prelegere, de prezentare a noilor noțiuni, aceasta nu trebuie să fie plictisitoare.

Adoptați conversația! Elevii vor să știe că, dacă vă pun o întrebare, nu vor fi refuzați sau stopați. Nu trebuie să fiți niciodată prea ocupați și să nu explicați ceva diferit sau mai detaliat elevilor care au nevoie de un ajutor suplimentar. Sunteți acolo pentru a preda, și ei sunt acolo pentru a învăța, nu distrugeți acest sentiment de explorare al elevilor.

Studiile arată că elevii învață, înțeleg și păstrează în memorie, atunci când profesorul folosește exemple din viața reală a elevilor, cu exemple pe care ei le întâlnesc zi de zi sau vor urma să le întâlnească. Chiar dacă este la fel de simplu ca utilizarea a ceva ce le place pentru a rezolva o problemă de matematică sau care leagă istoria de evenimentele actuale, elevii vor fi mai predispuși să asculte și să păstreze mai multe informații. Utilizarea exemplelor din viața reală va crea, de asemenea, un spațiu sigur pentru ca elevii să crească și să învețe mai mult adresând întrebări, exemple la care se pot raporta ei .

De aceea, transformați-vă prelegerile în conversații, pentru că doar așa obțineți mai multă participare la clasă și puteți afla cu ușurință cum și ce cred elevii , dar și mai important, ce știu, ce au înțeles sau nu, ce vor putea pune în practică în viața lor viitoare.

La fel de important, pentru a înțelege mai bine un concept, un lucru, este ca să arătați elevilor o imagine care să ilustreze acel ceva, fie postere, tabele, scheme, colaje, diagrame etc, dar și un scurt clip video care explică lecția, o mostră etc. Utilizarea materialului didactic vizual au rol de ajutor de memorie și îi ajută pe elevi să facă asocieri între idei și materiale, permițându-le să absoarbă mai mult din conținutul pe care îl au de învățat. Tot ca alternativă vizuală, putem folosi învățarea practică, aplicativă, care este întotdeauna antrenantă, distractivă. A-ți face lecția practică ar putea fi la fel de simplu ca transformarea porțiunii de întrebări și răspunsuri într-un joc între elevi, iar alte concept in loc de rol. Pentru elevi, un proiect orientat spre acțiune este o metodă excelentă de studiu în clasă. Totodată, se poate utiliza tehnologia, care și-a făcut deja loc în sălile de clasă: platforme educaționale, soft-uri, prezentări în PowerPoint, tablete, laptopuri, telefoane sau dacă alegi materiale de pe diferite site-uri, din YouTube, mini-jocuri web etc.

Pe măsură ce vă străduiți să faceți predarea și învățarea antrenante pentru elevi, nu aveți sentimentul că sala de clasă este anostă, monotonă, plictisitoare? Hai să aducem viață în sala de clasă, prin adăugarea de tablouri, postere, colaje

etc, eventual realizate chiar de elevi. Selectați o temă și utilizați-o pentru a crea un mediu de învățare care să-i inspire pe elevi și chiar pe profesor. Indiferent de cât de multă creativitate și grijă puneți în decorarea claselor, sălile de clasă pot deveni plictisitoare, mai ales atunci când fac parte dintr-o rutină zilnică. Din când în când, împreună cu elevii, redecorați clasa, alegând tematici diverse, propuse și agreate de elevi.

Mai există și invățarea nonformală, în alte medii decât sala de clasă. Mergeți cu elevii în biblioteca școlii, pentru a face o temă de grup care presupune documentare, presupune studiul individual sau informare, pur și simplu, asupra unei teme date. Scoateți-i în jurul școlii pentru a identifica și aduna cunoștințe culese din vița reală. Chiar dacă școala nu a investit în amenajarea unui spațiu de predare în aer liber, se pot găsi locuri frumoase și liniștite în afara școlii, în care să predai o lecție. Schimbarea decorului oferă o perspectivă proaspătă și nouă pentru lecție, reîncărcând cu energie pe fiecare și ajutându-i pe toți să treacă cu bine peste lungile ore de școală, fie elev, fie profesor.

Toate cele spuse mai sus nu pot exista fără modificarea statutului și rolului cadrelor didactice. Profesorul este cel care orientează elevii în ceea ce au de făcut, devine mediator al demersului lor euristic, canalizându-i în direcția obținerii rezultatelor. Cea mai importantă variabilă potrivit căreia promovarea unui stil adecvat în activitatea instructiv-educativ-formativă a unui cadru didactic este personalitatea acestuia, prin ale cărei caracteristici are posibilitatea să-și modeleze comportamentul în diferite situații specifice, eficientizarea lor favorizând dezvoltarea unor competențe multiple și a unor atitudini, profesorul fiind capabil să preia, să adapteze și să aplice creativ diverse metode, în funcție de context.

În învățământul modern, actul didactic a devenit centrat pe elev, concretizat pe nevoile, trebuințele și dorințele acestuia, mai eficient prin intermediul tehnologiilor moderne și al instrumentelor web 2.0, web 3.0 etc., însă condiția reușitei este aceea că, profesorul modern, trebuie să stăpânească foarte bine didactica, pentru managementul performant al activităților. Profesorul este cel care orientează și stimulează curiozitatea naturală și interesul spontan al elevilor pentru descoperire, cel care îndrumă și încurajează activitatea de organizare și integrare a datelor culese, a cunoștințelor reactualizate în vederea aplicării lor la soluționarea problemelor, lăsându-le libertatea de examinare a faptului real, independență în activitate, operativitate și rapiditate în reacții, deplină responsabilitate pentru sarcinile de lucru. Astfel, cadrul didactic este mediator al învățării, facilitând legătura dintre cunoaștere și acțiune, partener al elevului într-o relație educațională interactivă, coordonator, consilier al elevilor în munca lor personală, în orientarea lor legată de utilizarea timpului de lucru, de folosirea optimă a materialelor, a mijloacelor, evaluator, care pune în practică metode, tehnici de evaluare și care încurajează si susține eforturile de învățare ale elevilor.

În concluzie, dacă lecția vă oferă dumneavoastră sentimentul de satisfacție, elevii vor fi și ei mulțumiți și satisfăcuți, iar când sunteți încântați de lecția realizată, elevii dumneavoastră vor fi și ei.

BIBLIOGRAFIE

1. Bontaș, I. – Pedagogie. Tratat, ediția a V-a revăzută și adăugită, Editura BIC ALL, București, 2001;
2. Cucoș, C. “Pedagogie”, 2006, Editura Polirom, Iași.
3. https://ro.tax-definition.org/37790-didactic
4. https://www.educationworld.com/teachers/10-tips-keep-teaching-fun-you-and-your-students
5. https://www.qualform.snsh.ro/campanie-online/profesorul-modern-competente-calitati-si-roluri
6. https://creeracord.com/2016/10/04/sase-abilitati-esentiale-pentru-profesorul-modern-si-de-ce-ai-nevoie-de-ele/

Rolul metodelor activ-participative în dezvoltarea socio-emoțională la preșcolari

Autor: prof. înv. preșcolar Gabriela Cernat
Grădinița Nr. 1 cu Program Prelungit, Bragadiru, județul Ilfov

În ceea ce privește pedagogia contemporană a învățământului preșcolar se pune tot mai frecvent accentul pe promovarea învățării centrate pe copil. Acest aspect ne conduce inevitabil la necesitatea de a recunoaște experiența anterioară individuală a preșcolarului aceasta devenind o bază la care se vor adăuga experiențe noi, ce contribuie la dezvoltarea de abilități ale acestuia.

Se preconizează necesitatea de a utiliza metode și tehnici moderne de instruire centrate pe elev, pe nevoile acestuia, în relație cu finalitățile actului educațional. Învățarea centrată pe elev este destinată să contribuie la creșterea motivației elevilor, să consolideze abilități de învățare, educația interculturală și contribuția acesteia la dezvoltarea socio-emoțională a preșcolarilor prin implementarea materialelor și a noilor metode pedagogice și a strategiilor educaționale.

Precum remarcă autorii I. Miron și Chiș V. în cartea „Strategii de predare și învățare”, interactivitatea presupune o învățare prin comunicare, prin colaborare, produce confruntări de idei, opinii și argumente, creează situații de învățare centrate pe disponibilitatea și dorința de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă și activă, pe influența reciprocă din interiorul microgrupurilor și interacțiunea socială a membrilor unui grup.

Caracterul activ-participativ al metodelor interactive de predare-învățare în activitatea didactică din Educația Timpurie contribuie, nu numai la îmbunătățirea calității procesului instructiv educativ, ci și la formarea și dezvoltarea abilităților de a comunica, de a-și manifesta propriile emoții, trăiri în cadrul jocurilor, al activităților instructiv-educative. Într-o învățare centrată pe copil rolul educatorului este de îndrumător, ghid, mentor, sfătuitor, de model, colaborator, este prietenul care-l ajută să se descopere pe sine prin intermediul jocului, prin colaborarea în mod deschis, lipsit de prejudecăți în relația cu grupul din care face parte.

Prin abordarea curriculumului din perspectiva dezvoltării globale este vizată cuprinderea tuturor aspectelor importante ale dezvoltării complete a copilului, în acord cu particularitățile sale de vârstă și individuale.

Dacă în învățământul tradițional asistam la activități educative în care copilul stătea pe scaune, în cea mai mare parte a timpului, ascultând indicațiile date de educatoare, în prezent, pedagogia modernă, noul curriculum 2019, pune mult accent pe dezvoltarea globală a copiilor, abordând toate cele cinci domenii de dezvoltare ale acestuia. Acest lucru se poate realiza prin abordarea activităților educative din sala de grupă într-o manieră activ-participativă, educatoarea devenind coechipier, învățându-i pe copii să ia inițiativă, să dialogheze cu colegii, stârnindu-le interesul pentru competiție. Inevitabil, copilul va filtra toate aceste activități prin propriile sentimente, făcând o selecție personală a ceea ce îi place și ce nu îi place.

Metodele activ-participative folosite în mediul grădiniței au un rol deosebit de important în dezvoltarea personalității preșcolarului. Acesta vine cu un bagaj de cunoștințe de acasă, diferit totuși de ceea ce învață în cadrul grupului de copii unde privește relația, obicetele, nu doar din perspectiva „Eu fac…”, ci „Noi ne jucăm…”, „Noi învățăm…”.

Metodele activ-participative folosite în prezent în Educație Timpurie au adus rezultate deosebit de importante în dezvoltarea socio-emoțională a copilului preșcolar, acesta devenind mult mai implicat, motivat să acționeze, să se implice, să vrea să fie mai bun, să știe cum să accepte și părerile celorlalți copii din cadrul grupului. Metodele interactive solicită imaginația, memoria și voința valorificând potențialul cognitiv și psihic-emoțional al copilului.

În metodologia tradițională copilul rămânea mai mult un auditoriu, un simplu spectator receptând pasiv ceea ce i se transmitea sau demonstra. În prezent, în Educația Timpurie, copilul este îndemnat să își manifeste propriile idei, gânduri,

emoții, să își manifeste bucuria sau tristețea, să le prezinte celorlalți, prin intermediul jocului ce îi place și ce nu îi place, ce nu știe și ce ar vrea să învețe. Copilul mobilizează toate funcțiile intelectuale și energiile emoțional-motivaționale în raport cu sarcina de învățare dată.

Educatorul a devenit nu doar un simplu transmițător de informații, de cunoștințe, ci este un bun cunoscător al psihologiei copilului, un bun partener al copilului dar și al părinților cu care menține o legătură ce-l va ajuta să îi înțeleagă mai bine pe copii prin metode moderne, activ-participative precum: „Jocul de rol”, „Turul galeriei”, „Cubul”, „Portofoliul”, „Metoda proiectului”, „Lectura explicativă”, „Metoda pălăriilor gânditoare”, „Metoda R.A.I”, „Răspunde-Aruncă-Interoghează”, „Ciorchinele”, „Explozia stelară”, „Diagrama Venn”, „Brainstormingul, acestea fiind doar câteva metode moderne care se pot utiliza cu succes în grădiniță.

De exemplu, metoda proiectelor, care este considerată o strategie de învăţare şi evaluare a cărei caracteristică se concentrează pe efortul deliberat de cercetare, pe căutarea și găsirea răspunsurilor legate de tema propusă. Această metodă antrenează copiii în rezolvarea de probleme practice ajutând la acumularea de informație și stimulând autoevaluarea, îmbină acțiunea cu cercetarea. Sunt facilitate derularea de activități care implică o abordare transdisciplinară de tipul: lecții-vizite, lecții-excursii, activități de voluntariat, etc. Folosirea acestei metode în desfășurarea activităților instructiv-educative în cadrul Educației Timpurii oferă diferite avantaje: stimulează munca în echipă a copiilor, implicarea acestora în activități de cercetare, dezvoltă creativitatea, îi ajută să exploreze noi medii sociale, culturale îndemnându-i să fie responsabili.

Învățarea activă are la bază implicarea copilului în procesul de învățământ transformându-l în coparticipant la propria instruire și educare. Ei au o capacitate mai bună de a-și stăpâni emoțiile și se pricep mai bine să interpreteze emoțiile altor persoane. La vârsta de trei ani copilul face un salt imens în mediul de socializare. Părinții/educatorii trebuie să-l ajute pe copil să interacționeze social. Ei îl vor ajuta să se alăture/implice în joc și îi vor oferi opțiuni pentru soluționarea conflictelor și a situațiilor dificile. Însușirea acestor abilități va contribui la formarea încrederii de sine a copilului și îl va face să fie pozitiv, să se simtă bine atunci când se joacă și interacționează cu alți copii.

Învățarea în grădiniță se realizează prin intermediul jocului. Prin joc, copilul traduce în fapte ceea ce își imaginează, potențele virtuale care apar succesiv la suprafața ființei sale, le asimilează și le dezvoltă, le îmbină și le complică, își coordonează ființa și îi dă vigoare. Prin jocurile simbolice: „De-a mama și de-a tata”, „De-a vânzătorul”, „De-a medicul” copilul interpretează tot felul de roluri ale părinților, ale medicului, vânzătorului, pe care i-a observat în diferite situații de viață. Jocul capătă, atât valoare formativă, cât și modalitate de dezvoltare în plan socio-emoțional a copilului preșcolar. Prin intermediul jocurilor de cunoaștere și autocunoaștere: „Jocul emoțiilor”, „Eu sunt...”, „Cum mă simt în fiecare situație...” copilul ajunge să se cunoască mai bine, dar și să își cunoască colegii de grupă. Copilul dobândește numeroase și variate cunoștințe despre mediul înconjurător, precum și despre sine, i se dezvoltă procesele psihice de reflectare directă și nemijlocită a realității (percepția, reprezentările, memoria, imaginația, gândirea, limbajul, etc.).

În concluzie, prin intermediul metodelor moderne, activ-participative din cadrul activităților educative desfășurate în Educație Timpurie, copilul, pe lângă faptul că învață ce sunt emoțiile și cum se pot manifesta acestea, reușește să le identifice singur și chiar să le recunoacă la cei din jur astfel că, prin activitățile educative și jocurile desfășurate în grădiniță, copilul își dezvoltă imaginația și creativitatea, ceea ce va contribui din plin la dezvoltarea abilităților emoționale.

Bibliografie:

1. Bonchiș, Elena (2004). „*Psihologia copilului”*. Oradea: Editura Universității Oradea;
2. Catrinel A. Ştefan, Kallaz Eva (2007). „*Dezvoltarea competenţelor emoţionale şi sociale”*, Ghid practic pentru educatori;
3. Ionescu M, Chiș V. *(1992). „Strategii de predare și învățare”,* București. Editura Științifică;
4. M.E.N., (2019). *„Curriculum pentru învătământul preşcolar”;*
5. Neacșu, I., Suditu, M. (2020). *„Educația emoțional-afectivă. Noi explorări, noi strategii”*. Iași: Editura Polirom;
6. Oprea C. (2009). *„Strategii didactice interactive”,* București. Editura Didactică și Pedagogică;
7. Preda V., Borteanu S. (2016). „*Metoda proiectelor la vârstele timpurii”,* București, Editura Miniped.

Sistemul de învățământ, între tradiție si inovație

Prof. Înv. Preșcolar :Nagy-Szabo Imola
Liceul Silvic Gurghiu, Grădinița cu Program Normal Glăjărie

Sunt cadru didactic și sunt părinte... astfel crește proporțional, în mod continuu și consecvent sentimentul de revoltă față de sistemul nostru de învățământ. A devenit deja un clișeu faptul că avem un sistem educațional învechit, axat pe șabloane, pe memorare și imbrăcat frumos în cuvinte precum ”inovație„ și ”descongestionare”. Mereu actual pare I.L. Caragiale : „din două una, daţi-mi voie: ori să se revizuiască, primesc! Dar să nu se schimbe nimica; ori să nu se revizuiască, primesc! dar atunci să se schimbe pe ici pe colo, şi anume în punctele… esenţiale”.

În speranța că învățământul românesc este în curs de schimbare la momentul actual, și că aceste schimbări au menirea de a îl aduce la un nivel mai ridicat, mai apropiat de cele ale țărilor europene, voi sublinia în continuare, câteva practici de succes ale sistemelor de învățământ din Danemarca și Finlanda.

Danemarca are cel mai eficient şi mai bine structurat sistem de învăţământ. Cercetarea a avut la bază 36 de indicatori, structuraţi în 4 categorii, corespunzătoare celor patru dimensiuni ale învăţării definite de UNESCO şi anume: “învăţarea pentru a şti”, acoperită de educaţia formală, “învăţarea pentru a face”, reprezentată de perfecţionarea la locul de munca, şi “învăţarea convieţuirii”, legată de activităţile sociale desfăşur ate în timpul liber şi, în final “învăţarea organizării propriei vieţi”, care presupune acumularea de informaţii puse în slujba dezvoltării personale şi a unui stil mai bun de viaţă.Sistemul educaţional danez constă într -un an preşcolar opţional şi 9-10 ani de şcoală încadrul învăţământului primar şi secundar inferior, după care elevii trebuie să aleagă între cursurile academice din cadrul învăţământului secundar superior si colegiile vocaţionale şi educaţia profesională cu orientare practică si cursuri de formare, instruire oferite de colegiile vocaţionale.Următoarea alegere privind studiile este facută la vârsta de 19-20 de ani şi constă înalegerea între cursurile universitare şi ale instituţiilor de învăţământ superior non-universitare. Evaluările deţin un loc secundar în prioritățile învăţământului obligatoriu. Totul este conceput astfel încât să fie evitate situaţiile stresante atât pentru elevi, profesori sau directorul deşcoală. **Rezultatele evaluărilor nu sunt făcute cunoscute elevilor şi părinţilor ci doar profesorilor cu scop de concepere a planurilor de ameliorare pentru elevii cu dificultăţi de învăţare.** Acceptarea insuccesului şi critica sunt considerate ineficiente, demotivante. Abordarea pozitivă a oricărui aspect este considerată strategia eficientă.

În Danemarca, testarea naţională a fost introdusă în 1975 şi implementată complet în 2010, sub forma testelor finale la sfârşitul şcolii secundare dar şi pentru aproape fiecare an al învăţământului obligatoriu. Acest tip de testare a fost adăugat la sistemul naţional de evaluare,în scopul de a monitoriza progresele şi rezultatele elevilor şi de a produce informaţii relevante astfel încât profesorii să poată satisface nevoile elevilor mai eficient, iar şcolile să-şi îmbunătăţească calitatea educaţiei. Obiectivul este de a combina modelele tradiţionale demonitorizare de sus în jos cu abordările de jos în sus ale evaluării elevilor la nivelul şcolii, astfel încât calitatea învăţământului este măsurată mai eficient şi astfel îmbunătăţită.Testele naţionale din Danemarca bazate pe TIC, se caracterizează prin adaptări importante în funcţie de nivelul fiecărui elev. De aceea,fiecare elev la fiecare nivel este chemat să susţină un test personalizat. Sistemul pentru testarea pe calculator din Danemarca este cunoscut ca ‘test informatic adaptativ’ (CAT), care înseamnă faptul că testul se adaptează la nivelurile individuale de abilităţi. Ca urmare a unui răspuns corect, elevilor li se pun întrebări mai dificile şi vice-versa. Raţionamentul este acela că testele sunt mai eficiente atunci când ‘dificultatea item-ului’ corespunde cu capacitatea elevului. Cerinţele tehnologice ale acestui mod de testare sunt considerabile, atât în privinţa capacităţii şi stabilităţii sistemului, cât şi în ceea ce priveşte apelarea unei bănci foarte largi de itemi cu exact acea combinaţie de itemi potriviţi şi de înaltă calitate.

Un sistem bine gândit poate face dintr-un elev obișnuit, unul excepțional. **Finlanda** are cel mai ridicat nivel de trai din lume și cel mai evaluat sistem educativ. Finlanda atrage atenția lumii atunci când se constată că elevii săi obțin constant poziții de top la testele PISA – teste internaționale menite să verifice nu atât cunoștințele tinerilor, cât mai ales modul cum aceștia gândesc. Secretul stă în importantele reforme educaționale, implementate în urmă cu 40 de ani. Guvernul a hotărât să „reseteze” sistemul și să abordeze o altă direcție, dedicând astfel fonduri importante educației, cercetării și tehnologiei. Atunci a fost adoptat un nou sistem educațional. Iar acest sistem se referă de fapt la egalitate de șanse pentru toți copiii, indiferent de mediul socio-economic din care aceștia provin. Conceptul este „peruskoulu” și el desemnează o școală „comprehensivă” pentru toți elevii între 7 și 16 ani. Primul lucru care s-a decis a fost ca școala elementară să fie formată din nouă clase. Este o școală finanțată de stat și care oferă tuturor copiilor educație gratuită, o școală obligatorie și disponibilă pentru toți, dar și o școală fără examene de admitere și fără taxe. Sistemul este unul egalitarist, oferind șanse egale pentru oricine, indiferent de mediul socio-economic din care provin, sau de zona în care locuiesc, au același potențial de a învăța și trebuie să aibă aceleași șanse la o educație de calitate. În Finlanda nu există școli mai bune și școli mai proaste. Nu există învățământ privat. Întregul sistem universitar este de stat. Sunt permise liceele private, dar perceperea de taxe de studiu este interzisă.Această țară consideră pur și simplu că absolut toți copiii trebuie să beneficieze de același tratament. Copiii cu dizabilități învață în școlile normale. Copiii cu cerințe educaționale speciale nu studiază la domiciliu, nu sunt excluși sau izolați în școli speciale, ci participă la ore în clase normale, indiferent dacă au handicapuri grave.

„Politicile educaționale în majoritatea țărilor lumii merg pe ideea de a identifica elevii cei mai buni, de a alege vârfurile, în timp ce ceilalți elevi sunt lăsați deoparte”, spune Pasi Sahlberg, un educator celebru în Finlanda. „Noi nu suntem așa, noi mergem pe cooperare, nu pe competiție. Dacă e să ne întrecem cu cineva, atunci tot ce putem spune e că vrem să fim mai buni decât suedezii. Pentru noi asta e suficient.”

În urma evaluărilor internaţionale, elevii finlandezi s-au dovedit a fi cei mai inteligenţi. Ei au obţinut cele mai bune rezultate la cunoaştere ştiinţifică şi s-au clasat printre primii la matematică şi apetitul pentru lectură. Statul finlandez e preocupat de asigurarea unui învățământ viabil, capabil să motiveze elevii. Sistemul educativ este foarte bine gândit și făcut în sprijinul elevilor. Finlanda are cel mai mare procent, din Europa, al elevilor care ajung la facultate, 66%, iar 93% dintre finlandezi promovează liceul. În același timp, diferența dintre cei mai slabi și cei mai buni elevi este cea mai mică din lume.Sistemul de valori al finlandezilor are la bază educația nu acumularea de bunuri,este un sistem de valori format în familie, consolidat în școală, pus apoi în slujba țării.

Bibliografie:

- Wikipedia.org
-Timpul.md

Rolul și responsabilitățile în educația copilului cu CES

Prof.înv.primar, Suciu Aurelia
Școala Gimnazială,, Arany Janos”Mihăileni-Livezi
Județul Harghita

În condițiile școlii pentru diversitate, profesorul de sprijin/ itinerant reprezintă un personaj cu rol principal în optimizarea procesului educațional din clasele unde se derulează învățământul integrat. Profesorul de sprijin/ itinerant împreună cu profesorul din școala de masă - formează o echipa omogenă răspunzatoare de procesul învățării elevilor din școala pentru diversitate. Experiența practică a arătat că, în anumite momente ale procesului educațional integrat, este nevoie de intervenție și sprijin în activitatea educativă și de recuperare a copiilor cu cerințe educative speciale, uneori chiar în timpul orelor de clasă, la anumite discipline care reclamă o mai mare concentrare a atenției din partea tuturor elevilor și presupune asimilarea unor informații și cunoștinte absolut necesare evoluției viitoare a fiecărui elev în parte.

Cadrul didactic itinerant/ de sprijin joacă un rol ce reprezintă o combinație între un profesor consultant și un tutore pentru elevii cu cerințe speciale incluși în programe de integrare.

Un cadru didactic itinerant/ de sprijin are următoarele sarcini de baza:

- identificarea timpurie a copiilor cu cerințe educative speciale (CES) care au nevoie de sprijin educațional;
- colaboreaza cu comisia internă de evaluare continuă din școala/ centrul de resurse în vederea preluării informațiilor privind evaluarea și planul de servicii personalizat al copilului/elevului cu cerințe educative speciale integrat în învățământul de masă;
- colaborează cu întreg corpul profesoral al unității de învățământ în care este înscris copilul/ elevul în vederea realizării unei integrări eficiente în întregul colectiv al școlii;
- elaborează și realizează planul de intervenție personalizat, precum și adaptarea curriculara în parteneriat cu cadrele didactice de la clasă;
- evaluează în parteneriat cu echipa, rezultatele aplicării programelor curriculare adaptate;
- colaborează cu cadrele didactice de la clasa în care sunt elevi cu cerințe educaționale speciale în vederea stabilirii modalităților de lucru/ de învățare:

- participă, în timpul orelor de predare, la activitățile desfășurate în clasă de către învățător sau profesor;
- participă la activitățile educative școlare/extrașcolare din clasă în calitate de observator, consultant, cooparticipant;
- organizează activități de intervenție personalizată în clase sau în afara acestora;
- desfășoara activități de tip terapeutic- cognitiv- ocupațional, individuale sau în grup;
- colaborează cu specialiștii care aplică terapiile specifice în vederea realizării coerente a planului de servicii personalizat;
- propune si realizează materiale didactice individuale în funcție de dificultățile de învățare ale, elevilor;

- realizează activitatea de evaluare periodică vizând dezvoltarea elevilor și reproiectează programul de intervenție personalizat;
- consiliază familiile elevilor care beneficiază de serviciile de sprijin și colaboreaza cu acestea;
- asigură legătura dintre familiile copiilor cu cerințe educative speciale integrati, școala integratoare și serviciile de la nivelul comunității care pot ajuta copilul în procesul de integrare școlară;
- realizează programul de asistență educațională în funcție de:

- necesitățile elevului;
- evoluția elevului într-o perioadă limitată de timp;

- rezultatele evaluărilor periodice;
- cerințele grupului de elevi asistați;

- orientează către comisia internă de evaluare continuă toți acei copii/ elevi care au cerințe speciale și nu beneficiază de servicii educaționale de sprijin;
- sensibilizează mediul școlar obișnuit pentru facilitarea integrării copiilor cu cerințe speciale.

Pe lângă prezența sa la anumite activități, alături de ceilalți elevi și profesori din clasă, profesorul itinerant/ de sprijin își continuă cea mai mare parte a activităților sale în afara orelor, când, prin activități și metode didactice specifice, consolidează conținuturile învățării prezentate la orele de curs și îi ajută pe elevi să-și îndeplinească obligațiile și sarcinile individuale cerute la clasă. De obicei, activitatea extrașcolara a elevului cu cerințe educative speciale, desfășurată împreună cu profesorul de sprijin, pe lângă activitățile educative, copiii sunt antrenați în programe de recuperare sau de compensare a deficiențelor lor. Practic, școala pentru diversitate prin modul ei de colaborare și prin categoriile de specialiști pe care le includ în organizarea lor transpun, în practică, la un nivel optim, ideea integrării copiilor cu cerințe speciale în învățământul de masă. În aceste condiții, profesorul de sprijin este pus in situația de a-și desfășura activitatea în cooperare cu profesorii clasei, părinții și specialiștii din școală.

Cadrul didactic de sprijin/ itinerant colaborează cu învățătorul/ cadrul didactic în vederea întocmirii evaluării psihopedagogice inițiale, adaptărilor curriculare, modalităților de evaluare pe parcursul programului, metodele de intervenție, planului de servicii personalizat.

Aceste grile de evaluare se întocmesc pentru depistarea decalajelor care apar față de nivelul general al clasei, iar chestionarele pentru stabilirea gradului de integrare în colectiv, pentru identificarea locului ocupat de elevul cu cerințe educative speciale în colectivul clasei incluzive. Adaptările curriculare se întocmesc pentru punerea în acord în ceea ce privește segmentele din programa analitică de la nivelul clasei care pot fi parcurse de copilul integrat și de elementele din manual care pot fi adaptate conform potențialului elevului, se stabilesc modalități de evaluare a elevului integrat in cadrul activitatilor.

Cadrul didactic de sprijin/ itinerant are si rolul de consilier pentru ca asigura asistenta psihopedagogica elevilor și celorlalte persoane implicate în intervenția personalizată. Prin acest rol, cadrul didactic de sprijin contribuie la îmbunătățirea aspectelor atitudinale și psihocomportamentale negative care pot să apară în cadrul procesului de integrare.

Aceasta consiliere trebuie să fie acordată și părinților copilului cu cerințe educative speciale; se are în vedere comportamentul familiei în mediul extrașcolar, orientarea părinților spre prezentarea la diferite controale medicale specializate pentru depistarea problemelor de sănătate ale copilului, discuții cu părinții referitor la progresele făcute de copil, conștientizarea părinților despre problemele reale pe care le au copiii lor, consilierea părinților celorlalți copii ai clasei.

Activitatea psihopedagogică cu copiii cu dificultăţi de învăţare trebuie să prezinte un efect dublu:

- reducerea şi corecţia deficienţelor intervenite în dezvoltare;

- întreţinerea şi stimularea factorilor non - intelectuali ai personalităţii cum ar fi: motivaţia de învăţare, interes, senzaţia competenţei, aptitudini de comunicare verbală, etc.

Diferenţierea, ca şi adaptare a predării-învăţării la diferenţele recunoscute între indivizi cum ar fi: diferenţele de vârstă, nivel de dezvoltare, stil de învăţare, competenţe şi capacităţi.

Individualizarea sarcinilor didactice:

- A. Individualizarea predării-învăţării;
- B. Adaptarea curriculară.

Tipuri de individualizare:

1. Formarea grupurilor mici de învăţare;
2. Modificări şi adaptări didactice;
3. Folosirea materialului multisenzorial.

Strategii:

- Prezentarea cu claritate a modului în care trebuie să fie îndeplinite sarcinile de învăţare din clasă sau temele pentru acasă, astfel încât elevii să înţeleagă ce trebuie să facă;
- Prezentarea modului în care este organizat materialul care trebuie învăţat;
- Folosirea unor manuale alternative, corespunzător capacităţilor de lectură ale elevilor;
- Prezentarea unor îndrumări care să-i ajute pe elevi să identifice în textele citite informaţiile cele mai importante;
- Prezentarea informaţiei in diferite alte modalităţi decât cea a textelor scrise;
- Oferirea unor indicatori de memorare care să-i ajute să reţină anumite informaţii importante;
- Reducerea numărului factorilor exteriori care pot să distragă atenţia elevilor de la lecţie.
- Construirea lecţiilor noi pe baza cunoştinţelor anterioare ale elevilor (brainstorming, rezolvarea de probleme; comunicarea în grup mic şi comunicarea în perechi, observarea, etc.)
- Folosirea experienţelor zilnice ale elevilor (strategii de analiză a datelor realului ce stau la baza unor noi însuşiri, precum şi cele care fac apel la memoria afectivă a copilului);
- Aplicarea practică a rezultatelor învăţării, în secvenţe didactice diferite în clasă, prin metode şi procedee de expresie ca desenul, povestirea, poezia, enumerări de observaţii, etc.;
- Folosirea povestirilor pentru trezirea interesului, a poveştilor terapeutice;
- Raportarea învăţării la alte materii;
- Folosirea activităţilor extraşcolare ca pretext de învăţare dar şi ca o sursă de noi experienţe;
- Folosirea situaţiilor de joc în învăţare, jocurile de rol şi dramatizarea;
- Folosirea problematizării pe secvenţe didactice;
- Rezolvarea creativă a conflictelor din clasă (conflictele pot fi de valori, de resurse şi de interese);
- Cunoaşterea iniţială a colectivului, a fiecărui elev în parte să ducă la folosirea deschisă şi flexibilă a grupurilor de lucru şi învăţare;
- Colaborarea cu familia şi comunitatea ca tehnici de sprijinire a învăţării, predării şi evaluării.

De asemenea, cadrul didactic de sprijin/ itinerant stabilește anumite metode specifice de lucru cu copilul integrat care să conducă la activizarea acestuia în cadrul activităților, precum și la evidențierea progreselor făcute. Pentru utilizarea acestor metode este necesară parcurgerea câtorva etape:

1. Evocarea - este momentul în care elevii sunt îndrumați să-și amintească ceea ce știau de dinainte despre un anumit obiect, să anticipeze și să stabilească scopuri pentru investigarea lor.

2. Realizarea sensului - (înțelegerea) este momentul în care elevii integrează ideile din textul citit în propriile scheme de gândire pentru a le da sens, pentru a le înțelege.

3. Reflecția - este momentul în care elevii reconsideră ceea ce știau, învață noi cunoștinte, își exersează gândirea.

Unii elevi cu cerințe educative speciale pot avea dificultăți în însușirea noțiunilor elementare de citit/ scris sau de calcul matematic ceea ce le va afecta accesul la curriculum general. Alți elevi pot avea deficiențe senzoriale, dizabilități fizice sau tulburări de comportament. Unele dizabilități pot fi manifeste de la naștere, altele pot fi identificate

când copilul e încă foarte mic. Alte dizabilități sau dificultăți pot fi diagnosticate sau percepute de părinți doar atunci când copilul a început școala.

Cercetări aprofundate au demonstrat că părinții, indiferent de mediul din care provin și de situația lor financiară, experimentează o gamă de sentimente și de reacții emoționale, atunci când descoperă că propriul copil se confruntă cu orice tip de dificultate sau dizabilitate educațională.

Toate persoanele care vin în contact cu părinții care au copii cu cerințe educative speciale, ar trebui să țină cont de sentimentele care persistă la nivelul întregii familii. Părinții trăiesc sentimente de tristețe, disperare, furie, teamă sau negare.Totodata manifestă o dragoste copleșitoare și sentimente de protecție față de copilul lor. Deși cei mai mulți părinți ajung să accepte dificultățile sau dizabilitățile copilului lor, sentimentele puternice din perioada stabilirii diagnosticului pot reapărea și după, în momentele de stres sau de criză, de aceea trebuie să se ia în considerare modul și felul în care este transmis mesajul textului (ce se dorește a fi spus) pentru aceștia, sarcină care revine de cele mai multe ori - cadrului didactic itinerant/ de sprijin.

BIBLIOGRAFIE

1. Ghergut, A., *Sinteze de psihopedagogie speciala*, Editura Polirom, Iasi 2005

2. Gheorghiu, F., *Modalitati de interventie personalizata in cadrul invatamantului integrat,* Editura Presa Clujeana, Cluj-Napoca 2005

3. Popovici, D.V., *Elemente de psihologia integrarii*, Editura Pro Humanitate, Bucuresti 1999

Învăţământul tradiţional vs. Învăţământul modern

Prof.Gal Liliana Crinuța
Școala Gimnazială Neagra Șarului-Suceava

În societatea tradiţională, valorile promovate de şcoală erau ascultarea, disciplina, supunerea faţă de profesor. Cadrul didactic avea o poziţie privilegiată în câmpul şcolar, spre deosebire de elev, văzut drept obiect pasiv al procesului de învăţământ. Aceste coordonate se modifică însă în şcoala modernă, care pune accent pe alte valori, cum ar fi cooperarea, competiţia pozitivă şi iniţiativa proprie.

Acţiunea definitorie a şcolii rămâne educaţia, considerată un proces destinat exclusiv omului şi care vizează disciplinarea şi civilizarea acestuia, din perspectiva unui ideal de personalitate umană, propus şi dorit chiar de societate. Ioan Cerghit definea educaţia din mai multe unghiuri, ca proces, prin care fiinţa umană este supusă unei transformări îndelungate, ca acţiune de conducere, omul devenind o fiinţă formată şi autonomă, dar şi ca acţiune socială sau ca relaţie desfăşurată între doi poli, educatorul şi cel care este educat.[1]

Dacă altădată metoda predominantă de desfăşurare a lecţiei era expunerea, pentru că oferea posibilitatea profesorului să-şi etaleze bagajul de cunoştinţe, astăzi se pune accent pe metode moderne, care să transforme profesorul în manager al învăţării, iar elevului să i se creeze cadrul unei manifestări proprii, pentru a-şi putea forma puncte de vedere personale.

Însuşi procesul de învăţământ se îmbogăţeşte cu o nouă latură, evaluarea, care vine să completeze predarea şi învăţarea, astfel încât cadrul didactic îşi sporeşte atribuţiile, dar, pe de altă parte, dă posibilitatea elevului să ia parte la instruirea proprie, profesorul coordonând acest proces. Lecţia, ca formă de bază a desfăşurării instrucţiei şi educaţiei, devine o suită de evenimente care pot fi segmentate, fiecare având coerenţă şi conducând elevii spre realizarea obiectivelor. Acest demers se află sub incidenţa unor principii didactice, care îl orientează şi care vizează alegerea unor metode specifice, selectarea celor mai utile strategii. Astfel, principiul caracterului educativ al instruirii ţine cont nu de cunoştintele pe care elevul le va fi asimilat la sfârşitul procesului educativ, ci de modul în care aceste cunoştinţe vor fi aplicate. Tot acest principiu insistă asupra formării unor princeperi şi deprinderi de muncă individuală şi intelectuală, mutând accentul de pe informativ pe formativ.

Un alt principiu este cel al însuşirii conştiente şi active. Învăţământul tradiţional se axa pe respectarea intervalului de timp alocat orei, în dauna elevilor, care nu asimilau în mod corect informaţiile transmise. Acest principiu, însă, insistă asupra unei apropieri între elevi şi conţinutul curricular şi cere ca ambii parteneri să se implice în procesul didactic. Efortul este dublu. Pe de o parte, profesorul trebuie să cedeze o parte din atribuţii, renunţând la poziţia centrală care i se atribuia în învăţământul tradiţional. De cealaltă parte, elevul este stimulat să aibă încredere în posibilităţile proprii şi să-şi depăşească pasivismul.

Câmpul şcolar educativ modern se desfăşoară, aşadar, între două elemente care trebuie să participe în egală măsură. Profesorul, manager şi formator al procesului instructiv-educativ, şi elevul, obiect şi subiect al acestui proces, dobândind autonomie şi formându-se în spiritul responsabilităţii şi al culturii civice.

Învăţământul tradiţional

[1] Apud Constantin Cucoş - ***“Pedagogie”,*** Polirom , 1996

Axat pe transmiterea de informaţii şi excluzând rolul elevului ca partener al procesului instructiv - educativ, învăţământul tradiţional promova o învăţare de menţinere, aşa cum o definea J.W.Botkin[1]. Acest tip de învăţare, caracteristic unei societăţi tradiţionale, se baza pe o simplă transmitere de cunoştinţe, necesare elevilor pentru a face faţă unui sistem de viaţă cunoscut, recurent, din care inovaţia lipsea cu desăvârşire. Profesorul avea rolul de a facilita acest transfer de informaţii, neglijând funcţia formativă a învăţării şi neacceptând intervenţii ale elevilor. De altfel, se dorea cultivarea unui spirit obedient din partea acestora din urmă, care excludea imaginaţia şi iniţiativa. “Prejudecata profesorului, notează Emil Stan, de cele mai multe ori neconştientizată ca atare, era aceea că elevul nu trebuie să se mişte decât în cadrele fixate şi că nu are nici un cuvânt de spus în ceea ce priveşte cadrele ca atare sau activitatea de fixare a lor. … În acest context, autoritatea profesorului se întemeia pe câteva elemente: statut, experienţă, volum mai mare de cunoştinţe.” [2]

În paradigma tradiţionalistă, educatorul era cel care transmitea informaţii, mereu aceleaşi, având o poziţie ce se baza pe autoritate. O autoritate ce nu putea fi contestată şi care domina elevul. Profesorul avea iniţiativa şi tot el decidea catitatea de informaţii pe care trebuia să o ofere elevilor, fără a ţine cont de particularităţile acestora. Instrucţia era aceeaşi pentru toţi şi aceleaşi informaţii erau solicitate tuturor elevilor. Lecţia, demersul educativ de bază, nu era altceva decât o succesiune monotonă de secvenţe, în care elevul îşi asuma rolul pasiv de a recepta informaţii, pe care trebuia apoi să le reproducă întocmai, fără a le îmbogăţi.

Doctrina comunistă cerea un “om nou”, dar se dorea obedienţă totală faţă de sistem, astfel încât cei care aveau curajul unei opinii proprii, contrare părerii impuse, trebuiau reduşi la tăcere. Această situaţie a fost dominantă, şi cu atât mai regretabilă, în învăţământ, care a devenit pentru partidul comunist un mijloc la îndemână pentru a controla masele. Din păcate, îndoctrinarea se păstrează în învăţământul ţărilor ex-comuniste şi mulţi profesori le refuză elevilor şansa de a deveni parte egală a procesului educativ, menţinându-i în aceeaşi stare de obedienţă. Dincolo de latura informativă a educaţiei, trebuie să se pună accent pe formativ, astfel încât elevii să poată face faţă unor situaţii noi, care necesită nu numai cunoştinte solide, ci şi aptitudini şi abilităţi.

Învăţământul modern

Pedagogia activă, caracteristică învăţământului modern, face posibilă trecerea de la transmiterea de cunoştinţe la formarea de deprinderi şi de abilităţi, accentuând astfel latura formativă a educaţiei. Modelul magistricentric, al dascălului aflat în centrul procesului instructiv – educativ, este considerat depăşit şi este înlocuit de o viziune pedagogică nouă, în care elevul joacă rolul cel mai important, devenind parte activă a instruirii sale.

După 1989, şcoala românească s-a văzut în situaţia ingrată de a se confrunta cu o societate a cărei dezvoltarea era mult mai rapidă. Mentalitatea, încătuşată şi îndoctrinată de sistemul comunist, a fost influenţată de schimbările economice şi sociale. Paradoxal, şcoala a cunoscut o schimbare mai lentă, mai ales în planul actorilor educaţionali, care au găsit un refugiu în paradigma tradiţionalistă a educaţiei. “Pragul psihologic cel mai greu de trecut este acceptarea autentică a elevilor ca factori reali în derularea evenimentelor proprii câmpului educativ şcolar. … Se pare că indiferenţa este caracteristica

[1]Apud Constantin Cucoş -- ***“Educaţia, dimensiuni culturale şi interculturale”,*** Polirom, 2000

[2] Stan, Emil - - ***“Managementul clasei”***, Aramis, 2003, pag. 7

dominantă atât a elevilor, cât şi a profesorului: lipsa de entuziasm a primilor, dar şi neputinţa corpului profesoral de a declanşa o reacţie controlată şi eficientă în raport cu factorii care îi erodează statutul sunt semnul crizei profunde din sistemul nostru de învăţământ.”[1]

Total diferită de pedagogia tradiţională, pedagogia modernă modifică rolul jucat de polii educaţionali, mutând accentul pe elev. Abandonarea limbii de lemn, folosirea unui discurs nou, mobilizarea elevilor în procesul educativ sunt numai câteva dintre caracteristicile acestei pedagogii. Întrebarea dominantă a învăţământului modern este ce rol alege şcoala să joace în societatea actuală şi cât de pregatită este ea să facă faţă schimbărilor provocate de globalizare. Idealul educaţional este legat de valorile culturale ce trebuie asimilate, de tipul de personalitate impus de societate, dar şi de nevoile elevului. Nu mai este vorba de un model educaţional standard, ci de unul dinamic, în concordanţă cu noile realităţi şi capabil să reziste la schimbări.

Dacă învăţământul tradiţional era privit ca un proces de transmitere de informaţii, în cadrul căruia profesorii reprezentau poziţia dominantă, învăţământul modern primeşte alte trăsături. Cadrul didactic nu mai este transmiţător, ci facilitator de cunoştinţe, folosind dialogul şi cooperarea în relaţia cu elevii. Acest profesor va şti să coordoneze procesul educativ, astfel încât toţi elevii să atingă obiectivele stabilite şi va fi capabil, de asemenea, să-l ajute pe elev să-şi formeze capacităţi de muncă individuală şi să folosească ceea ce a dobândit.

Din perspectiva pedagogiei moderne, a preda devine un demers educativ în cadrul căruia sunt mobilizate resursele clasei de elevi, aceasta fiind motivată permanent să parcurgă procesul instructiv. A altă componentă a învăţării este evaluarea, modalitate prin care profesorul stabileşte măsura în care obiectivele au fost atinse şi prin care va pune la punct o strategie didactică mai eficientă pentru următorul proces instructiv. Activitatea independentă desfăşurată de elevi devine, astfel, concludentă şi necesară, ea dând dovada utilităţii metodelor abordate. Profesorul va organiza şi va coordona acest demers instructiv, exercitând funcţii diverse, de organizare a activităţii, de impunere a unor metode, de dezvoltare a unor capacităţi şi de personalizare a activităţii didactice.

Învăţământul modern nu caută să scoată în evidenţă rolul profesorului, ci vine în întâmpinarea cerinţelor societăţii, propunând strategii didactice potrivite pentru formarea elevilor. Experienţa tradiţiei şi capacitatea de inovare şi de creativitate sunt noile repere ale şcolii, care propune educaţii noi, în acord cu societatea globală: educaţia pentru pace, educaţia ecologică ori educaţia pentru o societate multiculturală. De asemenea, metoda predominantă de desfăşurare a instrucţiei este metoda euristică, deoarece învăţarea prin descoperire asigură elevilor o dobândire conştientă a conţinutului curricular, acesta fiind uşor de reactualizat, o dată trecut prin filtrul propriu. Şcoala trebuie să încurajeze formarea unui spirit critic, a unor atitudini pozitive şi a studiului individual, antrenând elevii în activităţi diverse şi diversificate, pentru a-i face să renunţe la rolul pasiv.

[1] Emil Stan – ***“Managementul clasei”,*** Aramis, 2003, pag.7

Bibliografie

1. Albu, Gabriel -- *“În căutarea educaţiei autentice”,* Polirom, 2002
2. Cojocaru, Venera Mihaela -- *“Teoria şi metodologia instruirii”,* E.P.P., 2002
3. Cristea, Gabriela -- “*Psihologia educaţiei”,* editura C.N.I. Coresi
4. Cristea, Sorin -- *“Managementul organizaţiei şcolare”,* Editura Didactică şi Pedagogică, 2003
5. Cucoş, Constantin-- *“Educaţia, dimensiuni culturale şi interculturale”*, Polirom, 2000
6. Cucoş, Constantin -- *“Pedagogie”,* Polirom , 1996
7. Debesse, Maurice -- *“Etapele educaţiei”,* EDP, Bucureşti, 1981
8. Oprea, Crenguţa Lăcrămioara -- *“Pedagogie”,* Editura Universităţii din Bucureşti, 2003
9. Păun, Emil – Potolea, Dan -- *“Pedagogie. Fundamentări teoretice şi demersuri aplicative”,* Polirom, 2002
10. Stan, Emil - - *“Managementul clasei”*, Aramis, 2003
11. Stan, Emil - - *“Profesorul, între autoritate şi putere*”, Teora, 1999
12. Ulrich, Cătălina -- *“Managementul clasei – Învăţarea prin cooperare”,* Corint, 2003

Învățământul românesc, între tradiție și modernitate

Autor:profesor geografie Bot Livia Liliana
Școala Gimnazială nr 18 , Baia Mare, Maramureș

Se pune tot mai mult problema în zilele noastre pe învățarea centrată pe elev, asta deoarece fiecare copil are propriul ritm, propria sa modalitate de a reține cunoștințele predate.Fiecaare copil dispune de capacități diferite de percepție și de reținere a cunoștințelor, iar profesorului, în acest caz, îi revine un rol foarte important de a staqbili o relație și o rezonanță cu elevul, simțind nevoile, temerile, speranțele neexprimate ale acestuia. Creșterea accesului la oportunitățile de învățare este vitală în cadrul unei societăți bazate pe cunoaștere, dar și conolidarea motivației personale de a învăța atât la școală, cât și înafara acesteia, adică pe tot parcursul vieții. Profesorul respectă autonomia elevului, nu punându-i întrebări, ci ajutându-l să răspundă singur la acestea.Noile metode și strategii pedagogice sunt destinate să contribuie la creșterea motivației învățării și la atractivitatea acesteia, să contribuie la consolidarea activităților de învăâare dobândite, să consolideze educația interculturală și să contribuie la integrarea socială a copiilor. Învățarea centrată pe elev trebuie să se concentreze asupra testării materialelor, dezvoltării și implementării acestora.Privind educația timpurie, curriculum-ul permite implicarea părinților în calitate de coresponsabili la actul învățării, acesta presupunînd:

- Identificarea bunelor practici și a schimbului de experiență
- Abordări pedagogice care să dezvolte creativitatea copiilor de o vârstă fragedă
- Accentuarea relației cu comunitatea prin atractivitatea sistemului de educație
- Proiectarea și punerea în aplicare a unor sisteme care să sprijine familia în procesul de instruire
- Învățarea limbilor străine de la o vârstă fragedă

Învățarea centrată pe elev acordă profesorului rolul de instructor și ghid, mentor, sfătuitor, consultant, îndrumător-transmițător de cunoștințe, formator, supraveghetor, cercetător critic, model și colaborator, o persoană care facilitează învățarea pentru elevi, care încearcă să descopere ce anume dorește să învețe elevul și care determină cea mai bună modalitate de a pune la dispoziția elevului acele informații care să ii permită acestuia să se achite mai usor de o sarcină.

Există o serie de modalități de îmbinare a metodelor tradiționale cu cele noi, inavatoare, în procesul de predare.Tradiâional, în cadrul unei lecții obișnuite, elevii sunt toți în bănci, doi câte doi, spate în spate, privirea spre tablă și atenția spre profesor.În cadrul viziunii moderne, elevii se grupează, stau față în față, comunică între ei, au un dialog efectiv potrivit resurselor de studiu puse la dispoziție de către profesor, încercând să găsească răspunsuri la întrebări cu ajutorul acestuia. Rolul tradițional al elevului este să aibă atenția îndreptată către profesor și să încerce să înțeleagă și să rețină ideile auzite, acceptându-le în mod pasiv, în timp ce lucrează izolat. În viziunea modernă, elevul colaborează cu ceilalți, realizând un schimb de idei pentru rezolvarea sarcinilor de lucru, exprimă puncte de vedere proprii, argumentează și înțelege.

Rolul profesorului este de a expune idei și argumente, de a ține prelegeri, impune puncte de vedere și acordă sprijin elevilor ca un părinte. În viziunea modernă, profesorul moderează și facilitează învățarea, fiind partener de învățare, ajută elevii să explice și să înțeleagă punctele de vedere.În ce privește modul tradițional de învățare, are loc prin reținerea și reproducerea cunoștințelor, care determină competiția între elevi și concurența. În viziunea modernă învățarea se realizează prin cooperarea între copii, dar și prin formarea de competențe și deprinderi practice.Evaluarea se supune și ea metodelor tradiționale, prin măsurarea și aprecierea cunoștințelor pe care le deține elevul, în timp ce metodele moderne presupun aprecierea competențelor și măsurarea acestora prin ceea ce știe să facă elevul prin ceea ce știe, vizează progresul în învățare pentru fiecare elev, pune accentul pe atitudini și valori, adică pe elemente de ordin calitativ.

Astfel de metode moderne sunt tot mai mult utilizate în procesul de predare din școala românească, iar un profesor dedicat și profesionist va găsi metodele optime de utilizare și de îmbinare a acestor metode pentru a asigura armonia și eficacitatea procesului de înățământ.Astfel va crește interesul elevilor pentru astfel de lecții.

Bibliografie:

Cojocariu,V.,2006, Secrete metodice în didactica preșcolară, vol.2, Editura CCD, Bacău

Crețu,C., 1997, Psihopedagogia succesului, Iași, Editura Polirom

Geissler,Erich, 1977, Mijloace de educație, București, Editura Didactică și Pedagogică

Metode şi tehnici pentru dezvoltarea cititului fluent şi conştient – Studiu aplicativ

Profesor logoped Groza Alexandra
CJRAE Maramureș - Școala Gimnazială „Dimitrie Cantemir” Baia Mare

Cititul reprezintă procesul primar prin care elevii învaţă ştiinţific şi sistematic să perceapă sensul real sau potenţial al unor mesaje scrise şi să raporteze acest sens la o structură cognitivă şi socioafectivă care fac posibilă înţelegerea şi comunicarea a ceea ce s-a înţeles. Citirea trebuie să aibă următoarele calităţi: corectă, fluentă, conştientă şi expresivă. Citirea corectă implică aspectele: citirea şi rostirea clară, fără omisiuni sau adăugiri de sunete sau silabe, fără repetări de silabe sau inversiuni de silabe, cu accentuarea corectă a cuvintelor şi respectarea intonaţiei impusă de semnele de punctuaţie.

Motivația alegerii unui astfel de studiu se explică prin faptul că mulți elevi buni greșesc în situații de concurs la itemii ușori. Doamnele învățătoare acuză lipsa atenției în citirea cerinței date. Lucrând cu acești copii, am introdus în cadrul orelor de terapie logopedică activități care să le dezvolte competențele de citire activă și conștientă, în vederea îmbunătățirii performanțelor obținute la concursurile la care participă. Ipoteza de la care am pornit este aceea că o bună înțelegere a unui text se face printr-o citire conştientă, ce însumează corectitudinea citirii şi înţelegerea sensului cuvintelor, propoziţiilor, textului, simultan cu actul citirii. Prin citirea conştientă se realizează o citire activă în care sunt angajate operaţiile de gândire şi procesele afective ale elevului, contribuind astfel la o nuanţată şi sensibilă înţelegere a textului. Elevii vor înţelege sensul şi mesajul textului numai dacă înţeleg sensul cuvintelor care îl compun.

Scopul studiului a fost aplicarea diverselor strategii didactice pentru dezvoltarea competențelor de lectură a copiilor participanți la concursurile școlare, iar obiectivele generale au urmărit consolidarea deprinderilor de citire corectă, fluentă, expresivă și conștientă, urmărirea progreselor înregistrate de elevi în urma aplicării strategiilor didactice, înregistrarea, monitorizarea și compararea rezultatelor obținute de elevi, precum și obținerea de performanțe școlare. Pentru acest studiu aplicativ am ales un grup format din 12 elevi, clasa a IV-a.

Exemplific câteva din metodele şi tehnicile didactice aplicate, precum și modalitățile de aplicare a acestor metode:

- ✓ Cititul repetat: s-a dat elevilor sarcina de a citi, în mod repetat, anumite texte. Acest lucru a dus la îmbunătăţirea nu doar a cititului acelui text, dar cititul fluent s-a transferat şi la alte texte. Pentru a fi eficientă, metoda presupune alegerea unor texte la nivelul de instruire al elevilor (să conţină între 90- 96% cuvinte pe care elevii să le recunoască, să fie interesante şi cu sens, dar nu prea uşor predictibile).
- ✓ Citirea în gând: fiecare elev alege un material pentru lectură, la alegere (reviste, cărţi de poveşti, poezii, enciclopedii). După o sesiune de 15- 20 minute de citire în gând, urmează o discuţie cu elevii. Aceştia fac un scurt rezumat oral a ceea ce au citit şi recomandă şi altora. Se notează ceea ce au citit copiii.
- ✓ Cititul cu un coleg: elevii sunt împărţiţi pe nivele de lectură şi lucrează în pereche: un cititor fluent cu un cititor mai puţin fluent. Apoi, câte doi, citesc pe rând paragrafe ale aceluiași text.
- ✓ Teatrul cititorilor (citirea pe roluri): se pregătește un text dialogat, ce poate fi citit în 10-15 minute. Textul este împărțit în părți, iar apoi se solicită voluntari pentru acestea. Profesorul citește cu voce tare textul pentru ca elevii să îl audă citit fluent. Elevilor li se cere să se transpună în personaje și vor citi diferitele părți ale textului, putând folosi gesturi pentru a-și acompania textul și reacționa la ce au spus alte personaje prin limbaj corporal. Se exersează citirea scenei respective de mai multe ori pentru a deveni mai fluenți și pentru ca elevii să câștige încrederea de a vorbi în public.

✓ Cititul în cor şi repetarea: se aleg poezii potrivite pentru copii (Luiza Carol, Otilia Cazimir, George Roca etc.), se citește în cor o poezie aleasă, pentru a dezvolta fluența cititului. Se citesc poezii dialogate și se variază numărul de cititori pentru fiecare parte a poeziei.

Strategiile de comprehensiune folosite au fost:

❖ Activitatea dirijată de lectură: strategie care ghidează citirea în gând, urmată de întrebări de înţelegere a conţinutului. Metoda se centrează pe comprehensiune şi poate fi folosită atât cu texte narative cât şi informaţionale, metoda sprijinind înțelegerea cu întrebări care preced cititul în gând. Profesorul adresează o întrebare, elevii citesc textul pentru a afla răspunsul și îl discută.

❖ Procedura recăutării: este o activitate pe care o pot folosi elevii când citesc un text care este mai dificil de înţeles; ei vor lucra în grup, unul dintre ei citește paragraful cu voce tare, ceilalţi vor pune întrebări despre cele incluse în text şi împreună vor găsi răspunsul corect. Profesorul va canaliza întrebările spre forma potrivită.

❖ Predarea reciprocă: este o formă de învăţare prin cooperare, în care pe lângă practica celor patru strategii de lectură - predicţia, interogarea, clarificarea şi rezumatul, elevii învaţă despre interdependenţa pozitivă şi dezvoltă abilităţi interpersonale. Elevii preiau rolul profesorului, pe rând, şi rezumă ceea ce au citit, gândesc o întrebare pe marginea textului şi cere celorlalţi elevi să răspundă, clarifică probleme sau conduce discuţii pentru clarificarea lor.

❖ Citirea şi interogarea: se citeşte textul pe secţiuni, notându-se termenii cheie pe marginea textului. Cu ajutorul termenilor cheie, se recapitulează materialul formulând întrebări. Elevii se gândesc la răspuns şi scriu răspunsul. După ce elevii au avut cam 20 de minute pentru această activitate, vor spune care sunt termenii notaţi, întrebările pe care le-au formulat şi ce răspunsuri au primit.

❖ Dramatizarea: este o modalitate eficientă de a interpreta şi analiza sensurile textelor. Dramatizarea va urma după ce elevii au citit textul şi au avut ocazia să se gândească la el. Se vor alege momente cu semnificaţie sporită, care dau posibilitatea elevilor să se antreneze şi să reflecteze.

❖ Metoda contrastelor/comparaţiilor: se utilizează poveştile/texte simple, ce au personaje şi situaţii care sunt în contrast puternic unele cu celelalte. Poate fi relevant pentru elevi să studiem comparativ aceste elemente, să explorăm intertextualitatea dintre poveşti.

❖ Atelierul de lectură: se poate organiza și în cadrul orei de lectură sau ca activitate extraşcolară. Elevii citesc acelaşi text care este discutat pe parcursul lecturii. Se urmăreşte, în paralel cu cititul, formarea capacităţilor de înţelegere, analiză şi interpretare de text. Este o activitate în grup, cu roluri specifice. Fiecare elev lucrează în grup cu ceilalţi şi participă la toate discuţiile, fiecare trebuie să-şi aducă contribuţia cu idei pentru fiecare rol.

Rezultate și concluzii: acest studiu aplicativ a fost foarte ofertant, dar și solicitant, pe parcursul anului școlar. Elevii au agreat activitățile propuse, venind cu plăcere la cabinet. Din discuțiile purtate cu doamnele învățătoare reiese că acești elevi au înregistrat progrese mari, reflectate atât în calificativele obținute la clasă, cât și în rezultatele obținute la probele de limba română de la Evaluarea națională.

Elevii participanți la acest studiu au progresat foarte mult în această perioadă, nu doar în privința competențelor de citire, ci și în ceea ce privește relațiile dintre ei, nivelul de cooperare, încrederea în sine, dorința de cunoaștere și plăcerea cu care participă la ore.

Îmbunătățirea exprimării orale și scrise, consolidarea deprinderilor de citire corectă, fluentă, expresivă și conștientă s-au constituit ca instrumente de bază ale muncii intelectuale, fără de care nu poate fi concepută evoluţia elevilor cu rezultate corespunzătoare.

Necesitatea utilizării TIC, a platformelor educaționale și a cursurilor on-line în activitățile școlare

Prof. Crăciun Roxana Mihaela,
CSEI NR.2 COMĂNEȘTI

Una dintre cerințele fundamentale pentru a putea începe să gândești constructiv despre tehnologiile informației și comunicațiilor în domeniul predării este să le iei în considerare în toate privințele tehnologiilor cognitive sau ale tehnologiilor care au implicații profunde și incontestabile în procesele cognitive și de gândire ale oamenilor care le folosesc. Profesorul care lucrează în clasă cu tehnologii informaționale trebuie să reprezinte o primă problemă, care se referă direct la modul său de predare: trebuie să dobândească abilitățile necesare pentru a citi și a produce conținut digital. A doua problemă este mai puțin evidentă, deoarece se referă la toate acele tehnologii care intră direct în clasă și care au impact asupra metodologiei profesorului, care vor schimba practica comunicativă a clasei și, în esență, relația didactică dintre profesor și elevi, dintre elevi, și care ar putea lăsa alte discipline care nu au fost direct interesate de acțiunea pedagogică să intre în mediul de învățare.

Aplicarea metodico-didactică a tehnologiilor moderne necesită o pregătire aprofundată și constantă din partea profesorului, care este deja obligat să aibă atât abilități lingvistice, cât și psihopedagogice specifice, o sensibilitate didactică marcată și o deschidere către cercetare atât în domeniul profesional, cât și în cel tehnologic. Tehnologiile informației și comunicațiilor (TIC) sunt configurate ca oportunități de facilitare și consolidare a activității de mediere culturală a cadrelor didactice: este necesar să se introducă TIC într-un mod obișnuit, organic și direct în toate activitățile educaționale.

A ști cum să folosești TIC în mod expres pedagogic înseamnă, în primul rând, a putea selecta mediile de lucru care urmează să fie prezentate elevilor în funcție de congruența lor reală cu diferitele obiective și cu contextele de formare. Acest lucru implică faptul că, cunoașterea procedurilor de instalare și întreținere a mediului de lucru, învățarea structurii sale funcționale, citirea și consultarea documentației aferente trebuie să fie însoțită de proiectarea și implementarea căilor educaționale funcționale pentru situații noi de învățare. Profesorii au nevoie de oportunități de învățare pe tot parcursul vieții și nu de formare "punctuală". Totodată, activitățile de suport și consultanță, legate atât de activitatea didactică, cât și de selecția și construcția cursurilor de formare, trebuie să fie centrate pe modelele operaționale și cognitive propuse de mediile digitale și pe "gradul de utilizare" a acestora pentru succesul în formare.

Profesorii sunt cei care, într-o măsură mai mare, sunt afectați de rolul jucat de noile tehnologii în reforma școlii și cei care poartă cea mai mare responsabilitate pentru absorbția schimbărilor declanșate. Trebuie subliniată importanța profesorilor în dezvoltarea aspectelor inovatoare ale școlii:

un profesor, de fapt, joacă un rol fundamental în formarea culturală și educația elevilor săi; el trebuie să reflecte schimbarea adusă de noile tehnologii în modurile de comunicare, împărtășire, colaborare și, în cele din urmă, de învățare a ființelor umane și se trezește nevoit să reflecteze asupra noilor cunoștințe pe care trebuie să le dobândească.[12]

Aceasta implică o transformare incontestabilă care afectează statutul obișnuit în care profesorii își desfășoară activitatea: tehnologiile informației și comunicațiilor (TIC) îi determină să devină și să se recunoască într-o comunitate de practică, care împărtășește abordări, metodologii, tehnici și instrumente, favorizând într-un mod sensibil interacțiunea cu alți profesori, atât a propriei discipline, cât și a diferitelor discipline. Utilizarea calculatoarelor, de fapt, poate încuraja foarte mult realizarea muncii interdisciplinare, încurajând schimburile de informații, schimbul de materiale și proiecte comune. Ceea ce se solicită în principal este, prin urmare, acest efort constant de a deschide noi modalități de învățare și noilor instrumente de productivitate a gândirii și colaborării constituite de sistemele informatice, de a-și asuma în mod conștient schimbările pe care noile tehnologii le induc în disciplinele în sine, eventual de a modifica parțial modul de transmitere. Un profesor se trezește reflectând asupra capacității sale de a utiliza tehnologia pentru a îmbunătăți și facilita procesul de învățare a disciplinei sale de către elevii săi și de a organiza clasa astfel încât acestea să poată fi exploatate eficient. Pe lângă toate acestea, desigur, există și o teamă tot mai mare de profesori în fața evoluției rapide a tehnologiei și a modului corect de a o transmite. Pe lângă recunoașterea propriilor limite, incertitudinea cu privire la rolul cuiva poate crește: profesorul se confruntă cu o clasă compusă din copii născuți într-un context tehnologizat, deja obișnuiți să-și manipuleze instrumentele sau să le înțeleagă proprietățile. Un profesor a trebuit adesea să se adapteze (și, de asemenea, foarte repede), a început cu scepticism, a avut probleme de dexteritate simplă și a trebuit să-și petreacă multe ore învățând un mediu de operare. Confruntat cu tehnologia, el se trezește vinovat, nesigur, incapabil să răspundă la toate întrebările sau curiozitățile pe care computerul le trezește, uneori fiind nevoit să accepte să nu știe sau să fie refuzat de un student, ceea ce nu este neobișnuit pentru el să știe mai multe. Este necesar să ne punem la dispoziția stării de fapt, să îmbrățișăm o perspectivă senină: în tradiție cunoașterea este închisă în școală, utilizarea rețelei deschide contextul, introduce un element al neprevăzutului și acest lucru, dacă este gestionat bine de profesor, poate fi un mare avantaj, o mare oportunitate. Profesorul își asumă apoi un nou rol, acela de îndrumare, de sprijin, cu responsabilitatea de a asigura liniile principale ale lucrării, conținutul didactic, dar permițându-le elevilor săi să le elaboreze liber.

[12] https://chiaramanzino.wordpress.com/2012/01/17/chi-e-linsegnante-tecnologico/

Acțiune didactică

Construiește medii de învățare "e-learning" cu site-uri, forumuri și, în contextul acțiunii didactice, întrebarea care trebuie pusă în calitate de profesori este următoarea: "cum se poate sau mai degrabă unde trebuie îndreptată acțiunea didactică având în vedere puterea tehnologiei"? Savantul Michele Facci susține ipoteza potrivit căreia, combinația dintre "era digitală" și didactică, nu constă doar în inserarea unui LIM sau a unor tablete într-o clasă și nici măcar nu se pune problema utilizării unui mediu virtual de învățare sau a unei rețele sociale pentru predare, ci că, a face școală "în era digitală", înseamnă a putea alege, cu un sens critic adecvat, tehnologiile și metodele de includere a acestora în procesele de formare. Prin urmare, este esențial să înțelegem dacă ceva s-a schimbat și cum, care sunt noile stiluri de învățare, socializare și comunicare, pentru a înțelege dacă și cum există schimbări cognitive reale în elevii de astăzi. Savantul Facci susține că instrumentele de care dispun școlile și profesorii pentru a nu ignora lumea copiilor, acum atât de îmbibată de social media, sunt oamenii: folosirea smartphone-urilor și tabletelor chiar și la școală este cu siguranță cea mai bună modalitate prin care profesorii își pot lua în procesul de predare. Scopul școlii în "Era digitală" este de a combina cunoștințele profesorilor cu cele ale copiilor, astfel încât aceștia din urmă să se simtă mai puternici și mai în siguranță în utilizarea tehnologiei. Profesorul nu trebuie să devină un "expert în informatică", ci un "expert în conținut", rolul profesorului este de a transmite prin tehnologii. În psihologie se folosește adesea termenul "ecologic", care în acest context are sensul de a folosi ceva care este natural: în acest caz pentru copii este tehnologie. Profesorii trebuie să înțeleagă că este firesc ca elevii să învețe cu tehnologia. Dacă copiii nu știu ceva astăzi, ei merg să găsească informații de pe internet, dacă au nevoie chiar și doar pentru a aprofunda orice subiect, folosesc web-ul. Pe de altă parte, nici nu ne putem gândi să avem o școală care să fie doar complet digitală. Este necesar să se promoveze o abordare didactică echilibrată, adică să se introducă tehnologii cu echilibru, astfel încât acțiunile didactice clasice să fie integrate cu contribuția mijloacelor tehnologice. Nevoile elevilor sunt aceleași, nu există o schimbare de specie, "nativii digitali", au aceleași nevoi ca și generațiile anterioare, au doar instrumente diferite. Și aici se naște o evoluție: "cea a profesorului".

Exemple de metode inovative în predarea la clasă

Prof. Chifor Monica
Liceul de Informatică „Tiberiu Popoviciu”
Cluj-Napoca

Imaginează-ți că ești într-o sală de clasă, la o lecție plictisitoare, încercând să înțelegi ce se petrece acolo. Este un scenariu foarte plauzibil pentru fiecare profesor și elev. Ce putem face însă pentru a depăși acest impas?

Există metode inovative, focusate pe elevi, care le mențin atenția captată, încurajându-i să interacționeze proactiv. Efortul este mai mare însă și satisfacțiile sunt pe măsură. Voi analiza în cele ce urmează câteva exemple de metode interactive inovatoare.

1. Live lesson

Aceasta se poate realiza cu ajutorul aplicațiilor Live quizzes, a jocurilor si a roților spinner sau prin word clouds, sondaje (polls) sau sesiuni de brainstorming. Există platforme online pentru acestea, printre care putem aminti Quizlet, Kahoot, etc. Astfel, elevii pot răspunde anonim, fără a fi nevoie să ridice mâna și în acest mod le crește încrederea de sine și motivația de a răspunde.

2. Tehnologia virtuală

Experiența este asemănătoare cu cea a unui film 3D la cinematograf sau a jocurilor VR. În acest mod, elevii pot să navigheze în alte spații și pot interacționa cu obiecte reale față de situația în care le vedeau pe un ecran plat. Clasa poate călători instant într-o altă lume în câteva secunde, chiar în spațiul intergalactic, sau să învețe despre Jurassic Park alături de dinozauri. Impedimentul este acela că este o tehnologie costisitoare.

Exemplu de lecție folosind tehnologia VR

https://www.youtube.com/watch?v=bN3JSk9xrhE&ab_channel=TAEducation

3. Folosirea Inteligenței Artificiale

Inteligența artificială există astăzi relativ peste tot prin urmare am putea-o folosi și în educație, de ce nu?

Nu e ca și cum profesorii sunt înlocuiți de roboți ci se referă la faptul că se reduce volumul de muncă pentru profesori și se pot personaliza cursurile mai ușor. Inteligența artificială se poate folosi pentru a depista plagiatul, în evaluări deoarece corectează automat lucrări, etc.

https://www.youtube.com/watch?v=JMLsHI8aV0g&ab_channel=WallStreetJournal

4. Blended learning

Pandemia Covid 19, ne-a forțat să ne adaptăm la noua realitate și în acest mod mulți profesori au descoperit unelte digitale necesare predării. În predarea hibridă (blended learning), elevii folosesc platforme educaționale și utilizează quizzes, jocuri, brainstorming și multe alte activități.

https://www.youtube.com/watch?v=NPvreKWaKjY&ab_channel=TCDSB21C

5. Imprimarea 3D

Prin această metodă elevii capătă experiență hands-on, ducând lecțiile la un nivel neatins de predarea tradițională cu ajutorul manualelor tipărite. Imprimarea 3D dă elevilor o înțelegere aprofundată asupra lumii înconjurătoare și le

angajează imaginația. Studiul este mult mai ușor când elevii mod ține modele de organe în mână atunci când studiază corpul omenesc sau modele de clădiri atunci când explorează structuri arhitectonice.
https://www.youtube.com/watch?v=rKdUKIJkf38&ab_channel=WeAreTeachers

6. Folosirea procesului design-thinking

Această strategie poate fi folosită în rezolvarea de probleme, cu scopul colaborării între elevi. Metoda poate fi customizată, nu este un proces fix și liniar. Cele cinci stagii ale procesului sunt

-Empatizare-dezvoltarea empatiei și găsirea de soluții pentru nevoi

-Definire-definirea problemelor și găsirea potențialului de rezolvare a acestora

-Ideatizare-găsirea de idei noi, creative

-Prototipizare-crearea unui draft pentru soluții și explorarea lor în profunzime

-Testare-testarea soluțiilor, evaluarea și generarea feed-back-ului.

https://www.youtube.com/watch?v=kfBa2AdjRB4&ab_channel=Edutopia

Am enumerat câteva exemple pentru a arăta că există metode care pot fi aplicate la clasă

ÎNVĂȚAREA COLABORATIVĂ

prof. Popescu Carmen
Centrul Școlar de Educație Incluzivă nr. 2 Comănești

„Ceea ce copiii sunt capabili să facă azi împreună, mâine vor fi capabili să facă singuri.” (Vâgotsky, L.,S., 1962)

În domeniul învăţământului, ***strategia*** se referă la „*ansamblul de concepţii, decizii, tehnici de lucru, procedee de acţiune şi operaţii care vizează funcţionalitatea, optimizarea şi modernizarea componentelor structurale ale procesului de învăţământ, în acord cu finalităţile generale ale învăţământului şi educaţiei”.* (Bocoş, Muşata, 2008, p.199) Pentru a construi situaţii de învăţare, educatorul, alături de stabilirea obiectivelor operaţionale şi a conţinuturilor curriculare, este necesar să realizeze acte de *decizie strategică,* să „traducă” sarcinile care îi revin în organizarea şi realizarea predării, învăţării şi evaluării într-un ansamblu de decizii instrucţionale, într-un *dispozitiv didactic personalizat* pentru contextul educaţional respectiv. Strategiile didactice de învățare utilizate de cadru didactic pot avea la bază stimularea competiției ori promovarea muncii individuale sau pot fi cooperative, elevii lucrând împreună. Învățarea colaborativă sau prin colaborare este una din formele învățării cel mai intim legată de devenirea individului uman în calitatea sa de membru al societății, care trebuie să manifeste nu doar aspecte cognitive și acționale, de competență profesionalăci și dimensiuni de relaționare. (Cojocariu V-M., 2010, p.146).

Exemple de strategii colaborative la învățământul primar pentru disciplina „Dezvoltare personală”

Diagrama Venn

Metoda se folosește pentru conștientizarea eficientă a elementelor comparative, a asemănărilor și deosebirilor între concepte, evenimente, opere etc. (Breben, S., Gongea E., 2002, p. 240)

Demersul metodologic presupune prezentarea a doi termeni pentru realizarea comparației, fiecare fiind înscris într-un cerc/oval.. Spațiul cercului respectiv trebuie completat cu elemente caracteristice, distincte și definitorii pentru fiecare termen. În spațiul de suprapunere a cercurilor/ ovalurilor se va completa cu cât mai multe asemănări.

Puncte tari:

1. În asociere cu metode clasice precum observarea, convorbirea, prezintă eficiență maximă în formarea operațiilor mintale;
2. Poate fi utilizată și ca joc didactic, are elemente de joc;
3. Îmbină activitatea frontală cu cea individuală dar și în perechi (Leonte, R., 2017, p.45)

Aplicaţie pentru disciplina „Dezvoltare personală”

Clasa: a II-a

Aria curriculară: Consiliere și orientare

Disciplina: Dezvoltare personală

Unitatea de învățare: EU ȘI CEILALȚI

Tipul lecției: predare-învățare

Metode și procedee: Diagrama Venn**,** jocul didactic *„De aceeași parte a drumului”*, explicația, conversația, exercițiul

Mijloace de învățământ: Fișe, creioane colorate, foi de flipchart, planșe cu oameni din alte țări, fișe de lucru, manual, auxiliare, soft educațional

Forme de organizare: frontal, în perechi

Competenţa generală:

1. ***Manifestarea interesului pentru autocunoaştere şi a atitudinii pozitive faţă de sine şi faţă de ceilalţi;***

Competenţa specifică:

1.1.Stabilirea unor asemănări şi deosebiri între sine şi ceilalţi, după criterii simple.

Cuvinte-cheie: Valorizarea pozitivă a diversității

Desfășurarea lecției:

1. Lecția poate începe de la vizionarea unui scurt fragment din desenul animat *„Rățușca cea urâtă”*.
2. Se explică elevilor faptul că oamenii îi văd pe ceilalți ca fiind diferiți de ei, iar în unele cazuri chiar ca nefiind în același fel ființe umane. Atunci apare un aspect major legat de discriminarea negativă și de prejudecăți. Această activitate scoate în evidență faptul că oamenii au între ei asemănări și deosebiri și că suntem fiecare unici, singulari, deoarece nu suntem toți la fel.
3. Se cere elevilor să stea în mijlocul sălii și să-și imagineze că prin mijlocul sălii trece un drum. Voi numi diferite calități, iar cei care au acele calități vor trece pe partea dreaptă a drumului, iar cei care nu le urmează să treacă pe partea stângă a drumului. Se va cere elevilor să se mute cât se poate de repede fie la dreapta fie la stânga drumului.

Jocul „De aceeași parte a drumului” (Shapiro, D.,1998, p. 29)

Vor trece de partea dreaptă a drumului cei care:	
- Au avut două sau mai multe carii;	- Se înfurie ușor;
- Au un frate sau o soră mai mic/mică;	- Poartă ochelari;
- Au un animal în casă;	- Le place înghețata;
- Țin mâinile în buzunar;	- Le place să se scoale devreme;
- Își iubesc părinții foarte mult;	- Le place să stea treji până noaptea târziu;
- Știu să meargă pe bicicletă;	- Au un ceas;
- Le place să cânte/să citească/să socotească/ le place limba engleză;	- Poartă un ceas la încheietura mâinii drepte;
- Joacă bine fotbal;	- Se spală pe dinți de cel puțin două pe zi;
- Locuiesc la două străzi de școală	- Le place să mănânce la prânz.
- Le plac desenele animate;	

Se va solicita elevilor să numească cu cine au fost de aceeași parte a drumului la anumite cerințe.

În continuare elevii vor fi grupați în perechi, alegându-și un coleg cu care s-au nimerit de aceeași parte a drumului. Împreună vor realiza diagrama Venn de pe fișa de lucru „Eu și ceilalți”.

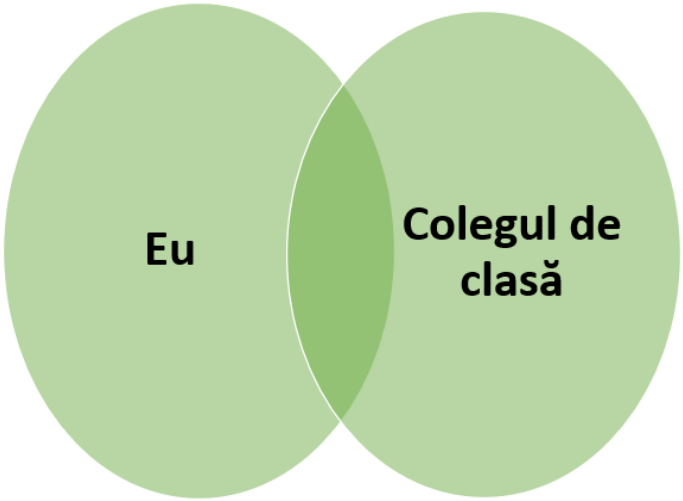
Un elev va trece în primul cerc calitățile lui, pasiunile, ceea ce preferă să mănânce, să facă în timpul liber, disciplina preferată de la școală, ce dorește să devină când va crește. Asemenea va proceda și colegul, în cercul din dreapta. În cercul din mijloc, de suprapunere a cercurilor se va trece la asemănări, punctele comune. Fiecare grupă va prezenta în fața clasei tema în colaborare și se vor evidenția: modul de lucru în pereche, implicarea pentru rezolvarea sarcinii, corectitudinea temei. Elevii vor fi apreciați și încurajați să se respecte chiar dacă sunt diferiți, dacă nu au întodeauna aceeași părere sau aceleași pasiuni.

FIȘĂ DE LUCRU

EU ȘI CEILALȚI

1.Completați diagrama de mai jos respectând criteriile după care se aseamănă sau se deosebesc persoanele:

a) Eu și colegul de clasă

BIBLIOGRAFIE:

1. Bocoş, M., (2008), *Didactica disciplinelor pedagogice, un cadru constructivist*, Piteşti, Edit. Paralela 45;
2. Breben, S., Gongea, E., Ruiu, G., Fulga, M. (2002), *Metode interactive de grup Ghid metodic.* Craiova: Editura Arves;
3. Cojocariu, V.-M., (2010), *Strategii educaționale centrate pe beneficiarul învățării. Constructivism și practici eficiente*. Bacău: Editura Alma Mater;
4. Leonte, R., Albu-Chiribău. M.-A., (2017), *Îmbunătățirea competențelor de lectură utilizând metode și procedee moderne*, Bacău, Editura Casei Corpului Didactic;
5. Shapiro, D., **(**1998), *Conflictele și comunicarea*, Editura ARC.

DE CE EDUCAȚIA MODERNĂ – O NECESITATE?

Prof. Ionescu Alina Elena
Liceul Tehnologic Agromontan „Romeo Constantinescu”
Vălenii de Munte –Prahova

În meseria de dascăl, fiecare zi este o provocare.

Timp îndelungat conceptul de educaţie a fost pătruns nu de ideea de libertate, ci de necesitate; nu de cerinţele individului, ci doar de cele ale societăţii. Se ştie însă că un spirit liber ar trebui sa acţioneze din propriul imbold, pe care îl „alege’’ din totalitatea ideilor sale. Prin libertate se educă stăpânirea de sine şi activismul, ambele determinate de propria conştiinţă.

Societatea în care trăim înaintează cerinţe deosebite faţă de personalitatea copilului. Politicile educaţionale ce converg spre realizarea unei dimensiuni europene în educaţie, ne oferă să fim parte activă la provocarile lumii contemporane: explozia democrafică, imigraţia şi interculturalismul, amploarea tehnologiei şi societatea informaţională, poluarea mediului.

Pentru a realiza o educaţie modernă este nevoie de un învăţământ formativ şi în acest context, *curriculumul,* conceput ca un parcurs pentru viaţă al educabililor, trebuie să asigure dezvoltarea unei personalităţi deschise, flexibile şi creatoare de valori. Curriculumul are un caracter formativ, importante fiind nu doar capacităţi si atitudini, deoarece acestea sunt componentele unei personalităţi viabile, capabile să înfăptuiască schimbări.

Aşadar în societatea actuală are loc un proces dinamic care obligă toate categoriile sociale să ţină pasul cu evoluţia societăţii şi implicit a educaţiei. Învăţământul de astăzi a cunoscut transformări rapide pornind de la crearea mediului de învăţare care poate eficientiza tehnicile de învăţare şi de muncă intelectuală sau le poate bloca, încetini uneori din lipsa banilor alteori din dezinteresul dascălilor.

Nevoile şi cerinţele copiilor „actori” pe scena educaţională pretind dascălilor o schimbare radicală a modului de abordare a activităţii didactice. De aceea se vorbeşte tot mai mult despre „educaţia modernă’’. Dar ce este educaţia modernă?

Pentru a putea răspunde acestei întrebări este necesară analiza a ceea ce a reprezentat învăţământul până acum ceva vreme în urmă. Şcoala noastră practica cu predilecţie o predare frontală, în care metodele expozitive slujeau şi poate încă mai slujesc cu fidelitate cerinţele programelor de învăţare comune şi obligatorii. Activitatea pe grupe şi predarea personalizată individualizată prindeau cu greu contur. Parteneriatul în educaţie era un corp străin pentru şcoala tradiţională. Profesorul de clasă se considera “suficient’şi ’’suveran’’ în spaţiul propriu de lucru.

Profesiunea didactică avea tradiţia solitarului, a personajului adult şi expert, de unul singur printre elevi. Lecţia era o operă proprie, la fel dotarea, chestionarea, recompensa sau pedeapsa. Monologul era folosit în mod excedentar în detrimentul dialogului iar comunicarea efectivă, dezbaterea erau facil echivalate cu expunerea.

Şcoala încă mai conservă cu încăpăţânare vădită principiile comeniene de organizare şi funcţionare, izolându-se tot mai mult de cerinţele vieţii reale, evident mai complexe azi.

Exemplu: Asistăm la lecţie obişnuită. Elevii sunt în bănci, sau în semicerc ca pe vreme străbunicilor. Toţi au privirile aţintite înainte. Acolo este catedra şi implicit dascălul în faţa clasei. Asta li se cere – privirea în faţă. Unde găsesc ei răspunsuri la confruntările personale: la profesor, în spatele colegului sau departe de zidurile şcolii ? Se pune o întrebare firească: ce finalităţi îşi asumă şcoala?

Exemplu (de contrast): Elevii sunt pretutindeni în clasă. Ei se grupează natural, potrivit opţiunilor de studiu şi resurselor pedagogice asigurate de profesor. Elevii privesc unii la alţii, faţă-în-faţă, ei comunică. Toţi au şansa dialogului efectiv.

Astfel se poate lesne observa că practicile pedagogice au evoluat de la un învăţământ în care activitatea de predare şi autoritatea cadrului didactic erau *centrale* spre un învăţământ care pune elevul sau grupul de elevi în activitate plasându-i în centrul atenţiei sale prin recurs sistematic la demersuri de achiziţie de cunoştinţe.

Prin trecerea de la o pedagogie implicită şi opacă la o pedagogie explicită şi transparentă elevul poate negocia raportul sau achiziile, le poate accepta, critica şi chiar refuza. Acest model reconsideră statutul celor trei elemente ale triunghiului pedagogic: discipol, cunoştinţe, cadru didactic, precum şi relaţiile dintre aceste elemente, considerând primordial nu raportul cunoştinţe – profesor (ca în învăţământul tradiţional) ci raportul elev – cunoştinţe.

În acest context li se permite copiilor să depăşească stadiul cunoştinţelor empirice, parţiale, incomplete, limitate sau chiar eronate, şi să dobândească prin efort propriu cunoştinţe ştiinţifice, să-şi construiască şi să-şi modeleze personalitatea într-o direcţie favorabilă, pozitivă. Iar acest lucru este posibil prin intermediul instruirii şi învăţării interactive. Învăţarea interactivă este un tip superior de învăţare ce se realizează datorită eforturilor intense ale celor care învaţă şi se formează în vederea atingerii obiectivelor propuse prin forţe proprii.

Acest fapt poate fi pus în practică prin intermediul unui sistem de metode şi procedee, care face posibilă atingerea finalităţilor educaţionale formative şi informative şi care ocupă o poziţie centrală în curriculum-ul şcolar.

Metoda de învăţământ este o tehnică, o modalitate de lucru, o manieră de a acţiona practic, în mod sistematic şi planificat în vederea realizării practice a activităţilor anticipate şi proiectate mintal.

Orice metodă are potenţial formativ şi un potenţial de activizare specific intrinsic, anumite resurse latente ele putând fi exploatate, valorificate şi apoi transformate în valenţe activizatoare. Se ajunge astfel la metodele active care îi dau posibiliatea copilului să-şi însuşească prin efort propriu cunoştinţele, direcţionat de cadrul didactic.

Metode active sau active-participative sunt modalităţi de acţiune educativă centrate pe elevi şi mai exact pe activitatea de învăţare a acestuia. Ele vizează şi asigură antrenarea şi activizarea structurilor cognitive, operatorii şi afective ale elevului în direcţia utilizării potenţialului său psihic, fizic şi afectiv şi a transformării lui într-un coparticipant implicat profund în propria lui instruire şi formare, într-un constructor al propriei cunoaşteri prin activităţi şi sarcini de lucru individuale sau cooperative, independente sau interdependente.

Nu se poate afirma că metodele tradiţionale nu sunt eficiente iar cele moderne sunt eficiente deoarece orice metodă are atât valenţe specifice cât şi limite specifice determinate de contextual educaţional de personalitatea cadrului didactic şi a elevilor care le utilizează.

Totuşi metodele active şi participative sunt adevărate pârghii nu numai de educaţie, ci şi de socializare, apărute ca reacţie la progresele de ordin economic, ethnic, ştiinţific al societăţilor. Ele reprezintă un plan de acţiune transpus intr-un ansamblu de operaţii mintale si practice care-l ajută pe elev să dobândească cunoştinţe, poriceperi, deprinderi, atitudini, îl pune să gândească, să-şi formeze opinii proprii despre subiectul propus, opinii pe care să le poată susţine şi argumenta.

Aceste metode implică mai mult tact din partea dascălilor deoarece trebuie să-şi adapteze stilul didactic în funcţie de tipul de copil timid, pesimist, agresiv, acaparator, nerăbdător, pentru fiecare găsind gestul, mimica, interjecţia, întrebarea, sfatul, orientarea, lauda, reţinerea, aprecierea, entuziasmul în concordanţă cu situaţia.

Probabil consideraţi că va fi greu. Da într-adevăr nu va fi uşor dar cu răbdare, perseverenţă, profesionalism şi responsabilitate veţi reuşi să descifraţi, să înţelegeţi, să aplicaţi şi să vă bucuraţi în egală măsură de oportunităţile pe care aceste metode moderne le deschid în beneficiul copiilor şi al dascălilor deopotrivă.

Sintagma ’’la vârsta aceasta este imposibil ’’ trebuie să dispară din vocabularul dumneavoastră. Orice metodă poate deveni accesibilă la orice vârstă dacă avem încredere în minunea acestei lumi care este COPILUL. El este cel care aşteaptă de la noi zilnic noutăţi. Să nu-l dezamăgim! Dacă am optat pentru această nobilă profesie de a educa, să o facem cu gândul la copil şi la viitor.

Aplicarea metodelor moderne solicită timp, diversitate de idei, angajare în acţiune, descoperirea unor noi valori, responsabilitate didactică, încredere în capacitatea personală de a le aplica creator în vederea eficientizării procesului instructiv educativ. Dar dacă veţi cunoaşte foarte bine copiii, problemele şi emoţiile lor, veţi alege metodele adecvate şi veţi obţine avantajele pe care acestea le oferă.

Aşadar să pornim odată cu copiii la descifrarea, organizarea şi aplicarea metodelor noi în activitatea instructiv-educativă. Calitatea activităţii noastre la clasă este “cartea de vizită ’’ din care banalul şi rutina trebuie şterse. Reţeta este să avem curaj, dorinţă şi încredere în noi că vom reuşi.

Bibliografie:

Breben S.,Gognea E., 2007, *Metode interactive de grup*, Editura, Arves

Ionescu, Miron1998, Educaţia şi dinamica ei, Editura, Tribuna învăţământului, Bucureşti Cerghit, Ioan, 1984, Perfecţionarea lecţiei în şcoala modernă, Editura didactică şi pedagogic

Tradiţional & modern în abordarea motivaţiei pentru învăţare

Prof. MIOARA IRIMIA
Școala Gimnazială „Iorgu Iordan”, Tecuci

Spre deosebire de învățământul tradițional, s-a ajuns la concluzia că potenţialul diferit al elevilor nu explică singur diferenţele în performanţa elevilor și că percepţia propriilor abilităţi intervine ca variabilă moderatoare în relaţia potenţial-performanţă. Neîncredrea în propriile abilităţi subminează potenţialul de învăţare şi determină o performanţă inferioară potenţialului. Pe de altă parte, elevii care se consideră foarte capabili obţin performanţe mai bune decât predicţiile care se pot face în baza abilităţilor lor.

Similar, profesorii care cred în modificabilitatea inteligenţei consideră că elevii lor s-au născut cu o “cantitate” fixă de inteligenţă care nu poate fi îmbunătăţită, în ciuda oricărui efort al individului în cauză. Adepţii teoriei modificabilităţii inteligenţei consideră că efortul susţinut, strategiile de învăţare şi baza de cunoştinţe îmbunătăţesc performanţa inteligentă.

Elevii care valorizează efortul şi munca susţinută în atingerea scopurilor sunt mai motivaţi de în activitatea de învăţare şi pot fi descrişi prin *locus of control intern.* Mesajele conform cărora oricine îşi poate creşte performanţa prin efort susţinut întăreşte încrederea elevilor în ideea de modificabilitate a performanţei inteligente; această atitudine exclude mesaje de genul “unii dintre voi pur şi simplu au avut norocul să se nască mai deştepţi ori mai talentaţi decât ceilalţi”.

Ce se întâmplă cu un elev care nu reuşeşte să rezolve o sarcină şi eşuează? Unii elevi, numiţi *neajutoraţi*, tind să renunţe uşor ori să manifeste performanţă scăzută când se confruntă cu sarcini dificile; performanţa lor nu se ridică la nivelul abilităţilor. Alţi elevi, *centraţi pe competenţe*, rămân angajaţi în rezolvarea sarcinii oricât de dificilă ar fi aceasta. Elevii neajutoraţi invocă abilităţile scăzute pentru a-şi justifica neimplicarea în sarcină, în timp ce elevii orientaţi pe competenţe îşi explică performanţa scăzută prin investiţia insuficientă de efort şi îşi păstrează totuşi expectanţele de succes pentru sarcinile viitoare.

Cele două categorii de elevi nu diferă în privinţa abilităţilor lor, ci prin *atitudinea* diferită pe care o au faţă de abilităţi şi performanţă. Elevii neajutoraţi au scopuri de performanţă, dependente de modul în care ceilalţi le evaluează performanţa; doresc să pară inteligenţi, să obţină aprecieri pozitive din partea profesorilor şi evită criticile negative la adresa abilităţilor pe care le manifestă. Elevii centraţi pe competenţe au scopuri de învăţare – doresc să-şi îmbunătăţească deprinderile şi să înveţe lucruri noi. Cele două tipuri de elevi au perspective foarte diferite asupra abilităţilor; cei neajutoraţi văd inteligenţa ca o trăsătură imuabilă, care nu poate fi modificată, în timp elevii centraţi pe competenţe aderă la perspectiva modificabilităţii inteligenţei, drept un comportament ce poate fi îmbunătăţit prin efort susţinut. Teoria neajutorării s-a confirmat chiar şi pentru copiii în vârstă de patru ani.

Aceste cercetări oferă o lecţie importantă profesorilor experţi: accentuarea exagerată a scopurilor de performanţă (laude, note mari, imagine pozitivă, etc.) subminează centrarea pe scopurile de competenţă (ca de exemplu învăţarea unor lucruri noi ori dobândirea expertizei într-un domeniu).

Dacă profesorul accentuează permanent importanţa performanţei şi a notelor, elevii îşi vor învăţa lecţiile doar din dorinţa de a fi plăcuţi profesorilor, nu din interes pentru lecţia în sine. Pe măsură ce avansează în anii de şcolarizare, cunoştinţele şi cerinţele academice devin din ce în ce mai complexe; dacă activitatea de învăţare în sine nu oferă satisfacţii intrinseci, orice nouă provocare în mediu educaţional naşte reacţii de frustrare. În loc să accepte orice provocare ca pe o experienţă de învăţare, elevii vor ajunge să evite provocările pentru a evita un posibil eşec.

Putem ajuta construcţia scopurilor de învăţare dacă încurajăm *procesările de adâncime* ale cunoştinţelor sau sarcinilor academice, nu doar să insistăm pe *cantitatea* de sarcini rezolvate. Profesorii motivaţi intrinsec pentru profesiunea lor dezvoltă implicit elevilor o motivaţie similară pentru activităţile şcolare.

Influenţa instrucţiei asupra motivaţiei a fost studiată într-un experiment care a apelat la jocurile pe calculator. Experimentatorii au introdus ca variabilă moderatoare feed-back-ul asupra performanţei. Rezultatele experimentului au indicat faptul că recomandările pentru îmbunătăţirea performanţei scad motivaţia pentru joc doar în absenţa feed-back-ului despre performanţă. În prezenţa feed-back-ului, instrucţia nu scade motivaţia pentru joc; în această situaţie, elevii rămân interesaţi şi motivaţi. Recomandarea practică pentru profesori susţine că instrucţia trebuie asociată cu feed-back informativ asupra performanţei dacă dorim să menţinem elevii motivaţi pentru învăţarea academică.

Stima de sine reflectă valoarea personală pe care fiecare individ şi-o acordă sieşi. Reprezintă un subconcept al *concepţiei despre sine*, care la rândul său reflectă percepţia tuturor atributelor şi abilităţilor personale. Pe măsura avansării în vârstă, concepţia despre sine devine o reprezentare din ce în ce mai nuanţată şi mai specifică. Putem gândi în termeni pozitivi despre noi înşine raportat la un anumit domeniu, dar nu în oricare sau nu în toate ariile de manifestare personală. Între 4 şi 7 ani, copiii sunt capabili să emită judecăţi de valoare despre sine în patru mari domenii: competenţă cognitivă, abilităţi fizice, abilităţi sociale şi manifestări comportamentale. La vârsta adultă, indivizii îşi pot evalua competenţele pe 11 domenii: inteligenţă, umor, competenţe profesionale, moralitate, abilităţi sportive, aspect fizic, sociabilitate, intimitate, nivel de educaţie, sursă de suport.

Stima de sine se formează nu doar în baza percepţiilor de sine, ci şi în baza percepţiilor pe care ceilalţi le au vis-à-vis de persoana noastră. În general, percepţiile copiilor despre sine devin din ce în ce mai acurate şi adecvate pe măsură ce cresc şi se maturizează. Autopercepţia prea modestă ori lipsită de acurateţe dă naştere diverselor probleme. Subevaluarea propriilor abilităţi provoacă probleme motivaţionale, mai ales în copilăria avansată. Copiii care îşi subestimează abilităţile se angajează în sarcini mai puţin provocatoare comparativ cu copiii cu percepţie de sine realistă.

Autopercepţia incorectă influenţează comportamentele şcolare şi de viaţă cotidiană, tocmai de aceea este o problemă ce nu poate fi ignorată de profesori. Elevii care se subestimează au expectanţe scăzute ale succesului personal, consideră că persoanele semnificative le percep abilităţile într-un mod confuz, sunt inconstanţi în investiţia de efort pentru sarcini dificile şi mult mai anxioşi decât ceilalţi elevi în situaţii de testare. Se pare că stima de sine este un atribut psihologic multidimensional, complex şi influenţat de numeroşi de factori.

Autoeficacitatea reflectă convingerea persoanei în abilităţile proprii de a rezolva sarcini. Care este mecanismul prin care autopercepţia competenţelor influenţează probabilitatea de a atinge diverse scopuri? Teoria autoeficacităţii susţine că propria abilitate de a atinge scopuri este determinată de *încrederea* pe care o avem că putem sau nu să atingem respectivele scopuri. Încrederea indivizilor în abilităţile personale se formează în baza a numeroase surse: experienţa directă, interpretarea experienţei altora, mesajele despre abilităţile lor primite de la cei din jur, evaluările pe care ceilalţi le fac asupra stării lor emoţionale şi motivaţionale. În general, persoana încrezătoare în propria autoeficacitate are şanse mai mari să-şi atingă scopurile.

Nivelul autoeficacităţii elevilor confirmă principiul profeţiei autoîndeplinite. Elevii investesc mai multe resurse şi mai mult efort când *cred* că sunt capabili să rezolve o sarcină; încrederea în propriile abilităţi explică, în parte, atingerea scopurilor. Succesul prezent îl determină pe următorul. Similar, dacă un elev are o percepţie scăzută asupra propriei autoeficacităţii şi consideră că nu este capabil de rezolvarea sarcinii, situaţia îi grăbeşte eşecul. Eşecul prezent naşte expectanţe ale eşecului următor, iar spirala poate continua cu o serie de eşecuri succesive. Stabilirea unor scopuri realiste, specifice şi elaborarea strategiei de atingere a lor, ajută elevii să-şi întărească încredea în autoeficacitatea personală.

Bibliografie:

DIDACTICA PSIHOLOGIEI, UNIVERSITATEA BABEŞ-BOLYAI, FACULTATE DE PSIHOLOGIE ŞI ŞTIINŢELE EDUCAŢIEI, 2015-2016

INOVAŢII CURRICULARE – învățarea pe bază de proiecte

Prof. înv. primar, VIOLETA CHELARU
Școala Gimnazială ”Alexandru Ioan Cuza” Roman

Ce este învăţarea bazată pe proiecte?

Învăţarea pe bază de proiecte este un model de instruire care îi implică pe elevi în activităţi de investigare a unor probleme obligatorii şi au drept rezultat obţinerea unor produse autentice. Proiectele destinate să sporească oportunităţile de învăţare ale elevilor pot varia foarte mult în ceea ce priveşte conţinutul şi aria acoperită şi pot avea loc la diferite niveluri de învăţământ. Cu toate acestea, tind să aibă în comun câteva trăsături definitorii. Proiectele se dezvoltă pornind de la întrebări provocatoare care nu pot primi răspunsuri prin învăţarea bazată pe memorare. Prin proiecte, elevii îşi asumă roluri active — cel care rezolvă problema, cel care ia decizia, cel care efectuează investigaţii, responsabilul cu documentarea. Proiectele servesc unor obiective educaţionale specifice, semnificative; ele nu sunt diversiuni sau adaosuri la curriculumul „real”.

Cum se realizează relaţionarea dintre învăţarea bazată pe proiecte şi investigaţie?

Ne-am putea gândi la învăţarea prin proiecte şi ca la o subcategorie a învăţării prin investigaţie. O analiză a cercetărilor efectuate în domeniul învăţării prin proiecte duce la concluzia că astfel de proiecte ce se concentrează pe aspecte sau probleme „îi conduc pe elevi spre întâlnirea (sau confruntarea) cu conceptele şi principiile centrale ale unei discipline” (Thomas, 2000, p. 3). Mai mult, activităţile centrale ale unui proiect implică investigaţia şi crearea de noi cunoştinţe de către elev (Thomas, 2000). Elevii pot să aleagă atunci când este vorba de conceperea propriului proiect, ceea ce le permite să-şi urmărească interesele şi să-şi manifeste curiozitatea. Răspunzând propriilor întrebări, elevii pot investiga subiecte care nu au fost identificate de profesor ca obiective ale procesului de învăţare.

Avantajele învăţării bazate pe proiecte:

Un număr din ce în ce mai mare de cercetări susţin utilizarea învăţării prin proiecte în şcoli cu scopul de a implica elevii, a reduce absenteismul, a stimula dezvoltarea capacităţilor de învăţare prin cooperare şi a creşte performanţele şcolare (George Lucas Educational Foundation, 2001). Este un tip de învăţare care are ca punct de plecare standarde curriculare şi de evaluare promovând interdisciplinaritatea, investigaţia şi demonstraţia asimilărilor prin rezultate şi performanţe. Metoda proiectului oferă posibilitatea de a folosi strategii de instruire şi consiliere variate, care se adresează tuturor elevilor indiferent de stilul lor de învăţare sau de capacitatea intelectuală. Astfel de proiecte pornesc de la întrebări cheie ale curriculumului şi stabilesc conexiuni între standardele de performanţă (obiective de referinţă şi competenţe specifice), capacităţile cognitive de nivel superior ale elevilor (creativitate, imaginaţie, inventivitate etc) şi viaţa reală, oferind cadre didactice, psihologilor şcolari, formatorilor, animatorilor posibilitatea colaborării în cadrul unor abordări interdisciplinare.

Pentru elevi, avantajele învăţării bazate pe proiecte înseamnă:

* Creşterea prezenţei la ore, creşterea gradului de încredere în sine şi îmbunătăţirea atitudinii faţă de învăţare (Thomas, 2000)

* Beneficii de natură şcolară la fel de mari sau mai mari decât cele generate de alte modele, elevii implicaţi în proiecte asumându-şi o responsabilitate mai mare pentru propriul proces de învăţare decât în cazul activităţilor bazate pe modele tradiţionale (Boaler, 1997; SRI, 2000)

* Posibilităţi de dezvoltare a unor abilităţi complexe, precum capacităţi cognitive de nivel superior, rezolvarea problemelor, colaborarea şi comunicarea (SRI, 2000)

* Acces la o gamă mai largă de oportunităţi de învăţare în sala de clasă, oferind o strategie de implicare a elevilor din medii culturale diverse (Railsback, 2002)

Pentru mulţi elevi, acest stil de învăţare este unul foarte atractiv deoarece derivă din autenticitatea experienţelor. Elevii îşi asumă rolul şi comportamentul celor care lucrează într-un anumit domeniu. Fie că realizează un film documentar despre probleme de mediu, elaborează o broşură turistică pentru a evidenţia locurile cu semnificaţie istorică din comunitatea lor sau realizează o prezentare multimedia despre argumentele pro şi contra construirii unui mall, elevii sunt implicaţi în activităţi reale, care au semnificaţie dincolo de sala de clasă sau şcoală.

Proiectele sunt utile pentru toţi elevii cu condiţia să aibă o semnificaţie, să fie convingătoare, bine structurate şi să nu ceară un mare volum de lucru. Coordonatorul de proiect este un facilitator, un ce îi monitorizează şi îi sprijină pe elevi în munca lor care are drept scop dezvoltarea competenţelor lor de management personal. În funcţie de proiect, elevii pot lucra în echipă de 8-15 membri, în grupuri mai mici de 5-6 membri sau pe perechi. Esenţiale sunt stabilirea realistă a nevoilor de învăţare a elevilor, comunicarea, calitatea activităţilor alese, evaluarea pe fiecare etapă şi oferirea de feedback pozitiv.

Care sunt provocările pentru profesori?

Profesorii care doresc să folosească metoda proiectului la clasă s-ar putea să fie nevoiţi să adopte noi strategii de instruire pentru a avea rezultate. Majoritatea cadrelor didactice nu au fost învăţate să-şi asume rolul de ghid sau facilitator şi să predea în acest mod.

Metodele de instruire directă care se bazează pe manuale, expuneri şi evaluări tradiţionale nu funcţionează prea bine în cadrul unui proces de instruire deschis, interdisciplinar, caracteristic învăţării pe bază de proiecte. Profesorii mai degrabă „antrenează” şi „modelează” şi vorbesc mai puţin. Ei trebuie să fie pregătiţi pentru a accepta „abaterile de la direcţie” care pot interveni pe parcursul desfăşurării unui proiect (Intel, 2003). Profesorii se pot afla în situaţia de a învăţa ei înşişi alături de elevi pe măsură ce proiectul se desfăşoară.

Pentru profesori, printre avantajele suplimentare, se numără dezvoltarea profesionalismului şi a colaborării cu colegii, precum şi posibilităţile de a construi relaţii cu elevii (Thomas, 2000). În plus, mulţi profesori apreciază disponibilitatea unui model care se adresează unor categorii diverse de elevi prin existenţa unei game variate de oportunităţi de învăţare. Profesorii descoperă că elevii care beneficiază cel mai mult de învăţarea prin proiecte tind să fie aceia în cazul cărora metodele de instruire tradiţionale nu sunt eficiente (SRI, 2000).

Provocările specifice cu care se pot confrunta profesorii includ:

* Recunoaşterea acelor situaţii care pot contribui la realizarea unor proiecte bune
* Structurarea problemelor ca oportunităţi de învăţare
* Colaborarea cu colegii pentru a dezvolta proiecte interdisciplinare
* „Administrarea” procesului de învăţare
* Integrarea corespunzătoare a tehnologiilor
* Conceperea unor metode şi instrumente de evaluare autentice

Într-adevăr, trebuie să existe disponibilitate din partea profesorilor de a-şi asuma riscuri pentru a depăşi provocările iniţiale. Sprijinul din partea conducerii şcolii poate ajuta la implementarea unor orare mai flexibile, cum ar fi cele cu mai puţine discipline pe zi sau planificarea pe echipe, care să le ofere profesorilor şi oportiunităţi de dezvoltare profesională.

Proiectul este o lucrare scrisă care are mai multe etape şi poate fi realizat **individual sau în grup**. Poate fi utilizat la toate disciplinele de învăţământ.

Proiectul începe în clasă, prin definirea şi înţelegerea sarcinii de lucru, eventual şi prin începerea rezolvării acesteia şi se continuă acasă, pe parcursul a câtorva zile sau săptămâni. În acest timp elevii se consultă permanent cu învăţătorul. Proiectul se încheie tot în clasă, prin prezentarea în faţa colegilor a unui raport asupra rezultatelor obţinute şi a produsului realizat de către autor/autori.

Alegerea temei pentru proiect poate fi făcută de către învăţător sau de către elev.

Etapele proiectului presupun îndreptarea eforturilor elevilor în două direcţii importante din punct de vedere metodologic şi practic: **colectarea datelor şi realizarea produsului**. Fiecare direcţie conţine elemente specifice, în funcţie de disciplina pe care o vizează.

Subiectul proiectului trebuie să fie incitant şi accesibil elevilor. Prin proiectare se va anticipa rezultatul cercetării, căile de realizare, materialele şi mijloacele necesare. Trebuie să se cunoască **normele** care trebuie respectate în întocmirea proiectului.

În **faza pregătitoare**, se stabilesc cu ajutorul elevilor criteriile de apreciere şi se precizează **etapele** activităţii:

* elaborarea schematică a proiectului-precizarea paşilor cercetării şi precizarea aşteptărilor;
* colectarea informaţiilor;
* sistematizarea informaţiilor şi precizarea variantelor de rezolvare;
* selectarea şi redactarea detaliată a formei finale.

Elementele de conţinut ale proiectului se pot organiza după umătoarea structură:

1.**Pagina de titlu**, pe care se consemnează de obicei tema proiectului, numele autorului, şcoala, perioada în care s-a elaborat proiectul;

2.**Introducerea**, care include prezentarea cadrului teoretic-conceptual şi metodologic asupra temei propuse;

3.**Cuprinsul**, care prezintă titlurile capitolelor şi subcapitolelor pe care se structurează lucrarea;

4.**Dezvoltarea elementelor de conţinut**, a capitolelor şi subcapitolelor;

5.**Concluziile**, care sintetizează elementele de referinţă desprinse în urma studiului temei respective, sugestii sau propuneri de ameliorare a aspectelor vulnerabile semnalate;

6.**Bibliografia**

7.**Anexa**, care poate include toate materialele importante rezultate în urma aplicării unor instrumente de investigaţie (grafice, tabele, chestionare, fişe de observaţie etc.) şi care susţin demersul iniţial.

Pentru ca evaluarea unui proiect să fie cât mai obiectivă, trebuie avute în vedere câteva **criterii generale de evaluare**, criterii care ţin de **aprecierea calităţii proiectului** (sau de calitatea produsului realizat) şi de **calitatea activităţii elevului** (sau de calitatea procesului pe care l-a parcurs şi a modului de prezentare).

Strategia de evaluare a proiectului este una de **tip holistic** şi trebuie să fie clar definită prin criterii negociate sau nu cu elevii, astfel încât să valorizeze efortul exclusiv al elevului în realizarea proiectului.

Aplicarea metodelor bazate pe activitatea individuală sau de grup, care stimulează creativitatea şi permit evaluarea, se înscrie pe linia modernizării procesului instructiv-educativ.

Aceste noi preocupări au ca scop dezvoltarea unei învăţări creative, menite să formeze oameni inovatori şi nu repetitivi, conştienţi de propriile capacităţi, îndrumaţi de un educator care este la rândul lui un autoformator.

Bibliografie:

1.”Învăţământul primar”, nr. 2-4, 2002

2.Pintilie, Mariana, „Metode moderne de învăţare-evaluare”, Ed. Eurodidact, Cluj-Napoca, 2003

3.Stoica, Adrian, „Evaluarea curentă şi examenele”, (ghid pentru profesori), Bucuresti, 2001

4.Ulrich, Cătălina, „Învăţarea prin proiecte”, Ed. Polirom, Bucureşti, 2016

Educaţia STEM- îmbinarea ştiinţei cu arta şi realitatea

prof.înv.primar Cîrstoi Livia
Școala Gimnazială ”G.E.Palade”, Buzău

”Rolul profesorului este acela de a aprinde focul interesului pentru știință în sufletul discipolilor săi și nu neapărat să ofere cunoștințe brute acestora. Este bine să lăsăm elevii să fie co-producătorii educației lor.” (Curt Teinmann)

Cheia succesului în societate este să oferim copiilor cunoștințele și abilitățile necesare pentru a se descurca, chiar mai mult de atât, într-o lume ce se află într-o continuă schimbare.

Auzim peste tot cât de important este introducem copiilor educația STEAM (STEAM: Science, Technology, Engineering, Arts, Mathematics (en) – Știință, Tehnologie, Inginerie, Artă, Matematică), dar cum? Și când?

Educația STEAM se concentrează pe procesul de învățare la fel de mult ca pe rezultate; încorporează gândirea de tip design și procesul de proiectare pentru a oferi o soluție bazată pe abordarea rezolvării problemelor; oferă oportunități de învățare experiențială și oferă elevilor posibilitatea de a gândi critic și de a se autoeduca. Rezultatul acestui mix de știință și artă propune un mediu de învățare atractiv pentru participanții la acest tip de educație, unde se pune accent pe aplicarea metodelor învățate în viața de zi cu zi.

Educația STEAM încurajează curiozitatea, expune copilul la experiențe artistice, folosește lumea din jurul său. Copiii sunt pur și simplu provocați să preia o problemă și să o rezolve. Prin gândirea critică ei trebuie să își pună întrebări și să afle răspunsuri. Greșelile sunt de apreciat în acest proces, deoarece reprezintă faptul că ceva nu a mers bine și va trebui să vedem ,,ce?”, dar să găsim și soluția potrivită. De aici înțelegem că acest tip de educație încurajează perseverența. Copiii sunt încurajați să asculte opiniile celorlalți și să împărtășească cunoștințe. Învață că pot sprijini lumea într-un mod pozitiv prin noile cunoștințe acumulate ce le vor pune în aplicare.

Mai exact, vorbind despre A din STEAM, cele mai bune două lucruri pe care le poate face un cadru didactic pentru a dezvolta latura artistică a creierului copilului este să modeleze dragostea de artă și să ofere expunere la experiențe artistice. De exemplu, poate pune muzică clasică atunci când copiii pictează. Artele sunt o piesă ce poate interconecta cele patru științe și permite integrarea mai multor tipuri de persoane în întreaga linie de învățare.

Experimentarea este unul din fundamentele activitatilor STEM. Iata mai jos câteva din activitățile STEM realizate cu elevii mei la clasă:

1. Înmulțirea palindromică

Palindromul este un cuvânt care se citește de la stânga la dreapta și se la dreapta la stânga- de exemplu tot, capac, rever, etajate.

Există chiar și propoziții palindromice: Ele fac cafele.

Numerele pot fi și ele palindromice. Unele dintre înmulțirile de alături au ca produs un palindrom. Care anume?

143 x 7 =

22 x 12 =

99 x 21 =

407 x 3 =

33 x 11 =.

19 x 5 =

2. Creează o iluzie optică!

Ai nevoie de: hârtie alba, creion cu gumă, riglă.

Pasul 1: pune puncte la interval de 1 cm pe laturile unei foi de hârtie.

Pasul 2. Desenează-ți conturul mîinii cu un creion.

Pasul 3: Cu o riglă trage linii între puncte ,de-a latul paginii, dar fără să treci peste mâna desenată

Pasul 4: Unește liniile peste mina, desenând niște dungi arcuite, ca în ilustrație.

Pasul 5: Șterge conturul mâinii pe o latură.

Pasul 6: Fă o umbra pe margini, ca să adaugi adâncime desenului.

3. Tema: Fenomene ale naturii

ȘTIINȚĂ	TEHNOLOGIE	INGINERIE	ARTĂ	MATEMATICĂ
Elevii vor căuta informații despre fenomenele naturii, formarea acestora - vor afla cum se elaborează buletinul meteo	- folosesc calculatorul în căutarea informațiilor - vizionează filme despre formarea precipitațiilor	- experimente: formarea unui fulg de nea, producerea fulgerului, a unei avalanșe, a unei tornade -confecționarea unei hărți meteo	-pictură pe diverse teme care se referă la fenomenele naturii: ploaia, ninsoarea, fulgul de nea, prin utilizarea unor tehnici diferite -Joc de rol: ”Meteorolog pentru o zi” - compoziții literare: ”Picătura de ploaie”	- exerciții și probleme pe această temă

Alte experimente care se pot efectua și au la bază învățarea STEM: 1. ”Tornada într-un pahar” Materiale necesare: un pahar înalt sau un borcan cu capac, apă, sclipici, detergent lichid 2 linguriță, opțional colorant alimentar 2.”Vulcanul într-un pahar” Materiale necesare: un recipient, apă, bicarbonat de sodiu, oțet, colorant alimentar 3.” Oul plutitor” Materiale necesare: 2 pahare cu apă, sare, 2 ouă, o linguriță. Un ou se va pune în paharul cu apă salină, celălalt în paharul fără sare.

4. ”Densitatea substanțelor” Materiale: recipient transparent, apă, ulei, miere, spirt sanitar, zahăr.

Piesele Lego sunt o sursă de creativitate pentru copii. Se pot creea machete diverse: cladiri, căsuța piticilor, orașul viitorului mașini diverse, avioane, animale, vapoare, eoliene, roboți, etc.

Materialele reciclabile sunt și ele o sursă de inspirație pentru a crea diferite obiecte: sticlele de plastic, paiele, dopurile, baloanele,cutiile de carton, chibrituri, elastice, pahare din plastic, sârme, cârlige, magneți, doze de metal. Se pot construi: podul mobil, mașina balon, mașina de sortat bani, păpușa dansatoare, circuite electrice, elefantul vorbitor, hrănitori pentru păsări, etc.

Educația STEAM este un proces structurat de integrare a științelor exacte și a artei, cu scopul de a forma viitori adulți inteligenți, ușor adaptabili societății și capabili de a pune în valoare cunoștințele acumulate pe întregul proces al educației în viitorul loc de muncă.

Bibliografie:

1. Educația STEAM- Descoperă matematica, Editura Litera, București 2018;
2. Educația STEAM- Descoperă ingineria, Editura Litera, București 2018;

Didaktisierung eines literarischen Textes

Monica Mitea
Colegiul Naţional “Ion Maiorescu” – Giurgiu

1.Schreiben Sie gern Briefe? An wen?

2.Was ist für einen Brief typisch?

3.Kennen Sie verschiedene Anrede- und Schlussformeln? Zählen Sie sie auf!

4.Welche modernen Formen des Briefs kennen Sie?

5.Welche Briefarten kennen Sie?

6.Was schreiben Sie auf den Briefumschlag auf?

7.Was möchten Sie besichtigen, wenn Sie sich in einer fremden Stadt befinden?

(Der Text gehört zum Thema “Briefe” und ist ein Fragment aus dem Roman von Thomas Mann “Die Buddenbrooks”. Er ist in dem Schulbuch “Deutsch mit Spass” zu finden (Ida Alexandrescu/Christiane Cosmatu/Kristine Lazăr/Ioan Lăzărescu, Manual de limba germană pentru clasa a XI-a, Edp, Bucureşti, 1998, S. 46). Zielgruppe: Schüler, Klasse 11, 10. Jahr DaF)

8.Beweisen Sie, dass dieser Text ein Brief ist! Unterstreichen Sie die typischen Elemente! Welche andere Regel gilt noch in einem Brief?

9.Ergänzen Sie folgende Leerstellen:

Ich bitte um ……., dass ich noch nicht geschrieben habe. Ach, was habe ich in diesen Tagen nicht zu sehen bekommen! Da ist ……..und……..und……und……..und…….und viele andere Dinge. Auch eine…….im Isartal haben wir schon gemacht. Eva ist …….zu mir. Wir wohnen an einem sehr hübschen Platz inmitten der Stadt, mit ……in der Mitte. Unser Haus steht ganz in der Nähe des ……. .

10.In welcher Reihenfolge kommen folgende Wendungen im Text vor?

Ich trinke sehr viel Bier/Deine Tony/Liebe Mama/Ob es euch Lieben gut geht/Ich bleibe noch drei oder vier Wochen hier/Eine Wagenfahrt im Isartal/In herzlicher Liebe/Die Pinakothek und die Glyptothek/ich kann nicht mehr schreiben/mit meinem Magen ist es in Ordnung/unser Haus steht in der Nähe des Rathauses/ein Ausflug an den Würmsee

11.Welche von den folgenden Zusammenfassungen passt zu dem Inhalt des Briefes?

a) Tony schreibt einen Brief an ihre Mutter. Sie erzählt ihr über ihren Aufenthalt in München. Sie hat verschiedene Sehenswürdigkeiten gesehen. Die Menschen sind nett zu ihr. An das Essen kann sie sich noch nicht gewöhnen.

b) Tony schreibt einen Brief an ihre Mutter. Sie erzählt ihr über ihren Aufenthalt in Lübeck. Sie hat verschiedene Sehenswürdigkeiten gesehen. Die Menschen sind nett zu ihr. Das Essen schmeckt ihr sehr.

12.Setzen Sie die Sätze fort:

Ich bitte um Verzeihung……..

Nun frage ich erst einmal, ob…….

Für morgen……

München gefällt mir……..

13.Erklären Sie durch Synonyme oder Wendungen die Bedeutung folgender Wörter:

Schande/Anspruch/Glyptothek/Isartal/heilig/Drache/Wappen

14.Welche Satzteile passen zusammen?

Was ein ordentlicher Kalbsrücken ist, …….

Bei Leben und Gesundheit, wie du immer sagst, ……

Eva ist sehr lieb zu mir, ……..

Ich trinke mit großem Vergnügen sehr viel Bier, …….

……, und Herr Niederpauer, der Brauereidirektor, ist ein gemütlicher Mann.

……, um so mehr, als das Wasser nicht ganz gesund ist.

……, das ahnt man hier gar nicht.

..…., bleibe ich noch drei oder vier Wochen hier.

15.Richtig oder falsch?

Tony hat das Museum besichtigt.

Sie hat eine Fahrt im Isartal gemacht.

Herr Niederpauer ist ein gemütlicher Mann.

Sie wohnen in einem Wald.

Das Haus ist kunterbunt bemalt.

16.Beantworten Sie folgende Fragen:

Wo befindet sich Tony Buddenbrook?

An wen schreibt sie einen Brief?

Was hat sie in München besichtigt?

Wo wohnt sie in München? Wie sieht das Haus aus?

Schmeckt ihr das Essen? Warum?

Wie lange bleibt sie noch in München?

17.Stellen Sie auch andere W-Fragen!

18.Schreiben Sie Schlüsselwörter oder Kernbegriffe aus dem Text heraus!

19.Schreiben Sie eine Inhaltsangabe des Textes!

20.Was wissen Sie von Thomas Mann? Kennen Sie auch andere Werke dieses Autors?

21.Welche Gefühle hat die Lektüre bei Ihnen erzeugt?

METODE ŞI MIJLOACE DE ÎNVĂȚARE INOVATIVĂ

Prof. înv. primar Valea Anica
Şc. Gimnazială Iernut, Mureş

Metodele și tehnicile de învăţare inovativă stimulează învăţarea şi dezvoltarea personală, favorizând schimbul de idei, de experienţe şi cunoştinţe, asigură o participare activă, promovează interacţiunea, conducând la o învăţare activă cu rezultate evidente. Contribuie la îmbunătăţirea calităţii procesului instructiv-educativ, are un caracter activ-participativ, o reală valoare activ-formativă asupra personalităţii elevilor.

Metodele inovative de învăţare sunt modalităţi moderne de stimulare a învăţării şi dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experienţe, de cunoştinţe, asigurând perfecţionarea şi optimizarea demersului educaţional.

Noua formă de educație, învățarea online, poate fi definită ca o formă alternativă de învățământ în cadrul căreia se asigură continuarea procesului educațional în condiții normale sau de autoizolare, de intemperii etc., prin intermediul diverselor instrumente informatice de comunicare la distanță.

Cu toții știm că pentru a avea o bună reușită, educația online necesită multă răbdare, o planificare cât mai bună, dar mai ales o comunicare eficientă și deplină implicare între partenerii educaționali – profesori, părinți, elevi. Pentru a crea un mediu de învățare cât mai aproape de o clasă reală, este nevoie de următoarele tipuri de resurse: o platformă de interacțiune în timp real, cu video și text, cu elevii, o aplicație care să faciliteze schimbul de documente, teste sau teme pentru acasă, precum și resurse și aplicații de învățare create de cadrul didactic sau resurse deja existente sub formă de prezentări, lecții, fișe, imagini și clipuri care se pot folosit atât în timpul lecțiilor live, cât și ca teme de lucru pentru acasă (aplicații precum Kahoot, Quizizz, Wordwall, Twinkl, precum și surse de inspirație pentru filme, teme și studiu individual).

Pentru a arăta cum pot fi integrate instrumentele online în lecție voi prezenta un model scurt de scenariu în care se îmbină predarea sincronă cu predarea asincronă și câteva instrumente web specifice acestor două tipuri de predare.

Pasul 1. –regim sincron: se începe lecția cu întâlnire pe platforma Zoom, unde ne vom saluta, discutăm despre starea în care se află ei în acel moment.

Pasul 2. – pentru verificarea lecției anterioare, accesăm o tablă interactivă (Whiteboard sau Jamboard) și rog copiii să scrie răspunsuri la întrebări din lecție (întrebări pe care le scriu eu), exerciții de vocabular, ortografie sau chiar dictarea unor cuvinte. Dacă se observă că cineva greșește, cu un creion virtual corectez în mod automat așa cum se întâmplă și în regim reral. Tot aici se pot pune stickere, pot pune imagini, pot crea hărți conceptuale cu cercuțe sau pătrate în care pot include cuvinte în funcție de imaginea prezentată. Deci, totul se întâmplă în regim sincron, totul poate fi văzut, corectat, subliniat.

Pasul 3: - Predarea lecției noi, pentru a nu plictisi folosind munca cu manualul, îmi voi pregăti tema în baza unei lecții sub forma unei cărți digitale, folosind aplicația Bookcreator -o carte digitală atractivă deoarece, atunci când se deschide se aude și foșnetul fiecărei foi. Voi deschide acest material împreună cu elevii și pentru implicare îi voi responsabiliza(unul va citi o pagina, altul un exercițiul),vom lucra sincron și nu se vor plictisi combinând aceste instrumente de lucru.

Pasul 4: - un joc prin care se verifică cine a receptat mai bine informația, pe Wordwall sau Quizizz cu exercițiu interactiv.

Pasul 5:- La final, le voi expedia tema pe platforma Edus-în cazul nostru, unde mă voi folosi fie de manual, fie de auxiliar, trimițându-le numărul de pagină și exercițiul-atașate la descriere, sau chiar o fișă de lucru, apoi urmând să le dau un termen de rezolvare al acesteia și voi aștepta răspunsurile lor pentru corectare. Ce este avantajos în utilizarea tablelor interactive, faptul că tot ce s-a lucrat poate fi corectat direct și poate fi salvat, iar a doua oră se poate folosi conținutul lor la reactualizarea cunoștințelor. Aplicația StoryJumper –crearea de cărți digitale, este deosebită pentru că are și opțiunea audio, astfel că tot ce se găsește în carte poate fi povestit, iar elevii pot auzi–deci, ascultă producerea orală a textului. Astfel se pot integra în lecție 4-5 instrumente de lucru. Faptul că sunt integrate în lecție mai multe instrumene se alungă plictiseala și toți au de îndeplinit sarcini în regim real. Pentru elevi și părinți acest tip de activitate a condus la conștientizare oportunităților pe care ni le oferă aceste instrumente și cât de multe lucruri se pot face acasă cu resursele și tehnologia pe care le au toți la îndemână și pe care le foloseau atât de puțin în scopuri de învățare.

Utilizarea acestor metode şi tehnici trebuie făcută prin combinări şi armonizări cu metodele aşa-numite tradiționale, deoarece avantajele şi dezavantajele lor sunt complementare. Învățarea trebuie să continue dincolo de școală cu ajutorul ***instrumente online*** accesibile tuturor. Cu multă determinare, putem face progrese împreună și, mai mult decât oricând, putem încuraja elevii să învețe și să lucreze independent. Tehnologi actuală și metode interactive oferă un sprijin real educatorului în demersul său didactic şi ne ajută, ne determină, copil şi dascăl, deopotrivă, să descoperim valoarea, frumuseţea şi diversitatea interacţiunii, relaţionării şi cooperării, să ne promovăm ideile, să respectăm opinia celuilalt şi să ne implicăm profund şi activ în construirea personalităţii proprii.

Bibliografie:

1. Academia ABC, Revista *”Educație și noi orizonturi”*- „Școala online – între necesitate și progres„/ NR. 2/SEPTEMBRIE 2020
2. https://www.concursurilecomper.ro

LECȚIA DE CHIMIE – DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

Autor:
Prof.Aniţei Liliana
Liceul Tehnologic “Vasile Sav” Roman

Folosirea tehnologiilor moderne în şcoală face parte din evoluţia naturală a învăţării şi sugerează o soluţie firească la provocările moderne adresate învăţării şi a nevoilor elevilor. Integrarea acestora în procesul tradiţional de predare-învăţare- evaluare este o oportunitate de a integra inovaţiile tehnologice cu interacţiunea şi implicarea oferite de modul tradiţional de cunoaştere. Nu este un proces uşor, dar dificultăţile pot fi depăşite având în vedere potenţialul acestui tip de cunoaştere.

Integrarea tehnologiei informatice şi comunicaţionale în procesul de predare-învăţare-evaluare a disciplinei **chimie** ,atrage după sine mai mult decât utilizarea softurilor educaţionale şi nu înseamnă numai utilizare exclusiv în scop de informare.

Astfel ,"...educaţia trebuie să prevină utilizările oarbe ale noilor tehnologii informatice în comunicare, să împiedice înstrăinarea omului, să lupte contra dorinţei de divertisment permanent, contra fricii nejustificate faţă de noile tehnologii informatice în comunicare, să prevină diminuarea spiritului creativ." G. de Landsheere .

Se poate spune că integrarea resurselor TIC în educaţie este benefică şi duce la o creştere a performanţelor şcolare, cu condiţia ca elevii să posede cunoştinţe de utilizare a calculatorului.

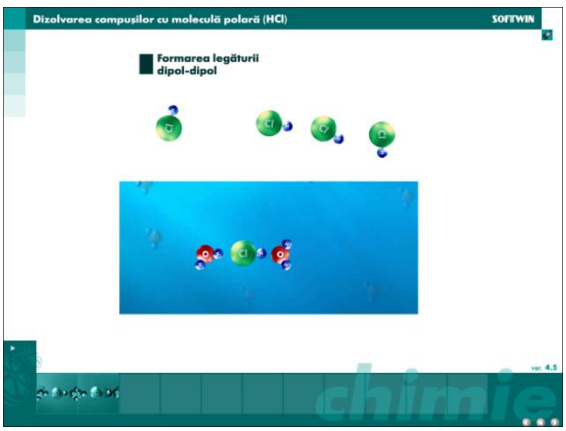
Calculatorul nu trebuie să fie doar un instrument pentru a prezenta conţinuturile existente într-o altă manieră, ci trebuie să ducă la modificarea modului de gândire şi stilului de lucru la clasă al profesorilor, cristalizate în secole de învăţământ tradiţional, în care eram prea puţin preocupaţi de personalitatea şi de posibilităţile elevului.

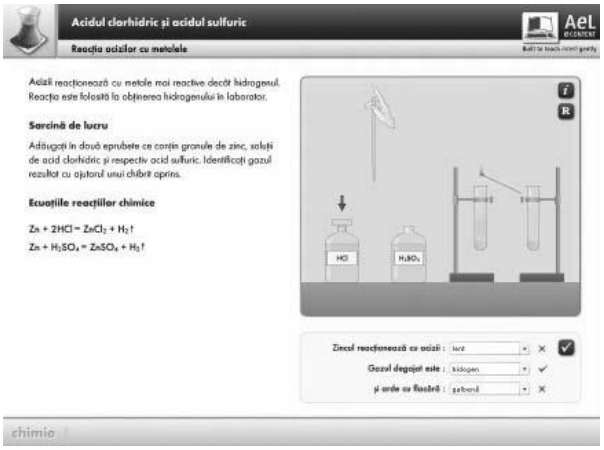
În predarea-învăţarea conceptelor şi fenomenelor întâlnite la disciplina chimie, în decursul anilor am utilizat mai multe tipuri de softuri educaţionale şi platforme de e-learning.

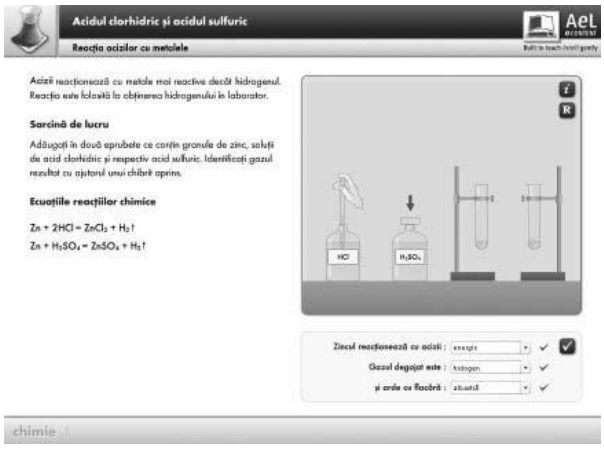
Softuri de simulare. Acestea permit reprezentarea controlată a unui fenomen sau sistem real, prin intermediul unui model cu comportament analog. Se oferă astfel posibilitatea modifi cării unor parametri şi observării modului cum se schimbă comportamentul sistemului. Experimentul reprezintă o metodă didactică în care predomină acţiunea de cercetare directă a realităţii în condiţii specifice de laborator şi poate fi desfăşurat cu succes şi cu ajutorul softurilor de simulare.

Exemplu:

În lecţia de chimie “Reacţia acizilor cu metalele”,lecţie realizată pe platforma AeL se realizează experienţe virtuale referitoare la unele proprietăţi ale acizilor.

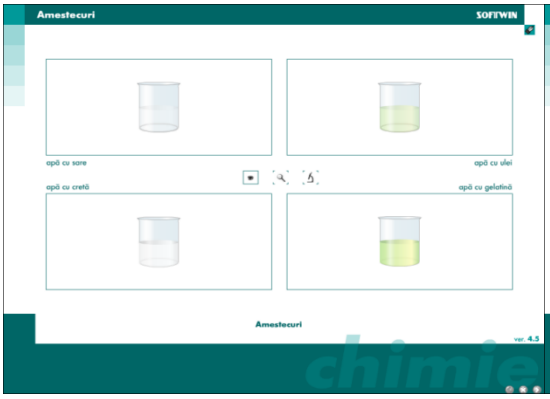

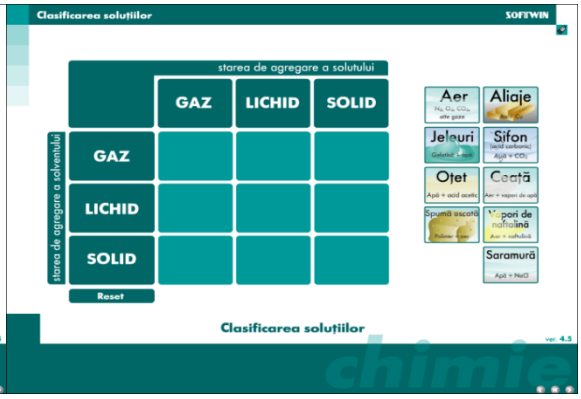

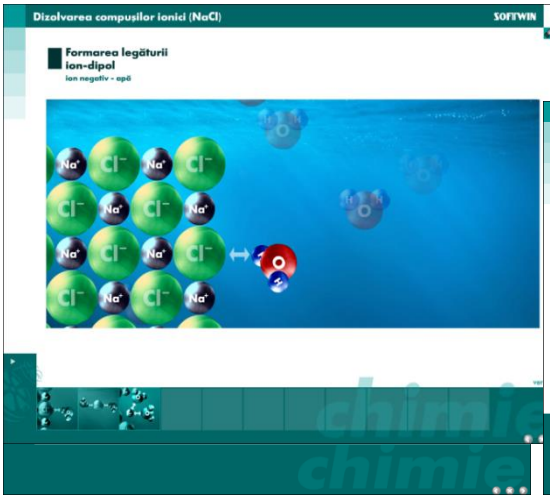
Scopul simulării este de a ajuta elevul în crearea unui model mental util permiţând acestuia să testeze în mod sigur şi eficient comportarea sistemului în diverse situaţii.

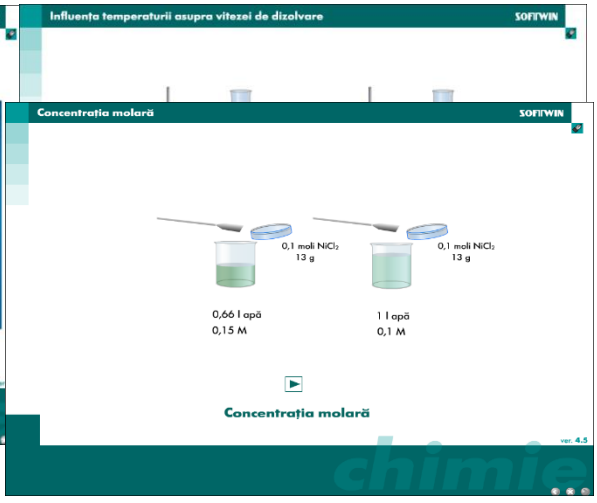
Simulările pot conţine o prezentare iniţială a fenomenului, procesului sau echipamentului; ghidează activitatea educabilului; oferă situaţii practice pe care educabilul trebuie să le rezolve şi atestă nivelul de cunoştinţe şi deprinderi pe care acesta le posedă după parcurgerea programului de instruire.

La capitolul “Soluţii” se pot realiza diverse simulări pentru a prezenţa: clasificarea soluţiilor, factorii ce influenţează dizolvarea, factorii ce influenţează solubilitatea substanţelor, după cum urmează:

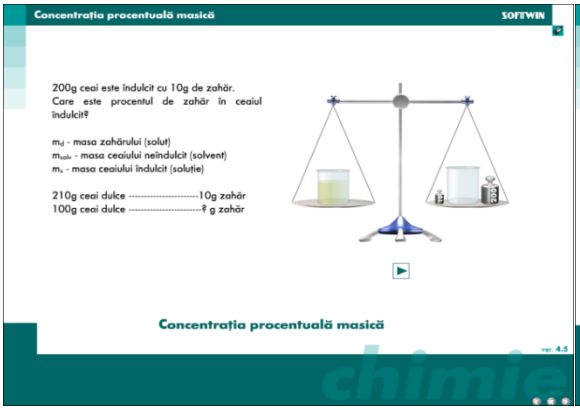

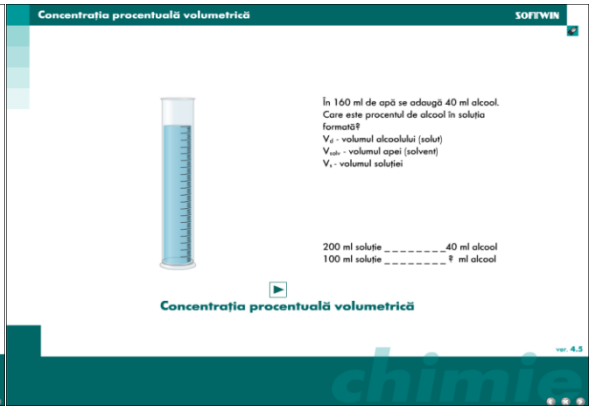

Foarte utile ne sunt softurile educaţionale de tip experimente virtuale în a determina concentraţiilor procentuale masice şi volumetrice cât şi concentraţia molară a soluţiilor.

Evident că acest concept în educaţie nu poate înlocui metodele tradiţionale în mod radical. Există noţiuni care se studiază la chimie, în care metodele tradiţionale sunt de neînlocuit. Îmbinarea tradiţiei cu noul poate conduce însă cu mult mai multă siguranţă la rezolvarea actualei crize a educaţiei, care se manifestă nu numai în România, dar şi la nivel mondial. Utilizarea noilor tehnologii îmbinate cu noile metode de educaţie ar putea conduce la rezolvarea acestor probleme..

Bibliografie:

http://www.elearningeuropa.info/pt/node/74876

http://www.armyacademy.ro/biblioteca/anuare/2003/UTILIZAREA.pdf

“Lecţii interactive de chimie” Vol. 1 – Intuitext SOFTWIN

„Impactul formativ al utilizării AEL în educaţie’’, Bucureşti: TEHNE. Centrul pentru Dezvoltare şi Inovare în Educaţie.(2004)

TRADIȚIONAL ȘI MODERN ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE

NICOLESCU NICOLETA VENERA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 ORBEASCA DE SUS
STRUCTURĂ GRĂDINIȚA CU P.N. NR. 1 ORBEASCA DE SUS

Dezideratele de modernizare şi perfecţionare a metodologiei didactice se înscriu pe direcţia sporirii caracterului activ-participativ al metodei de învăţare, pe aplicarea unor metode cu un pronunţat caracter formativ în valorificarea noilor tehnologii instrucţionale, care să-l implice pe copil direct în procesul de învăţare, stimulându-i creativitatea, interesul pentru nou, dezvoltarea gândirii, reuşind să aducă o însemnată contribuţie la dezvoltarea întregului său potenţial.

Este cunoscut faptul că, atât cadrul didactic, cât şi copiii acţionează prin intermediul unor metode de predare-învăţare, iar calitatea muncii lor depinde de aceste metode, care constituie sursa creşterii eficacităţii sistemului de învăţământ.

Organizatorul unei acţiuni trebuie să cunoască măsura în care aceasta şi-a atins scopul urmărit şi modul în care s-a derulat. Astfel, demersurile educative pe care le întreprindem necesită o măsurare corectă, care să reflecte nivelul atins de copii.

Verificarea performanţelor se poate face la începutul activităţii de învăţare (pentru a şti nivelul cunoştinţelor pe care le deține copilul), pe parcursul activităţii de învăţare (pentru a afla dacă s-au însuşit noţiunile la nivelul aşteptărilor şi dacă este necesar să desfăşurăm şi alte activităţi în acest sens), la încheierea activităţii de învăţare (pentru stabilirea performanţelor pe care le-au atins copiii).

În prezent, curriculum pentru învăţământul preşcolar susține implicarea activă a copiilor în activitățile didactice, iar metodele interactive, care pun accent pe acţiunea copiilor, răspund acestei cerințe. Activizarea predării-învăţării pune accent pe utilizarea unor metode, tehnici şi procedee care să-l includă pe copil în procesul de învăţare, urmărindu-se: dezvoltarea gândirii critice, stimularea creativităţii, dezvoltarea interesului pentru cunoaştere, în scopul formării lui ca participant activ la procesul de educare.

Prin metodele de învăţare activă, procesul de învăţare se bazează pe interesele şi nivelul de înţelegere, de dezvoltare al copiilor şi, totodată, activitatea se sprijină pe stimularea copiilor de a manevra obiecte, de a cerceta, investiga, de a căuta soluții, ceea ce asigură un transfer mai bun al informațiilor. Învăţarea bazată pe metodele interactive, duce la amplificarea unor comportamente clare, sesizabile, precum comportamente de participare activă (copilul este activ, răspunde la întrebări, pune întrebări);

O metodă este considerată modernă în măsura în care dezvoltă însușirile esențiale, necesare omului de azi și mai ales de mâine: independent, gândire creatoare, spirit critic, aptitudini, atitudini exploratoare; *o metodă care conduce la promovarea originalității și creativității este o metodă modernă, chiar dacă este utilizată de mult timp.*

Se dorește trecerea de la didactica “tradițională”, în care predarea a acționat ca scop în sine, fiind centrată pe transmiterea, relatarea, prezentarea, comunicarea cunoștințelor, la învățământul modern care caută să mențină un echilibru între munca individuală și lucrul în grup, să asocieze învățarea individuală cu învățarea interdependentă, prin cooperare sau colaborare, să îmbine exercițiul individual cu exercitiul interacțiunii cu ceilalți.

Transpuse în actul didactic, metodele ajung un instrument de relevare a unor informaţii ştiinţifice în faţa celui care învaţă, o modalitate de transmitere-însuşire de noi cunoştinţe, priceperi, deprinderi în vederea atingerii unor obiective pe care cadrul didactic trebuie să le atingă.

Pentru profesor, metodele reprezintă căile prin care acesta organizează și desfășoară o activitate, un drum pe care cadrul didactic îl dirijează pe copil spre dobândirea unor cunoştinţe noi, dar şi spre consolidarea şi evaluarea celor însuşite anterior şi, de asemenea, o formă de implicare activă a copiilor în actul instructiv-educativ.

Pentru cel instruit, metoda reprezintă drumul pe care îl parcurge de la neînțelegere la înțelegere, de la necunoaştere la cunoaştere, e un instrument cu ajutorul căreia preşcolarul ajunge de la o cunoaştere mai puţin profundă spre una mai complexă, printr-o acţiune de căutare, de urmărire, de cercetare, de descoperire a unor adevăruri deja cunoscute de alţii sau chiar a unor adevăruri noi, o formă de dobândire a unor cunoştinţe, priceperi şi deprinderi. Metoda didactică reprezintă o modalitate pe care profesorul o folosește pentru a-i determina, a-i împinge pe elevi/preşcolari să descopere singuri drumul spre găsirea, aflarea unor soluţii la probleme teoretice sau practice cu care se confruntă în procesul învăţării.

În prezent, curriculum pentru învăţământul preşcolar susține implicarea activă a copiilor în activitățile didactice, iar metodele interactive, care pun accent pe acţiunea copiilor, răspund acestei cerințe. Activizarea predării-învățării pune accent pe utilizarea unor metode, tehnici şi procedee care să-l includă pe copil în procesul de învăţare, urmărindu-se: dezvoltarea gândirii critice, stimularea creativităţii, dezvoltarea interesului pentru cunoaştere, în scopul formării lui ca participant activ la procesul de educare.

Prin metodele de învăţare activă, procesul de învăţare se bazează pe interesele şi nivelul de înţelegere, de dezvoltare al copiilor şi, totodată, activitatea se sprijină pe stimularea copiilor de a manevra obiecte, de a cerceta, investiga, de a căuta soluții, ceea ce asigură un transfer mai bun al informațiilor. Învăţarea bazată pe metodele interactive, duce la amplificarea unor comportamente clare, sesizabile, precum comportamente de participare activă (copilul este activ, răspunde la întrebări, pune întrebări);

Aceste metode, prin faptul că se centrează pe activitatea preşcolarilor, valorifică într-un mod activ potenţialul acestora, permiţând abordarea limbajului din perspective variate, diverse, ceea ce favorizează menţinerea atenţiei pentru o perioadă mai îndelungată de timp, asimilarea, fixarea şi păstrarea mai îndelungată a cunoştinţelor. De asemenea, prin faptul că oferă posibilitatea corelării educării limbajului cu alte forme de activitate, educatoarea îi ajută pe copii să înţeleagă că nu este doar o disciplină care-i învaţă reguli şi convenţii, ci face parte din viaţa de zi cu zi, este o disciplină care nu se învaţă doar pentru însuşirea unor cunoştinţe, ci pentru a folosi aceste cunoştinţe în contexte practice.

Metodele interactive de grup acționează asupra modului de gândire și de manifestare a copiilor. Metodele interactive de grup, aplicate în situații de învățare, dezvoltă gândirea democratică a copiilor deoarece ei exersează gândirea critică și înțeleg că atunci când analizează un personaj, comportamentul unui copil, o idee, o faptă, un eveniment ei critică comportamentul, ideea, fapta nu critică personajul din poveste sau copilul, adultul. Ei aduc argumente, găsesc soluții, dau sfaturi din care cu toții învață. Pentru reușita activității, importantă este alegerea momentului din lecție.

După fiecare metodă aplicată se pot obține performanțe pe care copiii le percep și-i fac responsabili în rezolvarea sarcinilor de lucru viitoare. Copiii înțeleg că implicarea lor este diferită, dar încurajați își vor cultiva dorința de a se implica în rezolvarea sarcinilor de grup. Grupul înțelege prin exercițiu să nu-și marginalizeze partenerii de grup, să aibă răbdare cu ei, exersându-și toleranța reciproc.

Învăţarea activă înseamnă, conform dicţionarului, procesul de învăţare calibrat pe interesele/ nivelul de înţelegere/ nivelul de dezvoltare al participanţilor la proces. În cadrul învăţării active, se pun bazele unor *comportamente,* de altfel observabile: comportamente ce denotă participarea (preşcolarul e activ, răspunde la întrebări, ia parte la activităţi), gândirea

creativă (preşcolarul are propriile sale sugestii, propune noi interpretări), învăţarea aplicată (preşcolarul devine capabil să aplice o strategie de învăţare într-o anumită instanţă de învăţare), construirea cunoştinţelor (în loc să fie pasiv, preşcolarul îndeplineşte sarcini care îl vor conduce la înţelegere).

Printre metodele care activizează predarea-învăţarea sunt şi cele prin care copiii lucrează productiv unii cu alţii, îşi dezvoltă abilităţi de colaborare şi ajutor reciproc. Ele pot avea un impact extraordinar asupra micilor preşcolari datorită denumirilor foarte uşor de reţinut, caracterului ludic şi alternativelor de învăţare cu „priză” la copii oferite.

O metodă care duce la dezvoltarea autonomiei, la libertatea de gândire, la promovarea originalităţii şi creativităţii este o metodă modernă, chiar dacă este folosită de mult timp. Perfecţionarea metodelor didactice, în sensul adaptării metodelor clasice la cerinţele unui învăţământ modern, precum şi utilizarea metodelor moderne, depinde în mare măsură de măiestria pedagogică a educatoarelor, de capacităţile creative ale acestora în beneficiul educaţiei copiilor.

Eficienţa metodelor depinde de măiestria educatoarelor de a le îmbina, ţinând cont de nivelul grupei, tema proiectului, obiectivele propuse, particularităţile individuale, mijloacele didactice utilizate.

Bibliografie:

1. Breben; Silvia, Gongea; Elena, Ruiu; Georgeta, Fulga; Mihaela, *Metode interactive de grup;* Ghid metodic; Editura Arves, Craiova, 2002;

2. Cerghit, I., *Metode de învăţământ*, Iaşi, Editura Polirom, 2006

3. Ezechil, L., Păișii Lăzărescu, M., *Laborator preșcolar-ghid metodologic* București: Editura V& Integral, 2001

Metode și tehnici de studiere a literaturii române. De la tradițional la modern

Prof. Cengher Valentina
Șc. Gimn. „Alexandru Ceușianu”, Reghin, județul Mureș

Modernizarea procesului de învățământ la nivel gimnazial implică diverse componente: proiectarea didactică, tehnici și instrumente de cunoaștere a elevilor și de monitorizare a evoluției acestora, o metodologie didactică activă, parteneriate educaționale, activități extracurriculare etc.

În scopul creșterii calității procesului instructiv-educativ se urmărește perfecționarea metodelor tradiționale, dar și introducerea unor tehnici și procedee inovative. În ultimele decenii, interesul pentru așa-numitele metode activ-participative a crescut constant, dat fiind faptul că învățarea este concepută ca un act personal și cere, prin urmare, o participare personală. Din această perspectivă, problema esențială de care depinde producerea învățării eficiente este cea a implicării, a angajării celui care învață în actul educativ. Definitoriu pentru metodele activ-participative este capacitatea acestora de stimulare a participării active și depline, fizice și psihice, individuale și colective a elevilor în procesul învățării.

După Jinga, acestea sunt încadrate în categoria metodelor formative, deoarece „dezvoltă capacitatea elevului de a opera cu informații și stimulează cele mai multe dintre capacitățile psihice superioare care intervin în procesele de învățare (gândire euristică, imaginație, creativitate etc.). Spre deosebire de metodele informative, care sunt *magistrocentriste*, metodele formative sunt *puerocentriste*, iar pregătirea prin astfel de metode este, în general, agreată de elevi și pentru apropierea de activitățile ludice.”

Astfel, în practica educativă reală, metodele *active* sau *stimulative* favorizează diverse aspecte:

- „la nivelul relației profesor-elev se produce o schimbare radicală de accent, cel care învață devenind centrul activității;
- permit diferențierea sau individualizarea pregătirii, întrucât pot fi abordate atât în cadrul învățării în grupuri mici, cât și în studiul individual;
- permit respectarea „legii efectului” care arată că doar comportamentele care se încheie cu o stare de satisfacție personală tind să se repete;
- nu se bazează exclusiv pe stocarea unor informații în memorie, ci pe structurarea unor abilități, priceperi și capacități care solicită o perioadă extinsă pentru exersare;
- elevii învață unii de la alții, ba chiar și educatorul poate învăța de la elevi.”

Cu siguranţă pot fi identificate și anumite minusuri ale acestor metode, legate, în principal, de consumul mare de timp în raport cu cel alocat metodelor informative, dar nu trebuie omis faptul că procesele de formare se realizează în timp îndelungat.

Metodologia modernă operează schimbări care țin de pondere, dar și de valorizare, de sporire a potențialului formativ al metodelor clasice, prin accentuarea caracterului lor *euristic* și activ-participativ. Nu se poate spune că metodele tradiționale în sine sunt ineficiente, iar cele moderne, eficiente. Totul trebuie judecat în funcție de contextul în care sunt folosite și, mai ales, dacă ele determină un randament școlar sporit.

Metoda clasică a lucrului cu manualul şi alte cărţi constă, după Ioan Nicola, într-un „ansamblu de acţiuni prin care se urmăreşte formarea priceperilor şi a deprinderilor necesare în vederea utilizării corecte şi eficiente a manualului şi a altor cărţi ca surse de informare.”

Din perspectiva pedagogilor, manualul este utilizat ca sursă esențialăși instrument de formare a elevului doar în învăţământul primar. La clasele mai mari, se recomandă împletirea ei cu alte metode care să stimuleze şi să evalueze practica lecturii individuale. Avantajul major al utilizării acestei metode l-a reprezentat schimbarea de paradigmă asupra conținuturilor, care a dus la adoptarea altor concepții formativ-educative. Manualul a devenit un mijloc mult mai plăcut și mai eficient de lucru la clasă, care urmărește diversitatea elevilor, exersează gândirea critică a acestora, dezvoltarea unor competențe reale de comunicare și de lectură, iar textele propriu-zise fiind suporturi de bază pentru formarea diferitelor concepte operaționale.

Expunerea, o metodă de transmitere a cunoștințelor prin intermediullimbajului oral, constă în prezentarea unei teme, într-o organizare caracterizată prin densitate, pregnanță și fluență. „Ajută elevii să se familiarizeze, să înțeleagă un corp de cunoștințe, de adevăruri ce nu pot fi verificate direct de cel care învață.”

Din cauza caracterului său linear-reproductiv, în învățământul ultimilor ani, expunerea și-a diminuat semnificativ frecvența în favoarea metodelor active, dar poate fi revalorizată ca metodă expozitivă în spiritul unor criterii ce subliniază *funcția ei formativă* în dauna celei informative. Ca metodă didactică, expunerea beneficiază de prezența unor procedee cum sunt: povestirea didactică, explicația, descrierea, prelegerea sau demonstrația.

Povestirea „este o formă de expunere orală ce urmărește atât înfățișarea orală, sub formă de narațiune sau descriere, a unor evenimente, întâmplări, cât şi surprinderea unor elemente de legătură a relației cauză-efect”.
Povestirea expusă cu talent, claritatea expunerii şi asigurarea unui cadru emoțional propice sensibilizează real ascultătorii. Ea dezvoltă imaginațiași creativitatea, apropie elevii de universul sensibil al operei, făcându-i să trăiască realitatea acesteia.

Explicațiaeste o formă de expunere orală în care predomină argumentarearațională și se integrează în toate strategiile de predare. Trebuie realizată doar atunci când se impune ca o necesitate didactică, ținându-se seama de nivelul clasei, de gradul de interes față de studierea literaturii române și de particularitățile individuale ale copiilor.Explicația câștigă în claritate și în valoare, precum și în economisirea timpului, atunci când se folosesc în acest scop mijloacele tehnice moderne. Procedeul se îmbină cu conversația, spre a se verifica dacă ideile expuse au fost corect înțelese de către elevi.

În lecția de literatură, explicația „vizează fie contextualizarea textului, fie circumscrierea sensului cuvintelor necunoscute”e de părere Alina Pamfil. Acest procedeu s-a dovedit a fi util în cadrul orelor de literatură, când profesorul a urmărit înscrierea operei în orizontul creației autorului/în perioada căreia îi aparține din punct de vedere istoric etc., dar și când profesorul a explicat cuvintele și expresiile necunoscute din lecția studiată, care sunt destul de numeroase în cazul operei lui Creangă.

Conversaţia este metoda tradiţională care constă în valorificarea didactică a întrebărilor şi a răspunsurilor. Ca metodă de însușire, fixare sau recapitulare/verificare a cunoștințelor de literatură, își are un loc bine definit în practica școlară tradițională, dovedindu-și utilitatea în fiecare tip de lecție, atât timp cât provoacă „asocieri, judecăți, raționamente, pentru a căror exprimare elevii își vor îmbogăți vocabularul; limbajul lor ca instrument al gândirii va deveni din ce în ce mai capabil să îmbrace un conținut nou de idei. Prin această metodă stimulăm gândirea, observarea, judecata

Metodele tradiționale le permit, în general, profesorilor să apeleze prea des la explicaţiişidemonstraţii, iar astfel îşi inundă elevii cu propriile gânduri, profunde şi bine organizate. Desigur că prezentarea poate face o impresie imediată asupra creierului, dar în absenţa unei memorii excepţionale, elevii nu pot reţine prea mult pentru perioada următoare. Un profesor, oricât de strălucit orator ar fi, nu se poate substitui creierelor elevilor şi, prin urmare, nu poate face activitatea care se desfăşoară individual în mintea fiecăruia.

La rândul lor, elevii înşişi trebuie să organizeze ceea ce au auzit şi au văzut într-un tot ordonat şi plin de semnificaţii. Dacă elevilor nu li se oferă ocazia discuţiei, a investigaţiei, a acţiunii, a participării şi, eventual, a predării, învăţarea nu are loc.

În acest sens, utilizarea metodelor interactive de predare – învăţare în activitatea didactică contribuie la îmbunătăţireacalităţii procesului instructiv - educativ, având un caracter activ–participativ şi o reală valoare activ–formativă asupra personalităţii elevului.Metodele moderne reprezintă doar posibile variante de structurare a sarcinilor de lucru în vederea stimulării și dezvoltării creativității elevilor, dar utilizate cu scopul de a realiza o apropiere a școlarilor de textele literare în încercarea de a-i determina să devină cititori pasionați.

Folosirea metodelor în mod optim, în funcție de vârsta elevilor, de particularitățile unei clase de elevi și de obiectivele propuse reprezintă o adevărată provocare pentru cadrele didactice. O metodă poate fi folosită pentru predare la o clasă și pentru fixare, la o altă clasă. Cadrul didactic are la dispoziție o paletă largă de metode pentru a alege, a adapta și a crea condițiile optime pentru desfășurarea procesului de învățământ.

BIBLIOGRAFIE:

- Eftenie, Nicolae, *Introducere în metodica studierii limbii şi literaturii române,* Editura Paralela 45, Pitești, 2008.
- Jinga, I. (coord.), Istrate, E. (coord.) et alii., *Manual de pedagogie*, Editura AllEducational, București, 1998.
- Ilie, Emanuela, *Didactica limbii şi literaturii române*, Ed. Polirom, Iaşi, 2014.
- Nicola, Ioan, *Tratat de pedagogie şcolară*, Ed. Aramis, Bucureşti, 2000.
- Pamfil, Alina, *Limba şi literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise*, Ed. Paralela 45, Piteşti.

PROCESUL DE PREDARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Profesor învățământ preșcolar: CIFU OLGA-MARIA
Grădinița cu Program Prelungit nr.1 –Reghin, Mureș

Activitatea instructiv-educativă se desfăşoară în baza unor finalităţi, este pusă în practică prin intermediul unui sistem de metode şi procedee, apelează la o serie de mijloace tehnice de realizare, iar rezultatele sunt verificate şi evaluate prin strategii specifice. Curriculum-ul şcolar integrează toate aceste componente, dintre care o poziţie centrală revine metodelor care fac posibilă atingerea finalităţilor educaţionale.

Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”. Metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă”. (M.Ionescu, V.Chiş). Elevii prezintă particularităţi psihoindividuale, astfel încât se impune utilizarea unei game cât mai ample de metode de predare care să le valorifice potenţialul. Semnificaţia metodelor depinde, în cea mai mare măsură, de utilizator şi de contextul în care este folosit.

Metodele tradiţionale, expozitive ori frontale lasă impresia că nu ar mai fi în conformitate cu noile principii ale participării active şi conştiente a elevului. Acestea pot însă dobândi o valoare deosebită în condiţiile unui auditoriu numeros, având un nivel cultural care să-i asigure accesul la mesajul informaţional transmis raportat la unitatea de timp.

Metodologia didactică actuală este orientată către implicarea activă şi conştientă a elevilor în procesul propriei formări şi stimularea creativităţii acestora. În acest context, prefacerile pe care le cunosc metodele de învăţământ cunosc câteva direcţii definitorii. Relaţia dinamică deschisă constă în raporturile în schimbare ce se stabilesc între diferitele metode. Diversitatea metodelor este impusă de complexitatea procesului de învăţare, fiecare metodă trebuie să fie aleasă în funcţie de registrul căruia i se raportează. Amplificarea caracterului formativ al metodelor presupune punerea accentului pe relaţiile sociale pe care le are elevul în procesul de culturalizare şi formare a personalităţii. Reevaluarea permanentă a metodelor tradiţionale vizează adaptarea lor în funcţie de necesităţişi raportarea lor la evoluţia ştiinţei.

Metodele didactice pot fi clasificate în:

1. Tradiţionale: expunerea didactică, conversaţia didactică, demonstraţia, lucrul cu manualul, exerciţiul; 2. Moderne: algoritmizarea, modelarea, problematizarea, instruirea programată, studiul de caz, metode de simulare(jocurile, învăţarea pe simulator), învăţarea prin descoperire.

Principala metodă de educare a gândirii în învăţământul tradiţional o constituie expunerea profesorului, completată cu studiul individual al elevului. Această metodă a fost criticată, susţinându-se că ea nu favorizează legătura cu practica. Lipsa de legătură cu realitatea vine de la atitudinea elevilor: ei asistă pasiv la expunere, pe care ştiu că trebuie să o repete. Cealaltă metodă tradiţională, convorbirea cu întreaga clasă, antrenează mai mult participarea elevilor, dar elevii sunt ghidaţi, nu ştiu ce se urmăreşte. Aşadar, forma clasică a învăţământului dezvoltă puţin gândirea elevilor. Ulterior, s-au preconizat diverse moduri de organizare a învăţământului, denumite şcoli active, în care accentul cade pe studiul individual efectuat de elevi. Modul nou, activ, de organizare a învăţământului se dovedeşte superior, dar solicită mult timp. Odată cu descongestionarea programelor şcolare în cadrul reformei învăţământului, se va începe şi activizarea predării în şcoala românească.

Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare. Educaţia pentru participare îi ajută pe elevi să-şi exprime opţiunile în domeniul educaţiei, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanţi la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant

activ la educaţie. În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăţa” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune.

Principalul avantaj al metodelor activ-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra fenomenelor studiate. În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităţilor cognitive de tip superior, gândirea critică. Aceasta reprezintă o gândire centrată pe testarea şi evaluarea soluţiilor posibile într-o situaţie dată, urmată de alegerea rezolvării optime pe baza argumentelor.

A gândi critic înseamnă a deţine cunoştinţe valoroase şi utile, a avea convingeri raţionale, a propune opinii personale, a accepta că ideile proprii pot fi discutate şi evaluate, a construi argumente suficiente propriilor opinii, a participa activ şi a colabora la găsirea soluţiilor. Principalele metode de dezvoltare a gândirii critice sunt

• metoda Ciorchinelui;
• metoda Mozaic;
• metoda Cubul;
• metoda Turul Galeriei;
• metoda 6/3/5;
• metoda Lotus;
• metoda Pălăriile gânditoare;
• metoda Frisco;
• metoda Schimbă perechea;
• metoda Explozia stelară;
• diagrama Venn;
• metoda Cauză-efect

Literatura de specialitate oferă o imagine fidelă asupra antitezei care se creează între metodele tradiționale și cele moderne utilizate în predare. Metodele tradiţionale au următoarele caracteristici:

• pun accentul pe însuşireaconţinutului, vizând, în principal, latura informativă a educaţiei;
• sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii, așadar comunicarea este unidirecțională;
• sunt predominant comunicative,;
• sunt orientate, în principal, spre produsul final, evaluarea fiind de fapt o reproducere a cunoștințelor; • au un caracter formal şi stimulează competiția;
• stimulează motivaţia extrinsecă pentru învăţare;
• relaţia profesor-elev este autocratică, disciplina şcolară fiind impusă

Prin metodele moderne, se încurajează participarea elevilor, inițiativa și creativitatea. Din toate cele menționate, rezultă faptul că profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un proces didactic de calitate. Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar.

Bibliografie:

Cojocariu, V, 2006, Secrete metodice în didactica preșcolară, vol.2 , Editura C.C.D. , Bacău;

Crețu, C., 1997, Psihopedagogia succesului, Iași, Editura Polirom.

Tehnologii moderne, instrumente digitale în învățământul preșcolar

Kodori Iolanda Olga
Grădinița ”Căsuța fermecată” Luduș

În stadiul actual de dezvoltare a societății, procesele inovatoare afectează în primul rând sistemul de învățământ preșcolar, ca stadiu inițial de explorare a potențialelor abilități ale copilului. Dezvoltarea învățământului preșcolar și trecerea la un nou nivel de calitate nu pot fi realizate fără dezvoltarea tehnologiilor inovatoare. Inovațiile definesc noi metode, forme, instrumente și tehnologii utilizate în practica pedagogică, care se concentrează pe personalitatea copilului și pe dezvoltarea abilităților acestuia. Tehnologiile inovatoare sunt un sistem de metode, metode de predare și instrumente educaționale care urmăresc obținerea de rezultate pozitive datorită schimbărilor dinamice în dezvoltarea personală a copilului în condiții socio-culturale moderne. Inovațiile pedagogice pot fie să schimbe, fie să îmbunătățească procesele educaționale și de formare. Tehnologiile inovatoare combină tehnologiile creative progresive și elementele stereotipe ale educației, care și-au dovedit eficiența în procesul activității pedagogice.

Prioritatea învăţământului o constituie informatizarea, softul educaţional, reprezentat de programele informatice special dimensionate în perspectiva predării unor teme specifice, ceea ce reprezintă o necesitate evidentă. Utilizarea tehnologiei moderne în procesul instructiv-educativ facilitează realizarea scopurilor didactice și idealurilor educaționale. Pentru a fi educatori perfecți, ar trebui să fim într-una conștienți nu numai de ceea ce se petrece înăuntrul nostru, dar și de ceea ce simt acei carora ne adresăm, în cazul nostru, preșcolarii.

Calculatorul, videoproiectorul, tabla inteligentă nu sunt utilizate pentru a înlocui activitatea de predare a cadrului didactic, ci pentru a veni tocmai în sprijinul predării, ajutându-l astfel să-şi îndeplinească mai bine funcţia sa didactică fundamentală. Profesorii de grădiniță trebuie să aibă o alfabetizare digitală adecvată, trebuie să știe în ce etapă a educației din grădiniță și modul în care aceste instrumente sunt utilizate în mod eficient pentru dezvoltarea personală, socială și emoțională, comunicare, limbaj, matematică, dezvoltare fizică și creativitate.

Utilizarea calculatorului în educatia preşcolarilor permite transmiterea şi asimilarea noilor cunoştinţe într-un mod atractiv pentru copii. Procesul de educatie este mult mai eficient. Copiii învaţă jucându-se, sunt puşi în situaţia de a găsi repede soluţii şi de a lua decizii pentru rezolvarea problemelor. Calculatorul este un mijloc de instruire care ţine atenţia copilului activă pe tot parcursul activităţii de învăţare. Imaginaţia, la vârsta preşcolară, intră într-o nouă fază de dezvoltare, capătă noi aspecte. Instruirea diferenţiată individuală, pe nivel de vârstă, cu ajutorul softului educaţional, poate fi o alternativă de succes. Folosirea calculatorului în grădiniţă constituie o modalitate de creştere a calităţii predării şi învăţării. Operarea pe calculator reprezintă o nouă strategie de lucru a educatoarei cu copiii, prezintă importante valenţe formative şi informative, este un nou mod de instruire. Integrarea noilor tehnologii în educaţie este una dintre problematicile de actualitate; aceasta este analizată din multiple perspective, fiind în special evidenţiate avantajele, resursele necesare şi implicaţiile estimate la diferite niveluri. S-au înregistrat progrese semnificative: dotarea şcolilor cu tehnologie informatică, racordarea la internet, dezvoltarea de soft educaţional, elaborarea de materiale suport şi furnizarea de activităţi de formare pentru cadrele didactice.

Pentru că principala activitate în grădiniță este jocul, sub toate formele sale, în strategia didactică se vor folosi folosit instrumente digitale care să păstreze simțul ludic, dar care să ofere și posibilitatea de a capta atenția și a menține interesul copiilor pe toată durata activității, îmbinând aspectul formativ cu cel informativ într-un context creativ, urmărind în același timp crearea de abilități și competențe specific activității propuse.

În cadrul activităților cu preșcolarii, sunt evidențiate câteva instrumente care formeaza procesul de predare-învățare și asimilarea de cunoștințe. Deoarece grupa la care predau este dotată cu tablă interactivă, jocurile propuse sunt mult mai dinamice deoarece antrenează un număr mai mare de copii, totodată fiind vizibilă întreaga activitate pentru toată grupa de preșcolari.

-JOCURI DIDACTICE – Dintre instrumente recomandate puteti utiliza: Worldwall sau Learningapps.

- ✓ worldwall - este o aplicație utilă pentru cadrele didactice deoarece se pot crea jocuri interactive pentru susținerea învățării, De exemplu: Cuvântul lipsă îl putem folosi în cadrul activităților de dezvoltare a limbajului unde prin imagini concrete demonstrate preșcolarilor reflectăm realitatea înconjurătoare. La fel îl folosim la educația pentru mediu, unde prin jocul “Denumeste printr-un cuvânt “– albina, buburuza, fluturele
- ✓ Powerpoint la fel este un intrument foarte valorificat unde prin relizarea animațiilor putem realiza activități la domeniul : educație pentru mediu (cum se îngrijesc animalele , sau evoluția unei plante).
- ✓ Piktochart- este o aplicație ușor de folosit pentru crearea de infografice de calitate. Le putem îmbina prin jocuri(continuă șirul, ordonează și sortează obiectele) la domeniul științe și tehnologii.

-APLICATII FEED-BACK– instrumente de măsurare a impactului învățării, de sondaj și de evaluare. Printre cele mai cunoscute sunt: Quizizz, Kahoot, Mentimeter etc

- JOCURI ON-LINE – sunt aplicaţii plăcute de către copii şi de cadrele didactice doarece îşi păstrează simţul ludic. Cele mai utilizate la vârstele timpurii sunt puzzle-urile on-line

Legatura între procesului de învăţământ şi calculatorul presupune: predarea unor lecţii de comunicare de noi cunoştinţe, aplicarea, consolidarea, sistematizarea noilor cunoştinţe,.. Procesul instructiv- educativ atât de complex, devine scena a trei actori:educatorul, copilul şi calculatorul, care împreună caută să asigure succesul demersului didactic. Educatorul are rolul schimbat, el nemaifiind actorul principal care dirijează întregul proces didactic. Putem spune în acest context ca educatorul devine un consultant, un coordonator şi un verificator al procesului didactic, el nemaifiind principala sursa de transmitere de cunoştinţe.

Materialele audiovizuale pot pune la dispoziţie resurse valoroase pentru sistemul de învăţare. Copiii trebuie să înveţe şi trebuie să fie implicaţi, să fie provocaţi să se gândească la ceea ce li se prezintă. Adevăratele sisteme interactive de învăţare pot evolua prin sistemele multimedia sau pedagogice care să uşureze predarea şi învăţarea.

Bibliografie:

1. Ionescu M., Radu I.-” Didactica modernă”, Ed. Dacia, Cluj – Napoca, 2001;
2. Alois Gherguţ,- “Management general şi strategic în educaţie”, Ed. Polirom, Iaşi, 2007;
3. I..Cerghit – “Sisteme de instruire alternative”, Aramis, Bucuresti, 2002.
4. Cerghit, Ioan, 2002, „Sisteme de instruire alternative şi complementare. Structuri, stiluri si strategii” , Editura Aramis, București;

Méthodes et techniques modernes dans l’enseignement du FLE

Prof. Stanciu Mihaela
Colegiul Naţional Dinicu Golescu / Câmpulung

La connaissance des langues étrangères est une provocation et un devoir de nos jours. Ces derniers temps l’enseignant a dû chercher et trouver les méthodes les plus intéressantes pour vouloir enrichir les connaissances de ses élèves, pour les faire vouloir apprendre, pour savoir, pour pouvoir se débrouiller au besoin. Mais pour que les enseignants réussissent à transmettre leurs informations, leurs connaissances et surtout et le plus important former les compétences à leurs élèves, il faut trouver les meilleures méthodes. Ces méthodes doivent être attrayantes et modernes.

On sait que les jeunes sont attirés vers la nouvelle technologie, donc les méthodes audio-visuelles, mélangées avec la communication, l’implication, la mise en situation, le dialogue et le jeu sont les meilleures modalités de les attirer à apprendre. Il y a plusieurs méthodes modernes qu’il faut appliquées pendant la classe pour pouvoir attirer la jeune génération. C’est même du milieu des années 1950 que la méthode SGAV (structuro-globale audio-visuelle) s’est imposée. La méthodologie audiovisuelle (MAV) a dominé en France dans les années 1960-1970.

La méthode audiovisuelle était construite autour de l’image et du son en même temps. En effet, les méthodes audiovisuelles ont recours à l’image mais en privilégiant les composantes non linguistiques comme les gestes, les attitudes, les rapports affectifs, etc.

La méthodologie SGAV supposait la situation de communication, le dialogue et l’image. Les apprenants suivaient les images et les sons et ils exprimaient leurs sentiments.

Cette méthode a été appliquée aussi bien à l’enseignement du lexique (sans recourir à la traduction en langue maternelle) qu’à l’enseignement grammatical (sans l’intermédiaire de la règle, l’apprenant saisissant les règles de manière intuitive). La méthode audiovisuelle s’appuyait sur un document de base dialogué, conçu pour présenter le vocabulaire et les structures à étudier.

Cette méthode a ouvert la voie aux approches communicatives. A présent, l’approche communicative a été complétée par les jeux de toutes sortes, par les documents authentiques, par la mise en situation dans des contextes authentiques de communication.

Le travail en équipe, les projets de toutes sortes, l’emploi de l’ordinateur, les plateformes didactiques, les exercices en lignes, les documentaires, les chansons exploitées ont changé la manière de travailler et d’apprendre. L’utilisation des TIC a permis aux apprenants même de pouvoir, a un moment donne, travailler et se corriger tout seuls. Les numériques ont largement été exploités.

Ces méthodes permettent d’apprendre assez rapidement les bases d’une langue étrangère et répondent aux besoins de communication des apprenants. L’expression orale, l’écoute, les dialogues en situations de vie quotidienne les plus courantes, exercices structuraux remplis de sens et non seulement mécaniques ont réussi à attirer et à impliquer les apprenants.

Dans la méthodologie moderne, la communication doit être le moyen et la fin de l'apprentissage, le principal objectif étant de développer chez l'apprenant une compétence de communication. Les méthodes modernes d’évaluation ont aussi le rôle d’encourager.

Ce qui a beaucoup changé le dernier temps c’est le travail sur les 4 compétences : compréhension orale (CO) et écrite (CE), expression orale (EO) et écrite (EE), pensant aux besoins langagiers des apprenants, en les mettant en situations réelles ou plausibles d’échanges: dialogues et jeux de rôles, en utilisant des documents authentiques ou dialogues fabriqués

à caractère vraisemblable. La grammaire est enseignée de manière inductive, groupant les contenus grammaticaux pour décrire, raconter, exprimer son opinion, argumenter, etc.

L'exploitation des documents authentiques audio-visuelle a fait les apprenants s'impliquer, vouloir participer aux débats et les mettre en situation, cela les déterminant à se débrouiller. Le rôle du professeur a toujours été très important, mais à présent, une fois avec la technologie qui a autant avancé, on se demande si l'ordinateur peut ou non remplacé le professeur. L'enseignant joue-t-il encore un rôle important en ce qui concerne l'acquisition d'une langue étrangère et sa transmission ?

A présent, la nouvelle technologie semble remplacer tout, le professeur traditionnel semble s'effacer, sa place étant prise par l'ordinateur. L'enseignant n'est pas celui de tout savoir, il est seulement celui qui guide les élèves et les aide à apprendre, à chercher, à collaborer, celui qui gère leur activité, il est avant tout un facilitateur d'apprentissage, qui va guider les élèves à travers leur propre parcours, en leur proposant des activités et des tâches adaptées à leur niveau, à leurs attentes. Ainsi, l'enseignant a le rôle de :

-planifier ses actions pédagogiques - le matériel, comment l'utiliser, les tâches pour l'apprenant, choisir des supports et des activités d'apprentissage ;

- pratiquer l'interaction dans un contexte authentique ;

- proposer des étapes d'apprentissages individuels ;

- se donner des objectifs d'apprentissage dans chaque compétence linguistique, déterminer des modalités de réalisation de ces activités, gérer la succession, à court et à long terme, des activités choisies) ;

- définir des modalités d'évaluation des résultats et évaluer les résultats atteints)

L'apprentissage d'une langue dépend en grande mesure de l'enseignant, de ses méthodes, il doit choisir les meilleures méthodes pour impliquer l'apprenant, pour le motiver, pour le faire agir. L'implication, la communication, la motivation, ce sont celles qui font les élèves s'impliquer, parler, agir. Le plus important et savoir les motiver, les encourager, leur donner pas seulement les connaissances mais surtout la confiance et les exemples concrets pour pouvoir briser la glace.

TRADIŢIONAL ŞI INOVATIV ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL PREŞCOLAR

PROF. ÎNV. PREŞC. BĂDESCU ALINA
GRĂDINIŢA NR. 138, BUCUREȘTI

Învăţământul preşcolar actual, urmăreşte abordarea integrală a copilului şi a educţiei sale, nediscriminarea educaţiei, implicarea familiei şi a comunităţii în educaţia copilului, dezvoltarea politicilor educative de responsabilizare, precum şi dezvoltarea organismelor societăţii civile care să promoveze alternative educaţionale specifice vârstei preşcolare.

Didactica contemporană promovează concepte şi atitudini educţionale noi, menite să determine forme variate de comunicare, cooperare şi colaborare în sprijinul copiilor cum ar fi: parteneriatul educaţional, programul sau proiectul educaţional.

Învăţământul preşcolar actual pune mare bază pe colaborarea gradiniţei cu familia, cu şcoala dar şi cu comunitatea locală. O metodă eficientă pentru realizarea legăturii gradiniţă-familie-şcoală-comunitate locală este iniţierea şi realizarea unor proiecte de parteneriat educaţional cu aceşti factori, proiecte în care se evidenţiază concret obiectivele urmărite, ţelurile. Cu sprijinul acestor factori se pot realiza urmatoarele: modernizarea bazei materiale a grădinţtei la nivelul standardelor actuale; se poate amenaja spaţiul de joacă; se pot organiza serbări, excursii, concursuri, plimbări, vizite; se pot susţine diferite proiecte şi programe educaţionale, ca de exemplu educaţie rutieră (poliţie), educaţie moral-civică (biserica), educaţie sanitară (asistent, doctor pediatru, stomatolog), educaţie pentru părinţi după metoda „Educaţi aşa”, educatie pentru ştiinţă („Ecogradinita”) etc.

Parteneriatul educaţional este un concept care devine tot mai prezent în relaţiile de colaborare ce se stabilesc între unităţi de învăţământ, între acestea şi diferite segmente ale societăţii. Iniţierea şi derularea de activităţi în parteneriat reprezintă o provocare pentru educatorul de azi, necesitând multă creativitate în concepere, dinamism în derulare, responsabilitate în monitorizare, flexibilitate în luarea deciziilor .

Instruirea tradiţională ajută copilul să dobândească priceperi şi deprinderi, se adresează deficienţelor de învăţare ale copilului, accentuează motivaţia extrinsecă şi permite educatoarelor să dirijeze activitatea copilului. Prin contrast, activitatea de proiect, oferă copilului oportunităţile de a aplica priceperile şi deprinderile dobândite, se adresează competenţelor copilului, accentuează motivaţia intrinsecă şi încurajează copilul să aleagă singur la ce să lucreze .

Metoda proiectelor este o strategie de învăţare şi evaluare, a cărei caracteristică se concentrează pe efortul deliberat de cercetare, pe cercetarea şi găsirea răspunsurilor legate de tema propusă.

Învăţământul preşcolar actual, pune în centrul sau, ca punct de reper pentru orice demers didactic-educativ, copilul. Fiecare copil este esenţial, o entitate unică la nivel de personalitate şi conduită. Preşcolarul învaţă tot timpul, în toate locurile posibile, sub toate formele, prin structuri şi mecanisme atât preexistente, cât şi progresiv formate/educate prin dirijare planificată/asistată. Preşcolarul învaţă şi experimentează lumea dominant motric, social, lingvistic şi ludic, participând activ la propria formare şi educare . Are posibilitatea de a-şi exprima deschis preferiţele, dorinţele, nevoile, participând chiar şi la alegerea unor teme sau activităţi .

În contextul învăţământului modern, are loc o schimbare în relaţia biunivocă educator-educat, copilul fiind implicat în conducerea democratică, el putând să facă alegeri şi să hotărască cât, cum, când se implică, în funcţie de posibilităţile individuale, obişnuindu-se cu o varietate de modalităţi de acţiune .

În activitățile instructiv-educative se folosesc materiale intuitive (obiecte din natură) sau material confecționat (machete, mulaje, jucării realizate în relief) sau material ilustrativ (planșe, tablouri, etc).

În cadrul activităților de observare, pentru fixarea diferitelor noțiuni, ca de exemplu planta, fructul, animalul, după convorbirea cu copiii, le-am prezentat diferite materiale ilustrative (planșe, jetoane, diapozitive, albume) și mulaje pentru a analiza părțile componente ale plantelor, animalelor, omului, etc.

De exemplu pentru atingerea obiectivelor în cadrul activității de observare cu tema ”Ursul polar”, copiii vor observa animalul oprindu-se mai mult la anumite aspecte ale acestuia, toate acestea fiind posibile manipulând atlase, albume, tablouri. Am continuat cu o lectură despre pinguin din cartea ilustrată ”La Polul Nord”, astfel aspectul imagistic se asociază cu cel auditiv.

Se poate merge mai departe și se pot aborda documentarele televizate care oferă în acest sens mai multe aspecte ale vieții animalelor utilizânt posul tv ”Animal planet”. Iată cum putem folosi atât metodele clasice, tradiționale, cât și cele moderne în procesul instructi-educativ.

Aplicarea noilor prevederi ale reformei învăţământului preşcolar şi a ceea ce înseamnă învăţământul modern, le-am concretizat în mai multe proiecte educaţionale şi de parteneriat, proiecte tematice dupa metoda proiectelor la vârstele timpurii, participări la concursuri naţionale, judeţene, participarea la simpozioane şi alte acţiuni şi activităţi educative, care s-au finalizat cu rezultate foarte bune şi au fost foarte benefice pentru copiii.

De asemenea, mai avem în derulare un parteneriat cu familia, unul cu biserica şi unul cu medicul stomatolog.

Am participat la o serie de concursuri: „Vreau să fiu olimpic”, „Toamna prin ochi de copil”, „Freamătul copilăriei”, „Europreşcolarul”, „Piticot”, „Piciul” etc.

Activitățile din grădiniță vor fi continuate cu vizite la muzee, la acvariu, la planetariu, la grădina zoologică, părinții vor viziona împreună cu copiii programele tv care prezintă documentare despre mediul apropiat și depărtat de copii (Teleenciclopedia, Animal Planet).

Programele învățământului preșcolar oferă posibilitatea cât și libertatea ca educaroarele să-și aleagă tipurile de activitate, metodele, conținuturile în deplin acord cu nivelulde vârstă al copiilor, de interesul lor, de dorința de cunoaștere a fiecăruia. În consecință folosirea materialului intuitiv în procesul de predare, învățare, repetare, consolidare sau verificare a cunoștințelor, este foarte importantă atât în învățământul tradițional cât și în cel modern.

Calitatea educaţiei reprezintă baza devenirii umane, într-o lume morală, civilizată şi plină de respect faţă de copil.

Esenţial este ca noi, cadrele didactice, să avem o atitudine pozitivă faţă de diferitele dimensiuni ale schimbării, să fim abilitaţi să folosim diferitele instrumente metodologice care să ne permită efectuarea „ pasului înainte „ pe care societatea ni-l cere.

BIBLIOGRAFIE:

Breben S., Gongea E., Ruiu G., Fulga M., *Metode interactive de grup*,-ghid metodic-pentru înv. Preşcolar , Editura Arves, Bucureşti, 2002

Ezechil L. şi colab., *Laborator Preşcolar- ghid metodologic,* Editura V&I Integral, Bucureși, 2001.

Preda V. şi colab., *Ghidul metodologic şi aplicativ al educatoarei,* Editura Eurodidac, Cluj-Napoca, 2006

Metode şi procedee valorificate în abordarea mijloacelor interne de îmbogăţire a vocabularului, în contextul predării integrate a limbii române

Prof inv primar Balint Petronela
Școala Gimnazială ”Vasile Conta”, Iași

Brainstormingul este o metodă interactivă, descoperită de Alexander Osborn, care, în urma cercetătărilor făcute, a descoperit că cele mai bune soluţii la o problemă pot fi descoperite prin însumarea tuturor ideilor de către participanţi. Această metodă poate fi întâlnită şi sub denumirea de „furtună în creier” sau „asalt de idei”, aceasta contribuie la dezvoltarea relaţiilor interpersonale, provoacă elevii la o participare activă şi transformă participanţii în co-participanţi la actul învăţării. Pentru a se respecta specificul acestei metode este necesar respectarea următoarelor reguli:

- ⇨ expunerea clară şi concisă a problemei ce urmează a fi pusă în discuţie;
- ⇨ selecţia participanţilor pe baza principiului eterogenităţii;
- ⇨ asigurarea unui loc corespunzător;
- ⇨ admiterea oricăror idei, indiferent de cât de neobişnuite sau îndrăzneţe sunt;
- ⇨ la început, accentul se va pune pe cantitate;
- ⇨ nu se vor face aprecieri, evaluări, critici;
- ⇨ persoană va înregistra/nota toate răspunsurile primite;
- ⇨ ideile rezultate vor fi discutate în următoarea zi.

Etapele metodei sunt:

- ⇨ alegerea temei de către profesor (de exemplu: *ce cuvinte înrudite cu termenul „bătrân”, cunoaşteţi?)*;
- ⇨ emiterea sarcinii de lucru;
- ⇨ profesorul va cere exprimarea cât mai rapidă a tuturor ideilor;
- ⇨ toate ideile vor fi notate pe tablă, fără a fi criticate;
- ⇨ ideile rezultate vor fi grupate, apoi vor fi discutate frontal sau pe grupe.

Utilizarea corectă a acestei metode prezintă numeroase avantaje:

- ⇨ absenţa aprecierilor/criticilor duce la diminuarea blocajelor;
- ⇨ obţinerea rapidă şi spontană a ideilor;
- ⇨ participarea activă a elevilor;
- ⇨ dezvoltarea spontaneităţii şi creativităţii elevilor;

În schimb, ca orice metodă, şi brainstormingul prezintă câteva dezavantaje:

- ⇨ oferă doar soluţii posibile, nu neapărat valabile;
- ⇨ unii participanţi pot avea rolul de spectatori;
- ⇨ pentru unii elevi poate fi prea solicitant.

Această metodă am folosit-o des pentru formarea familiei lexicale a unui cuvânt, în clasele a III-a şi a IV-a şi s-a observat, într-adevăr, că anumiţi elevi aveau rolul de spectator deoarece nu reuşeau să răspundă în timp util.

Tehnica Lotus (Floare de nufăr) – această metodă de învăţare are ca scop dezvoltarea potenţialului creativ şi a inteligenţelor multiple putând fi folosită atât în activităţi individuale, cât şi în cele de grup, pe teme din domenii diferite. După ce a fost aleasă o temă, se stabilesc împreună cu elevii conţinuturile, se selectează un număr de opt idei care vor fi notate în opt cadrane care înconjoară tema principală, apoi se vor stabili conexiuni pentru cele opt idei. Rezultatele vor fi

prezentate grupului fixându-se astfel, idei noi. Această metodă poate fi folosită în exemplificarea unor elemente lexicale, de exemplu:

- în exemplificarea şi contextualizarea omonimelor – pornind de la sintagma *cuvinte cu aceeaşi formă şi înţeles diferit*, vor fi asociate opt exemple de omonime (broască, capră, poartă, ochi,sare, gol, lac, toc). Clasa de elevi va fi organizată în opt grupe căreia i va fi repartizat câte un cuvânt şi va avea ca sarcină să demonstreze omonimia alcătuind opt enunţuri.
- exemplificarea şi contextualizarea de cuvinte formate prin derivare cu prefixe negative. Pornind de la *sintagma cuvinte cu sens opus formate de la cuvinte date*, profesorul va pregăti opt jetoane pe care sunt scrise cuvinte de tipul *neatent, inutil, desfăcut, desprins, anormal, imoral,* iar elevii specifică opt prefixe negative cu ajutorul cărora pot forma antonimele unor cuvinte (exemple: ne-, i-, des-, dez-, a-), apoi elevii vor enumera alte opt cuvinte formate cu prefixe negative (de exemplu: cinstit – necinstit, real – ireal, muritor – nemuritor, adevăr – neadevăr, discutabil – nediscutabil, disponibil – nedisponibil, folositor – nefolositor). Această metodă am folosit-o cu succes la clasă (îndeosebi clasele a III-a şi a IV-a) în orele de limba română, mai ales în abordarea exerciţiilor referitoare la derivarea cuvintelor cu sufixe şi prefixe sau familia lexicală.

Metoda 6 - 3 - 5 are această denumire deoarece grupele sunt formate din şase elevi, fiecare elev din grupă formulează trei idei care sunt finisate de alţi cinci elevi sau realizate în cinci minute. Mai întâi este prezentată tema care urmează a fi rezolvată, apoi se va realiza împărţirea pe grupe. Exemplu:

- formulează trei enunţuri în care să se folosească perechi de antonime, la alegere;
- alcătuieşte trei enunţuri în care să ilustreze sensurile diferite pe care le poate avea un cuvânt dat;
- enumeră trei texte/enunţuri în care să se ilustreze omonimia a trei cuvinte date etc.

Avantajul acestei metode constă în aceea că oferă, elevilor timizi, posibilitatea de a se exprima, dezvoltă spiritul critic, obişnuieşte elevii să lucreze în echipă, să colaboreze în vederea obţinerii produsului final, încurajează competiţia, dezvoltă gândirea, imaginaţia, creativitatea, atenţia. Dezavantajul acestei tehnici constă în timpul limitat, ceea ce determină ca elevii să dea răspunsuri greşite ori să se producă un blocaj creativ.

Strategiile didactice, metodele şi procedeele bine alese de către învăţător, contribuie la o activitate de învăţare pe care elevii o pot realiza cu mai multă uşurinţă, dându-le încredere în propriile forţe. În realizarea unei activităţi didactice, atunci când învăţătorul îşi stabileşte metodele şi procedeele necesare desfăşurării activităţii, trebuie să ia în considerare că problema cultivării limbii şi a limbajului reperezintă cea mai importantă latură a educaţiei intelectuale a copilului, de aceea nu trebuie neglijat acest aspect foarte important. Un vocabular bogat reprezintă suportul şi instrumentul argumentării ideilor, al originalităţii şi creativităţii elevului în întreaga sa activitate şcolară şi nu numai.

Bibliografie:

Hobjilă, A. (2008). Elemente de didactică a activităţilor de educarea limbajului. Iaşi: Editura Institutul European.

Ilie, E. (2014). Didactica limbii şi literaturii române. Iaşi: Editura Polirom

Kincses, I. (2011). Metode şi procedee didactice aplicate în procesul de învăţare la şcolarul mic. Bacău: Editura Rovimed Publishers.

METODE INTERACTIVE DE PREDARE-ÎNVĂȚARE A LIMBII ENGLEZE ÎN CONTEXT EUROPEAN

Prof. Streche Delia Ionela
Școala Gimnazială ”Mihai Viteazul” Alexandria, jud. Teleorman

Învățarea interactivă este o formă specială a învățării școlare, apărută din necesitatea ținerii pasului școlii cu noile transformări în activitatea social-umană. Individul care învață activ este propriul inițiator și organizator al experiențelor de învățare, capabil să- și reorganizeze și să- și restructureze în permanență achizițiile proprii. Teoriile educaționale moderne scot în evidență faptul că școala deține un rol esențial în formarea unor cetățeni responsabili, conștienți de menirea pe care o au în viața socială și spirituală a contemporaneității. Procesul educativ este unul activ, în care învățarea devine eficientă.

În schimbarea tumultuoasă prin care societatea trece, elevii noștrii au nevoie de capacitatea de a selecta informațiile și de a alege ce este și ce nu este esențial pentru interesele lor. Ei trebuie să înțeleagă legătura dintre informații, să le descopere sensul și să le respingă pe cele nesemnificative. Un important obiectiv de tip formativ urmărit în evoluția elevilor îl constituie dezvoltarea gândirii critice și se realizează prin folosirea în mod special a unor strategii de învățare interactive. Aceste strategii reprezintă un nivel superior în ierarhia strategiilor didactice, dar nu trebuie separate de cele tradiționale. Pentru dezvoltarea gândirii critice a elevilor, profesorul trebuie să asigure un demers didactic adecvat învățării active și interactive, folosind metode, procedee și tehnici de învățare eficiente. Prin metode interactive de învățare înțelegem acele situații sau metode active propriu-zise în care elevii sunt scoși din ipostaza de obiect al formării și sunt transformați în subiecți activi, coparticipanți la propria formare. Sunt considerate interactive acele metode care ajută la mobilizarea elevului, concentrarea atenției, urmărirea cu interes și curiozitate a lecției, care-i stimulează imaginația, înțelegerea, puterea de anticipare, memoria, etc.

Ele sunt metode care ajută elevul să caute, să cerceteze, să găsească singur cunoștințele pe care urmează să și le însușească, să afle singur soluții la probleme, să prelucreze cunoștințele, cu alte cuvinte îl învață pe elev să învețe, să lucreze independent. O îndrumare pas cu pas, care impune de- a gata noile cunoștințe, fără să lase elevilor timp și loc de gândire, să formuleze întrebări, să aprecieze, nu va face decât să stânjenească afirmarea spontaneității, a gândirii și a imaginației. În schimb, lectura independentă, învățarea prin descoperire, învățarea prin cooperare, problematizarea implică elevii în învățare mai mult decât o explicație, o expunere ori o demonstrație. Unul dintre avantajele acestor metode interactive este acela că pot fi folosite cu succes atât în învățare, cât și în evaluare.

Câteva dintre metodele și tehnicile activ-participative, menite să contribuie la diversificarea metodologiei didactice existente și pe care eu le- am folosit cu succes la clasă, sunt:

1. *Metoda piramidei* sau *metoda bulgărelui de zăpadă* are la bază împletirea activității individuale cu cea desfășurată în mod cooperativ, în cadrul grupurilor. Ea constă în încorporarea activității fiecărui membru al colectivului într- un demers mai amplu, menit să ducă la soluționarea unei sarcini sau a unei probleme.
2. *Diamantul* este metoda care se utilizează pentru caracterizarea unui personaj. Se alege un substantiv (personaj). Se scriu: două adjective, trei verbe, o propoziție formată din patru cuvinte, un verb la modul gerunziu sau un sinonim al substantivului.
3. *Caligrama* poate fi folosită atât în lecțiile de predare- învățare, cât și de fixare și sistematizare a cunoștințelor, putând fi abordată individual sau în grup. Cuvintele sau propozițiile sunt aranjate în așa fel încât să reprezinte forma obiectului care constituie tema propusă spre studiu.

4. *Metoda R. A. I.* este o metodă de fixare și sistematizare a cunoștințelor, dar și de verificare. Ea urmărește realizarea feed- back- ului printr- un joc de aruncare a unei mingi ușoare. Denumirea provine de la inițialele cuvintelor Răspunde- Aruncă- Interoghează. Elevul care aruncă mingea trebuie să formuleze o întrebare din lecția predată elevului care o prinde. Cel care prinde mingea răspunde la întrebare, apoi o aruncă mai departe altui coleg, punând o nouă întrebare. Elevul care nu știe răspunsul iese din joc, la fel ca și cel care nu știe să răspundă la propria întrebare.

5. *Brainstorming- ul* este cea mai răspândită metodă de stimulare a creativității în condițiile activității în grup, încurajând participarea tuturor membrilor grupului. Poate fi definită ca : “ o modalitate de a obține, într- un răstimp scurt, un număr mare de idei de la un grup de oameni. “ (J. G. Rawlinson)

6. *Tehnica “Ciorchinelui”* este o tehnică de predare- învățare care constă în unei modalități grafice de organizare a brainstorming- ului pentru a ilustra relațiile, conexiunile dintre idei.

7. *Tehnica “Gândiți- Lucrați în perechi- Comunicați“* presupune o activitate de învățare prin colaborare, care constă în stimularea elevilor de a reflecta asupra unui text, a unui conținut informațional, colaborând cu un coleg în formularea ideilor, pe care le comunică apoi întregii clase.

Metodele interactive promovează interacțiunile dintre mințile participanților, ducând la o învățare mai activă și cu rezultate evidente. Ele permit democratizarea actului didactic, asigurarea egalității de șanse în învățarea pentru toți elevii în condițiile în care ele se adresează unor inteligențe multiple și dau posibilitatea afirmării elevilor conform disponibilităților următoarei dezvoltări.

Bibliografie:

Cucos, C.- Pedagogie, Ed. Polirom, București, 1998, p. 13

Dumitru, Ion Al.- Dezvoltarea gândirii critice și învățarea eficientă, Ed. De Vest, Timișoara, 2000, p. 93

Macarie, C.- Alternativele metodologice moderne- o provocare pentru activitatea didactică, Ed. Măiastra, Târgu- Jiu, 2005, p. 22

Opriș, D., Opriș, M.- Metode active de predare- învățare, Ed. Sf. Mina, Iași, 2006, p. 56

METODE DE EVALUARE MODERNE LA LIMBA ROMÂNĂ

Prof.înv.primar GAVRILEI MIHAELA,
Liceul Tehnologic
Economic ,,Nicolae Iorga”, Pașcani

Evaluarea este cea care furnizează atât cadrelor didactice, cât şi elevilor informaţii necesare desfăşurării optime a procesului de predare-învăţare şi se constituie ca parte integrantă a acestui proces.

Datorită faptului că ne confruntăm cu o varietate de situaţii la clasă acestea generează la rândul lor o mare diversitate de metode , învăţătorul având posibilitatea să-şi manifeste creativitatea în combinarea acestora , cu scopul atingerii reuşitei în demersul instructiv-educativ implicat.

Metodele de verificare şi evaluare a rezultatelor şcolare sunt subordonate învăţării.Scopul lor este de a-i face conştienţi pe elevi de ce ştiu şi ce nu ştiu.Noul sistem de evaluare folosit în învăţământul primar se realizează prin calificative bazate pe descriptori de performanţă şi are drept scop îmbunătăţirea calităţii actului educaţional.Acest sistem asigură coerenţă , comparabilitate în notare şi o mai bună utilizare , permite o evaluare mai obiectivă , pe niveluri de performanţă superioară , medie şi minimă.Descriptorii de performanţă sunt elaboraţi în concordanţă cu noul curriculum pentru învăţământul primar.În practica şcolară sunt utilizate preponderent metodele tradiţionale de evaluare : probe orale,scrise şi practice ,dar şi cele alternative : observarea sistematică a comportamentului elevului , fişa de evaluare , investigaţia , proiectul , referatul , portofoliul.Pentru că fiecare dintre aceste metode are avantaje şi dezavantaje , ele trebuie combínate în mod optim , pentru a ne furniza informaţii despre nivelul de cunoştinţe acumulat de elev în acel moment.

•Probele orale – sunt frecvent folosite de cadrul didactic şi au avantajul că favorizează dialogul , elevul având posibilitatea să-şi justifice răspunsul , să participe la confruntarea de idei şi opinii în cadrul clasei.

Utilizarea acestei probe necesită reprezentarea clară a ceea ce se evaluează:

-cunoştinţe privind un anume subiect (verbul);

-capacităţile de vorbire.

Examinarea orală se poate realiza printr-o conversaţie de verificare (întrebări/răspunsuri) sau printr-un interviu (tehnica discuţiei).

Verificarea realizată pe baza unui suport vizual presupune o discuţie având ca suport imagini , scheme.

Pălăriile gânditoare- tehnică interactivă de stimulare a creativităţii, are la bază interpretarea de roluri prin care elevii îşi exprimă liber gândirea ,dar în acord cu semnificaţia culorii pălăriuţelor care definesc rolul.

Etapele:

-se formează un grup de 6 elevi

-se împart pălăriuţele gânditoare: albă, roşie, neagră, galbenă, verde, albastră.

-se notează sarcinile date copiilor.

Pălăriuţa albă – deţine informaţii despre tema pusă în dezbatere. Este purtătoare de informaţii şi dornică de a descoperi altele noi, utile problemei puse în dezbatere.

Pălăriuţa roşie – este pălăriuţa cu multă imaginaţie faţă de problema propusă. E interesată cum gândesc celelalte pălăriuţe, cerându-le să-şi motiveze soluţiile, informaţiile.

Pălăriuţa neagră – gândeşte negativ dar logic şi critic. Scoate în evidenţă greşelile la soluţiile propuse.

Pălăriuţa galbenă – gândeşte pozitiv, optimist şi logic. Ia în consideraţie informaţiile oferite şi îşi exprimă speranţa în rezolvarea problemei. Ea cere celorlalte pălăriuţe un efort mai mare de gândire pentru retolvarea sarcinilor.

Pălăriuţa verde – formează o abundenţă de idei noi, creative.

Cu ajutorul ei se ajunge la noi soluţii, variante.Abundenţa ideilor imaginate de ea creează oportunităţi de rezolvare prin selecţie, combinare, adăugare.

Exerciţiu:

 – face o prezentare a verbului: definiţie, numere, persoane, timp:trecut,prezent şi viitor •Ce ştiţi despre verb?

 – cere celorlalte pălăriuţe să aleagă verbele dintr-un text: cele la timpul prezent şi viitor.

•Alegeţi verbele la timpul prezent şi viitor din textul: „Este vineri. Ştiu că astăzi vom stabili cum vom petrece ziua de mâine.

 – notează răspunsurile corecte şi precizează greşelile.

•Stabileşte răspunsurile corecte:

merge-substantiv, verb, adjectiv

priveşte-pronume, numeral, verb.

 – adaugă alcătuirea unui text scurt, după o ilustraţie.

•Alcătuiţi un text după o ilustraţie.

 – alcătuieşte textul după imagine.

•Folosiţi în alcătuirea textului verbe la tóate timpurile.

 – citeşte textul şi precizează verbele din text.

•Citiţi textul şi precizaţi verbele.

•Probele scrise sunt mijloace de evaluare utilizate la toate nivelurile de şcolaritate şi la marea majoritate a disciplinelor de învăţământ.

Probele scrise se prezintă în trei tipuri:

a)probe curente: cu durată scurtă, care cuprind arii restrânse de conţinut, de obicei conţinuturi curente;

b)probe de evaluare periodică: au o arie de cuprindere mai mare şi îndeplinesc o funcţie diagnostică. Sunt aplicate după parcurgerea unor unităţi mai mari de conţinut (capitole).

Aceste probe constituie un mijloc de autoevaluare pentru elevi, informându-i la ce distanţă se află performanţele lor faţă de ceea ce se aşteaptă de la ei şi ce este necesar să se întreprindă pentru aceasta.

Bibliografie:

1.Cucoş, C., *Pedagogie*, Editura Polirom, Iaşi, 2006

2.Dimitriu, C., *Compendiu de gramatică românească, modern clasică*, Editura Casa Editorială, Demiurg, Iaşi, 2004.

3.E.Joiţa , Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară .

AVANTAJELE UTILIZĂRII MANUALULUI DIGITAL ÎN PROCESUL DE ÎNVĂŢĂMÂNT

Prof. GHEORGHE CORNELIA MIRELA
COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC ”ȘTEFAN VELOVAN”

Sub impactul inevitabil generat de evoluția tehnologică, a cărei rapiditate a depășit toate transformările, ce au urmat tiparului, efectele noii tehnologii capătă alt sens asupra individului, familiei, mediului, educației. Aceste redimensionări aduc perturbări în tot sistemul de adaptare "omul modern se reinstalează în toate dimensiunile omului arhaic, dar mai bine". Important de remarcat, în lucrări de specialitate, apare ideea selectării mijloacelor de comunicare, esențiale fiind modul, conținutul și mijlocul utilizat, în acord cu efectele scontate în structura individului – convinși că vom influența activitatea spiritual-culturală cu implicații profunde asupra întregii vieți și organizări sociale.

Trecerea de la manualul clasic la cel digital se înscrie într-un curent mai larg, cel al digitalizării și al virtualizării culturale. Suporturile culturale actuale, ca și mediul de transmitere a acestora, nu aveau cum să nu fie influențate de inovările tehnologiilor de informare și de comunicare. Cartea veche sau contemporană, tabloul din sala de expoziție sau muzeu, concertul sau un spectacol oarecare pot fi consultate/ ascultate/apreciate și prin intermediul „dubletelor” digitale ce ne parvin fie prin intermediul unor suporturi informatice (DVD-uri, de pildă), fie prin magistralele internetului. Mai toată cultura clasică a fost transpusă, din punctul de vedere al transmisibilității acesteia, și într-o versiune digitalizată. Cum este firesc, și suporturile curriculare au fost influențate de aceste evoluții. Învățământul nostru dispune deja de numeroase ocazii de instruire pe bază de ordinator (secvențe sau lecții facilitate de calculator, platforme specializate în care unele materii sunt stocate etc.). Ideea introducerii învățării pe bază de suport informatic se așază pe un orizont de așteptare care ar putea favoriza sau motiva învățarea, cel puțin pentru unele categorii de vârstă. Manualul digital nu trebuie înțeles ca o dublură sau un substitut al celui real, tipărit, obiectual, ci se constituie într-un alt produs, construit pe baza a noi principii de explicitare a materiei, după didacticizări suplimentare ale conținuturilor și mulat pe o filozofie a învățării care să potențeze activismul, interactivitatea, progresivismul, creativitatea, accesibilitatea și flexibilitatea. Manualul digital, se constituie nu într-un depozitar de informații, ci într-un instrument de învățare și de prelucrare/semnificare a acestora. Identitatea de conținut, prin temele și subtemele enunțate de programă, se menține pe mai departe, dar nu și din punct de vedere formal-structural, întrucât manualul digital dispune informația sau sugerează activități după o altă logică a succesiunii sau conectivității cu privire la acestea. În plus, acesta asigură o integrativitate de conținut, întrucât poate include sau trimite la secvențe informative suplimentare – scriptice, auditive, filmice etc., de care beneficiarul elev poate dispune la un moment dat. Tehnologiile multimedia, mai ales cele interactive, pot juca un rol deosebit în descoperirea de noi cunoștințe și valori, într-o formă agreabilă, în consens cu interesele elevilor

De ce?

Aceasta este prima intrebare pe care şi-o pune orice cadru didactic, orice elev si orice părinte care aude vorbindu-se despre un manual digital.

Cred că soluția unui bun început şi a unei implementări de succes este de a prezenta tuturor avantajele pe care le are utilizarea acestui manual digital. Dacă lăsăm la latitudinea fiecaruia să caute singuri avantajele sau dezavantajele nu cred ca vom reusi sa schimbam ceva.

În general, oamenii sunt destul de reticenţi în ceea ce priveşte schimbările. S-ar putea să nu li se pară uşor să renunţe la un manual tipărit deoarece pâna acum toată viaţa a citit doar astfel de cărţi.

Apoi mai apar mulţi care vor spune ca au nevoie de tehnologie pentru astfel de manual. Acesta este adevărul: pentru a putea lucra într-o clasă avem nevoie de un laptop/calculator şi un videoproiector. Dacă ar lucra şi acasă, elevii ar avea nevoie de un laptop/calculator. În anul 2014, în Romania s-a încercat introducerea în şcoli a manualelor digitale. Astfel, fiecare manual tipărit a fost însoţit de un cd pe care se afla manualul digital. Deşi părea o idee interesantă, nouă, nici un cadru didactic nu l-a folosit permanent şi nici un elev care să îl folosească singur acasă. Poate era nevoie mai întâi de o prezentare, atat cadrelor didactice, cât si elevilor şi părinţilor despre funcţionalitatea lui şi despre numeroasele avantaje ale utilizării lui.

Iată de ce mi-am propus să enumăr câteva mari avantaje ale utilizării unui manual digital în procesul de predare-consolidare-evaluare.

În primul rând, ţin să precizez că un manual digital nu reprezintă doar conţinutul unui manual tipărit. Nu aceasta este principala diferenţă dintre ele. Manualul digital conţine mult mai multe informaţii şi aplicaţii. Daca veţi deschide un astfel de manual veţi constata că el arata exact ca cel tipărit initial, dar dacă începeţi să-l răsfoiţi o să constataţi că pe cele mai multe dintre paginile sale vor apărea în lateralul paginii mai multe tipuri de aplcaţii suplimentare. Atfel, apar câteva butoane care fiind apasate ne vor oferi una din următoarele elemente: un filmuleţ ajutător lecţiei de la pagina respectivă, un rebus, un test grilă, nişte poze concludente, un test interactiv, un link ce te trimite la o pagina de internet deasemenea ajutătoare lecţiei, diverse tipuri de exerciţii diversificate sau chiar un test final cu tot cu notare ce te va ajuta să te verifici singur dacă ai asimilat correct noţiunile din noua lecţie. Iată ce multe sunt şi nu le-am enumerate pe toate. Iată cât de multe materiale pot fi adaugate in plus la o lecţie, faţă de lecţia clasică dintr-un manual tipărit.

Cred ca acesta este cel mai mare avantaj al unui manual digital : conţine mult mai multe informaţii si materiale ajutătoare. Cât timp i-ar lua unui cadru didactic, unui părinte sau chiar unui elev să caute singur astfel de materiale ajutatoare la fiecare lecţie? Foarte mult. Iată ce mare câştig. În zilele noastre, când toata lumea se plange de lipsă de timp, iată o soluţie de a avea tot ce e nevoie la o lecţie fără să mai pierzi timp să cauţi singur. Şi în cadrul orei de curs în sine: în cele 50 de minute alocate, se pot face mult mai multe aplicaţii daca folosim acest tip de manual. Nu va mai fi nevoie să lucrăm cu tot felul de fişe suplimentare, care implică şi ele costuri si folosind manualul digital elevii pot privi în faţa clasei materialele prezentate la videoproiector.

Oricand se poate lucre la un test, aplicaţie sau exerciţiu câstigand deasemenea foarte mult timp.

Toate acestea sunt valabile pentru orice disciplina de învăţământ .

Profesorul poate folosi din manualul digital tot felul de poze, articole, legende, filmuleţe pentru o mai bună înţelegere. Apoi, pe tot parcursul orei, pot rămâne afişate pe perete în faţa clasei formulele nou învăţate şi elevii lucreaza aplicaţiile folosindu-se de ele.Astfel un număr mult mai mare de informaţii vor fi transmise către elevi într-un timp foarte scurt.

Apoi urmează partea de consolidare. Elevii au posibilitatea de a efectua mai multe tipuri de exerciţii în cadrul aceleaşi ore. Şi în acelaşi timp ei pot fi şi verificaţi.

Într-un manual digital un anumit exerciţiu îşi poate schimba datele sau cifrele de fiecare data cand este ccesat exerciţiul. Astfel, în loc de un singur exerciţiu ce poate fi scris în manualul classic, aici putem gasi un numar colossal de exerciţii şi aplicaţii. În funcţie de ritmul de lucru al fiecărui elev, acesta poate lucre mai multe sau mai puţine exerciţii. Aici un mare avantaj l-ar avea clasele în care fiecare elev ar putea dispune de câte un calculator.

În ceea ce priveşte partea de evaluare, iata si aici un mare avantaj. Pe de o parte este avantajat cadrul didactic pentru ca poate genera cu ajutorul unei aplicaţii ce aparţine manualului digirat tot atatea variante de test câte are nevoie. Sau poate apela la testarea online care ofera şi rezultatul la sfârşitul său.

Şi elevii au de câştigat la acest capitol. Ei se pot pregati acasa pentru un viitor test lucrând diverse tipuri de teste ce se regasesc în manual.

În concluzie, numărul elementelor şi informaţiilor, testelor şi exerciţiilor dintr-un manual digital este cu mult mai mare decât cel dintr-un manual classic tipărit.

BIBLIOGRAFIE:

Cucoș, C., (2006). Informatizarea în educație. Iași: Editura Polirom

http://popescubrindusan.blogspot.com/2015/11/manualele-digitale-pro-si-contra.html

https://www.elearning.ro/manuale-digitale-catre-un-mediu-educational-avansat-tehnologic

http://www.avocatnet.ro/content/articles/id_37970/Manualele-scolare-electronice-un-lux-sau-o-necesitate-pentru-elevi.html

http://ancatirca.blogspot.ro/2013/05/manualele-digitale-pro-si-contra.html

Educație în natură

Prof. Înv.primar și preșcolar Rigda Enikö- csilla
Școala Gimnazială Nr.1 Tărcaia

Natura constituie „ laboratorul geografic” cel mai fidel unde elevii intră în contact cu lumea reală a obiectelor şi fenomenelor, le intuiesc în faţa locului, însuşindu-şi fondul corect de reprezentări şi noţiuni ştiinţifice despre lumea înconjurătoare.

Desfăşurarea activităţilor cu elevii în natură accesibilizează trecera de la gândirea concretă la cea abstractă şi invers, costituind locul cel mai eficient pentru exemplificare şi experimentare, pentru înţelegerea cauzalităţii fenomenelor şi evoluţia lor în timp.Se realizează stări afective, trăiri emoţionale şi sentiment de ataşament ale copiilor faţă de natură.”(Indrieş, 2008, p.98.)

Mediul înconjurător, natural şi social, rămâne o „ carte” veşnic deschisă învăţării. Nouă, cadrelor didactice , ne rămâne să deprindem elevii să o „ citească” cu curiozitate, interes, pasiune folosind metodele cele mai eficiente.

Stabilirea metodelor depinde de obiectivele urmărite, de conţinutul lecţiei, de nivelul clasei, de timpul afectat studiului..Eficienţa metodelor şi mijloacelor de învăţare creşte în măsura în care cadrul didactic reuşeşte să trezească curiozitatea şi interesul elevilor.

Activitatea independentă, individualizată, diferenţiată creează condiţii optime pentru activitatea fiecărui elev, iar activităţile în grupe îi pregăteşte pentru integrarea socială, le dezvoltă abilităţile de comunicare.

Între metodele utilizate foarte eficiente sunt **activităţile extraşcolare (drumeţiile, vizita şi excursia**).

Şcoala, oricât de bine ar fi organizată, oricât de bogat ar fi conţinutul cunoştinţelor predate elevilor, nu poate da satisfacţie setei de investigare, trăsătură specifică copiilor. Ei au nevoie de acţiuni activ-participative care să le lărgească lumea lor spirituală, să le împlinească setea lor de cunoaştere, să le ofere prilejul de a se emoţiona, de a forma convingeri durabile. Activităţile extracurriculare contribuie la adâncirea şi completarea procesului de predare-învăţare, la dezvoltarea înclinaţiilor şi aptitudinilor elevilor.Aceste activităţi îşi găsesc finalitatea în comportamentul copiilor care devin mai buni, mai sensibili faţă de mediul apropiat, mai protectori, disciplinaţi, responsabili, plini de iniţiativă şi prompţi în ocrotirea mediului înconjurător.

Vizitele, drumeţiile dau învăţătorului şi elevilor posibilităţi multiple de redare, de însuşire, consolidare,fixare a cunoştinţelor. Pe lângă aceste trăsături putem menţiona şi faptul că vizitele şi drumeţiile incită privirea, încântă sufletul cu darurile fără pereche ale naturii, care cer să fie observate şi ocrotite. Au rolul de a evita supraîncărcarea elevilor.

„**Drumeţia** reprezintă forma de deplasare de scurtă pe distanţe mici,pe jos care se desfăşoară în orizontul local. Importanţa ei constă în aceea că învăţătorul dirijează observaţiile copiilor asupra comportamentelor mediului înconjurător, făcându-i să urmărească cu interes poziţia, evoluţia şi diversitatea sau specificul acestora, legăturile cauzale dintre ele.

Drumeţiile se organizează cu răspundere după planificare tematică, precizându-se foarte clar şi concret scopul propus, precum şi alegerea perioadei de desfăşurare.

Drumeţia poate fi: **drumeţie introductivă(preliminară)**, ce se organizează înainte sau la începutul unor teme sau capitole şi urmăreşte pregătirea iniţială a elevilor, trezirea interesului lor faţă de conţinutul sau fondul de probleme ce urmează a fi studiate; **drumeţie** organizată în vederea comunicării sau dobândirii de noi cunoştinţe ce asigură condiţiile necesare efectuării unor lecţii cu acest scop; **drumeţia finală** ce se organizează după încheierea predării unei teme sau capitol, cu

scopul de a consolida şi fixa cunoştinţele, priceperile şi deprinderile, de a aplica în practică cele învăţate în lecţii, de a ilustra şi exemplifica în mod concret achiziţiile teoretice.

Vizita constituie o acţiune cu caracter instructiv-educativ de deplasare pentru a cunoaşte la faţa locului o localitate, o instituţie , pentru a observa cu atenţie exponatele unui muzeu, monument istoric, o rezervaţie naturală.

Aceste activităţi prezintă o serie de elemente pedagogice specifice :

- se bazează pe activitatea proprie a elementului de cercetare, de căutare, de descoperire a cunoştinţelor prin contactul direct, nemijlocit cu mediul înconjurător;

- pun în acţiune factori motivaţionali puternici, de înaltă valoare civică;

- sunt legate de viaţa comunităţilor sociale din localitatea respectivă, conferindu-le o valoare integrativă şi lărgindu-le sfera inter-relaţiilor sociale ale elevilor;

- se bazează pe o strânsă colaborare dintre elevi-profesori-părinţi- şi alţi factori educaţionali în reuşita lor calitativă;

- în prim plan pun în lumină eforturile considerabile ale elevilor, individuale sau în grup, nu anulează rolul conducător, discret al profesorului, de la declanşarea acţiunilor până la evaluarea lor;” (ibidem, p.99.)

Eficienţa vizitelor şi drumeţiilor depinde de respectarea unor condiţii:

- să stabilim obiectivul de vizitat;

- să documentăm asupra locului de vizitat;

- să precizăm clar scopul şi obiectivele urmărite;

- să vizităm în prealabil obiectivul pentru a se comunica data, ora sosirii şi scopul urmărit;

- să colaborăm cu un reprezentant al obiectivului care să îndeplinească rolul de ghid;

- să stabilim criteriile de observaţie;

- să stabilim succesiunea logică a etapelor de observare pe baza unui plan de acţiune;

- să stabilim materialul folosit în observare;

- să folosim procedee didactice care solicită gândirea(analiza, comparaţia, sinteza);

- să elaborăm fişe pe care vor fi notate sarcinile de lucru şi rezultatele observate;

- să stabilim formele de activitate ale elevilor(în grup, individual);

- să desfăşurăm întreaga activitate sub îndrumarea permanentă a noastră;

- desfăşurarea activităţii(a vizitei sau a drumeţiei);

- evaluarea rezultatelor activităţii(a vizitei sau a drumeţiei);

De fapt aceste condiţii sunt etapele comune ale vizitei şi drumeţiei. Aceste activităţi extraşcolare au o importanţă în instruirea şi educarea elevilor, dar şi în orientarea profesională a acestora pentru viitor.

Integrarea activităţilor extraşcolare în procesul instructiv-educativ aduce o experienţă de învăţare nouă elevilor care astfel se transformă din obiect în subiect al educaţiei.

Putem sublinia faptul că dacă le oferim copiilor un exemplu concret, natural, ei înţeleg şi însuşesc temeinic informaţiile, realităţile din mediul înconjurător, dau o notă de originalitate, mărind interesul şi motivaţia elevilor pentru studiu.

Bibliografie:

1. Indrieș, A., *Curs de geografie şi metodica predării geografiei la învăţământul primar*, Oradea, 2008
2. Cerghit, I., *Metode de învăţământ*, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1977

DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII ELEVILOR PRIN ORELE DE LECTURĂ

Profesor înv. Primar : Badea Elena
Școala Gimnazială Rau Alb de Jos
Județul Dâmbovița

În școală, în special în cadrul orelor de limba și literatura română un rol foarte important îl are lectura, prin care se urmărește cunoașterea și înțelegerea unor creații literare variate, dezvoltarea gustului școlarilor pentru citit satisfacerea internetului de a cunoaște realitatea, viața, oamenii și faptele lor, mediul înconjurător și frumusețile acestuia, dar și îmbogățirea vocabularului, formarea unui stil de exprimare literară, expresivă, stimularea creativității elevilor, a pasiunii, a dorinței acestora de a realiza creații literare originale.

Disciplina limba și literatura română cumulează elemente interdisciplinare menite să introducă elevul în universul cunoașterii sub diferite aspecte. Lecturile operelor literare contribuie la formarea și exprimarea expresivă, stimulând procesul creator și dorința elevilor de a-și exprima sentimentele, părerile despre realitatea vieții în creații originale.

Orele de lectură oferă școlarilor prilejul de a descoperii frumosul din operele literare, de a lucra pe text în descrieri, argumentări, de a realiza diverse corelații.

Mijloacele de realizare a activităților de educarea limbajului sunt numeroase, variate și atractive și dacă acestea sunt bine proiectate și desfășurate cu măiestrie și tact pedagogic devin și eficiente.

Povestirile, memorizările, lecturile după imagini, jocurile didactice (jocuri de rol) sunt câteva mijloace utilizate în școală pentru exersarea vorbirii, pentru formarea unei exprimări corecte sub toate aspectele: fonetic, lexical, structură gramaticală, expresivitate. Prin toate acestea se stimulează copiii să-și însușească o exprimare corectă, să utilizeze expresii frumoase, să-și împărtășească impresiile într-un limbaj corect și expresiv.

Poveștile exectită influențe vizibile asupra formării și dezvoltării personalității școlarului datorită valorilor lor morale și estetice. Acestea îi familializează pe copii cu o exprimare corectă, coerentă, expresivă, cu folosirea expresiilor literare, specifice poveștilor, îi ajută să descopere valorile morale precum: adevărul, cinstea, curajul, vrednicia. În același timp, ele oferă multe posibilități de îmbogățire și activizare a vocabularului copiilor, de utilizare în construcții verbale variate a fondului de cuvinte.

” Prin poveștile spuse de adult, pătrund în limbajul copilului forme de exprimare, atât de limbi familiste sau populare, cât și ale celei literare. Copilul își poate însuși, astfel, expresii precise, uneori poetice, epitete artistice, formule stereotipe specifice povestirilor și odată cu acestea diverse forme flexionare sau grupuri sintactice, care în măsura în care sunt corecte în limbajul adultului dezvoltă vorbirea corectă a copilului și îi transmite diverse mijloace stilistice din vorbirea adultului”. (Tatiana Slama – Cazacu)

Poeziile îi încântă ți îi atrag pe copii prin care muzicalitatea versurilor, prin claritatea redării faptelor, ideilor, sentimentelor. Având o tematică variată, poeziile pot fi folosite în activitatea din școală nu doar pentru simpla memorare și reproducere, ci, în primul rând, pentru stimularea creativității, a capacității de comunicare corectă, fluentă, expresivă. Poeziile îi ajută să-și îmbogățească vocabularul cu expresii artistice, îi familiarizează cu unele valori stilistice întâlnite în textele literare, ajutându-i să ” descifreze” multiplele sensuri ale unor expresii și formulări.

Lecturile contribuie în mod evident la creșterea calitativă a posibilităților de exprimare corectă a elevilor. Întrebările învățătoarei, meșteșugit adresate, sunt un exemplu de vorbire clară, corectă. Acestea îi orientează în folosirea

corectă a cuvintelor, în folosirea corespunzătoare a formelor gramaticale, ajungând să construiască corect propoziții simple și dezvoltate.

Dramatizările, teatrul de păpuși, audițiile de CD-uri, vizionarea DVD-urilor, serbările, concursurile, participarea la spectacole de teatru sunt alte mijloace de care ne putem folosi pentru dezvoltarea limbajului copiilor la vârsta școlară.

Discuțiile între elevi în legătură cu cărțile citite au un efect educativ deosebit care constă în schimbul de opinii, în dezvăluirea conținutului, în surprinderea aspectelor caracteristice. În timpul discuției pentru înțelegerea textului literar se face apel la cunoștințele dobândite de elev prin intermediul altor texte literare, prin emisiunile de radio sau televiziune, prin vizitele organizate. Elevii ajung să-și reprezinte imagini în legătură cu aspectele de viață, stabilesc mai ușor legături între prezentările anterioare și ceea ce vor însuși, sunt mai bine pregătiți din punct de vedere cognitiv și afectiv în vederea înțelegerii și asimilării noilor imagini și expresii artistice.

Citirea expresivă are rolul de a determina pe elevi să înțeleagă trăsăturile definitorii ale efectului sau ale fenomenului pecare textul literar le aduce în prim-plan.

Textele literare, prin reacțiile afective pe care le declanșează, potențează viața spirituală a elevilor, trezindu-le o varietate de sentimente de bucurie, tristețe, admirație sau entuziasm.

Un rol important îl are notițele cu privire la cărțile citite care constituie un mijloc de fixare și de aprofundare a cunoștințelor prilejuite de lectură. Elevul își poate nota numele autorului, titlul cărții, capitolele, personajele, poate reda pe scurt conținutul sau poate prezenta ceea ce i-a plăcut în cartea citită, poate crea compuneri, își poate exprima părerile. Complexitatea acestei activități crește cu atenție, de a reține indeile principale și interesante, de a nota citate semnificative, de a interpreta critic cele citite. Elevii se deprind să expună clar și frumos, să le argumenteze, să-și exprime propriile impresii față de lecturile citite, să compună mici texte literare.

Formarea elevilor se poate realiza prin lectura independentă, prin informări și recomandări de carți, prin jocuri literare, prin dezbateri tematice, prin șezători literare care sporesc interesul elevilor pentru lectură.

Dezvoltarea gustului pentru literatură, pentru lectură poate fi sprijinită și prin forme ale activității extrașcolare: șezători literare, vizionare de spectacole de teatru, filme artistice, participări la târguri de carte, concursuri literare.

Orele de lectură au menirea de a-i forma pe elevi, de a-i învăța să aprecieze frumosul din cadrul operelor literare ca pe un lucru esențial și util și să-l redea, la rândul lor, prin creații literare originale, pentru a-i încânta pe toți cei care se aventurează în lumea plină de poveste a cărții care-i atrage prin puterea cuvintelor.

Așadar, citește deoarece ” o carte citită este o lume descoperită”, descoperirea adevăratelor valori , descoperirea esenței, a vieții...

Bibliografie :

„ Curriculum pentru învățământul primar (6-9/ 10 ani) ”, Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, 2008.

Tatiana, Slama –Cazacu, „ Relațiile dintre gândire și limbaj în ontogeneză”, 1957.

Revista „ Învățământul primar ”, 1-2/2009, București.

Rezolvarea problemei satisfactiei cu munca In literatura psihologica contemporana

Prof.Teodorovici Cristina
CSEI Suceava

Psihologia se prezintă la ora actuală ca un sistem amplu şi coerent de preocupari, care uneşte doi poli, două nivele opuse dar complementare: nivelul academic, unde este amplasat vârful ei conceptual, de sinteză teoretică a celor mai valoroase informaţii şi cunoştinţe, selectate şi sedimentate în timp şi nivelul practic aplicativ, prin care psihologia coboară către viaţă, către cotidian, încercând nu doar să explice, ci să intervină ameliorativ în mulţimea de aspecte concrete ale conduitei umane. De aici rezultă că a fi psiholog, un bun psiholog presupune, pe de o parte, să ştii foarte multe lucruri despre procesele, structurile şi mecanismele psihice şi, pe de altă parte, să posezi abilitatea, competenţa de a opera în ceea ce ştii în vederea proiectării, optimizării şi perfecţionării diverselor activităţi şi roluri sociale în care sunt angrenaţi oamenii

Satisfacția profesională (satisfacția cu munca) este un concept care-și găsește explicație în atitudinea complexă a persoanei față de activitatea sa profesională și locul de muncă. Este și o stare afectivă pozitivă care rezultă din aprecierea locului de muncă ca pe o realizare și o valoare cu caracter personal. Sensul uzual al satisfacției profesionale constă în realizarea trebuințelor, dorințelor, așteptărilor, valorizarea meritelor și asigurarea drepturilor personale la locul de muncă.

Există mai multe încercări de a explica satisfacția profesională. Abordările acestui concept pot fi întrunite în două paradigme: teorii de conținut și teorii de proces. Primele pun accentul pe factorii specifici care îl motivează pe individ la locul de muncă, cele din urmă analizează dinamica procesului motivațional [1].

Teoriile axate pe analiza dinamicii motivației analizează procesul și factorii care condiționează motivația de muncă. Cea mai acceptată explicație a motivației a fost propusă de Victor Vroom. Teoria expectanțelor propusă de Vroom susține că motivația angajaților corelează cu atractivitatea sarcinii și a rezultatului, ultimul fiind apreciat diferit în funcție de semnificația pentru persoană. Pentru unii angajați contează salariile, promovarea în carieră, pentru alții – programul flexibil și posibilitatea de a petrece mai mult timp cu familia. Astfel, angajații vor fi motivați să realizeze acele activități pe care le apreciază ca atractive și pentru care dețin capacități de a le realiza, astfel conducând la consecințe personale favorabile.

Desigur că starea de bine psihologic poate fi determinate de factori de personalitate, dar și de cei ocupaționali – programul și mediul de muncă, satisfacția profesională. Locul de muncă influențează atât satisfacția profesională, cât și starea de bine psihologic. Viața profesională raportată pozitiv la interesele, abilitățile și valorile personale devine o condiție a satisfacției cu munca, astfel menținând starea de bine psihologic a angajaților. Angajații care împărtășesc o atitudine pozitivă față de ocupația pe care o desfășoară sunt mai fericiți și mai mulțumiți de sine. Cei care au o atitudine negativă confruntă mai multe probleme emoționale, psihice și fizice În acest sens, activitatea profesională care ține de o mare parte a vieții persoanei, poate fi evaluată ca fiind unul dintre factorii fundamentali ai stării de bine psihologic.

Metode utilizate în cercetarea experimentală Chestionarul de satisfacție profesională (CSP) a fost conceptualizat în formă de scală care a înglobat cinci dimensiuni ce prezintă aprecieri oferite:

1) activității cu beneficiarii;

2) activității personale de cercetare, documentare;

3) stimulării dezvoltării intelectuale, profesionale și avansării în carieră în organizație;

4) administrării, procesului decizional și politicilor interne;

5) calității relațiilor interpersonale în cadrul organizației și raportului cu mediul extra-organizațional.

Chestionarul pentru măsurarea stării de bine psihologic (CSBP). Pentru măsurarea stării psihologice de bine am construit un chestionar cu 30 de itemi, câte 5 pentru fiecare din cele șase dimensiuni pe care le-am considerat potrivite pentru definirea bunăstării psihologice: sentimentul de a fi fericit, acceptarea de sine, controlul asupra ambianței, capacitatea de autonomie, relațiile pozitive cu ceilalți, scopul și sensul vieții Scală de răspuns de tip Likert este, la fel, în 7 trepte – de la -3 la 3 (-3 – niciodată, deloc; -2 – foarte

Pentru măsurarea sentimentului de fericire am folosit idea și principiul Scalei fericirii subiective (Subjective Happiness Scale), elaborată de Lyubomirsky S. și Lepper H. Rezultatele se calculează prin extragerea mediei pentru toți cei 5 itemi. Scorul maxim este 3. Scorul mediu al sentimentului subiectiv de fericire este de aproximativ -0,5 până la 1,0. Scorurile mai mici de -0,5 denotă împărtășirea sentimentului de nefericire, mai mari de 1,0 – de fericire. Cu cât mai înalte sunt scorurile, cu atât mai înaltă este aprecierea subiectivă a fericirii

Satisfacția în muncă / satisfacția angajaților / satisfacția profesională / satisfacția cu profesia a fost definită în multe moduri diferite și, în general, se afirmă că este "aceea ce ne face să fim fericiți la locul de muncă?" [2]. Omul va fi satisfăcut dacă nu va confrunta divergențe între așteptările sale și realitate. Unii cercetători cred că este simplu să identifici cât de mulțumit este un individ de munca lui, cu alte cuvinte, dacă îi place sau nu locul de muncă sau aspectele individuale ale locului de muncă, precum natura muncii sau supravegherea [12]. Satisfacția cu slujba poate fi înțeleasă ca întrunind trei aspecte (Luthans, 2002): (a) satisfacția cu locul de muncă, cum angajaul apreciază condițiile și mediului de lucru. (b) satisfacția cu profesia care este adesea evaluată pe baza rezultatelor muncii sau a performanței. (c) satisfacția cu munca care se referă la alte atitudini ale fiecărui angajat. Există 6 factori care afectează satisfacția cu munca, munca în sine, salariul, promovarea, supravegherea, grupul de lucru și mediul de lucru / conexiunile [8]. Handoko (2003) afirmă că satisfacția cu munca este condiția emoțională fericită sau nefericită .O definiție mai recentă a conceptului de satisfacție profesională este oferită de Hulin și Judge (2003), care au constatat că satisfacția profesională include răspunsuri psihologice multidimensionale la locul de muncă al unui individ și că aceste răspunsuri personale au un conținut cognitiv (evaluativ), afectiv (sau emoțional) și comportamental [2].

Când persoana e mulțumită de lucrul său, aceasta reprezintă satisfacția de muncă. Ori când lucrul corespunde pe deplin așteptărilor persoanei, aceasta reprezintă satisfacția globală de muncă. Sunt două abordări ale satisfacției de muncă. Conform Hackman J.R. și Oldham, C.R. (1975) , dacă doriți X de la muncă, atunci sunteți satisfăcut în măsură în care aceasta vă oferă X. Pe de altă parte modelul caracteristicilor muncii sugerează cauzele obiective ale satisfacției de muncă sunt. Practic, satisfacția de muncă se manifestă atunci când îți place lucrul și găsești împlinire în ceea ce faci. Aceasta combină sentimentele și emoțiile individului cu privire la modul și felul în care lucrul afectează viața lor personală. Paul Spector (1985) definește satisfacția de muncă drept un cluster de sentimente evaluative referitoare la locul de muncă. El a identificat 9 aspecte ale satisfacției de muncă:

1) mărimea și corectitudinea ori echitatea salariului;

2) șansele de promovare și corectitudinea promovării;

3) corectitudinea ori echitatea supervizării și competența de realizare a
sarcinilor manageriale ale supervizorului;

4) beneficiile căpătate – asigurarea, concediul, altele;

5) procedurile de contingent – manifestarea respectului, recunoașterii și aprecierii;

6) procedurile de operare – politicile, procedurile, regulile, birocrația din organizație;

7) colegii de serviciu – competența percepută și colegii plăcuți; 8) natura serviciului – plăcerea de la efectuarea sarcinilor în sine; 9) comunicarea – schimbul de informație în cadrul organizației (verbală sau scrisă)

Sunt trei dimensiuni importante ale satisfacției de muncă importante. Prima – satisfacția este un răspuns emoțional la o situație la locul de muncă. Astfel ea nu poate fi văzută, doar dedusă. Cea de-a doua dimensiune – satisfacția de muncă este adesea determinată de faptul cât de bine rezultatele satisfac sau depășesc așteptările. A treia – satisfacția de muncă întrunește câteva atitudini mutuale. Smith, Kendall și Hullin ,au sugerat că există cinci dimensiuni, care reprezintă caracteristicile muncii la care oamenii răspund afectiv: 1) lucrul în sine – măsura în care serviciul oferă individului sarcini interesante, oportunități de învățare și șansa de a-și asuma responsabilitate; 2) salariul – valoarea remunerării financiare primite și echitatea ei în comparație cu salariile pe care le ridică alți lucrători ai organizației; 365 3) oportunități de promovare – șansele de înaintare în ierarhie; 4) supervizarea – abilitățile supervizorului de a oferi asistență tehnică și comportamentală; 5) colegii – gradul în care colegii sunt competenți tehnic și oferă suport social. Una din cele mai importante teorii care explică satisfacția de muncă este teoria lui Lawler . El explică satisfacția de muncă prin prezența a patru condiții de bază: a împlinirii, care explică realizarea a ceea ce a fost necesar, a discrepanței, adică a diferențelor, contradicțiilor și a conflictelor, a echității, ce vorbește despre egalitate și cea de-a patra manifestarea condițiilor ilustrate în teoria a doi factori.

Una din cele mai importante teorii care explică satisfacția de muncă este teoria lui Lawler [2]. El explică satisfacția de muncă prin prezența a patru condiții de bază: a împlinirii, care explică realizarea a ceea ce a fost necesar, a discrepanței, adică a diferențelor, contradicțiilor și a conflictelor, a echității, ce vorbește despre egalitate și cea de-a patra manifestarea condițiilor ilustrate în teoria a doi factori. Conform teoriei împlinirii, regula de bază a fericirii lucrătorilor este de a satisface cerințele și realiza dorințele lor. Lucrătorii sunt mai satisfăcuți, când cererile lor sunt împlinite totalmente. Adică, cu cât mai mult câștigă lucrătorul, cu atât mai mult el este satisfăcut, și viceversa. Un post de muncă de rang superior sau interesant, de asemenea, pot satisface. Teoria discrepanței se referă la raportul dintre ce muncitorii așteaptă și ce primesc. Așteptările, evaluările și speranțele lucrătorilor referitor la serviciu sunt mult mai importante, decât ceea ce ei primesc. Diferența dintre așteptări și realitate reprezintă baza teoriei, prin care se răspunde la trei întrebări: ce doresc lucrătorii, care sunt așteptările lor, ce pot obține de fapt? În conformitate cu teoria echității se calculează raportul dintre calificarea lucrătorului, activitatea acestuia și influența muncii asupra lui.

Studiul testează cadrul conceptual și empiric, conform căruia satisfacția față de munca profesională și starea de bine psihologică a cadrelor didactice universitare corelează pozitiv, condiționând sentimentul subiectiv de fericire și evaluarea calității vieții. În contextul cercetării, autoarea susține că ”starea de bine psihologică a fost conceptualizată și operaționalizată prin cinci dimensiuni: autocunoașterea, controlul asupra mediului, autonomia, relațiile pozitive cu ceilalți, respectiv percepția scopului și a sensului vieții.”

Biografie :

1. 1. Thiagaraj D., Thangaswamy A. Theoretical concept of job satisfaction - a study. In: International Journal of Research – GRANTHAALAYAH, 2015, vol.5 (6), p. 464-470. http://www.granthaalayah.com.
2. 14. Lawler E. E. Business Strategy: Creating the Winning Formula. In. Organization development. Joan V. Gallos (Ed.). San Francisco: Jossey-Bass. A Wiley Imprint, 2006, p. 545-564.
3. Zvetlana Rusnac :Abordarea problemei stisfactiei in munca

Modalități și mijloace de tratare diferențiată

Prof. Cristina Clim

Diferenţierea instruirii prin intermediul metodologiei didactice constă în adoptarea unor modalităţi de lucru variate, conjugate, cu conţinuturi nuanţate, toate în măsura în care se manifestă diferenţe individuale între elevii aceleiaşi clase. În acest sens, doua tehnici devin tot mai des utilizate: activitatea pe grupe de elevi şi învăţământul individualizat.

Aceste două forme au şi trăsături comune care se referă la faptul că clasa este împărţită pe grupe de nivel (între 2-4 grupe). Aceasta împărţire nu este definitivă, fixă şi nu este aceeaşi pentru toate obiectele de studiu. Grupele trebuie să fie mobile, flexibile şi permeabile. De asemenea, activitatea pe grupe alternează cu activitatea frontală, astfel încât nu sunt tulburate relaţiile dintre elevi şi nu este diminuată coeziunea grupului. Astfel mobilitatea elevilor devine un stimulent în dorinţa continuă de a se autodepăşi şi în acelaşi timp previne şi efectul neplăcut al “clasificarii şi etalonării elevilor”.

Copiii cu dificultăți de învățare reprezintă o categorie aparte de copii cu cerințe educative speciale. Se poate spune că la un moment dat în evoluția lor, apar dificultăți de învățare. Prin urmare trebuie făcută o delimitare clară între copilul cu dificultăți de învățare și copilul deficient. Un copil cu dificultăți de învățare pe baza unui program eficient poate depăși momentul. Sigur acest copil trebuie să beneficieze de ajutorul unui profesor de spijin, de ajutorul unei echipe de profesioniști.

În cazul copiilor cu dificultăți de învățare rolul cel mai important îl are învățătorul\profesorul clasei, atât din cauza bugetului de timp alocat cât și din perspectiva intervenției precoce, cadrul didactic al clasei fiind cel care îl depistează, în cele mai multe cazuri pe elevul cu dificultăți. Acesta poate primi ajutorul necesar activității de recuperare din partea unui profesor de sprijin.

Important de menționat este faptul că un copil cu dificultăți de învățare va fi orientat spre învățământul special sau va rămâne în învățământul de masă. El va trebui să beneficieze de ajutorul profesorului de sprijin și al cadrelor didactice de la clasă. În acest context se pune problema pregătirii psihopedagogice a cadrelor didactice din învățământul de masă. Astfel că metoda concretă de sprijinire și informare a cadrelor didactice se organizează cursuri de pregătire teoretică în domeniul psihopedagogiei speciale.

Practica frecvent întâlnită în şcoală este de a considera clasa ca o formaţiune omogenă de elevi şi de a o trata în consecinţă uniform-modelator, luând drept punct de reper aşa numitul “elev mediu” care din punct de vedere al particularităţilor psihico-fizice, al ritmului de dezvoltare al proceselor cognitive, morale, afective, voliţionale, în realitate nu există.

Se cere o îmbinare permanentă – realizată cu măsură şi tact pedagogic – a tratării diferenţiate a elevilor în contextul activităţii frontale cu întregul colectiv al clasei. În acest sens “stabilirea unor sarcini diferenţiate pe grupe de elevi sau individuale (concretizate în diverse procedee, forme şi tehnici) prin care să se favorizeze fiecărui elev o învăţare activă şi temeinică desfaşura tă la cel mai înalt nivel al posibilităţilor sale, reprezintă calea cea mai eficientă de asigurare a reuşitei şcolare”.

Dat fiind faptul că segmentul copiilor cu dificultăți de învățare este semnificativ ca pondere în învățământul public, mai ales în condițiile integrării, este necesar să inventariem o serie de programe de intervenție dar și de metode și strategii de abordare. Cele mai eficiente programe de intervenție pornesc de la modalitatea de a privi dificultățile de învățare într-un mod individualizat și curricular. Literatura de specialitate ne oferă o gama variată de modele de intervenție. Diferenţierea instruirii începe cu programele şcolare, sarcini subordonate unui obiectiv pedagogic care indică precis criteriile de reuşită

sau nivelul performanţelor de atins. Toţi elevii trebuie să atingă sau să depaşească acest standard al performanţelor şcolare. Astfel, grupului cu ritmul cel mai lent, trebuie să-i formulăm sarcini de învăţare la nivelul performanţelor acceptabile. Celorlalte grupuri li se va cere un nivel crescut de performanţă. Trebuie să se urmarească deci găsirea mijloacelor potrivite pentru ca toţi elevii să-şi formeze capacităţile cerute de programele şcolare.

Prin aceste modalităţi de lucru, institutorul trebuie să-şi propună atingerea acelor obiective care i se par prioritare: este vorba îndeosebi de situaţiile aflate la “pragul” dincolo de care achiziţiile ulterioare sunt imposibile.

În școala incluzivă activitatea de instruire trebuie să fie proiectată și aplicată într-un mod diferențiat, având în vedere potențialul individual al fiecărui elev. În acest fel elevul se află în situația de a-și asuma responsabilitatea pentru propriul studiu și pentru realizarea cunoștințelor și competențelor necesare în propriul său ritm, profesorul devenind un ghid și facilitator al activității de învățare. Mai mult decât atât, în școală modernă, cerințele educaționale ale individului implică crearea și dezvoltarea abilităților sale de învățare, cum să învețe, ceea ce înseamnă, cum să se educe în mod independent, astfel încât să poată să se pregătească pentru activitatea de învățare permanent.

Pentru a realiza o instruire diferențiată, învățătura trebuie să fie flexibilă, metodele aplicate trebuie să fie diferențiate în timpul activității de învățământ, astfel încât toate acestea, să conducă la dezvoltarea abilităților și competențelor copiilor în funcție de potențialul lor. Deci, școala incluzivă este folosită în special pentru a organiza procesul de predare-învățare-evaluare, astfel încât elevii să se confrunte cât mai curând posibil, cu propriile lor mijloace de învățare și aplicarea în practică, a cunoștințelor de bază, în mod constant și creative .

Potrivit lui S. Cristea, instruirea diferențiată urmează să se adapteze activității de predare-învățare-evaluare în special în ceea ce privește nivelul de conținut, formele de organizare și metodologia de predare la diferitele posibilități ale studenților, capacitatii de înțelegere și ritmului lor propriu de lucru în grupuri sau individual .

Plan educational de interventie – domeniul comportamental

prof. Petrescu Ioana
C.S.E.I. Suceava

An şcolar 2020-2021

Numele elevului S. F.

Data nasterii 26.04.2006, mun. Suceava, jud. Suceava.

Informaţii educaţionale

Comportament cognitiv:

- dislalie polimorfa,disgrafie atenţia instabilă îngreunează învăţarea;
- când se confruntă cu o sarcină de învăţare dificilă abandonează
- vocabular foarte sărac;
- realizează deprinderile de numeraţie în concentrul 0 – 10;
- realizează parţial în plan concret adunări şi scăderi cu suport intuitiv în activităţile dirijate cu profesorul.
- cunoaşte bine monedele şi bancnotele, ştie preţurile produselor care il interesează (unele produse alimentare, jucării).

Comportament psihomotric şi autonomie personală :

- prezinta tulburări de orientare, organizare si structurare spatio-temporala,
- deprinderi de igiena slab dezvoltate
- fuziunea dintre autonomia personală şi socială e slab dezvoltată.

Relaţiile sociale :

-Are atitudini de relaţionare negative în grupuri .

-Familia nu este receptivă la sugestiile date de factorii educativi din şcoală, mama nu vine la şcoală.

-Prezintă posibilităţi scazute pentru dezvoltarea deprinderilor de autoservire şi a capacităţilor de autonomie socială şi personală.

Obiectivele planului de intervenţie personalizat sem. I, an scolar 2020-2021

Obiectiv general: realizarea integrării socio – şcolare

- Restructurarea imaginii de sine şi formarea unei imagini de sine realiste, obiective

-Formarea autocontrolului şi a capacităţii de autoevaluare obiectivă a comportamentului

- Echilibrarea psiho - afectivă

- Restructurarea sistemului propriu de valori.

Formarea comportamentelor adaptate:

Conduite de participare pentru activităţi şcolare şi extraşcolare

Comportament responsabil:

- conştientizarea greşelilor, surselor de eroare
- asumarea responsabilităţii pentru propriul comportament
- conduita tolerantă

- comportament empatic (decentrarea EU- lui punct de plecare “ce ţie nu-ţi place, altuia nu face”

- comportament de acceptare a normelor
- comportament verbal civilizat

Program activităţi pentru derulare obiective:

Consiliere individuală

a) Consiliere centrată pe realitate – prof. Petrescu Ioana (marţi 10.15- 11.00),

b) Consiliere şi orientare prof. dirig. Cazan Laura (luni 8.00-8.45)

c) Consiliere medicala si educatie sanitara dr. Gaube Livia (joi ora 13.15-14.00)

d) Consiliere moral - creştină prof. Amorariti Elena, preot prof. Cîrlioru Cosmin (marti, orele 9,00-10.15)

Terapie ocupaţională

Prof. Clim Cristina, prof. Monachu Monica - cerc abilităţi manuale “Mâini îndemânatice” (vineri, 14 - 16)

Terapie prin mişcare şi jocuri sportive

Prof. kinetoterapeut Puiu Bogdan – (marţi 12.15 – 13.00)

Terapie bazată pe expresia verbală

Prof. Cocari Dorina, prof. Fărcane Mirela, biblioteca şcolară, “Călătorie în lumea basmelor” – (cerc: joi 13.00- 14)

În cadrul acestui cerc cu roluri, fiecare copil trebuie să urmeze anumite sarcini. Eleva are rol de ilustrator, desenează portretele personajelor principale, redă locaţii, acţiuni asupra cărora pot discuta ceilalţi colegi.

Grila de evaluare intermediară (obiectivele programului convertite în comportamente observabile - prof. psihoterapeut Lucica Grozavu)

Nr. crt.	Comportamente observabile	Perioada 06 oct. 2020- 15 feb. 2021
1.	Prezenţa la ore	**(+ -)**
2.	Respectarea programului de cămin	-
3.	Respectarea programului de cantină	-
4.	Acceptarea opiniilor celuilalt	(- -)
5.	Exprimarea verbală civilizată	(+ -)
6.	Atitudine pozitivă faţă de adulţi	-
7.	Atitudine pozitivă faţă de colegi	-
8.	Atitudine cooperantă	(+ -)
9.	Conştientizarea propriilor greşeli	(+ -)
10.	Asumarea responsabilităţii pentru propriul comportament	(-+)
11.	Reducerea agresivităţii	(+)
12.	Utilizarea formulelor de politeţe	(+ -)
13.	Punctualitate	(-)
14.	Injurii / jigniri la adresa celorlalţi	(--)

Legendă

Se notează cu:

(+) un comportament exprimat stabil

(-) lipsa comportamentului

(+ -) un comportament în curs de structurare (parţial realizat) sau un comportament selectiv (exprimat numai faţă de anumite persoane)

Strategii de intervenţie religios-morală

Sunt destinate corectării comportamentului indezirabil mediului şcolar şi social, consolidării unei atitudini favorabile faţă de şcoală şi societate:

1) Crearea unui climat afectiv pozitiv între elev si profesorul de religie, urmărindu-se dezvoltarea vieţii afective la elevul SF, îmbunătăţirea imaginii de sine .

2) Ascultarea/ citirea unor povestioare cu conţinut religios moral din : „ Cele mai frumoase pilde şi povestiri creştin ortodoxe ‘‘ , Editura Aramis, 1998 ; ‘,; „Întâmplări cu folos‘‘, Editura Buna vestire, 2004, etc. . Profesorul discută cu elevul conţinutul povestioarelor şi solicită elevului să desprindă învăţătura din fiecare povestioară;

3) Meloterapia: utilizarea diferitelor casete audio şi CD conţinând „Pildele Mântuitorului‘‘, „Cele zece porunci‘‘ transpuse melodic precum şi alte cântări religioase menite să sensibilizeze sufletul, dând imbold spre înfăptuirea binelui şi apropierea de Dumnezeu.

4) Exprimarea sentimentelor prin forma si culoare : realizarea unor desene , pictura

5) Deprinderea unor abilităţi practice prin realizarea unor colaje, machete, felicitări.

Interpretarea comportamentului elevului urmărit pe parcursul acestor activităţi întreprinse :

- stabilirea legăturii afective create între profesor- elev a încurajat deschiderea elevului spre dialog bazat cu respect şi încredere reciprocă.
- pildele ascultate, povestioarele religios – morale, memorarea şi explicarea poruncilor au avut rolul de a conştientiza eleva şi de a- o determina să facă diferenţa clară între bine/rău; permis/nepermis; faptă/răsplată (chiar dacă uneori aceasta conştientizare era de moment, rămânând la nivel teoretic)
- lucrările practice, desenul, pictura au ajutat să-şi concentreze atenţia, să exerseze răbdarea, să- şi exprime simţul artistic.

Reuşita parţială: 21 decembrie 2020

- Se exprimă civilizat faţă de persoanele simpatizate
- Doreşte să devină cooperant.
- Prezintă interes pentru activităţile din cabinetul de informatică, sala de sport

Recomandarea propunătorului:

- Întâlnirea tuturor celor implicaţi va avea loc o dată pe lună la C.S.E.I. Suceava.
- Evaluarea şi revizuirea planului educaţional de intervenţie se va realiza după maxim 6 luni.

Program educațional individual (PIP) – domeniul comportamental

Cazan Laura
CSEI Suceava

C.S.E.I. SUCEAVA

AN ȘCOLAR 2022-2023, Prof.Cazan Laura

Numele elevului C.M.

Data nașterii 12.12.2005, loc. Scheia, jud. Suceava, A.D.H.D., Q.I. = 47, D.M. II.

Informaţii educaţionale

Comportament cognitiv:

- transcrie în mare parte corect, atenţia instabilă îngreunează învăţarea;
- când se confruntă cu o sarcină de învăţare dificilă abandonează;
- vocabular sărac, posibilităţi de exprimare reduse, tulburări semantice accentuate;
- realizează deprinderile de numeraţie în concentrul 0 – 20;
- realizează parţial în plan concret adunări şi scăderi cu suport intuitiv în activităţile dirijate cu profesorul ;
- cunoaşte bine monedele şi bancnotele, ştie preţurile produselor care il interesează (unele produse alimentare, jucării);

Comportament psihomotric şi autonomie personală

- nu prezintă tulburări de orientare, organizare si structurare spatio-temporală ;
- deprinderi de igienă dezvoltate ;
- fuziunea dintre autonomia personală şi socială e satisfacator dezvoltată ;

Relaţiile sociale

Are atitudini de relaţionare pozitivă în grupuri datorită dorinţei de a se afirma. Prezintă posibilităţi pentru dezvoltarea deprinderilor de autoservire şi a capacităţilor de autonomie socială şi personală.

Manifestă dorinţa mai mare de a se integra în alte grupuri şi colective de copii, diferite de cel al clasei din care face parte.

Obiectivele planului de intervenţie personalizat,an scolar 2022-2023

Obiectiv general: realizarea integrării socio – şcolare;

- restructurarea imaginii de sine şi formarea unei imagini de sine realiste, obiective ;
- formarea autocontrolului şi a capacităţii de autoevaluare obiectivă a comportamentului ;
- echilibrarea psiho – afectivă ;
- restructurarea sistemului propriu de valori ;

Formarea comportamentelor de adaptare

Comportament responsabil:

- asumarea responsabilităţii pentru propriul comportament
- conduita tolerantă
- comportament de acceptare a normelor
- comportament verbal civilizat

Program activităţi pentru derulare obiective:

Consiliere individuală

a) Consiliere centrată pe realitate – prof. D. M. (luni 10.15- 11.00)

b) Consiliere și orientare, prof. dirig.Cazan Laura (luni 8.00-8.45)

c) Consiliere medicală și educație sanitară, dr. P.L. (miercuri ora 10.15-11)

d) Consiliere moral - creștină, prof.A.E,(marți, orele 9,45-10.30)

prof. preot C.C.,(duminică, slujba religioasă)

Terapie ocupațională

Prof. C.C., Prof. H.E.

Terapie prin mișcare și jocuri sportive

Prof. S. M.– (marți 12.15 – 13.00)

Terapie bazată pe expresia verbală

Prof. R.L. -biblioteca școlară, Teatru improvizație – (cerc: miercuri 13.00- 14.00)

În cadrul acestui cerc cu roluri, fiecare copil trebuie să urmeze anumite sarcini. Eleva are rol de ilustrator, desenează portretele personajelor principale, redă locații, acțiuni asupra cărora pot discuta ceilalți colegi.

Metode cu impact negativ:

- Pedeapsa, reacționează violent și dezorganizează comportamentul
- Moralizarea, il irită și-l demobilizează
- Impunerea argumentelor – nu aderă

Evaluare intermediară (interviul, chestionarul, psihodrama și sociodrama).

În primele trei săptămâni a frecventat toate activitățile prevăzute de programul complex.

Reușita parțială: 26 februarie 2023

- Se exprimă civilizat față de persoanele simpatizate
- Dorește să devină cooperantă
- Prezintă interes pentru activitățile din cabinetul de informatică, sala de sport

Participarea familiei

Asistentul maternal al elevei C.M. va primi sarcini precise privind modalitatea de comunicare.

Recomandarea propunătorului:

- Întâlnirea tuturor celor implicați va avea loc o dată pe lună la C.S.E.I. Suceava.
- Evaluarea și revizuirea planului educațional de intervenție se va realiza după maxim 6 luni;
- Accentul se va pune pe reactualizarea resurselor deja existente sau descoperirea altora noi.
- Se vor acorda premii în domeniile pentru care aceasta prezintă interes

Continuarea proiectului în următorul an scolar

Se vor realiza intervenții pentru probleme de externalizare și intervenții pentru probleme tipice de dezvoltare.Implicarea în activități ale Centrului Școlar de Educatie Incluzivă Suceava din saptămâna « Sa știi mai multe, să fii mai bun « , din perioada aprilie. 2022, participarea la vizite școlare, excursii tematice, serbarea de la sfârșitul anului școlar.

Proiecția și evaluarea instruirii differentiate

Prof. Raluca Florentina Pintilie

Proiecția și evaluarea instruirii diferențiate înseamnă, în general, folosirea relației dintre resursele umane implicate în acest proces (calitatea elevilor și profesorilor) și a cunoștințelor și abilităților necesare, conform programelor de instruire / educaționale, structuri școlare, etc.

Instruirea poate fi diferențiată pe următoarele niveluri:

- nivelul procesului de învățare, prin utilizarea corelației dintre cerințele programelor educaționale și resursele umane existente;
- nivelul conținutului de învățare prin utilizarea corelației dintre structura de organizare școlară și cerințele programelor educaționale;
- nivelul de învățare privind organizarea în sălile de clasă, în grupe și subgrupe, folosind corelația dintre resursele existente umane și structura de organizare.

Potrivit lui S. Cristea, „Strategiile de instruire diferențiate“, proiectate și dezvoltate într-o arie curriculară, sunt:

- echipe pedagogice instituționalizate de creație (consiliază consultative, comisii metodice, profesori, etc.) implicate în activitatea de elaborare a obiectivelor, tabelele de progres savant, graficele de lucru independente, etc .;
- mijloace pedagogice, care sunt special orientate spre o motivație pozitivă a activității de evaluare de predare-învățare;
- Inițiativa pedagogică utilizată în scopul de a obține distribuția corespunzătoare a reale, școală și timpul de școală suplimentare, necesare pentru studierea și realizarea actului de învățare la parametri superiori;
- informații periodice, pedagogice oferite partenerilor: echipa clasă de profesori și specialiști, studenți, părinți, liderii locale și raionale, etc .;
- ajustări structurale determinate pentru a pedagogic realiza reconstruirea / deschiderea specializări, profiluri, examenele finale și anuale, etc .;

Tehnicile de instruire diferențiate dezvăluite și recomandate de S. Cristea sunt:

- personalizarea secvența de școală;
- individualizând de învățare;
- exprimând încrederea pentru posibilitățile elevului;
- gradând sarcinile școlare;
- reducerea complexului de inferioritate.

Rolul evaluării în proiectarea și crearea de instruirea diferențiată este foarte important pentru procesul de incluziune școlară și pentru a obține diagnosticul inițial, ceea ce este necesar să se cunoască nivelul real al dezvoltării elevului, aceasta fiind premisa viitorului secvențelor de învățare, individualizat într-un spațiu pedagogic optim și de timp [28].

Există câteva sugestii metodologice în timpul proiecției diferențiate si realizarea activității de învățământ [31]:

- profesorul trebuie să se concentreze asupra esențialului: toți elevii trebuie să aibă cunoștințe de bază;
- profesorul trebuie să vadă diferențele dintre ele;

- predarea și evaluarea sunt inseparabile;
- profesorul poate schimba conținutul, produsul și procesul;
- toți elevii trebuie să participe la educația lor;
- profesorul și elevii colaborează în timpul procesului de învățare, planifică împreună stabilirea obiectivelor și verificarea progresului, care stau la baza succeselor și eșecurilor;
- profesorul face un echilibru între normele grupului și cea individuală;
- profesorul îndrumă elevii în procesul de învățare și adaptare.

Proiecția diferențiată a activității de predare-învățare-evaluare pot fi aplicate tuturor elevilor, deoarece permite progresul învățării în ritmul lor propriu și realizarea performanțelor în funcție de nivelul lor de învățare.

Abordarile psiho-pedagogice flexibile, în ceea ce privește conținutul, care este individualizat și care combină perfect elementele instructiv - educaționale cu cele de divertisment, copilul cu dizabilități cognitive / mintale a început să recunoască și să aprecieze munca lui si colegii lui, să-și exercite efortul lui / ei în mod voluntar, pentru a obține încrederea în el / ea și pentru a rezolva / conflictele sale prin alegerea între ceea ce se poate face și ceea ce el / ea dorește să fie făcut.

Integrarea școlară și socială a copiilor cu dizabilități cognitive / mentale și recuperarea prin activitățile compensatorii s-au dovedit a fi incomplete cele mai multe ori, lipsit de un curriculum funcțional, ele trebuind să fie integrate și adaptate astfel încât să poată orienta elevii cu dizabilități la învățare spre consolidarea celor mai importante cunoștințe, aptitudinile și abilități, care sunt, de fapt, competențele-cheie ale vieții, care trebuie să-i pregătească pentru viața adultă, de integrare în societate.

Predarea inclusivă pentru elevii cu dizabilități cognitive, care sunt integrați în școlile normale intenționează să aprecieze potențialul fiecărui elev, prin utilizarea de materiale diferite și strategii de învățare, în funcție de diferitele ritmuri complexe de învățare ale elevilor și experiențelor de viață, care sunt caracteristice lor. Profesorul de la clasă, împreună cu profesorii de sprijin, fac adaptări curriculare, în funcție de vârsta și interesele copiilor, dar și de experiențele lor de viață, specifice acestora.

ȘCOALA ONLINE ELEMENTE PENTRU INOVAREA EDUCAȚIEI

Prof. Neagu Ioana Mădălina
Școala Profesională Specială ”Ion Teodorescu”

Tehnologia digitala a facilitat în bună măsură continuarea unor activități didactice la distanță, în perioada suspendării cursurilor. Cu toate acestea, o parte din activitatea didactică uzuală (față-în-față) nu se poate face online/ la distanță, având astfel un impact negativ asupra învățării temeinice. Profesorii semnalează disfuncții în ceea ce privește următoarele activități de suport pentru învățare: comunicare autentică și relaționare umană, sprijin personalizat pentru elevii cu nevoi speciale de învățare. În mod explicabil, sprijinul pe care în mod tradițional îl ofereau elevilor cu nevoi speciale sau cu dificultăți de învățare este greu de oferit online, date fiind limitările tehnologice implicite. În realitate, în mediul online, fiecare elev poate să reprezinte pentru cadrul didactic o posibilă situație de dificultate în învățare, făcând astfel dificilă identificarea celor cu probleme reale. Chiar dacă profesorul își cunoaște bine clasa și elevii și știe cine are nevoie de sprijin suplimentar, acest lucru s-ar putea realiza eventual ulterior activității de predare online, prin consiliere individuală. Este foarte dificilă interacțiunea personalizată cu un elev anume în contextul în care contactul nu este direct, profesorul este urmărit online de o clasă întreagă și fiecare elev îi solicită atenția. Platformele educaționale online, platformele de streaming, în general, facilitează comunicarea în timp real între profesor și cursanții săi. Cu toate acestea, comunicarea în acest caz este foarte frecvent percepută ca fiind oarecum artificială, pe de parte din cauza imposibilității obținerii unui feedback comunicațional real (ceea ce face comunicarea autentică), iar pe de altă parte din cauza contextului incomod al plasării în spațiul virtual. Faptul că poți fi înregistrat, faptul că poți fi auzit de orice persoană (nu doar de elevii tăi), neavând un control real al publicului-țintă, îi determină pe profesori să construiască un discurs corect, consistent, fluid. Comunicarea nonverbală și utilizarea mediată a paralimbajului completează paradigma dificilă a comunicării în mediul online în cazul în care comunicarea se realizează prin chat instant, iar unele indicii pe care o bună comunicare nonverbală le putea produce pentru susținerea comunicării verbale sunt acum pierdute prin întreruperi sau blocaje specifice acestor sesiuni in condiții de capacitate de banda limitata sau de trafic încărcat. Printre dificultățile în realizarea activităților didactice la distanță, cadrele didactice semnalează, în ordine: lipsa instrumentelor pentru gestionarea clasei, pentru feedback și evaluare, dificultăți de ordin tehnic – platforme care trebuie instalate, care nu funcționează, lipsa suportului pedagogic pentru realizarea de activități de învățare suficient de eficiente și/ sau atractive pentru toți elevii: lipsa instrumentelor potrivite pentru predare-învățare-evaluare la disciplina lor, lipsa conținutului educațional (resurse digitale) în domeniul disciplinei, lipsa unui computer suficient de performant și lipsa timpului necesar pentru înțelegerea și utilizarea adecvată a instrumentelor și resurselor digitale. Analizând opiniile profesorilor referitoare la aspectele privind procesul didactic în condițiile derulării activităților didactice online pe perioada suspendării întâlnirilor față-în-față, remarcăm identificarea preponderentă a dezavantajelor, firească în contextul schimbării radicale a modului de lucru. Suspendarea activităților didactice față-în-față poate să afecteze în mod negativ procesul de învățare în general. Profesorii consideră că dedică mai mult timp decât în maniera tradițională și reușesc mult mai greu să motiveze și să mențină treaz interesul elevilor. Cadrele didactice descoperă limitele instrumentelor de lucru și ale platformelor online prin experiență directă, concluziile la care ajung fiind, de fapt, cunoscute din literatura de specialitate din ultimii ani .

Școala online a reprezentat și reprezintă, în continuare, o provocare pentru toți cei implicați în procesul educațional, atât la nivel de macrosistem, cât și de microsistem. Trecerea de la formula „față în față” la modalitatea „online” de livrare a educației, a presupus o pliere pe cerințele impuse de urgență, dar și o„cotitură” didactică și de paradigmă. În

lipsa unei infrastructuri tehnologice decente, fără abilitare consistentă în zona competențelor digitale ale profesorilor, fără acces gratuit la platforme online, cu resurse didactice digitale și multimedia precare, cadrele didactice au fost nevoite să identifice rapid soluții pentru a asigura tuturor copiilor acces la o educație de calitate. Cei mai buni prieteni au devenit platformele educaționale online și platformele de streaming, modalitățile cele mai potrivite pentru continuarea procesului educațional în acest context sensibil. A existat o explozie de experiențe didactice la distanță, soluții ad-hoc, dar și profesioniste, eclectisme operaționale, dar și viziuni unitare. Școala online presupune o reorganizare completă a modului în care se abordează actul didactic, pornind de la metode și tehnici de predare, procedee de lucru, dozajul diferit al timpului și terminând cu materialele și mijloacele didactice utilizate. Monitorizarea învățării se realizează într-un alt mod acum, câteodată chiar foarte greu. Lipsa unui dialog autentic cu clasa, imposibilitatea urmăririi modului în care elevii își iau notițe, dificila administrare a probelor de evaluare reprezintă aspecte care trebuie regândite și îmbunătățite. Rolul părintelui ca partener al cadrului didactic, în situația mutării școlii în noul sistem, este unul extrem de important. Părintele este unul dintre factorii care trebuie să gestioneze activitatea de acasă și să se asigure atât de funcționarea fizică a sistemului informatic, de frecventarea cursurilor de către elev, cât și de motivarea și implicarea acestuia în actul de învățare. De asemenea, părintele deține rolul de suport emoțional pentru stările specifice acestei perioade restrictive. Trebuie să empatizeze cu copilul, să discute cu el, oferind multe explicații despre situația actuală și să susțină cauza educației și a învățării, chiar și în aceste condiții dificile. Consumul de resurse personale- energia, concentrarea atenției- depinde foarte mult de modul în care este organizat învățământul la distanță, de calitatea actului educațional și de implicarea profesorilor, a elevilor și a părinților în gestionarea aspectelor didactice și a celor afective. De asemenea, sunt foarte importante acceptarea acestui sistem de învățare și acordarea unei atenții sporite, așa cum i se acordă școlii „față în față”. Cu toate că interesul tuturor actorilor educaționali este foarte vizibil , procesul de instruire își pierde, din calitate și din consistență. Există, conform studiilor efectuate de specialiști, probleme legate de nivelul scăzut al rezultatelor școlare, dar sunt convinsă că noile experiențe prin care trecem cu toții vor reprezenta puncte de plecare pentru găsirea unor soluții eficiente de reglare a procesului de învățământ.

Avantaje

1. **Distribuirea rapidă a materialelor didactice**: Profesorii sau administratorii pot transmite foarte repede, oricând, oriunde și oricui informațiile pe care le dorește. Astfel nu mai este nevoie de sincronizarea persoanelor pentru a se întâlni fizic; nimeni nu va pierde nimic pentru ca informațiile rămân online.
2. **Elevii/ studenții intră în posesia materialelor print-o simpla accesare**: Orice persoana din grupul țintă are acces la toate informațiile, oriunde și oricând.
3. **Existența conținuturilor multimedia**: Prin internet pot fi transmise și imagini, videoclipuri, fișiere și orice fel de materiale virtuale care întotdeauna au eficientizat învățarea.
4. **Conținuturile pot fi șterse, corectate sau actualizate cu ușurință**: Dacă distribuitorul își dă seama ca a transmis o informație greșită sau poate dorește să o actualizeze, el poate face acest lucru oriunde și oricând. De asemenea, orice document poate fi editat și reedidat, astfel corectarea nu mai produce dificultăți.
5. **Serviciu folosit de una sau mai multe persoane, crearea grupurilor**: Informațiile pot fi îndreptate spre o persoană sau către mai multe în acelasi timp; în mod individual sau se pot crea grupuri în care utilizatorii pot să și comunice.
6. **Folosirea conținuturilor interactive, existența feed-back-ului**:Fiind existente grupurile, membrii pot face schimb de experiențe, păreri sau informații. De asemenea, ei pot primi feed-back în timp real, chiar rapid de la administratorul grupului sau de la colegi. Astfel există și interacțiune virtuală și nu numai învățare individuală.

Avantajele învățării online derivă indiscutabil din faptul că activitățile online pot fi accesate oricând și oriunde, cursanții pot alege domeniile de interes, le pot accesa în ritm individual. Timpul nu este determinat ca într-o sală de clasă, programul fiind mult mai flexibil. Fiecare elev poate parcurge în mod independent materialul propus, putând accelera procesul de învățare sau încetini.

Învățarea online permite și elevilor și profesorilor să interacționeze într-o comunitate online, fără a fi prezenți în același loc sau timp. Din altă perspectivă, elevii au posibilitatea de a prezenta mai multe informații procesate cu atenție, cu o implicare emoțională redusă.

Dezavantajele învățării online

1. **Dificultăți în utilizarea tehnologiei**: Tehnologia avansează zi de zi si nu toate persoanele sunt la zi cu noutățile. De aceea sunt întâmpinate probleme de utilizare și de accesare a informațiilor sau de realizare a unor proiecte sau teme. De asemenea sunt întâlnite situații de confuzie și dezorientare, de unde apare și lipsa de motivație. Dar această problemă poate fi rezolvată prin tutoriale video.
2. **Lipsa comunicării reale/fizice**: Când învățarea și comunicarea rămân axate în mediul virtual, atunci când oamenii se întâlnesc nu mai știu să comunice și încep să comunice tot prin tehnologie. Folosirea mediului virtual în exces ne robotizează!
3. **Situații limită**: Numesc situații limită cazurile în care o persoană este într-un anumit context în care nu poate avea acces la internet sau nu își permite acest lucru. Din acest motiv, se poate întâmpla să piardă o anumită informație care îi era utilă în acel moment, dar pe care nu o poate accesa pe loc. Aceste situații de criză chiar nu pot fi controlate. Interpretarea eronată a explicaţiilor scrise reprezintă, de asemenea, o problemă. Pentru elevi, învățarea online activă solicită mai multă responsabilitate, inițiativă și efort decât instruirea faţă-în-faţă. Deciziile legate de mărimea grupului de elevi vor limita foarte mult strategiile utilizate; un număr mare de elevi face imposibilă interacțiunea de calitate. Feedback-ul, de exemplu, devine tot mai dificil pe măsură ce dimensiunea clasei crește; se ajunge, în cele din urmă, la un punct în care pur și simplu nu este posibil ca un profesor să ofere feedback specific și prompt.

Dezavantajele învățării online sunt legate de faptul că sunt sărăcite relațiile interumane între elevi și profesori; dar și între elevi, cu reale efecte în timp dacă se permanentizează acest mod de abordare a învățării. Acest tip de instruire poate fi un impediment pentru elevii cu rezultate şcolare slabe; conţinuturile expuse în mediul online pot fi mai greu de asimilat în condiţiile în care înţelegerea acestora nu este facilitată de profesor.

Concluzii

Am putut expune câteva idei, însă cu toții știm că internetul este foarte util în învățare, atât a celor mici, cât și a celor mari. Pentru cei mici tehnologia este atractivă, iar pentru cei mari trebuie să existe o motivație puternică pentru a o utiliza în mod efficient.

- Învățarea in clasă îi ajută pe elevi și pe profesori să se cunoască mai bine. Acest lucru permite profesorilor să cunoască elevii și să evalueze mai bine punctele forte și punctele slabe, să acționeze ca mentori si să ghideze studenții în posibilitățile lor de carieră. Într-o clasă tradițională, elevii pot să-și împărtășească în mod direct opiniile și să-și clarifice propriile întrebari cu profesorul, obținându-și astfel răspunsurile imediat. Înțelegând modelul de întrebări și răspunsuri și sugestiile oferite de profesori cu experiență, elevii pot găsi mai multe informații utile decât atunci când utilizează note și sugestii online generalizate. De asemenea, învățarea în clasă este mai utilă datorită unei interacțiuni continue între elevi și profesori, deoarece îi ajută pe elevi să scape de temerile lor cu privire la examene. În cele din urmă, interacțiunile cu profesorii buni contribuie la motivația elevilor de a obține note mari.

Bibliografie:

Petre Botnariuc, Constantin Cucoș, Cătălin Glava, Daniel E. Iancu, Marian D. Ilie, Olimpius Istrate, Adrian Vicențiu Labăr, Ion-Ovidiu Pânișoară, Doru Ștefănescu, Simona Velea, ”Școala online elemente pentru inovarea educației, raport de cercetare evaluativă”, București, Editura Universității din București, mai 2020;

https://revistacariere.ro/inspiratie/educatie/scoala-online-intre-provocare-si-schimbare/;

https://www.dascalidedicati.ro/invatarea-online-avantaje-si-dezavantaje/.

Evoluția învățământul românesc și metodele folosite

Ciobanu Olariu Ionela Monica
Liceul Tehnologic ”Mihai Novac,, Oravița

Reforma învățământului românesc a început în perioada domnitorului Alexandru Ioan Cuza care a aprobat prima Lege a Instrucțiunii Publice, ce reglementează într-o o manieră modernă, organizarea și funcționarea sistemului educațional și prin care s-a generalizat învățământul obligatoriu de patru clase, un lucru foarte rar în Europa acelor vremuri. Anii care au urmat au fost marcați de alte reforme, printre care cea a ministrului educației de la acea vreme Spiru Haret, care demarează un ambițios program reformă și modernizare în învățământ. Programul lui a implicat deschiderea de multe școli în zona rurală și practic a creat premisele învățământului superior tehnic românesc. După Marea Unire, învățământul românesc din perioada interbelică a întâmpinat extrem de multe dificultăți. În primul rând, acesta s-a lovit de sistemele diferite de învățământ din Bucovina, Transilvania și Basarabia, unde influența austriacă, ungară și rusească și-a imprimat puternic valorile culturale specifice.

Perioada de după cel de al doilea Război Mondial poate fi împărțită în trei perioade distincte, marcate de cele trei reforme ale învățământului. Prima dintre ele a fost reforma din 1948-1949, care a instalat un sistem copie a sistemului educațional din URSS, cea de-a doua a fost de reforma din 1958, care a liberalizat mai multe segmente ale sistemului de învățământ, precum și cel de-al treilea din 1972, care din nou restricționa sistemul și readucea ideologia național-stalinistă în sistemul educațional. Această reformă urma modelul schimbărilor din societatea românească. După evenimentele din 1989, sistemul de învățământ românesc a intrat într-un p roces de reorganizare care a fost atât lăudat dar și criticat. În conformitate cu Legea Educației Naționale nr. 1/2011, sistemul de educație românesc este reglementat de către Ministerul Educației Naționale și fiecare nivel de educație are propria sa formă de organizare și este subiectul legislației în vigoare.

Încа de la Revoluția română din 1989, sistemul de învățământ românesc a fost într-un continuu proces de reorganizare care a fost atât lăudat dar și criticat. În conformitate cu legea educației (adoptată în 1995), sistemul educativ românesc este reglementat de către Ministerul Educației. Fiecare nivel are propria sa formă de organizare și este subiectul legislației în vigoare. Grădinița începe de la 3 ani și participarea la grupa mare este obligatorie . Școlarizarea începe la vârsta de 7 ani (câteodată la 6 ani) și este obligatorie până în clasa a 10-a (de obicei, care corespunde cu vârsta de 16 sau 17). Învățământul primar și secundar este împărțit în 12 sau 13 clase. Învățământul superior este aliniat la spațiul european al învățământului superior. Sistemul oferă următoarele diplome: de absolvire (absolvirea școlii generale, fără examen), Bacalaureat (absolvirea liceului, după examenul de Bacalaureat), licență (Cadru de absolvirea a Universității, după un examen și / sau a tezei), Masterat (diplomă de master, după o teză și, eventual, un examen) , Doctorat (doctor, după o teză).

Primii patru ani sunt predați de către un singur profesor (învățător), pentru majoritatea elevilor. Alte cadre didactice sunt folosite numai pentru câteva discipline de specialitate (de limbi Străine, informatică, etc.). Începând cu clasa a 5-a, elevii au un alt profesor pentru fiecare materie. În plus, fiecare clasă are un profesor desemnat pentru a fi îndrumătorul clasei (diriginte). Studiile liceale sunt de patru ani, doi obligatorii (a 9-a și a 10-a), doi neobligatorii (a 11-a și a 12-a). Nu există examene între a 10-a și a 11-a ani. Sistemul național de învățământ superior este structurat pe 3 niveluri de studii universitare: studii universitare de licență, studii de
masterat și studii de doctorat.

Activitatea instructiv-educativă se desfășoară în baza unor finalități și este pusă în practică prin intermediul unui sistem de metode și procedee, apelează la o serie de mijloace tehnice de realizare, iar rezultatele sunt verificate și evaluate

prin strategii specifice. Curriculum-ul şcolar integrează toate aceste componente, dintre care o poziţie centrală revine metodelor care fac posibilă atingerea finalităţilor educaţionale.

Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre. Metodele de învăţământ pot fi definite ca modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă.

Metodele tradiţionale, expozitive ori frontale lasă impresia că nu ar mai fi în conformitate cu noile principii ale participării active şi conştiente a elevului. Acestea pot dobândi o valoare deosebită în condiţiile unui auditoriu numeros, având un nivel cultural care să-i asigure accesul la mesajul informaţional transmis raportat la unitatea de timp.

Metodologia didactică actuală este orientată către implicarea activă şi conştientă a elevilor în procesul propriei formări şi stimularea creativităţii acestora. Relaţia dinamică-deschisă constă în raporturile în schimbare ce se stabilesc între diferitele metode. Diversitatea metodelor este impusă de complexitatea procesului de învăţare, fiecare metodă trebuie să fie aleasă în funcţie de registrul căruia i se raportează. Amplificarea caracterului formativ al metodelor presupune punerea accentului pe relaţiile sociale pe care le are elevul în procesul de culturalizare şi formare a personalităţii. Reevaluarea permanentă a metodelor tradiţionale vizează adaptarea lor în funcţie de necesităţi şi raportarea lor la evoluţia ştiinţei.

Metodele didactice pot fi clasificate în:

1. Tradiţionale: expunerea didactică, conversaţia didactică, demonstraţia, lucrul cu manualul, exerciţiul;
2. Moderne: algoritmizarea, modelarea, problematizarea, instruirea programată, studiul de caz, metode de simulare(jocurile, învăţarea pe simulator), învăţarea prin descoperire.

Principala metodă de educare a gândirii în învăţământul tradiţional o constituie expunerea profesorului, care este completată cu studiul individual al elevului. Această metodă a fost criticată, susţinându-se că ea nu favorizează legătura cu practica. Lipsa de legătură cu realitatea vine de la atitudinea elevilor: ei asistă pasiv la expunere, pe care ştiu că trebuie să o repete. Cealaltă metodă tradiţională, convorbirea cu întreaga clasă, antrenează mai mult participarea elevilor, dar elevii sunt ghidaţi, nu ştiu ce se urmăreşte. Aşadar, forma clasică a învăţământului dezvoltă puţin gândirea elevilor.

Ulterior, s-au preconizat diverse moduri de organizare a învăţământului, denumite şcoli active, în care accentul cade pe studiul individual efectuat de elevi. Modul nou, activ, de organizare a învăţământului se dovedeşte superior, dar solicită mult timp. Odată cu descongestionarea programelor şcolare în cadrul reformei învăţământului, se va începe şi activizarea predării în şcoala românească.

Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în opoziţie cu metodele tradiţionale de învăţare. Educaţia pentru participare îi ajută pe elevi să-şi exprime opţiunile în domeniul educaţiei, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanţi la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant activ la educaţie. În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăţa” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune.

Principalul avantaj al metodelor activ-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra lucrurilor studiate. În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităţilor cognitive de tip superior, gândirea critică. Aceasta reprezintă o gândire centrată pe testarea şi evaluarea soluţiilor posibile într-o situaţie dată, urmată de alegerea rezolvării optime pe baza argumentelor.

A gândi critic înseamnă a deţine cunoştinţe valoroase şi utile, a avea convingeri raţionale, a propune opinii personale, a accepta că ideile proprii pot fi discutate şi evaluate, a construi argumente suficiente propriilor opinii, a participa activ şi a colabora la găsirea soluţiilor. Principalele metode de dezvoltare a gândirii critice sunt:

- metoda Ciorchinelui;
- metoda Mozaic;
- metoda Cubul;
- metoda Turul Galeriei;
- metoda 6/3/5;
- metoda Lotus;
- metoda Pălăriile gânditoare;
- metoda Frisco;
- metoda Schimbă perechea;
- metoda Explozia stelară;
- diagrama Venn;
- metoda Cauză-efect.

Pentru ca învăţarea prin cooperare să se bucure de un real succes, se impune respectarea unor reguli. Literatura de specialitate relevă faptul că, pentru ca elevii să fie dispuşi să lucreze în echipă, se impune respectarea a două condiţii: asigurarea unui climat pozitiv în clasă; formularea unor explicaţii complete şi corecte asupra sarcinii de lucru, astfel încât aceasta să fie înțeleasă de toată lumea.

Metodele de instruire și educare privesc atat modul cum se transmit și asimilează cunoștințele, cât și dezvoltarea unor calități intelectuale și morale, precum și controlul dobândirii cunoștințelor și al formării abilităților.

Rezultă, deci, că metodele servesc unor scopuri de cunoaștere (stăpanirea normelor și metodelor de gîndire), de instruire (asimilarea unor cunoștințe, priceperi, deprinderi și operații de lucru) și formative (de formare și perfecționare a trasăturilor de personalitate).

Metode clasice vs. metode moderne

Prof.înv.preşcolar Truşculoiu Mihaela
Scoala Gimnazială „Dimitrie Grecescu”

Metodele şi mijloacele didactice tradiţionale şi-au arătat de-a lungul timpului neajunsurile, lipsurile şi o eficienţă medie, chiar scăzută atunci când discutăm de performanţele şcolare absolute. Datorită condiţiilor de viaţă din perioada interbelică şi chiar comunistă numeroase unităţi şcolare s-au sprijinit pe acest mod de realizare a educaţiei şcolare , perpetuându-se în acelaşi timp într-un mod nesănătos absolutismul didactic de cele mai multe ori 35 proclamat şi întruchipat de cadre didactice slab pregătite, dar existând şi numeroşi profesori deosebit de pregătiţi care prin virtutea evenimentelor au adoptat un stil autoritar având la bază exemplul propriu. Observăm astfel că într-un mod de netăgăduit relaţia dintre profesor şi elev este o relaţie a tipului de învăţământ pus în discuţie, deşi se cunosc ataşamente şi afectivităţi deosebite , relaţii de prietenie impresionante elev-profesor încă din antichitate sau Evul Mediu. Cu un rol deosebit în dezvoltarea ctive t sau de grup , după cum remarca şi André de Peretti, învăţarea are ca rol deosebit relaţia dintre elevi şi profesori şi lumea exterioară (Andre de Peretti, pag.45, 1996).

Rigorismul învăţământului românesc, tradiţional, bazat în forma lui cea mai extremă pe climatul glacial al relaţiei profesor – elev, pe stilul autoritar promovat de cadrul didactic, pe prezentarea neînsufleţită sau unilateral a faptelor , fără existenţa unui dialog real profesor –elev sau a pluralismului opiniilor, deasemenea printr-o evaluare scrisă sau orală rigidă fără ajustări sau compromisuri a fost în măsură într-un mod neaşteptat , am spune , să aducă succese importante pe calea achiziţiilor şi cunoştinţelor elevilor, făcând cunoscută şcoala românească în epoca interbelică şi comunistă în întreaga lume. Ar fi interesant de studiat sau de analizat efectul acestei strategii în plan didactic ştiut fiind faptul că în acele timpuri societatea era „tributară” domeniului autoritar fără de care până în zilele noastre fiecare stat se simte ameninţat. Răceala prezentării faptelor sau încorsetarea exprimării şi creativităţii juvenile sau adolescentine este antiteză însă majorităţii indicaţiilor şi opiniilor de top ale pedagogilor zilelor noastre. Rămân însă indispensabile o parte a acestor metode clasice sau tradiţionale prin profunda lor aplicabilitate practică şi prin rezultatele oferite. Din acest punct de vedere putem admite necesitatea unei coexistenţe sau coabitări a metodelor şi mijloacelor clasice,tradiţionale cu cele ctive. Constatându-se acest fapt numeroase lucrări din străinătate şi din România scot în evidenţă diferitele roluri ale acestei importante manifestări didactice, a acestei inflorescenţe metodologice. Metodele tradiţionale, clasice sunt acceptate unanim ca fiind cele cu un pronunţat caracter oral ca şi: povestirea, explicaţia şi prelegerea şcolară, lucrul cu manualul, exerciţiul. Ele pot să apară în formă „pură”, dar recent se împleteşte cu alte metode mai moderne ca şi conversaţia sau demonstraţia în funcţie de contextul în care este utilizată. (Cucoş, C., pag. 348, 2009) ”Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se oarecum în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare”.

Educaţia pentru participare şi democraţie face parte din gama noilor educaţii, care reprezintă cel mai pertinent şi mai elocvent răspuns al sistemelor educative la imperativele generate de problematica lumii contemporane. Prin participare, elevii îşi pot exprima opţiunile în domeniul educaţiei, culturii, timpului liber, pot ctive coparticipanţi la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant ctive la educaţie. În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului creativ înseamnă pasul deosebit de la „a învăţa” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune. Avantaj al metodelor active-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra fenomenelor studiate. În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităţilor cognitive de tip superior,

gândirea ctive. Aceasta reprezintă o gândire centrată pe testarea şi evaluarea soluţiilor posibile într-o situaţie dată, urmată de alegerea rezolvării optime pe baza argumentelor.

A gândi critic înseamnă a deţine cunoştinţe valoroase şi utile, a avea convingeri raţionale, a propune opinii personale, a accepta că ideile proprii pot fi discutate şi evaluate, a nu fi suficiente propriilor opinii, a participa activ şi a colabora la găsirea soluţiilor. Principalele metode de dezvoltare a gândirii critice sunt: Gândiţi, lucraţi în echipă, comunicaţi; Termeni-cheie iniţiali; Ştiu-vreau să ştiu-am învăţat; metoda Sinelg; metoda Mozaic; Cubul; Turul Galeriei; Elaborarea unui referat/eseu; Brainstormingul, Jurnalul în trei părţi; Tehnica predicţiei; Învăţarea în grupuri mici; Turneul între echipe; Linia valorilor, Metoda Philips 6-6 etc.

BIBLIOGRAFIE :

1. De Peretti, A. (1996). *Educaţia în schimbare.* Iaşi: Editura Spiru Haret

2. Cergit, I. (2006). *Metode de invatamant. Ed. a IV a.* Iaşi: Editura Polirom

3. Ionescu, M. (2003). *Instrucţie şi educaţie. Paradigme, strategii, orientări, modele.* Cluj-Napoca: Garamond SRL

4 .Maciuc, I. (2007). *Clasic si modern în pedagogia actuală. Tratat***.** Craiova: Editura Sitech

METODE MODERNE UTILIZATE LA ORELE DE COMUNICARE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Prof.înv.primar: Pețenchia Maria Cristina

Școala Gimnazială Săcălaz/Structura Beregsău Mare

În ultimii ani, strategiile didactice moderne utilizate în învățământul românesc au luat amploare, ele primând uneori în fața metodelor tradiționale. Metodele, procedeele și mijloacele didactice moderne, activ-participative, interactive asigură eficiența modalităților de realizare a activităților instructiv-educative, procesul de învățământ fiind de o calitate superioară. Aceste strategii vizează elevul, plasându-l în mijlocul acțiunii, de asemenea, le dezvoltă copiilor gândirea critică, gândirea logică, îi ghidează spre a emite singuri judecăți de valoare, spre a descoperi singuri anumite fenomene, fapte, întâmplări, experiențe noi pe baza experiențelor personale, să descopere noi valențe morale, sociale, cultural-artistice.

Metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă”

Metoda reprezintă o modalitate de atingere a anumitor obiective instructiv-educative dinainte stabilite.

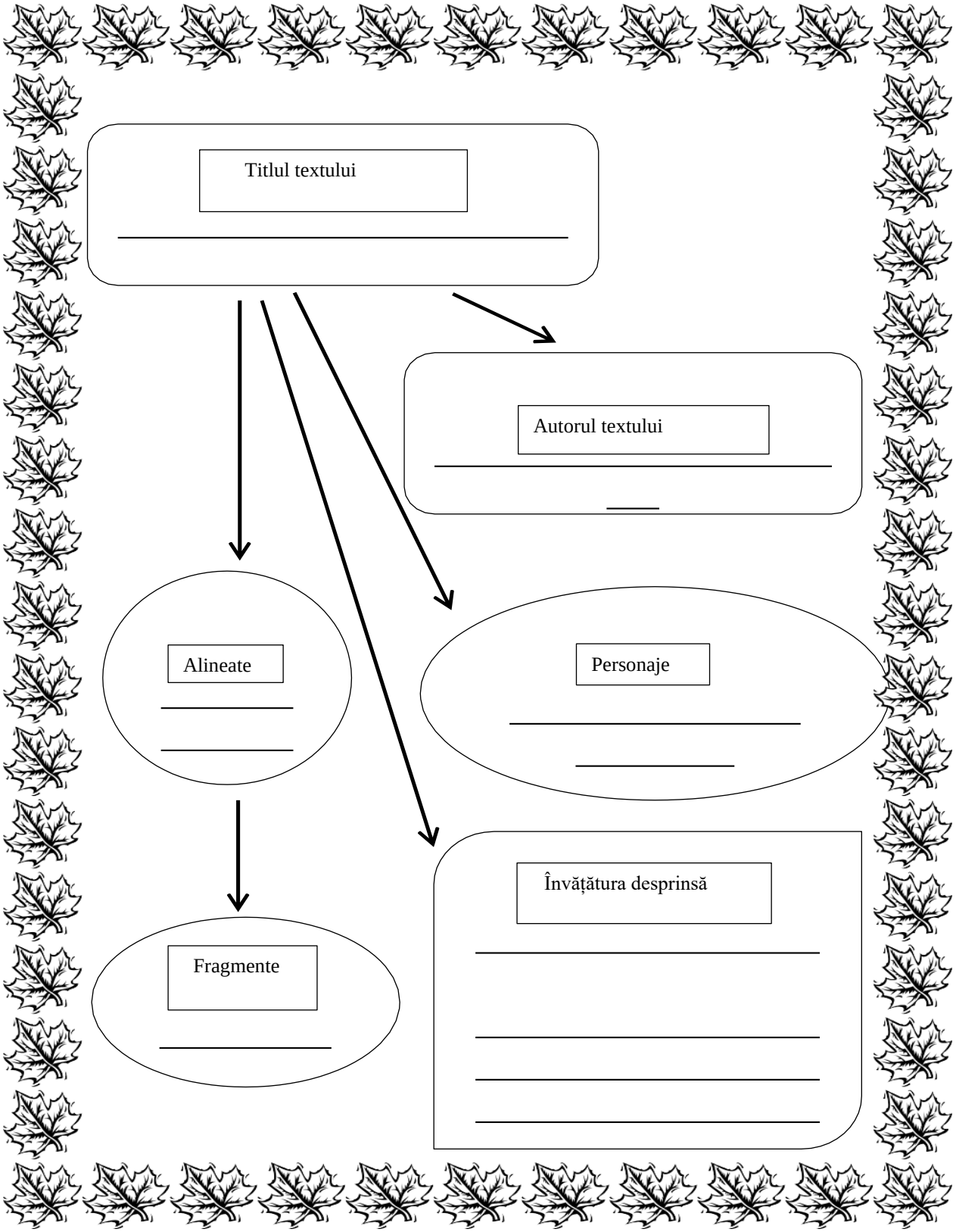
Astfel, pentru dezvoltarea gândirii critice și a raționamentului logic al elevilor dascălul trebuie să asigure un demers didactic adecvat învățării active și interactive utilizând metode, procedee și tehnici de învățare eficiente. Fără a exclude, evident, strategiile tradiționale, învățătorul trebuie să folosească și strategii didactice moderne care mențin interesul elevilor, determină apariția unei atmosfere propice de învățare și astfel, vor ridica actul educațional la nivelul impus de idealul educațional în România, precum și de cerințele societății.

Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant activ la educaţie. În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăţa” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune. Principalul avantaj al metodelor activ-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra fenomenelor studiate. În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităţilor cognitive de tip superior, gândirea critică.

Din multitudinea metodelor moderne propunem o sinteză a câtorva. În cele ce urmează vom pune accentul pe câteva dintre aceste metode pe care le-am utilizat în cadrul orelor de comunicare în limba română.

1. HARTA TEXTULUI

Este metoda prin care elevii învaţă să descopere şi să prezinte elementele constructive ale unui text. Se poate lucra individual sau pe grupe, harta contribuind din plin la dezvoltarea capacităţii elevilor de a decoda un text.

CVINTETUL

Reprezintă instrumentul de sintetizare a informațiilor, de evaluare a înțelegerii și creativității elevilor și mijlocul de exprimare a creativității lor.

Este o poezie de 5 versuri care se elaborează individual, în perechi sau în grup și respectă următoarele repere :

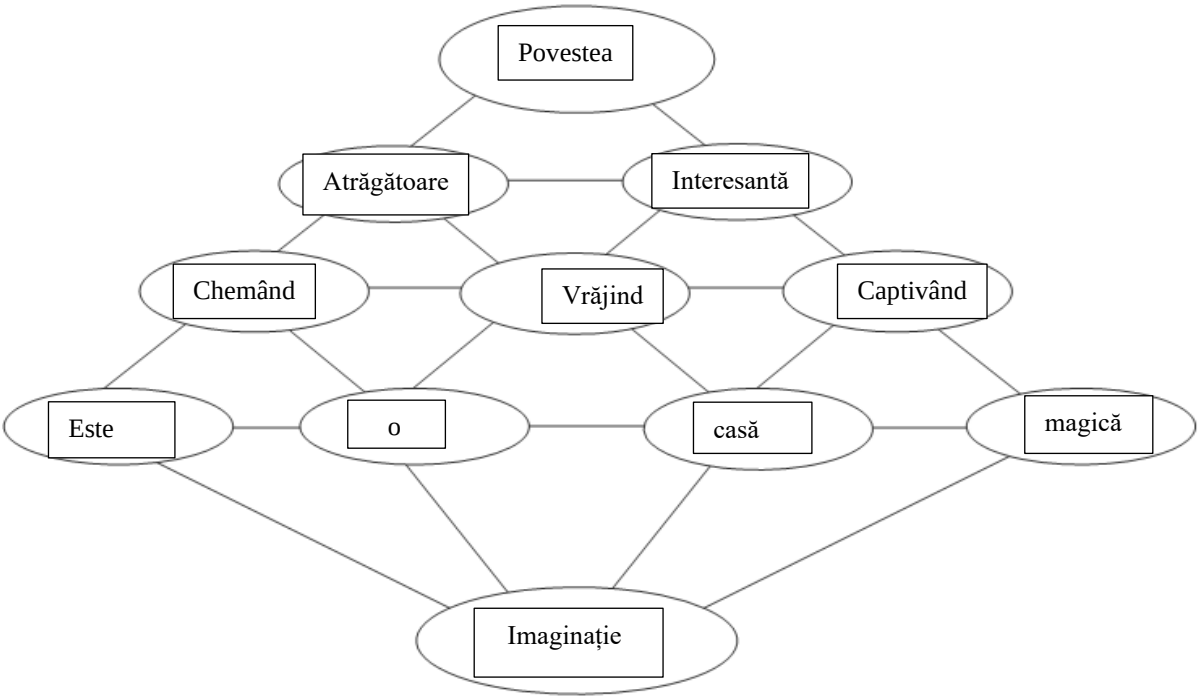
- titlul (un singur cuvânt – substantiv);

- descriere (2 cuvinte – adjective);
- acțiune (3 cuvinte – verbe);
- sentimente, păreri(4 cuvinte – enunț);
- esența subiectului (un cuvânt cheie);

Cvintetul este unul dintre cele mai rapide și mai eficiente mijloace de sinteză și rezumare a informațiilor și noțiunilor.

POVESTEA

de Nichita Stănescu

Metodele constituie elementul esenţial al strategiei didactice, reprezentând latura executorie de punere în acţiune a întregului ansamblu al procesului de învăţământ. Metodele de învăţământ bine alese și aplicate duc la realizarea obiectivelor informaţionale și formative ale lecţiei.

În concluzie, utilizarea metodelor interactive de predare-învăţare în activitatea didactică contribuie la îmbunătăţirea calităţii procesului instructiv-educativ, având un caracter activ- participativ şi o reală valoare activ-formativă asupra personalităţii elevului.

Bibliografie:

I. Cerghit, *Metode de învăţământ*, EDP, Bucureşti, 2005;

M. Ionescu, V. Chiș, Strategii de predare-învăţare, București, 1992;

I. Scheau, *Gândirea critică-metode active de predare-învăţare*, Ed. Dacia, Cluj Napoca, 2004.

Metode moderne folosite în învățământul românesc

Prof. Înv. Primar: Sabău Maria Cristina
Școala Gimnazială Săcălaz/Structura Beregsău Mare

Bunul mers al procesului de învăţământ şi rezultatele obţinute depind de metodele utilizate. Marii pedagogi au evidenţiat faptul că folosindu-se metode diferite se obţin diferenţe esenţiale în pregătirea elevilor, că însuşirea unor noi cunoştinţe sau comportamente se poate realiza mai uşor sau mai greu, în funcţie de metodele utilizate.

Metodele sunt instrumente importante aflate la dispoziţia profesorului, de a căror cunoştinţe şi utilizare depinde eficienţa muncii educative. Profesorul, cunoscând varietatea metodelor, particularităţile elevilor cu care lucrează, obiectivele pe care trebuie să le atingă, trebuie să acţioneze pentru a-şi valorifica pe deplin personalitatea, devenind el însuşi un creator în materie articulare a strategiilor, metodelor şi procedeelor didactice. Metodele de învăţământ reprezintă căile folosite în şcoala de către profesor în a-i sprijini pe elevi să descopere viaţa, natura, lumea, lucrurile, ştiinţa. Ele sunt totodată mijloace prin care se formează şi se dezvoltă priceperile, deprinderile şi capacităţile elevilor de a acţiona asupra naturii, de a folosi roadele cunoaşterii transformând exteriorul în facilităţi interioare,formându-şi caracterul şi dezvoltându-şi personalitatea.

Prin ***"metodă de învăţământ"*** se înţelege, aşadar, o modalitate comună de acţiune a cadrului didactic şi a elevilor în vederea realizării obiectivelor pedagogice. Cu alte cuvinte, metoda reprezintă „un mod de a proceda care tinde să plaseze elevul într-o situaţie de învăţare, mai mult sau mai puţin dirijată”.Sub raportul structurării, metoda este un ansamblu organizat de operaţii, de procedee.

Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare.

Din multitudinea metodelor moderne propunem o sinteză a câtorva. În cele ce urmează vom pune accentul pe câteva dintre aceste metode.

1. Metoda cadranelor

Este o modalitate de rezumare şi sintetizare a unui conţinut informaţional prin particiaprea şi implicarea elevilor în înţelegerea lui adecvată. Această metodă poate fi folosită în etapa de reflecţie.

Metoda cadranelor presupune trasarea a două axe perpendiculare, operaţiune în urma căreia rezultă patru cadrane.

Elevii audiază o prelegere , o povestire sau citesc un text , apoi sunt solicitaţi să noteze anumite aspect, ca de exemplu :

după Otilia Cazimir

I 1. Precizează titlul şi autorul textului ..... _____ _____ .... _____ _____ ..... 2. Scrie numele adevărat al fetiței. ..... _____ _____	II 1.Desparte în silabe următoarele cuvinte: * pupitru - _____ * izbutesc-_____ * stăruie - _____ 2. Alcătuieşte o propoziţie cu unul din cuvintele de mai sus: ..... _____ _____ .....
III 1. Transcrie ultimul alineat al textului. ..... _____ _____	IV 1. Desenează chipul fetiței.

Prin această tehnică se urmăreşte implicarea elevilor în realizarea unei înţelegeri cât mai adecvate a unui conţinut informaţional şi pentru exprimarea unor puncte de vedere, personajele referitoare la tema, subiectul puse în discuţie.

2. Știu/ Vreau să știu/ Am învățat

Elevilor li se cere să inventarieze procedând individual, prin discuţii în perechi sau în grup ideile pe care consideră că le deţin cu privire la subiectul ce va urma. Aceste idei sunt notate în rubrica „Știu„. Totodată se notează şi ideile despre care au îndoieli sau ceea ce ar dori să ştie în legătură cu tema respectivă. Aceste idei sunt grupate în rubrica “Vreau să ştiu”. Urmează, apoi studierea unui text, realizarea unei investigaţii sau dobândirea unor cunoştinţe referitoare la acel subiect. Prin metode şi tehnici adecvate, elevii învaţă noile cunoştinţe, iar în faza de realizare a sensului, ei inventariază noile idei asimilate pe care le notează în rubrica “Am învăţat”

Cioc! Cioc! Cioc!

de Emil Gîrleanu

ȘTIU (ce cred că știu?)	VREAU SĂ ȘTIU (ce vreau să știu?)	AM ÎNVĂȚAT (ce am învățat?)
Veverița își pregătește culcușul;	Cum se pregătesc animalele toamna pentru iarnă?	Animalele se pregătesc pentru iarnă astfel: își caută un loc pentru amenajarea culcușului (scorbură, vizuină, bârlog în funcție de animal), își adună provizii;
Ea își adună provizii pentru iarnă;	Ce fac ele iarna?	Iarna, unele dintre animale hibernează. Altele se hrănesc cu rezervele adunate toamna sau cu ce mai găsesc în timpul iernii.
Ciocănitoarea nu își face provizii pentru iarnă, ci fură din proviziile altora.	Cu ce se hrănește ciocănitoarea?	Ciocănitoarea se hrănește în general cu omizi sau insecte care sunt dăunătoare pomilor sau copacilor. De aceea ea este denumită “doctorul pădurii”.

Metodele prezentate stimulează gândirea şi creativitatea, îi determină pe elevi să caute şi să dezvolte soluţii pentru diferite probleme, să facă reflecţii critice şi judecăţi de valoare, să compare şi să analizeze situaţii date.

Din toate cele menţionate rezultă faptul că profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de educaţie permanentă.

Bibliografie:

M. Ionescu, Vasile Chiş, Strategii de predare-învăţare, București, 1992;
E. Mîndru, Areta Niculae, Lucica Borbeli, Strategii didactice interactive, Editura Didactica Publishing House, 2010;
M. Pintilie, Metode moderne de învăţare-evaluare, Cluj-Napoca, 2002.

Învățământul românesc de la tradițional la modern

Educatoare Luncașu Simona
Școala Gimnazială nr.11/
Grădinița cu P.N.”Floare de colț” Botoșani

Într-o lume aflată în permanentă transformare, modernizarea învăţământului prin utilizarea metodelor noi de învăţare-evaluare a unor strategii moderne, care permit reasamblări, reajustări şi adaptări la disciplinele de învăţământ, depinde în ultimă instanţă de cunoaşterea, de înţelegerea şi de abilitatea de a le folosi. Prin adaptarea vechilor valori la noile cerinţe ale societăţii, cadrul didactic “nu este un simplu executant al unor prescripţii sau reţete, ci devine factor activ al procesului de învăţământ, învaţă cu cei pe care îi învaţă, având rol de coordonator şi catalizator al educaţiei şi instrucţiei” (Romita Jucu).Profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de integrare socioprofesională şi educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un învăţământ de calitate. Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura esenţial înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar

Învățământul tradițional, în cea mai mare parte, este centrat pe cadrul didactic și pe materia de învățat și se desfășoară după un scenariu oarecum clasic: cadrul didactic predă, elevul ascultă. Acest tip de învățământ pleacă de la ipoteza că nevoile și interesele sunt aceleași pentru toți elevii, iar aceștia, fiind de aceeași vârstă, pleacă de la același nivel iar noile cunoștințe sunt procesate la fel. În consecință, profesorul, în raport cu programa școlară, selectează informațiile care par importante și esențiale, expune materialul nou, respectă legea conținutului, oferă exemple, adresează întrebări prin care se verifică dacă noile cunoștințe au fost înțelese. Elevii sunt atenți, lucrează mai mult sau mai puțin individual, memorează și redau informațiile transmise de către profesor. Evaluările sunt tot de tip clasic, prin probe orale și scrise.În câteva cuvinte – profesorul este actorul principal, cu cele mai multe sarcini, cu cele mai mari responsabilități, elevului nerevenindu-i decât sarcina de a memora și de a reproduce materialul de învățat.

Învățământul modern, centrat pe cel ce învață, are o serie de particularități care-l face să fie diferit față de învățământul tradițional. Iată câteva dintre acestea:curriculum și învățarea pot fi individualizate la maximum;selecția conținuturilor poate fi realizată în funcție de posibilitățile, interesele și nevoile elevilor;elevii progresează în ritm propriu și este încurajată învățarea independentă;se încurajează inițiativa, elevii sunt activi pe domeniul lor de interes; este promovată învățarea semidirijată;elevului i se oferă maximum de ocazii pentru a-și construi cunoașterea, atât în cadrul instituției școlare cât și în afara acesteia prin acțiuni extrașcolare;orice experiență nouă de învățare este corelată cu precedentele;cadrul didactic este partener în învățare, elevul fiind implicat activ în procesul de predare și evaluare;munca se realizează în grupuri mici sau individual; profesorul diagnostichează dificultățile elevului și îl orientează fără a-l contrazice, astfel contribuindu-se și la conturarea personalității elevului;profesorul este întâi educator și apoi sursă de informații;actualitatea și problemele vieții intră în instituția de învățământ, școala fiind în posibilitatea de a alege anumite specializări în care se preconizează dezvoltarea economică;se promovează învățarea permanentă, elevul fiind învățat cum să învețe, să se adapteze la noile cerințe impuse de piața forței de muncă; relația elevilor cu cadrele didactice este una democratic; în funcție de nivelul de vârstă, de nivelul de experiență și de pregătire, elevii participă la formularea cerințelor, la respectarea și la aplicarea lor; spațiul, mobilierul, echipamentele sunt utilizate în mod flexibil; evaluarea este formativă pe baza probelor de evaluare criterială, obiectul evaluării fiind procesele cognitive, în defavoarea produselor învățării; se stimulează autoreflecția, autoevaluarea, autoreglarea comportamentului de învățare.

Dacă analizăm comparativ cele două sisteme de învățământ (modern și tradițional) și le suprapunem peste actualul sistem de învățământ; vom observa că acesta din urmă este de fapt o îmbinare a celor două sisteme: profesorul rămâne în continuare un transmițător de cunoștințe, însă încercă să imprime elevilor învățarea semidirijată, elevii sunt conștienți că învățarea permanentă nu este doar un concept, însă așteaptă să fie constrânși să învețe, elevii doresc o comportare democratică din partea profesorului însă atunci când sunt lăsați să-și aleagă o variantă de învățare sau sunt orientați spre autoreflecție nu cooperează, am putea spune că și profesorului și elevului îi sunt convenabile aceste situații: unul vorbește, iar celălalt doar ascultă.

Teoretic, nu ar trebui să existe nicio luptă și niciun dubiu în echilibrarea acestei balanțe. În vederea dezvoltării gândirii critice și autonome pentru elevi, trebuie să utilizăm, cu precădere unele strategii activ-participative, creative. Acestea nu trebuie rupte de cele tradiționale deoarece marchează un nivel superior în spirala modernizării strategiilor didactice însă nici metodele tradiționale nu trebuie îndepărtate atât timp cât încă nu pot fi înlocuite cu altceva.

Ancorarea şcolii româneşti în secolul XXI presupune în mod obligatoriu utilizarea unor astfel de metode moderne. Nu este cazul să absolutizăm utilizarea acestor metode în detrimentul celor clasice. Un adevărat profesionist în predare (indiferent de disciplină) va trebui să ştie să adapteze demersul didactic. Sunt lecţii care în mod cert produc performanţe şcolare superioare numai cu ajutorul metodelor moderne, dar sunt şi lecţii în care prezenţa acestora nu este obligatorie.

Bibliografie:

- Cojocariu,V., , 2006, Secrete metodice în didactica preşcolară, vol. 2, Editura C.C.D., Bacău.
-Erich Geissler, 1977, Mijloace de educaţie, Bucuresti, Editura Didactică şi Pedagogică.

E simplu.....

Prof. Anca Căldăruș
Școala Gimnazială Nr.1 Suceava

MOTTO: „ Dacă vrei să fii fericit, fii!”

Lev Tolstoi

Într-o lume în care ascultarea e o artă, să asculți dorințele copiilor și să reușești să le îndeplinești poate fi considerat a fi imposibil.

Cum poți să faci acest lucru?

Simplu…… Privește-l pe fiecare copil ca și cum ar fi propriul copil, ,,suflecă-ți mânecile” și apucă-te de treabă, crede cu ardoare în tine, fii pozitiv, zâmbește și dorința se va îndeplini.

În fiecare zi poți să creezi ceva magic dacă reușești să găsești sursa de fericire din jurul tău.

Fericirea ține de **puterea atitudinii** care constă în a căuta partea pozitivă în orice lucru chiar și în acele situații dificile sau tragice. Atitudinea noastră față de viață este cea care ne deschide ușa către pozitiv și, în acest fel, către fericire. Evident, nu va fi întotdeauna ușor să găsim ceva pozitiv, dar cu răbdare vom găsi.

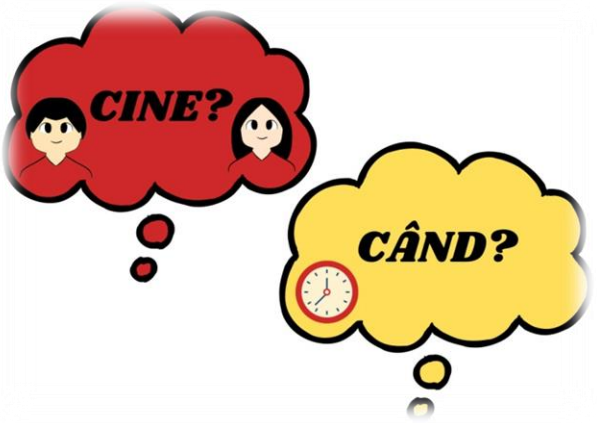
Fericirea nu este în ani, luni, săptămâni sau chiar zile. Ea poate fi găsită doar în moment- **puterea momentului prezent**.

Ne irosim darul zilei de azi, gândindu-ne iar și iar la ce s-a întâmplat sau la ce s-ar putea întâmpla, și nu observăm că prezentul este singurul lucru care contează cu adevărat.

Fericirea în viață ține de pactul pe care îl închei cu **tine .** Convingerile pe care le avem despre cine suntem ne definesc viața. Dacă avem convingerea că fiecare persoană e specială și mai adăugăm în viață un pic de umor, un gram de iertare, o picătură de altruism și credință atunci în mod sigur ne vom plimba la braț cu fericirea.

Mulți oameni au o idee greșită despre ce este fericirea. Fericirea nu se obține prin mulțumire, ci prin fidelitate față de un scop. Asta pentru că vorbește despre motivul pentru care trăiești, despre ceea ce te face să te trezești în fiecare dimineață cu spirit și entuziasm. Dorința de a ne atinge **obiectivele** este cea care dă sens vieții. Este adevărat că putem trăi fără ele, dar pentru a trăi cu adevărat și a fi fericiți, trebuie să avem un scop în viața noastră.

Clasa a III-a B

ȘCOALA GIMNAZIALĂ

NR.1

SUCEAVA

Prof. Anca Căldăruș

În fiecare zi din anul școlar 2022-2023, la orice activitate școlară și extrașcolară indiferent de starea vremii ne-am propus să fim fericiți.

Secretul constă în implicare și în dorința de a ne simți bine toți. Jocurile care ne destind alternează cu munca serioasă care cere implicare maximă.

De exemplu, ora de matematică nu e îndrăgită de toți , dar faptul că după fiecare exercițiu rezolvat ,clinchetul clopoțelului ne face să ne schimbăm locurile, ora de matematică a devenit o plăcere.

Reușim pentru că am înțeles cât e de important să fim o echipă .

Suntem un număr de 34 de elevi isteți și veseli.

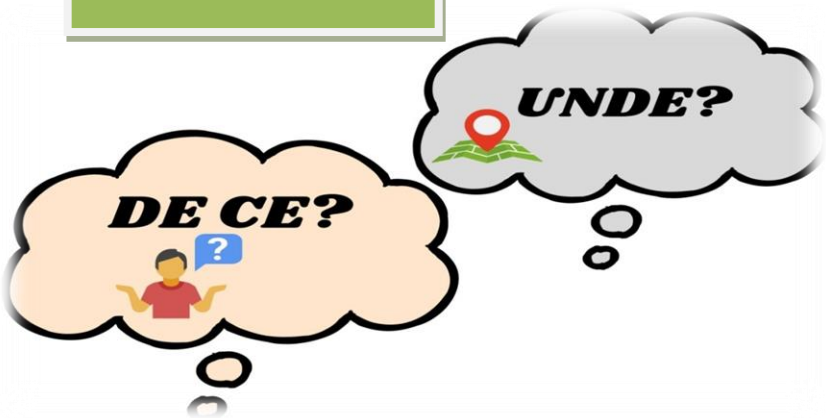
La limba și literatura română citirea unui text a devenit mai interesantă atunci când acesta a apărut în urma scanării unui cod QR.

Reușim pentru că suntem interesați de viitor .

Activitate de antreprenoriat- ,,Magazinul de jucării”

E-learning - o alternativă la metodele de învățământ tradiţionale

Autor: Prof. Micluţa Violeta Maria,
Liceul Tehnologic Ion I. C. Brătianu, Timişoara

Anul 2020 rămâne în istoria învăţământului drept anul care a marcat o profundă schimbare în activitatea didactică din toată țara și din întreaga lume. Pandemia Covid și măsurile care au fost luate prin decretarea stării de urgență ne-au pus într-o situţie nouă şi ne-au obligat, pe noi profesorii, să găsim modalități diferite, uneori inedite, de a acționa pentru a ne îndeplini nobila misiune de a educa tinerii.

O presiunea majoră asupra sistemului de învăţământ a venit din partea întregii societăţii şi a constat în utilizarea în exclusivitate a mijloacelor de comunicare prin Internet, prin platforme educaționale, pentru a face educație. O serie de piedici obiective: lipsa de echipamente și instrumente specifice învățământului on-line (laptopuri, calculatoare, tablete sau smart –phone-uri), semnal slab sau inexistent al Internetului, slaba pregătire a cadrelor didactice în domeniul IT, dar şi o serie de piedici subiective (participarea pasivă a elevilor la lecţii, atractivitate scazută a conţinuturilor, comoditate) au stat la început în calea desfășurării în condiţii optime a procesului instructiv-educativ..

În aceste condiţii, *E-learning* a devenit o alternativă viabilă la metodele de învățământ tradiţionale, astfel că a fost adoptată de către mai toate unităţile de învăţământ, datorită posibilității continuării instruirii, în condiţii de pandemie.

În acest context și datorită noilor tehnologii au apărut concepte noi precum: mediul virtual educațional, învățământ la distanță, clasa virtuală, clasa digitală și biblioteci virtuale. Instruirea Asistată de Calculator nu mai este vis îndepărtat, ci reprezintă noua eră în educație. Adaptarea și accesarea rapidă a noile resurse educaţionale online este un avantaj deloc de neglijat în zilele noastre. Diversificarea strategiilor didactice și interacţiunea elevului cu calculatorul a permis accesul acestora la numeroase informaţii complexe, variate, ample, organizate logic și prezentate în variate modalităţi de vizualizare.

Un sistem e-learning este conceput dintr-o experiență planificată și organizată de predare-învăţare, de către o instituţie care pune la dispoziție resurse educaţionale ce sunt stocate pe diferite medii electronice, ordonate logic și secvențial, accesibile și adaptate elevilor într-o variantă proprie, fără ca aceștia să fie obligați să participe la activitățile sincrone ale grupului. Sarcina principală a educației și a formării de competențe bazată pe noile tehnologii, nu este aceea de a substitui tipurile de formare tradiţionale, ci de a le îmbunătății și activiza cu scopul creșterii randamentului acestora și a celui școlar.

Aplicaţiile Google au reprezentat alternativa gratuită și utilă pentru profesori. Acestea au oferit variante mai bune, uşoare, atractive dar și rapide pentru experienţa în descoperirea informaţiilor pe Internet. Google G-Suite for Education și platforma aferentă, Google Classroom au permis accesul la o suită de aplicaţii, de care profesorii au beneficiat în desfășurarea și organizarea instruirii, cu ajutorul unor instrumente variate și puternice.

Platforma pusă la dispoziția școlilor din toată țara, de către Google, „G Suite For Education” reprezintă o înlănțuire de instrumente și aplicații de bună calitate pentru desfășurarea procesului educaţional care oferă opţiuni multiple și diversificate de predare-învăţare-evaluare. Platforma a fost creată atât pentru uzul profesorilor cât și al elevilor dând astfel șansa actorilor educaţionali (elevi și profesori) să descopere și să inoveze împreună. Profesorii au putut astfel realiza diverse situaţii de învăţare și elevii au cooperat, au oferit soluții la diferitele probleme, au gândit critic, au lucrat și colaborat în grup. Platforma „G Suite For Education” a facilitat creșterea modalităților de colaborare, de comunicare, de dinamizare a creativității și gândirii critice, prin sprijinirea în dobândirea obiectivelor de învăţare planificate la fiecare lecție, pentru elevi.

Platforma Google G- Suite for Education integrează și două aplicații extrem de importante: Google Classroom, Google Meet.

Avantajele platformei „G Suite For Education”:

- ❖ Reprezentări intuitive, ușor de utilizat la clasa virtuală;
- ❖ Asigură o cale spre metode de învăţare noi;
- ❖ Conferă economie de energie și de timp;
- ❖ Realizează o bună colaborare între profesor – elev și chiar elev-elev, iar comunicarea are loc în timp real;
- ❖ Elevii utilizează simultan informațiile și documentele care sunt salvate automat, de asemenea, elevii lucrează împreună, în echipe sau perechi;
- ❖ Feedback-ul pentru elevi este asigurat imediat, prin comentariile inserate de către profesor, în documentele rezolvate de elevi, prin aplicațiile Google: documente, prezentări sau foi de calcul;
- ❖ Modificările făcute documentelor sunt arhivate într-un jurnal, care conține toate acţiunile pentru a vizualiza și evalua contribuţia elevilor la munca în grup sau pe echipe.

Google Classroom este un instrument de colaborare pentru actorii educaţionali prin care se facilitează organizarea şi eficientizarea activităţilor didactice. Cu numai câteva click-uri se crează o clasă, se adaugă elevii, se crează teme sau anunţuri. Se observă cine a terminat tema şi cine mai are de lucru iar elevii primesc note. Se poate oferi feedback elevilor şi se pot vizualiza întrebările și/sau comentariile referitoare la teme.

În aceste condiţii, pentru buna desfăşurare a procesului de învăţământ am creat resurse educaționale publicate on-line în format electronic, pe platforme educaționale destinate elevilor și profesorilor, ele constituind și mijloace de învățământ pentru aceștia.

Organizarea mediului educațional în educația timpurie

Profesor înv. preșcolar Isache Mioara
Grădinița cu program prelungit nr. 21 Iași

Mediul educațional constituie contextul fizic, cultural și social în care se realizează educația copilului. Sala de grupă trebuie să fie pentru copii un spațiu dorit, sigur, care să invite la joc și activitate, să le ofere posibilitatea de a se dezvolta global, într-o atmosferă deschisă, stimulatoare. Spațiul îi *„vorbește”* copilului prin ceea ce oferă ca posibilitate de acțiune și experiență.

Organizată pe zone, centre de interes, centre de activitate sau arii de stimulare, sala de grupă devine un cadru adecvat situaţiilor de învăţare şi obţinerii experienţei.

Un profesor din învățământul preșcolar care încearcă să-și îmbunătățească practicile de predare-învățare-evaluare va trebui, mai întâi, să acorde importanță modului de amenajare a spațiului și modului de construire a ambientului educațional (Vrășmaș, 2002, p.67).

Valorificarea spațiului din sala de clasă, utilizarea echipamentelor, selectarea și depozitarea materialelor didactice, planificarea zilnică a activităților desfășurate cu preșcolarii sunt doar câteva elemente ce trebuie luate în considerare în amenajarea mediului fizic dintr-o sală de clasă.

Iată care sunt caracteristicile care l-ar putea convinge pune copilul care vede prima dată sala de grupă să facă primii paşi.

- ✓ Spaţiu larg, luminos, aerisit, curat;
- ✓ Culori calde, vesele, îmbinate armonios;
- ✓ Spaţiul delimitat, dând impresia multor universuri ce aşteaptă să fie descoperite;
- ✓ Mobilier dimensionat specific vârstei preşcolare, dotat cu o varietate de materiale şi jucării la îndemână;
- ✓ Existenţa altor copii care interacţionează;
- ✓ O educatoare zâmbitoare, primitoare, prietenoasă.

La grupa **„Buburuzele”**, de la Grădiniţa P.P.21 Iaşi, spaţiul grupei a fost împărţit în două zone mari:

- ***ZONA LINIŞTITĂ*** care cuprinde trei centre: Ştiinţă şi Tennologie, În lumea cărţilor şi Artă.

Această zonă a reprezintat un cadru adecvat pentru a familiariza copiii cu activități fundamentale umane. Este vorba de activitățile de cunoaștere și comunicare, de creație și exprimare artistică, de însușire a semnelor și simbolurilor de comunicare. În această zonă, copiii au avut ocazia să-și antreneze capacitățile și competențele care să le asigure independența și construcția ascendentă a personalității: capacitatea de a lua decizii, capacitatea de a-și asuma responsabilități, aptitudini exploratorii, aptitudinile de comunicare etc.

- ***ZONA DE JOC*** cuprinde grupate în jurul unui mobilier modular mai multe centre: Joc de rol, Construcţii şi Joc de masă.

Zona de joc a reprezintat un spațiu de exersare a relațiilor sociale, tocmai pentru că aici s-au realizat activități din dorința liberă a copiilor, jocuri în care și-au exersat creativitatea, s-au exprimat relațiile sociale libere și expresive. Copiii au colaborat, au negociat, au comunicat încurajați de educatoare cu tact pentru a construi relații pozitive și eficiente. Această zonă s-a constituit într-un adevărat „laborator” al observării comportamentelor copiilor.

- ***ZONA CARE INTRĂ ÎN RAZA VIZUALĂ A COPIILOR*** este riguros compartimentată şi reprezintă o transpunere în practică a cerinţelor Curriculumului. Astfel, copiii vor putea privi de la nivelul lor:

☺ ***REGULILE GRUPEI,*** afișate sub forma unei povestioare cu personaje - animale. Copiii au învațat mai ușor regulile pentru că acestea au fost plasate într-un loc vizibil din sală. Faptul că au fost reprezentate sub formă de desene a ajutat la „citirea” lor de câte ori a fost nevoie.

☺ ***ÎNTÂLNIREA DE DIMINEAŢĂ*** care cuprinde spaţii destinate pentru: Prezenţă, Calendarul Naturii, Copilul zilei, Hărnicuţ şi Hărnicuţa;

☺ ***CENTRUL TEMATIC*** cuprinde materiale specifice temei sau proiectului tematic în derulare. Copiii au participat la amenajarea centrului tematic de fiecare dată cu materiale diverse pe care le-au adus de acasă: reviste, cărți enciclopedii, CD-uri, DVD-uri. La grupa noastră, este obiceiul ca fiecare copil să-și prezinte materialele pe care le-a adus în fața colegilor. Acest lucru le-a dat curaj să vorbească despre ei, despre preferințele lor, despre familiile lor și i-a făcut să se simtă importanți.

☺ ***HARTA EMOȚIILOR*** a ajutat copiii să învețe despre emoții, să le identifice, să le numească, să le exprime. În fiecare zi, copiii au folosit *Harta emoțiilor* împreună cu fotografia lor: fie dimineața pentru a arăta „*Cum mă simt în dimineața asta*...”, fie la sfârșitul zilei pentru a spune cum s-au simțit la grădiniță, ce le-a plăcut și ce nu le-a plăcut, fie în diverse activități și jocuri.

☺ ***EXPO BUBURUZE*** este spațiul unde copiii își expun lucrările la pictură, desen și activitate practică. Am amenajat un loc vizibil și nu foarte aglomerat și am schimbat lucrările destul de des având grijă ca fiecare copil să fie apreciat și răsplătit pentru efortul său.

Centrele de activitate reprezintă o dimensiune importantă a abordării educației timpurii centrate pe copil și sunt, în fapt, o manieră de organizare a spațiului educațional din grupă, după criteriul activităților fundamentale pe care le desfășoară copiii. Ele asigură cunoașterea realității în domeniile cele mai importante prin: știință, arte plastice, jocuri de masă, bibliotecă, construcții etc. Materialele și echipamentele cu care sunt dotate centrele de activitate trebuie să se afle la îndemâna copiilor, să fie sortate, ordonate și etichetate, organizate ca „laboratoare de lucru” pentru a oferi copiilor posibilitatea să acționeze activ cu acestea, să experimenteze, să exploreze, să descopere sensul lucrurilor și a interacțiunii dintre ele, neașteptând preluarea „de-a gata” de la adult. Astfel, copiii preiau inițiativa în construirea propriilor cunoștințe.

Centrele de activitate asigură o planificare flexibilă, eficientă, individualizată și deschisă a activităților, iar preșcolarii au posibilitatea să aleagă centrul, partenerii, sarcina de lucru, materialele și ustensilele, forma de exprimare a produsului activității. Ei își gestionează singuri timpul aflării în centru, conform interesului și ritmului de achiziție a competențelor, sunt liberi să aleagă o activitate în grupul de semeni sau să se joace de unii singuri.

În organizarea pe centre a spaţiului educativ, educatorul va asigura:

- ✓ Securitatea şi protecţia copiilor;
- ✓ Confortul prin mobilier, canapele, pernuţe;
- ✓ Existenţa unui spaţiu suficient studiului şi întâlnirii cu alţi copii;
- ✓ Existenţa unui material adecvat situaţiilor de învăţare;
- ✓ Poziţionarea adecvată a centrelor, respectând regulile specifice (centre zgomotoase, centre liniştite, centrul Nisip şi apă trebuie poziţionat lângă uşă).

Centrele de activitate reproduc în miniatură situații reale de viață, semnificative, context în care copiii exersează adevărate activități umane, accesibile vârstei lor**.**

Amenajarea spațiului fizic de la grupa *Buburuzele* m-a ajutat să observ dinamica proprie a fiecărui copil, să-i ofer posibilitatea dezvoltării armonioase. Am încercat să valorific factorii din ambientul grupei pentru ca aceștia să determine

transformarea universului social și emoțional al preșcolarilor. De asemenea, crearea unui mediu social, alături de cel fizic este la fel de importantă. Atmosfera (climatul psihosocial) în care îşi desfăşoară activitatea preşcolarul constituie un aspect hotărâtor. Climatul caracterizat prin deschidere, prin asigurarea libertăţii de afirmare şi expresie independentă, prin recunoaşterea şi aprecierea pozitivă, prin cooperare și toleranță, dar și prin încurajarea exprimării emoțiilor are un rol decisiv în dezvoltarea socială și emoțională a copiilor.

Cum ajută activitățile remediale elevii care întâmpină greutăți de învățare

Profesor pentru învătământul primar NEACȘU MARIA-RAMONA
Școala Gimnazială ”I.H.Rădulescu”, Sector 1, București

Atunci când elevii nu reușesc să învețe, nu au nevoie de „mai mult”, ci de altceva. Este, așadar, de dorit ca profesorii să fie pregătiți să acționeze pentru ca elevii care au nevoie de remediere să simtă că aparțin unei comunități școlare, să fie convinși că pot avea succes, să înțeleagă scopul pentru care învață și, nu în ultimul rând, să creadă în capacitatea lor de a reuși împreună cu colegii și profesorii lor. Este important ca elevii să fie ajutați să perceapă activitatea remedială ca oportunitate, ca șansă, nu ca o stigmatizare sau etichetare sau ca pe o încărcare suplimentară a programului. Educația remedială este parte a educației copilului care are ca obiectiv stimularea finalizării învățământului obligatoriu și îmbunătățirea ratei succesului școlar pentru copiii din grupurile dezavantajate.

Organizarea unui program de remediere are un impact semnificativ în viaţa şcolii, având ca obiectiv schimbarea atitudinii faţă de fiecare elev care poate avea la un moment dat dificultăţi de învăţare. În orele de educație remedială, copiii sunt sprijiniţi în efectuarea asistată a temelor, în activităţi de recuperare şcolară şi ameliorare a dificultăţilor în învăţare.

Programul remedial poate debuta când profesorul a identificat nivelul precar al achizițiilor elevului, în urma rezultatelor obținute la evaluarea inițială de la începutul fiecărui an școlar, a evaluărilor inițiale sau sumative ale unităților de învățare, atunci când profesorul observă că progresul în învățare ca urmare a evaluărilor formative este prea lent sau când elevul conștientizează că are nevoie de sprijin și îl solicită.

Pentru ca activitățile de educație remedială să fie eficace se urmăresc mai multe aspecte:

- diversitatea, accesibilitatea şi estetica materialului didactic prezentat;
- cadrul ambiental personalizat cu lucrările elevilor sau schimbarea locației de lucru;
- aplicarea unor strategii de învăţare prin cooperare ca metode de promovare a armoniei sociale;
- percepţia şi feed-back-ul părinţilor pe parcursul desfăşurării activităţilor de remediere.

Educația remedială este necesar de aplicat atât la nivel de grup, cât și la nivel individual. Intervenția individualizată presupune: identificarea punctelor slabe şi a celor forte; stabilirea priorităților de învăţare; alegerea celor mai adecvate metode şi strategii; înregistrarea progreselor elevului; evaluarea intervenției. Activitățile remediale, materializate în activități de învățare, trebuie să vizeze îmbunătățirea achizițiilor elevilor, în special a acelora care contribuie la formarea competențelor de bază, fundamentale pentru formarea celorlalte competențe.

Ca etape specifice în activități de educație remedială, pot fi amintite:

- Selectarea grupului țintă pentru includerea în programul de educaţie remedială, pe baza datelor statistice privind monitorizarea accesului la educație și menținerea copiilor în sistemul educațional obligatoriu;
- Studierea traseului educaţional al fiecărui beneficiar şi elaborarea fişelor psihopedagogice şi alte documente specifice.
- Realizarea evaluării iniţiale şi stabilirea nivelului de achiziţii pentru fiecare domeniu de intervenţie vizat (evaluarea abilităţilor cognitive, delimitarea precisă a gradului de remediere etc.)
- Proiectarea si realizarea programului periodic de educaţie remedială şi asistentța educațională în funcție de particularităţile şi nevoile copilului
- Întocmirea programului de remediere lunar, pe grupe de remediere

- Stabilirea priorităților de acțiune în vederea obținerii unui progres într-un domeniu vizat
- Realizarea unor programe de intervenţie personalizată pentru fiecare arie deficitară a beneficiarului
- Alegerea celor mai adecvate metode şi strategii, dar și a materialelor necesare;
- Monitorizarea evoluţiei școlare a beneficiarilor (evaluarea intervenției). Asigură feed-back-ului permanent pe parcursul desfăşurării activităţilor de remediere, atât pentru beneficiarii direcţi elevii, cât şi pentru părinţii acestora
- Proiectarea programului de intervenţie/remediere în funcţie de rezultatele furnizate de evaluare

Pentru elevii care au nevoie de un suport minimal, activitatea remedială poate fi realizată în timpul orelor de curs, prin metode didactice variate, prin sprijin acordat de profesorul-tutore sau de tutorele-coleg, prin organizarea învățării în grupe mici. Pentru cei care au decalaje mari între ceea ce știu și ceea ce se așteaptă să știe, activitățile remediale se pot desfășura în grupe mici, prin programe organizate special, continuând învățarea prin suplimentarea timpului alocat activităților de învățare prin sprijin acordat de către cadrul didactic. Grupul poate fi format din elevii aceleiași clase sau poate fi format din elevi proveniți din diferite clase, constituit special pentru activitățile de remediere. Ceea ce este necesar să fie evident, pentru toți elevii, nu numai pentru cei care necesită remediere, este faptul că aceste grupe au un caracter deschis, dinamic; elevii pot să intre în grup, în momentul în care consideră sau li se recomandă activitățile remediale și pot să părăsească grupul, în momentul în care remedierea s-a realizat.

Pentru realizarea învățării remediale, este necesar ca profesorii să depășească aspectul formal și să personalizeze proiectarea, organizarea și evaluarea învățării. Activitățile remediale își ating scopul în condițiile în care duc la învățare eficientă, al cărei rezultat să însemne sporirea motivației, transformarea analfabetismului funcțional în lectură funcțională și a disfuncțiilor proceselor gândirii în procese funcționale.

În concluzie, profesorii pot crea programe educaționale individualizate, cu sprijin intensiv de remediere pentru a ajuta elevii să-și consolideze cunoștințele de bază, la diferite discipline, să stăpânească metodele de învățare, să-și consolideze încrederea și să sporească eficacitatea învățării.

BIBLIOGRAFIE

- Cristea S., *Managementul organizaţiei şcolare*, EDP, Bucureşti, 1996;
- Joița Elena, *Management educaţional. Profesorul manager: roluri şi metodologie*, Editura Polirom, Iași, 2000;
- Neacșu, I., *Metode și tehnici de învățare eficientă. Fundamente și practici de succes*, Editura Polirom, Iași, 2015;
- Paralescu Sebastian, Işfan Ion, Gîrdu Constantin Cristinel, Elena Ion (coordonatori), *Ghid pentru educație remedială*, Editura Măiastra, Târgu Jiu, 2012;
- Șoitu, L. & all, *Strategii educaționale centrate pe elev*, Alpha MDN, Buzău, 2006;
- Tarcovnicu, Victor – *Învățământ frontal, învățământ individual, învățământ pe grupe* – EDP, București 1981.

Învățământul românesc – De la modelul tradițional la modelul inovativ

Nume: Țurcanu-Samara
Prenume: Carmen-Elena
Școală: Șc. Gim. „Spiru Haret” Oltenița, jud. Călărași

Începutul secolului XXI, dar și al mileniului III, este puternic marcat de o societate care, în ansamblul său, este fondată pe cunoaștere și informație și care ar putea fi denumită generic societate a cunoașterii. Dinamismul și dezvoltarea achizițiilor din toate domeniile cunoașterii – cultură, știință, tehnică, tehnologie, au determinat îmbogățirea substanțială a sistemului de valori al societății contemporane și o mai eficientă orientare a acestuia în consonanță cu perspectivele sale de progres. Viitorul apropiat aduce în mod inevitabil multiple schimbări de conținut în ceea ce privește filozofia și practica managerială la nivelul sistemului de învățământ românesc și al organizației școlare.

În societatea contemporană succesul se bazează pe adaptarea demersului educațional la nevoile individuale de autoinstruire ale elevilor.

Elevii care sunt acum pe băncile școlii au nevoie de o motivație mai puternică de a învăța, față de elevii din trecut. Aud mereu întrebarea: „Ce ai făcut la școală azi?”, răspunsul elevilor: „Plictiseală. Nimic nou.” Și pentru a înlătura acest „nimic nou” sistemul educațional românesc trebuie să se schimbe, să se bazeze pe modelul inovativ, pe diversificarea metodelor de predare – învățare, pe antrenarea elevului în a căuta, a afla.

Metodele de predare – asimilare pot fi clasificate în:

1. Tradiționale: expunerea didactică, conversația didactică, demonstrația, lucrul cu manualul, exercițiul.
2. Moderne: algoritmizarea, modelarea, problematizarea, instruirea programată, studiul de caz, învățarea prin descoperire.

În învățământul tradițional principala metodă de educare a gândirii o constituie expunerea profesorului, completată cu studiul individual al elevului. Această metodă, a fost criticată, deoarece ea nu favorizează legătura cu practica. Lipsa de legătură cu realitatea vine de la atitudinea elevilor: ei asistă pasiv la expunere, pe care știu că trebuie să o repete. Cealaltă metodă tradițională, convorbirea cu întreaga clasă, antrenează mai mult participarea elevilor, dar elevii sunt ghidați, nu știu ce se urmărește, deci forma clasică a învățământului dezvoltă puțin gândirea eleviilor.

În antiteză cu mișcările tradiționale se găsesc metodele moderne, inovative, activ – participative ce pun accentul pe învățarea prin cooperare. Elevii pot deveni coparticipanți în propria formare. Ei nu sunt doar un receptor de informații, ci și un participant activ la educație. Încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăța” la „a învăța să fii să devii”, adică pregătirea pentru a face față situațiilor, dobândind dorința de angajare și acțiune. Principalul anvantaj al acestor metode îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic și formarea capacității acestora de a emite opinii și aprecieri asupra fenomenelor studiate.

Așadar, inovația în învățământ constă în acceptarea, instalarea și utilizarea unor schimbări cu efecte pozitive asupra activității educaționale ulterioare. Inovațiile nu au valoare în sine si pentru sine, ci numai atunci când se pot integra și articula în contextul general al sistemului educațional.

Diferitele tipuri de inovații educaționale se bazează pe schimbarea concepției și a atitudinii cadrului didactic față de problemele care apar în realitatea educațională. De aceea se impune ca absolut necesar educarea și autoeducarea cadrelor didactice în direcția procedurii, acceptării și introducerii inovațiilor educaționale.

Din cele menționate mai sus rezultă faptul că profesorul trebuie să își schimbe concepția și metodologia instruirii și educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de educație permanentă.

Elementul cheie îl reprezintă elevul care trebuie să realizeze o serie de procese pentru a cunoaște și utiliza practic informațiile însușite. O învățare eficientă presupune înțelegerea faptelor, analizarea acestora, formularea unor idei pe baza cunoștințelor dobândite ulterior, generalizarea și abstractizarea lor. Profesorul nu mai ține o prelegere în fața elevilor, ci este mediator și îndrumător în activitatea de învățare pe care aceștia o parcurg.

În mod sigur o metodologie de succes va implica împletirea celor două metode (clasic și modern), având proporții diferite între ele în funcție de situația momentului, de colectiv și bineînțeles de obiectivele educaționale urmărite.

Bibliografie:

1. Ionescu M., „Inovație în educație și în învățământ”- Revista Învățământ Primar, nr. 2-3, ed. Miniped, 2003
2. Ionescu M., Radu I., „Didactica modernă”, ed. Dacia, Cluj - Napoca, 2001
3. Cerghit I., „Metode de învățământ”, ed. Polirom, Iași, 2006

MODERNITATE ȘI INOVAȚIE ÎN ACTUL EDUCATIV CONTEMPORAN

Prof. VOICU ELENA LOREDANA
COLEGIUL NAȚIONAL „MIHAI VITEAZUL”-PLOIEȘTI

Fără îndoială, orice copil reprezintă o poartă spre viitor, de aceea paradigma modernă educaţiei, în care accentul cade pe elev şi pe experienţele lui de învăţare, a favorizat apariţia unor investigaţii aprofundate ale problemei educabilităţii.

Dacă educaţia a început odată cu mitul, şcoala, ca sistem naţional de educaţie, s-a configurat odată cu apariţia capitalismului. Dincolo de nenumăratele schimbări care au intervenit în educaţie, relaţia profesor-elev stârneşte în permanenţă noi provocări. În timp ce şcoala modernă caută necontenit noi structuri de învăţare care să fie active şi eficiente, o importanţă deosebită o are formarea de profesori moderni, adevărate călăuze care să ghideze cu iscusinţă mintea elevului, să se adapteze la nevoile şi la interesele celui pe care-l instruieşte, cu toate că pentru mulţi profesorul reprezintă „un întârziat în modernitate care mai crede în raţiune (ca valoare a centrului), în autoritate (ca poziţie a ştiutorului) şi în responsabilitate (ca derivat din raţiune şi autoritate)”. (1, p. 37)

O educaţie modernă presupune interactivitate şi pune accent pe confruntările de idei, de aceea în relaţia profesor-elev este importantă necesitatea înţelegerii corecte a acestei problematici de către ambele părţi; de aceea, a fi profesor este, pe de o parte artă, pe de altă parte ştiinţă, profesorul fiind pus în situaţia de a-şi alege strategiile optime pentru a găsi calea spre sufletul elevului, cu înţelegere, apropiere şi răbdare.

Eficacitatea acţiunilor profesorului derivă în mare măsură şi din autoritatea pe care i-o dă statutul, dar mai ales din autoritatea şi respectul pe care profesorul le câştigă în faţa elevului, odată cu negocierea, împreună cu elevii, a normelor necesare unei bune desfăşurări a procesului instructiv-educativ: „Controlul pe care profesorul îl exercită asupra elevilor este rezultatul unui amestec subtil de putere personală şi de autoritate, derivate atât din statutul său de profesor, cât şi din sistemul de reguli care operează în şcoală şi în clasă.”(2, p. 32)

Cercetările au demonstrat că paradigma tradiţională a educaţiei, centrată pe profesor şi pe impunerea de cunoştinţe, a dus la o obtuzitate psihologică a elevilor, întrucât li se ofereau acestora informaţii ştiinţifice pe care nu le puteau valorifica în existenţa cotidiană, prin urmare, de foarte puţine ori această abordare a educaţiei a fost considerată satisfăcătoare, încercându-se o evaluare şi o reechilibrare a principiilor care stăteau la baza configurării educaţiei.

Paradigma modernă nu vizează cu prioritate volumul de cunoştinţe, ci strategiile alese de profesor şi mentalitatea acestuia în raport cu elevii. Rolul profesorului modern este de a face ca dorinţa de cunoaştere a elevului să-şi intre în drepturi, să-l motiveze, să-l convingă că este capabil de reuşită şi să nu-l împingă spre eşec prin exigenţe exagerate. De aceea, (auto)formarea profesorilor este o sarcină deosebită, fiind necesar ca profesorul să adopte în faţa elevilor o atitudine adecvată concepţiei moderne asupra procesului instructiv-educativ. Astfel, dincolo de complexul de sarcini pe care trebuie să le îndeplinească, profesorul modern trebuie să aibă vocaţie pedagogică, să aibă un simţ aparte al valorilor superioare, să-şi iubească elevii şi să posede o vastă cultură generală şi filosofică, pe lângă cea de specialitate şi psihopedagogică, să se ghideze după principiul evoluţiei şi al individualităţii copilului, întrucât „un profesor bun, cu aptitudini psihosociale conturate, are posibilitatea să vadă structurile interperceptive din grupurile educaţionale din dublă perspectivă, şi anume, atât din proprie perspectivă, în funcţie de modalităţile şi mijloacele de analiză, de evaluare personală, cât şi din perspectiva grupului, cunoscând sistemul de relaţii şi de criterii de valorizare din cadrul grupului.” (3, p. 97). De asemenea, profesorul modern trebuie să fie un actor şi un moderator, să trateze clasa ca pe o scenă a situaţiilor de învăţare. Negociind normele

şi modalităţile de evaluare cu elevii, el ţine cont de particularităţile individuale şi motivaţionale ale elevilor, pe care le valorifică în alegerea strategiei optime de predare a conţinuturilor. În acest sens, profesorul trebuie să folosească strategii interactive care să accentueze utilitatea cunoştinţelor, nu obligativitatea însuşirii lor. Este important ca profesorul să îşi arate dragostea faţă de elevii săi, să nu le pară acestora un rival, să-şi dorească să le stea alături, să manifeste interes faţă de activităţile pe care le desfăşoară împreună, devenind un colaborator al acestora, însă ,,profesorul trebuie să dovedească autoritatea de a impune şi de a întări regula respectivă. Nu trebuie fixate reguli care nu pot fi impuse sau care nu pot fi respectate de elevi, deoarece aceasta are implicaţii negative atât în ceea ce priveşte autoritatea profesorului, dar şi în ceea ce priveşte ideea de ordine şi de coerenţă.” (2, p. 82)

Printre atitudinile care facilitează comunicarea profesor-elev şi care depind în mare măsură de cadrul didactic se pot număra acceptarea pozitivă necondiţionată a elevului şi a opiniilor lui, ascultarea activă, răspunsul empatic şi dorinţa profesorului de a gestiona o situaţie de criză sau de a interveni într-o problemă pe care este în măsură să o rezolve. De asemenea, pentru o bună receptare a mesajului, profesorul trebuie să fie preocupat de captarea atenţiei, a interesului elevilor pentru ceea ce urmează să predea. Un profesor care dojeneşte mai mult decât laudă sau care nu spune nimic atunci când ar trebui să spună nu foloseşte suficient criteriile aprecierii pozitive pentru formarea şi schimbarea comportamentului elevului. Neacordând o atenţie mai mare modului de distribuţie a formelor de întărire, a aprecierii pozitive şi negative , se poate ajunge la o depreciere a personalităţii elevului, atunci când se foloseşte în mod exagerat blamarea, şi mai ales, atunci când blamarea nu păstrează un caracter limitat, ci ia forma unei deprecieri globale. Mai mult, există şi unii profesori care au o perspectivă greşită asupra autorităţii, considerând că elevii trebuie ţinuţi la distanţă; s-a dovedit însă că acest fapt nu este stimulativ pentru elevi, iar orice profesor poate atinge acel grad de apropiere formală pentru a lucra eficient cu elevii săi: „Discipolul are nevoie, în primul rând, nu de ameninţare, frică, penalizare, de conflicte externe, zgomotoase, ci de sprijin, de încurajare. De aceea, ca manager modern, prim-planul activităţii şi preocupărilor educatorului nu-l vor mai ocupa ameninţările, blamarea, subestimarea, ci preocuparea de susţinere a creşterii, a cooperării, preocuparea de a gândi, împreună cu elevii săi, la cea mai bună cale de îmbunătăţire a actului educativ, fie prin perfecţionări succesive, fie prin descoperirea altor variante.” (4, p. 173)

Unul dintre imperativele majore ale ,,noii educaţii” este ca profesorul să reuşească să găsească o cale de acces spre realitatea interioară a elevului. Pe lângă faptul că el trebuie să se documenteze în mod curent, să studieze cu perseverenţă, să ştie să valorifice informaţiile noi, să promoveze noul, el trebuie să înţeleagă cerinţele elevului, traduse în nevoi şi interese, deoarece „noua educaţie” înseamnă şi favorizarea abordărilor transdisciplinare, accentul pe comunicare, negociere şi anticipare. Cursurile de perfecţionare profesională a cadrelor didactice reprezintă pentru o parte dintre beneficiarii lor, din păcate, doar o sursă de informare, fără să considere că informaţiile sunt aplicabile, fără să se ţină cont de faptul că teoriile bazate pe comunicarea activă, pe cunoaşterea euristică, pe stimularea capacităţilor elevului de sesizare, rezolvare şi creare de probleme, pe creativitatea reactivă şi proactivă atât a elevului, cât şi a profesorului, sunt imperios necesare unui demers didactic eficient. Pe de altă parte, elevul trebuie să fie capabil să îşi construiască propriile valori de care să se folosească în viaţa de zi cu zi şi să înveţe că respectul de sine este o precondiţie pentru o învăţare cu adevărat eficientă.

Pentru a fi calificat drept un bun manager al educaţiei prin predarea şi învăţarea disciplinei sale, este necesar ca profesorul să aibă o viziune amplă asupra educaţiei şi instruirii, o înţelegere adecvată şi clară a funcţiei manageriale care îi revine şi a rolurilor ce derivă din aceasta, a punerii în aplicare în diversele situaţii educaţionale, întrucât implicarea optimă a profesorului este o atribuţie şi o condiţie fundamentală a cadrului didactic, în condiţiile în care „marea problemă a profesorului este aceea de a obţine motivaţia, de a trezi interesul elevului pentru obiectul de studiu pe care îl predă, iar acest lucru nu este uşor de realizat într-un climat educaţional vetust, care nu a stabilit racordul cu socialul.” (2, p. 8) Este

foarte util în contemporaneitate să se facă trecerea de la vechiul tip de relaţii la cele în care profesorul colaborează cu elevii săi. Principala activitate a cadrului didactic nu trebuie să fie predarea, ci angajarea elevilor în investigaţii şi lucrări independente care să-i provoace în a gândi. Expresiile ironice şi jignitoare folosite de unii profesori tulbură atitudinea elevilor faţă de profesorul lor şi îngreunează crearea unui climat favorabil activităţilor creatoare în clasă, datoria profesorului fiind de „a crea acea ambianţă care să menţină active tendinţele dezirabile ale dezvoltării copilului şi care, concomitent, le descurajează pe cele indezirabile.” (1, p. 142) Relaţiile dintre profesor şi clasă se polarizează de obicei prin sentimente de simpatie, încredere reciprocă sau, dimpotrivă ,de antipatie, neîncredere şi chiar ostilitate. Pot fi identificate şi unele cazuri când contactul spiritual dintre profesor şi elev nu poate trece de zona indiferenţei: clasa nu există pentru profesor şi nici profesorul pentru clasă. Iniţiativa trebuie să aparţină însă profesorului, care, punând accent pe legea esenţială a relaţiilor afective dintre oameni, potrivit căreia simpatia şi bunăvoinţa nasc sentimente pozitive, iar antipatia şi ostilitatea trezesc sentimente de aceeaşi calitate, trebuie să conducă aceste relaţii şi să le structureze pe colaborare.

Activitatea profesorului e circumscrisă calităţii prestaţiei didactice, la care se adaugă elaborarea logisticii didactice specifice şi activitatea ştiinţifică, toate fiind în strânsă legătură cu competenţa didactică dovedită de profesor:„A fi un cadru didactic performant înseamnă a fi o prezenţă semnificativă atât în viaţa obiectivă, cât şi în viaţa subiectivă a elevilor. În ciuda asimetriei constitutive existente în clasa de elevi-referitoare la statutul de superioritate a profesorului-, relaţia profesor-elev nu mai poate fi concepută ca o relaţie de dependenţă a elevului de profesor sau ca o relaţie de comunicare abstractă.” (5, p.109) Toate lucrările de specialitate moderne militează atât pentru creşterea rolului pe care îl au elevii în procesul privind propria lor formare, că şi pentru rolul conducător pe care îl are profesorul în activitatea educaţională. Multe dintre modificările ce au avut loc până acum nu fac decât să mărească rolul activ, de organizator şi conducător al cadrului didactic în activitatea de pregătire a tinerilor pentru munca şi viaţa. La orientarea corectă a profesorului în situaţiile concrete, elevii îl acceptă destul de repede, astfel creându-se condiţii pentru lucru creator efectiv, cât şi o bază temeinică pentru formarea unei personalităţi, care la rândul ei, va şti să asculte, va şti să înţeleagă. Astfel, rolul elevului nu este de a memora şi de a reproduce la cerere, de a îndeplini cu supunere cerinţe impuse, ci trebuie să vadă în profesor „liantul logic al întregului demers didactic şi persoana competentă să soluţioneze situaţiile de criză prin intermediul unor situaţii prompte” (5, p.92).

Din perspectiva educaţiei moderne, relaţia dintre profesor şi elevi are la bază un anumit control exercitat de profesor, un anumit tip de putere, acea capacitate de a produce efecte în comportamentul elevilor, efecte ce se pot anticipa. Puterea de recompensare are un rol evident în educaţia actuală, dar, în acelaşi timp, este important ca autoritatea profesorului să se bazeze pe o putere de referinţă (elevul să se identifice cu cel care deţine puterea), nu pe o putere de coerciţie care să anihileze interesul elevilor. Prin urmare, ameninţările şi pedepsele sunt cele mai neinspirate decizii pe care le poate lua cadrul didactic, fiind imperios necesar ca profesorul să înţeleagă că „este responsabil pentru lumea în care copilul trebuie să intre, pentru continuitatea şi integritatea acesteia. (1, p. 37). Este extrem de util ca profesorul să solicite elevii, să-i motiveze, să iniţieze activităţi care aduc cu sine experienţa contactului cu ceilalţi şi bucuria de a beneficia de sprijinul acestora, să aibă tactul pedagogic care presupune combinarea şi organizarea optimă a metodelor şi mijloacelor pentru obţinerea unor rezultate bune. Însă succesul aplicării tactului pedagogic depinde în mare măsură de cel care îl aplică, importantă fiind creativitatea profesorului, întrucât nu există reguli precise după care să se poată constitui.

Referitor la statutul profesorului în societatea contemporană, se poate spune că acesta nu este unul favorabil, întrucât în societatea actuală profesorul dispune doar de prestigiu, nu şi de venituri pe măsura muncii pe care o depune cu pasiune, a fi profesor echivalând cu a fi respectat. Există însă numeroase satisfacţii pe care profesorul le are, satisfacţii oferite de cei pe care-i instruieşte.

Bibliografie:

1. Stan, E. (2006) *Profesorul – între modernism şi postmodernism*, în *Paideia*, nr. 2 / 2006.

2. Stan, E. (2003) *Managementul clasei*, Educaţia XXI, Ed. Aramis, Bucureşti.

3. Mitrofan, N. (1988) *Aptitudinea pedagogică*, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti.

4. Albu, G. (1998) *Introducere într-o pedagogie a libertăţii. Despre libertatea copilului şi autortitatea adultului*, Ed. Polirom, Iaşi.

5. Iucu, R. (2006) *Managementul clasei de elevi. Aplicaţii pentru gestionarea situaţiilor de criză educaţională*, Ed. Polirom, Iaşi.

DE LA ÎNVĂȚĂMÂNTUL TRADIȚIONAL LA ÎNVĂȚĂMÂNTUL INOVATIV

Prof.ANIȚEI ROXANA DANIELA
LICEUL „ALEXANDRU CEL BUN” BOTOȘANI

Educația, din punct de vedere etimologic, reprezintă influențarea sistematica și conștienta a dezvoltării facultăților intelectuale, morale și fizice ale copiilor și tineretului, precum și totalitatea metodelor folosite în acest scop.

Învățământul preuniversitar este parte integrantă a învățământului național constituit ca sistem, reunind unitățile de învățământ de stat, particulare și confesionale, autorizate sau acreditate. Este organizat pe niveluri, forme de învățământ și, după caz, filiere și profiluri, asigurând condițiile necesare pentru dobândirea competențelor-cheie și pentru profesionalizarea progresivă.

Pluralismul educaţional este unul dintre atributele învățământului preuniversitar. În România funcționează școli publice sau private, în sistem de alternativă educațională (Step by Step, Waldorf, Freinet, Montessori etc.) care completează sistemul de învățământ clasic, deschizând perspective noi de abordare didactică și pedagogică a învățării.

Structura sistemul românesc de învățământ preuniversitar:

- Învățământul preșcolar: Educația timpurie (0-6 ani) este formată din nivelul antepreșcolar (0-3 ani) și nivelul preșcolar (3-6 ani), cel din urmă cuprinzând grupa mică, grupa mijlocie și grupa mare. Educația timpurie antepreșcolară se poate desfășura în creșe, grădinițe și în centre de zi, de stat sau private, după același conținut educativ și după aceleași standarde naționale. Învățământul preșcolar se desfășoară în grădinițe sau în școli, de stat sau private, care au ca secție grupe învățământ preșcolar, după același curriculum și respectând aceleași standarde naționale.
- Învățământul primar: Este prima etapă a învățământului obligatoriu și are ca obiectiv principal crearea de oportunități egale pentru toți copiii, pentru a realiza o dezvoltare cognitivă, emoțională și psihomotorie echilibrată, adaptată nevoilor individuale.Curpinde clasa pregătitoare (6 ani la data începerii anului școlar) și clasele I-IV.
- Învățământul gimnazial (sau secundar inferior): Este parte componentă a învățănântului general obligatoriu și are ca scop familiarizarea elevilor cu abordarea pluri și transdisciplinară, garantând astfel accesul la cultură prin dezvoltarea libertății de a-și spori universul spiritual pentru a accede la valorile culturii naționale și universale. Cuprinde clasele V-VIII, absolvenții dobândind diploma de absolvire și foaia matricolă, parte a portofoliului educațional.
- Învățământul liceal (sau secundar superior): Clasele IX-XII sunt centrate pe dezvoltarea și diversificarea competențelor-cheie și pe formarea competențelor specifice în funcție de filieră, profil, specializare sau calificare. Cuprinde următoarele filiere și profiluri: teoretică, cu profilurile umanist și real; filiera tehnologică, cu profilurile tehnic, servicii, resurse naturale și protecția mediului; filiera vocațională, cu profilurile militar, teologic, sportiv, artistic și pedagogic. Acestea sunt menite să ajute elevul în alegerea viitoarei cariere în funcție de afinități
- Învățământul postliceal: Se realizează prin școala postliceală și școala de maiștri. Atât școala postliceală, cât și școala de maiștri reprezintă rute specializate de pregătire, cu o durată de 1-3 ani, în funcție de complexitatea calificării.
- Învățământul profesional: Reprezintă un traseu de formare profesională inițială care se organizează

pentru calificări stabilite de Ministerul Educației Naționale în funcție de nevoile pieței muncii. Este organizat în stagii de pregătire practică cu durata de 720 de ore, organizate după finalizarea clasei a X-a de liceu și învățământ profesional, cu durata de minim 3 ani, organizat după clasa a VIII-a, ca parte a învățământului secundar superior.

Școlarizarea elevilor din învățământul preuniversitar se face preponderent în limba oficială a statului - limba română, dar și în limba maternă a elevilor aparținând minorităților naționale, în cazul comunităților etnice mari, sau în limbi de circulație internațională (de regulă, în cazul școlilor private de tip internațional).

Idealul educaţional al şcolii româneşti constă în dezvoltarea liberă, integrală şi armonioasă a individualităţii umane, în formarea personalităţii autonome şi creative.

Sistemul de învăţământ preuniversitar are caracter deschis. Elevii din învăţământul preuniversitar se pot transfera de la o unitate şcolară la alta, de la o clasă la alta, de la un profil la altul şi de la o filieră la alta, în condiţiile stabilite prin metodologia elaborată de ministerul educaţiei.

Romania este pe al III-lea loc în Europa în ceea ce privește timpul pe care copiii noștri îl petrec obligatoriu la școala: 11 ani. Cu toate acestea, suntem codași în ceea ce privește rezultatele la testele PISA, 42% dintre elevii de la noi din țară fiind analfabeți funcționali.

Specialistii în educatie arată ca numărul relativ mare de ani petrecuți la școala de către copii, într-un mod obligatoriu, cumva forțat, impus și nu opțional- ca rezultat al propriei decizii, nu face decât sa sublinieze ineficiența sistemului romanesc educațional, care se bazează mai degraba pe cantitate decât pe calitate (acumulam ani, note, examene, calificari, diplome).

Inovaţia acţionează în învăţământ la nivelul tuturor componentelor sale: structură şi organizare, conţinutul învăţământului, mediul educaţional. Evoluţia inovaţiei, rezultatele la care se ajunge depind şi de caracteristicile socioeconomice ale societăţii, şi de particularităţile sistemului de învăţământ.

De asemenea, se consideră că procesul de inovare are mai multe şanse de reuşită într-un sistem descentralizat decât într-unul centralizat şi datorită faptului că descentralizarea permite, prin transferul de responsabilităţi, implicarea directă a unei diversităţi de actori în procesul educaţional (ONG, asociaţii ale părinţilor, reprezentanţi ai mediului economic etc.), schimbarea modului de lucru, participarea directă în procesul decizional etc.

METODE ȘI TEHNICI INOVATIVE A PROCESULUI DIDACTIC

PROF.VELE CLAUDIA,
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.26, TIMIȘOARA

Metodele inovative sunt modalități moderne de stimulare a învățării sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experiențe, de cunoștințe,etc. Metodele sunt componente ale procesului de învățământ care arată o cale de acțiune pentru atingerea unor obiective. Aceste metode utilizate de preșcolari sunt clasice dar și moderne, care dacă sunt selectate corespunzător, stârnesc interesul copiilor și îl determină să învețe. Metodele au diferite funcții: funcția cognitivă, funcția formativ-educativă, funcția motivațională și funcția normativă. Metodele inovative presupun învățare prin comunicare, colaborare care produc o confruntare de idei, opinii și argumente.

Avem metodele clasice, tradiționale (conversația, observația, explicația, exercițiul) și metode noi, moderne (cubul,brainstormingul, lotus,mozaicul, bula dublă, explozia stelara).

1.Metoda cubului- presupune explorarea unui subiect, a unei situații din mai multe perspective, permițând abordarea unei teme. Această metodă vizează descrierea, comparația, asocierea, analizarea, aplicarea și argumentarea.

Grupa de preșcolari se împarte în 6 grupuri, fiecare experimentând tema din perspectiva cerinței de pe una din fețele cubului.

Atunci când vorbim despre:

-*descriere,* cei mici descriu culori,forme,mărimi,

-*analizează,* se folosesc întrebările Ce este? Din ce este făcut? Din ce se compune?

-*Compară* : Ce este asemănător?Ce este diferit?

-*Asociază*: la ce te îndeamnă să te gândești?

-*Aplică*: ce pot face cu astea? La ce poate fi folosit?

-*Argumentează*: pro sau contra și se enumeră o serie de motive care vin în sprijinul afirmației tale.

2.Brainstormingul- este o metodă de stimulare a creativității și de descoperire a unor soluții inovatoare. Atunci când vorbim despre brainstorming se expune un concept, o idee sau o problemă și fiecare își spune părerea, nu se judecă ideile celorlați. Nu se critică nici o idee, se încurajează onstrucția pe ideile altora, chiar dacă sunt idei mai nebunești sau exagerate. Se pune accent pe calitate și nu pe cantitate. Cei mici sunt încurajați să combine ideile, luând naștere astfel, o idee din altă idee, iar la această metodă nu trebuie să fie frică în exprimare, deoarece fiecare părere a copiilor este importantă.

3.Mozaicul- este metoda grupurilor, interdependentă, se bazează pe învățarea în echipă și fiecare copil are o sarină de lucru în care trebuie să devină expert. Copilul trebuie să transmită mai departe ideil asimilate. În cadrul acestei metode rolul cadrului didactic este diminuat. El intervine la începutul când împarte elevii, în grupuri de lucru și trasează sarcinile și la finalul activității, când se precizează concluziile.

Avantajele mozaicului:

-stimulează încrederea în sine a copiilor

-dezvoltă abilitățile de comunicare în grup și gândirea logică

-optimizează învățarea prin predarea activității altcuiva.

4.Lotus- este o modalitate interactivă de lucru în grup care oferă posibilitatea stabilirii de relații între noțiuni pe baza unei teme principale dic care derivă alte opt teme. Tehnica lotus, stimulează potențialul creativ în activitățile individuale și în grupe.

Etape:- construirea schemei/diagramei tehnici de lucru

- Plasarea temei principale în mijlocul shemei grafice
- grupul de copii se gândește la conținuturi.idei și cunoștințele legate de tema principală
- abordarea celor opt teme principale pentru cadranele libere
- stabilirea în grupuri mici de noi legături, relații, conexiuni, pentru aceste opt teme și trecerea lor în diagramă

- prezentarea rezultatelor muncii în grup,analiza produselor, aprecierea în mod evaluativ, sublinierea ideilor noi.

5.Bula dublă- grupează asemănările și deosebirile dintre două obiecte, procese, fenomene, idei, concepte. Bula dublă este reprezentată grafic prin două cercuri mari în care se afișează imaginea care denumește subiectul. În cercurile mici așezate între cele două cercuri mari, se desenează sau se așează simbolurile ce reprezintă asemănările dintre cei doi termeni cheie. În cercurile situate în exterior la dreapta și la stânga termenilor cheie se înscriu caracteristicile, particularitățile sau deosebirile.

Exemple :Animale-păsări, Copii-părinți, fructe-legume.

6.Explozia stelară: este o metodă de stimulare a creativității, o modalitate de relaxare a copiilor și se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de noi probleme și noi descoperiri. Formularea de întrebări și realizarea de conexiuni între ideile descoperite de copii în grup prin interacțiune și individual pentru rezolvarea unei probleme.

Descrierea metodei: Copiii sunt așezați în semicerc propun problema de rezolvat. Pe steaua mare se scrie sau se desenează ideea centrală. Pe 5 steluțe se scrie câte o întrebare de tipul CE? CINE? UNDE? DE CE? CÂND? ,iar 5 copii din grupă extrag câte o întrebare. Fiecare copil din cei 5 își alege 3-4 colegi, organizându-se în cinci grupuri. Grupurile cooperează pentru elaborarea întrebărilor. La expirarea timpului, copii revin în cerc în jurul steluței mari și spun întrebările întrebările elaborate fie individual, fie un reprezentant al grupului. Copiii din celelalte grupe răspund la întrebări sau formulează întrebări la întrebari. La sfârșitul activității se apreciază efortul depus de aceștia și se apreciază întrebările copiilor.

Bibliografie:

Călin Vlasie,”Metodica activităților instrutiv educative în grădinița de copii-abordări teoretice actuale în vederea pregătirii pntru examenele de definitivat și gradul ll”,Editura Paralela 45,2014.

Caiet individual scris de mână pentru învățarea examenului de definitivat și grad didactic ll.,an 2018.

Alternative educaţionale (Step-by-Step, Montessori, Waldorf)

PROF. BERBECE NICOLETA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.26, TIMIȘOARA

În cadrul sistemului de învăţământ din România, prin iniţiativele realizate la nivel central, teritorial şi local, după anul 1990, sunt instituţionalizate următoarele alternative educaţionale, aplicabile în învăţământul preprimar şi primar, cu deschideri spre învăţământul secundar:

- Waldorf,
-Montessori,
-Step by step,
-Freinet

Pedagogia Waldorf

Pedagogia Waldorf (Rudolf Steiner-Germania): îşi propune educarea omului în ansamblul său, prin mijloace specifice şi accesibile fiecărei vârste, cunoaşterea nemijlocită a lumii prin acţiune, toate cunoştinţele fiind rezultatul unei activităţi proprii..

Pedagogia Waldorf rezultă din antropozofie în general, şi în particular, din ceea ce are de spus cu privire la dezvoltarea copilului. Antropozofia, care este înţeleasă nu ca o religie, ci ca o viziune asupra Universului şi Omului, nu este predată în şcolile Waldorf; se respectă libertatea spirituală a elevilor şi a familiilor lor (R. Lanz, 1994).

Pedagogia Waldorf promovează ideea exploatării, dezvoltării sau perfecţionării talentului descoperit. Această pedagogie este adepta exprimării „libere” a copilului, a organizării în grupuri eterogene, fără separare, în funcţie de criteriul performanţei. Se pune un accent deosebit pe viaţa afectivă şi senzorială. Se lucrează doar cu materiale din natură sau naturale (de exemplu, plasticul nu se utilizează). Acest tip de pedagogie facilitează observarea directă a mediului, indicându-le copiilor chiar o stare de adevărată comuniune cu natura, deoarece ei reuşesc în acest fel să conştientizeze faptul că mediul are un număr nelimitat de resurse de care ne putem folosi atât timp cât ştim să le apreciem şi să le protejăm. Se pot însă distinge şi câteva limite ale acestui program, datorate neacceptării mijloacelor tehnice moderne (TV., calculatorul) fapt care înfrânează progresul.

In curriculumul Waldorf, un loc important îl ocupă artele, lucrul manual, artizanatul, care oferă elevilor un contact cu diverse materii şi nenumărate activităţi de bază ale omului (torsul, ţesutul, sculptura, pictura, forjarea, modelarea etc.); lor li se adaugă limbajul (vorbirea, scrierea şi lectura), istoria, geografia, limbile străine, matematica şi geometria, ştiinţele, desenul, activităţile corporale, religia ş. a.

Unitatea funcţională o reprezintă clasa, în care sunt reuniţi elevi de aceeaşi vârstă şi care este înţeleasă nu doar ca o unitate administrativă, ci ca o individualitate; componenţa unei clase nu se modifică în timp (repetarea anului şcolar este evitată, considerându-se că ea are consecinţe dezastruoase; excepţie fac cazurile în care toţi profesorii clasei, medicul şcolar şi părinţii stabilesc, de comun acord, că dezvoltarea elevului este întârziată din punct de vedere psihic şi fizic). Profesorul ţine legătura cu părinţii elevilor, astfel încât activitatea sa pedagogică are o caracteristică mai personală; cel puţin o dată pe semestru, părinţii elevilor se întâlnesc cu toţi profesorii clasei în vederea îmbunătăţirii activităţii didactice.

Timp de opt ani, profesorul predă mai multe discipline şi transmite trăiri, pentru a descoperi vocaţiile şi slăbiciunile elevilor; practic, „scopul său nu este o materie, nici toate materiile, ci clasa." (R. Lanz, 1994, pag. 74); începând

cu clasa a IX-a, toate materiile urmează să fie predate de profesori specialişti. Profesorul predă materia cu cuvinte proprii, fără a recurge la cărţi didactice, iar elevii îşi fac propriile “cărţi”, adică nişte caiete bine alcătuite şi ilustrate, care conţin esenţialul lecţiei predate, redat pe baza memoriei; astfel, fiecare caiet are amprenta personalităţii autorului.

Evaluarea în şcolile Waldorf nu se bazează pe probe, teste, extemporale, teze sau examene, ci are în vedere toţi factorii ce permit să fie evaluată personalitatea elevului: scrisul, dedicaţia, forma, fantezia, logica şi flexibilitatea gândirii, stilul, ortografia şi, desigur, cunoştinţele reale. De asemenea, se ia în considerare efortul real pe care elevul l-a făcut pentru a atinge un anumit rezultat, comportamentul său, spiritul social.

Educaţia Montessori

Filosofia metodei de educaţie Montessori se bazează pe preocuparea de a oferi tuturor copiilor oportunitatea de a se dezvolta la potenţialul lor maxim şi libertatea de a găsi soluţii pentru propriile lor probleme. Cheia învăţării complete este considerată automotivarea, de aceea, copilul şi învăţarea sunt situate pe primul loc, iar predarea şi programa de educaţie pe locul al doilea.

Susţinătorii educaţiei Montessori pledează pentru conceperea unui mediu de instruire bazat pe obiecte mici, uşor de manipulat şi detailate din punct de vedere vizual. Metoda de educaţie este o metodă ştiinţifică, bazată pe observarea obiectivă a copilului, pe pregătirea mediului de instruire pe baza observaţiilor realizate şi pe conceperea programei de educaţie în mod creativ, funcţie de nevoile copilului.

Alternativa Montessori are la bază două principii:

- pregătirea unui mediu cât mai natural, care să ajute şi la dezvoltarea copilului;
- observarea copilului care trăieşte în acest mediu, astfel conturându-i-se potenţialul fizic, mental, emoţional şi spiritual;se optează pentru grupe combinate, unde cei mari îi ajută pe cei mici

Finalitatea acestei alternative este cunoaşterea realităţii, preţuirea valorilor morale, activităţi de întrajutorare, dragoste şi adeziune faţă de valorile estetice ale vieţii, faţă de ştiinţă şi umanism.

Programul Step by Step

Programul Step by Step (SUA) susţine necesitatea creării unui model educaţional care să facă elevul conştient că tot ce se întâmplă în viaţă este interdependent. De asemenea, el pune accent pe colaborarea şcolii cu familiile elevilor, pe implicarea părinţilor acestora în conceperea şi organizarea activităţilor din şcoală.

La baza activităţilor didactice se află munca în grupuri, scopurile acestor activităţi fiind de a-i învăţa pe copii să îşi dezvolte un simţ al identităţii şi preţuirii de sine, să coopereze, să se respecte unii pe alţii şi să se integreze în comunitatea elevilor. Modalităţile de lucru pe grupuri alternează atât datorită modului de dispunere a mobilierului, cât şi metodelor aplicate, care cer organizarea elevilor în formaţii de lucru de diferite mărimi.

Metodologia didactică utilizată este activizantă în primul rând datorită faptului că vizează abordarea individualizată a elevilor clasei, ţinând cont de nivelul de dezvoltare al fiecăruia. O modalitate eficientă de individualizare a învăţării este organizarea centrelor de activitate care să răspundă intereselor şi nevoilor elevilor. Fiecare centru de activitate include activităţi pe mai multe niveluri şi cu materiale diferite, organizate logic, funcţie de cerinţele şi stilurile individuale de învăţare.

Exemple de centre de activitate: de alfabetizare, de lectură, de ştiinţe, de matematică, de arte, de teatru şi jocuri etc. Acest program urmăreşte individualizarea experienţei de învăţare, adică urmăreşte ca educaţia să se bazeze pe nivelul de dezvoltare, pe interesele şi pe abilităţile fiecărui copil în parte. In ideea învăţării prin acţiune şi a individualizării experienţei de învăţare, au fost introduse „zonele” sau „ariile” de stimulare (arta, materiale de construcţii, bucătărie,

alfabetizare,ştiinţa,matematica,jocurimanipulative,etc.).

Metodele şi mijloacele de explorare şi cunoaştere ale copilului sunt individuale, adesea neaşteptate, originale. Educaţia este individualizată, copilul merge spre cunoaşterea lumii înconjurătoare şi identificarea comportamentelor utile, pe căi personale. Comparaţia cu el însuşi în performanţele anterioare o face atât copilul cât şi pedagogul.

In locul unei relaţii inegale educator-copil, alternativa Step by step consideră copilul ca pe o persoană demnă de respect, unică, şi caută să-i asigure o continuitate individuală în dezvoltare, precum şi practic de dezvoltare adecvate, specifice lui.

Pedagogia Freinet

Este o pedagogie care se desprinde din tradiţional. Bazată pe valori progresiste, organizează clasa în jurul a trei axe, punerea în aplicare pe baza unui material, a timpului şi unei organizări specifice care permite:

- punerea în aplicare a responsabilizării: pe planul colectivităţii, prin organizarea cooperativă, modalitate de luare a deciziilor, votul, elaborarea regulilor şi gestionarea materialului; pe plan individual, este vizată angajarea personală prin exerciţii legate de o meserie, responsabilităţi, luarea în grijă a unor grupe, echipe, ateliere, contractul minim de muncă;
- punerea în aplicare a autonomiei: dascălul nu mai este stăpânul absolut, el îşi împarte puterea în cadrul instituţiilor, el nu mai este singurul care ştie să ia decizii; copilul se ocupă de propria sa activitate, munca individuală şi autocorectarea;
- desfăşurate în alte locuri decât în clasă).

  Este o pedagogie centrată pe copil, punând accent pe:
- motivaţie – datorită mulţimii de activităţi care pot fi alese de grupuri sau echipe de lucru, recunoaşterii propunerilor fiecăruia şi luarea lor în calcul de către tot grupul, punerii în practică a unor activităţi autentice;
- exprimare liberă – posibilă într-un număr mare de domenii, permiţând recunoaşterea persoanei în grup şi în afara lui;

  Este o pedagogie a deschiderii şi comunicării: deschiderea asupra evenimentelor din experienţa trăită de copil într-un trecut nu prea îndepărtat; deschiderea asupra vieţii sociale; comunicarea în situaţii variate.

Bibliografie

„Curriculum pentru Învăţământul Preşcolar“, M.E.C.T., 2008

Punţi de trecere între învăţământul tradiţional şi cel bazat pe modele pedagogice alternative

Nemeti Maria-Marilena,
Colegiul Emil Negruțiu Turda

Alternativele educaţionale se situează, la noi şi în lume, în trecut şi astăzi, între efectul Pygmalion şi obsesia Cronos, aspirând asiduu să învingă efemerul prin creaţie durabilă şi străduindu-se să menţină entuziasmul generat de seducţia ideilor, chiar şi atunci când se confruntă cu dificultatea aşezării idealului în forme imperfecte.
Între aceşti poli, pe de o parte bucuria instituirii unei formule generoase (adesea idealizată!) de educaţie şi neliniştea creatoare, generatoare de „noi pedagogii”, „noi educaţii”, „noi şcoli”, s-a derulat, de fapt, întreaga istorie a învăţământului, încă de la instituţionalizarea sa.

Paradigma educativă generală se redimensionează la nivelul alternativelor printr-un dinamism mai puternic, generat de tensiunea identitate-schimbare. Iniţial, alternativa neagă legitimitatea şi/sau eficacitatea învăţământului „oficial”, promovând schimbarea şi propunând noi metode şi tehnici de educare a copilului.

După ce şi-au configurat propria identitate, alternativele, zămislite din schimbare, refuză adesea primenirea teoriei şi a practicilor specifice lor, „încremenind” în modelul originar. Realitatea dinamică şi polimorfă a învăţământului de azi, precum titanul Cronos în mitologie, îşi devorează formele de existenţă, satisfăcându-şi „pofta’’ de viitor, prin dezavuarea formelor revolute de educaţie şi stimulându-şi „apetitul’’, prin proiectarea unor modele superioare de realizare a individualităţii umane. În acelaşi timp, asemeni legendarului sculptor grec Pygmalion, îndrăgostit de propria-i creaţie, iniţiatorii alternativelor educaţionale, preocupaţi de transpunerea în practică a generoaselor lor idei devin captivii propriilor proiecte, „logodindu-se”, în eternitate, cu imaginea sublimată a acestora.

Acest fapt nu reprezintă o excepţie întrucât, aşa cum preciza John Dewey, unul din cei mai fecunzi creatori de alternative educaţionale, „toate mişcările sociale implică diferende, care se reflectă din punct de vedere intelectual în controverse. N-ar fi un semn de sănătate, dacă un interes social de importanţa educaţiei nu ar constitui o arenă pentru confruntări practice şi teoretice”.(Dewey, 1972)

Deşi, în accepţia lor modernă, alternativele educaţionale au o existenţă de peste două secole, după 1989, la reapariţia lor în peisajul învăţământului preuniversitar, au fost percepute, ca o prezenţă insolită şi xenofilă. Din perspectiva timpului, cauzele unor fenomene şi explicarea acestora devin mai accesibile, iar apariţia unor inconsecvenţe a fost generată fie de necunoaşterea problemei, fie de unele carenţe de informare şi de comunicare. O ilustrare a acestei afirmaţii o reprezintă accepţiile diferite date conceptelor specifice alternativelor educaţionale, fapt care, şi în 2011, necesită reluarea dezbaterii pentru a ajunge la noi clarificări. Bineînţeles, acest deziderat este
cu atât mai legitim cu cât termenul lipseşte inexplicabil din unele dicţionare de pedagogie, apărute după 1989.

Astfel, deşi „Dicţionarul de pedagogie”, apărut în 1979, nu conţine, în mod firesc, termenul, datorită embargoului ideologic, totuşi „Dicţionarul de termeni pedagogici”, elaborat de Sorin Cristea, în loc să-l repună în circulaţie în România postdecembristă, care revenise la pluralism educaţional, se mulţumeşte doar să preia definiţia din „Dictionnaire actuel de l’éducation”.

Tot o definiţie valabilă pentru un alt sistem educativ, cel german, conţine şi „Dicţionarul de pedagogie”, elaborat de Horst Schaub şi Karl G. Zenke, tradus la Editura Polirom, în 2001, care defineşte învăţământul alternativ, ca fiind activitatea “care se desfăşoară în instituţii şcolare, după obiective, organizare, conţinut, forme de predare şi învăţare, mijloace, viaţa şcolii şi activitatea părinţilor, cu abatere totală sau parţială de la caracteristicile unitare ale şcolii de stat şi care oferă o altă variantă de instruire şi educare”.

Aşadar, alternativa educaţională reprezintă forma de organizare şcolară care propune forme şi metode de organizare şi funcţionare a activităţii instructiv-educative, altele decât formele specifice unei epoci sau care apar într-un anumit context social. Diferenţele se referă, uneori, la idealurile sau scopurile pedagogice generale, iar alteori doar la obiective mai restrânse, care trebuie atinse. Indiferent de anvergura diferenţei obiectivelor generale faţă de sistemul oficial, esenţial este faptul că orice alternativă promovează moduri noi, diferite, de atingere a acestor finalităţi.

O alternativă educaţională:

- corectează unele imperfecţiuni ale sistemului oficial;
- substituie unele forme de educaţie prin metodologii didactice diferite sau complementare;
- restructurează cadrul de organizare şi funcţionare al instituţiei şcolare

Dacă învăţământul tradiţional a fost cea mai adecvată formă de educaţie pentru o societate statică, în care ocupaţiile (meseriile, profesiile, funcţiile, calificările) aveau o structură dinainte cunoscută, pentru societatea postindustrială cca. 75% dintre ocupaţii sunt încă necunoscute şi trebuie inventate. Un învăţământ în care accentul se pune pe achiziţia şi reproducerea unor capacităţi şi abilităţi dinainte cunoscute, prin metode prestabilite, care creează ierarhii, trebuie înlocuit cu unul care să asigure competenţe şi care să formeze oameni capabili să înveţe toată viaţa, apţi să răspundă adecvat la schimbările sociale, politice, de mediu, informaţionale, culturale şi tehnologice.

Sistemul de învăţământ românesc a fost, până în 1990, închistat în rigorile unei educaţii dogmatice, aservite formării unor personalităţi „multilateral dezvoltate”, prin intermediul unor instituţii de învăţământ cu funcţionalitate unitară, în care monopolul statului era omniprezent. Astăzi, în şcolile româneşti se promovează pluralismul educaţional, graţie căruia unele instituţii de educaţie au adoptat alte variante de învăţare şi de educaţie, modalităţi alternative de realizare a aceluiaşi Curriculum naţional.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC - DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

BÂTU DANIELA-GABRIELA
GRĂDINIȚA NR. 236, BUCUREȘTI

Care este definiția de bază a educației?

Educația este atât actul de a preda cunoștințe altora, cât și actul de a primi cunoștințe de la altcineva. Educația se referă și la cunoștințele primite prin școlarizare sau instruire și la instituția de predare în ansamblu. Educația are câteva alte sensuri ca substantiv. Educația este un cuvânt care acoperă atât actul de a instrui, cât și actul de a învăța. De obicei se referă în mod specific la predarea copiilor sau a tinerilor și la învățarea efectuată de aceștia.

Educația poate fi gândită ca transmitere a valorilor și cunoștințelor acumulate ale unei societăți. În acest sens, este echivalent cu ceea ce oamenii de științe sociale numesc socializare sau culturalizare.

Copiii – indiferent dacă sunt concepuți printre membrii triburilor din Noua Guinee, florentinii Renașterii sau clasele de mijloc din Manhattan – se nasc fără cultură. Educația este concepută pentru a-i ghida în învățarea unei culturi, modelându-și comportamentul în modurile maturității și îndreptându-i către eventualul lor rol în societate.

În culturile cele mai primitive, există adesea puțină învățare formală - puțin din ceea ce s-ar numi în mod obișnuit școală, clase sau profesori. În schimb, întregul mediu și toate activitățile sunt adesea privite ca școală și clase, iar mulți sau toți adulții acționează ca profesori. Cu toate acestea, pe măsură ce societățile devin mai complexe, cantitatea de cunoștințe care trebuie transmisă de la o generație la alta devine mai mult decât poate ști orice persoană și, prin urmare, trebuie să se dezvolte mijloace mai selective și mai eficiente de transmitere culturală. Rezultatul este educația formală, școala, și specialistul numit profesor.

Pe măsură ce societatea devine din ce în ce mai complexă și școlile devin din ce în ce mai instituționalizate, experiența educațională devine mai puțin direct legată de viața de zi cu zi, mai puțin o chestiune de a arăta și de a învăța în contextul lumii de zi cu zi și mai abstractă de la practică, mai mult o chestiune de distilare, de a spune și a învăța lucruri din context. Această concentrare a învățării într-o atmosferă formală permite copiilor să învețe mult mai mult din cultura lor decât sunt capabili să facă doar observând și imitând. Pe măsură ce societatea acordă treptat din ce în ce mai multă importanță educației, ea încearcă, de asemenea, să formuleze obiectivele generale, conținutul, organizarea și strategiile educației. Literatura devine încărcată cu sfaturi despre creșterea tinerei generații. Pe scurt, se dezvoltă filozofii și teorii ale educației.

O scurtă istorie a educației tradiționale vs. progresivă

Administratorii se întreabă adesea dacă ar trebui să implementeze educația tradițională versus cea progresivă în școlile lor. Pentru a oferi tuturor elevilor informații și fapte directe, profesorii au implementat ceea ce este cunoscut acum ca metoda tradițională de predare. În acest model educațional, educatorii sunt în centrul atenției. În calitate de paznici ai cunoașterii, ei aleg ce să predea și cum să o predea. Ei transmit elevilor informații care îi vor ajuta să se pregătească pentru viața dincolo de școală.

În învățământul tradițional, școlile sunt mai puțin preocupate de elevii înșiși și de ceea ce obțin din lecțiile lor. Mai degrabă, se concentrează pe formarea studenților în indivizi morali și educați care pot contribui la lumea muncii atunci când devin adulți.

Începând cu anii 1880, teoreticieni precum John Dewey au susținut o abordare diferită a predării, introducând educația progresivă. Una dintre cele mai importante distincții în educația tradițională versus cea progresivă este aceea că acesta din urmă plasează elevul în centrul modelului educațional. Dewey s-a bazat pe ideile filosofilor John Locke și Jean-Jacques Rousseau atunci când și-a dezvoltat teoriile potrivit cărora studenții învață mai bine prin învățare practică și prin experiență. Educația progresivă se concentrează mai puțin pe modul în care un profesor pregătește elevii pentru locuri de muncă și mai mult pe ceea ce sunt pasionați studenții și ce abilități de gândire critică le pot dezvolta. Administratorii care implementează acest stil de educație în școlile lor îi ajută pe elevi să înțeleagă cum pot fi elevi pe tot parcursul vieții, implicându-se constant cu idei noi și rezolvând noi probleme.

Beneficiile și provocările educației tradiționale versus progresive:
Deoarece diferiți studenți învață mai bine cu diferite metode de predare,cadrele didactice trebuie să ia în considerare beneficiile și limitele asociate educației tradiționale versus educației progresive.
Beneficiile și provocările educației tradiționale:
Unul dintre beneficiile educației tradiționale este că există de mult timp și mulți profesori sunt familiarizați cu el. Mulți profesori consideră că este mai ușor să implementeze cursuri și curriculum care au fost deja stabilite. Un alt beneficiu este că multe sisteme școlare au un cadru tradițional, care oferă elevilor o tranziție mai ușoară de la școala elementară la școala gimnazială, liceu și facultate. De asemenea, permite administratorilor să supravegheze metode de predare consecvente.
Structura rigidă a educației tradiționale permite elevilor să crească cu un sentiment de organizare și ordine. Cu toate acestea, acest beneficiu poate fi și unul dintre cele mai mari dezavantaje ale sale. Un argument în opoziție cu educația tradițională subliniază că școlile tradiționale există doar pentru a dezvolta muncitori productivi și pentru a elimina individualitatea. Învățământul tradițional este adesea acuzat că înlătură creativitatea, tratând studenții ca pe niște mașini pentru a fi alimentate cu cunoștințe.

Beneficiile și provocările educației progresive:
În timp ce educația tradițională a servit studenților de toate vârstele de mulți ani, unii profesori, savanți, administratori și teoreticieni au luat în considerare dezavantajele educației tradiționale versus progresive.
Unul dintre beneficiile educației progresive este că profesorii recunosc și onorează creativitatea și pasiunile elevilor individuali. cadrele didactice nu îi învață pur și simplu pe elevi informații și se așteaptă ca ei să le memoreze și să obțină scoruri perfecte la teste. În schimb, elevii lor se angajează într-o învățare practică activă prin proiecte, experimente și colaborare cu colegii. În acest fel, studenții pot urmări subiecte îi pasionează.
Susținătorii educației progresive consideră că, în cadrul acestui model, elevii au mai multe șanse să dezvolte dragostea pentru educație și să devină dornici să învețe pe tot parcursul vieții. Elevii folosesc abilitățile de gândire critică în afara sălii de clasă în timp ce își evaluează și reevaluează perspectivele asupra subiectelor și problemelor din lumea reală.
Inițial, educația progresivă a fost întâmpinată cu opoziție în unele părți. John Dewey a observat că multe instituții erau interesate doar de a crea forță de muncă care ar putea contribui la economie – și același lucru poate fi valabil și astăzi. Profesorii care se opun acestor noțiuni consideră că educația progresivă poate aduce cu adevărat beneficii elevilor pe termen lung și le oferă un motiv să iubească învățarea.
Profesorii care doresc să se dezvolte în cariera și să devină manageri de școală ar trebui să ia în considerare stilul educațional care se aliniază cel mai bine cu opiniile și practicile lor pedagogice. Continuând propria educație, profesorii pot înțelege mai bine de ce ar alege educația tradițională versus cea progresivă.

În concluzie, învățământul românesc încearcă să se alinieze noilor tendinte inovative ale educației și ale procesului intructiv-educațiv, luând exemple concrete din țări mai dezvoltate, încercând din răsputeri să adopte modelul progresiv, centrat pe elev și pe dezvoltarea acestuia, mai mult decât pe ceea ce înseamnă predare, profesorul devenind susținător, ci nu centru al învățării.

Demersul didactic al geografiei pentru cunoașterea orizontului local și metodologia elaborării monografiei satului

Șobraneț Carmen Oana
Școala Gimnazială nr. 39 ”Nicolae Tonitza”, Constanța

Introducere. Geografia este una dintre cele mai vechi ştiinţe, apărute din necesitatea omului de a explica lumea şi modul de viaţă. În timp, simultan cu evoluţia civilizaţiei umane şi de multe ori fie cauză, fie efect al salturilor calitative ale acesteia, geografia s-a îmbogăţit continuu şi, mai ales, în ultimul secol a devenit dintr-o ştiinţă mai mult descriptivă, o ştiinţă mai mult aplicativă, o adevărată tehnologie de ameliorare a relaţiei om natură bazată pe un suport teoretic vast şi bogat. Se poate trage concluzia că există un adevărat complex de ştiinţe geografice situat la intersecţia marilor sisteme de ştiinţe ale naturii şi ale societăţii. În consecinţă, geografia este deopotrivă ştiinţă a naturii, investigând geosferele naturale, dar şi a societăţii, studiind tot mai mult, în ultimele decenii, antroposfera.

Dezvoltarea geografiei ca ştiinţă este dependentă de calitatea utilizării termenilor, care formează suportul de formulare a noţiunilor incluse în aparatul ştiinţific naţional. În atenţia profesorului de geografie trebuie să stea, permanent, necesitatea sistematizării şi omogenizării aparatului terminologic cerut de programa şcolară, în concordanţă cu terminologia utilizată în manualele şcolare, unde figurează numeroase noţiuni fară definire şi explicare sau definite necorespunzător.

La modul general ştiinţa reprezintă un sistem de informaţii acumulate în timpuri istorice şi validate în practică, ce sunt exprimate sub formă de noţiuni, concepte, principii, reguli şi sunt studiate prin metode de cercetare, ipoteze de lucru şi orientări ale cercetătorilor. Geografia ca ştiinţă studiază relaţiile dintre geosfere şi dintre interiorul acestora, având ca obiect de studiu mediul în diversitatea, complexitatea, unitatea şi interdependenţa lui. Cercetarea ştiinţifică din geografia actuală se caracterizează prin explozia informaţională care obligă la o nouă abordare a geografiei, tot mai puţin ca o disciplină a memoriei într-o disciplină a gândirii logico-matematice, cibernetice, mai puţin naţionale.

Punctele nevralgice ale noii paradigme ale geografiei şcolare ţin cont de relaţia dintre geografia ca ştiinţa şi geografia ca obiect de învăţământ şi sunt consacrate noilor dimensiuni: a globalităţii, a integrării regionale, a interdisciplinarităţii şi a geoncologiei. Există un just raport între geografie ca ştiinţă şi geografie ca obiect de învăţământ, care rezidă în faptul că elaborarea conţinuturilor geografice în şcoală se realizează în funcţie de logica şi conţinutul ştiinţific utilizat, dar şi în strânsă relaţie cu logica didactică.

Geografia ca obiect de învăţământ reprezintă un sistem de informaţii, elemente, acţiuni şi operaţii, sarcini şi probleme cu care trebuie să opereze conştient elevii, spre a ajunge la esenţializarea şi generalizarea informaţiei, dar şi la aplicarea în practica didactică. Studierea geografiei în sistemul de învăţământ presupune folosirea unui volum imens de informaţii selectat din fundamentul teoretic al geografiei. Dacă în geografia ca ştiinţă cunoştinţele se distribuie liniar, în conţinutul obiectului de învăţământ ele se redau sistemic prin sinteza cunoştinţelor vechi şi noi într-o teorie unitară, modernă. De aceea sunt selectate informaţiile ce concordă cu obiectul fundamental al educaţiei, cele care asigură formarea unei culturi generale şi de specialitate în conformitate cu cerinţele psihopedagogice ale demersului cognitiv, toate acestea determinând finalitățile procesului de învățământ.

Discuții. Formarea reprezentărilor şi însuşirea noţiunilor geografice reprezintă o componentă derivată a curriculum-ului şcolar, fiind dependentă de obiectivele cadru şi unităţile de conţinut ale programei şcolare, în funcţie de care manualele şcolare abordează, în text şi imagini, diferiţi termeni. Primele noţiuni şi reprezentări geografice se formează la elevii claselor primare, începând cu obiectele Ştiinţe şi Geografia României. Familiarizarea elevilor cu primele informaţii geografice porneşte de la observaţiile directe în mediul înconjurător, când au posibilitatea să perceapă sensul noţiunile de orizont, puncte cardinale, plan, semne convenţionale, hartă, forme de relief, ape curgătoare, ape stătătoare, aşezări

omeneşti, climă şi vreme, resurse, industrie, agricultură, turism. Problema care se pune în predarea geografiei la ciclul primar, este aceea a definirii conceptelor ce trebuie achiziţionate, printr-un demers didactic bine organizat, prin adaptarea şi transformarea cunoştinţelor de nivel elevat în cunoştinţe şcolare şi, mai ales, prin reconstituirea cunoştinţelor în funcţie de obiectivele şi strategiile didactice vizate.

Aplicaţiile pe teren reprezintă un studiu complex al tuturor aspectelor geografice, în scopul depistării particularităţilor teritoriale şi al corelării lor cu noţiunile teoretice pe care elevii şi le însuşesc la orele de curs. Lecţiile aplicative în orizontul local constituie temelia însuşirii conştiente a noţiunilor geografice, a fixării lor, generalizând la elevi un puternic ataşament faţă de locurile natale. Noţiunile şi elementele geografice locale formează fondul prim, din care se extrage material de comparare şi exemplificare pentru toate clasele. Elevii capătă deprinderi de cercetare şi interpretare, putând să tragă concluzii cu privire la folosirea judicioasă a cadrului natural, la dezvolatrea unor obiective economice. Pentru aceasta, devine obligatorie cercetarea pe teren, efectuată mai întâi de cadru didactic. Din orizontul local, învaţătorul, trebuie să extragă acele elemente caracteristice care vor fi înscrise în diferite trasee de aplicaţii practice.

Hărţile topografice, datele statistice, informaţiile de la forurile locale şi de la localnici, lucrările cu caracter metodic sunt de un real folos în obţinerea unor rezultate corespunzătoare. Pentru cunoaşterea orizontului local, învăţătorul trebuie să folosească metode de învăţare adaptate la particularităţile de vârstă ale elevilor.

Studiu de caz. În cadrul unei lecții aplicative de cunoaștere a orizontului local am avut ca scop cunoaşterea aspectelor fizico-geografice ale Podişului Dobrogei şi ale împrejurimilor ţinutului natal.

Titlul lecției: Studiul complex al malului Dunării în satul Cochirleni

Tipul lecției: excursie

Desfăşurarea lecţiei

I. Etapa pregătitoare:

- s-a anunţat planul excursiei şi scopul acesteia, s-au prezentat materialele cu care vor lucra elevii clasei a IV-a

II. Lecţia propriu-zisă:

1. Momentul alegerii excursiei depinde de parcurgerea capitolelor: „Relieful României” şi „Apele României”.
2. Pregătirea excursiei:

a. studierea şi recapitularea celor două capitole;

b. întocmirea planului;

c. înştiinţarea elevilor şi a părinţilor;

d. procurarea materialelor necesare lecţiei;

e. stabilirea datei şi a traseului ce va fi parcurs;

f. procurarea mijloacelor financiare şi de transport;

g. stabilirea legăturilor şi obţinerea aprobărilor de la şcoală şi I.S.J.;

h. stabilirea sarcinilor pe grupe de elevi;

i. instruirea elevilor.

Excursia s-a desfăşurate pe traseul: Şcoala Ivrinezu-Mare – ecluza Cernavodă –podul de la Cernavodă – Cochirleni – Rasova – Ivrinezu-Mic – Şcoala Ivrinezu-Mare.

Punctele de oprire au fost fixate în locurile în care să se poată pune în evidenţă influenţa afluienţilor Dunării asupra reliefului şi a structurii petrografice asupra aspectului exterior, modelarea reliefului de către apele Dunării şi crearea unor forme specifice de relief, adaptarea şi folosirea de către om a condiţiilor locale în folos propriu.

Locuri de oprire: ecluza Cernavodă, podul Cernavodă, satul Cochirleni, plimbare pe malul Dunării pe jos.

Echipamentul individual necesar:

- rucsac, apă, alimente, prosop, săpun, haine de rezervă, trusa de prim ajutor.

Plecarea la ora 7 dimineaţa cu un microbuz din faţa şcolii. Vor participa un număr de 12 elevi împărţiţi în patru grupe mixte. Traseul va fi până la Cernavodă pe drum de pământ. Prezenţa la ecluză la ora 8. De la 8 la 9 se va vizita ecluza.

Grupa nr. 1 redactează referatul privind descrierea ecluzei cu imagini, date tehnice şi observaţii asupra locului de construcţie şi a mediului înconjurător (asupra viilor, pâlcurilor de pădure şi a centralei atomo-electrice).

Între orele 9-9.30 – drum ecluză –pod Cernavodă.

Între orele 9.30 – 10.30 observaţii asupra oraşului Cernavoda, Canalului Dunăre-Marea Neagră, a podului Anghel Saligny, asupra malului Dunării şi observaţii asupra albiei şi malului Dunării.

Observaţiile de mai sus vor fi efectuate de grupa nr.2.

Între orele 10 şi 11- parcurgerea traseului Cernavoda- Cochirleni, apoi între 11 şi 14 se va studia malul Dunării, albiei, văilor, determinarea temperaturii, a vitezei de curgere a apei, trecerea cu barca în ostrov, cercetarea vegetaţiei, faunei şi structurii geologice.

Între orele 14-15 se va servi masa pe ostrov. Toate observaţiile din punctul de staţionare 3 vor fi efectuate şi redactate de grupa nr. 3.

Între orele 15-19 se va efectua parcurgerea traseului Cochirleni-Rasova, pe malul Dunării, de a cărei descriere se va ocupa grupa nr. 4. pe acest traseu se vor observa :

viteza curgerii apei la mal şi în larg;

determinarea albiei majore şi a teraselor Dunării;

observaţii asupra vegetaţiei forestiere;

observaţii asupra culturilor agricole şi a malului opus al Dunării;

observaţii asupra localităţii Rasova (locuinţe, străzi, relief).

Excursia se va finaliza cu redactarea unor referate asupra celor observate de fiecare grupă şi realizarea unui album cu imagini şi schiţe din traseul parcurs.

Între orele 19-20, traseul Rasova- Şcoala Ivrinezu-Mare.

Concluzii. Introducerea elevilor în lumea cunoaşterii reale, trezirea interesului pentru natură şi declanşarea activităţii proprii crează o bază motivaţională întregii munci de învăţare. Studiul de caz prezentat reprezintă o aplicare asupra cunoștințelor dobândite de elevi la clasă și o aplicabilitate practică a cunoștințelor prin descoperirea elementelor vizate pe traseul propus.

B I B L I O G R A F I E

BÂRGĂOANU P., MÂNDRUȚ O., *Metodica predării geografiei la clasele V-VIII,* Editura Didactică și Pedagogică, București, 1979

BRANDZA, E., M., *Antologie de texte pedagogice*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1973

BRĂTESCU, C., *Pământul Dobrogei*, în ”Analele Dobrogei”, 1928

BREBAN, V., CAMARACHE, A., *Mic dicţionar al limbii române,* Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1974

CERGHIT, I., RADU, I., POPESCU E., VLĂSCEANU L., *Didactica* , E.D.P., Bucureşti, 1994

CERGHIT, I., *Metode de învăţare*, E.D.P., Bucureşti, 1997

CERGHIT I., *Perfecţionarea lecţiei în şcoala modernă*, E.D.P., Bucureşti, 1983

C.C.D. Iași, *Psihopedagogie- pentru examenul de definitivat şi gradul II,* Editura Spiru Haret, Iași, 1995

DRAGU O., CRISTEA S., *Psihologie şi pedagogie şcolară*, Editura Ovidius University Press, Constanţa, 2002

DRĂGAN I., NICOLA I., *Cercetarea psiho-pedagogică*, Editura Tipomur, 1993

Activităţile extracurriculare-parte integrantă a procesului instructiv-educativ

Ciubotariu Dorina,
Liceul Tehnologic”N.Bălcescu”Flămânzi,Botoșani

Educația prin activitățile extracurriculare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini,talente,cultivarea unui stil de viață civilizat,precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii.Începând de la cea mai fragedă vârstă,copii acumulează o serie de cunoștințe punându-l în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură.

Activitatea extracurriculară este o componentă educaţională valoroasă şi eficientă căreia cadrele didactice îi acordă o atenţie sporită adoptând o atitudine creatoare,atât în modul de realizare al activităţilor, cât şi în relaţiile cu elevii, asigurând astfel o atmosferă relaxantă care să permită stimularea creativă a elevilor.Acest lucru se reflectă în gradul de interes şi seriozitate cu care elevii se implică în desfăşurarea activităţilor extraşcolare, fie că este vorba despre concursuri, proiecte,serbări,scenete, vizionare de filme, activităţi sportive, comemorarea unor zile importante în istoria ţării ori din lume sau excursii care se află în topul preferinţelor acestora.

În fiecare an marcăm importanţa unor evenimente semnificative precum:Ziua Mondială a Educației,Ziua Limbilor Moderne,Ziua Amatei Române,Ziua Națională a României,Săptămâna Educației Globale, Sărbătoarea Crăciunului, Unirea Principatelor, Eminescu-Poetul nostru drag!, Mărtisorul, Ziua Eroilor, Ziua Copilului, încercând tot timpul să aducem un plus de noutate fiecărei activităţi.

În ultimii ani, o importanţă deosebită este acordată activităţilor din programul ″Şcoala Altfel″ în care beneficiem de sprijinul şi implicarea părintilor, ale instituţiilor locale şi ale unor parteneri educaţionali care oferă elevilor lecţii/activităti demonstrative, sfaturi pentru un stil de viată sănătos şi o alimentaţie corectă. După excursii, cea mai îmbraţişată activitate este sportul, în fiecare an o zi fiind dedicată exclusiv acestor activităti atât de îndrăgite de către elevi.O atenţie sporită este îndreptată şi către spaţiul verde al şcolii care a prins formă şi culoare prin plantarea de pomi roditori şi flori pe care elevii le ingrijesc, fiind rodul muncii lor, o mica parte din sufletul lor vesel şi tânăr.

Dintre proiecte, amintesc Proiectul Erasmus + , derulat în ultimii ani cu elevii de liceu , este mai incluziv, mai digital și mai ecologic, oferă oportunități pentru toate vârstele.Elevii se pot implica în activități de dezvoltare și relaționare ,cum ar fi îmbunătățirea strategică a competențelor profesionale,creșterea capacității organizaționale și crearea de rețele de cooperare cu organizații din alte țări pentru a obține rezultate inovatoare și pentru a face schimb de bune practice,În plus ,organizațiile facilitează perioadele de mobilitate în scop educational pentru studenți,personal,stagiari,ucenici,voluntari și tineri.Acțiunea sprijină mobilitatea cursanților,a personalului,stagiarilor,ucenicilor,precum și mobilitatea tinerilor în scopul învățării.

Elevii sunt pregătiți pentru a-și alege viitoarea carieră, primesc informații despre oportunitățile profesionale și au șansa să dobândească abilități de viață, care sunt folositoare pentru orice carieră

Proiectul Erasmus+ reprezintă o experiență deosebită, atât pentru elevi cât și pentru cadrele didactice implicate. Cadrele didactice ca și elevii învață să lucreze în echipă, să coopereze și să colaboreze pentru derularea cu succes a acestui proces, dar să se și cunoască.

Este o provocare, este un proiect care are legătură cu viața, îl pregătește pe elev pentru viață, familiarizându-l cu lumea profesiilor și-l pune în situația ca atunci când va lua o decizie privind traseul educațional și profesional să o facă în deplină cunoștință de cauză, să aibă o alegere responsabilă potrivită cu abilitățile, competențele și interesele lui.

În cadrul proiectului Erasmus+, profesorii au dobândit o nouă perspectivă de predare centrată pe elev, bazată pe sarcini de lucru în care rolul profesorului este de a iniția, de a îndruma și sprijini elevul. Pe parcursul desfășurării orelor ușurința abordării sarcinilor de lucru,au o mai mare autonomie și siguranță datorită familiarizării cu metodele activ-participative folosite în proiect și o creștere a încrederii în forțele proprii. Elevii își cunosc domeniile de interes, aptitudinile, pasiunile, punctele tari/punctele slabe, limitele și dificultățile întâmpinate la anumite discipline și cu siguranță fiecare se va îndrepta spre o meserie care va fi potrivit cu dorințele, dar și cu potențialul personal al acestuia.

Activitatea educativă școlară și extrașcolară dezvoltă gândirea critică și stimulează implicarea elevilor în actul educational în contextul asumării responsabilităților sociale.Elevii pot reda cu mai multă creativitate și sensibilitate ,imaginea realității,sunt foarte receptivi la tot ce li se arată sau li se pune în legătură cu mediul,fiind dispuși să acționeze în acest sens.

Asemenea activităţi se supun de bună voie regulilor, asumându-şi responsabilităţi, copiii se autodisciplinează. Cadrul didactic are, prin acest tip de activităţi, posibilităţi deosebite să-şi cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influenţeze dezvoltarea, să realizeze mai uşor şi mai frumos obiectivul.

CADRUL DIDACTIC ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL TRADIȚIONAL VS. ÎNVĂȚĂMÂNTUL MODERN

Profesor învățământ primar Șerban Eny-Egma
Școala Gimnazială Bogdana
jud.Teleorman

Moto: Dacă un copil nu poate învăța după metoda prin care predăm poate ar trebui să predăm după cum învață el. – Ignacio Estrada

În societatea tradiţională, valorile promovate de şcoală erau ascultarea, disciplina,supunerea faţă de profesor. Cadrul didactic avea o poziţie privilegiată în câmpul şcolar, spre deosebire de elev, văzut drept obiect pasiv al procesului de învăţământ. Aceste coordonate se modifică însă în şcoala modernă, care pune accent pe alte valori, cum ar fi cooperarea,competiţia pozitivă şi iniţiativa proprie . Modernizarea învăţământului prin utilizarea metodelor noi de învăţare-evaluare a unor strategii moderne, care permit reajustări şi adaptări la disciplinele de învăţământ, depinde în ultimă instanţă de cunoaşterea, de înţelegerea şi de abilitatea de a le folosi. Prin adaptarea vechilor valori la noile cerinţe ale societăţii, cadrul didactic “nu este un simplu executant al unor prescripţii sau reţete, ci devine factor activ al procesului de învăţământ, învaţă cu cei pe care îi învaţă, având rol de coordonator şi catalizator al educaţiei şi instrucţiei” (Romita Jucu).

Reforma învăţământului pune accent deosebit pe crearea de alternative metodologice, pe stimularea învăţării prin cooperare şi folosirea metodelor interactive de grup. Implementarea în practica educativă a strategiilor manageriale interactive presupune un proces de învăţare socială, ce influenţează întreaga structură psihică a educatorului-manager, dar şi a educabililor, toate aceste modificări de la nivelul personalităţii acestora reflectându-se în noi componente, atitudini, valori.

Cadrele didactice reprezintă principala resursă umană capabilă să prognozeze, organizeze şi coordoneze activităţile de introducere a noului, asigurând astfel dezvoltarea optimă a organizaţiei şcolare

Profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de integrare socioprofesională şi educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un învăţământ de calitate. Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura esenţial înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar.

Fundamentul activitatii didactice în **scoala traditionala** a fost asigurat de psihologia asociationista, pentru care actul cunoasterii se reducea la simpla înregistrare prin simturi, la perceptie.

A determina elevii să reţină pe dinafară ceea ce le-a fost comunicat este, evident, mai simplu decât a-i conduce spre autonomia judecăţii. Rolul activ si dominant revine profesorului, pe când elevului îi revine rolul de spectator receptiv, solicitat îndeosebi sa asculte, sa noteze, sa memoreze si sa reproduca. Dialogul autentic dintre componentii binomului educational profesor-elev se realizeaza rar si fragmentar. În cadrul lectiei nu se antreneaza si nu se exerseaza gândirea, nu se creaza situatii în care adevarul sa fie descoperit (redescoperit) de catre elevi, ceea ce conduce la pasivitate, plictiseala, oboseala si în final la o eficacitate formativ-educativa scazuta. Sunt aproape inexistente criticile, cautarile personale, rarele revendicari exprimate de elevi îl deranjeaza pe profesor si în general sunt evitate.

O analiza comparativa a activitatilor desfasurate în scoala traditionala si în cea moderna, scoate în evidenta urmatoarele aspecte:

Rolul cadrului didactic în învăţământul tradiţional:

AVANTAJE:-Asigură însuşirea temeinică şi sistematică a cunoştinţelor predate

LIMITE:-predă, expune, ţine prelegeri;

-explică şi demonstrează;

-lasă puţin timp de iniţiativă elevilor, manifestat de regulă prin întrebări generatoare de explicaţii;

-elevii se află într-un raport de dependenţă faţă de învăţător.

-impune puncte de vedere proprii;

-se consideră singurul „expert’’într-o problemă.

- deţine adevărul (absolut);

-ştie ce este adevărat sau fals, ceea ce trebuie să înveţe elevul (ceea ce este „bun’’ pentru el).

Rolul cadrului didactic care promovează predarea-învăţarea în învăţământul modern:

-organizează şi dirijează învăţarea, o orchestrează şi o regizează;

-facilitează şi moderează activitatea de învăţare;

-ajută elevii să înţeleagă lucrurile şi să şi le explice;

-responsabilizează elevii în vederea funcţionării optime a grupului;

Lecţia de predare-învăţare devine astfel „o aventură a cunoaşterii” în care copilul participă activ,după puterile proprii,întâlnind probleme şi situaţii dificile,examindu-le şi descoperind soluţii plauzibile.Rolul profesorului constă în cel de stimulare şi dirijare.El trebuie nu numai să organizeze spaţiul şi activitatea, ci şi să participe alaturi de elevi la elaborarea cunoştinţelor, să servească drept model în legăturile interpersonale şi să încurajeze interacţiunile cooperante dintre elevi; să-i îndrume cum să-şi folosească timpul, spaţiul, echipamentul şi materialele; să ajute invidul sau grupul sa extragă din experienţe informaţiile necesare,valorile şi să le interpreteze şi evalueze. Școala trebuie să-şi asume un rol activ şi responsabil în formarea şi educaţia copiilor, propunându-le acestora să se implice şi să participe la propriul proces de formare şi educare,astfel încât să-şi găsească identitatea.

Bibliografie:

Crenguţa, Lăcrămioara Oprea, “Pedagogie”, Editura Universităţii din Bucureşti, 2003

Cucoș, C., Pedagogie , Editura Polirom, Iași,1996

Cristea, Sorin --“Managementul organizaţiei şcolare”, Editura Didactică şi Pedagogică,2003

Stan, Emil - “Profesorul, între autoritate şi putere”, Teora, 1999

EDUCAȚIE DE CALITATE - ÎNTRE TRADIȚIE ȘI INOVAȚIE

PROF. ÎNV. PRIMAR STANCIU DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”TUDOR MUȘATESCU”, PITEȘTI

Societatea contemporană generează inovaţii numeroase şi variate, pe diverse planuri (sociologic, pedagogic, economic, tehnic). Inovaţiile din învăţământ reprezintă un proces deosebit de complex ce presupune dezvoltare, schimbare, reformă, modernizare, perfecţionare.

Inovaţia în educaţie şi învăţământ poate fi definită ca o îmbunătăţire măsurabilă, deliberată şi durabilă, produsă ca urmare a instalării, acceptării şi propagării unei schimbări. Ea reprezintă o înnoire intenţionată şi bine fundamentată, sugerată graţie desfăşurării de cercetări pedagogice ştiinţifice. O înnoire dobândeşte statut de inovaţie dacă îndeplineşte următoarele cerinţe: presupune schimbări de fond privind strategiile educaţionale, modificări de atitudini şi mentalităţi; presupune transformări importante şi eficiente pe scară largă şi de durată; presupune modificări substanţiale în proiectarea politicii educaţionale.

Aşadar, inovaţia în învăţământ constă în acceptarea, instalarea şi utilizarea unei/unor schimbări cu efecte pozitive asupra activităţii educaţionale ulterioare. Inovaţiile nu au valoare în sine şi pentru sine, ci numai atunci când se pot „integra şi articula în contextul general al sistemului educaţional, sincronizându-se cu logica acestuia” (M. Bocoş).

În societatea prezentă, cu schimbări rapide , educaţia şi învăţământul trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât putem vorbi despre o permanentă inovaţie şi creaţie in activitatea didactică.

Noul mileniu aduce noi cerinţe educaţionale care impun noi metode, altele decât cele folosite până acum. O importanţă majoră în pregătirea elevilor pentru noile cerinţe, o au cele trei forme ale educaţiei şi anume: educaţia formală însemnând învăţare sistematică, structurată si gradată cronologic, realizată in instituţii specializate de către un personal specializat; educaţia nonformală constând in activităţi educative desfăşurate in afara sistemului formal de învăţământ de către diferite instituţii educative; educaţia informală care se referă la experienţe de învăţare spontană, cotidiană, existenţială, desfăşurate în medii culturale care nu au educaţia ca scop principal.

O importanţă deosebită în inovaţia şi creaţia în activitatea didactică o au rolurile manageriale ale cadrului didactic : de planificare (planifică activităţile cu caracter instructiv - educativ) ; de organizare (organizează activităţile clasei) ;de comunicare (comunică idei, cunoştinţe, ascultă efectiv, oferă feedback, stabileşte canalele de comunicare); de conducere (conduce activităţile cu elevii , desfăşurate în clasa şi în afara ei) ; de coordonare (sincronizează obiectivele individuale cu cele comune clasei, contribuind la întărirea grupului şi formării echipelor de lucru); de îndrumare (prin intervenţii punctuale adaptate unor situaţii specifice, recomandări) ; de motivare (prin întăriri pozitive, prin utilizarea aprecierilor verbale şi nonverbale în sprijinul consolidării comportamentelor pozitive); de consiliere (de orice tip, în probleme personale sau legate de şcoală); de control (în scopul cunoaşterii stadiului în care se află activitatea de realizare a obiectivelor şi nivelul de performanţă); de evaluare (măsura în care scopurile şi obiectivele au fost atinse).

Procesul instructiv-educativ trebuie astfel conceput şi desfăşurat, încât să-i convingă pe elevi să preţuiască propria moştenire naţională, să primească contribuţiile originale ale oricărei naţiuni la civilizaţia modernă, pregătind atât elevii, cât şi dascălii să înţeleagă valoarea diversităţii şi a independenţei de spirit.

În învăţământul de tip tradiţional se cultivă competiţia dintre elevi cu scopul ierarhizării acestora şi activitatea individuală. Competiţia stimulează efortul şi productivitatea individului şi pregăteşte elevii pentru viaţă, care este foarte

competitivă, dar poate genera conflicte şi comportamente agresive, lipsă de comunicare între colegi, marginalizarea nedreaptă a unora dintre aceştia amplifică anxietatea şi teama de eşec, cultivă egoismul.

Sistemul educaţional românesc se află într-un permanent proces de schimbare şi încercare de aliniere la noile tendinţe europene, dar în acelaşi timp abordările metodologice tradiţionale au asigurat cotinuitate şi stabilitate. Reforma educaţională se defineşte ca o constantă a ultimilor 20 de ani. Educaţia şi învăţământul în societatea contemporană de asemenea trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât să putem vorbi despre o permanentă inovaţie şi creaţie in activitatea didactică.

Şcoala trebuie să pregătească copiii pentru viaţă, să fie locul care să le dezvolte toate cele patru inteligenţe: mentală, emoţională, fizică , spiritual, locul unde elevii să vină cu mare drag, iar ei să ştie că acolo întâlnesc învăţători, profesori care îi ajută să-şi descopere talentele lor native şi care îi susţin cu maxim de încredere pe drumul lor pentru a-i urma şi îndeplini cele mai măreţe visuri. Iar pentru ca acest lucru să se întâmple părinţii, profesorii şi copiii trebuie să fie parteneri de drum, care să se respecte şi să aibă încredere unii în altii. Modelul învăţământului modern, innovator, face apel la experienţa proprie a elevului, promovează învăţătura prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre elevi, creşterea stimei de sine, încrederea în forţele proprii, intensifică atitudinile pozitive faţă de cadrele didactice.

Modelul învăţământului modern, innovator, face apel la experienţa proprie a elevului, promovează învăţătura prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre elevi, creşterea stimei de sine, încrederea în forţele proprii, intensifică atitudinile pozitive faţă de cadrele didactice.

Schimbarea în educație poate porni direct din sala de clasă, de la cel ce conduce activitatea didactică prin intermediul căii care duce către cunoaștere, învățare, și anume, prin intermediul strategiilor pe care profesorul alege să le folosească la clasă.

De exemplu, în învățământul primar, cadrele didactice au găsit soluții în proiectarea unor teste rapide și interactive prin intermediul unor diverse aplicații care le permit obținerea unui feedback rapid a cunoștinelor pe care și le-au însușit elevii în sala de clasă. Pe lângă resursele educaționale online pe care le putem folosi în continuare la sala de clasă și tema pentru acasă, trebuie să adoptăm metode inovatoare, care să-i atragă pe elevi la fel de mult precum jocurile interctive digitalizate.

Jurnalul cu dublă intrare este o metodă prin care cititorii stabilesc o legătură strânsă între text și propria lor curiozitate și experiență. Această metodă se poate folosi cu succes în cadrul însușirii anumitor concepte prin formarea propriului câmp vizual în care se vor evidenția cele mai importante date ale textului. Astfel, elevul poate primi un text versificat, ori își poate transcrie textul pe foaia de lucru, iar în dreptul ideilor scrise poate realiza desene, astfel evidențiind cele mai imporante informații pentru el, ori cele mai impresionante idei. La încheierea acestei metode, elevul poate vizualiza datele esențiale ale textului.

Harta textului cu elemente surpriză este o metodă atractivă prin intermediul căreia elevii descoperă informațiile importante ale unui text, pe care le dispun sub forma unor organizatori grafici. Prin urmare, elevii citesc textul, apoi extrag datele esențiale ale acestuia precum: titlu, autor, personaje pozitive, personaje negative, locul acțiunii, timpul acțiunii, cuvinte cheie, problema, mesajul/morala. Elementele surpiză, care îi atrag pe elevi reprezintă lipirea pe harta textului a unor notițe adezive ce conțin denumirile datelor importante din text, sub acestea ascunzându-se răspunsurile găsite de ei în rândurile textului.

Folosirea mijloacelor TIC, unde sunt incluse : calculatorul, internetul, videoproiectorul, reprezintă realităţi pe care elevii le experimentează zi de zi. De asemenea, şi cadrul didactic trebuie să rămână mereu un „elev” învăţând continuu pentru a transmite elevilor cunoştinţe actuale şi de valoare.

Dar oricât de performantă ar fi noua tehnologie, aceasta se cere a fi completată cu strategii tradiţionale clasice de formare a abilităţilor umane deoarece contactul viu, personal cu alţii este edificator pentru propria persoana şi nu poate fi înlocuit total cu nici o altă tehnică oricât de modernă si complexă ar fi.

Putem concluziona următoarele:

1. Societatea postmodernă necesită adaptări precedate de o pregătire prealabilă a specialiştilor din sistemul de educaţie şi a oamenilor care fac parte din societatea în schimbare.

2. Inovaţiile în societatea postmodernă trebuie să reprezinte ajustări bazate pe cercetări ştiinţifice, pe analiza operelor marilor pedagogi români şi ai pedagogiei universale.

3. Măsura schimbărilor exterioare în educaţie este legată de posibilităţile interioare atât ale persoanelor, cât şi ale poporului din care acestea fac parte. De aici rezultă importanţa concentrării educaţiei asupra schimbărilor interioare a fiecărei persoane din societate.

4. Deoarece modernizarea şi dezvoltarea societăţilor au adus efecte negative, precum poluarea, inegalitatea, şomajul, acest tip de societate este considerat de sociologi mai puţin reuşit în comparaţie cu societăţile tradiţionale. În consecinţă, orice schimbare trebuie făcută doar dacă este necesară.

O educaţie postmodernă în vederea dezvoltării socio-economice a unei naţiuni presupune colaborare şi deschidere interculturală, sprijin în promovarea valorilor internaţionale şi cultivarea tradiţiilor naţionale.

Trebuie precizat faptul că pedagogia postmodernă abordează educaţia ca terapie pentru dezvoltarea caracteristicilor specifice, diferenţiatoare ale fiecărei personalităţi, şi joacă rolul de potenţiator prin crearea situaţiilor favorabile demersului intructiv-educativ.

BIBLIOGRAFIE:

* Cazacu, Aculin: Sociologia educaţiei, Editura Hiperion XXI , Bucureşti, 1992.

* Ionescu, Miron: Inovaţia în educaţie şi în învăţământ, în revista ,,Învăţământul primar” nr.2-3/2003, Editura Miniped, Bucureşti.

* Marin, Stoica: – Pedagogie şi Psihologie pentru examenele de definitivare şi grade didactice, Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 2002.

* Vlăsceanu, Lazăr: Decizie şi inovaţie în învăţământ, E.D.P., Bucureşti, 1979.

* Ionescu M., Radu I.-” Didactica modernă”, Ed. Dacia, Cluj – Napoca, 2001;

* Alois Gherguţ,- “Management general şi strategic în educaţie”, Ed. Polirom, Iaşi, 2007;

* I..Cerghit – “Sisteme de instruire alternative”, Aramis, Bucuresti, 2002.

EVOLUȚIA DIGITALIZĂRII ÎN EDUCAȚIE

Prof. înv. preșcolar- Galea Antonia Adina
Unitatea de învățământ: Școala Gimnazială nr. 1 Hidișelu de Sus
Structura: GPN nr. 4 Sântelec

“Educaţia are dificila misiune de a transmite o cultură acumulată de secole,
dar şi o pregătire pentru un viitor în bunămăsură imprevizibil”
Jacques Delors

Datorită inovaţiilor care se succed cu o viteză foarte mare în domeniul tehnologiilor informaţiei şi comunicaţiilor, acest material trebuie suplimentat an de an, dacă nu chiar mai repede, cu informații și elemente noi care apar în acest domeniu.

Internet-ul este cea mai mare și mai puternică rețea din lume iar ca urmare a conectării a tot mai multe colegii, universități, școli, companii și persoane private, profesorii la distanță pot depăși barierele de timp și spațiu pentru a ajunge la elevi (Vasile, Mihai, 2009, 120).

În lucrarea publicată în 2006 de către Punie, Zinnbauer & Cabrera la pagina 19 autorii susțin că în afara contextului formal de învățare devine din ce în ce mai important învățarea informală și învățarea adulților, este recomandabil să existe o viziune holistică asupra evaluării impactului TIC asupra învățării.

Aceiași autori în aceeași lucrare sunt de părere că este necesară o perspectivă largă pentru a înțelege și determina modul și impactul TIC asupra procesului de învăţare iar acest lucru se datorează faptului că realizările educaționale sunt modelate nu numai de modul în care educația este organizată, dar și de fondul socio-economic al cursanților și de cel socio-cultural al acestora; acest lucru clarifică parțial de ce învățarea nonformală, învățarea informală și învățarea adulților sunt considerate din ce în ce mai importante pentru viitorul învățării.

În lucrarea E-learning- cadru conceptual, Ioan Mihai și Adrian Vasile propun o definiție a conceptului de instruire asistată de caculator aducând la lumină funcțiile predări: „Într-o expunere condensată am putea spune că instruirea asistată de calculator este acea modalitate în cadrul căreia interacțiunea dintre activitatea de predare și cea de învățare, dintre profesor și elevi, este mijlocită de prezența calculatorului, considerat ca auxiliar tehnic, destinat să amplifice și să optimizeze funcțiile predării, să funcționeze receptarea și preluarea informațiilor didactice de către elevi.”

Instruirea asistată de calculator permite realizarea unei educaţii bazate pe profilul intelectual al elevului. Pune elevul în situaţii de interacţiune şi comunicare rapidă, realizate într-un mediu care permite o difuzare masivă a conţinuturilor şi o flexibilitate a timpului prin îmbinarea mijloacelor de comunicare sincrone cu cele asincrone(Vlădoiu, 2005, p.3).

Există dovezi că realizările educaționale sunt influențate pozitiv de TIC, dar nu numai de TIC utilizate la școală; într-adevăr, se pare că experiența cu TIC acasă, în special computerul este un factor mai important pentru realizarea școlii în anumite cazuri decât utilizarea de calculatoare la școală. Cu toate acestea, persistă în continuare situația în care accesul și utilizarea computerelor acasă se modelează prin diferențe socio-economice, astfel, fondul socio-economic al elevilor continuă să fie important pentru realizările lor educaționale. În plus, este necesar să fim proactivi și să dezvoltăm o mai bună înțelegere a viitorului nevoi de învățare și medii de învățare viitoare. Lucrări prospective privind învățarea bazată pe TIC ar contribui la înțelegerea oportunităților oferite de TIC pentru a se pregăti pentru învățare în secolul 21 care cuprinde tehnologiile digitale pentru o mai bună învățare, pentru o mai bună evaluare a acestor rezultate și realizări ale învățării, pentru o mai bună predare și pentru o mai bună incluziune socială (Punie, Zinnbauer & Cabrera, 2006, 20).

Faptul că Europa urmează un trend ascendent în această privință nu mai este o surpriză pentru nimeni, faptul că

educația se realizează în ultimul timp și la distanță, lafel, nu mai este o surpriză. Datorită numeroaselor descoperiri în domeniul tehnologiei și dezvoltării a numeroase aplicații menite să îmbunătățească procesul instructiv-educativ, cadrele didactice din întreaga lume îmbrățișază acum ideea că tehnologia este un super-aliat în cadrul acestui proces. În plus elevii generației instruite aparțin generației „nativilor digitali” care nu concep viața fără tehnologie și gadget-uri; așadar beneficiile sunt de ambele părți, profesorii câștigă timp prețios iar elevii sunt mult mai atenți și mai implicați.

Un studiu internațional, realizat în Portugalia, România și Slovenia, ca parte a unui proiect, derulat în anul 2015 și extins în anii următori la alte treisprezece țări , și-a propus să intervieveze câte 10 familii din fiecare țară care au copiii cu vârsta cuprinsă între 6 și 8 ani cu privire la eventualele riscuri pe care aceștia le percep în utilizarea gadget-urilor, al aplicațiilor și site-urilor digitale de către copiii lor. Rezultatele cercetării evidențiază faptul că părinții își arată nesiguranța și îngrijorarea legate de problemele de sănătate pe care această utilizare le-ar putea provoca copiilor, de o posibilă dependență de gadget-uri, de incapacitatea menținеii unui control total aupra tuturor conținuturilor accesate de aceștia în mediul online și nu numai, dar cea mai pronunțată îngrijorarea a fost aceea legată de un parcurs școlar nefavorabil și a unei copilării cu probleme de adaptare socială. Unii părinți identificau ca limită și componenta financiară, deloc neglijabilă în condițiile costurilor acestor tipuri de device-uri în continuă dezvoltare. (Velicu, Chaudron, Dias, Brito, Lobe, 2019).

În concluzie, utilizarea noilor tehnologii poate deschide oportunități în procesul de predareînvățare-evaluare, dar creează, de asemenea, provocări pentru dezvoltarea profesională și formarea profesorilor; cu toate acestea, în această revoluție tehnologică, nu trebuie ignorat un aspect: educația trebuie să fie centrată pe învățarea studenților nu pe tehnologie iar implicarea, motivația, învățarea centrată pe elev, interactivitatea și colaborarea sunt îmbunătățite prin tehnologie, dar toate, cu mici excepții (de exemplu, situații specifice de învățare) sunt posibile fără tehnologie(Erasmus+ Strategic Partenership for School Education Project, 2018, 12).

Bibliografie

Punie, Y., Zinnbauer, D., & Cabrera, M. (2006). A Review of the Impact of ICT on Learning, Luxemburg: JRC Techical Notes file:///C:/Users/madal/Desktop/A_review_of_the_Impact_of_ICT_on_Learnin.pdf

Velicu, A., Chaudron, S., Dias, P., Brito, R., Lobe, B. (2019) Parental concerns regarding young children and digital technology. An exploratory qualitative investigation in three european countries, Revista Română de Sociologie, 3, p. 239–256. Citit de la https://www.revistadesociologie.ro/sites/default/files/04-velicu.pdf . Accesat la data de 2.02.2023

Vlădoiu, D. (2005) Instruirea asistată de caculator, București, ISBN 973-0-04230-6 Ministerul Educației și Cercetării, Program pentru învățământul rural

Erasmus+ Strategic Partenership for School Education Project. (2018). Evoluția tehnologiei în educație. Citit în https://www.vr-school.eu/uploads/io2/RO/Module%201_Evolution%20of%20%20Technology_RO.pdf . Accesat la 1.02.2023

UTILIZAREA NOILOR TEHNOLOGII ÎN EDUCAȚIE

Prof. Diaconescu Oana,
Școala gimnazială nr. 66, București

Învățământul a trecut prin numeroase schimbări de-a lungul timpului. Profesorii și elevii au trebuit să se adpateze de fiecare dată noilor modificări. Utilizarea metodelor tradiționale de predare-învățare-evaluare precum și a celor moderne, au fost eficiente mulți ani și încă sunt, dar prin faptul că societatea a evoluat din punct de vedere tehnologic, acest lucru a determinat ca și mijloacele de învățare utilizate în procesul educațional să fie schimbate, îmbunătățite. Elevii se sunt mai atrași astfel spre actul educațional, prin utilizarea noilor mijloace, însă cu toate acestea digitalizarea învățământului reprezintă un aspect ce trebuie tratat cu discernământ. Este evident faptul că noile tehnologii îmbunătățesc și facilitează actul educațional, însă nu trebuie exagerată utilizarea acestora. Este nevoie de echilibru în utilizarea tuturor resurselor. Elevul este om și rămâne om, profesorul este om și rămâne om. În învățământ este absolută nevoie de interacțiune între cei doi piloni, pentru ca elevul să primească o educație corectă, morală, normală. Educația total digitalizată nu poate avea efecte benefice pentru modelarea personalității unui om, nu poate pregăti un om penrtu a trăi cum trebuie într-o societate. Știm cu toții că elevilor le place să socializeze unii cu ceilalți, ca atare, în cele ce urmează, vor fi expuse informații cu privire la importanța social media în educație.

Social media joacă un rol foarte important în viața fiecărui student. Cu ajutorul său, oferind și preluând multe informații, comunicând cu prietenii, colegii de clasă, profesorii și colegii au devenit o opțiune ușoară. Studenții și profesorii se conectează acum în timp ce utilizează mai bine această platformă pentru a câștiga și a oferi educație, respectiv. Cu toate acestea, social media a fost foarte criticată din cauza efectului pe care îl are asupra drumului asupra studenților care obțin și păstrează informații. Oferă oportunități abundente de interacțiune, precum și de învățare. Există mai multe motive pentru utilizarea mediilor bazate pe internet ca instrument pozitiv pentru copii.

1.Beneficiile educaționale ale social media. De-a lungul mai multor ani, social media a câștigat o credibilitate superioară ca sursă de informație de încredere și o platformă în care organizațiile pot interacționa cu publicul lor global. Folosind social media, profesorii pot îmbunătăți abilitatea tehnologică și implicarea studenților în studii. De asemenea, oferă un bun simț al colaborării în sala de clasă, asigurând în același timp abilități de comunicare mai bune cu elevii.

2. Partajarea ușoară a informațiilor. Împărtășirea informațiilor, link-urile către alte site-uri a devenit acum foarte ușoară pentru studenți, deoarece împărtășesc informații prietenilor, colegilor de clasă și altor conexiuni. O mare parte a timpului este conectat la internet prin intermediul telefoanelor mobile, laptopurilor, PC-urilor, tabletelor etc. pentru a-și transmite opinii, opinii, sfaturi, materiale de studiu, proiecte școlare și alte alte tipuri de lucruri utile pentru citire unii altora. Cu aceasta, fac schimb de informații utile despre examenele și cursurile lor.

3. Credibilitate socială. Multe școli, colegii și universități au început facilitatea de interconectare cu un nr. a studenților prin intermediul rețelelor de socializare, de exemplu, Facebook, Twitter și YouTube. Aceste canale pot fi utilizate pentru a transmite și pentru a comunica știri școlare, informații educaționale, pentru a face declarații și pentru a oferi studenților date mai valoroase. Acest lucru creează implicarea între școală și elevi, care ajută la tratarea mai multor probleme legate de elevi prin intermediul asociațiilor de grup.

4. Comunicare rentabilă. Social media este un mediu excelent și gratuit pentru utilizatorul final! Nu poate fi folosit doar pentru a comunica. Este, de asemenea, un dispozitiv / tehnologie de excepție care promovează lucruri precum evenimente, cursuri noi și diverse cercetări avansate. Acesta este astfel utilizat pentru a îmbunătăți îmbunătățirea învățării.

5. Conectivitate oricând. Adesea există cineva care să răspundă din partea comunității internaționale, deoarece factorii geografici nu restricționează majoritatea site-urilor de rețea socială. ATC (oricând conectivitatea) a devenit posibil datorită sosirii diverselor site-uri de socializare.

6. Împărtășirea informațiilor și cunoștințelor. Social media oferă o platformă în care își poate împărtăși cunoștințele și obține credibilitate în domeniul sau domeniile alese sau specializări. De asemenea, pot achiziționa informații și informații de la alții din cadrul unei comunități online.

Există o mulțime de cauze pentru care media socială este utilă elevilor care pot fi explicate simultan.

1. Rețelele sociale bazate pe web pot oferi informații relevante, de exemplu, examinare și informații despre diferite teme sau analize și informații despre diverse subiecte sau probleme în scop de studiu.

2. Este vital să fim dinamici în diferite platforme sociale posibile ca instituție de învățământ. Acest ajutor face metodologii mai bune de formare a elevilor în timp ce conturează cultura studenților.

Social media este o nouă tehnologie media în educație, care vă poate extinde punctul de vedere asupra diferitelor materii și oferă o evidențiere conținutului original. Îți oferă o oportunitate de a interacționa cu specialiști pentru a găsi soluții pe teme la care este posibil să ai nevoie de asistență. Social media a câștigat plauzibilitatea ca sursă definitivă de informații. Prin urmare, este o platformă excelentă în care organizațiile pot interacționa cu publicul lor, în majoritatea acestora.

Principalul lucru despre utilizarea social media pentru învățare este că în curând vă dați seama care sunt specialiștii în diverse domenii și subiecte. Când începeți să urmați acești experți, veți afla mai mult și ajutor suplimentar din partea acestora. Acest lucru vă permite să oferiți rezultate incredibile.

Astăzi, multe școli din India și instituții de învățământ adaptează aceste evoluții la cadrele lor și în funcție de activele și sistemele grupului pentru a îmbunătăți viața studenților. Utilizarea media socială în educație îi ajută pe elevi, profesori și părinți să obțină informații mai valoroase în timp ce se conectează cu grupuri de învățare și alte sisteme educaționale.

Site-urile și site-urile din rețelele sociale oferă multe șanse să-și îmbunătățească tehnicile de învățare și predare pentru elevi și, respectiv, școli. Prin aceste rețele, vă puteți alătura modulelor sau plugin-urilor de social media care împărtășesc și colaborează. Studenții pot beneficia de exerciții de tutorial online prin YouTube. Cursurile online sunt, de asemenea, oferite de colegii din străinătate prin Skype și un grup complet de active care sunt împărțite prin comunitățile sociale.

Toate punctele menționate mai sus sunt avantajele educației social media în școli. Prin avantajele de mai sus, se poate înțelege importanța site-urilor de rețele sociale în domeniul educațional în lumea de azi.

PARTENERIAT „ TU ȘI EU EDUCĂM ÎMPREUNĂ’’

Prof.înv.preşcolar Cotocea Alina
Gradinița PP „Căsuța Piticilor’’ Arad

Nivelul educaţional preşcolar pune bazele formării psihosociale a copilului. Din micul individualist şi timid, sau invers, introvertit, preşcolarul se formează după cerinţele societăţii, grupului din care face parte, pregătindu-l pentru viaţa „adultă”. Noi, ca educatoare avem un rol foarte important în a-l îndruma pe preşcolar în formarea propriei personalităţi într-un mediu social corespunzător şi propice lui. Dar realizăm că nu suntem doar noi care au acest rol. Familia trebuie să îl sprijine în continuare chiar dacă petrece majoritatea timpului la grădiniţă, departe de casă. Pentru o formare cât mai armonioasă şi benefică propriului copil părintele trebuie să-şi exercite dreptul de părinte şi la grădiniţă. Sunt multe familii care spun că sunt mult prea ocupate pentru asemenea lucruri, bucurându-se ştiind că, copilul lor este într-un mediu sigur, hrănit şi îngrijit. Aici intervine educatoarea, care trebuie să aducă la cunoştinţă părintelui că e mai mult de atât şi că misiunea lui de a-l forma pe preşcolar nu s-a încheiat fiind preluată de grădiniţă. Rolul grădiniţei este de fapt de a-i ajuta pe părinţi în formarea şi educarea propriilor copii. Rolul principal rămânând tot familie.Acest fapt m-a determinat, având grupă mică, să realizez acest proiect educaţional de parteneriat, implicând familia cât mai mult în activităţile noastre din grădiniţă. Şi împreună să-i ajutăm pe cei mai dragi nouă să crească mari şi voinici!!**COLABORAREA CU FAMILIA:SCOPUL PARTENERIATULUI :**

Sprijinirea părinților pentru conștientizarea și asumarea rolului educațional și implicarea lor în formarea și dezvoltarea personalității copilului pentru integrarea lui în viața socială.

Cunoaşterea şi educarea copiilor preşcolari prin influenţa pozitivă atât a grădiniţei, cât şi a familiei;

Stabilirea unor principii de bază ce trebuie respectate în formarea personalităţii copiilor, precum şi a unor procedee de corectare a unor devieri comportamentale.

Eficientizarea relaţiei familie – grădiniţă.

OBIECTIVE :

Cunoaşterea individuală a copiilor, urmărind manifestarea lor în familie şi grădiniţă;

Folosirea unor metode eficiente pentru dezvoltarea psiho-afective;

Iniţierea unor acţiuni comune prin contactul direct al grupului de părinţi cu persoane abilitate să desfăşoare un proces educaţional;

Găsirea unor soluţii comune în educaţie;

Studierea unor cărţi, documentare, reviste de specialitate în vederea realizării unor dezbateri pe teme date;

Valorificarea unor experienţe personale;

Exprimarea opiniei participanţilor cu privire la acţiunile întreprinse în cadrul acestui parteneriat.

GRUP ȚINTĂ:

- Părinţi - Educatoare;
- Bunici - Preşcolari.

OBLIGAŢIILE GRUPULUI ȚINTĂ:

Educatoare -au obligaţia de a participa la fiecare întâlnire pentru a direcţiona dezbaterile şi a stimula prezenţa părinţilor;

Părinţi

- aceştia participă benevol, contribuind la asigurarea bunului mers al parteneriatului şi al materialului utilizat;
- părinţii sunt invitaţi să împrumute cărţi de specialitate, diferite materiale.

OBLIGAȚII COMUNE

- pregătirea şi asigurarea materialului de lucru (fişe, chestionare, cărţi etc.);
- implicarea directă în cadrul activităţilor desfăşurate şi găsirea unor soluţii în scopul rezolvării situaţiilor de natură educaţională;

METODE/ TEHNICI DE LUCRU

- dezbateri, prezentarea de imagini foto, expoziție cu lucrările copiilor, serbări, confecționarea costumelor pentru serbare;

LOCUL DE DESFĂȘURARE

Grădinița / Alte spații impuse de calendarul activităților

RESURSEUMANE: - Coordonatori: 2 Educatoare:

- Preșcolarii grupei mici: 20
- Membrii: Părinții copiilor de la grupa mică: 20

MATERIALE: cărţi, reviste, pliante, calculator, CD-uri, cameră video, ecusoane, aparat fo

FINANCIARE:bugetul minim alocat derulării parteneriatului, care provine din sponsorizările realizate de părinţii copiilor;

MONITORIZAREA ŞI EVALUAREA PROIECTULUI :

Întâlnirile se vor desfăşura la data stabilită, cu o durată de aproximativ o ora, timp în care se vor transmite informaţii şi se vor impărtăşi experienţe proprii. La finele unei întâlniri se va prezenta tematica viitoare pentru a oferi părinţilor posibilitatea de a medita şi de a aduna informaţii din sfera cotidiană, din experienţele personale.

Se va pune accent pe o activitate interactivă, se vor oferi chestionare, fişe de evaluare pentru copii şi de autoevaluare pentru părinţi; se vor pune la dispoziţie publicaţii de specialitate etc. Totodată, se vor realiza evaluări pe parcursul întâlnirilor.

DISEMINAREA REZULTATELOR :

Beneficiarii proiectului vor fi invitaţi să opteze pentru alcătuirea unui „jurnal al părinţilor”. Pentru a imortaliza întâlnirile, vom realiza înregistrări foto, culminând cu realizarea unui album.

FINALIZAREA PARTENERIATULUI:Părţile implicate în parteneriat vor concluziona întreaga activitate desfăşurată pe parcursul anului şcolar şi se vor face cunoscute aspectele pozitive evidenţiate în cadrul întâlnirilo**r**

Nr.	Tipul de activitate	Mijloace de realizare	Perioada	Cine răspunde

crt.				
1.	**„Să-i educăm împreună!„**	- ședință cu părinții; - stabilirea comitetului de părinți;- propunerea proiectului de parteneriat *„Să-i educăm împreună „;*- prezentarea calendarului activităților grupei pentru anul scolar.	Septembrie	Educatoare/Părinți
2.	**„Să pășim împreună cu încredere!„**	- „Să ne cunoaștem mai bine!„- informarea fiecărui părinte privind rezultatele evaluării inițiale, măsuri ameliorative ce se impun după caz;	Octombrie	Educatoare/Părinți
3.	**„Dovlecii si Festivalul toamnei”**	- activitate desfășurată împreună cu un membru al familiei și copiii din grupa Clubul lui Mickey Mouse;- *jocuri distractive*	Noiembrie	Educatoare/Preșcolari/Părin
4.	**„Vine, vine Moș Crăciun!„**	- serbare dedicată Crăciunului - pregătirea costumelor necesare desfășurării serbării	Decembrie	Educatoarele/Copii/PreșcolariBunici
5.	**„Primii fulgi de nea„**	- ieșire la zăpadă, în curtea grădiniței- *jocuri*	Ianuarie	Educatoare/Preșcolari/Părinți
6.	**„Mama mea, dragă și bună!„**	- realizarea unei activităţi cu copii şi mămici (pe arii de stimulare); - prezentarea unui mic program artistic de către copii, dedicat *„Zilei de 8 Martie”* pentru mămici;	Martie	Educatoare/PărințiPreșcolari
7.	**„Sărbători creștine alături de mămici și bunici„**	- realizarea unor activităţi specifice sărbătorii *„Paştelui”,* după tradiţii şi reţetele bunicii. (vopsitul ouălor, prăjiturele, salate)	Aprilie	Educatoare/BuniciPreșcolari
8.	**„De ziua copilăriei!„**	- realizarea de măști împreună cu părinții pentru preșcolari- desfășurarea unei activități „Balul Buburuzelor„	Iunie	Educatoare/Părinți/Preșcolari

BIBLIOGRAFIE:

1.Ecaterina Adina Vrăşmaş, Consilierea şi educaţia părinţilor, Bucureşti, Editura „Aramis”,2002;

2.https://www.didactic.ro;

Tehnologiile inovative și învățarea

Prof.Înv.Preșc.: Hoduț Teodora
G.P.P. Nr.56 (Structură G.P.P. Nr.28), Oradea

Între tehnologiile actuale și educație există o relație strânsă, de interdeterminare și potențare reciprocă:avansul tehnologic este o consecință a forței și amplitudinii educației, dar și educația își subsumează într- un mod specific aceste beneficii. Orice proces educațional este atent la componenta tehnică nu numai printr- o pregătire a educabililor în această direcție, ci și prin exploatarea valențelor tehnologice în profitul formării.

Noile mijloace de informare și comunicare nu puteau fi ocolite, mai ales că există o apropiere ființială între cele două universuri, educația bazându- se și antrenând comunicare, iar comunicarea presupunând și angajament formativ. Funcția educativă a noilor cadre btehnice este dublă: pe de o parte, acestea facilitează și propensează educația, dacă sunt atent integrate în practicile educative; pe bde altă parte, predispun și obligă la noi configurații ale competențelor ce se urmăresc a fi formate de către instituțiile educative, conducând la reformări continue de ordin finalist, curricular și strategic.

În același timp, integrarea în educație a noilor cadre tehnice conduce la o recalibrare sau adecvare a metodologiilor didactice tradiționale, prin recontextualizări, modernizări, inovații la nivel strategic. Suportul material nu își rezervă doar un statut neutral, ci interacționează iminent și evident cu aspectul strategic. Tehnologia ”forțează” metodologia didactică la noi reașezări. Nu e vorba de a pune în contradicție vechiul și noul, de a minimaliza sau exclude una dintre variante, ci de a le potența pe ambele, prin necesitatea corelării, adecvării sau aducerii la zi.

Noul nu exclude vechiul, ci îl provoacă, îl invocă, îl provoacă. Așa încât secvențe de predare bazate pe expunere sau conversație didactică, pot coabita fericit cu activarea unor dimensiuni cognitive sau creative datorate instruirii bazate pe ordinator.

Relația dintre tehnologie și educație devine din ce în ce mai dinamică. Pe de o parte, asistăm la o permanentă evoluție a suporturilor tehnice, la o reînnoire de la o zi la alta, ceea ce obligă, din partea utilizatorilor, la formarea de noi abilități, conduite, atitudini. Pe de altă parte trebuie avut în vedere și gradul de absorbție sau de permisivitate a tehnicului în raport cu exigențele perimetrului educațional ce evoluează într- un ritm alert. Astfel relația dintre cele două ”dinamici” devine mult mai complexă.

Lumea exterioară se tehnicizează și se artificializeazăîntr- un ritm foarte rapid, iar școala, într- o anumită măsură, trebuie să țină pasul cu această dinamică. Până la un punct, ea este nevoită să le absoarbă și să le folosească în profitul propriu. În același timp treebuie să conserve și zone de naturalitate, să ocazioneze elevilor cunoașterea directă prin observarea lumii reale, să creeze situații de acțiune și interrelaționare normale.

Ne întrebăm dacă nu cumva, la un moment dat școala va fi nevoită să prezerve sau să creeze în mod intenționat ”oaze” de normalitate, de situații „reale”, ca reacție ”de apărare” în raport cu existența sociotehnologică din ce în ce mai artificializată.

Într- o lume din ce în ce mai informatizată, educația pentru și prin performarea sau cunoașterea vieții reale poate dobândi noi semnificații.

Bibliografie:

-C. Cucoș, (2017), Educația, reîntemeieri, dinamici, prefigurări, Editura POLIROM, București.

Caractrictici și dimensiuni ale crizei în educația modernă

Prof.Înv.Preșc.: Voican Daciana
G.P.P. Albă ca Zăpada, Băile Felix

Se poate vorbi despre o criză în educație când se constată că noua generație nu este pregătită să se dezvolte în lumea actuală. În această lume, diferită de oricare alta cunoscută până acum, în educație rolurile sunt deopotrivă împărțite între instituțiile autorizate și familie, colegi, media. În această lume în care suntem toți interconectați, educația nu poate fi realizată dacă demotivarea, intoleranța și lipsa de respect sunt simple opțiuni.

Dacă lumea actuală este bulversată de ”haos, de înțelesuri multiple, de lipsa direcției, de incertitudini, ironie și confuzie”, cu siguranță că ”sala de clasă nu se sustrage descrierii de mai sus”. Învățământul nu este decât o parte din educația copilului, o bună parte a educației se petrece în afara școlii. În postmodernism, câmpul educativ școlar devine multipolar: pe lângă profesor, apar centrii noi de autoritate/ putere și anume elevii, părinții, mass- media, diferitele instanțe ale comunității.

Continua transformare a societății actuale a afectat și spațiul educațional. Cei implicați în educație se confruntă în permanență cu situații noi, la care trebuie să se adapteze ”din mers”. O caracteristică a crizei educației o reprezintă lipsa de motivație a elevilor, conjugată, în același timp, cu o demotivare la fel de profundă a profesorilor.

Contextul actual poate părea unora fără perspectivă, iar altora o provocare permanentă pentru căutarea unor soluții. Se poate spune că a sosit momentul să ne reamintim că pedagogia este mai mult artă, decât știință, adică ea acceptă sfaturi și tehnici, dar nu se va conduce niciodată decât după exercițiul de fiecare zi care, în cazurile cele mai fericite, datorează enorm intuiției.

În pedagogia modernă se caută în mod permanent dezvoltarea de metode, tehnici și instrumente care să ajute, să mobilizeze, să sprijine copilul în procesul de învățare. Metodele tradiționale pentru activitățile cu preșcolarii pot fi îmbinate cu metode complementare. Proietul a devenit o metodă alternativă și complementară de învățare și evaluare. El vizează aspecte teoretice și practice din domenii variate, implică un volum sporit de activități și permite respectarea particularităților de vârstă prin includerea elementelor ludice. Proiectul poate fi privit atât ca desfășurare propriu- zisă a procesului învățării, cât și ca produs final al acestuia.

Bibliografie:

”Revista învățământului preșcolar”; 3/ 4 , 2010, Editura ARLEQUIN, București;
”Revista învîțământului preșcolar”; 3/ 4, 2006, Editura ARLEQUIN, București.

Metode moderne utilizate la orele de limba și literatura română pentru facilitarea integrării copiilor cu CES

Prof. Popescu Tatiana
Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”
Roșiori de Vede, județul Teleorman

Școala incluzivă este „oglinda” societății deschise, democratice, tolerantă la diferențele interindividuale și non-discriminatorie, care promovează egalitatea în drepturi. Școala incluzivă este unitatea de învățământ public de masă în care „au acces toți copiii unei comunități, indiferent de mediul de proveniență, în care sunt integrați într-o formă sau alta și copiii cu cerințe speciale în educație, unde programul activităților didactice are la bază un curriculum specific (individualizat și adaptat) și unde participarea personalului didactic la activitățile educative din clasă se bazează pe un parteneriat activ între profesori, profesorii de sprijin/suport, specialiști în educație specială și părinți.”

Ora de limba şi literatură română presupune dezvoltarea capacităţilor de exprimare orală şi scrisă a elevilor cu CES. Profesorul trebuie să dovedească creativitate în conceperea unor materiale auxiliare și tehnici modern variate care să favorizeze o evoluţie favorabilă a copilului cu cerinţe educative speciale, printr-un plan individual de intervenţie personalizată conform particularităţilor psiho-individuale ale copiilor integraţi.

Dintre toate tehnologiile care ajută la pregătirea elevilor cu CES pentru viitor, accesul la internet este probabil cel mai important, ținând cont de faptul că foarte mulți copii manipulează cu ușurință dispozitivele moderne. Astfel, elevii cu CES trebuie ajutați să-și dezvolte abilități de maximizare a eficienței. De asemenea, trebuie să li se asigure accesul la acest instrument. Eforturile în direcția îmbunătățirii incluziunii digitale s-au intensificat în contextul epidemiologic actual, atât prin abordarea problemelor de alfabetizare digitală, cât și a lipsei accesului la instrumentele TIC. Fiecare școală a depus eforturi pentru a asigura accesul la educație pentru fiecare copil. Nu au fost neglijați nici copiii cu CES din învățământul de masă, dovadă fiind progresul înregistrat în perioada pandemică, cadrele didactice colaborând foarte bine cu părinții copiilor cu CES. Astfel, putem vorbi de incluziunea digitală.

În mod concret, incluziunea digitală este menită să răspundă nevoilor de învățare ale indivizilor și abilităților de rezolvare a problemelor comunităților în ansamblu. Acest lucru ajută la asigurarea unui acces mai bun la echipamente, software, conținut digital și alte resurse care pot contribui la experiențe de învățare mai eficiente pentru elevii de toate vârstele. Cu un acces mai mare la instrumentele digitale, elevii sunt capabili să exerseze dezvoltarea abilităților de alfabetizare digitală care sunt necesare pentru a analiza în mod eficient și a acționa pe baza descoperirilor făcute cu diverse tehnologii.

În ceea ce privește în mod specific incluziunea digitală a copiilor cu CES, inclusiv la orele de limba și literatura română, acest lucru înseamnă, pe de o parte, a sprijini facilitarea comunicării prin intermediul unor aplicații digitale, iar pe de altă parte, a sprijini includerea acestora în societatea digitală utilizând funcții de accesibilizare a unor dispozitive deja existente sau a unor tehnologii asistive noi (de exemplu, funcția de transcriere vocală a textelor permite persoanelor cu deficiențe de vedere și persoanelor cu dificultăți de citire să acceseze informaţii şi texte). Astfel, participarea tuturor copiilor în procesul de educație devine posibilă, creând în același timp noi oportunități de incluziune.

Relevante, în acest sens, sunt așadar funcțiile de accesibilizare a dispozitivelor electronice și alte tehnologii asistive, care pot fi aplicate de către orice cadru didactic.

De exemplu, pentru copiii cu deficiențe de auz există în prezent dispozitive fără fir care transmit în mod direct sunetele către un aparat auditiv - pentru a comunica clar cu elevii care au hipoacuzie, chiar și într-o sală de clasă zgomotoasă. Pentru

profesorii care folosesc tehnologia video în clasă, există aplicații educaționale precum Flipgrid, cu funcții de subtitrare, precum și instrumente de videoconferință de tipul Microsoft Teams, care vin cu subtitrări în timp real.

Pentru elevii cu deficiențe de vorbire: software-ul vorbire-text și instrumentele de predicție a cuvintelor pot ajuta elevii cu deficiențe de vorbire să comunice cu profesorii și colegii lor. De exemplu, aplicațiile Office 365 includ funcții de tipul Dictare, cu inteligență artificală încorporată, care le permit elevilor să vorbească într-un microfon și să-și transforme vorbirea în text pe computer.

Pentru elevii cu deficiențe de învățare, cognitive și de dezvoltare: pe lângă crearea experiențelor de realitate virtual (VR) pentru elevii cu autism, instrumente precum ajutoarele de memorie, cărțile audio și sistemele text-vorbire sunt utile în special elevilor care au nevoie de asistență pentru învățare, atenție și organizare. Un instrument special este Microsoft Immersive Reader, care a fost conceput special pentru a sprijini studenții cu dislexie și disgrafie. Cu Microsoft Immersive Reader, elevii pot opta pentru un text citit cu voce tare și împărțit în silabe - chiar și în alte limbi. Funcția Tell me de la Microsoft le permite elevilor să acceseze comenzi în cadrul aplicațiilor Office 365 fără să fie nevoiți să și le amintească. Există, de asemenea, fonturi descărcabile, cum ar fi OpenDyslexic, care pot îmbunătăți lizibilitatea și viteza de citire pentru studenții cu dislexie. În plus, există instrumente inteligente la îndemână, cum ar fi Livescribe Echo Smartpen, care acționează ca un dispozitiv all-in-one, cu microfon, difuzor și dispozitiv de stocare incluse la un loc.

Pentru elevii care au nevoie de asistență pentru mobilitate: un mod în care profesorii pot optimiza sălile de clasă pentru toți elevii este adoptarea mobilierului flexibil, o componentă cheie a unui mediu modern de învățare. Birourile în picioare, scaunele ergonomice și chiar mingiile pentru birou le oferă elevilor mai multă libertate și confort pentru a se deplasa în clasă și a face uz de mobilier. Un alt exemplu este ca elevii să utilizeze afișaj interactiv sau monitoare cu ecran tactil dacă nu sunt în măsura fizică să folosească tastatura sau mouse-ul computerului.

În condițiile actuale generate de Pandemia de Covid-19, elevii cu CES, cu probleme grave de sănătate, inclusiv locomotorii, au beneficiat de participarea la orele de limba și literatura română, în mod online, fiecare clasă fiind dotată cu laptop, videoproiector și acces la internet. Astfel, fiecărui elev i s-a asigurat dreptul la educație, fără niciun fel de discriminare, unii dintre copiii cu CES beneficiind și de ajutorul părinților de acasă.

Școala românească actuală se află într-o permanentă schimbare ce vizează imperios adaptarea la cerințele societății contemporane. Este bine cunoscut faptul că a devenit o realitate a zilelor noastre tot ce ține de tehnologia modernă. Tot mai des auzim în jurul nostru că societatea s-a schimbat, iar sistemul de educație trebuie să fie supus unor transformări majore. Totodată, incluziunea a devenit parte din viața noastră. O prioritate pentru orice cadru didactic ar trebui să fie noua orientare spre modernizarea conținuturilor învățării, a modului cum predă, cum își prezintă informațiile, astfel încât acestea să capteze atenția pentru o implicare cât mai activă a tuturor elevilor, fără discriminare.

Bibliografie:

Alois Gherguţ, 2006, *Psihologia persoanelor cu cerinţe speciale,* Editura Polirom, Iaşi

Ecaterina Vrăjmaş, 2001, *Strategiile educaţiei inclusive,* Editura Polirom

Integrarea şcolară a copiilor cu CES- Broşură rezumativă a cursurilor din cadrul proiectului „Profesori pregătiți, profesori motivați”

ABORDĂRI MODERNE ÎN CADRUL ORELOR DE RELIGIE

Prof. Popescu Gabriel Ginel
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”
Roșiori de Vede, județul Teleorman

Trăim într-o societate în permanentă schimbare, ce vizează imperios adaptarea la cerințele mentalității contemporane. Inevitabil, aceste schimbări se reflectă și asupra educaţiei, în general, și a învăţământului românesc, în special. Tot mai des auzim în jurul nostru că societatea s-a schimbat, iar sistemul de educație trebuie să fie supus unor transformări majore. Prin urmare, programele şcolare au suferit modificări importante în perioade relativ scurte de timp. Tehnica didactică, de asemenea, se află într-un continuu proces de adaptare la nou, cercetările întreprinse în domeniul educaţiei conducând la apariţia de noi strategii didactice bazate pe metode diverse.

Metodele didactice sunt eficiente, doar în măsura în care ele reuşesc să contribuie semnificativ la atingerea obiectivelor propuse. Profesorul este cel care alege metoda care consideră că se potrivește cel mai bine cu specificul disciplinei, al conținutului abordat, al colectivului de elevi la care predă. O prioritate pentru orice cadru didactic ar trebui să fie noua orientare spre modernizarea conținuturilor învățării, a modului cum predă, cum își prezintă informațiile, astfel încât acestea să capteze atenția pentru o implicare cât mai activă a elevilor.

Astfel, provocarea o constituie metodele de instruire didactică folosite, de exemplu, de către profesorii de religie în cadrul actului de predare-învățare-evaluare ce trebuie să fie grupate în strategii și tehnici inovative prin care elevul să fie captat de această disciplină, dat fiind faptul că nu i se acordă o atenție atât de mare, nefiind materie pentru examen. Schimbarea modului de gândire și adaptarea la noile cerinţe sunt obiectivele primordiale pentru un profesor ce dorește să se dezvolte profesional, astfel încât să se apropie mai ușor de elevul zilelor noastre care este tot mai atras de tehnologia modernă, de computer, de platformele e-learning sau de softuri educaționale.

Utilizarea instrumentelor digitale în cadrul orelor de religie cu siguranță va fi eficientă la clasă. Prin interacţionarea elevilor cu noile tehnologii se asigură o integrare și fixare a noţiunilor și cunoștințelor predate. De asemenea, un rol important îl dețin softurile educaționale prin intermediul cărora se permite conceperea de modele şi exemple ale cunoștințelor predate, dând posibilitatea elevilor de a descoperi și experimenta noţiunile predate.

În acest sens, este necesară dotarea fiecarei clase cu câte un dispozitiv potrivit, respectiv cu câte un videoproiector și, bineînțeles, acces la internet, facilitând astfel accesarea diferitelor platforme și softuri educaționale. Prin utilizarea acestora lecțiile devin mai atractive și, totodată, accesibile pentru elev. Dorința de a asimila cunoștințe este aceeași, fie că vorbim de elevul de ieri sau de cel de azi. Diferența o face modul de predare, pentru că noutatea înseamnă captarea atenției și, de ce nu, interes pentru a asimila într-un mod mai plăcut noile conținuturi.

La disciplina religie se operează adesea cu adevăruri, de exemplu, adevărurile dogmatice, care nu pot fi supuse unei verificări directe din partea elevilor. Așadar, în predarea noțiunilor din domeniul dogmatic se optează pentru metode expozitive precum expunerea sau povestirea, îmbinate cu descrierea și explicația. La conținuturile din domeniul istoric, în etapa de predare- învățare a noilor cunoștințe, se pretează metode de comunicare orală (povestirea, descrierea, conversația etc.), metode de comunicare scrisă (lectura, studiul individual), precum și metode cu un mai puternic caracter activizant (SINELG, KWL, organizatorii grafici). În actualizarea, fixarea, sistematizarea și recapitularea cunoștințelor, se pot utiliza metode activizante precum brainstorming, conversația, problematizarea, cubul etc. În abordarea noțiunilor din domeniul liturgic, trebuie valorificate cunoștințele dobândite în anii anteriori și experiența personală a elevilor, prin utilizarea unor

metode și tehnici activizante: cubul, studiul de caz, mozaicul, diagramele-bula dublă, schimbă perechea etc. Unitățile de conținut cuprinzând noțiuni biblice și de morală au un puternic caracter formativ, motiv pentru care, în cadrul lor pot fi utilizate o varietate de metode activizante, cum ar fi cele bazate pe reflecție (SINELG), pe observație (fishbowl), pe acțiune (studiul de caz, jocul de rol) sau cele centrate pe analiză (analiza SWOT, Diagrama Venn, bula dublă, tehnica fishboning), rezolvarea problemelor (problematizarea) și producerea ideilor (cubul, brainstorming-ul, explozia stelară).

Așadar, disciplina religie dispune atât de metode tradiționale, cât și moderne ce facilitează transmiterea de informații către elev într-un mod cât mai atractiv, în funcție de priceperea cadrului didactic. Profesorul trebuie să fie prima persoană care să prezinte deschidere spre noutate și dezvoltare personală adaptându-se la cerințele societății contemporane.

Bibliografie:

Șebu, Sebastian, Opriș, Monica, Opriș, Dorin, Metodica predării religiei, Alba Iulia, Edit. Reîntregirea, 2000

http://fto.ro/altarul-reintregirii

Învăţământul românesc între tradiţie şi modern

Prof. Chesa Roxana
Grădinița cu P.P Nr. 20 Dr.Tr.Severin

Sistemul de învăţământ în România, începând cu anii 1990, a devenit unul dintre sistemele în care s-a operat cele mai multe schimbări. Michel Boiron (1999:p2) afirma că, inovaţia se construieşte pe o aparentă contradicţie: ea pune în discuţie,deranjează, aduce schimbări, dar în acelaşi timp, se înscrie în respectul şi voinţa instituţiei în care se produce’’

Educaţia şi învăţământul în societatea contemporană trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât să putem vorbi despre o permanentă inovaţie şi creaţie in activitatea didactică. Educaţia are misiunea de a transmite o cultură acumulată de-a lungul secolelor dar şi o pregătire pentru un viitor în bună măsură imprevizibil.

Modelul învăţământului modern, innovator, face apel la experienţa proprie a elevului, promovează învăţătura prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre elevi, creşterea stimei de sine, încrederea în forţele proprii, intensifică atitudinile pozitive faţă de cadrele didactice

Procesul de învățământ este un sistem complex, rezultat al interdependenței dintre predare, învățare si evaluare, cu o finalitate bine conturată – aceea de transpunere în practică a idealului educațional, dezvoltarea integral-vocațională a personalității. Calea principală prin care se realizează acest aspect este perfecționarea tehnologiei, respectiv a formelor, metodelor și mijloacelor prin care se ajunge la rezultatul scontat. Tehnologia didactică include într-un tot unitar toate componentele procesului de învățământ, insistând asupra interdependenței dintre conținut și toate celelalte aspecte, cum ar fi: organizarea, relațiile profesor-elevi, metodele, procedeele folosite etc.

Un loc important în cadrul tehnologiei didactice îl ocupă strategiile didactice. Prin strategie didactică înțelegem un ansamblu de metode și procedee prin care se realizează conlucrarea dintre profesori și elevi în vederea predării, învățări, dar și evaluării unui volum de informații, a formării unor priceperi și deprinderi, a dezvoltării personalității umane. Pentru definirea metodei ținem seama de faptul că termenul provine din cuvântul grec „methodes”, care înseamnă „cale”. Metoda de învățământ este un demers tipic, folosit în procesul de învățământ atât de către profesor cât și de către educat în scopul educării acestuia din urmă, demers care are ca principale determinări, pe de o parte orientarea spre sporirea cunoașterii și perfecționarea capacităților de cunoaștere, și pe de altă parte, relativa reglementare cu privire la etapele de parcurs, mijloacele strict necesare, limitele de eficiență. Învățământul modern pune un accent deosebit pe metodele interactive.

Dezvoltarea educaţiei, în general, şi cea a învăţământului, îndeosebi, au determinat apariţia treptată, în fiecare ţară, a unui ansamblu de instituţii şcolare de diferite grade, profile şi forme, care au alcătuit sistemul de învăţământ al acelei ţări.

Sistemul de învăţământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere si dinamism faţă de nou, dezvoltându-se şi acţionând în concordanţă cu cerinţele economico-sociale cu progresul ştiinţifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului ştiintifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului român, în condiţiile societăţii civile şi a statului de drept, democratic.

Reforma învăţământului se înscrie în actualul context politic şi economico-social ca o tactică folosită de societate în cadrul strategiei naţionale globale care vizează ca obiectiv remodelarea comportamentului pedagogic în perspectiva amplificării randamentului în prestaţia efectuată. Educatorul este agentul uman care mediază decisiv orice schimbare / inovare în cadrul învăţământului.

Direcţiile esenţiale ale reformei învăţământului din România sunt următoarele :

- schimbări de natură axiologică şi metodologică (autonomia persoanei, capacităţi creative, angajare şi responsabilităţi profesionale, modele de clasificare morfologică şi taxonomică a obiectivelor.

Să educi cu adevărat înseamnă să trezeşti îl cel de lângă tine acele resurse care-l pot împlini şi ridică, înseamnă să-l conduci pe celălalt spre descoperirea de sine, dându-i un imbold felului său de a fi, nu direcţionat de către tine, ci de ceea ce descoperă el că i se potriveşte, nu oferindu-i adevărul de-a gata, ci indicându-i direcţia posibilă pentru a-l găsi.

Trebuie să fii de acord că preceptele avansate de tine nu coincid întodeauna cu ceea ce el poată să facă, unele dintre ele limitându-i evolutia. Principiul de bază ar fi eliberarea lui de constrângerile tale sau ale altora, pentru a le descoperi şi respecta ... pe ale lui.

Învăţarea presupune şi mister, şi un mare paradox, ea înseamnă şi dezvăţ, împotrivire, încălcare a regulilor venite din afară. Pe lângă regula ascultării şi supunerii, educatorului trebuie să i se recunoască şi dreptul de a încălca, de a construi un set de norme personale, în acord cu ceea ce el poate şi speră să întreprindă. Acesta nu trebuie să conducă la o libertate exagerată, ci la o asumare cât se poate de responsabilă a propriului destin. Libertatea persoanei este derivată şi câstigată din felul cum are loc raportarea la obligaţiile ce decurg din ecuaţia de mai sus.

- îmbogăţirea şi dersificarea curriculum-ului (reevaluarea şi perfecţionarea disciplinelor consacrate, introducerea unor noi obiecte de învăţământ – educaţia ecologică, educaţia pentru pace, sunt domenii noi de cunoaştere) ;
- reevaluarea funcţiilor aplicative ale conţinutului (ridicarea statutului activităţilor practice ; practica trebuie să aibă o programă, metode şi conţinuturi proprii) ;
- asimilarea perspectivei interdisciplinare, a predării integrale a ştiinţei.
- introducerea programelor diferenţiate de studiu – organizarea modulară (tratarea diferenţiată a elevilor, variaţia timpului şi a sarcinii de învăţare, asigurarea unui minimum comun de performanţe şcolare – baremuri şcolare minimale) ;
- informatizarea învăţământului. Se ştie că tinerii şi copiii sunt atraşi de cultura digitală şi de suporturile tehnice ce o promovează. Nu putem spune exact cât de mare este această latură a culturii, dar există, ne invadează, ne infestează. Din punct de vedere expresiv, cyber cultura este mai aproape de interesele tinerilor, prezentându-se sub formă de jocuri, videoclipuri, chat-uri, etc.

Pot fi identificate şi suporturi aparent tradiţionale, dar care sunt acaparate de noile tehnologii digitale.

Din punct de vedere educaţional, internetul constituie o oportunitate interesantă, nouă, de instrument accesoriu al unor noi valori ce pot fi adăugate conţinuturilor educative vehiculate în instituţiile şcolare.

Noile sisteme de concectare şi de comunicare pot accelera capacităţile comunicaţionale, imaginative sau inventative, dar le şi pot încetini sau stopa dacă nu sunt utilizate în chip judicios şi, mai ales, în mod univoc. Instrumentul este cu atât mai bun cu cât el face ca elevul să treacă de la statutul de utilizator la cel de producător de idei, de sensuri, de trăiri. Oricât de performantă ar fi noua tehnologie, aceasta se cere a fi completă cu strategii tradiţionale clasice de formare a abilităţilor umane. E bine să ştim să comunicăm prin calculator, dar şi cu semenii din preajma noastră. Uneori, e mai dificil sa comunicăm cu cei de lângă noi, decât cu cei care sunt departe.

Contactul viu, direct, personal cu alţii este edificator pentru propria persoană şi nu poate fi înlocuit total cu nici o tehnică, oricât de sofisticată ar fi. Poveştile de altădată ale bunicilor, în faţa focului din vatră, nu-şi vor găsi echivalentul în nici o interpelare intempestivă prin intermediul mesageriei instant. Şi acestea din urmă sunt bine venite, dar reprezintă altceva, şi nu totul.

apariţia alternativelor educaţionale : Waldorf, Step by Step

În concluzie, putem spune că în fond există trei mari direcţii în care trebuie să insiste educaţia pentru schimbare :

sesizarea şi întâmpinarea schimbărilor ;

evaluarea acestora ;

proiectarea schimbării şi intervenţia ;

Toate aceste trei direcţii, vizează formarea omului astfel încât acesta să poată face faţă schimbărilor la care este supus mediul său fizic.

Bibliografie

- Cucoş Constantin - ,,Educaţia. Iubire, edificare, desăvârşire’’, Ed. Polirom, Iaşi 2008

- Joiţa Elena (coordinator), E. Frăsineanu, M. Vlad, V. Ilie - ,,Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară’’, Ed. Arves, Craiova, 2003

IMPORTANȚA UTILIZĂRII METODELOR INTERACTIVE ÎN CADRUL DOMENIULUI LIMBĂ ȘI COMUNICARE

AUTOR: PIP. LERU- STROE FLORIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 SIBIU

Educaţia timpurie este prima treaptă de pregătire a individului pentru educaţia formală şi asigură intrarea acestuia în sistemul de învăţământ obligatoriu.

Aceasta corespunde vârstei antepreşcolare şi preşcolare cuprinzând educaţia copilului de la naştere până la vârsta de 6 ani, când acesta merge la şcoală.

Datoria noastră este ca, folosind metode şi procedee ce dau randament sporit, procedând cu tact pedagogic, să-i pregătim pentru ca trecerea de la grădiniţă la clasa pregătitoare/ I să fie insesizabilă, din punct de vedere al cunoştiinţelor.

Noua programă preşcolară oferă preşcolarilor situaţii de învăţare, în cât mai multe domenii experienţiale (Domeniul Limbă şi Comunicare, Domeniul Ştiinte, Domeniul Estetic şi Creativ, Domeniul Psiho-Motric, Domeniul Om şi Societate), dar şi abordarea acestora în relaţie cu celelalte.

Domeniul Lingvistic (Domeniul Limbă şi Comunicare) vizează dezvoltarea exprimării orale şi scrise, având ca finalitate utilizarea unui limbaj clar, fluent, corect din punct de vedere gramatical şi corespunzător diferitelor situaţii în care se află educabilul.

Tot în cadrul acestui domeniu, preşcolarii iau contactul cu o limbă străină. Aici se pune accentul pe sonoritatea limbii respective, foneme, intonaţie şi îmbogăţirea vocabularului cu denumiri uzuale care să le permită comunicarea cu vorbitorii nativi ai limbii studiate.

Una dintre sarcinile importante ale educaţiei în grădiniţă, este prin urmare, dezvoltarea capacităţii de comunicare verbală, contribuindu-se în acest mod la formarea, fixarea şi diferenţierea noţiunilor şi transmiterea corectă a informaţiei.

Desigur că la dezvoltarea limbajului contribuie mulţi factori, mediul familial şi social, iar mai târziu în şcoală, toate obiectivele de învăţământ şi disciplinele care aparţin acestui domeniu.

Comunicarea orală implică dezvoltarea exprimării orale, înţelegerea şi utilizarea corectă a semnificaţiilor structurilor verbale orale, educarea unei exprimări orale corecte din punct de vedere fonetic, lexical şi sintactic.

În cazul comunicării scrise, se au în vedere dezvoltarea capacităţii de a înţelege şi de a transmite intenţii, gânduri, semnificaţii mijlocite de limbajul scris.

Activităţile desfăşurate în grădiniţă se pot realiza fie cu întreaga grupă, fie cu grupuri mici, care reuşesc să aducă în atenţia preşcolarilor o temă de interes comun, utilă evoluţiei acestora.

Ele se pot derula sub formă de activităţi obişnuite, ce vizează un singur domeniu experienţial, fie sub formă de activităţi integrate (cunoştinţe din cadrul mai multor domenii experienţiale).

În societatea actuală are loc un proces dinamic care obligă toate categoriile sociale să ţină pasul cu evoluţia societăţii şi a educaţiei. Ideea de modernizare şi perfecţionare a metodolgiei didactice vizează sporirea caracterului activ al metodelor de învăţământ, metode cu caracter formativ, avându-se în vedere dezvoltarea întregului potenţial al copilului.

Cerinţa esenţială a unei educaţii progresiste este aceea de a folosi o metodologie diversificată bazată pe îmbinarea activităţilor de învăţare şi de muncă independentă cu activităţile de colaborare, cooperare, de învăţare în grup.

Cadrul didactic trebuie să ştie cum să-l motiveze pe copil, cum să faciliteze procesul de învăţare şi să dezvolte strategii de lucru interactive.

Schimbarea în învăţământul românesc ar putea fi realizată prin utilizarea acestor metode moderne, interactive care să ne permită să descoperim plăcutul, noul şi să ne aliem astfel educaţiei europene.

De ce metode interactive?

transformă activitatea didactică într-o activitate atractivă, într-o aventură a cunoaşterii în care copilul participă activ;

aduc noutate, trezesc curiozitate, grupează cunoştinţele şi reprezentările preşcolarilor cu scopul de a-şi însuşi informaţii noi într-un mod atractiv şi captivant;

acţionează asupra modului de gândire şi de manifestare a copiilor;

stimulează şi dezvoltă creativitatea, comunicarea şi activizarea tuturor copiilor;

formează capacităţi ca spiritul critic, constructiv, independenţă în gândire, acţiune, găsirea unei idei creative, îndrăzneţe de rezolvare a sarcinilor de învăţare.

Metoda didactică reprezintă o succesiune de operaţii realizate în gradiniţă şi şcoală în vederea atingerii unui scop, un instrument de lucru în activitatea de cunoaştere, de formare şi dezvoltare a abilităţilor preşcolarilor.

Metodele interactive reprezintă un set de metode active şi o serie de activităţi şi jocuri care au rolul de a stimula învăţarea şi dezvoltarea individului. Acestea presupun colaborarea dintre copii în timpul activităţii, interacţiunea dintre minţile participanţilor, dintre personalităţile lor, ajungându-se la o învăţare activă cu rezultate mult mai rapide şi evidente

În activitatea mea la grupă am observat că este de ajuns să rosteşti cuvântul ”poveste”, că întreaga grupă de copii, indiferent de nivelul de vârstă, este gata de a intra în lumea minunată a poveştilor şi basmelor din care cu greu îi mai puteai scoate.

Cunoscând particularităţile limbajului copilului preşcolar şi având în vedere aspectul afectiv al acestui gen de activitate, voi încerca să caut şi să utilizez metode interactive cât mai variate pentru îmbogăţirea vocabularului şi pentru formarea deprinderilor de vorbire corectă, însuşirea treptată a limbii materne în practica vorbirii, prevenirea şi corectarea defectelor de vorbire.

Înţelegerea conţinutului poveştilor şi basmelor presupune cunoaşterea semnificaţiei cuvintelor ce exprimă însuşirile obiectelor şi fenomenelor descrise, determinând atât o însemnată creştere a vocabularului, cât şi o înţelegere a expresiilor artistice folosite de autor.

Prin activităţile efectuate am introdus în vocabularul preşcolarilor cuvinte şi expresii din conţinutul poveştilor, pe care le-am folosit în noi contexte. În acest fel creşte posibilitatea ca preşcolarii să-şi însuşească concomitent şi structura gramaticală a limbii române.

Utilizarea metodelor interactive în cadrul activităților de educare a limbajului reprezintă o abordare eficientă în urma căreia preșcolarii vor asimila un volum mai mare de informații (grupuri de sinonime, omonime, antonime), își vor însuși mult mai ușor semnificațiile cuvintelor și le vor utiliza în cât mai multe enunțuri, cât au o contribuție vizibilă la independenţa preşcolarului cât şi la pregătirea acestuia pentru şcolaritate.

Bibliografie:

Chioşa, C., (1971), *Baze lingvistice pentru teorie şi practica predării limbii române*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti;

Cucoş, C., (2006), *Pedagogie* (ed. a- II- a, revizuită şi adăugită), Editura Polirom;

Cucoş, C., (1996), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi grade didactice,* Editura Polirom, Iaşi;

Gongea, E., Breben, S., Ruiu, G., Fulga, M., (2002), *Metode interactive de grup*, Editura Arves, Craiova;

Gongea, E., Breben, S., Ruiu, G., Fulga, M., (2008), *Învăţământul preşcolar în mileniul III”*, Editura Reprograph, Craiova;

M.E.C.T.S., (2008), *Curriculum pentru învăţământul preşcolar* (3-6/7 ani)

Muster, D., (1985) *Metodologia cercertării în educaţie şi în învăţământ*, Editura Litera Bucureşti.

Pregătirea cadrelor didactice și a elevilor pentru o educație digitalizată

Profesor învățământ preșcolar *Ibănescu Corina- Andreea*
Grădinița cu Program Prelungit *Rază de Soare*, Târgoviște

Ca urmare a multiplelor studii amănunțite, în ceea ce privește domeniului educațional, a fost dovedit faptul că, unul dintre factorii care au posibilitatea de a influența, în mod decisiv, rezultatele elevilor este legat de formarea cadrelor didactice, și în principal, de participarea acestora la cursuri de formare. Referitor la implicare cadrelor didactice la anumite cursuri de formare, unele la care au fost nevoite cadrele didactice să participe, au avut ca scop formarea și perfecționarea modalităților de utilizare a surselor multimedia la clasă. A fost necesar acest lucru deoarece, cu toții am fost nevoiți să descărcăm și să ne adaptăm o platformă pe care să se lucreze, să- i învețe pe elevi să se conecteze la lecții, să le predea și să-i evalueze totodată, pe aceștia, în așa manieră încât să constate dacă tipul de predare a fost sau nu realizat în beneficiul lor.

Un aspect destul de important, este acela că, până în momentul predării lecțiilor în cadrul sistemului online, prin intermediul resurselor interactive, atât cadrele didactice, cât și elevii au trebuit să fie formați corespunzător pentru a le putea utiliza. „Detașarea de maniera clasică de predare prin aportul plurivalent al folosirii resurselor electronice ridică probleme pedagogice cadrelor didactice, uneori mai puțin pregătite pentru o astfel de schimbare în propriul stil de predare” (Pânișoară, Manolescu, 2019, p. 607). O siguranță pe care o constatăm în perioada dată este că, având în vedere influențele impuse de societatea actuală, bazate pe cunoaștere, activitatea didactică trebuie să se orienteze către o abordare constructivă a învățării.

Raportându-ne la *„Planul de acțiune pentru educația digitală (2021-2027). Adaptarea educației și formării la era digitală”*, document în care este prezentată viziunea Comisiei Europene cu privire la realizarea unei educație digitală incluzivă, accesibilă și de înaltă calitate, la nivelul Europei au fost stabilite multiple ținte pe care trebuia atinse, precum și anumite competențe formate atât de cadrele didactice, cât și deelevi. Acesta a constituit un îndemn, o necesitate și un apel, la o acțiune de cooperare la nivel european, una mult mai adecvată și potrivită pentru a putea depăși situația creată ca urmare a crizei generată de pandemia de COVID-19. Acest principiu s-a impus deoarece tehnologia, în perioada pandemiei, dar și în momentul actual, este încă utilizată, la un nivel la care, în domeniul educației, nu a mai fost vreodată atins. S-a impus, așadar, o adaptare a tuturor sistemelor de formare și educație la o era extrem de informatizată.

Conform planului de acțiune evidențiat a fost prevăzut în directivele sale, așa cum a fost stabilit în perioada iunie-septembri 2020, două priorități strategice:

Încurajarea și stimularea dezvoltării unui ecosistem de educație digitală de înaltă performanță:

„infrastructură, conectivitate și echipamente digitale;

planificare și o dezvoltare eficientă a capacităților digitale, inclusiv capacități organizaționale actualizate;

profesori și formatori motivați și competenți în domeniul digital;

un conținut educațional de înaltă calitate, instrumente accesibile și platforme securizate care respectă standardele de confidențialitate și de etică” (https://ec.europa.eu/education/education-in-the-eu/digital-education-action-plan_ro).

2. Dezvoltarea competențelor și aptitudinilor digitale - esențială pentru schimbarea digitală:

competențe și aptitudini digitale esențiale, formate la elevi încă de la o vârstă fragedă;

abilitățile digitale și combaterea dezinformării;

instruirea în domeniu informaticii;

conștientizarea și cunoaștere mai bună a tehnologiilor care impun o utilizare intensivă a datelor și informații, cum ar fi: inteligența artificială;

competențe digitale foarte avansate care pot contribui la stimularea îmbunătățirii experților în domeniul digital.

Criza care a urmat perioadei pandemiei a atras, după sine, o modificare fără precedent înlocuind învățarea face-to-face cu învățarea online. S-a impus și necesitatea utilizării tehnologiilor digitale, atât în cadrul contextului educațional, cât și a celui extrașcolar. Datorită cooperării în domeniul educației digitale cu țările membre ale UE, cât și schimbului de informații dintre multiple cadrele didactice, în urma participării lor la cursuri de formare, beneficiile acestora sunt legate de:

identificarea, partajarea sau consolidarea bunelor practici;

susținerea educației și formării la nivelul tuturor țărilor membre ale Uniunii Europene prin oferirea de orientări, instrumente, studii de cercetare și expertiză tehnică;

„prin instituirea unei noi platforme europene de educație digitală pentru a crea o legătură între inițiativele și actorii din domeniul educației digitale de la nivel național și regional;

a sprijini colaborarea intersectorială și noi modele pentru a facilita schimbul de conținut pedagogic digital, abordând aspecte precum standardele comune, interoperabilitatea, accesibilitatea și asigurarea calității” (ibidem).

Inițiativele stabilite în cadrul acestui plan au vizat pregătirea cadrelor didactice, astfel încât să poat face față unei perioade noi, în care se poate lucra în sistem online, țintind astfel către atingerea următoarelor domenii prioritare:

utilizare eficientă a tehnologiilor digitale în ceea ce privește realizarea demersului educațional;

dezvoltarea competențelor și aptitudinilor digitale ale cadrelor didactice;

îmbunătățirea domeniului educației prin intermediul unei analize eficientă a datelor, precum și o abordare prospectivă.

Din acest punct de vedere, „pregătirea profesorilor trebuie orientată în viitor nu numai pe conținuturile de învățare, ci și spre noile tehnologii, în perspectiva integrării acestora cu folos în procesul de învățare. Un profesor bun va stăpâni nu numai conținutul, ci și prezentarea acelui conținut, recurgând la suporturi tehnice care maximizează și motivează procesul de învățare” (Ceobanu, Cucoș, Istrate, Pânișoară, 2020, p. 271).

Educația interactivă - de la tradiție la inovație

Kiss Veronica Ligia
Școala Gimnazială „Ioan Slavici” Sibiu
Rusu Anca-Natașa
Școala Gimnazială „Ioan Slavici” Sibiu

Sistemul de învățământ ca produs al dezvoltării sociale ilustrează cerințele și posibilitățile oferite de societate, afirmându-se ca factor al dezvoltării sociale. Sub acest impuls, sistemele de învățământ se modifică, tinzându-se spre modernizarea metodelor de predare, precum și a formelor de colaborare și cooperare dintre diferite instituții educative.

Inovarea pedagogică este o mişcare de la tradiţie la modernitate, prin introducerea unor schimbări, în scopul creşterii eficienţei procesului de instruire şi formare a personalităţii omului contemporan. Inovaţiile în domeniul învăţământului pot fi realizate sub forma unor schimbări de concepţie privind sistemul de organizare, programele, manualele şcolare şi metodele de învăţământ, schimbări referitoare la relaţiile interpersonale, ca spre exemplu relaţia profesor-elev, sau schimbări de natură materială, dacă ne referim la mijloacele de învăţământ şi la laboratoarele de tehnologie didactică.

Cultivarea gândirii inovatoare a devenit o sarcină importantă a şcolilor contemporane. Stimularea creativităţii tinerilor se poate realiza printr-o susţinută şi elevată pregătire teoretică şi practică; dinamizarea iniţiativei şi muncii independente, a spiritului critic ştiinţific; dinamizarea activităţii de documentare şi experimentare independentă; receptivitatea faţă de nou; pasiune pentru ştiinţă în concordanţă cu aptitudinile fiecăruia. Deosebit de importantă este atitudinea profesorului, relaţia sa cu elevii. Aceasta implică schimbări importante, atât în mentalitatea profesorilor, cât şi ceea ce priveşte metodele de educare şi instruire. În primul rând, trebuie schimbat climatul, pentru a elimina blocajele culturale şi emotive, puternice în şcoala din trecut. Se cer relaţii distinse, democratice, între elevi şi profesori, ceea ce nu înseamnă a coborî statutul social a celor din urmă, apoi, modul de predare trebuie să solicite participarea, iniţiativa elevilor, este vorba de acele metode active, din păcate prea puţin utilizate în şcoala românească.

Huberman definește inovația în învățământ în 1973 astfel o inovație este o ameliorare măsurabilă, deliberată, durabilă și puțin probabil să se producă frecvent . El face diferența între inovații care fac produc schimbări tehnice și inovații de natură conceptuală și inovații care aduc schimbări în relațiile interpersonale.

Potrivit mai multor autori, despre inovație în învățământ se poate vorbi dintr-o perioadă anterioară lui Pestalozzi, Dewey, Montessori, Rousseau și Durkheim.

O formă de inovație, este cea tehnologică. Tot mai des cadrele didactice susțin că atunci când folosesc calculatorul/tableta, tabla smart și internetul la clasă, elevii sunt mai atenți și mai motivați la ore, învățarea devenind activă. În plus, predarea este mai ușoară pentru că noțiunile abstracte sunt predate mai ușor datorită suportului vizual. Cercetarea a evidențiat faptul că prin folosirea acestor mijloace la clasă pot fi diminuate anumite probleme identificate în sistemul tradițional de abordare a lecției cum ar fi interesul scăzut al elevilor și caracterul prea teoretic al informațiilor.

În privința impactului asupra elevilor, tot mai mulți dintre profesori sunt de părere că elevii sunt mai atrași de lecție datorită animațiilor și conținutului multimedia, iar exemplele din viața reală și simulările virtuale le captează atenția și îi ajută să rețină mai ușor informațiile din materia școlară.

Din perspectiva unui demers didactic modern, calculatorul/tableta, tabla smart și internetul trebuie privite ca instrumente eficiente în educația elevilor. Depinde de fiecare profesor cum alege să le folosească și cum îi învață pe copii să le utilizeze. Prin lecțiile pe calculator și jocurile educaționale, profesorii cresc interesul elevilor pentru școală pentru că le stimulează imaginația și învățarea prin descoperire.

Asistarea procesului de învăţământ cu ajutorul mijloacelor tehnologice avansate presupune: predarea unor lecţii de comunicare de noi cunoştinţe, aplicarea, consolidarea, sistematizarea noilor cunoştinţe, verificarea automată a unei lecţii sau a unui grup de lecţii, verificarea automată a unei discipline şcolare sau a unei anumite programe şcolare.

Procesul educaţional atât de complex, devine scena a trei actori: profesorul, elevul şi mijloacele multimedia, care împreună caută să asigure succesul demersului didactic. Profesorul are rolul schimbat, el nemaifiind actorul principal care dirijează întregul proces didactic. Putem spune în acest context că profesorul devine un consultant, un coordinator şi un verificator al procesului didactic, el nemaifiind principala sursă de transmitere de cunoştinţe. Și nu doar profesorul își pierde rolul principal. Concurat este şi manualul, care e înlocuit de cel digital. Manualul clasic care nu mai este sursa informaţională de bază, el devenind un mijloc de start care se completează cu informaţiile obţinute cu ajutorul calculatorului. Elevul este un adept al utilizării calculatorului în procesul didactic, mai ales în contextul ultimilor ani și al pandemiei, învăţarea centrată pe elev devine baza instruirii asistate de calculator.

Calculatorul preia multe dintre funcţiile şi sarcinile care, prin tradiţie, aparţineau profesorului. De exemplu, funcţia profesorului de distribuitor de cunoştinţe va avea un rol redus. Mai mult, calculatorul devine un mijloc de intervenţie directă în organizarea situaţiilor de învăţare, preluând o serie de sarcini legate de organizarea activităţilor de repetiţie, de exersare sau de evaluare uşor transferabile acum asupra noii tehnologii. Sau, calculatorul poate îndeplini un rol tutorial, ajutând elevii să progreseze mai rapid şi cu rezultate mai bune. Calculatorul poate fi considerat astfel un mijloc de informare, de exersare, de simulare, de aplicare şi de consolidarea cunoştinţelor, deosebit de util în procesul educaţional.

Profesorul se bazează în general în activitatea sa, pe patru operaţii fundamentale: definirea obiectivelor pedagogice în corelare cu competenţele specifice, proiectarea activităţilor cu stabilirea strategiilor, aplicarea metodologiei şi asigurarea evaluării activităţii didactice.

Fiecare profesor care utilizează instruirea asistată de calculator își adaptează propriile strategii în funcţie de disciplina pe care o predă şi în funcţie de aplicaţiile şi mijloacele pe care le utilizează la un moment dat.

Tipurile de aplicaţii specifice instruirii asistate de calculator sunt tutorialele sau lecţiile interactive ghidate, exerciţii practice (drill and practice), simulări şi experimente, jocuri pentru instruire şi teste pedagogice:

Un rol important în instruirea asistată de tehnică informatizată îl are și internetul. Aplicaţiile internetului sunt numeroase: în primul rând afișarea de informaţii mai mult sau mai puţin statice cu formă de text, imagini şi sunete (așa-numitele pagini web), apoi poșta electronică e-mail, transferul de fișiere de date şi informaţii, video, telefonie şi telefonie cu imagine prin Internet, televiziune prin Internet, tehnici de tip e-learning, sondări de opinie, deschiderea unei sesiuni de lucru de la distanţă, grupuri de discuţii pe teme prestabilite, jocuri interactive prin reţea şi multe altele.

În învăţământ internetul, poate fi utilizat pe mai multe direcţii: motoarele de căutare, resurse de tip wiki, dicţionare, biblioteci on-line, blogul, comunicare prin internet.

Softul educaţional este un program informatizat, proiectat special pentru rezolvarea unor sarcini didactice prin valorificarea tehnologiilor specifice instruirii asistate de calculator, care asigură controlul şi / sau autocontrolul activităţii de învăţare. Soft educaţional poate fi considerat şi forma electronică a unui manual, dar nu sub forma unui simplu document ci cu o interfaţă care să permită o modalitate de lucru interactivă, bazată pe diverse meniuri sau butoane.

Există mai multe clasificări ale softurilor educaţionale, dar făcând o sinteză a acestora putem avea: softul interactiv de învăţare, soft de simulare, soft de exersare, soft de investigare, soft tematic, de prezentare, soft de testare/evaluare, softuri utilitare, jocuri educative, soft de administrare şi management educaţional.

Dintre metodele didactice utilizate atunci când se utilizează softul educaţional menţionăm: expunerea, modelarea şi simularea, problematizarea, demonstraţia, metode de descoperire, studiul de caz, studiul şi munca individuală,

experimentarea dirijată, observarea sistematică, metoda algoritmizării, modelarea şi altele. Cu alte cuvinte, predarea asistată de calculator poate completa şi chiar suplini cu succes predarea tradiţională. În plus, elevul de azi este orientat, mai ales, spre învăţarea cu ajutorul calculatorului, prin urmare, folosirea softurilor educaţionale în actul didactic motivează elevul, astfel creşte interesul acestuia pentru rezolvarea sarcinilor didactice prin valorificarea noilor tehnologii.

În concluzie, calculatorul a devenit un element principal al vieții actuale fără de care societatea nu s-ar putea dezvolta, iar utilizarea acestuia în demersul didactic este o practică inovativă de succes, cu rezultate evidente atât în plan emoţional cât şi în plan cognitiv, în ce priveşte ambii participanţi direcţi la procesul instructiv-educativ, elevi şi profesori.

În ceea ce privește învățământul românesc, acesta a făcut în ultimii ani, pași importanți în direcția tehnologizării învățământului atât la nivel primar cât și la nivel gimnazial, liceal și universitar. Folosirea calculatoarelor și a tabletelor conectate la internet, utilizarea tablelor smart, a diferitelor softuri educaționale, parcurgerea unor cursuri în sistem online, a devenit o practică cunoscută și apreciată de majoritatea beneficiarilor educației.

Bibliografie

Hassenforder, J., Inovaţia în învăţământ, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, 1976.

Magdaş, I., Didactica Informaticii, de la teorie la practică, Editura Clusium, Cluj-Napoca, 2007, coord. Singer. M., Tehnologia informaţiei şi a comunicaţiilor în procesul didactic. Ghid metodologic. Gimnaziu şi liceu, MEC, CNC, 2002, p. 34-35

Miclea, M., Vlăsceanu, L, Potolea D., Petrescu P. (coord.), Nevoi şi priorităţi de schimbare educaţională în România – fundament al dezvoltării şi modernizării învăţământului preuniversitar, 2006.

http://www.asociatia-profesorilor.ro/creativitatea-si-inovatia-performanta-in-educatie.html#_ftn3

http://www.magazincritic.ro/2014/02/26/cercetarea-pedagogica-si-inovarea-in-invatamant/

http://www.limbaromana.md/index.php?go=articole&n=1352

METODOLOGIA DIDACTICA INTRE TRADITIE SI INOVATIE

Prof.Gherghe Dorina
Liceul Teoretic “C-tin Brancoveanu,”Dabuleni

Premisele utilizării metodelor în cadrul sistemelor de instruire actuale trebuie raportate la didactica post-modernă care subliniază legătura dintre cele trei componente ale procesului de învăţământ: predare – învăţare - evaluare, şi teoriile învăţării, care reprezintă fundamentele sistemelor de instruire. Instruirea înseamnă modul de selectare, aranjare, echilibrare, conectare şi transpunere în practică a următoarelor patru categorii de componente:

- Obiectivele instruirii
- Conţinuturile
- Strategiile şi metodele
- Evaluarea (A nu se confunda termenul şi conceptul de obiectiv cu utilizarea acestuia din punct de vedere al limbajului ştiinţific şi pedagogic (de ex. obiective de lungă durată, de scurtă durată, obiective cadru, de referinţă, operaţionale, specifice) cu metoda instruirii pe bază de obiective pedagogice, specifică teoriei învăţării formulată de către B.S. Bloom.)

Eficienţa metodei didactice este relevată în măsura în care are calităţi transformatoare, fiind înţeleasă drept modalitatea folosită de profesor pentru a-i determina pe elevi să găsească ei înşişi calea proprie de urmat în vederea construirii propriei cunoaşteri. Astfel elevul devine conştient nu numai de conţinutul unui domeniu ci trăieşte şi emoţia de a-l studia, motivându-şi alegerile, realizând o învăţare temeinică. Atunci când alege o metodă didactică, profesorul are în vedere realizarea finalităţi bine precizate, specificate şi concretizate sub formă de obiective

Metodele expozitive (de exemplu: povestirea, descrierea, explicaţia, prelegerea, instructajul, cursul etc.) au avantajul prezentării conţinuturilor unui număr mare de auditori, într-un timp relativ scurt, cu accent pe elementele esenţia Rolul profesorului în acest caz se rezumă la cel de emiţător/transmiţător al mesajului educaţional. Esenţială este însă modalitatea în care reuşeşte să capteze şi să menţină interesul şi atenţia concentrată a elevilor pe parcursul expunerii. O condiţie a eficienţei metodelor de tip expozitiv o constituie adaptarea limbajului la particularităţile auditoriului, folosind un repertoriu comun.

În cazul folosirii unei metodologii interactive, rolurile cadrului didactic se diversifică, se îmbogăţesc, astfel că el devine animator, consilier, moderator, participant alături de elevii săi la soluţionarea problemelor, chiar membru în echipele de lucru. Creşte gradul de activism şi de implicare a elevului la activitate, de la simplu receptor la participant activ. Interactivitatea presupune şi o atitudine pozitivă faţă de relaţiile umane, faţă de importanţa muncii în echipă şi o deschidere faţă de cooperare, o atitudine de susţinere a ideilor apărute prin colaborarea cu ceilalţi. Specifică metodelor didactice interactive este şi multirelaţionalitatea între profesor şi elevi, între elev şi colegii săi, pe de o parte, dintre elevi şi conţinut pe de altă parte. Metodele expozitive nu solicită schimburi între agenţii educaţionali, fiind unidirecţionale, mesajul circulând doar dinspre profesorul – emiţător către elevul – receptor.

Metodologia interactivă ţinteşte, pe lângă realizarea obiectivelor de ordin cognitiv (stimularea proceselor cognitive superioare, dezvoltarea capacităţii de a lega cunoştinţele între ele şi de a crea reţele conceptuale, dezvoltarea inteligenţelor multiple etc.) şi atingerea obiectivelor de ordin socio- afectiv (dezvoltarea capacităţilor de comunicare, de dialogare interpersonală şi intrapersonală, stimularea încrederii în sine, stimularea capacităţilor de reflectare asupra proprilor demersuri de învăţare – metacogniţia şi asupra relaţiilor interumane etc.) Există o relaţie strânsă între organizarea şi structurarea conţinutului informaţional, nivelul de abstractizare şi generalizare a cunoştinţelor, dozarea şi prelucrarea metodologică a acestora în manualele şcolare şi luarea unor decizii metodologice din partea profesorului.

Maniera tradiţională, lineară, bazată cu precădere pe prezentarea, descrierea, exemplificarea conţinuturilor impune cu precădere în procesul de transmitere – asimilare a cunoştinţelor folosirea metodelor tradiţionale şi de multe ori pasive (metode de expunere orală şi continuă a cunoştinţelor, demonstraţia, exemplificarea etc.). Dacă decizia cadrului didactic vizează prezentarea informaţiilor într-o manieră activ-problematizantă, impunând participarea directă a elevilor în redescoperirea cunoştinţelor, atunci şi metodologia utilizată implică metodele active şi interactive (problematizarea, descoperirea, colaborarea, studiul de caz, învăţarea reciprocă, etc.) Comunicarea expozitivă a cunoştinţelor are avantajul că scurtează drumul de acces la valorile culturii, la cunoaşterea ştiinţifică care este mai greu accesibilă prin alte metode. Învăţământul modern pune accent pe poziţia elevului ca subiect activ al propriei formări, pe descoperire şi cercetare, pe creaţie, pe refacerea parcursului ştiinţific în laborator al cercetătorului, însă de multe ori, acestea necesită un timp mai îndelungat care nu se suprapune cu timpul şcolar disponibil. Valenţele informative ale metodelor expozitive le conferă acestora o poziţie viabilă în ansamblul metodelor didactice, deoarece, într-un timp relativ scurt, un singur profesor poate transmite unei colectivităţi o cantitate mare de date. Acest lucru apare ca o necesitate mai ales în condiţiile exploziei informaţionale, a accelerării ritmului de dezvoltare culturală şi a apariţiilor de noi descoperiri, fapt ce se reflectă în volumul sporit de cunoştinţe cuprins în programele şi manualele şcolare

Un alt avantaj al metodelor expozitive îl constituie faptul că exsită şi adevăruri care nu pot fi supuse unei verificări directe din partea elevilor. Pe de altă parte, comunicarea de tip expozitiv, prin însăşi faptul că oferă o cale mai scurtă de învăţare, poate avea dezavantajul formalismului, al superficialităţii sau al lipsei operaţionalităţii, elevul acumulând un bogat bagaj de cunoştinţe ce nu-şi găsesc corespondentul în practică sau pe care nu ştie cum să le folosească. Ţine de măiestria cadrului didactic felul în care va reuşi să confere metodelor expozitive valenţe formative, motivând elevii să recepţioneze activ mesajele, prin prelucrare personală şi redare originală. Nu metoda în sine este criticată, ci modul în care este aplicată şi maniera în care este solicitat elevul să răspundă cerinţelor şi sarcinilor de învăţare. În situaţiile în care cadrul didactic alege să transmită elevilor săi cunoştinţe „de-a gata elaborate” şi combină acest fapt cu un stil autoritar prin care impune reproducerea acestora în aceeaşi manieră în care ele au fost predate, intervine dogmatismul şi rigiditatea specifice unui învăţământ bazat pe memorizare şi reproducere, lipsit de aspectele formativeducative ce au în vedere stimularea gândirii şi a operaţiilor ei (analiza, sinteza, abstractizarea, generalizarea, concretizarea), a imaginaţiei, a creativităţii.

În acelaşi timp, metodele interactive accentuează latura formativ-educativă de dezvoltare a personalităţii atât prin oferirea de ocazii de a descoperi şi a valida în practică cunoştinţele teoretice cât şi prin oportunităţile sociale de dezvoltarea a trăsăturilor de caracter, de voinţă şi persverenţă. Specificul metodelor interactive de grup este faptul că ele promovează interacţiunea dintre minţile participanţilor, dintre personalităţile lor, ducând la o învăţare mai activă şi cu rezultate evidente. Acest tip de interactivitate determină identificarea elevului cu situaţia de învăţare în care acesta este antrenat, ceea ce duce la transformarea acestora în stăpânii propriilor transformări şi formări. În condiţiile îndeplinirii unor sarcini simple, activitatea de grup este stimulativă, generând un comportament contagios şi o străduanie competitivă; în rezolvarea sarcinilor complexe, rezolvarea de probleme, obţinerea soluţiei corecte e facilitată de emiterea de ipoteze multiple şi variate. Interacţiunea stimulează efortul şi productivitatea individului şi este importantă pentru autodescoperirea propriilor capacităţi şi limite, pentru autoevaluare. Există o dinamică intergrupală cu influenţe favorabile în planul personalităţii, iar subiecţii care lucrează în echipă sunt capabili să aplice şi să sintetizeze cunoştinţele în moduri variate şi complexe, învăţând în acelaşi timp mai temeinic decât în cazul lucrului individual.

În acest fel se dezvoltă capacităţile elevilor de a lucra împreună ce se constituie într-o componentă importantă pentru viaţă şi pentru activitatea lor profesională viitoare. Grupul dă un sentiment de încredere, de siguranţă şi de antrenare

reciprocă a membrilor ce duce la dispariţia fricii de eşec şi curajul de a-şi asuma riscul, reducând la minim fenomenul blocajului emoţional al creativităţii. Lucrul în echipă oferă elevilor posibilitatea de a-şi împărtăşi părerile, experienţa, ideile, strategiile personale de lucru, informaţiile; interrelaţiile dintre membrii grupului, emulaţia sporesc interesul pentru o temă sau o sarcină dată, motivând elevii pentru învăţare.

Pe de altă parte, metodele interactive solicită anumite condiţii de timp mai îndelungat faţă de cele expozitive (de exemplu: timp de gândire acordat elevilor, timp de interrelaţionare, timp de expunerea a ideilor individuale şi comune, timp de anumite aptitudini ale elevilor de lucrul în colaborare, dorinţă de socializare, capacităţi de comunicare şi interrelaţionare, precum şi resurse materiale adecvate. Din partea profesorului, metodele didactice interactive necesită poate mai mult decât alte tipuri, un efort de proiectare şi corelare atentă a resurselor în concordanţă cu metodele, tehnicile şi forma de organizare grupală a elevilor, pentru a menţine constant şi pentru mai mult timp interesul elevilor pentru activitate. În lipsa acestui interes de participare din partea elevilor pentru a colabora şi a lucra împreună, metodele interactive nu-şi satisfac condiţiile de eficienţă şi de eficacitate dorite. Ţinând cont că scopul interactivităţii este cel de stimulare a participării la interacţiuni şi la găsirea unor soluţii prin cooperare, mijloacele de învăţământ trebuie să se constituie în factori de sprijinire a lucrului în grup şi de stimulare a învăţării individuale şi colective. Lipsa resurselor materiale adecvate poate conduce la renunţări şi la disconfort cu efecte nedorite asupra învăţării.

BIBLIOGRAFIE

Cerghit, I, 2006, Metode de învăţământ, , editura Polirom, Iaşi • Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001 • Moise, C., 1996,

Concepte didactice fundamentale, Ankarom, Iaşi • Văideanu, G., 1986,

Pedagogie- ghid pentru profesori, ed. Universităţii Al. I. Cuza, Iaş

CARTEA – OSPĂȚ AL GÂNDURILOR

Prof. înv. primar: MIHUȘ CAMELIA MIRELA
LICEUL TEHNOLOGIC „ IOACHIM POP” ILEANDA

„... cartea e o făgăduință, o bucurie, o călătorie prin suflete, gânduri si frumuseți.”

Tudor Arghezi

Cartea este o comoară fără de preț, în care autorul își adună cele mai frumoase gânduri, ca alții să le poată folosi în voie. E o libertate a gândului condusă de dorința de a o împărtăși.

Cartea are vârstele ei, pentru fiecare vârstă există cartea potrivită; sunt cărți al căror farmec îl trăim doar la anumite vârste, sunt cărți a căror valoare crește cu timpul, pe măsură ce creștem. De fiecare dată când citim o carte sensurile ei capătă profunzimi, căci „o carte este mai mult decât o structură verbală sau o serie de structuri verbale, este un dialog stabilit cu cititorul, este tonul pe care il impune cititorului si este imaginea schimbătoare sau durabilă pe care i-o impune memoriei sale.” (Jorge Luis Borges).

Lectura este un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităţilor de gândire şi limbaj. Lectura elevilor este un act intelectual esenţial, care trebuie îndrumat şi supravegheat de şcoală şi familie.

Să ne amintim cum ne prezintă Mihail Sadoveanu orele de lectură conduse de domnu´ Trandafir: „Când trebuia câteodată sâmbăta după-amiază să ne citească din poveştile lui Creangă ne privea întâi blând, cu un zâmbet liniştit, ţinând cartea la piept, în dreptul inimii şi în bănci se făcea o tăcere adâncă ca într-o biserică.”

Gustul pentru lectură se dobândește din frageda copilarie, cu indrumarea parinților și mai tarziu a dascălilor, pornind de la cele mai simple intâmplări, basme și, pe masură ce creștem, ajungând la intrigi mai complicate, personaje formate, însă din ce în ce mai captivante și mai pline de sens. Și așa, încetul cu încetul, învățăm despre lumea care ne înconjoară, despre viată, despre oameni si despre noi înșine, căci „nu există cunoaștere înnăscută, pentru motivul că nu există copac care să iasă din pământ cu frunze si fructe.” (Voltaire)

Lectura ne dezvoltă imaginația si creativitatea, trezește în noi sentimente diverse și profunde, ne arată experiențe variate, personaje cu care uneori ne identificăm și de care ne legăm sufletește, crâmpeie din vieți trecute, dar care ne fac să înțelegem cine suntem, de unde ne tragem. Mai mult decât atât, prin lectură, învățăm să gândim, dobândim curajul de a hotarî ce și cum vrem să fim, să evoluăm. „Omul nu poate descoperi noi oceane, câta vreme nu are curajul de a pierde din vedere țărmul.” (Andre Gide). Însă toate acestea se întâmplă gradual, pe măsură ce mintea noastra fragedă se dezvoltă. Dacă la început suntem capabili doar să memorăm sau să reproducem conținutul, mai tarziu, învățăm cum să îl înțelegem, cum să-l interpretăm si cum să extragem din el adevăratele învățăminte, cum să ne formăm convingeri si concepții.

Interesul pentru citit nu vine de la sine, ci se formează printr-o muncă a factorilor educaţionali (familia şi şcoala), o muncă ce presupune răbdare, perseverenţă, voinţă. Pentru ca apropierea de carte să devină o deprindere zilnică, iar plăcerea de a citi - o necesitate dorită şi trăită, e potrivit ca şi familia să se implice activ în apropierea copilului de miracolul cărţii, încă înainte de învăţarea alfabetului. Familia constituie primul mediu de viaţă socială şi culturală, iar prin valorile pe care le transmite copilului asigură premisele dezvoltării intelectuale, morale şi estetice ale acestuia. Trezirea, educarea şi dezvoltarea gustului pentru lectură se realizează în momentul în care cartea răspunde unei necesităţi intelectuale şi afective a copilului, părinţilor revenindu-le sarcina de a alege cărţile potrivite personalităţii fiecărui copil. Această acţionare nu impune existenţa unui anumit nivel de instruire din partea părinţilor, dar solicită tuturor conştiinţa clară asupra importanţei

lecturii în dezvoltarea deplină a copilului şi preocuparea de a-i trezi interesul pentru această activitate. Adevărul acestui fapt îl subliniază simplul model al Smarandei Creangă. Marele povestitor, în inegalabilele sale Amintiri din copilărie notează : „Şi când învăţam eu la şcoală, mama învăţa cu mine acasă şi cetea acum la ceaslov, la psaltire şi Alexandria mai bine decât mine şi se bucura grozav când vedea că mă trag la carte”.

Când gustul pentru lectură, cultul pentru carte s-au format din primii ani de şcoală, acestea rămân pentru toată viaţa o obişnuinţă utilă.

Cartea a fost și va rămâne un adevărat ospăț al gândurilor, ospăț la care oricine este poftit. Ea oferă celui care o parcurge, pe lângă satisfacțiile aduse de orice fapt inedit, prilejuri unice de reflecție, de meditație. Ea îndeamnă la introspecție, contribuie substanțial la formarea și modelarea personalității și comportamentului cititorului.

Copilul trebuie să perceapă cartea ca pe un domeniu care merită să fie cucerit, ca pe un prieten mereu alături de el, un prieten care îi vorbește, îi dă sfaturi bune și care nu-l trădează niciodată. Lucrurile aflate din cărți îi îmbogățesc mintea și sufletul, îl ajută să se înțeleagă pe sine și pe ceilalți, iar dacă ar fi să asculte sfatul ciocârliei, aceasta i-ar spune:

Când plictisit și singur te socoți
Și vrei să scrii compuneri și nu poți,
Gândește-te la trilurile mele
Căci zi de zi trudesc cu drag la ele.
Păstrează crezul meu lângă-al tău gând,
Ce faci, copile, să nu faci oftând!

Scriitorul român I.L. Caragiale afirma acum aproape un secol: „O carte bună de citire, în vârstă fragedă, este, poate, una din împrejurările cele mai hotărâtoare ale vieţii unui om. Multe cariere intelectuale nu se datoresc altei împrejurări decât unei cărţi căzute la vreme bună în mâinile unui copil, tot aşa precum umbrele multor stejari seculari se datoresc căderii unei ghinde pe pământ prielnic.”

Bibliografie:

1. Şerdean, Ioan, Didactica limbii şi literaturii române în învăţământul primar, Editura Corint, Bucureşti 2007

2. Bărbulescu, Gabriela, Metodia predării limbii şi literaturii române în învăţământul primar, Ed. Corint, 2009

3. Casangiu, Larisa Ileana, Literatura română şi literatura pentru copii, Ed. Nautica, ed. a II-a, 2007

4. Popescu, Ion, Lectura elevilor, Ed. Didactică şi pedagogică, Bucureşti, 1983

STRATEGII INOVATIVE ÎN PROCESUL DE PREDARE-ÎNVĂŢARE-EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Profesor învățământ preșcolar: Lupu Ionela
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”
Grădinița cu PP nr. 4 Roșiorii de Vede / Teleorman

Motto: „O educație bună este izvorul întregului bine în lume.” (Immanuel Kant)

Metodele activ – participative sunt proceduri care pornesc de la ideea că învățarea este o activitatepersonală, care nu poate fi înlocuită cu nimic, iar cel care învață este considerat managerul propriei învățări, al întregului proces de învățare. Aceasta devine o activitate unică si diferită de la o persoană la alta, fiind determinată de istoria personală a subiectului, de mediul din care provine, dar și de relațiile sociale pe care acesta le dezvoltă.

Ele presupun activism, curiozitate intrinsecă, dorința de a observa, a explica, a explora, a descoperi.Sunt considerate activ – participative acele metode care mobilizează energiile elevului, care îl ajută să își concentreze atenția, să-i stârnească curiozitatea. Metodele activ – participative pun accent pe cunoaștereaoperațională, pe învățarea prin acțiune, aduc elevii în contact nemijlocit cu situațiile de viață reală. Acestemetode au caracter educativ, exemplu: lectura independentă, dialogul euristic, învățarea prin descoperire.

Metodele constituie elementul esențial al strategiei didactice, ele reprezentând latura executorie. Înacest context, ea poate fi considerată ca instrumentul de realizare într-o cât mai mare măsură a obiectivelorprestabilite ale activității didactice de învățare.

Opțiunea pentru o metodă sau alta este în strânsă relație cu personalitatea învățătorului și gradul de pregătire, predispoziție și stilurile de învățare ale grupului cu care lucrează.

Între noile orientări din domeniul practicilor educaționale, se situează și cea privind dezvoltarea gândirii critice a elevilor, prin folosirea metodelor și tehnicilor activ – participative noi: brainstorming, tehnica ciorchinelui, metoda mozaic, jurnalul cu dublă intrare, cubul, cvintetul, pălăriile gânditoare, etc.

M. Zalte consideră gândirea critică un tip de gândire diferențiată după finalitate. Ea presupune verificarea, evaluarea și alegerea răspunsului potrivit pentru o sarcină dată și respingerea argumentată a celorlalte variante de soluții.

„A gândi critic” înseamnă a emite judecăți proprii, a accepta părerile altora, a fi în stare să privești cu simțul răspunderii greșelile tale și să le poți corecta, a primi ajutorul altora și a-l oferi celor care au nevoie de el.

Gândirea critică îi învață pe elevi să emită și să-și susțină propriile idei. Satisfacția noastră, a oamenilor de la catedră, nu constă în a vedea că elevul a reprodus lecția citită, compunerea sau comentariuldictat „cuvânt cu cuvânt”, ci în a-i pune în evidență „talentul” de a își realiza propriul rezumat, propria compunere.

Soluțiile problemelor supuse rezolvării presupun colaborare și cooperare. Este necesar să se înțeleagă că în cadrul dezbaterilor, al schimbului de opinii, nu se critică omul, ci ideea. Trebuie să se expună acordul sau dezacordul, indiferent de relațiile existente între participanții la situația de învățare.

Pentru aceasta este nevoie de un demers didactic adecvat, care constă în parcurgerea a trei etape, aflate în interdependență: **evocarea, realizarea sensului, reflecția.**

Evocarea face apel la cunoștințele însușite de către elevi despre o temă sau un anumit subiect. Astfel, se va putea face legătura între ceea ce se știe și ce se va preda. Corelarea informațiilor știute cu celenoi asigură trăinicia celor din urmă.

Realizarea sensului asigură înțelegerea sensului noilor informații și a semnificației acestora. Elevii pot citi un text, pot schimba păreri în grup, pentru a participa activ la învățare. Este etapa întrebărilorprofesor-elev, elev-profesor, elev-elev.

Reflecția integrează noile cunoștințe în sistemul celor vechi, asigurând legătura între ele și dând posibilitatea expunerii libere a „noului” aflat. Această etapă îi ajută pe elevi să pătrundă în esența faptelorși ne dă o imagine clară asupra reușitei totale, parțiale sau a eșecului activității desfășurate la clasă.

Noua modalitate de desfășurare a activității didactice asigură o mai bună corelare gândire-învățare,iar pe noi ne pune în situația de a reflecta asupra răspunsului la întrebarea „Cum predăm?”. Lucrul pegrupe sau perechi ar putea presupune activizarea nu doar a unor elevi, ci a tuturor competențelor grupului.Metodele de predare-învățare-evaluare oferă o ocazie benefică de organizare pedagogică a unei învățări temeinice, ușoare și plăcute, și în același timp și cu un pronunțat caracter activ – participativ dinpartea elevilor, cu posibilități de cooperare și de comunicare eficientă. Folosirea sistematică a metodelormoderne, presupune desfășurarea unor relații de comunicare eficientă și constructivă în cadrul cărora, toticei care i-au parte la discuții, să obțină beneficii în planurile cognitiv, afectiv-motivațional, atitudinal,social și practic aplicativ. Folosirea metodelor moderne de predare-învățare-evaluare nu înseamnă a renunța la metodele tradiționale ci a le actualiza pe acestea cu mijloace moderne.

Metoda brainstorming înseamnă formularea a cât mai multor idei – oricât de fantastice ar părea ca răspuns la o situație enunțată, după principiul cantitatea generează calitatea. Obiectivul fundamentalconstă în exprimarea liberă a opiniilor elevilor așa cum vin ele în mintea lor, indiferent dacă acestea conducsau nu la rezolvarea problemei.

Alegerea sarcinii de lucru. Solicitarea exprimării într-un mod cât mai rapid a tuturor ideilor legatede rezolvarea problemei. Înregistrarea pe tablă și regruparea lor pe categorii, simboluri, cuvinte cheie, etc.Selectarea și ordonarea ideilor care conduc la rezolvarea problemei. Are o serie de avantaje:

-Participarea activă a tuturor participanților;

-Dezvoltarea capacității de a trăi anumite situații, de a le analiza, de a lua decizii privindalegerea soluției optime;

-Exprimarea personalității;

-Exersarea creativității și a unor atitudini deschise la nivelul grupului;

-Dezvoltarea relațiilor interpersonale, prin valorizarea ideilor fiecăruia;

-Realizarea unei ambiante pline de prospețime și emulație.

Cvintetul semnifică o poezie cu cinci versuri. Se pornește de la un subiect propus spre discutare, care să se reflecte într-un singur cuvânt-cheie scris pe primul rând. Pe al doilea rând se scriu două adjectivecare să determine cuvântul cheie. Pe al treilea rând se scriu verbe la gerunziu. Pe al patrulea rând se scriucuvinte care exprimă sentimente față de subiect. Pe ultimul rând, un singur cuvânt-sinteza, care să conțineîntreaga semnificație a mesajelor transmise prin celelalte versuri.

Metoda pălăriilor gânditoare este un joc în sine. Copiii se împart în șase grupe – pentru șase pălării. Ei pot juca și câte șase într-o singură grupă. Împărțirea elevilor depinde de materialul studiat. Pentru succesul acestei metode este important însă ca materialul didactic să fie bogat, iar pălăriile să fie frumos colorate, să-i atragă pe elevi. Ca material vor fi folosite 6 pălării gânditoare, fiecare având câte o culoare: alb, roșu, galben, verde, albastru și negru și un anumit rol. Bineînțeles, că rolurile se pot inversa,participanții fiind liberi să spună ce gândesc, dar să fie în acord cu rolul pe care îl joacă.

Pălăria albastră este liderul, conduce activitatea. Este pălăria responsabilă de controlul discuțiilor,supraveghează și dirijează bunul mers al activității. Albastrul este rece, culoarea cerului care e deasupra tuturor, atotvăzător și atotcunoscător.

Pălăria albă este povestitorul, cel care redă pe scurt conținutul textului, exact cum s-a întâmplat acțiunea, este neutru, informează.

Pălăria roșie își exprimă emoțiile, sentimentele, supărarea, nu se justifică – spune ce simte. Lasă frâu liber imaginației și sentimentelor; este impulsivă; poate exprima și supărare sau furie; reprezintă o bogată paletă a stărilor afective.

Pălăria neagră este criticul, reprezintă aspectele negative ale întâmplărilor, emite doar judecăținegative, identifică

greșeli, exprimă prudența, grija, avertismentul, judecata. Oferă o perspectivăîntunecoasă, tristă, sumbră asupra situației în discuție. Reprezintă perspectiva gândirii negative, pesimiste.*Pălăria verde* este gânditorul, care oferă soluții alternative, idei noi, stimulând gândirea critică; este simbolul fertilității, al producției de idei inovatoare.

Pălăria galbenă este creatorul, simbolul gândirii pozitive și constructive, pe un fundament logic, explorează optimist posibilitățile. Oferă o perspectivă pozitivă și constructivă asupra situației; culoarea galbenă simbolizează lumina soarelui, strălucirea, optimismul. Participanții trebuie să cunoască foarte binesemnificația fiecărei culori și să-și reprezinte fiecare pălărie, gândind din perspectiva ei. Cele 6 *pălării gânditoare* pot fi privite în perechi: pălăria albă – pălăria roșie; pălăria neagră – pălăria galbenă; pălăria verde – pălăria albastră.

Folosirea acestor metode de predare-învățare-evaluare pentru dezvoltarea gândirii critice a elevilorconduce la formarea unei motivații intrinseci, ce rămâne dezideratul tuturor dascălilor. Folosirea competiției, în acest sens, nu mai este metoda de elecţie, în multe situații generând efectul invers și asigurăun climat afectiv – pozitiv, care induce majorității elevilor rezultate mai bune.

În momentul în care decidem să devenim cadre didactice, suntem direct responsabili de educareași dezvoltarea elevilor, cărora le vom fi educatori. În acest proces, avem un rol important deoarece de noi,de comportamentul nostru, dar mai ales de metodele pe care le aplicăm depinde dezvoltarea și implicareaelevilor în procesul instructiv – educativ.

Consider această temă foarte importantă atât pentru cariera didactică, cât și pentru realizarea idealului educațional al școlii românești, de a forma oameni liberi, personalități autonome, creative și tolerante.

BIBLIOGRAFIE:

Barna, Andrei - ,, Curs de pedagogie ”, Ed. Logos, Galați, 2001

Cerghit, Ioan - ,, Didactica “ , București, 1993

Nicola, Ioan - ,, Tratat de pedagogie școlară “ , E.D.P. , București, 1996

CAPACITĂŢILE CREATIVE ALE ELEVILOR ÎN ACTIVITĂȚILE DE ÎNVĂȚARE

prof. Daniela Damian
Liceul Teoretic „Spiru Haret” Moineşti

Metodele de învățământ reprezintă căile folosite în școală de către profesor pentru a-i sprijini pe elevi să descopere viața, natura, lumea, lucrurile și știința. Ele sunt totodată mijloace prin care se formează şi se dezvoltă priceperile, deprinderile şi capacităţile elevilor de a acţiona asupra naturii, de a folosi roadele cunoaşterii transformând exteriorul în facilităţi interoare, formându-şi caracterul şi dezvoltându-şi personalitatea.

Cercetările efectuate arată că pasivitatea din clasă (înţeleasă ca rezultat al predării tradiţionale, în care profesorul ţine o prelegere, eventual face o demonstraţie, iar elevii îl urmăresc) nu produce învăţare decât în foarte mică măsură. O predare interactivă, este predarea strategică, care “modelează” strategiile de învăţare ale elevilor şi strategiile de motivare superioară intrinsecă pentru dobândirea progresivă a unei cunoaşteri tot mai complexe.

Specificul strategiilor interactive şi, implicit, al metodelor şi tehnicilor este faptul că ele promovează interacţiunea dintre minţile participanţilor, ducând la o învăţare cu rezultate evidente. Acest tip de interactivitate determină identificarea elevului cu situaţia de învăţare în care acesta este antrenat, lăsând însă un spațiu mare de manifestare a creativității. Creativitatea trebuie privită ca o expresie sintetică a personalităţii umane, ca fenomen complex dependent atât de resursele intelectuale şi aptitudinale, cât şi de cele motivaţional-aptitudinale.

Domeniul învăţământului reprezintă un câmp propice manifestării unor comportamente creative, atât din partea profesorilor, cât şi a elevilor. Metodele moderne de învăţământ sunt cele care duc la promovarea originalităţii. Caracterul de modernitate al metodelor este dat de măsura în care acestea reuşesc să cultive însuşiri fundamentale la elevi, cum ar fi: independenţă, spirit critic, gândire creatoare, aptitudini, atitudine exploratoare şi altele.

În etapa actuală se manifestă tendinţa ca întreaga metodologie didactică să fie reconsiderată în lumina strategiei didactice de tip euristic, care presupune o concepţie unitară, globală şi de durată. Utilizând strategii euristice elevul, în prezenţa şi sub îndrumarea profesorului, caută, încearcă soluţii de rezolvare proprii pentru diferite situaţii de învăţare şi prin însuşirea unor reguli care-l conduc spre soluţiile respective, încercând să reelaboreze cunoştinţele, să refacă în linii mari drumul parcurs de ştiinţă pentru aflarea lor. Elevul îşi însuşeşte modalităţile de studiere a ştiinţei ca proces şi nu ca produs, devine participant activ, creator, şi responsabil pentru dezvoltarea ştiinţei, în interesul social şi al său.

Creativitatea ne apare ca un rezultat complex al îmbinării într-un mod irepetabil al unor factori de natură diferită:

Factorii de natură psihică – care sunt intelectuali, aptitudinali şi nonintelectuali. Imaginaţia creatoare faţă de gândirea analitică care presupune parcurgerea anumitor paşi are avantajul că se poate ajunge brusc la soluţie, fără unele etape intermediare care apoi trebuie validate analitic.

Factorii sociali – de care depinde creativitatea diferă de la o etapă la alta, oferind tot ce s-a obţinut până în acel moment şi generând noi semne de întrebare.

În fiecare elev există un potenţial creator cu trăsături favorizante ale actului creator. Acest potenţial reprezintă o posibilitate latentă a elevului. El nu se amplifică liniar cu dezvoltarea ontogenetică, dar pe măsură ce se dezvoltă gândirea convergentă se pot înăbuşi reacţiile spontane, răspunsurile inedite, ceea ce ar duce la reducerea capacităţii creatoare.

În geneza creativităţii, modelul cel mai vehiculat este cel elaborat de G. Wallas (1926), model ce cuprinde următoarele etape: ***prepararea, incubaţia, iluminarea, verificarea***.

În esenţă, ***prepararea*** este, în primul rând, o etapă de acumulare care nu se consumă strict în timpul ce precede momentul creator şi se extinde pe arii temporale mai largi.

Incubaţia (gestaţia) – este o etapă de frământări şi căutări în vederea formulării unor ipoteze (sau soluţii) şi, apoi, de examinare critică a acestor ipoteze elaborate.

Iluminarea – face parte din acele fenomene care – aşa cum afirma Lucian Blaga – pot fi înţelese mai bine în lumina artei decât a ştiinţei. În esenţă ea se referă la apariţia bruscă a soluţiei pentru problema care frământă elevul.

Ultima fază, cea de ***verificare***, ne dă posibilitatea, concretizării soluţiei găsite şi a verificării justeţii acesteia.

În activitatea didactică trebuie să persiste efortul de ***investigaţie***, de folosire a unor procedee de gândire care să ducă la apariţia unor soluţii noi, originale.Pentru a se educa spiritul creator în şcoală este necesar, aşadar, să se modifice modul de gândire şi stilul de lucru în clasă. Scopurile instructiv – educative ale predării chimiei în corelaţie cu formarea capacităţilor creative ale elevilor specifice chimiei sunt:înţelegerea chimiei ca proces ştiinţific cu mijloacele sale de investigaţie; dezvoltarea capacităţii de a gândi ştiinţific;

formarea şi dezvoltarea capacităţilor de investigare experimentală;dezvoltarea deprinderilor strategiilor şi abilităţilor intelectuale în scopul stimulării curiozităţii ştiinţifice;

Pentru dezvoltarea curiozităţii ştiinţifice se folosesc reflecţia, interpretarea rezultatelor investigaţiei şi modelarea.În acest timp se dezvoltă deprinderile de comunicare absolut necesare în învăţarea chimiei. Comunicarea este o componentă esenţială a predării/învăţării chimiei deoarece activităţile şi sarcinile de lucru ale elevilor implică comunicarea scrisă sau/şi orală. De exemplu elevii înregistrează observaţii, descriu **investigaţii** şi prezintă rezultatele fie în formă orală, fie în formă scrisă.

Curiozitatea ştiinţifică se referă la acţiunile elevilor prin care ei achiziţionează cunoştinţele şi înţeleg ideile ştiinţifice. Curiozitatea ştiinţifică defineşte o manieră de predare care conferă posibilitatea de a conduce o **investigaţie.**

Această activitate implică acţiuni de observare, formulare de întrebări, examinarea surselor de informaţii pentru a şti ceea ce este deja ştiut, proiectarea investigaţiilor, revizuirea a ceea ce este deja ştiut în lumina dovezilor experimentale obţinute, găsirea răspunsurilor şi generarea de explicaţii şi comunicarea rezultatelor.

Activitatea la lecţii dobândeşte atributul de învăţare creativă doar atunci când elevii devin participanţi activi la lecţie, când sunt obligaţi să aibă iniţiativă, să pună întrebări, să argumenteze şi să contraargumenteze, să găsească diferite situaţii de concretizare a noţiunilor predate de profesor. La formarea capacităţilor creative ale elevilor putem distinge:

ROLUL PROFESORULUI

Profesorul are datoria de a adapta şi proiecta activitatea didactică pentru a se adresa nevoilor diferite ale elevilor şi de a încuraja activităţile creative ale acestora, trebuie să furnizeze cât mai multe activităţi pe care elevul să le desfăşoare în scopul atingerii obiectivelor sau formării competenţelor indicate de curriculum, să dirijeze discuţiile elevilor „provocându-i“ să aibă iniţiativă, să pună întrebări, să găsească răspunsuri la „situaţiile problemă desprinse din viaţa reală“ – propuse de profesor, să „provoace“ elevii pentru ca aceştia să-şi asume responsabilitatea propriei învăţări pentru a lucra în colaborare.

b) ROLUL ELEVILOR

Achiziţiile în învăţare sunt construite activ de către elevi în timpul unui proces care este atât individual cât şi social. Prin formarea capacităţilor creative la elevi se urmăreşte ca elevii să-şi dezvolte o cunoaştere a ceea ce este chimia, ce poate chimia să facă, şi cum această ştiinţă contribuie la cultura lor.

Exemplu de activitate de învăţare: „Acizi carboxilici”

Comunicarea sarcinii de lucru

Desenaţi în partea de jos a paginii un trunchi gros de copac. În interiorul lui scrieţi cuvântul cheie «ACID ACETIC».

Activitate individuală – 2 minute

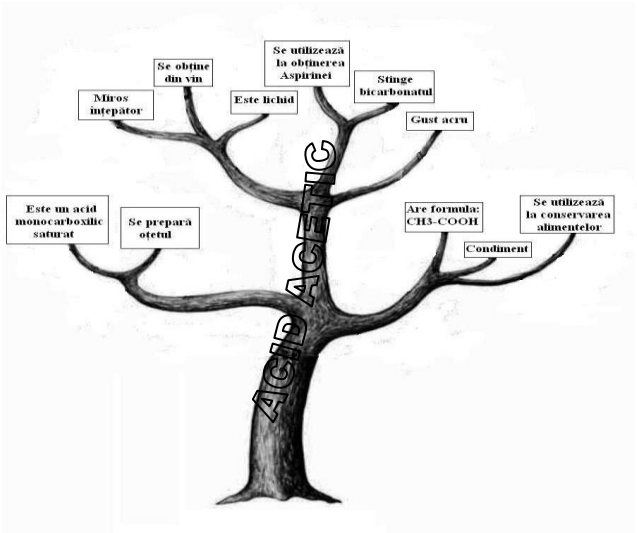
Scrieti toate ideile pe care le aveţi şi le-aţi învăţat despre acidul acetic şi aşezaţi-le sub formă de ramuri ale trunchiului desenat anterior.

Activitate în perechi – 2 minute

Citiţi colegului de bancă ce aţi scris, comparaţi răspunsurile şi formulaţi un răspuns comun cu care sunteţi amândoi de acord.

Activitate frontală

Fiecare pereche spune pe rând câte o idee, care va completa corect ramurile copacului.

Bibliografie:

1. I. Jinga, Vlăsceanu L., *Structuri, strategii şi performanţe în învăţământ*, Editura Academiei, Bucureşti, 1989;
2. S. Fătu, I. Jinga, *Învăţarea eficientă a conceptelor de chimie*, Editura Corint, Bucureşti, 1997.

METODE MODERNE DE ÎNVĂŢARE ACTIVĂ

Prof. IENACHE MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 SUCEAVA

Societatea prezentului, dar mai ales a viitorului se circumscrie unui timp al informaţiei, al complexităţii. De aceea, investiţia în inteligenţă, creativitatea şi capacitatea de inovare a indivizilor, a grupurilor va fi extrem de rentabilă in viitor.

Copilul este un proiect “aruncat” în lume, aflat într-o stare de “facere”, pentru ca apoi, devenit adult, să se formeze continuu de-a lungul vieţii .

Fenelon compara creierul copilului cu o lumânare aprinsă expusă în bătaia vântului care determină tremurul acestei mici flăcări. Spiritul contemporan trebuie să facă faţă unor mari sfidări: explozia informaţională, stresul, accelerarea ritmului vieţii, creşterea gradului de incertitudine. Aceste argumente duc la o nouă ecologie educativă, care presupune dezvoltarea unei gândiri de tip holistic, a unor competenţe de procesare informaţională, dezvoltarea memoriei vii.

Rolul învăţătorului în procesul de modelare a omului este poate cel mai important. Punându-şi elevii în situaţii variate de instruire, el transformă şcoala “într-un templu şi un laborator” (M. Eliade).

Învăţarea activă înseamnă, conform dicţionarului, procesul de învăţare calibrat pe interesele/ nivelul de înţelegere/ nivelul de dezvoltare al participanţilor la proces. În cadrul învăţării active, se pun bazele unor *comportamente*, de altfel observabile:

*__comportamente ce denotă participarea__ (elevul e activ, răspunde la întrebări, ia parte la activităţi);

*__gândirea creativă__ (elevul are propriile sale sugestii, propune noi interpretări);

*__învăţarea aplicată__ (elevul devine capabil să aplice o strategie de învăţare într-o anumită instanţă de învăţare);

*__construirea cunoştinţelor__ (în loc să fie pasiv, elevul îndeplineşte sarcini care îl vor conduce la înţelegere).

Printre metodele care activizează predarea-învăţarea sunt şi cele prin care elevii lucrează productiv unii cu alţii, îşi dezvoltă abilităţi de colaborare şi ajutor reciproc. Ele pot avea un impact extraordinar asupra elevilor datorită denumirilor foarte uşor de reţinut, caracterului ludic şi oferind alternative de învăţare cu “priză” la copii.

Metodele si tehnicile interactive de grup se clasifică, dupa funcţia principală didactică în :

a)Metode de predare –învăţare interactiva in grup :

-metoda predării / invăţării reciproce(Reciprocal teaching –Palinscar)

-metoda “mozaicului”(Jigsaw)

-citirea cuprinzătoare

-metoda “Cascadei” (Cascade)

-metoda învăţării pe grupe mici (“STAD-Student Teams Achievement Division”)

-metoda “turnirului între echipe”(“TGT-Teams/Games/ Tournaments”)

-metoda schimbării perechii (“Share-Pair Circles”)

-metoda “Piramidei”

- învăţarea dramatizată

b)Metode de fixare şi sistematizare a cunoştinţelor şi de verificare :

-harta cognitivă / conceptuală

-matricile

-”Lanţurile cognitive”

-”Scheletul de peşte”

-diagrama cauzelor şi a efectului

-”pânza de păianjen”

-”Tehnica florii de nufar”

-”Cartonaşe luminoase”

c)Metode de rezolvare de probleme prin stimularea creativităţii :

-”Brainstorming”

-”Explozia stelară”

-”Metoda pălăriilor gânditoare”

-”Caruselul”

-”Multi-voting”

-”Masa rotundă”

-interviul de grup

-studiul de caz

-”Incidentul critic”

-”Phillips 6/6”

- ”Tehnica 6/3/5”

- ”Controversa creativă”

- ”Tehnica acvariului”

- ”Tehnica focus-grup”

- ”Patru colţuri”

- ”Metoda Frisco”

- Sinectica

- ”Buzz-groups”

- ”Metoda Delphi”

d)Metode de cercetare în grup :

- tema / proiectul de cercetare in grup

- experimentul pe echipe

- portofoliul de grup.

Am constatat cã sunt pãrinţi care petrec mult timp cu copiii lor, căutând activităţi cât mai variate. Aceste activităţi de timp liber stimulează activităţile sociale ale copilului, spiritul de iniţiativă, dezvoltă sentimentul de apartenenţă al acestuia. Vă propunem câteva sugestii pentru petrecerea în comun a timpului liber:

1. **Pictatul pe faţă şi corp**. Folosind vopseluri speciale, vă puteţi bucura alături de copii de imaginaţia şi creativitatea lor.

2. **În grădină**. Pentru cei care beneficiază de o „bucată de pământ”, îngrijirea plantelor (flori, legume etc.) poate fi o modalitate plăcută de relaxare şi o posibilitate de comunicare afectivă.

*3***. Colecţia familiei**. Putţþi colecţiona, împreună cu copiii dvs., cele mai variate obiecte, lucru care contribuie la dezvoltarea spiritului de echipă în familie.

*4***. Campionatele familiei**: cărţi, remy, table, şah, scrabble, puzzle, „Nu te supăra, frate!”, Piticot, Monopoly etc. Orice joc trezeşte la copii spiritul de competiţie, stimulează ambiţia şi voinţa

*5***. Concursuri pe teme din desene animate**. Mai ales pentru copiii mici povestea, jocul, animaţia sunt metode utile pentru stimularea imaginaţiei şi a proceselor de cunoaştere.

*6***. În bucătărie**. Acordaţi-vă timp pentru a inventa împreună tot felul de reţete culinare.

7. **Voluntariatul**. Implicaţi-vă împreună, părinţi şi copii, în activităţi de volutariat, iniţiate de diverse organizaţii nonguvernamentale, în folosul comunităţii (acţiuni pentru: copiii străzii, bătrâni, persoane cu nevoi speciale, bolnavi cronici etc. sau diverse campanii de prevenire).

8. **Produse artistice**. Realizaţi împreună diverse produse artistice (colaje pe diverse teme, afişe, desene, ornamente, obiecte artizanale, podoabe de pom, cântece, poezii, origami etc.). Cu unele dintre acestea puteţi chiar decora casa.

*9***. Colţul vesel**. Realizaţi un mic panou, plasat la vedere, pe care să puteţi nota diverse mesaje, enunţuri, însemnări, caricaturi, desene pentru membrii familiei. Acestea dau culoare zilei.

Modern și tradițional în evaluarea elevilor în învățământul preuniversitar

Prof. Dumitrescu Aurelia-Mihaela
Școala Gimnazială Nr. 7 – Galați

Evaluarea elevilor are, fără discuție, un rol important în procesul învățării. În școală, se utilizează evaluarea inițială, alături de testarea curentă sau sumativă, evaluarea tradițională sau modernă, prin intermediul internetului. Procesul de evaluare trebuie să fie continuu și obiectiv, dar și adecvat colectivului de elevi și, totodată, particularizat, respectând specificul educabililor.

Testarea inițială este o modalitate de evaluare obiectivă, având un rol de evidențiere a rezultatelor școlare și vizând contabilizarea informațiilor deținute de elev la momentul la care se face verificarea, urmărind, totodată și progresul sau regresul elevului, mai ales la o nouă etapă a instruirii sale școlare.

Se evidențiază valența de diagnosticare a situației în care se află elevul la momentul evaluării, urmărindu-se analiza informațiilor acumulate și luarea măsurilor adecvate, cum ar fi corectarea, alegerea strategiilor sau modificarea modului de predare.

Importantă este și funcția predictivă a evaluării. Cu ajutorul acesteia, se anticipează realizările și ritmul desfășurării activității didactice, dar și a celei de învățare în viitor. Se înregistrează rezultatele obținute, dar și performanțele pe care le-ar putea realiza elevii.

Evaluarea predictivă evidențiază lipsurile existente în pregătire, dar și nivelul de dezvoltare a proceselor intelectuale a elevilor, marcând posibilitățile de îmbunătățire. Bazându-se pe aceasta, cadrul didactic face planificarea anuală și semestrială a materiei. Acest tip de evaluare are un rol important, deși este o formă tradițională de evaluare.

Evaluarea inițială evidențiază cunoștințele asimilate de elevi anterior. Acest lucru se realizează având la bază noile programe, dar și specificul obiectului Limba și literatura română. La testarea inițială, administrată elevilor claselor a V-a, am avut în vedere spiritul de observație, dar și capacitatea de creație, care reprezintă noțiuni fundamentale ale materiei studiate până în clasa a IV-a. Analiza rezultatelor elevilor facilitează identificarea minuțioasă a problemelor și a dificultăților întâlnite pe parcursul gimnaziului, dar și reliefarea punctelor tari și slabe ale acestora.

Pentru clasa a V-a, am constatat că elevii au unele dificultăți de ortografie și de punctuație, de diferențiere a părților de vorbire de părțile de propoziție, de exprimare corectă și coerentă a ideilor, în conformitate cu prevederile DOOM, ediția a treia, de organizare logică și expresivă a ideilor în scris etc. Pentru clasa a V-a, propun pregătirea remedială a elevilor care întâmpină greutăți de exprimare la obiectul predat.

Activitățile care vor fi aplicate la clasă pentru remedierea rezultatelor sunt exercițiile de folosire corectă a semnelor de ortografie și de punctuație, exercițiile de recunoaștere a părților de vorbire și de propoziție, exercițiile de formulare corectă a ideilor, de redactare a unor texte diverse.

Consider, totodată, că evaluarea inițială are un rol fundamental în procesul educativ, deși este în esență o modalitate tradițională. Este o modalitate obiectivă, având bareme de notare și limitând astfel subiectivitatea evaluatorului. Anul acesta, am reușit să administrez testul inițial elevilor clasei a V-a în format fizic, dar testul se poate aplica și online, utilizând noile tehnologii.

METODE MODERNE DE ÎNVĂŢARE ACTIVĂ

Prof. înv. preşc. Florica Mădălina
Grădiniţa cu Program Prelungit ”Sf. Ana”, Craiova, Dolj

Societatea prezentului, dar mai ales a viitorului se circumscrie unui timp al informaţiei, al complexităţii. De aceea, investiţia în inteligenţă, creativitatea şi capacitatea de inovare a indivizilor, a grupurilor va fi extrem de rentabilă in viitor.

Copilul este un proiect “aruncat” în lume, aflat într-o stare de “facere”, pentru ca apoi, devenit adult, să se formeze continuu de-a lungul vieţii .

Învăţarea activă înseamnă, conform dicţionarului, procesul de învăţare calibrat pe interesele/ nivelul de înţelegere/ nivelul de dezvoltare al participanţilor la proces. În cadrul învăţării active, se pun bazele unor *comportamente*, de altfel observabile:

*__comportamente ce denotă participarea__ (elevul e activ, răspunde la întrebări, ia parte la activităţi);

*__gândirea creativă__ (elevul are propriile sale sugestii, propune noi interpretări);

*__învăţarea aplicată__ (elevul devine capabil să aplice o strategie de învăţare într-o anumită instanţă de învăţare);

*__construirea cunoştinţelor__ (în loc să fie pasiv, elevul îndeplineşte sarcini care îl vor conduce la înţelegere).

Printre metodele care activizează predarea-învăţarea sunt şi cele prin care elevii lucrează productiv unii cu alţii, îşi dezvoltă abilităţi de colaborare şi ajutor reciproc. Ele pot avea un impact extraordinar asupra elevilor datorită denumirilor foarte uşor de reţinut, caracterului ludic şi oferind alternative de învăţare cu “priză” la copii.

METODA PĂLĂRIILOR GÂNDITOARE

Acest nou tip de metodă de predare – învaţare este un joc în sine. Copiii se impart în şase grupe – pentru şase pălării. Ei pot juca şi câte şase într-o singură grupă. Împăţirea elevilor depinde de materialul studiat. Pentru succesul acestei metode este important însă ca materialul didactic să fie bogat, iar cele şase pălării să fie frumos colorate, să-i atragă pe elevi.

Ca material vor fi folosite 6 *pălării gânditoare,* fiecare având câte o culoare: alb, roşu, galben, verde, albastru şi negru. Fiecare, bineînţeles, că rolurile se pot inversa, participanţii fiind liberi să spună ce gândesc, dar să fie în acord cu rolul pe care îl joacă. Fiecare culoare reprezintă un rol.

Pălăria albă →informează

•este obiectivă asupra informaţiilor;

•este neutră;

Pălăria roşie→ spune ce simte despre

•lasă liber imaginaţiei şi sentimentelor;

•este impulsivă;

•poate însemna şi supărare sau furie;

•reprezintă o bogată paletă a stările afective;

Pălăria neagră→ identifică greşelile

•exprimă prudenţa, grija, avertismentul, judecata;

•oferă o pespectivă întunecoasă, tristă, sumbră asupra situaţiei în discuţie;

•reprezintă perspectiva gândirii negative, pesimiste;

Pălăria galbenă→ aduce beneficii creative

•oferă o pespectivă pozitivă şi constructivă asupra situaţiei;

•culoarea galbenă simbolizează lumina soarelui, strălucirea, optimismul;

•este gândirea optimistă, constructivă pe un fundament logic;

Pălăria verde→ generează ideile noi şi efortul

• exprimă ideile noi, stimulând gândirea creativă;

• este simbolul fertilităţii, al producţiei de idei noi, inovatoare;

Pălăria albastră→ clarifică

• exprimă controlul procesului de gândire;

• albastru a rece; este culoarea cerului care este deasupra tuturor, atotvăzător şi atotcunoscător;

• supraveghează şi dirijează bunul mers al activităţii;

• este preocuparea de a controla şi de a organiza;

Participanţii trebuie să cunoască foarte bine semnificaţia fiecărei culori şi să-şi reprezinte fiecare pălărie, gândind din perspectiva ei. Nu pălăria în sine contează, ci ceea ce semnifică ea, ceea ce induce culoarea fiecăreia.

Cele 6 pălării gânditoare pot fi privite în perechi:

pălăria albă – pălăria roşie

pălăria neagră – pălăria galbenă

pălăria verde – pălăria albastră

Cum trebuie să se comporte cel care “poartă” una din cele 6 pălării gânditoare:

Pălăria albă (povestitorul):

Cel ce poartă pălăria albă trebuie să-şi imagineze un computer care oferă informaţii şi imagini atunci când acestea i se cer. Calculatorul este neutru şi obiectiv. Nu oferă interpretări şi opinii. Când “poartă” pălăria albă, gânditorul trebuie să imite computerul; să se concentreze strict pe problema discutată, în mod obiectiv şi să relateze exact datele.

Gânditorul pălăriei albe este disciplinat şi direct. Albul (absenţa culorii) indică neutralitatea.

Pălăria roşie (psihologul) :

Purtând pălăria roşie, gânditorul poate spune aşa: *”Aşa simt eu în legătură cu…”* Această pălărie legitimează emoţiile şi sentimentele ca parte integrantă a gândirii. Ea face posibilă vizualizarea, exprimare lor. Pălăria roşie permite gânditorului să exploreze sentimentele celorlalţi participanţi la discuţie, întrebându-i care este părerea lor “din perspectiva pălăriei roşii”, adică din punct de vedere emoţional şi afectiv. Cel ce priveşte din această perspectivă nu trebuie să-şi justifice feeling-urile şi nici să găsească explicaţii logice pentru acestea.

Pălăria neagră (criticul) :

Este pălăria avertisment, concentrată în special pe aprecierea negativă a lucrurilor. Gânditorul pălăriei negre punctează ce este rău, incorect şi care sunt erorile. Explică ce nu se potriveşte şi de ce ceva nu merge; care sunt riscurile, pericolele, greşelile demersurilor propuse. Nu este o argumentare ci o încercare obiectivă de a evidenţia elementele negative. Se pot folosi formulări negative, de genul: *“Dar dacă nu se potriveşte cu…” “Nu numai* că nu merge, dar nici nu…”

Gânditorul nu exprimă sentimente negative, acestea aparţinând pălăriei roşii, după cum aprecierile pozitive sunt lăsate pălăriei galbene. În cazul unor idei noi, pălăria galbenă trebuie folosită înaintea pălăriei negre.

Pălăria galbenă (creatorul) :

Este simbolul gândirii pozitive şi constructive, al optimismului. Se concentrează asupra aprecierilor pozitive, aşa cum pentru pălăria neagră erau specifice cele negative. Exprimă speranţa; are în vedere beneficiile, valoarea informaţiilor şI a faptelor date. Gânditorul pălăriei galbene luptă pentru a găsi suporturi logice şI practice pentru aceste beneficii şi valori. Oferă sugestii, propuneri concrete şi clare. Cere un efort de gândire mai mare. Beneficiile nu sunt sesizate întotdeauna rapid şi trebuie căutate. Ideile creative oferite sub pălăria verde pot constitui material de studiu sub pălăria galbenă. Nu se referă la crearea de noi idei sau soluţii, acestea fiind domeniul pălăriei verzi.

Pălăria verde (gânditorul) :

Simbolizează gândirea creativă. Verdele exprimă fertilitatea, renaşterea, valoareaseminţelor. Căutarea alternativelor este aspectul fundamental al gândirii sub pălăria verde. Este folosită pentru a ajunge la noi concepte şi noi percepţii, noi variante, noi posibilităţi. Gândirea laterală este specifică acestui tip de pălărie. Cere un efort de creaţie.

Pălăria albastră (moderatorul) :

Este pălăria responsabilă cu controlul demersurilor desfăşurate. E gândirea despre gândirea nevoită să exploreze subiectul. Pălăria albastră este dirijorul orchestrei şi cere ajutorul celorlalte pălării. Gânditorul pălăriei albastre defineşte problema şi conduce întrebările, reconcentrează informaţiile pe parcursul activităţii şi formulează ideile principale şi concluziile la sfârşit. Monitorizează jocul şi are în vedere respectarea regulilor. Rezolvă conflictele şi insistă pe construirea demersului gândirii. Intervine din când în când şi de asemeni la sfârşit. Poate să atragă atenţia celorlalte pălării, dar prin simple interjecţii. Chiar dacă are rolul conducător, este permis oricărei pălării să-i adreseze comentarii şi sugestii.

Un exemplu de întrebări / comportamente posibile în acest joc este:

Pălăria albă	***Pălăria roşie***	***Pălăria galbenă***	***Pălăria neagră***	***Pălăria albastră***	***Pălăria verde***
Ce informaţii avem? Ce informaţii lipsesc? Ce informaţii am vrea să avem? Cum putem obţine informaţiile?	Punându-mi pălăria roşie, uite cum privesc eu lucrurile… Sentimentul meu e că… Nu-mi place felul cum s-a procedat.	Pe ce se bazează aceste idei? Care sunt avantajele? Pe ce drum o luăm? Dacă începem aşa… sigur vom ajunge la rezultatul bun!	Care sunt erorile? Ce ne împiedică? La ce riscuri ne expunem? Ne permite regulamentul?	Putem să rezumăm? Care e următorul pas? Care sunt ideile principale? Să nu pierdem timpul şi să ne concentrăm asupra…, nu credeţi?	Şansa succesului este dacă… Cum poate fi altfel atacată problema? Putem face asta şi în alt mod? Găsim şi o altă explicaţie?

Marele avantaj al acestei metode este acela că dezvoltă competenţele inteligenţei lingvistice, inteligenţei logice şi inteligenţei interpersonale.

BIBLIOGRAFIE

Constantin Cucoş, Pedagogie, Editura Polirom, Bucureşti, 2006;

Ioan Cerghit, Metode de învăţământ, Editura Polirom, 2006

PROFESORUL CONSTRUCTIVIST

Manea Mihaela Antoanela
Liceul Teoretic “Tudor Vianu”, Giurgiu

Constructivismul este definit de principiile educației centrate pe elev și pune accentul pe procesele de interpretare a stimulilor care au loc în mintea elevului. Elevul nu mai este văzut ca un recipient care absoarbe informațiile în mod pasiv, cunoștințele nu sunt transmise prin simpla citire sau ascultare, ci prin semnificația personală pe care o acordă elevul stimulilor educaționali. Elevii își dezvoltă noi cunoștințe în mod activ prin interacțiunile cu mediul. Prin urmare, orice citește, vede, aude, simte sau atinge elevul este analizat din perspectiva constructelor mentale existente/cunoștințelor anterioare, dezvoltând și întărind vechile structuri de cunoștințe dacă acestea pot fi aplicate în structurile de mediu mai largi sau modificându-le pe cele vechi atunci când noile informații produc o stare de dezechilibru. Învățarea este văzută ca un proces activ și social de construire de sensuri și sisteme de sensuri pe baza stimulilor senzoriali și este influențată în mare măsură de limba de comunicare Profesorii constructiviști pun întrebări si probleme, apoi ii ghidează pe elevi pentru a găsi propriile răspunsuri. In acest scop utilizează numeroase tehnici in procesul de predare.

De exemplu eu pot cere elevilor sa formuleze propriile întrebări (investigația); pot permite interpretări si exprimări multiple ale invatarii (inteligente multiple); pot încuraja lucrul in echipa si utilizarea colegilor ca resurse pentru invatare.

Într-o clasă constructivistă învățarea este printre altele:

Activă. Elevul este persoana care isi creează înțelegerea proprie. Profesorul antrenează, moderează, sugerează, dar permite elevilor sa si experimenteze, sa pună întrebări sa încerce lucruri care nu funcționează. Activitățile de învățare solicita participarea deplina a elevilor. O parte importanta a procesului de învățare este reflecția, conversația si activitățile elevilor. Elevii sunt ajutați sa-si stabilească propriile scopuri si mijloace de evaluare.

Reflexivă. Elevii își controlează procesul de învățare, reflectând asupra propriilor experiențe. Acest proces ii transforma in experți in învățare. Profesorul ii ajuta prin crearea de situații in care elevii se simt in siguranța punându-și întrebări si reflectând asupra procesului. Profesorul creează activități care determina elevul sa reflecteze asupra cunoașterii si învățării. Este foarte important sa se discute despre ce a fost învățat si mai ales cum a fost învățat.

Bazată pe investigații. Cea mai importanta activitate intr-o clasa constructivista este rezolvarea problemelor. Elevii utilizează metode de investigație pentru a pune întrebări, pentru a studia o tema si utilizează o mare varietate de resurse pentru a găsi soluții si răspunsuri. Pe măsura ce elevii explorează tema, trag concluzii si pe măsura ce explorarea continua își revizuiesc propriile concluzii. Explorarea întrebărilor conduce la formularea unor întrebări noi.

Ca profesor constructivist încurajez elevii să evalueze în mod constant modul în care activitatea îi ajută să câștige înțelegere. Prin investigarea lor înșiși și a strategiilor lor , elevii din clasa constructivistă pot deveni în mod ideal, ”expert în învățare”. Acest lucru facilitează totodată înmulțirea instrumentelor pentru învățare. Cu un mediu de învățare bine planificat, elevii învață cum să învețe. In plus, îi ajut pe elevi să construiască cunoștințe, mai degrabă decât să reproducă o serie de fapte. Încerc întotdeauna să ofer elevilor unelte, cum ar fi activități de rezolvare a problemelor și de învățare bazate pe cercetare, cu care elevii să formuleze și să testeze ideile lor, să tragă concluzii și să facă deducții și să-și transmită cunoștințele lor într-un mediu colaborativ de învățare. Deci, ghidați de mine, elevii își formează cunoștințele în mod activ, mai degrabă decât doar să ingereze mecanic cunoștințele oferite de mine sau de manual.

Sala de clasă nu mai este un loc unde profesorul (expert) împărtășește elevilor în mod pasiv ci sunt invitați să se implice activ în procesul lor de învățare. Eu voi avea mai degrabă funcția de facilitator care antrenează, mediază, solicită și ajută pe elevi să dezvolte și să-și evalueze înțelegerea și procesul de învățare. Cea mai importantă sarcină a mea este să pun întrebări potrivite.

Educația formală-nonformală

Prof. Mușat Ionela Rodica
Grădinița”Albinuța”, sector 2, București

Educaţia a însoţit istoria omenirii de la începuturile ei, şi va continua să existe de-a lungul întregii evoluţii a acesteia. Educaţia este considerată un fenomen social, întrucat conservă şi transmite experienţa de cunoaştere teoretică şi practică, valorile culturii şi civilizaţiei de la o generaţie la alta.

În cursul existenţei sale, fiecare persoană este supusă unor influenţe educative multiple, care pot acţiona concomitent, succesiv sau complementar, în forme variate. Unele acţionează spontan, incidental, altele au un caracter organizat, sistematizat, provenite din partea şcolii sau a altor instituţii extraşcolare.

În strânsă legatură cu ideea potrivit căreia învaţământul (educaţia şcolară) trebuie privit în perspectiva educaţiei permanente,s-au conturat conceptele de educaţie formală (instituţionalizată) educaţie nonformală (extraşcolară) şi educaţie informală (difuză), pentru denumirea curentă a tipurilor de educaţie ce se realizează astăzi. Încă din 1974, Coombs şi Ahmed – echivalând educaţia cu invăţarea – au identificat aceste tipuri, definindu-le astfel:

- educaţie nonformală: „orice activitate organizată în mod sistematic, creată în afara sistemului formal şi care oferă tipuri selectate de învăţare subgrupelor specifice populaţiei (atât adulţii, cât si copii)”
- educaţia formală: „educaţia instituţionalizată, structurată in mod ierarhic, gradată cronologic si condusă de la centru (Ministerul Învăţământului), prin tradiţie, ea a constituit centrul de interes al politicii şcolare”

Diferențele dintre aceste trei forme ale educaţiei sunt teoretice. În fapt, acestea funcţionează ca un complex, iar graniţele sunt dificil de stabilit.

a) Educaţia formală (denumită și oficială)

Educaţia formală reprezintă totalitatea acţiunilor sistematice şi organizate, proiectate şi desfăşurate în instituţii specializate și urmărește finalităţi explicite,având scopul formării şi dezvoltării personalităţii. Acest tip de educație formală se realizează prin procesul de învățământ, ceea ce semnifică respectarea actelor oficial. Educația oficială are următoarele atribute: organizată conştient, sistematică, instituţionalizată, reglementată, coordonată, dirijată, planificată, evaluată, așadar este expresie a unei politici educaţionale.

Educaţia formală ajută la o asimilare permanentă a cunoştinţelor şi uşurează dezvoltarea unor aptitudini și introducerea persoanei în societate. Un aspect esențial al educaţiei formale o constituie evaluarea, aceasta este de mare ajutor reuşitei şcolare.

Evaluarea formală are următoarele limite:• lipsa de creativitatea,• caracter de rutină,• nu apare explicarea, de aceea cunoștințele transmise sunt pur informative;

b) Educaţia nonformală se desfăşoară în afara instituţiilor şcolare, adică în spații aflate în relație de parteneriat cu școala. De fapt, acest tip de educație se referă la acele întruniri organizate în mod sistematic în afara sistemului formal pentru a răspunde unei mari varietăți de cerințe de învățare. Profesorului ce adoptă o variantă nonformală i se solicită mai multă flexibilitate și entuziasm, adaptabilitate în adoptarea stilurilor de conducere a activității, în funcție de nevoile și cerințele elevului.

Conținutul si obiectivele sunt prevăzute în documente special elaborate ce prezintă o mare flexibilitate și sunt diferite după vârstă, sex, categorii socio-profesionale, interesul elevilor, aptitudinile lor. Activitățile nonformale se desfăsoară într-un cadru relaxat, calm si placut, de asemenea, proesorul ce prectică sau alege o astfel activitate trebuie să dispună de mijloace reprezentative care să atraga subiecții. Evaluarea unei activități nonformale este optională.

Educația nonformală încurajează următoarele principii pedagogice:

e centrată pe cel ce învață, pe procesul de învățare, nu pe cel de predare,

subiecții sunt solicitați diferit

curriculum e la alegere, flexibil și variat,

activitățile sunt diferite și atractive (după interese, după aptitudini, după aspirații).

Ambele educaţii „paralele”, chiar dacă au propriul câmp de acţiune şi funcţionalităţi diferite, îngăduie extensiuni şi întrepătrunderi benefice, această articulare conducând la întărirea lor reciprocă şi la eficientizarea demersului educativ. Cele două forme se sprijină şi se condiţionează reciproc. Totuși educaţia formală ocupă un loc privilegiat, prin necesitatea anteriorităţii ei pentru individ şi prin puterea ei integrativă şi de sinteză. De amploarea şi profunzimea educaţiei formale depinde calitatea coordonării şi integrării influenţelor nonformale .

Relaţia dintre educaţia formală și nonformală se caracterizează prin complementaritate, deoarece se completează reciproc şi conduc la un rezultat favorabil pentru copil.

Bibliografie:

1. Cerkez M, Costea, O(coord.),Sarivan, L(2009), Educaţia nonformală şi informală: realităţi şi perspective în şcoala românească , Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti

TECHNIQUES INTERACTIVES DANS LA CLASSE DE FLE

Prof. GOLU DANIELA
Liceul Tehnologic Baia de Fier ,Jud.Gorj

Dès que l`Europe s`ouvre , on a besoin de connaître au moins une langue étrangère et l`utiliser dans les contacts avec les autres. Si l`anglais est la langue la plus employée actuellement par la plupart des jeunes, le français reste la langue de la civilisation, de la culture, étant une langue harmonieuse et très expressive. Donc, le rôle de l`enseignant du français est de capter l`attention des apprenants, de les convaincre que cette langue a une importance dans leur vie , leur assurant un succès sur le plan professionnel et social. Si on désire une classe de français attrayante et intéressante pour nos élèves il faut mélanger les méthodes classiques et modernes d`enseignement.

Chaque fois que j`utilise méthodes modernes pendant la classe, mes élèves sont très intéressés. Ils adorent les classes pendant lesquelles ils découvrent seuls ou par le jeu les nouvelles informations.

C`est pourquoi j`applique souvent les méthodes modernes d`enseignement-évaluation, comme : je sais / je voudrais savoir / j`ai appris, le cube et la grappe.

Je sais / Je voudrais savoir / j`ai appris, c'est une approche active-participative, impliquant des grands ou petits groupes avec des élèves.

Le Cube est une méthode active-participative qui implique l'exploration d'un sujet, un thème, une situation sous plusieurs angles. Cette méthode comporte plusieurs étapes:

1. la réalisation d'un cube dont les côtés sont les mots: «Décrire», «comparer», «analyser», «associé», «appliquer», «valoir»,
2. annonçant le thème, un sujet qui va être discuté,
3. diviser la classe en six groupes, chaque groupe va travailler un seul angle :

a) décrire: les couleurs, formes, tailles, etc,

b) de comparer ce qui est semblable, ce que est différent,

c) prendre en compte: ce qui est fait , de qui se compose,

d) associé: Qu'est-ce qui vous amène à penser,

e) applique, que pouvez-vous faire avec ça ,

f) des arguments pour ou contre , pourquoi? Notez les idées et de montrer la forme définitive sur des papiers affichés sur les murs de la classe.

La grappe représente une méthode qui stimule la découverte des connexions entre les idées. Elle suppose plusieurs étapes : premièrement, on choisit un mot ou un thème qu`on va discuter/analyser, deuxièmement on demande aux élèves de dire ou d`écrire toutes les idées qu`ils ont autour de ce sujet, troisièmement on finit l`activité ou moment où on épuise toutes les variantes/idées. A la fin on va afficher toutes les grappes obtenues, en les comparantes.

Voici quelques exemples pratiques d`activités basées sur ces méthodes modernes, déroulées pendant la classe de français, très appréciées par mes apprenants. Il faut tout d`abord préciser que toutes les trois méthodes ont été employées pour acquérir et fixer des connaissances, qui visent la culture (découverte d`une ville française) ou le lexique de base (l`amitié - l`amour) de la langue française.

Par exemple pour découvrir la ville de Paris, j`ai proposé à mes élèves de la VIII-ème de compléter les premières deux colonnes avec toutes leurs connaissances sur la ville de Paris et va ussi avec ce qu`ils voudraient en savoir . Le professeur écoute les idées et les corrige oralement.

Ensuite pour mieux connaître cette ville on leur propose d`écouter une conversation video-audio Paris - Comment ça s`écrit ? Je leur pose des questions sur le contenu de la conversation, après on distribue aux élèves des fiches individuelles de travail qui visent la compréhension du texte audio, on leur proposant trois écoutes pour que tous les élèves puissent résoudre les exercices. À la fin pour mieux fixer les connaissances acquises pendant la classe, il offre aux élèves des feuilles et des feutres de couleur, en leur demandant de compléter la grappe avec toutes les informations découvertes liées de Paris. On affiche toutes les grappes au tableau noir. La classe a été un succès, les apprenants ont beaucoup apprécié ces méthodes modernes.

La méthode du cube a été utilisée pour l`acquisition et la fixation du lexique de l`amitié/l`amour, pendant une classe de la X-ème. En tenant compte des angles du cube («Décrire», «comparer», «analyser», «associer», «appliquer», «valoir») les apprenants ont dû résoudre les exercices suivants: Décrivez l`ami idéal, comparez l`amitié et l`amour, analysez les conditions d`une vraie amitié, associez les mots qui caractérisent l`amitié et ceux qui traduisent l`amour, appliquez votre accord/désaccord en ce qui concerne les affirmations suivantes :

a) La confiance n'est pas nécessaire dans l'amitié.

b) Pour avoir de bons amis je dois être sincère et généreux (-euse).

c) Je me trouve plein,-e de haine quand je vois mon ami (-e) discuter avec un (une) autre garçon (fille).

d) Quand je n'ai pas la même opinion que mon ami(-e),je le (la) regarde avec mépris.

e) Un ami n`est pas fidèle parce que c'est fatigant et monotone.

f) Je ne peux pas imaginer une relation d'amitié sans affection et attachement mutuel.

g) Je suis un peu jaloux (-ouse) quand mon ami (-e) a une meilleure idée

et argumente l`affirmation suivante : Les amis représentent une deuxième famille. A l`aide de cette méthode les élèves ont eu la possibilité d`enrichir et surtout de facilement fixer le lexique de deux sentiments profonds : l`amitié et l`amour. Ils se déclarent contents de leur travail et ils attendent avec impatience ce type des classes attractives.

Pour conclure ,je me déclare satisfaite et heureuse d`appliquer ces méthodes pendant les classes de français. Je considère que toutes ces techniques interactives stimulent la créativité, l`imagination et la curiosité de mes lycéens désireux d`apprendre le français.

BIBLIOGRAPHIE:

DOINA GROZA, GINA BELABED, CLAUDIA DOBRE, DIANA IONESCU, Manuel de français, X-ème, Edition Corint, 2005.

CIORTEA, Elena-Nicolae, IPATE, Geanina, Ghid metodic pentru profesorii de limba franceza, Botosani, editura Axa, 2007, p.174.

JEAN-PIERRE, R., Dictionnaire pratique de didactique du FLE, Paris, Ophrys, 2008.

SITOGRAPHIE:

francebienvenue1.wordpress.com

MODELE INOVATIVE DE INSTRUIRE: DEZVOLTAREA PSIHO-MOTICĂ A PREȘCOLARILOR PRIN PROIECTELE EDUCAȚIONALE

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR AMELIA-DIANA MAROIU
GRĂDINIȚA „CĂSUȚA FERMECATĂ” CRAIOVA

Dezvoltarea intelectuală este în strânsă legătură cu dezvoltarea fizică corespunzătoare. Sănătatea şi dezvoltarea normală fiziologică sporesc buna dispoziţie, atenţia, favorizează capacitatea de asimilare a cunoştinţelor . Formarea calităţilor morale şi voliţionale ale copilului, educarea perseverenţei, a stăpânirii de sine, a curajului depind de dezvoltarea calităţilor sale fizice, iar formarea ţinutei corecte, însuşirea mişcărilor precise, dezvoltarea simţului ritmului favorizează educaţia estetică a preşcolarilor.

În procesul dezvoltării organismului, se observă modificări şi transformării de la an la an.

Copilul de 3 ani se deosebeşte de copilul de 6 ani nu numai prin forma şi proporţiile corporale, ci şi prin doririţele , interesele şi experienţa sa.

Procesul de creştere are loc într-un ritm cu atât mai intens cu cât copilul este mai mic. Pe măsura înaintării în vârstă, ritmul de dezvoltare, pe lângă faptul că încetineşte mai prezintă şi alt aspect, şi anume este inegal de la o perioadă la alta.

Copilul creşte şi se dezvoltă sub influenţa educaţiei şi în strânsă dependenţă de condiţiile mediului înconjurător, de condiţiile de viaţă pe care le creăm alimentaţie, condiţiile din familie şi din grădiniţă, regimul de activitate şi de odihnă.- Condiţiile de viaţă în permanentă schimbare obligă organismul copilului, la adaptare,acomodare faţă de acestea . Între organism şi condiţiile sale de viaţă există o permanentă unitate şi luptă a contrariilor, luptă care reprezintă însuşi sistemul, mobilul procesului de dezvoltare.

În cursul vârstei preşcolare, dezvoltarea aşa cum am mai spus rămâne la acelaşi nivel. Fiecare an aduce modificări esenţiale, atât cantitative cât şi calitative. Ele justifică şi necesită organizarea diferenţiată a vieţii şi educaţiei preşcolarilor de diferite vârste .

În trecerea de la o perioadă de dezvoltare la alta se observă o fază de tranziţie, în timpul căreia, din punct de vedere morfologic, copilul prezintă un amestec de caracteristici destul de greu de definit, dar printre care vom deosebi ca predominante fie pe cele ale preşcolarului mic, fie pe cele ale preşcolarului mare.

Dezvoltarea psihică este strâns legată de mediul social, de educaţie de activitatea însăşi a copilului.

La preşcolarii mici predomină într-o anumită măsură acţiunea sistemului nervos vegetativ, a centrilor subcorticali.

La această vârstă predomină procesele de excitaţie în raport cu cele de inhibiţie, procesele de iradiere a excitaţiei faţă de cele de concentrare.

Aşa se explică faptul că preşcolarul mic este în continuă mişcare, face gesturi dezordonate, nesigure, oboseşte foarte repede atunci când este obligat să execute mişcări de acelaşi fel sau să se reţină de la o activitate

Din cauza dezvoltării incomplete a scoarţei cerebrale viaţa psihică a preşcolarului mic este puternic colorată emoţional. Reacţiile sale emotive sunt foarte vii şi variate, au un caracter spontan, sunt puţin stabile şi lipsite de profunzime. Către 5-6 ani se dezvoltă şi se perfecţionează structurile de celule' nervoase ale scoarţei cerebrale din punct de vedere anatomic, structural, realizându-se pe această bază perfecţionarea structurală a creierului; se intensifică rolul coordonator al scoarţei cerebrale, influenţa ei asupra centrilor subcorticali, ceea ce face ca reacţiile copiilor să piardă treptat din spontaneitate şi instabilitate.

Sistemul muscular al copiilor preşcolari este slab dezvoltat îndeosebi musculatura mică. La preşcolari, masa

musculară predomină în raport cu masa tendoanelor. Pe măsura dezvoltării masei tendoanelor se înregistrează o creştere a tonusului muscular, a puterii de ridicare, a vitezei contracţiilor.

Dezvoltarea motficităţii nu are loc uniform, ci se produce şi ea în salturi. Cu toate că preşcolarul îşi contractă relativ uşor musculatură, execută greu şi cu mare consum de energie mişcările care presupun precizie.

Respectarea particularităţilor de vârstă ale copiilor preşcolari duce la realizarea optimă a sarcinilor care revin educaţiei fizice în grădiniţă condiţionate de alegerea unei tematici corespunzătoare, de aplicarea celor mai potrivite mijloace şi procedee de lucru cu copiii.

În cadrul proiectelor educaţionale desfăşurate în grădiniţă precum „Ecogrădiniţa”, „Prietenul meu – semaforul” , „ Să citim pentru mileniul III”, se organizează activităţi cu valenţe transdisciplinare, cu scopul fundamental de a se ajunge , în timp, la formarea de indivizi de un ideal armonic , de tipul omului vrednic , înzestrat cu toate calităţile fizice , sufleteşti şi morale ale bunului cetăţean.

Prin activităţile propuse în aceste proiecte am căutat să armonizăm dimensiunile fizice, emoţionale, mentale, sociale şi spirituale, sprijinind astfel dezvoltarea personalităţii copiilor.

Jocul practicat în cadrul proiectului educaţional „Facem sport incă de mici, Ca să creştem mari voinici”educă la cel mai înalt nivel relaţiile de grup, favorizând manifestarea iniţiativei, independenţei şi responsabilităţii

Respectarea disciplinei colectivului, regulilor de întrecere, asumarea unor sarcini în cadrul colectivului , integrarea în grupuri cu spirit competitiv reprezintă doar câteva din obiectivele jocului.

In joc apar relaţii de grup în formele cele mai complexe de intercondiţionare. Coeziunea, unitatea în acţiuni şi efortul tuturor condiţionează reuşita.

Jocurile de mişcare permit manifestarea complexă şi favorizează dezvoltarea simultană a deprinderilor motrice de bază sau specifice, a calităţilor motrice şi a deprinderilor moral-volitive. în cadrul lor se formează şi se consolidează deprinderi motrice de bază: mers, alergare, sărituri, aruncări şi prinderi, cățărări, escaladări, echilibru etc, fiind favorizată în acelaşi timp şi dezvoltarea unor calităţi fizice ca: viteza în multiplele sale forme de manifestare, rezistenţa, forţa şi îndemânarea, concomitent cu perfecţionarea simţului echilibrului şi a activităţii senzorio-motrice.

Jocul de mişcare permite manifestarea iniţiativei şi a independenţei în acţiuni. Aceasta este posibilă numai în cazul în care preşcolarii dovedesc că au deja formate multe deprinderi necesare, au calităţi fizice dezvoltate corespunzător şi au fost instruiţi în limitele unor reguli precise.

Pentru că participanţii sunt obligaţi să aplice ceea ce cunosc, în situaţii mereu noi, ei reacţionează rapid şi găsesc soluţii potrivite. Se dezvoltă astfel gândirea, creativitatea, iniţiativa, capacitatea de anticipare şi decizie. Jocurile au ca element caracteristic de desfăşurare întrecerea, competiţia, care impune existenţa unui fond de deprinderi şi calităţi motrice temeinic consolidate. întrecerea sporeşte interesul copiilor pentru_activitate, le mobilizează forţele şi-i stimulează.

Pentru a preveni sedentarismul şi obezitatea în rândul copiilor, considerăm că este necesar să stimulăm interesul copiilor şi părinţilor pentru educaţie fizică şi sport.

Proiectele educaţionale derulate în grădiniţă au oferit spaţiul capabil de a răspunde provocărilor societăţii actuale, de ridicare a standardelor calitative ale educaţiei formale şi non- formale prin complementarizarea lor în vederea valorificării potenţialului copiilor.

Bibliografie :

1. Ghid privind desfășurarea activităţilor de educaţie fizică în grădiniţă-Editura Tiparg 2006
2. Revista învăţământului preşcolar nr.1-2 / 2006
3. Pedagogie pentru învaţământul preşcolar – EDP- Bucureşti -2003

IMPORTANȚA METODELOR TRADIȚIONALE ȘI INOVATIVE DE ÎNVĂȚARE ÎN ACTUL EDUCAȚIONAL

Prof. înv. Preșcolar Neluța OPREA
Școala Gimnazială ”Duiliu Zamfirescu”
Structură Grădinița cu P.P. Nr. 7 Focșani / Vrancea

Metodele didactice pot fi clasificate în: ***tradiţionale:*** expunerea didactică, conversaţia didactică, demonstraţia, lucrul cu manualul, exerciţiul; ***moderne:*** algoritmizarea, modelarea, problematizarea, instruirea programată, studiul de caz, metode de simulare(jocurile, învăţarea pe simulator), învăţarea prin descoperire.

Principala metodă de educare a gândirii în învăţământul tradiţional o constituie expunerea profesorului, completată cu studiul individual al elevului. Această metodă a fost criticată, susţinându-se că ea nu favorizează legătura cu practica. Lipsa de legătură cu realitatea vine de la atitudinea elevilor: ei asistă pasiv la expunere, pe care ştiu că trebuie să o repete. Cealaltă metodă tradiţională, convorbirea cu întreaga clasă, antrenează mai mult participarea elevilor, dar elevii sunt ghidaţi, nu ştiu ce se urmăreşte. Aşadar, forma clasică a învăţământului dezvoltă puţin gândirea elevilor. Ulterior, s-au preconizat diverse moduri de organizare a învăţământului, denumite şcoli active, în care accentul cade pe studiul individual efectuat de elevi. Modul nou, activ, de organizare a învăţământului se dovedeşte superior, dar solicită mult timp. Odată cu descongestionarea programelor şcolare în cadrul reformei învăţământului, se va începe şi activizarea predării în şcoala românească. Reforma învăţământului pune deosebit accent pe crearea de alternative metodologice, pe stimularea învăţării prin cooperare şi folosirea metodelor interactive de grup. Implementarea în practica educativă a strategiilor manageriale interactive presupune un proces de învăţare socială, ce influenţează întreaga structură psihică a educatorului-manager, dar şi a educabililor, toate aceste modificări de la nivelul personalităţii acestora reflectându-se în noi componente, atitudini, valori.

Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare. Educaţia pentru participare ii ajuta pe elevi sa-si exprime opţiunile în domeniul educaţiei, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanţi la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant activ la educaţie.În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăţa” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune. Principalul avantaj al metodelor activ-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra fenomenelor studiate. În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităţilor cognitive de tip superior, gândirea critică. Aceasta reprezintă o gândire centrată pe testarea şi evaluarea soluţiilor posibile într-o situaţie dată, urmată de alegerea rezolvării optime pe baza argumentelor. A gândi critic înseamnă a deţine cunoştinţe valoroase şi utile, a avea convingeri raţionale, a propune opinii personale, a accepta că ideile proprii pot fi discutate şi evaluate, a construi argumente suficiente propriilor opinii, a participa activ şi a colabora la găsirea soluţiilor. Pentru ca învăţarea prin cooperare să se bucure de un real succes, se impune respectarea unor reguli. Literatura de specialitate relevă faptul că, pentru ca elevii să fie dispuşi să lucreze în echipă, se impune respectarea a două condiţii: asigurarea unui climat pozitiv în clasă; formularea unor explicaţii complete şi corecte asupra sarcinii de lucru, astfel încât aceasta să fie înțeleasă de toată lumea. În vederea asigurării unui climat pozitiv în sala de clasă, este necesar ca elevii să aibă impresia că au succes în ceea ce fac. Factorii care asigură succesul într-o clasă sunt: formularea de expectanţe pozitive faţă de elevi; utilizarea unor strategii de management educaţional eficient; stabilirea de obiective clare şi comunicarea acestora elevilor; valorificarea la maxim a timpului destinat predării; evaluarea obiectivă.

Eficienţa muncii în echipă depinde de claritatea explicaţiei pentru sarcinile de lucru. Profesorii trebuie să ofere explicaţii cât mai clare şi să se asigure că ele au fost corect înţelese de către elevi.

și creativitatea. Din toate cele menționate, rezultă faptul că profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un proces didactic de calitate. Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar. Modernizarea învăţământului prin utilizarea metodelor noi de învăţare-evaluare a unor strategii moderne, care permit reasamblări, reajustări şi adaptări la disciplinele de învăţământ, depinde în ultimă instanţă de cunoaşterea, de înţelegerea şi de abilitatea de a le folosi. Prin adaptarea vechilor valori la noile cerinţe ale societăţii, cadrul didactic nu este un simplu executant al unor prescripţii sau reţete, ci devine factor activ al procesului de învăţământ, învaţă cu cei pe care îi învaţă, având rol de coordonator şi catalizator al educaţiei şi instrucţiei. Profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de integrare socioprofesională şi educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un învăţământ de calitate. Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura esenţial înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar. Fundamentul activitatii didactice în scoala traditionala a fost asigurat de psihologia asociationista, pentru care actul cunoasterii se reducea la simpla înregistrare prin simturi, la perceptie în vederea funcţionării optime a grupului.

Lecţia de predare-învăţare devine astfel o aventură a cunoaşterii în care copilul participă activ,după puterile proprii,întâlnind probleme şi situaţii dificile,examindu-le şi descoperind soluţii plauzibile.Rolul profesorului constă în cel de stimulare şi dirijare.El trebuie nu numai să organizeze spaţiul şi activitatea, ci şi să participe alaturi de elevi la elaborarea cunoştinţelor, să servească drept model în legăturile interpersonale şi să încurajeze interacţiunile cooperante dintre elevi; să-i îndrume cum să-şi folosească timpul, spaţiul, echipamentul şi materialele; să ajute invidul sau grupul sa extragă din experienţe informaţiile necesare,valorile şi să le interpreteze şi evalueze.

Bibliografie:

1. Dumitru, I., Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara, 2001.
2. Guţu, V., Dezvoltarea şi implementarea curriculumului în învăţământul gimnazial: cadru conceptual, Grupul Editorial Litera, Chişinău, 1999.
3. Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001.
4. Marcu V., Filimon L., Psihopedagogie pentru formarea profesorilor, Editura Universităţii din Oradea, 2003.
5. Voicu-Popescu, Corina. Strategii didactice: definiții, delimitări conceptuale. În: EDICT- Revista educației, nr. 12/2017.
6. Crenguţa, Lăcrămioara Oprea, Strategii didactice interactive” (2008),București
7. Cucoș, C., Psdihopedagogie, Editura Polirom, Iași,1998

BIBLIOTECA
DE LA TRADIȚIONAL LA INOVATIV

GHEORGHIU GABRIELA
bibliotecar - Școala Gimnazială „Aurel Vlaicu”
Fetești – Ialomița

Domeniul biblioteconomiei a cunoscut cele mai mari transformări la nivelul conceptelor, structurilor, activităților, resurselor. Utilizarea tot mai intensă a calculatorului, dezvoltarea rapidă a tehnologiei informației, a tehnologiilor de rețea, ritmul tot mai sus ținut al producției de informație, toate caracteristiciale societății informaționale, au adus noi provocări profesiei de bibliotecar. Bibliotecile au nevoie astăzi de specialiști capabili să opereze cu tehnicele tradiționale, dar care să se descurce și cu tehnicele moderne, să facă față fluxului informațional și cerințelor, mereu crescânde ale utilizatorilor.

Bibliotecile școlare trebuie să constituie unul dintre exemplele cele mai active de înnoire și renovare constantă a spațiilor și serviciilor, pentru a configura, în fiecare moment modele care să se adapteze nevoilor și cerințelor utilizatorilor (elevi, cadre didactice). Biblioteca trebuie să folosească variatele și tot mai numeroasele formate și dispozitive oferite de tehnologii în scopul creării și al consumului de conținuturi și activități, în care tehnologiile moderne să aibă o prezență notabilă.

Acest lucru presupune trecerea de la nivelul tradițional al bibliotecii la un nivel care:

amplifică conceptul de lectură cu o mare varietate de parametri: texte, muzică, imagini, film și alte manifestări culturale, constituind astfel un centru de informare și cunoaștere , de resurse și activități de toate tipurile;

are grijă de interacțiunea cu și dintre utilizatori, oferindu-se ca spațiu deschis care invită la comunicare și la participare activă;

să fie și un centru de resurse pentru profesori, oferind servicii care să le permită accesul la informația sau sursele pe care le utilizează în clasă.

Dar, pentru toate acestea, avem nevoie de fonduri suficiente, spații pentru a putea desfășura activitățiile pe care dorim să le avem la biblioteca școlară.

Bibliotecarii trebuie să țină pasul cu schimbările care au loc în domeniul profesional și să folosească orice posibilitate de acumulare a cunoștințelor și deprinderilor noi, să fie mai insistenți și consecvenți în desfășurarea activităților de promovare a lecturii.

Implementarea tehnologiilor moderne face parte, totuși, din evoluția naturală a societății și implicit, a școlii și reprezintă o soluţie firească la provocările actuale adresate învăţării şi nevoilor elevilor. Intregrarea TIC în procesul de învățământ nu mai este însă doar o oportunitate de a pune în acord inovaţiile tehnologice cu interacţiunea față în față şi cu implicarea oferite de modul tradiţional de cunoaştere, ci a devenit o necesitate dată de scenariile de învățare tip hibrid sau online.

Școlarii din ziua de astăzi sunt diferiţi de generaţiile anterioare, ale părinţilor şi bunicilor lor. Majoritatea elevilor, mai ales cei din mediul urban, au deja ca rutină folosirea Internetului şi a e-mail-ului, a sms-urilor sau a reţelelor de socializare de tip Facebook, Twitter, Instagram etc. Acest mod de comunicare se face simţit şi în modul lor de a învăța și de a interacționa. În contextul actual, copiii au fost cei care s-au adaptat cel mai ușor, spre deosebire de ceilalți participanți la actul de predare–învățare.

Tehnologiile digitale, mediul electronic, în general, au produs mutații majore la nivelul comunității școlare, pe toate palierele sale, comunitate din care face parte și biblioteca – depozit și furnizor de informație și servicii, adaptat și permanent adaptabil la cerințele educaționale actuale.

Biblioteca școlară este, astfel, obligată să răspundă la o serie de provocări:

Imperativul depășirii granițelor spațiu-timp;

Diversificarea tipurilor de documente gestionate, a produselor și serviciilor oferite și mutarea accentului de la documentul pe suport fizic, spre informație online;

Exigențe sporite și variate din partea utilizatorilor.

Comunicarea informației cu utilizarea TIC și a rețelelor sociale nu mai este astăzi ceva ieșit din comun, interactivitatea și dialogul căpătând noi valențe. Posibilitatea de a face cunoscută oferta bibliotecii este mult mai eficientă, căci odată plasată în spațiul virtual, informația este disponibilă unui număr mult mai mare de persoane în același timp, indiferent de barierele spațio-temporale.

Totuși, de remarcat este faptul că accentul în crearea și dezvoltarea oricărui serviciu de bibliotecă trebuie să cadă asupra elevului-receptor și asupra nevoilor sale de învăţare, și nu pe promovarea unei anumite tehnologii sau platforme…

Tehnologia modernă a informației și comunicării poate fi extrem de atractivă, dar nu trebuie ca aceasta să devină un scop în sine, ea trebuie să rămână doar o unealtă, o cale de comunicare a informației. Țelul existenței oricărei biblioteci școlare actuale, moderne, este adaptarea mesajului/ a ideii principale şi a limbajului de comunicare la nivelul de vârstă, la gradul de înțelegere al elevului și la preocupările sale specifice. Și aceasta „lege” derivă din adevărul incontestabil conform căruia cel care evaluează biblioteca, digitală sau hibrid, este utilizatorul – fie el copil sau adult. Transparența serviciilor de relații cu publicul, interfețele prietenoase, instrumentele și softurile de informare și comunicare ușor de accesat și folosit au relevanță deosebită și îl determină pe cititor să ofere „*bila albă*” bibliotecii, iar pentru bibliotecari este semnul că au reușit să-și îndeplinească misiunea.

Dar pentru ca acest factor de evaluare să fie și pertinent, este nevoie ca utilizatorul însuși să dețină competențe TIC, dar și de cultura informației.

Iată de ce astăzi, când totul se dorește și se încearcă a se digitaliza și a funcționa online, *elementul primordial de legătură rămâne omul, bibliotecarul.* Așa cum școală fără profesori nu se poate, nici *bibliotecă fără bibliotecar nu se poate*. Înainte vreme, în această comunitate profesională se întâlnea des sintagma: *„un bibliotecar bun este un puternic motor de căutare cu inima”.*

În vremurile actuale, însă, nu mai este de ajuns; un bibliotecar care nu cunoaște noile tehnologii și care nu se simte confortabil în spațiul virtual, nu mai poate fi considerat un bun profesionist, deoarece elemente ale TIC au devenit astăzi instrumente primare de lucru. Dacă se dorește ca biblioteca să fie, în continuare, utilă și căutată, este necesar ca bibliotecarul să fie cu un pas înaintea utilizatorilor, mai ales în ceea ce privește noile tendințe informaționale și tehnologice și să se instruiască pe tot parcursul carierei sale profesionale.

Biblioteca trebuie să se plaseze acolo unde este utilizatorul modern, tânăr, permanent în criză de timp. Fostul *„șoarece de bibliotecă”* a devenit manager al cunoașterii, al gestionării informației, formatorul ce vine în întâmpinarea cititorului, ajutându-l să-și găsească și să utilizeze eficient resursele informaționale de care poate dispune.

Evaluarea - instrumentul de cuantificare şi conducere a preşcolarului spre evoluţie

Prof. Sprîncu Liliana Gabriela
Grădinița ”Albinuța” București

Cunoaşterea copilului angrenat în procesul de educare presupune expunerea lui la fiecare dintre cele trei componente ale procesului instructiv educativ: predare, învăţare şi evaluare. Dacă pedagogiile tradiţionale păstrau în umbră evaluarea, considerând că predarea şi învăţarea depăşesc cu mult importanţa acesteia, în pedagogiile moderne evaluarea capătă valenţă de instrument corector, de indice al calităţii predării şi învăţării prin funcţiile ei de control, reglare şi predicţie.

Un bun educator îşi dedică existenţa formării copilului în spiritul explorării cognitive, îl înnobilează pe acesta cu spirit de investigaţie, cu iniţiativă şi-i lasă libertatea de a-şi urma interesele în conformitate cu potenţialul său intelectual fără ca vreodată să-i limiteze imaginaţia şi creativitatea, cele două făcând diferenţa oricând între mediocritate şi excelentă.

Evaluare nu este reprezentată doar de un sistem de notaţie, ea însoţeşte învăţarea și o asistă, măsoară achiziţiile individuale ale copilului şi susţine fiecare intervenţie educativă prin feed-back. Aceasta se prezintă în strânsă interreleţionare cu predarea şi învăţarea, ea fiind chiar o modaliatate de a asigura achiziţii temeinice şi o coerenţă continuă în întregul demers educaţional.

Aşadar, evaluarea reprezintă actul didactic complex, integrat procesului de învăţământ, ce urmăreşte măsurarea cantităţii cunoştinţelor dobândite, valoarea, performanţele şi eficienţa acestora la un moment dat, oferind soluţii de perfecţionare a actului didactic. Evaluarea face posibilă aprecierea rezultatelor, în comparaţie cu obiectivele propuse, oferind posibilitatea de a culege datele necesare cu privire la dezvoltarea psihofizică a copilului, precum şi date despre nivelul de cunoştinţe şi deprinderi ale acestuia. În urma rezultatelor obţinute, se impune stabilirea de programe suplimentare de instruire pentru cei cu rezultate foarte bune şi programe de recuperare pentru cei cu rezultate mai puţin bune.

Buna cunoaştere psihologică a copilului e importantă in preşcolaritate cu atât mai mult cu cât la această vârstă, evoluţia e foarte rapidă şi diversificată, iar educarea trebuie să-şi adapteze activitatea la particularităţile copiilor. În activitatea din grădiniţă, actul de evaluare are drept scop măsurarea şi aprecierea cunoştinţelor, priceperilor şi deprinderilor dobândite de copii în cadrul actului educaţional. În acelaşi timp, evaluarea urmăreşte şi aspectele formative ale muncii educatoarei, concretizată în modalităţile de abordare a conţinuturilor şi a modalităţilor de transmitere ale acestora.

Educatoarea stabileşte premisele activităţii ce se vor regăsi în puncte atinse, a căror cuantificare va reda măsura în care demersul educativ a avut eficienţa dorită.Cele mai des întâlnite forme de evaluare sunt: evaluarea iniţială, continuă şi finală.

Evaluare a preşcolarilor se poate realiza prin mai multe modalităţi a căror eficientă variază în funcţie de particularităţile de vârstă şi individuale ale copiilor, de structura personalităţii lor şi de resursele didactice de care dispune educatoare: *observarea* copiilor în timpul regimului zilnic c*onvorbirea ,testul , studiul produselor activităţii, probele orale , portofoliul* sunt cele mai utilizate metode de evaluare din grădiniță. Acestea oferă o interacționare directă între educatoare și copil

Printre metodele şi procedeele interactive de fixare şi evaluare a cunoştinţelor utilizate în grădiniţă, se înscriu următoarele: turul galeriei, scaunul autorului, piramida, ghicitorile, tehnica fotolimbajului, ciorchinele, posterul, blazonul, Diagrama Venn, Examinarea povestirii, Jurnalul grafic, Harta conceptuală / cognitivă, Tehnica florii de nufăr, metoda colţurilor, tehnica analitico-sintetică, cubul, turnirul întrebărilor, cvintetul, R.A.I. (Răspunde. Aruncă. Interoghează.), jurnalul grupei.

Educaţia presupune progres, evaluarea este instrumentul de cuantificare şi conducere a preşcolarului spre evoluţie, fiindu-i educatoarei cea mai la îndemână metodă de control şi analiză a demersului pedagogic, în vedere atingerii finlităţilor proiectate şi formării copilului pentru o integrare optimă în următorul modul evolutiv, şcoala.

Educatoarea se găseşte de cele mai multe ori în situaţia de a trasa o cale nouă acolo unde toate drumurile îşi au doar început, sau parafrazându-l pe Ralph Waldo Emerson putem spune că *educaţia nu constă neapărat în a merge unde te duce drumul, ci, mai degrabă, să mergi pe unde nu există un drum şi, tocmai pe acolo, să laşi o urmă.*

Bibliografie:

Ausubel, P. D., Robinson, R. F.(1981) – „ Pedagogia secolului XX. Învăţarea în şcoală”, București, EDP.;

Chiriac, Maria-„ Evaluarea- ghid al activității din grădiniță”- studiu ştinţifiic

Comenius, J., A. (1970) – „ Didactica Magna” Bucureşti, EDP;

Cucoş, Constantin – „Pedagogie” ediţia a II a revizuită şi adăugită, - Iaşi, Polirom, 2006;

CĂTRE O ABORDARE INTERDISCIPLINARĂ PRIN EVALUAREA AUTENTICĂ

Prof. Ceaușescu Doina
Gradinita ”Albinuța” București

Premisa abordării interdisciplinare a conţinuturilor învăţării este aceea de a asigura unitatea cunoaşterii şi depăşirea graniţelor disciplinelor de învăţământ. Este unanim acceptat că, în viaţa de zi cu zi, nu folosim cunoştinţe disparate acumulate la anumite discipline şi nu valorificăm capacităţi specifice unei materii de studiu. Abordarea integrată a cunoaşterii nu este un element de noutate, pedagogii subliniind, încă de la vechii greci, importanţa transmiterii cunoaşterii ca un tot unitar. Viaţa noastră este una complexă, unitară, prin urmare ar trebui să studiem fenomenele din perspectiva diferitelor discipline, intercorelate şi, mai mult, din perspectiva valorificării învăţării nonformale şi informale în context formal.

Literatura pedagogică oferă mai multe soluţii metodologice moderne: pluridisciplinaritatea sau abordarea tematică, interdisciplinaritatea sau abordarea integrată, transdiciplinaritatea sau abordarea cross-curriculară.

Perspectiva interdisciplinară facilitează elevului "formarea unei imagini unitare asupra realităţii" şi dezvoltarea unei "gândiri integratoare". Corelaţiile interdisciplinare sunt legături logice între discipline, în sensul că explicarea unui fenomen solicită informaţii şi metode studiate la diferite materii. Acestea pot fi spontane sau planificate şi pot fi legate de definirea unor concepte / noţiuni, de utilizarea unor metode sau instrumente în contexte noi, de transferul unor valori şi formarea unor atitudini prin diferite discipline. Abordarea interdisciplinară nu elimină organizarea curriculum-ului pe discipline, ci este un demers complementar.

Până nu demult, evaluarea acorda mare atenţie preciziei măsurării rezultatelor elevilor, ca modalitate de asigurare a obiectivităţii şi comparabilităţii notelor/ calificativelor. Analiza efectelor negative ale evaluării asupra curriculum-ului şi asupra activităţii de predare-învăţare (se predă ceea ce se evaluează, elevul învaţă pentru examene etc) a generat un interes crescut pentru un nou mod de a gândi evaluarea, ca proces integrat în cel de predare-învăţare, care are loc în situaţii concrete, obişnuite. Evaluarea autentică sprijină învăţarea şi predarea, fără a le "distorsiona", monitorizează calitatea instruirii şi facilitează dezvoltarea competenţelor de autoevaluare ale elevilor.

Mulţi specialişti în educaţie au criticat testele tip grilă deoarece acestea nu măsoară aspecte importante şi nu au capacitatea de a evalua competenţele superioare ale elevilor, ci doar capacităţile de memorare, recunoaştere şi rezolvare de probleme. De asemenea, testele nu explică de ce elevii au ajuns la acele performanţe, adică au valoare diagnostică redusă. Evaluarea autentică propune modalităţi de evaluare care să "provoace" analiza, integrarea şi valorificarea cunoştinţelor, creativitatea. Denumirea sa subliniază ideea de a solicita elevului să demonstreze ce poate face în situaţii similare din afara şcolii, rezolvarea de sarcini complexe, căutare de soluţii, elaborarea unor produse, care le permit să integreze cunoştinţele dobândite şi să genereze cunoştinţe noi. În loc să rezolve itemi cu alegere multiplă, elevii sunt angajaţi în experimente ştiinţifice, conduc cercetări sociale, scriu referate şi eseuri, citesc şi interpretează opere literare, rezolvă probleme de matematică în contexte reale. Profesorul proiectează oportunităţi de învăţare adecvate pentru elevi, implică părinţii, elevii, colegii - învăţători şi profesori - în evaluare.

Pentru aceasta, profesorii au nevoie de mai multe informaţii despre "cum învaţă elevii". Evaluarea trebuie contextualizată, bazată pe legătura dintre experienţele concrete de viaţă şi ceea ce se învaţă la şcoală.

Sumarizând, caracteristicile definitorii ale evaluării autentice sunt date de:
relevanţa sarcinilor de evaluare pentru performanţele elevilor şi punerea elevilor în situaţii asemănătoare celor din viaţa reală: realizează experimente, nu memorează informaţii; rezolvă probleme concrete de viaţă, reflectează asupra a ceea ce

învaţă şi îşi pot exprima stilul de învăţare, aptitudinile, interesele, ca sursă de dezvoltare a competenţelor şi ca identificare a punctelor forte;

surprinderea aspectelor esenţiale prin criteriile de evaluare şi asigurarea unităţii cunoaşterii, conform premisei "întregul este mai important decât partea";

dezvoltarea capacităţii de autoevaluare: elevii îşi analizează rezultatele, le compară, îşi revizuiesc strategia de învăţare;

sentimentul elevilor că munca lor este importantă, şi nu doar rezultatele finale.

Evaluarea autentică se caracterizează prin integrarea sa în curriculum, astfel încât să devină dificil de delimitat de instruire. Scopurile specifice evaluării se diversifică şi se combină cu scopuri specifice predării şi învăţării. Evaluarea devine într-adevăr o modalitate de a sprijini/ transforma procesul de predare-învăţare, de a întări aspectele pozitive şi de corectare rapidă şi eficientă a lacunelor. Un alt aspect semnificativ pentru a analiza contribuţia evaluării autentice la proiectarea interdiciplinară a cunoaşterii constă în specificul metodelor de evaluare. Metodele "alternative", specifice evaluării autentice - proiectul, portofoliul, investigaţia etc. - sunt în acelaşi timp metode de predare-învăţare şi metode de evaluare. Ele permit profesorului să analizeze direct activitatea elevului, să evalueze procesul prin care se ajunge la anumite rezultate, şi nu numai rezultatele/ produsele finale.

Principiile privind predarea şi învăţarea accentuează următoarele idei:

respectarea particularităţilor de vârstă şi individuale - reper fundamental în construirea situaţiilor de predare-învăţare;

diversificarea şi flexibilizarea situaţiilor de predare - învăţare prin utilizarea de metode şi procedee variate, interactive care să motiveze, să stimuleze copilul, să antreneze iniţiativa, imaginaţia, creativitatea, dorinţa de a învăţa;

centrarea pe obiective care urmăresc formarea de capacităţi, competenţe, atitudini;

centrarea pe copil în proiectarea activităţilor de învăţare.

Prin urmare, adecvarea procesului didactic la particularităţile elevilor necesită o nouă abordare a activităţii, mai flexibilă şi mai apropiată de experienţele reale ale elevilor.

Interdisciplinaritatea este, în acest context, o soluţie metodologică adecvată. Ca şi în cazul altor elemente ale procesului didactic, nu este suficientă o singură intervenţie novatoare. Abordarea integrată sau interdisciplinară a conţinuturilor trebuie însoţită de modernizarea celorlalte aspecte ale procesului de învăţământ: finalităţile, modurile de organizare a învăţării, strategiile, metodele şi mijloacele folosite, evaluarea etc.

Analizând contribuţia evaluării autentice la proiectarea interdisciplinară a învăţării, două dintre metodele alternative de evaluare care au un potenţial major în acest sens sunt proiectul şi portofoliul. Acestea prezintă următoarele avantaje:

promovează dezvoltarea globală a personalităţii, prin valorificarea achiziţiilor de la diferite discipline de studiu, prin integrarea cunoştinţelor, a capacităţilor, deprinderilor şi atitudinilor/ valorilor;

stimulează responsabilitatea elevului, prin libertatea de selectare a temelor şi a mijloacelor de realizare;

evaluează elevii în acţiune / în procesul de învăţare;

pun accent pe identificarea/ formularea problemelor şi apoi pe rezolvarea lor;

angajează elevii în situaţii reale de viaţă; au semnificaţii practice, sociale, economice şi implicaţii în educaţia morală;

deplasează accentul de la "a învăţa despre", la "a şti cum"; ü promovează învăţarea prin contactul direct cu lucrurile (şcoala activă);

încurajează autoevaluarea, gândirea, mai degrabă decât memorarea sau recunoaşterea unei informaţii;

sunt interactive, angajează elevii în înţelegerea evaluării.

Abordarea integrată a învăţării şi utilizarea metodelor alternative de evaluare stimulează crearea unei relaţii de colaborare, de încredere şi respect reciproc între învăţător şi elevi şi între elevi. Elevul nu se simte "controlat", ci sprijinit.

Profesorul trebuie să fie mai mult un organizator al situaţiilor de învăţare şi un element de legătură între elev şi societate, care mediază şi facilitează accesul la informaţie. Implicarea elevilor în procesului didactic trebuie realizată în toate laturile acestuia: predare-învăţare-evaluare.

Utilizarea metodelor alternative sau complementare de evaluare încurajează crearea unui climat de învăţare plăcut, relaxat, elevii fiind evaluaţi în mediul obişnuit de învăţare, prin sarcini contextualizate: realizează experimente, elaborează proiecte, alcătuiesc portofolii, acestea fiind în acelaşi timp sarcini de instruire şi probe de evaluare. Este important ca elevii să înţeleagă criteriile de evaluare, procesul evaluativ, pentru a putea reflecta asupra performanţelor obţinute, a le explica şi a găsi modalităţi de progres. Elevii nu trebuie evaluati unii in raport cu ceilalti, scopul nu este de a-i ierarhiza, ci de a vedea evolutia, progresul, achizitiile.

Abordarea interdisciplinară reprezintă o cale eficientă pentru modernizarea finalităţilor şi a conţinuturilor educaţiei. Metodele alternative de evaluare impun proiectarea interdisciplinară a conţinuturilor, ca premisă pentru evaluarea autentică.

Bibliografie:

1. MEC, Sistemul de învăţământ din România, Raport naţional, 2001.
2. MEC, CNC, Curriculum naţional pentru învăţământul obligatoriu. Cadru de referinţă, Bucureşti, 1998, p.15-16
5. Stanciu, M., Reforma conţinuturilor învăţământului. Cadru metodologic, Iaşi, Polirom, p.165, 1999

MODELUL CLASIC ŞI MODELUL MODERN ÎN SISTEMUL MODELELOR DE ÎNVĂŢĂMÂNT

Profesor Staicu Adriana
Scoala Gimnaziala Capsuna,Cobia
Judetul Dambovita

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea şi realizarea unei activităţi educaţionale, se pune accent pe felul cum se desfăşoară aceasta şi implica probleme organizatorice, procedurale şi materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învăţământ, al strategiilor de organizare a predării-învăţare, puse în aplicaţie, în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conţinuturile transmise, formele de realizare a instruirii şi modalităţile de evaluare.

Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaţionale constituie metoda didactica. Metoda este selectată de cadrul didactic şi este pusă în aplicare în lecţii sau activităţi extraşcolare cu ajutorul elevilor şi în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor şi elev, participarea lor la căutare de soluţii, la distingerea dintre adevăr şi eroare şi care, sub forma unor variante şi/sau procedee selecţionate, se foloseşte pentru asimilarea cunoştinţelor, a trăirilor valorice şi a stimulării spiritului creativ.
Când se alege o metodă, se ţine cont de finalităţile educaţiei, de conţinutul procesului de instructiv, de particularităţile de vârstă şi de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor şcolare, de natura mijloacelor de învăţământ, de experienţa şi competenţa cadrului didactic.

Specialiştii în metodologia didactică ne dezvăluie funcţiile specifice pe care le deţin metodele:
funcţia cognitivă (metoda constituie calea de acces a elevului spre adevăr, a procedurilor de acţiune, spre însuşirea ştiinţei şi tehnicii, a culturii şi comportamentelor umane, devenind astfel o curiozitate pentru el – cercetează, descoperă);
funţia formativ-educativă (metoda supune exersare şi elaborarea diverselor funcţii psihice şi fizice ale elevului; se formează deprinderi, capacităţi, comportamente);
funţia instrumentală (metoda serveşte drept tehnică de execuţie);
funţia normativă (metoda arată cum trebuie să se procedeze pentru
obţinerea celor mai bune rezultate);

Procedeul didactic se referă la o secvenţă a metodei, la detaliu, la o componentă sau chiar o particularizare a metodei, unde metoda repezintă acel ansamblu de procedee ales pentru o situaţie de învăţare. Modul de organizare a învăţarii se defineşte ca un grupaj de metode sau procedee care operează într-o anumită situaţie de învăţare. Toate aliajele şi combinaţiile metodologice, alese de fiecare cadru didactic, duc la aşa zisa denumire „mod de realizare a învăţarii”.

Metodologia evoluează în timp, ca răspuns la dinamica schimbărilor ce se desfăşoara în cadrul procesului instructiv-educativ. Calitatea unei tehnologii se masoară în gradul de adaptare a acesteia la situaţiile şi exigenţele noi, complexe ale învăţământului contemparan.

Calitatea metodologică este un aspect ce ţine de oportunitate, dozaj, combinatorică între metode sau ipostaze ale metodelor. A spune că o metodă este mai bună ca alta, fără a ţine cont de contextul în care metoda respectivă este eficientă, contituie o afirmaţie lipsită de sens.

Metodologia didactică formează un sistem coerent, realizat prin stratificarea şi corelarea mai multor metode, atât pe axa evoluţiei istorice, cât şi pe plan sincronic, metode care se corelează, se prelungesc unele în altele şi se completează reciproc.

O observaţie bună ar fi cea că încadrarea unei metode într-o anumită clasă nu este definitivă, ci relativă. O metodă se defineşte prin predominanţa unor caracteristici la un moment dat, caracteristici ce se pot metamorfoza astfel încât metoda să fie satisfăcătoare întro clasă complementară sau chiar contrară. Astfel, o metodă tradiţională poate evolua spre modernitate, în măsura în care secvenţele proceduale care le compun ingăduie restructurări inedite sau când circumstanţele de aplicare a acelei metode sunt cu totul noi. În unele metode moderne surprindem secvenţe destul de tradiţionale sau descoperim că variante ale acestei metode erau de mult cunoscute şi aplicate.

O variantă de clasificare a metodelor educaţionale se poate pronunţa în jurul axei istorice:
metode clasice, tradiţionale (modelul clasic)
metode moderne (modelul modern)

1. MODEL DE REALIZARE A ÎNVĂŢĂRII

a) MODEl DE REALIZARE A ÎNVĂŢĂRII ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL TRADIŢIONAL

-memorarea şi reproducerea (cât mai fidelă) a cunoştinţelor transmise de cadrul didactic ;
competiţia între elevi cu scop de ierarhizare; individual

COMPETIŢIA

AVANTAJE:

stimulează efortul şi productivitatea individului;
promovează norme şi aspiraţii mai înalte;
micşorează distanţa dintre capacitate şi realizări;
pregătește elevii pentru viaţă, care este f. competitivă

LIMITE:

- generează conflicte şi comportamente agresive;
- interacţiune slabă între colegi;
- lipsă de comunicare;
- lipsa încrederii în ceilalţi;
- amplifică anxietatea elevilor, teama de eşec;

egoism;

ACTIVITATEA INDIVIDUALĂ

(structura individualistă)

AVANTAJE:

- cultivă independenţa elevilor şi responsabilitatea pentru ceea ce fac;
- se desfăşoară sub forma realizării unor sarcini şcolare de către fiecare elev, independent de colegii săi , cu sau fără ajutor din partea cadrului didactic;
- învăţământul individualizat este adaptat particularităţilor fizice şi psihice ale fiecărui elev .
- urmăreşte progresul elevului prin propria lui activitate .

LIMITE:

- grad redus al interacţiunilor între elevi;
- independenţa scopurilor elevilor;
- slabă exploatare de către cadrul didactic a resurselor grupului;
- succesul sau eşecul unui elev nu îi afectează pe ceilalţi membri ai clasei;
- nu creează motivaţie deosebită pentru învăţare;
- nu ajută la formarea abilităţilor de comunicare;

b)MODEL DE REALIZARE A ÎNVĂŢĂRII ÎNTR-UN ÎNVĂŢĂMÂNT MODERN

- apel la experienţa proprie;
- promovează învăţarea prin colaborare;
- pune accentului pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii.

COOPERAREA-ACTIVITATEA PE GRUPE

„ O dată cu dezvoltarea cooperării sociale între copii (8-12 ani) … copilul ajunge la relaţii morale noi , întemeiate pe respectul reciproc şi conducând la o anumită autonomie ; activitatea în grup oferă de 4-5 ori mai multe posibilităţi de manifestare a elevului decât conducerea frontală în cadrul unei ore cu durată similară .’’(J. PIAGET)

AVANTAJE:

- stimulează interacţiunea dintre elevi;
- generează sentimente de acceptare şi simpatie;
- încurajează comportamentele de facilitate a succesului celorlalţi;
- creşterea stimei de sine;
- încredere în forţele proprii;
- diminuarea anxietăţii faţă de şcoală;
- intensificarea atitudinilor pozitive faţă de cadrele didactice

LIMITE:

- munca în grup, prin colaborare, nu pregătește elevii pentru viaţa, care este foarte competitivă;
- metodele activ-participative aplicate în activitatea pe grup sunt mari consumatoare de timp şi necesită experienţă din partea cadrului didactic;
- lipsește materialul didactic necesar;

Eelevilor le trebuie timp ca să se familiarizeze cu acest nou tip de învăţare; e nevoie de eforturi şi încurajări repetate pentru a-i convinge că se așteaptă altceva de la ei.

PARTENERIAT EDUCAŢIONAL GRĂDINIŢĂ - FAMILIE

Autor: prof. Blîndu Sorina-Mihaela
Gradinita cu P.N. nr. 59, Galati

La orice vârsta **educaţia** reprezintă un chimism insolit şi deosebit de complex,care reclamă o mulţime de catalizatori.Până la sfârşitul adolescenţei educatorul,indiferent de ipostazele sub care se manifestă (părinte sau dascăl),constituie un catalizator funciar.Plasarea copilului în grădiniţă inaugurează dilatarea universului său existenţial,care se desfăşoară în proximitatea unui nou regizor- cel al educatoarei,ce consolidează,retuşează sau corectează profilul dobândit în familie.

După familie,**grădiniţa** constituie prima experienţă de viaţă a copilului în societate.Această instituţie îl aşază într-un cadru nou prin dimensiunile şi conţinutul său.Aici copilul ia cunoştinţă cu activităţi şi obiecte care-i stimulează gustul pentru investigaţie şi acţiune,îl provoacă să se exprime şi îi propune,incipient,angajarea în relaţiile sociale de grup.Copilul preşcolar începe să-şi definească treptat începutul personalităţii sale,învăţământul preşcolar reprezentând din acest punct de vedere piatra de temelie,premisa dezvoltării ulterioare,baza de la care se porneşte în construirea personalităţii fiecărui viitor cetăţean.

În munca oricărei educatoare se întâlnesc două realităţi de care trebuie să ţină seama tot timpul şi anume : trăsăturile comune copilăriei,universalitatea vârstei copilăriei şi diversitatea,unicitatea fiecărui copil cu care va lucra.Principala preocupare a educatoarei,în tot timpul activităţii sale,este aceea de a realiza un echilibru stabil între ceea ce este comun şi ceea ce este individual în grupă,între dezvoltarea psihică şi cea fizică a fiecărui copil,între activitatea desfăşurată şi progresele realizate etc.Dificultatea constă în a găsi exerciţii şi tipuri de activităţi potrivite,atât pentru întreaga grupă,cât şi pentru fiecare membru în parte,raspunzând fiecărei nevoi individuale.Teza educabilităţii şi a maleabilităţii fiecărui copil în practică devine mai dificilă,datorită experienţei şi specificului conduitei fiecărui copil.Educaţia devine artă,în cazul descoperirii portiţei deschise spre cunoaştere şi acomodare a fiecărui preşcolar.Trăsăturile individuale (temperamentul,predispoziţiile ereditare,experienţa dobândită etc.) devin premise ale succesului sau insuccesului în primele săptămâni de activitate.

Ştim cu toţii : copiii sunt diferiţi.Şi totuşi câteva lucruri esenţiale îi fac să fie asemenea:toţi au nevoie de dragoste,de securitate,de hrană bună şi de stimulare,toţi simt nevoia de siguranţă,de acceptare,de recunoaştere,toţi caută sprijin în adult şi au nevoie de acesta pe măsură ce îşi dezvoltă încrederea în sine şi îşi dobândesc propria independenţă. Independenţa spre ce anume? Independenţa de a fi membri participativi ai comunităţii, membri care ştiu să îşi asume responsabilităţi şi să urmărească să le fie respectate drepturile.

Grădiniţa este unul dintre partenerii comunitari implicaţi şi consecvenţi a cărei existenţă în societate marchează începutul traseului educaţional al copilului şi primii paşi către viitoarea sa devenire de cetăţean responsabil. Întregul personal al grădiniţei se străduieşte să acopere aceste nevoi sprijinind copilul în mod nemijlocit, prin intervenţie directă şi continuă. Relaţia dintre comunitate şi grădiniţă este de determinare şi susţinere reciprocă. De nenumărate ori, grădiniţa este pusă în situaţia de a rezolva o serie de probleme pe care,prin dimensiunea şi locul pe care îl ocupă ,nu pot fi soluţionate fără un sprijin adecvat şi o susţinere directă din partea comunităţii. Pe de altă parte, comunitatea încearcă să preia tot ceea ce îi oferă societatea şi în egală măsură intervenţiile sistemului de educaţie.

Conceptul de *parteneriat* (provenit din engl.*partnership*), în sens etimologic desemnează relaţiile stabilite între asociaţi din instituţii diferite. Termenul ***parteneriat*** se bazează pe premisa că partenerii au un fundament comun de acţiune şi un principiu al reciprocităţii, ceea ce le permite să-şi unească eforturile spre atingerea unui ţel comun. Colaborarea partenerilor implicaţi în educaţie presupune construirea unei relaţii clădite pe unificarea unui sistem de valori şi cerinţe

adresate copilului.Conceptul de ***parteneriat educaţional*** constituie o atitudine în câmpul educaţional, şi presupune colaborare, cooperare, comunicare eficienta, acces egal, acceptarea diferenţelor şi interacţiuni îndreptate în scopul optimizării rezultatelor educaţiei.

Datorită abordării curriculare flexibile şi deschise pe care o presupune în rezolvarea problemelor cu care se confruntă astăzi educaţia, ***parteneriatul educaţional tinde să devină un concept central***.Din abordarea curriculară a educaţiei rezultă nevoi precum aceea de cunoaştere, respect şi valorizare a diversităţii, ce presupune unicitatea fiinţei umane şi multiculturalitatea. Fiecare copil este unic, are particularităţi diferite, determinate de caracteristici individuale şi de apartenenţa lor la un spaţiu şi o identitate socio-culturală**.** Copilul intră, de la începutul existenţei sale, în interacţiuni umane, care se manifestă în diverse forme: ca interdependenţă a factorilor sociali, ca influenţare, ca schimb de idei, sentimente şi stiluri de conduită. Particularităţile individuale reprezintă răspunsurile personale la solicitările mediului, unicitatea venind din ecuaţia subiectivă a fiecăruia, din stilurile de învăţare, din ritmurile dezvoltării, din trăsăturile, capacităţile, competentele şi comportamentele fiecăruia, amprenta culturală fiind importantă pentru că determină bogăţia diversităţii la nivelul grupului social.

Parteneriatul educaţional se instituie între următoarele instituţii: **familie** (partener tradiţional al şcolii), **şcoală** (ca instituţie socială transmiţătoare de valori), **comunitate** (ca beneficiar al serviciilor educaţionale), **agenţii educaţionali** (elevi, părinţi, cadre didactice, psihologi, alţi specialişti), **instituţii de cultură** (universităţi, biblioteci, muzee, centre de cultură), şi **alţi factori** interesaţi în dezvoltarea instituţională a sistemului de educaţie.

Obiectivele parteneriatelor educaţionale sunt:

să asigure coerenţa politicilor şi strategiilor de menţinere a educaţiei ca sector prioritar ;

să consolideze cadrul instituţional şi legislativ al dezvoltării umane ;

să asigure instrumente instituţiilor şcolare necesare în dezvoltarea programelor specifice;

să implice comunitatea în asigurarea calităţii educaţiei;

să asigure colaborarea şcolii cu beneficiarii în sensul realizării echităţii, a egalităţii de şanse;

să elaboreze programe comune, menite să faciliteze integrarea socio-profesionale a absolvenţilor;

să confirme şi să întărească rolul unităţilor de învăţământ în viaţa comunităţii;

să asigure articularea programelor europene şi internaţionale care determină măsuri de inovare şi de dezvoltare la nivel local, judeţean sau regional;

să asigure, în cooperare cu mass-media, informarea corectă şi completă a beneficiarilor şi publicului în ceea ce priveşte impactul social al programelor şi măsurilor din domeniul educaţional.

Grădiniţa reprezintă un sprijin pentru comunitate şi nu doar un loc în care copiii îşi însuşesc cunoştinţe.Atunci când părinţii,copiii şi ceilalţi membri ai comunităţii se consideră parteneri în educaţie,se creează o comunitate de suport care începe să funcţioneze. Din acest motiv, parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esenţială şi necesară în organizarea grădiniţei şi a grupei de preşcolari.Pentru realizarea unui parteneriat trebuie stabilite câteva forme de relaţionare necesare.Astfel ,trebuie respectate cele patru condiţii de realizare ale acestui proces: c**omunicare**,**coordonare**,**cooperare** şi în final**,parteneriat.**

În ceea ce priveşte relaţia dintre grădiniţă şi părinţi cele mai frecvente forme de organizare a acestei relaţii sunt :

Şedinţele cu părinţii;

Discuţii individuale între cadrele didactice şi părinţi;

Organizarea unor întâlniri cu părinţii ;

Implicarea părinţilor în manifestări culturale ale şcolii şi activităţi recreative;

Voluntariatul ;

Asociaţiile de părinţi ;

Există câteva tipuri de implicare a familiei care ne pot ajuta să creăm parteneriate eficiente cu painţii,comunitatea,pentru a spori eficienţa procesului educativ.

1. Părinţii pot primi ajutor pentru a crea medii familiale care să sprijine experienţele de învăţare ale copiilor prin modalităţi diverse, printre care: oferirea de informaţii despre organizarea spaţiului de acasă al copiluluipentru a-i sprijini învăţarea,dar şi jocul,sprijinirea în înţelegerea unei relaţii cu dublu sens,între familie şi grădiniţă.

2. Comunicarea cu părinţii este recunoscută drept esenţială, iar stabilirea unui canal de comunicare cu două sensuri despre progresul copiilor se poate realiza prin: organizarea consultaţiilor individuale ritmice cu părinţii, dar şi prin realizarea unor dosare/ portofolii în care să se prezinte activitatea copiilor care vor fi trimise acasă spre consultare.

3. Voluntariatul reprezintă o practică de succes şi presupune organizarea acţiunilor de ajutor din partea părinţilor (la grădiniţă, acasă sau în alte locaţii) sau a altor agenţi care să sprijine echipa grădiniţei, dar şi pe copii. Pentru a identifica disponibilitatea părinţilor şi timpul pe care îl pot aloca e indicat să se dea un chestionar la început de an şcolar. Părinţii, în spaţiul grupei, pot acţiona ca voluntari prin activităţi precum:

acordarea ajutorului în derularea activităţilor din centre sau supravegherea lor;

însoţirea copiilor în activităţile extraşcolare (excursii, vizite la obiective turistice sau culturale);

implicare în realizarea decorurilor pentru un eveniment, o serbare.

4. Implicarea părinţilor în luarea deciziilor reprezintă o verigă importantă a parteneriatului.

5. Colaborarea cu comunitatea, prin identificarea resurselor care vor susţine învăţarea şi vor spori experienţa copiilor se poate realiza prin mijloace precum: integrarea serviciilor comunităţii prin parteneriate care implică grădiniţa şi alte agenţii care sunt interesate de aspecte legate de viaţa civică, sănătate, cultură, recreere etc.

Pentru a avea rezultate deosebite cu copii,pentru a crea un mediu adecvat desfăşurării cu succes a procesului instructive-educativ este indicat să existe un parteneriat educaţional funcţional grădiniţă familie ,începând de la grupa mică şi continuând până la grupa pregătitoare.Din experienţa mea cu copiii şi cu părinţii pot spune ca numai existând o colaborare strânsă educatore-copii-părinţii poţi avea rezultatele scontate,doar astfel poţi realiza obiectivele propuse,poţi crea o atmosferă benefică de învăţare,de joc,de prietenie,încredere,reuşită,etc.În cadrul parteneriatelor cu părinţii am prezentat grădiniţa,oferta educaţională,am specificat drepturile şi obligaţiile părinţilor şi copiilor,regulile grupei,am organizat serbări,lectorate,şedinţe,excursii,ieşiri la locuri de joacă pentru copii,lecţii deschise,expoziţii ale proiectelor tematice desfăşurate cu copiii,acţiuni de voluntariat,ecologie,studii de caz(copii cu CES;ADHD),etc.Parteneriatele mi-au oferit ocazia de a închega o echipă puternică,,familia noastră’’,de a crea o atmosferă plăcută şi de încredere reciprocă ,siguranţa reuşitei copiilor noştri. Până în prezent,am reuşit să ne cunoaştem mai bine copiii,să ne cunoaştem mai bine pe noi,să ne cunoştem între noi,cu bune şi rele,să învăţăm unii de la alţii,să ne acceptăm,şi consider că e un start bun pentru cristalizarea celor 7 ani de-acasă!Prin intermediul parteneriatului am pus bazele unei educaţii democratice,interculturale şi incluzive,am reuşit să formez caractere frumoase şi puternice!

În urma derulării acestor parteneriate,ca urmare a studiului individual se impun câteva recomandări atât pentru cadrele didactice cât şi pentru părinţi.*Recomandările pentru părinţi* ar fi urmatoarele:să le prezinte copiilor grădiniţa ca un

loc unde se pot juca cu alţi copii,unde pot învăţa lucruri interesante;să ceară sfatul cadrelor didactice;să participe la evenimentele din grădiniţă(serbări,şedinţe,voluntariat,etc);să ceara educatoarelor informaţii despre copil şi să ofere informaţii despre acesta; să dorească să participe la luarea unor decizii cât mai bune pentru grădiniţă,etc.*Educatoarele* ar trebui să ţină seama de următoarele aspecte: să informeze părinţii în legătură cu problemele curente ale învăţământului (de exemplu, schimbările din Curriculum); să trimită însemnări despre evoluţia copilului în grădiniţă, să caute oportunităţi pentru discuţii informale; să invite părinţii la activităţi, să-i implice în organizarea centrelor de interes/ activitate, în crearea centrelor tematice,în decorarea clasei pentru serbări sau alte activităţi; să ajute pe părinţi să înţeleagă importanţa sprijinului lor în educaţia copiilor; să participe la activităţile comunităţii,etc.

În educaţie, **parteneriatul** se prezintă ca o concretizare a acţiunii de „renovare” a învăţământului. El apare ca o alternativă ce poate permite accelerarea schimbărilor pe tărâmul educaţional în direcţia unei mai profunde colaborări între factorii implicaţi în dirijarea dezvoltării personalităţiicopilului. În acelaşi timp relaţia partenerială în educaţie creează premisele unui învăţământ performant, perfectibil în concordanţă cu dinamica societăţii.Activitatea ăn parteneriat are nenumărate avantaje,deoarece ceează relaţii de colaborare,clarifică diverse probleme educative,oferă un nou cadrude dezvoltare a personalităţii copiilor. Activitatea în noul curriculum preşcolar îl citează pe D’Hainaut care atrăgea atenţia asupra faptului că **“**punctul central al curricumurilor trebuie sa fie elevul, nu materia…. şi că atunci când se vorbeşte de conţinutul curricumului trebuie să înţelegem ca nu este vorba de enunţări de materii de învăţat, ci de scopuri exprimate în termeni de competenţe,moduri de a acţiona sau de a şti în general ale elevului’’. Competenţa se naşte şi se va evalua la confluenţa verbelor: *a şti,a şti să faci, a şti să fii,a şti să devii*,astfel devine esenţială capacitatea de transformare,de autodevenire permanenta,de racordare la cerinţe din ce în ce mai dinamice.Pentru a realiza aceste competenţe rolul cel mai important revine educatoarei şi modului de realizare a comunicării didactice,implicit a iniţierii de parteneriate educaţionale benefice pentru copii,cât şi pentru factorii implicaţi: grădiniţă,familie,comunitate.

Bibliografie:

Băran- Pescaru, A., ,,Parteneriat în educaţie”, Bucureşti, Editura Aramis Print, 2004;
P.R.E.T.,Modul nr.2 :,,Împreună pentru copii:grădiniţa şi comunitatea’’,Bucureşti,2008;
Vrăşmaş, E., A., ,,Consilierea şi educaţia părinţilor”, Bucureşti, Editura Aramis 2002.

Învățământul românesc de la tradiție la nou

Prof. Ionescu Florica
Școala Gimnazială Tudor Vladimirescu Pitești

Și învățământul a fost supus multor transformări și a trebuit să se modernizeze și să țină pasul cu noile tehnici de predare. Cea mai mare schimbare am simțit-o în 2022 când a trebuit să trecem de sistemul de predare tradițional la sistemul de predare online. Atunci, a trebuit să ne adaptăm din mers în timp foarte scurt toți: elevi, profesori, părinți. A trebuit să învățăm toți să utilizăm calculatoarele, tot felul de aplicații pentru a face metodele de predare cât mai atractive și accesibile. Mi- a lipsit atunci entuziasmul și căldura copiilor. De-a lungul timpului s-au elaborat o serie de modele teoretice de formare profesională care sunt repere utile în proiectarea şi desfăşurarea programelor de pregătire profesională a cadrelor didactice. Obiectivul central al tuturor programelor este unul si acelaşi, *competenţa didactică*.

Una din *competenţele europene* este *responsabilitate şi capacitate de adapt*are: exersarea responsabilităţilor personale şi a flexibilităţii în contexte legate de propria persoană, loc de muncă şi comunitate; În sistemul de învățământ mai vechi nu se putea vorbii de flexibilitate și adapabilitate era considerată o slăbiciune. Mulţi copii se chinuie în şcoli… pentru că felul în care li se predă este incompatibil cu felul în care învaţă. De ceva timp la început de clasa a V a, eu aplic chestionare, stau de vorbă cu elevii pentru a stabili stilul de învățare. Într-o învățare centrată pe elev, rolul profesorului este de instructor, ghid, îndrumătorul care te companiază, mentor, sfătuitor,consultant, transmiţător de cunoştinţe, formator, supraveghetor, coordonator, o persoană care facilitează procesul învățării pentru elevi, încercând să descopere ce anume este interesat să înveţe elevul, şi determinând apoi cea mai bună modalitate de a-i pune la dispoziţie elevului acele informaţii prin furnizarea de sisteme de cunoştinţe sau materiale, care să-i dea acestuia posibilitatea să se achite mai eficace de o sarcină. Acest lucru se realizează prin ascultare, punere de întrebări, furnizare de idei şi identificare de posibile resurse.

Rolul elevului
Tradițional:
Urmăreşte prelegerea, expunerea, explicaţia profesorului.
Încearcă să reţină şi să reproducă ideile auzite.
Acceptă în mod pasiv ideile transmise.
Modern:
Cooperează în rezolvarea sarcinilor de lucru, schimbă idei cu ceilalți.
Exprimă puncte de vedere proprii.
Argumentează, pune şi îşi pune întrebări cu scopul de a înţelege.
Rolul profesorului
Tradițional:
Expune, ţine prelegeri
Impune puncte de vedere.
Modern:
Ajută elevii să înţeleagă şi să explice punctele de vedere.
Este partener în învăţare.
Modul de realizare a învățării
Tradițional:
Învăţarea are loc predominant prin memorare şi reproducere de cunoştinţe.
Învăţarea conduce la competiţie între elevi, cu scopul de ierarhizare.
Modern:
Învăţarea are loc predominant prin formare de competenţe şi deprinderi practice.
Învăţarea se realizează prin cooperare.
Profesia de cadru didactic nu este o profesie oarecare, ci este o profesie specială.
A educa, a forma oameni, a pregăti pentru societate oameni care au măsura valorii lor, nu seamănă cu nici o altă profesie.

Un profesor care își respectă profesia și își iubește elevii (indiferent de disciplină) va trebui să știe să adapteze demersul didactic. Sunt lecţii care în mod cert produc performanţe şcolare superioare numai cu ajutorul metodelor moderne, dar sunt şi lecţii în care prezenţa acestora nu este obligatorie.

Interesul elevilor pentru lecţii creşte ori de câte ori sunt folosite astfel de metode în predare. Prestanţa profesorului care le foloseşte este şi ea, în mod sigur, mai ridicată.

Bibliografie:

Cojocariu,V., , 2006, Secrete metodice în didactica preşcolară, vol. 2, Editura C.C.D., Bacău.

Creţu, C. , 1997, Psihopedagogia succesului, Iaşi, Editura Polirom.

Erich Geissler, 1977, Mijloace de educaţie, Bucuresti, Editura Didactică şi Pedagogic

METODE ACTIV-PARTICIPATIVE DE PREDARE ȘI ROLUL LOR ÎN STIMULAREA CREATIVITĂȚII

PROF. STOCHIȚA ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ LUNCA PRIPORULUI,
NEHOIU, JUD. BUZĂU

Jocul didactic „este o metodă de acțiune simulată care constă în provocarea unor discuții pornind de la o problemă dată. Poate fi considerată o acțiune specifică încărcată de sensuri și tensiuni sau „un instrument educativ și didactic, o bază a metodelor de instruire și educație.” Subiectul trebuie să fie familiar elevilor, astfel încât ei să poată juca rolul, improvizând o stare de conflict ce trebuie atenuată de intervenția celorlalți. Utilitatea metodei este demonstrată de multiplele ei roluri: educă voința, rezistența, capacitatea de a respecta anumite convenții; învață elevul ce înseamnă apartenența la un grup, dezvoltă spiritul de echipă, responsabilitatea față de ceilalți; dezvoltă empatia și capacitatea de a înțelege opiniile altora; formează competența de a rezolva situațiile dificile; verifică corectitudinea comportamentelor formate;

Activități susținute:

Caută-i perechea- Se împart în mod egal bilete care cuprind trăsăturile basmului și bilete care cuprind pasaje din basme. Având în vedere că activitatea se va derula pe grupe, se va stabili liderul, iar după o perioadă scurtă de timp, liderul fiecărei echipe merge la flipchart pentru a scrie rezolvările.

Bingo- Pe o fișă de lucru se face un tabel cu șase careuri. În fiecare careu va fi trecută sarcina de lucru, sau informațiile ce se vor verifica. Spre exemplu, pentru a verifica datele despre viața și opera lui Ion Creangă se apelează la acest joc. Elevul care știe să completeze primul careu va striga *Bingo* și va merge la tablă pentru a completa careul.

Jocul de fantezie- Alcătuiți un text de 10-15 rânduri în care să faceți reclamă unei cărți sau unei opere literare pe care clasa voastră o transformă într-o piesă de teatru. (*Dănilă Prepeleac*)

Metoda ***Explozia stelară*** este o metodă nouă de dezvoltare a creativității „care presupune organizarea clasei de elevi într-un grup, stimulând crearea de întrebări pe întrebări. Procedura este simplă: se scrie problema pe o fișă, apoi se construiesc cât mai multe întrebări de tipul *Cine? , Ce? , Când? , Cum? , Unde? , Cum*? , care pot genera altele neașteptate, chiar surprinzătoare.

Activitate susținută: Basmul *Greuceanu*

Grupa I: *Cine?*

Cine a furat soarele și luna de pe cer?/*Cine* s-a îndoit de puterea personajului principal?

Cine a încercat să-l mănânce pe erou?/ *Cine* a vrut să-l otrăvească pe protagonist și pe amicul său?

Grupa II: *Ce?*

Ce au furat zmeii?/*Ce* a făcut Greuceanu?/ *Ce* a încercat să facă mama zmeilor?

Ce s-a întâmplat când salvatorul a aruncat pe cer soarele și luna?

Grupa III: *Când?*

Când s-a întâlnit Greuceanu cu cei doi servitori condamnați la moarte?

Când a luat diavolul paloșul?/ *Când* a ajuns fratele eroului la palat?

Când puteau descoperi cei doi frați că unul dintre ei putea muri?

Grupa IV: *Unde?*

Unde a mers eroul să caute soarele și luna?/ *Unde* a înfipt cuțitul?

Unde trăia împăratul?/*Unde* a plecat Greuceanu cu fratele său de cruce?

Grupa V: *Cum?*

Cum s-a transformat protagonistul în muscă?/*Cum* s-a luptat cu zmeii?

Cum a reacționat împăratul crezând că Greuceanu a dat înapoi?/*Cum* se termină basmul?

O altă modalitate de aplicare: Imaginați-vă o serie de întrebări care să aibă legătură cu pățaniile personajului principal din basmul *Povestea lui Harap-Alb*.

Brainstormingul

Asociată cu traducerea englezească *furtună în creier*, pedagogii a numit-o metoda asaltului de idei, care are drept scop „emiterea unui număr cât mai mare de soluții, privind modul de rezolvare a unei probleme într-un grup coordonat de un moderator. Metoda constă în formularea mai multor întrebări succesive menite să faciliteze gândirea elevilor și emiterea spontană a răspunsurilor. Având în vedere că se urmărește obținerea unui număr cât mai mare de idei, întreaga discuție trebuie să respecte niște reguli:

moderatorul să cunoască bine problema pe care o pune în discuție în mod clar și concis;

participanții să fie selecționați cu atenție pe baza principiului eterogenității;

ideile să fie admise și încurajate, oricât de neobișnuite ar fi, pentru a lăsa frâu liber imaginației și spontaneității;

evaluarea, aprecierile critice se vor face mai târziu, când vor fi valorificate ideile.

Metoda înregistrează rezultate spectaculoase în cadrul lecțiile în care se propune definirea unui concept literar sau a unui termen de o simplitate aparentă., bineînțeles înainte de predarea acestora. „Prin întrebări-cheie, profesorul obține informații de la elevi cu privire la ce ,cât și cum au înțeles și au reținut un conținut asimilai și cum îl folosesc în situații noi, provocând acea stare de uimire și de admirație față de o judecată sau de un concept pe care nu le considerau atât de apropiate sau accesibile înțelegerii lor.”

Activitate susținută: Cu ce termenii ați putea asocia cuvântul ***fantastic***?

Asociați cuvântului ***curaj*** *imagini, idei, sentimente, atitudini.*

Metoda ***Cadranelor*** facilitează sintetizarea informațiilor sau a noțiunilor, solicitând participarea activă a elevilor. Aplicabilitatea metodei este simplă, deoarece presupune împărțirea tablei în patru cadrane prin trasarea a două axe perpendiculare. Elevii sunt împărțiți în grupe numerotate de la 1 până la 4, corespunzătoare celor patru cadrane. Fiecare grupă rezolvă sarcinile primite, apoi prezintă clasei rezolvările, ceilalți membri pot interveni cu întrebări sau completări..

Activități susținute:

I. C1: Interpretați semnificația titlului.

C2: Notați ideile principale.

C3: Prezentați rolul moralizator al operei.

C4: Reprezentați printr-un desen un moment al operei care v-a impresionat.

II. C1: Propune alt titlu.

C2: Povestește pe scurt o întâmplare asemănătoare.

C3: Ce te-a impresionat?

C4: Imaginează-ți un alt final.

Metoda ***R.A.F.T*** *(rol, auditoriu, formă, temă)* presupune asumarea de către elev a unui rol din postura căruia solicită unui *auditoriu*-clasei de elevi, complet de judecată sau masă de oameni, printr-o anumită formă: scrisoare, prelegere,

declarație, un lucru – o *temă.* Se solicită astfel antrenarea elevilor într-o activitate bazată pe scriere dirijată. Are la bază scrierea-redactarea unui text utilizabil în activitatea de predare-învățare desfășurată la orice disciplină și la orice vârstă. Metoda presupune următoarele etape:

– profesorul prezintă elevilor o întâmplare, un eveniment;

– elevii sunt solicitați să identifice personajele implicate în desfășurarea evenimentelor prezentate;

– fiecare elev își asumă un anumit rol, devenind astfel personajul cu care se identifică;

Activitate susținută: *Povestea porcului* de Ion Creangă

Rol: Prietena prințesei

Auditoriu: Clasa de elevi

Format: Scrisoare

Tema: Curajul dovedit în căutarea lui Făt- Frumos

Interviul presupune învățarea prin colaborare, prin intermediul căreia elevii își pun întrebări în legătură cu o temă stabilită de profesor. Se formează grupuri de câte trei elevi: unul întreabă, altul răspunde, iar al treilea notează. Se poate folosi pentru a verifica tema, pentru a anticipa ce conținut urmează a fi abordat, pentru a împărtăși din experiența personală, pentru a rezuma ce s-a predat în cadrul lecției. Printre avantajele utilizării metodei se numără formarea și consolidarea deprinderilor de ascultare activă, implicarea tuturor elevilor în rezolvarea sarcinilor propuse și dezvoltarea competențelor de comunicare. Pot apărea și dezavantaje precum: dezinteresul, neseriozitatea manifestată de unii elevi, devierea interviului de la tema propusă, etc.

Activitate susținută: *Interviu cu Greuceanu*

Ce te-a determinat să pleci în căutarea soarelui și a lunii?

Ai fost uimit când slujnica și-a asumat meritele tale?

Crezi că a meritat fata de împărat tot efortul depus de tine?

Cum a reușit diavolul să îți fure paloșul?

Ce ai simțit când ai pus din nou pe cer soarele și luna?

Bibliografie:

Cerghit, Ioan, *Metode de învățământ,* Editura Didactică și Pedagogică, București, 1977

Goia, Vistian, *Didactica limbii și literaturii române,* Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2002

Ilie, Emanuela, *Didactica limbii române,* editura Polirom, Iași, 2008

Experimentele sunt provocări

Ing. Rotaru Cristina Patricia,
Liceul Tehnologic de Transporturi şi de Construcţii, Iaşi
Prof. Spătaru Manuela,
Colegiul Naţional „ Al.I.Cuza’’ Alexandria, jud. Teleorman

Motto:

„Ştiinţa merge înainte pe două picioare numite teorie şi experiment.
Câte o dată este pus jos primul, altă dată celălalt, dar progresul
continuu este făcut numai prin folosirea ambelor” (Millikan).

Experimentul de laborator, în general, urmăreşte realizarea intenţionată a procesului sau fenomenului fizic studiat. In efectuarea experimentelor virtuale se realizează de minune o conexiune interdisciplinară dintre chimie, fizică, biologie, matematică, informatică, etc., lucru greu de realizat la alte discipline. Fizica şi chimia sunt ştiinţe care studiază mecanisme complexe de interacţiune, descrise de formule matematice şi explică totul de la formarea legăturilor interatomice până la apariţia Universului. Această lume cuprinde o sferă enormă de cunoştinţe care stă la baza tehnologiilor şi civilizaţiei moderne. Ştiinţele(fizica, chimia şi biologia) sunt preocupate de stabilirea adevărurilor ştiinţifice în legătură cu fenomenele naturale. Practica şi experimentul (real sau de laborator) au şi rolul de izvor al cunoştinţelor şi scop al cunoaşterii. Teoria se bazează pe prelucrarea datelor experimentale, obţinute în procesul măsurărilor. Fizica şi chimia sunt ştiinţe experimentale şi nu dogmatice: orice ipoteze, modele sau teorii se consideră ca valabile numai după testarea şi confirmarea lor experimentală. De aceea, se condiționează obţinerea de rezultate bune prin folosirea experimentului ca principala modalitate de comunicare-asimilare a cunoștințelor, iar predarea - învăţarea lor fără experiment are cam aceeaşi eficacitate ca şi predarea - învăţarea geografiei fără...hartă!

Experimentul calitativ scoate în evidenţă doar aspectele principale în derularea unui fenomen sau a unei legi fizice, stabileşte relaţiile de tip cauză – efect. Experimentul cantitativ urmăreşte în detalii desfăşurarea în spaţiu şi timp a unor fenomene, procese, legi, legităţi, proprietăţi ale obiectelor lumii reale. De data aceasta se stabilesc relaţii exacte între valorile mărimilor fizice caracteristice fenomenului respectiv.

Lipsa de timp la lecțiile de fizică nu permite realizarea deplină, în toate detaliile, a experimentului. Realizarea complexă este limitată, pe de o parte, de parametrii tehnici rigizi ai aparatului sau dispozitivului utilizat. Pe de altă parte, acestea din dotarea laboratoarelor de fizică au caracteristici și posibilități tehnice mult mai reduse decât cele ale aparatelor utilizate în cercetări științifice. Iar calitatea şi clasa de precizie joasă a aparatelor de măsură, produse pentru sistemul de învăţământ, fac deseori ca erorile măsurătorilor să fie de acelaşi ordin ca şi valorile mărimilor măsurate sau chiar să întreacă cu mult aceste valori.

Importanța și rolul experimentului de laborator în predarea–învăţarea fizicii sunt incontestabile, deoarece acesta educă gândirea abstractă, analitică şi cea sistemică, raţionamentul deductiv şi inductiv, creează deprinderi de observare a lumii înconjurătoare şi de înţelegere a fenomenelor din natură. Cu toate acestea, una dintre problemele curente cu care se confruntă profesorul de fizică este dotarea laboratorului. Efectuarea unui experiment la lecțiile de lucrări de laborator frontale, necesită aparatură în număr mare de exemplare, iar o dotare bună ridică cu mult costurile în sistemul de învăţământ.

În procesul de predare, orice experiment de laborator trebuie foarte bine pregătit. Înaintea utilizării aparatelor, dispozitivelor la lecțiile de fizică, acestea în mod obligatoriu trebuie supuse testării, verificării stării lor de lucru. Nu este

exclusă necesitatea de reparare sau de înlocuire operativă a aparatelor uzate sau defecte. O bună parte de experimente nu pot fi realizate în laborator deoarece obiectele de studiu sunt ca dimensiune ori prea mari ori prea mici. Sau, cum am putea demonstra experimental, de exemplu, dependenţa acceleraţiei gravitaţionale de latitudine ori de altitudine în condiţii terestre, cu atât mai mult pe Lună, pe alte planete ? Doar cu creta pe tablă. Efectuarea experimentului în laborator, de multe ori, cere respectarea strictă a unor reguli şi norme ale tehnicii de securitate. O parte din experimente nu pot fi demonstrate în clasă din cauza pericolului pentru sănătatea şi viaţa celor prezenţi sau că pentru demonstrarea lor se cer aparate, dispozitive foarte costisitoare.

Învăţământul, ca una dintre sferele importante şi determinante în viaţa societăţii, nu poate ocoli progresul tehnico-ştiinţific. Astfel, sistemul de învăţământ are la dispoziție cel mai puternic instrument de instruire şi educaţie din istoria sa. Este vorba de **calculator**, care, folosind **tehnologiile informaţionale și ale comunicării,** produce o revoluţie în învăţământul modern, aflat în impas din cauza exploziei informaţionale, a volumului enorm de cunoștințe, acumulat pe parcurs de umanitate. Calculatorului îi revine un rol deosebit în modelarea, reproducerea şi studierea fenomenelor, proceselor naturale, proceselor tehnologice prin realizarea experimentelor virtuale.

Modelarea fenomenelor, proceselor fizice, a experimentelor pe calculator este, desigur, un tip nou de modelare, nemaiîntâlnit până nu demult în sfera învăţământului. Rolul instalaţiei experimentale îl îndeplinește calculatorul iar programul de instruire este un produs intelectual pedagogic ce se transpune în programul computer rezultând astfel un produs informatic. Cele două tipuri de programe - de instruire şi programul computer - constituie noţiunea de software (soft). Echipamentul electronic propriu-zis, care se numește hardware, asigură implementarea în practica de predare-învăţare a celor două programe anterioare.

Un experiment virtual, ca şi un experiment de laborator, are același scop de studiere a fenomenului respectiv în condiţii, evident, la fel artificiale, acestea fiind create şi realizate la un alt nivel calitativ, mai modern şi pe un fundament ştiinţific riguros. Ca şi experimentul de laborator, orice experiment virtual, realizat pe calculator, are la bază aceleași modele fizice, aceleaşi modele matematice (teoretice)de aceea, orice experiment virtual are, la fel ca şi cel de laborator, rolul de izvor al cunoştinţelor şi scop al cunoașterii. Orice model fizic şi orice teorie, propuse şi utilizate în fizică şi chimie- şi pot fi testate şi confirmate (sau infirmate) prin experimentul virtual respectiv realizat pe calculator.La fel ca şi experimentul de laborator, experimentul virtual calitativ stabilește relaţia cauză-efect, iar cel cantitativ stabilește, în baza măsurătorilor, relaţii exacte între mărimile fizice din modelul teoretic corespunzător obiectului sau fenomenului fizic studiat. Mai mult, la efectuarea măsurătorilor în experimentul virtual pot fi introduse (generate), în mod controlat, toate tipurile de erori întâlnite în experimentul de laborator, ceea ce, la fel, permite prelucrarea rezultatelor experimentale.

În predarea-învăţarea fizicii şi chimiei experimentul virtual vine să diminueze sau să înlăture o parte din neajunsurile care apar la realizarea experimentului de laborator. Mai mult ca atât, experimentul virtual completează componenta experimentală a cursului de fizică. Un experiment virtual de calitate, bine gândit şi realizat pe baza modelului ştiinţific al fenomenului considerat, constituie o reelaborare originală a conceptului ştiinţific și este foarte aproape de experimentul de laborator.

Efectuarea experimentului virtual înlesneşte elucidarea proceselor, fenomenelor şi legilor fizice prin efectuarea aceluiaşi experiment în toată complexitatea lui. Această performanţă poate fi atinsă numai dacă experimentul virtual este realizat pe calculator pe baza modelului fizic ştiinţific al fenomenului sau procesului studiat. Măsurătorile şi calculele îi dau aplicaţiei elaborate ştiinţific un caracter practic, de finalitate în studiul fenomenului sau procesului respectiv. Efectuarea măsurătorilor în experimentul virtual înlătură plictiseala, provocată elevilor la utilizarea unor simulări simpliste, mult prea aproximative, ale fenomenelor fizice pe ecranul calculatorului.

Fenomenele fizice modelate pe calculator au un caracter intuitiv şi practic mult mai pronunţat decât cele reproduse în laborator. Procesele fizice modelate pe calculator sunt mult mai clare şi dinamice, intervențiile și consecințele lor au loc în timp real. La schimbarea controlată a valorilor mărimilor fizice sau a parametrilor tehnici ai dispozitivului, schimbările respective se produc pe ecran, în faţa elevului. În acest caz elevul dobândeşte singur cunoştinţe, găseşte şi înţelege mai bine, mai profund şi într-un timp mult mai scurt legităţile fizice principale ale fenomenului sau procesului fizic studiat. Predarea-învățarea pe calculator are un mare avantaj – timpul de însuşire a informaţiei se reduce cu 30-40% față de învăţarea tradiţională, iar programul odată parcurs este asimilat în întregime. Această metodă modernă de predare-învăţare cu ajutorul calculatorului realizează individualizarea și diferențierea învățământului.

Utilizând calculatorul, elevul, cu adevărat, studiază un model ştiinţific, teoretic al fenomenului. Dar aceasta nu înseamnă că modelul teoretic, realizat în varianta virtuală, nu poate fi adus aproape de cel real, prin introducerea și acțiunea unor factori colaterali sau suplimentari, adesea străini fenomenului studiat. Modelarea pe calculator, experimentul virtual se aplică cu succes în cele mai diferite domenii ştiinţifice : în fizică, chimie, tehnică, biologie, medicină.

Experimentele şi lucrările de laborator virtuale la fizică, pe de o parte, îi ajută pe elevi în procesul de studiere şi cunoaştere complexă și aprofundată a fizicii, iar, pe de altă parte, le serveşte un bun exemplu de aplicaţii practice ale modelării științifice și simulării pe calculator pentru alte domenii din viitoarea lor activitate profesională. Tocmai la efectuarea experimentelor virtuale se realizează o conexiune interdisciplinară dintre fizică, matematică, metrologie, informatică, lucru greu de realizat la alte discipline. La fundamentul fizicii-ştiinţă stau modelele fizice (modelul punctului material, modelul gazului ideal, modelele structurii atomilor și nucleelor, modelul fenomenului de difracție sau de polarizare a radiațiilor optice) însoţite de modelele matematice respective. Modelul fizic împreună cu cel matematic formează modelul ştiinţific al fenomenului sau procesului fizic studiat. Orice model constituie o reprezentare figurativă a teoriei, un sprijin oferit gândirii şi nu realitatea ea însăşi.

Tehnologiile informaţionale sunt o inovare revoluţionară în practica didactică la începutul acestui mileniu. Profesorul este sursa activă şi promotorul promovării a tot ce este nou şi progresist în şcoală şi societate. Utilizarea cu pricepere a softurilor de calitate în predare este o activitate didactică modernă, în care monologul profesorului este înlocuit de dezbateri interesante şi utile pentru toţi elevii, de lucrul individual de obţinere şi formare a propriilor cunoştinţe. Calculatorul nu are menirea să înlocuiască profesorul, deoarece numai profesorul poate fi şi este educator, purtător şi promotor al unei înalte culturi, model demn de urmat. Orice experiment efectuat în laborator sau virtual , realizat pe calculator pe baza modelului ştiinţific, este net superior experimentului expus, explicat pe… degete, sau „modelat” şi desenat cu ajutorul celor trei instrumente arhaice: Creta +Tabla+Cârpa (CTC).

Bibliografie

1 Călţun Florin Ovidiu, *Capitole de didactica fizicii,* Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”, Iaşi – 2006

2.Palicica Maria, Gavrilă Codruţă, Ion Laurenţia, *Pedagogie,* Editura Mirton, Timişoara, 2007,

EDUCAȚIE DE CALITATE ÎNTRE TRADIȚIE ȘI INOVAȚIE

Prof. înv. preșcolar Buruiană Iuliana,
Grădinița „Step by Step Galați

Termenul „Inovație” se referă la noutate, schimbare, modificare, sau, mai precis, “Schimbare făcută într-un domeniu, sistem etc. în scopul de a-i îmbunătăți calitățile.” “Inovație” este acel tip de cuvânt care, după ce a fost folosit de atât de multe ori, în situații nepotrivite, și-a pierdut esența. La fel ca și „Creativitate”, toată lumea este creativă, nu? Inovarea pedagogică este o mișcare de la tradiție la modernitate, prin introducerea unor schimbări, în scopul creșterii eficienței procesului de instruire și formare a personalității omului contemporan.

Inovațiile în domeniul învățământului pot fi realizate sub forma unor schimbări de concepție privind sistemul de organizare, programele, manualele și metodele de învățământ, schimbări referitoare la relațiile interpersonale, ca spre exemplu relația profesor-elev, sau schimbări de natură materială, dacă ne referim la mijloacele de învățământ și la laboratoarele de tehnologie didactică. Implementarea inovațiilor în învățământ se realizează prin reforme educaționale sau prin introducerea diferitelor schimbări la nivel structural și funcțional în scopul perfecționării procesului educațional. Societatea contemporană generează inovații numeroase și variate, pe diverse planuri (sociologic, pedagogic, economic, tehnic). Inovațiile din învățământ reprezintă un proces deosebit de complex ce presupune dezvoltare, schimbare, reformă, modernizare, perfecționare. Inovația în educație și învățământ poate fi definită ca o îmbunătățire măsurabilă, deliberată și durabilă, produsă ca urmare a instalării, acceptării și propagării unei schimbări. Ea reprezintă o înnoire intenționată și bine fundamentată, sugerată grație desfășurării de cercetări pedagogice științifice. O înnoire dobândește statut de inovație dacă îndeplinește următoarele cerințe:

presupune schimbări de fond privind strategiile educaționale, modificări de atitudini și mentalități;
presupune transformări importante și eficiente pe scară largă și de durată;
presupune modificări substanțiale în proiectarea politicii educaționale.
Așadar, inovația în învățământ constă în acceptarea, instalarea și utilizarea unei/unor schimbări cu efecte pozitive asupra și articula în contextul general al sistemului educațional, sincronizându-se cu logica acestuia” (M. Bocoș). Dacă inovațiile presupun un factor de masă critică, reprezentând gradul de presiune care se exercită în favoarea schimbării, și un factor de prag critic, respectiv, o anumită investiție de resurse umane, temporale etc., atunci putem vorbi de următoarele tipuri de inovații în școală (adaptare după A.M. Huberman):

1. Inovații materiale, care vizează mediul educativ și echipamentul școlar: sălile de clasă, laboratoarele, cabinetele, mijloacele de învățământ, manualele, cărțile ș.a.m.d.

2. Inovații „de concepție”, referitoare la modalitățile de proiectare și organizare a procesului instructiv-educativ, la întregul curriculum școlar și la componentele acestuia: conținutul învățământului, strategiile de predare și învățare, strategiile de evaluare etc.

3. Inovații legate de conduita interpersonală, care vizează atât rolurile și relațiile dintre cei doi poli/ factori ai binomului educațional – educatori și educați, cât și relațiile stabilite între cadrele didactice (de exemplu, colaborarea pentru realizarea unor cercetări pedagogice, pentru organizarea de cercuri școlare pe arii curriculare sau cu caracter interdisciplinar, pentru creșterea randamentului școlar etc.), relațiile dintre educatori, educați și personalul administrativ ș.a.m.d.. În învățământul de tip tradițional se cultivă competiția dintre elevi cu și pregătește elevii pentru viață, care este foarte competitivă, dar poate

genera conflicte și comportamente agresive, lipsă de comunicare între colegi, marginalizarea nedreaptă a unora dintre aceștia amplifică anxietatea și teama de eșec, cultivă egoismul.

Sistemul educațional românesc se află într-un permanent proces de schimbare și încercare de aliniere la noile tendințe europene dar în același timp abordările metodologice tradiționale au asigurat continuitate și stabilitate. Reforma educațională se definește ca o constantă a ultimilor 20 de ani. Educația și învățământul în societatea contemporană de asemenea trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât să putem vorbi despre o permanentă inovație și creație în activitatea didactică. Școala …..ce este școala?. Școala trebuie să pregătească copiii pentru viață, să fie locul care să le dezvolte toate cele patru inteligențe: mentală, emoțională, fizică , spiritual, locul unde elevii să vină cu mare drag, iar ei să știe că acolo întâlnesc învățători, profesori care îi ajută să-și descopere talentele lor native și care îi susțin cu maxim de încredere pe drumul lor pentru a-i urma și îndeplini cele mai mărețe visuri. Iar pentru ca acest lucru să se întâmple părinții, profesorii ți copiii trebuie să fie parteneri de drum, care să se respecte și să aibă încredere unii în alții. Modelul învățământului modern, inovator, face apel la experiența proprie a elevului, promovează învățătura prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alții. Munca în grup stimulează interacțiunea dintre elevi, creșterea stimei de sine, încrederea în forțele proprii, intensifică atitudinile pozitive față de cadrele didactice. Educația etimologic, provine de la ,,educatio ”adică creștere, formare. Educația colectează acțiunile deliberate sau nedeliberate, explicite sau implicite, sistemice sau nesistemice, de modelare a omului din perspectiva unor finalități, în acord cu reperele socioeconomice-istorico -culturale ale cadrului în care se desfășoară. Să educi înseamnă să trezești în cel de lângă tine acele resurse care-l pot împlini, să-l conduci pe celălalt spre descoperirea de sine, dându-i un imbold felului lui de a fi, nu direcționat de către tine, ci de ceea ce descoperă el că i se potrivește, nu oferindu-i adevărul de-a gata, ci indicând-i direcția posibilă pentru a-l găsi. Modelul învățământului modern, inovator, face apel la experiența proprie a elevului, promovează învățătura prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alții. Descentralizarea sistemului de învățământ a permis introducerea disciplinelor opționale, a curriculumului la decizia școlii, astfel că oferta educațională este adaptată la nevoile individului și comunității. Sistemul de învățământ în România, începând cu anii 1990, a devenit unul dintre sistemele în care s-a operat cele mai multe schimbări. Michel Boiron (1999:p2) afirma că, inovația se construiește pe o aparentă contradicție: ea pune în discuție, deranjează, aduce schimbări, dar în același timp, se înscrie în respectul și voința instituției în care se produce’’. Afirmația lui Gaston Mialaret rămâne o provocare în zilele noastre” Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori și, din acest punct de vedere, educația va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situație precisă, indicațiile generale date de cărțile de metodologie.” Folosirea mijloacelor TIC, unde sunt incluse :calculatorul, internetul, videoproiectorul, reprezintă realități pe care elevii le experimentează zi de zi. De asemenea și cadrul didactic trebuie să rămână mereu un ,,elev” învățând continuu pentru a transmite elevilor cunoștințe actuale și de valoare. Dar oricât de performantă ar fi noua tehnologie, aceasta se cere a fi completată cu strategii tradiționale clasice de formare a abilităților umane deoarece contactul viu, personal cu alții este edificator pentru propria persoana și nu poate fi înlocuit total cu nici o altă tehnică oricât de sofisticată ar fi.

Bibliografie:

Ionescu, Miron: Inovația în educație și în învățământ, în revista ,,Învățământul primar” nr.2-3/2003, Editura Miniped, București.

Hassenforder, J., Inovația în învățământ, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1996.

Miclea, M., Vlăsceanu, L, Potolea,. D., Petrescu. P. (coord.), Nevoi și priorități de schimbare educațională – fundament al dezvoltării și modernizării învățământului preuniversitar, 2006, 3

Activitățile online în grădiniță

Răducu Costinela,
Grădinița nr. 232, București

Trăim în epoca în care cuvântul digitalizare se regăsește în multe dintre domeniile sociale. Este aproape pe buzele tuturor. De la bănci, producători și comercianți la divertisment și mai nou la instituții publice menite să servească necesitățile societății; devenim tot mai virtuali. Odată cu pandemia întreaga omenire își modifică raportarea la viața socială, altfel decât era anul trecut, fiind afectate cele mai importante segmente sociale. Nici sistemul educațional nu a fost ferit de propagarea elementelor de criză.

Perioada pe care am traversat-o în ultima vreme ne-a scos la iveală multe elemente asupra cărora să ne îndreptăm atenția, către care ar trebui să ne dirijăm acum pașii, noi, făuritorii de educație ai timpurilor noi. Transformarea care are loc acum se datorează faptului că sursele de învățare sunt peste tot. Cunoștințele sunt ușor disponibile prin mijloace digitale din multe, multe surse posibile. Nivelul la care ne putem angaja în învățare este acum mai dependent de ceea ce ne interesează să învățăm, decât ideea prescrisă de altcineva, despre unde ar trebui să fii în procesul de învățare. Există mai multe surse, mai multe puncte de acces și mult mai multă flexibilitate în accesul la conținut și la cunoștințe.

În realizarea activităților în context online, accesul la Internet al profesorilor și elevilor este primordial pentru a asigura copiilor dreptul la educație. La fel de importantă este și implicarea părinților, care sunt veriga ce înlesnește dialogul dintre copil și profesor, dat fiind faptul că un astfel de dialog nu a fost practicat până acum. În acest cpntext legătura cu părintele este primordială, având în vedere vțrsta copiilor de grădiniță.

Adaptarea la activitățile online la grădiniță, încurajează educatoarele să colaboreze între ele, împărtășindu-și materialele și practicile pedagogice mult mai ușor, la distanțe foarte mari . Cadrele didactice se achită de sarcinile şcolare utilizând metode şi stiluri diverse.

Pregătirea copiilor pentru activitatea preşcolară on-line sub aspectul maturizării psihice , comportă şi alte aspecte ca dezvoltarea psihică, perceptiv- motorie, dezvoltarea limbajului , a orientării si structurării spațiale și de nivelul intelectual. Deficiențele în percepțiile vizuale, auditive sau tulburările de limbaj oral pot determina “ pregătirea incompletă” a copilului pentru clasa pregătitoare daca se lucrează o perioadă îndelungată din fața monitorului. Insuficienta dezvoltare a orientării şi a structurării spațiale, a funcției simbolice a limbajului, a înțelegerii mesajelor verbale pot fi cauze ale imaturității pentru educarea limbajului folosind predarea online.

Învățarea on-line trebuie să constituie o contribuție la transformarea zonei de dezvoltare imediată în dezvoltarea actuală. În acest sens sarcina pe care copilul o poate rezolva astăzi numai dacă primește ajutor în clasă, mâine va trebui să o rezolve independent din fața calculatorului. Pe de altă parte, este semnificativă aprecierea larg răspândită potrivit căreia descoperirea principală a psihopedagogiei actuale este depistarea mijloacelor de accelerare a evoluției intelectului în mediul online, preocupare impusă de necesitatea adaptării omului la ritmul rapid de dezvoltare a societății din punct de vedere al tehnologiei moderne.

După încheierea activităților online, părinții au spus în unanimitate că această experiență a reprezentat o provocare, a însemnat mai mult timp de calitate petrecut de dânșii cu proprii lor copii, dar au menționat că acest tip de educație le îngrădește copiilor dreptul de a socializa cu alți copii de aceeași vârstă cu ei. Totuși pentru a echilibra necesitatea cu progresul, școala online trebuie să se desfășoare alternativ cu școala față în față, mai ales la vârste mici, doar atunci când este imperios necesar sau atunci când aceasta aduce un real beneficiu în descoperirea noilor conținuturi.

Utilizarea calculatorului în procesul de învăţământ devine o necesitate în condiţiile dezvoltării accelerate a tehnologiei informației. Pentru noile generații de elevi , deja obișnuiți cu avalanșa de informații multimedia, conceptul de asistare a procesului de învățământ de calculator este o cerința intrinsecă. Calculatorul este perceput pe rând, ca o jucărie, o unealtă, o resursă de informații. A intrat deja in obișnuința zilnică utilizarea calculatorului, pentru comunicare, informare, instruire. Folosirea unui soft educaţional poate contribui la stimularea interesului copiilor pentru cunoaşterea ştiinţifică a lumii. Fascinaţia ecranului, imaginile în mişcare sunt puncte de maxim interes pentru copii.

Nevoile de bază ale copiilor de la fiecare vârstă trebuie avute mereu în vedere atunci când structurăm lecțiile online. Copiii simt nevoia să se vadă și să relaționeze în timpul activităților. Acestea vor fi foarte interactive, folosind toate resursele disponibile în mediul online. În perioada activităților online am folosit google classroom și whatsapp, ca instrumente de legătură atît cu părinții, dar în special cu copiii.

Nivelul de educație al unei națiuni dă măsura gradului de compatibilitate a acesteia cu valorile universale ale umanității. De aceea, se impune mai mult ca oricând o regândire a întregului sistem național de educație, în noul context al revoluției digitale și al provocărilor din societatea contemporană. Dar educația on-line nu poate să constituie un scop în sine pentru lumea românească, ci ea trebuie să fie un mijloc eficient de a completa și de a suplini – în cazuri speciale, atunci când este absolut necesar – ceea ce educația directă, în săli de clasă, laboratoare, amfiteatre etc., nu poate realiza.

Bibliografie:

https://www.umfcv.ro/files/s/t/Studiu-privind-impactul-formei-de-invatamant-in-online-al-studentilor-UMF%20CCOP%202021.pdf

https://ccdph.ro/wp/wp-content/uploads/2021/07/carte-simpozion-CCDPH-2021.pdf

https://academiaabc.ro/wp-content/uploads/2020/09/Scoala-online-%E2%80%93-intre-necesitate-si-progres.pdf

PROFESIONALISM, RESPONSABILITATE SOCIALĂ– PUNCTE DE VEDERE ŞI EXEMPLE DE BUNĂ PRACTICĂ ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂŢĂMÂNT PREŞCOLAR

Prof. înv. preşcolar Mihai Oana Camelia
Grădinița cu P.P.Nr. 15 Focșani, Vrancea

Fiecare copil este diferit, acest lucru este exact ceea ce îl face să fie special. Există câteva lucruri esenţiale, comune tuturor copiilor: toţi au nevoie de dragoste, de securitate, hrană bună şi exerciţiu. Fiecare copil are nevoie să se simtă protejat şi acceptat ; are nevoie ca ceilalţi să-l placă. Fiecare micuţ simte nevoia să fie călăuzit. Toţi copiii cresc şi se dezvoltă după acelaşi model. Ceea ce diferă este ritmul personal al fiecăruia.

Pornind de la trebuinţele preşcolarilor am putea încerca o definiţie a meseriei de educatoare : dragoste pentru copii; respect faţă de interesele şi capacităţile copiilor; capacitatea de a implica preşcolarii, conştient şi activ, în activităţile de învăţare, precum şi în alte tipuri de activităţi educative, de responsabilizare socială şi de voluntariat; încredere în capacităţile copiilor şi încurajarea lor permanentă; disponibilităţi de comunicare; afectivitate; colaborare; plăcerea de a călători în lumea basmelor şi a poveştilor; dragoste pentru poezie; plăcerea de a te mişca, de a dansa; disponibilitatea de a te juca alături şi cu copilul; capacitatea de a respecta libera opţiune a copiilor.

Profesionalismul educatoarei se manifestă în alegerea celor mai potrivite căi şi mijloace pentru a face accesibilă înţelegerea cunoştinţelor predate, priceperea de a organiza sub diferite forme activităţile propuse, capacitatea de a înţelege copilul, de a-l sprijini şi încuraja atunci când este cazul.

Relevante pentru performanţa profesională a cadrului didactic sunt următoarele dimensiuni:

Cunoştinţe de specialitate: informaţii bogate şi actuale din domeniile proprii de specialitate, dar şi din domenii conexe.

Flexibilitate cognitivă: capacitate de a organiza, de a structura; uşurinţă în trecerea de la concret la abstract şi invers; capacitate de analiză şi sinteză.

Abilităţi de comunicare: capacitate de transmitere a unui mesaj clar, coerent; capacitate de ascultare; concordanţă a diferitelor forme de limbaj (verbal, nonverbal, paraverbal), acordarea de feedback.

Abilităţi pedagogice: capacitatea de a forma la copii competenţe; creşterea motivaţiei pentru studiu; adoptarea unui stil interactiv; corectarea greşelilor în vederea optimizării activităţii.

Comportament etic: respectarea regulilor, a principiilor etice şi deontologice.

Relaţionare cu copiii: capacitate de a stabili relaţii de încredere , comportamente de susţinere.

Abilităţi de cercetare: iniţiative în plan teoretic şi aplicativ; mobilizarea şi implicarea copiilor în activitatea de cercetare.

Maturitate emoţională: echilibru emoţional, rezistenţă la stres, autocunoaştere bună, autocontrol.

Interes profesional: preocupare permanentă pentru a fi informat în legătură cu noutăţile din domeniul de specialitate, participări la manifestări ştiinţifice.

Tehnologie didactică: utilizarea eficientă şi adecvată a metodelor şi mijloacelor didactice, comunicarea şi urmărirea obiectivelor didactice, respectarea programei analitice.

Controlul grupului: managementul grupului, corectarea comportamentelor - nelegate de sarcinile de lucru**.**

Pentru a asigura dezvoltarea socio-emoţională a copiilor, este necesar ca întreaga noastră activitate la grupă să cuprindă activităţi, acţiuni sau elemente care să asigure formarea şi dezvoltarea la copii a abilităţilor de interacţiune cu adulţii, cu copiii de vârste apropiate, de a accepta şi respecta diversitatea, formarea comoportamentelor prosociale. Responsabilizarea copilului preşcolar este o aptitudine ce trebuie învăţată, iar părinţii au un rol esenţial în acest sens. Părinţii trebuie să fie

dispuşi să acorde libertatea copilului pentru: a lua decizii; a demonstra că poate face un lucru; a învăţa din propriile greşeli. Învăţarea şi însuşirea responsabilităţii ajută la maturizarea copilului şi reprezintă o poartă deschisă către succes. Responsabilitatea îşi are influenţa în multe părţi din dezvoltarea copilului. Îl ajută să fie autonom, să se descurce cu propriile puteri, să nu depindă de ceilalţi. Un copil responsabil câştigă încrederea celor din jur, a părinţilor, prietenilor şi este o persoană pe care te poţi baza fără ezitare. În cadrul grădiniţei copiii sunt familiarizaţi cu regulile grupei, ce trebuie respectate şi urmate cu conştiinciozitate. Astfel ei devin responsabili cu ordinea şi curăţenia în sala de grupă, cu îngrijirea plantelor, cu distribuirea anumitor materiale etc.

Noi, educatoarele, suntem responsabile în a construi un mediu educaţional care să motiveze copilul în procesul de predare-învăţare-evaluare.

De aceea, este necesar ca preşcolarii să fie ajutaţi să pătrundă în tainele metodelor interactive de grup. Aceste metode favorizează învăţarea activă prin care copiii sunt puşi în situaţia de a gândi critic, de a produce opinii personale şi de a aduce argumente în sprijinul opiniilor lor. Se pot aplica la toate disciplinele dacă metodele sunt bine alese şi dacă copiii au formate deprinderi de muncă pe grupe sau în perechi.

În acest context, evoluţia interioară a copilului va fi determinată cu precădere de măiestria, tactul şi profesionalismul educatoarei afirmate în procesul educaţional.

Acţiunile desfăşurate în cadrul parteneriatelor educaţionale încheiate cu anumite instituţii, cum ar fi: Inspectoratul pentru Situaţii de Urgenţă, Poliţia, Comunitatea locală, Biserica conduc la responsabilizarea copiilor şi implicarea lor în activităţile de voluntariat.

În cadrul gradiniţei noastre a avut loc o activitate de instruire a preşcolarilor pe linia situaţiilor de urgenţă, dintre obiectivele principale ale acestei activităţi, menţionăm: reducerea numărului de victime în rândul copiilor, crearea spiritului preventiv şi conştientizarea de către copii a cauzelor şi împrejurărilor favorizate de incendii, cunoaşterea şi exersarea modului de comportare în cazul producerii unui incendiu sau a unui cutremur, cunoaşterea modului de apelare la dispeceratul 112 în cazul producerii unei situaţii de urgenţă şi reducerea numărului de incendii la locuinţele şi gospodăriile cetăţeneşti.

Voluntariatul este activitatea de interes public desfăşurată din proprie iniţiativă de orice persoană fizică, în folosul altora, fără a primi o contraprestaţie materială; activitatea de interes public este activitatea desfăşurată în domenii cum sunt: asistenţă şi serviciile sociale, protecţia drepturilor omului, medico-sanitare, cultural, artistic, educativ, de învăţământ, ştiinţific, umanitar, religios, filantropic, sportiv, de protecţie a mediului, social si comunitar, şi altele de tipul acesta.

Voluntariatul reprezintă un schimb reciproc avantajos între om şi comunitate. Oricine doreşte poate fi voluntar: copii, tineri, adulţi, persoane de vârsta a treia persoane cu şi fără dizabilităţi. persoane de toate etniile. Pentru a participa la o activitate de voluntariat trebuie in primul rând să-ţi doreşti lucrul acesta. Ceea ce faci trebuie să vină din inimă şi nu dintr-o constrângere sau impunere din partea cuiva.

Noi, cadrele didactice avem nobila misiune de a-i forma pe copii în spiritul acestor valori umane care să le permită o bună integrare în societate.

Organizarea unor activităţi extraşcolare prin care preşcolarii să contribuie, după puterile lor, la creşterea calităţii vieţii în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educaţiei pe care o face grădiniţa. Acestea sunt: împletirea teoriei cu practica, preşcolarii constatând că ceea ce învaţă la grădiniţă poate fi aplicat în cadrul unei acţiuni concrete; acţiunile dezvoltă la copii responsabilitatea şi sensibilitatea faţă de semenii lor; se creează legături la nivelul comunităţii; se stimulează gândirea critică; se educă percepţia multiculturalităţii; se dezvoltă stima de sine şi devotamentul pentru ideile civice.

Copiii, de cele mai multe ori sunt consideraţi prea mici pentru a-şi asuma responsabilităţi, dar, dacă li se oferă ocazia, ei pot deveni chiar un model pentru cei mari, ca vârstă sau ca statut în comunitate.

Aceştia sunt creativi, activi, optimişti, visători şi manifestă un entuziasm molipsitor, care poate antrena alţi membri ai comunităţii în procesul de schimbare.

Prin acţiunile de voluntariat desfăşurate la această vârstă creşte încrederea în sine, simţindu-se folositor pentru cei din jur. Ceea ce este cel mai important este că va învaţa de mic să îi ajute pe cei care au nevoie de sprijin, fără a aştepta în schimb beneficii materiale, mulţumirea sufletească fiind infinit mai mare decat orice recompense pe care le-ar primi. Vom acorda o importanţă deosebită implicării preşcolarilor în acţiuni de voluntariat, învăţându-i astfel să le pese de problemele comunităţii, să-şi asume un rol activ şi să genereze soluţii creative la diversele probleme cu care se confruntă.

BIBLIOGRAFIE:

. Eleonora Rădulescu, Anca Tîrcă, Educaţia civică prin activităţi extraşcolare cu caracter interdisciplinar, Editura Educaţia 2000+, Bucureşti, 2004

EFICIENŢA METODELOR INTERACTIVE ÎN ACTIVITĂŢILE CU PREŞCOLARII

Prof. înv. preşcolar Cherciu Marioara
Grădinița cu P.P.Nr.15 Focșani , Vrancea

Metodele interactive dezvoltă şi stimulează capacităţile intelectuale, cognitive, gândirea divergentă, gândirea critică, gândirea laterală, capacitatea de ascultare, ascultarea activă, capacitatea de comunicare, capacitatea de înţelegere, de cunoaştere de sine şi recunoaştere a calităţilor partenerilor, coechipierilor, capacitatea de evaluare şi autoevaluarea, capacitatea de sinteză, capacitatea de decizie, de comparaţie şi generalizare, de descriere, de abstractizare, de argumentare, de aplicare.

Specific metodelor interactive de grup este faptul că ele promovează interacţiunea dintre minţile participanţilor, dintre personalităţile lor, ducând la o învăţare mai activă şi cu rezultate evidente.

Interactivitatea presupune atât cooperarea, care poate fi definită drept forma motivaţională a afirmării de sine, incluzând activitatea de avansare proprie, în care individul rivalizează cu ceilalţi pentru dobândirea unei situaţii sociale sau a superiorităţii cât şi competiţia care este o activitate orientată social, în cadrul căreia individul colaborează cu ceilalţi pentru atingerea unui ţel comun. Ambele implică un anumit grad de interacţiune, în opoziţie cu comportamentul individual. Interacţiunea stimulează efortul şi productivitatea individului şi este importantă pentru auto-descoperirea propriilor capacităţi şi limite, pentru autoevaluare. În acest fel se dezvoltă capacităţile elevilor de a lucra împreună ce se constituie într-o componentă importantă pentru viaţă şi pentru activitatea lor profesională viitoare.

De *interactivitate* dă dovadă copilul care devine coparticipant, alături de profesor la propria formare şi coresponsabil de realizarea şi efectele procesului de învăţare. Asumându-şi rolul de *actor* în actul educativ, el îşi proiectează eficient proiectul de învăţare personalizat, îşi construieşte cunoaşterea, asumându-şi riscuri, conştientizând eforturile necesare, alegându-şi strategiile de învăţare, gestionându-şi timpul şi apelând la evaluări formatoare. Pregătirea pentru o învăţare autonomă valorizează motivaţia intrinsecă a educatului, dorinţa de a căuta, de a experimenta, de a descoperi, de a crea şi de a inventa.

Cerinţa primordială a educaţiei progresiste, cum spunea Jean Piaget, este de a asigura o metodologie diversificată bazată pe îmbinarea activităţilor de învăţare şi de muncă independentă, cu activităţile de cooperare, de învăţare în grup şi de muncă interdependentă.

Deoarece învăţarea este eminamente o activitate proprie, ţinând de efortul individual depus în înţelegerea şi conştientizarea semnificaţiilor ştiinţei, nu este mai puţin adevărat că relaţiile interpersonale, de grup sunt un factor indispensabil apariţiei şi construirii învăţării personale şi colective.

În cazul îndeplinirii unor sarcini simple, activitatea de grup este stimulativă, ceea ce duce la un comportament contagios şi o strădanie competitivă; în rezolvarea sarcinilor complexe, rezolvarea de probleme, obţinerea soluţiei corecte e facilitată de emiterea de ipoteze multiple şi variate. Interacţiunea duce la stimularea efortului şi la productivitatea individului şi este importantă pentru autodescoperirea propriilor capacităţi şi limite, pentru autoevaluare.

Activizarea reprezintă un proces complex, sistematic şi dinamic, care angajează întregul potenţial psihofizic al subiecţilor cunoaşterii. Prin activizare se urmăreşte realizarea unei învăţări şi formări active şi interactive, în care, cel care învaţă să se implice efectiv, intens, profund şi deplin, cu toate dimensiunile personalităţii sale intelectuală, fizică şi afectiv voliţională. Această perspectivă asupra preşcolarului se opune celei tradiţionale, conform căreia el asimilează în mod pasiv informaţiile oferite de către cadrul didactic, urmând că ulterior să le reproducă. Copilul activ şi creativ dă dovadă de multă

îndrăzneală în aprecierea critică a unui produs, de independenţă în abordarea şi analiza problemelor, de spirit de contraargumentare, de libertate în manifestarea comportamentală generală.

De multe ori, comportamentul copilului creativ, devine deranjat la activitate pentru unele cadre didactice mai conservatoare.

Cadrul didactic trebuie să profite de nevoia lui de cunoaştere şi de avântul său în activitate, canalizându-i eforturile în direcţii constructive prin oferirea de ocazii variate menite să-i alimenteze setea de nou şi de descoperire. Comportamentul nonconformist ce derivă puternic din activitatea creatoare, nu trebuie interpretat de către cadrele didactice drept o atitudine indisciplinată, o dovadă de impoliteţe sau o lipsă de respect, acest gen de comportament nu trebuie frânat printr-o atitudine negativă, de respingere, ci, dimpotrivă, trebuie creat un climat favorabil de manifestare liberă a spiritului creator.

Copilul activ şi creativ se caracterizează prin spirit de independenţă în muncă, o gândire care se desfăşoară pe traiectorii lungi, fără bariere de ordin cognitiv, manifestând o puternică şi neobişnuită tendinţă de a explora şi de a crea. Copiii din această categorie sunt mai puţin interesaţi de activitatea în echipe şi au tendinţa de a-şi întocmi un plan personal de lucru, păstrând legătura numai cu un număr restrâns de prieteni. Profilul copilului creativ şi dinamic se referă la acele trăsături care dovedesc capacitatea de a se detaşa de informaţii, de a se mişca liber în sfera cunoştinţelor, manifestând iniţiativă şi spirit independent. Persoanele creative au un nivel superior de aspiraţii, au interese variate, manifestă o vie şi permanentă curiozitate, ieşind din şablon, punând în discuţie probleme interesante. Copilul cu potenţial creativ înalt are încredere în forţele proprii şi este capabil de autoevaluare. În relaţiile cu cei din jur manifestă comportamente controlate, vrând să ofere o bună imagine atât în faţa cadrului didactic cât şi în faţa colegilor.

Interactivitatea presupune o învăţare prin comunicare, prin colaborare, produce o confruntare de idei, opinii şi argumente, creează situaţii de învăţare centrate pe disponibilitatea şi dorinţa de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă şi activă, pe influenţa reciprocă din interiorul microgrupurilor şi interacţiunea socială a membrilor unui grup.

Avantajele interacţiunii după unii pedagogi ar fi că în condiţiile îndeplinirii unor sarcini simple, activitatea de grup este stimulativă, generând un comportament contagios şi o străduinţe competitivă; în rezolvarea sarcinilor complexe, rezolvarea de probleme, obţinerea soluţiei corecte e facilitată de emiterea de ipoteze multiple şi variate:

- stimulează efortul şi productivitatea individului;
- este importantă pentru autodescoperirea propriilor capacităţi şi limite, pentru autoevaluare;
- există o dinamică intergrupală cu influenţe favorabile în planul personalităţii;
- subiecţii care lucrează în echipă sunt *capabili să aplice şi să sintetizeze cunoştinţele în moduri variate şi complexe*, învăţând în acelaşi timp mai temeinic decât în cazul lucrului individual;
- *dezvoltă capacităţile elevilor de a lucra împreună* - componentă importantă pentru viaţă şi pentru activitatea lor profesională viitoare;
- *dezvoltă inteligenţele multiple*, respectiv următoarele capacităţi *specifice:*
- *inteligenţa lingvistică* -ce implică sensibilitatea de a vorbi şi de a scrie; include *abilitatea de a folosi efectiv limba* pentru a se exprima retoric, poetic şi pentru a-şi aminti informaţiile ;
- *inteligenţa logico-matematică* - ce constă în capacitatea de a analiza logic problemele, de a realiza operaţii matematice şi de a investiga ştiinţific sarcinile, de a face deducţii
- *inteligenţei spaţială*- care se referă la capacitatea, potenţialul de a recunoaşte şi a folosi patternurile spaţiului; capacitatea de a crea reprezentări nu doar vizuale

- *inteligenţa interpersonală* (capacitatea de a înţelege intenţiile, motivaţiile, dorinţele celorlalţi, creând oportunităţi în munca colectivă inteligenţa naturalistă (care face omul capabil să recunoască, să clasifice şi să se inspire din mediul înconjurător),
- *inteligenţa morală* (preocupată de reguli, comportament, atitudini stimulează şi dezvoltă capacităţi cognitive complexe (gândirea divergentă, gândirea critică, gândirea laterală capacitatea de a privi şi a cerceta lucrurile în alt mod, de a relaxa controlul gândirii);
- munca în grup permite împărţirea sarcinilor şi responsabilităţilor în părţi mult mai uşor de realizat;
- timpul de soluţionare a problemelor este de cele mai multe ori mai scurt în cazul lucrului în grup decât atunci când se încearcă găsirea rezolvări lor pe cont propriu;
- cu o dirijare adecvată, învăţarea prin cooperare dezvoltă şi diversifică priceperile, capacităţile şi deprinderile sociale ale elevilor;
- interrelaţiile dintre membrii grupului, emulaţia, sporeşte interesul pentru o temă sau o sarcină dată, motivând elevii pentru învăţare;
- lucrul în echipă oferă elevilor posibilitatea de a-şi împărtăşi părerile, experienţa, ideile, strategiile personale de lucru, informaţiile;
- se reduce la minim fenomenul blocajului emoţional al creativităţii;
- grupul dă un sentiment de încredere, de siguranţă, antrenare reciprocă membrilor ce duce la dispariţia fricii de eşec şi curajul de a-şi asuma riscul;

Învăţământul modern preconizează o metodologie axată pe acţiune, operatorie, deci pe promovarea metodelor interactive care să solicite mecanismele gândirii, ale inteligenţei, ale imaginaţiei şi creativităţii. Activ este elevul care depune efort de reflecţie personală, interioară şi abstractă, care întreprinde o acţiune mintală de căutare, de cercetare şi redescoperire a adevărurilor.

Implementarea acestor instrumente didactice moderne presupune un cumul de calităţi şi disponibilităţi din partea cadrului didactic: receptivitate la nou, adaptarea stilului didactic, mobilizare, dorinţă de autoperfecţionare, gândire reflexivă şi modernă, creativitate, inteligenţa de a accepta noul şi o mare flexibilitate în concepţii.

Activităţile pe care le desfăşurăm cu preşcolarii trebuie să aibă un caracter spontan, să contribuie la dezvoltarea independenţei în gândire şi acţiune. Utilizarea metodelor active transformă activitatea într-o aventură a cunoaşterii, în care copilul e participant activ; întâlneşte probleme, situaţii complexe pentru mintea lui de copil, dar în grup, prin analize, dezbateri, descoperă răspunsuri la întrebări, rezolvă sarcini de învăţare, se simte responsabil şi mulţumit la finalul activităţii. Aceste metode îi ajută pe copii să-şi formeze personalitatea, să se cunoască, să-şi descopere stilul propriu de gândire şi acţiune. Preşcolarii învaţă să lucreze împreună, îşi unesc forţele pentru a reuşi să realizeze sarcina primită sau pentru a rezolva o problemă cu care se confruntă.

Bibliografie:

1. Cerghit, Ioan, *Metode de învăţământ,* E.D.P., Bucureşti, 1997
2. Roco, Mihaela, *Creativitate şi inteligenţă emoţională,* Editura Polirom, Iaşi, 2001

Abordarea noilor educații în învățământul preuniversitar

Prof. înv. preșcolar: Grosu Stela
Grădinița nr. 232, București

Noile educaţii constituie o investiţie a educaţiei în procesul de soluţionare a problematicii lumii contemporane. Ele au forme diverse şi sunt purtătoare de conţinuturi noi. Astfel aceste conţinuturi noi trebuie valorificate prin divese metode în cadrul şcolii pentru formarea şi sensibilizarea copiilor, tinerilor şi adulţilor care participă la abordarea şi soluţionarea problemelor cu care omenirea este şi va fi confruntată.

Educația permanentă este inovatoare și în privința metodelor și tehnicilor, dar noutatea nu constă atât în utilizarea unor metode noi, ci în frecvența cu care folosește anumite metode de educație.

În cadrul educației permanente se va pune un accent mai mare pe utilizarea unor metode cum sunt: învățarea prin descoperire, rezolvarea de probleme, discuțiile în grup, studiul de caz, brainstormingul, jocul de rol etc., toate recunoscute pentru gradul lor mare de formativitate, comparativ cu metodele de tip tradițional. Prin utilizarea acestor metode în cadrul educației permanente, învățarea ca activitate, devine mai atractivă și implicit mai motivantă pentru cei implicați și de asemenea devine mai eficientă, deoarece achizițiile dobândite într-o astfel de manieră au un nivel mai mare de operativitate și de funcționalitate, asigurându-se și o mai bună reținere a lor pe perioade mai îndelungate de timp.

În ultimele decenii, plecându-se de la problematica lumii contemporane s-au constituit noi tipuri de conţinuturi sau noi educaţii; acestea sunt răspunsurile sistemelor educative şi ale pedagogiei la o problematică caracterizată prin universalitate, pluridisciplinaritate şi gravitate. Aceste noi conţinuturi au păstruns sau încep să pătrundă în învăţământul preuniversitar fie sub formă de noi discipline sau noi capitole, fie sub formă de „conţinuturi difuze” sau distribuite în cadrul mai multor activităţi practice sau extraşcolare.

Viitorul cadru didactic trebuie:

- să fie pregătit pentru afirmare şi adaptare, astfel încît să fie conştient de impactul schimbărilor asupra personalităţii sale şi cea a elevului (educaţia pentru schimbare şi dezvoltare);
- să fie inventiv, receptiv, critic şi selectiv faţă de tot ce este nou (educaţia pentru tehnologie şi progres);
- să cunoască mijloacele mass-media şi să fie selectivi faţă de ceea ce li se oferă (educaţia pentru comunicare şi mass-media);
- să poată exprima clar, concis şi cursiv ideile (educaţia pentru comunicare şi mass-media);
- să cunoască şi să poată opera cu noţiunile de populaţie, migraţie, natalitate, morbiditate etc. (educaţia demografică);
- să posede o cultură a păcii (educaţia pentru pace şi cooperare);
- să adopte un stil de viaţă democrat (educaţia pentru participare şi democraţie);
- să cunoască diverse activităţi care contribuie la refacerea forţelor fizice şi spirituale (educaţia pentru timpul liber);
- să cunoască cultura altor popoare, dar şi să promoveze cultura naţională (educaţia interculturală);
- să simtă pulsul timpului şi să-l anticipeze, participînd la pregătirea elevului de mîine (educaţia pentru viitor);
- să înţeleagă rolul social al familiei şi să cunoască formele de cultură şi muncă specifice mediului familial (educaţia pentru viaţa de familie);
- să cunoască compoziţia şi valoarea nutritivă a produselor alimentare, tipurile de vitamine, combinarea produselor în scopul evitării îmbolnăvirii (educaţia nutriţională);
- să cunoască şi să respecte legile, drepturile şi obligaţiile copilului (educaţia juridică);

- să cunoască şi să conştientizeze scopul, obiectivele, căile, mijloacele şi necesitatea ocrotirii şi ameliorării mediului înconjurător (educaţia ecologică);
- să cunoască factorii naturali (aer, apă, sol etc.) ai mediului înconjurător în vederea ocrotirii sănătăţii elevului (educaţia ecologică);
- să cunoască noţiunile din domeniul economic, ca de exemplu: ban, valoarea banului, buget familial, cerere, ofertă etc. şi să poată opera cu ele (educaţia economică);
- să cunoască organismul uman şi funcţiile sale pentru dezvoltarea fizică şi psihică (educaţia sanitară);
- să cunoască noţiunile de sănătate, afectare, călire şi îngrijire a organismului în vederea culturalizării igienico-sanitare a elevilor (educaţia sanitară). Îndeplinind aceste criterii ce evidenţiază profilul unui cadru didactic competent prin prisma noilor educaţii, se subliniază şi rolul învăţătorului în realizarea noilor educaţii.

Rolul cadrului didactic în realizarea noilor educaţii este de a soluţiona problemele care îi stau în cale pentru realizarea obiectivelor caracteristice noilor educaţii în cadrul orelor organizate în jurul celor patru tipuri fundamentale de învăţare ce constituie pilonii cunoaşterii, aceasta la rîndul său favorizînd dezvoltarea individului (elevului), potenţialului său creativ şi competenţelor profesionale care îl vor ajuta la o integrare cu succes în comunitate. Fiind un răspuns la problemele lumii contemporane noile educaţii au ca scop dezvoltarea elevului din toate aspectele pentru ca el să poată confrunta lumea contemporană şi să se integreze în ea cu uşurinţă. Şi pentru acesta, noile educaţii apelează la toate personajele principale din sistemul educaţional care sunt şcoala, învăţătorul şi nu în ultimul rând părinţii. Acest trio îmbinat cu succes asigură un viitor prosper elevului în lumea contemporană.

BIBLIOGRAFIE:

1. Abraham P., Nicolaescu D. Justiţia terapeutică. Arad: Concordia, 2006.
2. Cuzneţov L. Educaţia pentru timpul liber al familiei: unele repere teoretice, metodologice şi aplicative. Chişinău: UPS „Ion Creangă”, 2015.
3. Apostol Stănică L. Educaţia pentru sănătate a adolescenţilor şi a familiei: unele principii, strategii şi tehnologii. În: Probleme actuale ale ştiinţelor umanistice. Analele ştiinţifice ale doctoranzilor şi competitorilor a UPS „Ion Creangă”. Vol. VIII, partea I, 2009.
4. Cucoş C. Pedagogie. Ediţia a II-a. Iaşi: Polirom, 2006.

RESURSELE EDUCAȚIONALE DESCHISE - INOVAȚIE ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT

Prof. Nicolin Marinela Eugenia
Școala Gimnazială Crușeț-Gorj

Abordarea educaţiei din perspectiva celui ce învaţă şi desfăşurarea procesului de învăţământ din perspectiva pedagogiei axate pe competenţe sunt doar noile imperative. Toate aceste realităţi solicită o redimensionare a procesului şi a resurselor educaţionale, dar şi a finalităţilor. Sistemele de formare trebuie să contribuie la satisfacerea necesităţii din ce în ce mai stringente de actualizare continuă a cunoştinţelor şi a competenţelor în condiţiile unei pieţe internaţionale a forţei de muncă din ce în ce mai extinse, urmărind, totodată, o mai mare eficienţă şi echitate. În acest context, se înscrie şi utilizarea pe larg, inclusiv în sistemul educaţional, a tehnologiilor şi a resurselor informaţionale, dar şi facilitarea, prin intermediul acestora, a accesului şi a schimbului de informaţii. Resursele electronice, conţinuturile on-line şi spaţiile educaţionale virtuale oferă cele mai noi, cele mai diverse informaţii şi oportunităţi de educaţie continuă. În ultimii ani, aspectele ce se referă nemijlocit la datele deschise/ resursele educaţionale deschise sunt abordate pe larg de comunitatea educaţională internaţională. Peste 50 de state, şi-a asumat angajamente ce ţin de deschiderea datelor publice şi renunţarea la dreptul de proprietate intelectuală, tocmai pentru a încuraja crearea de servicii şi produse noi în baza datelor existente. Această iniţiativă, ce poartă denumirea de *Parteneriat pentru o guvernare deschisă* (www.opengovpartnership.org), a fost lansată în anul 2011 de SUA. Şi la nivel european s-au realizat un şir de acţiuni referitoare la promovarea datelor deschise, cu scopul de a îmbunătăţi calitatea şi accesul la educaţie, Comisia Europeană elaborînd o serie de documente de politici publice prin care se încurajează reutilizarea informaţiei în moduri inovatoare şi conceperea de materiale educaţionale sub licenţe deschise. *Resursele educaţionale deschise*, conform Wikipedia, se referă la accesul nestingherit la materiale cu caracter instructiv, facilitat de tehnologiile informaţiei şi comunicaţiilor, pentru consultare, utilizare şi adaptare de către utilizatori în scopuri necomerciale. Termenul a fost adoptat la Forumul UNESCO de la Paris (2002), în cadrul căruia s-a analizat impactul proiectelor Open Courseware asupra învaţământului superior. În baza aceleiaşi surse, menţionăm că RED includ:

a) materiale pentru predare-învăţare: proiecte deschise (open courseware şi open content), cursuri *free*, directoare de obiecte de învăţare (learning objects), jurnale educaţionale;

b) software open source – pentru dezvoltare, utilizare, reutilizare, căutare, organizare şi acces la resurse; medii virtuale de învăţare (LMS – Learning Management Systems), comunităţi de învăţare;

c) licenţe de proprietate intelectuală care promovează publicarea deschisă a materialelor, principii de design şi bune practici, localizarea conţinutului. Resursele Educaționale Deschise (RED) reprezintă un schimb de informații practice între cadrele didactice sau între elevi, puse la dispoziție, cel mai uzual, prin intermediul unei platforme online. Scopul distribuirii acestor date este acela de a oferi un suport util în procesele de predare – învățare, pentru a asigura, în cele din urmă, o practică sau o redare și procesare optimă a informațiilor, conform curriculumului, în funcție de nevoile sau competențele profesorilor sau ale elevilor. Materialele pot fi: cursuri, proiecte de lecții, prezentări, cărți, manuale, teme pentru acasă, chestionare, activități în clasă sau în laborator, jocuri, simulări, teste, resurse audio sau video și multe altele puse la dispoziție în format digital sau pe un suport fizic și la care există acces liber.

Resursele Educaționale Deschise aduc numeroase beneficii și inovații majore în educație.Inovațiile au ca obiectiv eliminarea granițelor cauzate de poziția geografică, vârstă și chiar posibilitățile financiare, oferind acces deschis la diverse și numeroase platforme susținute de mai mulți profesori și forme de învățământ, cu o misiune continuă de a contribui la

elevarea materialelor didactice, indiferent dacă acestea sunt în format digital sau pe suport fizic. Beneficiile aduse de Resursele Educaționale Deschise sunt nelimitate, atât pentru profesori cât și pentru elevi. Resursele Educaționale Deschise (RED) oferă oportunitatea tuturor de a crea și colabora în dorința de a aduce informații prețioase și actualizate, la care oricine, indiferent de locul în care se află, poate avea acces, sprijinind astfel și condițiile în care profesorii și elevii trebuie să desfășoare orele online.

Resursele Educaționale Deschise (RED) pot fi ajustate în funcție de nivelul de studiu al elevilor, al preferințelor acestora, dar și a altor criterii, care ajută la atingerea obiectivelor și rezultatelor educaționale dorite. De asemenea, prin accesul lor liber, acestea ajută la stimularea creativității și inovației, contribuind la o educație accesibilă și de calitate.

Pentru a facilita educația interactivă online, pot fi utilizate diverse instrumente: platforme educaționale: Google Classroom, Microsoft Teams, Learning Apps, Edmondo, Kahoot, Padlet, Wordwall;

aplicații: Mentimeter, Zoom, Google Jamboard, Google Forms. Există Resursele Educaționale Deschise (RED) pentru toate disciplinele. Pentru disciplina istorie, aplicațiile propuse se adresează cadrelor didactice și elevilor, aplicațiile având grade diferite de dificultate și aplicabilitate.The History of Everything, aplicație disponibilă pe Android și iOS, permite explorarea și compararea evenimentelor de la Big Bang la apariția internetului, într-o interfață interactivă și intuitivă. History in Pictures dispune de o colecție de fotografii pe care aplicația le pune la dispoziție pentru a te introduce într-o atmosferă deosebită. Fotografiile expuse sunt însoțite de scurte explicații utile. Historical Calendar - Events and Quizzes Este disponibilă atât pe Android, cât și pe iOS. Softul este disponibil și în limba română, folosindu-se de serviciile binecunoscutei platforme Wikipedia. Mai mult decât intuitiv și complex, cu o bună funcționare și în modul offline, dispune de posibilitatea de a salva ceea ce te interesează. History Timeline este un soft care prezintă evenimentele istorice într-un mod simplu, plăcut și eficient.

În România, Resursele Educaționale Deschise au pătruns pe agenda publică, se regăsesc în mai multe documente strategice, însă nu au ajuns să se coaguleze într-o politică publică coerentă. Este încurajatoare asumarea de sus în jos a creării de RED, însă pentru atingerea obiectivelor educației deschise: calitate, inovație și acces egal la educație, este necesară o mai bună coordonare a proiectelor de formare a profesorilor, producere de resurse și încurajare a reutilizării resurselor și în egală măsură este utilă atragerea mai multor actori în procesul de producere și reutilizare a conținutului.

Bibliografie:

https://oerknowledgecloud.org/sites/oerknowledgecloud.org/files/214-986-3-PB.pdf

http://www.acces-deschis.ro/ro/oer

http://openeducationalresources.pbworks.com/

. METODE ALTERNATIVE DE EVALUARE LA BIOLOGIE

Prof. Popa Eleonora
Școala Gimnazială Crușeț, Gorj

Terry Tenfrink, considera evaluarea în învăţământ ca un proces de obţinere a informaţiilor despre elev, profesor său program educativ – şi de valorificare a acestor informaţii în vederea elaborării unor aprecieri care, la rândul lor, vor fi utilizate pentru adoptarea unor decizii. Informaţiile constituie bază pentru emiterea aprecierilor; aprecierile sunt estimări ale situaţiei actuale sau prognoze ale rezultatelor viitoare.

Rezultatele şcolare sunt obiectivate în cunoştinţe acumulate, priceperi şi deprinderi, capacităţi intelectuale, trăsături de personalitate şi în conduita elevilor. Aprecierea cât mai obiectivă a rezultatelor la învăţătură presupune raportarea lor la anumite criterii (Cerghit, 2006).

Criteriul raportării rezultatelor la obiectivele cadru/competenţele generale şi obiectivele de referinţă/competenţele specifice, prevăzute de programa şcolară. Prin această raportare se scoate în evidenţă calitatea şi eficienţa programului de instruire. Obiectivele/competenţele pedagogice, pe lângă faptul că indică direcţia metodologică a programului de instruire, permit să se verifice şi să se aprecieze mai exact rezultatele elevilor, astfel încât între doi profesori care apreciază aceeaşi performanţă, diferenţele de notare să fie foarte mici, tinzând către zero. Sunt situaţii, însă când raportarea la obiective/competenţe şi conţinut este influenţată de nivelul clasei.

Criteriul raportării rezultatelor la nivelul general atins de populaţia şcolară evaluată, care se manifestă în tendinţa de apreciere mai „blândă” a rezultatelor elevilor dintr-o clasă mai slabă la învăţătură şi de exigenţa crescândă la clasele mai bine pregătite.

Criteriul raportării rezultatelor la capacităţile fiecărui elev şi la nivelul lui de cunoştinţe înainte de începerea programului de instruire. Prin această modalitate de evaluare se obţine o evaluare a programului de instruire.

Nivelul de cunoştinţe însuşite de elevi, raportat la obiective şi conţinut, se referă la volumul de informaţii fundamentale prevăzut de programă, caracterul de sistem al acestora, nivelul de integrare, de pătrundere în esenţa fenomenelor, a proceselor şi temeinicia cunoştinţelor.

Capacităţile intelectuale formate pe baza însuşirii logice a cunoştinţelor sunt:

Capacitatea de a efectua operaţii logice de analiză, comparaţie, sinteză, abstractizare, generalizare şi concretizare, de a explica şi demonstră logic pe bază de argumente, de a efectua raţionamente inductive, deductive şi prin analogie, de a stabili relaţii între cauze, de a extrapola cunoştinţele în alte domenii sau de a transfera în situaţii diferite, capacitatea de a efectua judecăţi de valoare asupra cunoştinţelor şi de autoevaluare, etc.

Capacitatea de aplicare a cunoştinţelor, de a descoperi şi inventa.

Capacitatea de autoinstruire cu metode şi tehnici de învăţare.

Forma principală de valorificare a cunoştinţelor acumulate o constituie deprinderile de muncă intelectuală, de cercetare ştiinţifică etc. La acestea vom avea în vedere volumul, gradul de automatizare, complexitatea, nivelul de rapiditate, de precizie şi de eficienţă.

Trăsăturile de personalitate care influenţează randamentul şcolar sunt în special motivaţiile, atitudinile, convingerile, perseverenţa, tenacitatea, hotărârea, voinţa de a învăţa, nivelul de aspiraţii etc.

În condiţiile în care nu se ţine seama în evaluare de toate criteriile de mai sus şi avem în vedere numai nivelul de cunoştinţe, elevii vor manifesta tendinţa de a-şi concentra eforturile asupra volumului de cunoştinţe, frecvent însuşit prin învăţare mecanică.

Evaluarea este eficientă atunci când programul de instruire a fost bine întocmit şi desfăşurat într-o concepţie metodologică modernă, vizând nivelul de cunoştinţe, când capacităţile, abilităţile şi trăsăturile de personalitate ce urmează a fi dezvoltate, când verificarea şi aprecierea sunt centrate pe obiective/competenţe, folosindu-se evaluări iniţiale, formative şi sumative, criterii de notare generale şi specifice obiectelor de învăţământ şi când sunt utilizate metode şi tehnici variate (Păcurari et all, 2003).

Randamentul şcolar reprezintă eficienţa procesului de predare-învăţare la un moment dat şi la sfârşitul unei perioade de şcoalarizare, ciclu, grad, profil sau formă de învăţământ, fiind evidenţiat de estimarea raportului dintre rezultatul didactic ideal (şi necesar) proiectat în documentele şcolare şi rezultatul didactic obţinut în pregătirea tinerilor (Bontaş, 2007)

Randamentul şcolar este evidenţiat ca urmare a aprecierii raportului dintre conţinutul învăţământului (curriculum) oglindit în documentele şcolare oficiale (planuri de învăţământ, programe şi manuale) şi cunoştinţele teoretice şi practice dobândite de elevi. Sub aspect cantitativ acest raport variază de la 0,1 la 1. Atunci când raportul este de 1, rezultă un randament maxim obiectivat în note de 10. Se consideră că este un randament şcolar optim în toate cazurile în care raportul este între 0,7 şi 1, adică atunci când elevii obţin note între 7 şi 10. Atunci când raportul este de 0,5 şi 0,6, obiectivat în note de 5 şi 6, se consideră a fi randament şcolar mediocru, deşi notele sunt de promovare. Când raportul variază de la 0,1 la 0, 4, adică elevii nu au obţinut note de promovare (note de la 1 la 4), vorbim despre randament negativ, nesatisfăcător.

Realitatea arată că acest raport este posibil să fie mai mare de 1. Este cazul unor elevi care au dobândit un surplus de cunoştinţe teoretice şi practice faţă de prevederile oficiale ale documentelor şcolare. Acest surplus provine din unele informaţii suplimentare oferite de profesori, din studierea unei bibliografii suplimentare şi din efectuarea unor experimente personale, precum şi din calitatea deosebită a personalităţii lor. Aceştia sunt îndeosebi elevii supradotaţi. Până la elaborarea unui sistem de notare care să poată valorifica o astfel de pregătire superioară, profesorii au îndatorirea de a evidenţia şi recompensa elevii studioşi, de excepţie, prin mijloace speciale (diplome, premii, excursii şi concursuri, competiţii pe plan intern şi internaţional)

Randamentul şcolar este evidenţiat şi de evaluarea personalităţii elevilor sub toate dimensiunile ei. În afară de dimensiunea intelectuală măsurată prin note, randamentul şcolar priveşte şi evaluarea capacităţilor psihice (felul memoriei, imaginaţiei, coeficientul de inteligenţă, spiritul de independenţă, iniţiativă şi creativitate, motivaţiile, aptitudinile, calităţile moral-politice, etc.). Dintre acestea, calităţile sub raport moral civic pot fi apreciate prin note la purtare. Randamentul şcolar privind valoarea şi calitatea personalităţii necesită un sistem complex de evaluare cu ajutorul unui sistem de teste cum sunt cele de inteligenţă, de aptitudini, de interese, de creativitate şi mai ales teste psiho sociometrice.

Succesul şcolar reprezintă alternativa optimă a randamentului şcolar denumită şi reuşită şcolară. Succesul şcolar este dat în primul rând, de o pregătire teoretică şi practică eficientă a elevilor. El se exprimă prin note de la 7 la 10 obţinute de elevi, precum şi prin activităţi practice, tehnico-ştiinţifică, culturale, artistice de calitate, prin premii obţinute la concursurile şcolare. Succesul şcolar este evidenţiat şi prin capacităţile intelectuale (memorie logică, gândire abstractă, coeficient mare de inteligenţă - peste100-), creativitate, aptitudini deosebite, spirit de independenţă, capacitate de adaptare şcolară şi socială, de autoevaluare şi autodepăşire, trăsături etice valoroase, etc)

Insuccesul şcolar reprezintă alternativa negativă, nefavorabilă a randamentului şcolar, denumită şi eşec şcolar. Este reprezentat de notele de la 1 la 4. Trebuie avut în vedere că randamentul şcolar mediocru reprezentat de notele de 5 şi 6 este un rezultat relativ slab, deşi oferă promovabilitate. Specialiştii din domeniul educaţiei, apreciază că notele de 5 şi 6

înseamnă în ultimă instanţă semieşec şcolar. Insuccesul şcolar evidenţiază şi o insuficienţă a dimensiunii personalităţii elevilor care poate fi exprimată prin capacităţi intelectuale şi etico-civice slab dezvoltate, indisciplină şi abateri comportamentale, lipsă de motivaţie, de interes şi aspiraţii, privind învăţătura şi viitorul lor, inadaptabilitate şcolară şi socială etc.

BIBLIOGRAFIE

1. Barna Adriana, Pop Irina - Definitivare în învăţământ-suporturi pentru pregătirea examenelor de specialitate şi metodică, Ed. Casa Cărţii de Ştiinţă, Cluj, 2001
2. Bontaş I. - Pedagogie, Ed. ALL, Bucureşti, 1996
3. Cerghit I. - Perfecţionarea lecţiei în şcoala modernă, E.D.P., Bucureşti, 1983
4. Cerghit I., Neacşu I., Nedgreţ-Dobridor I., Pânişoară I.O. - Prelegeri pedagogice, Ed. Polirom, Iaşi, 2001
5. Cerghit, I. - Metode de învăţământ, Editura Polirom Bucureşti, 2006
6. Ciurchea Maria, Ciolac-Russu Anca, Ion I. - Metodica predării ştiinţelor biologice, E.D.P., Bucureşti, 1983
7. Păcurari, O., Tărcă A., Sarivan L. - Strategii didactive inovative- suport de curs, 2003
8. Diminescu N., Ianovici Nicoleta - Curs de didactica Biologiei, Ed. Mirton, Timişoara, 2003
9. Ianovici Nicoleta – Didactica Biologiei – suport de curs şi seminar, Editura Mirton, Timişoara, 2006.
10. Ianovici Nicoleta, Diminescu N., Faur A. – Evaluarea randamentului şcolar în funcţie de obiectivele curriculare. Biologie-ghid pentru perfecţionarea profesorilor din învăţământul preuniversitar, p. 148, Ed. Mirton, 2002.
11. Ion I., Leu Ulpia Maria, Ion C. – Metodica predării – învăţării biologiei, Ed. Solaris, Iaşi, 2004
12. Lazăr, V., Căprărin, D. - Metode didactice utilizate în predarea biologiei, Editura Arves, Craiova, 2008
13. Neacşu I. - Instruire şi învăţare, E.D.P., Bucureşti, 1999
14. Strungă C. - Evaluarea şcolară, Ed. de Vest, Timişoara, 1999

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC DE LA TRADIȚIONAL LA INOVATIV

Prof. Înv. primar, Pană Ana
Școala Gimnazială Crușeț, Gorj

Dezvoltarea educaţiei, în general, şi cea a învăţământului, îndeosebi, au determinat apariţia treptată, în fiecare ţară, a unui ansamblu de instituţii şcolare de diferite grade, profile şi forme, care au alcătuit sistemul de învăţământ al acelei ţări.

Sistemul de învățământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere şi dinamism faţă de nou, dezvoltându-se şi acţionând în concordanţă cu cerinţele economico-sociale cu progresul ştiinţifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului ştiintifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului român, în condiţiile societăţii civile şi a statului de drept, democratic.

Reforma învăţământului se înscrie în actualul context politic şi economico-social ca o tactică folosită de societate în cadrul strategiei naţionale globale care vizează ca obiectiv remodelarea comportamentului pedagogic în perspectiva amplificării randamentului în prestaţia efectuată. Educatorul este agentul uman care mediază decisiv orice schimbare/inovare în cadrul învăţământului.

Direcţiile esenţiale ale reformei învăţământului din România sunt următoarele:

- Schimbări de natură axiologică şi metodologică (autonomia persoanei, capacităţi creative, angajare şi responsabilităţi profesionale, modele de clasificare morfologică şi taxonomică a obiectivelor.

Să educi cu adevărat înseamnă să trezeşti îl cel de lângă ţine acele resurse care-l pot împlini şi ridică, înseamnă să-l conduci pe celălalt spre descoperirea de sine, dându-i un imbold felului său de a fi, nu direcţionat de către tine, ci de ceea ce descoperă el că i se potriveşte, nu oferindu-i adevărul de-a gata, ci indicându-i direcţia posibilă pentru a-l găsi.

Trebuie să fii de acord că preceptele avansate de tine nu coincid întotdeauna cu ceea ce el poată să facă, unele dintre ele limitându-i evoluţia. Principiul de bază ar fi eliberarea lui de constrângerile tale sau ale altora, pentru a le descoperi şi respecta... pe ale lui.

Învăţarea presupune şi mister, şi un mare paradox, ea înseamnă şi dezvăţ, împotrivire, încălcare a regulilor venite din afară. Pe lângă regula ascultării şi supunerii, educatorului trebuie să i se recunoască şi dreptul de a încălca, de a construi un set de norme personale, în acord cu ceea ce el poate şi speră să întreprindă. Acesta nu trebuie să conducă la o libertate exagerată, ci la o asumare cât se poate de responsabilă a propriului destin. Libertatea persoanei este derivată şi câstigată din felul cum are loc raportarea la obligaţiile ce decurg din ecuaţia de mai sus.

- Îmbogăţirea şi diversificarea curriculum-ului (reevaluarea şi perfecţionarea disciplinelor consacrate, introducerea unor noi obiecte de învăţământ – educaţia ecologică, educaţia pentru pace, sunt domenii noi de cunoaştere);
- Reevaluarea funcţiilor aplicative ale conţinutului (ridicarea statutului activităţilor practice; practică trebuie să aibă o programă, metode şi conţinuturi proprii);
- Asimilarea perspectivei interdisciplinare, a predării integrale a ştiinţei.
- Introducerea programelor diferenţiate de studiu – organizarea modulară (tratarea diferenţiată a elevilor, variaţia timpului şi a sarcinii de învăţare, asigurarea unui minimum comun de performanţe şcolare – baremuri şcolare minimale);
- Informatizarea învăţământului. Se ştie că tinerii şi copiii sunt atraşi de cultura digitală şi de suporturile tehnice ce o promovează. Nu putem spune exact cât de mare este această latură a culturii, dar există, ne invadează, ne infestează. Din punct de vedere expresiv, cyber cultura este mai aproape de interesele tinerilor, prezentându-se sub formă de jocuri, videoclipuri, chat-uri, etc.

Pot fi identificate şi suporturi aparent tradiţionale, dar care sunt acaparate de noile tehnologii digitale.

Din punct de vedere educaţional, Internetul constituie o oportunitate interesantă, nouă, de instrument accesoriu al unor noi valori ce pot fi adăugate conţinuturilor educative vehiculate în instituţiile şcolare.

Noile sisteme de conectare şi de comunicare pot accelera capacităţile comunicaţionale, imaginative sau inventative, dar le şi pot încetini sau stopa dacă nu sunt utilizate în chip judicios şi, mai ales, în mod univoc. Instrumentul este cu atât mai bun cu cât el face că elevul să treacă de la statutul de utilizator la cel de producător de idei, de sensuri, de trăiri. Oricât de performantă ar fi noua tehnologie, aceasta se cere a fi completă cu strategii tradiţionale clasice de formare a abilităţilor umane. E bine să ştim să comunicăm prin calculator, dar şi cu semenii din preajma noastră. Uneori, e mai dificil să comunicăm cu cei de lângă noi, decât cu cei care sunt departe.

Contactul viu, direct, personal cu alţii este edificator pentru propria persoană şi nu poate fi înlocuit total cu nici o tehnică, oricât de sofisticată ar fi. Poveştile de altădată ale bunicilor, în faţa focului din vatră, nu-şi vor găsi echivalentul în nici o interpelare intempestivă prin intermediul mesageriei instant. Şi acestea din urmă sunt bine venite, dar reprezintă altceva, şi nu totul.

apariţia alternativelor educaţionale: Waldorf, Step by Step

În concluzie, putem spune că în fond există trei mari direcţii în care trebuie să insiste educaţia pentru schimbare:

sesizarea şi întâmpinarea schimbărilor;

evaluarea acestora;

proiectarea schimbării şi intervenţia;

Toate aceste trei direcţii, vizează formarea omului astfel încât acesta să poată face faţă schimbărilor la care este supus mediul său fizic.

Bibliografie

- Cucoş Constantin -, Educaţia. Iubire, edificare, desăvârşire’’, Ed. Polirom, Iaşi 2008

- Joiţa Elena (coordonator), E. Frăsineanu, M. Vlad, V. Ilie -, Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară’’, Ed. Arves, Craiova, 2003

TRADIȚIONAL ȘI MODERN ÎN PROCESUL DE PREDARE-ÎNVĂȚARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Prof. Înv. preșcolar Vlăduțu Camelia
Școala Gimnazială Crușeț, Gorj

Mulţi copii se chinuie în şcoli... pentru că felul în care li se predă este incompatibil cu felul în care învaţă. Fiecare elev dispune de un echilibru diferit între punctele tari şi slabe în aceste domenii. Aceasta va influenţa la rândul ei atât preferinţele lor de învăţare cât şi eficacitatea lor în diferite situaţii de învăţare.

Indiferent de diferenţele pe care elevii le pot prezenta, ei nu învaţă o idee nouă în izolare, ci se dezvoltă şi îşi adaptează gândirea în continuu, în lumina experienţei anterioare. În promovarea învăţării centrate pe elev, trebuie să recunoaştem experienţa anterioară individuală a elevului, şi să o folosim ca pe o bază pentru a furniza noi experienţe care să-l ajute să-şi dezvolte ideile şi abilităţile.

Variaţiile în formaţia cu care vin elevii pot îmbrăca multe forme. Toţi venim cu formaţii diferite. Profesorul receptiv stabileşte o relaţie şi rezonanţă, simţind nevoile, conflictele, speranţele şi temerile neexprimate. Respectând autonomia elevului, profesorul petrece mai mult timp ajutându-l să articuleze întrebările urgente decât cerându-i răspunsurile potrivite.

În cadrul unei societăţi bazate pe cunoaştere, este vitală nu doar creşterea accesului la oportunităţile de învăţare, ci şi consolidarea motivaţiei personale de a învăţa la şcoală şi în afara acesteia pe tot parcursul vieţii.

Învățarea centrată pe elev trebuie să se concentreze asupra dezvoltării, testării şi implementării materialelor, noilor metode pedagogice şi strategiilor destinate să contribuie la creşterea motivaţiei elevilor şi a atractivităţii învăţării; să consolideze dobândirea abilităţilor de învăţare; să consolideze educaţia interculturală şi contribuţia acesteia la integrarea socială.

Privind spre învățământului preşcolar şi educaţia timpurie, curriculum permite implicarea părinţilor în calitate de co-responsabili, presupunând:

identificarea experienţei şi bunelor practice;

schimbul de experienţă;

abordări pedagogice care să dezvolte creativitatea copiilor de la o vârstă cât mai timpurie;

învăţarea timpurie a limbilor străine;

consolidarea autonomiei şi atractivităţii sistemelor de educaţie, prin accentuarea relaţiei cu comunitatea;

proiectarea, dezvoltarea şi punerea în aplicare a celor mai performante instrumente care să contribuie la procesul de formare în orice context;

proiectarea şi punerea în aplicare a unor instrumente care să sprijine familia în procesul de autoinstruire.

A le permite elevilor să controleze ritmul de studiu pare ceva haotic. Cred că este eficient acest lucru, dat fiind faptul că elevii sunt diferiţi şi nu învaţă cu toţii în acelaşi ritm.

Dacă vrem ca toţi elevii noştri să înveţe eficient, trebuie să acceptăm această provocare. Am recunoscut că fiecare elev este unic. Putem să ne confruntăm cu o provocare chiar mai mare, când ne gândim la rolul jucat de elevi în evaluarea învăţării.

Într-o învățare centrată pe elev, rolul profesorului este de instructor, ghid, îndrumătorul care te acompaniază, mentor, sfătuitor, consultant, transmiţător de cunoştinţe, formator, supraveghetor, coordonator, cercetător critic, model, colaborator – o persoană care facilitează procesul învăţării pentru elevi, încercând să descopere ce anume este interesat să înveţe elevul, şi determinând apoi cea mai bună modalitate de a-i pune la dispoziţie elevului acele informaţii prin furnizarea de sisteme de cunoştinţe sau materiale, care să-i dea acestuia posibilitatea să se achite mai eficace de o sarcină. Acest lucru se realizează prin ascultare, punere de întrebări, furnizare de idei, sugerarea de alternative şi identificare de posibile resurse.

Organizarea clasei

Tradiţional:

Asistăm la o lecţie obişnuită. Elevii sunt în bănci, unii în spatele celorlalţi, câte unul sau câte doi, ca pe vremea străbunicilor. Toţi au privirile aţintite înainte (acolo sunt catedră şi profesorul). Asta li se cere: privirea în faţă. Unde găsesc ei răspunsurile la confruntările personale? La profesor, în spatele colegului, departe de zidurile şcolii?...

Modern:

Elevii sunt pretutindeni în clasă.

Ei se grupează/sunt grupaţi potrivit opţiunilor de studiu şi resurselor asigurate de profesor.

Elevii privesc unii la alţii, faţă în faţă. Ei comunică. Toţi au şansa dialogului efectiv.

În parteneriat cu profesorul ei vor găsi răspunsurile...

Rolul elevului

Tradiţional:

Urmăreşte prelegerea, expunerea, explicaţia profesorului.

Încearcă să reţină şi să reproducă ideile auzite.

Acceptă în mod pasiv ideile transmise.

Lucrează izolat.

Modern:

Realizează un schimb de idei cu ceilalţi.

Cooperează în rezolvarea sarcinilor de lucru.

Exprimă puncte de vedere proprii.

Argumentează, pune şi îşi pune întrebări cu scopul de a înţelege.

Rolul profesorului

Tradiţional:

Expune, ţine prelegeri

Impune puncte de vedere.

Se consideră şi se manifestă “ca un părinte”.

Modern:

Facilitează şi moderează învăţarea

Ajută elevii să înţeleagă şi să explice punctele de vedere.

Este partener în învăţare.

Modul de realizare a învățării

Tradiţional:

Învăţarea are loc predominant prin memorare şi reproducere de cunoştinţe.

Învăţarea conduce la competiţie între elevi, cu scopul de ierarhizare.

Modern:

Învăţarea are loc predominant prin formare de competenţe şi deprinderi practice.

Învăţarea se realizează prin cooperare.

Evaluarea

Tradiţional:

Vizează măsurarea şi aprecierea cunoştinţelor (ce ştie elevul).

Pune accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informaţie deţine elevul).

Vizează clasificarea elevilor.

Modern:

Vizează măsurarea şi aprecierea competenţelor (ce ştie să facă elevul cu ceea ce ştie).

Vizează progresul în învăţare la fiecare elev.

Pune accent pe elementele de ordin calitativ (valori, atitudini).

Concluzii

Ancorarea şcolii româneşti în secolul XXI presupune în mod obligatoriu utilizarea unor astfel de metode moderne. Nu este cazul să absolutizăm utilizarea acestor metode în detrimentul celor clasice. Un adevărat profesionist în predare (indiferent de disciplină) va trebui să ştie să adapteze demersul didactic. Sunt lecţii care în mod cert produc performanţe şcolare superioare numai cu ajutorul metodelor moderne, dar sunt şi lecţii în care prezenţa acestora nu este obligatorie.

Interesul elevilor pentru lecţii creşte ori de câte ori sunt folosite astfel de metode în predare. Prestanţa profesorului care le foloseşte este şi ea, în mod sigur, mai ridicată.

Bibliografie:

♣ Cojocariu, V., 2006, Secrete metodice în didactica preşcolară, vol. 2, Editura C.C.D., Bacău.

♣ Creţu, C., 1997, Psihopedagogia succesului, Iaşi, Editura Polirom.

♣ Erich Geissler, 1977, Mijloace de educaţie, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică

Modele explicative ale agresivității

C.J.R.A.E. Argeș
Consilier școlar, Prof. ILINA Iulia Elena

În literatura de specialitate sunt cunoscute trei modele explicative ale comportamentului agresiv: modelul biologic; modelul psihologic; modelul socio-cultural.

Modelul biologic privește agresivitatea ca instinct, ca potențialitate general umană, care nu este “rea”, ci servește procesului adaptării la mediu. Fondatorul acestei etologiei este Konrad Lorenz, care afirmă caracterul înnăscut al agresivității – un instinct alături de frică, foame și sexualitate.

Lorenz studiind animalele a distins două forme ale agresivității:

Agresivitatea interspecifică (manifestată intre specii diferite, exemplu: pradă – prădător) cu valoare adaptativă și este esențială pentru supraviețuire, indivizii învățând să-și procure hrana și să-și apere teritoriul;

Agresivitatea intraspecifică (manifestată în interiorul aceleiași specii) nu arevaloare adaptativă.

Conduita heteroagresivă a omului diferă foarte mult de cea a animalelor, deoarece omul este singura ființă care poate acționa premediat, fiind singura ființă capabilă să-și anticipeze conduita agresivă. Totuși, agresivitatea este esențială personalității omului, ea nefiind considerată ceva rău. “Rea” este doar atunci când scapă de sub controlul rațiunii (Lorenz, 1998).

Modelul psihologic afirmă că agresivitatea se bazează pe fenomenul *frustrării* care constă într-o “stare de contrarietate creată prin interferarea, în planul unei acțiuni dezirabile subiectului, a unor alte acțiuni, distorsionate în raport cu acțiunea dezirabilă și finalitatea acesteia”(Butoi & Butoi, 2003, p.414).

În literatura de specialitate au fost exemplificate patru tipuri de frustrări:

Existența unei imposibilități sau a unei bariere fizice, în calea acțiunii proiectate;

Existența unei perioade de latență între debutul și sfârșitul actului secvențial;

Reducerea recompensei care constituie scopul activității desfășurate;

Apariția unei tendințe la răspunsul incompatibil cu situația existent.

Karen Horney a văzut în agresivitate un mecanism adoptat pentru a face față conflictelor interne, anxietății. Anxietatea privită aici este una patologică, care produce reacții inadecvate și disproporționate. Horney a introdus conceptual de *anxietate fundamentală* a oamenilor, ceea ce înseamnă că oamenii au sentimentul de a fi mic, pierdut, abandonat. Acest sentiment al nesiguranței apare din copilăria mică, iar anxietatea infantilă are un impact puternic asupra vieții adulte, deoarece mecanismele de a-i face față din copilărie vor persista și în viața adultă (Vasile, 2010).

Legătura dintre anxietate și autoagresivitate/heteroagresivitate este una foarte puternică caracterizată de egoism, agresare, dominarea altora, rebeliune, răzbunare. Horney a explicat că aceeastă tendință caracterizează tipul psihologic agresiv. Acesta este arogant, ambițios, își urmărește doar interesul personal și vrea să-i controleze și să-i exploateze pe ceilalți, își manifestă deschis furia și dezinteresul pentru ceilalți, nu pune preț pe prietenie și iubire, căutând să le elimine din viața sa (Vasile, 2010).

B.F. Skiner explică comportamentul agresiv prin prisma teoriei învățării operante ce explică agresivitatea prin mecanismul condiționării operante: comportamrntul este învățat prin jocul întăririlor pozitive (recompense) sau negative (pedepse) (Vasile. 2010).

Albert Bandura a propus teoria învățării sociale, conform căreia comportamentul agresiv se învață în cadrul grupului social prin observație, imitație și întărire a comportamentului. Mecanisul învățării comportamentului este unul indirect: subiectul

este martor la un comportament agresiv, desfășurat de altcineva și ulterior el va iniția comportamente similare (Vasile, 2010).

Modelul socio-cultural, pune accent pe importanța factorilor culturali și sociali în determinismul comportamentului agresiv. Mediul familial poate reprezenta un factor important dezvoltării acestui comportament. Când vorbim de mediul social, trebuie să ținem cont de anumiți predictor, cum ar fi nivelul economic, professional sau nivelul școlarității persoanei. De exemplu, consumul de alcool poate reprezenta un factor în declanșarea comportamentului agresiv, atât cel autodistructiv, cât și cel heterodistructiv (Butoi & Butoi, 2003).

Bibliografie:

Butoi, T., Butoi, I.T. (2003). Tratat universitar de psihologie judiciară. Teorie și practică. Editura Phobos, Bucuresti;

Lorenz Konard (1998). Așa zisul rău. Despre istoria naturală a agresiunii. Editura Humanitas;

Vasile, S.A. (2010). Psihologia delicvenței juvenile. Editura Universul juridic, București;

STRATEGII DIDACTICE- EDUCAȚIE FIZICA

NIȚĂ MIHAELA
SCOALA GIMN. ,, MIHAI EMINESCU,, PITEȘTI

Explicatia este metoda verbala prin care se progreseaza in cunoastere in sensul intelegerii caracteristicilor unui aspect din realitate, justificarii unei idei, descoperirii cauzelor unui fenomen sau a scopurilor unei activitati umane pe baza de argumente, adica prin desfasurarea unor demonstratii logice mai mult sau mai putin complexe, bazate pe rationamente logice concrete din punct de vedere formal.

Reprezinta metoda cu ajutorul careia profesorii, pe baza unei expuneri logice si argumentate a unor probleme referitoare la continutul instruirii, calauzesc gandirea celor pe care ii instruiesc catre formarea unor concluzii si generalizari utile pentru intelegerea constienta a activitatii lor.

Formele pe care le imbraca explicatia sunt multiple: descrierea, caracterizarea, definitia, naratiunea, demonstratia logica, iar fiecare dintre aceste forme de baza comporta variante .

Explicatiile date trebuie sa fie, pe cat posibil, accesibile din punct de vedere al continutului si al exprimarii, ceea ce implica o buna cunoastere a posibilitatilor varstei si ale copilului. Cel putin pentru cunostintele esentiale la varsta respectiva adultul va verifica intelegerea explicatiilor, mai exact intelegerea justa a argumentelor. Simpla repetare a unei explicatii de catre copil nu este o dovada suficienta a intelegerii. Vor trebui exploatate in special contexte practice, reale de aplicare. Imbinarea explicatiei cu observatia dirijata, cu demonstratia, cu experienta creste mult sansele de realizare a intelegerii. In ciuda dovezilor impresionante de ingeniozitate, de originalitate, de multe ori fortuita, din explicatiile copilului, adultul nu trebuie sa-i intretina infantilismul prin oferirea unor explicatii nerealiste, ci sa-l atraga spre realism si spre logic, fara sa-i descurajeze gandirea libera, imaginatia. Explicatiile fanteziste pot fi alese uneori ca amuzament constientizat tacit, sau explicit atat de adult cat si de copil sau pentru a-l sensibiliza, pentru a-i provoca o anumita atitudine, folosind ambiguitatea, posibilitatea existentei unui plan imaginat suprapus planului real.

Explicatia trebuie sa indeplineasca cateva conditii de baza:

- sa fie logica, pentru a putea fi inteleasa usor;
- sa fie concisa, pentru a nu pierde timp prea mult din cel alocat unei activitati;
- sa fie clara, adica intr-un limbaj cat mai accesibil subiectilor care se instruiesc;
- sa fie oportuna, adica sa fie folosita atunci cand este nevoie.

Observatia consta in urmarirea independenta, premeditata, intentionata, cu scop, realizata planificat si sistematic uzand, daca e nevoie, de instrumente tehnice. Ea este o metoda de cunoastere directa a realitatii, subiectul cunoscator aflandu-se in contact direct, senzorial cu realitatea de cunoscut. Observatia in educatie fizica trebuie sa fie intotdeauna dirijata de conducatorul procesului didactic. In consecinta este o observare realizata pe baza unui ghid de observare precis stabilit.

In educatie fizica se poate vorbi de observare sub forma unei observari a executiei unor colegi sau a altor subiecti (educatoarea). Aceasta observare, a executiei altor subiecti, poate fi realizata si in concursuri sau competitii sportive. Se pot observa atat aspecte pozitive cat si aspecte negative. Sesizarea aspectelor pozitive si negative subliniaza, din punctul de vedere al copiilor, participarea activa si constienta a acestora la procesul de instruire, iar din punct de vedere al educatoarei, cunoasterea subiectilor prin prisma executiei diferitelor sarcini motrice. Metoda observatiei are o semnificatie

deosebita in pregatirea copiilor deoarece le stimuleaza gandirea creatoare, imaginatia si le imbogateste, pe baza celor observate, cunostintele cu privire la posibilitatile de executie a diferitelor acte si actiuni motrice.

Demonstratia este metoda invatarii pe baza contactului copilului cu materialul intuitiv natural, contact prin care se obtine reflectarea obiectului invatarii la nivelul perceptiei si reprezentarii. A demonstra in educatie fizica inseamna a prezenta copiilor si elevilor executia concreta si corecta a actelor si actiunilor motrice care urmeaza a fi insusite.

Algoritmizarea este o metoda de instruire, folosita in educatia fizica, care presupune efectuarea unui „lant”(serii) de exercitii fizice dirijate, integrate la nivelul unei scheme de actiune didactica, ce urmareste indeplinirea sarcinii de instruire conform obiectivelor prestabilite. Cu alte cuvinte, algoritmizarea reprezinta metoda prin care insusirea si perfectionarea unei deprinderi motrice se realizeaza pe baza unei programarii a celor mai functionale exercitii intr-o succesiune bine determinata.

Specialisti din domeniu considera ca pentru invatarea si perfectionarea elementelor unei deprinderi si/sau priceperi motrice este nevoie de cinci serii de exercitii fizice:

1 – prima serie va cuprinde exercitii de pregatire fizica generala, stabilite in raport cu calitatile motrice necesare efectuarii de catre subiecti a elementelor, deprinderilor si priceperilor ce urmeaza a fi insusite;

2 – seria a doua cuprinde insusirea pozitiilor initiale, intermediare si finale ale elementelor ce compun deprinderea;

3 – cea de a treia serie include actiuni care asigura conditii pentru executarea elementelor deprinderilor si priceperilor motrice;

4 – seria a patra prevede exercitii care asigura aprecierea miscarilor in spatiu, timp si in functie de gradul de incordare musculara pretins de elementele respective;

Exersarea globala este indicata in cazul exercitiilor mai usoare, mai simple, care au la baza miscari naturale care nu solicita eforturi deosebite din partea copiilor si a elevilor. Exersarea globala prezinta avantajul ca asigura un numar mare de executii, lucru deosebit de important in pregatirea subiectilor. In cazul in care exersarea globala se foloseste la insusirea unor exercitii mai complexe se poate recurge la:

usurarea conditiilor de efectuare a exercitiilor, de exemplu folosirea unor mingi mai usoare sau coborarea fileului la volei etc;

modificarea ritmului in care se face executia, adica un ritm mai incet pentru ca elevi sa poata percepe miscarile mai bine etc;

Exersarea fragmentara este indicata in cazul exercitiilor mai complexe, oferind posibilitatea repetarii si consolidarii separate a diferitelor parti componente ale exercitiilor. Aceasta exersare este indicata in urmatoarele cazuri:

exercitiile sunt complexe, chiar daca nu au elemente grele de executat;

unele componente ale exercitiilor sunt greu de executat in exersarea lor globala:

exersarea globala nu este posibila de executat din motive psihice, adica teama de inaltime, de aparate etc.

Metode de corectare a greselilor de executie

Alte metode folosite in activitati, dar cu o pondere mai mica sunt: observarea executiei colegilor, metoda de corectare a greselilor de executie, metode de asigurare si sprijin, metoda algoritmizarii, tratarea diferentiata, modelarea.

Interventia verbala presupune atentionarea prin cuvant a executantilor asupra greselii de executie sesizata de educatoare. Se exprima in termeni adecvati, scurt si precis. Ea poate fi adresata grupei sau unora dintre copii.

Interventia prin intermediul gesturilor si semnelor. In situatia de aparitie a greselilor de executie, interventia verbala poate fi completata sau inlocuita prin mimica, gesturile sau semnele cadrului didactic.

Interventia nemijlocita asupra copilului in timpul executiei. Aceasta metoda se aplica in cazul in care unul sau mai multi copii nu reusesc executii corecte si cand celelalte metode nu dau rezultate. Atunci educatoare intervine direct trecand copilul prin miscare pas cu pas. Actiunea asupra copilului trebuie sa fie caracterizata de tact, gingasie evitandu-se bruscarile, duritatile sau atentatul la pudoare. Se aplica individual.

Liantul dintre învăţământul tradiţional şi modern – inovativ

Niţă-Dobrin Iulia
Şcoala Gimnazială “Alexandru Davila”, Piteşti

“A învăţa presupune a te elibera de o ignoranţă, de o incertitudine, de o stângăcie, de o incompetenţă, de o orbire; înseamnă să ajungi să faci mai bine, să înţelegi mai bine, să exişti mai bine”.

Olivier Reboul

Învăţământul românesc se confruntă cu probleme din ce în ce mai complexe, care necesită un nou mod de gândire, idei noi, informaţii noi şi bineînţeles, un nou mod de a învăţa. Analfabetul de mâine nu va mai fi cel care nu ştie să citească, ci cel care nu a învăţat cum să înveţe. Dacă, până nu de mult, şcoala românească promova competiţia şi individualismul, încurajând reuşita personală, acum, în contextul unui învăţământ orientat spre „modernitate”, ea şi-a schimbat strategia şi abordează ideea cooperării prin: simularea interacţiunii dintre copii; depunerea unui efort sporit în procesul de învăţare; generarea sentimentelor de acceptare şi simpatie; dezvoltarea abilităţilor de comunicare; încurajarea comportamentelor de facilitare a succesului celorlalţi; dezvoltarea gândirii critice.

Şcoala nu reprezintă doar o instituţie unde copiii şi tinerii vin să primească informaţii, ci un loc unde trebuie să înveţe toţi cei care lucrează. Până acum, profesorul era considerat principala sursă de informaţii pentru o anumită disciplină. Datorită democratizării accesului la cunoştinţe, acest rol al profesorului se reduce dramatic, el devenind un organizator, o călăuză a învăţării, oferind elevilor, în locul tradiţionalei “transmiteri de cunoştinţe”, veritabile “experienţe de învăţare”.Acest lucru se poate realiza însă, doar într-o şcoală în care toţi participă şi sunt trataţi ca fiind la fel de importanţi. Copiii se ajută unii pe alţii să înveţe, împărtăşindu-şi ideile, stau unii lângă alţii, explică ceea ce ştiu celorlalţi, discută fiecare aspect al temei pe care o au de rezolvat împreună, se învaţă unii pealţii. În societatea tradiţională, valorile promovate de şcoală erau ascultarea, disciplina, supunerea faţă de profesor.Cadrul didactic avea o poziţie privilegiată în câmpul şcolar, spre deosebire de elev, văzut drept obiect pasiv al procesului de învăţământ. Aceste coordonate se modifică însă în şcoala modernă, care pune accent pe alte valori, cum ar fi cooperarea, competiţia pozitivă şi iniţiativa proprie.Axat pe transmiterea de informaţii şi excluzând rolul elevului ca partener al procesului instructiv-educativ,învăţământul tradiţional promova o învăţare de menţinere, aşa cum o definea J.W.Botkin. Acest tip de învăţare, caracteristic unei societăţi tradiţionale, se baza pe o simplă transmitere de cunoştinţe, necesare elevilor pentru a face faţă unui sistem deviaţă cunoscut, recurent, din care inovaţia lipsea cu desăvârşire. Profesorul avea rolul de a facilita acest transfer deinformaţii, neglijând funcţia formativă a învăţării şi neacceptând intervenţii ale elevilor. De altfel, se dorea cultivarea unuispirit obedient din partea acestora din urmă, care excludea imaginaţia şi iniţiativa.În paradigma tradiţionalistă, educatorul era cel care transmitea informaţii, mereu aceleaşi, având o poziţie ce se bazape autoritate. O autoritate ce nu putea fi contestată şi care domina elevul. Profesorul avea iniţiativa şi tot el decideacantitatea de informaţii pe care trebuia să o ofere elevilor, fără a ţine cont de particularităţile acestora. Instrucţia era aceeaşipentru toţi şi aceleaşi informaţii erau solicitate tuturor elevilor. Lecţia, demersul educativ de bază, nu era altceva decât osuccesiune monotonă de secvenţe, în care elevul îşi asuma rolul pasiv de a recepta informaţii, pe care trebuia apoi să lereproducă întocmai, fără a le îmbogăţi.

Dacă învăţământul tradiţional era privit ca un proces de transmitere de informaţii, în cadrul căruia profesoriireprezentau poziţia dominantă, învăţământul modern primeşte alte trăsături. Cadrul didactic nu mai este transmiţător, cifacilitator de

cunoştinţe, folosind dialogul şi cooperarea în relaţia cu elevii. Acest profesor va şti să coordoneze procesuleducativ, astfel încât toţi elevii să atingă obiectivele stabilite şi va fi capabil, de asemenea, să-l ajute pe elev să-şi formezecapacităţi de muncă individuală şi să folosească ceea ce a dobândit.Din perspectiva pedagogiei moderne, *a preda* devine un demers educativ în cadrul căruia sunt mobilizate resurseleclasei de elevi, aceasta fiind motivată permanent să parcurgă procesul instructiv.Învăţământul modern nu caută să scoată în evidenţă rolul profesorului, ci vine în întâmpinarea cerinţelor societăţii,propunând strategii didactice potrivite pentru formarea elevilor.Școala trebuie să încurajeze formarea unuispirit critic, a unor atitudini pozitive și a studiului individual, antrenând elevii în activităţi diverse şi diversificate, pentrua-i face să renunțe la rolul pasiv.În învățământul românesc de astăzi continuă să se folosească metodele tradiționale de evaluare, ele reprezentândelementele principale și dominante ale actului evaluativ. Însă, cum aceste metode au și unele dezavantaje, a apărut nevoia dea utiliza și alte metode de evaluare. Ele sunt cunoscute sub denumirea de metode alternative.Aceste metode oferă posibilitatea elevilor de a-și valorifica mai bine competențele și crează condiții deindividualizare a învățării, determinând creșterea potențialului formativ al evaluării.Portofoliul este o metodă care a apărut recent în învățământul românesc, prin intermediul căreia sunt evaluate maimulte produse ale activității de învățare ale elevilor, pe care aceștia le creează și le selectează, însoțindu-le de reflecțiipersonale. Un instrument de evaluare complex, care este stimulativ pentru elevi.Acesta poate să cuprindă: teste de cunoştinţe; chestionare; fişe de lectură; bibliografie la alegere; eseu pe o temă laalegere; portrete ale scriitorilor; creaţii proprii(compuneri, poezii, desene; postere;etc); jurnal de lectură individual. El reprezintă ,,cartea de vizită’’ a elevului, urmărind progresul global înregistrat de acesta în ceea ce priveştecunoştinţele achiziţionate pe o unitate mare de timp cât și atitudinile acestuia.Această metodă prezintă avantajul că elevul își elaborează produsele într-un cadru relaxant, destins, nestresat.Domeniul care face obiectul de studiu al elevului este ales de el, existând astfel toate șansele să obțină performanțe în ceea ceprivește cunoașterea acelui segment.Prin prisma faptului că elevul lucrează personal la întocmirea portofoliului, acesta capătă valoare instructivă, iardatorită faptului că îi permite profesorului să aprecieze activitatea elevilor, capătă și o valoare evaluativă. Portofoliul surprindeşi evaluează elevul în complexitatea personalităţii sale.Învăţământul românesc este încă tributar unei învăţări bazate peacumulare de informaţii şi doar adaptabilitatea şi tactul pedagogic al dascălului poate interveni în calitatea actuluiinstructiv-educativ prin: activităţi angajante, interesante, diferenţierea sarcinilor în funcţie de nevoile, interesele şicapacităţile elevilor, evitarea plictiselii prin implicarea activă a imaginaţiei, bună organizare a lecţiilor şi a pauzelor.Pentru o bună integrare, profesorul trebuie să proiecteze un plan educaţional individualizat, care să fie integrat în planulcomun al clasei dar care să ţină cont de personalitatea copilului şi de nevoile specifice de învăţare ale acestuia.

Acţiunea definitorie a şcolii rămâne educaţia, considerată un proces destinat exclusiv omului şi care vizează disciplinarea şi civilizarea acestuia, din perspectiva unui ideal de personalitate umană.

Les logiciels de création d'exercices multimédia, un support précieux dans l'enseignement-apprentissage du FLE

Lozonschi Carmen - Elena,
Liceul Tehnologic “Vasile Sav” Roman

L'utilisation du multimédia en classe de FLE n'est plus depuis longtemps une nouveauté. L'introduction de l'enseignement assisté par ordinateur et la perspective actionnelle, suite logique de l'approche communicative, conduisent à faire cours autrement. Si avant l'élève était mis dans une situation de communication afin de développer ses compétences communicatives, maintenant il doit réaliser des actions. Il doit être placé dans un environnement interactif. L'interactivité entre deux sujets suppose la modification du discours de l'un des deux sujets par l'autre. L'ordinateur peut être jugé interactif dans le sens que les actions de l'utilisateur modifient le déroulement du logiciel tout comme le déroulement de l'exercice influence les actions futures de l'utilisateur.

De plus l'utilisation de TICE en classe de langue exerce une fascination étonnante sur les élèves. Un cours intégrant les TICE est de loin perçu par les élèves plus attrayant et plus intéressant qu'un cours traditionnel, utilisant uniquement le support imprimé. Mais, utiliser Internet suppose d'avoir un accès permanent au réseau et d'avoir une connexion à haut débit pour que tous les élèves puissent naviguer ou télécharger des documents ce qui n'est pas toujours le cas dans tous les établissements scolaires en Roumanie par exemple. Pour dépasser cet inconvénient ainsi que celui lié au foisonnement des liens contenus par les sites et qui sont une véritable toile d'araignée où l'élève risque de s'égarer, il vaudrait mieux proposer des activités guidées, réalisées à l'aide de certains logiciels qui mettent en cohérence l'objectif que l'on fixe, le type d'outil utilisé et la démarche à adopter. Ces exercices, construits par le professeur en fonction des élèves et des objectifs à atteindre, peuvent être mis en réseau interne dans le labo d'informatique, sur un bureau virtuel ou en ligne sur une plate-forme. Dans ce dernier cas l'élève pourra les exploiter en distanciel, en autoévaluation et le professeur aura la possibilité de voir les entrées des élèves sur le site, le résultat, la durée de la résolution des exercices ainsi que des détails sur les erreurs commises.

Afin d'illustrer nos propos nous présentons brièvement les logiciels d'évaluation *Hot Potatoes*, *Exelearning* et *Netquizpro* que nous avons utilisés dans la création des exercices pour l'apprentissage du FLE, suivis de quelques suggestions pour réussir un exercice en TICE. Quelques extraits de ces exercices permettront de rendre mieux compte des activités que nous pouvons réaliser à l'aide de ces logiciels.

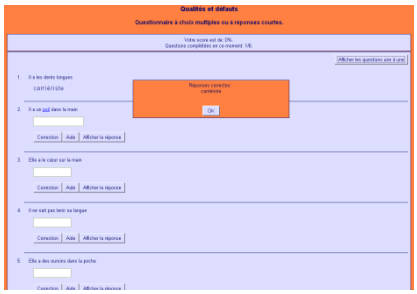
Le logiciel *Hot Potatoes*, téléchargeable à l'adresse : http://hotpot.uvic.ca/, est constitué de six modules. *JQuiz* est un outil pour créer des questionnaires à choix multiples ou un questionnaire où l'élève doit taper la réponse. *JMix* permet la réalisation d'un exercice où l'élève doit remettre en ordre des segments de phrase. *JCross* peut être utilisé pour créer des mots croisés, *JMatch* pour des exercices de mise en correspondance (par exemple : deux parties d'une phrase ou une image et un texte) et *JCloze* pour créer des exercices à trous, appelés aussi tests de closure ou textes lacunaires.

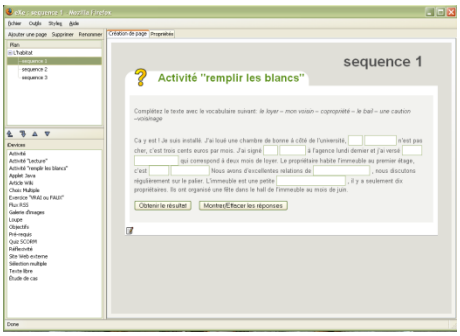
Le programme *Masher* comporte deux fonctions de base : permet la création d'unités complètes d'exercice faites avec *Hot Potatoes* ou la mise en ligne des fichiers non conçus avec *Hot Potatoes* sur le serveur hotpotatoes.net (documents PDF, documents Word, images, etc.).

Le logiciel *Hot Potatoes* n’est pas entièrement gratuit. Au moment de l’installation, pour des usages éducatifs, il faut s’enregistrer et demander une clé qui permet son utilisation presque intégrale. Sous la version gratuite on ne peut enchaîner que seulement trois types d’exercices réalisés ou non avec HP.

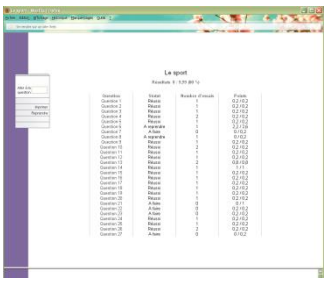
Au contraire de HP, le logiciel *Exelearning* (http://exelearning.org/) est gratuit intégralement et permet la réalisation d’une palette plus large et plus complexe d’activités. Il est approprié pour créer des parcours d’apprentissage ou d’évaluation (présentation des objectifs, leçon, questionnaires d’évaluation) ou bien des missions virtuelles. Il est plus flexible, il existe la possibilité de déplacer les outils et d’en créer de nouveaux, l’interface est assez jolie, mais il est peu ludique.

A la différence de *Hot Potatoes* ou *Netquiz*, ses possibilités pour créer des exercices sont limitées : des activités lecture, activités « remplir les blancs », des choix multiples et des exercices « vrai ou faux » dont les questions peuvent être accompagnées d’un conseil et d’un feedback.

Le troisième logiciel dont il est question ici, *Netquizpro* (http://rea.ccdmd.qc.ca/ri/netquizpro/#tel), gratuit lui aussi, englobe des outils que l’on retrouve dans les deux autres logiciels mais aussi des outils différents. Il est possible de construire onze type d’exercices : associations (image – nom) (conformément au *HP JMatch*), choix multiples (cf *HP Jquiz*), damier, développement, dictée, mise en ordre (cf *HP JMix*), réponse brève, réponses multiples (cf *HP JQuiz* multi-sélections), texte lacunaire (cf *HP JCloze*), vrai ou faux, zones à identifier sur une image.

Ce logiciel, par l’onglet « Type de question », permet de personnaliser chaque question grâce à des paramètres tels que: nombre et type de choix de réponses, niveau d’apprentissage, pondération particulière etc, informations invisibles aux élèves, mais très utiles pour le professeur. Bien que *Netquizpro* permette la réalisation des parcours d’exercices très variés, il est assez encombrant pour l’élève parce que le contenu n’est pas visible complètement sur l’écran, l’élève étant constamment obligé de tirer en dessous la barre pour avoir tout le contenu sous les yeux.

Tous ces logiciels présentés ci-dessus permettent d’éditer en format SCORM, absolument nécessaire pour une installation sur une plate-forme d’apprentissage.

Avant de passer à la création des exercices en ligne, il faut toujours penser qu’au centre du dispositif se trouve l’élève, qu’il ne doit pas rencontrer des difficultés techniques pendant son travail sur l’ordinateur, de sorte qu’il se détourne de son travail. Pour cela il faut bien connaître les possibilités offertes par le logiciel, les formats admis (formats audio, vidéo, images) et surtout il faut pré-tester les exercices. Il faut aussi prévoir des séquences de travail courtes pour ne pas engendrer de l’ennui ou des sentiments d’échec. Il est préférable de faire plusieurs exercices courts (pas plus de cinq ou six questions)

qu'un long. De cette manière, on crée toutes les prémices pour que l'élève ait toutes les chances de réussir son exercice et en cas d'erreur qu'il comprenne vite ce qui ne va pas.

L'exploitation des exercices en ligne que ce soit en présentiel ou en complément du cours (distanciel) de façon autonome (synchrone ou asynchrone) a des avantages et des inconvénients.

Il y a un gain du point de vue du nombre d'interactions, tous les élèves étant actifs sur leur ordinateur. L'ordinateur rend l'apprentissage et l'évaluation vivants, il répond aux commandes de l'élève, il lui donne un score mais il n'émet pas de critiques. Les exercices en ligne sont autocorrectifs en grande partie, par conséquent l'élève peut travailler seul et refaire les exercices autant de fois qu'il le désire. Il n'a plus le sentiment d'être jugé, évalué en termes de performances. On constate ainsi le rôle désinhibant de l'ordinateur contrairement au tableau noir ou à la page blanche qui bloquent en général l'élève. Celui-ci devenu plus confiant, éprouve du plaisir à vérifier ses compétences de compréhension mais aussi des compétences lexicales, grammaticales et interculturelles. Le processus d'évaluation devenant actif, il fait l'élève réfléchir sur la langue bien plus qu'une copie corrigée en rouge.

Les ressources authentiques, vidéo, son, textes écrits, utilisées dans les exercices, peuvent être toujours renouvelées ce qui favorise une approche culturelle actuelle. De ce fait le contact avec les réalités sociales de la langue est encore un facteur motivant dans l'apprentissage.

Enfin il ne faut pas oublier de mentionner au chapitre « atouts » le caractère ludique et l'interface esthétique et amicale de l'ordinateur en tant qu' « exerciseur » en ligne.

Parmi les désavantages de l'utilisation de l'ordinateur en classe de langue nous rappellerions la perte en qualité, en flexibilité parce que l'on évalue en principal des items objectifs. Il y a ensuite le phénomène de la fatigue ou de l'ennui qui peuvent détourner l'élève de l'accomplissement de la tâche.

L'ordinateur en classe de langue rend l'élève autonome, acteur de la connaissance. Il travaille à son propre rythme, avec méthode et rigueur. Il devient plus ordonné et capable de synthétiser rapidement les informations et de rendre les solutions dans un temps court. Le rôle du professeur dans une telle démarche change, il ne détient plus le rôle central comme dans la classe traditionnelle, il détermine la tâche à accomplir, peut intervenir durant l'activité pour offrir des indices, si nécessaire et à la fin constate les progrès de l'élève.

Nous finirons en soulignant que si l'ordinateur peut aider le professeur à dépasser ses possibilités, à mettre à profit son intelligence créative afin d'accroître l'intérêt de ses élèves pour l'étude des langues, il ne pourra jamais le remplacer totalement dans la classe.

Bibliographie :

BÉRARD, Evelyne (2010) : « Quand l'enseignant est conduit à changer de rôle… », in *Le français dans le monde*, no. 369

BERCHAUD, Marie (2009) : « Améliorer les apprentissages », in *Le français dans le monde*, no. 365

WHY TEACHING LITERATURE IN PRIMARY AND SECONDARY SCHOOL?

Prof. MUSAT SIMONA-MARILENA
LIC.TEORETIC TRAIAN LALESCU ,ORSOVA

The teaching of English as a foreign language in primary schools is gaining popularity throughout the world. Many countries are also using English in the upper grades as a vehicular language for al I or part of the general curriculum. Is it therefore important to identify the types of materials that best prepare pupils for academic work in L2. The traditional structurally-based texts and the newer integrated, communicative courses might not be sufficient for the demands of the academic classes. On the other hand, a syllabus that is based, or draws healthy on authentic children's stories, provides a motivating medium of language learning while fostering the development of the thinking skills are the needed for L2 academic literacy. Literature can also act as a powerful change agent by developing pupils intercultural awareness while at the same time nurturing empathy, a tolerance for diversity, and emotional intelligence. This is an important consideration at a time when our world is becoming smaller, yet increasingly hostile.

Classroom experience can have a profound effect on learners views of themselves, their place in the world and their role as global citizens. Instructional materials and methods play an important role in shaping that experience. Since language teaching is not bound by specific, fixed content, language teachers can select materials that cultivate the skills and the attitudes citizenship, and good literature is one of the best options. The sustained human interest-in a story is evident in the epics, myths, legends and folk tales " that have preserved human heritage , sparked the imagination of the young and old and entertained and thrilled humankind for thousands of years. Throughout human history, stories and parables have also been used to transmit the values and mores society (Reardon, 1997) and stories are valuable tools we can use to transmit the culture of peace in the language classroom.

Socially Responsible Language Teaching (SRLT) is based of peace education pedagogy, which respects and is sensitive to learners culture, personalities and life situation. It involves learners in shaping the lessons by allowing them to explore what is of interest of concern to them in the stories. It is not a subversive means to impose new values or beliefs on the learners, and it is never coercive or sensationalist. Rather it aims at raising learners awareness of issues that are of global concern a while helping them develop the skills they need to examine the issues and make decisions about them. Most importantly, its main focus is always language teaching.

Good literature is an excellent medium of language learning, as it is full of examples of real-life language in different situations. Thus is avails vocabulary, language structures and registers second language learners might not have otherwise encountered and assists them in their own communication efforts. For example, Butterworth s (1989) delightful story, One Snowy Night provides the following useful models in meaningful, easy to understand contexts: *Could you face the other way/Can I come in, too? / Well, if you promise to behave…/ I'm sorry to burst in like this….*

Meek (1995) has aptly pointed out that " Stories teach children the verb tenses of the past and the future when they are intensely preoccupied with the present .Good example of this is Viorst's, Alexander, no's Not (Do you hear me? I mean it!) Going to move.

DISLEXO - DISGRAFIA – DIFICULTATE DE ÎNVĂȚARE MANIFESTATĂ LA NIVELUL LIMBAJULUI SCRIS

Prof. Itinerant ACHILĂRIȚEI MARIA
ȘCOALA PROFESIONALĂ SPECIALĂ „ SFÂNTUL. STELIAN” BOTOȘANI

Limbajul scris se deosebește de limbajul oral, deoarece se caracterizează prin precizie, rigoare și complexitate. *Limbajul oral* dispune de mecanisme expresive auxiliare, care ajută la completarea lacunelor informaționale, iar *limbajul scris* are caracter continuu, organizat și reflectă demersul rațional al gândirii. Problemele care apar la limbajul scris sunt situate la nivelul decodării textului – *dislexia* și al codificării lui – *disgrafia.* Toate aceste dificultăți au influență asupra dezvoltării psihice a elevului și se reflectă în performanțele școlare. Potrivit *Asociației Europene de Dislexie* „dislexia reprezintă o diferență de origine neurologică în achiziția și utilizarea abilităților de citire, scriere și ortografie” (Roșan, 2015, p. 251). Iar Alois Gherguț (2016) afirmă că „dislexia este frecvent descrisă ca o dificultate de comunicare, manifestându-se mai ales în comunicarea orală și în procesarea limbajului scris” (Gherguț, 2016, p. 102). Autorii mai sus menționați, precizează că dislexia este independentă de inteligență, afectează peste 10% din populație, este de durată, dar nu lezează toate abilitățile de învățare. Dislexicii în opinia lui Verza, (2003) „ajung să stăpânească scris - cititul după eforturi mai intense și mai îndelungate, menținându-se unele caracteristici ale disgrafiei pe tot parcursul școlarizării, dacă nu se intervine cu metode logopedice adecvate corectării lor și, totodată, dacă nu se insistă asupra formării unei motivații corespunzătoare pentru învățare” (Verza, 2003, p. 230). Specialiștii (Verza, Păunescu etc.), care studiază disgrafia și dislalia precizează că, la baza acestora, stau factori intrinseci individuali și factori de mediu, acceptând caracterul multifactorial, deoarece nu se cunosc cu exactitate cauzele și abordează acești termeni împreună formând sintagma *dislexo - disgrafie*. Comportamentele specifice *dislexiei* sunt: citire lentă raportată la colegii de aceeași vârstă și pe silabe sau pe litere, dificultăți de citire a cuvintelor mai lungi, adăugarea sau omiterea unor litere sau silabe care nu există pe text, accent incorect, probleme de orientare în pagină. În *disgrafie* comportamentele specifice sunt: scrierea lentă în raport cu școlarii de aceeași vârstă, dificultăți de a transforma fonemul în grafem, orientarea dificilă în pagină, scrierea inegală a grafemelor, scrisul în oglindă etc. Un elev dislexic va manifesta și disgrafie, dar și invers.

În literatura de specialitate sunt propuse diverse metode și strategii de ameliorare a simtomelor specifice dislexo - disgrafiei. O detaliere a acestor metode au fost prezentate de Doina Maria Schipor, (2017) în suportul de curs *Psihopedagogia copiilor cu dificultăți de învățare și tulburări de comportament* după cum urmează: *Metoda Sindeclar* – autoarea A. J. Ayres consideră performanțele scăzute ale copiilor sunt datorate afectării funcțiilor perceptive și propune un set de 19 subprobe verbale și nonverbale pentru evaluarea funcțiilor instrumentale. După evaluarea elevilor, se realizează un program de intervenție pentru dezvoltarea funcțiilor afectate. La școlarii cu dislexo - disgrafie apar probleme la nivelul integrării senzoriale. În lucru cu acești elevi se utilizează jocuri stimulative pentru tipul disfuncției și se respectă preferințele copilului. *Metoda Delcato* – este o abordare kinestezică, se pleacă de la ideea de a recupera achizițiile motrice pierdute, care sunt strâns legate de achizițiile scris - cititului. *Metoda Meixner* - în cadrul acesteia se utilizează metoda *fonetică – analitico – sintetică* dar și metode logopedice. *Tehnica lecturii predictive* - se urmărește antrenarea vitezei de citise. Repetiția ajută la dezvoltarea fluenței lecturii și a înțelegerii textului. Verza, (2003) prezintă aceste metode grupate pe două categorii după cum urmează: din prima categorie fac parte: *metodele și procedeele cu caracter general* – pregătesc copilul pentru aplicarea metodelor specific logopedice. Se pot face: exerciții pentru dezvoltarea musculaturii degetelor și a mâinii, dezvoltarea auzului fonematic; iar a doua categorie cuprinde *metodele și procedeele cu caracter specific logopedic*

- în această etapă se corectează dislexo - disgrafia, se urmărește concentrarea atenției copilului asupra procesului de analiză și sinteză, conștientizarea erorilor dislexo - disgrafiei, sesizarea legăturii dintre fonem - grafem și invers, dezvoltarea abilităților de a citi și scrie. Se pune accent pe intervenția timpurie, rezultatele fiind mai vizibile și copilul progresează în ritmul său dar mai rapid. Importantă este relația specialist – copil.

BIBLIOGRAFIE:

Gherguț, A., (2016), *Educația incluzivă și pedagogia diversității,* Editura Polirom, Iași;

Roșan,A.,(2015), *Psihopedagogie specială / Modele de evaluare și intervenție,* Editura Polirom, Iași;

Schipor, M.D., (2017), *Psihopedagogia copiilor cu dificultăți de învățare și tulburări de comportament - suport de curs,* Universitatea ,,Ștefan cel Mare” din Suceava, Facultatea de Științe ale Educației;

Verza, E., (2003). *Tratat de logopedie* vol I., Editura Fundației Humanitas, București.

Jocul didactic

Prof. înv. primar PĂUN VERONICA ANGELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ JIJILA, JUD TULCEA

Termenul "didactic" asociat jocului accentuează componența instructivă a activității și evidențiază că acesta este organizat în vederea obținerii unor finalități de natura informativă și formativă specifice procesului de învățământ.

Jocul didactic prezintă ca nota definitorie îmbinarea armonioasă a elementului instructiv cu elementul distractiv, asigurând o unitate deplină între sarcina didactică și acțiunea de joc. Această îmbinare a elementului instructiv-educativ cu cel distractiv face ca, pe parcursul desfășurării sale, copiii să trăiască stări afective complexe care declanșează, stimulează, intensifică participarea la activitate, cresc eficiența acesteia și contribuie la dezvoltarea diferitelor componente ale personalității celor antrenati în joc.

Jocul didactic, încadrându-se în categoria jocurilor cu reguli, este definit prin obligativitatea respectării regulilor care precizează caile ce trebuie urmate de copii în desfășurarea acțiunii ludice.

Jocurile didactice pot contribui la realizarea unor obiective educaționale variate și complexe. Acestea pot viza dezvoltarea fizică a copilului în cazul jocurilor motrice, sportive, sau dezvoltarea unor subsisteme ale vieții psihice (procesele psihice senzoriale, intelectuale, volitive, trăsături de personalitate, s.a.). De asemenea jocurile didactice pot contribui la rezolvarea unor sarcini specifice educației morale, estetice.

Prin jocul didactic se precizează, se consolidează, se sintetizează, se evoluează și se îmbogățesc cunoștințele copiilor, acestea sunt valorificate în contexte noi, inedite.

Spre deosebire de alte tipuri de jocuri, jocul didactic are o structura aparte. Elementele componente ale acestuia sunt: scopul jocului, conținutul jocului, sarcina didactica, regulile jocului
elementele de joc.

Scopul jocului - reprezintă o finalitate generală spre care tinde jocul respectiv și se formulează pe baza obiectivelor de referință din programa activităților instructiv-educative. Scopurile jocului didactic pot fi diverse: consolidarea unor cunoștințe teoretice sau deprinderi, dezvoltarea capacității de exprimare, de orientare în spațiu și timp, de discriminare a formelor, mărimilor, culorilor, de relaționare cu cei din jur, formarea unor trăsături morale, etc.

Conținutul jocului - include totalitatea cunostințelor, priceperilor și deprinderilor cu care copiii operează în joc. Acestea au fost însușite în activitățile anterioare. Conținutul jocului trebuie să fie bine dozat, în funcție de particularitățile de vârsta ale
copiilor, să fie accesibil și atractiv.

Sarcina didactică indică ce anume trebuie să realizeze efectiv copiii pe parcursul jocului pentru a realiza scopul propus. Se recomandă ca sarcina didactică să fie formulată sub forma unui obiectiv operațional, ajutându-l pe copil să conștientizeze ce anume operații trebuie să efectueze.

Regulile jocului concretizează sarcina didactică și realizează legătura dintre aceasta și acțiunea jocului.

Elementele de joc - includ căile, mijloacele folosite pentru a da o colorătura plăcută, atractivă, distractivă activității desfășurate.

Bibliografie:

1. Bache H., Mateias A., Popescu E., Serban F. - "Pedagogie prescolara.Manual pentru scolile normale", Edit. Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1994

2. Lupu C., Savulescu D. - "Metodica predarii matematicii. Manual pentru clasa a XI-a. Licee Pedagogice", Editura Paralela45, Bucuresti 2000

DE CE METODE INTERACTIVE?

Şcoala Gimnazială Jijila, jud. Tulcea
Prof. pt. înv. primar Darie Simona

Pentru atingerea finalităţilor educaţiei, modernizarea metodelor didactice la specificul demersului educativ reprezintă o importantă sarcină a cadrului didactic. Este stimulată învăţarea şi dezvoltarea personală, favorizând schimbul de idei, de experienţe şi cunoştinţe, asigură o participare activă cu rezultate evidente. Contribuie la îmbunătăţirea calităţii procesului instructiv-educativ, are caracter activ-participativ, o reală valoare activ-formativă asupra personalităţii elevilor. Pentru o utilizare eficientă a metodelor interactive, în practica didactică este necesară cunoaşterea teoretică, o minimă experienţă în utilizarea acestora şi integrarea corespunzătoare în proiectul didactic, în interrrelaţie cu metodele tradiţionale. Acest mod de predare transformă elevul într-un actor, participant activ în procesul învăţării, pregătit să-şi însuşească cunoştinţe prin efort propriu, o angajare optimă a gândirii, mobilizându-l în raport cu sarcinile de învăţare date. Se identifică cu situaţia de învăţare în care este antrenat, fiind parte activă a propriei transfomări şi formări, generată de cunoaştere. Practica didactică bazată pe metode inreactive presupune:

interacţiuni verbale şi socio-afective nemijlocite între elevi, graţie cărora se dezvoltă competenţe intectuale şi sociale transferabile în diferite contexte formale sau informale;
atitudine deschisă, activă bazată pe iniţiativa personală;
o învăţare în colaborare cu ceilalţi colegi;
angajarea intensă a elevilor în realizarea sarcinilor;
resposabilitaeea colectivă şi individuală;
valorizarea schimburilor intelectuale şi verbale, mizând pe o logică a învăţării care ţine cont de opiniile elevilor.

Demersurile didactice de acest tip conduc spre un progres cognitiv centrat pe descoperirea celuilalt, a unei participări active şi inteactive, la reflecţie comună în cadrul comunităţii educaţionale din care face parte. Specific metodelor interactive este faptul că ele promovează interacţiunea dintre minţile participanţilor, dintre personalităţile lor, ducând la o învăţare mai activă şi cu rezulate evidente. Metodele active au următoarele avantaje: creează deprideri, facilitează învăţarea în ritm propriu, stimulează cooperarea, nu competiţia, sunt atractive, pot fi abordate din punctul de vedere al diferitelor stiluri de învăţare. Un învăţător care foloseşte metodele inteactive ar trebui să fie:

un sfătuitor – care îşi ajută elevii în rezolvarea problemelor, îi motivează să îşi prezinte propriul punct de vedere;
un animator – care iniţiază metode şi le explică elevilor, pregăteşte materialele didactice şi prezintă scopurile învăţării;
un observator şi un acultător – care observă elevii în timpul activităţii şi îi poate aprecia corect;
un paticipant la învăţare – care nu are impresia că este perfect şi învaţă toată viaţa;
un partener – care poate modifica „scenariul” lecţiei, dacă clasa o cere.
De aceea învăţătorul şi elevul sunt resposabili de rezultatele muncii în comun.

Metode tradiționale versus metode inovative în învățământul românesc

Cornea Maria
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Rm. Vâlcea

Motto: „ Copiii trebuie învățați cum să gândească, nu ce să gândească”!
Margaret Mead

Tehnicile de instruire, educație și evaluare ale elevilor se desfățoară având în vedere niște finalități care vor fi puse ăn practică prin diverse metode și procedee, apelând la o serie de mijloace tehnice de realizare pentru atingerea obiectivelor propuse.

Metodele didactice propuse sunt tradiționale și moderne.

Etimologic cuvântul metodă provine din cuvântul grecesc „methodos”, care înseamnă „drum spre”.

Clasificare:

Metodele tradiționale- expunera didactică, demonstrație, lucrul cu manualul, exercițiul.

Metodele moderne- algoritmizarea, problematizarea, instruirea programată, studiul de caz, metode de simulare, invățământ prin descoperire(jocuri, simulatoare).

Metodele folosite în învățământ sunt mijloace de acționare cu ajutorul cărora elevii dobândesc deprinderi, priceperi și atitudini pe care le vor folosi și le vor înlesni calea către formarea lor profesională.

Particularitățile psihoindividuale ale elevilor, modalitățile de abordare sunt diferite, de aceea , metodele folosite impun utilizareaunor tehnici adaptate fiecărui individ în parte.

Metodele tradiționale expozitive sau frontale ,par a fi învechite și în neconformitate cu noile principii ale elevilor. Dar ele, pot avea o deosebită însemnătate, dând valoare instruirii, în condițiile în care ne dorim să păstrăm și să transmitem materialulinformațional raportatla unitatea de timp.

Metodele actuale sunt orientate către implicarea elevilor în procesul propriei formări și pentru stimularea creativității acestora.

Metodele de predare- învățare trebuie să fie adaptate fiecărui grup sau individ, în funcție de direcția de angajare ale acestora.

Amplificarea metodelor formative vor ține seama de evoluția elevilor în procesele de formare și dezvoltare ale acestora.

Metodele actuale inovative de învățare încurajează copiii să se sprijine reciproc în procesul de învățare.

Argumente:

Metodele tradiționale

- pun accent pe însușirea conținutului, vizând latura informativă a educației.
- sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii;
- sunt orientate, în principal, către produsul final, evaluarea fiind o reproducere a cunoștințelor;
- au caracter formal și stimulează competiția.

Metodele didactice moderne

- acordă prioritate dezvoltării personalității elevilor, vizând latura formativă a educației;
- sunt centrate pe nevoile elevului;
- sunt centrate pe acțiuni, pe învățare prin descoperire;
- sunt flexibile, încurajează învățarea prin cooperare și capacitatea de evaluare la elevi, evaluarea fiind formativă.

Elevii sunt încurajați să-și exprime opiniile, preferințele, opțiunile, în raport cu conținuturile propuse spre învățare. Nu ne dorim ca elevii să memoreze informații și conținuturi propuse către memorare , ci să participe activ și conștient la propriul proces instructiv- educativ.

„ A învăța să înveți” și „ A învăța să devii”, ne dorim să fie sloganurile tinerilor aflați în pregătire pentru viață.

Metodele participativ- active permit elevilor să se implice în actul didactic și în formare, de a emite opinii și aprecieri asupra conținuturilor studiate și de a avea opinii diferite.

Gândirea critică nu înseamnă a critica convingerea celuilalt și a-l împiedica să-și expună propriul argument ci a deține opțiuni bazate pe cunoștințe valoroase, utile, raționale și a propune soluții eficiente pentru progres.

Metodele inovative determină determină elevii să practice o învățare activă și logică, putând fi inegrate cu succes în orice strategie de evaluare.

Punctele slabe ale acestor metode ar fi:

-consumul mare de timp;

- efort intelectual intens din partea elevilor;
- neimplicarea unora dintre elevi;
- marginalizarea sau autoizolarea unora dintre elevi;
- aparenta dezordine.

Punctele forte:

- metodă eficientă de evaluare și de învățare;
- nu implică sancționarea prin notă a elevilor;
- permite realizarea unui feedback operativ;
- dezvoltă capacitatea argumentativă, competențele de relaționare și de comunicare.

Indiferent de metodă, relația profesor- elev este democratică, bazată pe respect și colaborare, iar disciplina derivă din modul ded organizare al lecției.

MODALITĂȚI DE UTILIZARE A RESURSE EDUCAȚIONALE DESCHISE ÎN PROCESUL DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE

prof. Clicinschi Camelia-
Școala Gimn.,,Iancu Munteanu,,Tătărășeni-Botoșani

Multitudinea schimbărilor şi intensitatea cu care au loc acestea în lume, reprezintă o provocare pentru toţi actorii sistemului educaţional. Toate aceste realităţi solicită o redimensionare a procesului şi a resurselor educaţionale, dar şi a finalităţilor. Sistemele de formare trebuie să contribuie la satisfacerea necesităţii din ce în ce mai stringente de actualizare continuă a cunoştinţelor şi a competenţelor în condiţiile unei pieţe internaţionale a forţei de muncă din ce în ce mai extinse.

În învățământul actual, nu este suficient ca elevilor să li se prezinte o informație pentru ca ei să învețe, ci să o poată folosi în diferite tipuri de probleme pe care viața îi obligă să le rezolve. Cerința de maximă importanță pentru întreg corpul didactic, o constituie ridicarea calitativă a întregului proces instructiv-educativ, în vederea obținerii unei noi calități a învățământului. Principala schimbare care a adus-o cercetarea pedagogică practicii didactice, o constituie găsirea unor procedeee de concepere a activităților de instruire, astfel încâ mecanismele de învățare să fie dirijate în direcția obținerii performanței școlare scontate. În acest context, se înscrie şi utilizarea pe larg, inclusiv în sistemul educaţional, a tehnologiilor şi a resurselor informaţionale, dar şi facilitarea, prin intermediul acestora, a accesului şi a schimbului de informaţii. Resursele electronice, conţinuturile on-line şi spaţiile educaţionale virtuale oferă cele mai noi, cele mai diverse informaţii şi oportunităţi de educaţie continuă. În ultimii ani, aspectele ce se referă nemijlocit la datele deschise/ resursele educaţionale deschise sunt abordate pe larg de comunitatea educaţională internaţională.

Resursele educaționale deschise sunt mijloace de învățare adaptate la nevoile specifice ale procesului instructiv-educativ, disponibile gratuit. Acestea pot fi folosite, adaptate și redistribuite liber, fără constrângeri sau cu foarte puține restricții – legate de drepturile de autor. Din această categorie fac parte diferite tipuri de materiale de învățare, suporturi de curs, proiecte, experimente și demonstrații, dar și programe școlare, ghiduri pentru profesori sau alte materiale educaționale (proiecte de lecții, probe de evluare, articole, prezentări ce acoperă atât sfera curriculară, cât și cea extracurriculară) etc.

Cadrele didactice pot propune materiale educaționale proprii, în format electronic, cu respectarea legislației în vigoare privind proprietatea intelectuală/dreptul de autor.

Resursele digitale, fie că vorbim de un fragment de text, fie de un videoclip, au rol de resursă educațională, individual sau pot fi combinate, realizând prin agregare un context extins.

Când mai multe resurse digitale sunt puse împreună într-un context care oferă un sens și o unitate, vorbim despre o agregare, dar care privită în unitatea sa, tot o resursă digitală constituie, ce poate fi considerată și descrisă unitar.

De exemplu, dacă conținutului unui text folosit pentru predarea unei unități de învățare, reprezintă un simplu text. ilustrarea lui implică alăturarea la acesta a unei imagini și astfel, cele două sunt agregate pentru a forma o altă resursă mai bogată și cu mai mult înțeles pentru cei care o vor consulta. Bineînțeles, putem adăuga multe alte resurse, care la final, se vor constitui în unitatea lor ca o resursă digitală, care în cazul educației, dacă îi este atașată și o licență deschisă, devine o Resursă Educațională Deschisă.

De exemplu, dacă utilizăm o lectură adecvată textului ,,Piatra pițigoiului,, despre plecarea păsărilor călătoare , aceasta având rol de RED, putem asocia diferite imagini illustrative a textului și obținem astfel un alt RED extins, prin agregare.

Utilizarea RED-urilor aduce benefici atât profesorului, cât și elevilor. Profesorul reprezintă creatorul unui RED, deci este sursa.

Beneficiile sunt și de partea elevilor, deoarece prin utilizarea RED-urilor, obțin:

• calitate sporită și flexibilitate în utilizarea resurselor educaționale;

• aplicarea cunoștințelor într-un context mai larg;

• libertatea de acces și oportunități sporite pentru învățare;

• dezvoltarea autocontrolului;

• îmbunătățirea abilităților digitale;

• înțelegerea reciprocă;

• dezvoltarea încrederii de sine;

Resursele educaţionale deschise oferă un număr însemnat de conţinuturi cu liber acces, de înaltă calitate, în baza cărora se pot elabora noi generaţii de modele educaţionale, care, conform unor cercetări ştiinţifice recente, pot fi extrem de eficiente din perspectiva costurilor şi a calităţii învăţării

În activitatea didactică, mai ales acum în condițiile de predare online, este impetuos necesar să folosim diverse baze de date cu resurse educaționale deschise. Identificarea resursei și adaptarea ei prin coroborare cu alte resurse, impune oarece competențe digitale și de comunicare într-o limbă străină, din partea cadrului didactic și nu numai. Uneori suntem depășiți de situație și căutăm soluții accesibile si pliabile. Cu aceeași situație se confruntă și elevii- fie lipsa dispozitivului sau a conectării la o retea de Internet.

Platforme și aplicații pentru activități de învățare la distanță (pentru profesori și elevii lor)

Platforma Wordwall- cel mai simplu mod de a crea propriile resurse de predare. Wordwall poate fi utilizat pentru a crea activități atât interactive, cât și imprimabile. Cele mai multe dintre șabloanele sunt disponibile atât în versiunea interactivă, cât și imprimabilă.Cele interactive sunt redate pe orice dispozitiv activat pentru web, precum computer, tabletă, telefon sau tablă interactivă. Pot fi redate individual de către elevi sau coordonate de profesori, iar elevii ajung pe rând în fața clasei. Cele imprimabile pot fi imprimate direct sau descărcate ca fișier PDF. Ele pot însoți activitățile interactive sau cele independente. Se pot crea activități personalizate pentru clasa, chestionare, potriviri, jocuri de cuvinte și multe altele Șabloanele interactivele pot fi prezentate în diferite teme. Fiecare temă schimbă aspectul cu diferite grafice, fonturi și sunete. Se găsesc, de asemenea, opțiuni suplimentare pentru a seta un cronometru sau pentru a schimba jocul.

Kahoot! este o platformă gratuită de învățare bazată pe joc și tehnologie educațională. Lansat în august 2013 în Norvegia, Kahoot! este acum folosită de peste 50 milioane de oameni din 180 de țări. A fost proiectat pentru a fi accesibil la clasă și alte medii de învățământ din întreaga lume. Jocurile de învățare Kahoot! Pot fi create de oricine, pe orice subiect și pentru elevi de toate vârstele. A câștigat rapid popularitate datorită faptului că se poate accesa folosind orice dispozitiv, calculator sau laptop care dispune de un browser web.

Aplicația online Zoom este modalitatea prin care poți efectua conferințe video, poți trimite mesaje, expedia fișiere și poți participa, în grup, la diferite lecții în format digital. Platforma este larg folosită pentru predarea online.

DigitalEdu – resurse educaționale digitale — O bază de date cu resursele educaționale deschise în format digital create de cadre didactice, organizate pe discipline și ani de studiu. Conține linkuri la teste, fișe de lucru, jocuri didactice, filme și simulări. (01.09.2020)

eTwinning — Platforma europeană eTwinning, susținută de Comisia Europeană. Prin eTwinning, cadrele didactice pot proiecta și desfășura proiecte educaționale în parteneriat, între mai multe clase din școli europene. Pot fi proiecte pe discipline de studiu sau transdisciplinare. Înscrierea unui proiect se face din Desktopul eTwinning, prin accesarea platformei din contul personal (nume de utilizator și parola). Idei și resurse pentru proiecte: etwinning.ro/idei-si-resurse-pentru-proiecte/. O scurtă prezentare a eTwinning: eTw_prezentare_proiecte.pptx. (05.05.2020)

WAND.education — Permite crearea de la zero a lecțiilor (are nenumărate modele și șabloane de lecții) sau preluarea unor lecții create de alți profesori. Simplu de folosit în crearea de conținut educațional interactiv. Lecția și/ sau testul se pot transmite instantaneu elevilor; aceștia le pot vizualiza pe orice tip de platformă, desktop sau mobilă: iOS, Android, Mac OS, Widnows, Chromebook. Are funcții de notare, evaluare și urmărire a parcursului școlar al elevilor. Conține și un curs de formare a profesorilor, acreditat și în derulare la CCD Bacău. Sunt peste 5.000 de profesori români care îl folosesc gratuit astăzi. (05.05.2020)

MyKoolio — Platforma conține peste 630 de lecții interactive, sub forma unor jocuri educaționale interactive, precum și 7500 de exerciții de matematică și limba română destinate elevilor din clasele I-VIII. Conținutul educațional a fost conceput și validat de profesori. Este structurată în conformitate cu programa școlară în vigoare. Profesorul și/sau părintele au acces la rapoarte pentru a vedea cum sunt îndeplinite sarcinile de către elevi.

Cadrele didactice pot utiliza gratuit platforma MyKoolio, pe durata suspendării cursurilor. Însă rezolvarea de teme de către elevi pe platforma MyKoolio presupune un abonament plătit. (2.05.2020)

123edu — Este o platformă cu exerciții de matematică, limba română și cultură generală. Se adresează elevilor din ciclul primar (P-4) și părinților lor. (4.05.2020)

Resursele educaționale deschise provoacă o schimbare majoră în educație. Cu ajutorul acestui tip de resurse trecem la un sistem de învățare în care vârsta, locul de pe glob și posibilitățile financiare nu mai sunt relevante pentru a avea acces la materiale educaționale, fie ele cursuri, manuale, exerciții, teste sau jocuri educative. Mai mult, avem acces la mai mulți profesori, la mai multe forme de învățământ și putem contribui efectiv la perfecționarea resurselor de învățare datorită modului liber în care sunt licențiate resursele educaționale. Și asta nu doar exclusiv în mediul digital sau neapărat având acces la Internet.

Bibliografie:

https://www.apti.ro/resurse-educationale-deschise-foarte-pe-scurt;
http://prodidactica.md/wp-content/uploads/2017/12/Ghid_RED;
http://www.acces-deschis.ro/oer

Metodele tradiționale și moderne utilizate în procesul de predare-învățare

Prof. înv.primar Robaciu Neli Ștefania
Școala Gimnazială Nr.1 Videle

Activitatea instructiv-educativă se desfăşoară în baza unor finalităţi, este pusă în practică prin intermediul unui sistem de metode şi procedee, apelează la o serie de mijloace tehnice de realizare, iar rezultatele sunt verificate şi evaluate prin strategii specifice. Curriculum-ul şcolar integrează toate aceste componente, dintre care o poziţie centrală revine metodelor care fac posibilă atingerea finalităţilor educaţionale.

În contextul necesității optimizării instruirii, strategiile didactice interactive reprezintă ”intrumentele” ce pot fi valorificate de către profesor pentru a asigura eficiența procesului de învățământ, strategii elaborate să fie centrate pe învățare și, respectiv, pe cel care învață.

Strategiile didactice interactive promovează o învățare activă, implică o colaborare susținută între elevi, care, organizați în microgrupuri, lucrează împreună pentru realizarea unor obiective prestabilite. Cadrul didactic plasează accentul nu pe rolul de difuzor de mesaje informaționale, ci pe rolurile de organizator, facilitator și mediator al activităților de învățare. Demersul didactic este conceput astfel încât nu îl mai are în centru pe profesor, ci pe elev. Proiectând și realizând activități de predare-învățare-evaluare bazate pe strategii interactive, cadrul didactic oferă elevilor multiple ocazii de a se implica în procesul propriei formări, de a-și exprima în mod liber ideile, opiniile și de a le confrunta cu cele ale colegilor, de a-și dezvolta competențele metacognitive.

Elevii prezintă particularităţi psihoindividuale, astfel încât se impune utilizarea unei game cât mai ample de metode de predare care să le valorifice potenţialul. Semnificaţia metodelor depinde, în cea mai mare măsură, de utilizator şi de contextul în care este folosită.

Metodele tradiţionale, expozitive ori frontale lasă impresia că nu ar mai fi în conformitate cu noile principii ale participării active şi conştiente a elevului. Acestea pot însă dobândi o valoare deosebită în condiţiile unui auditoriu numeros, având un nivel cultural care să-i asigure accesul la mesajul informaţional transmis raportat la unitatea de timp.

Metodologia didactică actuală este orientată către implicarea activă şi conştientă a elevilor în procesul propriei formări şi stimularea creativităţii acestora. În acest context, prefacerile pe care le cunosc metodele de învăţământ cunosc câteva direcţii definitorii. Relaţia dinamică-deschisă constă în raporturile în schimbare ce se stabilesc între diferitele metode. Diversitatea metodelor este impusă de complexitatea procesului de învăţare, fiecare metodă trebuie să fie aleasă în funcţie de registrul căruia i se raportează. Amplificarea caracterului formativ al metodelor presupune punerea accentului pe relaţiile sociale pe care le are elevul în procesul de culturalizare şi formare a personalităţii. Reevaluarea permanentă a metodelor tradiţionale vizează adaptarea lor în funcţie de necesităţi şi raportarea lor la evoluţia ştiinţei.

Metodele didactice pot fi clasificate în:

1. Tradiţionale: expunerea didactică, conversaţia didactică, demonstraţia, lucrul cu manualul, exerciţiul;
2. Moderne: algoritmizarea, modelarea, problematizarea, instruirea programată, studiul de caz, metode de simulare(jocurile, învăţarea pe simulator), învăţarea prin descoperire.

Principala metodă de educare a gândirii în învăţământul tradiţional o constituie expunerea profesorului, completată cu studiul individual al elevului. Această metodă a fost criticată, susţinându-se că ea nu favorizează legătura cu practica. Lipsa de legătură cu realitatea vine de la atitudinea elevilor: ei asistă pasiv la expunere, pe care ştiu că trebuie să o repete. Cealaltă metodă tradiţională, convorbirea cu întreaga clasă, antrenează mai mult participarea elevilor, dar elevii sunt ghidaţi, nu ştiu ce se urmăreşte. Aşadar, forma clasică a învăţământului dezvoltă puţin gândirea elevilor.

Ulterior, s-au preconizat diverse moduri de organizare a învăţământului, denumite şcoli active, în care accentul cade pe studiul individual efectuat de elevi. Modul nou, activ, de organizare a învăţământului se dovedeşte superior, dar solicită mult timp. Odată cu descongestionarea programelor şcolare în cadrul reformei învăţământului, se va începe şi activizarea predării în şcoala românească.

Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare. Educaţia pentru participare ii ajuta pe elevi sa-si exprime opţiunile în domeniul educaţiei, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanţi la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant activ la educaţie.În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăţa” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune.

Principalul avantaj al metodelor activ-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra fenomenelor studiate. În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităţilor cognitive de tip superior, gândirea critică. Aceasta reprezintă o gândire centrată pe testarea şi evaluarea soluţiilor posibile într-o situaţie dată, urmată de alegerea rezolvării optime pe baza argumentelor.

A gândi critic înseamnă a deţine cunoştinţe valoroase şi utile, a avea convingeri raţionale, a propune opinii personale, a accepta că ideile proprii pot fi discutate şi evaluate, a construi argumente suficiente propriilor opinii, a participa activ şi a colabora la găsirea soluţiilor. Principalele metode de dezvoltare a gândirii critice sunt:

metoda Ciorchinelui;

metoda Mozaic;

metoda Cubul;

metoda Turul Galeriei;

metoda 6/3/5;

metoda Lotus;

metoda Pălăriile gânditoare;

metoda Frisco;

metoda Schimbă perechea;

metoda Explozia stelară;

diagrama Venn;

metoda Cauză-efect.

Pentru ca învăţarea prin cooperare să se bucure de un real succes, se impune respectarea unor reguli. Literatura de specialitate relevă faptul că, pentru ca elevii să fie dispuşi să lucreze în echipă, se impune respectarea a două condiţii: asigurarea unui climat pozitiv în clasă; formularea unor explicaţii complete şi corecte asupra sarcinii de lucru, astfel încât aceasta să fie înțeleasă de toată lumea.

În vederea asigurării unui climat pozitiv în sala de clasă, este necesar ca elevii să aibă impresia că au succes în ceea ce fac. Factorii care asigură succesul într-o clasă sunt: formularea de expectanţe pozitive faţă de elevi; utilizarea unor strategii de management educaţional eficient; stabilirea de obiective clare şi comunicarea acestora elevilor; valorificarea la maxim a timpului destinat predării; evaluarea obiectivă.

Eficienţa muncii în grup depinde de claritatea explicaţiei pentru sarcinile de lucru. Profesorii trebuie să ofere explicații cât mai clare şi să se asigure că ele au fost corect înțelese de către elevi.

Literatura de specialitate oferă o imagine fidelă asupra **antitezei care se creează între metodele tradiționale și cele moderne** utilizate în predare. Metodele tradiţionale au următoarele caracteristici:

pun accentul pe însuşirea conţinutului, vizând, în principal, latura informativă a educaţiei;

sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii, așadar comunicarea este unidirecțională;

sunt predominant comunicative;

sunt orientate, în principal, spre produsul final, evaluarea fiind de fapt o reproducere a cunoștințelor;

au un caracter formal şi stimulează competiția;

stimulează motivaţia extrinsecă pentru învăţare;

relaţia profesor-elev este autocratică, disciplina şcolară fiind impusă.

Aceste metode generează pasivitate în rândul elevilor. La polul opus, metodele moderne se caracterizează prin următoarele note:

acordă prioritate dezvoltării personalităţii elevilor, vizând latura formativă a educaţiei;

sunt centrate pe activitatea de învăţare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educaţional;

sunt centrate pe acţiune, pe învăţarea prin descoperire;

sunt orientate spre proces;

sunt flexibile, încurajează învăţarea prin cooperare şi capacitatea de autoevaluare la elevi, evaluarea fiind una formativă;

stimulează motivaţia intrinsecă;

relaţia profesor-elev este democratică, bazată pe respect şi colaborare, iar disciplina derivă din modul de organizare a lecţiei.

Prin metodele moderne, se încurajează participarea elevilor, inițiativa și creativitatea.

Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar.

Bibliografie:

1.Dumitru, I., Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara, 2001

2. Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001.

3.Voicu-Popescu, Corina. Strategii didactice: definiții, delimitări conceptuale. În: EDICT- Revista educației, nr. 12/2017.

Metode şi procedee de predare inovativă utilizate în activităţile de desen -cercetare-

Prof.Dolofan Emilia
Gradinita Albinuta
Sector 2, Bucuresti

Cele mai importante metode folosite în activităţile de desen sunt: demonstraţia, explicaţia, conversaţia şi exerciţiul. (Ilioaia M.)

În cadrul cercetării am apelat la aceste metode în timpul plimbărilor în jurul grădiniţei, unde copiii au urmărit flori, insecte, arbori şi alte elemente ale mediului înconjurător care le-au trezit interesul.

În sala de grupă, copii au observat planşe şi tablouri şi am dirijat observaţiile insistând asupra culorilor, a mesajului transmis de o imagine, a mărimii obiectelor, a raportului mărimilor, a elementelor din primul plan şi a celor din plan secund.

Aceste observaţii dirijate îl formează pe copil pentru observaţiile independente.

Povestirea este folosită, in cadrul activităţilor de desen, pentru a descrie evenimente, întâmplări, peisaje, fenomene ale naturii care nu pot fi cunoscute altfel de către copii.

Am folosit această metodă pentru a le capta atenţia copiilor şi a-i introduce într-o atmosferă care să le stimuleze imaginaţia creatoare. Astfel i-am pus pe copii în situaţia să îşi imagineze lucruri, personaje, evenimente despre care le-am vorbit.

Pe lângă aceste metode clasice au fost aplicate şi metode ivovative şi interactive care au rol esenţial în motivarea şi stimularea interesului copiilor faţă de activităţile desfăşurate, antrenând astfel potenţialului creativ al acestora.

Brainstormingul sau asaltul de idei urmăreşte exersarea capacităţii creatoarea a copiilor în cadrul grupurilor creative, unde educatorul trebuie să îşi asume rolul de moderator.

Scopul acestei metode este acela de a emite cât mai multe idei şi cât mai variate. Această metodă se foloseşte foarte mult in activitatea din grădinită, fiind cea mai simplă metodă de antrenare a potenţialului creativ. Metoda implică participarea activă a copiilor, dezvoltarea capacităţii de a formula întrebări, de a găsi soluţii, de a argumenta, de a lua decizii în alegerea unor modalităţi de lucru.

Aplicând această metodă la tema „Cu ce se aseamănă?” am solicitat copiilor să enumere cât mai multe soluţii care au fost notate pe o foaie, pe parcursul a cinci minute, rotindu-se foaia astfel încât sa trecă pe la toţi participanţii. Astfel au fost obţinute o mulţime de idei, soluţii, variante.

Tehnica 6-3-5 (brainwrinting) este o formă de îmbinre a activităţii individuale cu cea colectivă. Se numeşte 6-3-5 deoarece implică 6 membri în fiecare grup, care emit 3 soluţii pe parcursul a 5 minute.

Metoda a fost aplicată pe parcursul experimentului în cadrul probei figurilor geometrice „ Ce poţi desena dintr-un pătrat?”. Copiii au fost împărtiţi in grupe de câte 6, grupurile formate au primit câte o foaie de hârtie, fiecare copil a desenat 3 elemente pe parcursul a 5 minute. Foile au fost date de la dreapta la stânga până au ajuns în poziţia iniţială.

Creativitatea copiilor a fost stimulată prin această metodă, s-au obţinut multe soluţii care au fost analizate la sfârşitul activităţii.

Schimbă perechile este o metodă interactivă, de grup care constă în rezolvarea unor sarcini de lucru în perechi. Grupa este împărţită in două grupe egale care se aşează pe scăunele, în două cercuri concentice. Mesele vor fi aşezate tot în formă de cerc. La fiecare masă sunt câte doi copii care formează perechea iniţială. Copilul din partea interioară a cercului rămâne pe loc, ceilalţi se deplasează câte un scaun.

Tema „ O zi de iarnă” din cadrul cercetării a fost realizată folosind această metodă. A fost stimulată participrea tuturor copiilor, cooperarea în echipă, ajutorul reciproc şi toleranţa faţă de opinia celuilalt.

Turul galeriei este o metodă prin care produsele copiilor, reuniţi în grupuri, sunt expuse ca într-o galerie de artă şi evaluate de toţi copiii grupei. După ce au fost organizaţi în grupuri, copiii primesc fişe de lucru şi sarcini care pot fi rezolvate prin mai multe căi.

Produsele muncii copiilor, concretizate in desene, vor fi afişate în sala de grupă, ca într-o expoziţie. Sub îndrumarea educatoarei, grupurile trec pe la fiecare desen pentru a face comentarii, observaţii.

„Scene din poveşti” , „Personajul preferat” sunt câteva teme din cadrul cercetarii unde am aplicat metoda descrisă mai sus.

Pe lângă metode am folosit o serie de procedee prin care am stimulat interesul copiilor şi am creat o atmosferă favorabilă manifestărilor creative.

Pentru a trezi interesul copiilor pentru desen am folosit jocuri prin care am pregătit mişcarea mâinilor şi a degetelor şi am creat momente de destindere atunci când a fost necesar.

Captarea atenţiei am realizat-o cu ajutorul versurilor, a ghicitorilor şi povestirilor scurte care au conţinut elemente din tema aleasă.

Elementele surpriză (scrisori, cutii cu surprize, jucării care au dorit ceva de la copii) au trezit şi menţinut interesul copiilor pe tot parcursul desfăşurării activităţii şi le-au stimulat imaginaţia.

Bibliografie:

Marţi Costea – *Stimularea creativităţii copiilor preşcolari prin activităţile artistico – plastice* – Editura Grapho, Bacău, 2012;

Nicola G.- *Stimularea creativităţii elevilor în procesul de învăţământ* – Editura didactică şi pedagogică, Bucureşti, 1981;

Paşca Ana – *Metodica predării desenului* – Editura didactică şi pedagogică, Bucureşti, 1977;

Pirnog I. – *Ghid metodic de educaţie plastică* – Editura Compania, Bucureşti, 2007;

Paralelă între metodele de evaluare scrise și cele orale

Prof. Creangă Alina Alexandra
Școala Gimnazială ”Alexandru Vlahuță”
loc. Alexandru Vlahuță
Vaslui

În cadrul procesului didactic putem afirma faptul că metodele de examinare și evaluare au un rol la fel de important precum predarea și învățarea. Momentele de evaluare pe cât ar părea de înfricoșătoare pentru unii elevi ele sunt de fapt episoade prielnice pentru ca profesorul să realizeze dacă munca lui dă roade, dacă mesajul lui a fost bine transmis dar și recepționat corect. Elevul are posibilitatea de a-și expune cunoștințele dobândite și de a corecta sau completa eventuale lipsuri sau inexactități.

Dacă ar fi să alegem între evaluarea orală și cea scrisă atunci realizăm că ele de fapt se completează și sunt interdependente având darul de a scoate la lumina informații prețioase de la toate categoriile de elevi. Este cunoscut faptul că nu toți elevii se exprimă tocmai în cel mai potrivit mod în scris cum nici toți nu reușesc să poarte un dialog relevant pe o anumită tema care să aibă darul de a dezvălui toate cunoștințele acumulate la orele de curs.

La fel de adevărat este și faptul că in mediul școlar întâlnim o multitudine de caractere iar un profesor isteț va ști întotdeauna care din cele două metode este mai potrivită pentru a fi aplicată în funcție de tipul de personalitate pe care îl are în față. De principiu copilul ar trebui evaluat într-un sens pozitiv, în ideea în care el trebuie ajutat prin orice metodă să consolideze minimul pe care l-a achiziționat pentru ca mai apoi să se adauge și ceva în plus. Tendința de a sancționa ceea ce nu știe un elev la momentul examinării nu are un efect de lungă durată ci are menirea de a atenționa faptul ca el se află în abatere și este nevoie de o schimbare în atitudinea lui fata de materia școlară.

Personal evit ca notele obținute de elevi în lucrările scrise sa ajungă sub aceeași valoare în catalog pentru ca din experiență am observat ca de nenumărate ori unii elevi care nu au reușit sa răspundă în scris la o întrebare au făcut-o chiar foarte bine la examinarea orala.

Din cauza faptului ca elevii citesc tot mai puțin iar informațiile ajung la ei pe alte cai (vizual, auditiv) nici vocabularul nu este unul foarte bogat și de multe ori auzim la clasă expresia: ”cunosc răspunsul dar nu știu cum sa-l formulez” iar atunci profesorul trebuie sa găsească modalitatea cea mai potrivită pentru a veni in ajutorul elevului.

Stilul oral este unul ce se potrivește cel mai bine pentru un copil extrovertit care se simte mult mai în largul lui atunci când interacționează cu profesorul și are posibilitatea de a-și expune ideile printr-un dialog productiv. Pe de altă parte în scris își pierde ușor răbdarea iar răspunsurile sunt de cele mai multe ori scurte, mult prea concise si lipsite de anumite detalii importante.

In altă ordine de idei, elevul emotiv, introvertit, se simte mult mai în largul lui atunci când se află singur doar cu pixul și foaia, moment când poate așterne în scris tot ceea ce a reținut din conținutul învățat.

În concluzie examinarea scrisă cât și cea orală nu trebuie să lipsească din viața unui elev, amândouă având rolul de a-i scoate din anonimat pe cei emotivi (evaluarea orală) dar în același timp îi ajută pe cei foarte activi să-și câștige stăpânirea de sine.

Rolul profesorului este tocmai același de a stimula acolo unde elevul suferă și de a scoate potențialul maxim de acolo de unde elevul excelează. Tipul de elev ”universal” se regăsește din ce în ce mai rar și de aceea scopul principal este tocmai acela de a valorifica tot ceea ce este mai bun din ceea ce elevul deține, prin metoda potrivită stilului elevului.

STILUL PARENTAL HIPERTOLERANT ȘI PERFORMANȚELE ȘCOLARE ALE ELEVULUI

Prof. Grădinaru Luigi Sorin
Școala Gimnazială ”Alexandru Vlahuță” Alexandru Vlahuță
Vaslui

Plecând de la ideea ca ”tot ceea ce e mult strică” și în cazul stilurilor parentale excesele dăunează grav sănătății intelectuale si emoționale ale copilului. O atitudine mult prea relaxată și mult prea permisivă nu face altceva decât sa alimenteze o atitudine de indiferență sau de rebeliune față de mediul social și cel intelectual din partea copilului. Un copil din educația căruia lipsesc limitele și țintele exacte va fi mereu o problemă atât pentru cei din jur cât și pentru sine însuși. Știm cu siguranță că atunci când dorim sa fim împăcați cu ceilalți trebuie mai întâi sa fim împăcați cu noi înșine.

Din experiența noastră de zi cu zi foarte ușor realizăm că precum nu există copilul/elevul model la fel nici părintele sau modelul parental perfect nu există iar la o privire atentă în jurul nostru putem identifica un adevărat mozaic atunci când vine vorba de stiluri de parenting.

Uneori părinții, în special cei cu un singur copil au tendința de a fi un pic mai toleranți căzând în capcana sau mirajul ”unicei progenituri” cea căreia îi este permis orice si oricând. De cele mai multe ori stilul permisiv determină așteptări minime din partea copilului în ceea ce privește performanțele proprii, fie ele intelectuale sau sociale, la care se adaugă si o atitudine de indiferență educațională din partea părintelui: copilul este puțin interesat iar părintele gata sa-i facă pe plac. Când avem de a face cu un astfel de stil putem observa că în viața copilului există foarte puține reguli, cereri si așteptări si de aceea copilul crescut de părinți permisivi are de multe ori probleme în a-și găsi și impune singur propriile limite. Cei care se lovesc de consecințele și ”roadele” unui astfel de stil sunt profesorii în timpul orelor de curs. Elevii au tendința de a crede că li se cuvine absolut totul și au dreptul de a se comporta după bunul plac.

După cum aminteam, în cea mai mare parte a cazurilor părinții permisivi sunt părinții mult prea iubitori – sau cel puțin așa interpretează ei iubirea. Între iubire și dreptate trebuie să existe o balanță foarte clară deoarece surplusul uneia îi creează un deficit puternic celeilalte. Astfel în momentul în care în mediul școlar apare o problemă de comportament, disciplinară sau performanță intelectuală, părinții fie se implică foarte sumar în situația creată fie îi dau câștig de cauză elevului în confruntarea cu profesorul. Subminarea autorității profesorului în fața elevului este un fenomen pregnant în această perioadă manifestându-se pe mai multe paliere și niveluri.

Riscul practicării unui astfel de stil este acela ca de multe ori dorințele si năzuințele gândite și planificate de părinți pentru copiii lor sunt în opoziție directă cu nevoile lor clare de dezvoltare și de siguranță pe termen lung. Pentru că nimeni nu se naște din fire cu tendința de a se automotiva părinții sunt cei care ar trebui sa dea tonul către dezvoltarea și setarea unor limite, pentru că altfel există riscul ca cei mici sa nu fie niciodată capabili sa se adapteze,decât cu greu, la regulile unei societăți sau a unui loc de munca.

Din punctul meu de vedere stilul parental ar trebui să se adapteze și în funcție de personalitatea copilului. Personal nu sunt adeptul unui stil hiperpermisiv dar nici nu accept un stil mult prea autoritar și consider că folosindu-ne de multă moderație și răbdare putem soluționa orice problemă în cel mai fericit mod.

TRADIŢIONAL SAU MODERN ÎN PREDARE?

Acivităţile artistico-plastice şi creativitatea

Colegiul Național ”Vasile Goldiș” Arad
Prof. Marcu Andrada

Modelul tradiţional de predare nu răspunde noilor tendinţe in didactica modernă, fiind fondat pe „triada învăţare frontală – studiul manualului – chestionarea”, pe un model de învăţare pasiv. În mod tradiţional, cadrului didactic îi revine rolul major şi activ în cadrul procesului didactic (cel de emiţător), acela de a transmite cunoştinţele spre un receptor aproape pasiv, determinat să memoreze şi să reproducă informaţia. Noul model de învăţare este un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităţilor de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice. Acest model impune în activitatea la clasă un nou tip de relaţionare pe mai multe direcţii: profesor – elev, elev – elev, elev – profesor, aflate în opoziţie cu tipul unidirecţional profesor – elev ce caracterizează modelul standard. Definită ca o caracteristică a psihicului care face posibilă realizarea unor produse noi, originale, creativitatea este cea mai preţioasă însuşire umană. Originalitatea producţiilor nou create se manifestă în numeroase variante, de la rezultatele expresive ale desenului infantil la creativitatea inovatoare prin care marile talente modifică în esenţă principiile de bază ale domeniilor în care activează. Creativitatea este o trăsătură de personalitate caracteristică tuturor oamenilor, în diferite grade de dezvoltare, doar unii fiind talentaţi. Deşi presupune existenţa unor aptitudini, creativitatea nu se reduce la acestea, ci include structuri de personalitate complexe. Gândirea logică participă în actul creator, dar există persoane inteligente însă necreative. Imaginaţia, în schimb, este procesul psihic cel mai important în demersurile creative, permiţând valorificarea liberă, neîngrădită, a ideilor. În general, toate procesele psihice sunt antrenate în creativitate.

Deşi componenta nativă, genetică, este extrem de importantă în creativitate, nu se poate neglija nici componenta dobândită prin antrenament, ansamblul de priceperi şi deprinderi necesare în orice domeniu, deci şi în cel artistic. Priceperile şi deprinderile se dezvoltă prin antrenament, prin canalizarea spontaneităţii date de aptitudinile native spre obţinerea unor performanţe caracterizabile prin originalitate. De asemenea, motivaţia deţine un rol important în creativitate, producerea noului fiind determinată de trebuinţe, scopuri, înclinaţii, aspiraţii, convingeri şi atitudini. Ca structură de personalitate, creativitatea este interacţiunea optimă dintre atitudinile creative şi aptitudinile generale şi speciale de nivel superior.

Creativitatea este favorizată de atitudini ca: încrederea în forţele proprii, dorinţa realizării de sine, interesul pentru cunoaştere şi pentru domeniul profesional ales, atitudinea nonconformistă, deschisă spre experimentări, curajul de asumare a riscurilor, de a adopta scopuri îndrăzneţe, ieşite din comun, perseverenţa, simţul valorii faţă de sine şi faţă de ceilalţi, respectul faţă de originalitate, receptivitatea faţă de nou.

Procesul psihic esenţial în creativitate este imaginaţia, care, prin însuşirile ei, determină actul creator. Însuşirile imaginaţiei sunt: fluiditatea, adică posibilitatea intuirii de numeroase imagini şi idei; flexibilitatea sau plasticitatea, adică uşurinţa de a schimba rapid modul de abordare a unei probleme dacă este necesar; originalitatea, adică expresia noutăţii, obsevabilă în raritatea sau unicitatea soluţiei.Inteligenţa este importantă în creaţie întrucât facilitează stabilirea de relaţii între ceea ce este cunoscut şi ceea ce este nou, înlesneşte analiza, contribuie la aprecierea critică a rezultatelor. Creativitatea nu este posibilă fără inteligenţă, dar inteligenţa nu implică obligatoriu creativitate. Procesul de creaţie se desfăşoară (după Wallas) în patru etape. Lecţiile sau activităţile de educaţie plastică sunt structurate după cele patru etape de desfăşurare a procesului creativ:prepararea sau pregătirea este etapa în care se adună informaţii, se efectuează observaţii, se delimitează elementele care trebuie avute în atenţie, se proiectează sau se emit ipoteze; incubaţia sau germinaţia - reprezintă perioada încercărilor şi căutărilor în plan mental, elaborându-se mai multe variante pe parcursul unor durate de timp variabile; iluminarea

constituie momentul descoperirii soluţiei finale, momentul inspiraţiei; evaluarea sau verificarea este etapa de concretizare a produsului, de înlăturare a ceea ce nu este necesar sau viabil, de reluare a ultimei variante.

În faza de pregătire, cadrul didactic oferă informaţii elevilor, le prezintă spre observare anumite fenomene, îi provoacă să investigheze şi să acumuleze cunoştinţele necesare.În faza de incubaţie, elevii se gândesc la soluţii, fac exerciţii pregătitoare, schiţe de idei, antrenându-se pentru actul creativ.Faza iluminării are loc în mod spontan, în timpul exerciţiilor pregătitoare, sau în urma unor stimulări exercitate de cadrul didactic. Faza verificării constă în execuţia lucrării, urmată de evaluare sau autoevaluare. Adesea, între faze nu există o delimitare strictă.

Factorii care frânează creativitatea :Factori sociali: conformismul societăţii, dorinţa ca toţi să fie la fel; neîncrederea în fantezie, preţuirea exagerată a raţionamentului logic şi a judecăţii critice, teama de nou, de schimbare (care presupune efort de adaptare) ;Factori metodologici: rigiditatea algoritmilor anteriori, obişnuinţa de a rezolva într-un anumit mod o problemă sau de a privi într-un anumit mod un fenomen, respingând alte posibilităţi de abordare; critica prematură a ideilor, graba de a accepta prima idee.;Factori psihologici: teama de a nu greşi, teama de ridicol, descurajarea rapidă, absenţa unei motivaţii solide.

Stimularea creativităţii se realizează prin înlăturarea factorilor blocanţi, prin asigurarea unei atmosfere relaxate, prin încurajare şi relaţii prietenoase cu elevii, fără ridiculizări, printr-o atitudine tolerantă faţă de diversitatea opiniilor, prin ajutor în caz de eşec, astfel încât elevii să nu se simtă constrânşi, să fie conştienţi de importanţa propriilor păreri şi să dobândească încredere în forţele proprii. Se vor încuraja atitudinile creative şi curiozitatea. Când este posibil, se va da elevilor posibilitatea să aleagă singuri tehnica de lucru sau subiectele lucrărilor. Elevii talentaţi vor fi stimulaţi să lucreze din proprie iniţiativă şi extraşcolar. În procesul de învăţământ se folosesc strategii euristice (de învăţare prin descoperire), apelându-se la interdisciplinaritate deoarece o cultură generală solidă este o sursă de alimentare pentru ideile noi, originale.Metodele specifice de stimulare a creativităţii sunt: brainstorming-ul (aplicabil la grupuri restrânse), problematizarea, exerciţiile de antrenare a imaginaţiei, de formare a unor deprinderi de lucru care să confere siguranţă şi să „elibereze”gândirea pentru a putea fi implicată în creativitate, metoda observării, experimentul. Exerciţiile de dezvoltare a creartivităţii sunt prezente în fiecare activitate artistico-plastică, în realizarea compoziţiilor, indiferent de temă sau subiect. Se mai pot adăuga exerciţii de obţinere spontană a unor forme, urmate de exerciţii de interpretare a lor, de adăugare a altor elemente, de modificare a elementelor existente, de introducere a formelor într-un anumit context. Combinarea tehnicilor şi procedeelor (tehnici mixte) constituie, de asemenea, prilejuri de exersare a creativităţii. În cadrul oricărei teme plastice, aplicarea unor reguli de armonizare, contrast, dominantă, ritm etc., în situaţii diverse, inedite, implică un proces de creaţie. Educarea în spiritul creativităţii nu se repercutează doar asupra domeniului artistic. Curajul iniţiativei, rezistenţa psihologică la eşec, abordările îndrăzneţe, nonconformiste, ale problemelor reprezintă aspecte formative transferabile asupra tuturor domeniilor de activitate.

BIBLIOGRAFIE :

Păcurari, Otilia, Târcă, Anca, Sarivan, Ligia, *Strategii didactice inovative*, suport de curs, Centrul Educaţia 2000+, Bucureşti, 2003

Dulamă, Maria Eliza, *Strategii didactice*, Ed. Clusium, 2000

Cercel Elena, Morfologia limbajului plastic în îndrumări metodice 1, Ed. Multimedia, Arad, 1999

Cercel, Elena Sintaxa limbajului plastic în Îndrumări metodice 2, Ed. Multimedia, Arad, 2000

Ailincăi, Cornel – Introducere în gramatica limbajului vizual, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1982

Arnheim, Rudolf – Artă şi percepţie vizuală, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1979

Arnheim, Rudolf – Forţa centrului vizual, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1995

Bădulescu, Rita – Educaţie plastică – manual pentru clasa a VII-a, Ed. Corint, București, 1999

Jocul didactic- mijloc instructiv-educativ de dezvoltare a creativităţii elevilor

Profesor pentru învăţământul primar, Radu Cristina
Şcoala Gimnazială „Nicolae Titulescu” Călăraşi

Motto: “Lăsaţi jocul copiilor, poveştile, florile, surâsul. Nu le aglomeraţi bulevardele copilăriei cu semafoare de direcţie.” (Valeriu Sârbu - „Poeme banale’’)

Pedagogia modernă atribuie jocului o semnificaţie de asimilare a realului la activitatea proprie a copilului (de reflectare şi transformare a realităţii în plan imaginar), motiv pentru care acesta a devenit una dintre principalele metode active, atractive, extrem de eficace în munca instructiv-educativă cu şcolarii mici.

J. S. Bruner - consideră că atitudinea de “joc” sau „spiritul de joc” exercită o influenţă favorabilă asupra necesităţii adaptării copilului la mediu, „îi facilitează învăţarea intrinsecă, îi formează o atitudine realistă faţă de tot ceea ce-l înconjoară şi-i dezvoltă forţele creatoare ...” [1]

Jocul se poate înălţa până la nivelul seriozităţii, nu numai al divertismentului, asumându-şi importante funcţii pedagogice, atunci când este raţional integrat în sistemul muncii instructiv-educative.

Considerarea jocului didactic ca metodă de stimulare şi dezvoltare a creativităţii se argumentează prin capacităţile de antrenare în joc a factorilor intelectuali şi nonintelectuali evidenţiaţi în cercetările de până acum.

Jocurile didactice cuprind sarcini didactice care contribuie la modificarea creatoare a deprinderilor şi cunoştinţelor achiziţionate, la realizarea transferurilor între acestea, la dobândirea prin mijloace proprii de noi cunoştinţe. Ele angajează întreaga personalitate a copilului constituind adevărate mijloace de evidenţiere a capacităţilor creatoare, dar şi metode de stimulare a potenţialului creativ al copilului, referindu-se la creativitatea de tip şcolar, manifestată de elev în procesul de învăţământ, dar care pregăteşte şi anticipează creaţiile pe diferite coordonate.

A se juca şi a învăţa sunt activităţi care se îmbină perfect. Principiul aplicat în jocurile educative şi didactice este acela al transferului de energie. Un interes care nu poate exercita încă decât o acţiune minimă sau nulă asupra comportamentului copilului este înlocuit cu un interes imediat şi puternic.

Jocurile didactice, în majoritatea lor, au ca element dinamic întrecerea între grupe de elevi sau chiar între elevii întregului colectiv, făcându-se apel nu numai la cunoştinţele lor, dar şi la spiritul de disciplină, ordine, coeziune, în vederea obţinerii victoriei. Întrecerea prilejuieşte copiilor emoţii, bucurii, satisfacţii. Astfel, el constituie o eficientă metodă didactică de stimulare şi dezvoltare a motivaţiei superioare din partea elevului, exprimată prin interesul său nemijlocit faţă de sarcinile ce le are de îndeplinit sau plăcerea de a cunoaşte satisfacţiile pe care le are în urma eforturilor depuse în rezolvare. La orice disciplină se pot crea diferite exerciţii sub formă de joc, pentru ca, acaparaţi de măiestria cu care învăţătorul a formulat cerinţa, elevii nici să nu realizeze cât au de lucru şi să dea frâu liber imaginaţiei.

La copii, aproape totul este un joc. Prin joc copilul se dezvoltă, îşi coordonează fiinţa şi îi dă vigoare.

În cadrul jocului are loc dezvoltarea tuturor laturilor personalităţii copiilor: capacităţile intelectuale, calităţile motrice, spiritul creativ.

Jocul didactic este una din formele de învăţare cu cele mai bogate efecte educative, un foarte bun mijloc de activizare a şcolarului mic şi de stimulare a resurselor lui intelectuale.

Jocul didactic are bogate resurse de stimulare a creativităţii. Prin libertatea de gândire şi acţiune, prin încrederea în puterile proprii, prin iniţiativă şi cutezanţă, jocurile didactice devin, pe cât de valoroase, pe atât de plăcute. În joc se

[1] Jerome Seymour Bruner, *Pentru o teorie a instruirii,* E. D. P., Bucureşti, 1970, p. 18

dezvoltă curajul, perseverenţa, dârzenia, combativitatea, corectitudinea, disciplina prin supunerea la regulile jocului, spiritul de cooperare, de viaţă în colectiv, de comportare civilizată.

Jocul favorizează dezvoltarea aptitudinii imaginative la copii, a capacităţii de a crea sisteme de imagini generalizate despre obiecte şi fenomene, precum şi de a efectua diverse combinaţii mintale cu imaginile respective. În procesul jocului, copilul dobândeşte numeroase şi variate cunoştinţe despre mediul înconjurător prin care i se dezvoltă procesele psihice de reflectare directă şi nemijlocită a realităţii: percepţiile, reprezentările, memoria, imaginaţia, limbajul, gândirea.

Unele jocuri oferă posibilitatea instruirii diferenţiate a elevilor. Sunt jocuri şi exerciţii distractive care solicită diverse soluţii de rezolvare. Elevii cu posibilităţi mai mari vor găsi o varietate de căi, soluţii mai ingenioase, iar cei cu posibilităţi mai reduse vor fi ajutaţi să nu se descurajeze.

Jocurile realizate prin muncă independentă permit formarea unei imagini clare asupra lacunelor elevilor sau a progreselor înregistrate, ajutând astfel la preîntâmpinarea rămânerii în urmă la învăţătură şi stimularea unor aptitudini.

Atât latura informativă cât şi cea formativă a învăţământului pot fi realizate mai temeinic şi mai plăcut prin intermediul jocului didactic. Jocul didactic nu înseamnă “o joacă de copii”, el este o activitate serioasă, care sprijină într-un mod fericit înţelegerea problemelor, fixarea şi formarea deprinderilor durabile, împlinirea personalităţii elevilor.

Făcând prin învăţarea prin jocurile didactice un stil obişnuit de lucru cu elevii, se pot constata nu numai progrese la învăţătură - mai ales cu elevii slabi sau cu un ritm lent de lucru - ci şi o participare voluntară tot mai deschisă a elevilor la lecţie, un interes sporit şi o evidentă plăcere pentru lecţiile în care aşteptau jocuri de destindere.

Jocurile didactice nu reprezintă un scop în sine, ci doar o metodă de lucru alături de celelalte, la care învăţătorul – fără a abuza de ele – apelează în diversele etape ale lecţiei şi eventual în afara orelor de clasă.

În joc, copiii sunt dornici să-şi pună la încercare iscusinţa şi urmăresc cu perseverenţă atingerea performanţei. În consecinţă, utilizarea de jocuri didactice şi alternarea lor cu alte metode euristice de învăţare, constituie una dintre cele mai active strategii didactice.

Fiecare elev ascunde un potenţial de comunicare care aşteaptă să fie descoperit , educat şi dezvoltat prin toate disciplinele de studiu. De aceea trebuie să le asigurăm copiilor situaţii în care au şanse de succes, succes care la rândul lui nu vine de la sine, ci implică din partea lor mult efort. Putem deci compara copilul cu un planor, iar educatorul cu instructorul care pregăteşte zborul, are grijă de un start corespunzator, în condiţii bune, aşa încât planorul, odată ridicat, zboară singur şi aterizează oricând în condiţii de deplină siguranţă.

Jocurile didactice sunt un mijloc foarte important şi pentru realizarea sarcinilor educaţiei morale. Ele contribuie la dezvoltarea stăpânirii de sine, a autocontrolului, a spiritului de independenţă, a disciplinei conştiente, a spiritului colectiv şi a altor calităţi de voinţă şi de caracter. În joc copiii învaţă să se ajute unii pe alţii, să se bucure de succesele colegilor, să aprecieze nepărtinitor succesele altora.

Aşadar, jocurile didactice exercită o influenţă pozitivă asupra întregii personalităţi a copilului. Ele pot însoţi fiecare obiect de învăţământ, fiecare lecţie luând şi forma unor întreceri, concursuri între toţi elevii, între rânduri de bănci, grupe de elevi. Dacă învăţătorul reuşeşte sa-i facă pe elevi să înveţe cu drag, să înveţe cu plăcere, să se bucure învăţând şi să înveţe bucurându-se, rămâne să biruie doar satisfacţia lucrului bine făcut.

Exemplu de joc folosit la disciplina Comunicare în limba română, clasa I

Fabrica de poveşti

Obiective: dezvoltarea flexibilităţii gândirii,a imaginaţiei creatoare, îmbogăţirea şi activarea vocabularului.

Sarcina didactică: crearea unei poveşti pornind de la cuvinte date.

Desfăşurarea jocului: Animatorul pregăteşte o pălărie conţinând bucăţele de hârtie pe care este scris câte un cuvânt (legat, mai mult sau mai puţin, de subiectul respectiv).

Unul dintre participanţi extrage un cuvânt la întâmplare şi începe fraza cu „a fost odată... ’’ şi utilizează cuvântul extras. Pe rând, fiecare dintre participanţi extrage un cuvânt şi completează povestea cu ajutorul câtorva fraze, folosind şi cuvântul extras.

Ultimul participant încheie povestea cu “Morala” urmată de o formulă care să conţină ultimul cuvânt extras din pălărie.

Bibliografie:

Chateau, J., *Copilul şi jocul,* Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1967.

Creţu, E., *Psihopedagogie şcolară pentru învăţământul primar*, Editura Aramis, Bucureşti, 1999.

Bruner, J.S., *Pentru o teorie a instruirii,* E. D. P., Bucureşti, 1970.

SOFTURI EDUCAȚIONALE NECESARE OREI DE MATEMATICĂ

Prof. Iroveanu Aura,
Colegiul de Alimentație și Turism “Dumitru Moțoc”- Galați

Motto : „Atitudinea fiecăruia dintre noi faţă de calculator este o probă, un răspuns la întrebarea: cum reacţionezi faţă de nou?” (Profesorul dinamic vs. profesorul static (un punct de vedere al lui Grigore Moisil))

Folosirea învăţării asistate de calculator sau a diferitelor softuri educaţionale ajută elevul să înveţe într-un mod creativ, creşte motivaţia şi eficientizarea învăţării. Elevul participă activ în toate etapele procesului de predare, învăţare, evaluare, este încurajat să exploreze conţinuturi noi, să îşi dezvolte imaginaţia. Cred că acest calculator a devenit un instrument pentru toţi aceia care doresc să dezlege misterele matematicii, un instrument util elevului şi profesorului. O parte din activităţile pe care le-am propus elevilor şi care folosesc calculatorul, au condus cu siguranţă la atingerea obievtivului propus și anume creșterea motivaţiei elevilor pentru învăţarea matematicii.

Potențialul tehnologiilor informației și comunicării pentru ameliorarea instruirii și pentru eficientizarea învățării este mare, însă valorificarea deplină în educație depinde de gradul în care cadrul didactic este pregătit să le integreze, de capacitatea și deschiderea întregului colectiv de cadre didactice precum și de resursele tehnologice disponibile.
Este cunoscută de ceva vreme nevoia instruirii asistată de calculator, fiind înțeleasă în primul rând ca un răspuns social la cererea crescândă de educație, la nevoia de diversificare și sofisticare a ofertelor și instituțiilor de formare. Folosirea învățării asistate de calculator sau a diferitelor softuri educaționale atrage după sine adaptabilitatea informațiilor științifice la nevoile/ particularităţile psiho-fizice ale copiilor, abordarea materialului de studiat într-o manieră interactivă, stimularea motivaţiei pentru învăţare prin prezenţa componentei ludice sau oferirea sentimentului de confort pentru copii în general.

Desfăşurarea unei lecţii de matematică cu utilizare de soft educaţional

Lecţia are ca bază de desfăşurare, metodele: „*învăţarea prin cooperare” şi „instruirea asistată de calculator”*cu utilizarea softului educaţional pentru matematică „LEMATEX – lecţii şi teste de matematică pentru liceu”. Sunt utilizate documentele din anexele care se constituie din fişele specifice lecţiei:

Se utilizează softul didactic LEMATEX – secţiunea corespunzătoare testului 2 (triunghi)din aplicaţia TESTE PENTRU GEOMETRIE.

Etapele lecţiei

Acestea sunt:
Organizarea colectivului prin împărţirea elevilor pe grupe şi stabilirea rolurilor elevilor în grupe.
Distribuirea materialelor de către profesor ajutat de elevii cu această atribuţie.
Explicarea sarcinilor.
Lansarea pe calculator a softului educaţional LEMATEX şi prezentarea succintă a paginii web (*http://lematex.wgz.ro*). Se va lansa din pachetul softului, aplicaţia „Teste de geometrie pentru liceu”, testul nr.2 – Test pentru triunghi în reper cartezian.
Rezolvarea sarcinilor de lucru (cu sau fără ajutorul profesorului).

Analiza fişelor test pe grupe.

Introducerea rezultatelor pe calculator de către fiecare grupă şi vizualizarea notelor.

Analiza fişelor de activitate în grupă.

Acordarea notelor în funcţie de calificativele obţinute la evaluare şi rezultatele de la test.

Discuţii finale şi analiza activităţilor.

Descriere detaliată a etapelor

Organizarea colectivului prin împărţirea elevilor pe grupe şi stabilirea rolurilor elevilor în grupe.

Se face conform fişei de organizare centralizată, conform căreia se completează fişele cu rolurile în fiecare grupă. Grupele se realizează eterogen, după dorinţa elevilor, dar şi cu intervenţia profesorului. Rolurile în grupă se atribuie conform dorinţei elevilor şi disponibilităţii de rezolvare a sarcinilor specifice.

Distribuirea materialelor de către profesor ajutat de elevii cu această atribuţie.

Se distribuie elevilor toate fişele - fişa lecţiei (care este o fişă sinteză cu obiective şi precizarea activităţilor), fişe de teorie (sinteza formulelor necesare în rezolvarea sarcinilor), fişă de test (listarea fişei de test din softul educaţional utilizat LEMATEX) care se va completa de elevi pe măsura rezolvării itemilor, fişa cu rolurile în grupă – fiecare elev îşi va cunoaşte rolul în grupă şi sarcinile care-i revin, fişa de activitate în grupă – se completează pe măsura desfăşurării activităţilor, fişa rezumat al activităţilor desfăşurate în grupă cu stabilirea calificativelor după activitatea în grupă, fişa de evaluare finală – calificativele din fişa rezumat şi notele finale prin cumularea cu notele de la test, obţinute după introducerea rezultatelor pe calculator.

Explicarea sarcinilor.

Se va explica întregului colectiv care sunt sarcinile fiecărei grupe. Se va explica modul de completare al fişelor, se vor da detalii privind organizarea timpului pentru desfăşurarea activităţilor. Se clarifică toate nelămuririle elevilor privitoare la desfăşurarea generală a activităţilor.

Lansarea pe calculator a softului educaţional LEMATEX şi prezentarea succintă a paginii web (*http://lematex.wgz.ro*). Se va lansa din pachetul softului, aplicaţia „Teste de geometrie pentru liceu”, testul nr.2 – Test pentru triunghi în reper cartezian.

Se va lista pagina de lucru, care va fi înmânată fiecărei grupe. Se explică modul de completare. Elevii vor efectua împreună (prin cooperare) rezolvările itemilor din test pe caietele de matematică, urmând ca elevul care răspunde completarea fişelor, să completeze pe fişa de test rezultatele obţinute în grupă.

Rezolvarea sarcinilor de lucru (cu sau fără ajutorul profesorului).

Se vor parcurge la un prim pas, itemii care compun testul şi se vor da elevilor indicaţii de rezolvare şi indicaţii privitoare la folosirea fişei cu formule. Elevii încep rezolvarea itemilor din test pe caietele de matematică, discutând unii cu alţii (colaborând). Ei folosesc fişa de formule şi dacă au nevoie, îi solicită profesorului ajutorul.

Analiza fişelor test pe grupe.

La finalul fiecărei ore (din cele 3), profesorul va analiza cu elevii fiecărei grupe şi se vor lua în considerare calificativele parţiale. Se vor verifica rezolvările itemilor corespunzători orei respective (având în vedere că în fiecare oră elevii au de rezolvat itemii conform planificării) şi se vor nota rezultatele parţiale.

Se poate face fie la finalul activităţilor, fie la sfârşitul fiecărei ore. Rămâne la aprecierea elevilor, ei având posibilitatea să introducă rezultatele după cum doresc.

Analiza fişelor de activitate în grupă.

Se face la finalul activităţilor, în ora a treia. Au loc discuţii între profesor şi elevii din fiecare grupă. Se vor stabili calificativele împreună cu elevii, prin analiza activităţii. Fiecărui elev i se solicită o autoapreciere şi motivarea calificativului pe care consideră că-l merită.

Acordarea notelor în funcţie de calificativele obţinute la evaluare şi rezultatele de la test.

În urma analizei fişelor de activitate, a fişelor rezumat şi a rezultatelor obţinute la test, se va stabili pe fişa finală de evaluare calificativul corespunzător fiecărui elev.

Discuţii finale şi analiza activităţilor.

După finalizarea tuturor activităţilor vor avea loc discuţii finale de analiză a modului de desfăşurare pe parcursul celor 3 ore aferente acestui proiect didactic.

Se aplică chestionarele şi se face o analiză în diagonală a răspunsurilor de la chestionare.

Exemple de softuri matematice :

1. https://www.geogebra.org/
2. https://www.latex-project.org/
3.Ariator- soft care generează probleme cu arii, însoțite de răspunsuri. (oferit gratuit de către d-nul prof. Sorin Borodi)
4.AxisMate- destinată familiarizării elevilor cu axele de coordonate (oferit gratuit de către d-nul prof. Sorin Borodi)
5. Divizibilor – generează exerciții de divizibilitate, însoțite de răspunsuri. (oferit gratuit de către d-nul prof. Sorin Borodi)
6. Ecuatrix f – generator de ecuații , inclusiv ecuatia de gradul al II-lea. (oferit gratuit de către d-nul prof. Sorin Borodi)
7. ProCentor – generator de probleme cu procente. (oferit gratuit de către d-nul prof. Sorin Borodi) etc.

Bibliografie:

1.Predarea interactivă centrată pe elev (modul pentru dezvoltarea profesională a personalului didactic), Editura Educaţia 2000+, Bucureşti, 2005
2.http://www.elearning.ro.
3.Prof. Constantin Chirilă, “*Formarea continuă a profesorilor de matematică în societatea cunoaşterii*”, Bucureşti 2012
4.https://www.moodle.ro/preparandia/index.php/liceal7/item/469-softul-educational
5.http://www.mateinfo.ro/evaluare-nationala-matematica/soft-mate-soft-educational matematica2/softuri-de-matematica-create-de-sorin-borodi

Scrierea secretă, atât de veche şi de nouă!

Marius-Pop Iuliana
Școala Gimnazială ”Mihai Eminescu ”
Alexandria, Teleorman

”Criptografia, scrierea secretă, este probabil la fel de veche ca şi scrierea însăşi. Numai recent a devenit obiectul unor intense cercetări ştiinţifice, un motiv pentru aceasta fiind vastele sale aplicaţii în ceea ce priveşte asigurarea securităţii datelor.” (Arto Salomaa)

Criptografia este știința securității informațiilor și a comunicațiilor.

Fiecare cetățean din țările dezvoltate o folosește zilnic pentru autentificare și criptare (carduri bancare, comerț electronic), sisteme de blocare auto, plăți (cartele prepaid, plăți online) și poate deveni instrumentul fundamental al democrației odată cu apariția sistemelor de votare electronică.

Aceasta este o schimbare destul de mare față de trecut, unde criptografia a fost în mod tradițional specifică unor aplicații tipice, în special în sistemele de comunicații guvernamentale și bancare.

Schimbul de informații sensibile este o constantă a vieții secolului XXI. Retragem numerar din bancomate, facem achiziții cu carduri de credit și debit, cumpărăm online, trimitem și primim e-mailuri și desfășurăm afaceri pe smartphone-uri.

Criptografia ajută la păstrarea tuturor acestor date private și sigure.

Mesajele care conțin informații private sau sensibile pot fi ușor criptate. Criptarea unui e-mail constă în general dintr-o ”cheie publică” care este utilizată pentru a cripta mesajul expeditorului și o ”cheie privată” care este utilizată de destinatar pentru a descifra mesajul, conținutul și atașamentele sale.

Odată cu apariția computerului, necesitatea unor instrumente automatizate pentru protejarea fișierelor și a altor informații stocate pe computer a devenit obligatorie.

Securitatea rețelei este necesară pentru a proteja datele în timp ce sunt în tranzit. De fapt, termenul de securitate a rețelei este înșelător, deoarece toate întreprinderile, guvernul și organizația academică și-au conectat echipamentele de prelucrare a datelor la o colecție de rețele interconectate.

Când oamenii au început să facă afaceri online și au avut nevoie să transfere fonduri în format electronic, aplicațiile criptografiei pentru integritate au început să depășească utilizarea ei pentru confidențialitate. Creșterea rapidă a informațiilor transmise electronic a dus la o dependență crescută de criptografie și autentificare.

Nu toate informațiile pe care oamenii și persoanele ar dori să le păstreze private sunt transferate pe Internet.

De fapt, majoritatea informațiilor private există probabil în hardware-ul dispozitivelor fizice. Unitățile de disc, bandă magnetică și memorie externă conțin informații stocate pe care utilizatorii doresc să le păstreze în siguranță. Multe companii, inclusiv IBM, oferă soluții de stocare autocriptate care permit utilizatorilor să acceseze informații sensibile, contribuind în același timp la protejarea acestora.

Criptografia este știința care aplică matematica și logica pentru a proiecta metode puternice de criptare.

Criptografia este de asemenea o artă. Aceasta permite oamenilor să păstreze încrederea în securitatea tranzacțiilor digitale.

Cel mai simplu exemplu de criptografie este transformarea informațiilor pentru a împiedica alte persoane să-i observe semnificația.

Confidențialitatea este privită ca problemă principală în domeniul protecției informațiilor, iar criptografia ne ajută să avem comunicații sigure chiar și atunci când mediul de transmitere nu este de încredere.

Lumea este plină de secrete. Pe timp de război sau intrigi politice, oamenii s-au bazat pe scrierea secretă pentru a comunica. Babilonienii, egiptenii și multe alte culturi sunt cunoscute pentru utilizarea criptografiei.

De la greci, care au dezvoltat mai multe sisteme criptografice, până în prezent când observăm că internetul este accesibil pe scară largă, domeniul s-a extins dincolo de problemele de confidențialitate și include, printre altele, și tehnici de verificare a integrității mesajelor, autentificare a trimițătorului și receptorului, semnătură electronică, calcule securizate.

O lecție de criptografie pune în evidență modalităţi de reprezentare a numerelor naturale în contexte variate, relația dintre acestea, sistemul de numerație, efectuarea de calcule folosind operețiile aritmetice și proprietățile acestora, estimări.

Fiecare metodă de criptare are menirea de a le dezvolta elevilor gândirea matematică, realizarea demersului didactic fiind centrat pe elev, lăsându-i să compare, să descopere soluţiile problemelor propuse.

Elevii sunt încurajați să se documenteze, să implementeze și să modifice algoritmi de criptare oferindu-le posibilitatea de a-și pune amprenta personală în rezolvarea de probleme.

Trebuie să își folosească cunoștințele de congruență pentru a descifra un mesaj.

Pe parcursul activităților, elevii lucrează în echipe pentru a explora lumea criptografiei. Aceste interacțiuni dezvoltă limbajul matematic - folosirea particularizării, generalizării, a unei metode de criptare pentru dezvoltarea de probleme noi, pornind de la o proprietate dată.

Îmbinarea şi alternanța activităților individuale ale elevului cu activitățile ce solicită efortul de echipă duc la înțelegerea noțiunilor.

Criptografia este un subiect interesant și de actualitate, în continuă dezvoltare. Lecțiile și activitățile legate de criptografie motivează elevii într-un mod inedit, agreabil de a învăța matematica.

Criptografia reprezintă o ramură a matematicii ce a stârnit un interes profund pentru oameni de-a lungul istoriei și continuă până în ziua de azi să uimească prin inovație și cercetare.

IMPORTANȚA UTILIZĂRII MIJLOACELOR MODERNE ÎN CADRUL PROCESULUI EDUCAȚIONAL LA NIVELUL ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PREȘCOLAR

Mămăligan Maria- Cristina,
Grădinița Nr.160
Ricu Alina- Alexandra,
Grădinița Nr.160

Educația este definită ca un ansamblu de influențe exercitate asupra individului prin acțiuni intenționate, organizate și sistematice în scopul modelării personalității sale.

Asupra copiilor se exercită variate categorii de acțiuni și influențe. În afara celor ce își găsesc sorgintea în mediul școlar, **educația formală**, organizate și coordonate conform unor principii pedagogice, asupra lor se manifestă și alte categorii de influențe generate de intervenția unor factori sociali cu funcție educativă: **educația nonformală** și **informală**.

Ca urmare a acestora, se resimt atât grădinița, în poziția, activitatea și misiunea ei, cât și copilul, în evoluția lui psiho-socială. Curiozitatea și dorința de cunoaștere a copilului nu mai sunt satisfacute doar în cadrul restrâns al clasei sau al contextului experiențial extrașcolar. Mai mult decât un simplu mijloc de divertisment, mijloacele audio- vizuale reprezintă o fereastră largă deschisă către lume și explorarea acesteia.

Mijloacele moderne și educația copilului preșcolar

Optimizarea procesului educațional prin valorificarea unei mari varietăți de resurse ale învățării, presupune dinamizarea relațiilor grădiniței cu industriile comunicării.

Sursele informaționale moderne se află într- o rapidă creștere ce este în concordanță cu solicitările sistemului de învățământ. Preocupată de modernizarea propriilor demersuri, are ca scop lansarea unor punți de legătură cu aceste surse informaționale moderne, în încercarea de a folosi produsele media cel puțin ca auxiliare pedagogice.

Educația prin mass- media se alătură căilor tradiționale de modelare a personalității umane, oferind noi posibilități de formare și dezvoltare.

În urma cercetărilor întreprinse în numeroase țări, s- a ajuns la concluzia că mijloacele moderne de învățământ pot face față cu succes unei mari diversități de trebuințe educaționale în cadrul grădiniței și în afara acesteia, contribuind la imbunătățirea cantității și calității învățământului. Astfel, acestea pot servi ca suporturi tehnice în predare și învățare sau ca simple mijloace de informare școlare și extrașcolare. În acest sens, este necesară identificarea modalităților prin care aceste conținuturi pot fi sistematizate și integrate în pregătirea socio- culturală a copiilor preșcolari.

Printre beneficiile cognitive și socio- emoționale generate de utilizarea mijloacelor moderne de învățământ, la nivel preșcolar, pot fi menționate următoarele:

Copiii își dezvoltă abilități cognitive, precum logica, imaginația, intuiția și capacitatea de a descoperi soluții de rezolvare a problemelor și își optimizează timpul de reacție;

Prin intermediul aplicațiilor software creative și amuzante, copiii învață cu mult mai multă plăcere și, în consecință, mai ușor, acesta fiind motivul fundamental pentru care în multe țări au fost introduse mijloacele digitale în învățământul preșcolar;

Copiii își îmbunătățesc abilitățile de citit- scris, fiind motivate să descopere singuri informații și jocuri noi;

Preșcolarii au o ocupație care le generează plăcere, atunci când posibilitățile de joacă sunt limitate.

La nivelul învățământului preșcolar românesc, un aspect benefic este reprezentat de tehnologizarea acestuia. În acest sens, copiii nu trebuie îndepărtați de tehnologie, ci aceasta trebuie integrată în educația modernă a acestora.

Mijloacele moderne de învățământ au efecte benefice pentru educabilii preșcolari atunci când există scopuri productive, educative, complementare celor distractive.

Concluzia generală care se poate trage cu privire la modul în care mijloacele moderne de învățământ sculptează creierul copilului preșcolar este aceea că doar în funcție de timpul petrecut și de activitățile desfășurate pe dispozitivele tehnologice putem vorbi despre efecte benefice sau nocive.

Ceea ce este cert, este faptul că trăim într- o perioadă în care trebuie să ne adaptăm “sănătos” la dezvoltarea galopantă a tehnologiei.

Preferința copiilor pentru utilizarea mijloacelor tehnologice ar trebui exercitată cu scopul de a- i motiva și implica în sarcini curriculare și extracurriculare .

Asftel, în condițiile societății informaționale, utilizarea tehnologiilor informaționale și comunicaționale în sistemul de învățământ devine un imperativ ce se soldează cu demersul de individualizare, centrare pe copil a procesului educațional.

În elaborarea tehnologiilor educaționale moderne se iau în considerație următoarele tendințe de dezvoltare ale procesului educațional contemporane:

democratizarea procesului de instruire;

umanizarea procesului pedagogic;

dezvoltarea competențelor sociale ale copiilor preșcolari;

crearea condițiilor optime pentru procesul de instruire creativ

Din punct de vedere metodologic, tehnologiile informaționale în instruire trebuie prelucrate cu o orientare spre aplicarea lor concretă.

În concluzie, în rezultatul utilizării noilor tehnologii informaționale, se creează noi posibilități în instruirea și educația copiilor.

În baza tehnologiilor multimedia apare posibilitatea realizării materialelor didactice computerizate, care pot fi grupate în funcție de temele abordate, de modalitatea de realizare a acestora sau de grupul țintă căruia îi sunt destinate.

Alături de mijloacele didactice clasice, calculatorul este un instrument didactic ce poate fi folosit în scopul eficientizării tuturor activităților din grădiniță. Interesul copiilor se menține pe tot parcursul activităților, folosind alternativ acest mijloc didactic.

În învățământul preșcolar, jocul este principala formă de organizare a procesului instructiv- educativ, iar calculatorul este pentru copil un alt mod de a învăța jucându- se, este parte din spațiul socio- cultural al acestuia, punându- l în situația de a găsi rapid soluții, de a se adapta la o lume în care informația circulă, îi influențează limbajul și comunicarea non- verbală.

Bibliografie:

Adăscăliței, Adrian.- “Proiectarea Instruirii utilizând Sisteme Informatice Multimedia”- Curs;

Cucoș, Constantin.- “Informatizarea în educație. Aspecte ale virtualizării formării”, Editura Polirom, Iași, 2006;

David, Daniel- “Tratat de psihoterapii cognitive și comportamentale”, Editura Polirom, Iași, 2006;

Ionescu, M. (coord.)- “Instrucție și educație. Paradigme educaționale moderne”, Editura Eikon, Cluj- Napoca, 2011;

Lespezeanu, Monica- “Tradițional și modern în învățământul preșcolar”, Editura Omfal Esential, 2007

Gamificarea ca metodă alternativă în educație

Morar Ioana Simona
Liceul Teoretic Onisifor Ghibu Cluj-Napoca

Introducere

Gamificarea una dintre cele mai recente tendințe în educație, prin care elevii și studenții dobândesc cunoștințe prin joc. Această metodă presupune utilizarea mecanismelor jocurilor și elementelor de proiectare a jocului în procesul de predare-învățare-evaluare.

Sunt implicate caracteristici ale jocurilor – cum ar fi stabilirea de obiective, reguli, elemente de distracție, feedback, recompense și promoții – pentru a transmite informații din diferite domenii.

Tinerii din ziele noastre sunt atrași de jocuri, de jocuri pe calculator, unde performanțele lor sunt evaluate rapid prin punctaje sau feedbackuri individualizate. Prin joc, ei se implică activ, devenind astfel capabili să înțeleagă și să rețină informațiile prezentate.

În timpul jocului, oamenii intră într-o stare specială, un amestec de concentrare, implicare și o depășire a limitelor.

În timpul lecțiilor, *gamificarea* se poate integra într-un mod natural, prin transformarea unor lecții sau cursuri modulare în situații autentice de joc, ca un joc de aventură, de exemplu.

Elevii pot crea un personaj, pot participa la lecția-joc ca membri ai unei echipe. Ei câștigă puncte, diplome și recompense pentru diversele lor acțiuni sau pentru ajutorul dat altor elevi. În joc, pot exista și consecințe atunci când greșesc

Definitia Gamificarii

Gamificarea înseamnă „folosirea mecanicii bazate pe joc, estetica și gândirea jocului pentru a implica oamenii, a motiva acțiunea, a promova învățarea și a rezolva problemele”.

Termenul de „gamification” (gamificare) a fost folosit pentru prima dată de către dezvoltatorul britanic Nick Pelling în 2002, cu sensul de „accelerarea şi atractivizarea instrumentelor electronice utilizând interfeţe grafice de tip joc”. Ulterior, termenul a căpătat conotații diferite. Acest concept desemnează prezenţa sau adăugarea caracteristicilor jocului în activităţi care nu sunt considerate în mod tradiţional jocuri. Se referă, mai ales, la jocurile pe calculator şi realizări online care se pot aplica în diverse domenii de activitate, inclusiv în educație

Caracteristici ale gamificarii

- utilizatori - cursanți;
- provocări / sarcini pe care utilizatorii le îndeplinesc și progresează către obiectivele definite;
- puncte care sunt acumulate ca urmare a executării sarcinilor;
- nivele pe care utilizatorii le trec în funcție de puncte;
- insigne care servesc drept recompense pentru finalizarea acțiunilor;
- clasamente ale utilizatorilor în funcție de realizările lor

Proiectarea unei activitati de invatare bazata pe gamificare

1. **Determinăm caracteristicile participanților**

Definim profilurile cursanților pentru a determina dacă noile instrumente sunt adecvate

Stabilim ce competențe sunt necesare cursanților pentru atingerea obiectivelor

Determinăm dacă sarcinile și activitățile necesită abilități speciale

2. Definirea obiectivelor

Obiectivele de învățare trebuie să fie clare și bine definite

Obiectivele de învățare trebuie să vizeze atât partea cognitivă (ce trebuie sa învețe, ce deprinderi trebuie insușite) , cât și partea comportamentală a jocului (cum să se comporte în timpul activității, cum să interacționeze, cum să aplice regulile)

3**. Alegerea conținutului și a activităților**

Conținutul educațional trebuie să fie interactiv, antrenant și bogat în elemente

multimedia

Activitățile de învățare trebuie să fie concepute astfel încât cursanții să le poată repeta în cazul unei încercări nereușite

Activitățile de învățare trebuie să fie realizabile, prelucrate și adaptate la nivelul competențelor elevilor

Activitățile cresc ca dificultate pe parcursul jocului.

Scenarii pe niveluri și grade diferite de dificultate;

4. Adăugarea elementelor de joc

Mecanismele jocului pot fi puncte, insigne, nivele și clasamente

Elementele care vor fi incluse în formare depind de obiectivele definite (ce cunoștințe și abilități ar trebui dobândite în urma sarcinii)

Elementele de joc nu trebuie să umbrească obiectivele de învățare sau să distragă atenția de la ele.

Folosind un design complicat, cu o mulțime de reguli de joc, mesajul real al formării poate fi eclipsat, iar elevii își pot pierde interesul pentru conținutul învățării

Beneficiile gamificarii

încurajează cursanții să gândească diferit;

face lecțiile mai interesante; încurajează colaborarea și munca în echipă;

încurajează natura competitivă;

implică cursanții în procesul de învățare;

crește confortul;

gamificarea păstrează atenția cursanților și îi motivează, deoarece se străduiesc să atingă un obiectiv. Când cursanții se simt bine învățând și știu că vor fi răsplătiți pentru eforturile depuse, vor înceta să fie observatori pasivi și vor deveni participanți activi

● îi ajută pe cursanți să experimenteze eșecul - eșecul poate fi prezentat ca un pas necesar în procesul de învățare. Într-un joc, jucătorii adesea pierd înainte să reușească. Folosirea acestui element, permițând cursanților să reia sarcinile,îi poate învăța că eșecul este un alt pas în procesul de învățare.

● oferă feedback instantaneu - feedback-ul permite **profesorilor** să ia decizii instructive pe loc. Feedback-ul le permite **elevilor** să își evalueze propria învățare și să vadă rezultatele eforturilor lor.

● teme - gamificarea poate face temele la fel de interesante precum jocurile, crescând dorința de a învăța mai mult în afara clasei.

● elimină stresul din evaluare

Atrage și menține atenția curanților

Gamificarea îi motivează pe elevi să atingă obiectivele propuse

Învățarea devine atractivă și distractivă

Menține interacțiunea profesor-elevi, dar și elev-elev.

Oferă cursanților posibilitatea de a vedea conexiunea noțiunilor dobândite cu lumea reală

Îmbunătățește experiența generală de învățare –astfel că elevii nici nu-și dă seama că sunt angrenați în achiziționarea de noi informații.

Metpde de gamificare

1. Platforme online (Classcraft, Socrative, AnswerGarden, Scoala Intuitex, Wordwall etc)

Jocuri de echipă. Astfel de jocuri vor încuraja natura competitivă și colaborarea

Exemplu:

Împărțiți cursanții în două grupuri, cereți-le să dea un nume pentru echipa lor și să aibă un motto specific .

Puneți-le întrebări cu privire la subiectul lecției.

Pregătiți câteva premii sau recompense pentru câștigători. Pot fi note bune sau unele cadouri simbolice (diplome, o zi fără teme etc.).

2. Joc de rol.

Vă puteți gândi la unele situații în care cursanții s-ar putea simți ei înșiși actori.

Exemple:

Într-o lectie de evaluare, elevii sunt rugați să își imagineze că sunt personaje istorice și trebuie să se descrie

Într-o lectie de consolidare pot să își imagineze dialoguri pe baza textului, folosind anumite reguli, urmărind niște pași prestabiliți.

3. Jocuri tip TRIVIA

Se pot folosi la toate disciplinele, în special în timpul consolidării și evaluării

Se verifică multe cunoștințe într-un timp rapid

Elevii nu se simt presati de procesul de evaluare

5. Teste concepute ca joc

Consilierea copiilor prin artă

Cuțin Bianca Laura,
Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Satu Mare

„Art-terapia adoptă ideea că arta este un mijloc de comunicare simbolic și exprimă personalitatea, emoțiile și alte aspecte ale experienței umane.” (Cathy Malchiodi)

Spre deosebire de consilierea tradițională, terapia prin artă angajează toate simțurile în procesul creativ pentru că utilizează simboluri, metafore, imagini, imaginație și creativitate.

Art-terapia are ca și motor principal arta și, după cum bine știm, aceasta are puterea magică de a vindeca. Exprimarea prin artă poate avea valențe terapeutice la orice vârstă și la orice tip de cultură și populație. Art-terapia este o oportunitate pentru fiecare de a se exprima spontan și autentic, o experiență care în timp duce la împlinire personală, vindecare emoțională și profundă transformare.

Arta este importantă pentru copii, ea oferă un mod creativ și unic de exprimare. Arta îi ajută să-și facă recunoscute și acceptate ideile și sentimentele. Pentru copii, această metodă este cu atât mai eficientă cu cât ei nu sunt capabili, mai ales la vârste mici, să-și articuleze gândurile cu ajutorul cuvintelor. Aceasta este totodată o abordare senzorială care le permite copiilor să experimenteze singuri și să comunice pe mai multe niveluri.

În consiliere, arta reprezintă un alt fel de limbaj, un mesaj nonverbal despre Sine, care are rolul de a face inconștientul conștient. În momentul în care copilul pune pe hârtie ceea ce simte sau ceea ce a experimentat, de fapt el schimbă, adaugă, se conectează la gânduri, evenimente și sentimente.

După cum bine știm, fiecare imagine ne spune o poveste. Art-terapia le permite copiilor să spună o poveste pe care s-ar putea să nu o poată exprima altfel.

Pentru art-terapie nu e nevoie de experiență în artă sau de anumite abilități artistice naturale. Procesul în sine este unul de explorare, iar practica permite fiecărui copil să folosească activitățile creative în moduri care să îl ajute în plan emoțional. Art-terapia poate fi folosită pentru îmbunătățirea gândirii, cultivarea rezilienței emoționale, creșterea stimei de sine, îmbunătățirea abilităților sociale, reducerea conflictelor.

Copiii trebuie încurajați să se implice în artă și joc creativ în cadrul activităților lor obișnuite, să își dea frâu liber creativității, imaginației, fără teama de a fi judecați, ci doar cu scopul de a se exprima, de a se dezvolta și de a-și descoperi potențialul. Implicarea în aceste activități le permite să capete încredere în sine, să deschidă ei înșiși subiecte sau să își împărtășească gândurile.

Art-terapia folosește tehnici creative precum desenul, pictura, modelajul, teatrul, dansul, muzica, pentru a ajuta copiii să se elibereze de anxietățile acumulate și să le faciliteze comunicarea și relaționarea.

Terapia prin desen este o metodă simplă și la îndemână atunci când copiii noștri au nevoie să se relaxeze, să se detașeze de probleme care îi încarcă prea mult, să își exprime emoțiile, să comunice cu ei înșiși. Desenul sau pictura sunt printre primele modalități prin care un copil începe să exprime vizual ceea ce simte. Această activitate creativă reprezintă un mod de a manifesta felul în care percepe lumea, exprimarea prin intermediul imaginilor fiind naturală și firească pentru cei mici. Este important să încurajăm astfel de acțiuni și să stimulăm abilități artistice de expresie, deoarece ele sunt esențiale în formarea copiilor noștri.

Meloterapia sau *terapia prin muzică* folosește puterea sunetelor pentru a îmbunătăți starea mentală, emoțională și fizică a copiilor. *„Copiii folosesc muzica pentru a explora, pentru a învăța, pentru a interpreta, a face față situațiilor, și a se adapta cultural la lumea înconjurătoare.” (Neelly, 2007)*

Terapia prin muzică presupune mai multe forme de realizare, care merg de la simpla ascultare de muzică, până la a crea muzică. Prin ascultarea de muzică se dorește trecerea peste unele bariere care împiedică verbalizarea și exprimarea. Improvizarea presupune exprimarea liberă, spontană, crearea de linii melodice. Interpretarea se referă la folosirea anumitor instrumente pentru exprimarea liberă a emoțiilor, grijilor, temerilor.

Terapia prin dans este foarte potrivită pentru copii deoarece nu încearcă să dezvolte o tehnică, ci să profite de avantajele mișcării pentru a favoriza anumite procese. Marile beneficii ale terapiei prin dans sunt: dezvoltarea creativității și imaginației, gestionarea emoțiilor și controlul impulsurilor, construirea încrederii în sine sau îmbunătățirea atenției.

Terapia prin teatru poate implica utilizarea măștilor, marionetelor sau a diferitelor costume. Copiii pot să se dezvolte cu ajutorul teatrului - emoțional, cognitiv, fizic, spiritual. Astfel, ei ajung să se cunoască mai bine, să își testeze limitele, să iasă din zona de confort, să aibă mai multă încredere în ei, să își dezvolte abilitățile oratorice, memoria, concentrarea.

În concluzie, art-terapia aduce doar beneficii copiilor noștri. Nu există modalitate corectă sau greșită în exprimarea emoțiilor prin art-terapie. Ei trebuie doar să se simtă liberi și să se exprime liber. Și cine poate face asta mai bine decât copiii…

ARTA reprezintă „o cale către întregire”. (Rogers)

TEST DE EVALUARE- CALITATEA PRODUSELOR ȘI SERVICIILOR

IOSUB-GEORGESCU ALINA SANDA
Colegiul Economic ”Octav Onicescu”- Botoșani

Scrieţi pe foaia cu răspunsurile, litera corespunzătoare variantei corecte:

(6 x 0,5 puncte = 3 puncte)

1. Prin prelucrarea unor semifabricate obținute din boabele de cacao, la care se adaugă zahăr și alte ingrediente în funcție de sortiment, se obține:

a. ciocolata; b. cafeaua;

c. bomboanele ; d. pudra de cacao.

2. Cantități apreciabile de fosfor, iod și potasiu se regăsesc în carnea de:

a. pește; b. porc; c. vită; d. pui.

3. Branhiile peștelui proaspăt au culoarea:

a. roz-roșii; b. cenușiu; c.roz-roșii sau cenușiu; d. alb-verzui.

4. Din categoria transformărilor anormale care se produc în carne, fac parte:

a. rigiditatea musculară și încingerea; b. maturarea și putrefacția; c. încingerea și putrefacția; d. fezandarea.

5. Forma regulată, neturtită, fără lipituri este caracteristică:

a. ciocolatei; b. covrigilor; c. biscuiților; d. pâinii.

6. Coroziunea cutiilor, deformarea și bombajul sunt defecte specifice:

a. cerealelor; b. produselor lactate; c. conservelor de carne; d. produselor zaharoase.

II. Dacă enunțul este corect treceţi în dreptul cifrei respective litera A, iar dacă acesta este greșit litera F, pe foaia cu răspunsurile: (6 x 0,5 puncte = 3 puncte)

1. Proprietățile organoleptice au caracter obiectiv.
2. Consistența unei ciocolate de calitate este moale.
3. Proprietățile gustative sunt de tipul umed, cald și uleios.
4. Laptele absoarbe ușor mirosurile străine.
5. Păstrarea produselor zaharoase se face în spații uscate, curate și dezinfectate, bine aerisite.
6. Biscuiții cu aspect albicios sunt vechi.

III. Realizaţi, pe foia cu răspunsurile, un eseu cu tema: „Defectele cărnii și produselor din carne” după următoarea structură de idei: (total 3 puncte)

definiți defectul;

enumerarea transformărilor normale ale cărnii;

enumerarea a opt defecte prezente la preparatele din carne.

identificarea a două dintre cauzele care generează aceste defecte.

BAREM DE CORECTARE ŞI NOTARE

1 – a; 2 – a; 3 – a; 4 – c; 5 – d; 6 – c.

Pentru fiecare răspuns corect se acordă câte 0,5 puncte.

Pentru răspuns greșit sau lipsa acestuia, nu se acordă punctaj parțial.

1 – F; 2 – F; 3 – F; 4 – A; 5 – A; 6 – A.

Pentru fiecare răspuns corect se acordă câte 0,5 puncte.

Pentru răspuns greșit sau lipsa acestuia, nu se acordă punctaj parțial.

III.

a. Defectul se referă la o abatere perceptibilă față de caracteristicile specificate sau dorite ale produsului, care face că acesta să fie mai puțin apt sau necorespunzător pentru utilizare.

Pentru definiția completă și corectă se acordă 0,50 de puncte. Pentru definiția parțială dar corectă se acordă 0,25 puncte.

b. Transformări normale: rigiditatea musculară, maturarea, fezandarea

Pentru fiecare aspect corect enunțat se acordă câte 0,20 puncte, total 0,60 puncte.

c. Ruperea membranelor, culoare cenușie pe secțiune, denaturarea culorii, goluri de aer în compoziție, membrana neaderentă sau încrețită, mucegăirea, râncezirea, acrirea.

Pentru fiecare defect corect identificat se acordă câte 0,20 puncte, total 1,6 puncte.

d. Procesul tehnologic, materiile prime și materialele, păstrarea/transportul/depozitarea.

Pentru indicarea oricăror două dintre aceste cauze se acordă 0,30 puncte (2 x 0,15 puncte)

Din oficiu 1 punct.

FIŞĂ

PRIVIND REZULTATELE OBŢINUTE LA TESTUL DE EVALUARE

MODUL:

PROFESOR:

CLASA : a IX a

NUMĂR DE ELEVI EVALUAŢI:

NOTA OBŢINUTĂ LA TESTUL DE EVALUARE

NOTA	10-9	9-8	8-7	7-6	6-5	5-4	4-3	3-2	2-1	1
NUMĂR ELEVI										
%	%	%	%	%	%	%	%	%	%	%

MEDIA CLASEI:

GREŞELI FRECVENTE:

-
-
-

MĂSURI AMELIORATIVE:

-
-
-

Abordarea incluzivă în curriculum educației timpurii

Prof. Coroiu Liana Ioana
Gradinita P.N. Jebel

În contextul reformei privind sistemul rezidenţial de îngrijire al copiilor, tot mai mulţi copii cu cerinţe educaţionale speciale vor fi încadraţi în şcoala comunitară în următorii ani.

În ultimii doi ani s-au făcut paşi considerabili în acest sens, totuşi încă mai este mult de făcut.

O adevărată educație incluzivă este dreptul persoanei la o educație deplină, eficientă și de calitate. Din acest motiv, se bazează pe echitate și se desfășoară, ori de câte ori este posibil, în cadrul obișnuit. Aceasta presupune extinderea valorilor sale la toți elevii, în ceea ce privește, afectează, implică și aduce beneficii întregii comunități educaționale. Ea își propune să fie o educație personalizată, care pleacă de la individualitatea fiecărui elev de la abilitățile, nevoile, limitările sale și realizează învățarea, participarea și conviețuirea tuturor printr-o abordare metodologică semnificativă, cooperantă și personalizată.

Din acest motiv, rapoartele recente privind calitatea predării pun accent pe atragerea, reținerea și formarea celor mai buni profesori.

- Persoanele cu cerinţe educaţionale speciale trebuie să aibă acces în şcolile obişnuite, care trebuie să se adapteze unei pedagogii centrate pe cel care învață, capabile să vină în întâmpinarea acestor cerinţe. Școlile obișnuite, cu orientare incluziva, sunt cele mai utile mijloace de combatere a atitudinilor discriminatorii, creând comunități primitoare, construind o societate incluzivă şi oferind educaţie pentru

toţi; mai mult, ele furnizează o educaţie utilă pentru majoritatea copiilor, cresc eficienţa şi, în ultimă instanţă, rentabilitatea întregului sistem educaţional.

- Principiul fundamental al şcolii incluzive este acela că toţi copiii trebuie să înveţe împreună, oricând acest lucru este posibil, indiferent de dificultăţile pe care le au sau de diferenţele dintre aceştia. Școala incluzivă trebuie să recunoască şi să reacţioneze la diversele cerinţe ale elevilor, armonizând, pe de o parte stiluri şi ritmuri diferite de învăţare, iar, pe de altă parte asigurând o educaţie de calitate pentru toţi, prin programe de învăţământ adecvate, bună organizare, strategii de predare, folosire optimă a resurselor şi parteneriate cu ceilalţi membri ai comunităţilor în care funcţionează. Trebuie să se asigure un continuum al sprijinului şi serviciilor oferite pentru cerinţele speciale în fiecare şcoală.

Privit dintr-o altă perspectivă, managementul clasei presupune crearea unui mediu de învățare bine gestionat, cu structuri și rutine clare pentru toți. Cele mai cunoscute strategii în acest sens sunt următoarele:

1. Crearea în clasă a unui mediu încurajator/suportiv

Este vorba despre ceea ce în învățământ se denumește, de regulă, cu termenul climat psihologic. Școala și, implicit, clasa trebuie să fie un mediu sigur și protector unde copilul vrea să vină să învețe, fără teamă: copiii trebuie să se simtă confortabil și în siguranță în clasă, să pună întrebări și să își expună opinia fără frica de fi pedepsit, criticat sau intimidat. O clasă în care ”temperatura emoțională” este caldă și congenială este aceea în care copiii vor fi mai dispuși să învețe.

Iată de ce este recomandată crearea mediului incluziv, în care se construiesc alte cicluri ”de interacțiune reciprocă”, unde toți actanții se înțeleg și colaborează.

Așadar, reținem că aprobarea și dezaprobarea sunt reciproce și de felul comportamentului pe care îl abordăm în sala de clasă va depinde calitatea actului educational realizat în acea sală.

2. Aplicarea metodei ignorării selective

Considerată una dintre cele mai dificile de aplicat tehnici de operare în managementul clasei. ignorarea planificată este folosită pentru a reduce devierile de comportament. Această metodă are efecte scontate cu condiția utilizării adecvate, care va depinde, în cea mai mare măsură, de capacitatea cadrului didactic de a identifica situația când tehnica respectivă va funcționa. La modul practic, profesorul are câteva alegeri. El ar trebui să își anunțe dezaprobarea privind comportamentul Managementul educației incluzive: structuri, instituții, servicii. Roluri și responsabilități problematic sau să ignore comportamentul necorespunzător sau să dea exemple de 2 comportamente adecvate.

Ultima opțiune este cea corectă, deoarece abordează problema din perspectivă pozitivă. Ignorarea selectivă a comportamentelor dezaprobatoare este doar o parte a procesului. Profesorul trebuie să angajeze copiii în dezvoltarea comportamentelor corecte, nedăunătoare pentru ei și pentru alții. Ignorarea selectivă oferă profesorului o strategie alternativă care poate ajuta la limitarea dezaprobării și la concentrarea pe menținerea în sala de clasă a unei atmosfere prietenoase, incluzive, sigure din punct de vedere emoțional și bine reglementate.

3. Concentrarea pe structură și rutină

Crearea unui mediu de clasă în condiții de siguranță din punct de vedere emoțional, în care copiii pot reuși, implică nu numai un nivel ridicat de interacțiune între elevi și profesori, dar necesită, de asemenea, accentul pe structură și rutină. Copiii, în special cei cu dificultăți de învățare și de comportament ușoare până la moderate, însușesc mai ușor lucrurile structurate (spații, mobilier, obiecte, procese) și rutina.

Structurarea și rutina îi ajută pe copii să învețe, să însușească scheme de acțiune și comportamente adecvate și compatibile mediului școlar și statutului de elev. Copiii cu CES trebuie să fie pregătiți, în avans, pentru orice modificare a programului zilnic sau a rutinei. Pentru unii din ei vor fi necesare memento-uri cu privier la schimbările așteptate.

Structura și rutina implică, de asemenea, comportamente care sprijină performanța academică. Astfel, profesorul poate forma/consolida abilitatea de a asculta a copilului, dând instrucțiuni repetitive. Dacă executarea sarcinii necesită mai mulți pași, aceasta este împărțită pe segmente ordonate de la primul până la ultimul pas.

O astfel de procedură deliberată va diminua din întrebările nejustificate despre ce trebuie de făcut.

Atunci când selectează sarcini academice, profesorul trebuie să fie încrezător că fiecare elev are capacitatea de a-și îndeplini sarcina care îi este atribuită. Mai mult, el trebuie să știe dacă elevul concret va realiza această sarcină singur sau cu instrucțiuni suplimentare/complementare sau cu suportul cadrului de sprijin.

Efectuarea unei sarcini independente, prin definiție, ar necesita sprijin adăugător puțin sau deloc. Aceasta va depinde de abilitatea pedagogului de a identifica sarcinile conform potențialului copiilor.

4. De-escaladarea crizelor de comportament

Crizele de comportament ale copiilor trebuie abordate de către cadrul didactic din perspectivă profesională și nu personală. Aceasta înseamnă că el va apela la metodele și tehnicile de diminuare a comportamentelor provocatoare, menținând controlul asupra situației din clasă și neadmițând escaladarea crizei de comportament. În

general, este indicat să fie evitate și prevenite astfel de situații. În acest scop, profesorii trebuie să recunoască situațiile de ”înfierbântare” și potențialele consecințe,

EDUCAŢIE INCLUZIVĂ.

În scopul formării abilității copiilor de a-și asuma responsabilitatea pentru alegerile făcute, sunt câțiva pași de urmat:

- Copilul este rugat să își explice comportamentul și ce s-a întâmplat; să identifice ce reguli ale clasei/școlii a încălcat;
- Copilul este ajutat să exploreze și alte opțiuni pentru a răspunde la aceeași situație data viitoare;

- Odată identificate alternativele, apare și întrebarea: Care este cea mai bună alegere? Care este cea mai bună a doua opțiune? De ce? …...

Urmând acest algoritm, profesorii reușesc să ajute copiii să recunoască faptul că comportamentul este guvernat situațional și că este posibil ca o singură modalitate de a răspunde situației să nu fie adecvată, având în vederea diferiți factori. Cel mai important element în această procedură este întrebarea despre data viitoare când se prezintă o situație specifică. O bună intervenție comportamentală ar trebui întotdeauna să se concentreze asupra modului de a îmbunătăți situația de data viitoare.

6. Limitarea utilizării pedepsei

În mod tradițional, majoritatea modelelor de management al clasei se bazează pe metode punitive. Copiii cu probleme de deficit de atenție, în virtutea particularităților de dezvoltare, deseori prezintă sensibilitate redusă la recompense și pedepse (o consecință neurologică a tulburării). În timp, se întâmplă că pedepsele ușoare nu au efectul scontat și atunci profesorii au tentația să crească

Managementul educației incluzive: structuri, instituții, servicii. Problema cu această abordare este faptul că utilizarea pedepsei nu învață comportamentul țintit și doar generează resentimente din partea copiilor: pedeapsa ușoară, aversivă produce un comportament evitant, și nu rezultatul de a-l ajuta pe copil să învețe să se comporte mai adecvat. Cheia pentru profesori este să folosească în mod predominant suporturi și strategii de comportament pozitiv. De prea multe ori profesorii folosesc strategiile de pedeapsă ca o primă opțiune în gestionarea comportamentului provocator. O formă frecventă de pedeapsă este excluderea de la activitățile extracurriculare, or pentru copiii cu dificultăți de învățare/tulburări de comportament acestea sunt ocazii așteptate cu nerăbdare, deoarece sunt mai puțin academice și copii tind/speră să excleze în aceste activități. Eliminarea privilegiilor sau a activităților favorizate, cum ar fi celeextradidactice, este emoțională și generează resentimente și rezistența la pedeapsă.

Despre Flipped Learning

Prof. Kiss Irma
Colegiul Național „Iancu de Hunedoara”, Hunedoara

Clasa inversată este o abordare activă, centrată pe elev, care a fost creată pentru a crește calitatea învățării în cadrul clasei. Învățarea în clasă inversată se răspândește rapid în lume datorită potențialului său în domeniul educației . În secolul XXI, tehnologiile se dezvoltă rapid și afectează și domeniile de formare educațională. În paralel cu viteza de dezvoltare a tehnologiei, se dezvoltă și condițiile de educație și apar diferite cerințe de învățare.. De aceea, un sistem educațional de calitate nu ar trebui să limiteze învățarea ci să transforme structura tradițională într-o structură modernă prin oportunitățile tehnologice. Deoarece schimbarea cunoștințelor și tehnologiei este atât de rapidă, educația trebuie să țină pasul cu ea și își continuă dezvoltarea cu abordări inovatoare de învățare ,precum strategia clasei inversate , sau în engleză Flipped Learning..

Abordarea **„**clasă inversată**„** este considerată ca cea mai populară și activă abordare bazată pe un tip special de învățare mixtă. Această abordare a apărut în 2007, când profesorii de chimie Jonathan Bergmann și Aaron Sams de la Woodland Park High School au înregistrat lecții live și le-au transmis. on-line pentru studenții care nu au putut fi prezenți la oră. Scopul principal al acestei noi abordări de învățare este de a asigura pregătirea elevului pentru materie înainte de curs și în timpul cursului,prin aplicarea unor activități care cresc calitatea educației față în față.

Există multe definiții referitoare la această clasă inversată. Flipped classroom este o metodă de învățare centrată pe elev, constând din două părți, cu activități interactive de învățare în timpul lecției și baze individuale de predare direct pe computer în afara lecției, un model care oferă elevilor să se pregătească pentru lecție prin vizionarea videoclipurilor, ascultarea de podcasturi și citirea articolelor pe o temă dată. Această abordare nouă activează

În abordarea de înainte de curs, elevii urmăresc partea teoretică a lecției prin mai multe tehnologii, cum ar fi videoclipuri online, prezentări, apoi și iau notițe, pregătesc întrebări despre părțile interesante sau pe care nu le înțeleg. Urmează etapa 2, răspunsul la întrebările pe care le-au pregătit înainte de lecție, lucrul în grup, rezolvarea problemelor, discuțiile și realizarea unei inferențe. Astfel, Flipped learning este o abordare care transferă responsabilitatea învățării de la profesor la elev.

Cel mai important factor în abordarea aceasta este rolul profesorului, care creează condiția de învățare bazată pe întrebări, în loc să transfere direct cunoștințele, deci devine un **„**ghid**„** pentru a face învățarea ușoară interacțiunea individuală cu elevii, învățarea individualizată pentru fiecare elev, folosește tehnologiile tehnologice. echipamente adecvate condițiilor de învățare,asigură condiții de discuție interactivă, care conduc la o participare sporită a studenților.În abordarea Flipped learning, elevul se transformă din receptor pasiv al cunoștințelor într-un promotor activ al cunoștințelor. Elevii își asumă propriile responsabilități de învățare învață in ritmul propriu, realizează interacțiunile necesare cu profesorul și prietenii săi, luând și oferind feedback, participă la discuții din clasă,exersează munca în echipă.

Există multe avantaje ale abordării de tip Flipped learning. Cel mai important este că mărește timpul efectiv de interacțiune în cadrul orei, căci profesorul folosește timpul pentru interacțiunea dintre profesor și elev mai degrabă decât pentru predare. În consecință, profesorul poate acorda mai mult timp pentru a îndeplini cerințele de învățare și emoționale ale elevilor. Avantajele sunt că studenții pot accesa cursul oricând și oriunde doresc și le permite și să învețe în ritmul lor. Elevii sunt încurajați să gândească atât în clasă, cât și în afara clasei și oferă mai mult timp pentru a face cercetări , descoperire creativă.

În ciuda tuturor acestor laturi pozitive, există și opinii negative despre abordarea Flipped learning. Elevii pot fi încăpățânați la început și pot veni la ore npregătiți. Video-urile ar trebui să fie pregătite cu atenție, astfel încât să pregătească bine elevii

pentru discuția de la oră. Dar pregăirea materialelor de calitate necesită mult efort și timp. De asemenea,profesorii nu pot fi siguri că elevii își pregătesc materialul propriu în afara orei de curs sau elevii pot veni la oră complet nepregătiți de interacțiunea așteptată. De asemenea, alte obstacole care împiedică utilizarea eficientă sunt lipsa de echipamente precum telefoane, tablete ,claculatoare și probleme de conexiune sau chiar lipsa ei.. Cel mai mare dezavantaj pentru profesori nu este pregătirea pentru curs, ci activitățile din clasă și integrarea acestora în abordarea Flipped learning. Spre deosebire de ceea ce se presupune din exterior, prin Flipped learning se mărește cantitatea de muncă depusă de profesor.

Pentru a întâmpina cerințele educaționale ale elevilor din secolul 21, este important să folosim abordări inovatoare în educație. Abordarea flipped classroom este un sistem care asigură creșterea timpului de interacțiune între profesor și elev, elevii își pot asuma propriile responsabilități de învățare, rolului profesorului nu mai e resursă ci ghid. Astfel , se pune accent pe fiecare elev, pe educația individualizată, personalizată.Prin urmare,abordarea Flipped classroom nu este doar o vizionare de filme, punctul important fiind activitățile interactive desfășurate ulterior, când profesorul și elevii sunt față în față și parcurg partea de dezbatere. Nu este un elev lăsat să învețe singur, ci un elev ajutat prin mijloace inovative să atingă potențialul său academic maxim.

Referințe

1. Bergmann, J., Overmyer, J. și Wilie, B. (2011). Clasa inversată: mituri versus realitate.
2. Bergmann, J. & Waddell, D. (2012). Flipped learning. Învățarea prin tehnologie,
3. Cohen, S., & Brugar, K. (2013). Flipped learning, 16(4)
4. Ozdamli, F. & Asiksoy, G. (2016). Clasa inversată. Jurnalul de tehnologie educațională,Nr 8

DE LA TRADIȚIONAL LA MODERN- CULTIVAREA DOMENIILOR STIMEI DE SINE LA ELEVII CU CES

Autor: profesor itinerant/de sprijin Lupu Adriana Iuliana
Școala Gimnazială Specială „Constantin Păunescu”,Iași

De-a lungul timpului educației i s-au atribuit diferite definiții ce au încercat să delimiteze aria acestui domeniu. Astfel, educația este un fenomen socio-uman ce presupune transmiterea aspectelor teoretice și practice având drept scop formarea personalității și integrarea socio-profesională. În procesul educațional o importanță deosebită în interacțiunea profesor-elev sau între elevi se atribuie dimensiunii psihologice, ce vizează dezvoltarea individuală, și dimensiunii sociale ce se axează pe dobândirea unor comportamente, conduite și atitudini noi, dezirabile din perspectivă socială. (L. Stan, 2014, pag. 43) Astfel pentru a înțelege cu exactitate rolul celor două dimensiuni voi analiza importanța activităților extrașcolare- reprezentând dimensiunea socială și a inteligenței emoționale- reprezentând dimensiunea psihologică.

Preadolescenţa reprezintă perioada crucială în ceea ce priveşte dezvoltarea şi cristalizarea stimei de sine. Stima de sine are o importanță majoră deoarece îi permite copilului să se adapteze la cerinţele de zi cu zi fără a se simți neliniștit, împovărat sau depășit de situație. În analiza stimei de sine a copiilor cu CES se observă faptul că pentru mulți dintre ei această componentă a personalității determină un set complex de probleme de adaptare și integrare în mediul social, sentimente de inferioritate, emotivitate exagerată, atitudini de evitare sau negare, tulburări de comportament, anxietate și refuzul de a se implica în cadrul unei activități pentru a evita eșecul, dezamăgirea.

Studierea stimei de sine şi a autoaprecierii elevilor cu dificultăţi de învăţare, tulburări comportamentale sau emoționale și deficiențe mintale este foarte importantă deoarece ele sunt laturi ale personalităţii care au o importanţă deosebită în viaţa, activitatea, succesele şi insuccesele elevilor. De asemenea, putem menţiona că diagnosticarea timpurie a stimei de sine neadecvate, respectiv a domeniilor autoacceptare, auto-responsabilizare și asertivitate, va permite elaborarea unui program formativ de dezvoltare a stimei de sine adecvate, care ar diminua riscul apariţiei sau accentuării problemelor de comportament, inadaptării sociale și a rezultatelor slabe la învăţătură axate pe lipsa unei motivații adecvate.

Evidențiem necesitatea ca dobândirea unei stime de sine înalte să ocupe un loc relevant printre obiectivele şi scopurile procesului de învăţământ, deoarece ţelul oricărui cadru didactic îl reprezintă pregătirea copilului pentru a face faţă vieţii, pentru a-și gestiona aria cognitivă, emoțională și comportamentală, înregistrând astfel o evoluție substanțială. Școala nu este doar un spațiu unde se pot forma cunoștințe cognitive, ci și un spațiu de formare a competențelor necesare pentru viață; autocunoaștere și atitudine pozitivă, exprimarea nevoilor și emoțiilor, comunicare asertivă, rezolvarea de probleme, gestionarea conflictelor, planificare și organizare, lucrul în echipă, aplicarea practică a informațiilor dobândite și autonomie personală.

Activitățile axate pe domeniile stimei de sine le oferă elevilor oportunități de: a fi mai conștienți de propriile experiențe emoționale și de cauzele lor, de a-și reprezenta emoțiile prin scurte povestioare, de a le împărtăși în grupuri mici și de a recunoaște și arăta empatie și respect față de celelalte povești ale copiilor și emoțiile acestora.(Shuster, 2000, pag. 286) Astfel activitățile ce au la bază dezvoltarea stimei de sine conduc, în fucție de tema adoptată, la o îmbunătățire a subdomeniilor stimei genrale de sine: domeniul auto-acceptării, domeniul responsablizării și domeniul asertivității.

Activitățile ce se axează pe aceste trei domenii oferă elevilor oportunitatea dezvoltării unor noi competențe și abilități prin atingerea unor obiective specifice:

Să dobândească un control mai bun în activitățile întreprinse,

Să găsească rezolvarea diferitelor probleme cotidiene,

Să își dezvolte abilitații de gestionare cognitive - ce și cum gândesc în diferite situații,

Să implementeze diferite strategii de realizarea și perseverare în atingerea unui obiectiv,

Să identifice aspectele relevante individuale sub forma valorilor, nevoilor și dorințelor,

Să manifeste asertivitate în cadrul relaționării cu ceilalți,

Să reunoască punctele tari și slabe, interesele și abilităţile personale.

În continuare voi detalia cele trei domenii, exemplificându-le prin tipuri de activități specifice.Domeniul auto-acceptării implică identificarea emoției prezente și a comportamentului sau gândurilor aferente și acceptarea acestora, fix așa cum sunt la momentul respectiv. Acceptarea implică conștientizare, identificare de motive și evoluție. Așadar activitățile cuprinse în cadrul acestui domeniu se axează pe identificarea emoțiilor, temerilor și greșelilor, însoțite de acceptarea, identificarea cauzelor și a unor soluții alternative în vederea remedierii acestora. Câteva exemple de activități din cadrul acestui domeniu post fi următoarele: ”Agenda stimei de sine”, ”Activitățile mele zilnice”, ”Ce simt acum?”, ”Cum gândesc eu? Dar ceilalți?”, ”Frica mea este reală?”, ”Am făcut o greșeală: ce fac?”, etc.

Componenta auto-responsabilizării, respectiv domeniul II, implică conștientizarea și asumarea propriilor acțiuni, acest domeniu corelându-se majoritar cu domeniul axat pe scop sau obiective, deoarece a fi responsabil implică stabilirea unor acțiuni corelate cu dorința de a realiza un anumit lucru.

În cadrul acestui domeniu activitățile se vor axa pe diverse aspecte: acțiuni, dorințe, stil de muncă, responsabilitate pentru propriul comportament față de ceilalți oameni, organizarea temporală, valorile personale și fericirea individuală. Câteva exemple de activități pot fi: ”Cum învăț să fiu mai perseverent/ă?”, ”Ce obiective am?”, ”Cum îmi stabilesc un obiectiv SMART?”, ”Timpul și gestionarea acestuia”, ”Ce am reușit astăzi să fac?”, etc.

Domeniul II, cel al aseritivității implică abilitatea de a exprima ceea ce suntem, ce ne dorim și ce cerem într-o anumită situație, dar fără a leza pe cei din jur și poate fi asociat cu domeniul integrității personale întrucât in integritatea se corelează cu congruența dintre cuvinte și comportament. Dacă ceea ce verbalizăm corespunde practic cu acțiunile noastre atunci dăm dovadă de integritate personală, iar dacă acest lucru îl facem fără a jigni sau a-i desconsidera pe ceilalți, atunci dăm dovadă și de asertivitate.

Activitățile include în cadrul acestui domeniu se vor axa pe aspecte ce vizează respectul, ajutorul, compasiunea, interacțiunea cu ceilalți, valorile proprii și exprimarea punctului de vedere.

Când ne gândim la acest domeniu putem discuta despre asertivitatea, valori personale și cum ne transpunem în pielea celuilalt: ”În papucii celuilalt- totul despre empatie și compasiune”, ”Cum se simte colegul meu când...”, ”Cum pot să îmi ofer ajutorul?”, ”Gestionarea situațiilro problematice”, etc.

Eleanor Roosevelt, în „This is my story” scria că „Nimeni nu vă poate face să vă simţiţi inferiori fără acordul vostru”. Consider că această afirmaţie este una extrem de justă, căci dacă o persoană se cunoaşte îndeajuns de bine pe sine, deşi poate fi influențat de către relațiile pe care le stabileşte cu cei din jur, acesta va fi în măsură să selecteze corect informaţiile pe care le primește și să decidă potrivit situației în care se află.

Bibliografie:

BRANDEN, N. *Cei şase stâlpi ai încrederii în sine*. București, Editura AMSTA Publishing, editor Ana Maria Stanca, 2008, ISBN 978-973-88521-6-7, 2008

Shuster, Claudia (2000), *Emotions Count: Scaffolding Children’s Representations of Themselves and their Feelings to Develop Emotional Intelligence, Teacher Educations&Disseminations of information*, Toronto, Canada;

Stan, L. (2014), *Pedagogia preşcolarităţii şi şcolarităţii mici*, Editura Polirom;

Inovația în învățământ

Prof.înv.primar Dobre Raluca
Școala Gimnazială Nr. 142

Datorită transformărilor complexe ce au loc în societatea contemporană, când sistemul educațional se află în continuă schimbare, un rol deosebit revine inovațiilor în învățământ.

Inovaţia în învăţământ este definită ca un proces deliberat de transformare a practicilor prin introducerea unei noutăţi curriculare, pedagogice sau organizaţionale, care face obiectul unei diseminări şi care vizează ameliorarea durabilă a reuşitei educative a elevilor.

Încă de la primele încercări de definire ale acestui concept a fost stabilită legătura dintre performanța socială și ideea de inovare. B. Taylor primul cercetător care a folosit conceptul de inovaţie, a definit inovația ca „un nou mod de a face lucrurile – new ways of doing things – cu scopul explicit de a răspunde unei nevoi sociale”.

În învățământ, inovația reprezintă, de fapt, un răspuns la situațiile problematice, la nevoile care apar în contexte educaționale diverse, acoperind o gamă largă, de la aspectele de ordin financiar până la răspunsurile oferite de sistemul educațional pentru atingerea aspirațiilor socioprofesionale ale elevilor.

Un moment important al valorizării aspectelor inovative în învățământ îl reprezintă apariția, la începutul anilor 1960, a unui Centru pentru cercetare şi inovare în învăţământ – CERI - căruia i se afiliază de-a lungul timpului și alte instituții care au drept scop comun promovarea inovației în educație.

Dacă cercetarea și inovarea „se află în centrul politicilor prin care Comisia Europeană încearcă să stimuleze ocuparea forței de muncă, creșterea economică și investițiile” în încercarea de definire a conceptului de inovare în educație este importantă studierea celor trei dimensiuni ale educației:

dimensiunea curriculară – inovaţia la nivel de programe şcolare;

dimensiunea pedagogică – inovaţia la nivel de proces instructiv-educativ;

dimensiunea organizaţională – inovaţia la nivel de structură, roluri şi funcţii îndeplinite de persoanele implicate în învăţământ.

Astfel, inovaţia în educaţie este definită ca un „proces deliberat de transformare a practicilor prin introducerea unei noutăţi curriculare, pedagogice sau organizaţionale, care face obiectul unei diseminări şi care vizează ameliorarea durabilă a reuşitei educative a elevilor” și are următoarele caracteristici:

inovaţia propune o ameliorare care poate fi măsurată (creşterea nivelului de educaţie al populaţiei, a ratei de participare şcolară, a rezultatelor, a performanţelor educaţionale obţinute de elevi – examene, teste naţionale sau/şi internaţionale etc.);

inovaţia trebuie să fie o acţiune deliberată, care să contribuie la reuşita şcolară a unui număr cât mai mare de indivizi (prelungirea duratei obligatorii de şcolarizare, care reuşeşte să menţină în sistem şi populaţia şcolară expusă riscului abandonului şcolar, programe educaţionale de incluziune în sistemul de învăţământ a persoanelor cu dizabilităţi, a celor defavorizaţi social şi familial, a adulţilor etc.);

inovaţia trebuie să fie durabilă (descentralizarea învăţământului);

Pentru a îmbunătăți performanța și pentru a atinge un succes sustenabil, organizațiile școlare trebuie să fie în măsură să valorifice inovațiile. Tocmai acest lucru înseamnă să aibă personal competent, să asigure și să îmbunătățească cunoștințele și abilitățile acestuia și să-l gestioneze în mod eficient prin încurajarea implicării acestuia și asigurarea angajamentului la toate nivelurile, precum și prin recunoașterea realizărilor obținute de către angajați

Inovația este declanșată de o serie de factori, care pot fi favorabili sau nu procesului inovativ, un rol esențial fiind jucat de contextul în care aceștia acționează, de modul în care instituția de învățământ gestionează întreg procesul inovativ și de implicarea cadrelor didactice în activitățile realizate. Jean – Pierre Bechart, propune o schemă elaborată a factorilor declanșatori sau inhibatori care influenţează inovaţia:

Factori care acţionează la nivelul mediului:

schimbare în general – reeditarea conţinuturilor învăţământului universitar într-o societate aflată în proces de transformare tehnologică şi pedagogică emergentă;

actorii schimbării – organizaţii profesionale, private, publice, civile etc., care urmăresc schimbarea conţinutului învăţământului;

strategiile schimbării – strategii legislative, de cooperare, colaborare, competiţie.

Factori care acţionează la nivelul instituţiei:

percepţia actorilor schimbării are o dominantă negativă asupra resurselor financiare alocate învăţământului superior şi a necesităţii schimbării programelor de învăţământ;

formularea strategiilor – analiza puterii şi slăbiciunii instituţiilor de învăţământ în ceea ce priveşte

identificarea soluţiilor, ocaziilor, pistelor de atingere a obiectivelor pe care şi le-au propus;

implementarea – transpunerea practică a soluţiilor, strategiilor identificate.

Factorii care acţionează la nivel de departament:

climatul de muncă – climat de colaborare între cadrele didactice sau de necolaborare;

rolul şefului de departament – şeful de departament poate iniţia, incita la colaborare, cooperare sau poate avea o atitudine indiferentă;

activităţile profesorilor – asumarea riscului, tehnici inovative de predare/ învăţare/ evaluare etc.

Factori care acţionează la nivel de clasă (profesori şi elevi/ studenţi):

atitudine favorabilă schimbării sau rezistenţă la schimbare, la nivelul colectivului didactic;

motivaţie şi satisfacţie în muncă sau dezinteres;

cultură organizaţională şcolară.

Priviți în ansamblu, acești factori demonstrează faptul că inovația trebuie să fie prezentă la nivelul întregului sistem de învățământ, probând un proces de descentralizare și de colaborare și cu alte autorități educaționale, prin stabilirea unor parteneriate favorabile dezvoltării procesului instructiv – educativ și reușitei sociale a elevilor, prin utilizarea noilor tehnologii în activitatea de predare- învățare- evaluare, prin introducerea unor discipline care să îi pregătească pe elevi pentru incluziunea socială pe piața muncii, prin reproiectarea și adaptarea conținuturilor învățării la nevoile actuale ale societății, prin formarea cadrelor didactice către crearea de relații de cooperare, colaborare, încredere și ajutor reciproc în realizarea actului educațional.

Bibliografie

1. Béchard, J. P., L’enseignement superieur et les innovations pedagogiques: une récension des écrits„„Revue des sciences de l’éducation”, Vol. XXVII, nr. 2, 2001, www.persee.com. NEAGU, Gabriela. Inovația în învățământ [online]. Disponibil: www.revistacalitateavietii.ro/2009/CV-1-2-2009/12.pdf

2. dspace.usarb.md:8080/jspui/bitstream/123456789/4478/1/Cotos_L_Inovatia.pdf

3. publications.europa.eu/resource/cellar/ba202c94-aa5d-11e6aab701aa75ed71a1.0007.04/DOC_1

STUDIU DE CAZ - BULLYING

Popescu Marilena Mirela
Colegiul Național „Radu Greceanu”, Slatina

Problema :

Eleva A. I. din clasa a IX-a prezintă un comportament neadecvat fata de unii colegi de clasa, respectiv gesturi de intimidare realizate doar alaturi de un grup de 4-5 colegi. Una din victimele sale,eleva C. P.,a reclamat dirigintelui urmatoarele comportamente deranjante:

Aproape de fiecare data cand raspunde corect la ora este numita „tocilara” de catre Alexandra si grupul sau de sustinatori;

Este ridiculizata pentru faptul ca nu fumeaza in recreatie,fiind adesea numita „o tocilara care nu stie sa se distreze”.

Este ridiculizata pentru ca refuza sa chiuleasca de la ore alaturi de unii colegi;

Este ridiculizata pentru faptul ca nu are un prieten;

Parintii C. P. au spus ca aceasta sufera foarte mult din cauza acestor ridiculizari repetate si plange zilnic din aceasta cauza;mai mult,are zile in care refuza sa mearga la scoala din cauza intimidarilor la care este supusa.

A fost sesizata si atitudinea ignoranta a cadrelor didactice fata de acest fenomen,care nu se implica absolut deloc cand un episod de genul se petrece in preajma lor.

Obiective :

Determinarea cauzelor;

Eliminarea cauzelor;

Propunerea unui proiect educativ de intervenţie.

ETAPE

ABORDAREA CAZULUI

Prezentarea cazului – situaţia actuală:

Probleme la învăţătură;

Nevoia de a provoca suferinta prin intimidare,alaturi de un grup de sustinatori. Procurarea şi sistematizarea informaţiilor Analiza activităţii şcolare: note medii la majoritatea obiectelor; nu-şi îndeplineşte sarcinile şcolare decât cu mare greutate; nu participă foarte activ la ore şi chiuleşte des; manifestă interes la: limba şi literatura română, muzică, dans; manifestă dezinteres la: matematică, fizică, chimie.

Observaţii psihopedagogice:

Inteligenţă – corespunzătoare vârstei;

Gândire – concretă;

Limbajul scris/oral – destul de bogat în semnificaţii;

Memoria – corespunzatoare varstei;

Imaginaţia – în general de tip reproductiv;

Atenţia – capacitate medie de concentrare, oboseşte uşor;

Voinţa – lipseşte, evită să ia decizii majore, este nehotărâtă, nu are răbdare, se incadreaza in tiparul grupului din care face parte;

Motivaţia – de tip extrinsec;

Deprinderi verbale, senzoriale, motrice – normale, corespunzătoare vârstei;

Deprinderi de gândire şi perceptive – corespunzatoare varstei.

Afectivitate – prezintă dezechilibre afective majore, oscilează între dispoziţii afective pozitive şi negative în perioade foarte scurte de timp, este hiperemotivă chiar dacă se străduieşte să nu o arate; Caracter – pozitiv, destul de combativă, cooperantă dacă are interes:

dezinteresată de şcoală pentru că nu are un stil de muncă corespunzător, este împrăştiată, învaţă

în salturi pe de rost şi întotdeauna pe ultima sută de metri. are o atitudine oscilantă faţă de propria persoană şi faţă de colegi, în general sociabilă, asertivă,

dar deosebit de agresivă (verbal) dacă îi sunt lezate interesele;

Echilibrul sistemului nervos - eleva prezintă o labilitate psihică destul de accentuată generată, în principal, de problemele personale şi de familie: se plictiseşte uşor, nu rezistă la stres şi nici la efort intelectual susţinut;

are o fire siciabilă, un temperament extrovertit; nu are încredere în forţele proprii;

pentru a beneficia de compasiunea colegilor sau ca o form[de apărare, pentru a-şi proteja

propria persoană recurge la minciuni din cele mai ciudate.

Probleme medicale

Eleva prezintă o dezvoltare psihosomatică normală pentru vârsta ei dar are şi afecţiuni care necesită o atenţie specială :

Afecţiuni renale care au necesitat mai multe săptămâni de spitalizare;

Afecţiuni stomatologice datorate unei lipse de calciu majore agravată de medicaţia pentru rinichi (mai are doar patru dinţi în gură, restul sunt puşi şi are doar 19 ani);

Preosuparea excesivă pentru siluetă (are 45 de kg la 1,70 m) i-a provocat o gastrită care evoluează spre ulcer în lipsa unei alimentaţii raţionale.

Relaţii sociale

Familie – relaţii deosebit de încordate între părinţi, care au culminat cu un foarte recent divorţ.

Tatăl este deosebit de agresiv cu toţi membrii familiei, în special cu soţia, este: foarte autoritar, cu un temperament predominant coleric;

nu realizează nici un fel de venit deoarece de peste 12 ani nu a binevoit să-şi caute un loc de

muncă, trăind din veniturile soţiei.

Este preocupat doar de propria persoană şi de multiplele relaţii extraconjugale; Nu are şi nu a avut decât un rol decorativ în creşterea şi educarea celor 3 copii.

Mama este „fac totum” în familie, de la asigurarea siguranţei financiare, la creşterea şi educarea copiilor: este dezechilibrată emoţional şi afectiv, hiperemotivă, suprasaturată de multitudinea de sarcini şi de factori de stres cărora trebuie să le facă faţă; din cauza problemelor personale, problemele copiilor au trecut pe planul doi.

Fraţi – eleva are doi fraţi mai mici, unul de 16 şi unul de 12 ani cu care se află în relaţii cordiale. Pe cel mai mic l-a crescut şi acesta ocupă un loc special în viaţa ei afectivă.

Grupul de prieteni – are puţini prieteni;

Colegii de clasă – are relaţii încordate cu colegii de clasă care au izolat-o după ce au prins-o cu minciuni

Istoricul evoluţiei problemei

Istoricul problemei

Problemele au apărut odată cu intrarea în liceu şi s-au agravat la terminarea clasei a XI-a când datorită dezinteresului faţă de şcoală, a unor probleme medicale şi a numărului mare de absenţe eleva repetă anul şcolar. În noua clasă se integrează greu, nefăcând faţă obligaţiilor, începe să mintă în legătură cu situaţia ei familială afirmând că „nu are mamă”, „este crescută de mamă vitregă”, „numai tatăl se ocupă de ea” etc.

1. Istoricul evoluţiei şcolare

- fără probleme deosebite până în clasa a XI-a pe care o repetă din motive medicale, parţial, respectiv datorită indolenţei şi neadaptării şcolare(parţial).

2. Istoricul dezvoltării intelectuale

- dezvoltare intelectuală normală, corespunzătoare vârstei

3. Istoricul dezvoltării fizice

- dezvoltare psihosomatică aproximativ corespunzătoare vârstei
- fire mereu bolnăvicioasă, situaţie brusc agravată în clasa a XI-a, datorită problemelor la rinichi.

4. Istoricul familiei

- în familie au existat întotdeauna relaţii conflictuale, o atmosferă tensionată, greu de suportat;
- mama este cea care impune tuturor calea de urmat : „eu am bani, eu decid!”, fără a ţine cont de aspiraţiile copiilor;
- mama şi-a dorit să devină asistentă madicală şi, nereuşind, a obligat-o pe fiica ei mai mare să urmeze acest traseu faţă de care eleva nu simte nici un fel de atracţie.
- tatăl a lăsat copiilor posibilitatea de a-şi alege drumul în viaţă, încurajând alegerile lor.

5. Istoricul relaţiilor sociale

Eleva s-a mutat la începutul clasei a IX-a, rupând relaţiile cu fost grup de prieteni. A avut şi are un cerc restrâns de prieteni nu întotdeauna aleşi corespunzător.

Descoperirea cauzelor

Conflictualitatea familiei, tensiunile în relaţiile dintre părinţi subminează nevoia de protecţie şi de siguranţă a fetei;

Starea dată suprapusă peste structura astenică a fetei face ca aceasta să fie predispusă la eşec şcolar;

Răsturnarea sistemului de valori al tinerei duce la criza de identitate;

Impunerea unui traseu în viaţă care este departe dorinţele şi posibilităţile tinerei şi care satisface frustrările şi neîmplinirile mamei conduce la dezorientare şi eşec şcolar;

Lipsa de comunicare şi autoritarismul exesiv, agresivitatea produc grave dezechilibre emoţionale.

CONFIGURAREA SITUAŢIEI

În urma discuţiilor puratate cu eleva C.P. şi cu mama acesteia s-a constatat că visul ei cel mai mare este să urmeze o carieră în domeniul teatral către care are reale înclinaţii. De asemenea şi-ar dori să studieze vioara.

Pentru viitorul apropiat tânăra şi-a propus:

Să nu mai lipsească de la şcoală;

Să studieze suplimentar la obiectele la care are probleme şi, aventual, să ceară ajutor din partea colegilor;

Să se pregătească cu atenţie pentru examenul de bacalaureat;

Să-şi rezolve problemele de relaţionare cu părinţii şi colegii de clasă;

Să reuşească să intre la Facultatea de Litere; Pentru viitorul mai îndepărtat:

Să capete o bursă pentru a studia în străinătate;

ÎNVĂȚAREA-DE LA TRADIȚIONALUL„MAGISTER DIXIT”,LA ÎNVĂȚAREA CENTRATĂ PE ELEV

Prof Szekely Lavinia
Colegiul Național Pedagogic „Regina Maria”, Ploiești
Prof.Szekely Vasile
Colegiul Național „I.L.Caragiale”,Ploiești

Predarea tradiţională în sensul în care profesorul ţine o prelegere, face o demonstraţie, iar rolul elevilor este acela de a urmări, nu produce învăţare decât în foarte mică măsură.

Este insuficient pentru învăţare dacă în timpul orei elevii doar ascultă explicaţiile profesorului şi văd o demonstraţie făcută de profesor. Cauza acestui fenomen, ţine de însuşi funcţionarea creierului. Creierul nu funcţionează ca un DVD sau casetofon. Creierul nu este un simplu receptor de informaţie.

Creierul funcţionează asemenea unui computer, acesta din urmă a fost proiectat şi creat după modelul de funcţionare al creierului. Pentru ca un computer să înceapă să funcţioneze trebuie să apăsăm butonul de pornire. Unui computer îi este necesar pentru a fi în stare de funcţionare de un soft adecvat pentru a interpreta datele introduse şi creierul nostru are nevoie să facă unele conexiuni cu ideile ancoră deja cunoscute. Când învăţarea este „pasivă”, creierul nu face aceste legături. Un computer nu reţine informaţia procesată decât dacă acţionăm butonul „salvare”. Creierul nostru trebuie să testeze informaţia sau să o explice altcuiva pentru a o stoca.

Profesorii îşi inundă elevii cu propriile lor gânduri profunde şi bine organizate. Profesorii recurg prea des la explicaţii şi demonstraţii de genul „hai-sa-ţi-arăt-cum”. Desigur că, prezentarea poate face o impresie imediată asupra creierului, dar în absenţa unei memorii excepţionale, elevii nu pot reţine prea mult pentru perioada următoare. Un profesor, oricât de strălucit orator ar fi, nu se poate substitui creierelor elevilor şi deci nu poate face activitatea care se desfăşoară individual în mintea fiecăruia.

Învăţarea centrată pe elev oferă elevilor o mai mare autonomie şi un control sporit cu privire la disciplinele de studiu, la metodele de învăţare şi la ritmul de studiu. Această perspectivă subliniază caracteristicile fundamentale ale învăţării centrate pe elev, promovând ideea că elevilor trebuie să li se ofere un control sporit asupra învăţării prin asumarea responsabilităţii cu privire la: ceea ce se învaţă, modul cum se învaţă şi de ce, momentul când se învaţă.

La baza învăţării eficiente centrate pe elev există câteva principii*:* accentul activităţii de învăţare trebuie să fie pe persoana care învaţă şi nu pe profesor; recunoaşterea faptului că procesul de predare în sensul tradiţional al cuvântului nu este decât unul dintre instrumentele care pot fi utilizate pentru a-i ajuta pe elevi să înveţe; rolul profesorului este acela de a administra procesul de învăţare al elevilor pe care îi are în grijă; recunoaşterea faptului că, în mare parte, procesul de învăţare nu are loc în sala de clasă şi nici când cadrul didactic este de faţă; înţelegerea procesului de învăţare nu trebuie să aparţină doar profesorului – ea trebuie împărtăşită şi elevilor; profesorii trebuie să încurajeze şi să faciliteze implicarea activă a elevilor în planificarea şi administrarea propriului lor proces de învăţare prin proiectarea structurată a oportunităţilor de învăţare atât în sala de clasă, cât şi în afara ei; luaţi individual, elevii pot învăţa în mod eficient în moduri foarte diferite.

Elevii înşişi trebuie să organizeze ceea ce au auzit şi văzut într-un tot ordonat şi plin de semnificaţii. Dacă elevilor nu li se oferă ocazia discuţiei, a investigaţiei, a acţiunii şi eventual a predării, învăţarea nu are loc.Vom prezenta câteva reguli ale învățării centrate pe elev:

învăţarea presupune înţelegerea, iar aceasta înseamnă mai mult decât cunoaşterea faptelor;

elevii construiesc cunoaşterea pe baza a ceea ce deja cunosc sau cred;

elevii formulează noile cunoştinţe prin modificarea şi raţionarea conceptelor lor curente şi prin adăugarea de noi concepte la ceea ce cunosc deja;

învăţarea este mediată de mediul social în care elevii interacţionează unii cu alţii;

învăţarea eficientă necesită preluarea de către elevi a controlului asupra propriei învăţări;

transferul, respectiv capacitatea de a aplica cunoştinţe în situaţii noi este afectat de gradul în care elevii învaţă pentru înţelegere şi învaţă cu înţelegere.

Fără îndoială, este adevărat că acela care învaţă trebuie să-şi construiască cunoaşterea prin intermediul propriei înţelegeri şi că nimeni nu poate face acest lucru în locul său. Dar nu este mai puţin adevărat că această construcţie personală este favorizată de interacţiunea cu alţii care la rândul lor învaţă. Dacă elevii îşi construiesc cunoaşterea proprie, ei nu o fac singuri. Să nu uităm că omul este fundamental social. Adevărata învăţare este aceea care permite transferul achiziţiilor în contexte noi. Este nu doar simplu activă, individual activă ci interactivă.

În şcoala centrată pe elev, profesorul capătă la prima vedere o „oarecare paloare”, este evanescent, căci, elevul este „miezul” problemei. Cadrul didactic exercită roluri cu mult mai nuanţate decât înainte. Succesul la clasă depinde de competenţele profesorului de a crea oportunităţile optime de învăţare pentru fiecare elev. Profesorul acţionează mereu, dar adecvat şi adaptat nevoilor grupului.

În rândurile următoare vom face un inventar metodologic interactiv:

Prelegerea este fără îndoială cea mai frecventă alegere într-o abordare didactică tradiţională. În acest sens este tipică imaginea profesorului la catedră care vorbeşte elevilor care stau cuminţi în bancă.

Cu puţină „sare şi piper” prelegerea poate fi recondiţionată şi introdusă într-un demers didactic modern, centrat pe achiziţiile elevului. Din această perspectivă, dascălul trebuie să se preocupe de:

stimularea interesului elevilor prin:

intrarea în prelegere prin intermediul unei poante, poveşti, imagini captivante şi în deplină relaţie cu ceea ce urmează să fie predat prin intermediul prelegerii;

prezentarea unei probleme pe care se focalizează prezentarea;

lansarea unei întrebări incitante.

aprofundarea înţelegerii elevilor prin:

folosirea de exemple şi analogii pe parcursul prezentării;

dublarea verbalului cu alte coduri – oferirea de imagini grafice şi alte materiale ilustrative; folosirea limbajului corporal.

implicarea elevilor pe parcursul prelegerii prin întreruperea prelegerii:

pentru a incita elevii la a oferii exemple, analogii, experienţe personale;

pentru a da răspunsuri la diferite întrebări;

pentru a efectua o sarcină scurtă care clarifică diverse poziţii enunţate.

evitarea unui punct final, la final:

încheierea prelegerii prin intermediul unei probleme/aplicaţie care urmează să fie rezolvate de elevi;

solicitarea elevilor pentru a rezuma cele prezentate sau pentru a concluziona.

Brainstorming sau asaltul de idei reprezintă formularea a cât mai multor idei - oricât de fanteziste ar putea părea acestea – ca răspuns la o situaţie enunţată, după principiul „cantitatea generează calitatea”.

O asemenea activitate presupune o serie de avantaje:

implicarea activă a tuturor participanţilor;

dezvoltarea capacităţii de a trăi anumite situaţii, de a le analiza, de a lua decizii privind alegerea soluţiei optime;

exprimarea personalităţii;

eliberarea prejudecăţii;

exersarea creativităţii şi a unor atitudini deschise la nivelul grupului;

dezvoltarea relaţiilor interpersonale, prin valorizarea ideilor fiecăruia.

Pentru derularea optimă a unui brainstorming se pot parcurge următoarele etape:

alegerea temei şi a sarcinii de lucru;

solicitarea exprimării într-un mod cât mai rapid, în fraze scurte şi concrete, fără cenzură, a tuturor ideilor.

Nimeni nu are voie să facă observaţii negative:

înregistrarea tuturor ideilor în scris pe tablă;

anunţarea unei pauze pentru aşezarea ideilor (de la 15 minute la o zi);

reluarea ideilor emise pe rând şi gruparea lor pe categorii, simboluri, cuvinte cheie, imagini care reprezintă diferite criterii;

analiza critică, evaluarea, argumentarea, contraargumentarea ideilor emise anterior, la nivelul clasei sau al unor grupuri mai mici;

selectarea ideilor originale sau a celor mai apropiate de soluţii fezabile pentru problema supusă atenţiei. În această etapă se discută liber, spontan, riscurile şi contraindicaţiile care apar;

afişarea ideilor rezultate în forme cât mai variate şi originale: cuvinte, propoziţii, colaje, imagini, desene, cântece, joc de rol etc.

Știu/vreau să știu/am învățat

Cu grupuri mici sau cu întreaga clasă, se trece în revistă ceea ce elevii ştiu deja despre o anumită temă şi apoi se formulează întrebări la care se aşteaptă găsirea răspunsului în lecţie.

Mozaicul presupune următoarele etape:

împărţirea clasei în grupuri eterogene de 4 elevi, fiecare dintre aceştia primind câte o fişă de învăţare numerotată de la 1 la 4. Fişele cuprind părţi ale unei unităţi de cunoaştere;

prezentarea succintă a subiectului tratat;

explicarea sarcinii care constă în înţelegerea întregii unităţi de cunoaştere;

regruparea elevilor, în funcţie de numărul fişei primite, în grupuri de experţi: toţi elevii care au numărul 1 vor forma un grup s.a.m.d.;

învăţarea prin cooperare a secţiunii care a revenit grupului din unitatea de cunoaştere desemnată pentru oră: elevii citesc, discută, încearcă să înţeleagă cât mai bine, hotărăsc modul în care pot preda ceea ce au înţeles colegilor din grupul lor original;

revenirea în grupul iniţial şi predarea secţiunii pregătite celorlalţi membrii;

trecerea în revistă a unităţii de cunoaştere prin prezentare orală cu toată clasa.

În ceea ce privește evaluarea centrată pe elev, putem preciza următoarele:

Transformarea într-o lecţie centrată pe elev nu înseamnă abandonarea practicilor tradiţionale de evaluare utilizate la clasă, ci înseamnă integrarea unei varietăţi de strategii centrate pe elev, pe parcursul ciclului de instruire. Aceste strategii sunt deseori încorporate şi contribuie şi la instruire și la învățare, în același timp.

Într-o lecţie centrată pe elev:

testele şi chestionarele sunt încă folosite, dar nu reprezintă singurele metode de evaluare a învăţării elevilor;

o varietate de instrumente/ tehnici de evaluare, pentru diferite scopuri sunt implementate, la anumite momente, pe parcursul unităţii. De exemplu:

profesorii stabilesc nivelul de înţelegere al elevilor şi le activează acestora cunoştinţele anterioare, înainte de lansarea proiectului;

profesorii şi elevii oferă şi primesc feedback sub forma unor conferinţe cu colegii şi profesorul;

listele de verificare şi grilele de evaluare criterială ajută elevii să înţeleagă aşteptările şi să-şi administreze progresul în învăţare;

autoevaluarea şi reflecţiile încurajează metacogniţia şi asumarea responsabilităţii asupra învăţării;

grilele de evaluare criterială definesc calitatea pentru produse şi furnizează criterii pentru auto- şi interevaluare, precum şi pentru evaluarea făcută de profesor;

observaţiile continue furnizează oportunităţi de imbunătăţire a instruirii.

Învăţarea activă presupune implicarea şi participarea conştientă în procesul de construire a cunoştinţelor. A învăţa cum să înveţi înseamnă amplificarea capacităţii individuale de învăţare, înseamnă deci a accelera eficient procesul învăţării.A învăţa eficient înseamnă a dori să atingi un rezultat pe care îl stabileşti conştient drept scop al învăţării şi te implici activ în atingerea lui.

”PROCESUL CUNOAȘTERII ÎN GRĂDINIȚĂ„

Prof.LILIANA PRICOPI
Școala Gimnazială ”Ioan Cernat” Havârna
Grădinița Balinți-Județul Botoșani

Motto:

”Cunoașterea înseamnă putere”

(Ralph Waldo Emerson)

În societățile moderne, cunoașterea este asociată cu știința și este importantă în sine, iar cei implicați în acest proces al cunoașterii caută cele mai eficiente căi pentru a dobândi șiință, cunoaștere, condiderând astfel că sunt niște persoane educate.Cunoașterea este considerată ca fiind un rezultat al învățării.

Educatorii au fost și rămân factorii cei mai importanți în transmiterea cunoașterii, dar și facilitatori ai cunoașterii, cu o contribuție enormă la dezvoltarea cunoașterii.

Cunoașterea, este modul de familiarizare cu ceva sau cu cineva, iar când facem referire la copilul preșcolar, cunoașterea începe odată cu primul pas în grădiniță.

Prin interacțiunea cu noul mediu, copilul începe procesul cunoașterii, prin jocul propriu zis cu ceilalți copii, copilului i se deschide apetitul cunoașterii, dorește să știe mult mai mult, crește curiozitatea, care prin explorare duce spre cunoaștere, implicit interacțiunea cu jucăriile și jocurile, stârnesc cunoașterea și imaginația copilului.

Astfel că putem defini cunoașterea din perspectiva dezvoltării procesulor cognitive și putem afirma că, cunoașterea este o acumulare de informații, cunoștințe care implică procesele cognitive: memoria, analiza, sinteza, comparația, percepția, asocierea, comunicarea, etc cu scopul de a dezvolta multilateral copilul.

Pentru ca preșcolarul să fie supus pe deplin procesului de cunoaștere, toate acțiunile din jurul său trebuie să aibă un scop bine definit, prin care să se urmărească interacțiunea comunicării, creativității, imaginației, dorinței de explorare, care împletite și dirijate corect să aibă un deziderat comun copilul .

Cunoașterea în mediul grădiniței începe din prima zi de preșcolaritate, prin activități bine planificate, prin metode și procedee alese cu grijă de profesor, în funcție de obiectivele stabilite și conținutul supus dezbaterii, conduce copilul cu pași mărunți spre cunoaștere și dezvoltatre pe toate planurile .

În grădiniță copilul pronuță corect sunetele și cuvintele, formează mesaje simple și concise după o temă dată, în cadrul jocurilor didactice învață disciplina, respectarea regulilor, atenție sporită la jocul de probă, concentrarea pentru rezolvarea sarcinilor.

În grădiniță copilul descoperă elementele care constituie mediul ambiant și le identifică, le denumește, le recunoaște, aici copilul face corespondența între cuvânt și imagine, între cifră și număr (cantitate) , între viețuitoare și mediul lor de viață, aici învață ce este alternată de culori, învață să sorteze elemente după formă, culoare, caracteristici, învață să modeleze, să decupeze, să selecteze și să îmbine culorile unei picturi,să asambleze elementele componente ale unei plante, etc toate acestea fiind pură cunoaștere.

Copilul în grădiniță află cât de importantă este cartea, povestea din ea, află frumusețea lecturii, a comunicării corecte și expresive, dirijat fiind descoperă mesajele prosociale din povești, descoperă și clasifică personajele în pozitive și negative, își formează aptitudini și deprinderi de comunicare, argumentare, asumare, atitudinile pozitive, tolerante, incluzive.

Cunoașterea în grădiniță se dezvoltă pe toate planurile, cognitiv, afectiv-emoțional, motric, social și relațional, transformând și dezvoltând zi de zi personalitatea copilului.

Cunoașterea este un proces de acumulare de cunoștințe și informații pe tot parcursul vieții, care contribuie la dezvoltarea noastră ca indivizi, dar fiecare shimbare și acumulare necesită muncă, intervenție și cunoștințe. Toate aceste elemente fiind de strictă necesitate într-un proces de cunoaștere real. Cunoștințele, le putem aduna din tot felul de ocazii, de implicări, de intervenții, le stocăm și le folosim apoi la momentul oportun, toate aceste cunoștințe de orice natură, ducând pas cu pas la o creștere a cunoașterii.

Pedagogul Jhon Locke afirma că *”îmbunătățirea înțelegerii are două scopuri: în primul rând creșterea proprieti cunoașteri și în al doilea rând ne permite să furnizăm acele cunoștințe și altora”.*

Această teorie s-a dovedit foarte adevărată, dacă facem referire la copilul preșcolar, în grădiniț, unde acumulează cunoștințe referitoare la viață, mediu, natură, elemente din natură, povești, personaje, algoritmi de lucru, pe care apoi le împărtășesc celorlal ți copii, părinților, profesorilor, altor persoane importante din viața lor.

Copilul preșcolar, la intrarea în grădiniță are un nivel redus de dezvoltare socială, familia fiind singura experiență socială, cu care interacționează și de la care are așteptări. Odată intrat în viața grădiniței, cercul lui de interlocutori crește, copilul își face relații, amiciții, parteneri de joc, coechipieri și prin interacțiunea cu acești contribuie la dezvoltarea propriei cunoașteri.

Cunoașterea transformă copilul într-un bun interlocutor, într-un bun povestitor, într-un bun explorator, interpret sau artist plastic, un bun jucător la dominou sau un bun sportiv. Toate aceste deziderate , tin de implicare, explorare, interacțiune , exersare.

Prin tot procesul educațional din grădiniță, este promovată cunoașterea, cunoașterea sinelui, cunoașterea lumii înconjurătoare, cunoașterea copiilor și adulților din jur, cunoașterea elementelor de știință, e celor de dezvoltare personală, prin observare, analiză, comparație, copiilor li se lărgește orizontul cunoașterii.

Cunoașterea înseamnă evoluție, dezvoltare, informație, iar grădinița oferă toate aceste perspective, pentru a crea individul capabil schimbărilor de mâine. Aici copilul este pus în fața cu realitatea, îi sunt create situații de învățare și dezvoltare cognitivă, care-i vor fi suport pentru școlarul de mâine.

Bibliografie:

Curriculum pentru educație timpurie 201

https://rightwords.ro/citate/teme/cunoastere

http://isjtulcea.ro/wp-content/uploads/2018/03/Sapungi-Laura-Cecilia_Copilul-%C3%AEn-lumea-%C5%9Ftiin%C5%A3elor.pdf

Mall-ul din clasa noastră – Program de creștere a performanței școlare a elevilor

Profesor Barta Mihaela-Roxana
Școala Gimnazială *Liviu Rebreanu,* Cluj-Napoca

Sistemul educațional trebuie să fie un sistem viu, activ, capabil de schimbare și de updatare, astfel încât să poată ține pasul cu expectanțele societății educaționale autentice. Sistemele educaționale și politicile actuale subliniază importanța actualizării demersului educațional conform evoluției actualelor și viitoarelor generații de elevi. O astfel de actualizare și de aliniere va avea un efect vizibil în creșterea interesului elevilor față de școală, va crește motivația și implicit performanța școlară a acestora. Performanța reprezintă o consecință a motivației. Cu cât un elev este mai motivat, cu atât performanța lui va fi mai bună. În acest sens, dascălul trebuie să gândească programe de stimulare a motivației, de creștere a coeziunii grupului dar și a performanței școlare a elevilor. Un astfel de program l-am intitulat *Mall-ul din clasa noastră* și poate fi structurat astfel:

Stabilirea perioadei temporale pentru derularea jocului

Activitatea se va desfășura pe parcursul unei zile de școală.

Alegerea unui conținut școlar

Propunerea unui punctaj pentru fiecare sarcină individuală

Sarcinile de lucru sunt structurate pe discipline, sub forma unor probe. Pentru ca elevii să aibă o viziune de ansamblu asupra întregii zile, asupra tuturor probelor pe care le au de trecut, a beneficiilor pe care le pot obține, am grupat totul sub forma unei hărți. Această hartă va fi printată pe format A2 și va fi afișată pe tablă. Vom marca în permanență cu un magnet colorat, poziția pe hartă, în funcție de proba la care ne aflăm.

Elevii vor fi implicați în probe individuale sau colective.

La finalul fiecărei ore, elevii pot să își achiziționeze cu punctajele obținute lucruri dorite din Mall-ul clasei sau pot să îi economisească până la finalul zilei.

La finalul zilei, dacă au obținut 150 de puncte pot să-și achiziționeze *Distracția în parc* sau pot vireze banii în contul clasei, dublând valoarea acestora. Dacă și-au economisit punctele până la finalul zilei însă nu au obținut totalul de 150 de puncte, își pot achiziționa lucruri din mall sau pot să vireze punctele în contul clasei, dublând valoarea acestora.

Dacă la finalul zilei, dacă totalul de puncte din contul clasei depășește valoarea de 6 000 puncte, cu toții vor beneficia de oferta din mall *excursie*.

Notarea elementelor alese de elevi

Fiecare elev va ține evidența propriului punctaj. Eu voi ține evidența alegerilor pe care elevii le-au făcut, pentru a identifica preferințele lor individuale sau de grup, nivelul coeziunii grupului, tendințele individuale sau de grup.

Stabilirea unor beneficii pentru elevi, în funcție de scorul acumulat

Cu punctele pe care le obțin, elevii își pot achiziționa individual lucrurile dorite sau pot să aleagă un beneficiu comun.

BIBLIOGRAFIE

Stan, E., 2006, *Managementul clasei,* Editura Aramis, București

* Biblioteci virtuale

Seria de strategii de înțelegere a lecturii: Cum să-i înveți pe elevi să sintetizeze în timp ce citesc

Prof., Delia Purghe ,
Liceul Teoretic Elf, Cluj-Napoca

Sintetizarea este una dintre cele mai dificile strategii de lectură pe care elevii le pot stăpâni, pur și simplu pentru că îi cere elevilor să folosească mai multe abilități și strategii împreună.

De fapt, prefixul „syn” înseamnă împreună. Sinteza unui text este procesul de reunire a cunoștințelor de bază, a ideilor nou învățate, a conexiunilor, a inferențelor și a rezumatelor într-o înțelegere completă și originală a textului. Când elevii sintetizează, ei sunt conștienți de modul în care gândirea lor se schimbă și evoluează pe măsură ce citesc un text.

Este important să ne învățăm elevii să sintetizeze. Dorim ca ei să facă mai mult decât să ofere o repovestire a unui text pe care l-au citit. În schimb, dorim ca ei să o interiorizeze și să crească și să se schimbe ca gânditori din cauza textelor pe care le citesc. Pentru a face acest lucru, elevii trebuie să se oprească des pentru a evalua și reflecta asupra a ceea ce citesc. Prin sintetizare, cititorii își formează idei și opinii noi.

Mai jos sunt diferitele categorii din această postare pentru a vă ajuta să treceți la exact ceea ce aveți nevoie! Faceți clic pe titlul fiecărei categorii pentru a naviga acolo direct:

- CE TREBUIE SĂ ȘTIȚI ÎNAINTE DE PREDARE
- INTRODUCEREA STRATEGIEI
- MODELAREA STRATEGIEI
- PRACTICAREA STRATEGIEI
- RESURSE PENTRU FORMAREA UNEI SINTEZE
- VEZI TOATE POSTĂRILE DIN ACEASTA SERIE PRIVIND STRATEGII DE CITIRE

CE TREBUIE SĂ ȘTIȚI ÎNAINTE DE A PREDA STRATEGIA DE CITIRE DE SINTETIZARE:

Înainte de a petrece timp discutând mai în detaliu ce este o sinteză, să vorbim despre ce nu este o sinteză. Din capul locului, o sinteză nu este același lucru cu un rezumat. O sinteză poate include părți dintr-un rezumat sau o repovestire din text, dar depășește cu mult acel rezumat sau repovestire. Un rezumat poate duce la o sinteză, dar nu se oprește. Sintetizarea presupune ca cititorul să ia acel rezumat sau o repovestire parțială și să adauge propriile gânduri, experiențe, opinii, interpretări și conexiuni pentru a genera o idee nouă și mai mare care depășește textul. Mai mult, o sinteză adevărată poate amesteca și integra idei din mai multe texte pentru a forma noi idei mari. Sinteza este un proces continuu care se construiește și crește pe măsură ce cititorul pătrunde mai adânc în text. Debbie Miller, autoarea cărții Reading with Meaning(link afiliat) compară sintetizarea cu aruncarea unei pietricele într-o zonă de apă calmă. Mai întâi există o mică ondulație în care pietricica intră în apă. Aceasta reprezintă gândirea noastră inițială pe măsură ce începem să citim. Este mic pentru că avem doar o cantitate mică de informații. Cu toate acestea, pe măsură ce citim, gândirea noastră crește și se extinde, la fel cum valuri devin mai mari. Colectăm informații noi, ne formăm gânduri și idei noi și ne dezvoltăm gândirea. Fiecare gând nou se extinde față de gândul anterior. Când ajungem la sfârșitul unei cărți, rămânem cu gândul final. Acest gând final a fost informat și influențat de tot ceea ce am citit și am citit anterior în alte texte. Când se gândesc la sintetizare, experții au ajuns să fie de acord că există trei tipuri de sinteze pe care elevii le pot face. O sinteză poate forma:

1.o nouă înțelegere, ceva ce un cititor nu a luat în considerare înainte până când a citit textul

2.o înțelegere mai profundă , a deveni mai conștient sau mai apreciat de o idee după citirea unui text

3.o înțelegere schimbată , gândire diferită ca rezultat al textului

În toate cele trei tipuri, rezultatul sintetizării este o creștere a cunoștințelor pentru cititor. În textele fictive, cititorii sintetizează pentru a forma o înțelegere nouă, aprofundată sau schimbată despre personajul și evenimentele din carte. În non-ficțiune, sinteza unui cititor este adesea înțelegerea pe care o dezvoltăm atunci când studiem un subiect prin mai multe cărți, articole și resurse multimedia. Am reunit tot ce am învățat despre acest subiect într-o sinteză completă. De exemplu, când le cerem elevilor să finalizeze un proiect de cercetare, le cerem să sintetizeze informațiile pe care le-au învățat din mai multe surse.În orice gen, sintezele sunt cele mai puternice atunci când sunt susținute cu dovezi textuale. Dorim ca elevii să poată sublinia detaliile din text care i-au ajutat să formeze acea înțelegere nouă, aprofundată sau schimbată.

PREZENTAREA SINTETIZĂRII elevilor

Pe măsură ce le prezentați elevilor conceptul de sinteză, luați în considerare câteva exemple concrete pe care le puteți oferi acestora. Așa cum am menționat anterior, compararea unei sinteze cu ondulațiile formate de o pietricică este un exemplu solid. Această analogie îi ajută pe elevi să înțeleagă că o sinteză este despre modul în care gândirea noastră crește și se schimbă în timp. Imaginea ondulată este un memento vizual pentru elevi că gândirea noastră începe puțin și crește pe parcursul unui text.

Pe măsură ce începeți discuția despre sintetizare cu elevii dumneavoastră, rugați-i să-și imagineze cum arată să vedeți o pietricică scăpată în apă. Dacă este posibil, desenați o ilustrare a acesteia pe hârtie grafică. Explicați că la început, când pietricica cade în apă, există doar o mică ondulație. Apoi, acea ondulație creează o undă nouă, mai mare. Acea undă mai mare continuă să creeze o undă și mai mare și așa mai departe. Fiecare undă crește din ondulația anterioară, crescând în dimensiune, dar toate provin din picătura originală a pietricelei. Ajutați-i pe elevi să înțeleagă că, la fel ca valuri în creștere, gândirea noastră crește pe măsură ce citim. Când începem să citim, avem o idee inițială despre ce va fi cartea sau stabilim primele impresii despre personaje (similar cu picătura inițială a pietricelei). Cu toate acestea, pe măsură ce continuăm să citim, gândirea noastră evoluează, se schimbă și crește pe măsură ce învățăm informații noi. La fel ca valuri, înțelegerea noastră devine mai mare.

MODELAREA MODULUI DE SINTEZĂ ÎN LECTURĂ Pentru a modela această strategie, începeți prin a alege texte care se vor preta sintetizării. Fabele sunt grozave când abia începi, deoarece sunt scurte și au o morală care nu este dezvăluită până la sfârșit. Pe măsură ce elevii citesc, ei încep să descopere morala poveștii și gândirea lor se schimbă,se dezvoltă și evoluează. Creați o diagramă de ancorare folosind imaginea ondulată. Folosiți expresii precum „La început mă gândeam... Acum mă gândesc... Oh, acum am înțeles... Deci este vorba de fapt despre... După ce am citit, cred că... ” Scrierea acestor fraze pe ondulații ajută la ilustrarea modului în care gândirea și înțelegerea crește pe măsură ce citim. După ce modelați folosind strategia cu o fabulă, este posibil să doriți să atribuiți unor grupuri mici de elevi o altă fabulă din Fabulele lui Aesop pe care să o lucrați împreună, folosind un organizator grafic ondulat care imită diagrama de ancorare. Rugați elevii să-și înregistreze sintezele și apoi să le împărtășească cu restul clasei.

După încă câteva ori de practică, puteți cere elevilor să încerce strategia cu texte mai lungi. Pentru texte mai lungi, este posibil să aveți nevoie de mai mult de trei „unduiri” pentru ca elevii să-și completeze sintezele. Asigurați-vă că planificați din timp momentele din text în care vă veți opri pentru a reflecta și a modela modul în care gândirea dvs. se schimbă pe măsură ce citiți. Poate doriți să adăugați note post-it în carte ca mementouri pentru a vă opri și a vorbi. Pe măsură ce petreceți mai mult timp sintetizării, este posibil să doriți, de asemenea, să oferiți analogii suplimentare cu ceea ce înseamnă a sintetiza. Diferite exemple vor „face clic” pentru diferiți copii. Iată alte câteva exemple:

Păpuși rusești pentru cuibărit

Comparați sintetizarea cu păpușile rusești . Dacă aveți un set, aduceți-l pentru a le arăta clasei. Explicați cum se potrivește fiecare păpușă una în alta, devenind mai mare pe măsură ce introduceți, pe rând cite o păăușă. Așa este gândirea noastră când sintetizăm; ne construim gândurile, în timp ce citim.

Utilizați ilustrația unei omide care se transformă într-un fluture . Simplu spus, intrăm într-un text ca o omidă și ieșim din el ca un fluture. Cu alte cuvinte, gândirea noastră trece prin multe schimbări, la fel ca omida, și ieșim dintr-un text cu o nouă înțelegere, așa cum fluturele este nou.

Comparați sintetizarea cu coacerea unui tort . Începeți cu amestecul de tort (AKA: textul) și adăugați ingrediente precum ouă, ulei și apă (AKA: gânduri, opinii, experiențe, cunoștințe anterioare... etc) pentru a forma ceva nou: un tort (AKA: a sinteza)

Exersați formarea unei sinteze Pe măsură ce îi învățați pe elevi să exerseze sintetizarea unui text, oferirea de mementouri simple vă va ajuta să păstrați această strategie de lectură în prim-plan. Când predau orice abilitate nouă în citire, îmi place să ofer elevilor mei un marcaj potrivit pentru copii, cu câteva sfaturi utile pentru utilizarea unei noi abilități saua unie noi strategii. După cum s-a menționat mai devreme, sintezele și rezumatele sunt legate, dar nu sunt aceleași. Este posibil să descoperiți că, pe măsură ce începeți să utilizați această strategie, elevii probabil le vor confunda pe cele două. Pe lângă faptul că petreceți timp discutând și modelând ce este o sinteză și cum să le formați, este posibil să doriți să petreceți timp semnificativ ajutând elevii să vadă diferența dintre un rezumat și o sinteză. Creați o diagramă T pentru a ajuta elevii să identifice diferențele dintre un rezumat și o sinteză. Pe măsură ce citiți mai multe texte, modelați atât rezumate, cât și sinteze ale aceleiași cărți pentru a ajuta elevii să vadă diferența

BIBLIOGRAFIE:

https://comme-un-pro.fr/ro/apprendre-synthetiser-informations-astuces/

https://speech.utcluj.ro/sintero/

Jocul, metodă modernă de învățare

Prof. înv. Primar Dalaban Elena
Liceul Teoretic „David Voniga”, Giroc, Timiș

Jocul reprezintă una dintre activitățile umane fundamentale. Presupune recreere, divertisment, dar satisface și nevoia de cunoaștere.

Prin intermediul acestuia, copiii: vor desfășura o activitate specifică identității personale,urmând cerințele și determinările de bază ale propriei ființe; vor rezolva probleme ce aparțin vieții și mediului înconjurător; vor experimenta diverse posibilități de adaptare și vor deveni mai flexibili în gândire și în ceea ce privește rezolvarea de probleme; vor avea parte de o comunicare eficientă atât cu sinele, cât și cu ceilalți participanți, exprimându-se într-o manieră plastic și operand cu limbajul nonverbal și paraverbal; vor folosi obiectele din jur cu scopul pentru care au fost create, dar vor găsi și alte întrebințări ale acestora, dovedind creativitate; se vor concentra asupra acțiunilor, devenind interesați și atenți.

Jocul în viziunea lui Edourd Claparede

Edouard Claparede opina că „Jocul este sinura atmosferă în care ființa sa psihologică, poate să respire și în consecință, să acționeze. A ne întreba de ce se joacă copilul înseamnă a ne întreba de ce este copil, nu ne putem imagina copilărie fără râsete și jocurile sale”. Cu alte cuvinte, se observă dimensiunea acțională pe care o capătă jocul, precum și asocierea bucuriei și a distracției cu perioada copilăriei.

Aduce o nouă concepție asupra educației, promovând centrarea atenției pe nevoile și interesele copiilor. Este de părere că învățământul devine atractiv în momentul în care educatorul se va raporta la pornirile naturale și instinctele pe care le are educabilul. Din perspective sa, principal funcție pe care o dovedește jocul este manifestarea personalității prin intermediul unicei activități posibile. Astfel, jocul devine „curentul intereselor noastre, dorințele care alcătuiesc eul nostrum și caută o ieșire în ficțiune, prin intermediul jocului, atunci când realitatea nu-i oferă suficiente căi de manifestare” (Claparede, 1975, p. 134).

Printr-o trimitere la studiul amănunțit desfășurat de acesta, se poate specifica faptul că există câteva condiții de îndeplinit pentru ca o activitate ludică să poată primi denumirea de joc didactic. El trebuie să aibă un scop, o sarcină didactică, să includă elemente de joc, conținutul să aibă caracter atractiv, să se utilizeze material didactic variat și să presupună reguli precise și clare. De asemenea, trebuie să urmărească obiective care să dezvolte elevul din punct de vedere intelectual, moral, tehnic și fizic.

Jocul în viziunea lui Jean Piaget

Pentru psihologul elvețian Jean Piaget, jocul reprezintă o activitate prin intermediul căreia copilul asimilează și care se complică treptat: „Prin repetări de conduită în joc sau în afara acestuia, se constituie treptat scheme de acțiune și scheme mentale corespunzătoare acțiunilor, controlului și reprezentării acestora, ca urmare a asimilării și acomodării.” (Șchiopu, 1970, p. 35).

În concepția lui Piaget, jocul ia naștere odată cu ficțiunea. Atunci când un copil desfășoară o activitate de tip joc, el își pune în mișcare toată capacitatea pe care o are în privința stăpânirii și influențării realității.

Jocul în viziunea lui Jean Chateau

În accepțiunea lui Jean Chateau, jocul este „centrul copilăriei, copilăria având drept scop antrenarea prin joc atât a funcțiunilor fiziologice, cât și a celor psihice”. (Chateau, 1967, p. 10). Pentru el, răspunsul la întrebarea *De ce se joacă copilul?* este unul simplu, acela că omul se consideră întreg doar în momentul în care se joacă. Subliniază în cadrul teoriei

sale că importantă este antrenarea funcției, nu rezultatul acțiunii sau materialul utilizat. Își apleacă privirea și asupra următoarelor caracteristici ale jocului:

A te juca presupune să îți propui o sarcină spre îndeplinire, să depui efort și să obosești pentru a duce la bun sfârșit sarcina;

Jocul înseamnă pregătirea pentru muncă, fiind un exercițiu prealabil pentru aceasta;

Jocul trebuie să semnifice progres din punct de vedere fizic și moral;

Jocurile se vor complica cu timpul;

Jocul sprijină spiritul de disciplină al educabililor.

Jocul se bucură de o serie de valențe formative precum:

Dezvoltarea spiritului de investigație și observație al copilului

Dezvoltarea gândirii logice și creative a copilului

Cultivarea imaginației

Dezvoltarea și exersarea memoriei

Formarea unei conduit morale pozitive

Există o serie de nevoi pe care ar trebui să le satisfacă jocul, satisfacerea acestora conducând semnificativ ladezvoltarea educabilului în toate sferele. Amintim următoarele: satisfacerea nevoii de informație, afectivitate și de mișcare a educabilului, satisfacerea nevoii de socializare, integrare a acestuia, dar și stimularea creativității și a independenței.

Bibliografie:

Claparede, E. (1975), *Psihologia copilului și pedagogia experimentală,* București: Editura Didactică și Pedagogic;

Șchiopu, U. (1970), *Probleme psihologice ale jocurilor și distracțiilor,* București: Editura Didactică și Pedagogică;

Chateau, J. (1967), *Copilul și jocul*, București: Editura Didactică și Pedagogică.

MODERN ȘI TRADIȚIONAL ÎN ȘCOALA ROMÂNEASCĂ

TUMBEA DELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ANGHEL MANOLACHE”-SCRIOAȘTEA
JUDEȚUL TELEORMAN

.

În societatea contemporană, cu schimbări rapide şi efecte imediate, educaţia şi învăţământul trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât să putem vorbi despre o permanentă inovaţie şi creaţie în activitatea didactică.

Lecţia, în tradiţional, era o „formă de organizare a procesului de învăţământ”, în alte limite,impuse de condiţiile de atunci, pe când lecţia modernă are o altă alură şi o structură dată de noile orientări ale didacticii generale, pedagogice, ale idealului educaţional, ale calităţii, progresului şi echităţii.

Lecția tradițională înseamnă ora așa cum o cunoaștem noi din trecut. Profesorul stă în fața clasei și vorbește mai mult decât elevul. Elevul stă în bancă și ascultă. Răspunde când e invitat.

Lecția inovatoare înseamnă că se răstoarnă modul de lucru. Profesorul e ”facilitator”, ”learning designer”. Copiii lucrează cel mai mult, profesorul facilitează învățarea și îi susține pe elevi. Elevii se mișcă, colaborează unii cu alții, se organizează și lucrează singuri.

În școala tradițională,scopul și obiectivele se aleg pe baza unui nivel mediu de cunoștințe, principalele surse de informare sunt profesorul şi manualul, predarea se axează pe expunerea profesorului, tratarea elevilor este nediferenţiată, modul de realizare este predominat prin memorare şi reproducere de cunoştinţe, pe când în școala modernă scopurile și obiectivele se stabilesc în acord cu competenţele pe care le posedă fiecare elev, sursele de informare sunt mai diversificate, modul de realizare este predominant prin formare de competenţe şi deprinderi practice. Școala tradițională pune accent pe interesele generale, folosește metode expozitive, verbaliste, receptive şi bazate pe memorie şi reproducere, folosește tabla, creta, planșele, pe când în școala modernă accentul se pune pe interesul personal , folosește metode bazate pe acţiune, cercetare, explorare, tehnici de muncă intelectuală, de autoinstruire.

Deasemenea, tipul de management diferă de la un tip de școală la altul. Dacă în școala tradițională managementul este asertiv, formal, rigid, în școala modernă se conduce cooperativ, pe bază de motivație, în interesul elevului.

În învățământul tradițional, cadrul didactic deși asigură însușirea temeinică şi sistematică a cunoştinţelor predate, este constrâns de unele lucruri: limitează foarte mult activitatea elevilor (expunerea nu trebuie să depăşească cel mult 30% în cadrul unei ore),lasă puţin timp de iniţiativă elevilor, manifestat de regulă prin întrebări generatoare de explicații,impune puncte de vedere proprii, deţine adevărul ,știe ce este adevărat sau fals, corect sau incorect, ceea ce trebuie să înveţe elevul (ceea ce este ,,bun’’ pentru el).

În școala modernă, profesorul nu mai este cel care ţine o prelegere în faţa elevilor ci e mediator şi îndrumător în activitatea de învăţare pe care elevii o parcurg. Predarea se realizează prin utilizarea unor metode activ – participative care solicicită interesul ,creativitatea , imaginaţia, implicarea şi participarea elevului,în scopul însuşirii unor cunoştinţe care să–i folosească, organizează şi dirijează învăţarea, o orchestrează şi o regizează, facilitează şi moderează activitatea de învăţare, ajută elevii să înţeleagă lucrurile şi să şi le explice,responsabilizează elevii în vederea funcţionării optime a grupului.

Principalele caracteristici ale unui cadru didactic inovator, identificate de către toţi pedagogii, sunt: cooperarea, colaborarea, încrederea în ceilalţi, dorinţa şi voinţa de a inova. Aceasta dovedeşte că inovaţia în învăţământ ţine prea puţin, sau deloc de vechimea în activitate a cadrelor didactice sau de disciplina predată, de nivelul de învăţământ la care predau etc.

Un cadru didactic inovator este un cadru didactic profesionist, recunoscut pentru competenţele sale didactice, relaţionale, de dezvoltare profesională.

Un cadru didactic bun este acela care este capabil de o mare varietate de stiluri didactice, având astfel posibilitatea să-şi adapteze munca sa diferitelor circumstanţe, să confere predării flexibilitate şi mai multă eficienţă.

Un stil modern şi actual este cel creativ.Unele cadre didactice dovedesc mai multă flexibilitate decât alţii în comportamentul lor didactic, aceştia sunt receptivi la ideile şi experienţele noi, manifestă îndrăzneală, mai multă independență în gândire şi acţiunea didactică, având capacitatea de a-şi asuma riscuri şi sunt dispuşi să încerce noi practici, noi procedee.

Consider că atâta timp cât metodologiile inovatoare sunt combinate cu cele tradiționale, feedbackul este pozitiv.

Deci, studiile asupra inovaţiei în învăţământ pun accent deosebit pe rolul personalului didactic în procesul de inovaţie, pe caracteristicile, comportamentele pe care trebuie să le dispună acestora.

BIBLIOGRAFIE:

1.Frăsineanu I. Managementul inovaţiei. Ploieşti: EUP, 2004

2.https://abcdidactic.net/2012/09/19/studiu-de-specialitate-potretul-profesorului-inovator.

TITLUL PROIECTULUI
GAZETA EROILOR CREATIVI

Profesor Cioban Mihaela
Liceul Tehnologic “Ion Creangă” Curtici

Proiectul pe care îl voi prezenta a fost implementat la nivelul clasei a II-a, în anul școlar 2021-2022 și a ieșit câștigător la concursul de Mini Proiecte, din cadrul Proiectului Educație de calitate pentru toți.

Domenii tematice în care se încadrează proiectul:

Învățarea socio-emoțională;

Practici educaționale colaborative și inovative în mediile digital și non-digital;

Rezumatul proiectului:

Înainte de a detalia elementele proiectului pe care doresc să îl propun, aș dori să prezint, în câteva cuvinte, colectivul clasei noastre. Elevii noștri fac parte din clasa a II-a A, clasa Eroilor Creativi. Îmi doresc ca acest an școlar să reprezinte pentru ei anul în care să-i stimulez să se implice activ la propria lor formare, oferindu-le modele inspiraționale care să le stârnească curiozitatea și să-i determine să-și dorească să devină creatorii propriilor povești sau poezioare.

În acest sens, în acest an școlar, l-am avut ca invitat special pe scriitorul Petre Don, alături de care Eroii clasei noastre au făcut cunoștință cu primele “firimituri” ale creației și au dovedit că pot să fie creativi, compunând alături de scriitor prima lor poezie, “Clasa noastră”.

Astfel că proiectul pe care îl voi propune se dorește a fi o continuare a unui obiectiv pe care mi l-am propus la începutul clasei a doua și anume, dezvoltarea creativității copiilor prin desfășurarea unor activități care să le stârnească dorința de a gândi creativ și de a găsi o modalitate literară de a exprima sentimente, gânduri sau emoții.

Obiectivul general al proiectului

Antrenarea creativității copiilor, oferindu-le posibilitatea de a se exprima liber și de a colabora împreună cu alți colegi la realizarea Gazetei Eroilor Creativi, folosind mijloace tehnologice moderne, din sfera digitală.

Activităţile propuse, în ordinea în care se vor desfăşura

Întâlnire cu scriitorul și publicistul Petre Don (reprezentant al ziarului GLASUL ARADULUI)

Stabilirea domeniilor gazetei (tematica)-interviuri, știri locale, , creații proprii

Eroii Creativi sunt ...creativi

Publicarea Gazetei Eroilor Creativi-finalizarea proiectului și multiplicarea Gazetei

Rezultate aşteptate

deprinderea de a formula întrebări (metoda „*Explozia stelară*”) cu scopul de a le folosi în cadrul interviurilor care vor fi luate partenerilor implicați în proiect;

deprinderea de a purta conversaţii pe o temă aleasă sau dată;

deprinderea de a folosi tehnologia pentru a culege informații (reportofon, aparat foto) și redactarea unor texte, interviuri (laptop, folosirea programului WORD pentru redactarea informațiilor culese, folosirea internetului, utilizarea unei multifuncționale);

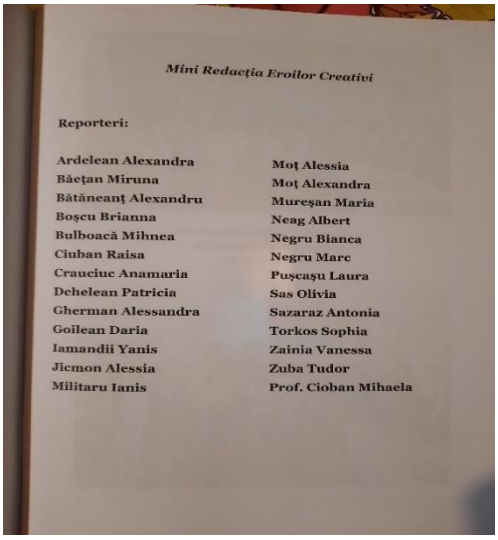
deprinderea de a crea povestiri după imagini, după întrebări, pe baza unor cuvinte de sprijin sau a unor poezii cu tematică dată.

deprinderea de a sintetiza informația oferită sub forma unui titlu sugestiv;

deprinderea de a lucra în echipă și de a respecta și a înțelege rolul pe care îl au în cadrul Mini Redacției Eroilor Creativi **(**Director, Redactor- șef**,** Redactor-șef adjunct**,** Secretar de redacție**,** Redactori, Activități culturale**,** Șef departament tehnoredactare, Tehnoredactare**,** Corectură.

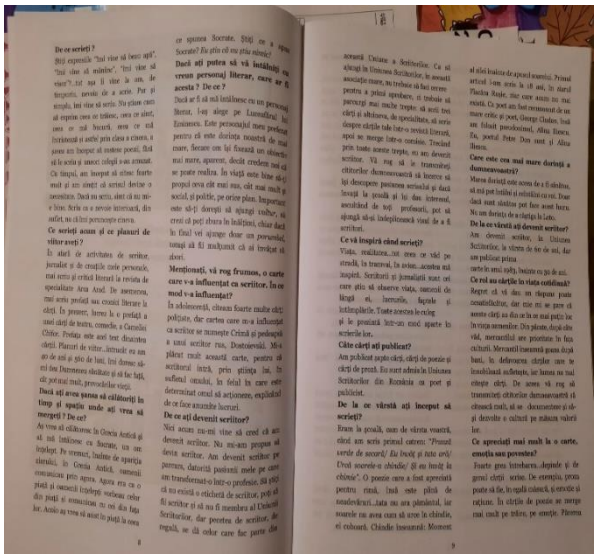
Rezultatele proiectului: Pagini din Gazeta Eroilor Creativi: Reporteri în pantaloni scurți

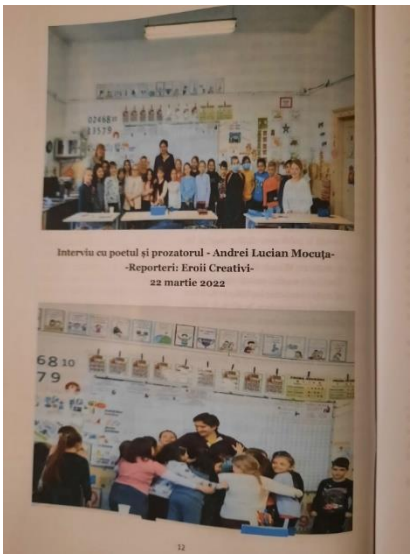

Liceul Tehnologic „Ion Creangă” Curtici
-Gazeta Eroilor Creativi-
REPORTERI ÎN PANTALONI SCURȚI
Clasa a II-a A
Coordonator: Prof. Cioban Mihaela
Iunie, 2022

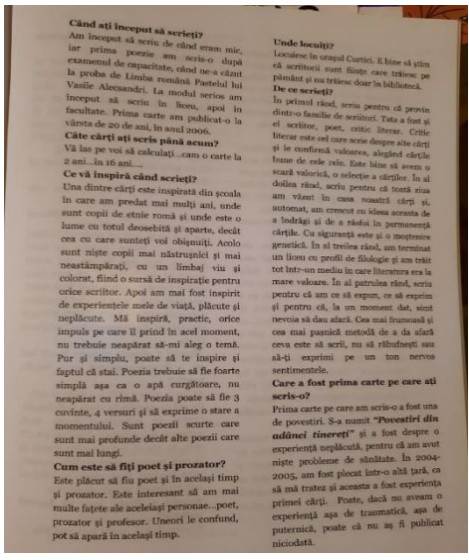

Mini Redacția Eroilor Creativi
Reporteri:

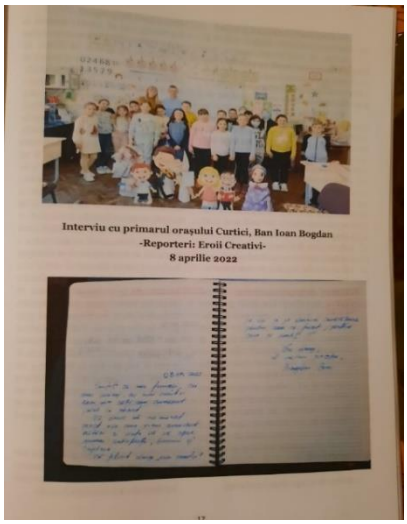
Ardelean Alexandra	Moț Alessia
Bâețan Miruna	Moț Alexandra
Bătăneanț Alexandru	Mureșan Maria
Boșcu Brianna	Neag Albert
Bulboacă Mihnea	Negru Bianca
Ciuban Raisa	Negru Marc
Crauciuc Anamaria	Pușcașu Laura
Dehelean Patricia	Sas Olivia
Gherman Alessandra	Sazaraz Antonia
Goilean Daria	Torkos Sophia
Iamandii Yanis	Zainia Vanessa
Jicmon Alessia	Zuba Tudor
Militaru Ianis	Prof. Cioban Mihaela

Interviu cu scriitorul Petre Don
-Reporteri: Eroii Creativi-
12 martie 2022

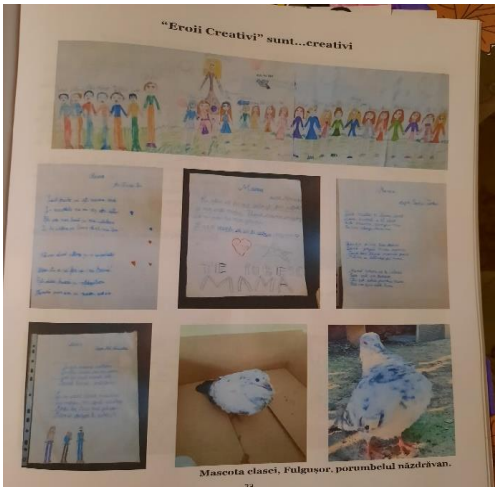

Interviu cu poetul și prozatorul - Andrei Lucian Mocuța-
-Reporteri: Eroii Creativi-
22 martie 2022

Când ați început să scrieți?
Unde locuiți?
De ce scrieți?
Câte cărți ați scris până acum?
Ce vă inspiră când scrieți?
Care a fost prima carte pe care ați scris-o?
Cum este să fiți poet și prozator?

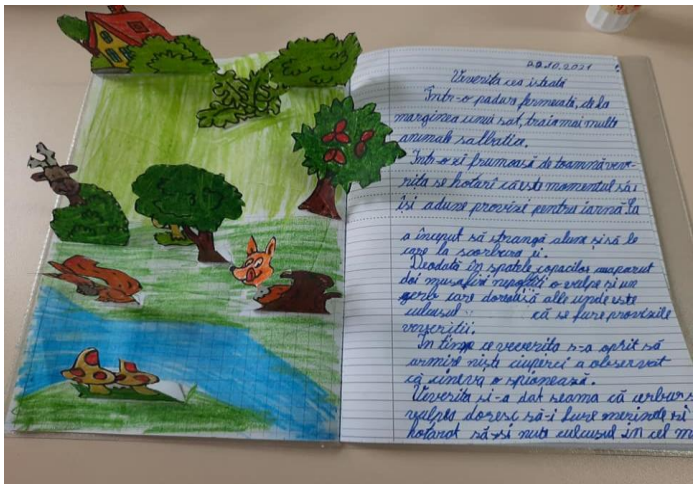

Interviu cu primarul orașului Curtici, Ban Ioan Bogdan
-Reporteri: Eroii Creativi-
8 aprilie 2022

"Eroii Creativi" sunt...creativi
Mascota clasei, Fulguşor, porumbelul năzdrăvan.

Modele inovative în învățământul românesc

Prof. Iolanda Olariu,
Colegiul Economic “Dimitrie Cantemir” Suceava

Considerații introductive

Învățământul reprezintă un domeniu vital pentru dezvoltarea unei societăți, fiind un instrument esențial pentru formarea tinerelor generații. În contextul globalizării și al evoluției rapide a tehnologiei, educația a devenit tot mai importantă, iar schimbările aduse de aceste evoluții necesită o adaptare constantă a modului în care este conceput și livrat procesul educațional.

În ciuda progreselor înregistrate în ultimii ani, sistemul de învățământ din România se confruntă cu multe provocări. Printre acestea se numără: infrastructura învechită și insuficientă, programele școlare învechite, învechite și insuficiente, condițiile de lucru precare ale profesorilor și elevilor, precum și discrepanțele mari în ceea ce privește nivelul de calitate a educației în diferite regiuni.

Unul dintre modurile prin care sistemul de învățământ românesc poate fi modernizat și îmbunătățit este prin implementarea unor modele inovative de predare și învățare. Aceste modele sunt concepute pentru a îmbunătăți calitatea procesului educațional și pentru a face mai atractivă și mai eficientă experiența de învățare.

În acest eseu, ne propunem să examinăm patru dintre cele mai inovative modele de predare și învățare, care pot fi aplicate în contextul învățământului românesc. Aceste modele sunt: flipped classroom, învățarea bazată pe proiecte, învățarea individualizată .

În primul rând, vom examina modelul flipped classroom, care a câștigat popularitate în ultimii ani în multe țări. Această metodă de predare se concentrează pe inversarea rolului profesorului și al elevului în procesul de învățare, oferind elevilor acces la materialele de studiu înainte de lecție și utilizând timpul de clasă pentru discuții, întrebări și activități practice. Acest model este în prezent utilizat în multe școli din România, și a dus la îmbunătățiri semnificative în ceea ce privește participarea și performanța elevilor.

În al doilea rând, vom examina modelul de învățare bazat pe proiecte, care implică activități practice și aplicate, în care elevii lucrează la proiecte sau sarcini care sunt relevante și interesante pentru ei. Acest model poate fi utilizat pentru a îmbunătăți motivația elevilor și pentru a-i ajuta să își dezvolte abilitățile practice și de lucru în echipă. În ultimii ani, acest model a început să fie aplicat în mod tot mai frecvent în școlile românești, însă mai sunt multe de făcut pentru a se implementa în mod eficient.

În al treilea rând, învățarea individualizată este un alt model inovativ de predare și învățare care poate fi aplicat cu succes în învățământul românesc. Această metodă implică adaptarea procesului de învățare la nevoile individuale ale elevilor, utilizând instrumente precum teste și evaluări pentru a identifica nivelul lor actual de cunoaștere și abilități, și oferindu-le apoi materiale și instrucțiuni adaptate. Aceasta poate fi o modalitate eficientă de a asigura că fiecare elev are oportunitatea de a-și dezvolta la maximum potențialul.

II. Modelul flipped classroom

A. Prezentarea conceptului și a modului de funcționare

Flipped classroom sau învățarea inversată este un model inovativ de predare și învățare care implică schimbarea modului tradițional de predare în care profesorul prezintă informațiile în timpul orelor de clasă, iar elevii își fac temele acasă. În acest model, rolurile sunt inversate, iar elevii sunt expuși la informații noi în afara clasei și își pot consolida cunoștințele în timpul orelor de clasă, lucrând la probleme, discutând și dezbatând subiectele cu colegii lor și cu profesorul.

Acest model a devenit popular în ultimii ani datorită avantajelor sale, cum ar fi faptul că îi implică pe elevi în procesul de învățare, îi face să fie mai activi și să se concentreze mai bine, și îi ajută să-și dezvolte abilitățile de gândire critică și analitică.

Modul în care funcționează flipped classroom este relativ simplu. Înainte de fiecare oră, profesorul creează un material de învățare, cum ar fi un videoclip sau un articol, pe care îl trimite elevilor pentru a-l vedea acasă. Acest material poate fi găsit pe diferite platforme online, cum ar fi YouTube, Khan Academy sau alte site-uri de învățare online.

Elevii sunt obligați să vadă materialul înainte de oră și să ia notițe sau să răspundă la întrebări pentru a fi pregătiți pentru discuțiile și activitățile care urmează în timpul orei. În timpul orei, elevii lucrează împreună la probleme și sarcini care sunt legate de materialul văzut acasă, iar profesorul oferă feedback și îi ghidează în procesul de învățare.

B. Avantajele și dezavantajele acestui model în învățământul românesc

Flipped classroom poate avea o serie de avantaje în învățământul românesc. În primul rând, acest model poate ajuta la îmbunătățirea calității educației și la creșterea performanței elevilor. Acest model îi ajută pe elevi să se angajeze mai mult în procesul de învățare și să fie mai implicați în lecții. În plus, această metodă de predare și învățare poate fi adaptată la nevoile individuale ale elevilor, astfel încât fiecare elev să poată beneficia de această metodă într-un mod care să se potrivească nivelului lor de cunoaștere și stilului de învățare.

În al doilea rând, flipped classroom poate contribui la reducerea absenteismului și la creșterea prezenței elevilor la ore. Acest lucru se datorează faptului că acest model de învățare îi implică mai mult pe elevi în procesul de învățare și îi face să fie mai motivați să participe la ore. Elevii sunt mai predispuși să vină la orele de clasă, deoarece acestea sunt mai interactive și oferă oportunități de colaborare cu colegii lor și de a primi feedback imediat din partea profesorului.

În plus, flipped classroom poate fi benefic în ceea ce privește dezvoltarea competențelor digitale ale elevilor. Acest model implică utilizarea tehnologiei și a platformelor online, ceea ce poate fi benefic în ceea ce privește dezvoltarea abilităților de cercetare, de comunicare și de colaborare. Aceste abilități sunt indispensabile în lumea digitală actuală și îi pregătesc pe elevi pentru succes în carierele lor viitoare.

Cu toate acestea, există și câteva dezavantaje ale acestui model în învățământul românesc. În primul rând, flipped classroom necesită resurse adecvate, cum ar fi accesul la tehnologie și la internet, pentru a putea funcționa eficient. Nu toți elevii au acces la astfel de resurse acasă, ceea ce poate duce la inechități în procesul de învățare.

În al doilea rând, acest model necesită o pregătire adecvată din partea profesorilor, deoarece implică o schimbare majoră în modul tradițional de predare și necesită o adaptare la nevoile și stilul de învățare al fiecărui elev.

C. Exemple de implementare a acestui model în școli din România

În România, flipped classroom a început să fie utilizat în mai multe școli și instituții de învățământ superior. De exemplu, Universitatea Politehnica din București a început să implementeze acest model în anul 2013, iar rezultatele au fost foarte bune. Studenții care au participat la aceste cursuri au fost mai implicați și au obținut note mai bune în comparație cu cei care au participat la cursurile tradiționale.

În plus, mai multe școli din România au început să utilizeze flipped classroom pentru a îmbunătăți performanța elevilor și pentru a-i implica mai mult în procesul de învățare. De exemplu, Colegiul Național "Gheorghe Șincai" din București a început să utilizeze acest model în 2015, iar profesorii au observat o îmbunătățire semnificativă în calitatea discuțiilor și a activităților din timpul orelor de clasă.

Flipped classroom este un model inovativ de predare și învățare care poate aduce multe beneficii în învățământul românesc. Acest model poate îmbunătăți performanța elevilor, poate crește nivelul de implicare în procesul de învățare și poate

dezvolta competențele digitale ale elevilor. Cu toate acestea, acest model necesită o pregătire adecvată din partea profesorilor și poate crea inechități în procesul de învățare din cauza accesului inegal la tehnologie.

Pentru a implementa cu succes acest model în învățământul românesc, este important să se asigure accesul la resurse adecvate, cum ar fi tehnologia și internetul, și să se ofere pregătire adecvată pentru profesori pentru a-și adapta stilul de predare. În plus, poate fi benefic să se identifice exemple de bune practici și să se colaboreze cu alte școli sau instituții de învățământ pentru a împărtăși resurse și experiențe.

III. Modelul de învățare bazat pe proiecte

A. Prezentarea conceptului și a modului de funcționare

Modelul de învățare bazat pe proiecte este un model de învățare activ care implică realizarea de proiecte de către elevi, fie individual, fie în grup. Aceștia sunt încurajați să lucreze împreună pentru a identifica o problemă sau o întrebare de cercetare, să identifice și să colecteze informații relevante, să sintetizeze informațiile și să prezinte soluțiile sau rezultatele. Acest model de învățare este o alternativă la metoda tradițională de predare în care elevii sunt pasivi și se bazează mai mult pe memorare decât pe înțelegere.

Prin intermediul modelului de învățare bazat pe proiecte, elevii își dezvoltă abilități practice precum cercetarea, analiza și sintetizarea informațiilor, prezentarea de soluții, comunicarea eficientă, colaborarea și creativitatea. Ei sunt încurajați să-și asume responsabilitatea pentru învățarea lor, să ia decizii și să lucreze împreună pentru a atinge obiective comune.

B. Avantajele și dezavantajele acestui model în învățământul românesc

Modelul de învățare bazat pe proiecte are o serie de avantaje în învățământul românesc. Acest model încurajează elevii să devină activi în procesul de învățare și să dezvolte abilitățile necesare pentru a fi competitivi într-o lume în continuă schimbare. De asemenea, acesta poate fi o modalitate mai atractivă și interesantă de a învăța pentru elevii care nu sunt motivați de metodele tradiționale de predare. De asemenea, acest model poate fi util în îmbunătățirea abilităților sociale și de comunicare ale elevilor, precum și în dezvoltarea lor personală și profesională.

Cu toate acestea, există și dezavantaje ale acestui model în învățământul românesc. Implementarea acestui model poate fi costisitoare și necesită resurse suplimentare, precum și formarea profesorilor pentru a fi capabili să ghideze procesul de învățare bazat pe proiecte. De asemenea, există riscul ca elevii să devină prea dependenti de informațiile găsite online și să nu aibă abilitățile necesare pentru a analiza informațiile într-un mod critic.

C. Exemple de implementare a acestui model în școli din România

Un exemplu de școală din România care implementează cu succes acest model este Școala Gimnazială nr. 69 din București. Elevii acestei școli lucrează în grupuri mici pentru a dezvolta proiecte care implică cercetare, prezentare și dezbatere a unor subiecte din viața de zi cu zi. De exemplu, elevii au creat un proiect care a implicat studierea impactului plasticului asupra mediului înconjurător și au dezvoltat planuri pentru a reduce utilizarea de plastic în școală și în comunitatea lor.

În plus, programul "Școala Altfel" este o inițiativă a Ministerului Educației care încurajează implementarea modelelor de învățare bazate pe proiecte în școlile din România. În timpul acestei săptămâni, elevii sunt încurajați să participe la activități și proiecte care implică explorarea unor subiecte care nu sunt cuprinse în mod obișnuit în programa de studiu. Această inițiativă încurajează elevii să își dezvolte abilitățile sociale și de comunicare și să exploreze pasiunile lor în afara domeniului academic.

În general, există multe exemple de școli din România care implementează cu succes învățarea bazată pe proiecte, iar acest model este tot mai frecvent utilizat în școlile din întreaga lume. Cu toate acestea, este important ca profesorii și școlile să fie pregătiti pentru a face față provocărilor implementării acestui model și să asigure că elevii au resursele și sprijinul necesar pentru a avea succes în lucrul la proiecte.

IV. Modelul de învățare individualizată

A. Prezentarea conceptului și a modului de funcționare, in acord cu ceea ce ai scris mai sus

Modelul de învățare individualizată este o abordare educațională care încurajează elevii să-și stabilească propriile obiective de învățare și să-și dezvolte propriul ritm de învățare. În acest model, profesorii joacă un rol de ghid, oferind resurse și suport personalizat pentru a ajuta elevii să-și atingă obiectivele. În loc să predea conținutul într-un mod tradițional, profesorii creează medii de învățare flexibile și diversificate, care permit elevilor să își dezvolte abilitățile de învățare independentă.

Modelul de învățare individualizată este bazat pe principiul că fiecare elev are propriul stil de învățare și că învățarea trebuie să fie personalizată pentru a se potrivi nevoilor și intereselor fiecărui elev. În acest model, elevii au controlul asupra propriului proces de învățare și pot să-și aleagă propriile resurse de învățare, să-și stabilească propriile obiective și să lucreze în ritmul propriu.

Profesorii joacă un rol important în modelul de învățare individualizată, deoarece trebuie să identifice nevoile individuale ale fiecărui elev și să creeze un plan de învățare personalizat care să corespundă acestor nevoi. Profesorii oferă ghidaj și suport individual pentru elevi, oferind feedback și asistență pentru a ajuta elevii să-și dezvolte abilitățile de învățare independentă și să-și atingă obiectivele de învățare.

Modelul de învățare individualizată poate fi implementat în mai multe moduri, inclusiv prin utilizarea tehnologiei, a materialelor educaționale personalizate, a metodelor de învățare bazate pe proiecte și a învățării colaborative. În acest model, profesorii pot crea medii de învățare flexibile, care permit elevilor să-și dezvolte propriile interese și să-și aleagă propriile subiecte de studiu. În acest fel, elevii sunt mai motivați să învețe și mai angajați în propriul proces de învățare.

Avantajele modelului de învățare individualizată includ faptul că acesta poate încuraja abilitățile de învățare independentă și auto-reglementare la elevi, poate îmbunătăți performanța academică a elevilor și poate crește motivația elevilor pentru învățare. De asemenea, modelul de învățare individualizată poate oferi elevilor o experiență de învățare personalizată și individualizată, care le permite să-și dezvolte propriile interese și să se concentreze pe dezvoltarea abilităților lor individuale.

Desigur, există și dezavantaje ale modelului de învățare individualizată. Unul dintre cele mai importante dezavantaje este necesitatea de a avea profesori bine pregătiți, capabili să evalueze progresele individuale ale elevilor și să adapteze instruirea la acestea. În absența acestui lucru, modelul poate duce la o fragmentare a instruirii și la o lipsă de continuitate între lecțiile predate de diferiți profesori.

De asemenea, modelul de învățare individualizată poate fi dificil de implementat în școli cu resurse limitate, cum ar fi școlile din zonele rurale sau școlile cu finanțare redusă. Aceste școli pot avea un număr mare de elevi pe clasă, ceea ce face dificilă acordarea de atenție individuală fiecărui elev. În astfel de situații, modelul de învățare individualizată poate deveni o sarcină prea grea pentru profesori și poate duce la o eșec în implementare.

Un alt dezavantaj al modelului de învățare individualizată poate fi sentimentul de izolare și de competitivitate pe care îl poate induce la unii elevi. Modelul îi încurajează pe elevi să se concentreze pe propriile lor progrese și realizări, iar acest lucru poate fi demotivant pentru unii elevi care preferă să lucreze în grup și să împărtășească experiențele lor de învățare.

În cele din urmă, învățarea individualizată poate fi mai puțin eficientă în ceea ce privește dezvoltarea abilităților de colaborare și de comunicare, abilități importante în societatea de astăzi. Modelul poate duce la o concentrare excesivă pe dezvoltarea abilităților individuale, fără a se pune suficient accent pe abilitățile de colaborare și de lucru în echipă, care sunt esențiale pentru succesul în lumea reală.

V. Concluzii

În concluzie, modelele inovative de învățare, precum flipped classroom, învățarea bazată pe proiecte și învățarea individualizată, pot aduce numeroase beneficii învățământului românesc. Aceste modele promovează o abordare mai activă și interactivă a procesului de învățare, care pune accentul pe dezvoltarea abilităților practice și a gândirii critice, adaptându-se astfel la nevoile și cerințele unui mediu de lucru în continuă schimbare.

Cu toate acestea, pentru a încuraja implementarea modelelor inovative în învățământul românesc, sunt necesari pași concreți. Astfel, se pot oferi programe de formare pentru profesori, care să îi ajute să înțeleagă și să implementeze noile modele de învățare. De asemenea, este important ca sistemele educaționale și cadrele didactice să primească sprijinul necesar din partea autorităților publice, pentru a putea dezvolta și aplica programe de învățare inovatoare.

În general, adoptarea unor modele inovative de învățare poate aduce beneficii semnificative atât pentru elevi, cât și pentru profesori și pentru sistemul educațional în ansamblu. Prin implementarea acestor modele, putem să îmbunătățim calitatea învățământului și să pregătim tinerii pentru o lume aflată în continuă schimbare și evoluție.

ACTIVITĂȚILE EXTRACURRICULARE , O ALTERNATIVĂ LA EDUCAȚIE

Prof. Trîncă Anișoara Antigona
Școala Gimnazială Nr. 7 Petroșani

Termenul de „activităţi extracurriculare” este adeseautilizat în sinonimie cu cel de „activităţi în afara clasei”. Înliteratura de specialitate, c onceptul este adesea utilizat ca echivalent al „activităţilor extraşcolare”, de altfel în mod eronat, dat fiind că acestea reprezintă toate activităţile ce au loc în afara instituţiei de învăţământ şi acestea sunt doar o componentă a activităţilor extracurriculare.

Educația prin activitățile extracurriculare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizat, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Trebuința de a se juca, de a fi mereu în mișcare, de a pune întrebări despre ceea ce-i înconjoară (formal și informal) este tocmai ceea ce ne permite să împăcăm școala cu viața.

Sub aspect conceptual, termenul „activităţi extracurriculare” face referire la ansamblul activităţilor (academice, sportive, artistice etc.) care se organizează la nivelul instituţiilor de învăţământ sau în afara acestora (dar sub tutela lor sau încolaborare), în grupuri de elevi sau individual, suplimentar faţă de conţinuturile din Planurile cadru de învăţământ şidin Curriculumul la decizia sau propunerea şcolii. Activităţile extracurriculare se referă astfel la totalitatea activităţilor educative organizate şi planificate în instituţ se decât cele formale şi

desfăşurate în afara incidenței programelor școlare, conduse de personae calificate, cu scopul completării formării personalității elevului asigurată de educația formală sau dezvoltării altor aspecte particulare ale personalității acestuia.

Activităţile extracurriculare oferă oportunităţi pentru dezvoltarea unor competenţe, în raport cu anumite obiective ce inspiră şi provoacă educabilul, atât pentru succesul lui educaţional, cât şi pentru cel din viaţa de zi cu zi. Acestea au o valoare importantă atât pentru dezvoltarea socială a educabilului, cât şi pentru cea personală, prin demersuri specifice şi particulare. Deşi educaţiei formale urmăresc anumite finalităţi menţionate anterior, totuşi ele nu uzitează la maxim de valorizarea unor competenţe precum: dezvoltarea unor abilităţi interpersonale, muncă în echipă, iniţierea şi implemetarea unor proiecte personale sau în echipă, deprinderi de învăţare a modului cum să înveţi etc.

Problematica educației dobândește în societatea contemporană noi conotații, date mai ales de schimbările fără precedent din toate domeniile vieții sociale. Accentul trece de pe informativ pe formativ. Astfel, fără a nega importanța educației de tip curricular, devine tot mai evident faptul că educația extracurriculară, adică cea realizată dincolo de procesul de învățământ, își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalităților copiilor. Învățământul are misiunea de a-i forma pe copii sub aspect psihointelectual, fizic și socioafectiv, pentru o cât mai ușoară integrare socială.

Procesul proiectării activităţilor extracurriculare se desfăşoară în mai multe etape

şi se manifestă, ca orice proces de proiectare structurat în jurul următoarelor aspecte :

1. Selectarea finalităţilor, scopurilor şi obiectivelor ce se doresc a fi atinse prin procesul de implementare a activităţilor extracurriculare.
2. Alegerea experienţelor extracurriculare necesare atingerii finalităţilor educaţionale, planificate şi organizate în prealabil, conform caracteristicilor situaţiei educaţionale, finalităţilor urmărite, conţinuturilor curriculare, dar mai ales, particularităţilor de vârstă şi individuale ale educabililor.
3. Alegerea conţinuturilor prin intermediul cărora este oferită experienţa de învăţare, conform unor criterii de selecţie mai puţin riguroase şi ştiinţifice, şi mai de grabă,centrate pe nevoile şi interesele educabililor.

4. Organizarea şi integrarea experienţelor şi conţinuturilor în activităţi specifice cucaracter extracurricular şi anticiparea modalităţilor generale de realizare a acestor două aspecte, ca și repere orientative pentru munca efectivă a cadrelor didactice.

5. Evaluarea eficacităţii tuturor aspectelor din fazele anterioare, ca necesitate pentru eficientizarea și optimizarea activităţilor extracurriculare.

Exemple de activități extrașcolare pe care copilul/tânărul elev le poate realiza sunt multiple. Ele variază în funcție de locație, modul de realizare, forma, timpul acordat, instituțiile și persoanele implicate. Acestea pot fi: vizite la muzee, expoziții, monumente și locuri istorice, case memoriale; vizionarea emisiunilor muzicale, de teatru de copii, distractive sau sportive; excursii și tabere școlare;plimbări în aer liber; spectacole; serbările și festivitățile; șezători literare; carnaval; activități propuse de elevi și părinți; etc.

Pornind de la criteriul locului desfășurării activităţilor extracurriculare şi instituţia care le gestionează, le putem clasifica în: activităţi extracurriculare desfăşurate în instituţiile de învăţământ, dar în afara clasei şi alecţiei; activităţi extracurriculare desfăşurate în afara instituţiilor de învăţământ, dar sub incidenţa acestora; activităţi extracurriculare desfăşurate în instituţiile de învăţământ, de alte instituţii cu funcţii educative; activităţi extracurriculare desfăşurate în afara instituţiilor de învăţământ, de alte instituţii cu funcţii educative.

În funcţie de grupul ţintă vizat şi dimensiunea acestuia, activităţile extracurriculare sunt: activităţi cu întreaga clasă de elevi; activităţi realizate pe grupe de elevi; activităţi individualizate. În funcţie de finalitatea urmărită, activităţile extracurriculare pot fi: activităţi cu caracter predominant informativ; activităţi cu caracter predominant formative. În funcţie de dimensiunea educaţională dominantă, activităţile extracurriculare sunt: activităţi de educaţie intelectuală; activităţi culturale; activităţi sportive; activităţi artistice; activităţi de educaţie morală.

În cadrul acestor activități elevii se desprind să folosească surse informaționale diverse, să întocmească colecții, să sistematizeze date, să se dezvolte creativ, învață să învețe, se autodisciplinează, ”se eliberează de tirania profesoratului” (Costantin, Noica,”Jurnal filozofic”, pag.7-8).

Scopul activităților extrașcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, facilitatea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară în asamblu ei, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Aceste activități trebuie să le privim ca întreguri, nu ca părți rupte și scoase din viața reală a copilului. Ele se desfășoară într-un cadru informal, ce le permite elevilor cu dificultăți de afirmare în mediul școlar să reducă nivelul anxietății, să-și maximizeze potențialul intelectual și latura relațional-valorică.

Grija față de timpul liber al copilului, atitudinea de cunoaștere a dorințelor copiilor și de respectare a acestora trebuie să fie dominantele acestor activități extrașcolare. Activitătile acestea dezvoltă gândirea critică și stimulează implicarea tinerilor în actul decizional în contextul respectării drepturilor omului și al asumării responsabilităților sociale, realizându-se astfel o simbioză lucrativă între componenta cognitivă și cea comportamentală.

Plimbările, excursiile în natură, *„o carte pe care o scoţi din bibliotecă, un Preludiu de Bach pe care-l pui seara, în liniște, sau un exemplu de seninătate intelectuală, sunt mult mai educative decât o lecţie.”(Costantin, Noica,”Jurnal filozofic”, p. 9).* La vârsta școlară, copiii sunt foarte receptivi și ingenioși. Ei pot reda cu succes imaginea realității, a unei cărți citite sau a unei piese muzicale audiate în cadrul activităților de desen/modelaj, în activitățile creative.

Activitățile extrașcolare sunt apreciate atât de copii, cât și de factorii educaționali în măsura în care: valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile copiilor; organizează într-o manieră plăcută și relaxantă timpul liber al copiilor contribuind la optimizarea procesului de învățământ; formele de organizare sunt ingenioase, cu caracter recreativ; copiii au

teren liber pentru a-și manifesta în voie spiritul de inițiativă; participarea este liber consimțită, necondiționată, constituind un suportnputernic pentru o activitate susținută; au efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup; creează un sentiment de siguranță și încredere tuturor participanților; urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ; contribuie la dezvoltarea armonioasă a copiilor.

Potențialul larg al activităților extrașcolare este generator de căutări și soluții variate. Succesul este garantat dacă ai încredere în imaginația, bucuria și în dragostea din sufletul copiilor, dar să îi lași pe ei să te conducă spre acțiuni frumoase, valoroase și fructuoase.

Bibliografie:

Cernea, Maria, 2000, *Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învățământ, în învățământul primar*, nr. 1, Editura Discipol, București

Cucoș, Constantin, 2020,*Pedagogie*, ediția a II-a, Editura Polirom, Iași

Comănescu, Ioan, 1994, *Autoeducația, azi și mâine,* Editura Imprimeriei de Vest, Oradea

Gavriliță, Alina., Dumitrescu,Vlad., 2012, *Despre educație nonformal,* București

Noica, Constantin, 1990, *Jurnal filosofic*, Editura Humanitas, București

Nicola, Ioan, 2000, T*ratat de pedagogie școlară,* EdituraAramic, București

PROIECT DE EDUCAŢIE ŞI CONSILIERE PENTRU PĂRINŢI

Prof. IORDĂCHIOAIE TEODORA
Școala Gimnazială
Com. Ion Creangă
Jud. Neamț

DENUMIREA PROGRAMULUI: **CE MAI FACE COPILUL TĂU?**

Definirea problemelor: în goana timpului, în stresul zilnic, părinţii rezervă tot mai puţin timp copiilor lor, comunicând cu ei din ce în ce mai puţin.

Descrierea problemelor: comunicarea în familie ar simţi un progres vizibil dacă părinţii s-ar implica mai mult în înţelegerea nevoilor psihologice ale copilului.

Majoritatea părinţilor elevilor din clasa mea, consideră că dacă oferă copiilor hrană, îmbrăcăminte şi rechizite acestora le rămâne de făcut un singur lucru: să înveţe şi să aibă rezultate bune la şcoală, să obţină o notă mare la examen ca să aibă asigurat un loc la un liceu bun. Deşi au o situaţie financiară bună acasă, elevii mei nu au mereu acea sclipire în priviri pe care ar trebui să o aibă orice copil la vârsta lui. Ei sunt în clasa a opta, iar acum, deşi eu consider că e încă prea devreme, au loc primele iubiri, au loc primele eşecuri în dragoste iar vulnerabilitatea lor este foarte mare.

Din discuţiile purtate cu ei în orele de consiliere am aflat că aceştia nu discută cu părinţii problemele lor, fie că nu văd în părinţii lor nişte prieteni, le este ruşine să le împărtăşească problemele, fie că părinţii sunt tot mai ocupaţi cu serviciul şi treburile gospodăreşti.

Identificarea posibililor factori de formare şi dezvoltare a problemei

Clasa nu este foarte numeroasă, la începutul anului şcolar au fost înscrişi 12 elevi. Este o clasă omogenă, disciplinată dar copiii sunt necomunicativi. Mulţi colegi se plâng de faptul că elevii sunt prea retraşi, neîncrezători, necomunicativi. Foarte rar vezi un zâmbet pe chipul lor. Par tot timpul abătuţi de parcă ceva i-ar măcina mereu. Consider că un astfel de proiect este foarte binevenit deoarece implicarea părinţilor în proiect îi va apropia de copii, le vor înţelege mai bine problemele şi vor fi pregătiţi să îi ajute la nevoie.

Identificarea factorilor de menţinere

Factorii de menţinere a problemelor de comportament ale copiilor sunt:

Lipsa de timp a părinţilor;

Lipsa comunicării asertive;

Ignorarea transformărilor specifice vârstei care duc la anumite dezechilibre;

Utilizarea restricţiilor, a ameninţărilor;

Nerespectarea intimităţii adolescentului.

PLANUL DE INTERVENŢIE

Obiectiv de lungă durată: creşterea calităţii comunicării părinte-copil.

Obiective specifice:

Sensibilizarea părinţilor cu privire la înţelegerea nevoilor copilului;

Dobândirea de către părinţi a capacităţilor de a gestiona eficient timpul în favoarea copilului;

Identificarea barierelor în comunicarea părinte-copil;

Sprijinirea părinţilor de toate vârstele şi toate categoriile sociale în demersul lor de îndrumare a copiilor către maturitate.

STRATEGII DE INTERVENŢIE

Întâlniri cu părinţii

1. Ce ştiu despre el?

Obiectivele activităţii:

Restabilirea comunicării dintre părinte şi copil;

Acordarea de sprijin pentru gestionarea eficientă a timpului;

Cunoaşterea unor laturi nevăzute ale personalităţii copilului.

Desfăşurarea şedinţei:

Spargerea gheţii are loc prin alegerea unui emoticon dintr-o listă, în funcţie de starea pe care o are fiecare părinte şi motivarea alegerii făcute;

Se vor face prezentările;

Se stabilesc nişte reguli ce vor fi respectate pe tot parcursul derulării proiectului (discuţiile vor avea loc la persoana întâi, se va vorbi pe rând, fiecare participant are dreptul la opinie, se va păstra confidenţialitatea discuţiilor purtate);

Se vor face cunoscute obiectivele acestui proiect;

Se va aplica un chestionar pentru a cunoaşte personalitatea părinţilor, nivelul lor de cultură şi educaţie, cu ce fel de tip de părinte ne confruntăm (competent, permisiv, autoritar sau neglijent), care este atmosfera în familie, raporturile dintre membrii familiei, care este relaţia dintre părinte şi copil;

Fiecare părinte va prezenta o problemă cu care se confruntă în relaţie cu copilul său şi va expune motivele care crede el că stau la baza acesteia;

Se discută despre modul în care se poate restabili comunicarea dintre ei şi copii, li se propune să utilizeze exprimarea asertivă deoarece copiii au nevoie de atenţie, de a fi ascultaţi şi înţeleşi.

Ca temă pentru acasă li se dă să studieze o fişă în care sunt prezentate transformările fizice, hormonale şi sociale prin care trece adolescentul şi care pot duce la anumite comportamente;

În încheiere, părinţii sunt solicitaţi să-şi exprime părerea cu privire la activitatea derulată şi ne vom întoarce la fişa cu emoticoane de unde vor selecta unul în funcţie de starea lor din final.

Tema pentru acasă: completarea unor fişe de observare a copilului.

2. Ce nevoi are?

Obiectivele activităţii:

Identificarea nevoilor social-emoţionale ale copiilor;

Dezvoltarea abilităţii de interpretare a unor fapte (cauze, factori);

Dezvoltarea abilităţii de a depista situaţii de criză prin care trec copiii.

Desfăşurarea şedinţei:

Se fac prezentările

Se poartă discuţii pe baza fişelor de observare a copilului;

Pe o altă foaie, fiecare părinte va nota două comportamente pe care le-a observat la copilul său şi care ar fi cauzele unui astfel de comportament;

Se vor purta discuţii de grup pe baza fiecărui comportament depistat de către părinţi la copiii lor, vom observa câte din aceste comportamente se regăsesc şi la alţi copii, cauzele care au dus la astfel de comportamente (diferite sau identice), cum au încercat părinţii să gestioneze situaţiile de criză prin care au trecut;

Vom face apoi un top al celor mai des întâlnite probleme în relaţiile cu copiii lor;

Se dă ca temă pentru acasă completarea unor fişe de tip „Jurnal cu dublă intrare”: fapta săvârşită gânduri, sentimente, intervenţii. →

Şedinţa se încheie cu prezentarea impresiilor tuturor celor prezenţi la activitate asupra celor dezbătute şi să definească printr-un singur cuvânt ceea ce simt în acel moment.

3. Tehnici şi strategii de acţiune

Obiectivele activităţii:

Dezvoltarea abilităţii de a rezolva conflictele care apar;

Dezvoltarea capacităţii de comunicare şi întărirea relaţiei părinte-copil.

Desfăşurarea şedinţei.

Se fac prezentările şi se vor purta discuţii pe baza fişelor completate de părinţi;

Se discută despre faptele săvârşite de copii, despre cât de mult au lovit aceste fapte în sufletul părintelui, care au fost soluţiile pe care acesta le-a găsit şi le-a aplicat;

Se vorbeşte despre necesitatea de intimitate a copilului (mulţi dintre ei au deja buletin iar acest fapt a dus la o altă etapă a dezvoltării lui, el se percepe acum adolescent, capabil să ia decizii singur în ceea ce priveşte viaţa lui). Părinţii trebuie să le acorde o mai mare libertate, să nu îi mai dădăcească. Să nu intre peste ei în cameră neanunţaţi, să nu le verifice telefonul, să-i lase singuri când vorbesc la telefon. Să comunice cu ei foarte mult dar, dacă aceştia nu vor dori la un moment dat să discute cu ei o problemă să nu insiste, să nu devină pisălogi.

Se recomandă o discuţie cu copilul şi ambii părinţi în care să se stabilească nişte reguli clare care vor implica participarea tuturor membrilor familiei şi, de asemenea, vor fi respectate de toţi.

Şedinţa se încheie cu concluzia şi cuvântul de final.

4. Studii de caz

Obiectivele activităţii:

Desprinderea unor concluzii;

Formularea de ipoteze.

Desfăşurarea şedinţei:

Se fac prezentările;

Se vor viziona două filmuleţe educative;

Se vor prezenta câteva cazuri concrete (cauze – efecte – factori) de neglijare a nevoilor emoţionale ale copiilor;

Exerciţii de raportare a aşteptărilor părinţilor şi posibilităţile reale ale copilului;

Concluzii de final şi cuvântul de încheiere

5. Rezultate / evaluarea

Exerciţii de formulare a punctelor tari şi a punctelor slabe în program;

Dezbateri pe marginea aplicării programului;

Schimburi de experienţă între părţi;

Se poartă discuţii despre efectele pe care le-a avut parcurgerea acestui proiect în relaţia părinte – copil;

Se va aplica un chestionar pentru a vedea dacă relaţia cu copilul s-a schimbat în urma acestui experiment sau cum s-a schimbat părintele în urma acestui curs.

TRADIŢIONAL SAU MODERN ÎN PREDARE

PROF. PREDA MIRELA VIOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI EMINESCU”,ALEXANDRIA

„Fiecare om pe care îl întâlnesc în drumul meu îmi este superior prin ceva. De aceea încerc să învăț câte ceva pe lângă fiecare”.
(Sigmund Freud)

Educaţia înseamnă iubirea necondiționată a fiinţei umane, prin transmiterea sistematică și organizată a unor valori pentru dezvoltarea intelectuală, morală și fizică. Prin educaţie, omul se eliberează de întunericul din el şi din jurul său, intrând în sfera luminii, a adevărului, a binelui, a dreptăţii, într-un cuvânt, a valorii.

Valoarea principiilor pe care trebuie să le aibă în vedere educatorul nu scade oricât se modernizează epoca în care trăim. Aşadar, modelăm copilul de când este mic, dar modelăm şi individul la maturitate, prin perseverenţă, disciplină, şi puterea exemplului.

Modelul tradiţional de predare nu răspunde noilor tendinţe în didactica modernă, fiind fondat pe învăţarea frontală-studiul manualului-chestionarea, pe un model de învăţare pasiv. În mod tradiţional, cadrului didactic îi revine rolul de emiţător pentru a transmite cunoştinţele spre un receptor aproape pasiv, determinat să memoreze şi să reproducă informaţia.

Noul model de învăţare este un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităţilor de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice. Acest model impune în activitatea la clasă un nou tip de relaţionare pe mai multe direcţii: professor-elev, elev-elev, elev-profesor, aflate în opoziţie cu tipul unidirecţional professor-elev ce caracterizează modelul standard.

Kathee Terry (1996), demonstrează că rolurile se schimbă, se întrepătrund:

Profesorul a fost…	Profesorul devine…
Sursă de informaţii şi actor principal	Facilitator al procesului de învăţare
Centrat pe manual	Centrat pe realitate şi pe cele mai recente surse de informare
Coordonator al activităţii grupurilor de elevi	Manager al situaţiilor de învăţare
Creator de reguli pe care le impune (Ce? Când? Cum?)	Facilitează dezvoltarea structurilor de gândire care fac posibilă învăţarea permanent

Un educator solitar	Membru al unei comunităţi educaţionale compuse din elevi, profesori, manageri, părinţi etc.

Elevul a fost…	Elevul trebuie să fie…
Un receptor pasiv	Participant activ la actul învăţării
Un executant obedient al sarcinilor stabilite	Profesor al colegilor săi
Sclav al unui curriculum prestabilit	Participant la decizia privind curriculum-ul școlar
Obligat să-şi însuşească un anumit manual	Un permanent căutător de noi informaţii din surse cât mai variate

Diferenţele sunt semnificative și de multe ori, modelul tradiţional de predare este identificat ca fiind unul informativ, pe când cel modern este definit ca un proces activ.

În didactică sunt încercări de a prezenta raportul între procesul de învăţare activ și procesul de învăţare pasiv ca reflex al raportului teoretic – practic, informal – formativ.

În învăţământul de tip tradiţional se cultivă competiţia între elevi cu scopul ierarhizării acestora şi activitatea individuală. Competiţia stimulează efortul şi productivitatea individului şi pregăteşte elevii pentru viaţă, care este foarte competitivă, dar poate genera conflicte şi comportamente agresive, lipsă de comunicare între colegi, marginalizarea nedreaptă a unora dintre aceştia, amplifică anxietatea şi teama de eşec, cultivă egoismul.

Modelul învăţământului modern face apel la experienţa proprie a elevului, promovează învăţarea prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre elevi, creşterea stimei de sine, încrederea în forţele proprii, diminuează teama faţă de şcoală şi intensifică atitudinile pozitive faţă de cadrele didactice. În acelaşi timp, munca în grup, prin colaborare, nu pregăteşte elevii pentru viaţa care este foarte competitivă, metodele activ – participative aplicate în activitatea pe grupe sunt mari consumatoare de timp şi necesită experienţă din partea cadrului didactic, iar elevilor le trebuie timp ca să se familiarizeze cu acest nou tip de învăţare.

Metodele de învăţământ bine alese şi aplicate duc la realizarea obiectivelor informaţionale şi formative ale lecţiei şi ale activităţilor extraşcolare.

În şcolile din România se practică în proporţie mai mare modelul tradiţional faţă de cel modern, ţinându-se spre implementarea celui din urmă, dar fără anularea primului, cirealizarea unei simbioze structurale între cele două. Modelul modern nu va putea supravieţui fără fundamentul celui tradiţional.

Profesorul trebuie să deprindă măiestria de a le combina şi a le demonstra eficienţa şi aplicabilitatea În diverse experienţe de învăţare, înclinând balanţa în favoarea celui modern, mult mai uşor acceptat de elevi.

Să educi cu adevărat înseamnă să trezeşti îl cel de lângă tine acele resurse care-l pot împlini şi ridica, înseamnă să-l conduci pe celălalt spre descoperirea de sine, dându-i posibilitatea de a descoperi el însuşi că i se potriveşte, nu oferindu-i adevărul de-a gata, ci indicându-i direcţia posibilă pentru a-l găsi.

Din punct de vedere educaţional, internetul constituie o oportunitate interesantă, nouă, de instrument accesoriu al unor noi valori ce pot fi adăugate conţinuturilor educative vehiculate în instituţiile şcolare.

Noile sisteme de concectare şi de comunicare pot accelera capacităţile comunicaţionale, imaginative sau inventative, dar le şi pot încetini sau stopa dacă nu sunt utilizate în chip judicios şi, mai ales, în mod univoc. Instrumentul este cu atât mai bun cu cât el face ca elevul să treacă de la statutul de utilizator la cel de producător de idei, de sensuri, de trăiri. Oricât de performantă ar fi noua tehnologie, aceasta se cere a fi completă cu strategii tradiţionale clasice de formare a abilităţilor umane.

Bibliografie

- Cucoş Constantin , (2008), ,,Educaţia. Iubire, edificare, desăvârşire’’, Ed. Polirom, Iaşi
- Dulamă, Maria Eliza, (2001), Elemente din didactica geografiei, Editura Clusium, Cluj- Napoca
- Dulamă, Maria Eliza, (2004), Metode didactice activizante, Editura Clusium, Cluj-Napoca-
- Dulamă, Maria Eliza, (2000), Strategii didactice, Ed. Clusium
- Ilinca N.(2000) −Didactica Geografiei, Editura Corint, București
- Joiţa Elena, E. Frăsineanu, M. Vlad, V. Ilie, (2003) - ,,Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară’’, Ed. Arves, Craiova
- Stan L.(2003) −Elemente de Didactica Geografiei, Editura Polirom, Iași.

Utilizarea resurselor Web în predarea disciplinei Educație Media

Prof. dr. Teodor Negru
Colegiul Național „Petru Rareș”, Piatra-Neamț
Prof. Elena-Daniela Negru,
Colegiul Național „Petru Rareș”, Piatra-Neamț

Disciplina Educație Media este un opțional ce poate fi predat la oricare dintre clasele de liceu, ce urmărește dezvoltarea abilităților media și reflectarea critică a informațiilor preluate din mass-media. În acest fel, se dorește inițierea elevilor în ceea ce privește drepturile și responsabilitățile pe care le au aceștia în mediul online, precum și avertizarea în privința pericolelor ce pot apărea în utilizarea internetului. Conținuturile acestui opțional pun accent pe dezvoltarea unor competențe de comunicare adecvate mediului online, precum și pe tratarea critică a informațiilor care circulă pe Internet pentru a se evita dezinformarea și manipularea. De aceea, competențele generale vizate de această disciplină se referă la utilizarea responsabilă și etică a conținuturilor și resurselor media și a aplicațiilor digitale, crearea și transmiterea conținuturilor media, analiza critic-reflexivă a informației și conținuturilor în domeniul media.[2]

Având în vedere că această disciplină este nouă este important de găsit resurse care să facă conținuturile cât mai atractive și mai interactive pentru elevi. Un site important care oferă multe surse de informare este cel al Centrului pentru Jurnalism Independent, organizație non-guvernamentală care oferă și cursuri de formare în domeniul Educației Media. În afara temelor variate de discuție legate de profesia de jurnalism ce pot fi găsite aici, autorii site-ului ne oferă resurse și pentru ceea ce s-a numit **„Cea mai mare lecție din România: Cum deosebim faptele de opinii în mass-media”. Materialele pentru această activitatea au presupus scenariul lecției, precum și o prezentare a diferenței dintre opinie și fapte, cu exemple din știrile actuale, ce pot fi discutate cu elevii la clasă. Acest scenariu didactic poate fi utilizat la lecția „Dezinformarea”, pentru ca elevii să înțeleagă mecanismele dezinformării pe internet.**

O altă sursă de informare ce poate fi utilizată la lecțiile de Educație Media este site-ul „Cultura și Creativitatea”, ce a fost realizat în anul 2015, ca parte a programului Parteneriatului în Cultură și Creativitate UE, la inițiativa a șase țări: Armenia, Azerbaijan, Belarus, Georgia, Moldova și Ucraina.[3] În acest site putem găsi, la secțiunea „Învățare online”, cursuri despre jurnalism cultural sau comunicare digitală, care pe lângă prezentările video a conținuturilor, oferă și exemple pentru fiecare temă în parte, ce pot fi discutate și luate ca model în lecțiile de la clasă. De asemenea, site-ul oferă posibilitatea testării cunoștințelor învățate, pe baza unor chestionare de tip grilă, a căror finalitate este obținerea unui certificat, care să ateste parcurgerea modulului.

Nu în ultimul rând, site-ul Youtube oferă multe resurse video ce pot fi utilizate la lecțiile de Educație media. De exemplu, există prezentări despre diferența dintre blogger și vlogger (https://www.youtube.com/watch?v=h1oRAIhDBu4) sau despre ce înseamnă să fii influencer (https://www.youtube.com/watch?v=GYFJk2rJX_k) sau despre ce presupune să fii creator de conținut, pe internet, și să transformi acest lucru într-o afacere (https://www.youtube.com/watch?v=k-IF6pTcFDE). Toate aceste resurse video pot fi folosite la lecția „Personalizarea online”, astfel încât competențele dobândite de către elevi să fie exersate în situații concrete, cât mai aproape de realitate.

[2] https://cdn.edupedu.ro/wpcontent/uploads/2022/09/programa_educat%CC%A6ie-digitala%CC%86-s%CC%A6i-abilitati-media_liceu.pdf
[3] https://www.culturepartnership.eu

În concluzie, resursele Web au un rol important în fixarea cunoștințelor și exersarea competențelor disciplinei Educației Media, pentru că astfel elevii au posibilitatea învățării unor aspecte concrete despre viața reală. În plus, utilizarea resurselor Web permite actualizarea în permanență a conținuturilor, ceea ce este un aspect important în învățământul actual ce trebuie să fie adaptat la piața muncii.

Bibliografie

1. https://cdn.edupedu.ro/wpcontent/uploads/2022/09/programa_educat%CC%A6ie-digitala%CC%86-s%CC%A6i-abilitati-media_liceu.pdf 2. https://andreihorciu.ro/
3. https://cji.ro/
4. https://www.culturepartnership.eu
5. https://www.youtube.com/watch?v=k-IF6pTcFDE
6. https://www.youtube.com/watch?v=GYFJk2rJX_k
7. https://www.youtube.com/watch?v=h1oRAIhDBu4

VALENȚELE ABILITĂȚILOR DE ASCULTARE ȘI EXPRIMARE

Prof. Corina Stoian
Colegiul Național „Nicolae Grigorescu”
Municipiul Câmpina, județul Prahova

Capacitatea de adaptare a reprezentat, de-a lungul evoluției oricărei forme de viață, secretul supraviețuirii. Totuși, să găsești un obstacol în calea ta și, după ce inițial ai căutat orice mijloc de a-l depăși, ulterior să îți dorești să găsești cea mai eficientă cale de a elimina acel obstacol este ceva mai presus de capacitatea de adaptare, și anume dorința de perfecționare. În acest fel am perceput drumul parcurs de învățământul on-line, de la febrilitatea primelor zile în care încercam să respirăm într-un mediu nou, la hotărârea fermă și neclintită de a găsi instrumente noi de lucru, noi strategii care să cuprindă metode si mijloace de învățare care să îi facă pe elevi sa iasă din pasivitatea ce amenința să devină la fel de periculoasă și extinsă precum virusul pandemic.

Și eu, ca mulți dintre colegii mei, am utilizat la începutul acestei perioade platformele digitale pe care le cunoșteam, dar pe care nu avusesem ocazia să le testez la clasă, apoi am descoperit noi și noi instrumente de lucru on-line, cu un impact mai mare sau mai mic asupra interesului si motivației elevilor. În ciuda eforturilor mele și a energiei depuse pentru a dinamiza activitățile, ceva lipsea și această lipsă se reflecta preponderent în starea de spirit a elevilor mei. Din fericire, în căutările mele, am întâlnit un termen care a dus la o schimbare de perspectivă privind abordarea interacțiunii elevi-profesor și elev-elev. Acest termen este „oracy” (abilitatea de exprimare și ascultare) și a fost folosit pentru prima dată în anii ’60 de cercetătorul britanic Andrew Wilkinson, cu scopul de a atrage atenția asupra importanței ce trebuie acordată abilităților de exprimare ale elevilor. Cuvântul a fost creat prin analogie cu „literacy” (alfabetizare, competențe lingvistice) și „numeracy” (competențe matematice), iar conceptul exprimat vizează calitatea discursului oral, atât deținerea vocabularului necesar, cât și selectarea celor mai potriviți termeni, precum și capacitatea elevului de a-și structura ideile în așa fel încât să transmită exact ceea ce dorește.

Deși echivalentul în română pentru conceptul de „oracy” a fost „abilitatea de exprimare și ascultare”, acesta trece dincolo de simplul act al producerii și receptării de mesaje orale. Sfera acestui concept include o componentă *fizică* – limbajul corpului, expresia facială, contactul vizual, tonul vocii, ritmul vorbirii și claritatea pronunției, *lingvistică* – alegerea vocabularului și registrului adecvat, a tehnicilor retorice (metafora, ironia, umorul și mimetismul), *cognitivă* – capacitatea de a argumenta și a înlănțui logic aceste argumente, de a selecta conținutul relevant, de a clarifica și exemplifica, și, nu în ultimul rând, o componentă *emoțională și socială* – lucrul în echipă, ascultarea activă și oferirea unui răspuns corespunzător, încrederea și însuflețirea în timpul discursului, precum și perceperea nivelului de înțelegere a celor care ascultă și receptivitatea privind efectul produs asupra acestora.

Dincole de avantajele evidente pe care deținerea acestei competențe le furnizează în dobândirea unor rezultate școlare deosebite sau în momentul în care se dorește obținerea unui loc de muncă ce presupune prezentarea la un interviu cu potențialul angajator, abilitățile de exprimare asigură și dezvoltarea abilităților sociale, de relaționare, duc la creșterea încrederii în sine și a empatiei. Schimbul de idei ce are loc în timpul orelor în care se exersează această competență duc la realizarea unui alt tip de învățare, și anume „vorbind pentru a învăța” („talk for learning”, „dialogic pedagogy”). Această abordare valorifică puterea dialogului pentru ca elevii să își poată dezvolta gândirea, învățarea și capacitatea de a rezolva probleme. Profesorul încetează să fie singurul care „știe” și care își transferă cunoștințele în mintea elevilor și devine cel care îi încurajează pe elevi să fie participanți activi în procesul de învățare, să verbalizeze experiența dobândită până în

acel moment și să își redefinească cunoștințele despre lume, dar și cel care este responsabil să îi ghideze pe aceștia către o perspectivă obiectivă, idei relevante și o gândire profundă.

Mediul on-line a reprezentat un teren propice pentru abordarea unor activități care au avut ca obiective dezvoltarea capacității elevilor de a articula idei, de a înțelege mesajele transmise de ceilalți și de se angrena în conversații pe o temă dată pentru a susține sau combate diferite puncte de vedere. Dintre componentele menționate anterior, cea fizică a fost parțial exclusă, pentru că nu putem vorbi de un limbaj al corpului în adevăratul sens al cuvântului în sistemul on-line, dar acest lucru a reprezentat un avantaj deoarece elevii s-au simțit mai încrezători în a-și exprima punctul de vedere. Faptul că se aflau acasă în momentul în care aceste activități aveau loc, într-un mediu asociat cu relaxarea, și nu în clasă, unde ar fi avut privirile tuturor ațintite asupra lor, le-a insuflat curaj chiar și elevilor mai timizi și mai reticenți de obicei. Chiar și aceștia și-au dus prezentările la bun sfârșit și și-au susținut părerea cu succes atunci când au fost combătuți de unii dintre colegi. Activitățile desfășurate au constat în prezentarea de proiecte realizate în echipă pe diferite teme, cum ar fi tipurile de poluare și impactul acestora asupra mediului înconjurător și a diferitelor specii de plante și animale, prezentare de discursuri pe format TED-talks pe o temă la alegere, dezbateri pe modelul „Tinerii Dezbat”.

Impactul acestor activități asupra elevilor nu s-a lăsat mult așteptat și, în scurt timp, am putut constata o creștere a atenției și concentrării din timpul orelor, o dorință de a interacționa cu ceilalți colegi și, un aspect îmbucurător, disponibilitatea de a cerceta diferite surse de informare pentru a prezenta puncte de vedere argumentate și susținute cu exemple relevante.

Abilitățile furnizate de o educație axată pe dezvoltarea acestei competențe complexe de exprimare, ascultare, interacțiune și auto-reglare sunt vitale pentru a asigura succesul elevilor noștri la școală și în viață. Realizarea unei asemenea educații reprezintă responsabilitatea fiecărui profesor deoarece fiecare elev are dreptul să-si găsească propria voce, să se facă auzit și să dobândească o gândire critică.

DOCUMENTARE ONLINE

1. Wilkinson Andrew, *The Concept of Oracy*, The English Journal Vol. 59, No. 1 (Jan., 1970), pp. 71-77 (7 pages) Disponibil la: https://www.jstor.org/stable/811736?read-now=1&refreqid=excelsior%3A68f62c651cc0affddaa2c3f3f8986c49&seq=7#page_scan_tab_contents
2. Skidmore David, Murakami Kyoko, *Dialogic Pedagogy, The Importance of Dialogue in Teaching and Learning*, CPI Books Group Ltd. Disponibil la: https://www.scribd.com/read/319445543/Dialogic-Pedagogy-The-Importance-of-Dialogue-in-Teaching-and-Learning#
3. www.esu.org
4. www.voice21.org

Profesia didactică: provocări și oportunități

Prof. Catargiu Mihaela,
Colegiul Național *Nichita Stănescu,* Ploiești, Prahova

Individul se caracterizează și se manifestă printr-un ansamblu de statuturi. În *International Encyclopedia of Education* se relevă că statutul profesorului este afectat de faptul că intermediază între un număr însemnat de dimensiuni: lumea copiilor și lumea adulților; lumea învățăturii și lumea muncii; ordinea morală a școlii și tipurile diferite de morală acceptate dincolo de zidurile școlii; lumea academică, unde se produce cunoașterea, și lumea învățării, unde cunoașterea este diseminată.

Referitor la rolurile cadrelor didactice nu este lipsită de importanță și de consecințe considerarea profesorului în postura generală a individului care are de rezolvat o activitate, ca membru al unui mediu profesional (participant la nivelul organizației), mediu social (membru al comunității), mediu cultural (beneficiar, actor, dar și producător de cultură), mediu politic (cetățean), mediul familial, mediu particular (petrecerea timpului liber). Aceste cadre generale de viață își pun amprenta asupra concepției, atitudinii de implicare, corelării rolurilor specifice ca profesor. Și nu rareori constatăm obstacole importante apărute în aceste medii, care își pun amprenta asupra calității, asupra succesului profesional.

O mare provocare constă în a păstra echilibrul între roluri și dozarea exercitării unuia dintre roluri.

E.E. Geissler sintetizează contradictiile dintre roluri și îndeplinirea lor de către profesor.

Ca informator transmite, păstrând distanța rece impusă de știință, dar oferă, în același timp elevilor, valori și este preocupat de formarea/dezvoltarea personalității acestora.

Ca partener al elevului sfătuiește, apelează, îndrumă, sancționează, frânează, în timp ce, în calitate de examinator, se străduiește să fie cât mai obiectiv.

Ca model oferă și stabilește cerințe morale, dar ca specialist se axează pe predare și instruire morală.

Competențele științifice de specialitate ale profesorului, aptitudinile sale psihopedagogice și metodice, conștiința profesională, receptivitatea față de nou, condiționează creșterea eficienței procesului de învățământ. Tot în această direcție au influențe și calitățile intelectuale ale elevilor, frecvența la cursuri, pregătirea ritmică a lecțiilor, seriozitatea în realizarea scopurilor și a idealului de viață, folosirea unor metode raționale de învățare.

Provocări	Oportunități
-dezinteresul elevilor și al familiei -scăderea respectului pentru profesia de cadru didactic -analfabetismul funcțional -lipsa dotarilor IT -lipsa unei baze materiale actualizate -oprimarea autorității profesorului -influența politică -motivarea cadrului didactic -segregarea -bullying -învățare permanenră	-libertate de exprimare -profesorul-prieten -elevul este subiect, nu obiect al procesului de învățare

Se remarcă patru tipuri fundamentale de învăţare devenite pe parcursul vieţii „*piloni ai cunoaşterii*”: ***a învăţa să ştii, a învăţa să faci, a învăţa să convieţuieşti împreună cu ceilalţi şi a învăţa să fii.*** În raport cu cerinţa educaţiei de a-i învăţa pe elevi cum să înveţe, școala trebuie să-i înveţe, în primul rând, pe educabili căile şi mijloacele de supravieţuire, iar de aici – de a face faţă şi de a găsi, totuşi, posibilitatea şi capacitatea de a-şi împlini şi realiza viaţa la potenţialul pe care circumstanţele istorice, nivelul social general, contextul îl permit. Preocuparea este ca elevii să învăţe nu doar să înveţe, ci şi cum să-şi consolideze anumite valori general-umane, precum prietenia, omenia, solidaritatea, dragostea, ospitalitatea, compasiunea faţă de ceilalţi etc. Astfel, criza financiară şi economică actuală ar putea constitui un nou izvor de conflicte sociale, interetnice, interreligioase şi internaţionale. Este recomandabilă promovarea înţelepciunii, a convieţuirii paşnice prin noi forme de comunicare şi cooperare în a păstra şi cultiva darul divin al vieţii umane. Susţinerea elevilor pentru convieţuire – prin condiţiile pe care le oferă școala – constituie un antidot pentru lipsa de interes a tinerilor faţă de școală, facilitează înlăturarea stresului școlar, asigurându-se posibilităţile unei coexistenţe corecte a profesorilor şi elevilor şi oferind şansele creării unui climat uman.

Bibliografie:

Tudorică Roxana, *Managementul educației în context european*, Editura Memoria, 2006, pag. 89-90.
Stoica Marin, *Pedagogie și psihologie*, Editura Gheorghe Alexandru, 2005, pag. 70-71.

METODE ALTERNATIVE ȘI COMPLEMENTARE DE EVALUARE

RADU DORILENA ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TUDOR ARGHEZI PITEȘTI

Metodele, tehnicile şi instrumentele evaluării sunt din ce în ce mai frecvent şi mai complex abordate. Odată cu extinderea şi modernizarea evaluării, cu deplasarea accentului dinspre rezultate spre procese, metodelor şi tehnicilor tradiţionale li s-au adăugat altele, mai moderne. Pe lângă multiplicarea şi diversificarea cantitativă, s-a înregistrat o îmbunătăţire calitativă. Astfel încât se poate spune că astăzi profesorul/ evaluatorul are la dispoziţie o gamă largă şi diversificată de metode, tehnici şi instrumente specifice. Realizarea practică a evaluării presupune o atitudine flexibilă din punct de vedere metodologic şi al instrumentarului.

Metoda de evaluare reprezintă calea de acţiune comună evaluator-candidat care conduce la punerea în aplicare a oricărui demers evaluativ, în vederea colectării informaţiilor privind procesul şi produsul învăţării, prelucrării şi valorificării lor în diverse scopuri.

Modalităţile de evaluare disponibile la ora actuală alcătuiesc un ansamblu metodologic coerent. Ele au caracter sistemic. Fără a-şi pierde entitatea specifică, metodele se îmbină, se completează şi se influenţează reciproc. Metodele de evaluare dispun de o serie de caracteristici generale, valabile în orice împrejurare, dar şi de caracteristici specifice, în funcţie de tipul de evaluare, de context etc.

Criteriul cel mai frecvent folosit în **clasificarea metodelor** de evaluare este cel cronologic/ istoric. În funcţie de acest criteriu, care este însă unul relativ, lucrările de specialitate reprezentative în domeniu clasifică metodele de evaluare în două mari categorii:

Metode tradiţionale de evaluare: Evaluarea orală, Evaluarea scrisă, Evaluarea prin probe practice, Testul docimologic etc ;

Metode alternative şi complementare de evaluare: Proiectul, Observarea sistematică, Portofoliul, Investigaţia, Hărţile conceptuale, Autoevaluarea, Studiul de caz, Interviul, Inregistrări audio și/sau video etc. Folosirea metodelor alternative este **benefică cel puţin din două perspective:** a) **Perspectiva procesuală,** în sensul în care **evaluarea modernă** nu mai este centrată în principal pe ***produsele*** învăţării, ci pe ***procesele*** pe care aceasta le presupune (de la evaluare la activitate evaluativă); b) **Perspectiva de comunicare evaluator-candidat,** în măsura în care acestea sunt considerate instrumente de evaluare care corespund unui demers de evaluare democratică şi autentică, întrucât facilitează cooperarea între parteneri şi încurajează autonomia. Prin complexitatea şi bogăţia informaţiei pe care o furnizează, atât în desfăşurarea procesului de învăţare cât şi ca sinteză a activităţii de-a lungul timpului, metodele alternative sunt în măsură: a)să transfere o parte din sarcinile **evaluării continue, formative,** putând să elimine tensiunile induse de metodele tradiţionale de evaluare/verificare; b)să constituie parte integrantă a unei **evaluări sumative** sau chiar parte a **unei examinări;** In practica scolară s-au imbunătățit metodele și tehnicile de evaluare în scopul realizării unor corelații eficiente între predare-învățare-evaluare și pentru a atinge dezideratele propuse pentru formarea personalității autonome, libere și creatoare.Spre deosebire de **metodele tradiționale**, care realizează evaluarea rezultatelor școlare obținute pe un timp limitat și de regulă cu o arie mai mare sau mai mică de conținut, dar oricum definiția**, metodele alternative de evaluare** prezintă cel puțin două caracteristici: a) pe de o parte realizează evaluarea rezultatelor în strânsă legătură cu instruirea/învățarea, de multe ori *concomitent* cu aceasta; b) pe de altă parte ele privesc rezultatele școlare obținute pe o perioadă mai îndelungată, care vizează formarea unor capacitați, dobândirea de competențe și mai ales schimbări în planul intereselor, atitudinilor, corelate cu activitatea de învățare. Este recunoscut faptul că aceste metode de evaluare constituie o alternativă la formulele

tradiționale a căror prezență domină. Alternativele oferite, constituie optiuni metodologice și instrumentale care îmbogățesc practica evaluativă evitând rutina și monotonia. Valențele formative le recomandă susținut în acest sens. Este cazul, în special, al portofoliului, al proiectului, al hărților conceptuale, al investigației care, în afara faptului că reprezintă importante instrumente de evaluare, constituie în primul rând sarcini de lucru a caror rezolvare stimulează învatarea de tip euristic. Valențele formative care susțin aceste metode alternative ca practici de succes atât pentru evaluare cât și pentru realizarea obiectivului central al învățământului și anume învățarea, sunt următoarele: stimulează implicarea activă în sarcina elevilor, aceștia fiind mai conștienți de responsabilitatea ce și-o asumă; asigură o mai bună punere în practică a cunoștințelor, exersarea priceperilor și capacităților în variate contexte și situații; unele dintre ele, cum ar fi portofoliul, oferă o perspectivă de ansamblu asupra activității elevului pe o perioada mai lungă de timp, depășind neajunsurile altor metode tradiționale de evaluare cu caracter de sondaj în materie și între elevi; asigură un demers interactiv al actelor de predare-evaluare, adaptat nevoilor de individualizare a sarcinilor de lucru pentru fiecare elev, valorificând și stimulând potețtialul creativ și originalitatea acestuia; descurajează practicile de speculare sau de învățare doar pentru nota; reduce factorul stres în masura în care profesorul este un consilier, iar evaluarea are ca scop în primul rând îmbunătățtirea activității și stimularea elevului și nu sancționarea cu orice preț, activitățtile de evaluare cuprinzând materiale elaborate de-a lungul unui interval mai mare de timp; uneori, permite o abordare interdisciplinară a învățării.

Elevii mei, apreciaza ca și **metodă modernă** de evaluare, **PROIECTUL**.Ca şi în cazul altor metode alternative de evaluare, şi în cazul proiectului trebuie avuţ în vedere o serie de factori determinanţi, precum: vârsta elevilor, motivaţia acestora pentru un anumit domeniu de cunoaştere, varietatea experienţelor de învăţare pe care elevii le-au acumulat în timp, rezistenţa acestora la efort. Metoda proiectului şi-a câştigat un loc mai sigur în practicile şcolare, deoarece s-a constatat că elevii devin mai implicaţi în procesul de învăţare atunci când au posibilitatea de a analiza, de a cerceta și descoperi singuri informații, situații care se aseamănă cu cele din viaţa reală. Elevii pot să aleagă atunci când este vorba de conceperea propriului proiect, ceea ce le permite să-şi urmărească interesele şi să-şi manifeste curiozitatea. Răspunzând propriilor întrebări, elevii pot investiga subiecte care nu au fost identificate de profesor ca obiective ale procesului de învăţare. Pentru mulţi elevi, acest stil de învăţare este unul foarte atractiv deoarece derivă din autenticitatea experienţelor. Elevii îşi asumă rolul şi comportamentul celor care lucrează într-un anumit domeniu. Pentru profesori, printre avantajele suplimentare, se numără dezvoltarea profesionalismului şi a colaborării cu colegii, precum şi posibilităţile de a construi relaţii cu elevii. Pentru elevii obişnuiţi cu **experienţele şcolare tradiţionale**, aceasta presupune o transformare de la respectarea unor ordine pentru desfăşurarea activităţilor la orientarea propriilor activităţi de învăţare; de la memorare şi repetare la descoperire, integrare şi prezentare; de la ascultare şi reacţie la comunicare şi asumarea responsabilităţii; de la cunoştinţe la fapte, termeni şi conţinuturi care servesc la înţelegerea proceselor; de la teorie la aplicarea teoriei; de la dependenţa de profesor la puterea de a lua decizii. Metodele de instruire directă care se bazează pe manuale, expuneri şi evaluări tradiţionale nu funcţionează prea bine în cadrul unui proces de instruire deschis, interdisciplinar, caracteristic învăţării pe bază de proiecte. Profesorii mai degrabă „antrenează” şi „modelează” şi vorbesc mai puţin. Profesorii se pot afla în situaţia de a învăţa ei înşişi alături de elevi pe măsură ce proiectul se desfăşoară. Învăţarea bazată pe proiecte reprezintă una dintre abordările procesului de instruire, disponibilă în „repertoriul” unui profesor. Această abordare nu este adecvată pentru toate tipurile de competenţe şi cunoştinţe. Profesorii care fac schimbarea la instruirea bazată pe proiecte se confruntă cu unele provocări pe care trebuie să le depăşească în **trecerea de la practicile tradiţionale la cele noi.** Pe măsură ce profesorii şi elevii lucrează împreună la proiecte şi integrează tehnologiile, rolurile lor se modifică .Desfăşurarea proiectelor cu elevii necesită o schimbare a rolului profesorului. Profesorii care sunt obişnuiţi cu expunerile şi se bazează pe manuale sau pe materiale existente pot întâmpina dificultăţi în trecerea la o abordare centrată pe elev, care presupune renunţarea la control şi le

permite elevilor să lucreze în direcţii multiple, la activităţi diferite în acelaşi timp. În timp ce munca de planificare a proiectului necesită mai mult timp de pregătire din partea profesorului la început, odată ce un proiect este început, profesorul are mai puţină muncă zilnică de pregătire şi acţionează ca un antrenor sau facilitator pe parcursul desfăşurării proiectului. Pentru profesori, acest lucru este interesant şi reprezintă o modalitate de a face legătura cu stilurile individuale şi cu creativitatea elevilor. Proiectul presupune şi o schimbare a rolului elevului. În cadrul proiectelor, este necesar ca ei să ia multe decizii, să lucreze prin colaborare, să preia iniţiativa, să realizeze prezentări în faţă unui public şi, în multe cazuri, să construiască singuri baza proprie de cunoştinţe. Deşi acest lucru poate constitui o provocare pentru elevi la început, cei mai mulţi vor considera activităţile proiectului mai pline de semnificaţie, mai relevante pentru viaţa lor şi mai interesante. Astfel, elevii sunt în general mai motivaţi, au rezultate mai bune prin proiecte şi reţin noi cunoştinţe. Să lucrezi într-un grup, reprezintă o competenţă pentru viaţă şi o parte importantă a unui mediu de învăţare bazat pe proiecte. Elevii lucrează în grupuri de cooperare, discută, oferă feedback, îndeplinesc sarcini sau folosesc în comun resurse. Această provocare poate fi abordată în mai multe feluri. Oferindu-le elevilor posibilitatea de a realiza sarcini specifice, personalizate, în cadrul grupului şi prin includerea evaluărilor din partea colegilor sau a unor liste personale de verificare, elevii devin responsabili pentru munca lor şi contribuţia proprie adusă la activitatea şi rezultatele grupului.Unii profesori pot considera haosul „organizat” al proiectelor drept descurajator. O clasă care învaţă prin proiecte este o clasă centrată pe elev, în care colaborarea, conversaţia şi mişcarea sunt absolut necesare. Băncile pot fi aşezate faţă în faţă pentru a permite colaborarea, iar mesele mari oferă spaţiu de lucru pentru sarcinile proiectului. Elevii au la dispoziţie resurse şi materiale didactice şi există starea necesară pentru asumarea de riscuri. Mediul este unul în care elevii nu au reţineri să-şi împărtăşească opiniile şi ideile, ei fiind încurajaţi să gândească în mod autonom şi la un nivel superior. Aşteptările clare şi organizarea sunt esenţiale, însă profesorii vor descoperi şi că o bună pregătire a activităţilor poate duce la implicarea şi obţinerea de rezultate de către elevi.

BIBLIOGRAFIE:

1. *Cerghit, I. ,, Sisteme de instruire alternative şi complementare, Ed. Polirom, lasi, 2008*.
2.Manolescu, M., Evaluarea școlară. Metode, tehnici, instrumente, Editura Meteor Press, București, 2006
3. Radu T. Ion, *Evaluarea în procesul didactic*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 2000.
4. Stoica, A, Evaluarea progresului scolar. De la teorie la practică, Editura Humanitas Educational, Bucureşti, 2003

Tehnici inovative de predare-învățare-evaluare în învățământul preșcolar

Prof.Indrie Tünde Ilona
G.P.P. nr. 45, Oradea

Tehnicile innovative de predare sunt modalităţi moderne de stimulare a învăţării experenţiale, de exersare a capacităţilor de analiză, de dezvoltare a creativităţii copiilor. Specific acestor tehnici este faptul că ele promovează interacţiunea dintre preşcolari, schimbul de idei, de cunoştinţe, asigurând un demers interactiv al actului de predare-învăţare-evaluare. Prin folosirea acestor metode, preşcolarii depun un efort intelectual, de exersare a proceselor psihice, de abordare a altor demersuri interdisciplinare prin studiul mediului concret şi prin corelaţiile elaborate interactiv, în care îşi asumă responsabilităţi, formulează şi verifică soluţii.

De asemenea, aceste tehnici activează toţi copiii şi le dezvoltă comunicarea, creativitatea, independenţa în gândire şi acţiune, îi ajută să ia decizii corecte şi să argumenteze deciziile luate. Aceste metode presupun respectarea particularităţilor de vârstă, îmbinarea diferitelor forme de activitate, îmbinarea muncii individuale cu munca pe grupuri şi activitatea frontală, evaluarea corectă a rezultatelor obţinute şi reconstituirea relaţiei educatoare-copil. Metodele de învăţare activă implică copiii în procesul de învăţare în sensul formării lor ca participanţi activi la procesul de educare, astfel fiind ajutaţi să înţeleagă lumea în care trăiesc şi să aplice în diferite situaţii de învăţare ceea ce au învăţat. Aceste metode sunt folosite din ce în ce mai mult în practica educaţională alături de cele tradiţionale ori în combinaţie cu acestea.

În continuare voi prezenta câteva metode moderne pe care le-am folosit în procesul instructiv educativ în funcţie de obiectivele urmărite la fiecare activitate.

Bula dublă - este o metodă de predare-învăţare, uşor de aplicat, care grupează asemănările şi deosebirile dintre două obiecte, fenomene, idei, concepte etc.. Ea este reprezentată grafic din două cercuri mari în care se aşează câte o imagine care denumeşte subiectul abordat. De cele două cercuri mari se află relaţionate prin linii alte cercuri mici situate între cercurile mari în care se specifică asemănările, iar în cercurile exterioare se specifică caracteristicile fiecărui termen, particularităţile sau deosebirile.

Exemplu. La activitatea DLC-convorbire „Ce ştim despre anotimpuri?” în cercurile mari am asezat imagini reprezentative despre anotimpurile toamna şi iarna. Copiii au completat două caracteristici ale anotimpului toamna (cad frunzele, pleacă păsările călătoare), două caracteristici ale anotimpului iarna (ninge, îngheaţă apa) în cercurile exterioare şi două asemănări (anotimp, 3 luni) în cercurile mici din mijloc. O altă activitate la care am folosit metoda Bula dublă a fost o activitate DLC-joc didactic „În curând voi fi şcolar„. În acest joc în cele două cercuri mari am aşezat imagini cu preşcolari şi şcolari, iar copiii au completat cercurile mici din mijloc cu asemănările existente între preşcolari şi şcolari (sunt copii, se hrănesc şi cresc), iar în cercurile exterioare au completat cu caracteristicile acestora (preşcolarii se joacă, merg la grădiniţă, şcolarii merg la şcoală, învaţă).

Schimbă perechea este o altă metodă interactivă pe care am folosit-o în activităţile cu preşcolarii. Această metodă are ca obiectiv stimularea comunicării şi rezolvarea de probleme prin lucru în pereche. Metoda „Schimbă perechea„ am folosit-o în activităţi de observare, activităţi de convorbire, activităţi practice, etc.

Exemplu. La activitatea de observare cu tema „Fructe de toamnă ’’, am urmărit ca prin lucru în pereche, copiii să descopere cât mai multe caracteristici ale fructelor care se coc în anotimpul toamna. Am organizat copiii în două cercuri concentrice după ecusoanele pe care le aveau în piept, în interior copiii cu frunze galbene, în exterior copiii cu frunze verzi. La îndemnul

educatoarei, copiii au luat din coş un fruct la alegere pe care l-au observat, l-au analizat pentru a spune totul despre el. Perechea a analizat fructul timp de 3-5 minute. La comanda educatoarei „Schimbă perechea’’ copiii din interior s-au deplasat şi au format o nouă pereche. Copiii din cercul exterior au făcut o sinteză a observaţiilor anterioare şi au continuat analiza cu noua pereche pentru descoperirea caracteristicilor fructului prin câţi mai mulţi analizatori. Perechile s-au schimbat atunci când s-au epuizat toate ideile copiilor şi când fiecare copil a făcut pereche cu toţi membrii grupei.

Bibliografie:

- Breben Silvia, Goncea Elena, Ruiu Georgeta, Fulga Mihaela – Metode interactive de grup-ghid metodic, Editura Arves, 2002;
- Breben Silvia, Ruiu Georgeta, Gongea Elena – Activităţi bazate pe inteligenţe multiple, Editura Reprograph, Craiova, 2005;
- Gluiga Lucia, Spiro Jodi – Învăţarea activă, Ghid pentru formatori şi cadre didactice, Bucureşti, 2001.

Proiect *Ferma bunicii*

Prof. înv. primar, Petcu Elena Cristiana
Școala Gimnazială Dobrosloveni, jud. Olt

Disciplina: Matematică și explorarea mediului

Clasa: I

Unitatea de învățare: ***Povești la gura sobei***

Competența specifică vizată: *1.2. Compararea numerelor în concentrul 0-100*

Activitatea propusă (3 ore):

Elevii sunt capabili să compare grupuri de obiecte prin punerea elementelor unele sub altele, încercuirea părților comune, punerea în corespondență; compară două numere naturale mai mici decât 100; cei mai mulți identifică numerele pare și impare; identifică ”vecinii” unui număr din concentrul 0-100; majoritatea identifică numărul mai mic/mai mare pe baza algoritmului de compararea a două numere mai mici decât 100; selectează numere după un criteriu dat; utilizează corect semnele de relație <, > sau =.

Datorită faptului că micii școlari iubesc foarte mult animalele, participând chiar la îngrijirea acestora, în gospodărie, propun proiectul *Ferma bunicii,* ca activitate de aprofundare pentru compararea numerelor în concentrul 0-100.

Competența specifică vizată, în principal, este *1.2. Compararea numerelor în concentrul 0-100* .

Materialele necesare sunt: animale din plastic, adăposturi din carton, două foi de polistiren lipite și împrejmuite cu un ”gard” confecționat din scobitori și sfoară de cânepă, lipici, caiete (pe care vor nota anumite observații, descoperiri), instrumente de scris, foi de flip chart/carton, fișe, calculator, videoproiector,
http://www.minicalatorii.ro/idei-de-weekend/o-zi-la-ferma-animalelor-pantelimon/
https://youtu.be/-89NcVCE8Sk

***Etapa I*:** Elevii sunt puși în situația de a așeza ”animalele” bunicii în adăposturile potrivite, să identifice și să țină cont de numărul de elemente din fiecare clasă de animale, de mărimea acestora, astfel încât să nu se ”supere” că nu au loc în ”căsuță” (nu e suficient de înaltă, nu e încăpătoare), prin numărare, observare, comparare. Mai trebuie să descopere mulțimile cu același număr de elemente, care mulțime are cele mai multe elemente, care are cele mai puține elemente, ce se întâmplă cu o mulțime dacă mai vine/pleacă un animal, care mulțimi au număr par/impar de animale, prin descoperire, conversație euristică.

***Etapa a II-a*:** În continuare, elevii se grupează după ”animalul preferat” și fiecare grupă va trebui să spună ce ar dori să se întâmple cu animalele din mulțimea aleasă; dacă ar mai aduce/vinde sau dacă ar avea noi pui, cum ar fi noua mulțime, prin conversație, descoperire.

Fiecare grupă va prezenta animalul preferat (alcătuire, cum arată, cu ce se hrănește, cum se înmulțește, ce condiții speciale necesită), realizând un poster, pe o foaie de flip chart sau carton. Pot să folosească și poze, scurte povestioare, ghicitori. Vor viziona filmulețul realizat la o fermă și vor face observații privind asemănări și deosebiri între ceea ce au văzut în propria gospodărie și ferma prezentată. Vor audia cântecelul ”Glasul animalelor”.

***Etapa a III-a*:** Proiectul se va încheia cu prezentarea descoperirilor de la ferma bunicii și a poster-ului.

Rolul profesorului în școala modernă

Profesor, Lucaciu Adriana-Livia
Școala Gimnazială “Liviu Rebreanu”
Localitatea Cluj-Napoca/Județul Cluj

“Şcoala trebuie să urmărească tot timpul ca tânărul să părăsească băncile ei nu ca specialist, ci ca o personalitate armonioasă.” Albert Einstein

Profesorul a avut şi va avea un rol important în formarea elevului, în dezvoltarea personalităţii acestuia. Dacă în trecut, dascălul decidea totul cu privire la procesul instructiv-educativ, acum el trebuie să devină un liant în formarea viitorului adult. Se pune accentul, din ce în ce mai mult, pe caracterul formativ al educației. Cadrul didactic nu mai este transmiţător de informații, ci facilitator, folosind dialogul şi cooperarea în relaţia cu elevii pe care îi îndrumă. De aceeași părere era și scriitorul Nicolae Iorga, care spunea că “*Școala cea mai bună e aceea în care și școlarul învață pe profesor.*”

Preocupările intense ale specialiștilor din domeniul educației se concretizează în găsirea de noi soluții la provocările apărute în fața școlii: dificultăți la învățare, atitudini și comportamente problematice, clasele incluzive, absenteism, abandon școlar și nu în ultimul rând, pandemia cu care ne-am confruntat din luna martie, anul 2020. Implicit, toate acestea au generat: preocupări pentru a găsi căi noi de solidaritate umană, căi de prospectare a unor strategii eficiente pentru stimularea progresului la toți elevii, mai ales la cei supradotați, modernizarea învățământului și a cadrelor didactice, dar și digitalizarea învățământului.

În ultimii ani, prin perfecționarea tehnologiei informațiilor și a comunicațiilor, prin dotarea școlilor și prin înnoirea conținuturilor, ca principal factor exponențial al procesului de învățământ, profesorul modern încearcă să reunească o serie de competențe, calități și roluri.

Necesitatea de a transforma meseria de dascăl în profesia de cadru didactic, a fost impusă de faptul că, la nivelul fiecărei țări, educația reprezintă o prioritate națională, care are ca obiectiv principal elaborarea unei politici educaționale, în baza căreia este făcută pregătirea pentru viață, la orice vârstă, a ființelor omenești. Activitatea educațională este complexă, adaptată, orientată, interesantă, dinamică și flexibilă, pentru a stimula idealul fiecărui elev, în vederea pregătirii acestuia pentru viața socială.

În învățământul modern, procesul didactic a devenit și devine tot mai centrat pe elev și mai optimizat prin intermediul tehnologiilor moderne și al instrumentelor web, însă condiția reușitei este aceea că, profesorul modern, trebuie să stăpânească foarte bine didactica, pentru managementul performant al activităților. Noul model de învăţare este un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităţilor de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice. Acest model impune în activitatea la clasă un nou tip de relaţionare pe mai multe direcţii: profesor – elev, elev – elev, elev – profesor, aflate în opoziţie cu tipul unidirecţional profesor – elev ce caracterizează modelul standard.

Profesorul a fost…	**Profesorul devine…**
Sursă de informaţii şi actor principal	Facilitator al procesului de învăţare
Centrat pe manual	Centrat pe realitate şi pe cele mai recente surse de informare
Coordonator al activităţii grupurilor de elevi	Manager al situaţiilor de învăţare
Creator de reguli pe care le impune (ce, când, cum)	Facilitează dezvoltarea structurilor de gândire care fac posibilă învăţarea permanentă

În concluzie, profesorul trebuie să își asume o multitudine de roluri a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui, să caute mereu soluții, metode și idei, astfel încât elevii să calce cu drag pragul școlii. Acolo unde se vrea, cu siguranță se poate!

Bibliografie:

1. Cucoș, C. (coordonator) – Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași, 2008;
2. Cucoș, C. (coordonator) – Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Ediția a III-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași, 2009;
3. Bontaș, I. – Pedagogie. Tratat, ediția a V-a revăzută și adăugită, Editura BIC ALL, București, 2001;
4. http://profesorulmodern.blogspot.com/

PROBĂ SCRISĂ

Propunător: Prof. Maftei Laura Elena
Școala Gimnazială ”Ion Creangă” Gâștești

Subiectul I- 45 puncte

Se dă textul:

”Adesea asociați cu moș Crăciun, pentru că sunt cei care ajută la tractarea saniei încărcate cu daruri, renii sunt considerați un simbol al sărbătorilor de iarnă. Ei au fost domesticiți în urmă cu câteva mii de ani și sunt folosiți la munci, dar și ca sursă de hrană.

Renii se găsesc la polul Nord, pe aproape toate continentele din împrejurimi: Asia, Europa și America, numai în zonele cu tundră arctică (zonă de vegetație formată din arbori, mușchi, licheni). Sunt mamifere impresionante, pentru că rezistă la temperaturi scăzute de până la -60□C și sunt capabili să se deplaseze mii de kilometri, în cele mai aspre condiții.

Seamănă mult cu cerbii carpatini din pădurile noastre, dar sunt mult mai mari, unii putând atinge greutatea de 300kg și înălțimea de 230 cm. Blana lor este de culoare brun-roșcată vara și brun- închisă iarna.

Interesant în ceea ce privește pe reni este faptul că atât masculii, cât și femelele au coarne pe care le pierd vara, în timp ce ciuta,, perechea cerbului, nu are coarne. Doar cerbul are coarne ramificate după care poate fi recunoscut ușor și pe care le pierde începând cu luna martie. Copitele renului sunt mai late, ceea ce împiedică scufundarea animalului în mlaștinile care se formează în sezoanele mai călduroase.

Atât renii, cât și cerbii, sunt vânați de numeroase animale carnivore ce trăiesc în acele zone,printre care se numără ursul și lupul. Pentru a se apăra, renii, precum și cerbii, fie își folosesc coarnele, fie aleargă din fața pericolului. Renii pot alerga fără probleme, deși sunt greoi. Sunt capabili să alerge cu o viteză de 20-25 km/oră. În întrecerile cu reni, organizate de finlandezi, oamenii își pun schiuri ș alunecă în spatele renilor, care pot alerga cu viteze de până la 60 km/oră.

Laponi, locuitorii zonelor nordice din Europa, folosesc renii pentru tracțiune, pentru lapte bogat în grăsimi, carne și piele. Renii pot căra greutăți de două ori mai mari decât greutatea lor.

Atât renul, cât și cerbul sunt animale erbivore. Renul este un soi de sanitar, deoarece se hrănește cu licheni, plante de care alte rumegătoare nu se apropie. Consumă și iarba, dar nu o găsește foarte des în locurile în care trăiește. Iarna, renii consumă zăpadă în loc de apă.

Schimbările de climă înregistrate în ultimii ani amenință renii. Aceștia își pierd habitatul, adică locul ăn care trăiesc și care le oferă condițiile de viață. În Norvegia, renii se chinuie să supravețuiască, pentru că temperaturile și precipitațiile cresc. În plus, renii rămân și fără pășunile lor vaste, care sunt invadate de turiști, încurajați de temperaturile mai ridicate. În loc de natură, renii dau peste zeci de cabane, construite în mijlocul natutii. ”

(sursa web: www.ipedia.ro/renul)

1. Răspunde la întrebări:

- De ce renii sunt asociați cu Moș Crăciun?
- Pe ce continente pot fi întâlniți renii?
- Cu ce scop au fost domesticiți?

2. Ai aflat din text că renul este un mamifer impresionant. Notează două argumente, din text, care dovedesc acest lucru.

3. Scrie câte un cuvânt cu sens asemănător pentru:

sanitar=……..

sezon=……

turiști=……

4.Alcătuiește un enunț în care cuvântul „ greutate” să aibă alt înțeles decât în text.

5. Scrie două cauze care duc la dispariția renilor..

6. Care sunt asemănările dintre ren și cerb? Dar deosebirile?

7. De ce crezi că Moș Crăciun a ales renii pentru sanie și nu cerbii?

Subiectul II- 15 puncte

1.Imaginează-ți că trebuie să creezi afișul pentru o campanie de protejare a habitatului renilor. Ce argument ai nota pe afiș, pentru a convinge de importanța pe care o are acesta în natură. Alege un slogan al acestei campanii!

Subiectul III- 30 puncte

Redactează o compunere în care să descrii pregătirile din preajma Crăciunului. Folosește cel puțin trei adjective care să fie în fața substantivului pe care îl determină și câte trei adjective care să fie după substantivul pe care îl determină. Dă-i un titlu potrivit.(10-15 rânduri). În redactarea compunerii vei avea în vedere:

- Scrierea clară corectă respectând regulile de ortografie și punctuație.
- Așezarea corectă în pagină.
- Respectarea etapelor unei compuneri.
- Prezentarea ideilor în succesiune logică.

Barem de corectare

Subiectul I (45puncte)

1. Răspund corect la cele trei întrebări(1-” pentru că sunt cei care ajută la tractarea saniei încărcate cu daruri”; 2 –” Asia, Europa și America!; 3-” unt folosiți la munci, dar și ca sursă de hrană.„ ……..…3x3=9pct

2. Precizează două argumente (rezistă la temperaturi scăzute de până la -60□C și sunt capabili să se deplaseze mii de kilometri, în cele mai aspre condiții.) ……. 3x2=6pct

3. Scrie câte un cuvânt cu înțeles asemănător.....3x3=9pct

4. Alcătuiește un enunț în care cuvântul „ greutate” să aibă alt înțeles decât în text și nu îi schimbă forma…….3pct

5. Scrie două cauze care duc la dispariția renilor (Schimbările de climă , renii rămân și fără pășunile lor vaste, care sunt invadate de turiști)……..……2x3=6 pct

6. Scrie care sunt asemănările și deosebirile dintre ren și cerb……..…..2x4=8 pct

7. 7. Își exprimă opinia referitoare la alegerea Moșului în favoarea renilor. ……..….4 pct

Subiectul II (15puncte)

1. Alege un slogan……..…….…7 pct

2 Argumentează corect, conform structurii afișului ……..……..……8 pct

Subiectul III (30 puncte)

-respectarea structurii specifice unei compuneri/ respectarea parțială…….…….…….3pct/ 1pct

-alegerea unui titlu sugestiv……2 pct/ 0 pct

-corelarea adecvată a conținutului compunerii la titlul propus/ necorespondență între titlu și conținut…….5 pct/ 2 pct

- utilizarea adecvată a cuvintelor expresive/ folosirea parțială și inadecvată a acestora…6/ 3 pct

-scrierea clară,corectă din punct de vedere ortografic și grammatical……..……3pct/ 1 pct

-unitatea compoziției……3 pct

-coerența textului…….3 pct

-creativitate și originalitate……..……..10 pct

Metode tradiționale și moderne în învățământul românesc

Prof. Înv.Preșc. Fîrtat Mariana
Grădinița Nr. 229, București

Învățământul românesc, așa cum se prezintă el astăzi, are nevoie de o reformă completă și complexă pentru a putea spera la o ”Românie educată”. Societatea în care trăim oferă posibilitatea de a te dezvolta ca individ și, această dezvoltare, poate avea loc doar printr-o educație de calitate, la standardele și normele impuse societățile cu o cultură avansată.

Sistemul educaţional românesc se află într-un permanent proces de schimbare şi încercare de aliniere la noile tendinţe europene dar în acelaşi timp abordările metodologice tradiţionale au asigurat cotinuitate şi stabilitate și, de aceea, reforma educaţională se defineşte ca o constantă a ultimilor 20 de ani.

Cel mai important factor în creșterea și dezvoltarea unui popor, a fost întotdeauna educația, iar educația este făcută în școală. Ca parte indispensabilă a vieții, educația, trebuie să se modeleze creând noi punți între tânăra generație și dascăli. Cei din generația tânără, mereu în pas cu inovațiile vieții, depășesc uneori capacitatea profesorului de a li se adapta, el reprezentînd tradiția, în majoritatea cazurilor.

Din acest motiv trebuie să existe o îmbinare între metodele/ mijloacele tradiționale și cele moderne. Educația modernă este orientată către implicarea activă şi conştientă a elevilor în procesul propriei formări şi stimularea creativităţii acestora. În acest context, prefacerile pe care le cunosc metodele de învăţământ cunosc câteva direcţii definitorii. Relaţia dinamică deschisă constă în raporturile în schimbare ce se stabilesc între diferitele metode. Diversitatea metodelor este impusă de complexitatea procesului de învăţare, fiecare metodă trebuie să fie aleasă în funcţie de registrul căruia i se raportează. Amplificarea caracterului formativ al metodelor presupune punerea accentului pe relaţiile sociale pe care le are elevul în procesul de culturalizare şi formare a personalităţii. Reevaluarea permanentă a metodelor tradiţionale vizează adaptarea lor în funcţie de necesităţi şi raportarea lor la evoluţia ştiinţei.

Pentru a se crea a punte de legătură între tradițional și modern, trebuie creată o îmbinare perfectă între metodele și mijloacele folosite. Astfel, putem detalia un pic moderne extrem de importante.

Metodele de predare pot fi clasificate în:

1. Tradiţionale: expunerea didactică, conversaţia didactică, demonstraţia, lucrul cu manualul, exerciţiul;
2. Moderne: algoritmizarea, modelarea, problematizarea, instruirea programată, studiul de caz, metode de simulare(jocurile, învăţarea pe simulator), învăţarea prin descoperire.

În învățământul traditional,pricilapa metodă utilizată este expunerea profesorului urmată de studiul individual al elevului. Critici la adresa acetei metode au tot apărut de-a lungul timpului, observându-se că nu favorizează legătura cu practica. Astfel, elevii participă pasivi la expunere iar apoi învață tot ce profesorul a expus, nefăcând conexiuni logice si neputând sa aplice totul in realitate.

Tot o metodă tradițională este și convorbirea cu întreaga clasă, metodă prin care elevii sunt angrenați in discuții, sunt obligați să răspundă și să gândească activ. Minusul acestei metode vine din faptul că elevii sunt ghidați spre răspunsuri,ei nu știu exact ce se urmărește.

În timp, s-au activat diverse moduri de organizare a învăţământului, denumite şcoli active, în care accentul cade pe studiul individual. Modul nou, activ, de organizare a învăţământului se dovedeşte superior, dar solicită mult timp. Odată

cu descongestionarea programelor şcolare în cadrul reformei învăţământului, se va începe şi activizarea predării în şcoala românească.

Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare. Modelul învăţământului modern, innovator, face apel la experienţa proprie a elevului, promovează învăţătura prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre elevi, creşterea stimei de sine, încrederea în forţele proprii, intensifică atitudinile pozitive faţă de cadrele didactice Educaţia pentru participare îi ajuta pe elevi sa-si exprime opţiunile în domeniul educaţiei, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanţi la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant activ la educaţie. În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăţa” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune. Principalul avantaj al metodelor activparticipative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra fenomenelor studiate. În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităţilor cognitive de tip superior, gândirea critică. Aceasta reprezintă o gândire centrată pe testarea şi evaluarea soluţiilor posibile într-o situaţie dată, urmată de alegerea rezolvării optime pe baza argumentelor. A gândi critic înseamnă a deţine cunoştinţe valoroase şi utile, a avea convingeri raţionale, a propune opinii personale, a accepta că ideile proprii pot fi discutate şi evaluate, a construi argumente suficiente propriilor opinii, a participa activ şi a colabora la găsirea soluţiilor. Principalele metode de dezvoltare a gândirii critice sunt: metoda Ciorchinelui; metoda Mozaic; metoda Cubul; metoda Turul Galeriei; metoda 6/3/5; metoda Lotus; metoda Palariile ganditoare; metoda Frisco; metoda Schimba perechea; metoda Explozia stelara; diagrama Venn; metoda Cauza-efect.

Din toate cele menţionate rezultă faptul că profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un învăţământ de calitate. Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar.

„Şcoala cea mai bună este aceea în care înveţi înainte de toate a învăţa‖, afirma Nicolae Iorga. Plecând de la aceste cuvinte, desprinderem concluzia că fiecare învăţător sauprofesor, ştiind tot timpul în ce constă procesul de cunoaştere, deţine şansa opţiunii, putând alege pentru sine şi elevii pe care îi formează, calea cea mai adecvată spre cunoaştere.

Afirmaţia lui Gaston Mialaret rămâne o provocare în zilele noastre”Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori şi, din acest punct de vedere, educaţia va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situaţie precisă, indicaţiile generale date de cărţile de metodologie.”

Bibliografie:

1. Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001
2. Marcu V. , Filimon L., Psihopedagogie pentru formarea profesorilor, Editura Universităţii din Oradea, 2003
3. Cerghit, I, 2006, Metode de învăţământ, , editura Polirom, Iaşi

GRĂDINA SENZORIALĂ – SPAȚIU INOVATIV DE ÎNVĂȚARE EXPERIENȚIALĂ PENTRU COPIII PREȘCOLARI

Prof. înv. preșcolar Baraboi Gianina
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 21 Iași

O grădină senzorială de învățare reprezintă o extensie a sălii de grupă, un spațiu special amenajat în curtea grădiniței care are scopul de a le oferi copiilor oportunități senzoriale individuale sau multiple. Grădina senzorială de învățare oferă o călătorie stimulativă printre simțuri, o înaltă conștientizare de sine și oferă experiențe pozitive de învățare, fiind un mod minunat prin care copiii pot să-și exploreze simțurile și să învețe lucruri despre mediul înconjurător. Astfel, natura rămâne pilonul principal în care a poate fi integrat acest spaţiu outdoor de relaxare, liniște şi învăţare.

Rolul grădinilor de învățare este de a oferi copiilor un mediu natural care să cuprindă esența concentrată a naturii înconjurătoare prin aranjamente armonioase cu pietre, nisip, mușchi de copac, plante, copaci miniaturali, alte plante predominant verzi și multicolore, ghivece etc., precum și stimularea mentală și vizuală a acestora, relaxarea minții, sufletului, precum și a învățării eficiente într-un context outdoor inedit. Prin jocurile oferite de grădinile de învățare, copiii descoperă elementele specifice ale acestora și le înțeleg simbolistica. Rolul grădinilor de învățare este de a regla disfuncțiile emoționale ale copiilor, de a conștientiza problemele comportamentale și emoționale și de a echilibra energetic, de a relaxa, liniști, învăța, experimenta, descoperi, precum și de a integra mediul, elementele naturii în demersul instructiv-educativ.

Grădina de învățare este un loc sănătos pentru descoperire și o motivație pentru copii să iasă afară, aceasta oferind o modalitate terapeutică sigură pentru explorarea simțurilor. Astfel de spații sunt gândite pentru a veni în sprijinul copiilor, prin diferite elemente accesibile, precum plante aromate, balustrade din lemn – traseu senzorial, porțiuni cu apă special proiectate pentru a scoate zgomote ori pentru un joc cu mâinile, panouri cu texturi diferite – pentru a fi atinse, ecrane din sticlă, spații pentru nisip kinetic ori pentru unde sonore etc.

Grădinile de învățare sunt spații în aer liber în care se pot organiza activități specifice care relaxează copiii emoțional și psihic, pregătindu-le astfel organismul pentru efort intelectual sau relaxându-l după efort. În acest mod se creează un echilibru energetic la nivel individual și de grup în beneficiul învățării eficiente.

Punctul de pornire spre o abordarea holistică a actului educațional îl reprezintă creația arhitecturală a grădinii de învățare. Scopul grădinii este de a inspira relaxare, liniște, învățare. Relaxarea presupune destindere după o perioadă de concentrare, revenirea la o nouă stare de echilibru, o stare de libertate, mai puțină încordare, scăderea tensiunilor între copii, recreere, acţiune de a se relaxa, liniştirea nervilor, scăderea tensiunii interne.

Raportându-se la aceste spații, rolul cadrelor didactice este următorul:

- Selectarea tehnicilor de relaxare care să contribuie la restabilirea echilibrului emoţional al copiilor în situaţii de supărare, agitaţie, furie, agresivitate;
- Învăţarea copiilor să-şi controleze propriile emoţii, să accepte oportunităţile de relaxare prin joc ca ajutor discret, cu caracter practic-aplicativ şi impact reglator, relaxant;
- Restabilirea echilibrului emoţional prin tehnici de relaxare care îi învaţă pe copii să păstreze controlul asupra unor situaţii de stres, restabilind contactul cu propriile gânduri, cu stările fizice resimţite tensionat şi cele emoţionale;
- Integrarea în strategia relaxării a unor metode relaxante care dezvoltă creativitatea în libertate şi autonomia, exprimarea sentimentelor şi emoţiilor comunicând în clipe de relaxare.

În funcție de amenajarea spațiului grădinii de învățare, în cadrul acesteia se pot desfășura diverse jocuri și exerciții de relaxare cum ar fi: yoga pentru copii - exerciţii în aer liber; ascultarea sunetelor produse de obiecte care ajută la capacitatea de concentrare optimă; exerciţii de respiraţie profundă şi observarea mişcărilor corpului; relaxare prin

detensionarea corpului; exerciţii de relaxare prin vizualizare; exerciţii în care copilul rosteşte un sunet constant şi ritmic pentru a-şi alunga alte gânduri din minte; pictură, desen cu creionul; îngrijirea florilor; tehnica de relaxare prin explorarea texturilor etc.

Acest spațiu special amenajat ne inspiră liniște (stare de echilibru psihic, seninătate, climat lipsit de agitaţie, calm, destindere fizică, pace, tăcere, calm, armonie, echilibru, tăcere). În acest caz, exerciţiile se învaţă în grupuri mici, apoi devin provocări pentru rezolvarea unor stări de neliniște, atunci când puterea de concentrare a copilului scade, neatenţia, neliniștea deranjează grupul. Cadrul didactic trebuie să găsească strategia adecvată individualităţii fiecărui copil şi să-l îndrume spre locul potrivit la momentul potrivit. Copilul va fi monitorizat şi apreciat pentru reuşită la întoarcerea în grup, reluându-şi activitatea de joc sau învăţare. Jocuri de liniştire în mediul outdoor pot fi: greblarea nisipului; frământarea nisipului; poziţii de liniştire; jocul „De vorbă cu prieteni dragi” (copilul povesteşte ce-l deranjează, ce simte, ce vrea) etc.

În acest spațiu special creat se pot desfășura diverse ateliere permanente de învățare (un atelier cu specific de relaxare, prin greblarea nisipului şi personalizarea pietrelor; un atelier pentru învățarea şi exersarea tehnicilor de relaxare colectivă, în grupuri mici sau individual; un atelier care fuzionează cu celelalte ateliere, baza fiind expoziţiile cu scop de aplicare a unor tehnici de vizualizare, liniştire, informare, expunere, creaţie, descoperire etc.) în cadrul cărora se organizează activităţi pe domenii experienţiale, îmbinând activitatea de învăţare cu celelalte ateliere destinate relaxării, pentru o integrare armonioasă a domeniilor conform paradigmei iniţiată în curriculum preşcolar.

Pentru a încuraja interacțiunea și pentru a provoca curiozitatea și învățarea copiilor, grădinile de învățare sunt spații bine gândite, pline de imaginație, ispititoare, pline de posibilități, provocatoare, punând la dispoziție copiilor materiale cu care să interacționeze. Deoarece copiii învață în primul rând prin experiențe senzoriale, aceste spații trebuie să ofere oportunități de a explora, de a gusta, atinge, mirosi, auzi, vedea, mișca.

În funcție de materialele educaţionale de exterior destinate procesului de învăţare care se găsesc în cadrul grădinilor de învățare, se pot stimula toate simțurile copiilor. De exemplu, simţul vizual este pus la încercare în tunelul culorilor, la băncuţa curcubeu sau la panourile cu iluzii optice. Jardinierele cu flori sau panourile cu plante aromatice vor solicita din plin simţul oflactiv, iar mini-bar-ul pentru veveriţe sau căsuţa pentru păsări vor provoca simţul gustativ. Simţul auditiv poate fi stimulat prin staţia muzicală dotată cu tobe sau cu un xilofon gigant. Copiii îşi pot exersa simţul tactil pe spirale senzoriale de diferite texturi, un glob pământesc gigant, panouri tip staţie meteo sau pot juca diferite jocuri educative. Unele grădinii de învățare pot conține echipamente care stimulează termocepția (termometre, stropitori, măsuța pentru nisip și apă), cronocepția (ceas solar, clepsidre), echilibriocepția (tobogane, fotolii suspendate, balansoare) sau sensibilitatea proprioceptivă (oglinzi deformatoare, oglinzi convexe). De asemenea, aspectul interactiv al grădinii senzoriale poate fi îmbunătățit cu instrumente muzicale în aer liber și echipamente de desen. În jurul spațiul grădinii, termenul de joacă poate conține: scoarță, așchii de lemn, pietricele, iarbă, covor de joacă în aer liber etc.

Grădinile senzoriale sunt zone proiectate cu atenție, dedicate angajării simțurilor, fiind accesibile și plăcute atât pentru copiii cu dizabilități, cât și pentru cei fără dizabilități. Grădinile senzoriale de învățare sunt concepute pentru a oferi oportunități de stimulare a simțurilor, atât individual, cât și în combinație și cuprind o gamă largă de aplicații educaționale și recreative. Designul și aspectul grădinilor de învățare oferă o călătorie stimulativă prin simțuri, sporind conștientizarea și aducând experiențe de învățare pozitive.

Referințe Web:

- https://en.wikipedia.org/wiki/Sensory_garden
- https://www.handmadeplaces.co.uk/blog/articles/school-sensory-garden-design-children.html

Inovaţie şi reformă în învăţământul românesc

Prof. Inv. Primar ROTEA ANCA MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE BĂLCESCU” Drăgășani

Reforma în învăţământul românesc are ca efect realizarea unor mutaţii de politică şi strategie educaţională.

Aceste politici şi practici educaţionale sunt orientate pe baza unor principii de reformă:

• corelarea învăţământului cu evoluţia sistemului economic, a pieţei muncii, a ştiinţei, tehnicii şi tehnologiei;

• egalizarea şanselor la un învăţământ deschis, diversificat şi modern; • optimizarea raportului, în planurile de învăţământ, între disciplinele de cultură generală şi cele de specialitate (profesionale);

• compatibilizarea europeană a Curriculumului Naţional;

• descentralizarea şi reforma managementului şcolar. Programul reformei, elaborat pe baza acestor principii, cuprinde mai multe elemente de inovaţie dintre care citãm:

• restructurarea învăţământului secundar, tehnic şi vocaţional;

• proiectarea curriculară la nivel naţional şi local;

• elaborarea curriculumului naţional, compatibil cu cel european;

• elaborarea şi aplicarea planurilor- cadru de învăţământ;

• elaborarea, într-o concepţie modernă, a programelor şi a manualelor şcolare; • crearea pieţei manualelor alternative;

• ameliorarea infrastructurii învăţământului şi conectarea lui la comunicaţiile electronice mondiale;

• introducerea disciplinelor opţionale pentru dezvoltarea aptitudinilor;

• aplicarea unui nou sistem de evaluare a rezultatelor şcolare;

• folosirea unor practici didactice de tip interactiv;

• reforma managementului şcolar şi academic, prin descentralizarea şi crearea autonomiei unităţilor de învăţământ.

În România, reforma suferă din cauza lipsei de timp normal pentru o reformă coerentă. Alte ţări, central şi est europene au trecut la etape avansate ale reformei curriculare. La noi s-a apelat la marea disponibilitate pentru reformă şi buna pregătire psihopedagogică a învăţătorilor, educatorilor şi profesorilor.

Reforma în învăţământ a fost aşteptată de toată lumea: educatori, părinţi, elevi. Fiecare a căutat la început să pună în acord ideea de reformă cu propriile aşteptări, idei sau realizări. Acest produs poate fi perceput diferit până ce dispar ambiguităţile. A schimba în bine, a înnoi, a scoate din folosinţă un lucru vechi, explică în puţine cuvinte înţelesul verbului “ a reforma”. Acţiunea acestui verb se răsfrânge asupra elevului în mod cu totul şi cu totul independent de voinţa lui, în multe cazuri. Cel mult însă, se bucură de acţiunea şi de efectul ei, tocmai cel ce beneficiază. Depinde şi de cel care acţionează în virtutea actului reformator, de modul în care educatorul vrea să perceapă, percepe, acţionează sau filtrează în mod original, ideile transmise de la un nivel la altul, în actul de reformă.

În plan educaţional,reforma învăţământului este concepută nu ca un simplu răspuns mecanic la nevoia de schimbare a societăţii, ci ca o schimbare tactică, menită să optimizeze procesul de restructurare globală a acesteia. Sistemul de învăţământ nu mai este perceput ca oglindă a societăţii. “Beneficiarii” direcţi ai reformei sunt ambii agenţi ai educaţiei: atât educatul, care este pregătit să se adapteze optim la sinuozităţile unei vieţi într-o societate aflată în permanentă mişcare, cât şi educatorul, care pus în faţa noii realităţi educaţionale, are posibilitatea să răspundă la provocările acestei “ variabilităţi controlabile” într-o manieră personalizată, creativă. În condiţiile reformei, aptitudinea pedagogică dobândeşte un nou

atribut, devenind aptitudine creativă pedagogică şi fiind “vectorializată”, activată de prezenţa unor aptitudini pedagogice pozitive faţă de creativitate şi mai ales faţă de schimbare în general.

Valul puternic al reformei învăţământului a cuprins şi grădiniţa. Astfel, reforma conţinuturilor a adus “Programa activităţilor instructiv-educative în grădiniţa de copii”, cu structură şi conţinuturi noi. Proiectarea programei a avut în vedere finalităţile învăţământului preşcolar, dar, ca şi la celelalte trepte de învăţământ, fără o reformă a procesului de învăţământ,programa îşi pierde din valoare şi efortul a fost fără sens. De aceea, trebuie să se acorde o atenţie deosebită schimbărilor din procesul de predare-învăţare. Se ştie că o activitate didactică eficientă are la bază o proiectare pe măsură. Baza materială,conţinutul învăţământului şi strategiile de lucru trebuie să fie în pas cu cele mai noi achiziţii ale cunoaşterii şi practicii umane, deci trebuie să fie permanent supuse înnoirilor.

Desigur, fiecare persoană care vine în contact cu reforma (elevi, învăţători, profesori, directori, inspectori, părinţi, bunici) pun întrebări: “E bine?”, “E rău?”, “În ce măsură ne afectează?”, “Ce eforturi trebuie făcute?”etc. Mulţi se plâng de viciile sistemului de învăţământ, dar pe o parte dintre ei schimbarea îi sperie şi mai că n-o acceptă.

Şcoala şi educatorii se confruntă şi azi cu nenumărate probleme de educaţie pe care le vor putea soluţiona corespunzător numai în măsura în care deţin un sistem de cunoştinţe, de forme şi metode de educaţie (consonante cu sistemul de valori proprii societăţii), care să le permită o intervenţie preponderent persuasivă şi eficace, bazată pe afirmarea nestingherită a personalităţii fiecărui individ, dar nu oricum, ci în concordanţă cu interesele generale ale societăţii, cu normele ei de conduită.

Mai mult ca oricând, în faţa educatorilor din învăţământul de toate gradele, se pun astăzi probleme noi, vizând dezvoltarea gândirii copiilor şi a tinerilor, a imaginaţiei lor creatoare, dar şi capacitatea de adaptare la noile realităţi social-politice şi economice ale ţării.

Reforma educaţională a impus şi o nouă concepţie asupra evaluării performanţelor elevilor, atât în ceea ce priveşte evaluarea curentă, cât şi sistemul de examene.

Reforma realizată în cadrul sistemului de învăţământ, oferă educatorului un cadru coerent şi flexibil, care să permită adaptarea conţinutului învăţării atât la realitatea cotidiană cât şi la structurarea procesului instructiv-educativ în funcţie de particularităţile elevului, astfel încât acesta să-şi poată identifica şi valorifica în mod creativ propriile aptitudini şi interese.

Concluziile finale, subliniază că într-o Europă sfâşiată de inegalităţi şi contradicţii – cum este cea a zilelor noastre – educaţia pare a fi un prim factor care ar putea să apropie între ele popoarele, să cultive înţelegerea şi colaborarea între oameni.

Bibliografie

1. Cerkez M. Capita L. (coord.), (200),Dezvoltarea compentențelor de comunicare în învățământul obligatoriu, Tema de cercetare 4, Institutul de Științe ale Educației.

2. Jigau, M. (coord.), (2008), Timpul elevilor, Institutul de Științe ale Educației, Reprezentanta UNICEF în România, Ed. Alpha MDN, Buzău.

Influențează-i în bine pe ceilalți!
Posibil scenariu pentru o activitate pentru Educație fără violență

Moise Cristina
Școala Gimnazială ”George Emil Palade”, Buzău

Societatea modernă luptă pentru schimbare socială și educație, care vor genera în timp noi atitudini și practici de creștere și educare a copiilor. Este esențială schimbarea nivelului de acceptare socială a pedepselor corporale şi umilitoare precum și creșterea vizibilității și conștientizării acestora ca formă de încălcare a drepturilor copilului. Copiii au dreptul să fie auziţi atât în familie cât şi în spaţiul public. Trebuie promovate strategiile pozitive de educație parentală și este necesar să fie ajutați părinţii să devină conștienți de importanţa abordării pozitive în interacțiunea cu copiii lor, o abordare care să țină seama de drepturile acestora. Prin intermediul Direcțiilor de Asistență Socială, al școlilor și al unor organizații precum Salvaţi Copiii sunt transmise părinților mesaje clare cu privire la educația pozitivă, subliniindu-se că pedeapsa corporală este întotdeauna inacceptabilă și promovând acțiunile care militează pentru eliminarea tuturor formelor de violenţă din toate contextele de viață ale copiilor şi pentru garantarea respectării drepturilor acestora.

Cum e definită violenţa? Care sunt principalele comportamente violente identificate? (10 – 15 min)

1. Pentru a începe discuţia, haideţi să dam o definiţie violenţei...(trebuie subliniat că nu este necesară o definiţie “de dicţionar”, că nu există răspunsuri greșite şi că ne interesează exclusiv părerea lor)

Profesor: *Pornind de la etimolgia cuvântului constatăm că verbul "violare " înseamnă "a profana" , "a transgresa" adică a depăși limitele impuse de lege.*

În dicționare, cuvântul violență trimite la ceea ce se efectuează cu o "forță intensâ", brutală și adesea distructivă, la abuzul de forță pentru a constrânge pe cineva la ceva.

Organizatia Mondială a Sănătății definește violența ca: "folosirea intenționată a forței fizice sau de putere, sau amenințare reale, față de sine, o altă persoană, sau împotriva unui grup sau comunitate, din care fie rezultă un prejudiciu sau un risc ridicat de vătămarea corporală,moartea , vătămare psihologică, o bolnavă-dezvoltare sau lipsire (privare) "

2. Care credeţi că sunt principalele tipuri de violenţă cu care se confruntă un copil?

Profesor:

- **Abuzul fizic** constă în vătămarea corporală a copilului în cadrul interacţiunii, singulare sau repetate, cu o persoană aflată în poziţie de răspundere, putere sau în relaţie de încredere cu acesta, **fiind un rezultat al unor acte intenţionate care produc suferinţă copilului în prezent sau în viitor.**
- **Abuzul emoţional** constă în expunerea repetată a copilului la situaţii al căror impact emotional depăşeşte capacitatea sa de integrare psihologică. Abuzul emoţional vine din partea unui adult care se află în relaţie de încredere, răspundere sau putere cu copilul. În mod concret, aceste acte pot fi umiliri verbale şi non-verbale, intimidări, ameninţări, terorizări, restrângeri ale libertăţii de acţiune, denigrări, acuzaţii nedrepte, discriminări, ridiculizări şi alte atitudini ostile sau de respingere faţă de copil. Copilul care este martor al violenţei în familie suferă indirect un abuz emoţional şi/sau psihologic.
- **Abuzul sexual** reprezintă implicarea unui copil sau adolescent minor dependent şi imatur din punct de vedere al dezvoltării psiho-sexuale în activităţi sexuale pe care nu este în măsură să le înţeleagă, care sunt nepotrivite pentru vârsta sa sau pentru dezvoltarea sa psiho-sexuală, activităţi sexuale pe care le suportă fiind constrâns prin violenţă sau seductie .
- **Neglijarea**

- ✓ neglijarea *alimentară* – privarea de hrană, absenţa mai multor alimente esenţiale pentru creştere, mese neregulate, alimente nepotrivite sau administrate necorespunzător cu vârsta copilului;
- ✓ neglijarea *vestimentară* – haine nepotrivite pentru anotimp, haine prea mici, haine murdare, lipsa hainelor;
- ✓ neglijarea *igienei* – lipsa igienei corporale, mirosuri respingătoare, paraziţi;
- ✓ neglijarea *medicală* – absenţa îngrijirilor necesare, omiterea vaccinărilor şi a vizitelor de control, neaplicarea tratamentelor prescrise de medic, neprezentarea la programe de recuperare;
- ✓ neglijarea *educaţională* – substimulare, instabilitatea sistemului de pedepse şi recompense, lipsa de urmărire a progreselor şcolare;
- ✓ neglijarea *emoţională* – lipsa atenţiei, a contactelor fizice, a semnelor de afecţiune, a cuvintelor de apreciere.

- **Părăsirea copilului**/abandonul de familie reprezintă cea mai gravă formă de neglijare.
- **Exploatarea copiilor: prin muncă, sexuală** (pornografia infantilă, prostituția)
- **Traficul de copii** se produce, de regulă, cu scopul exploatării

3. În ce medii se întâlneşte mai des un copil cu fenomenul violenţei? De ce? (pentru că vor exista sigur mai multe medii identificate se vor discuta toate)

Profesor: Abuzul, neglijarea, exploatarea şi traficul de copii, precum şi celelalte forme de violenţă asupra copilului, pot fi comise de către părinţi, persoane cunoscute de copil sau străine acestuia, precum şi de alţi copii decât copilul victimă. Astfel, aceste acte se pot produce atât în familie, cât şi în instituţii publice ori private, adresate copilului şi/sau familiei, precum şi în afara acestora, de exemplu la locul de muncă.

Violenţa în funcţie de mediu. (10 – 15 min)

4. Pentru că am vorbit despre violenţă în diferite medii, haideţi să vedem ce înseamnă (care sunt cele mai frecvente forme de violenţă) violenţa în: Familie /Scoală /Stradă /Grup de prieteni /Online

<u>Familie</u>

- ➢ Perceperea negativă a copiilor de către proprii părinţi, uneori chiar de la naştere, conduce la diferite grade de respingere a copiilor: sunt trecuţi cu vederea, ridiculizaţi, respinşi sau văzuţi ca sursă a problemelor părinţilor.
- ➢ Ameninţarea repetată a copilului cu pedepse, cu părăsirea sau alungarea conduc la o stare de anxietate, căreia copilul cu greu îi face faţă şi care lasă urme pe termen lung.
- ➢ Neglijarea copilului conduce adesea la asumarea de responsabilităţi pentru care copiii nu sunt suficient de maturi să le facă faţă. Drept consecinţă, nu le mai rămâne decât foarte puţină energie şi bucurie pe care să o investească în joacă, în relaţiile cu alţi copii şi în învăţătură. Mulţi ani mai târziu pot fi observate probleme de identitate ale acestor copii, ale conştientizării propriei valori şi ale identităţii sexuale.
- ➢ Copiii consumatorilor de droguri sunt afectaţi deja de la nivelul vieţii intrauterine. Sindromul de alcoolemie fetală se caracterizează prin: fizionomie specifică, malformaţii congenitale, tulburări de creştere şi retard mintal. În cazul mamelor care consumă droguri în timpul sarcinii, există, de asemenea, riscul ca nou-născutul să dezvolte simptome de abstinenţă: tremurături, agitaţie motorie, vomă, diaree, crampe abdominale. În cazul copiilor mai mari, aceştia observă că adulţii sunt prea preocupaţi de propria lume, de propriile lor nevoi şi probleme, încât nu mai pot avea grijă de ei şi de nevoile lor. Drept consecinţă, copiii îşi asumă responsabilităţi în locul părinţilor
- ➢ Divorţul este un alt moment traumatizant pentru copil care poate conduce la abuz emoţional. Astfel, copiii se văd aruncaţi în mijlocul unui conflict cronic în care unul dintre părinţi îl acuză pe celălalt, iar ei sunt forţaţi să „ia partea unuia dintre ei”. Copilul devine anxios şi se întâmplă adesea să aibă sentimente confuze. El pierde un

părinte fără să-i fie permis să fie necăjit sau să ceară şi să primească ajutor. Furia, asociată cu aceste trăiri, precum şi disperarea copilului deseori nu sunt exprimate direct, el devenind deprimat şi/sau dificil. Copilul trece printr-un proces care îi poate afecta legăturile cu cei apropiaţi, într-un mod negativ şi pe timp îndelungat.

5. Care sunt cauzele violenţei, în opinia voastră, în cele 5 medii de mai sus?

6. Care sunt soluţiile şi cine ar trebui să le aplice, în mediile de mai sus?

7. Cărui mediu sunt caracteristice, în primul rând, violenţa fizică şi violenta verbală (unde apare)? De ce?

Socializarea comportamentului violent. (5 min)

8. Credeţi că oamenii se nasc violenţi sau devin așa? De ce? /argumentaţi.

Scopul comportamentului violent. (5 min)

9. Ce câștigă oamenii în general, copiii în special, fiind violenţi?

Violenţa în funcţie de agresor şi victimă. (10 min) - *La final, haideţi să facem un joc de rol.*

La școală cineva glumește pe seama voastră. La început nu sunteţi, dar apoi deveniţi enervaţi de situaţia creată. Deși îi cereţi să înceteze, acest lucru nu se întâmplă.

- Cum credeţi că reacţionaţi? De ce?
- Cum ar reacţiona un alt copil în locul vostru? De ce?

În loc de concluzii……

Stabilește o ierarhie a cauzelor violentei in scoală, numerotând în ordine descrescătoare a importanței pe care o acorzi fiecăreia dintre ele.

Mediul familial	
Incapacitatea de a găsi alte forme de manifestare	
Lipsa stimei de sine	
Comportamentul agresiv al altora	
Absenţa unui program riguros	
Programul zilnic/săptămânal încărcat	
Influenţa mass-media	
Presiunea grupului	
Autocontrolul scăzut	
Consum de alcool sau droguri	
Supravegherea exagerată din partea părinţilor/profesorilor	
Iubirea neîmplinită	
Neacceptarea de către colectivul clasei	
Comportamentul profesorului	

Tradițional sau modern?

Prof. Bodnar Daniela Antonela
Liceul Tehnologic "Transilvania", Baia Mare

Procesul evaluativ este unul complex, care impune o abordare sistemică a întregului proces didactic. Însă rigorismul unei instruiri de tip tradițional, bazat pe memorie bună, impunerea cunoștințelor precum și a modului de a gândi, a demonstrat nevoia de a implementa noi metode de abordare a întregului proces, cum ar fi alternativele educaționale Waldorf, Montessori sau Step by Step. O abordare de tipul „tablă-creta-profesor” nu mai este la fel de potrivită in zilele noastre, așa cum era in urmă cu cu câteva generații, deși profesorii de azi sunt rezultatul unei astfel de abordări care, se pare, a funcționat la vremea ei.

Lumea se schimbă, fie că ne place acest lucru sau nu. Ritmul acestei schimbări este numai rareori mai rapid decât cel normal și aceasta se întâmplă de cele mai multe ori cu inovațiile tehnice și științifice. În asemenea timpuri trăim noi astăzi. Internetul reprezintă o noțiune bine definită care influențează viața a milioane de oameni. E foarte important să folosim web-ul nu numai ca un mijloc de distracție, dar mai ales ca mediu de comunicare interactiv. Cea mai mare rețea de informații și comunicare din lume ne oferă o mulțime de informații din toate domeniile de activitate și cunoaștere. Internetul, în special, joacă un rol tot mai mare în învățământ.

Nu ne putem imagina, în secolul XXI, că am putea să ne desfășurăm activitatea la catedră în absența mijloacelor media tocmai datorită impactului pozitiv pe care îl are tehnologia în nobila profesie pe care o desfășurăm. Activitatea didactică presupune în mod obligatoriu din punctul nostru de vedere creativitate, originalitate și ieșirea din tipare anacronice. Tocmai de aceea, a stăpâni mijloacele media devine o cerință imperioasă în activitatea instructiv-educativă din zilele noastre, acest raționament stând la baza activităților curriculare și extracurriculare pe care le-am desfășurat până în prezent. Ca profesor, nu ai cum să crezi că poți înțelege complet modul de viață și gradul de educație al elevilor, sau că poți anticipa cu precizie evoluția lor și situațiile cu care ei se pot confrunta de-a lungul perioadei școlare; însă, în calitate de formatori, îi putem ajuta pe acești elevi să dobândească un anumit set de competențe pe care să le aplice in viața reală, devenind, astfel, adulți funcționali.

Jocul de rol câștigă din ce în ce mai mult teren, elevul regăsindu-se în fața unei posibile situații din viața reală; profesorul nu trebuie să intervină decât pentru a ajuta cu noțiuni ce țin de vocabular, nu pentru a corecta pronunția sau a dicta încotro să se îndrepte conversația , în acest mod dăruindu-le elevilor șansa la spontaneitate și creativitate , într-un mediu cunoscut, fără frica de notare sau mustrări.

Acest lucru demonstrează faptul că evaluarea nu trebuie făcută doar pentru a verifica dobândirea informațiilor din lecțiile precedente, ci pentru a asigura progresul elevului, în totalitatea trăirilor sale, sprijinind unicitatea lui și instinctul propriu în îmbinarea informațiilor.

Un bun profesor evaluează corect toți elevii, în fiecare oră, zâmbind și creând o atmosferă propice, îmbinând stilul tradițional cu cel modern, adaptându-se fiecărei clase și fiecărui elev în parte, punând accent pe progresul copilului.

Concluzionând, aș reaminti faptul că specialiștii consideră noțiunea de „blended learning” (învățare mixtă) ca fiind situația ideală de învățare. Existența alternativelor educaționale este benefică pentru orice sistem de învățământ, deoarece oferă educatorilor posibilitatea să adere la modele pedagogice relevante pentru ei și pentru că vin în întâmpinarea nevoilor părinților și copiilor, oferind profiluri particularizate de școală.

Bibliografie:

1. Albulescu, Ion (2014) – Pedagogii alternative, Editura ALL, București

2. Cuciureanu, M. (2011) – Punți de trecere între învățământul tradițional și cel bazat pe modele pedagogice alternative în sistemul românesc de învățământ, București

TRADIŢIONAL SAU MODERN ÎN PREDARE?

Învățător, Kovács Ilona - Éva
Şcoala Gimnazială Gaál Mózes, Baraolt

Modelul tradiţional de predare nu răspunde noilor tendinţe in didactica modernă, fiind fondat pe „triada învăţare frontală – studiul manualului – chestionarea”, pe un model de învăţare pasiv. În mod tradiţional, cadrului didactic îi revine rolul major şi activ în cadrul procesului didactic (cel de emiţător), acela de a transmite cunoştinţele spre un receptor aproape pasiv, determinat să memoreze şi să reproducă informaţia.

Noul model de învăţare este un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităţilor de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice.

Acest model impune în activitatea la clasă un nou tip de relaţionare pe mai multe direcţii: profesor – elev, elev – elev, elev – profesor, aflate în opoziţie cu tipul unidirecţional profesor – elev ce caracterizează modelul standard.

Rolurile se schimbă, se întrepătrund, după cum o demonstrează Kathee Terry (1996):

Profesorul a fost…	**Profesorul devine…**
Sursă de informaţii şi actor principal	Facilitator al procesului de învăţare
Centrat pe manual	Centrat pe realitate şi pe cele mai recente surse de informare
Coordonator al activităţii grupurilor de elevi	Manager al situaţiilor de învăţare
Creator de reguli pe care le impune (ce, când, cum)	Facilitează dezvoltarea structurilor de gândire care fac posibilă învăţarea permanentă
Un educator solitar	Membru al unei comunităţi educaţionale compuse din elevi, profesori, manageri, părinţi etc.
Elevul a fost…	**Elevul trebuie să fie…**
Un receptor pasiv	Participant activ la actul învăţării
Un executant obedient al sarcinilor stabilite de profesor	Profesor al colegilor săi
Sclav al unui curriculum prestabilit	Participant la decizia privind curriculum-ul şcolar
Obligat să-şi însuşească un anumit manual	Un permanent căutător de noi informaţii din surse cât mai variate

Diferenţele sunt semnificative, nu de puţine ori, modelul tradiţional de predare fiind identificat ca fiind unul informativ, pe când cel modern este definit ca un proces activ.

În didactică sunt încercări de a prezenta raportul între procesul de învăţare activ şi procesul de învăţare pasiv ca reflex al raportului teoretic – practic, informal – formativ.

În lumina celor afirmate putem spune că activ – pasiv în procesul de învăţare nu se identifică cu teoretic – practic şi nici cu informal – formativ, ci aceste atribute ale profesorului se completează, se influenţează, se suprapun în combinaţii metodice mai mult sau mai puţin reuşite.

În învăţământul de tip tradiţional se cultivă competiţia între elevi cu scopul ierarhizării acestora şi activitatea individuală. Competiţia stimulează efortul şi productivitatea individului şi pregăteşte elevii pentru viaţă, care este foarte competitivă, dar poate genera conflicte şi comportamente agresive, lipsă de comunicare între colegi, marginalizarea nedreaptă a unora dintre aceştia, amplifică anxietatea şi teama de eşec, cultivă egoismul.

Modelul învăţământului modern face apel la experienţa proprie a elevului, promovează învăţarea prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre elevi, creşterea stimei de sine, încrederea în forţele proprii, diminuează anxietatea faţă de şcoală şi intensifică atitudinile pozitive faţă de cadrele didactice. În acelaşi timp, munca în grup, prin colaborare, nu pregăteşte elevii pentru viaţa care este foarte competitivă, metodele activ – participative aplicate în activitatea pe grupe sunt mari consumatoare de timp şi necesită experienţă din partea cadrului didactic, iar elevilor le trebuie timp ca să se familiarizeze cu acest nou tip de învăţare.

Metodele de învăţământ bine alese şi aplicate duc la realizarea obiectivelor informaţionale şi formative ale lecţiei şi ale activităţilor extraşcolare. Nicolae Iorga aprecia că „metoda cea mai bună are valoarea pe care i-o dă omul care o întrebuinţează. Ea nu are valoare generală **democratică**, prin care orice minte omenească ajunge a nimeri pe acelaşi la aceeaşi siguranţă în ţintă. Iar valoarea omului care întrebuinţează metoda atârnă, desigur şi de o anume inteligenţă, care nu e apanajul oricui, dar atârnă şi de mijloacele pe care i le pune la îndemână numai cultură generală, multilaterală, dând trei virtuţi fără care nici ştiinţa în cel mai înalt sens al cuvântului nu se poate. Aceste trei virtuţi sunt: orizont, disciplină şi omenie”. În şcolile din România se practică în proporţie mai mare modelul tradiţional faţă de cel modern, ţinându-se spre implementarea celui din urmă, dar fără anularea primului, ci realizarea unei simbioze structurale între cele două. Modelul modern nu va putea supravieţui fără fundamentul celui tradiţional.

Profesorul trebuie să deprindă măiestria de a le combina şi a le demonstra eficienţa şi aplicabilitatea în diverse experienţe de învăţare, înclinând balanţa în favoare celui modern, mult mai uşor acceptat de elevi.

BIBLIOGRAFIE :

Păcurari, Otilia, Târcă, Anca, Sarivan, Ligia, *Strategii didactice inovative*, suport de curs, Centrul Educaţia 2000+, Bucureşti, 2003

Căpiţă, Laura, Căpiţă, Carol, *Tendinţe în didactica istoriei*, Editura Paralela 45, 2005

Dulamă, Maria Eliza, *Strategii didactice*, Ed. Clusium, 2000

Beşliu, Daniela, Dvorski, Monica, Manea, Mihai, *Istorie. Sugestii didactice pentru clasa a IV-a*, Centrul Educaţia 2000+, 2006

Mihaes Violeta, http://www.asociatia-profesorilor.ro/, 2012

Ghid metodic pentru aplicarea programelor de istorie la clasele a IV-a – a VIII-a, Ministerul Educaţiei şi Cercetării, Consiliul Naţional pentru Curriculum, Bucureşti, 2001

Grădinița - de la tradițional la inovativ, cu elemente preluate din pedagogia Montessori

Bucur Mihaela
Profesor pentru învățământ preşcolar
Școala Gimnazială”Arany Janos”Mihăileni,
Grădinița PN Livezi, jud. Harghita

Consider că preşcolaritatea reprezintă cea mai importantă perioadă din viaţa unui individ prin consecinţele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia, deoarece fiecare copil este unic, iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate în privinţa lui, cu scopul primordial de a-l ajuta să se dezvolte deplin.

Mi-am petrecut 28 ani alături de preşcolari în aceeaşi unitate cu un specific al grupei combinate, în zonă rurală. Am fost, şi sunt cea mai fericită deoarece am educat, m-am jucat și am iubit generații întregi de copii, unii copii veseli, alții isteți, unii frumoși, alții morocănoși, alții mofturosi, zeci și sute de copii diferiți. Dar pe toţi i-am iubit la fel.

Meseria pe care mi-am ales-o nu m-a dezamăgit nici o clipă, iar adevărata învățătură am primit-o la grupă, de la cei mici. Pentru fiecare copil, am devenit “mamă” de atâtea ori, i-am îngrijit şi le-am transformat lacrimile în zâmbete până la sfârșitul zilei. Profesia de educatoare este una complexă şi nobilă, dificilă şi plăcută, în care “a ști” nu înseamnă nimic dacă nu împărtășești această știință cu emoție.

Pentru a învăța, cum să le împărtășesc cunoștințe celor mici, am căutat mereu să mă perfecționez participând la diverse cursuri de formare, să studiez singură, să colaborez cu celelalte colege din mediu urban, să colaborez cu colegele mele învățătoare din unitatea unde predau, să colaborez eficient cu direcţiunea, părinţii, comunitatea.

Sunt o educatoare de la sat, care şi-a dorit mereu şi îşi doreşte să contribuie la procesul de dezvoltare al preşcolarilor indiferent de etnie, sex, cultură, religie. Am avut încredere în forţele proprii, dar şi în forţele copiilor, în succesul devenirii lor.

Îmi propun pentru viitor şi îmi doresc să acord o atenţie sporită faptului că ar trebui să permit copilului mai mult să-şi aleagă stilul de învăţare şi joacă, să nu fiu eu, educatoarea cea care îi impune un anumit stil de muncă şi joc, să încurajez copilul în acest sens.

Îmi propun pentru viitor să fiu mai mult partener cu copilul, să învăţ cu el, să pot împărtăşi experienţa, astfel consider şi aş dori ca învăţarea să fie mai uşoară pentru copil. Totodată vreau să ofer copilului preşcolar şi un mediu îmbunătăţit, corespunzător dezvoltării acestuia, materiale interesante şi timp adecvat pentru a explora, a se juca, a interacţiona într-un mediu cu multe jucării Montessori.

Acest nou mediu, cu elemente preluate din pedagogia Montessori îmi oferă atât mie cât și copiilor din grupă o libertate cu disciplină, autodisciplină, mediu care îl ajută pe copil să acționeze independent într-un mediu curat, organizat și ordonat.

Metoda Montessori pune accentual pe ”a învăța cum să înveți”.Preluând anumite elemente din pedagogia Montessori, am reușit să ofer copiilor un mediu ordonat cu tăvițe, coșulețe pentru materialele necesare fiecărui centru de interes. Astfel un mediu pregătit oferă copilului mic posibilități nelimitate să experimenteze diferite situații care ajută la autoînvățare. Când pregătim un mediu cu materiale și elemente Montessori, adultul trebuie să acționeze cât mai puțin, încurajând aptitudinile de rezolvare a problemelor și dezvoltarea autodisciplinei. Într-un astfel de mediu pregătit educatoarea poate dacă este necesar să ofere ajutorul, dar copilul este lăsat să aleagă materialele în concordanță cu nevoile lui. Ofer posibilitatea copiilor să repete de câte ori doresc un exercițiu, însă la sfârșit vor așeza lucrurile înapoi în locurile

din care au fost luate. Lăsând astfel copilul să acționeze cu lucrurile, materialele, își dezvoltă independența, lucru care încurajează dezvoltarea aptitudinilor necesare pentru obținerea succesului de-a lungul vieții.

Copilul învață să-și dezvolte voința făcând alegeri. De altfel a alege, ca și alte aptitudini necesită practică, exercițiu. Începutul disciplinei iese la iveală atunci cînd copilul devine absorbit de o activitate care răspunde cu adevărat nevoilor lui. Când copilul învață să se concentreze, învață de asemenea distragerile, și astfel din cauza automotivării învață să-și îndeplinească singur sarcinile.

De aceea este necesar să subliniem importanța unui mediu educational curat, ordonat și atractiv, mediu pregătit în așa fel cu materiale preluate din pedagogia Montessori, încât copilul să aibă nevoie de puțin ajutor din partea adultului. Această independență a copilului îi crește stima de sine, îl ajută să gândească bine despre sine. Astfel oferind un mediu pregătit putem să-I învățăm autodisciplina, automotivarea, munca devenind pentru copil o obișnuință pozitivă.

De fapt, am înţeles că un copil are nevoie şi de iubire şi protecţie din partea adultului, dar pentru adaptare la viitoarea viață de școlar și apoi adult are nevoie de ajutorul lui activ, pentru a putea depăși în viață toate obstacolele.

Stilurile parentale – avantaje și dezavantaje în relația cu adolescenții

prof. Buhaschi Ludmila
Școala Profesională Specială „Ion Pillat” Dorohoi

În literatura de specialitate, stilul parental a fost definit în maniere diverse. În sens restrâns, conceptul face trimitere la un tipar de interacțiune care caracterizează raporturile dintre părinți și copii. Într-o manieră mai comprehensivă, stilul parental poate fi înțeles ca reprezentând totalitatea atitudinilor, sentimentelor și comportamentelor pe care părinții le exprimă față de copiii lor, cu efecte importante asupra funcționării psihosociale a acestora din urmă (Alonso-Stuyck, 2019). Prin analogie cu tipologia lidership-ului propusă de Lewin, Diana Baumrind avansează, în anii `70, ideea existenței a trei mari stiluri parentale: democrat, permisiv și autoritar (Baumrind, 1970, *apud* Spera, 2005). Dezvoltarea ulterioară a teoriei autoarei a relevat prezența, la nivel subiacent, a două dimensiuni din a căror combinare rezultă cele trei stiluri mai sus menționate. Acestea sunt receptivitatea și controlul. Receptivitatea presupune sensibilitatea părintelui față de nevoile copilului său, căldura și sprijnul exprimate în relația dintre cei doi. Controlul se referă la strictețea cerințelor și regulilor pe care părintele le impune copilului, dar și la măsura în care el este dispus să apeleze la măsuri coercitive în cazul nerespectării standardelor comportamentale (Baumrind, 1991).

Stilul parental democrat se caracterizează prin scoruri înalte la ambele dimensiuni: părinții au expectanțe înalte în ceea ce îi privește pe copiii lor, așteptându-se ca ei să respecte limitele stabilite și să adopte un comportament adecvat. Mai mult, părinții cu stil democrat sunt atenți la nevoile copiilor lor, cărora le oferă un suport emoțional corespunzător. Prin contrast, *părinții autoritari* înregistrează scoruri scăzute pe axa receptivității, concomitent cu o dorință pronunțată de exercitare a controlului: ei pot fi caracterizați ca fiind reci, restrictivi, adesea aplicând pedepse arbitrare pentru nerespectarea regulilor. Standardele pe care ei le impun se exprimă sub forma comenzilor, ordinelor sau imperativelor absolute. De asemenea, măsurile coercitive aplicate nu sunt explicate copilului, părintele neconsiderând că ar fi necesar să își motiveze în vreun fel acțiunile în fața acestuia. Complet opus stilului autoritar poate fi considerat *stilul permisiv-indulgent*, ale cărui atribute sunt controlul scăzut, acompaniat de receptivitatea crescută. Acești părinți satisfac nevoile copiilor lor, dar pot întâmpina dificultăți în a stabili și a supraveghea îndeplinirea unor standarde comportamentale corespunzătoare. Nu în ultimul rând, a fost delimitat și *stilul neglijent*, care împarte cu stilul indulgent preocuparea scăzută pentru control, însă se îmbină cu receptivitatea limitată. Părinții care adoptă acest stil sunt mai degrabă neimplicați, putând chiar să își respingă copilul (Baumrind, 1991).

În cele ce urmează, am ales să dezvolt avantajele și dezavantajele stilului autoritar, deoarece consider că acest tipar relațional a caracterizat mult timp interacțiunile dintre părinți și copii în țara noastră. Românii au inventat expresii precum „bătaia este ruptă din rai”, „unde lovește mama, crește” sau „bătaia la copii este ca buruiana de leac”, ele fiind indicatori ale preferinței pentru un stil parental autoritar. Bineînțeles, așa cum văzut deja mai sus, acest stil parental nu este sinonim cu mijloacele de coerciție fizice, dar le poate include. Așadar, pare important să cunoaștem atât punctele tari ale unei astfel de abordări ale relației cu adolescentul, cât și minusurile. În acest sens, vom examina câteva din rezultatele la care au ajuns studiile în domeniu.

În primul rând, se pare că adolescenții și adulții emergenți care au avut părinți autoritari au un nivel mai scăzut al stimei de sine decât cei crescuți de părinți indulgenți. De fapt, media pe care o obțin ei pe această dimensiune nu diferă de media adolescenților care au fost supuși unui stil parental neglijent. Mai mult, adolescenții cu părinți autoritari au cel mai scăzut nivel de maturitate psihosocială (competență personală, socială și empatie), dar și niveluri ridicate de nervozitate, instabilitate emoțională și ostilitate, alături de adolescenții cu părinți neglijenți (Garcia & Serra, 2019). Relația negativă

dintre stilul autoritar, respectiv stilul neglijent, pe de o parte, și stima de sine, pe de altă parte, este confirmată și într-o meta-analiză a lui Pinquart și Gerke (2019). În plus, un alt studiu recent a arătat că adolescenții care au părinți cu stil autoritar se aseamană și din alte puncte de vedere cu adolescenții cu părinți neglijenți: atât unii, cât și ceilalți, raportează un nivel mai înalt al intensității conflictelor cu părinții, prin raportare la acei participanți care și-au evaluat părinți ca având un stil democrat sau indulgent (Bi et al., 2019).

Într-o cercetare relativ mai veche, Cohen & Rice (1997) arată că adolescenții care își percep părinții ca fiind caracterizați de un stil democrat, dar nu permisiv sau autoritar, obțin notele cele mai mari și sunt cel mai puțin predispuși la abuzul de substanțe. Mai recent, Spera (2005) realizează un review al literaturii și ajunge la o concluzie similară, anume că stilul parental autoritar este legat, în general, de un nivel mai scăzut al performanței academice a adolescentului. Pe de altă parte, există factori care influențează această relație, neutralizând-o sau chiar inversând-o. Spera (2005) oferă câteva exemple de studii care au pus în evidență asemenea diferențe interculturale. Astfel, pentru adolescenții afro-americani, acest stil parental nu are repercusiuni negative asupra notelor obținute la examenele naționale. În anumite regiuni (ex.:Hong Kong) și în anumite medii socio-economice (mai sărace, părinți cu un nivel de educație mai scăzut), stilul autoritar prezice pozitiv realizările în plan academic ale elevilor. Acest lucru s-ar putea datora faptului că acești adolescenți pot interpreta stilul autoritar al părinților ca denotând implicarea lor (Chao, 1994).

Un alt avantaj al copiilor și adolescenților care au părinți cu un stil autoritar este faptul că lor le este mai ușor să se conformeze standardelor adulților și nu se simt inconfortabil atunci când contextul social le impune să arate obedineță (Lamborn et al., 1991, *apud* Milevsky, Schlechter, Netter, & Keehn, 2006). Totuși, adolescenții cu părinți autoritari au un nivel al stimei de sine și al satisfacției cu privire la propria viață mai scăzut prin raportare la cei cu părinți indulgenți. Cu toate acestea, ei nu par a fi predispuși în mod particular la depresie (Milevsky, Schlechter, Netter, & Keehn, 2006). În plus, faptul de a avea doi părinți cu un stil autoritar este un factor protector împotriva delincvenței juvenile, prin comparație cu situația de a avea doi părinți cu stil neglijent (Simons, & Conger, 2007). Pe de altă parte, o cercetare a lui Wolfradt, Hempel și Miles (2003) sugerează că grupul de adolescenți cu părinți autoritari a pus în evidență cele mai înalte scoruri la depersonalizare și anxietate. Acest lucru s-ar putea datora faptului că părinții autoritari își doresc ca adolescenții să atingă niveluri foarte înalte în realizarea sarcinilor, impunându-le uneori standarde nerealiste, la care aceștia nu se pot ridica, ceea ce atrage după sine aplicarea sancțiunilor. Astfel, adolescenții ajung să supraestimeze importanța anumitor sarcini, să considere eșecul o catastrofă și să experimenteze un nivel ridicat de frică la gândul că ar putea comite erori. Aceste modificări cognitive au un corespondent la nivel cerebral, anume activitatea mai ridicată, la adolescenții cu mame autoritare, a rețelelor neurale implicate în automonitorizarea performanței (Banica, Sandre, & Weinberg, 2019).

Un alt aspect îngrijorător legat de consecințele stilului parental autoritar îl reprezintă faptul că adolescenții care își amintesc despre acest mod de a interacționa cu părinții lor sunt într-o mai mare măsură predispuși să comită violențe fizice în raport cu partenerul de cuplu. Relația dintre stilul autoritar și violență este mediată de dificultățile pe care adolescenții le întâmpină în controlul impulsurilor agresive (Cuccì, O'Leary, Olivari, Bonanomi, & Confalonieri). În mod similar, rezultatele unui alt studiu arată că adolescenții cu părinți autoritari au mai multe probleme de externalizare și un concept de sine nu foarte clar conturat, spre deosebire de clusterul adolescenților cu părinți democrați (Calders et al., 2019). Predispoziția spre agresivitate a adolescenților cu părinți autoritari ar putea fi explicată și pe baza teoriei învățării sociale (Bandura, 1978). Adolescentul învață de la părintele său, în mod indirect, pe baza observației, faptul că ridicarea tonului, folosirea injuriilor sau apelul la forța fizică sunt instrumente utile în impunerea propriului punct de vedere. Prin contrast, de exemplu, adolescentul cu un părinte democrat are un alt model de conduită, fiind obișnuit să i se comunice ferm, dar calm și să îi fie explicate motivele din spatele aplicării unor norme și pedepse etc.

Concluzionând, putem afirma că stilul parental autoritar prezintă atât avantaje, cât și dezavantaje pentru dezvoltarea psihosocială a adolescentului. Din perspectiva mea, în majoritatea cazurilor, costurile depășesc însă beneficiile. Cu toate acestea, nu trebuie să fie ignorați factorii care inversează raportul balanței, făcând ca acest stil să se dovedească uneori cel mai eficient în modelarea unei conduite adecvate. Pentru a face o paralelă cu domeniul meu de interes, în psihologia organizațională s-a renunțat de mult la concepția conform căreia liderul democrat este cel mai dezirabil cu putință. Astfel, autorii au avansat spre o viziune situațională asupra stilurilor de lidership, luând în considerare caracteristicile organizației, ale subordonaților etc. În mod similar, diferite contexte pot necesita abordarea unui stil parental diferit în relația cu adolescentul. Din acest punct de vedere, ar fi relevante noi cercetări pentru determinarea cu o mai mare certitudine unor asemenea situații. În acest fel, intervenția practică ar fi mult facilitată.

Referințe bibliografice

1. Alonso-Stuyck, P. (2019). Which Parenting Style Encourages Healthy Lifestyles in Teenage Children? Proposal for a Model of Integrative Parenting Styles. *International journal of environmental research and public health*, *16*(11), 2057.
2. Bandura, A. (1978). Social learning theory of aggression. *Journal of communication*, *28*(3), 12-29.
3. Banica, I., Sandre, A., & Weinberg, A. (2019). Overprotective/authoritarian maternal parenting is associated with an enhanced error-related negativity (ERN) in emerging adult females. *International Journal of Psychophysiology*, *137*, 12–20. doi:10.1016/j.ijpsycho.2018.12.013
4. Baumrind, D. (1991). Parenting Styles and Adolescent Development. In J. Brooks-Gunn, R. M. Lerner, & A. C. Petersen (Eds.), *The Encyclopedia on Adolescence* (pp. 746-758). New York: Garland Publishing.
5. Bi, X., Yang, Y., Li, H., Wang, M., Zhang, W., & Deater-Deckard, K. (2018). Parenting Styles and Parent-Adolescent Relationships: The Mediating Roles of Behavioral Autonomy and Parental Authority. *Frontiers in Psychology*, *9*, article 2187.
6. Calders, F., Bijttebier, P., Bosmans, G., Ceulemans, E., Colpin, H., Goossens, L., et al. (2019). Investigating the interplay between parenting dimensions and styles, and the association with adolescent outcomes. *European Child & Adolescent Psychiatry.* doi:10.1007/s00787-019-01349-x
7. Chao, R. K. (1994). Beyond parental control and authoritarian parenting style: Understanding Chinese parenting through the cultural notion of training. *Child Development*, *65*(4), 1111-1119.
8. Cohen, D. A., & Rice, J. (1997). Parenting Styles, Adolescent Substance Use, and Academic Achievement. *Journal of Drug Education, 27*(2), *199–211.* doi:10.2190/qpqq-6q1g-uf7d-5utj
9. Cuccì, G., O'Leary, K. D., Olivari, M. G., Bonanomi, A., & Confalonieri, E. (2019). Adolescent dating violence perpetration, emotion dysregulation, and parenting styles. *Journal of Family Psychology, 33*(1), 12–22. https://doi.org/10.1037/fam0000464
10. Garcia, O. F., & Serra, E. (2019). Raising children with poor school performance: parenting styles and short-and long-term consequences for adolescent and adult development. *International journal of environmental research and public health*, *16*(7), 1089-1113.
11. Milevsky, A., Schlechter, M., Netter, S., & Keehn, D. (2006). Maternal and Paternal Parenting Styles in Adolescents: Associations with Self-Esteem, Depression and Life-Satisfaction. *Journal of Child and Family Studies, 16(1), 39–47.* doi:10.1007/s10826-006-9066-5

12. Pinquart, M., & Gerke, D.-C. (2019). Associations of Parenting Styles with Self-Esteem in Children and Adolescents: A Meta-Analysis. *Journal of Child and Family Studies. 28*, 2017–2035. doi:10.1007/s10826-019-01417-5
13. Spera, C. (2005). A review of the relationship among parenting practices, parenting styles, and adolescent school achievement. *Educational psychology review*, *17*(2), 125-146.
14. Simons, L. G., & Conger, R. D. (2007). Linking Mother–Father Differences in Parenting to a Typology of Family Parenting Styles and Adolescent Outcomes. *Journal of Family Issues*, *28*(2), 212–241. doi:10.1177/0192513x06294593
15. Wolfradt, U., Hempel, S., & Miles, J. N. (2003). Perceived parenting styles, depersonalisation, anxiety and coping behaviour in adolescents. *Personality and Individual Differences*, *34*(3), 521-532.

De la tradition vers l`innovation dans l`enseignement du FLE

Tataru Lola-Gabriela
Liceul Teoretic "Mihail Kogălniceanu", Vaslui

Miniature et véritable miroir du macro-système social, le système d`enseignement subit lui aussi la résonance des grandes mutations opérées dans la société contemporaine et devra progressivement se calquer sur cette évolution complexe, en opérant un glissement naturel de la tradition vers la modernité.

Dans le domaine du FLE, l`objet, l`instrument de travail de l`enseignant, c`est la langue. Par son caractère vivant, évolutif et foisonnant, elle lui induit, dès le départ, une tâche fort complexe et requiert des compétences multiples. Parmi ces compétences, il convient de mentionner la créativité, la dextérité de conjuguer théorie et pratique et les qualités de scénariste qui s`avèrent essentielles, autrement dit son rôle d`enseignant concepteur. C`est pourquoi en pleine ère de la mondialisation, du plurilinguisme et d`une société ouverte, multiraciale et multiculturelle, un enjeu des moins négligeables est de choisir un focus, une manière prioritaire d`organiser la démarche didactique et d`innover au niveau des pratiques de classe, de rendre le contenu aussi enseignable que possible, un vue de son emploi ultérieur, moins formel et non simulé, dans un contexte social authentique.

On traverse actuellement une période d`éclectisme et de coexistence d`éléments hétérogènes qui s`imbriquent et se côtoient, ce qui influe également sur les méthodologies d`enseignement du FLE, de manière à ce que l`on se trouve aujourd`hui « à la croisée des méthodes », comme le remarque Puren[4] ; on assiste à un rapprochement des méthodologies. Nous adhérons à l`approche actuelle qui est une approche éclectique, pragmatique et souple, basée surtout sur la perspective actionnelle qui se propose d`initier l`apprenant à agir avec l`autre, à évoluer en acteur social, en interaction avec d`autres acteurs sociaux, à construire avec eux « une culture d`action commune dans le sens d`un ensemble cohérent de conceptions partagées »[5] , de lui faire atteindre une «compétence plurilingue et pluriculturelle »[6].

A l`heure actuelle, vu les mutations opérées au sein de la société, on est de plus en plus amenés à dispenser une éducation qui corresponde aux besoins de cette nouvelle réalité : plus expéditive, plus encline à simplifier les choses, avec un train de vie de plus en plus accéléré et alerte. Cela fait que bien des élèves veuillent aller directement à l`essentiel de la matière scolaire, droit au but, au risque de brûler les étapes : ils réclament de l`utile, du nécessaire, de ce dont ils auront besoin plus tard, dans la vie « réelle », en dehors de la classe. Pleinement conscients d`être des apprenants « captifs », les élèves manifestent une tendance à briser les chaînes des contenus scolaires obligatoires et imposés et de recevoir des informations qui leur servent vraiment à l`insertion sociale et professionnelle. Ils deviennent en quelque sorte revendicatifs.

Pour répondre à ces besoins, nous souhaiterions que les élèves aient à leur portée des activités lexicales plus ciblées sur le vocabulaire à utiliser dans des situations de la vie courante. Sensible aux nouveaux impératifs sociaux et aux nouveaux paramètres du modèle de réussite socioprofessionnelle où les maîtres mots sont la compétitivité, l`efficacité immédiate et la ténacité, l`enseignant ne s`enferme pas dans l`espace sécurisant de la nostalgie du passé mais s`interroge sur les modifications à opérer dans son acte pédagogique. Le but c`est d`améliorer notre discours didactique et de raccourcir

[4] Puren, Ch., *La didactique des langues étrangères à la croisée des méthodes. Essai sur l`éclectisme*, Paris, Didier, 1994, p. 8.
[5] Puren. Ch., « De l`approche communicative à la perspective actionnelle », *Le français dans le monde*, nº 347, Paris, CLE International, 2006, p. 38, consulté en ligne :
file:///C:/Users/JS08/Downloads/PUREN_2006g_Configurations_didactiques_revue+FLM_n347.pdf
[6] Conseil de l`Europe, *Cadre européen commun de référence pour les langues*, Paris, Didier, 2001, p. 129.

la distance de la théorie à la pratique. Nous avons choisi d`adapter notre démarche à ce train de vie tellement accéléré que même les apprenants manifestent la nécessité de recevoir de nous ce qui leur sert vraiment dans la vie réelle, ce que la société exige qu`ils sachent, ce qu`ils doivent réellement savoir pour se débrouiller en dehors de l`école et pourquoi pas, même réussir leur vie. Ils « revendiquent » déjà ce que les politiques éducationnelles s`efforcent depuis un certain temps de mettre en place : une adaptation radicale des programmes scolaires aux nouveaux impératifs sociaux, des contenus plus ciblés, souples et raisonnés ayant une applicabilité réelle sur le marché du travail et dans l`insertion professionnelle, dresser un pont entre un enseignement basé sur un excès de connaissances abstraites sans conséquences lucratives et l`univers concret, lucide, incontournable de la vie professionnelle. Au fond, les apprenants prétendent que ce qu`on leur enseigne ait un sens, que ce qu`ils apprennent fasse la jonction avec leur futur métier, que la matière scolaire soit moins théorique et plus alliée à la pratique, plus ciblée sur leurs besoins d`acteurs sociaux.

Dans ce travail d`adaptation nous nous sommes donc proposé que les activités en classe de langue soient des plus diversifiées, qu`elles exploitent le mieux possible le texte déclencheur afin de mettre en avant les compétences et les savoir-faire à initier, à développer, à renforcer ou à évaluer. En réaffirmant notre intérêt pour la dynamique oral / écrit, compréhension / expression, le présent article plaide en faveur d`une exploitation moderne des déclencheurs afin que la réussite scolaire et la réussite professionnelle aillent de pair.

BIBLIOGRAPHIE

Castellotti, V., de Carlo, M., *La formation des enseignants de langue*, CLE International, Paris, 1995

Conseil de l`Europe, *Cadre européen commun de référence pour les langues. Apprendre, enseigner, évaluer*, Paris, Didier, 2001

Courtillon, J., *Élaborer un cours de FLE*, Paris, Hachette, 2003 ;

Cuq, J.-P., Gruca, I., *Cours de didactique du français langue étrangère et seconde*, Paris, PUG-FLE, 2005

Puren, Ch., *La didactique des langues étrangères à la croisée des méthodes. Essai sur l`éclectisme*, Paris, Didier, 1994, p. 8.

Robert, J.-P., Rosen, E., Reinhardt, C., *Faire classe en FLE. Une approche actionnelle et pragmatique*, Paris, Hachette, 2011

JOCURI DIDACTICE PENTRU ÎMBOGĂȚIREA VOCABULARULUI COPIILOR PREȘCOLARI

PAUN GEORGIANAALEXANDRA
NASTURE DELIA ADINA

Dezvoltarea vorbirii copiilor constituie una dintre problemele de bază ale activităţii din grădiniţă, învătământul preşcolar având ca obiective principale îmbogăţirea vocabularului acestora, precum şi însuşirea corectă a structurii fonetice şi gramaticale a limbii române.

Experienţa acumulată în munca cu copiii, mi-a dat posibilitatea să văd în jocul didactic unul dintre cele mai eficiente mijloace de dezvoltare a vocabularului copiilor, deoarece el asigură o participare activă, atractivă şi deconectantă din partea lor .

Munca cu vocabularul are o importanţă covârşitoare, cuvintele alcătuind materialul de construcţie al limbii. Înflorirea vorbirii, cultivarea şi îmbogăţirea ei, constituie o preocupare majoră a fiecarei educatoare.

Pornind de la faptul că Programa activităţilor instructiv– educative din grădiniţă prevede pentru fiecare grupă o multitudine de jocuri didactice atât de cunoaşterea mediului cât şi de limbaj, care faciliteaza îmbogăţirea şi activizarea vocabularului copiilor, mi-am propus să realizez următoarele obiective cu copiii grupei mari:

1 - dezvoltarea posibilităţilor copiilor de a percepe cuvintele ca unităţi lexicale şi de a-şi însuşi corect semnificaţia lor;

2 - folosirea de către copii a cuvintelor cu semnificaţia corespunzăoare în situaţii adecvate;

3 - clarificarea şi precizarea unor noţiuni prin exersarea în forme noi a jocurilor didactice cunoscute.

Toate aceste obiective mi-am propus să le realizez printr-o desfăşurare în variante noi, cu elemente ludice cât mai pronunţate şi prin suplimentarea zestrei jocurilor didactice cunoscute cu altele concepute de mine. Mi-am propus, de asemenea, să folosesc procedee didactice care să vizeze cu precădere influenţarea înţelegerii sensului cuvintelor nou însuşite şi activizarea vorbirii copiilor, prin exersarea şi folosirea acestora în situaţii de joc anume create de mine, în diferite momente ale zilei.

Pe baza analizei rezultatelor obţinute în urma evaluărilor iniţiale, am reuşit să desprind unele concluzii şi anume că, în aceasta fază, sfârşitul grupei mijlocii şi începutul grupei mari, noţiunile copiilor sunt încă neclare, reduse, reprezentările lor sunt încă slabe, superficiale, iar uşurinţa în exprimare lasă de dorit.

Alegerea celor mai bune metode şi procedee pentru explicarea cuvintelor noi, repetarea lor planificată în contexte diferite şi folosirea lor în practică printr-un sistem de exerciţii bine organizat, poate duce la însuşirea temeinică şi folosirea lor în vorbirea curentă.

După ce am desfăşurat cu copiii activităţile din programă care se referă la meserii - observări, lecturi după imagini, jocuri didactice - am conceput o variantă nouă de joc didactic, Ca să vezi şi să nu crezi, prin care am urmărit clarificarea noţiunilor copiilor referitoare la meserii şi rezultatele muncii meseriaşilor. Această variantă am exersat-o în cadrul etapelor trei şi patru ale zilei. Jocul a constat în prezentarea unor texte greşite, cu conţinut hazliu, copiii având sarcina de a preciza unde este greşeala.

Desfăşurarea jocului sub această formă hazlie a contribuit din plin la crearea unei atmosfere plăcute, relaxate, în care copiii erau dornici să descopere greşelile şi să dea răspunsurile corecte, iar eu am putut urmări în ce măsură şi-au însuşit noţiunile despre meserii şi meseriaşi .

Pe tot parcursul activităţii cu copiii, am urmărit să denumesc clar şi corect cuvintele implicate, să dau explicaţii acolo unde simţeam că este nevoie, deoarece este necesar să nu lăsăm copilul singur în faţa observaţiei fără a interveni, spre a introduce în memoria lui noţiunile exacte, ce se vor fixa şi păstra în acest fel, contribuind astfel la formarea şi dezvoltarea vocabularului.

În rândul jocurilor prin care am urmărit îmbogăţirea vocabularului copiilor cu unele noţiuni referitoare la aspecte caracteristice anotimpurilor, am folosit cu mare succes jocul Case minunate. La acest joc, copiii aveau în faţa lor câteva case din carton cu ferestre mobile. În spatele ferestrelor erau fixate imagini reprezentând diferite aspecte din anotimpuri. Pe măsură ce copiii deschideau ferestrele, ei spuneau ce văd de la fereastra casei lor. Elementul de joc folosit, deschiderea ferestrelor, a constituit un procedeu deosebit de atractiv, copiii participând cu mare interes la joc, iar imaginile privite de la geam le-au rămas întipărite în memorie mult timp.

Tot pentru activizarea vocabularului copiilor cu noţiuni specifice anotimpurilor, am organizat jocul didactic La piaţă, în cadrul tematicii Toamna, prin care am urmărit fixarea denumirii părţilor componente ale legumelor. Copilul care interpreta rolul vânzătorului trebuia să precizeze care este partea necomestibilă a fiecărei legume vândute.

Un alt joc pe care îl organizez adeseori cu copiii este jocul Şi jucăriilor le place să fie alintate, tot pentru diversificarea modului de exprimare al copiilor. Fiecare copil primeşte câte o jucărie pe care o denumeşte şi apoi o alintă (urs – ursuleţ, păpuşă – păpuşică etc). În continuare, copiii pot fi încurajaţi să alcătuiască propoziţii scurte, corecte din punct de vedere grammatical, cu sens şi originale, folosind diminutivele formate de ei .

Jocul Eu sunt… este un joc care dezvoltă autocunoaşterea şi intercunoaşterea copiilor într-un cadru de joc bazat pe încredere şi colaborare, fixând, în acelaşi timp, noţiunile care se referă la trăsături de caracter. Pe masă sunt aşezate jetoane cu imagini ce reflectă în acţiuni astfel de trăsături, de exemplu : un copil care udă florile cu stropitoarea (hărnicie), doi copii care dau mâna (prietenie), un copil care ajută o batrânică să treacă strada (politeţe) etc. După ce copiii s-au familiarizat cu imaginile şi cu sensul lor, se alege din grup nu copil care va fi caracterizat în acel joc, iar restul se aşază în cerc, în jurul celui ales şi iau, pe rând, câte un jeton care consideră că reprezintă o calitate a acestuia, rostind cu voce tare : *Andrei este harnic* .

MAGIA SĂRBĂTORILOR DE IARNĂ (proiect intercultural/ educație incluzivă)

METEA NICOLETA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „EMIL DRĂGAN„ UNGHENI-MUREȘ

***Argument de necesitate*:**

Ne dorim tot mai mult o colaborare fructuoasă între cei doi poli definitorii pentru educația și instrucția copilului- familia și școala.Având în vedere componența claselor(români, rromi, maghiari) considerăm că aceste tipuri de activități reprezintă modalități eficiente de integrare și interculturalitate.Această activitate se vrea un posibil răspuns din dorința de a-i integra pe copii și familiile acestora în viața școlii și a comunității locale.

Motivarea activității:

Speranța noastră e ca finalizarea acestei activități să se concretizeze în valorizarea părinților și comunității locale ca parteneri sociali ai școlii prin desfășurarea de acțiuni comune școală-familie, școală-cadre medicale, școală- instituții de cultură(biserica), școală- instituții specializate pe incluziunea socială și îmbunătățirea condițiilor de viață ale rromilor- Fundația IEPER-Belgia ; ne dorim , de asemenea, o strânsă cooperare între membrii școlii/ comunității prin efectuarea de activități extracurriculare pentru a lărgi interesul elevilor și a construi relații interculturale bune în școală/ comunitate.

Baze și expecțatii :

a) Obiective :
   - realizarea unei colaborări fructuoase între școală- familie-comunitate
   - oferirea unei alternative de integrare a școlii în viața comunității locale
   - sensibilizarea autorităților locale pentru a participa la acțiunile școlii
   - efectuarea activității extracurriculare pentru a lărgi interesul elevilor și a construi relații interculturale bune în comunitate

b)Rezultate așteptate :
   - creșterea interesului părinților pentru situațiile de instruire demarate la nivelul școlii
   - implicarea factorilor de cultură locali(biserica), a instituțiilor specializate pe incluziunea socială și îmbunătățirea condițiilor de viață ale rromilor- Fundația IEPER- Belgia în viața cetățenilor, a populației școlare
   - consolidarea relației copil- părinte prin acțiunea gospodărească comună
   - crearea condițiilor pentru participarea cetățenilor comunității locale la acțiuni întreprinse de școală
   - oferirea de informații pertinente părinților, în forme accesibile, de către cadre didactice, preot, medic
   - încurajarea comunicării directe dintre școală și comunitatea de care aparține
   - creșterea sensibilității autorităților locale la problemele reale(inteculturale) ale comunității, populației școlare
   - îmbogățirea practicii educației cu metode și tehnici noi de activitate didactică pentru o educație inteculturală eficientă

I ACTIVITATEA : **Magia sărbătorilor de iarnă**

- **«** Nașterea Domnului » (discuție cu părintele / pastorul comunității)
- **«** Obiceiurile localitătii Ungheni-Mureș » (temă de discuție)
- materiale pregătite de educatoarele și învățătoarele de la grădinița și școala Ungheni- Mureș « Care moș e mai bun ? » ; « Daruri și sărbatori » ; « Jucării pentru copii » ; « Citiți-i povești copilului dumneavoastră ! »
- « Sfaturi pentru mămici îngrijorate » (întâlnire cu medicul localității)
- Activitate de gospodărie comună părinți- elevi « O mulțime de idei »
- Expoziție cu vânzarea produselor obținute în cadrul activității comune

II PE CINE VIZEAZĂ: beneficiari (direcți, indirecți)- elevii, părinții Școlii Gimnaziale « Emil Dragăn »Ungheni ; comunitatea locală

III RĂSPUNDE :

- sensibilizarea autorităților locale și a comunității, discuții cu părintele / pastorul și medicul localitătii, conducerea activității- profesor învățământ primar Metea Nicoleta- Maria
- discutii preliminare cu părinții, pregătirea materialelor necesare, pregătirea sălilor, a expozițiilor: educatoarele și învățătoarele școlii Ungheni- Mureș

IV DATA (PLANIFICARE CRONOLOGICĂ A ACTIVITĂȚII) :

- discuții preliminare cu părinții : 1- 8 noiembrie
- sensibilizarea autorităților locale și a comunității : 8- 15 noiembrie
- întâlnire cu părintele/ pastorul și medicul localității : 16- 17 noiembrie
- pregătirea materialelor necesare : 17- 26 noiembrie
- aranjarea sălilor, a expozițiilor : 27- 30 noiembrie
- demararea activității : 3 decembrie
  - ora 9- 9.30= discuție cu părintele/ pastorul comunității
  - 9.30- 10= obiceiuri și tradiții specifice românilor, rromilor, maghiarilor (masă rotundă)
  - 10- 11= materialele pregătite de cadrele didactice
  - 11- 11.30= întâlnire cu medicul localității
  - 11.30- 12=pauză, cu deplasarea la Căminul Cultural din localitate
  - 12- 13= activitatea « O mulțime de idei »
  - 13- 13.45= amenajarea expoziției
  - 14- 16= expoziție cu vânzare
  - 16- 17= concluzii, aprecieri, propuneri...

V LOCUL DE DESFĂȘURARE :

- Școala Gimnazială Ungheni- Mureș
- Căminul Cultural Ungheni

VI PE CINE IMPLICĂ ACTIVITATEA :

- autor : profesor învățământ primar, Metea Nicoleta- Maria
- colaboratori : educatoarele , învățătoarele școlii Ungheni ; medicul, părintele/ pastorul localității
- actori : părinții elevilor claselor primare și ai preșcolarilor ; elevii claselor primare, preșcolarii
- sponsori: comunitatea locală prin Comitetul de femei al Bisericii Ortodoxe ; primăria Ungheni, fundația IEPER- Belgia

VII MATERIALE NECESARE :

- resurse umane :
    - cadrele didactice care activează în învățământul preșcolar, primar la școala și grădinița Ungheni- Mureș
    - elevii claselor primare, preșcolarii
    - părinții elevilor și preșcolarilor
    - medicul localității
    - părintele Bisericii Ortodoxe Ungheni, pastorul comunității
    - cetățenii comunității
- resurse materiale :
    - sala de clasă amenajată festiv (brad împodobit, expoziții cu lucrările preșcolarilor și ale școlarilor)
    - videoproiector, laptop- prezentări power point specifice/ audiții muzicale
    - imagini sugestive reprezentând sărbătorile de iarnă :Nașterea Domnului, Moș Nicolae, Moș Crăciun...
    - jucării potrivite pentru fiecare grupă de vârstă
    - liste cu recomandări bibliografice potrivite grupelor de vârstă
    - truse farmaceutice
    - materiale necesare activității « O mulțime de idei »- biscuiți mari și mici, margarină(unt), zahăr pudră vanilat, bucăți de rahat, figurine din jeleu, felii de fructe, felii de pâine, pateu, murături, ouă fierte, morcovi fierți, scobitori, boabe piper, ceai...(alte materiale propuse de părinți).

CENTRAREA ACTIVITĂŢII PE ELEV ÎN DEMERSUL INSTRUCTIV-EDUCATIV ACTUAL

Prof. TRIPA IOANA
Școala Gimnazială Nr. 24, Timișoara

Reforma învăţământului românesc, schimbările structurale şi de concepţie ale curicculum-ului, manualelor şi a programelor şcolare duc la punerea în practică a ideii prin care toate eforturile educaţionale sunt centrate pe elev. Elevul devine astfel un participant activ la actul educaţional pentru că în procesul instructiv-educativ se va ţine seama de nevoile lui imediate de a accede la cunoştinţele de care el este interesat. În acelaşi timp, cadrele didactice, vor putea centra pe fiecare elev un set de metode şi procedee care să-i formeze cunoştinţe, deprinderi şi abilităţi practice, estetice şi artistice etc.

Rolul creativităţii în procesul instructiv-educativ. Dimensiunile creativităţii

S-au dat numeroase definiţii creativităţii, dar nu s-a ajuns la un consens în definirea acesteia pentru că este un fenomen complex şi fiecare autor a pus accentul pe o anumită latură a creativităţii. Ce este de reţinut din aceste definiţii este că noutatea, ingeniozitatea şi valoarea teoretică sau practică reprezintă trăsături esenţiale ale activităţii creatoare.

Alături de creativitate se găseşte şi motivaţia intrinsecă, o motivaţie creativă autentică şi presupune realizarea unei activităţi percepută ca fiind interesantă, plăcută, provocatoare prin ea însăşi, generatoare de bucurie şi satisfacţie. Motivaţia este considerată de unii psihologi ca fiind catalizatorul principal al creativităţii, veriga care poate fi folosită cel mai eficient pentru a stimula creativitatea elevilor.Cadrele didactice pot face foarte mult pentru stimularea creativităţii elevilor. Atitudinea pozitivă a cadrelor didactice faţă de creativitate este unul dintre cei mai importanţi factori care o facilitează.

Cadrele didactice trebuie să ştie ce înseamnă a fi creativ, să aibă cunoştinţe de bază despre psihologia creativităţii, despre posibilităţile de folosire a acesteia în procesul de învăţământ. Este foarte important ca să nu fie reprimate manifestările elevilor creativi, să încurajeze libera exprimare a opiniilor (chiar dacă acestea sunt contrare opiniilor clasei sau ale cadrului didactic), să stimuleze imaginaţia sau soluţiile deosebite. Elevii trebuie să-şi poată manifesta liber curiozitatea şi spontaneitatea.Întreţinerea unei atmosfere permisive, a unor relaţii care să nu exagereze nici prin autoritarism, nici prin laissez-faire, relevă superioritatea conducerii democratice. Elevii iau cunoştinţă de planul de desfăşurare a activităţii, sunt liberi să se asocieze în vederea realizării unei sarcini, au posibilitatea de a opta pentru o variantă de rezolvare din mai multe posibile.

Rezultatele obţinute în cadrul unor studii au arătat că elevii din grupuri cu lideri democratici au colaborat mai bine, s-au implicat cu entuziasm în rezolvarea sarcinilor, iar rezultatele activităţii lor au fost superioare faţă de a grupurilor conduse autoritar sau laissez-faire. În activitatea de predare-învăţare, cadrul didactic creativ foloseşte strategii menite să cultive flexibilitatea individuală. Elevul este pus să abordeze o problemă din unghiuri de vedere diferite, să o interpreteze, să elaboreze o ipoteză explicativă pe care să o verifice, să caute independent o soluţie. Torance crede că încurajarea copiilor în a pune întrebări reprezintă un aspect esenţial al dezvoltării creativităţii şi nu numai. Elevii trebuie învăţaţi cum să formuleze o întrebare, să se „joace’’ cu ea, să o reformuleze, să-şi aume rolul de investigator.

Orientând activitatea elevilor, cadrul didactic îi încurajează să descopere cunoştinţe, să rezolve probleme, dar şi să formuleze ei înşişi probleme. Învăţarea pe bază de probleme, învăţarea prin descoperire sau învăţarea prin descoperire dirijată reprezintă forme ale unei învăţări de tip euristic prin care se încurajează creativitatea elevilor. Acest tip de învăţare nu numai că duce la formarea unui stil creativ de rezolvare a problemelor, dar are efecte şi asupra dezvoltării personalităţii

elevilor. Elevul se obişnuieşte să abordeze fără teamă problemele, să le analizeze şi să le rezolve. Este stimulat să devină curios şi deschis, să îndeplinească cu plăcere sarcinile. Nu mai puţin este important şi impactul în planul relaţiilor interpersonale. Elevii învaţă să-şi cunoască propriile capacităţi şi să le compare cu ale celorlalţi colegi din clasă, capătă încredere în forţele proprii, comunică mai uşor cu ceilalţi, îşi exprimă opiniile cu mai mult curaj.

Metode care sporesc flexibilitatea învăţării şi centrarea activităţii pe elev

Este necesară participarea activă şi interactivă a elevilor în procesul de învăţământ, care constă în efectuarea de activităţi şi investigaţii de căutare independentă (individuală, în grup sau colectivă) a răspunsului/soluţiei la o problemă sau situaţie-problemă contradictorie, tensională, conflictuală.

a)Metoda „ciorchinelui’’

Este o metodă atractivă pentru elevi, pentru că pot participa fără teama de a-şi exprima ideile. Se propune o temă, un subiect. Se poate scrie pe tablă sau pe caietele elevilor. Se cere apoi elevilor să noteze toate ideile care le vin în minte şi pot să aibă o legătură cu tema prezentată. Se face legătura între idei şi cuvântul sau tema iniţială. Se sistematizează ideile pentru a scoate în relief soluţia corectă, descoperită prin participarea grupurilor de elevi.Ca avantaj imediat este faptul că nu se critică ideile propuse, ceea ce le dă încredere elevilor în forţele proprii şi dorinţa de a persevera în căutările lor de a afla răspunsurile dorite.Această metodă este de fapt o metodă a căutării şi conştientizării, prin cele mai accesibile căi de acces, a nivelului propriilor cunoştinţe, convingeri etice şi morale.

b) Metoda „cubului’’

Este o metodă care propune elevilor rezolvarea unei teme/subiect privind-o din mai multe perspective. Se folosesc mai multe etape:

1.Se confecţionează un cub colorat pe ale cărui feţe se notează: descrie, compară, analizează, asociază, aplică, argumentează.

2.Se anunţă tema/subiectul pus în discuţie.

3.Se împarte clasa în şase grupe de lucru, fiecare grup trebuind să rezolve una din sarcinile înscrise pe cub.

4.Pentru o implicare nu numai activă, dar şi emoţională, se atribuie roluri membrilor fiecărui grup:

-„cititorul’’– rostogoleşte cubul şi anunţă membrilor grupului din care face parte, cerinţa înscrisă pe faţa de deasupra;

-„cercetaşul’’ repetă sarcina, o reformulează pentru a fi înţeleasă de fiecare membru; adresează întrebări învăţătorului;

-„interogatorul’’ solicită idei membrilor grupului pentru ca aceştia să poată rezolva sarcina primită;

-„rezumatorul’’ va fi cel care va trage concluziile şi le va nota .

5.Se trece la activitatea efectivă a grupurilor de elevi.

6.După epuizarea timpului alocat găsirii soluţiilor, „raportorul’’ va prezenta întregii clase cum a fost rezolvată cerinţa de grupul din care face parte.

Învăţătorul, care joacă rolul de „consultant’’/„observator’’ va aduce completările/lămuririle necesare acolo unde se impune.Este o metodă care are ca avantaje faptul că sarcinile de învăţare sunt diferenţiate. Acest lucru îi face pe elevi să coopereze, să facă schimb de idei, ceea ce duce la stimularea proceselor gândirii şi sporeşte eficienţa învăţării.

c)Turul galeriei

Este o metodă care se bazează pe cooperare şi colaborare. Se foloseşte, de obicei, la sfârşitul activităţilor în care s-a realizat un produs.Prezentarea obiectelor confecţionate sau elaborate de elevi se prezintă sub forma unei expoziţii realizate chiar de către aceştia.

Fiecare grup de elevi, printr-un reprezentant, îşi prezintă lucrarea şi semnificaţia ei sau modul cum au soluţionat problema/tema prezentată.Lucrările se expun în locuri dorite de fiecare grup de elevi.

Analizarea lucrărilor se face sub forma acestui tur, cu oprire în faţa fiecărei lucrări. Fiecare grup notează pe o foaie pusă lângă fiecare lucrare, constatările, sugestiile sau întrebările referitoare la lucrarea expusă. După ce se încheie turul, fiecare grup va citi ceea ce este scris pe foaia de hârtie şi vor putea răspunde la întrebările adresate de către colegii lor. Elevii oferă şi primesc feed-back referitor la munca lor, având astfel ocazia de a putea compara produsul muncii lor cu cel al altor echipe.

Desigur lista mai poate continua și cu altele. Orice metodă devine bună, de un bun nivel calitativ, când ea, alături de altele, este prezentată atractiv, este folosită într-un dozaj corect alături de combinaţii ale procedeelor utilizate.Se impune folosirea unei palete largi de metode cu aspect activ şi participativ, fără a impune una dominantă, şi care să poată fi modificate în dependenţă de noile cerinţe ale educaţiei.

Un rol important în instrumentalizarea metodologiei îi revine cadrului didactic care trebuie să folosească noi componente relaţionale în cursul procesului instructiv-educativ, să promoveze unele metode care au ca scop direct să ajute elevii, să cultive metodele de autoinstruiere, autoeducare şi autoevaluare ale elevilor.

BIBLIOGRAFIE

1. Ioan Bontaş, *Pedagogie – Tratat*, ed. BIC ALL, Bucureşti, 2001
2. Constantin Postelnicu, *Fundamente ale didacticii şcolare*, Ed. Aramis Print s.r.l., Bucureşti, 2002
3. Mihaela Roco, *Creativitate şi iteligenţă emoţională*, Ed. Polirom, Bucureşti, 2004 .

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV INOVAȚIA ÎN ABORDAREA LECTURII TEXTULUI LITERAR

PROF. ANCA BAROI
COLEGIUL TEHN. „SPIRU HARET" PIATRA- NEAMȚ

Educația pare a nu se fi confruntat vreodată cu asemenea provocări ca în ultimii ani. Evoluția societății prin accelerarea schimbării tehnologice, prin modificarea modelului comportamental și intelectual al tinerei generații au făcut ca cei patru piloni ai educației cuprinși în *Modelul Delors* să fie mai actuali niciodată. În viziunea lui, acumularea de informații nu mai este un scop în sine, ci baza pentru dezvoltarea unor competențe cognitive, afectiv-atitudinale și sociale care duc la dezvoltarea armonioasă a personalității.

Accentul care se pune astăzi în educație trebuie să fie pe *metacogniție*, respectiv a învăța să înveți, a învăța metoda de a ajunge la cunoaștere, context în care lectura este fundamentală, indiferent de disciplina sau de domeniul pe care îl avem în vedere.

Într-o societate în care adaptarea individului a căpătat trăsături din ce în ce mai diverse, pierderea unor abilități precum scrierea sau citirea pare ceva imposibil. Cu toate acestea, studiile ultimilor ani arată faptul că pentru tineri lectura înseamnă cu totul altceva decât cred specialiștii în educație. Elevii de astăzi citesc, dar nu înțeleg ce au citit decât într-o oarecare măsură. Și-au pierdut copiii capacitatea lecturii sau aceasta s-a degradat de la sine din cauza tehnologizării excesive?

Pentru profesorii de limba și literatura română, lectura e componentă-cheie a procesului instructiv-educativ mai ales în cadrul orelor de literatură, dar nu exclusiv. E o adevărată provocare să determini elevii să citească. Tinerii nu mai au plăcerea lecturii, oprindu-se la nivelul *lecturii de gradul I* așa cum o numește Paul Ricouer, sau *lectură naivă* (Umberto Eco). Atunci când se realizează individual și este nedirijată, activitatea lecturii primare (C. Parfene) se transformă adeseori într-o activitatea monotonă, lipsită de atractivitatea. Tinerii au un grad scăzut de sensibilizarea la mesajul textelor citite, mai ales începând cu nivelul clasei a V-a, și în mod deosebit, la nivel liceal. Elevii nu mai citesc încet, urmărind să simtă emoția textului, ci mecanic, sărind în mod voluntar peste cuvinte, sau peste enunțuri întregi. Lectura lor se realizează pe diagonală, lipsind lectura hermeneutică (M. Riffaterre). Varietatea de metode didactice moderne, precum *FRISCO* sau *pălăriile gânditoare* reprezintă o alternativă viabilă în atingereacompetențelor de lectură, dar presupun o foarte bună organizare a clasei, luând deseori destul de mult timp.

Este îngrijorător faptul că elevii aleg o alternativă, în detrimentul lecturii (rezumate de pe internet, vizualizarea unor dramatizări ce nu respectă fidel textul literar), fapt care duce la situații în care elevii de clasa a XII-a de exemplu, să încurce autorii romanelor între ei, personaje sau chiar acțiunea. Fără a vedea finalitatea lecturii, tinerii preferă să nu treacă prin toate etapele actului de lectură, care sunt în concepția lui Aline Gohard-Radenkovic, lectura circulară, lectura pe diagonală și lectura selectivă.

La fel de îngrijorător e faptul că elevii au dificultăți nu doar în perceperea textului literar, ci și a celui nonliterar. Incapacitatea sau capacitatea redusă de a extrage informații concrete dintr-un text dat, ori de a înțelege tema textului, arată faptul că, pentru tinerii din ziua de astăzi, lectura în esența ei devine mai mult o corvoadă decât o plăcere. Activități precum indicarea unei liste de lectură suplimentară la clasele V-VIII, și evaluarea lecturii prin test docimologic sau prin caiete de lectură, este o activitate benefică atât pentru elevi, cât și pentru profesori. O altă mare problemă este faptul că, deși scriptic programa școlară este orientată pe fornarea de competențe, în realitate, examenul de bacalaureat, de exemplu, probează la

partea a III-a capacitatea de memorare a elevilor, fapt care îi face să renunțe la propria interpretare a textului, în detrimentul opiniilor autorilor de cărți de comentarii. Elevii nu au suficient exercițiu în ceea ce înseamnă înțelegerea textului literar, a cărei primă etapă este chiar lectura.

Totodată, faptul că unii elevi de gimnaziu și chiar de liceu citesc anevoios e cu adevărat o limitare a înțelegerii a ceea ce au citit.

În linii mari, problema lecturii urmărește două direcții: *Cum citesc?* și *De ce citesc*?. Începând chiar cu clasele mici, profesorul urmărește formarea competenței de lectură critică, urmărind ca elevul să fie capabil să emită propriile judecăți de valoare, pe care să le susțină cu argumente. Observăm însă, că, deși pentru a înțelege mai bine problematica ridicată de un text se recomanda lectura comparativă, acest lucru devine dificil, căci elevii nu au destulă deschidere către literatura universală. Pentru a evita acest aspect, este important ca profesorul să orienteze lectura elevilor, ajutându-i astfel să descopere singuri elementele vizate. Mai mult de atât, lectura elevilor urmărește destul de mult textele literare din programă, fapt care face ca elevii să nu fie ancorați în fenomenul literar postmodern și contemporan decât într-o mică măsură. De aceea, lectura selectivă și lectura continuă de informare trebuie să devină priorități în formarea competenței de lectură.

Iată câteva dintre modalitățile concrete de stimulare a lecturii elevilor la care am apelat de-a lungul timpului:

- Încurajarea statutului de membru al clublui de lectură ce funcționează în unitatea noastră de mulți ani prin procurarea de cărți la prețuri foarte accesibile. Acestea vin însoțite de jurnale de lectură pe care elevii le completează după parcurgerea textului literar, ei fiind notați la sfîrșitul acestei activități;
- Lectura de către profesor a unor pasaje scurte, dar semnificative, din anumite opere literare care nu fac parte din listele obligatorii, în vederea declanșării interesului față de acestea. Li se oferă elevilor un timp de lectură, urmând ca cei care au împrumutat cartea și au parcurs-o să fie notați după ce prezintă clasei conținutul acesteia;
- Organizarea cu anumite ocazii a unor concursuri de lectură (de exemplu, în cadrul Săptămânii de Școală Altfel), finalizate cu oferirea de cărți ca premii;
- Audiții realizate în laboratorul de informatică a unor pasaje din piese de teatru radiofonic sau vizionări parțiale a unor ecranizări după opere mai mult sau mai puțin cunoscute, din literatura română și universală, punct de plecare pentru citirea integrală a operei, lectură ce va fi verificată și notată;
- Organizarea de jocuri de rol sau procese literare;
- Încurajarea participării la filmarea de scene inspirate din opere semnate de scriitorii studiați și nu numai.

În acest context, plecând de la penultima observație, am conceput și realizat un proces literar plecând de la opera „Moara cu noroc" a lui Ioan Slavici, din care voi reda doar prima pagină, pentru a oferi o idee de concretizare a unei asemenea intenții

PERSONAJELE:

Ana

Lică Sămădăul

Jandarmul Pintea

Avocatul acuzării

Avocatul apărării

Judecătorul

Procurorul

Grefierul

Sala de judecată. În sală Ghiță și Lică Sămădăul cu avocații lor. Într-o parte a sălii, grefierul.

Grefierul: Vă rugăm să vă ridicați. Intră completul de judecată.

(Cei prezenți se ridică. Intră judecătorul și procurorul.)

Judecătorul (înainte de a se așeza): Declarăm deschisă ședința de judecată. Vă rugăm luați loc!

Grefierul (se ridică, prezentând dosarul): Dosarul 2503/2013 având ca obiect infracțiunea de distrugere ce a avut ca urmări și producerea de prejudicii morale, îl are ca inculpat pe Lică Sămădăul în calitate de autor, asistat de avocatul ....., iar ca parte vătămată pe Ghiță, reprezentat de avocatul ....

(În timp ce grefierul citește dosarul, cei numiți se ridică și spun „Prezent”.)

Grefierul: Domnule Președinte, procedura este legal îndeplinită. Nu s-au mai depus acte la dosar.

Procurorul (prezintă situația de fapt și de drept): Examinând actele de urmărire penală efectuate în dosarul cu numărul 2503/2013 privind pe inculpatul Lică Sămădăul sub aspectul înfăptuirii infracțiunii de distrugere ce a avut ca urmare producerea de prejudicii morale prevăzută în Codul Penal expun următoarele: În fapt, în noaptea Învierii Domnului din anul anterior, inculpatul, ajutat de complicii săi, Răuț și Păun, a dat foc hanului pentru a nu fi identificate dovezi care-l incriminau de alte infracțiuni și care fac obiectul altor dosare aflate pe rol (cum ar fi uciderea tinerei călătoare și a copilului ei ce au poposit la han). În urma celor trei a sosit partea vătămată, Ghiță, împreună cu jandarmul Pintea. Ei i-au prins asupra faptului și i-au arestat. Așadar, din cele expuse, constat că inculpatul se face vinovat de săvârșirea infracțiunii mai sus - amintite pentru care este prevăzută despăgubirea integrală și, în funcție de circumstanțe, cu pedeapsa cu închisoarea.

Rog avocații acuzării și apărării să-ți țină pledoaria de deschidere.

Bibliografie:

1. Emanuela Ilie, *Didactica literaturii române*, ed. Polirom 2009
2. Florentina Sâmihăian, *O didactică a limbii și literaturii române*, Editura Art, 2014;
3. Alina Pamfil, *Didactica literaturii. Reorientări*. Editura Art, 2016.

De la tradițional la modern în predarea disciplinelor economice

Prof. Stoleru Niculina,
prof. Andrei Cristina – Mariana,
Colegiul Economic „Octav Onicescu” Botoșani

Activitatea didactică în școala contemporană este mai mult decât o problemă de predare a unor conţinuturi, cu precădere în cazul disciplinelor economice care impun, prin însăşi condiţia lor ştiinţifică, formarea la elevi a unor deprinderi intelectuale specifice. Alături de cunoștințele și deprinderile domeniului abordat, se urmărește și raportarea critică a elevului la valori şi norme instituite în societate, aşa încât să manifeste atitudini pozitive față de învățare și să se implice în viaţa reală. Adoptarea unei strategii este dependentă de capacitatea cadrului didactic de a acţiona eficient în realizarea obiectivelor propuse, ceea ce presupune nu numai competenţă de specialitate, ci şi competenţă pedagogică şi metodică, îmbinarea metodelor de predare învățare tradiționale cu cele moderne, centrate pe elev.

O metodă tradițională utilizată în predarea - învățarea disciplinelor economice este **conversația,** care constă într-un dialog între profesor și elevi. Ea îmbrăca două forme principale:

Conversaţia euristică – constă într-un lanţ de întrebări prin care se ajunge treptat la un răspuns final cu sens unidirecţional. Astfel, în cadrul lecției **„Structura datoriilor şi creanţelor salariale’’**, pentru a delimita aceste elemente patrimoniale, precum şi documentele specifice salariilor, se pun următoarele întrebări:

Întrebarea nr.1: *Ce reprezintă fondul brut de salarii?*

Răspuns nr.1: *Reprezintă totalitatea salariilor brute suportate de angajator.*

Întrebarea nr.2: *Care sunt elementele de calcul și decontare ale salariilor?*

Răspuns nr. 2: *Salariul de bază, sporuri si adaosuri, indemnizații de conducere, indexările de salarii, avantaje în natură, alte drepturi de personal.*

Întrebarea nr.3: *Menţionaţi reţinerile din salarii suportate de către angajaţi.*

Răspuns nr. 3: *C.A.S. 25%; C.A.S.S.10%; impozit pe veniturile de natura salariilor 16 %;*

Întrebarea nr.4: *Care sunt documentele specifice privind stabilirea salariilor?*

Răspuns nr.4: *Stat de salarii pentru angajaţi, stat de salarii pentru colaboratori, lista de avans chenzinal, lista de indemnizaţii pentru concediul de odihnă, lista pentru plăţi parţiale, fişa de evidenţă a salariilor.*

Conversația catehetică - se foloseşte după ce elevii şi-au însuşit cunoştinţele, spre a se constata cât de bine le stăpânesc. În funcție de tehnica interogatorie putem folosi:

Întrebări închise - care duc spre un singur răspuns;

Lanţ de întrebări închise - când fiecare răspuns declanşează alte întrebări: Exemplu: *Precizaţi contul în care se înregistrează închiderea cheltuielilor salariale la sfârşitul lunii, arătaţi modul de înregistrare a cheltuielilor privind decontările salariale, în acest cont, comparaţi cheltuielile cu veniturile, stabiliţi funcţia contabilă a contului 121 ,,Profit şi pierderi”, în cadrul activităţii de producţie.*

Întrebări deschise când elevii au posibilitatea să aleagă răspunsurile din mai multe variante posibile.

Proiectul reprezintă o **metodă modernă** şi eficientă ce permite o evaluare complexă a învăţării, implicând un volum sporit de muncă, mai ales activitate independentă, pe teme de natură problematică, în afara clasei. Acesta implică iniţiativă, creativitate, originalitate, capacitate de selectare a informațiilor. Elevul are adesea posibilitatea alegerii formei de organizare și prezentare și designul produsului finit. Activitatea elevilor se desfăşoară în mod independent, individual sau în grup, într-un timp mai îndelungat (o săptămână, o lună etc.), presupune un efort de informare, elaborare și

prezentare a produsului finit (dispozitiv, model, referat, portofoliu, monografie etc.), care va fi evaluat. De asemenea, activitatea de proiect oferă realizatorilor oportunităţile de a aplica priceperile dobândite, se adresează competenţelor acestora, accentuează motivaţia intrinsecă, încurajându-i în munca pe care o depun. Prin aceasta elevii îşi lărgesc orizontul de cunoaştere şi aprofundează cunoștințele și deprinderile deja dobândite, operează cu tehnici noi, au posibilitatea de a aplica elemente ale pluridisciplinarităţii, transdisciplinarităţii, interdisciplinarităţii, găsesc surse de informare variate şi le selectează în funcţie de cerinţe. Elevii sunt încurajaţi în ,,cercetare” şi prezintă, cu interes, proiectul realizat în manieră proprie.

Tema: Contabilitatea stocurilor

La Modulul „Contabilitatea Evenimentelor și Tranzacțiilor”, pentru o mai bună cunoaştere a fluxului de operații de evidență contabilă specifice unei unități economice, elevii clasei a XI a, grupați în echipe a câte patru, au realizat mai multe proiecte printre care și cel cu titlul „Contabilitatea obținerii produselor finite într-o unitate tip laborator de cofetărie patiserie”.

Alegerea temei a vizat şi cunoştinţele dobândite la alte module/obiecte de învăţământ: „Contabilitatea unității economice”, „Calitatea în turism și alimentație”, „Comunicare profesională”, „Administrarea firmei”, precum și C.D.L., T.I.C. Strategiile didactice folosite în realizarea proiectelor au fost activ-participative (creative şi euristice) centrate pe elev.

Ca metode și procedee didactice se pot folosi explicația, conversația, demonstrația, documentarea, învățarea prin descoperire, problematizare, lucrul pe teren, studiul de caz, lucrul pe echipe. Mijloace didactice utile sunt fișele de lucru, manualele, ghidul de învățare, fişele de documentare, documentele tipizate, planul general de conturi etc.

Pentru aplicarea metodei, profesorul comunică tema proiectului, obiectivele, sarcinile de rezolvat la nivelul grupei, recomandări privind etapele și modalitățile de lucru, modul de prezentare și evaluare. Elevii grupei rezolvă sarcini precum: calculul costurilor și prețurilor la produsele finite, realizarea analizei și înregistrărilor contabile, completarea documentelor de evidență, elaborarea registrelor contabile și a balanței de verificare. Aceste sarcini se corelează, permițând în final realizarea unui proiect închegat care presupune parcurgerea următoarelor mari etape: identificarea informaţiilor necesare, a surselor, culegerea informațiilor, sistematizarea și prelucrarea informațiilor și redactarea secțiunilor lucrării, corelarea părților și elaborarea lucrării în forma finală, prezentarea proiectului pentru evaluare.

Elevii lucrează cu mult entuziasm, independent dar și în grup, în afara clasei dar și în clasa, motivaţi fiind de atractivitatea subiectului. Proiectele s-au dovedit în timp a fi rodul unei bogate activităţi semidirijate, de creativitate.

Bibliografie:

1. Cucoş, C.,2008, Teoria şi metodologia evaluării, Editura Polirom,Iași;
2. Manolescu,M.,,2005,Evaluarea școlară. Meteor Press, Bucureşti;
3. Georgescu Iulia și colaboratorii, 2011 -2012, suport de curs Didactica contabilității – proiect POSDRU
4. Oprea, Crenguţa, L.,,2009,Strategii didactice interactive – repere teoretice şi practice, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, ed. a IV-a.

ŞCOALA DIFERENŢELOR

Profesor înv.primar Silvia Potorac
Şcoala Gimnazială- „Elena Văcărescu”
București

Diversitatea culturală este o realitate a mediului şcolar actual. Pluritatea culturală pune problema apărării diferenţelor, dar şi cea a realizării dialogului cultural prin care părţile implicate contribuie la îmbogăţirea experienţei umane prin universalizarea experienţelor particulare.

Interculturalismul implică înţelegerea, aprecierea şi valorizarea culturii proprii la care se adaugă respectul bazat pe o informare autentică şi pe construirea curiozităţii faţă de cultura etnică a celuilalt.

Problematica lumii contemporane este prezentă în „noile educaţii”. Aceste „noi educaţii” corespund unor trebuinţe socio- pedagogice. În programele UNESCO figurează 11 exemple de „noi educaţii” între care: educaţia relativă la mediu, educaţia pentru comunicare şi pentru mass- media, educaţia în materie de preocupare pentru o nouă ordine economică internaţională, educaţia pentru schimbare şi dezvoltare, educaţia nutriţională, educaţia economică şi casnică modernă, educaţia pentru timpul liber, educaţia interculturală, educaţia pentru pace, educaţia pentru democraţie şi toleranţă. Manifestările intoleranţei pot duce la încălcarea libertăţii şi demnităţii persoanei, privarea de libertate, marginalizarea, persecuţia sau chiar suprimarea fizică. Intoleranţa este sinonimă cu discriminarea.

Acum aproape jumătate de secol în lumea sociologiei, psihologiei şi în general literatura de specialitate era vehiculat intens termenul de „meritocraţie”. Conform lui, oamenii ar trebui să avanseze şi să evolueze pe baza meritelor personale, a cunoştinţelor dobândite, a experienţei. Numai că teoria nu se potriveşte întotdeauna cu realitatea: nu toţi avem aceeeaşi zestre nativă, care să asigure un punct de plecare egal, echitabil. Astfel, s-a creat teoria inegalităţii şanselor, prin care se spunea că nu toţi oamenii au acces la aceleaşi resurse, în principal din cauza moştenirii culturale cu care se nasc. Cu alte cuvinte, dacă te naşti într-o familie săracă, aceea este moştenirea ta culturală. Accesul la anumite instituţii şi chiar facilităţi îţi este restricţionat, mediul tău de viaţă este redus la cel în care te-ai născut, nefiind primit în altele, deoarece nu aveai acces la aceleaşi resurse ca şi alţii.Evident că au mai fost şi excepţii, cazuri de persoane care au trecut peste moştenirea culturală săracă, ajungând să poată lăsa copiilor o altă moştenire culturală decât cea a lor.

Orice ar spune ştiinţa, teoria sau legea, teoria inegalităţii şanselor nu este decât o mare discriminare care de-a lungul timpului a întărit ideea că oamenii care se nasc în familii defavorizate îşi merită soarta. Oamenii sunt marginalizaţi din cauza situaţiei financiare, din cauza stilului vestimentar, din cauza modului de a vorbi, din cauza etniei din care fac parte(e vorba, în special, de cei de etnie romă), din cauza unei dizabilităţi, a unor trăsături temperamentale, a unor boli cronice. De multe ori avem tendinţa de a cataloga o persoană după felul de a se îmbrăca sau după situaţia financiară, fără să ne uităm mai atent la acea persoană, care poate chiar era un om extraordinar. Discriminăm fără să ne dăm seama, sau uneori o facem intenţionat, ceea ce este şi mai grav. Discriminăm de cele mai multe ori pentru că nu înţelegem, sau pentru că nu ne interesează, sau pentru că nu vrem să ne intereseze.

Situaţia se schimbă când subiectul discriminării suntem chiar noi. Întrebări precum : „De ce nu mă vede aşa cum sunt? De ce nu-mi dă aceleaşi şanse ca şi celuilalt? De ce sunt dat la o parte aşa de brutal?” trec prin

mintea oricui pus într-o situaţie de discriminare. Numai că răspunsurile la aceste întrebări nu se află în teorie, ştiinţă sau lege, se află în noi, în bunul simţ şi educaţia pe care o primim.

Din păcate, ideea de discriminare este tot mai adânc înrădăcinată în minţile tuturor, mai ales ale copiilor, care de mici sunt învăţaţi că nu trebuie să vorbească cu colegii care sunt mai modest îmbrăcaţi, care provin din familii de ţigani, care nu au jucării sau rechizite scumpe, la modă, sau care nu-şi permit să-şi petreacă vacanţele în străinătate. Se creează în mintea copilului ideea că el este mai bun decât cel cu care nu are voie să vorbească sau să se joace. Cu ideea aceasta va creşte şi va ajunge adult care crede că el este superior altora pentru că părinţii lui au o situaţie mai bună, sau pentru că au tenul alb, sau pentru că ascultă un anume gen de muzică. Zi de zi mă confrunt cu situaţii de discriminare, manifestate între copiii din clasa pe care o conduc. Unii se cred îndreptăţiţi să conducă anumite jocuri pentru faptul că au un telefon mobil mai performant(interzis a fi introdus în şcoală prin regulament). Alţii nu-l includ pe un coleg în jocul lor deoarece este gras, îl strigă „Grasul”, îl marginalizează. Altul este victima agresiunilor deoarece este mai puţin independent, este tipul de copil „legat de fusta mamei”, care în clasa I era incapabil să se descurce singur când avea nevoie la toaletă. Vina părinţilor este clară, copilul şi-a format acest comportament dependent de adult din cauza adulţilor care l-au educat greşit, l-au „protejat” făcând totul în locul lui.

Sarcina învăţătorului este dificilă şi progresele sunt mici şi grele. Cu toate prilejurile scot în evidenţă adevăratele calităţi ale copiilor din clasă: nu faptul că ai un telefon, că eşti mai sportiv, că ai pielea mai albă, că primeşti de la părinţi jucăriile de top, că ai bani şi-ţi poţi cumpăra zilnic suc de la aparat etc, nu acestea sunt calităţi ale unei persoane. Însuşiri pozitive sunt cele legate de o comportare prietenoasă, de respectul faţă de cei din jur, de capacitatea de a tolera pe cel de lângă tine cu bune şi cu rele. Rezultatele la învăţătură obţinute prin efort susţinut zi de zi, ajutorul dat colegilor care au nevoie, că ai talent la un obiect de învăţământ sau ai un talent manifestat în afara şcolii, acestea sunt lucrurile pe care trebuie să încercăm să le descoperim la colegii noştri. Pe de altă parte, „agresorii” au fost şi ei îndemnaţi să se autoobserve mai bine: nici ei nu sunt perfecţi în toate domeniile. Unii au probleme şi ei cu greutatea, alţii nu au rezultate atât de bune la învăţătură etc. Nici părinţii nu au fost excluşi din aceste discuţii, mai ales că, de cele mai multe ori, copiii au învăţat comportamente greşite de la ei.

În acest context, educaţia romilor constituie încă o problemă nerezolvată, cu consecinţe vizibile în plan social. Dificultăţile întâmpinate sunt generate de patru categorii de cauze: cele legate de modul de viaţă al romilor(sărăcie, tradiţii); cauze care ţin de atitudinea cadrelor didactice şi a altor factori implicaţi în educaţia romilor; lipsa de corelare legislativă privind politica socială şi politica educaţională; statutul incert al inspectorilor şcolari pentru romi.

În cursul ultimilor ani s-au elaborat programe strategice de educare a romilor, programe pentru cel puţin şapte ani. S-a urmărit formarea unei elite rome, pentru aceasta s-au acordat locuri speciale şi alte facilităţi la examenele de admitere la liceu, facultate. Ministerul Educaţiei colaborează cu numeroase ONG-uri care desfăşoară diferite programe de educare a populaţiei de etnie romă. Una din problemele copiilor romi care vor să urmeze o şcoală este lipsa unei tradiţii în ceea ce priveşte educaţia. În multe cazuri, părinţii romi nu apreciază educaţia, şcoala, deoarece nici ei nu au avut parte de ea. În plus, un copil care este la şcoală, nu poate ajuta la treburile casei şi nici nu poate câştiga banii de care familia are nevoie. Avantajele unor beneficii pe termen lung nu sunt atât de convingătoare când sunt puse în balanţă cu rezultatele pe termen scurt obţinute în urma muncii

sezoniere care satisface nevoile materiale imediate. Aceasta este o caracteristică nu numai a comunităţii rome, ci şi a comunităţilor sărace, în general.

În anul 1990, în Tailanda, la Conferinţa Internaţională a Educaţiei, s-a lansat conceptul de „Educaţie pentru toţi”. În anul 1994, la Salamanca- Spania, s-au lansat dimensiunile educaţiei pentru toţi care constau în calitatea actului educaţional şi acces pentru toţi copiii: „Şcolile trebuie să primească toţi copiii, fără nicio deosebire privind condiţiile lor fizice, sociale, emoţionale, lingvistice sau de altă natură. Acestea se referă şi la copiii cu dizabilităţi sau talentaţi, copiii străzii şi copiii care muncesc, copii din populaţii îndepărtate sau nomade, copii aparţinând minorităţilor lingvistice şi etnice...”

Idealul şcolii pentru toţi este şcoala care nu exclude prin selecţie şi marginalizare în forme variate, directe sau indirecte, ci include, acceptă şi valorizează copiii, chiar foarte diferiţi. Prin documentul adoptat la Salamanca, statele semnatare, printre care şi ţara noastră, au decis realizarea unor schimbări fundamentale în domeniul politicilor educaţionale în sensul adoptării educaţiei incluzive.

Educaţia incluzivă se referă la includerea în structurile învăţământului de masă a copiilor cu cerinţe educative speciale, pentru a oferi un climat favorabil dezvoltării armonioase şi cât mai echilibrate a personalităţii acestora. A oferi şanse egale acestor copii nu înseamnă crearea unor condiţii identice: programe şcolare, manuale comune, ghiduri comune. Sistemul şcolar care asigură aceleaşi condiţii de instruire pentru toţi elevii reprezintă o inegalitate, deoarece ei nu profită în acelaşi fel de aceste condiţii. A asigura elevilor şanse egale înseamnă a asigura posibilităţi maxime de dezvoltare fiecăruia, în funcţie de aptitudinile şi interesele sale.

Pentru ca activitatea instructiv educativă să fie eficientă pentru toţi elevii, aceasta trebuie să se realizeze diferenţiat. Astfel se adaptează activitatea de instruire la posibilităţile diferite ale elevilor, la capacitatea de înţelegere şi ritmul de lucru propriu unor grupuri de elevi sau chiar fiecărui elev în parte. Pentru ca educaţia copiilor cu cerinţe speciale să fie eficientă trebuie să aibă un caracter integrat dar şi un caracter diferenţiat, să fie adaptată posibilităţilor elevilor.

Caracterul integrat(incluziv) al învăţământului ne pune în faţă problematica situaţiei în care un copil cu handicap este integrat într-o clasă obişnuită. În fapt este vorba despre situaţia copilului respectiv pe de o parte, iar pe de alta de situaţia clasei în care este integrat. Sub ambele aspecte, ceea ce urmărim este o bună înţelegere reciprocă, o existenţă socială normală a copiilor, în ciuda diferenţelor existente. Pentru copilul cu handicap aceasta înseamnă să fie înţeles şi acceptat cu tot ce are el pozitiv, cu tot ce poate aduce vieţii de grup. Această normalizare a relaţiilor este benefică şi pentru ceilalţi elevi, care învaţă să respecte dreptul la diferenţă, să fie solidari cu semenii lor care întâmpină dificultăţi în viaţă.

În educaţia integrată rolul esenţial îl deţine învăţătorul clasei, care devine principalul factor de acţiune şi de coordonare a realizării programului pedagogic individual pentru elevii cu CES. Învăţătorul trebuie să-şi îmbogăţească pregătirea pedagogică cu elemente care să-i faciliteze includerea optimă în clasă a elevilor cu CES si asigurarea de şanse egale pentru aceştia; să manifeste interes permanent pentru identificarea, evaluarea şi reprogramarea periodică a conţinuturilor învăţării pentru fiecare elev; să coopereze cu profesorul de sprijin şi cu ceilalţi membri ai echipei educaţionale, dar şi cu familia elevului; să participe la elaborarea programului pedagogic individualizat pentru fiecare elev cu CES şi să ţină evidenţa progreselor fiecărui elev. Pentru elevul cu CES planul de învăţământ se reduce, atât privind numărul de discipline de studiu, cât şi din punct de vedere al conţinutului informaţional. În schimb, creşte numărul de activităţi suplimentare în care elevul cu CES este inclus. Relaţia elev-elev este şi ea deosebit de importantă. Elevul trebuie să simtă că este apreciat ca individ. Astfel, elevii vor participa

la procesul de învăţământ după posibilităţile fiecăruia, cadrele didactice trebuind să-si adapteze metodele pedagogice.

„O educaţie bine făcută poate întotdeauna să scoată dintr-un suflet, oricare ar fi el, partea folositoare pe care o conţine.” Victor Hugo

Bibliografie:

Ciolan, L., „Paşi către şcoala interculturală”, Ed. Corint, Bucuresti, 2000

Cucoş, C., „Educaţia. Dimensiuni culturale şi interculturale”, Editura Polirom, Iaşi, 2000

Învățământ românesc – de la modelul tradițional la modelul inovativ

Habinyak Erzsebet
Liceul Reformat Lorantffy Zsuzsanna
Oradea

În ultimul deceniu calitatea serviciilor de educație și îngrijire a copiilor preșcolari a făcut obiectul unei atenții sporite în dezbaterile politice și pedagogice de la nivel european și național. Educaţia de calitate şi asistenţa oferită copiilor preşcolari reprezintă o politică de îmbunătăţire a oportunităţile sociale şi economice ale copiilor care provin din medii defavorizate, aceste demersuri având un impact benefic asupra întregii societăţi.

Îmbunătăţirea calităţii serviciilor educaţionale oferite preşcolarilor este unul din obiectivele principale ale politicii educaționale la nivelul Uniunii Europene pentru anul 2020[Raport Eurydice, 2014]. În contextul în care, la nivel mondial, se depun eforturi semnificative în direcţia reformării sistemelor tradiţionale de învăţământ, apreciem că alternativele educaţionale se conturează ca soluţii sustenabile, eficiente şi pragmatice, menite să ofere educabililor experienţe de învăţare valoroase, raportate la nevoile, dorinţele, aptitudinile, interesele şi expectanţele acestora.

Alternativele educaţiei sunt modele deschise care au creat o emulaţie pozitivă la nivelul şcolii, contribuind la perfecţionarea activităţilor de instruire organizate în cadrul sistemelor moderne de învăţământ. Acestea au preluat unele elemente inovatoare propuse de pedagogiile alternative, care s-au dovedit viabile, în special în zona metodologiei didactice şi a formelor de organizare a instruirii, necesare pentru diferenţierea şi individualizarea activităţilor de tip formal, dar şi nonformal, cu deschideri multiple spre informal. Sunt foarte mulți părinți care au început să prefere educația alternativă în România, aici includ și diferitele școli particulare. Sistemul tradițional de învățământ se va schimba în câteva generații. Până atunci, mulți părinți vor alege alternative mai bune iar când spun „mai bune“, nu referitor la performanță, ci la a-și lăsa copilul într-un sistem prietenos, cu limite clare și flexibile, sănătoase, în care copilul să învețe de plăcere, să meargă la școală dintr-o motivație intrinsecă, nu pentru că „trebuie“. Sigur că nu numai școala este importantă pentru devenirea și dezvoltarea copilului, iar un rol esențial în schimbarea sistemului educativ îl joacă transformarea mentalității familiei și societății în care trăim.

Analiza curriculumului adaptat în învățământ preșcolar

Cel mai recent curriculum pentru educația timpurie a apărut în anul 2019. Dă o privire de ansamblu, orientată spre evoluţia curriculumului în alte state, relevă dinamica politicilor în domeniu, exprimată prin schimbări, mai mult sau mai puţin periodice, prin actualizări şi reforme, în funcţie de mai multe variabile – idealul educaţional, rezultatele unor cercetări, experimente sau studii, evoluţia societăţilor respective, natura şi amploarea schimbărilor urmărite. Astfel, la nivel internaţional, se vorbeşte de o „reformă continuă” sau de „permanentizarea” reformelor, ca urmare a schimbărilor axiologice, sociale, economice, tehnologice. „Reformele educaţionale parcurg diferite etape, cu momente de vârf sau de schimbări radicale, cu perioade intermediare, mai puţin vizibile, şi cu perioade de consolidare a achiziţiilor dobândite în etapele anterioare”. În România, atât politicile educaţionale, cât și curriculumul național elaborat și aplicat în decursul ultimului deceniu exprimă o ritmicizare a schimbărilor şi a ajustărilor, fapt care a condus la o evoluție în domeniu și, implicit, la racordarea politicilor educaţionale ale României cu politicile la nivel european. Curriculum-ul reprezintă un instrument de optimizare

a experienței educaționale a copiilor. Acest document stabilește cadrul pedagogic pentru sprijinirea dezvoltării copiilor într-un mod holistic, prin practici educaționale și de îngrijire care permit copiilor să-și atingă întregul potențial, permițând totodată educatorilor să-și personalizeze abordarea în funcție de interesele, necesitățile și potențialul fiecărui copil. În acest sens, o serie de documente europene accentuează că există un impact important al curriculum-ului predat asupra dezvoltării copiilor. Prin urmare, educația și îngrijirea timpurie a copiilor trebuie considerate drept baza sistemelor de educație și de formare, fapt care se traduce prin asigurarea condițiilor optime de dezvoltare în perspectivă a competențelor cheie. O educație timpurie coerentă în toate mediile implicate (familie, grădiniță, comunitate etc.) reprezintă contextul necesar unui echilibru între aspectele socio-emoționale, învățare și starea de bine. Pornind de la bunele practici naționale și europene în elaborarea curriculum-ului pentru educația timpurie, documentul de față susține: un curriculum bazat pe o declarație de principii și valori care recunosc drepturile copilului ca ființă umană și respectul față de părinți, ca primii educatori ai copilului; un curriculum cu un cadru pedagogic larg, care stabilește principiile pentru susținerea dezvoltării copiilor prin practici educaționale și de îngrijire care răspund nevoilor și potențialului copiilor, un curriculum care abordează dezvoltarea holistică a copiilor în domenii largi pentru dezvoltare și susține relizarea unui echilibrul adecvat între învățare și dezvoltarea armonioasă a personalității, un curriculum cu un accent puternic pe comunicare, interacțiune și dialog ca factori-cheie care susțin învățarea și starea de bine a copiilor, prin crearea de mesaje semnificative/ relevante pentru copil și pe sentimentul apartenenței la grup; un curriculum care încurajează personalul să lucreze în mod colegial și să-și evalueze în permanență practicile, prin observare și documentarea experiențelor de învățare ale copiilor (prin implicarea părinților ca parteneri egali), astfel încât să răspundă nevoilor și potențialului tuturor copiilor; un curriculum care include cooperarea cu părinții și promovează valori democratice, într-un cadru de diversitate socio-culturală.[7]

Elemente de noutate ale Curriculumului pentru educație timpurie:

- Existența unui cadru coerent de la naștere până la 6 ani care stimulează dezvoltarea copiilor, din punct de vedere fizic, socio-emoțional, cognitiv.
- Axa Programei pentru educația timpurie constituită din domeniile de dezvoltare – dimensiuni ale dezvoltării – comportamente, ca premise ale competențelor ulterioare.
- Sintagma *dimensiuni ale dezvoltării*
- Programul anual de studiu, Planul de învățământ și tipurile de activități de învățare pentru copiii de la 0 la 3 ani.
- Flexibilizarea Planului de învățământ pentru perioada de vârstă cuprinsă între 3 și 6 ani, astfel încât să favorizeze jocul ca activitate specifică vârstei și să faciliteze învățarea multidimensională, polisenzorială, globală și integrată.
- Reperele orare orientative incluse în programul zilnic de activitate, cu posibilitatea particularizării acestuia în funcție de nevoile unității, cu acordul CA.
- Includerea jocului liber în programul zilnic de activitate cu copiii.

[7] MINISTERUL EDUCAŢIEI NAȚIONALE: CURRICULUM PENTRU EDUCAŢIA TIMPURIE1 -2019- https://www.isjbn.ro/sites/default/files/documente/2019-09/1.Curriculum%20pentru%20educatie%20timpurie%202019.pdf

- Lectura, considerată una dintre cele mai intense, mai educative şi mai răspândite activităţi. Cu cât apropierea copilului de carte se face mai devreme, cu atât mai importante şi mai durabile sunt efectele ei în domeniul limbajului, al comunicării, precum şi în cel al comportamentului şi al socializării.
- Activitatea opțională intră în norma cadrului didactic și i se acordă o plajă orară de 0-1 activitate/săptămână. Programa unei activităţi opţionale poate fi elaborată de educatoare şi, în acest caz, va fi avizată de inspectorul de specialitate sau poate fi aleasă din oferta de programe opționale avizate de MEN sau de ISJ.
- Stabilirea la nivel județean/sector a unei zile din săptămână, pentru cele 3 ore de activitate de pregătire metodico-științifică care vor fi desfășurate în instituția de învățământ
- Posibilitatea utilizării (fără a fi obligatorie) a metodei CLIL (Content and Language Integrated Learning), proiectelor / parteneriatelor cu alte instituții similare din alte țări , de tipul parteneriatelor eTwinning, pentru încurajarea studiului limbilor străine.

Elemente de continuitate între vechiul și actualul Curriculum:

- Menținerea aceluiași sistem de referință: legislația europeană în vigoare, studiile în domeniu, Reperele Fundamentale în Dezvoltarea și Învățarea Timpurie (RFIDT)
- Corelarea cu legislația națională în vigoare, îndeosebi cu prevederile care vizează domeniul educaţiei timpurii
- Programul anual de studiu organizat în jurul a şase teme de integrare curriculară *Cine sunt/ suntem?, Când, cum şi de ce se întâmplă?, Cum este, a fost şi va fi aici pe pământ?, Cine şi cum planifică/organizează o activitate?, Cum exprimăm ceea ce simţim?* şi *Ce şi cum vreau să fiu?*
- Domeniile de dezvoltare ca repere pedagogice esenţiale pentru a realiza individualizarea educaţiei şi a învăţării
- Programul zilnic de activitate
- Tipurile de activități (ALA, ADE, ADP) și cele cinci domenii experiențiale
- Abordarea integrată a activităților
- Lucrul pe proiecte tematice
- Existența zilnică, obligatorie, a cel puțin unei activități sau a unui moment de mișcare, în aer liber (recomandat) sau în incinta instituției.
- Jocul este activitatea fundamentală a copiilor în grădiniță, acesta fiind, deopotrivă, mijloc de realizare, metodă de învățământ, formă de activitate dominantă.
- Durata activităţilor este variabilă, în funcţie de particularităţile copiilor şi, implicit, de interesul manifestat de grupul de copii/copil pentru acestea, de conţinutul activităţilor, precum şi în funcţie de maniera de desfăşurare.
- Activitățile pe domenii experiențiale – ADE. Se vor avea în vedere toate domeniile experiențiale și asigurarea unui echilibru în planificarea mijloacelor de realizare a activităților zilnice și săptămânale.

Învaţarea digitală versus modelele tradiţionale

Drăguţ Andreea Elena,
Colegiul Naţional Vlaicu Vodă

Învățarea digitală înlocuiește din ce în ce mai mult metodele educaționale tradiționale.

De azi este recomandat să uităm de metodele pe care le foloseam acum 10-15 ani la școală și trebuie să gândim la abordarea altor tehnici de predare și învățare, bazate pe instrumente și tehnologii digitale.

Includerea învățării digitale în sălile de clasă poate varia de la utilizarea pur și simplu a tabletelor în loc de hârtie, la utilizarea unor programe și echipamente software elaborate asa cum sunt mai multe platforme.Indiferent de cât de multă sau puțină tehnologie este integrată în clasă, învățarea digitală a ajuns să joace un rol crucial în educație. Pe lângă implicarea mai mare a elevilor, instrumentele și tehnologia digitală dezvoltă abilități de gândire critică, care stau la baza dezvoltării raționamentului analitic. Copiii care explorează întrebări deschise folosindu-se de propria imaginație și logică, învață să ia decizii mai coerent, spre deosebire de memorarea temporară a lecțiilor din manual.Spre exemplu, jocurile interactive și de îndemânare sunt instrumente excelente care îi învață pe copiii să se disciplineze, pentru că în astfel de jocuri e nevoie să se respecte regulile și îndrumările pentru a participa.De ce copiii preferă să învețe prin joc? Pentru că jocul în sine le oferă satisfacții. Iar acest lucru îi ajută să-și dezvolte răbdarea, o altă abilitate și o caracteristică a inteligenței emoționale, extrem de necesară la adaptarea vieții de adult.

De asemenea, copiii își dezvoltă sentimente pozitive de realizare și stăpânire de sine atunci când dobândesc noi deprinderi de a utiliza tehnologia digitală. Devin mai încrezători și dornici să exploreze și să descopere lucruri noi.Deoarece învățarea digitală este mult mai interactivă, mai ușor de reținut și asimilat decât manualele voluminoase, putem spune cu certitudine că digitalizarea reprezintă un context mai bun, care oferă o perspectivă mai largă și activități mult mai atractive decât metodele tradiționale de învățământ. Acest lucru îi ajută pe elevi să se conecteze mai bine cu materialele de studiu.În plus, digitalul oferă adesea o modalitate mai interesantă și mai cuprinzătoare de informații. Fapt care se reflectă în scăderea absenteismului în școlile care folosesc deja instrumentele digitale și notele mai mari pe care le obțin elevii. Instrumentele digitale de învățare implică profesorii și părinții la un nivel mai profund.Instrumentele și tehnologiile digitale educaționale, cum ar fi platformele sociale, îi ajută pe profesori să creeze și să administreze grupuri de lucru / comunicare. Astfel, câștigă foarte mult timp și reușesc să raspundă nevoilor fiecărui elev în parte, făcând educația mai productivă prin comunicare continuă și dinamică, ceea ce nu se poate realiza în totalitate folosind numai metodele tradiționale.

Pe lângă profesori, și părinții pot folosi activități interactive pentru a încuraja interesul copilului în procesul de învățare. Aceștia pot explora, de asemenea, activități de învățare online cu copilul lor, care poate servi drept extensie a ceea ce învață în sălile de clasă.Instrumentele și tehnologia digitală oferă bucurie copiilor, precum și numeroase beneficii în ceea ce privește dezvoltarea cognitivă a copilului. Toată lumea are de câștigat în acest proces al digitalizării procesului de învățare.

Metodele educaționale tradiționale trebuie înlocuite!Vor exista în continuare cursurile tradiționale împreună cu instrumentele și tehnologia digitală, dar materialele de curs ar trebui să reprezinte un supliment la activitățile de la clasă și mutate online pentru ca elevii să aibă acces la acestea și în afara sălii de clasă.Astfel, orele de la clasă

sunt mai eficiente, punându-se accent pe dezvoltarea materiei prin discuții și angajarea în activități care au la bază comunicarea și cooperarea între elevi.

De asemenea, elevii au posibilitatea de a-și perfecționa și aprofunda studiul chiar înainte de a veni la școală, dacă folosesc un instrument digital de învățare.Ajutând copiii să gândească în afara cadrului tradițional și rigid de învățare, prin instrumente și metode digitale, le este stimulată creativitatea și le oferă sentimentul de încredere în propriile capacități.

Principalele argumente care stau la baza nevoii de utilizare a tehnologiei în educație sunt susținute, pe de o parte, de evoluția continuă și fără precedent a noilor tehnologii, de rolul tot mai accentuat pe care acestea îl înregistrează în toate domeniile de activitate, de cerințele pieții forței de muncă, orientate spre deținătorii competențelor digitale și, pe de altă parte, invitabil, de existența unei generații de tineri nativi digitali. Deasupra acestor incontestabile argumente, amintim unul, adesea, ignorat din dorința de a rămâne sub mirajul „unicității” digitalizării: nevoia școlii de folosire corectă, atentă, responsabilă a mijloacelor – indiferent de „era” pe care o parcurgem. Principalele argumente care stau la baza nevoii de utilizare a tehnologiei în educație sunt susținute, pe de o parte, de evoluția continuă și fără precedent a noilor tehnologii, de rolul tot mai accentuat pe care acestea îl înregistrează în toate domeniile de activitate, de cerințele pieții forței de muncă, orientate spre deținătorii competențelor digitale și, pe de altă parte, invitabil, de existența unei generații de tineri nativi digitali. Deasupra acestor incontestabile argumente, amintim unul, adesea, ignorat din dorința de a rămâne sub mirajul „unicității” digitalizării: nevoia școlii de folosire corectă, atentă, responsabilă a mijloacelor – indiferent de „era” pe care o parcurgem. Mereu, în istorie, provocarea societății, a școlii și a tuturor actorilor implicați în procesul educativ este să identifice soluții care să răspundă nevoilor și particularităților noii generații de elevi, să-i pregătească pentru o societate în care să rămână capabili să utilizeze tehnologia vremii și informația în favoarea persoanei cu spirit inovativ, dar mereu analitic, care să dețină însă criterii mereu riguroase de selecție și decizie responsabilă. Generația nouă a fost mereu definită ca fiind „altfel” pentru că fiecare are, la rândul ei, acces la o tehnologie fără precedent, care conferă șansa unor deprinderi și particularități unice, în raport cu cele anterioare, dar și cu ale celor viitoare. Nevoia de pregătire continuă a cadrelor didactice din perspecta utilizării noilor tehnologii se cere regândită ca șansă de ancorare și susținere reciprocă între cele trei forme ale educației – formal, nonformal, informal. În absența unor asemenea preocupări, există riscul dominării informalului și a manifestării efectelor generate de acestea în care lipsesc atât specialiștii întru educație, cât și locurile proprii de desfășurare ale acesteia. Efectele politicilor educaționale bine structurate și orientate transversal și longitudinal sunt necesare a fi vizate de politici pe termen lung, cel puțin pe durata ciclurilor de pregătire primar, gimnazial și liceal și mai ales cu accent pe legăturile dintre aceste niveluri.

Noile tehnologii în cadrul politicilor se impun a fi înțelese exclusiv prin rolul lor de instrumente ale învățării astfel încât relația dintre „galaxiile mijloacelor” care au caracterizat fiecare etapă istorică să devină una firească, înțelegându-se imposibilitatea dominării unora asupra altora. Tabletele au aceeași valoare pe care au avut-o în istoria școlii tăblițele de lut, de grafit, caietul cu diversele sale liniaturi. O asemenea înțelegere va fi capabilă să genereze atitudini mereu favorabile continuității procesului de formare la nivelul generației, între generații și între secole și milenii.

Educația, ca fundament al culturii și sursă valorică a civilizației rămâne singurul garant al armoniei necesare dezvoltării persoanei, grupurilor colectivităților indiferent de mărimea lor.

ABORDARI MODERNE IN PREDAREA LECȚIILOR DE EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT

Prof. Raduca Magdalena
Gradinita Novaci
Novaci,Gorj

„ Jocurile sunt un perfect mijloc de instruire pentru tinerele noastre generații” dar si de autoeducație, scria in 1922 P. Pavlov.Prin ele „copilul prinde o mai mare dragoste de natură, și fără să vrea , instinctiv, își dă toate silințele de a o cunoaște în toate amănunțimile ei, își face educația pentru sine însuși; -jocurile fiind un puternic stimulent la aceasta”.

Minte sănătoasă într-un corp sănătos! Cu siguranță ați auzit acest dicton aparținînd latinilor: „Mens sana in corpore sano”! A face mișcare înseamnă un mod de viață sănătos pe lângă o alimentație sănătoasă și o igienă adecvată.

Sportul poate fi înțeles începând cu activitatea zilnică, până la competiții internaționale de înalt nivel. Desigur, sportul este un „adaos” pentru sănătate dacă este bine înțeles, bine coordonat, cu reguli, făcut rațional. Sportul favorizează o bună sănătate individului, dându-i un sens al responsabilităților și al conviețuirii.

Ai nevoie de cel puțin 60 minute de activitate fizică în fiecare zi, fie că practici sport sau alte jocuri, alergi sau te plimbi, încearcă să reduci timpul petrecut în fața televizorului sau a calculatorului, începe ziua cu gimnastica de înviorare , continuă cu exerciții care nu necesită un spatiu larg si nici aparate speciale. Concret, vorbim despre abdomene, genuflexiuni, îndoiri si răsuciri de trunchi, rotări de brațe, fandări, flotări etc. Apoi, un tip de mișcare la îndemâna oricui este alergatul în parc sau jogging-ul. Din proprie experientă îți spun că te vei simți mult mai bine, mai vioi și cu mai multa putere de muncă. Vei fi surprins să vezi câți tineri ,și nu numai, au ales acest stil de viață . Unii fac mișcare pentru că țin un regim alimentar și vor să dea câteva kilograme jos , alții pentru a-și menține tonusul. Dacă știi să înoți , profită de mare sau bazine de înot pentru că acest sport este cel mai complex și cel mai bun pentru organism. Iți vei pune in miscare toți mușchii.

Exercițiile fizice ajută la dezvoltarea armonioasă a tuturor grupelor musculare și prevenirea instalării unor atitudini deficiente, combat bolile cronice si mențin controlul asupra greutații. Prin exercițiul fizic, țesuturile sunt mai bine oxigenate si hranite cu nutrienți, iar acest lucru duce la îmbunătățirea întregului sistem cardiovascular. Exercițiul poate fi distractiv, înscrieți-vă la cursuri de dans, aerobic, inot etc.. Adunați câțiva prieteni si organizați excursii, săniuș, un meci de fotbal, volei sau tenis. Tot ceea ce contează este să faci mișcare.

Educația primită de la părinți si profesori am putea-o defini „educație morală”, deci ne formam din punct de vedere moral, ne formăm caracterul după niste principii solide de viață care să ne recomande pe mai departe. Această educație ne este completată de educația fizică. Nu poți avea pe deplin o gândire sănătoasă dacă organismul tău nu cunoaște mișcarea, exercițiul fizic. Aceste două elemente se completează pentru a rezulta omul cu adevarat integru.

Spuneam că, pe lângă miscare, este important să avem și o alimentație echilibrată și o igienă a corpului adecvată. De ce ne îngrășăm? Viața modernă ne face pe cei mai mulți dintre noi să luăm masa in afara cadrului familial. Adesea ni se întâmplă să sărim peste masa de pranz; și nici poftă de mâncare nu prea avem. Ne lipsește timpul să luăm masa corect și ne mulțumim cu biscuiți, covrigei etc.. Pe parcurs constatați că ați luat câteva kilograme în plus; și totuși aveți impresia că nu ați mâncat prea mult. Este însa posibil ca un exces de greutate să fie provocat de un motiv patologic neștiut sau nediagnosticat de medic, ceea ce este, din fericire, puțin frecvent.

In majoritatea cazurilor, ne ingrașăm întrucât comitem erori de alimentație repetate, erori de care nici nu suntem conștienți, și care pe masură ce trece timpul se transformă în obișnuință. Să mănânci echilibrat înseamnă să mănânci atât cât trebuie, nu prea puțin astfel încât să simți foame și nici prea mult încât să simți că nu te mai poți ridica de la masă. Rețineți cuvantul „masa”. Da, da..obiectul acela de mobilier împrejurul caruia se află scaunele. Am ținut să precizez acest lucru întrucât oamenii din ziua de azi mănâncă în fața televizorului, pe stradă , in picioare. Apoi, nu degeaba apar spoturi de genul: „ Excesul de sare , zahăr și grăsimi dăunează grav sănătații!” sau„ Consumul excesiv de alcool daunează grav sănătății!” sau „ Fumatul poate să ucidă!”

Igiena corporală este un subiect important. Se spune că, apa și săpunul sunt sfinte. Curățenia e ca o carte de vizită a persoanei tale.

De asemenea, trebuie să înțelegem că medicii, în general, sunt prietenii noștri. Ei ne dau sfaturi despre cum să ne menținem sănătoși. Nu ocoliți cabinetele medicale, efectuați examene medicale de rutină pentru a preveni, mai degrabă, decât pentru a trata diferite afecțiuni.

Profesorul Nicandros întrebat de un student cum definește perfecțiunea, el a raspuns: „Corpul este cultivat prin gimnastică, sufletul prin muzică iar spiritul prin învățătură. Numai mergând pe acest drum vei vedea născându-se frumusețea. Iar in frumusețe trebuie căutată adevărata idee despre om. Omul trebuie sa posede nu numai un corp frumos ci și un suflet frumos și o minte pătrunzătoare. Frumusețea este expresia acestei plenitudini; aceasta este perfecțiunea, care nu poate fi atinsă decât prin merit”

Bibliografie:

1. Dr. Gheorghe Dumitru - „*Sănătate prin sport pe înţelesul fiecăruia*”, Federaţia Română pentru toţi, Bucureşti ,1997, pp. 11-13.
2. Farcaş V.- „ *Educaţia fizică în aer liber*”, Editura sport turism, Bucureşti, 1978,pp.65-68.
3. Simionescu E.- „ *Educaţia fizică pentru clasele de fete*”, Editura didactică şi pedagogică, Bucureşti,1975,pp.100-102.

Proiect didactic –metode inovatoare

Prof. Înv.Primar Muntean Simona Adriana
Șc.Gim Ștefan cel Mare Cetatea de Baltă
Județul Alba

TITLUL LECȚIEI:**UNICITATEA PERSOANEI**

TIPUL LECȚIEI: Mixtă

TIMP ALOCAT : 50 minute

CLASA : a IV-a

PROFESOR ÎNV.PRIMAR :**Muntean Simona Adriana**

OBIECTIVE/COMPETENȚE:

- Dezvoltarea unei atitudini pozitive faţă de sine ca persoana unică şi valoroasă ;
- Respect şi încredere în sine şi în ceilalţi ;
- Aprecierea unicităţii fiecăruia ;
- Să obiectiveze părerea despre sine ;
- Să conştientizeze unicitatea propriei persoane ;
- Să dezvolte stima de sine ;
- Să identifice calităţile în mod obiectiv ;
- Să aprecieze calităţile celorlalţi colegi ;
- Să cunoască şi defectele pe care le vor identifica cu punctele slabe ;
- Să argumenteze unicitatea fiecarei persoane ;

METODE DIDACTICE: **CHECK IN -CHECK AUT, „DA, ȘI...”**conversaţia euristică, comparaţia succesivă, brainstorming, învăţarea prin descoperire, **SCAUNUL FIERBINTE;**

FORMA DE ORGANIZARE A ACTIVITĂȚII: frontal, pe grupe

RESURSE MATERIALE: markere,fișă de lucru, planșă; post-it-uri

RESURSE UMANE: profesor, elevi

REZULTATE AȘTEPTATE:

- colaborare eficientă și crescută între elevi
- creșterea stimei de sine
- încurajarea autodepășirii

MOTIVAȚIA ALEGERII TEMEI:

Toţi suntem unici, suntem diferiţi, dar în aceleaşi timp, egali. Semnul de egalitate care s-ar pune în relaţiile pe care le împărtăşim cu cei din jurul nostru nu vine din spaţiul pe care-l ocupăm şi nici de la naţionalitatea pe care o avem ci prin valorile pe care le promovăm. Capacitatea de a conştientiza valoare unicităţii umane, trebuie împărtăşită de la cea mai fragedă vârstă pentru a putea ajunge la o dezvoltare a atitudinii pozitive faţă de propria persoană şi faţă de ceilalţi, şi anume la conceptul de cultură universală în care fiecare să-şi regăsească specificul naţional. Prin abordarea acestei teme dorim să arătăm elevilor, că ei toţi, sunt unici, indiferent de etnie şi îşi doresc acelaşi lucru: să înveţe, să se bucure de tot ce-i înconjoară şi o pot face într-o relaţie de prietenie, de respect şi întrajutorare reciprocă, într-un climat de stabilitate şi de bună înţelegere.

DESCRIEREA ETAPELOR LECȚIEI:

- **Momentul organizatoric** – 2 minute

-profesorul pregătește materialele de lucru și cere elevilor să se așeze sub forma unui cerc în sala declasă.

- **Anunțarea titlului și a obiectivelor/competențelor** – 1 minut

-profesorul scrie pe tablă titlul lecției și le prezintă elevilor obiectivele.

- **Captarea atenției –** 10 minute

- profesorul propune împărtășirea cu toată lumea în cadrul grupului (sentimente, preocupări, starea de spirit) la începutul sesiuni de lucru;

După ce toți participanții s-au așezat conform cerinței, profesorul le cere să răspundă la întrebările pe care le va pune.

Ce ai făcut ieri?

Ce vei face astăzi?

Are cineva nevoie de ajutor din partea grupului?

Cum te simți azi?

Exprimă-ți starea ta de acum ....(printr-un desen, printr-un cuvânt, printr-o melodie, etc.)

- **Activități –** 37 minute

✓ *Definirea termenilor cheie:* **persoană, unicitate a persoanei;**

Profesorul propune prima activitate *„Cum mă vad eu? Cum mă văd ceilalți? Suntem diferiți?* ” Elevii işi vor scrie un autoportret pozitiv,pe care îl vor pastra.Apoi vor primi o fişă pentru a descrie un alt coleg (să-i identifice calităţile).Pe fiecare fişă va fi scris numele unui elev.Fiecare din elevi va nota o calitate sau mai multe calităţi ale colegului numit pe fişă si apoi se va îndoi foaia astfel încât elevul care urmează să nu vadă calităţile notate anterior.La finalul activităţii, fiecare elev va avea o descriere făcută de restul colegilor din clasă. Elevii vor compara autoportretul cu portretul facut de ceilalţi elevi, verificându-şi obiectivitatea autoaprecierii.În acelaşi timp vor descoperii şi alte calităţi pe care nu le-au trecut la autoportret. Se vor simţi valorizaţi şi apreciaţi.

Dupa o discutie pe baza celor observate se împart elevii in doua grupe si se dispun in 2 cercuri concentrice in fata clasei. Fiecare elev va avea montat pe spate o coala de hartie împarţită în doua jumatăţi:în jumătatea de sus se pune semnul + pentru calităţi şi semnul – pentru defecte.Cei din cercul exterior se vor perinda pe la fiecare coleg si îi vor scrie cate un defect si o calitate pe foaie de pe spate. Cand rotaţia s-a epuizat,se schimba pozitia celor doua cercuri. Când fiecare a scris pe spatele celuilalt, jocul se întrerupe.Se trece la loc în banca şi fiecare elev îşi va recupera testul conform peseudonimului.Elevii vor conştientiza că pe lângă calităţi au şi defecte pe care colegii lor le-au sesizat.Se va purta o discuţie care are ca scop schimbarea defectelor în calităţi.

Profesorul propune a doua activitate folosind metoda brainstorming, având ca temă „Persoana”.

Posibile răspunsuri:

- ✓ Creativitate
- ✓ Pasiuni
- ✓ Scopuri
- ✓ Calităţi
- ✓ Defecte
- ✓ Temeri
- ✓ Reacţii
- ✓ Atitudine
- ✓ Comportament
- ✓ Religie
- ✓ Modele
- ✓ Etnie
- ✓ Fizionomie
- ✓ Implicare
- ✓ Sensibilitate
- ✓ Convingeri

Pe marginea acestor răspunsuri va avea loc o dezbatere la finalul căreia se va concluziona că fiecare persoană are proprile pasiuni,scopuri,reacţii,temeri,deci e unică şi valoroasă.

Se vor defini termenii cheie şi se va purta o dezbatere, analizându-se fiecare concept în parte.

Persoana : desemnează individul uman înzestrat cu o capacitate de a gândi , de a simţi , de a voi şi de a acţiona . Orice persoană are propriile idei , convingeri şi atitudini.

Unicitate:

-Fiecare om are un mod propriu de a fi , prin care se deosebeşte de ceilalţi :

- este sensibil la anumite lucruri;
- gândeşte într-un anumit fel;
- are anumite opinii;
- are anumite dorinţe şi aspiraţii;
- se simte ataşat de anumite valori;
- reacţionează într-un anumit fel în relaţiile cu oamenii;

La a treia activitatea se va folosi metoda,, **Da şi……”**

Continuaţi răspunsurile ,argumentând…

Fiecare persoană e unica şi valoroasă pentru……

- **Evaluare şi feed-back**- 4 minute

Pentru evaluare și feed-back se vor folosi anexele 1 și 2,apoi fiecare membru al grupului se va așeza pe rând pe „**Scaunul fierbinte**” iar ceilalți membrii îi oferă feed-back cu privire la activitatea desfășurată și la aportul pe care l-a adus în cadrul grupului, utilizând două propoziții succinte având următorul început:

- *Ai ajutat grupul atunci când.....*
- *Aș vrea să văd mai mult din.....*

Profesorul apreciază activitatea elevilor, evidenţiază aspectele pozitive și propune realizarea **check-aut** prin următoarele întrebări:

Cum a fost?

Ce ai terminat astăzi?

Ce lucru ai lăsat neterminat și ce trebuie să mai faci, în raport cu planul de timp și rezultatele așteptate?

Exprimă-ți starea ta de acum ....(printr-un desen, printr-un cuvânt.., printr-o melodie, etc.)

Se anunţă tema pentru acasă: “Afișul meu publicitar”, explicând elevilor ce vor avea de facut şi de ce materiale au nevoie(coli, carioca, fotografii, decupaje, etc.)

Anexa 1

Realizaţi o harta a valorilor personale:

Sunt important pentru……..

Sunt îndragit pentru……..

Sunt criticat pentru……

Sunt admirat pentru……

Mă voi schimba pentru……..

Învățământul românesc - de la modelul tradițional la modelul inovativ

TURNAGIU GEORGIANA,
Grădinița nr. 229

"Educația nu este pregatirea pentru viață, educația este viața însăși." (John Dewey)

Școala este instituția menită să pregătească copiii pentru viață, locul unde se dezvoltă inteligența, locul unde elevii vin cu mare drag, unde să știe că sunt așteptați cu drag de profesorii care îi vor ajuta să își descopere talentele lor, care îi vor susține cu încredere maximă în drumul lor pentru a-și împlini fiecare cele mai mari visuri. Însă pentru ca acest lucru să fie posibil este nevoie ca profesorii, părinții și copiii să fie parteneri de drum, să se respecte și să aibă încredere unii în alții. Factor esențial în creșterea și continuitatea culturii unui popor, școala are menirea să creeze noi punți între dascăli și tânăra generație. Elevii au fost mereu în pas cu inovațiile vieții, depășesc de cele mai multe ori capacitatea profesorului de a li se adapta.

Noile tehnologii au produs schimbări, modificări în toate domeniile și era de așteptat ca la un moment dat acest progres să influențeze și procesul de predare-învățare. Astfel elevii sunt nevoiți să învețe să gestioneze un număr impresionant de informații,să le analizeze, să ia decizii să-și dezvolte cunoștințele pentru a face față provocărilor tehnologice actuale. În ceea ce privește personalul didactic, sunt necesare eforturi de formare profesională. Totalitatea instrumentelor care aparțin tehnologiei informațiilor și comunicării sunt binecunoscute sub denumirea de TIC. În această categorie aș include: calculatorul, internetul, poșta electronică, imprimanta, videoproiectorul. Toate acestea reprezintă realități pe care elevii le experimentează în fiecare zi. La rândul lui, cadrul didactic este pus în situația de a opta între continuarea demersului său educațional în mod conservator, folosind metodele tradiționale, ignorând tendințele de schimbare sau acceptarea provocării și implementarea în același timp a noilor tehnologii în activitatea sa didactică.

Școala românească de azi presupune în mod obligatoriu utilizarea unor astfel de metode moderne.Astfel, interesul elevilor pentru lecţii creşte ori de câte ori sunt folosite aceste metode în predare. Prestanța profesorului care le folosește este și ea, în mod sigur, mai ridicată.

Educația se schimbă odată cu tehnologiile și în contextul tehnologic actual e nevoie de dezvoltarea gândirii complexe și a abilităților diferite. Nu e nevoie să predai și mai mult în maniera de până acum. E nevoie de mai multă satisfacție a vieții pentru elevi și entuziasm profesional pentru profesori.

În zilele noastre, școala trebuie să includă inovația ca o component de bază, însă nu trebuie neglijat nici rolul tradiției, ba poate chiar anumite obiceiuri frumoase pot spori farmecul unei lecții, deci și a școlii. Dintre acestea, tradiția de a citi o carte, de a discuta având în mână cartea respective, deoarece răsfoitul unei cărți are un farmec aparte ce nu poate fi substituit de nicio inovație tehnică lipsită de suflet precum sunt cărțile electronice. Altă tradiție o reprezintă organizarea activităților extrașcolare cu elevii, utile pentru a-i cunoaște și în alte ipostaze, excursii, vizite la muzee, distracții în aer liber, plimbări în grup. Aceste activități reprezintă activitatea perfectă de a schimba atitudinea elevilor față de școală.

Metodele interactive de grup sunt modalități moderne de stimulare a învățării și dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii. Interactivitatea presupune învățarea prin colaborare, prin comunicare, produce o confruntare de idei, argumente, creează situații de învățare centrate pe dorința de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă și activă.

Făcând o comparație între învățământul tradițional și cel inovativ, am subliniat următoarele aspecte:

	Tradițional	Inovativ
Organizarea Clasei/Grupei	Elevii sunt în bănci, unii în spatele celorlalţi, câte unul sau câte doi și toţi au privirile aţintite înainte (acolo sunt catedra şi profesorul).	Elevii sunt pretutindeni în clasă. Ei se grupează / sunt grupaţi potrivit opţiunilor de studiu şi resurselor asigurate de profesor. Elevii privesc unii la alţii, faţă în faţă. Ei comunică. Toţi au șansa dialogului efectiv. În parteneriat cu profesorul ei vor găsi răspunsurile.
Rolul elevului	Urmăreşte prelegerea, expunerea, explicaţia profesorului. Încearcă să reţină şi să reproducă ideile auzite. Acceptă în mod pasiv ideile transmise. Lucrează izolat.	Realizează un schimb de idei cu ceilalţi. Cooperează în rezolvarea sarcinilor de lucru. Exprimă puncte de vedere proprii. Argumentează, pune şi îşi pune întrebări cu scopul de a înţelege.
Rolul profesorului	Expune, ţine prelegeri, impune puncte de vedere. Se consideră şi se manifestă “ca un părinte”.	Facilitează şi moderează învăţarea, ajută elevii să înţeleagă şi să explice punctele de vedere. Este partener în învăţare.
Modul de realizare al învățării	Învăţarea are loc predominant prin memorare şi reproducere de cunoştinţe. Învăţarea conduce la competiţie între elevi, cu scopul de ierarhizare.	Învăţarea are loc predominant prin formare de competenţe şi deprinderi practice. Învăţarea se realizează prin cooperare.
Evaluarea	Vizează măsurarea şi aprecierea cunoştinţelor (ce ştie elevul). Pune accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informaţie deţine elevul). Vizează clasificarea elevilor.	Vizează măsurarea şi aprecierea competenţelor (ce ştie să facă elevul cu ceea ce ştie). Vizează progresul în învăţare la fiecare elev. Pune accent pe elementele de ordin calitativ (valori, atitudini).

Dacă învățământul de tip tradițional cultivă competiția dintre elevi cu scopul ierarhizării acestora, precum și activitatea individuală, conducând la lipsa de comunicare între colegi, la marginalizarea nedreaptă a unora dintre aceștia, învățământul modern face apel la experiența proprie a elevului, promovează învățarea prin colaborare, accentuează dezvoltarea gândirii. Munca de grup stimulează interacțiunea dintre elevi, creșterea stimei de sine, încrederea în forțele proprii.

EVALUAREA DIGITALĂ

BOȚÎRCĂ OANA MANUELA
LICEUL TEHNOLOGIC TOPOLOVENI

Evaluarea învățării elevilor este o componentă esențială a predării și învățării eficiente, iar aceasta s-a schimbat mult in noul mileniu. Deși există ceva de spus pentru metodele de hârtie și creion de modă veche, noile tehnologii evoluează zilnic pentru a asista profesorii în această sarcină.

Evaluarea este pur și simplu procesul de colectare a informațiilor despre ceea ce știu elevii pe baza experienței lor educaționale. Rezultatele evaluării sunt de obicei utilizate pentru a identifica domeniile de îmbunătățit și pentru a se asigura că conținutul cursului satisface nevoile de învățare.

Evaluările formative au loc în cadrul unui curs sau lecție și sunt utilizate pentru a determina cât de bine învață un elev materialul. Acestea sunt cele mai bune atunci când sunt permanente, consecvente și oferă feedback critic elevilor.

Evaluările sumative sunt uneori denumite examen final și măsoară ceea ce a învățat studentul după finalizarea unui curs. Ei pot valida cât de bine conținutul dvs. susține obiectivele generale de învățare ale cursului.

Evident, evaluările sunt mai mult decât simple note. Atunci când sunt semnificative și bine construite, îi ajută pe elevi să se pregătească pentru succes provocându-i să reflecteze, să interacționeze și să-și aplice cunoștințele pentru a răspunde la întrebări, a rezolva probleme și a comunica informații.

Există o serie de practici pe care le puteți folosi pentru a evalua elevii în mod conștient. Cea mai bună metodă va varia în funcție de nevoile și obiectivele învățării. De exemplu, un test online va fi alegerea perfectă dacă obiectivul este să măsoare rapid achizitia de noi cunoștințe.

Următoarele sunt exemple de evaluări care s-au dovedit a fi eficiente în mediul de învățare online, dar care se pot utiliza in permanenta.

Teste online

Testele sunt un instrument tradițional de evaluare. În plus, atunci când sunt asociate cu tehnologia, acestea sunt o modalitate excelentă de a angaja învățarea elevilor. Întrebările pentru chestionare pot lua mai multe forme, cum ar fi alegerea multiplă, completarea spațiilor libere și hotspoturile. Un beneficiu al testelor este că sunt scurte și ușor de evaluat. Un alt lucru este că ordinea întrebărilor și opțiunile pot fi randomizate, astfel încât testul fiecărui elev este unic.

Testele online sunt ideale pentru măsurarea rezultatelor învățării unui numar mare de elevi. Deoarece fiecare elev susține același test, puteți compara și contrasta rezultatele în diferite clase, școli sau comunități.

Un test online nerealizat poate fi oferit înainte de începerea lecției pentru a obține o măsurare de bază a cunoștințelor existente ale unui elev. De asemenea, puteți încorpora un test de verificare a cunoștințelor într-un modul pentru a consolida conceptele predate în lecție sau puteți efectua un test gradat final la sfârșitul cursului pentru a evalua performanța generală a elevilor.

Întrebări deschise / Eseu

Întrebările deschise sau de tip eseu sunt una dintre cele mai populare metode de evaluare calitativă. Îi determină pe elevi să-și exploreze gândurile, sentimentele și opiniile, testând în același timp înțelegerea generală a unui subiect. Acest tip de întrebare încurajează gândirea critică și este cel mai potrivit pentru evaluarea învățării la nivel superior. Întrebările referitoare la eseuri necesită un timp mai lung pentru ca elevii să gândească, să organizeze și să compună răspunsurile lor.

Activități Drag-and-drop

Drag-and-drop-urile sunt un tip de evaluare care arată capacitatea unui cursant de a lega informații și de a aplica cunoștințe pentru a rezolva o problemă practică. Puteți încorpora atât imagini, cât și text într-o activitate de drag-and-drop, oferindu-i o senzație din lumea reală, care este atât provocatoare, cât și captivantă.

Este esențial să utilizați acest tip de evaluare atunci când doriți ca elevii să poată aplica cunoștințele într-o situație din viața reală.

Activități de tip joc

Activitățile de tip joc transformă o serie de întrebări de testare într-un joc. De exemplu, un joc Kahoot! ar putea cere elevilor să răspundă la un anumit număr de întrebări într-o perioadă de timp și să acorde puncte în funcție de numărul de răspunsuri corecte. Evaluările bazate pe jocuri sunt considerate distractive și nu „teste”, deci sunt în general un bun indicator al abilităților și cunoștințelor adevărate. În plus, s-a demonstrat că îmbunătățesc învățarea prin promovarea dezvoltării abilităților non-cognitive, cum ar fi disciplina, asumarea riscurilor, colaborarea și rezolvarea problemelor.

Adăugați activități de tip joc atunci când doriți să vă implicați și să vă provocați elevii într-un mod netradițional. Organizațiile au descoperit că activitățile de tip joc funcționează bine în formarea angajaților, în timp ce școlile au descoperit că elevii cu performanțe ridicate se bucură de competiția cu colegii lor în învățarea jocurilor.

Evaluarea și revizuirea colegilor

Evaluarea colegilor transformă tabelele pentru a pune cursanții în scaunul instructorului și pentru a le permite elevilor să își revizuiască și să editeze munca. Astfel de activități oferă fiecărui participant șansa de a reflecta asupra cunoștințelor sale și apoi de a-și comunica feedback-ul într-un mod consecvent și structurat.

Evaluările online sunt o parte esențială a eLearning-ului și ar trebui efectuate cu același nivel de grijă și rigoare pe care le-ați pus în crearea conținutului dvs. de învățare. Vestea bună este că nu trebuie să fii un geniu al programării pentru a construi evaluări online. Există multe instrumente software care vă permit să generați sarcini atractive. Alegeți-vă modul de evaluare a învățării elevilor și un instrument conex pentru a vă alinia nevoile și rezultatele pe care doriți să le obțineți.

"Importanța studiului limbii latine în invățământul românesc: De la modelul tradițional la cel inovativ".

Prof. Simionică Anca Daniela
Colegiul Național ”G.Ibrăileanu”Iași

În cadrul dezvoltării sistemului de învățământ românesc, putem observa o tranziție de la modelul tradițional la cel inovativ. Această tranziție este marcată de o mai mare flexibilitate a metodelor de predare și a conținutului programelor de studiu. Cu toate acestea, consider că studiul limbii latine trebuie să rămână o parte importantă a educației noastre, indiferent de modelul de învățământ pe care îl adoptăm.

Un motiv important pentru a păstra studiul limbii latine în sistemul nostru de învățământ este că aceasta este una dintre cele mai influente limbi din istoria lumii. Mulți termeni și expresii din limba latină au fost adoptate de alte limbi europene, inclusiv de limba română. În plus, multe dintre cele mai importante scrieri și documente istorice sunt scrise în latină, ceea ce face ca înțelegerea acestei limbi să fie importantă pentru a ne putea apropia mai mult de istoria noastră și a înțelege mai bine evoluția culturii noastre.

De asemenea, studiul limbii latine este important pentru dezvoltarea abilităților lingvistice ale elevilor noștri. Această limbă este foarte structurată și regulată, ceea ce face ca învățarea ei să fie o experiență utilă pentru a înțelege structurile limbajului. De asemenea, studiul limbii latine poate ajuta la îmbunătățirea vocabularului elevilor noștri și la dezvoltarea abilităților lor de citire și scriere.

De aceea, deși tranziția spre un model de învățământ inovativ implică schimbări în conținutul programelor de studiu, consider că este important să păstrăm studiul limbii latine în sistemul nostru de învățământ. Această limbă a avut o influență majoră în istoria lumii și este importantă pentru a înțelege cultura și evoluția noastră. De asemenea, studiul limbii latine poate fi o experiență utilă pentru dezvoltarea abilităților lingvistice ale elevilor noștri.

Terminologia latină a avut o influență puternică în dezvoltarea limbajului de programare și a terminologiei informaticii moderne. Aceasta este evidentă în multe cuvinte și termeni folosiți în industria IT de astăzi, care au origini latine. Voi oferi câteva exemple de termeni informatici care provin din limba latină și voi arăta cum aceștia sunt utilizați în tehnologia modernă in cadrul unei lectii interdisciplinare latină-informatică,al cărui proiect didactic il redau in cele ce urmează.

Un model de proiect didactic interdisciplinar între latina și informatica:
Tema: Dezvoltarea algoritmilor prin studiul limbii latine.
Discipline implicate: Limba latină și Informatica.
Clasa: XI-a.
Obiectivele lecției:

- Să înțeleagă cum poate studiul limbii latine să îmbunătățească dezvoltarea algoritmilor informatici.
- Să recunoască și să identifice noțiunile de bază din limbajul de programare și să înțeleagă cum acestea se referă la conceptele latine.
- Să creeze propriile programe simple într-un limbaj de programare și să încerce să le optimizeze prin intermediul unei abordări algoritmice.

Materiale necesare:

- Laptopuri sau computere pentru fiecare elev

- Acces la internet și software de programare
- Materiale de învățare a limbii latine, inclusiv dicționare și manuale de gramatică.

Activități:

1. Introducere (20 minute):

Profesorul va începe prin a prezenta o scurtă introducere în limbajul de programare și în noțiunile de bază ale algoritmilor informatici, folosind exemple simple. Apoi, va explica cum anumite concepte latine pot fi folosite în programare și va prezenta exemple.

Unul dintre cele mai cunoscute exemple este termenul "data". Cuvântul "data" provine din cuvântul latin "datum", care înseamnă "ceea ce este dat". În informatică, termenul se referă la informații care sunt introduse într-un sistem și utilizate pentru a genera informații utile. În prezent, datele sunt utilizate în toate aspectele tehnologiei, de la aplicații mobile și jocuri la baze de date și inteligență artificială.

Un alt termen informatic care are origini latine este "error". Cuvântul "error" provine din cuvântul latin "error", care înseamnă "greșeală". În informatică, termenul se referă la o problemă sau o greșeală care apare în codul unui program sau într-un sistem. Aceasta poate fi cauzată de o varietate de factori, cum ar fi erorile de scriere, probleme de codare sau defecte hardware.

Un alt exemplu de termen latin în informatică este "modus operandi", care se referă la modul în care un anumit sistem sau program funcționează. Termenul "modus operandi" provine din cuvintele latine "modus", care înseamnă "mod" sau "manieră", și "operandi", care se referă la acțiunea de a face ceva. În informatică, termenul se referă la modul în care un anumit sistem sau program lucrează și cum este utilizat de către utilizatori.

Un alt exemplu de termen informatic cu origini latine este "algoritmus". Termenul provine din cuvântul latin "algorismus", care înseamnă "regula aritmetică". În informatică, algoritmul este un set de instrucțiuni care sunt utilizate pentru a rezolva o problemă sau a efectua o anumită sarcină. De exemplu, algoritmii sunt utilizați pentru a genera rezultate în căutările pe internet, procesarea datelor și criptarea informațiilor.

În concluzie, terminologia latină a avut o influență semnificativă în dezvoltarea informaticii și a limbajului de programare. Termeni precum "data", "error", "modus operandi" și "algoritmus" sunt doar câteva exemple de termeni informatici cu origini latine. Aceste cuvinte și termeni sunt utilizați frecvent în tehnologia modernă și arată modul în care limbajul latin a influențat dezvoltarea limbajului informatic.

2. Explorare (40 de minute):

Profesorul va împărți clasa în grupuri mici și va oferi fiecărui grup o listă de cuvinte latine și o listă de termeni de programare. Fiecare grup va fi îndrumat să caute și să găsească corespondențele dintre termenii latini și cei de programare.

3. Dezbateri (20 de minute):

După ce grupurile au terminat, se va organiza o dezbatere de clasă pentru a discuta descoperirile lor și pentru a înțelege mai bine legătura dintre limbajul de programare și limba latină.

4. Crearea propriilor programe (60 de minute):

Elevii vor lucra individual pentru a crea propriile programe simple folosind limbajul de programare și vor încerca să își optimizeze programele prin intermediul unei abordări algoritmice. Profesorul va oferi îndrumări individuale pe parcursul activității.

5. Prezentare și evaluare (20 de minute):

Fiecare elev va prezenta programul său, iar clasa va evalua modul în care a fost creat și optimizat. Profesorul va oferi feedback și îndrumări pentru îmbunătățirea programelor.

Concluzie:

Prin acest proiect didactic, elevii vor fi capabili să înțeleagă legătura dintre limbajul latin și dezvoltarea algoritmilor informatici, vor fi capabili să recunoască noțiunile de bază ale limbajului de programare și să își dezvolte propriile programe într-un mod mai eficient prin intermediul unei abordări algoritm

Jocul- activitate de bază folosită în învăţământul românesc

Dascălu Maria Roxana

Grădinița cu Program Prelungit. Nr. 28 Ploiești

Jocul reprezintă principala activitate la vârstă timpurie, prietenul din totdeauna al copilăriei, cu rol deosebit în dezvoltarea multilaterală a preşcolarilor. Ceea ce poate oferi copilului la timpul potrivit rămâne o achiziţie preţioasă toată viaţa. Cercetătorii au prezentat nenumarate definiţii ale jocului. J. Brunner spunea că „ jocul este principala activitate în copilărie”, iar M. Montessori spunea că „ jocul este munca copilului”.

Jocul poate fi folosit ca activitate de tip integrata deoarece se afla in stransa legatura cu procesul de cunoaştere , copilul mic are mai multe ocazii de a se juca liber, însă acesta este înlocuit cu activităţile structurate, atât acasă cât şi în instituţiile de educaţie. Conceptul de „ joc liber” este fundamental pentru curriculum actual si se refera la jocul initiat de copil in centrele de interes, pentru starea de bine a cestuia. In jocul liber copilul decide ce, cu cine si cum se joaca. Astfel, jocul reprezinta cea mai importanta sursa de invatare, prin care interactioneaza cu alti copii, isi exprima emotiile, exploreaza mediul, gaseste solutii in situatii problema.

Jocul, şi mai ales cel desfăşurat în grădiniţă, dezvoltă personalitatea copilului, pune în valoare eul propriu al acestuia şi îl pregăteşte pentru viaţă. Prin joc, copilul înţelege ce trebuie să facă şi cum trebuie să facă un anumit lucru, prin joc învaţă cu cine şi când să pornească la drum şi tot prin joc copilul percepe ce trebuie să facă în anumite situaţii, ca totul să fie favorabil lui.

Noul curriculum din 2019 prevede foarte clar că „activitatea din grădiniţă este centrată pe copil şi pe nevoile acestuia”. Jocul liber ales din gradiniţă oferă educatoarei posibilitatea de a analiza foarte bine copilul, de a-l cunoaşte şi a-i dirija cu succes acţiunile. După cum este prevăzut în curriculum pentru învăţământul preşcolar , aceste activităţi pot fi desfăşurate după cum îşi planifică educatoarea, neexistând un timp anume pentru desfăşurarea lor, de aceea sunt întâlnite cazuri în care activităţile liber alese se desfăşoară atât în prima parte a zilei, cât şi în mijlocul activităţilor sau la finalul programului.

Copilul are nevoie nu numai de sprijin si indrumare, ci si de libertate si initiativa personala, iar educatorul trebuie sa accepte, sa inteleaga si sa incurajeze modalitatile specifice prin care se achizitioneaza cunostintele: imitare, incercare si eronare, experimentare.

Jocurle si activitatile alese ii ajuta pe copii sa socializeze in mod progresiv si sa initieze in cunoasterea lumii fizice, a mediului social si cultural caruia ii apartin. Aceste tipuri de jocuri se desfasoara pe grupuri mici si individual.reusita desfasurarii acestora depinde foarte mult de buna organizare a spatiului salii de grupa in centre de interes: „ Biblioteca”, „Arta”, „ Constructii”, „Joc de masa”, „Stiinta” si „ Nisip si apa”.

ALA (activităţile liber alese) sunt cele mai iubite de copii, pentru că ele oferă copilului posibilitatea de a selecta sectorul de activitate la care vrea să se joace. În acelaşi timp trebuie remarcat faptul că un copil nu este constrâns să participe la toate sectoarele deschise într-o zi, dacă un sector nu este favoritul lui, poate să nu-l parcurgă. Aceste activităţi au drept rol socializarea copiilor, dând posibilitatea micuţilor de a interacţiona, de a se juca fără a exista bariere emoţionale , de sex, religie etc. În timpul jocurilor liber alese fiecare copil optând pentru un sector preferat deschis în acea zi. Oferă copiilor posibilitatea de a-şi alege coechipierii, de a avea prioritate amiciţia, prietenia. Aceste activităţi dezvoltă intelectual copiii, punându-i în situaţii inedite, oferindu-le posibilitatea să exploreze, să găsească soluţii, să dea răspunsuri. Le dezvoltă capacitatea de reţinere, de reactualizare, de cominare , ceea ce ne face să credem că totul este făcut conştient, logic şi cu implicare cognitivă. Tot în cadrul ALA copiii îşi dezvoltă maniera de comunicare, limbajul fiind cel mai des întâlnit în

cadrul activităţilor ALA, fie ca este verbal, nonverbal, gestual. Copiii preşcolari prin jocuri desfăşurate în cadrul sectorului Bibliotecă , îşi pun în valoare deprinderile de limbaj, prin jocurile de rol, de creaţie, prin lecturile după imagini, povestiri şi repovestiri, prin jocuri didactice şi concursurile de ghicitori, de recitare,etc. La sectorul Ştiinţe , comunică informaţii despre anotimpuri, fiinţe, lucruri ,schimbări climatice, reacţii în urma unor experimente. Mereu puşi în situaţia de a da răspunsuri la întrebări de tipul ,,De ce se intâmplă?,,Cine aduce ploaia?,,De unde vin păsările călătoare?,,Ce se întâmplă dacă punem seminţe întrun vas cu pământ?

Prin tot ceea ce fac în cadrul ALA , preşcolarii contribuie la zidirea lor intelectuală, fiind nişte copii bine pregătiţi pentru etapa următoare a vieţii lor, şcoala. Jocurile de construcţie le dezvoltă personalitate copiilor, făcându-i mai întreprinzători, cu multă imaginaţie şi creativitate de pus în valoare.Copiilor li se oferă posibilitatea să-şi aleagă materialele de construcţii: piese lego, piese din lemn, figuri geometrice, piese din diverse tipuri de materiale, care să fie uşor de manipulat, îmbinat şi care să nu pună în pericol sănătatea şi securitatea copilului în timpul acţionării asupra lor.

Jocurile de masă în general îi pun în situaţii problematice, ducând spre o dezvoltare a atenţiei , memoriei vizuale, agilităţii şi mai cu a seama a gândirii. Prin jocul cu mozaicul copiii, pot găsi poziţiile corespunzătoare fiecărei piese, în funcţie de culoare, formă geometrică, poziţie spaţială. Copilul cu plăcere, plasează fiecare piesă corespunzător, obţinând astfel imaginea dorită.Dezvoltă copiilor spiritul de echipă, ei fiind încâtaţi de munca în echipă, iar produsul obţinut este mereu unul impecabil.

Tot în cadrul jocurilor de masă putem vorbi de jocul dominoului, prin intermediul căruia copiii selectează piesa corespunzătoare şirului, fie că este una iconică , oferind o imagine, fie că este una deductivă , oferind copiilor grupe de buline, petale,etc. Dezvoltă şi acest joc siritul de echipă, de comperiţie, munca în perechi şi mai cu seamă atenţia situativă.

În cadrul sectorului Arta, îşi pun în valoare spiritul artistic, creativitate şi ingeniozitatea. Din plastilina frământată cu grijă modelează cuiburi cu păsărele, casa căţelului, pădurea toamna, fântâna, etc . Cu pensula crează un spaţiu plastic nou, ce spune ceva despre copil, cât de intovertit sau dezinvolt este, cât de cooperant sau cât de limitat este, cât de iubitor sau egoist este. Prin tot ceea ce facem in cadrul ALA , conducem preşcolarul pe treptele superioare ale dezvoltării lui, făcându-l competitiv, dornic de cunoaştere, curios şi mai cu seamă creativ.

Jocurile liber alese dezvoltă capacitatea copilului preşcolar în ceea ce priveşte acţiunea, implicarea directă a acestuia în cadrul activităţilor, valorifică cunoştinţele şi abilităţile preşcolarilor , făcând din aceştia nişte copii dezinvolţi, dornici de cunoaştere, dornici de relaţionare, cu mult drag de ceea ce este grădiniţa.

Într-o frază, putem spune fără nici o îndoială că „prin joc copilul învaţă, prin joc copilul îşi formează bagajul de cunoştinţe şi abilităţi cu care va păşi pragul şcolii mai târziu şi, de ce nu, şi al vieţii.”

Bibliografie:

Curriculum pentru învăţământ preşcolar , 2019, ME.

Lazarescu M,- „ Laborator prescolar”, Editura Miniped, Bucuresti, 2017

Lespezeanu,M. –„Tradiţional şi modern în învăţământul preşcolar”,Editura Omfal Esenţial, Bucureşti, 2007.

METODE ŞI TEHNICI MODERNE ACTIV-PARTICIPATIVE

Prof. Alina Mihăilescu
Colegiul Național de Informatică ”Matei Basarab” Rm.Vâlcea

Societatea prezentului, dar mai ales a viitorului se circumscrie unui timp al informaţiei, al complexităţii. De aceea, investiţia în inteligenţă, creativitatea şi capacitatea de inovare a indivizilor, a grupurilor va fi extrem de rentabilă in viitor.

Copilul este un proiect “aruncat” în lume, aflat într-o stare de “facere”, pentru ca apoi, devenit adult, să se formeze continuu de-a lungul vieţii.

Fenelon compara creierul copilului cu o lumânare aprinsă expusă în bătaia vântului care determină tremurul acestei mici flăcări. Spiritul contemporan trebuie să facă faţă unor mari sfidări: explozia informaţională, stresul, accelerarea ritmului vieţii, creşterea gradului de incertitudine. Aceste argumente duc la o nouă ecologie educativă, care presupune dezvoltarea unei gândiri de tip holistic, a unor competenţe de procesare informaţională, dezvoltarea memoriei vii.

Rolul profesorului în procesul de modelare a omului este poate cel mai important. Punându-şi elevii în situaţii variate de instruire, el transformă şcoala “într-un templu şi un laborator” (M. Eliade).

Învăţarea activă înseamnă, conform dicţionarului, procesul de învăţare calibrat pe interesele/ nivelul de înţelegere/ nivelul de dezvoltare al participanţilor la proces. În cadrul învăţării active, se pun bazele unor *comportamente,* de altfel observabile

*comportamente ce denotă participarea (elevul e activ, răspunde la întrebări, ia parte la activităţi);

*gândirea creativă (elevul are propriile sale sugestii, propune noi interpretări);

*învăţarea aplicată (elevul devine capabil să aplice o strategie de învăţare într-o anumită instanţă de învăţare);

*construirea cunoştinţelor (în loc să fie pasiv, elevul îndeplineşte sarcini care îl vor conduce la înţelegere).

Dacă în învăţământul tradiţional, principalele metode le constituie conversaţia, expunerea, demonstraţia, metodele centrate pe profesor, transmiterea de cunoştinţe, pasivitatea elevilor, învăţământul modern solicită aplicarea metodelor active şi interactive, a celor care dezvoltă gândirea critică. Fundamentul pentru un nou cadru de predare-învăţare îl constituie proiectul „Lectura şi Scrierea pentru Dezvoltarea Gândirii Critice” - proiect iniţiat în România în anul 1996 prin *Fundaţia pentru o Societate Deschisă* şi devenit un program de perfecţionare a cadrelor didactice din învăţământul preuniversitar şi universitar, care promovează metode activizatoare, cu rol esenţial în dezvoltarea personalităţii beneficiarului prin învăţarea acestuia să gândească critic. Aplicarea acestor metode care generează învăţarea activă şi prin care elevii sunt iniţiaţi în gândirea critică nu este simplă ci necesită timp, răbdare, exerciţiu şi este de preferat să se facă de la vârste fragede, la toate disciplinele, însă cu măsură. Acestea trebuie să fie selectate şi utilizate în mod riguros, creativ, în funcţie de obiectivele propuse, de specificul grupului educaţional şi nu trebuie să constituie un trend sau un moft al cadrului didactic. Metodele active şi interactive au multiple valenţe formative care contribuie la dezvoltarea gândirii critice, la dezvoltarea creativităţii, implică activ elevii în învăţare, punându-i în situaţia de a gândi critic, de a realiza conexiuni logice, de a produce idei şi opinii proprii argumentate, de a le comunica şi celorlalţi, de a sintetiza/esenţializa informaţiile.

Scopul unei unităţi de învăţare este transmiterea de informaţii cât mai variate privind metodologia şi tehnologia predării.

„Privită sub raport funcţional şi structural, metoda poate fi considerată drept un model sau un ansamblu organizat al procedeelor sau modurilor de realizare practică a operaţiilor care stau la baza acţiunilor parcurse în comun de profesor şi elevi şi care conduc în mod planificat (programat) şi eficace la realizarea scopurilor propuse"[1].

„Înţelegând prin metodă de învăţământ o cale, un drum străbătut deopotrivă de elevi şi profesori, prin care conform unor principii - principiile didactice - dar şi unor legi - legile învăţării - se înfăptuiesc obiectivele instruirii, adică se însuşesc de către elevi anumite cunoştinţe de bază şi se formează anumite capacităţi intelectuale şi convingeri în vederea integrării progresive în societate şi valoarea oricărei metode se stabileşte numai în funcţie de obiective”.

Definiţia etimologică a *metodei* apare caducă, dacă luăm în considerare rafinarea descrierii metodelor didactice şi specializarea termenului.

Metodele sunt modalităţile de lucru în clasă *pentru asigurarea transmiterii conţinuturilor*. Acestea au anumite funcţii derivate din acest obiectiv principal, sintetizate astfel de I. Cerghit, 1980:

- *funcţie cognitivă* asigură elevului cunoaşterea adevărurilor gata constituite sau a (re-) descoperirii acestora;
- o *funcţie normativă* de încadrare într-o normă sau standard a acţiunilor de predare şi învăţare;
- o *funcţie instrumentală,* fiind un instrument de vehiculare a conţinuturilor;
- o *funcţie formativă şi educativă,* fiindcă prin ea se formează capacităţi şi atitudini.

Toate aceste funcţii conferă metodei un caracter sincretic sau polifuncţional, aşa cum l-au numit unii specialişti şi interesează efectiv şi predarea limbii române.

Strategia reprezintă un ansamblu al metodelor, mijloacelor şi modurilor de organizare a învăţării.

Modul de organizare a învăţării este un grupaj de metode sau de procedee care operează într-o anumită situaţie de învăţare.

Metoda se defineşte ca fiind un ansamblu organizat al procedeelor sau modurilor de realizare practică a operaţiilor de învăţare.

Procedeul este suma de operaţii necesare în realizarea unui demers didactic,

Operaţiile reprezintă cei mai mici paşi pe care îi face elevul în rezolvarea sarcinilor didactice.

Câteva aspecte importante relevate în cadrul acestor definiţii sunt:

- conţinutul este vehiculat de metodă, fiind subordonat obiectivelor;
- metoda este selectată şi instrumentată de profesor, care devine facilitator, persoană-resursă şi evaluator;

metoda este utilizată şi valorificată creativ pentru atingerea obiectivelor.

La clasele de liceu, eficienţa instruirii presupune nu atât un volum mai mare de muncă, dar mai ales determinarea elevilor în a învăţa. Profesorul trebuie să pună accent şi pe identificarea strategiilor de predare corespunzătoare stilurilor individuale de învăţare (vizual, practic, auditiv). Indiferent de anul de studiu, competenţele nu mai vizează însuşirea unor cunoştinţe teoretice, ci capacitatea elevilor de aplica pe text noţiuni însuşite. La limba română, se dezvoltă competenţele de comunicare, pregătindu-i pe elevi pentru susţinerea interviurilor de angajare, motiv pentru care metodele enunţate devin un preambul pentru viitorii competitori ai unui loc de muncă.

Procesul instructiv-educativ constituie cel mai important factor al educaţiei, în care atât profesorii, cât şi elevii trebuie să găsească vectorii de convergenţă cu privire la responsabilitatea instruirii, astfel încât primul să întrevadă resursele şi strategiile de învăţare, iar cel de-al doilea să intuiască scopurile, responsabilitatea şi finalitatea acestui proces complex, menit să îl ajute ca pe viitor să se integreze într-un colectiv.

Bibliografie:

Ioan Jinga, Elena Istrate, „Manual de pedagogie”, Editura All, Bucureşti, 2001;

Constantin Cucoş, Pedagogie, Editura Polirom, Iaşi, 1996

Evoluția învățământului românesc

Floarea Mariana,
Liceul Tehnologic Topoloveni, Argeș

Învățământul a evoluat semnificativ de-a lungul timpului, trecând de la un sistem tradițional la unul modern. În acest referat, vom explora această evoluție, evidențiind principalele diferențe între cele două sisteme și impactul pe care acestea l-au avut asupra educației.

Învățământul tradițional se baza pe memorizare și recitare, iar elevii erau adesea învățați să repete informațiile predate de profesori. Cunoștințele erau transferate prin intermediul manualelor și al prelegerilor, iar elevii erau adesea încurajați să urmeze direcții precise și să nu pună la îndoială informațiile primite.

În contrast, învățământul modern se concentrează pe dezvoltarea abilităților critice și analitice, astfel încât elevii să poată gândi independent și să ia decizii informate. În acest sistem, profesorii sunt mai degrabă ghizi sau facilitatori decât simpli furnizori de informații. Elevii sunt încurajați să colaboreze și să lucreze în echipe, iar cunoștințele sunt adesea transferate prin intermediul tehnologiei și al experiențelor practice.

Un alt aspect important în evoluția învățământului este accesul la informație. În trecut, informațiile erau limitate la ceea ce era conținut în manuale și ceea ce era prezentat de către profesori. Astăzi, accesul la informații este nelimitat, cu internetul și tehnologia modernă oferind acces la o gamă largă de surse de informații.

În plus, evoluția învățământului a dus la o schimbare în modul în care se evaluează cunoștințele și abilitățile elevilor. În trecut, evaluările se concentrau adesea pe memorarea informațiilor și pe recitarea acestora, în timp ce evaluările din sistemul modern se concentrează pe abilitățile de analiză, sinteză și gândire critică. Elevii sunt adesea evaluați prin intermediul proiectelor, lucrărilor și prezentărilor, care le permit să își demonstreze abilitățile într-un mod mai concret și mai practic.

În concluzie, evoluția învățământului de la sistemul tradițional la cel modern a adus o serie de beneficii pentru elevi și pentru educație în general. Sistemul modern de învățământ se concentrează pe dezvoltarea abilităților critice și analitice, oferind elevilor acces nelimitat la informații și evaluându-i prin intermediul unor metode mai practice și mai relevante.

METODE MODERNE DE STIMULARE A CREATIVITĂȚII APLICATE LA DISCIPLINA EDUCAȚIE PLASTICĂ

Popescu Roxana Marcela
Liceul Teoretic „Ioan Petruș”
Loc. Otopeni, jud. Ilfov

S-a demonstrat faptul că o persoană își poate dezvolta creativitatea de-a lungul vieții. Problema stimulării creativității se pune în sensul valorificării porențialului existent, antrenării interesului, curiozității, motivației cu scopul de a găsi soluții noi, autentice, rezolvări originale diferitelor probleme. În școală este indicat ca profesorul să aleagă acele metode și procedee didactice prin care să stimuleze creativitatea copiilor, sa îi facă să gasească singuri răspunsuri, să caute rezolvări inedite. În cele ce urmează se vor exemplifica metodele generale de stimulare creativă aplicate la orele de educație plastică.

Brainstormingul este utilizat în lecția despre pata de culoare. Se suprapun pete de culoare, se presează și li se cere elevilor să găsească asemănări între forma petei rezultate și elemente cunoscute, apoi să completeze desenul și să îi dea un titlu corespunzător.

Metoda Philips 6-6, asemănătoare brainstormingului, permite foarte bine stimularea creativității de grup. Elevii sunt împărțiți în grupuri de câte 6. Profesorul enunță tema de lucru, iar elevii primesc câte o foaie mare și carioci sau creioane de diferite culori. Primul începe, desenând pe foaie un element pe care îl dorește, complet sau incomplet, apoi foaia se rotește spre dreapta și fiecare coleg continuă desenul anterior cu o altă culoare pentru a putea fi identificată contribuția fiecăruia.
Această metodă poate fi aplicată pe tabla smart, copiii fiind foarte încântați de participarea la o astfel de dezbatere. Pe lângă stimularea creativității și colaborarea între membrii grupului, metoda înlătură plictiseala și conformismul orei, imprimându-i un caracter activ, stimulând imaginația și spontaneitatea.

Metoda 3-5-6 poate fi aplicată în același scop ca și primele două, spre exemplu atunci când se predau procedee plastice precum fuzionarea culorilor sau scurgerea aderentă.

Li se explică elevilor procedeul plastic și li se cere să îl aplice, apoi să găsească elemente cu care s-ar asemăna forma obținută și să continue lucrarea în acel sens.

Sinectica poate fi aplicată la orele de educație plastică incitând elevii spre a descoperi noi valențe ale elementelor desenate. Se poate exemplifica la lecția despre semnificațiile culorilor. Se solicită elevilor să acopere suprafața foii de desen cu o culoare și apoi să se continue desenul cu elemente proprii în spiritul senzației transmise de culoarea respectivă. Așa apar planșe foarte diferite, precum scene de circ, peisaje, peisaje subacvatice, câmpuri cu flori, copoziții cu personaje, naturi statice.

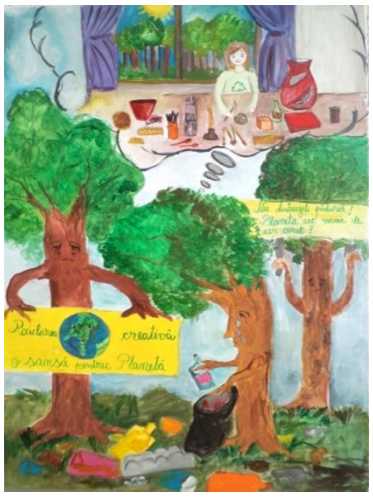
Această expunere poate fi precedată de **Metoda ciorchinelui**, astfel: pe tablă se desenează de către profesor ciorchinele, iar în centru de scrie o culoare. Apoi fiecare copil vine pe rând și notează ce îi vine în minte referitor la acea culoare. Se vor nota pe rând toate culorile, schemele rezultate putând rămâne pe tablă pe tot parcursul orei.

Metoda 4 colțuri imprimă activității un grad mare de nonconformism și libertate de opinie, foarte apreciat de elevi. Profesorul dă subiecte de lucru diferite pentru cele patru colțuri sau rânduri ale clasei, iar elevii se așează acolo unde îi atage subiectul sau problema plastică respectivă. De exemplu de pot exersa diferite tehnici de pictură: dactilopictura, pictura cu ceară, pictura cu firul de ață, pictura cu hârtia mototolită.

O altă metodă îndrăgită de copii este **Metoda Carusel (Grafitti).** Pot fi realizate afise pe diferite teme (Viața fără violență, Să păstrăm planeta albastră!). Lucările sunt realizate prin colaborarea întregului colectiv de elevi, fiind adoptete cele mai bune și reușite idei de rezolvare a subiectului respectiv.

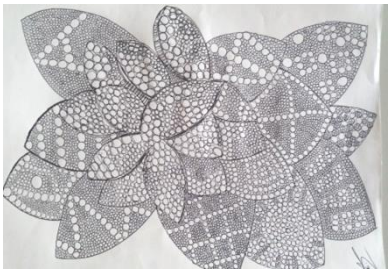
Planșe foarte diferite și interesante se obțin utilizând **Metoda celor 6 pălării** la lecția despre dominanta cromatică, spre exemplu. Fiecare copil își alege dominanta lucrării în funcție de pălăria pe care o poartă și transmite prin respectiva planșă trăirile impuse de culoarea pălăriei.

Întotdeauna copiilor le-a plăcut să se identifice cu adulții și mai ales să joace rolul profesorului. **Metoda mozaic** le dă această ocazie, ei însușindu-și cunoștințele și explicându-le apoi colegilor de echipă. Metoda face păcută predarea lecțiilor de isoria artei. Un copil studiază arhitectura, unul sculptura, altul pictura, altul artele decorative, altul date generale despre perioada istorică studiată (ex. Renaștere, Baroc, Clasicism) și apoi prezintă colegilor de echipă, pe rând cele învățate.

Acestea sunt metode moderne de stimulare a creativității individuale și de grup.

Dar și **metodele clasice** pot deveni creative, atunci când încurajază gândirea liberă, exprimarea personală, când îndeamnă la puncte de vedere proprii și la învățarea prin descoperire.

Exercițiul este principala metodă tradițională utilizată la orele de educație plastică. Însă el nu trebuie să limiteze libertatea de lucru a copilului sau să o constrângă, ci trebuie să încurajeze inventivitatea, obținerea de efecte plastice surprinzătoare, neașteptate, trebuie să îndemne la combinații inedite de forme, la analogie, la descoperirea unor noi modalități de exprimare artistico-plastică a mesajului, ideilor, sentimentelor, exerciții de metamorfozare a formelor, de interpretare a lor. Spre exemplu, se cere elevilor să realizeze un desen din puncte, utilizând tipurile de puncte în așa fel încât să transmită anumite sentimente.

Indiferent de vârstă, copilului îi place să se joace. De aceea **jocul** devine o metoda didactică folosită cu succes la orele de educație plastică. Jocul are o mare valoare educativă și formativă deoarece prin joc copilul învață să deseneze dar și să găsească soluții originale.

Această metodă oferă posibilitatea învățării gramaticii limbajului vizual plastic – elemente de limbaj: punctul, linia, forma, valoarea, culoarea și mijloace de expresie plastică: structuri, relații cromatice, pasaje de culoare, centrul de interes, dominante cromatice, contraste și armonii. Presupune experimentarea unor materiale de lucru diferite (acuarelă,

tempera, colaj), procedee de lucru (fuzionare, curgere liberă, stropire forțată, scurgere aderentă, dirijarea culorii, sfoară colorată, ştampilare, amprentare) și a unor tehnici inedite.

Elevii sunt solicitați să descopere rezolvări proprii, dând dovadă de imaginație, inventivitate, spontaneitate, bucurându-se în același timp de plăcerea oferită de joc. Prin joc elevii nu mai sunt spectatori, ci sunt implicați direct în procesul de predare-învățare, contribuind la propria formare prin descoperirea noilor cunoștințe.

În concluzie, se recomandă alegerea acelor metode care să îndemne la **înățare prin descoperire**. Învățarea prin descoperire se referă la o situație în care „materialul de învățat nu este prezentat într-o formă finală celuice învață (așa cum se petrece în învățarea prin receptare), ci reclamă o anumită activitate mentală (rearanjare, reorganizare sau transformare a materialului dat), anterioară încorporării rezultatului final în sturctura cognitivă”(D. Ausubel și Fl. Robinson).

Toate metodele didactice moderne îndeamnă la acest tip de învățare care activizează elevul și îi stârnește interesul și plăcerea pentru oră. Invățarea prin descoperire este o orientare pe care o pot căpăta și unele dintre metodele tradiționale, precum exercițiul, problematizarea, jocul, metoda proiectelor și conversația euristică.

Învătarea prin descoperire conduce la stimularea manifestărilor creative ale elevilor, deoarece necesită intuiție și imaginație. Copilul este îndemnat să cerceteze, să pună întrebări, să caute și să-și lămurească informațiile primite, să le treacă prin filtrul gândirii sale și chiar să ajungă singur la ele. Aceasta este direcția pe care se înscrie un învățământ modern.

Biblografie:

Susală Ion, *Estetica si psihopedagogia artelor plastice și desenului,* București, Editura Sigma, 2000,

Suport de curs *Metode interactive de predare, învățare, evaluare,*Universitatea din Craiova,DPPD,2012,

Macavei Elena, *Pedagogie.Teoria educației*, București, Ed. Aramis, 2001,

Suport de curs, *Didactica disciplinei educație vizuală*, Prof. Toma Iulian, 2012,

Suport de curs, *Didactica predării disciplinei educație plastică*, Toma Iulian, 2012,

Cucoș Constantin, *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Curs elaborat în tehnologia învățământului deschis la distanță, Polirom, 1998

https://innerspacejournal.wordpress.com/tag/metode-interactive/

https://ro.scribd.com/doc/91820801/INVATAREA-PRIN-DESCOPERIRE

Învățământul românesc – de la modelul tradițional la modelul inovativ

Prof înv primar Alexandru Steluța
Școala Gimnazială Nr 7, Galați

Orice profesor trebuie să cunoască istoria învățământului tradițional, dar și evoluția acestuia în modelul inovativ. De aici apare dorința de a face o paralelă între aceste două metode.

Învățământul tradițional din România se referă la sistemul de învățământ care a existat înainte de moderniările din secolul XX. Acesta era bazat pe o învățare prin memorare și repetare, cu accent pe disciplina școlară și respectarea regulilor, pe evaluarea strictă prin examene scrise, fără a se acorda importanță dezvoltării abilităților practice sau a gândirii critice a elevilor. Învățământul tradițional din România a fost influențat de cultura greacă și latină, precum și de Biserica Ortodoxă, care a jucat un rol important în educație. Acest model a fost dominat de un sistem centralizat și rigid, care nu a permis flexibilitate sau adaptabilitate la nevoile individuale ale elevului.

În această perioadă, învățământul românesc era limitat la clasele superioare ale societății și era disponibil doar pentru cei cu venituri suficiente. Elevii învățau materii precum istorie, matematică, filozofie, latină și religie, precum și abilități de scriere și citire.

Cu toate acetea, învățământul tradițional din România a avut o influență limitată asupra dezvoltării intelectuale și economice a țării. În secolul XX, s-au făcut reforme în sistemul de învățământ, îmbunătățindu-se accesibilitatea și calitatea învățământului. Acest lucru a permis elevilor să se dezvolte intelectual, să fie mai bine pregătiți pentru a contribui la dezvoltarea societății. Sistemul de învățământ din secolul XX a fost supus unor schimbări importante ăn majoritatea țărilor lumii, ca răspuns la nevoile economice și sociale ale societății moderne. Iată câteva exemple de reforme în sistemul de învățământ din secolul XX:

1.Introducerea tehnologiei în educație: In secolul XX, tehnologia a jucat un rol important în reformarea sistemului de învățământ. De la calculator la internet, tehnologia a oferit noi modalități de învățare și a facilitat accesul la informație și resurse educaționale.

2.Curriculum revizuit: Reforma curriculumului a inclus adăugarea de materii noi și relevante pentru societatea contemporană, cum ar fi științele sociale, tehnologia informației și educația pentru mediu. De asemenea, s-a acordat o atenție mai mare asigurării echității și accesibilității învățământului pentru toți elevii, indiferent de originea lor socio-economice sau culturale.

3.Evaluarea învățării: În secolul XX, s-au adoptat noi metode de evaluare a învățării, cum ar fi testele standardizate și evaluările formative. Acestea au permis profesorilor să-ți evalueze mai eficient progresul elevilor și să se concentreze pe nevoile individuale ale acestora.

4.Învățământul la distanță: Reforma învățământului la distanță a oferit posibilitatea elevilor de a învîța de oriunde, la orice oră, prin intermediul tehnologiei. Acest lucru a oferit acces la învățare pentru oamenii care, în mod normal, nu ar fi avut acces la educație din cauza barierelor geografice sau financiare.

Acestea sunt doar câteva exemple de reforme în sistemul de învățământ din secolul XX.

Amintind de reformele din educație și beneficiile acestora vreau să vorbesc despre modelul educațional inovativ din România. Acesta se referă la o abordare modernă și eficientă a procesului educațional, care urmărește să fie mai adaptat la nevoile și interesele elevilor și să sprijine dezvoltarea lor pe toate planurile – intelectual, emoțional și social. Acest model presupune utilizarea tehnologiei și a metodelor interactive de învățare, precum și integrarea activităților practice în procesul

educativ. De asemenea, poate include elemente precum proiectarea curriculară personalizată, colaborarea între elevi și profesori și dezvoltarea abilităților de gândire critică și creativă.

Scopul acestei metode este de a oferi un mediu educativ care să permită fiecărui elev să-și dezvolte potențialul la maxim și să-și construiască abilitățile necesare pentru a face față cerințelor și provocările vieții moderne. În acest sens, este necesară o colaborare strânsă între profesor, părinte și comunitatea locală pentru a asigura sustenabilitatea și eficacitatea acestui model.

În general, modelul inovativ în România se bazează pe ideea că învățarea nu este un proces pasiv, ci un proces activ și participativ, care presupune angajarea și implicarea activă a elevilor. Este esențial să se asigure un mediu educațional stimulativ și motivant, care să permită elevilor să-și dezvolte abilitățile și pasiunile și să se pregătească pentru viitor. Modelul inovativ se concentrează pe dezvoltarea abilităților elevilor, pe stimularea creativității și a gândirii critice după cum aminteam mai sus. Acest model se bazează pe învățarea prin descoperire, pe proiecte practice și pe evaluare continuă, care să permită elevilor să se evalueze în mod constant și să-și dezvolte abilitățile în timp.

Un alt aspect important al acestui nou model este accentul pus pe colaborare și pe învățarea bazată pe probleme, care prmit elevilor să lucreze împreună pentru a rezolva probleme reale și relevante. Această abordare se bazează pe teoria că învățarea este mai profundă și mai durabilă atunci când elevii sunt implicați activ în procesul de învățare și când această învățare are loc prin intermediul experiențelor practice.

În concluzie, învățământul din România s-a schimbat de la un model tradițional la un model inovativ, axat pe dezvoltarea abilităților elevilor, pe stimularea creativității și a gândirii critice, pe colaborare și învățare bazată pe probleme. Acest model inovativ oferă elevilor oportunități mai mari de a învăța prin intermediul experiențelor practice și de a-și dezvolta abilitățile într-un mod mai eficient si durabil.

Învăţământul românesc –între modelul tradiţional şi modelul modern

Profesor învăţământ preşcolar: Ignătescu Veronica
Colegiul Național „Frații Buzești”, Craiova

O metaforă des utilizată atunci când se vorbeşte despre educaţie şi formare se referă la lumină şi iluminare.

Educaţia înseamnă iluminarea fiinţei, dumerire, scoatere la suprafaţă a adevărului, înţelegere şi revelare. Prin educaţie, omul se eliberează de întunericul din el şi din jurul său, intrând în sfera luminii adevărului, a binelui, a dreptăţii, într-un cuvânt, a valorii.

Metafora este clar explicitată în filosifia antică, dar primeşte o consistenţă cu totul deosebită în creştinism. „Educaţia este cea mai mare şi mai grea problemă ce i s-a dat omului spre rezolvare.’’

Până la a-şi da cu părerea învăţătorii şi profesorii despre cum este bine să fie crescut un copil, se ocupă de el părinţii, fraţii sau bunicii. Oricât de sofisticate ar fi prescripţiile profesioniştilor, nu se poate nega valoarea primelor orientări, emise în cadrul intim, familial. Oricât de amplă şi de sofisticată ar fi educaţia realizată de către şcoală, nu se pot neglija în nici un caz „cei şapte ani de acasă ...’’

Există, cu siguranţă, o pedagogie populară, o platformă ideatică ingenuă ce răspunde la dilemele modelării umane.

Pedagogia populară s-a ivit şi s-a impus înaintea celei instituţionalizate, formalizate. Transmis intuitiv sau pe cale orală, etosul pedagogic acompaniază în mod evident întreaga existenţă a individului, din leagăn până la mormânt. Pedagogia bunului-simţ nu străluceşte prin exemplaritatea sa teoretică, ci prin subtibilitatea răspunsurilor concrete, prin bogăţia şi adecvarea lor la chemările realităţii prin funcţia sa înrăuritoare, de anticipare sau cenzurare a actelor pe care urmează să le facem. Ce poate fi mai demn de respectat de cât crezuri cum ar fi : „Omul cât trăieşte învaţă’’, „Învăţătura bună e pe cap cunună’’, „A-nvăţa de mititel este mult mai uşurel’’, „Ce înveţi la tinereţe aia ai la bătrâneţe’’, „Frumuseţea vestejeşte, iar înţelepciunea creşte’’, „Multe greşeşti, multe înveţi’’ etc.

Dezvoltarea educaţiei, în general, şi cea a învăţământului, îndeosebi, au determinat apariţia treptată, în fiecare ţară, a unui ansamblu de instituţii şcolare de diferite grade, profile şi forme, care au alcătuit sistemul de învăţământ al acelei ţări.

Sistemul de învăţământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere si dinamism faţă de nou, dezvoltându-se şi acţionând în concordanţă cu cerinţele economico-sociale cu progresul ştiinţifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului ştiintifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului român, în condiţiile societăţii civile şi a statului de drept, democratic.

Reforma învăţământului se înscrie în actualul context politic şi economico-social ca o tactică folosită de societate în cadrul strategiei naţionale globale care vizează ca obiectiv remodelarea comportamentului pedagogic în perspectiva amplificării randamentului în prestaţia efectuată. Educatorul este agentul uman care mediază decisiv orice schimbare / inovare în cadrul învăţământului.

Direcţiile esenţiale ale reformei învăţământului din România sunt următoarele :

- schimbări de natură axiologică şi metodologică (autonomia persoanei, capacităţi creative, angajare şi responsabilităţi profesionale, modele de clasificare morfologică şi taxonomică a obiectivelor.

Să educi cu adevărat înseamnă să trezeşti îl cel de lângă tine acele resurse care-l pot împlini şi ridică, înseamnă să-l conduci pe celălalt spre descoperirea de sine, dându-i un imbold felului său de a fi, nu direcţionat de către tine, ci de ceea ce descoperă el că i se potriveşte, nu oferindu-i adevărul de-a gata, ci indicându-i direcţia posibilă pentru a-l găsi.

Trebuie să fii de acord că preceptele avansate de tine nu coincid întodeauna cu ceea ce el poată să facă, unele dintre ele limitându-i evolutia. Principiul de bază ar fi eliberarea lui de constrângerile tale sau ale altora, pentru a le descoperi şi respecta ... pe ale lui.

Învăţarea presupune şi mister, şi un mare paradox, ea înseamnă şi dezvăţ, împotrivire, încălcare a regulilor venite din afară. Pe lângă regula ascultării şi supunerii, educatorului trebuie să i se recunoască şi dreptul de a încălca, de a construi un set de norme personale, în acord cu ceea ce el poate şi speră să întreprindă. Acesta nu trebuie să conducă la o libertate exagerată, ci la o asumare cât se poate de responsabilă a propriului destin. Libertatea persoanei este derivată şi câstigată din felul cum are loc raportarea la obligaţiile ce decurg din ecuaţia de mai sus.

- îmbogăţirea şi dersificarea curriculum-ului (reevaluarea şi perfecţionarea disciplinelor consacrate, introducerea unor noi obiecte de învăţământ – educaţia ecologică, educaţia pentru pace, sunt domenii noi de cunoaştere) ;

- reevaluarea funcţiilor aplicative ale conţinutului (ridicarea statutului activităţilor practice ; practica trebuie să aibă o programă, metode şi conţinuturi proprii) ;

- asimilarea perspectivei interdisciplinare, a predării integrale a ştiinţei.

- introducerea programelor diferenţiate de studiu – organizarea modulară (tratarea diferenţiată a elevilor, variaţia timpului şi a sarcinii de învăţare, asigurarea unui minimum comun de performanţe şcolare – baremuri şcolare minimale) ;

- informatizarea învăţământului. Se ştie că tinerii şi copiii sunt atraşi de cultura digitală şi de suporturile tehnice ce o promovează. Nu putem spune exact cât de mare este această latură a culturii, dar există, ne invadează, ne infestează. Din punct de vedere expresiv, cyber cultura este mai aproape de interesele tinerilor, prezentându-se sub formă de jocuri, videoclipuri, chat-uri, etc.

Pot fi identificate şi suporturi aparent tradiţionale, dar care sunt acaparate de noile tehnologii digitale.

Din punct de vedere educaţional, Internetul constituie o oportunitate interesantă, nouă, de instrument accesoriu al unor noi valori ce pot fi adăugate conţinuturilor educative vehiculate în instituţiile şcolare.

Noile sisteme de concectare şi de comunicare pot accelera capacităţile comunicaţionale, imaginative sau inventative, dar le şi pot încetini sau stopa dacă nu sunt utilizate în chip judicios şi, mai ales, în mod univoc. Instrumentul este cu atât mai bun cu cât el face ca elevul să treacă de la statutul de utilizator la cel de producător de idei, de sensuri, de trăiri. Oricât de performantă ar fi noua tehnologie, aceasta se cere a fi completă cu strategii tradiţionale clasice de formare a abilităţilor umane. E bine să ştim să comunicăm prin calculator, dar şi cu semenii din preajma noastră. Uneori, e mai dificil sa comunicăm cu cei de lângă noi, decât cu cei care sunt departe.

Contactul viu, direct, personal cu alţii este edificator pentru propria persoană şi nu poate fi înlocuit total cu nici o tehnică, oricât de sofisticată ar fi. Poveştile de altădată ale bunicilor, în faţa focului din vatră, nu-şi vor găsi echivalentul în nici o interpelare intempestivă prin intermediul mesageriei instant. Şi acestea din urmă sunt bine venite, dar reprezintă altceva, şi nu totul.

- apariţia alternativelor educaţionale : Waldorf, Step by Step

În concluzie, putem spune că în fond există trei mari direcţii în care trebuie să insiste educaţia pentru schimbare :

a) sesizarea şi întâmpinarea schimbărilor ;

b) evaluarea acestora ;

c) proiectarea schimbării şi intervenţia ;

Toate aceste trei direcţii, vizează formarea omului astfel încât acesta să poată face faţă schimbărilor la care este supus mediul său fizic.

Bibliografie

- Cucoş Constantin - „Educaţia. Iubire, edificare, desăvârşire’’, Ed. Polirom, Iaşi 2008

- Joiţa Elena (coordinator), E. Frăsineanu, M. Vlad, V. Ilie - „Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară’’, Ed. Arves, Craiova, 2003

E-LEARNINGUL ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

PROF.ÎNV.PRIMAR,SABĂU OLGA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.2 BOGEI,BIHOR

Învăţământul electronic sau e-learning reprezintă o modalitate actuală de dezvoltare a educaţiei,în concordanţă cu descoperirile tehnologice.În sens larg,prin e-earning se înțelege totalitatea situațiilor educaționale în care se utilizează semnificativ mijloacele Tehnologiei Informației și Comunicării (TIC).

Termenul este utilizat în zilele noastre şi ca termen unificator pentru o multitudine de tehnici de învăţare,instruire prin mijloace asistate de calculator.Învățământul electronic se referă la utilizarea tehnologiilor Internetului pentru a furniza un vast şir de soluţii care amplifică performanţa şi cunoştinţele.În general,termenul de *e-learning* este sinonim cu *online learning,Web based learning* (Bartolome, 2008).

Putem descrie educația online ca fiind: instruire bazată pe computer, instruire bazată pe web, instruire bazată pe internet, instruire online,e-learning (învățare electronică), mlearning (învățare mobilă),educație asistată de computer la distanță.

Așadar,educația online poate fi descrisă în mai multe moduri care provin dntr-o varietate de stiluri,dar la baza ei putem spune că educația online este o învățare susținută electronic, care se bazează pe Internet pentru interacțiunea profesor/elev și distribuirea materialelor de la clasă care poate include audio,video,text,animații, medii de formare virtuală și chat-uri live cu profesori.Este un mediu bogat de învățare cu mult mai multă flexibilitate decât o clasă tradițională.

Din această definiție simplă provine un număr aproape infinit de moduri de a preda și învăța în afara sălilor de clasă tradiționale.

Atunci când este folosit la întregul său potențial,educația online s-a dovedit a fi mai eficientă decât instruirea pură față în față. Poate fi antrenant, distractiv și adaptat pentru a se potrivi orarului oricui.

Dincolo de aplicațiile pe care le folosim zilnic pentru cumpărături,socializare,achitat facturi etc.,iată că importanța IT-ului în domeniul educației este de necontestat datorită faptului că ne face viața mai ușoară și mai plăcută . Nu este neapărat necesar să înțelegem cum funcționează tehnologia din spatele aplicațiilor care ne sunt necesare desfășurării activităților;putem obține beneficii doar cu abilități medii în utilizarea calculatorului.

Conceptul de educație tradițională s-a schimbat radical în ultimele luni. Cum prezența elevilor și a profesorilor într-o sală de clasă nu a mai fost posibilă din cauza închiderii școlilor în luna martie a anului 2020, utilizarea internetului a devenit principala soluție pentru continuarea educației.

A fi prezent fizic într-o sală de clasă nu mai este astăzi singura opțiune pentru învățare. Atât timp cât ne dorim, putem avea acces la educație de calitate oricând și oriunde, singura condiție fiind existența unui computer funcțional conectat la internet. Implicarea cu care profesorii predau online și maturitatea cu care elevii își însușesc (sau nu) noțiunile predate se va vedea mult mai târziu în viață...

Timpurile pe care le trăim impun reconfigurarea a ceea ce noi numim educație, proces de învățare sau... oricum i-am spune spune! Este necesar să înțelegem că lucrurile evoluează, că sala de clasă poate fi lumea întreagă, iar învățarea trebuie să fie pe tot parcursul vieții!

Tehnologia educațională pe internet este acum o altă alfabetizare care provoacă elevii la toate disciplinele. Educația online este asociată cu educația la distanță, dar poate funcționa mai bine atunci când profesorul și elevii sunt împreună într-un laborator cu fiecare terminal conectat la Internet.

Desigur,utilizarea tehnologiei IT necesită formare continuă pentru profesori și constituie un efort considerabil pentru a proiecta o secvență educațională. Este nevoie de mai mult timp de pregătire pentru ca un profesor să poată preda online decât față în față pentru că este necesară punerea în practică a unui un cumul de competențe în IT care pot fi dobândite.

Potrivit studiilor, în străinătate, rata de abandon este mult mai mică în învățarea online decât la cursurile tradiționale.Acest lucru se datorează probabil scăderii factorilor de stres și a presiunilor altfel prezente în sistemele tradiționale de școlarizare. Elevii au voie să învețe și să practice în ritmul lor;materialul lor de curs este,de asemenea,disponibilă pentru o viață întreagă,în cazul în care vor să se întoarcă și să-și reîmprospăteze memoria.

Din punctul meu de vedere,pentru ca educația online să facă parte din viitorul educației este necesară o infrastructură care trebuie implementată la nivel național:profesori formați,platforma națională de e-learning, bibliotecă școlară virtuală,accesul la soft educațional free,schimbarea curriculum-ului,colaborare instituțională eficientă.,desigur, toate se pot face doar la nivel național,cu o abordare pozitivă,cu deschidere,și doar după o amplă cercetare în urma unor experiențe de învățare cauzată de diferiți factori.

Școala trebuie privită ca un laborator ce permite elevilor să descopere,să cerceteze,să experimenteze și să evolueze în ritmul individual de învățare,cu sprijinul profesorului care are rolul de a crea scenarii reale de învățare.Așadar, în condițiile actuale,profesorul trebuie să găsească metodele potrivite pentru a putea susține la același nivel calitatea procesului educațional.Predarea în mediul online pune la încercare capacitatea profesorului de a se adapta la noile condiții și de ași pune în valoare creativitatea și inventivitatea.Orele clasice,închise, trebuie înlocuite cu lecții de tip “open up” care permit elevilor să primească informațiile de bază într-un timp relativ scurt,aceștia urmând să aprofundeze noțiunile respective asincron.Prin urmare rolul primordial al profesorului nu mai este acela de a transmite informații rigide,ci mai ales de a ghida elevul în procesul de învățare.

În ceea ce privește evaluarea,profesorul trebuie să țină cont de finalitatea actului educațional, conștientizând că elevul trebuie să învețe,pe lângă altele și abilități esențiale generale precum comunicare, colaborarea,gândirea critică sau rezolvarea de probleme.Pentru a obține rezultate cât mai bune,procesul de învățare nu trebuie să fie rigid,ci din contră,să permită elevului să experimenteze,să se dezvolte profesional, acesta fiind astfel mai implicat în procesul de învățare.

Soluția de menținere a unui nivel ridicat de implicare din partea elevilor pare să fie stimularea gândirii critice și creative a acestora deoarece creativitatea combină în mod ideal cunoștințele tehnice cu motivația și imaginația.Pentru a conduce procesul educațional în această direcție,profesorul trebuie să ajute elevii să înțeleagă noțiunile prin acceptarea punctelor de vedere diferite,prin organizarea,moderarea și dirijarea activităților și prin promovarea învățării prin colaborare..

O variantă prin care profesorul poate stimula gândirea creativă și critică a elevilor,este și învățarea bazată pe metoda proiectelor,ce constă în rezolvarea problemelor din viața reală prin sarcini ce implică elevii în derularea unor activități colaborative ce sprijină dezvoltarea capacității acestora de a identifica soluții pentru problemele date.Temele unor astfel de proiecte trebuie să implice găsirea unor legături concrete cu viața reală, sarcinile de învățare fiind elementul de bază,scopul fiind de a realiza conexiuni între elemente,de a sintetiza și organiza informații din diverse domenii de interes.

Versatilitatea cadrului didactic trebuie să se evidențieze și în ceea ce privește adaptarea metodelor de evaluare utilizate.În afară de cunoscutele metode clasice de evaluare, există și metode adiacente care pot fi utilizate cu succes în mediul de învățare virtual.Una dintre aceste metode este portofoliul adnotat,ce permite profesorului să identifice nivelul de creativitate al elevului,sarcina acestuia din urmă fiind de a structura imagini, materiale,idei corelate cu subiectul discutat sub forma unui raport scris.Un astfel de raport oferă profesorului și informații referitoare la nivelul de înțelegere pe care l-a atins elevul în raport cu subiectul respectiv.

Evaluarea online,bazată pe utilizarea calculatorului,poate fi considerată a fi bazată pe o anumită rutină,ce constă în generarea unor itemi predefiniți,însă acest tip de evaluare poate îmbogăți într-o oarecare măsură experiența elevilor.Evaluarea online se rezumă în general la efectuarea unei evaluări formative,avantajul imediat fiind obținerea rapidă a unui feedback referitor la nivelul de înțelegere a temelor parcurse.Profesorul modern trebuie să țină cont de faptul că evaluarea nu este un instrument de contabilizare și clasificare a rezultatelor ci un instrument care ajută profesorul să identifice nivelul de înțelegere al elevilor,permițându-i acestuia să deruleze anumite acțiuni cu scopul de a remedia carențele, acolo unde este cazul.

Avantajele învățării online derivă indiscutabil din faptul că activitățile online pot fi accesate oricând și oriunde, cursanții pot alege domeniile de interes, le pot accesa în ritm individual.Timpul nu este determinat ca într-o sală de clasă,programul fiind mult mai flexibil. Fiecare elev poate parcurge în mod independent materialul propus,putând accelera procesul de învățare sau încetini.

Învățarea online permite și elevilor și profesorilor să interacționeze într-o comunitate online, fără a fi prezenți în același loc sau timp.Din altă perspectivă,elevii au posibilitatea de a prezenta mai multe informații procesate cu atenție,cu o implicare emoțională redusă.

Interpretarea eronată a explicaţiilor scrise reprezintă,de asemenea,o problemă.Pentru elevi,învățarea online activă solicită mai multă responsabilitate,iniţiativă şi efort decât instruirea faţă-în-faţă.Deciziile legate de mărimea grupului de elevi vor limita foarte mult strategiile utilizate;un număr mare de elevi face imposibilă interacțiunea de calitate.Feedback-ul,de exemplu,devine tot mai dificil pe măsură ce dimensiunea clasei crește; se ajunge,în cele din urmă,la un punct în care pur și simplu nu este posibil ca un profesor să ofere feedback specific și prompt.

Dezavantajele învățării online sunt legate de faptul că sunt sărăcite relațiile interumane între elevi și profesori;dar și între elevi,cu reale efecte în timp dacă se permanentizează acest mod de abordare a învățării.Acest tip de instruire poate fi un impediment pentru elevii cu rezultate școlare slabe;conținuturile expuse în mediul online pot fi mai greu de asimilat în condiţiile în care înţelegerea acestora nu este facilitată de profesor.

În concluzie se poate spune că internetul este foarte util în învățare,atât a celor mici,cât și a celor mari. Pentru cei mici tehnologia este atractivă, iar pentru cei mari trebuie să existe o motivație puternică pentru a o utiliza în mod eficient.

Bibliografie:

-Adăscăliţei, A.,*Instruire asistată de calculator: didactică informatică*,Polirom,2007;

-Toma,S.,Făt, S.,Găbureanu,S.,Novak.,C.,*Instruirea în societatea cunoaşterii:Impactul programului Intel Teach în România*,Bucureşti:Agata,2009;

-http://depmath.ulbsibiu.ro/chair2/craciunas/model%20standard%20platforma%20eLearning. Pdf.

Inovația în educație și importanța învățării inovatoare

Hojda Vasile
Liceul Tehnologic Francisc Neuman-Corp C

Educația este indispensabilă pentru a supraviețui și a prospera. Nu ar trebui să fie doar cuprinzător, durabil și excelent, ci trebuie să evolueze continuu pentru a face față provocărilor lumii globalizate, care se schimbă rapid și imprevizibile. Această evoluție trebuie să fie sistemică, consecventă și scalabilă; prin urmare, profesorii, administratorii, cercetătorii și factorii de decizie politică trebuie să inoveze constant teoria și practica predării și învățării, precum și toate celelalte aspecte ale acestui ecosistem pentru a asigura pregătirea de calitate a tuturor elevilor pentru viață și muncă.

Citându-l pe marele poet William Butler Yeats, „Educația nu ar trebui să fie umplerea unei găleți, ci aprinderea unui foc”.Folosind metode de predare inovatoare pentru a servi mai bine elevii și studenții și pentru a-i învăța despre beneficiile gândirii inovatoare, face mult mai mult decât „ a umple găleata”. Aprinde o pasiune pentru învățare și oferă elevilor și studenților instrumentele de care au nevoie pentru a reuși în economia inovației.

Cum influențează inovația educația?

Când examinăm economia globală, au existat multe schimbări în modul în care a fost oferită educația de-a lungul secolelor. În 2022, educatorii sunt foarte conștienți de necesitatea unei colaborări constante cu colegii și de consensul general că, în calitate de educatori, pur și simplu nu putem oferi aceleași practici de instruire care erau în vigoare cu peste 25 de ani în urmă.

După cum spunea marele filosof Platon, „necesitatea este mama invenției”. În lumea afacerilor și a industriei, gânditorii inovatori sunt responsabili pentru multe dintre operațiunile normale, așteptate, la care cu ani în urmă nici nu se gândeau. Bunuri și servicii precum serviciile mobile de livrare a alimentelor alimentate de aplicații inovatoare de pe smartphone-urile noastre, platforme de streaming TV/video, funcții de expediere de la companii precum Amazon și Walmart care livrează articole în 24-48 de ore, uneori chiar și cu dronă și multe alte idei inovatoare. există doar pentru că gânditorii creativi au văzut nevoia de aceste bunuri și servicii.

Aceste concepte pe care le considerăm de la sine înțelese astăzi au fost odată idei desenate sau dezvoltate pe o tablă albă într-o cameră plină de oameni care făceau brainstorming. Toate aceste idei s-au născut din ideea că inovația este esențială pentru mentalitatea consumatorilor din lume.

La fel ca lumea consumatorilor, practicile inovatoare în educație sunt esențiale și pentru o nouă creștere și schimbare.

Atunci când examinăm practicile inovatoare în educație, inovația este mai mult decât inovațiile tehnologice. Practicile inovatoare în educație implică modul în care folosim tehnologia și cum îi valorificăm puterea.

Mai mult, inovarea în educație poate fi la fel de simplă ca a face lucrurile într-un mod nou, necesitând abordări, procese, produse sau strategii diferite. Pentru liderii educaționali, ne străduim să reproiectăm în mod constant conceptul de educație pentru a satisface nevoile diverșilor cursanți, deschizând calea către inovație care este relevantă, personalizată și receptivă pentru elevii din sălile de clasă și școlile noastre de astăzi.

Inovarea în educație poate duce la rezultate generale mai bune în mediul școlar. Sălile de clasă inovatoare sunt pline de elevi și studenți care dezvoltă abilități de comunicare mai puternice și își dezvoltă capacitatea de implicare în rândul colegilor lor. Învățarea personalizată și oportunitățile diferențiate pentru elevi și studenți datorită practicilor inovatoare în educație sunt componente cheie pentru pregătirea elevilor și studenților pentru o forță de muncă globală și competitivă în secolul XXI. În această era digitală, elevii și studenții care învață în săli de clasă inovatoare pot reține mai multe informații și pot procesa la un nivel mai profund de înțelegere.

Pe parcursul ultimilor zece ani în educație, au apărut mai multe tendințe și practici inovatoare. Prima a fost învățarea bazată pe probleme sau pe proiecte, în care elevii iau o problemă identificată și, folosind practici inovatoare, colaborare și procese de gândire creativă, vin cu modalități noi și imaginative de a rezolva probleme comune. Această metodă este foarte populară în întreaga lume datorită faptului că adesea combină mai multe discipline într-un singur proiect, creând și promovând astfel angajamentul activ, învățarea și o scufundare mai profundă în înțelegerea elevilor și studenților. În cele din urmă, elevii și studenții văd și experimentează momentul răsplătirii, de a lua o problemă de la început până la sfârșit și de a crea soluții noi și unice pentru acea problemă pentru îmbunătățirea grupului afectat de problema sau provocarea inițială.

Gânduri de încheiere…

Practicile educaționale inovatoare sunt esențiale pentru a produce absolvenți care sunt echipați cu instrumentele necesare pentru a avea succes într-o societate globală în continuă schimbare. Rezultatele învățării de înaltă calitate sunt esențiale pentru elevi și studenți, iar expunerea acestora la modele educaționale inovatoare în educație nu poate decât să le sporească pregătirea.

Schimbări în educația timpurie- educație prin inovație

Jurubiță Daniela-Aurelia,
Grădinița cu Program Prelungit nr.7 Alexandria

Societatea este în schimbare, astfel că învățământul se schimbă și el încercând să țină pasul cu ritmul rapid al dezvoltării tehnologice, dar și cu politicile externe ori diverse acte, proiecte la care țara noastră participă.

Sintagma ”inovație în educație” este tot mai ades întâlnită în ultima perioadă. Dar ce înseamnă inovație? Are legătură doar cu evoluția tehnologiei? Conform DEX, ”inovație” înseamnă ”schimbare, introducere a ceva nou într-un sistem, într-o practică, într-o activitate, într-o operație tehnică”. Așadar, când auzim această sintagmă în mod automat va fi nevoie să extindem sfera gândirii noastre dincolo de procesul tehnologic.

În decursul ultimilor ani România, alături de multe alte țări din lume, a tranzitat o perioadă dificilă în urma căreia s- au dezvoltat politici educaționale menite să răspundă cerințelor societății în care trăim. De asemenea, a fost identificată nevoia imperioasă de a produce schimbări în sistemul educațional românesc astfel încât acesta să fie inovativ, pliat pe cerințele educabililor, performant și calitativ.

Considerăm că sistemul de educație tradițional românesc necesită îmbunătățiri, întrucât nu poate face față actualelor nevoi ale educabililor. Astfel, noile politici educaționale au adus un plus de valoare învățământului, implicit învățământului preșcolar, prin faptul că promovează activități prin intermediul cărora întreaga ființă a copilului este formată; nu are ca scop doar însușirea de informații, ci și formarea de competențe valoroase care să îl pregătească pentru școlaritate, pentru viață.

În cele ce urmează dorim să evidențiem cum jocul (activitatea principală prin intermediul căreia preșcolarul învață) poate fi ” reinventat” astfel încât să ne atingem scopul urmărit prin participarea activă a acestuia la procesul de învățare.

La vârsta preşcolară, jocul este o realitate permanentă. Copilul de 3-6 ani se joacă cea mai mare parte a timpului şi pe măsura creşterii şi dezvoltării joaca sa ia forme din ce în ce mai complexe şi diverse, influenţând şi subordonând toate celelalte acţiuni de viaţă, interese şi preocupări.

Prin intermediul jocului, copilul achiziţionează informaţii, noţiuni necesare înţelegerii şi integrării lumii reale. Investigând realităţi fizice diverse, copilul manipulează, alege, ordonează, clasifică, măsoară, se familiarizează cu proprietăţile diverselor lucruri şi dobândeşte cunoştinţe despre greutate, duritate, înălţime, volum, textură, categorii, serii şi familii de obiecte. De asemenea, jocul aduce un aport esenţial în ceea ce priveşte imaginaţia copilului. Aşadar un copil cu o imaginaţie bogată este un copil cu o inteligenţă bine antrenată.

Având în vedere schimbările aduse de pandemie (dezvoltarea si utilizarea tot mai intensă a T.I.C.) în educație, a fost necesar ca educatorii să găsească modalități atractive de joc, online, fără a minimiza scopul activității didactice, păstrând în același timp un echilibru, astfel încât noile tehnologii să nu devină nocive pentru copiii preșcolari.

Am observat cu încântare faptul că jocurile concepute a fi jucate pe telefon/tabletă/laptop conțin (dacă sunt corect concepute) elemente de mare atractivitate pentru copii, fapt care face învățarea mai activă și mai interesantă. Un exemplu în acest sens sunt jocurile specifice vârstei de pe platformele Learning Apps și Livresq, unde am reușit să concep activități de predare- învățare- evaluare care au avut un real succes. Copiii sunt încântați să audă ”aplauze” atunci când rezolvă corect o sarcină, sunt atrași de imaginile viu colorate și animate și sunt motivați să participe la joc, facilitând procesul de învățare. Astfel, preșcolarul se manifestă liber, învață să devină independent, se distrează și se dezvoltă intelectual în același timp.

De asemenea, la capitolul ”inovație” putem încadra și activitățile STEAM, care presupun o abordare concomitentă și aplicată a cinci discipline: Știință, Tehnologie, Inginerie, Arte și Matematică.

Astfel, activitățile STEAM reprezintă o modalitate eficientă de a elimina monotonia, plictiseala, dezinteresul educabililor față de procesul de învățare. În preșcolaritate, prin intermediul acestor activități, joaca devine tot mai distractivă creându- se un mediu excelent pentru învățare. Așadar, copilul analizează, observă, compară, gândește ”out of the box”, aplică, face conexiuni, înțelege mai bine mediul înconjurător și relația ”cauză-efect”, lucrează în echipă.

Exemple de activități STEAM ce pot fi desfășurate în grădinițe: ”Demontăm și reconstruim” (mașinuțe de jucărie sau alte jucării, în funcție de vârsta preșcolarilor), experimente (ploaia, curcubeul, topirea gheții, reacții chimice, plutire și scufundare), jocuri cu nisipul și apa, sortare și transfer de obiecte, ”Urme de roți”-pictura ”împinge și trage”, pictura gravitațională, ”Eu- robotul” (comenzi vocale, cu respectarea codului prestabilit).

Concluzionăm accentuând valoarea inovației în educație, întrucât atrage după sine formarea unor generații de adulți inteligenți, capabili să se adapteze societății în care trăiesc, situațiilor de criză și, mai ales, capabili să realizeze conexiuni și să aplice ceea ce au învățat.

Limba engleză ca disciplină obligatorie predată în ciclul liceal românesc

MIHALACHE OANA
COLEGIUL DE ȘTIINȚE ALE NATURII EMIL RACOVIȚĂ, BRAȘOV

Predarea și învățarea limbilor străine în ciclul liceal românesc pare să fi plecat de la două aspecte centrale: dezvoltarea predării limbilor străine în curriculumurile naționale, care a luat amploare în secolul al XX-lea, respectiv nevoia integrării predării și învățării limbilor străine într-o lume a exploziei valorilor democratice și a informației.

Finalitățile învățământului preuniversitar derivă din idealul educațional formulat în Legea Învățământului, numărul 1/2011. Din această perspectivă, finalitățile liceului propun formarea unui absolvent în măsură să decidă asupra propriei cariere, să contribuie la articularea propriilor trasee de dezvoltare intelectuală și profesională, să se integreze activ în viața socială, ceea ce a dus la regândirea modului de abordare a curriculumului, pornind de la elementele specifice politicii curriculare și terminând cu cele legate de implementare și evaluare. În școala tradițională, informația reprezenta centrul instruirii, considerându-se că, acumulând informații, elevul își va putea asigura automat și capacitatea de a opera cu ele. Această perspectivă asupra învățării a generat în timp, la nivelul maselor de elevi, eșecuri de proporții, care au obligat practic sistemele de învățământ să se reformeze.

Astăzi se impune înzestrarea elevului cu un ansamblu structurat de competențe de tip funcțional, iar, în acest scop, liceul marchează trecerea de la un enciclopedism al cunoașterii, imposibil de atins și de menținut în raport cu viteza de multiplicare a informațiilor în epoca actuală, spre un pragmatism informațional care presupune aplicarea optimă a unor tehnici și strategii de procesare a informațiilor acumulate.

O structură diferențiată pe filiere, profiluri și specializări, precum și existența mai multor planuri cadru de învățământ au condus la modelarea unor licee cu personalitate proprie, care dobândesc și promovează o ofertă specifică pe piața educațională, studiul limbii engleze ca limbă străină încadrându-se diferențiat pe aceste paliere variabile, cu o anumită notă de constanță: nu lipsește din oferta educațională a niciunui liceu (conform planurilor-cadru de învățământ pentru clasele a-IX-a – a-XII-a, ordin nr.5347/07.09.2011).

Privită din această perspectivă, aria pe care o ocupă limba străină ca disciplină școlară este suficient de largă, acoperind ceea ce ar putea fi denumit prin termenul de „competență comunicațională”. Competența lingvistică versus cea comunicațională opune ideea capacității individului de a folosi corect limba sau elementele ei ideii conform căreia individul posedă capacitatea de a adapta competența lingvistică la întregul cadru situațional-informațional. În acest cadru, limba reprezintă doar unul dintre factorii acestui proces.

Contextul curricular românesc. Reglementat în conformitate cu planurile-cadru pentru ciclul liceal, pe parcursul claselor a IX-a – a XII-a, cu elevi cuprinși între vârstele 14-18 ani, studiul limbii străine este obligatoriu (vezi anexe). Cele mai uzuale limbi predate sunt engleza, franceza, germana, italiana și spaniola. Predarea limbilor străine se face în funcție de tipul clasei: clase în regim normal, cu 2 ore de limbă străină pe săptămână, clase intensive de predare a limbii străine, cu 4-5 ore pe săptămână, și clase bilingve care pot avea de la 5-7 ore de limbă străină pe săptămână. Aceste precizări sunt importante și relevante în ceea ce privește modalitatea elevilor de a-și însuși limba în raport cu expunerea pe care o primesc în limba respectivă, deoarece durata alocată unei unități de învățare variază astfel în funcție de numărul de ore pe care profesorul îl are la dispoziție, ceea ce înseamnă că explicațiile și activitățile aferente variază și ele proporțional, de la clasă la clasă.

De asemenea, trebuie luat în considerare și scopul final, pe care atât sistemul educațional românesc, cât și beneficiarii sistemului și-l propun. Scopul imediat al elevului pare a fi susținerea examenului de competență într-o limbă străină din cadrul examenului de bacalaureat, respectiv un număr în creștere de elevi în tendința ultimilor ani, susținerea unui examen de competență lingvistică cu recunoaștere internațională, de exemplu, Cambridge Certification in English.

Scopul final, mai larg, care îl include și pe cel minor, mai sus-menționat, se referă la cunoașterea elementelor de cultură și civilizație care să asigure absolvenților de liceu mobilitate profesională în contextul integrării europene, pregătirea în vederea ocupării unui loc de muncă în care se solicită cunoașterea limbilor străine, accesul la informație și documentare în specialitatea aleasă prin intermediul limbilor străine, continuarea studiilor generale sau postuniversitare într-o limbă străină în țară sau în străinătate. Cu cât scopul devine astfel mai precis și mult mai complex, cu atât se impune mai mult îmbunătățirea noilor tehnici comunicative de predare a limbilor străine bazate pe activarea elevului.

În zilele noastre, școala urmărește ca predarea efectivă la clasă să fie mai mult decât o pură combinație între retroversiune și tehnici de predare comunicative pentru ca rezultatele, la nivelul fiecărui elev în parte și, mai apoi, la nivelul întregii clase, să fie cele așteptate.

Cred că nu se poate lucra la clasă strict după metode și tehnici comunicative, iar, din păcate, manualele nu reușesc să îmbine cu succes atât metode comunicative, cât și eclectice. Concepția manualului pare deficitară din această perspectivă; mai mult decât atât, gramatica este ruptă de noțiuni, lipsesc concepte de bază și informația este nestructurată pe paliere de analiză: nivel morfologic, nivel sintactic, nivel semantic. Noțiunile teoretice la care se apelează sunt minimale și, deși se încearcă uneori activarea noțiunilor din clasele primare, acest lucru pare a fi insuficient. Elevii se complac în a reproduce sau a memora pe moment și nu la a înțelege informația însușită pentru uzul în situații comunicative concrete, învățarea pe termen lung fiind astfel compromisă. Din aceste motive rolul profesorului este de a completa sau chiar suplini manualul la fiecare lecție și noțiune nou introdusă pentru o mai bună eficiență și un randament școlar satisfăcător.

Din anul 1989, de când s-au făcut eforturi pentru a îmbunătăți sistemul educațional românesc, predarea limbilor străine în liceu a cunoscut o evoluție constantă, ajungându-se astăzi la ceea ce numim manuale alternative bazate exclusiv pe o metodologie comunicativă de predare, acest fapt reprezentând un pas uriaș de la manualele vechi, tradiționale, construite în baza unor reguli gramaticale exclusive și a unor texte literare mai mult sau mai puțin ilustrative, dar lipsite complet de capacitatea de educare a abilităților auditive și de vorbire ale elevilor. Manualul tradițional opera o selecție rigidă a conținuturilor, prezenta un ansamblu fix de informații, spre deosebire de manualul modern care face o selecție permisivă a conținuturilor, din care rezultă un ansamblu variabil de informații, față de care profesorul și elevul își construiesc un anumit spațiu de creație. Din punctul de vedere al informației oferite, manualul tradițional introducea informația standardizat, ea fiind un scop în sine, pe când manualul modern își propune ca informațiile aduse să stimuleze interpretări alternative și deschise ca mijloc pentru formarea unor competențe. Într-un manual tradițional, modul de învățare se bazează pe memorare și reproducere, cunoașterea fiind de tip ideologic, cu totul opus manualului alternativ, care contribuie la învățarea prin înțelegere și explicare, stimulând mecanisme de gândire analitică și critică.

Cadrul European Comun de Referință. Modul de examinare/ evaluare a elevului într-o limbă străină din cadrul examenului de bacalaureat actual se face într-o manieră asemănătoare celui practicat în țările europene, astfel încât pregătirea elevilor trebuie să fie corespunzătoare cadrului european de cunoștințe într-o limbă străină, cunoscut sub numele de Cadru European Comun de Referință (CECR), structură realizată în urma inițiativei Consiliului Europei pentru standardizarea învățării limbilor străine, pentru obținerea unui grad mai ridicat de transparență și, cu scopul obținerii unei mai mari transparențe, și pentru posibilitatea recunoașterii certificatelor de competență lingvistică între state. Nivelurile

CECR privitoare la abilitățile de învățare a limbilor străine sunt:

A 1 Utilizarea limbii la nivel elementar (Breakthrough)

A 2 Utilizarea limbii la nivel elementar (Waystage)

B 1 Utilizarea independentă a limbii (Threshold)

B 2 Utilizarea independentă a limbii (Vantage)

C 1 Utilizarea competentă a limbii (Effective Operational Proficiency)

C 2 Utilizarea competentă a limbii (Mastery)

Existența cadrului comun și proiecția nivelurilor standardizate de pregătire A1-C2 conduc la formularea unei întrebări firești a cadrului didactic – întrebare a cercetării în egală măsură: **cum trebuie proiectată și desfășurată activitatea la clasă pentru a se ajunge la nivelul corespunzător de pregătire?**

Proiectarea unității de învățare/ a lecției, începe prin parcurgerea schemei următoare, care presupune precizarea elementelor procesului didactic într-o succesiune logică, în vederea atingerii obiectivelor de referință: În ce scop voi face?/ Ce voi face?/ Cu ce voi face?/ Cum voi face?/ Cât s-a realizat?, ajungându-se la succesiunea logică: identificarea obiectivelor/ competențelor/ selectarea conținuturilor/ analiza resurselor/ determinarea activităților de învățare/ stabilirea instrumentelor și a modalităților de evaluare.

Pentru a diminua efectul negativ al acestui efect se impune: definirea clară a standardelor şi obiectivelor educaționale; diversificarea tehnicilor și metodelor de evaluare; furnizarea unei informaţii în retur promptă şi eficientă; informarea corectă a celor interesați asupra modului de desfășurare a examenului.

Drept consecință, profesorul adaptează procesul de instruire și, implicit, conținuturile predate, la cerințele examenului și orientează activitățile de învățare ale elevilor în acest scop. Influența exercitată de examene asupra curriculum-ului este cunoscută în literatura de specialitate sub denumirea de *efect backwash*.

Deși pașii făcuți în ultimii douăzeci şi trei de ani au fost uriași, există multe deficiențe si neajunsuri atât în ceea ce privește programa școlară, cât și cu referire la punctele slabe sau insuficient abordate de manualul utilizat la clasă.

Cu privire la problematica studiului de față, intenția este de a realiza o evaluare critică a proiecției învățării verbelor modale engleze și a studiului modalității într-unul din manualele după care lucrez pentru clasele a IX-a – a XII-a: Bob Obee & Virginia Evans, *Upstream*, Express Publishing, 2003.

O abordare inovativă în învățarea conceptelor matematice: mișcarea

Prof. Isaia Dida-Cristina,
Școala Gimnazială Nr. 7, Galați

Activitatea prezentată în acest material a fost creată în cadrul proiectului Erasmus+ „*Maths in Motion”* 2017-1-NL01-KA201- 035285 și susținută la Școala Gimnazială Nr. 20 din Galați, în perioada 28-30 mai 2018, sub coordonarea echipei de proiect din care am făcut și eu parte. *Maths in Motion-the toolkit* cuprinde toate activitățile realizate în proiect și se găseste integral la adresa: https://oldevechte.com/wp-content/uploads/2019/01/MATHS-IN-MOTION-digital-book.pdf. Proiectul ”Maths in Motion” a fost realizat cu sprijinul financiar al Comisiei Europene în cadrul Programului ERASMUS+, actiunea KA2 – parteneriate strategice în domeniul școlar. Informațiile furnizate reprezintă responsabilitatea exclusivă a autorului, iar Agenția Națională și Comisia Europeană nu sunt responsabile pentru modul în care este folosit conținutul acestor informații.

Numere negative, învăţare pozitivă

Grup ţintă (vârstă, număr) – 12-13 ani, 20-25 de elevi

Durata & Loc de desfăşurare – 50 minute + 50 minute

Materiale & Muzică

Materiale

- Hârtie laminată cu numere înscrise
- Bandă adezivă
- Creioane
- Markere colorate
- Sfoară
- Hârtie
- Foarfece

Muzică

- Muzică care evocă senzaţiile de “ fierbinte” şi “rece”

- Pentru “cald” căutaţi muzică care are un ritm rapid, ritmul, accelerând treptat, te va face să transpiri mai degrabă, decât dacă urmăreşti exact linia melodică îmbunătăţind astfel imaginaţia voastră în legatură cu ceea ce este “cald” şi cum este să fii într-o atmosferă “caldă”.
- Pentru “rece” căutaţi muzică care este destul de lentă sau cu un ritm decrescendo, pentru a crea un sentiment de îngheţ. Ceva metalic şi îngheţat în atmosferă, de exemplu.

Obiective:

- O mai bună înţelegere şi integrare a conceptului fizic de numere negative prin mişcarea corpului şi jocuri imaginare
- Demonstrarea proprietăţilor numerelor negative şi ale fracţiilor exprimând conţinutul emoţional al acestora.
- Îmbunătăţirea abilităţilor de lucru în echipă şi de comunicare

Încălzirea

Cu toţii începem într-un cerc şi fiecare, la rândul său, îşi spune numele. Pe parcursul următoarei runde ne spunem numele, mai puțin o literă, de ex. Gitte devine Itte sau Gitt. Continuăm cu una sau două runde, în funcţie de numărul de elevi sau de situaţie. Dacă este un grup mare, cercul original este împarţit în două cercuri pentru a doua rundă.

Acum introduceţi, cu ajutorul mâinilor, o formă imaginară ce reprezintă noul vostru nume. Vă jucaţi cu aceasta pentru câteva secunde şi apoi decideţi să va întoarceţi la dreapta sau la stânga pentru a începe să treceţi această formă imaginară în jurul cercului, fie în sens contrar acelor de ceasornic, fie în sensul acelor de ceasornic. Aveţi contact vizual cu persoana de alături şi apoi daţi forma mai departe altui elev. Acesta poate să-i schimbe forma şi o dă mai departe altei persoane din cerc în urma contactului vizual. Când forma se întoarce de unde a plecat, începe a doua rundă. În această rundă forma începe să crească progresiv în timp ce este încă transferată de la un elev la altul, în cerc. La runda a treia, forma imaginară se micşoreaza în timp ce trece de la o persoană la alta. Când forma revine la iniţiatorul ei este foarte mică şi vă prefaceţi că o mâncaţi.

În a patra rundă, deveniți orice formă vă doriți şi faceți asta cu tot corpul! Fiecare persoană se află în cerc într-o poziție statică. Începeți prin a face o formă imaginară folosindu-vă de tot corpul- apoi aceasta va fi dată mai departe şi reveniţi la poziţia statică. Ca şi în rundele anterioare, dai forma mai departe celui de lângă tine. Corpul imaginar se dă mai departe în această manieră la toți participanţii situaţi în cerc. Când corpul imaginar circulă de la unul la altul, aceasta îşi schimba forma mereu, de la elev la elev.

Liniile

Elevii creează două linii paralele, cu un număr egal de persoane. Introduceți ideea de a crea mişcări mari, mici şi neutre (fii mare, mic sau neutru cu corpul tău). Fiecare elev va face contact vizual cu elevul din partea opusa şi îşi vor schimbă locurile, iar când fac acest lucru ei trebuie să fie mari sau mici (trebuie să decidă singuri utilizând doar mimica gesturilor). La sfârşit, ne vom lua de mâini şi ne vom mişca în spaţiu precum un şarpe lung care, în cele din urmă, se transformă într-un fel de linie (pentru a arăta un şir de numere nu trebuie să fie o linie dreaptă). Oferim fiecărui elev o bucata de hârtie laminată cu un număr pe ea (de la – 12 la + 12, amintiţi-vă de 0). Ei îşi pot pune numărul pe podea în faţa lor, astfel încât să poată vedea şirul de numere.

Atingerea

Un elev iese din linie şi acesta va fi primul care atinge pe umăr un coleg. Acest lucru înseamnă că elevul poate atinge alţi elevi. Dacă un elev este atins pe umăr şi numărul de atingeri este pozitiv, elevul creşte în timp ce el/ea merge pe linia de numere cu un număr de pasi egal cu numărul de atingeri. Dacă sunt atinşi pe partea inferioară a piciorului, atunci numărul este negativ şi ei trebuie sa devina mici în timp ce se îndreaptă către numerele mai mici din şirul de numere. (Ei fac orice mişcare doresc- dans, sărituri sau orice doresc să creeze atât timp cât sunt în creştere sau descreştere). Când elevul ajunge la noua poziţie în şirul de numere, persoana care ocupă acel loc ia locul noului venit şi activitatea continuă în acelaşi mod.

Cald şi Rece

Pentru următoarea parte, toată lumea îşi găseşte un loc în încăpere, se aude muzica şi elevii decid dacă este de tip “cald” sau “rece”. Elevii se deplasează în clasă, pentru a arăta cum simt ei muzica, “cald” sau “rece”. Audiaţi muzică de tip “rece” şi elevii se mişcă şi arată prin mişcarile corpului că temperatura devine din ce în ce mai scăzută, la sfârşit înghețând precum statuile. Îi întrebi care este temperatura lor şi se aşteaptă, ca răspuns din partea acestora, un număr negativ.

Activitatea se desfașoară în același mod, de data aceasta cu muzică de tip “cald”. Devine din ce în ce mai cald și elevii se mișcă din ce în ce mai repede, precum moleculele care se încălzesc. Apoi încep să se topească și se așază pe podea. Mergeți prin clasă și dați fiecărui elev un bilețel adeziv pe care îl pune pe podea și pe care își pot scrie temperatura (cald). Profesorii care dețin noțiuni de fizică și chimie pot adăuga aici ce fel de scară doresc – în grade Celsius sau Kelvin, Fahrenheit, (sau etichetează și notează o anumită moleculă sau punctul de topire al unui element dacă doresc, sau orice alte informații relevante).

Întrebați elevii dacă își amintesc locul unde au înghețat și le cereți să se duca în acel loc (dacă nu-și amintesc, sau dacă își doresc un loc nou, pot să se miște spre alt loc). Acum primesc câte un bilețel adeziv pentru a marca locul rece și notează temperatura negativă. La sfârșit, elevii trebuie să-și imagineze o linie între cele două puncte și să-și dea seama unde se afla punctul căruia îi corespunde numărul zero. Întreaga clasă poate reflecta asupra unor întrebări precum:

- *Câte scale de măsurare diferite au fost utilizate?*
- *De ce folosim diferite scale de măsurare?*
- *A fost corectă alegerea fiecărei scale de măsurare?*

Timpul creativității

Elevii sunt grupați în grupe de 4. Fiecare grupă de 4 primește materiale: bandă adezivă, sfoară, hârtie, marker/creioane, foarfece. Acum ei trebuie să facă propriul exercițiu cu numere negative. Aici putem adăuga și diferite culori, utilizând markerele. Nu le dăm indicații elevilor în privința culorilor lăsându-le posibilitatea de a alege singuri în aceasta parte a activității, cunoscând că albastrul și roșul sunt frecvent utilizate pentru a marca temperaturile, de exemplu. Le puteți oferi sugestii, dar și exerciții în plus, explicații despre cum să utilizeze uneltele, pentru cei care sunt rapizi și pentru cei care se chinuie să-și creeze exercițiul. De exemplu: prin întinderea unei sfori între cel puțin doi elevi, cum ar putea avea un “limbo” negativ și unul pozitiv prin reprezentări diferite în spațiu?

Încheierea

Elevii prezintă pentru celelalte grupe ceea ce au creat. Vorbim cu elevii despre modulul prezentat și despre ceea ce au experimentat, ce părere au în legătură cu această activitate. În cele din urmă, evaluarea are loc prin mișcări corporale, devenind mai mari sau mai mici. Dacă nu sunt mulțumiți, își fac trupurile la fel de mici ca nemulțumirea lor, iar dacă sunt fericiţi, arată cât de încântaţi sunt cu o astfel de învăţare pozitivă.

Modul conceput de către: *Dida-Cristina Isaia, Tincuța Tufă și Tania Duda* de la Școala Gimnazială Nr. 20, Galați (România), *Hanne Derdau şi Gitte Fuglsang Lausen* de la Balletskollen Hostlebro (Danemarca), coregrafa freelancer *Riikka Kosola* (Finlanda) și *Yordan Hodzhev* de la Fun Mathematics (Bulgaria). Traducere din limba engleză: prof. *Cristea Daniela* de la Școala Gimnazială Nr. 20, Galați.

Modelul tradițional și modelul inovativ în procesul de predare-învățare

Prof.înv.preșcolar Cojocaru-Rădulescu Daniela-Andreea
Grădinița Nr.168 București
Prof.înv.primar Popa-Marin Ileana-Mihaela
Liceul Teoretic ,,Constantin Brâncoveanu,,Dâbuleni

Mulţi copii se chinuie în şcoli… pentru că felul în care li se predă este incompatibil cu felul în care învaţă. Fiecare elev dispune de un echilibru diferit între punctele tari şi slabe în aceste domenii. Aceasta va influenţa la rândul ei atât preferinţele lor de învăţare cât şi eficacitatea lor în diferite situaţii de învăţare.Indiferent de diferenţele pe care elevii le pot prezenta, ei nu învaţă o idee nouă în izolare, ci se dezvoltă şi îşi adaptează gândirea în continuu, în lumina experienţei anterioare. În promovarea învăţării centrate pe elev, trebuie să recunoaştem experienţa anterioară individuală a elevului, şi să o folosim ca pe o bază pentru a furniza noi experienţe care să-l ajute să-şi dezvolte ideile şi abilităţile.

Variaţiile în formaţia cu care vin elevii pot îmbrăca multe forme. Toţi venim cu formaţii diferite. Profesorul receptiv stabileşte o relaţie şi rezonanţă, simţind nevoile, conflictele, speranţele şi temerile neexprimate. Respectând autonomia elevului, profesorul petrece mai mult timp ajutându-l să articuleze întrebările urgente decât cerându-i răspunsurile potrivite. În cadrul unei societăţi bazate pe cunoaştere, este vitală nu doar creşterea accesului la oportunităţile de învăţare, ci şi consolidarea motivaţiei personale de a învăţa la şcoală şi în afara acesteia pe tot parcursul vieţii.Învățarea centrată pe elev trebuie să se concentreze asupra dezvoltării, testării şi implementarii materialelor, noilor metode pedagogice şi strategiilor destinate să contribuie la creşterea motivaţiei elevilor şi a atractivităţii învăţării; să consolideze dobândirea abilităţilor de învăţare; să consolideze educaţia interculturală şi contribuţia acesteia la integrarea socială.Privind spre învățământului preşcolar şi educaţia timpurie, curriculum permite implicarea părinţilor în calitate de co-responsabili, presupunând:

- identificarea experienţei şi bunelor practici
- schimbul de experienţă
- abordări pedagogice care să dezvolte creativitatea copiilor de la o vârstă cât mai timpurie
- învăţarea timpurie a limbilor străine
- consolidarea autonomiei şi atractivităţii sistemelor de educaţie, prin accentuarea relației cu comunitatea
- proiectarea, dezvoltarea şi punerea în aplicare a celor mai performante instrumente care să contribuie la procesul de formare în orice context
- proiectarea şi punerea în aplicare a unor instrumente care să sprijine familia în procesul de autoinstruire.

A le permite elevilor să controleze ritmul de studiu pare ceva haotic. Cred că este eficient acest lucru, dat fiind faptul că elevii sunt diferiţi şi nu învaţă cu toţii în acelaşi ritm.Dacă vrem ca toţi elevii noştri să înveţe eficient, trebuie să acceptăm această provocare. Am recunoscut că fiecare elev este unic. Putem să ne confruntăm cu o provocare chiar mai mare, când ne gândim la rolul jucat de elevi în evaluarea învăţării.Într-o învățare centrată pe elev, rolul profesorului este de instructor, ghid, îndrumătorul care te companiază, mentor, sfătuitor,consultant, transmiţător de cunoştinţe, formator, supraveghetor, coordonator, cercetător critic, model, colaborator – o persoană care facilitează procesul învăţării pentru elevi, încercând să descopere ce anume este interesat să înveţe elevul, şi determinând apoi cea mai bună modalitate de a-i pune la dispoziţie elevului acele informaţii prin furnizarea de sisteme de cunoştinţe sau materiale, care să-i dea acestuia posibilitatea să se achite mai eficace de o sarcină. Acest lucru se realizează prin ascultare, punere de întrebări, furnizare de idei, sugerarea de alternative şi identificare de posibile resurse.

Organizarea clasei

Tradițional: Asistăm la o lecţie obişnuită. Elevii sunt în bănci, unii în spatele celorlalţi, câte unul sau câte doi, ca pe vremea străbunicilor. Toţi au privirile aţintite înainte (acolo sunt catedra şi profesorul). Asta li se cere: privirea în faţă.Unde găsesc ei răspunsurile la confruntările personale? La profesor, în spatele colegului, departe de zidurile şcolii?…

Inovativ: Elevii sunt pretutindeni în clasă. Ei se grupează / sunt grupaţi potrivit opţiunilor de studiu şi resurselor asigurate de profesor.Elevii privesc unii la alţii, faţă în faţă. Ei comunică. Toţi au şansa dialogului efectiv.În parteneriat cu profesorul ei vor găsi răspunsurile…

Rolul elevului

*Tradițional:*Urmăreşte prelegerea, expunerea, explicaţia profesorului.Încearcă să reţină şi să reproducă ideile auzite.Acceptă în mod pasiv ideile transmise.Lucrează izolat.

*Inovativ:*Realizează un schimb de idei cu ceilalţi.Cooperează în rezolvarea sarcinilor de lucru.Exprimă puncte de vedere proprii.Argumentează, pune şi îşi pune întrebări cu scopul de a înţelege.

Rolul profesorului

*Tradițional:*Expune, ţine prelegeri.Impune puncte de vedere.Se consideră şi se manifestă “ca un părinte”.

Inovativ: Facilitează şi moderează învăţarea.Ajută elevii să înţeleagă şi să explice punctele de vedere.Este partener în învăţare.

Modul de realizare a învățării

*Tradițional:*Învăţarea are loc predominant prin memorare şi reproducere de cunoştinţe.Învăţarea conduce la competiţie între elevi, cu scopul de ierarhizare.

*Inovativ:*Învăţarea are loc predominant prin formare de competenţe şi deprinderi practice.Învăţarea se realizează prin cooperare.

Evaluarea

Tradițional: Vizează măsurarea şi aprecierea cunoştinţelor (ce ştie elevul).Pune accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informaţie deţine elevul).Vizează clasificarea elevilor.

*Inovativ:*Vizează măsurarea şi aprecierea competenţelor (ce ştie să facă elevul cu ceea ce ştie).Vizează progresul în învăţare la fiecare elev.Pune accent pe elementele de ordin calitativ (valori, atitudini).

Concluzii

Ancorarea şcolii româneşti în secolul XXI presupune în mod obligatoriu utilizarea unor astfel de metode inovative. Nu este cazul să absolutizăm utilizarea acestor metode în detrimentul celor clasice. Un adevărat profesionist în predare (indiferent de disciplină) va trebui să ştie să adapteze demersul didactic. Sunt lecţii care în mod cert produc performanţe şcolare superioare numai cu ajutorul metodelor inovative, dar sunt şi lecţii în care prezenţa acestora nu este obligatorie.

Bibliografie:

♣ Cojocariu,V., , 2006, Secrete metodice în didactica preşcolară, vol. 2, Editura C.C.D., Bacău.

♣ Creţu, C. , 1997, Psihopedagogia succesului, Iaşi, Editura Polirom.

♣ Erich Geissler, 1977, Mijloace de educaţie, Bucuresti, Editura Didactică şi Pedagogică.

Învăţământul românesc între tradiţie şi inovaţie

Prof. Înv. Preșc. Marchiș Ionela
Grădiniţa Nr. 229. București

Educația este component de baza a unei societăți, ea pune accentul pe dezvoltarea morală, intelectuală și fizică a individului și are la bază metode și mijloace aplicate sistematic într-un cadru organizat. Pentru ca educația sa fie eficientă, este necesar ca metode și mijloace clasice si moderne să fie atent selecționate și îmbinate în funcție de demersul didactic și particularitățile clasei de elevi.

Școala românească pare a nu reuși sa tină pasul cu vremurile, o reform urgentă, impunandu-se rapid. Astfel, metodele tradiționale de predare-evaluare au fost înlocuite tot mai mult cu cele moderne care au facilitat accesul elevilor la informație. Pentru a-i pregăti pe elevi pentru provocările de zi cu zi, se impune adaptarea la noile tehnologii prin dezvoltarea creativității, a spiritului inovator și competițional.

Învățământul tradițional, fundamentat pe un model pasiv de predare, se sprijină pe metode precum conversația, demonstrația, expunerea, explicația sau exercițiul în care accentul se pune pe transmiterea și asimilarea cunoștințelor, pe activitatea individuală a elevilor. Didactica modernă propune, însă, depășirea vechiului model prin dinamizarea clasei, prin renunțarea profesorului la rolul de transmițător și asumarea celui de facilitator al procesului de învățare, prin schimbarea percepției asupra relației profesor-elev. Dialogul trebuie să se bazeze pe comunicare, pe schimburi de păreri, cu menirea de a antrena gândirea elevilor, iar nu de a le testa capacitatea de memorare. Expunerile și explicațiile profesorului pot depăși cadrul rigid al unor simple transmiteri de informații ce ar lărgi distanțarea de elevi prin crearea unor conexiuni cu domenii ale științei și tehnologiei sau prin formularea unor întrebări problematizante care să transforme monologul în dialog.

În învăţământul de tip tradiţional se cultivă competiţia dintre elevi cu scopul ierarhizării acestora şi activitatea individuală. Competiţia stimulează efortul şi productivitatea individului şi pregăteşte elevii pentru viaţă, care este foarte competitivă, dar poate genera conflicte şi comportamente agresive, lipsă de comunicare între colegi, marginalizarea nedreaptă a unora dintre aceştia amplifică anxietatea şi teama de eşec, cultivă egoismul.

Modelul învăţământului modern, innovator, face apel la experienţa proprie a elevului, promovează învăţătura prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre elevi, creşterea stimei de sine, încrederea în forţele proprii, intensifică atitudinile pozitive faţă de cadrele didactice. De aceea este important să stabilim raportul dintre tradiţie şi inovaţie în învăţământ, pentru ca managementul procesului educativ, care în prezent tinde să înlocuiască ştiinţa pedagogică, să nu-i diminueze valoarea academică.

Metodologia didactică actuală este orientată către implicarea activă şi conştientă a elevilor în procesul propriei formări şi stimularea creativităţii acestora. În acest context, prefacerile pe care le cunosc metodele de învăţământ cunosc câteva direcţii definitorii. Relaţia dinamică-deschisă constă în raporturile în schimbare ce se stabilesc între diferitele metode. Diversitatea metodelor este impusă de complexitatea procesului de învăţare, fiecare metodă trebuie să fie aleasă în funcţie de registrul căruia i se raportează. Amplificarea caracterului formativ al metodelor presupune punerea accentului pe relaţiile sociale pe care le are elevul în procesul de culturalizare şi formare a personalităţii. Reevaluarea permanentă a metodelor tradiţionale vizează adaptarea lor în funcţie de necesităţi şi raportarea lor la evoluţia ştiinţei.

Generațiile de copii și adolescenți care sunt acum pe băncile școlii trebuie să facă față în viitor unor noi provocări, diferite de cele în care au fost pregătiți. Din acest motiv școala trebuie să formeze la elevi abilități de învățare pe tot parcursul vieții în acord cu cerințele pieței muncii și cu schimbările societății din secolul XXI. Noile medii de comunicare

în masă, nanotehnologiile, fluxul informației tehnice, evoluția continuă a tehnologiei moderne și a științei impun formarea unor competențe de învățare durabilă, cum ar fi:

• gândirea critică și gândirea sistemică – exersarea gândirii în ceea ce privește înțelegerea și realizarea unor alegeri complexe; înțelegerea conexiunilor dintre sisteme;

• capacități de informare și abilități media – analizarea, accesarea, administrarea, integrarea, evaluarea și crearea de informații în diverse forme și medii;

• capacitate de decizie conștientă și responsabilă;

•capacități de colaborare și interpersonale – demonstrarea capacităților de lucru în echipă și de conducere; adaptarea la diverse roluri și responsabilități;

• capacități de soluționare a problemelor – capacitatea de a depista, formula, analiza și rezolva problem.

În invăţamântul tradiţional se cultivă competiţia între elevi cu scopul ierarhizarii. Competiţia stimuleaza efortul şi pregăteşte elevii pentru viaţa dar poate genera conflicte si comportamente agresive, marginalizarea unora dintre aceştia, cultivă egoismul.

Învătământul modern face apel la experienţa proprie a elevului , promovează învăţarea prin cooperare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre elevi, creşterea stimei de sine, încrederea in forţele proprii.

Metodele constituie elementul esenţial al strategiei didactice, reprezentând latura executorie de punere în acţiune a întregului ansamblu al procesului de învăţământ. Metodele de învăţământ bine alese şi aplicate duc la realizarea obiectivelor informaţionale si formative ale lecţiei. —Metodele noi - subliniaza Piaget – sunt cele care ţin seama de natura proprie a copilului, iar Nicolae Iorga aprecia că —metoda cea mai bună are valoarea pe care i-o dă omul care o întrebuinţează Vorbind despre necesitatea inovării în domeniul metodologiei didactice şi a căutarii de noi variante pentru a spori eficienţa activităţii instructiv- educative din şcoală prin directa implicare a elevului şi mobilizarea efortului său cognitiv, profesorul Ioan Cerghit afimă: „Pedagogia modernă nu caută să impună nici un reţetar rigid, dimpotrivă, consideră că fixitatea metodelor, conservatorismul, rutina excesivă, idiferenţa, aduc mari prejudicii efortului de ridicare a învăţământului pe noi trepte; ea nu se opune în nici un fel iniţiativei şi originalităţii individuale sau colective. În fond creaţia, în materie de metodologie înseamnă o necontenită căutare, reînnoire şi îmbunătăţire a condiţiilor de munca în instituţiile şcolare”. Profesorul deci, trebuie să aleagă metodele, să le combine şi să le demonstreze eficienţa şi aplicabilitatea.

Pentru că în prezent activez ca şi profesor în învătământul preşcolar, voi exemplifica, pe scurt, unde se situează astăzi graniţa dintre tradiţional şi modern la nivelul învăţământului preşcolar, mai ales în contextul noului curriculum şi a schimbărilor generate de pandemia recentă.

În grădiniţă,învăţarea implică atât individualizarea, cât si competiţia, fiecare având rolul său formativ.Alături de acestea, strategia învăţării prin cooperare, implică:

- Stimularea interacţiunii dintre copii;
- Depunerea unui efort mai intens de către copii în procesul de învăţare;
- Stimularea inteligenţei interpersonale;
- Dezvoltarea abilităţilor de comunicare;
- Încurajarea comportamentelor de facilitare a succesului celorlalţi;
- Dezvoltarea gândirii critice.

Nouă orientare a învățământului românesc urmărește dezvoltarea gândirii critice a copiilor prin folosirea unor metode și tehnici activ-participative care pun accentul pe participarea activă a copilului și îl plasează pe acesta în centrul procesului de învățare.

Copilul dobândește capacitatea de a gândi critic în timp, ceea ce-i permite să se manifeste spontan, fără îngrădire, fără să-i fie teamă de părerea celor din jur, oferindu-i putere și încredere de analiză și reflexie.

Jocul este principal formă de organizare a procesului instructiv-educativ din grădiniță, iar ”*utilizarea calculatorului este pentru copil un mod de a învăța, jucându-se*”. (Elena Nica)

În activitățile desfășurate cu preșcolarii se poate folosi ca metodă învățarea asistată pe calculator dacă sunt îndeplinite cumulative trei coordonate esențiale:

- cadrele didactice dispun de pregătirea necesară care să le permit utilizarea calculatorului,
- grădinița să dețină baza material necesară desfășurării activităților asistate de calculator,
- timpul alocat să fie în concordanță deplină cu nevoile și nivelul de vârstă al preșcolarilor.

În activitatea cu preșcolarii, utilizarea tehnologiei informației are un ecou pozitiv. În demersul de pregătire se pornește de la premise că, alături de mijloacele didactice clasice, calculatorul este un instrument didactic ce poate fi folosit în scopul eficientizării activităților.

Utilizarea calculatorului în activitatea didactică crește randamentul profesorului, încurajează inovația/ modernizarea procesului didactic, facilitează înțelegerea fenomenelor de către copii, promovează învățarea cooperativă, dezvoltând abilități de lucru în echipă, permite o învățare individualizată, personalizată.

Tehnologia informaţiei se poate utilize în grădiniţă pentru următoarele tipuri de activități: predarea și învățarea ce se poate face utilizând lecții electronice, interactive, multimedia (un film documentar sau didactic, o pagină web, o prezentare pe calculator), softuri educaționale, activități în care se cere copiilor să fie creativi, să exploreze și să inoveze, utilizând Internetul, îmbogăţindu-şi cunoștințele cu informații din domenii variate.

Jocurile dezvoltă viteza de reacție, gândirea logică, spiritual competitiv. Copilul poate învăța prin joc, într-un mod plăcut și accesibil, culorile, cifrele, literele, formele geometrice, compunerea și descompunerea numerelor naturale, ordonarea obiectelor după diferite criterii etc.

De-a lungul vremii, în toate domeniile ştiinţifice se schimbă teoriile, metodele şi tehnicile de investigare, de aceea evoluşia cunoaşterii umane influenţează dezvoltarea generală a societăţii umane.Pentru a obţine evoluţie şi eficienţă în viaţa sa, omul trebuie să se adapteze continuu la aceste schimbări ale cunoaşterii.În domeniul educaţiei, şi în special al învăţării şi al perfecţionării, aparişia de noi tehnologii ale informaţiei şi ale comunicaţiei, îmbunătăţirea teoriilor pedagogice şi psihologice, obligă elevii/copiii, profesorii, părinţii şi pe specialişti, să se adapteze la aceste schimbări.

Bibliografie:

1. Breben Silvia, Goncea Elena, Ruiu Georgeta, Fulga Mihaela – *Metode interactive de grup-ghid metodic*, Editura Arves, 2002;
2. Breben Silvia, Ruiu Georgeta, Gongea Elena – *Activităţi bazate pe inteligenţe multiple*, Editura Reprograph, Craiova, 2005;
3. Gluiga Lucia, Spiro Jodi – *Învăţarea activă, Ghid pentru formatori şi cadre didactice*, Bucureşti, 2001
4. Ioan Cerghit *Metode de invăţământ*, Ed. Polirom, Iaşi , 2006;
5. Dumitru I Dezvoltarea gândirii critice şi invăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara, 2001;
6. Marin Vlada, *Proiectele de e-Learning CNIV şi ICVL*, 2011.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC – DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

Prof. BARBU NICOLAE HORIA
Prof. BARBU ADRIANA
COLEGIUL NAȚIONAL “AVRAM IANCU” CÂMPENI

Învățământul românesc a parcurs o evoluție semnificativă în ultimii ani, trecând de la un model tradițional la unul inovativ.

Modelul tradițional de învățământ românesc a fost caracterizat de o predare frontală, bazată pe memorare și pe o relație ierarhică între profesor și elevi. Accentul a fost pus pe acumularea de cunoștințe, fără prea multă încurajare a dezvoltării creativității, gândirii critice sau a abilităților practice.

În modelul tradițional de învățământ, profesorii sunt văzuți ca principalii transmițători de cunoștințe, iar elevii sunt considerați a fi pasivi în procesul de învățare, fiind nevoiți să asculte și să memoreze informațiile transmise de profesori. În această abordare, elevii nu sunt încurajați să își dezvolte abilitățile de gândire critică, creativitate și abilități practice, deoarece accentul este pus doar pe memorarea cunoștințelor.

În plus, în modelul tradițional de învățământ, există o puternică ierarhie între profesori și elevi. Profesorii sunt considerați a fi autoritățile, iar elevii sunt nevoiți să se supună și să respecte regulile și cerințele impuse de aceștia.

De-a lungul timpului, s-a constatat că acest model tradițional de învățământ are unele dezavantaje. În special, accentul pus pe memorarea cunoștințelor nu dezvoltă abilitățile de gândire critică și creativitate, care sunt esențiale într-o lume în continuă schimbare și dezvoltare.

De aceea, în ultimii ani, sistemul de învățământ românesc a evoluat către un model inovativ, care pune accentul pe dezvoltarea abilităților de gândire critică și creativitate, precum și pe dezvoltarea abilităților practice. Acest nou model de învățământ este centrat pe elev, iar profesorii sunt văzuți mai mult ca mentori și ghizi, decât ca autorități.

Prin intermediul acestui nou model de învățământ, elevii sunt încurajați să participe activ în procesul de învățare, să gândească critic și creativ și să aplice cunoștințele în probleme reale. Această abordare a sistemului de învățământ românesc își propune să pregătească elevii pentru viață și pentru a face față provocărilor viitorului, și nu doar să acumuleze cunoștințe teoretice.

Modelul inovativ de învățământ în România se caracterizează prin implicarea activă a elevilor în procesul de învățare, iar profesorii sunt văzuți ca mentori și ghizi în dezvoltarea abilităților elevilor. Acest model este centrat pe nevoile și interesele elevilor, având ca scop dezvoltarea abilităților practice, a gândirii critice și a creativității, precum și dezvoltarea competențelor sociale și emoționale.

O caracteristică importantă a modelului inovativ de învățământ este utilizarea tehnologiei în procesul de învățare. Tehnologia este integrată în activitățile de învățare pentru a crea un mediu interactiv și pentru a spori implicarea și angajamentul elevilor. Prin intermediul tehnologiei, elevii pot avea acces la o gamă largă de resurse educaționale, iar procesul de învățare devine mai accesibil și personalizat.

În plus, modelul inovativ de învățământ încurajează învățarea prin proiecte și experiențe practice. Elevii sunt încurajați să învețe prin aplicarea cunoștințelor în probleme reale și să își dezvolte abilitățile de rezolvare a problemelor și de luare a deciziilor. Această abordare a sistemului de învățământ are ca scop dezvoltarea abilităților practice care sunt necesare pentru viața reală și pentru cariera profesională a elevilor.

Un alt aspect important al modelului inovativ de învățământ este dezvoltarea competențelor sociale și emoționale. Această abordare se concentrează pe dezvoltarea abilităților de comunicare, colaborare și lucrul în echipă, precum și pe

dezvoltarea inteligenței emoționale. Elevii învață să își gestioneze emoțiile, să își dezvolte empatia și să își înțeleagă propriile nevoi și interese.

În general, modelul inovativ de învățământ în România se concentrează pe dezvoltarea abilităților practice, a gândirii critice și creativității, precum și pe dezvoltarea competențelor sociale și emoționale, cu scopul de a pregăti elevii pentru viața reală și pentru a face față provocărilor viitorului.

În ultimii ani, însă, modelul tradițional de învățământ a fost îmbunătățit prin introducerea unui model inovativ. Acesta are la bază o metodă de predare centrată pe elev, care încurajează dezvoltarea abilităților de gândire critică, creativitate și abilități practice.

Un element important al modelului inovativ de învățământ este utilizarea tehnologiei în procesul de învățare. Aceasta include utilizarea computerelor, a tabletelor, a proiectoarelor, a platformelor de e-learning și a altor instrumente tehnologice pentru a facilita procesul de predare și pentru a îmbunătăți experiența de învățare a elevilor.

De asemenea, modelul inovativ de învățământ încurajează interacțiunea elevilor între ei și cu profesorii, prin intermediul proiectelor de grup, a discuțiilor și a jocurilor de rol. Acest lucru ajută la dezvoltarea abilităților de comunicare și colaborare, precum și la îmbunătățirea înțelegerii materiei prin discuții și împărtășirea de idei.

În concluzie, modelul inovativ de învățământ românesc încurajează dezvoltarea abilităților de gândire critică, creativitate și abilități practice, prin utilizarea tehnologiei și a metodelor centrate pe elev. Acest model urmărește să pregătească elevii pentru a face față provocărilor viitorului și pentru a-și dezvolta abilitățile și potențialul maxim.

Efectul simplei expuneri, conformismul, obedienţa, complianţa

Prof. înv. primar DUȘCĂ DIANA FLORINA
Școala Gimnazială nr. 24, TIMIȘ

Prin raportare la psihologia interculturală, un rol important îl ocupă determinarea valorilor sociale, dar și examinarea comportamentului care există într-un anumit colectiv, spre exemplu: în diferite etnii, comunități, culturi, societăți. Pentru o mai bună înțelegere a influenței sociale, vor fi definiți următorii termeni: *efectul simplei expuneri*, *conformismul*, *obedienţa* și *complianţa*.

1. Efectul simplei expuneri *(mere-exposure effect)* este unul dintre cele mai întâlnite postulate ale psihologiei sociale. Psihologul social Robert Zajonc observă că pe măsură ce suntem expuși la un stimul negativ, pozitiv sau neutru, de o intensitate scăzută, ajungem să apreciem un lucru tot mai mult. Spre exemplu, cu cât privim un obiect mai mult, cu atât ajungem să-l placem, să-l apreciem mai repede, indiferent că este vorba despre un obiect sau despre o ființă. În urma studiilor effectuate, se compară rezultatele din trei zone: SUA, Belgia și Brazilia. „În SUA s-a observat în timpul experimentului o focalizare imediată asupra stimulilor furnizați de mediu, spre deosebire de Belgia sau Brazilia, unde s-a înregistrat o încetineală, o rezervă perceptivă considerabilă în evaluarea contextului” (Gavreliuc: 74). În Belgia și în Brazilia se obțin rezultate aproximativ la fel, doar în cazul în care individului îi este oferit un stimul pentru a îndeplini sarcina. „Există cultură în care subiecții învață să fie centrați pe stimuli purtători de informație validă, iar la polul opus există societăți ce nu îi furnizează individului o informație validă prin stimuli rutinieri la care este expus, tiparele perceptive evocate modelând specific mecanismul simplei expuneri” (Gavreliuc: 75).

2. Conformismul. Acest concept vizează asemănarea sau similaritatea de comportament şi aspect. Conformismul vizează, de asemenea, și capacitatea individului de a-și modifica percepțiile sau concepțiile în funcție de apartenența la un grup sau în funcție de influența pe care o exercită ceilalți asupra sa. Asch are un rol important în discutarea acestei chestiuni. Acesta a fost influențat de tezele Gestaltului care vizau idea că schimbarea părților care alcătuiesc un întreg, produc modificări întregului. Se ajunge la concluzia că părerea se schimbă sub presiunea majorității. Asch nominalizează trei tipuri de distorsiuni: *distorsiunea de acțiune* (subiectul poate resimți respingerea din partea grupului), *distorsiunea de judecată* (deși obiectul e judecat corect, subiectul are nelămuriri cu privire la acesta), *eroarea de percepție* (se modifică grila perceptivă în urma presiunii majorității). Aceste tipuri de distorsiuni generează două tipuri de influență: informațională (conflict cognitiv) și normativă (conflict motivațional).

3. Obedienţa. Se aduc în discuție experimentele lui S. Milgram (1974) prin intermediul cărora se aplicau șocuri electrice celor care comiteau erori și care erau complici ai experimentatorului. Acest experiment aducea în vedere supunerea individului în fața unei autorități. Experimentul a avut la bază identificarea surselor cauzale „ale comportamentelor delirante proprii Holocaustului, în care oameni altfel obișnuiți au dovedit o

cruzime terifiantă și o lipsă de responsabilitate” (Gavreliuc: 84). Milgram, tânăr cercetător pe atunci, a încercat să-și imagineze o situație de interacțiune dintre călău și victimă în lagăr.

Experimentul produs de Milgram, alături de mentorul său Asch, consta în trimiterea subiecților într-o camera unde se așezau pe un scaun electric. Aceștia trebuiau să rezolve sarcina: citeau trei cuvinte inductoare și trei cuvinte asociative posibile (după ce citiseră într-o sală alaturată acea lista o singură data). Au fost vizate următoarele două variabile: „rata obedienței (cât la sută dintre subiecți aplică șocul maxim de 450 V) și scorul maxim mediu al șocului aplicat (în medie, cât de mare a fost șocul aplicat de participanții la studiu)” (Gavreliuc: 147). După o scurtă analiză a rezultatelor obținute în cadrul experimentelor, se observă că dacă subiectul este de gen feminin, gradul de obedientă scade. Pentru a nu se confunda cei doi termeni: *obedientă și conformism*, Milgram observă câteva distincții: obedienta presupune o anumită ierarhie, în timp ce conformismul presupune o presiune exercitată de la egal la egal. Obedienta este reprezentată de un comportament impus, în timp ce conformismul presupune și imitație.

Ulterior, Milgram a încercat să „sondeze influența specifică a unor factori diverși care pot potența sau inhiba obedienta” (Gavreliuc: 152). Experimentul psihologului viza un elev și trei monitori (unul citește lista de cuvinte, unul notează răspunsurile, al treilea aplică șocurile electrice, iar ultimul este naiv). Scenariu este creionat în felul următor: un elev greșește de 30 de ori (din 40 de asociații), iar cei trei subiecți prezenți vor rosti cu voce tare pedeapsa.

S-a pus apoi accentul pe distanța dintre călău și victimă. În acest caz s-au luat în vedere următoarele condiții: *distanță maximă*, elevul și monitorul erau separați de un perete, în care elevul nu poate fi auzit, *distanța medie*, monitorul poate auzi strigătele elevului, dar nu îl poate vedea pe acesta, *proximitate,* elevul și monitorul se află în aceeași sală, *condiția de contact.* În urma acestei clasificări s-a ajuns la concluzia că nici „slabiciunea și vulnerabilitatea persoanei nevinovate din fața sa, vizualizarea suferinței și nici măcar implicarea directă în provocarea durerii, nu elimina obedienta monitorului. (Gavreliuc: 152) Un ultim experiment realizat de către Milgram a fost cel în care experimentatorul devine victimă, a avut loc, așadar, o inversare de roluri. Cercetătorul este cel care substituie locul elevului. Elevul sau învățacelul este condus și în acest fel de autoritate, deoarece la orice semnal din partea cercetătorului, elevul oprește șocurile electrice. S-a contatat că nici statusul educational, nici starea materială nu explică gradul de obedientă al indivizilor. Dincolo de aceste experimente care vizează manifestarea obedienței, autoritarismul se află în corelație cu cea din urmă. Dogmatismul cognitive este principal caracteristică a personalității autoritare.

4. Complianța. În locul termenului de obedientă, literatura română propune termenul de *complianță* (S.Chelcea). Termenul ultim precizat este „lipsit de încărcătură afectivă și semantic puternic peiorativă din limba română pentru termenii de obedientă, supunere, subordonare. Se prezintă o multitudine de cazuri în care subiecților le sunt aplicate șocuri electrice, fiecare reacționând într-un anumit fel. Complianța este o formă de influență socială în care individul acceptă o rugăminte, o sarcină, deoarece un eventual răspuns negativ e considerat riscant (ex. *Acest produs este de cea mai bună calitate, nu îl puteți refuza, Pot să te rog*

ceva?”(Popovici: 54). Pasul următor al experimentului vizează grupuri diferite de subiecți alcătuiți fie doar din barbați, fie doar din femei. Se observă faptul că atunci când subiectul este femeie, gradul de obedienţă scade. Conturarea succintă a termenilor: efectul simplei expuneri, complianță, obedienţă și conformism ajută la o mai bună înțelegere a comportamentelor exercitate în cadrul unui colectiv.

Bibliografie

1. GAVRELIUC, Alin, *Psihologie interculturală*, București, Ed. Polirom, 2011.
2. GAVRELIUC, Alin, *Psihologia socială și dinamica personalității*, București, Ed. Polirom, 2019.
3. POPOVICI, Salomeea, *O abordare contextuală a individului ca actor social*, Oradea, Editura Universității Press, 2013.

INTERRELAŢIA: SĂNĂTATE-MEDIU-ALIMENTAŢIE

Prof. Caras Mădălina Maria
Grădinița cu Program Prelungit „Poderei” Berbești, Maramureș

Motto: *„Hrana voastră să vă fie leac, iar leacurile voastre să vă fie hrană!”*

(Hipocrat)

Educaţia nutriţională îşi poate propune în primul rând să atragă atenţia elevilor asupra modului cum mănâncă, asupra a ce mănâncă şi asupra momentului din zi la care trebuie să mănânce, ca răspuns la tendinţa tot mai accentuată a copiilor de a neglija importanţa unei nutriţii corecte şi de a adopta obiceiuri alimentare nocive – consum excesiv de produse de patiserie, băuturi carbogazoase, snacks-uri, alimente semipreparate – precum şi de a sări peste mese.

Un alt punct important vizat de această nouă educaţie este cunoaşterea alimentelor şi a substanţelor nutritive, precum şi a rolului lor în organism. Trebuie tratat şi rolul alimentaţiei în menţinerea greutăţii corporale, precum şi tulburări nutriţionale ca bulimia şi anorexia, care apar fie în urma neglijenţei, fie în urma copierii unor comportamente greşite promovate de mass-media (ca în cazul vedetelor care prezintă efortul de a-şi menţine o siluetă exemplară ca o componentă esenţială a succesului lor în viaţă, modă, actorie etc.).

Un alt aspect important de tratat este rolul igienei alimentare în menţinerea sănătăţii sistemului digestiv şi în evitarea tulburărilor digestive care influenţează negativ starea de sănătate a copiilor, pofta de mâncare şi în cele din urmă şi performanţele şcolare. De asemenea trebuie menţionat şi efectul profund negativ pe termen lung al excesului de substanţe alimentare (sare, zahăr, grăsimi, alcool), dar şi efectul benefic al consumului de legume şi fructe proaspete, care trebuie încurajat ca factor care contribuie la menţinerea hidratării şi sănătăţii organismului. Nu în ultimul rând se cuvine a fi tratată şi legătura dintre nutriţie corectă, activitate fizică şi odihnă ca factori esenţiali pentru păstrarea sănătăţii copilului, care se constituie ca premiză pentru îmbunătăţirea rezultatelor şcolare.

Pentru a obţine rezultatele mult aşteptate, se vor avea în vedere trei piloni de bază care vor determina omul să menţină o interrelaţie. Aceştia fac parte din triada: *Sănătate-Mediu- Alimentaţie* care poate la un moment dat a ne controla o stare de identitate dar şi de coabitare socială, ne permitem a porni, metaforic vorbind, de la întrebarea retorică a Aliciei Hart (2006) „Dacă aveţi norocul să deţineţi o palmă de pământ, de ce nu vă faceţi propria grădină de legume?” ceea ce ar demonstra interrelaţia elementelor amintite anterior sub aspect evolutiv. De fapt, ni se oferă posibilitatea de a găsi similitudinile care ajung la un moment dat a defini un concept ce generează o atitudine comportamentală faţă de actul de nutriţie în sine.

Se ştie că sănătatea este o stare de bine, continuând ideea, am spune că este, (Ţunea S., Ţunea A., 1989) cea care permite omului să-şi îndeplinească cu randament maxim şi eficient, rolul în societate, această situaţie fiind condiţionată, pe lângă absenţa bolii şi de o bună şi echilibrată stare:

- morfo - fiziologică;
- psiho - afectivă;
- social - morală, ceea ce caracterizează complexul pe care îl declanşează conceptul de a face trimiteri şi delimitări.

Profilul de sănătate depinde la un moment dat de comportamentul fiecărui individ, influenţa remarcându-se mai ales la nivelul de ameliorare a ecosisitemelor umane. De aici, spre influenţa mediului în triada conceptuală, e doar un singur

pas, ştiind că adaptarea la anumite condiţii şi determinarea unui comportament adaptativ, depinde de fiecare individ în parte, prin prisma sa de raportare la itemul identificat anterior sub aspect structural.

Chiar dacă suntem obişnuiţi a găsi mediul printre factorii dezvoltării alături de ereditate şi educaţie, plasarea sa în triada –S – M – A – reprezintă un moment de implicare în ceea ce priveşte evoluţia umană, raportată la: nutriţie - actul de nutriţie şi comportamentul nutriţional, reacţia în lanţ a termenilor denumind impactul, atât sub aspectul biologic, cât şi socio-cultural.

Din această perspectivă, e necesar ca adaptarea să se efectueze şi în funcţie de diversitatea şi polimorfismul indivizilor, ţinându-se seama de caracterul specific al unui biotip, cât şi de sensibilitatea deosebită a unor indivizi la unii factori de mediu. Ajungem astfel, să ne punem următoarele întrebări, ca efecte ale mediului, dar şi puncte de reper spre alimentaţie remarcând dacă ştim:

- Ce să mâncăm?/ Ce mâncăm?
- Când să mâncăm?/ Când mâncăm?
- Cum să mâncăm?/ Cum mâncăm?
- Unde să mâncăm?/ Unde mâncăm?
- Cât să mâncăm?/ Cât mâncăm?
- De ce să mâncăm?/ De ce mâncăm? răspunsurile fiind de fapt decodificate pentru o viaţă raţională în care starea fizică şi cea mentală, să se găsească în permaneţă într-un echilibru al evoluţiei, valorii şi progresului uman.

Este momentul ca să privim alimentaţia umană, după părerea noastră din două perspective şi anume cel al:

a) raţiei alimentare ce trebuie să menţină un echilibru constant între itemii ce-i cuprinde (calorii, proteine, vitamine, săruri minerale etc.);

b) elementului raţional având la bază, principiile generale ale schimbului de materie şi energie în fiinţele vii, ale homeostazei organismului uman, ale adaptării omului la particularităţile concrete fiziologice şi patologice, etc. şi de aceea, se diferenţiază după împrejurările şi condiţiile variate în care se află individul.

Toate premerg instaurarea ştiinţei alimentaţiei ca generatoare atât a evoluţiei biologice cât şi psihologice a fiinţei umane în ideea interrelaţionării factorilor ce guvernează concepte, atitudini şi comportamente. Ne identificăm cu indivizi ce-şi arogă dreptul de a se alinia sub deviza „We are what we eat!” (Suntem ceea ce mâncăm!) din perspectiva interrelaţiei S-M-A? Cu siguranţă **NU**, dacă pornim de la necesităţile alimentare, clasificate după criteriile lui Iordăchescu G. (2006) şi anume:

1)- după natura necesităţilor:

a)- necesităţi fizice sau fiziologice;

b)- necesităţi spirituale;

2)- după subiecţii purtători ai necesităţilor:

a)- necesităţi individuale;

b)- necesităţile unui grup sau colectivitate;

c)- necesităţi ale societăţii;

3)- după gradul de satisfacere:

a)- necesităţi deficitare (în special cele biologice de care depinde supravieţuirea);

b)- necesităţi suficiente (prin asigurarea lor se obţine un nivel de trai acceptabil, superior nivelului supravieţuirii);

c)- necesităţi sporite (permit dezvoltarea individului dincolo de suficienţa materială);

4)- după rolul jucat în sistemul condiţiilor vieţii sociale:

a)- necesităţi primare;

b)- necesităţi secundare;

c)- necesităţi terţiare;

5)- după posibilităţile de acoperire ale necesităţilor economice:

a)- necesităţi solvabile;

b)- necesităţi nesolvabile;

şi **DA**, atunci când aspectul cantităţii ocupă locul raţiunii, cumpătării şi echilibrului alimentaţiei menită a ne conduce ea pe noi, implicarea noastră fiind minimă şi nesemnificativă.

Din aceste perspective, relaţia Sănătate-Mediu-Alimentaţie, e necesar a se număra printre variabilele credibile şi calitative ale strategiei nutriţionale, aplicată şi aplicabilă personalizat, la fiecare individ în parte, dispus a se interesa şi a monitoriza „bunul mers al sănătăţii sale”, pornind de la cauză şi ajungând la efect.

Bibliografie:

1. Paşca, M., D., *Elemente de psihopedagogie nutriţională, (*2009), Editura University Press, Târgu Mureş;
2. Hart, A., (2006), *Sănătate şi energie*, Editura Polirom, Iaşi;
3. Iordăchescu, G., (2006), *Psihologia alimentaţiei umane*, Editura Academică, Galaţi;
4. Tunea, S., Tunea, A., (1989), *Dialog cu omul sănătos*, Editura Albatros, Bucureşti.

Abordarea modernă a învăţării prin transdisciplinaritate

Prof. Radu Laura-Elena,
Colegiul Economic, Rm. Vâlcea

Perspectiva transdisciplinară nu mai e centrată pe discipline, ci le transcende, subordonându-le proceselor individuale de învăţare ale elevilor, intereselor şi caracteristicilor acestora. Se produce o decompartimentare completă a obiectelor de studiu, structurarea instuirii făcându-se în jurul marilor probleme sau provocări ale lumii contemporane. Dezvoltarea personală integrală, succesul personal, social şi profesional al tinerilor devin scopurile supraordonate ale învăţării. Se urmăreşte, pe de o parte, înarmarea elevului cu metode şi tehnici de muncă intelectuală transferabile la situaţiile cu care acesta se confruntă (transdisciplinaritatea instrumentală), pe de altă parte menţinerea permanentă a unei strânse legături cu problemele de viaţă semnificative pentru cei care învaţă (transdisciplinaritatea comportamentală).

Conţinuturile organizate transdisciplinar se vor axa în procesul educaţional nu pe disciplină, ci pe demersurile intelectuale, afective şi psihomotorii ale elevului. Organizarea conţinuturilor în manieră transdisciplinară se bazează în procesul de predare- învăţare- evaluare pe conduitele mentale ale elevului din perspectiva unei integrări efective, realizată de-a lungul tuturor etapelor procesului educaţional (proiectare, desfăşurare, evaluare). Metodele active de predare în abordarea transdisciplinară transformă elevul din obiect în subiect al învăţării, îl fac pe elev coparticipant la propria sa educaţie şi asigură elevului posibilitatea de a se manifesta ca individ, dar şi ca membru în echipă. Indiferent de tipul de integrare abordat în procesul de învăţare, proiectarea integrată şi organizarea învăţării se centrează pe învăţarea prin cercetare, pe baza viziunii constructiviste şi globale asupra lumii înconjurătoare. Învăţarea nu are loc numai în şcoli; cea mai mare parte a învăţării în societăţile contemporane pare a se petrece, de fapt, în afara şcolii. Familiile, comunitatea, "grupurile de egali" şi, mai ales, mass media constituie într-o măsură tot mai semnificativă medii de învăţare.

Activităţile transdisciplinare sunt activităţi care abordează o tema generală din perspectiva mai multor arii curriculare construind o imagine cât mai completă a temei respective. Este tipul de activitate unde cunoştinţele şi capacităţile sunt transferate de la o arie curriculară la alta, urmărindu-se atingerea obiectivelor tuturor ariilor curriculare într-un context integrat. Caracteristici ale activităţilor transdisciplinare şi argumente pentru integrarea lor în programul activităţilor zilnice:

- valoarea pedagogică a temelor transdisciplinare oferă elevilor posibilitatea de a se exprima;
- maximizează probabilitatea ca fiecare elev să înveţe în ritm propriu şi să fie evaluat în raport cu performanţa sa anterioară;
- ofera elevului posibilitatea de a se manifesta plenar în domeniile în care capacităţiile sale sunt cele mai evidente;
- situează elevul în miezul acţiunii, rezervându-i un rol activ şi principal: să imagineze, să construiască pe plan mental, săinvestigheze, să exploreze, să creeze, să transpună în practică, să găsească mijloace şi resurse de traducere în fapt a ceea ce a prefigurat;
- cultivă cooperarea şi nu competiţia;
- pune elevii într-o situaţie autentică de rezolvare a unei sarcini concrete cu o finalitate reală.

Întrecerile, jocul, concursurile, sunt câteva dintre modalităţile de lucru cu elevii ce contribuie la formarea comportamentelor adecvate vârstei dar şi la dezvoltarea unei imagini de sine corecte, a încrederii în propriile forţe şi capacităţi, a motivaţiei pentru învăţare. Prin intermediul întrecerilor sportive se dezvoltă încrederea în sine, în forţele

proprii, încrederea că vor rezolva sarcinile şi pot câştiga dacă îşi doresc acest lucru. Recompensele oferite au rolul de a dezvolta motivaţia câştigului.

Jocul, cu toate formele lui, este considerat o recompensă. Dacă acesta se desfăşoară pe echipe, copiii vor dori întotdeauna să facă parte din echipa câştigătoare, să fie primii. Este suficient să fie în faţa clasei şi să fie felicitaţi pentru succesul obţinut prin aprecieri verbale, aplauze. Din acest motiv profesorul are în vedere să sublinieze în finalul jocului că toţi copiii sunt câştigători, dar pe primul loc se află acela care a rezolvat cel mai bine cerinţele date. Orice recompensă, cât de neînsemnată, pentru adulţi, este pentru orice elev un motiv de mândrie, constituind în acelaşi timp o modalitate prin care se dezvoltă motivaţia pentru învăţare. Copiii vor dori să înveţe mai bine, să cunoască mai multe despre temele propuse pentru a fi recompensaţi, felicitaţi în faţa clasei.

Concursurile între copiii de aceeaşi vârstă, stimulează în cea mai mare masură dorinţa de a fi primii, voinţa de a fi câştigători. Atunci când primesc diplomele, aceştia se mândresc în faţa celorlalţi, stârnind la aceştia dorinţa de a participa şi ei şi de a câştiga premii în cadrul concursurilor. Prin urmare, motivaţia pentru învăţare se dezvolta de la cele mai mici vârste, mai întâi prin aprecierile verbalei asupra activităţii la clasă, apoi prin întreceri, jocuri, concursuri, toate acestea organizate cu scopul de a verifica capacităţi şi comportamente dobândite pe parcursul procesului educativ. Totuşi sunt numeroase distorsiuni în ceea ce priveşte funcţionalitatea legăturii, care pot constitui surse de inadaptare a copilului.

Unele activităţi ce par un lucru firesc pentru copiii la vârste mai fragede, la şcoala îşi modifică aspectul, devenind acţiuni programate, de muncă sistematică ce parcurg paşi specifici asimilării cunoştinţelor. Astfel că pregătirea copilului în scopul adaptării la cerinţele şcolii vizează structurarea întregii sale personalităţi, îndeosebi: dezvoltarea fizică şi senzorială (adecvată cerinţelor activităţii de scriere), intelectual-cognitivă, afectiv-motivaţională, psiho-socială, a trăsăturilor de voinţă.

Proiectarea integrată nu va conduce la desfiinţarea disciplinelor; acestea vor continua să existe în planurile de învăţământ, dar „permeabilizate” şi interconectate, deschise către formarea unor competenţe ce trec dincolo de discipline. Rămâne în sarcina noastră să identificăm o serie de abordări ale instruirii care să favorizeze învăţarea integrată, cum ar fi: învăţarea bazată pe proiect, predarea în echipă formată din mai multe cadre didactice, învăţarea prin cooperare, învăţarea activă, implicarea comunităţii, aplicaţii ale inteligenţelor multiple, etc.

Proiectarea demersului instructiv-educativ trebuie să fie adecvată situaţiilor concrete de învățare pentru a obține rezultate satisfăcătoare.

Bibliografie:

1.Petrescu, Paloma, Transdisciplinaritatea- o nouă abordare a situaţiilor de învăţare, EDP, R.A. Bucureşti, 2007;
2.Stanciu, Mihai, Reforma conţinuturilor învăţământului, Polirom, Iaşi, 1999;
3. Tomşa, G., Orientarea şi dezvoltarea carierei de elev, Viaţa Românească, Bucureşti, 1999;
4.Vlăsceanu, Lazăr, Învăţarea şi noua revoluţie tehnologică, Bucureşti, Ed. Politică, 1988.

DE LA CLASIC LA MODERN ÎN PREDAREA MATEMATICII

Cojanu Veronica-Elena
Liceul Teoretic “D. Alighieri”, Bucuresti, sector 3

Matematică		**Didactică**
	Metodica predării matematicii	
Pedagogie		**Psihologie**

Metodica predării matematicii constituie acea parte a didacticii care se referă la matematică. Considerăm că schema anexată este relevantă:

G. Pólya a comparat profesorul cu un negustor care trebuie să-şi vândă marfa utilizând toate mijloacele posibile:

Metoda are o deschidere bidirecţională spre ceea ce face şi cum face profesorul, în raport cu „obiectul” instrucţiei, dar şi ceea ce face şi mai ales cum face elevul ca obiect şi subiect în acelaşi timp al instrucţiei, al educaţiei. Simpla alegere a metodei nu este însă suficientă; ea trebuie adaptată, imaginată de fiecare dată, ceea ce cere bogăţie de imaginaţie, supleţe, putere de adaptare.

METODE CLASICE:

Demonstraţia matematică, Expunerea sistematică a cunoştinţelor, Metoda conversaţiei, Metoda muncii cu manualul, Problematizarea şi învăţarea prin descoperire, Modelarea, Metoda exerciţiului, Metoda învăţării pe grupe, Învăţare prin cooperare, Algoritmizarea, Instruire programată

Demonstraţia

Metoda demonstraţiei trebuie îmbinată în mod eficient cu problematizarea, pentru ca să dobândească puternice valenţe formative, eventual cu dialogul euristic, cu descoperirea şi cu modelarea, angajând cât mai mult elevii în proces.

Metoda muncii cu manualul:

Această metodă pretinde studierea sistematică a noilor cunoştinţe din manual. Ea îşi propune crearea de priceperi şi deprinderi de a se orienta în textul citit, de a-l analiza şi reţine reguli şi teoreme. Valoarea acestei metode constă nu numai printr-o însuşire temeinică a cunoştinţelor ci şi formarea unor deprinderi de activitate intelectuală.

Problematizarea

Este modalitatea de a crea în mintea elevului o situaţie conflictuală (critică sau de nelinişte) intelectuală pozitivă, determinată de necesitatea cunoaşterii unui obiect, fenomen, proces, sau rezolvării unei probleme teoretice sau practice pe cale logico-matematică şi/sau experimentală.

Invăţarea prin descoperire

Este o strategie complexă de predare-învăţare care oferă elevilor posibilitatea de a dobândi cunoştinţele prin efort personal, independent. Este o metodă de factură euristică şi constă în crearea condiţiilor de reactualizare a experienţei şi capacităţilor individuale, în vederea rezolvării unor situaţii-problemă.

Modelarea

Reprezintă modaliatea de studiu a unor obiecte, fenomene, procese prin intermediul unor copii materiale şi ideale ale acestora, denumite modele, capabile sa evidenţieze caracteristicile esenţiale ale realităţii studiate, sau să ofere informaţii despre aceasta. Este o metodă cu caracter activ-participativ, formativ şi euristic.

METODE MODERNE:

KWL- Know, Want to know, Learn

Este o strategie de conştientizare de către elevi a ceea ce ştiu sau cred ca ştiu referitor la un subiect şi totodată a ceea ce nu ştiu sau nu sunt siguri că ştiu şi ar dori să ştie sau să înveţe.

Metoda activează pe elevi şi îi face conştienţi de procesul de învăţăre şi oferă elevilor posibilitatea de a-şi verifica nivelul cunoştinţelor.

Prin acest exerciţiu se încurajează participarea fiecărui elev prin conştientizarea eventualelor lacune şi prin motivarea acoperirii acestora, se stimulează atenţia şi gândirea şi oferă posibilitatea elevilor de a-şi dezvolta competenţele necesare unei abordări complexe şi integratoare.

Etapele tehnicii:

- anunţarea temei de către profesor
- se cere elevilor să inventarieze ideile pe care consideră că le deţin cu privire la subiectul sau tema investigaţiei ce va urma. Aceste idei vor fi notate în rubrica „Ştiu” a tabelului.
- ei vor nota ideile despre care au îndoieli sau ceea ce ar dori să ştie în legătură cu tema respectivă. Aceste idei sunt grupate în rubrica „Vreau să ştiu”.
- profesorul va propune apoi studierea unui text realizarea unei investigaţii şi fixarea unor cunoştinţe referitoare la acel subiect. Elevii îşi însuşesc noile cunoştinţe şi îşi inventariază noile idei asimilate pe care le notează în rubrica „Am învăţat”.
- după rezolvarea sarcinii de lucru elevii vor folosi noţiunile înscrise în fiecare coloană pentru a demonstra nivelul actual al cunoştinţelor.

INSERT- Interactive Noting System for Effective Reading and Thinking

Este o tehnică de predare-învăţare menită să servească drept referinţă convenabilă pentru nivelul cunoştinţelor elevilor la un moment dat. Este o modalitate prin care se pot obţine informaţii despre ce ar dori elevii să afle în raport cu o temă anume, este o tehnică de monitorizare a înţelegerii.

Etapele tehnicii:

- elevii vor primi fiecare o fişă cu textul propus spre dezbatere;
- fiecare elev lecturează individual textul şi însemnează paragrafele cu semnele corespunzătoare;
- sub dirijarea profesorului se completează un tabel:

√	-	+	?

- la finalul exerciţiului se va comenta întreaga structură cu explicaţiile de rigoare.

Folosind această metodă, elevii după rezolvarea sarcinii de lucru:

- îşi monitorizează propria înţelegere
- se implică în introducerea noilor informaţii în schemele de cunoaştere pe care le posedă deja
- corelează în mod deliberat noul cu ceea ce le este cunoscut
- elevii construiesc punţi între cunoscut şi nou pentru a ajunge la o nouă înţelegere

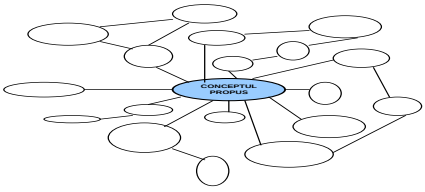
Participarea întregii clase la realizarea sistemului INSERT este lansată ca o provocare şi reprezintă o altă modalitate de integrare a informaţiilor noi între cunoştinţele asimilate de elevi.

METODA CIORCHINELUI

- Reprezintă modelul sau ansamblul organizat al procedeelor sau modurilor de realizare practică a operaţiilor care stau la baza acţiunilor parcurse în comun de profesori şi elevi şi care conduc în mod planificat şi eficace la realizarea scopurilor propuse.
- Este o tehnică de predare-învăţare menită să încurajeze elevii să gândească liber şi să stimuleze conexiunile de idei. Este o modalitate de a realiza asociaţii de idei sau de a oferi noi sensuri ideilor însuşite anterior. Este o tehnică de căutare a drumului spre propriile cunoştinţe evidenţiind propria înţelegere a unui conţinut.

Etapele metodei:

- pe mijlocul foii se scrie un cuvânt sau o propoziţie (nucleu)
- elevii sunt invitaţi să scrie cuvinte sau sintagme care le vin în minte în legătură cu tema propusă
- cuvintele sau ideile vor fi legate prin linii de noţiunea centrală
- elevii lucrează în grupe
- fiecare grupă prezintă “ciorchina” proprie
- se analizează fiecare “ciorchină” şi se efectuează una comună pe tablă dirijată de profesor
- După rezolvarea sarcinii de lucru, elevii vor folosi noţiunile şi legăturile create pentru a dezvolta idei despre conceptul propus**.**

- prin acest exerciţiu se încurajează participarea întregii clase. Poate fi folosit cu succes la evaluarea unei unităţi de conţinut dar şi pe parcursul predării, făcându-se apel la cunoştinţele dobândite de elevi.
- stimulează conexiunile dintre idei
- iese în evidenţă modul propriu de a înţelege o temă anume
- realizează asociaţii noi de idei sau relevă noi sensuri ale ideilor
- caută căi de acces spre propriile cunoştinţe.

Invăţarea prin cooperare

Învăţarea în grup	**Învăţarea prin cooperare**
● Desemnează activitatea de studiu a unui grup de elevi, aceştia pot sau nu să coopereze.	● Desemnează o situaţie de învăţare în care elevii lucrează în grupuri cu abilităţi şi cunoştinţe eterogene.
● Sunt recompensate performanţele individuale	● Sunt recompensaţi pe baza performanţelor grupului

Această metodă reprezintă utilizarea, ca metodă instrucţională a unor grupuri mici de elevi astfel încât aceştia să poată lucra împreună, urmând ca fiecare membru a grupului să-şi îmbunătăţească performanţele proprii şi să contribuie la creşterea performanţelor celorlalţi membrii ai grupului.

Avantajele învăţării prin cooperare

- Interacţiunile la nivel de grupuri pot crea la nivel cognitiv, conflictul şi dezechilibrul care conduc individul la întrebări asupra înţelegerii anterioare a fenomenelor şi îl pot conduce să emită idei noi.
- Discuţiile în grup ajută pe membrii acestuia să repete, să proceseze şi să-şi extindă cunoştinţele. Pe măsură ce membrii grupului pun întrebări şi oferă explicaţii, sunt obligaţi să realizeze conexiuni logice, să-şi organizeze cunoştinţele şi să activeze procesele de revizuire rapidă care susţin procesarea informaţiei şi mecanismele memoriei.

Bibliografie:

1. Brânzei, Dan, Brânzei, Roxana, „Metodica predării matematicii”, Ed. Paralela 45, Piteşti, 2003

2. Petre, Carmen, Popa, Daniela, Crăciunoiu, Stefania, Iliescu, Camelia, „Metodica predării informaticii şi tehnologiei informaţiei”, Ed.Arves, Craiova, 2002

3. www.didactic.ro

ÎNVĂȚAREA PE BAZĂ DE PROIECTE
-Model inovativ de instruire-

Prof. înv. primar Duma Mirela
Școala Gimnazială „Eftimie Murgu” Lugoj

PROIECT „ALBINELE SUNT PRIETENII NOȘTRI”

Clasa pregătitoare

ACTIVITATEA 1. Insectele vestesc primăvara - Albina

ACTIVITATEA 2. De vorbă cu un specialist

ACTIVITATEA 3. Să ne păstrăm sănătatea

Scop: Dezvoltarea capacităţii de exprimare orală, de înţelegere şi utilizare corectă a semnificaţiilor structurale sau verbale orale; Formarea și consolidarea unor abilităţi practice specific nivelului de dezvolatare motrică; Cultivarea trăsăturilor pozitive de comportament- hărnicie, bunătate, prietenie, responsabilitat; Dezvoltarea capacităţii de a comunica verbal în mod liber, civilizat cu partenerii de joc în timpul activităților liber alese.

Pe parcursul activităților s-a urmărit formarea celor 8 competențe cheie din **Profilul absolventului de clasa a IV-a**.

Competențe de comunicare în limba maternă și comunicare în limbă străină

ALBINUȚA MAYA | Maya the Bee in Romana| Romanian Fairy Tales https://youtu.be/LaZ34T3-m1w

-Folosind metoda Exploziei stelare, elevii sunt împărțiți în cinci grupe, fiecare grupă elaborează cât mai multe întrebări pe care le vor pune membrilor celorlalte echipe, aceștia din urmă fiind solicitați să răspundă la ele.

Competenţe matematice (A) şi competențe de bază în ştiinţe şi tehnologii (B)

- Exerciții de numărare cu jetoane, compunere de probleme după imagini;
- Alcătuire, părți componente;
- Mediul de viață(Unde trăiesc albinele?);
- Protejarea mediului(Polenizarea);
- Curiozități despre albine.

Competențe digitale

Utilizarea în învățare a unor funcții și aplicații simple ale dispozitivelor digitale din mediul apropiat, cu sprijin din partea adulților, pentru aflarea unor curiozități despre albine, desene paint și realizarea unor miniproiecte - ,,Albina, prietena mea!”

https://www.libertatea.ro/lifestyle/curiozitati-despre-albine-2965249

Albinele sunt printre cele mai active insecte, care contribuie semnificativ la dezvoltarea naturii. Pe lângă produsele apicole pe care le furnizează, albinele sunt și răspunzătoare de polenizarea a peste 75% din plantele pe care le cultivă.

ACTIVITATEA 2: De vorbă cu un specialist

Competențe de Sensibilizare şi exprimare culturală

Identificarea utilității unor meserii/profesii pentru membrii comunității

– Asociația crescătorilor de albine din Lugoj – invitat Oz Demis

A fost prezentat un ppt „Albinele, o lume fascinantă” , elevii primind informații prețioase despre albine, viața în stup, polenizare, produse și modalități de ajutorare a micilor și noilor prieteni. Activitatea s-a desfășurat interactiv, cu cele trei clase implicate în activitățile proiectului, Clasa pregătitoare B, clasa a III-a B și clasa a IV-a A, invitatul răspunzând la toate întrebările copiilor.

ACTIVITATEA 3: Să ne păstrăm sănătatea, activitate din cadrul proiectului „Cum să creștem sănătoși”

Scop: Conştientizarea importanţei adoptării unui stil de viaţă sănătos pentru menţinerea sănătăţii. Însuşirea cunoştinţelor privind regulile unei alimentaţii sănătoase.

Abilități dezvoltate: capacitatea de a utiliza corect obiectele de igienă sanitară, luarea de decizii corecte cu privire la activităţile zilnice și la o alimentație sănătoasă.

Exerciţiul 1: Mascotele Fifi şi Bondărel se prezintă şi le arată copiilor ce le-au adus.

- Le explic copiilor că "Fifi" şi "Bondărel" vor veni la ei de mai multe ori să se joace împreună şi să-i înveţe lucruri noi despre alimentele care sunt sănătoase şi despre substanţele periculoase pentru sănătate. Postez pe flip-chart imaginile cu Fifi şi Bondărel.

- O prezint pe albinuţa "Fifi", prietena albinuței „Maya”. Ea este harnică, cuminte, mănâncă multe fructe şi legume şi vrea să-i înveţe pe copii cum să crească sănătoşi.

- Îl prezentaţi pe "Bondărel", care este frate cu "Fifi". El face multe năzdrăvănii, nu mănâncă fructe şi legume, el vrea doar chipsuri şi cartofi prăjiţi.

Exerciţiul 2: Fagurele lui Fifi şi Bondărel (activitate frontală)

-Încep activitatea, explicând copiilor că a te cunoaşte cât mai bine este important pentru a putea depăşi greutăţile şi obstacolele vieţii.

-Copiii îşi vor deschide caietul la pagina cu fagurele lui Fifi şi Bondărel.

Pun următoarele întrebări copiilor cu privire la Fifi şi Bodărel, apoi îi rog să răspundă în funcţie de imaginile din interiorul fagurelui:

- Ce le place să facă (să zboare din floare în floare)?/ La ce se pricep cel mai bine (desenează) ?/ Cine este familia lor (albina regina şi trântorul regele)?/ Cum se distrează ei cu familia lor (dansează) ?/ Care este talentul lor ascuns (produc miere) ?

-Rog copiii să spună despre ei: ce le place să facă, la ce se pricep cel mai bine, din cine este formată familia lor, cum se distrează ei în familie şi dacă au un talent ascuns.

Exerciţiul 3: Piramida alimentelor (activitate frontală)

Copiii să deschidă caietul la fişa de lucru ”Piramida alimentelor”.

Se va discuta cu ei despre fiecare categorie alimentară:

Ce este piramida alimentelor?/ Din câte grupe de alimente este formată aceasta?/ Ce alimente se află în fiecare grupă? În ce grupă se află mierea?/ Din care grupă de alimente trebuie să mâncăm mai mult? De ce?/ Din care grupă de alimente trebuie să mâncăm mai puţin? De ce?

Copiii vor încercui alimentele preferate din piramida alimentelor.

Competența „A învăța să înveți”

Exerciţiul 4: Organizarea alimentelor în piramidă (activitate pe grupe)

Elevii vor fi împărțiți în 5 grupe. Fiecare grupă va primi o foaie cu piramida goală, fără alimente și un plic cu jetoane reprezentând alimentele din fiecare grupă. Ei au ca sarcină să găsească locul potrivit al alimentelor, poziționarea corectă a alimentelor în grupă. Pe tablă voi posta o altă foaie cu piramida goală, fără alimente. Pe aceasta voi aşeza aleatoriu, cu patafix, jetoane cu alimente, în poziţii diferite faţă de cea corectă.. Chem pe rând câte un copil din fiecare grupă, pentru a repoziţiona în mod corect fiecare jeton, desprinzându-l de la locul unde este postat şi aşezându-l în poziţia corectă pe piramida alimentelor.

Competența Spirit de inițiativă și antreprenoriat

Activitate cu părinții: Borcănelul cu miere

Un părinte a donat mierea din producția proprie, restul părinților au cumpărat borcănelele și le-au igienizat, copiii au decupat și lipit etichetele pregătite de mine. Produsul finit l-au dăruit unei persoane dragi.

Competența Sensibilizare şi exprimare culturală

Activitățile se încheie întotdeauna cu joc și voie bună.

https://youtu.be/_-cyOy-3r80 Albinuta Mea - CanteceGradinita.ro - Zum Zum Zum, Albinuta Mea

Obs: Există acordul părinților pentru publicarea fotografiilor în Media, reviste și proiecte educative.

https://www.facebook.com/100069313475528/posts/284275907226190/?d=n

Bibliografie:

Albinele Sunt Prietenii Noștri-Ghidul învățătorului, Republica Slovenia, Ambasada București, octombrie, 2021

FILOSOFIA EDUCAȚIEI DIFERENȚIATE ȘI PERSONALIZATE

PROF. PRISECARIU GHEORGHE-SILVIU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CLEJA

Atunci când, în 1998, Carmen Creţu îşi exprima punctul de vedere cu privire la filosofia schimbării şi la filosofia educaţiei diferenţiate şi personalizate, vântul acestora de-abia începuse să afecteze, la nivel global, sistemul şi procesul nostru de învăţământ, iar în ceea ce-i priveşte pe mare parte dintre agenţii săi, aceştia se aflau de-abia în faza incipientă a conştientizării unor astfel de probleme şi, mai ales, a impactului lor pe termen mediu şi lung asupra sistemului şi beneficiarilor săi, asupra mentalităţilor şi politicilor educaţionale, de asemenea. Enumerăm câteva dintre ideile-reper ale studiului, considerate utile din perspectiva abordării pe care o propunem[8]:

1. Schimbarea este un proces, nu un eveniment. Mulţi profesori privesc „schimbarea” ca pe un reflex imediat la o prevedere legislativă, la o decizie administrativă sau de introducere a unui experiment. Experienţa (...) demonstrează că semnele certe ale schimbării apar la intervale de la 3 la 5 ani;

2. Schimbarea este desăvârşită de indivizi, nu de instituţii. Pentru ca şcoala să se schimbe, trebuie să se schimbe educatorii din şcoală, prin dezvoltarea deprinderilor şi abilităţilor de provocare şi menţinere a schimbării;

3. Schimbarea este o experienţă individuală de profunzime. De obicei, atenţia este focalizată pe aspectele materiale, financiare, de procedură şi, doar în plan secund, pe atitudinile, motivaţiile, emoţiile şi sentimentele educatorilor implicaţi. Acestea pot juca un rol determinant în succesul sau eşecul unui proiect de schimbare;

4. Practicarea schimbării provoacă ataşament şi determină competenţe tot mai mari referitoare la însuşi procesul respectiv de schimbare;

5. Dreptul de a fi diferit sau dreptul la diversitate este un drept fundamental al omului;

6. În activitatea de învăţare, între elevi există diferenţe semnificative de ritm, volum, profunzime şi stil;

7. Egalitatea şanselor la educaţie trebuie să se instituie prin recunoaşterea şi respectarea diferenţelor de capacitate înnăscută şi dobândită;

8. Egalitatea accesului la educaţie nu înseamnă şcoală unică pentru toţi, ci şcoală adaptată posibilităţilor aptitudinale şi nevoilor fiecăruia.

Dintr-o perspectivă asemănătoare, centrarea pe elev/ subiectul învăţării, mult postulată şi puţin realizată, se vede obligată să procedeze cel puţin la reamintirea acestor repere de ordin general filosofic pentru a întemeia un demers acceptat, realizabil şi cu şanse efective de a produce rezultatele scontate. Reforma învăţământului este gândită ca un demers complex care să aşeze în centrul său ca principal beneficiar elevul, înţeles într-o perspectivă mai generoasă şi optimistă, ca fiind cu adevărat, în fiecare caz în parte, o personalitate, superior capabil de implicare, responsabilizare, dezvoltare. Evidenţiem câteva dintre principiile care fundamentează un mod de proiectare şi realizare a educaţiei diferenţiate şi personalizate[9]:

1. Curriculumul trebuie să-i ajute pe elevi să-şi descopere disponibilităţile şi să le valorifice la maximum în folosul lor şi al societăţii;

2. Elevii învaţă în stiluri diferite şi în ritmuri diferite;

3. Profesorii trebuie să descopere şi să stimuleze aptitudinile şi interesele elevilor;

---

[8] C. Creţu, *Curriculum diferenţiat şi personalizat*, Iaşi, Editura ,,Polirom“, 1998, pp. 14-15.

[9] *Curriculum Naţional pentru învăţământul obligatoriu. Cadru de referinţă*, București, 1998, p. 15-16.

4. Evaluarea trebuie să-i conducă pe elevi la o autoapreciere corectă şi la îmbunătăţirea continuă a performanţelor

Aşa cum se poate observa cu uşurinţă, educaţia diferenţiată şi personalizată presupune o abordare completă, din perspectiva curriculum-ului în sens larg, cu toate componentele şi interacţiunile dintre acestea. Se va vorbi, ca atare, de un cadru general favorabil al formulării obiectivelor cadru/de referinţă, respectiv competenţelor generale/specifice din perspectiva particularităţilor de microgrup şi individuale. Finalitatea generală a programelor educaţionale diferenţiate şi personalizate este adaptarea curriculum.-ului la posibilităţile şi nevoile specifice elevilor ţintă (superior dotaţi, supra mediu dotaţi, mediu dotaţi, dotaţi, cu nevoi speciale)[10].

Organizarea diferenţiată sau personalizată a conţinuturilor „vizează adaptarea procesului instructiv-educativ la posibilităţile aptitudinale, la nivelul intereselor cognitive, la ritmul şi stilul de învăţare al elevului”[11]. Strategiile didactice pot fi diferenţiate şi personalizate pentru că, în esenţă, toate componentele lor structurale, dar mai ales nenumăratele combinaţii ale acestora au/pot avea valenţe în dezvoltarea elementelor de specificitate ale personalităţii elevilor. Sunt utilizate, date fiind rezultatele lor recunoscute, strategiile de tip euristic, constituite în jurul metodelor problematizării, studiului de caz, proiectului, experienţelor general-exploratorii, metodelor şi tehnicilor specifice stimulării creativităţii, organizării pe grupe mici şi omogene din punct de vedere al unor indicatori psihopedagogici, organizării activităţii pe grupuri de antrenament. Evaluarea însăşi, criteriile de evaluare vor fi specifice fiecărui program instructiv-educativ, în contextul configurat de finalităţile generice. De exemplu, pentru elevii cu aptitudini înalte, criteriile de evaluare se vor concentra[12]: • mai mult pe progresul individual decât clasamente în cadrul grupei (ceea ce poate fi valorificat foarte bine în toate contextele centrării pe elev); • mai mult pe originalitatea de expresie, decât pe conformarea la standardele de formă în expresie; • mai mult pe procesul de asimilare a cunoştinţelor şi pe procesul de dezvoltare aptitudinală, decât pe produs.

Autoarea menţionată demonstrează că pentru evaluarea progra-melor speciale pentru elevii dotaţi, este bine ca evaluarea să se completeze cu instrumente specifice, pentru cadre didactice, părinţi, elevi şi reprezentanţi ai comunităţii locale implicaţi în program. Rezultă că adoptarea strategiilor de tratare diferenţiată şi personalizată a elevilor, atât sub raportul nivelului exigenţelor conţinutului instruirii, cât şi al modalităţilor de instruire se bazează în mod fundamental pe cunoaşterea particularităţilor psihofizice ale elevilor. Din aceasta perspectivă, reuşita/ nereuşita şcolară se prezintă ca o stare relativă în raport cu exigenţele normelor şcolare.

Definirea strategiei de prevenire/ combatere a insuccesului şcolar implică şi o altă determinare. Eşecul şcolar apare, cu excepţia unor situaţii grave, nu ca fenomen general, cuprinzând grupuri mai mari de elevi (componenţii unei şcoli sau ai unei clase), ci priveşte, de regulă, anumiţi subiecţi, este un fenomen şcolar preponderent individual. În consecinţă, prevenirea şi combaterea eşecului presupune cunoaşterea formei concrete de manifestare şi a cauzelor specifice care l-au generat. În acest sens, profesorii trebuie să-i asigure elevului cadrul social adecvat (şcoală, clasă, cerc) pentru dezvoltarea diferenţiată până la individualizare prin descoperirea şi cultivarea aptitudinilor personale, a trăsăturilor caracteristice proprii, a unui stil cognitiv individual, a unui ritm de învăţare şi dezvoltare adaptat fiecăruia. Această concepţie este confirmată şi susţinută şi din perspectivă psihologică: „subiectul se individualizează prin comportament şi activitatea sa, prin reactivitatea şi stilul său“[13].

În domeniul educaţiei, individualizarea semnifică adaptarea influenţelor şi a strategiilor la specificul individual al fiecărui beneficiar, la posibilităţile şi trebuinţele sale printr-o dezvoltare completă şi echilibrată. Conform principiului

[10] C. Creţu, *op.cit.*, p. 64.
[11] *Ibidem*, p. 66.
[12] *Ibidem*, p. 96.
[13] P. Popescu Neveanu, *Dicţionar de psihologie*, Bucureşti, Ed. ,,Albatros“, 1978, p. 347.

didactic al individualizării, educaţia trebuie să pornească de la diferenţele cantitative şi calitative dintre tinerii de aceeaşi vârstă, generate de unicitatea personalităţii lor. Se preconizează că în locul unei atitudini nivelatoare şi egalizatoare trebuie să se procedeze la diferenţierea activităţilor fundamentale (jocul, învăţătura, munca, creaţia) potrivit particularităţilor individuale şi la acomodarea instruirii la posibilităţile psihofizice de asimilare ale fiecărui copil sau tânăr. Perspectiva individuală porneşte de la următoarele ipoteze: un copil sau un grup de copii poate fi identificat ca special; acest copil (grup) are nevoia de predare-învăţare individualizată ca răspuns la problemele identificate; este bine ca să înveţe împreună şi separat de ceilalţi copii; fiecare are nevoie de atenţie, iar dificultăţile determinate de tulburări ale învăţării se pot rezolva împreună în clasă prin contribuţia tuturor resurselor.

În concluzie, învăţarea este mult mai plăcută şi mai eficientă dacă în clasa de elevi: se foloseşte învăţarea în interacţiune; se negociază obiectivele învăţării; se demonstrează, se aplică şi apoi se analizează reacţiile; se realizează o evaluare permanentă ca răspuns al învăţării; se asigură sprijin pentru profesor şi pentru elevi.

DEZVOLTAREA INTELIGENȚEI EMOȚIONALE A ELEVILOR DIN CLASELE PRIMARE

prof.înv.primar Moisoc Carmen Diana
prof.înv.primar Dumitrescu Liliana Florinela
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Rădăuți

Educația emoțională se referă la o mai bună înțelegere a emoțiilor, gestionarea eficientă a acestora emoții, înțelegerea emoțiilor celorlalți și îmbunătățirea imaginii personale. Termenul a fost formulat prima oară în SUA în 1985. Daniel Goleman spunea că în emoție este necesară empatia, care se referă la înțelegerea celor din jur, precum și motivația. În lucrările sale, el evidențiază și descrie opt emoții de bază și anume: 5 emoții negative (mânia, tristețea, frica, rușinea, dezgustul) și 3 emoții pozitive (iubirea, bucuria și surpriza). Celelalte emoții derivă din cele de bază. În tabelul de mai jos putem vedea derivatele emoțiilor primare, stabilite de D. Goleman.

Emoție primară	Emoție secundară
Dragostea	afecțiune, dorință
Bucuria	veselie, entuziasm, satisfacție, mândrie, optimism, încântare, ușurare
Surpriza	surpriză
Mânia	iritare, exasperare, furie, dezgust, invidie, tortură
Tristețea	suferință, tristețe, dezamăgire, rușine, indiferență, simpatie
Frica	oroare, nervozitate

În opinia specialiștilor, unii oameni sunt mai pricepuți decât alții în identificarea propriilor emoții, ale celor din jur, precum și în rezolvarea unor probleme cu conotații emoționale. Aceștia vor descoperi mai ușor aspectele forte de cele problematice și vor face mai ușor față stresului sau chiar îl vor evita. Astfel reușita personală și profesională depind în mare măsură de nivelul de inteligență emoțională și de capacitatea de gestionare a emoțiilor.. Cu o inteligență emoțională dezvoltată cresc șansele de a deveni elevi mai buni.

În ultima perioadă, în sistemul educațional, dezvoltăm și inteligența emoțională a copiilor, ea fiind definită drept „abilitatea de a monitoriza, atât propriile sentimente și emoții, cât și pe ale altora, de a le diferenția și de a le folosi în scopul călăuzirii și acțiunii”.

Psihologii afirmă că educația emoțională este benefică și ar fi indicat să se înceapă din grădiniță, efectul ei fiind creșterea armonioasă a adultului de mâine.

La intrarea în școală copilul poate manifesta o instabilitate școlară, determinate de mediul școlar nou, de necesitatea stabilirii unor noi relații cu colegii și profesorii clasei, de schimbarea tipului de activitate dominantă de la joc la activitatea de învățare. De aceea , pentru a înțelege conduita emoțională a micilor elevi, cadrele didactice și părinții trebuie să cunoască foarte bine copiii.

Intrarea într-un mediu nou, necunoscut îi creează copilului griji și frământări sufletești, probleme de comunicare cu ceilalți copii, iar trăirile lui emoționale sunt foarte intense. În timp se vor obișnui cu activitatea școlară, cu noii colegi și vor reuși să le tempereze. Iar dacă activitatea școlară, va fi bine organizată și condusă cu tact pedagogic, elevii vor dezvolta emoții și sentimente pozitive, cum sunt: plăcerea de a învăța, de a colabora cu cei din jurul lor, de a închega prietenii, de a se bucura pentru rezultatele obținute.

Diferitele tipuri de emoții și sentimente se dezvoltă prin intermediul povestirilor, poeziilor, muzicii, desenului. Elevii din clasele primare sunt ușor de impresionat, pe ei îi entuziasmează toți stimulii pozitivi, după cum cei negativi îi întristează și le provoacă nemulțumiri. În această perioadă a vieții copiii sunt sinceri și au încredere în adultul de lângă ei, motiv pentru care acesta are datoria de a crea și dezvolta emoții și sentimente pozitive: cum ar fi receptivitatea față de învățare, de dragoste față de părinți, de învățător, de colegi, sentimentele de prietenie.

Recunoașterea sentimentelor si crearea unui vocabular pentru exprimarea acestora este o bază esențială pentru dezvoltarea emoțională. Copiii care au un vocabular emoțional dezvoltat pot comunica cu alții despre sentimentele și nevoile lor.

afectuos	jenat	nerăbdător	creativ	surprins
emoționat	speriat	interesat	crud	tensionat
nervos	fantastic	gelos	curios	gânditor
iritat	speriat	vesel	încântat	incitant
groaznic	prietenos	singur	deprimat	stingherit
plictisit	frustrat	iubitor	dezamăgit	epuizat
curajos	furios	supărat	dezgustat	îngrijorat
calm	amabil	agitat	entuziasma	fericit
grijuliu	generos	confuz	temător	ignorat
voios	posomorât	confortabil	serios	stresat
stângaci	vinovat	încăpățânat	timid	prietenos

Aceste cuvinte care exprimă sentimente și emoții pentru crearea unui vocabular emoțional îi ajută pe micii școlari să-și identifice propria stare afectivă ca să se poată face înțeleși și acceptați. Ei se compară frecvent cu ceilalți și încep să înțeleagă sentimentele și perspectivele celorlalți. Pentru a putea depăși mai ușor problemele emoționale, profesorii, în colaborare cu părinții trebuie să găsească noi metode și resurse de a le dezvolta capacitățile, în special inteligența emoțională, considerată a fi cea mai valoroasă achiziție pe care se pot baza oricând în viitor.

Pentru realizarea educației pentru dezvoltare emoțională pot fi eficiente metodele care dezvoltă competențele de comunicare interpersonală a elevilor: conversația, discuția, dezbaterea și variantele acestora, precum și explicația, demonstrarea, simularea prin joc, dramatizarea, exemplul, sugestia. Toate aceste metode răspund nevoii de comunicare a copiilor și contribuie la dezvoltarea competențelor emoționale.

Lucrând în mediul şcolar, de multe ori ne întrebăm:

Cum putem influența și dezvolta la copii inteligența emoțională?

Ce anume putem schimba pentru a le oferi copiilor posibilitatea să se descurce mai bine în viaţă?

Credem că răspunsul poate exista într-un set de abilităţi care includ autocontrol, sârguință, tenacitate, capacitate de motivare, empatie etc.

Pentru a-i ajuta pe copii să-și dezvolte inteligența emoțională trebuie:

- să îi familiarizam cu lucruri, fapte pozitive;
- să îi învăţăm să observe consecinţele unor atitudini negative;
- să îi obişnuim să se autoevalueze corect;
- să îi convingem că este necesar să îşi ceară scuze sau să îşi recunoască greşeala:
- să ştie că este nevoie să spună „Te rog!”, „Mulțumesc!” atunci când este cazul;

- să îi obișnuim să fie toleranţi, să ofere ajutor;
- să facă lucruri utile şi plăcute;
- să petreacă timp în locuri care le plac, mai ales în mijlocul naturii.

Capacitatea de a comunica eficient și de a construi relații interpersonale pozitive este arta inteligenței emoționale. Sentimentul de siguranță și încredere în forțele proprii crește în momentul în care copiii se simt înțeleși și îndrumați de părinții și profesorii lor, astfel ei dezvoltându-și capacitatea de a face față provocărilor vieții.

Bibliografie :

- Daniel Goleman, Inteligența emoțională, Editura Curtea Veche, București, 2000
- Tatiana Șova, Angela Parea, Dezvoltarea emoțională a elevilor claselor primare, Bălți, 2020

Recapitularea unui capitol utilizând fişele de lucru pe echipe şi autoevaluarea

Profesor Balint Valeria
Liceul „Carol I” Bicaz

Pentru cei aflați la început de drum în cariera de profesor , dar mai ales pentru cei care au ales discipline din aria curriculară Tehnologii cărora le lipsesc exemplele de bune practici, am ales să exemplific desfăşurarea unei lecții de recapitulare la Modulul 2- Analiza economico financiară ce se studiază în clasa a XII-a la profilul economic.

Filiera :Tehnologică, **Profilul : Servicii, Specializarea : Economic, Calificarea : Tehnician în activităţi economice**

PROIECT DIDACTIC

1.**Data**: 20.04.2023

2.**Clasa**: a XII-a E, Liceul „Carol I” Bicaz

3.**Disciplina**: **M2. Analiza economico-financiară**

4.**Unitatea de învățare**: Cap.III. Prezentarea, calcularea și analiza indicatorilor economico-financiari

5.**Tema** : Recapitulare - Cap.III. Prezentarea, calcularea și analiza indicatorilor economico-financiari

6.**Tipul lecţiei**: Lecție de recapitulare şi sistematizare la sfârşit de capitol

7. Obiective

- **Cunoştinţe**
- 11.1.2. Descrierea indicatorilor economico-financiari
- **Abilităţi**
- 11.2.5. Calcularea indicatorilor economici privind situația generală a entității
- 11.2.6. Interpretarea indicatorilor economici-stabilirea măsurilor previzionale
- **Atitudini**
- 11.3.1. Manifestarea capacității de a reacționa rapid şi eficient în realizarea sarcinii de lucru
- 11.3.2. Asumarea responsabilității în calcularea indicatorilor economico-financiari
- 11.3.3. Asumarea, în cadrul echipei de la locul de muncă, a responsabilității pentru sarcina de lucru primită

8.**Strategia didactică**

Metode şi procedee didactice: M1:explicația,,M2:exercițiul,M3:***problematizarea,*** M4:autoevaluarea, M5:***studiu de caz***

Mijloace de învățământ: m1:prezentare ppt , m2: fişe de lucru**,** m3: calculator de birou

Forme de organizare: F1:individuală, F2:pe echipe

Resurse: ***Umane:***clasa de elevi a XII-a E, ***Temporale:***50 minute

Plan de recapitulare

Se vor recapitula noțiunile teoretice şi aplicații din conținutul capitolului III. Prezentarea, calcularea și analiza indicatorilor economico-financiari :

a. **Indicatori de lichiditate şi solvabilitate;**
   b. Indicatori de risc (datorii);
   c. Indicatori de gestiune;
   d. Indicatori de profitabilitate.

STRUCTURA LECȚIEI

Nr. crt.	Etapele lecţiei	Timp	Activitatea profesorului	Activitatea elevului
1.	Moment organizatoric	2 min.	-verificarea frecvenței -verificarea existenței resurselor materiale: calculator de birou, caiete	-elevii răspund la solicitările profesorului
2.	Captarea atenției elevilor	10 min.	- prezintă obiectivele operaționale ale lecției -reactualizează planul de recapitulare cu ajutorul unei prezentări ppt şi explică pe scurt elevilor modul în care urmează să se realizeze recapitularea Se împarte clasa în 4 echipe în ordine alfabetică. Fiecare echipă va rezolva fişa corespunzătoare stabilită prin extragerea unui număr de la 1 la 4.	-sunt atenți şi analizează planul de recapitulare, răspund la solicitările profesorului
3.	Recapitularea propriu-zisă - teorie şi aplicații	25 min.	-oferă fişele de lucru -urmăreşte activitatea elevilor şi dă indicații - fiecare echipă va prezenta rezolvarea fişei la solicitarea profesorului	-rezolvă fişele de lucru conform cerințelor -prezintă rezolvarea fişei de lucru
4.	Autoevaluarea elevilor pe baza unui chestionar	10 min.	-notează elevii care au răspuns în cadrul recapitulării -oferă chestionarul şi dă indicații	-sunt atenți la aprecierile şi concluziile profesorului -rezolvă chestionarul
5.	Tema pentru acasă	3 min.	-prezintă conținutul temei şi răspunde la eventualele întrebări ale elevilor	-elevii îşi notează tema şi cer lămuriri suplimentare

Proiectul didactic conține trei anexe:

Anexa nr.1- Fişe de lucru ce conține itemi de tipul rezolvare de probleme pe baza unor studii de caz

Anexa nr.2 – Fişa de evaluare individuală

Anexa nr.3 - Tema pentru acasă

Anexa nr.1

Fişe de lucru - Recapitulare pe echipe

Fisa 4 – Indicatori de lichiditate

Calculați şi interpretați indicatorii: lichiditatea curentă şi lichiditatea imediată pentru SC Alfa SRL cunoscând următoarele informații:

Active curente: 580.000 lei din care stocuri: 380.000 lei

Datorii curente: 120.000 lei.

Fisa 3 – Indicatori de risc

Calculați ş interpretați indicatorii: gradul de îndatorare şi indicatorul privind acoperirea dobânzilor pentru SC Omega

SRL cunoscând următoarele informații:

- Capital împrumutat: 550.000 lei
- Capital propriu: 400.000 lei
- Profit înaintea plății dobânzii şi a impozitului pe profit: 248.000 lei
- Cheltuieli cu dobânda: 10.000 lei

Fisa 1 – Indicatori de profitabilitate

Calculați şi interpretați indicatorii: rentabilitatea capitalului angajat şi marja brută din vânzări pentru SC Beta SRL cunoscând următoarele informații:

- Capital angajat: 500.000 lei
- Profit înaintea plății dobânzii şi a impozitului pe profit: 248.000 lei
- Cifra de afaceri: 2.500.000 lei
- Profitul brut din vânzări: 300.000 lei

Fisa 2 – Indicatori de gestiune

Calculați şi interpretați indicatorii: viteza de rotație a debitelor clienți şi viteza de rotație a creditelor furnizori pentru SC Gama SRL cunoscând urmăoarele informații:

- Sold clienți la începutul perioadei: 40.000 lei
- Sold clienți la sfârşitul perioadei: 68.000 lei
- Sold furnizori la începutul perioadei: 35.000 lei
- Sold furnizori la sfârşitul perioadei: 38.000 lei
- Cifra de afaceri: 1.550.000 lei

Anexa nr.2

Fişa de evaluare individuală

Nume şi prenume elev:..... Clasa:.....

1. **Astăzi am reuşit să.....**
2. **Dificultăţile cele mai mari le-am avut la.....**
3. **Cel mai uşor pentru mine a fost.....**
4. **Am învăţat cum să.....**
5. **Mai am de rezolvat.....**
6. **Dacă mi-aş da O NOTĂ pentru activitatea desfăşurată astăzi aceasta ar fi.....**

Anexa nr.3

Tema pentru acasă

Rezolvați fişele de lucru ale celorlalte 3 echipe.

Bibliografie

1. Druţă, Maria Elena , *Didactica disciplinelor economice, consideraţii teoretice şi aplicaţii*, Editura ASE, Bucureşti, 2005
2. Pătruț, Vasile, Daniela Cristina Solomon, Iulia Andreea Bucur, *„Didactica disciplinelor economice"*, Editura Alma Mater, Bacău, 2008
3. Popan, Maria - Realizarea situațiilor financiare, Editura OscarPrint, manual clasa a XII-a, 2007.

Reformele învățământului românesc

Prof. Bodnea Daniela
Liceul Tehnologic „Mihai Novac” Oravița

În *Dicționarul de pedagogie,* reforma învățământului este definită astfel: „Modificarea amplă a sistemului de învățământ în orientare, structură și conținut, sau înlocuirea unui sistem vechi cu unul nou pe cale legislativă.” Prin definiție, rezultă că modificarea unui sistem de învățământ, inovarea lui, dar mai ales înlocuirea celui vechi cu unul nou pretind o concepție clară (care să-i cristalizeze orientarea), apoi opțiunea pentru o structură adecvată și o strategie care să asigure utilizarea celor mai productive tipuri de reformă.

Reforma educației a fost demarată imediat după Revoluție, începând cu anul 1990 și a fost făcută de Institutul de Științe ale Educației, sub coordonarea și cu ajutorul financiar al Băncii Mondiale. Elaborarea documentelor necesare a fost făcută în anii 1990 – 1993, iar reforma propriu zisă a demarat începând cu anul 1994, bazele ei fiind puse prin adoptarea *Legii educației* în 1995. Obiectivele reformei erau descentralizarea învățământului, schimbarea programelor școlare, re-educarea profesorilor, centrarea educației pe elev, abandonarea monopolului statului asupra manualelor școlare și apariția manualelor alternative.

Pe baza unor încercări de evaluare a sistemului educațional românesc dinainte de 1989, a rezultatelor obținute în 1990 - 1993 și a unor experiențe internaționale semnificative, Institutul de Științe ale Educației a publicat în 1993 raportul: *„Reforma învățământului din Romania: condiții și perspective”*, raport cunoscut sub numele *„Cartea albă”*. La acest prim studiu, de referință în analiza învățământului în anii 90, se adaugă unul mai recent: „*Învățământul românesc azi*”, (coord. Adrian Miroiu), editat în 1998. Diagnosticul realizat de autorii studiului este unul grav: sistemul educațional românesc nu este suficient de pregătit să se pună de acord cu schimbările importante, prefigurate de reformele avansate ale învățământului în întreaga lume. (https://www.scrigroup.com/didactica-pedagogie/Reforma-in-educatie65156.php)

Pe 9 februarie 2011 a intrat în vigoare Legea Educației Naționale. Printre marile noutăți introduse în sistemul de învățământ preuniversitar prin această lege se numără trecerea de la învățământul obligatoriu de 8 ani la învățământul obligatoriu de 10 ani; finanțarea per elev; înființarea clasei pregătitoare și trecerea clasei a IX-a de la liceu la gimnaziu, începând cu generația de elevi care a intrat în clasa a V-a în anul școlar 2011-2012 (prevedere modificată); regândirea școlilor profesionale; pensionarea profesorilor din preuniversitar la 65 de ani și interdicția ca pensionarii să dețină funcții de conducere (prevedere modificată ulterior); introducerea prevederii că profesorii nu mai sunt angajați ai sistemului național de învățământ, ci angajați ai școlii. (prevedere modificată).

Anii care au urmat au adus multiple modificări ale actelor legislative în vigoare, dar și implementarea unor programe de reformare a învățământului românesc. În vederea creșterii calității actului educational au fost identificate standarde specifice pentru: învățământul liceal, vocațional și tehnologic, profesional, postliceal, învățământul antepreșcolar/ preșcolar, special și învățământul special care funcționează în cadrul centrelor de reeducare/penitenciarelor/ centrelor de detenție. Noile standarde realizează simplificarea activității de evaluare internă și externă a calității educației prin: reorientarea activității de îmbunătățire a calității spre aspectele esențiale, utilizarea datelor și a documentelor deja existente în instituția de învățământ, informatizarea activității de evaluare internă și externă.

În ceea ce privește politicile curriculare, au fost aprobate *Planurile-cadru învățământ special*, ca și *Programe școlare pentru clasele V-VIII*, aprobate prin OMEN nr. 3393/2017, care se aplică progresiv din anul școlar 2017-2018, începând cu clasa a V-a. În noiembrie 2017, a demarat implementarea proiectului non-competitiv *Curriculum relevant, educație deschisă pentru toți* (CRED).

În perioada 2015- 2022 a fost implementat Proiectul privind Învățământul Secundar (*Romania Secondary Education – ROSE*), finanțat printr-un împrumut de la BIRD. Activitățile dedicate învățământului preuniversitar au inclus finanțări acordate liceelor cu performanțe scăzute, printr-o schemă de granturi, pentru reducerea ratei de abandon școlar, creșterea ratei de absolvire a liceului și îmbunătățirea performanței la examenul de bacalaureat.

Programele sociale anuale sunt finanțate și concepute în scopul susținerii elevilor din grupurile defavorizate. Prin intermediul acestor programe sunt create condiții pentru asigurarea de șanse egale la educație pentru elevii proveniți din grupurile cu riscuri particulare (elevii din mediul rural, copii de etnie romă etc.). În privința consolidării pachetului social pentru educație vizând elevii aparținând grupurilor cu riscuri particulare au fost implementate și continuă să se deruleze programe sociale anuale în scopul susținerii elevilor din zonele defavorizate: *Rechizite școlare, Bani de liceu, Euro 200, acordarea de burse, Bursa profesională, decontarea transportului, Rechizite pentru preșcolari și elevi – șanse egale la educație, Masă caldă pentru elevi*. (https://eurydice.eacea.ec.europa.eu/ro/national-education-systems/romania/reforme-nationale-domeniul-educatiei-scolare)

„România Educată” este proiectul național inițiat de Președintele României. În acest sens, Administrația Prezidențială a derulat o amplă dezbatere publică privind educația din România, ale cărei prime două etape s-au derulat în perioada 2016-2018. La finalul acestor trei ani, au rezultat o viziune de țară și obiectivele aferente pentru educația și cercetarea din România, la orizontul anului 2030, alături de o serie de propuneri de politici publice pe temele desemnate ca fiind prioritare în cadrul proiectului. Acestea sunt: (1) Cariera didactică, (2) Echitatea sistemului educațional, (3) Profesionalizarea managementului educațional, (4) Învățământul profesional și tehnic de calitate, (5) Autonomie, internaționalizare și calitate în învățământul superior, (6) Educație timpurie, (7) Evaluarea elevilor și studenților. Rezultatele au fost supuse dezbaterii publice în cadrul celei de-a treia etape a proiectului, începând cu data de 5 decembrie 2018 și au fost finalizate și publicate în vara anului 2021.Operaționalizarea a fost prevăzută în Strategia Națională de Apărare a Țării - SNAT, iar rezultatele finale au fost asumate prin memorandum de către Guvernul României. Totodată, o parte dintre prevederile Proiectului „România Educată” au fost incluse în Planul Național de Redresare și Reziliență (PNRR).

Programul prezidențial care stă la baza noilor Legi ale Educației își propune mai multe obiective pentru pentru perioada 2025-2030. Între acestea se numără scăderea ratei de părăsire timpurie a școlii până la maxim 10%, reducerea cu minim 50% a ratei de analfabetism funcțional, încât să coboare sub 20%, iar proporția tinerilor cu competențe scăzute la citire și matematică, potrivit evaluărilor PISA, să scadă sub 15%. De asemenea 15.000 de cadre didactice din învățământul primar și 40.000 din cel gimnazial urmează să fie formați pentru aplicarea curriculum-ului bazat pe competențe. În privința învățământului superior, între obiective se numără acela ca minim 40% dintre tinerii cu vârste între 30-34 de ani să fie absolvenți de studii superioare. (http://www.romaniaeducata.eu/despre/)

Proiectul unei noi Legi a Educației a fost pus în dezbatere publică în 2022. Acesta cuprinde mai multe prevederi care ar trebui să reformeze școala românească: transormarea Inspectoratelor școlare județene direcții județene de învățământ preuniversitar ca servicii publice deconcentrate aflate în subordinea Ministerului Educației;
înființarea corpului managerilor educaționali, care va fi format din mentori pentru management educațional; posibilitatea de încetare a mandatului unui director de școală în situația în care se constată că nu s-au îndeplinit standardele minimale de calitate; întocmirea un raport descriptiv de evaluare la finalul clasei pregătitoare și a clasei întâi de către cadrul didactic responsabil; evaluări obligatorii la finalul claselor a II-a, a IV-a și a VI-a; orientarea școlară și portofoliul personal al elevului sunt lucruri de bază care vor deveni obligatorii la finalul clasei a VIII-a; o salarizare care să redea demnitatea profesorului. (din Conferința de presă a lui Sorin Cîmpeanu, 12.07.2022)

În condițiile politice actuale, legea are șanse să stea mai multe luni în dezbaterea Parlamentului, deși adoptarea ei până în trimestrul 3 este jalon în Planul Național de Redresarea și Reziliență (PNRR). (https://stirileprotv.ro/stiri/actualitate/ministrul-educatiei-sorin-cimpeanu-face-declaratii-de-presa.html)

STRATEGII INOVATOARE DE ÎNVĂȚARE PRIN INTERMEDIUL MATERIALELOR DE LA CLASĂ

prof. FIGHIUC MIRELA
Liceul Teoretic „Emil Racoviță” Vaslui

Inovația în procesul de învățământ constă în preocuparea profesorilor de a găsi metode, soluții ingenioase care au rolul de a menține în prim plan elevul și nevoile sale de învățare, fie că este vorba de o lecție de predare, de consolidare, de evaluare sau de autoevaluare. Noile tendințe din învățământul mondial și național au adus printre subiectele de interes modul în care sunt amenajate și decorate sălile de lucru pentru elevi. Sălile de clasă, laboratoarele, birourile sau alte săli de clasă educaționale ar trebui, de asemenea, regândite în conformitate cu tendințele noi, moderne și valoroase în educație, susținând schimbările în predare și învățare. Maximizarea oportunităților de învățare și crearea de experiențe semnificative, prin regândirea spațiului educațional, ar trebui să fie un deziderat al oricărui profesor. Sala de clasă ar trebui să fie special decorată pentru a face din ea locul cel mai potrivit pentru învățare. Crearea unui mediu de învățare distractiv și productiv în sala de clasă ar trebui să fie o preocupare pentru fiecare profesor. Un „bun venit” tematic este mai probabil să genereze implicare decât un mediu steril. O clasă atractivă din punct de vedere vizual susține și inspiră procesul de învățare, încurajează creativitatea și munca în echipă.

Iată câteva principii utile pentru decorarea unei săli de clasă: Trebuie luat în considerare pentru cine se decorează, cine sunt beneficiarii decorațiunilor. Nivelul clasei, subiectele studiate, interesele, contextul cultural general și diferențele vă vor ghida în alegerea afișajului. Decorul nu trebuie doar să arate bine, ci și să fie funcțional. Diagramele de capitol, hărțile, desenele, pot fi atractive din punct de vedere estetic și foarte utile pentru asimilarea/fixarea conținutului. Realizarea unei schițe a camerei, inclusiv tema, schema de culori, mobilierul, spațiul disponibil este foarte importantă. Luați în considerare, de asemenea, viziunea școlii din care faceți parte și încercați să faceți din proiectul dvs. parte a proiectului complex al școlii. Tema aleasă trebuie să fie legată de domeniile de interes specifice vârstei și, pe cât posibil, de provocările curriculare specifice anului școlar care urmează să fie parcurs. Este util să cereți și elevilor părerea lor. În acest sens, le puteți cere să deseneze cum ar dori să arate clasa lor. Daca nu aveți destule idei, nu sunteți foarte sigur ca ați realizat cele mai bune combinații de culori sau nu aveți capacitatea de a pune în practica ceea ce vă doriți să realizați, cereți ajutorul unui artist vizual, eventual un coleg, specialist în domeniu. Alegeți o temă de culoare. Două sau trei culori predominante vor fi suficiente pentru a crea un decor „curat” și consistent. Dacă vă decideți să vopsiți pereții, este indicat să alegeți o singură culoare. Mai multe culori sau modele folosite vă vor obosi și vă vor distra atenția. Dacă există o serie de reguli (cum ar fi posibilitatea elevilor sau profesorilor de a realiza picturi murale, existența unor spații de expunere în afara sălii de clasă, unde pot fi postate anunțuri generale sau specifice clasei sau chiar proiecte de artă sau știință etc.) . Personalizați clasa cu fotografii și proiecte ale elevilor. Acest lucru va crea un mediu unic și semnificativ pentru clasa dvs. Lucrări de artă, proiecte de scriere creativă ale elevilor dvs., diverse proiecte științifice, explicații ale unei probleme de matematică, fotografii din excursii tematice pot completa decorul sălii de clasă și pot adăuga valoare muncii copiilor. Ele pot fi rezultatul muncii anterioare sau puteți crea spații pentru a încadra noile proiecte care vor veni. Acestea sunt de preferat decorațiunilor și posterelor achiziționate din magazin. În acest fel, elevii se vor simți valoroși, iar motivația de a fi creativi va crește. Succesul produselor dvs. vă oferă un sentiment unic de mândrie și proprietate. Este o declarație publică a valorii elevului. Din acest motiv, este indicat să lăsați un spațiu considerabil în sala de clasă pentru a afișa lucrările elevilor.

Internetul este o sursă foarte valoroasă de idei de decorare. Bucurați-vă de șansa de a-l folosi. Există o mulțime de site-uri specializate din întreaga lume care vă pot ajuta. Plantele sau animalele de companie mici pot fi o opțiune pentru a înveseli și a anima clasa și, de asemenea, o modalitate bună de a împuternici elevii. Fie că au propria lor plantă de care trebuie să

aibă grijă zilnic, fie că vor fi responsabili pentru îngrijirea lor sau a animalelor de companie, aceasta va fi o modalitate bună de a-și asuma responsabilitatea. În alegerea animalului ne vom opri în general la pești sau hamsteri, fiind acceptate eventual o broască țestoasă sau un iepure. În toate cazurile, va fi necesar acordul unui medic, având în vedere predispoziția la alergii a unora dintre elevi. În funcție de bugetul alocat pentru acest proiect de design, de necesitatea de a decora total sau doar parțial camera prevăzută, va trebui să vă gândiți la strategia de achiziție. Suntem cu toții de acord că estetica unei clase contează pentru starea de spirit a elevilor și profesorilor săi. Există o relație foarte strânsă între oameni și mediul lor. Încă din 1950, cercetătorii au descoperit că o cameră neatractivă din punct de vedere vizual producea nemulțumire, oboseală și dorința de a evada (Maslow & Mintz, 1956). Studii mai recente arată că aspecte simple precum clima, culoarea și decorul pereților, sistemul de iluminat reglabil și plasarea elevilor în clasă, au rolul de a influența pozitiv emoțiile elevilor și joacă un rol important în determinarea elevilor. (Graetz, 2006; Sommer & Olsen, 1980; Wong et al., 1992). Cercetările au arătat că simpla prezență a unui afiș legat de o sarcină de clasificare sau de calcul, precum și una sugestivă de sarcini creative, a sporit încrederea elevilor și plăcerea de a lucra. Pur și simplu selectând și postând postere cu un aspect estetic plăcut în sala de clasă, interesul vizual în sala de clasă va crește. La rândul său, acest lucru creează un mediu plăcut care încurajează atitudinile pozitive și comportamentele pozitive ale elevilor. În timp ce acest efect ar putea fi obținut prin expunerea de amprente de artă, majoritatea profesorilor de științe vor opta pentru postere de știință. O astfel de strategie stimulează vizual studenții și creează, de asemenea, un mediu științific pentru ei. Cel puțin, acest lucru poate schimba orientarea mentală a elevilor, mai ales dacă se mută din sala de clasă, cu care sunt obișnuiți, într-un spațiu special pentru știință. În timp ce toate afișele sunt concepute pentru a fi educaționale, iar comunitatea educațională formală este principalul consumator de știință, multe nu sunt bine concepute pentru a sprijini munca la clasă. Există uneori tendința de a include cât mai multe informații pe un afiș, în detrimentul imaginilor și diagramelor sau în detrimentul unei dimensiuni adecvate a scrisului, care să permită elevului să descifreze scrisul fără efort. Cele mai apreciate si utile sunt cele cu litere, cifre sau imagini mari, emblematice. Imaginile 3D au și o valoare educațională sporită. Imaginile care inspiră un sentiment de curiozitate, care sunt discrepante sau provocatoare pot spori eficiența predării afișului, depășind natura sa statică și implicând activ studenții în conținut. Afișele de perete, cu conținut științific, sunt comune în majoritatea laboratoarelor de științe, atât la gimnaziu, cât și la liceu. Ele transmit un set de conținut științific, printr-un amestec de text și imagini. Scopul fiecărui profesor nu ar trebui să fie acela de a transforma postere educaționale în simple bucăți de tapet decorativ concepute pentru a umple un gol sau a masca un perete murdar. Deși există o mare cerere pentru astfel de postere din partea profesorilor, de foarte multe ori valoarea lor educațională este inaccesibilă și mulți sunt pur și simplu uitate de „fotografii frumoase” pe perete. Literatura pedagogică identifică cinci strategii sau sfaturi care au rolul de a maximiza valoarea educațională a afișelor în procesul de învățare, în lumina a ceea ce se știe despre relația complexă dintre mediul de învățare și elevi:

- Afișarea de postere pentru a stârni curiozitatea și motivația elevilor de a învăța, de a afla mai multe despre conținutul științific; - Selectivitate în alegerea afișelor, în special în ceea ce privește tipul și dimensiunea imaginii, precum și întinderea textului aplicabil; - Rotirea posterelor de la o unitate de învățare la alta pentru a menține elemente vizuale și cognitive care stimulează permanent gândirea elevilor, conexiunile între informații generează întrebări în mintea elevilor; - Rotiți afișele, în aceeași unitate, pentru a menține atenția elevilor trează și a evidenția conținuturile cheie; - Postarea de imagini pentru a concentra atenția elevilor asupra obiectivelor mai importante, în special pentru acei elevi care tind să-și piardă interesul cu ușurință. Vizibilitatea imaginilor în sala de clasă joacă un rol important. Dacă sunt vizibile din orice poziție din clasă, atunci valoarea lor crește. Este indicat să evitați poziționarea in spatele usii, in imediata apropiere a unui dulap etc., situatii care impiedica vederea. Realizarea decorațiunilor poate merge mult mai departe decât schimbarea atmosferei. Prin urmare, trebuie să ne întrebăm: „Cum pot aceste decorațiuni să îmbunătățească experiența de învățare a elevului în acest an?”

Profesorii subestimează adesea impactul pe termen lung al afișelor. Ceea ce postați pe pereți are de fapt un potențial uriaș de a oferi un sentiment de comunitate și de proprietate. Afișajul de pe pereți oferă o oportunitate de absorbție pasivă a informațiilor. Le consolidează formulele, regulile, lecțiile de viață și descoperirile academice. Decorațiiunile pot dezvolta, de asemenea, un sentiment de comunitate. Ele trebuie să fie acțiuni ale întregii comunități educaționale, aspecte valabile pentru toți cei prezenți și ceva ce poate vedea toată lumea. Astfel, pot fi postate următoarele: regulile clasei și ale școlii, obiectivele clasei academice sau civice, sloganul școlii sau al clasei etc. Cele trei laturi ale dezvoltării, vizate de învățarea în clasă, proprietatea și afișarea comunității, duc la creșteri semnificative pentru elev. În schimb, afișele care conțin informații vechi, greșite, incomplete, depășite din punct de vedere științific nu au o contribuție pozitivă și pot avea chiar una negativă, provocând confuzie sau dezinformări. Unii practicanți chiar cred că nu este bine să expuneți nimic înainte ca aceste materiale să fi fost explorate, create de ei sau bazate pe contactul cu elevii.

BIBLIOGRAFIE:

1.. Hattie, John, Învățarea vizibilă: ghid pentru profesori, trad. Cristina Dumitru, București, Editura Trei, 2014

2. Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001

3. Moise, C., 1996, Concepte didactice fundamentale, Ankarom, Iaşi

4. Stefan, C., http://tribunainvatamantului.ro/cand-invatarea-devine-vizibila/

MIJLOACELE DE ÎNVĂŢĂMÂNT- DE LA CLASIC LA MODERN

Prof.înv.primar Lilă Cornelia,
Școala Gimnazială Novaci, jud.Gorj

Didactica tradiţională dezvoltă suficient de detaliat categoriile şi rolul diferitelor mijloace de învăţământ, orice autor încercând să identifice progresele lor, atât ca tehnicitate, cât şi ca utilizare tehnologică concretă. Orice atitudine extremă faţă de integrarea lor concretă în activităţi poate conduce la ineficienţa formativă:

- fie abuzul de mijloace, chiar dacă se invocă învăţarea concretă, perceptivă, ceea ce însemnă dispersarea şi îndepărtarea sintezei, a aplicaţiilor;
- fie limitarea la materialul didactic simplu, care dăunează operaţiilor mentale, etapelor învăţării; chiar utilizarea unui singur exemplu, fie pentru o clasă de obiecte, fie pentru o serie de însuşiri, duce la trecerea rapidă de la o analiză, o exemplificare la generalizare, ceea ce nu susţine o prelucrare mai amplă a informaţiilor;
- fie introducerea mijloacelor, dar cu menţinerea concepţiei clasice asupra activităţii, învăţarea prin condiţionare, iar mai puţin prin rezolvarea de probleme, operaţii de prelucrare;
- fie în determinarea lor, profesorul ţine cont de obiective, dar nu le alege corespunzător, ca în cazul strategiilor;
- profesorul poate realiza o alegere mai bună dacă, atunci când operaţionalizează obiectivele, se gândeşte, după resursele existente, la variante de combinare a mijloacelor, urmând apoi selectarea şi integrarea lor;
- fie nu se dozează corect timpul de utilizare, nu se echilibrează folosirea în diferitele faze ale învăţării, cunoaşterii, fie se limitează numai la antrenarea proceselor cognitive concrete. Atunci putem contura următoarele criterii de apreciere a utilizării eficiente: gradul de participare a elevilor: interesul pentru cunoaşterea desfăşurării unor procese, evenimente, formularea de întrebări, căutarea de răspunsuri cu sprijinul lor, participarea la rezolvarea de sarcini/ probleme, în căutarea soluţiilor;
- măsura în care au sprijinit operaţiile de cunoaştere prin cercetare independentă sau în grup, prin analogii, au fost suport pentru analize şi confruntări în interpretare, pentru rezolvarea de situaţii problematice, singuri sau cu sprijin;
- măsura în care au stimulat interesul pentru învăţare, au contribuit la facilitarea înţelegerii, construirea cunoştinţelor;
- măsura în care au sprijinit priceperile, abilităţile cognitive, au creat motivaţii pentru cunoaştere, au facilitat relaţiile de comunicare, diversitatea procedeelor de prelucrare a informaţiilor.

Cartea şcolară, fişe de muncă independentă au rol în informarea de bază, prin expunere, conversaţie; în demonstrarea pe scheme, ilustraţii, tabele; în efectuarea de exerciţii variate, noi aplicaţii; în rezolvarea de probleme, pe enunţuri date; în oferirea unor elemente de sprijin în învăţare; în efectuarea de lucrări practice, proiecte, studiul documentar independent; în sugerarea unor tehnici de creativitate; în tratarea diferenţiată, personalizată; în probe de verificare.

Planşe, ilustraţii, scheme, schiţe, tablouri se pot afirma ca auxiliare în conversaţia de înţelegere, creaţie, explicaţie; în exerciţii de observare, descriere, comparare, recunoaştere, analiză a elementelor, însuşirilor; în rezolvarea problemelor de analiză, sinteză, aplicare, explicare în expunere, descriere, modelare; în rezolvarea unor tehnici de creativitate; în expunerea, observarea unor informaţii selectate; în demonstrarea unor fenomene, situaţii, sisteme; în exerciţii de grupare, selecţionare, completare; în descoperirea independentă de relaţii, soluţii; în prezentarea de cazuri, modele, proiecte; în probe de verificare.

Harta şcolară, planuri, diagrame devin anexe ale metodelor în demonstrarea unor afirmaţii din expunere, explicare; în exerciţii de dobândire, de fixare, de aplicare; în formularea de probleme, în explicaţii; în susţinerea formelor de conversaţie tematică; în verificarea cunoştinţelor, priceperilor de orientare în spaţiu.

Portrete, tablouri pot fi folosite în observarea, descrierea, explicarea unor detalii; în exerciţii de recunoaştere, corelarea cu aspecte biografice; în studiul documentar independent, în studii de caz; în efectuarea de demonstraţii simple, combinate; în susţinerea de expuneri, conversaţii tematice; în exerciţii de corelare, de creativitate.

Albume didactice, colecţii tematice pot influenţa exerciţiile de observare, analiză, recunoaştere, rezolvare, completare, grupare, soluţionare, denumire, sistematizare, de creativitate; demonstrarea unor soluţii verificate, în susţinerea modelării, a unor lucrări aplicative, proiecte; descoperirea independentă a relaţiilor, în formularea de întrebări- problemă; probele de verificare.

Diapozitive, filme, montaje audio-video pot fi adjuvante în demonstraţii prin imagini, în expunere, descriere, explicaţie, conversaţie, povestire; în observarea independentă, descoperirea unor operaţii, elemente, structuri, aplicaţii; în exerciţii de recunoaştere, de analiză, de comparare, de creaţie; în rezolvări de probleme, formulări de soluţii; în susţinerea conversaţiei, dezbaterii, instructajului; în prezentarea, analiza de cazuri, modele, demonstraţii; în probe de verificare.

Valoarea formativă a mijloacelor de învăţământ şi mai ales a noilor utilităţi tehnice nu au relevanţă pedagogică, cognitivă, decât dacă sunt utilizate pe lângă metode real-active. Aceasta pentru că ele sunt relativ valabile, în măsura în care şi elevul este motivat să participe la cunoaştere, să înveţe activ. Atunci profesorul poate să ofere un larg evantai de resurse, să le antreneze într-un context actual, să mobilizeze abilităţi şi competenţe înalt cognitive, să permită interacţiuni între elevi, să sprijine acumulări de cunoştinţe noi, să depăşească simpla achiziţie, să stimuleze curiozitatea epistemică.

Unităţile tehnologice nou introduse sunt benefice numai când vizează activitatea mentală, ating nivelul calităţii şi profunzimii prelucrării cu informaţiile vehiculate. Chiar dacă elevii manevrează calculatorul, eficienţa lui nu depinde de faptul că ei ştiu să-l utilizeze, ci de aspectele pedagogice (obiective urmărite, metode active, situaţii de integrare). De aceea, utilitatea lor trebuie să se raporteze la interactivitatea funcţională şi interactivitatea relaţională în situaţiile de cunoaştere, învăţare. Metodele active sunt de bază, iar nu simpla cunoaştere şi manevrare a tehnologiei. Atunci şi utilităţile tehnologice au aceleaşi roluri ca şi metodele active (ca auxiliare): de informare, de facilitare a interacţiunilor şi de producere de cunoştinţe noi, modele, concepte, rezolvări de probleme.

Bibliografie:

Joiţa, Elena, *Educaţia cognitivă. Fundamente. Metodologie*, Iaşi, Polirom, 2002.

Parfene, Constantin, *Metodica studierii limbii şi literaturii române*, Iaşi, Polirom, 1999.

PERIMETRUL ȘI ARIA ROMBULUI- PROIECT DIDACTIC

Sabina Antuanela Savin
Liceul cu Program Sportiv Piatra Neamț

Clasa : a VII-a

Disciplina : Matematică - Geometrie

Unitatea de învăţare: Patrulaterul -16 ore

Titlul lecţiei: Perimetrul şi aria rombului

Tipul lectiei: Lectie de dobândire de noi cunoştinţe

Scopul lectiei: Determinarea formulei de calcul a ariei rombului şi formarea de priceperi si deprinderi de rezolvare a problemelor ce cuprind calculul de arii si perimetre pentru f figurilor geometrice învăţate

- **COMPETENŢE GENERALE**

1. Identificarea unor date, mărimi și relații matematice, în contextul în care acestea apar
2. Prelucrarea unor date matematice de tip cantitativ, calitativ, structural, cuprinse în informaționale
3. Utilizarea conceptelor și a algoritmilor specifici în diverse contexte matematice
4. Exprimarea în limbajul specific matematicii a informațiilor, concluziilor și demersurilor de rezolvare pentru o situaţie dată
5. Analizarea caracteristicilor matematice ale unei situaţii date
6. Modelarea matematică a unei situaţii date, prin integrarea achizițiilor din diferite domenii.

- **COMPETENŢE SPECIFICE:**

1.4. Identificarea patrulaterelor particulare în configurații geometrice date.

2.4. Descrierea patrulaterelor utilizând definiții și proprietăți ale acestora, în configuraţii geometrice date.

3.4. Utilizarea proprietăţilor patrulaterelor în rezolvarea unor probleme.

4.4. Exprimarea în limbaj geometric a noţiunilor legate de patrulatere.

5.4. Alegerea reprezentărilor geometrice adecvate în vederea optimizării calculării unor lungimi de segmente, a unor măsuri de unghiuri şi a unor arii.

6.4. Modelarea unor situații date prin reprezentări geometrice cu patrulatere.

COMPETENTE DERIVATE:

- **COGNITIVE:**

- C1.Enuntarea formulelor de calcul pentru aria dreptunghiului, pătratului, paralelogramului, triunghiului, trapezului ;
- C2. Utilizarea corecta a formulelor de calcul învățate;
- C3. Constructia corecta si recunoaşterea proprietăților unor paralelograme particulare şi a trapezului;

- **AFECTIVE:**

-Concentrarea atentiei asupra actului predarii-invatarii-evaluarii; Participarea cu interes la lectie; Manifestarea curiozitatii si a creativitatii in sarcinile propuse.

- **PSIHOMOTORII:**

-Asezarea corecta in pagina;Scrierea lizibila in caiet si la tabla; Scrierea corecta a informatiilor primite in caiet.

STRATEGIA DIDACTICĂ

- Metode şi procedee: conversaţia, explicatia, învăţarea prin descoperire, metode intuitive bazate pe observarea directă, exerciţiul, lucrul cu manualul ED.SIGMA, autori Sorin Borodi, Mihaela Singer, fişa de lucru, folosirea instrumentelor geometrice;
- Forme de organizare a activităţii elevilor: în cadrul lecţiei se va folosi activitatea frontală combinată cu activitatea la tablă a elevilor, lucru în perechi;
- Resurse: capacităţile de învăţare ale elevilor, cunoştinţele însuşite anterior de către elevi despre romb

DESFAȘURAREA LECȚIEI

ETAPELE LECȚIEI	C	CONȚINUT ȘI SARCINI DE ÎNVĂȚARE		STRATEGII DIDACTICE			EVALUARE
		ACTIVITATEA PROFESORULUI	ACTIVITATEA ELEVULUI	METODE	MIJLOACE	FORME DE ORGANZARE	
Moment organizatoric		Se asigură condiţiile optime pentru desfăşurarea lecţiei: se notează absenţii, se verifică dacă există cretă, burete la tablă şi instrumentele de geometrie şi dacă toţi elevii au pe bancă cele necesare.	Se pregătesc cu obiectele necesare pentru lecţie. Se asigură ordinea şi disciplina.	Conversaţia			
Reactualizarea cunoştinţelor anterioare		Se verifică tema cantitativ si calitativ, se rezolvă la tablă problemele 1-pag.85, 6-pag.83 manual. Profesorul intreaba ce au avut de pregătit pentru astazi? Care sunt formulele pentru calculul ariilor şi a perimetrelor pentru figurile geometrice învăţate?	Elevii citesc tema cu atenţie, corectează unde au greşit sau completează. Elevii raspund, pe rând, la întrebări.	Conversaţia Explicaţia	Caietul de teme Tabla	Activitate frontala	Evaluare Orala Se evaluează corectitudinea rezolvării şi calitatea argumentării
Precizarea temei şi a competentelor		Profesorul anunta tema de astazi și enunță competentele. Profesorul noteaza titlul pe tabla. „**Perimetrul și aria rombului”**	Elevii asculta cu atentie si noteaza tema in caiete.	Conversaţia Explicaţia	Caietul de clasa		

Dirijarea invatarii	1.4 2.4 3.4 4.4 5.4 6.4 C1 C2 C3	Profesorul solicită elevii să construiască un romb, o înălţime a acestuia şi să enunţe definiţia şi proprietăţile rombului. Profesorul solicită elevii să descompună rombul în figuri a căror arie o pot determina. Profesorul defineşte patrulaterul ortodiagonal şi demonstreză că aria acestuia este tot A=(d d)/2. Se distribuie pe grupul elevilor linkul lecţiei de pe lecţii-virtuale.ro. Profesorul propune spre rezolvare: Un romb are diagonalele de 8 cm, respectiv 60 mm. Determinaţi aria şi înălţimea acestuia. Profesorul grupează elevii în perechi şi împarte fiecărei grupe o fișă de lucru cuprinzând probleme specifice, inclusiv exerciții de învățare remedială.	Elevii deduc că formula ariei paralelogramului se poate utiliza şi pentru romb. Elevii noteaza în caiete A=l.h. Elevii deduc formula $A = \frac{d\ d}{2}$ şi notează căa aria rombului este egală cu produsul dintre lungimea laturii şi a înălţimii sale, dar şi cu semiprodusul lungimilor diagonalelor. Elevii rezolvă pe caiete şi prezintă la tablă rezolvarea. Fiecare elev va ieși pe rând la tablă și va rezolva exercițiile din fișă.	Observarea, învăţarea prin descoperire Explicaţia Explicaţia Exerciţiul	Caietul de clasă Tabla Caietul de clasă		Observarea activităţii
Aprecierea activităţii elevilor		Concluziile si aprecierile profesorului vor fi orale, critice (daca este cazul), dar mai ales de incurajare pentru toti elevii si aceştia vor fi notati.	Elevii asculta cu atenţie explicaţiile profesorului.	Conversaţia	Caietul de evaluare	Activitate frontala	
Precizarea şi explicarea temei		Anuntarea temei pentru acasă. Temă: Exerciţiile rămase din fişa de lucru şi din manual, pag.81, problemele 4 şi 11, pag.85, problema 3 Aria rombului de pe lecţii-virtuale.ro opţional.	Elevii notează tema.	Conversaţia		Activitate frontala	

Profesorul, predarea, elevul și metodele alese-factori cheie într-un învățământ modern

Gal Cristina Violeta,
Liceul Tehnologic ”Aurel Vlaicu” , Arad

“Eu sunt copilul. Tu ţii în mâinile tale destinul meu. Tu determini,în cea mai mare măsură,dacă vei reuşi sau voi eşua în viaţă! Dă-mi,te rog ,acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire! Educă-mă,te rog,ca să pot fi o binecuvântare pentru lume! “(” Child’s Apples” , Mamie Gepe Cole). Nicolae Iorga afirma că “Şcoala cea mai bună e aceea în care înveţi înainte de toate a învăţa. “

Mi-am propus, în acest material, să subliniez importanța metodelor alese de către cadru didactic în procesul instructiv-educativ.Într-un învățământ modern, atât metodele alese cât și modul de aplicare al acestora în predarea unei lecții va se va reflecta în cunoștințele pe care elevii noștri le vor asimila. Ioan Cerghit afirma că "a învăța pe copil nu înseamnă să-i dăm adevărul nostru, ci să-i dezvoltăm propria gândire, să-l ajutăm să înțeleagă cu gândirea lui lumea." Dar să demonstrez eficiența unei metode în detrimentul alteia, să explic cum ar putea fi ele combinate astfel încât o lecție să fie asimilată cât mai bine de către elevi fără a cunoaște foarte bine ce înseamnă defapt „predarea” dar si care este rolul dascălului și al elevului în actul de predare, ar fi practic o risipă a celei mai importante resurse de care dispunem noi, profesorii, și anume, timpul. „Predarea” este un cuvânt cu o istorie lungă, dezbătută intens dealungul timpului, dar a cărui sens s-a păstrat până astăzi. Astfel, „a preda” înseamnă a transmite informaţii, a explica unei persoane cum să realizeze un anumit lucru, a da lecţii despre un subiect foarte bine cunoscut. Dar predarea nu se rezumă doar la transmitere de informaţii sau explicarea anumitor noţiuni. În timpul predării, profesorul are anumite intenţii dar şi anumite aşteptări de la elevi. Actul de predare trebuie să aibe anumite obiective dar şi o finalitate iar tânărul elev trebuie transformat şi apropiat de idealul educativ. Astfel, metodele pe care noi le alegem, trebuie nu doar să îndrume levul în activitatea lui educativă ci şi să îl dezvolte, lucru care se poate întâmpla doar cu participarea activă a acestuia.

Ne întrebăm ce rol au metodele alese în actul de predare? Aportul acestora în procesul instructiv-educativ a fost subliniat încă de multă vreme. De la începutul sec. al-XVII-lea, Comenius susţinea că rezultatele în procesul de învăţământ depind mai ales de metodele folosite. Astfel, chiar un dascăl slab, dacă foloseşte metode bune, va putea să-i înveţe pe toţi, de toate. Iar noi, dascălii, ar trebui să cunoştem să utilizăm metodele aşa cum cunoaştem mânuirea uneltelor sau aparatelor de uz casnic pe care le deţinem. Trebuie să fim conştienţi că, folosindu-le corect în actul de predare, elevii nu doar se informează, ci se şi dezvoltă, cercetează.

Profesia didactică este una foarte compexă, de aceea calităţile dominante care derivă din esenţa activităţii educative sunt vitale. R. Hubert, consideră că educatorul este omul care, „ împins de vocaţia sa interioară, îşi consacră activitatea, viaţa sa, spre a realiza valori culturale în indivizii tineri”. El este deci un mijlocitor între generaţia care se ridică şi valorile create de omenire. Categoric, orice profesor trebuie să fie mesagerul valorilor şi al idealurilor de viaţă. În munca sa cu elevii, el îi va conduce pas cu pas spre un ţel precis, prin aptitudinile pe care le posedă, mai ales cele de asimilare cu uşurinţă a cunoştinţelor noi, intuiţia psihologică de a cunoaşte elevii şi de a prevedea reacţiile lor, şi, cel mai important, dragostea faţă de copii. Cine iubeşte copiii şi ştie să şi-i apropie, găseşte mai uşor drumul spre inima lor şi-i poate influenţa mai profund. Printr-o atitudine caldă, delicată, faţă de fiecare dintre ei, elevii devin sinceri şi deschişi. Dragostea unui dascăl trebuie să fie una exigentă, să îmbine blândeţea cu severitatea. Un profesor care-şi iubeşte copiii nu trebuie să treacă cu vederea greşelile lor, dar în acelaşi timp nu le sufocă independenţa de gândire, iar prin tact pedagogic, profesorul trebuie

să găsească cele mai bune metodede predare, să ia măsuri potrivite pentru fiecare dificultate întâmpinată şi să-şi stimuleye copiii să obţină rezultate tot mai bune.

Măiestria didactică nu se însuşeşte din cărţi, ci din contactul permanent cu elevii, din activitatea continuă la clasă, din preocuparea neîncetată de perfecţionare a muncii instructiv-educative, care nu e una uşoară.

Dacă modelul tradiţional de predare este unul de tip informativ, prin care doar se transmit cunoştinţe noi, cel modern trebuie să fie unul activ, în care întreaga activitate este centrată pe elevii noştri. În învăţământul tradiţional profesorul cultivă competiţia între elevi, realizează o ierarhizare a acestora, lucru util pentru viaţă, ce-i drept, dar de cel mai multe ori acest lucru generează conflicte individuale, marginalizarea unor elevi, lipsa de comunicare, egoismul şi teama pentru eşec. Învăţământul modern, din contră, stimulează cooperarea elevilor, dezvoltarea gândirii, iar munca în echipă determină interacţionarea acestora, ei învaţă să se susţină şi să se ajute reciproc, se elimină anxietatea şi teama şi se pune accent în dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii.

Metodele moderne nu pot fi folosite singure, izolate, deoarece coexistă cu cele tradiţionale, iar profesorului îi revine sarcina de a le combina şi adapta la nivelul clasei şi cerinţele elevilor. Acest lucru presupune ca noi, profesorii, să fim deschişi şi receptivi la tot ce apare nou în specialitatea pe care o predăm, să contribum tot mai mult la formarea caracterului şi a personalităţii elevilor, să-i susţinem în dezvoltarea priceperilor şi a deprinderilor, să-i pregătim nu atât pentru note şi examene cât pentru inserţia lor pe piaţa muncii. Monotonia din cadrul orelor de curs trebuie să dispară, iar metodele moderne vin în sprijinul elevului, îl ajută să gândească dar şi să-şi dorească să participe la procesul instructiv-educativ. Profesorul nu este cunoscătorul absolut, care ţine totul sub control; elevul este miezul problemei iar toată activitatea instructiv-educativă trebuie centrată în jurul lui.

Aşadar, metodele de învăţare alese bine şi aplicate corect duc la realizarea obiectivelor lecţiei. Noi, profesorii, aplicăm în proporţie mai mare metodele tradiţionale faţă de cele moderne, le implementăm pe cele din urmă dar fără să le anulăm pe primele. Aşadar, modernul nu poate supravieţui fără tradiţional. Dar trebuie să întreprindem măiestria de a le combina eficient şi a le aplica, înclinând bine balanţa în favoarea celor moderne, care sunt mai bine înţelese şi mai uşor acceptate de către elevii noştri.

METODE TRADIŢIONALE ŞI MODERNE DE PREDAREA ŞI ÎNVĂŢARE ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL PRIMAR

Prof. înv.primar Popescu Alina Georgeta
Școala Gimnazială Nr.1 Oțelu Roșu

„Privită sub raport funcţional şi structural, metoda poate fi considerată drept un model sau un ansamblu organizat al procedeelor sau modurilor de realizare practică a operaţiilor care stau la baza acţiunilor parcurse în comun de profesori şi elevi şi care conduc în mod planificat şi eficace la realizarea scopurilor propuse.” (I. Cerghit).

„Înţelegând prin metodă de învăţământ o cale, un drum de străbătut deopotrivă de elevi şi profesori, prin care, conform unor principii (principii didactice) dar şi unor legi (legile învăţării) se înfăptuiesc obiectivele instruirii, adică se însuşesc de către elevi anumite cunoştinţe de bază şi se formează anumite capacităţi intelectuale şi convingeri în vederea integrării progresive în societate.” (Ion Berca)

Activitatea instructiv-educativă se desfăşoară în baza unor finalităţi, este pusă în practică prin intermediul unui sistem de metode şi procedee, apelează la o serie de mijloace tehnice de realizare, iar rezultatele sunt verificate şi evaluate prin strategii specifice. Curriculum-ul şcolar integrează toate aceste componente, dintre care o poziţie centrală revine metodelor care fac posibilă atingerea finalităţilor educaţionale.

Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”. Metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă”.(M.Ionescu, V.Chiş, p.126).

Dacă în învăţământul tradiţional, principalele metode le constituie conversaţia, expunerea, demonstraţia, metodele centrate pe profesor, transmiterea de cunoştinţe, pasivitatea elevilor, învăţământul modern solicită aplicarea metodelor active şi interactive, a celor care dezvoltă gândirea critică. Fundamentul pentru un nou cadru de predare-învăţare îl constituie proiectul „Lectura şi Scrierea pentru Dezvoltarea Gândirii Critice” - proiect iniţiat în România în anul 1996 prin fundaţia pentru o Societate Deschisă şi devenit un program de perfecţionare a cadrelor didactice din învăţământul preuniversitar şi universitar, care promovează metode activizatoare, cu rol esenţial în dezvoltarea personalităţii beneficiarului prin învăţarea acestuia să gândească critic. Aplicarea acestor metode care generează învăţarea activă şi prin care elevii sunt iniţiaţi în gândirea critică nu este simplă ci necesită timp, răbdare, exerciţiu şi este de preferat să se facă de la vârste fragede, la toate disciplinele, însă cu măsură. Acestea trebuie să fie selectate şi utilizate în mod riguros, creativ, în funcţie de obiectivele propuse, de specifcul grupului educaţional şi nu trebuie să constituie un trend sau un moft al cadrului didactic. Metodele active şi interactive au multiple valenţe formative care contribuie la dezvoltarea gândirii critice, la dezvoltarea creativităţii, implică activ elevii în învăţare, punându-i în situaţia de a gândi critic, de a realiza conexiuni logice, de a produce idei şi opinii proprii argumentate, de a le comunica şi celorlalţi, de a sintetiza/esenţializa informaţiile, se bazează pe învăţarea independentă şi prin cooperare, elevii învaţă să respecte părerile colegilor.

Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare. Educaţia pentru participare şi democraţie face parte din gama noilor educaţii, care reprezintă cel mai pertinent şi mai util răspuns al sistemelor educative la imperativele generate de problematica lumii contemporane. Prin participare, elevii îşi pot exprima opţiunile în domeniul educaţiei, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanţi la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant activ la educaţie.În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăţa” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune. Principalul avantaj al metodelor activ-participative

îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra fenomenelor studiate. În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităţilor cognitive de tip superior, gândirea critică. Aceasta reprezintă o gândire centrată pe testarea şi evaluarea soluţiilor posibile într-o situaţie dată, urmată de alegerea rezolvării optime pe baza argumentelor. A gândi critic înseamnă a deţine cunoştinţe valoroase şi utile, a avea convingeri raţionale, a propune opinii personale, a accepta că ideile proprii pot fi discutate şi evaluate, a construi argumente suficiente propriilor opinii, a participa activ şi a colabora la găsirea soluţiilor. Principalele metode de dezvoltare a gândirii critice sunt: Gândiţi, lucraţi în echipă, comunicaţi; Termeni-cheie iniţiali; Ştiu-vreau să ştiu-am învăţat; metoda Sinelg; metoda Mozaic; Cubul; Turul Galeriei; Elaborarea unui referat/eseu; Jurnalul în trei părţi; Tehnica predicţiei; Învăţarea în grupuri mici; Turneul între echipe; Linia valorilor.

Pentru ca învăţarea prin cooperare să se bucure de un real succes, se impune respectarea unor reguli. Literatura de specialitate relevă faptul că, pentru ca elevii să fie dispuşi să lucreze în echipă, se impune respectarea a două condiţii: asigurarea unui climat pozitiv în clasă; formularea unor explicaţii complete şi corecte asupra sarcinii de lucru, astfel încât aceasta să fie înţeleasă de toată lumea.

În vederea asigurării unui climat pozitiv în sala de clasă este necesar ca elevii să aibă impresia că au succes în ceea ce fac. Factorii care asigură succesul într-o clasă sunt: formularea de expectanţe pozitive faţă de elevi; utilizarea unor strategii de management educaţional eficient; stabilirea de obiective clare şi comunicarea acestora elevilor; valorificarea la maxim a timpului destinat predării; evaluarea obiectivă.

Eficienţa muncii în grup depinde de claritatea explicaţiei pentru sarcinile de lucru. Profesorii trebuie să ofere explicaţii cât mai clare şi să se asigure că ele au fost corect înţelese de către elevi.

V. Guţu oferă o imagine fidelă asupra antitezei care se creează între metodele tradiţionale şi cele moderne utilizate în predare. Metodele tradiţionale au următoarele caracteristici:

•pun accentul pe însuşirea conţinutului, vizând, în principal, latura informativă a educaţiei;
•sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii;
•sunt predominant comunicative, verbale şi livreşti;
•sunt orientate, în principal, spre produsul final;
•au un caracter formal, sunt rigide şi stimulează competiţia;
•stimulează motivaţia extrinsecă pentru învăţare;
•relaţia profesor-elev este autocratică, disciplina şcolară fiind impusă.

La polul opus, metodele moderne se caracterizează prin următoarele note:

•acordă prioritate dezvoltării personalităţii elevilor, vizând latura formativă a educaţiei;
•sunt centrate pe activitatea de învăţare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educaţional;
•sunt centrate pe acţiune, pe învăţarea prin descoperire;
•sunt orientate spre proces;
•sunt flexibile, încurajează învăţarea prin cooperare şi capacitatea de autoevaluare la elevi;
•stimulează motivaţia intrinsecă;
•relaţia profesor-elev este democratică, bazată pe respect şi colaborare, iar disciplina derivă din modul de organizare a lecţiei.

Din toate cele menţionate rezultă faptul că profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de integrare socioprofesională şi educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un învăţământ de calitate. Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea

culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura esenţial înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar. Metodele şi tehnicile active şi interactive au avantaje şi dezavantaje. Dezvoltarea gândirii critice, caracterul formativ şi informativ, valorificarea experienţei proprii a elevilor, determinarea elevilor de a căuta şi dezvolta soluţii la diverse probleme, evidenţierea modului propriu de înţelegere, climatul antrenant, relaxat, bazat pe colaborarea, încrederea şi respectul dintre învăţător-elev/elevi, elev-elev/elevi sunt câteva dintre avantajele metodelor şi tehnicilor active care fac din lecţie o aventură a cunoaşterii în care copilul participă activ, după propriile puteri. Dintre dezavantaje putem menţiona pe cele de ordin evaluativ, pe cele de ordin temporal, material, de proiectare, se creează agitaţie în rândul elevilor, necesită introducerea de elemente de creativitate pentru a evita monotonia, repetiţia.

Bibliografie:

Ioan Jinga, Elena Istrate, ,,Manual de pedagogie”, Ed. All, Bucureşti,2001

Ioan Cerghit, ,,Metode de învăţământ”, E.D.P., Bucureşti,1973

Constantin Cucoş, Pedagogie, Ed. Polirom, Iaşi, 1996

Chereja Florica, ,,Dezvoltarea gândirii critice în învăţământul primar”,Ed. Humanitas Educaţional, Bucureşti 2004

Guţu, V., Dezvoltarea şi implementarea curriculumului în învăţământul gimnazial: cadru conceptual, Grupul Editorial Litera, Chişinău, 1999

Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001

Gripa spaniolă

Măzăreanu Crina-Otilia
Liceul Teoretic “Grigore Antipa”Botoșani

Apărută între 1918-1919, gripa spaniolă este una dintre cele mai mari catrastofe medicale ale secolului XX. A infectat o treime din populația lumii, de la cei mai săraci imigranți din New York, până la regele Spaniei, Franz Kafka, Mahatma Ghandi sau Regina Maria a României

Această pandemie a pus la încercare inginiozitatea și vulnerabilitatea oamenilor, din punct de vedere politic,rasial, structural familial,dar și ca percepție a medicinei.

Inițial acestă gripa s-a raspandit odată cu întoarcerea soldaților de pe frontul Primului Război Mondial (1914-1918), afectând populația tânără și având o mortalitate foarte ridicată în rândul lor. Multe dintre victime au fost persoane tinere și sănătoase, gripa spaniolă fiind total diferită de celelalte pandemii care au afectat copii, bătrâni și persoane cu sănătatea deja slăbită.

Unii istorici susţin că virusul ar fi venit din China, alţii că ar fi apărut în decursul lunii ianuarie 1918 în Haskel County, un obscur orăşel din Kansas.

Aliații din Primul Război Mondial au numit-o *gripa spaniolă*, deoarece presa spaniolă a insistat să publice informații despre boală. Spania,neparticipând la Primul Război Mondial , presa nu era cenzurată ca în restul Europei.

Boala începea gradat, ca o gripă, cu cefalee, stare generală alterată, febră, frisoane moderate, tuse uscată şi apoi productivă, dureri musculare, dureri toracice sub formă de junghiuri. Conditiile din tranşeele înguste, umede şi murdare reprezentau focare perfecte pentru agenţii patogeni. Deplasarea bolnavilor spre spatele liniilor de luptă sau spre spitalele mari a favorizat contactul cu restul trupelor şi cu civilii francezi. Durata de incubatie putea sa dureze de la şapte zile la trei săptămâni, ceea ce permitea unei persoane aparent sănătoase să se deplaseze dincolo de graniţele unei ţări. În vremea accea nu existau metode de detectare a bolnavilor şi nici un tratament eficace. Câteodată, neobişnuita culoare albastră a pielii devenea atât de pronunţată, încât medicilor le era imposibil să determine culoarea iniţială a pielii pacientului. Gripa provoca accese de tuse atât de puternice, încât unii pacienţi sufereau rupturi ale muşchilor abdominali. La fiecare tuşitură, o spumă roşiatică din sânge şi salivă ţâşnea pur şi simplu din gura şi nasul celor infestaţi.

Cei care aveau organisme mai puternice rezistau o zi, maximum două. La morgi, cadavrele au trebuit să fie înghesuite pe holuri şi coridoare. Nu existau îndeajuns de multe coşciuge şi nici oameni care să sape imensele gropi comune.

Cercetătorii cred că sistemul imunitar al soldaților era slăbit datorită tensiunii luptelor, atacurilor chimice, mărind astfel probabilitatea de a se contracta boala. Tratamentul folosit in tratarea bolnavilor a fost redus, de cele mai multe ori la cel tradițional : chinină, aspirină, ceaiuri, tonice cardiace (camfor) etc.

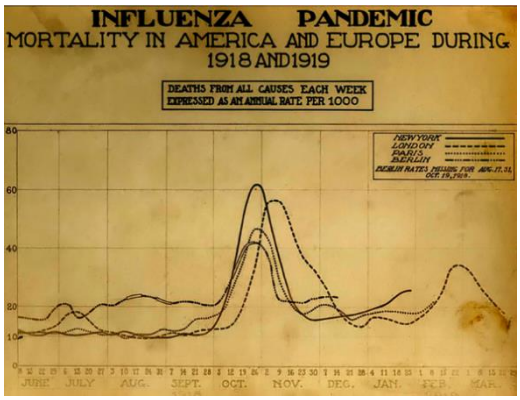

În India au murit 17 milioane de persoane, aproximativ 5% din populația din acea epocă, atingând o rată a mortalității de 20% în unele zone.

În SUA, aproape 28% din populație a suferit gripa și 500-675 de mii au murit.

În Marea Britanie au murit 200.000; în Franța peste 400.000. Spania a fost una dintre țările cele mai afectate, cu 8 milioane de infectați și aproximativ 300.000 morți.Gripa spaniola a traversat trei valuri.Toate trei valuri au omorât cu aproximație între 50 si 100 de milioane de oameni, sau chiar mai multe având în vedere ca nu au fost raportate decesele cu precizie.

Virusul a infestat circa 500 milioane persoane, adică o treime din populaţia totală a planetei. Pandemia s-a încheiat oficial în decembrie 1920. Acoperise aproape toată planeta, de la Arctica la insulele izolate din Pacific.

Victimele gripei au fost cumva „uitate” comparativ cu morţii căzuţi pe front.Eroii căzuţi în războaie sunt o prezenţă mai pregnantă în memoria colectivă a oamenilor, comparativ cu victimele secerate de molime sau morţi accidentale.

Bibliografie:

1. https://www.descopera.ro/stiinta/9138771-gripa-din-1918-cronica-unui-dezastru-neanuntat

2.https://ro.wikipedia.org/wiki/Grip%C4%83_spaniol%C4%83#/media/Fi%C8%99ier:Spanish_flu_death_chart.png

3. Niall Johnson: *Britain and the 1918-19 Influenza Pandemic: A Dark Epilogue*. Routledge, London and New York 2006. ISBN 0-415-36560-0

4. https://www.historia.ro/sectiune/general/articol/gripa-spaniola-asasinul-ascuns-din-1918

EDUCAȚIA DIGITALĂ ÎN ȘCOALA ROMÂNEASCĂ

Profesor înv. primar: BEJEREA MARIA
Școala Gimnazială Știuca, Timiș

Acest secol este fără îndoială, secolul culturii digitale. Educaţia digitală este una din preocupările de bază ale învățământului românesc, prin formarea culturii informaţiei şi comunicării digitale la nivelul oricărui cetăţean. Fără o populaţie educată, doritoare să folosească tehnologiile informaţiei şi comunicării, nici o comunitate nu poate participa în mod real în reţeaua globală. Integrarea computerului în procesul de învățământ nu mai este privită ca o mişcare avangardistă, ci ca o necesitate. În întreaga lume se observă convertirea conţinutului cultural într-o formă digitală, făcând astfel produsele disponibile oricui, oriunde şi oricând.

Lecţiile digitale îi ţin pe elevi la şcoală şi îi fac să fie mai atenţi la informaţii. Educaţia virtuală a devenit un adevărat fenomen în industria românească în ultimii ani. În continuă dezvoltare, tehnologiile informaţiei şi comunicării au schimbat fundamental natura relaţiilor globale, sursele de avantaj în competiţie şi oportunităţile pentru dezvoltare economică şi socială. Tehnologii ca Internetul, computerele personale sau telefonia mobilă au schimbat întreaga lume într-o reţea globală de persoane, firme, şcoli şi guverne, ce comunică şi interacţionează între ele printr-o varietate de canale. Explozia acestei reţele globale mediate tehnologic a produs o lume în care oricine poate, virtual, să beneficieze de avantajele Integrării Digitale.

Piața muncii s-a schimbat, au apărut noi tipuri de activități, ce țin pasul cu evoluția pieței IT, însă procesul de educare a rămas același. Guvernele, instituțiile de învățământ și companiile private trebuie să răspundă unor provocări și să profite de oportunitățile pe care le oferă tehnologia. Simplul fapt că tehnologia ne însoțește peste tot, e un motiv suficient de bun pentru a încerca să schimbăm modul în care tinerii asimilează informațiile oferite în timpul cursurilor. În multe state europene și americane, companiile de IT, împreună cu guvernele, au implementat cu succes mii de proiecte în instituții de învățământ. Având ca scop facilitarea accesului la informație și la cursuri, clasele interactive, bazate pe programe software create pentru învățământ, au îmbunătățit considerabil nu doar relația dintre elevi și profesori, dar și relațiile dintre părinți și elevi, precum și modul în care studentul asimilează materia de curs.

Copiii reprezintă viitorul unei societăți, motiv pentru care e important ca aceștia să deprindă abilitățile necesare într-o societate bazată pe consum. Întrucât tehnologia poate fi o sursă de distragere a atenției, programele implementate în școli au scopul de a-i oferi elevului o experiență didactică interactivă, bogată și variată, devenind în același timp mai disciplinat și mai informat.

Şcolile trebuie să integreze mecanismele ICT în procesul de învăţare dacă doresc să fie parte a reţelei globale. Pregătirea unei şcoli în acest sens ar trebui să ţină cont de următoarele aspecte: numărul de computere, accesul fizic la noi tehnologii, răspândirea reţelei, accesarea şi organizarea conţinutului electronic, calitatea şi viteza conexiunii în şcoli. Profesorii trebuie instruiţi la rândul lor pentru a folosi Internetul şi computerele ca metode de predare în beneficiul elevilor. Elevii ar trebui învăţaţi de la cele mai tinere vârste posibile să folosească tehnologiile informaţiei şi comunicării pentru îmbunătăţirea performanţelor în studiu.

Este esenţial ca în cadrul comunităţii să existe pentru viitorii specialişti ICT oferte de instruire bazică sau avansată în programare de software, hardware şi design Internet. În acest sens, tehnologiile informaţiei şi comunicării sunt integrate în totalitate în curriculum, sunt predate în cursuri şi sunt esenţiale procesului de învăţare.

În acest scop au fost create documente digitale, dar şi aplicaţii dedicate învăţării asistate de computer (dezvoltarea bibliotecilor digitale, crearea platformelor de e-learning, crearea reţelelor dedicate procesului educaţional informatizat).

Consider că orice inițiativă trebuie să aibă în vedere crearea și valorificarea unui conținut digital, altfel nu putem vorbi de digitalizarea actului educațional.

Însă, odată cu aceste procupări, au apărut carențele la inițiativele de promovare a noilor tehnologii în învățământ. Aceste inițiative au luat-o adesea înaintea capacității multor dascăli de a înțelege și adapta cursurile la nevoile elevilor. Realitatea este că mulți profesori nu reușesc să folosească computerul ca suport didactic la clasă, iar formulele de predare-învățare de la noi trebuie radical modificate. Elevul trebuie pus să gândească, să se implice efectiv, să se autoevalueze, iar acest lucru se poate realiza numai dacă profesorul va deveni coordonator și evaluator, va antrena elevul în proiecte concrete, proiecte cu un profund conținut de viață reală.

Utilizarea platformelor virtuale pentru realizarea proiectelor educaționale reprezintă un concept nou abordat în mediul educațional. Învățarea nu este centrată pe obiecte de studiu, ci pe calitățile și abilitățile pe care cel care învață trebuie să și le dezvolte, stimulează lucrul în echipă, favorizează atașamentul grupului la valorile promovate de proiect. O serie de proiecte folosesc platforme de învățare virtuală – un spațiu comun de învățare, care poate fi accesat de la orice PC prin Internet. Participanții în mediul virtual trebuie să aibă control, în orice moment, asupra propriului proces de învățare.

În concluzie, platformele virtuale de învățare pot oferi atât oportunitatea organizării de activități curente, curriculare, cât și dezvoltarea și implementarea de proiecte educaționale, formale curriculare sau extracurriculare, sau nonformale, asigurând astfel atingerea obiectivelor legate de integratea educației digitale în activitatea de învățare.

BIBLIOGRAFIE:

1. Magdas I., Didactica informaticii, de la teorie la practică, Editura Clusium, 2007
2. http://www.acsoare.com/category/educatie
3. http://iteach.ro
4. http://portal.edu.ro

METODE TRADIŢIONALE ŞI MODERNE DE PREDAREA ŞI ÎNVĂŢAREA ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL PRIMAR

Profesor: Giba George
Liceul Tehnologic Sfântul Antim Ivireanu
Bucureşti, sector 6.

„Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori şi, din acest punct de vedere, educaţia va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situaţie precisă, indicaţiile generale date de cărţile de metodologie.”

Gaston Mialaret

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea şi realizarea unei activităţi educaţionale, se pune accent pe felul cum se desfăşoară aceasta şi implică probleme organizatorice, procedurale şi materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învăţământ, al strategiilor de organizare a predării-învăţare, puse în aplicaţie, în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conţinuturile transmise, formele de realizare a instruirii şi modalităţile de evaluare.

„Privită sub raport funcţional şi structural, metoda poate fi considerată drept un model sau un ansamblu organizat al procedeelor sau modurilor de realizare practică a operaţiilor care stau la baza acţiunilor parcurse în comun de profesori şi elevi şi care conduc în mod planificat şi eficace la realizarea scopurilor propuse.” (I. Cerghit).

„Înţelegând prin metodă de învăţământ o cale, un drum de străbătut deopotrivă de elevi şi profesori, prin care, conform unor principii (principii didactice) dar şi unor legi (legile învăţării) se înfăptuiesc obiectivele instruirii, adică se însuşesc de către elevi anumite cunoştinţe de bază şi se formează anumite capacităţi intelectuale şi convingeri în vederea integrării progresive în societate.” (Ion Berca)

Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”. Metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora,elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă”.(M.Ionescu, V.Chiş, p.126).

Metoda este selectată de cadrul didactic şi este pusă în aplicare în lecţii sau activităţi extraşcolare cu ajutorul elevilor şi în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor şi elev, participarea lor la căutare de soluţii, la distingerea dintre adevăr şi eroare şi care, sub forma unor variante şi/sau procedee selecţionate, se foloseşte pentru asimilarea cunoştinţelor, a trăirilor valorice şi a stimulării spiritului creativ.

Când se alege o metodă, se ţine cont de finalităţile educaţiei, de conţinutul procesului de instructiv, de particularităţile de vârstă şi de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor şcolare, de natura mijloacelor de învăţământ, de experienţa şi competenţa cadrului didactic.

Dacă în învăţământul tradiţional, principalele metode le constituie conversaţia,expunerea, demonstraţia, metodele centrate pe profesor, transmiterea de cunoştinţe, pasivitatea elevilor, învăţământul modern solicită aplicarea metodelor active şi interactive, a celor care dezvoltă gândirea critică.

Aplicarea acestor metode care generează învăţarea activă şi prin care elevii sunt iniţiaţi în gândirea critică nu este simplă ci necesită timp, răbdare, exerciţiu şi este de preferat să se facă de la vârste fragede, la toate disciplinele, însă cu măsură. Acestea trebuie să fie selectate şi utilizate în mod riguros, creativ, în funcţie de obiectivele propuse, de specifcul

grupului educaţional şi nu trebuie să constituie un trend sau un moft al cadrului didactic. Metodele active şi interactive au multiple valenţe formative care contribuie la dezvoltarea gândirii critice, la dezvoltarea creativităţii, implică activ elevii în învăţare, punându-i în situaţia de a gândi critic, de a realiza conexiuni logice, de a produce idei şi opinii proprii argumentate, de a le comunica şi celorlalţi, de a sintetiza/esenţializa informaţiile, se bazează pe învăţarea independentă şi prin cooperare, elevii învaţă să respecte părerile colegilor.

Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare. Educaţia pentru participare şi democraţie face parte din gama noilor educaţii, care reprezintă cel mai pertinent şi mai util răspuns al sistemelor educative la imperativele generate de problematica lumii contemporane. Prin participare, elevii îşi pot exprima opţiunile în domeniul educaţiei, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanţi la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant activ la educaţie.În procesul instructiv-educativ,încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăţa” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune. Principalul avantaj al metodelor activ-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra fenomenelor studiate. În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităţilor cognitive de tip superior, gândirea critică. Aceasta reprezintă o gândire centrată pe testarea şi evaluarea soluţiilor posibile într-o situaţie dată, urmată dealegerea rezolvării optime pe baza argumentelor.

A gândi critic înseamnă a deţine cunoştinţe valoroase şi utile, a avea convingeri raţionale, a propune opinii personale, aaccepta că ideile proprii pot fi discutate şi evaluate, a construi argumente suficiente propriilor opinii, a participa activ şi a colabora la găsirea soluţiilor.

Principalele metode de dezvoltare a gândirii critice sunt: Gândiţi, lucraţi în echipă, comunicaţi; Termeni-cheie iniţiali; Știu-vreau să știu-am învăţat; metoda Sinelg; metoda Mozaic; Cubul; Turul Galeriei; Elaborarea unui referat/eseu; Jurnalul în trei părţi; Tehnica predicţiei; Învăţarea în grupuri mici; Turneul între echipe; Linia valorilor.

Metodele şi tehnicile active şi interactive au avantaje şi dezavantaje. Dezvoltarea gândirii critice, caracterul formativ şi informativ, valorificarea experienţei proprii a elevilor,determinarea elevilor de a căuta şi dezvolta soluţii la diverse probleme, evidenţiere a modului propriu de înţelegere, climatul antrenant, relaxat, bazat pe colaborarea,încrederea şi respectul dintre învăţător-elev/elevi, elev-elev/elevi sunt câteva dintre avantajele metodelor şi tehnicilor active care fac din lecţie o aventură a cunoaşterii în care copilul participă activ, după propriile puteri. Dintre dezavantaje putem menţiona pe cele de ordin evaluativ, pe cele de ordin temporal, material, de proiectare, se creează agitaţie în rândul elevilor, necesită introducerea de elemente de creativitate pentru a evita monotonia, repetiţia.

Bibliografie:

Ioan Jinga, Elena Istrate, „Manual de pedagogie”, Ed. All, Bucureşti,2001

Ioan Cerghit, „Metode de învăţământ”, E.D.P., Bucureşti,1973

Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC- DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

CICIOS DAN AUGUSTIN
LICEUL TEORETIC „NICOLAE BĂLCESCU” CLUJ-NAPOCA
CICIOS MARIA
LICEUL TEORETIC „ EUGEN PORA“ CLUJ-NAPOCA

Întotdeauna a fost o provocare să treci de la metodele tradiționale de predare la cele innovative. Acest lucru ne-a împins spre experiențe dificile care au trebuit depășite încercând să ne adaptăm , să învățăm noi aplicații și să ne dezvoltăm abilități digitale , să creem noi metode pedagogice de predare. Trebuie să pornim de la ideea că în domeniul educațieieste necesar să inovezi permanent pentru a capta atenția elevilor și pentru a obține un grad ridicat de absorbție a informației trimise către educabil. Învățământul este într-o dinamică permanentă, cerințele se schimbă aproape în fiecare decadă și atunci se schimbă și informația care trebuie distribuită și adecvată necesități. Pentru a inova trebuie să cunoști mai întâi modelele clasice de predare sau modelele „tradiționale”.

Învățământul are ca scop principal formarea aptitudinilor omului nou, formarea personalității umane pentru acoperirea cerințelor oricărei societăți contemporane. Dar cum să facem? Cum să procedăm să îi educăm pe elevi pentru ziua de mâine ? Aceste întrebări sunt o provocare pentru fiecare profesor. Este de datoria noastră să o rezolvăm, adică să schimbăm în permanență metodele de lucru educaționale. Metodele clasice de predare directă au devenit cam „ prăfuite”, deoarece nu sunt destul de atrăgătoare pentru o parte semnificativă a elevilor. De ce? Pentru că ne lovim de o deficiență de atenție sporită din partea copiilor pe de o parte , pe de altă parte nu toți profesorii aplică adecvat metodele clasice de predare. Educația clasică prezintă calea care trebuie privită ca un punct de plecare necesar pentru dialog, nu cu intenția de a strivi căutarea ulterioară.

Sistemul metodelor de învăţământ conţine:

- metode tradiţionale, cu un lung istoric în instituţia şcolară şi care pot fi păstrate cu condiţia reconsiderării şi adaptării lor la exigenţele învăţământului modern;

- metode moderne, determinate de progresele înregistrate în ştiinţă şi tehnică, unele dintre acestea de exemplu, se apropie de metodele de cercetare ştiinţifică, punându-l pe elev în situaţia de a dobândi cunoştinţele printr-un efort propriu de investigaţie experimentală; altele valorifică tehnica de vârf (simulatoarele, calculatorul).

Un criteriu de apreciere a eficienţei metodelor îl reprezintă valenţele formative ale acestora, impactul lor asupra dezvoltării personalităţii elevilor. În ceea ce privesc metodele inovative de predare – învățare – evaluare centrate pe elev, în şcoala modernă, dimensiunea de bază în funcţie de care metodele de învăţământ sunt considerate inovative este caracterul lor activ adică măsura în care sunt capabile să declanşeze angajarea elevilor în activitate, concretă sau mentală, să le stimuleze motivaţia, capacităţile cognitive şi creatoare. Aceste metode inovative se numesc metodele interactive centrate pe elev, acele modalități moderne de stimulare a învățării și dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experienţe, de cunoştinţe .

Unii profesori preocupați în a transmite cât mai multă informație, de a fi eficienți cu alte cuvinte, au cam scăpat din vedere un element important. Acela este dialogul, au trecut destul de repede peste finalul lecției, trecând direct la evaluare sau feedback și mulțumindu-se cu rezultate puțin cam ... nemulțumitoare. Predarea informației fără un dialog cu elevii, fără o interacțiune, fără să ceară un feedback este una seacă. Din păcate aceste lucruri au fost accentuate și de un eveniment neprevăzut, pandemia COVID 19, care ne-a forțat să schimbăm modurile de gândire, de predare și metodele de lucru.

Iată că deodată metodele clasico-moderne de predatre, metoda observației, a analizei, metoda pălăriilor gânditoare, metoda mozaicul, metoda cubul sau metoda ciorchinele, ne-a provocat să schimbăm ceva, să ne adaptăm să ne modificăm abordările.

Adaptarea la platformele educaționale ca, Teams de la Microsoft sau Classroom de la Google, a fost o altă provocare ce ne-a forțat să ne reorientăm în ceea ce privește predarea, inovarea în metodica predării și evaluării educaționale. Aceste fapte au făcut ca în momentul actual să ne concentrăm neapărat pe captarea atenției .

Sigur că trebuie aplicate niște tehnici și proceduri care nu sunt prea greu de aplicat. Acestea se pot învăța din cursurile de formare continuă a profesorilor , ca de exemplu cursurile CRED sau printr-o cercetare a forumurilor sau a diferitelor articole din presa elecronică pe care o putem accesa prin internet, ori pentru unii care sunt mai meticuloși, vizionarea de fișiere video pe această temă puse la dispoziția tuturor doritorilor de youtube sau alte aplicații educaționale.

Sigur că doar captarea atenției nu este de ajuns pentru a obține o lecție de calitate, transmiterea informației într-un mod optim este important de realizat. Strategia aleasă în metodica predării este foarte importantă, este responsabilă în mare parte de reușita didactică.

În acest sens strategia aleasă în predare vizează:

- stimularea curiozităţii și a trebuinţei de cunoaștere ;
- declanșarea motivaţiei pozitive și afective;
- asigurarea unui climat educaţional dezinhibant, amenajat pe centre de activitate;
- jocul și metode pedagogice active.

Dar ce mai trebuie adăugat în acest demers?

- Creativitatea este cheia succesului în metodica modernă, adică inovația este obținută prin creativitate.
- Crearea de noi metode adaptate la dificultățile ce apar în viața de zi cu zi .

Care este rolul profesorului? Care este rolul educației? Noi profesorii trebuie să pregătim generații și generații de elevi pentru provocările vieții, care se poate observa că este într-o continua schimbare. Acest lucru asigură premisele accederii cu success la treptele superioare din viață.

Cadrul didactic trebuie să dispună de capacitatea de înţelegere a copiilor, să trăiască împreună sentimente puternice, să creeze situaţii care să îmbogăţească mintea copilului cu anumite reprezentări şi obişnuinţe, să-şi transforme ocupaţia într-o “frumoasă minune”.

Educaţia nonformală şi avantajele sale

Prof. înv.primar GIUBEGA ANA-MĂDĂLINA
Şcoala Gimnazială Prigoria
Jud. Gorj

Din punct de vedere etimologic, termenul de *educaţie nonformală* îşi are originea în latinescul *“nonformalis",* preluat cu sensul “în afara unor forme special/oficial organizate pentru un anume gen de activitate”. Nonformal nu e sinonim cu needucativ, ci desemnează o realitate educaţională mai puţin formalizată sau neformalizată, dar întotdeauna cu efecte formativ- educative.

Din punct de vedere conceptual, educaţia nonformală cuprinde ansamblul activităţilor şi al acţiunilor care se desfăşoară într-un cadru instituţionalizat, în mod organizat, dar în afara sistemului şcolar, constituindu-se ca “o punte între cunoştinţele asimilate la lecţii şi informaţiile acumulate informal”.

Educaţia nonformală înseamnă orice acţiune organizată în afara sistemului şcolar, prin care se formează o punte între cunoştinţele predate de profesori şi punerea lor în practică. Acest tip modern de instruire elimină stresul notelor din catalog, al disciplinei impuse şi al temelor obligatorii. Înseamnă plăcerea de a cunoaşte şi de a te dezvolta.

Obiectivele educaţiei nonformale:

Obiectivele educaţiei nonformale nu urmăresc să excludă modul tradiţional de educaţie, ci să completeze instruirea pur teoretică prin activităţi atractive, la care să aibă acces un număr cât mai mare de tineri. Acestea sunt:

- completarea orizontului de cultură din diverse domenii
- crearea de condiţii pentru formarea profesională
- sprijinul alfabetizării grupurilor sociale defavorizate
- asigurarea unui mediu propice exersării şi cultivării diferitelor înclinaţii, aptitudini şi capacităţi.

Caracteristicile educaţiei nonformale:

În primă instanţă, specific educaţiei nonformale este locul în care ea se desfăşoară: într-un cadru instituţionalizat, dar în afara şcolii. Caracteristice acestui tip de educaţie sunt activităţile care contribuie la perfecţionarea individuală.

Educatorul nonformal trebuie să deţină mai multă flexibilitate, adaptabilitate şi rapiditate, dar şi un entuziasm răsunător. Acţiunile corespund strict intereselor, aptitudinilor şi dorinţelor participanţilor.

În plus, doritorii nu sunt obligaţi să se alăture programului şi nu primesc calificative oficiale. Totuşi, în funcţie de formele de instruire nonformală, există şi situaţii în care sunt acordate diplome şi certificate de absolvire.

Tipurile de educaţie nonformală:

Educaţia nonformală se împarte în două tipuri principale, variind în funcţie de activităţile specifice:

- activităţi extradidactice: cercuri de discipline, ansambluri sportive şi artistice, concursuri, olimpiade etc.
- activităţi extraşcolare: proiecte de ecologie şi formare civică, excursii, acţiuni social-culturale (în clubul elevilor, la muzeu, la teatru, în biblioteci etc.)

Educaţia nonformală însoţeşte cu succes formarea educaţională a tinerilor şi rămâne una dintre variantele optime pentru susţinerea plăcerii de cunoaştere şi de afirmare profesională în lumea contemporană. Perspectivele de valorificare a educaţiei nonformale şi informale în procesul didactic sunt legate de elevi şi de profesori, ţinând seama de potenţialul ridicat de a susţine motivaţia acestor categorii de actori implicaţi în realizarea actului educaţional.

Din perspectiva elevilor

Este de dorit ca profesorii să arate interes faţă de preocupările elevilor din afara cadrului educaţional formal şi să găsească modalităţi şi căi de valorificare a acestora. Astfel, aceştia vor fi stimulaţi să aducă, în procesul învăţării formale, propriile experienţe de învăţare acumulate în comunitatea mică a familiei, a prietenilor, a unui grup care împărtăşeşte hobby-uri sau interese comune.

Din perspectiva profesorilor

Pe lângă faptul că aceştia ar trebui să ştie cum să valorifice diversele experienţe de învăţare ale elevilor provenite din educaţia nonformală sau informală, profesorii ar trebui să găsească căi de a-şi valorifica propriile experienţe de învăţare din afara învăţării formale, pentru a dinamiza şi a eficientiza procesele didactice pe care le construiesc.

De exemplu:

În procesul de predare-învăţare:

- Elevii sunt solicitaţi, la începutul studierii unei teme noi, să împărtăşească colegilor ceea ce ştiu în legătură cu tema respectivă, cum şi de unde au aflat despre un autor, un eveniment istoric, o zonă geografică, un experiment ştiinţific etc.;
- Pe parcursul abordării unei teme, elevii sunt solicitaţi să relateze propriile experienţe de învăţare nonformale sau informale care sunt asociate cu noile achiziţii (ce au observat într-o excursie/ vacanţă la munte referitor la flora şi fauna specifică acestei zone, în ce filme sau cărţi văzute sau citite de ei au aflat ceva nou despre tema abordată etc.);
- Elevii sunt încurajaţi să demonstreze, prin achiziţii dobândite prin educaţia nonformală sau informală (din diverse domenii: muzică, dans, sport, creaţii literare, creaţii plastice, filme, colecţionarea de timbre, roci etc.), să facă asocieri între ceea ce ştiu / ştiu să facă şi ceea ce tocmai au învăţat, să nuanţezeze cunoaşterea unei teme, apelând la experienţele lor de învăţare, altele decât cele provenite din educaţia formală;
- Elevii sunt încurajaţi să ofere exemple de învăţare provenite din familie sau din cercul de prieteni, relevante pentru înţelegerea profundă a temei abordate în clasă;
- Elevii sunt încurajaţi de profesor să reflecteze asupra modului în care valorifică noile cunoştinţe, deprinderi, atitudini, interiorizate în activităţile lor cotidiene în cadrul educaţiei formale.

Efecte scontate: elevii se simt valorizaţi, capătă încredere în ei, învaţă să comunice cu ceilalţi, au şansa de a învăţa în mod autentic şi profund, din mai multe perspective despre o temă, de a interioriza diverse experienţe de învăţare şi de a-şi clarifica propriile valori şi atitudini faţă de cunoaştere, interiorizează un continuum între ceea ce învaţă la şcoală şi ceea ce învaţă în alte contexte, nonformale sau informale.

Practica obiectivată a profesorilor:

- Împărtăşirea unor experienţe proprii de învăţare referitoare la tema abordată (dificultăţi / satisfacţii/ surse de informare/ modalităţi de dezvoltare a unor deprinderi sau ocazii de interiorizare a unor atitudini);
- Relatarea unor experienţe de învăţare care au legătură cu tema studiată despre care au aflat din diverse surse (lecturi, filme etc.) sau pe care le-au aflat de la prieteni, membri ai familiei ş.a.;
- Introducerea, în procesul de predare-învăţare, a unor achiziţii dobândite prin educaţia nonformală sau informală (cursuri de formare în specialitate sau în didactica specialităţii, cunoaşterea unei limbi străine, abilităţi de lucru cu calculatorul, lectura unor cărţi, vizitarea unor expoziţii de artă, pasiunea pentru muzică sau pentru natură etc.);
- Împărtăşirea unor experienţe de învăţare proprii, din care să rezulte o anumită atitudine faţă de cunoaştere şi

un stil de lucru intelectual.

Efecte scontate: crearea unui climat stimulativ pentru elevi, satisfacţia de a-şi folosi întregul potenţial cognitiv şi metacognitiv în procesul didactic.

Aşadar, educaţia nonformală este cea mai nouă abordare a învăţării prin activităţi plăcute şi motivante. Avantajele sale multiple înglobează bifarea tuturor deprinderilor specifice sistemului tradiţional de învăţământ, cu un aport suplimentar de abilităţi câştigate în condiţiile unei libertăţi de exprimare maxime.

Bibliografie:

1. Cucoş, C., 1998, *Psihopedagogie.*, Editura Polirom, Iaşi ;
2. Joiţa, E., 2003, *Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară,* Editura Arves, Craiova;
3. Toader, A.D.,1995, *Psihologia schimbării şi educaţia. Polarităţi şi accente ale procesului educaţional,* EDP, Bucureşti.

Nunta centenara (dramatizare)

Ursan Monica-Teodora
Grădiniţa cu Program Prelungit Nr. 23, Botoşani

„Nunta centenara”este o piesa de teatru din cadrul proiectului educativ *Balul bobocilor 2018* , ce a avut ca sursa de inspirație Marea Unire de la 1918, astfel incat *unirea* de atunci a devenit nunta de acum.Spectacolul si piesa de teatru versificata au combinat informațiile de 100 de ani de existenta cu imaginarul provocat de elevii claselor a IX-a si a XII-a, într-o nunta primordială a românilor de pretutindeni.Elevii Colegiului Tehnic „Ion Creanga”au înțeles însemnătatea momentului si au dat viața unei piese de teatru inedite , în care personalități istorice si artistice , uitate, s-au regasit intr-o hora –metafora (hora personalitatilor neamului românesc). Nunta alegorică constituie firul epic al dramatizarii,in care Negru Vodă , fondatorul și primul domn al Țării Românești și Bogdan I , fost voievod al Maramureșului și domn al Moldovei au binecuvantat căsătoria dintre Tihomir,fiul domnitorului Țării Românești si Musata (Margareta), fiica lui Bogdan I. Dramatizarea a reunit principalele obiceiuri de nuntă :ursirea,incuscrirea,consimtamantul parintilor,petirea, răpirea, incredintarea, strigarile. In realizarea spectacolului s-a avut în vedere perceperea fenomenului istoric iar rolul nunții a fost de cunoaștere a sensului existenței umane de către tineri. Pornind de aici s-a nascut povestea noastra care si-a depasit limitele si conventiile ajutați de puterea imaginatiei și a visului si coordonați de prof. Toma Mihaela și Munteanu Mariana.

Lista personajelor:
PREZENTATORII :Carla Raucescu(clasa a XII-aB),Andriescu Adrian(clasa a XII-a E)
MUŞATA:Diana Iftimia(clasa a XII-a D)
TIHOMIR:Alexandru Anegroaei (clasa a XII-aB)
BOGDAN,VOIEVOD DE MARAMUREȘ:Bocanet Adrian(clasa a XII-aB)
VOICA (SOŢIA): Diana Tanasa(clasa a XII-a D)
NEGRU-VODA :Cosmin Lazar(clasa a XII-a A)
BÂRSANA (SOȚIA):Anton Andreea(clasa a XII-a A)

Fond muzical CIOCÂRLIA.
Apoi:
(Zori de zi, cântat de cocoş, câmp cu flori nenumărate, frumoase şi colorate, păsări, eventual pădurea cu Cetatea Neamţului sau Valea Moldovei în fundal. Muşata şi o altă fată în port tradiţional, cu multe flori în cosiţe. Se aşază amândouă în genunchi, de o parte şi de alta a unei flori de mătrăgună, pe care o pot confecţiona ei din hârtie creponată ş.a. Muşata desface baticul, din care scoate o ploscă şi o pâine. În timp ce descântă, stropeşte buruiană cu băutură şi o presară cu firimituri. În vremea aceasta, cealaltă fată sapă cu cuţitul în jurul mătrăgunii, până ce o scoate din pământ.)

MUŞATA(*fiica lui Bogdan,*adresand descantecul):
-Mătrăgună,
Doamnă bună,
Mă cunună,
'n astă lună,
Iar de nu, poate-n cealaltă,
Să mă porţi pe calea înaltă!

Doamnă bună, doamnă mare,
Stăpână pe ursitoare,
M-am sculat la cântători,
Mi-am scăldat trupul cu flori
Şi cosiţa mi-am lăut
Cu izvor neinceput.
Doamnă bună, doamnă sură,
Te cinstesc,
Te omenesc
Cu pâine şi băutură.
Cum îţi dau, aşa să-mi dai:
Mândru fecioraş de plai,
Pui de vlah şi voievod,
Apărător de norod,
Cnezatele să unim,
Pe urmaşi să fericim!

(Apoi pe scenă va fi întuneric complet, se aprind doar 2 lumânări mari, de nuntă, toţi în port popular, multe steaguri şi un drapel lung pe care să-l ţină mai mulţi. Se va cânta AŞA-I ROMÂNUL.)

PREZENTATORII (*vătăjei şi druşte,* *2 sau mai mulţi, în strai popular, intră în scenă cu strigarea de nuntă*):
-Bună sara, bună sara,
V-o poftit domniţă şi fiu de voievod,
Socrii cei mari şi cei mici, războinici descălecători de ţară
Şi noi, Colegiul Tehnic „Ion Creangă”,
Dacă aveţi gust şi bună plăcere
Să şedeţi cu toţi la nuntă şi la pahar centenar!
Căci de peste ape şi colnic
Din Tara-de-Jos voinic
A făcut strigare şi slovă,
Peţind fată de Moldovă!

(În acest moment vom viziona cu toţii, pe ecranul mare, momentul peţitului. Vom folosi momentul schimbării gărzii la Cetatea Neamţului. Apare tatăl mirelui, Negru- Vodă, un alt flăcău şi mirele, Tihomir şi pe doamna Bârsana, mama mirelui. ***Toţi aceştia*** *vor face următoarea strigare):*

NEGRU-VODA :
-Frunzulita de alună,
Noi vă zicem ziua bună!
Suntem tare bucuroşi

Că v-am găsit sănătoşi,
Şi că poarta nu-i legată,
În lacăte ferecată,
Şi noi bine- am nimerit,
Pe cale n-am rătăcit,
Căci nici mirele nu ştie
Unde trebuia să vie

BÂRSANA (SOŢIA) Şi din Ţara cea de Jos
Am mers noi doar cu Hristos
Şi-am înţeles că-n cetate
Stă mireasă după fapte!
Ne uităm la socrii mici,
Din Maramureş pe-aici
Veniţi cu mare izbândă
După ce au pus osândă
Oştirilor de maghiari
Gonind bouri şi-alte fiari'.
-Hai afară, socru mic,
Să ne inrudim un pic
Şi bine-n ţară să fie,
De ni-i da nouă soţie,
Că-n Scriptură la Matei
Capitolul cinci cu trei
Scrie clar cât va fi soare
Bărbatul să se însoare
Doar cu parte femeiască
Şi-n iubire să rodească,
Iar de-s fii de cneaz şi domn,
Să nu uite nici în somn
Grija cea de neam şi ţară,
Pace Domnului să ceară.)

PREZENTATORII (*vătăjei şi druşte*)
-Acum o sută de ani şi ceva
Statul român modern se făurea
Şi din timp pe scenă vin
Tinerii de neam creştin
Să-şi croiască un discurs
De istorii şi concurs!

Aplauzelor, să daţi curs!

(Fiecare fată şi băiat se prezintă cu numele real, în doar două versuri. Pentru îngenunchere perechile folosesc câte un prosop tradiţional)

PREZENTATORII:
Să revenim la alai!
Tihomir nu bănuieşte (*fac semn de secret către public)*
Ce-n spate se pregăteşte,
Cum mireasa i-au ascuns,
În locuri greu de pătruns.

Ascunderea miresei.
(Fac un dans în jurul mirelui (ca-n LA ŢIGĂNCI), îl ameţesc şi-ncearcă să-l determine s-o uite pe mireasa reală. Pentru fiecare însă mirele are pregătită replică-partener -câte un băiat care apare pe scenă imediat ce fata îşi spune versurile).

TOATE FETELE (*în cor, dansând o bătrânească în jurul lui Tihomir):*
-Uite-aici aprindem joc!
Îţi ţinem nunta pe loc!
-Ţi-i fi găsit tu mireasă,
Dar ca noi niciun′ aleasă!

1. Fată: **Dochia** lui Decebal/ A venit aici, la bal.
   Flăcău: Şi **Traian** aici, eu mi-s,/ Crezi că mă dădui învins?
2. Fată: Pe **Oleana**, fiica lui Ştefan cel Mare,/ Ai putea s-o iubeşti, oare?
   Flăcău: De ce să n-o iubesc eu,/ **Radu cel Frumos**, mereu?
3. Fată: **Elisabeta**, regina poetă, să ştii,/ Prin versuri uşoare te-aş putea cuceri...
   Flăcău: Să te văd de ce eşti în stare-am fugit,/ **Eminescu**, prin timp şi lumini am grăbit.
4. Fată: Şi Verdi, şi Puccini pe **Hariclea Darcleé** au preferat,/ Pe scena Scalei din Milano m-au aplaudat.
   Flăcău: **Ciprian Porumbescu** strânge ţara în vioară/ Şi albanezii-n imn naţional muzica mi-o strecoară.
5. Fată: Copil supradotat, **Haşdeu Iulia,** la Sorbona fui/ Doar treptele iubirii n-avusei când să le sui.
   Flăcău: Prin sacru şi profan, eu, **Mircea Eliade**/ Etern mă reîntorc printre driade.
6. Fată: Eu 10 absolut la Montreal am luat,/ Prin **Nadia**, gimnastica pe podium a urcat.
   Flăcău: Şi **„Maradona din Carpaţi”,** ca mijlocaş,/ Fotbalul românesc în lume l-a făcut fruntaş.
7. Fată: Prima româncă doctor în filosofie,/ **Alice Voinescu** în destine exemplare-a fost să fie.
   Flăcău: **Mircea Vulcănescu**, de dimensiunea românească a existenţei strâns legat,/ Cu-al Treilea Reich pentru cloşcă şi aur a negociat.
8. Fată: **Maria Tănase**, pasăre măiastră mă ştie,/ de când am început să cânt întreaga Românie.
   Flăcău: Am cântat Bucureştiul sub ceruri largi de vară/ Eu, **Jean Moscopol**, în diaspora şi-n ţară.
9. Fată: În PATIMILE LUI HRISTOS cu Gibson am jucat,/ Tot **Maia**, cazul „Roşia Montan”-am mediatizat.

Flăcău: Din PĂDUREA SPÂNZURAŢILOR şi MOROMEŢII,/ **Victor Rebengiuc** deschide ochii tinereţii.

10. Fată: În MEMORIALUL DURERII **Elisabeta Rizea** a destăinuit/ Cum toţi eroii luptei anticomuniste-au suferit.
Flăcău: Victim-a comuniştilor căzut-am greu şi eu,/ Dar „Eminescu, Blaga, Nae şi răcoarea câtorva biserici” m-au eliberat de mine întru Dumnezeu.

*După, toţi dansează **ciuleandra**! O babă o aduce pe muşata!*

PREZENTATORII:
-Iată-l cu cine a vrut
De la cel bun început
Plini de dor şi de-ncântare
Părinţilor cer iertare!

MIRII(Tihomir si Musata):

- Cinstiţi părinţi şi domni, azi punem început
  Vieţii. Binecuvântaţi!
  Şi din tot sufletul iertaţi
  Inimile noastre vii
  Paşii prin lume târzii,
  Clipa ce acum ni-i dată,
  Casa fărănoiuscată!

(Mirii se apropie şi îngenunchează, primind binecuvântarea.)

BOGDAN,VOIEVOD DE MARAMUREŞ si SOTIA:
-Doamne, ce frumoasă vedenie!
Vă dau azi blagoslovenie!
Nuntaşi dragi, spuneţi la lume că aceasta ni-i moşia, slobodă de legăminte,
Azi când alte jurăminte sunt mai drepte şi mai sfinte
Spuneţi că norodul vessel ce stă astăzi înpicioare
Liber s-a născut şi liber va juca la nuntă mare.
Spuneţi că în munţii noştri se despică apele,
Că aici iubirea creşte doar pentru aproapele,
Spuneţi că apa lângă apă taie piatra-n subţiori
Şicăastăzicaşi-atunceatotnoi, descalecatori
Nu pe ţarinestrăine, ci pe stăpânireahumii
Ce ne-a fostîntemeiată de la –ntemeierealumii!
Şimaispuneţicănu-l vremdomn pe celneghiob
Şicănu-i aşa de lesne pe celslobodsă-l facirob,
Şisăîifereascăsfântul de robituloarecui

Ce-şipăstreazăneştirbităflacăradreptăţii lui!
Spuneţilumii-ntregisăştie c-astăziflăcărilecântă
Pentrudragoste, unire, moşteniri, credinţăsfântă!
Spuneţicăsuntem pe fruntemiruiţicumir de nard
Şicăfrunteamiruităcreştenalt ,subsemnulcrucii
Ăştiromânisuntemnoiastăzi, fii de Râmşi de Dacie
Şipărtaşi la nunţicurate, mântuind o Românie.
Spuneţi, vătăjei, la lume, căastăzieu, Bogdan de Maramureş,
Pus-am tristeţilorstavili, dat-am cânteceloriureş,
Şi-am statornicitdreptateasărodeascăfărăgreş
La botezînpas de horăne-omîntrece sub cireş.
Spuneţi, druştelor, că ni-I dragăpacea, cătăvremene-or da pace
Dar sănustârnească-n clopotnorulgreu ,încarezace
Astavreausăştielumeaşimaice ,iubitatatii?

MUŞATA (*fiica lui Bogdan):*
Că l-am chemat
Dinharşipărere,
Dindragoste de ţară,
S-o vădunităiară.
Am pus în el istorii,
Totbasmeşifiorii
Cu lacrimi ce visa
Rugând la Preacurata!

PREZENTATORII:
-Ajungă-vă voiabună,
Ia-ţi, mireasă, ziua bună!
(În decor, oligatoriu, apar stemele Moldovei, Ţ.R.) naşa îi pune Muşatei coroniţa sau îi împleteşte părul. Se cântă Ia-ţi mireasă ziua bună!Urmează ***hora miresei****, în care intră toţi.apoi piesa se incheie)*

Tradițional și modern în pregătirea elevului pentru viață

Profesor psihopedagog Oprea Adriana
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Nr.3, Reghin, jud. Mureș

Învățământul românesc a realizat pași importanți spre progres, renunțând, pentru eficiență , și pentru a ține pasul cu tehnologia, de la modul de organizare al clasei, tradițional, în care elevii sunt așezați în bănci, unii în spatele celorlați, de obicei câte doi în bancă, având privirea îndreptată obligatoriu spre cadrul didactic, la modern, ceea ce presupune faptul că elevii pot fi: pretutindeni în clasă, ei putând să se grupeze / sunt grupaţi potrivit opţiunilor de studiu şi resurselor asigurate de profesor. Pot privi unii la alţii, faţă în faţă, comunică.

În învățământul modern , toţi au şansa dialogului efectiv.

Rolul elevului în învățământul tradițional este acela de a urmări prelegerea, expunerea, explicaţia profesorului. Elevul încearcă să reţină şi să reproducă ideile auzite și acceptă în mod pasiv ideile transmise. Lucrează izolat.

În învățământul modern, elevul realizează un schimb de idei cu ceilalţi, cooperează în rezolvarea sarcinilor de lucru, exprimă puncte de vedere proprii, argumentează, pune și își pune întrebări cu scopul de a înţelege.

Rolul profesorului în învățământul tradițional este acela de a expune, de a ţine prelegeri, impune puncte de vedere.

În învățământul modern , rolul profesorului constă în a facilita şi modera învățarea, ajutând elevii să înţeleagă şi să explice punctele de vedere. Profesorul devine partener în învățare[14].

Dintre metodele de evaluare/de verificare a cunoștințelor elevilor, putem aminti pe cele:
(1) tradiţionale: verificarea orală curentă, verificarea scrisă curentă, verificarea practică curentă, verificarea periodică (prin teză sau practică); verificarea cu caracter global (examenul), fie în formă scrisă, fie orală, fie practică;
(2) de dată mai recentă: verificare la sfârşit de capitol (scrisă sau orală), verificare prin teste docimologice (curente sau periodice)[15].

Dacă pentru profesor documentul operaţional principal este programa şcolară, pentru elev, un asemenea document este manualul şcolar. El este primul şi principalul factor şi izvor de informaţie pentru elev.

În zilele noastre, manualul nu mai poate fi considerat doar ca un izvor de informare, ci ca un instrument de lucru care permite şi impune elevului adunarea, selectarea, sistematizarea datelor şi a faptelor, prelucrarea acestor informaţii prin acţiuni şi operaţii cognitive, parcurgerea drumului de la concretul obiectual la cel logic şi invers, astfel concomitent cu asimilarea activă a informaţiilor se asigură şi dezvoltarea personalităţii elevilor.

Alături de manualele tradiţionale, sunt elaborate şi alte tipuri de manuale, ele având forma de manuale programate, orientate spre descoperire şi rezolvare de probleme, care sunt corelate cu fişe de lucru, cu caiete de muncă operaţionalizate şi care impun totodată folosirea pe scară largă şi a mijloacelor didactice[16].

În zilele noastre, când timpul este din ce în ce mai limitat, iar volumul de informaţie foarte mare, platformele e-learning își fac destul de repede loc în sistemul de învățământ deoarece permit utilizarea mai eficientă a resurselor materiale şi umane.

[14] https://revistaprofesorului.ro/traditional-si-modern-in-procesul-de-predare-invatare-in-invatamantul-prescolar/
[15] file:///C:/Users/User/Downloads/Constantin_Cucos_Psihopedagogie.pdf
[16] https://www.academia.edu/7342204/10232889_Didactica_Moderna_Coord_Miron_Ionescu_Radu_Ioan_sa_2001

E-learning-ul nu doreşte să înlocuiască sistemele educaţionale tradiţionale ci să întărească procesul de învăţare. A fost adoptat de unităţile de învăţământ ca o alternativă la educaţia tradiţională, ea poate completa activitatea didactică din şcoală, dar nu o poate înlocui.

Acest tip de platforme este destinat învățării active din partea elevilor, având în vedere că generațiile actuale sunt obișnuite cu lucrul pe calculator încă de mici.

Avantajele e-learning-ul faţă de sistemul tradiţional de învăţământ: accesibilitate, flexibilitate şi confort; independenţa geografică, mobilitatea; prezentare concisă şi selectivă a conţinutului educaţional; un formator are posibilitatea de a se putea adresa unui număr mare de elevi, asigurând o relație individualizată cu fiecare dintre ei; permite accesul la noile competențe cerute de viața modernă. Oricine se poate familiariza cu noile tehnologii: calculator, sisteme multimedia, internet.

Printre dezavantaje putem aminti faptul că împiedică socializarea elevului, integrarea în colectivitate, adaptarea la realitatea vieții în societate, creării de legături interumane, afective. De asemenea pot interveni problemele tehnice aferente funcționării sistemelor de formare (perturbarea rețelei de comunicație, defectarea echipamentelor de calcul, pirateria soft sau virusarea documentelor). Presupun costuri mari pentru proiectare şi întreţinere. În funcţie de experienţa participanţilor, pot apărea dificultăţi în utilizarea tehnologiei[17].

În învățământul modern sunt utilizate instrumente digitale .

Padlet este un instrument digital utilizat în educație pentru realizarea de aviziere online. Acestea pot fi colaborative: elevii pot încărca teme pe avizierul creat de profesor, pot aprecia temele colegilor sau pot realiza aviziere virtuale multimedia, în echipă, pentru a demonstra o idee, pentru a susține o prezentare, pentru a indica și comenta resurse relevante pe o temă dată etc[18].

Au fost create de asemenea platforme pentru gestionarea claselor, a resurselor de învățare și a progresului școlar. Câteva exemple pot fi :

- Google Classroom - aceasta permite încărcarea de materiale, postarea de anunțuri, notarea materialelor încărcate de elevi;
- Microsoft Teams - permite organizarea pe structuri de tip clasă, încărcarea de materiale și lucrul colaborativ;
- Edmodo - este o platformă pentru gestionarea clasei și a activităților de învățare, pentru comunicare și colaborare. Este adaptată pentru învățământul preuniversitar;
- Easyclass - permite gestionarea activităților de învățare - clasele de elevi pot primi materiale, teste, sarcini de lucru variate. Produsele activității elevilor pot fi notate și pot primi feedback;
- Platforma Livresq - este editor vizual care permite crearea de lecții în format digital. Acesta facilitează crearea de lecții interactive, ce conțin texte, galerii de poze, animații, audio, video, atasamente, quiz-uri și alte elemente specifice, fără a fi necesare cunoștințe tehnice sau de programare[19].

În orice rol te-ai afla, fie el de profesor, fie acela de elev, important este să cunoști cât mai multe mijloace de comunicare pe care le poți folosi ca informația să ajungă la tine și să o poți transmite mai departe, în așa fel încât integrarea ta socială să fie cât mai ușoară și adaptată vremurilor.

[17] http://www.scoalacornu.ro/e-learning.html
[18] https://digitaledu.ro/aplicatii/padlet/
[19] http://www.scoalacornu.ro/e-learning.html

Bibliografie :

1. https://revistaprofesorului.ro/traditional-si-modern-in-procesul-de-predare-invatare-in-invatamantul-prescolar/
2. file:///C:/Users/User/Downloads/Constantin_Cucos_Psihopedagogie.pdf
3. https://www.academia.edu/7342204/10232889_Didactica_Moderna_Coord_Miron_Ionescu_Radu_Ioan_sa_2001
4. http://www.scoalacornu.ro/e-learning.html
5. https://digitaledu.ro/aplicatii/padlet/
6. http://www.scoalacornu.ro/e-learning.html

Metode interactive folosite în activităţile integrate, pentru stimularea învăţării

Profesor învățământ preșcolar DONCU ELENA CRISTINA
GRĂDINIȚA NR.35 BUCUREȘTI

Metodele interactive sunt modalităţi moderne de stimulare a învăţarii şi dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experienţe, de cunoştinţe.

Metodele interactive stimulează creativitatea, comunicarea, activizează toţi copii şi formează capacităţi: spiritul critic constructiv, independenţa în gândire şi acţiune, găsirea unor idei creative, îndrăzneţe de rezolvare a sarcinilor de învăţare.

, necunoscutul, căutarea de idei prin metodele interactive conferă activității “mister didactic”, se constituie ca o “aventură a cunoaşterii” în care copilul e participant activ pentru că el întâlneşte probleme, situaţii complexe pentru mintea lui de copil, dar în grup, prin analize, dezbate, descoperă răspunsurile la toate întrebările, rezolvă sarcini de învățare, se simte responsabil și mulţumit la finalul activității.

Calea de învăţare pe care copilul o parcurge este determinată de metoda folosită. Zilnic în joaca copilului se poate observa o lume numai a lui care aduce comportamente, teme, idei şi probleme absolute noi în dezbatere. Prin metodele interactive de grup copiii îşi exersează capacitatea de a selecta, combina, învăţa lucruri de care vor avea nevoie în viaţa de şcolar şi de adult. În abordarea temelor din grădiniţă efortul copiilor este unul intelectual, de abordare a unor demersuri intelectuale, interdisciplinare decât cele clasice prin studiul mediului concret, prin corelaţiile elaborate interactiv în care copiii îşi asumă responsabilităţi, formulează şi verifică soluţii, elaborează sinteze în activităţile de grup, intergrup, individual, în perechi. Situaţiile de învăţare care sunt rezolvate prin intermediul metodelor interactive de grup dezvoltă gândirea democratică deoarece ei exersează gândirea critică şi înţeleg că atunci când analizează un personaj, comportamentul unui copil, o faptă, nu critică personajul, copilul sau adultul. După fiecare metodă aplicată se pot obţine performanţe, pe care copilul le percepe, făcându-l astfel responsabil în rezolvarea sarcinilor de lucru viitoare. Metodele implică mult tact din partea dascălilor deoarece trebuie să-şi adapteze stilul didactic în funcţie de tipul de copil, pesimist, agresiv, nerăbdător, acaparator, pentru fiecare găsind gestul, mimica, interjecţia, întrebarea, sfatul, orientarea, lauda, aprecierea, entuziasmul în concordanţă cu situaţia dată. Este absolut necesar ca în activitatea cu preşcolarii educatoarea să dea dovadă de flexibitate şi creativitate în acelaşi timp în abordarea situaţiilor didactice, pentru a evita astfel rutina şi a acţiona pentru transformarea învăţământului care încă se bazează pe informaţie, pe reproducerea ei, într-un învăţământ global, integrat şi creativ, bazat pe educaţie, pe formare.

De ce metode interactive?

- Creează deprinderi;
- Facilitează învățarea în ritm propriu;
- Stimulează cooperarea, nu competiţia;
- Sunt atractive;
- Pot fi abordate din punctul de vedere al diferitelor stiluri de învățare.

Valente formative ale metodelor interactive:

- Stimulează implicarea activă în sarcina didactică;
- Exersează capacitatea de analiză a copiilor;
- Stimulează iniţiativa copiilor;
- Asigură o mai bună punere în practică a cunoştinţelor, capacitaţilor și priceperilor;

- Asigură un demers interactiv al actului predare – învățare - evaluare;
- Valorifică și stimulează potenţialul creativ, originalitatea copiilor;
- Acţionează asupra dezvoltării gândirii critice a copiilor;
- Copiii devin responsabili în rezolvarea sarcinilor;
- Asigură dezvoltarea culturii “de grup” cooperarea, întrajutorarea.
- Copiii se comportă cu toleranță, afectivitate, sensibilitate, corectitudine cu cei din jur.

Ce fac copiii?

- Copiii se ajută unii pe alţii să înveţe, împărtăşindu-si ideile;
- Învață cum să înveţe, se exprima liber, experimentează;
- Copiii trebuie să fie capabili: să asigure conducerea grupului;
- să coordoneze comunicarea;
- să stabilească un climat de încredere;
- să poată lua decizii;
- să medieze conflicte;
- să fie motivaţi, să acţioneze conform cerinţelor educatoarei. 61

Ce face educatoarea?

- ✓ Aranjează mobilierul din clasa în mod corespunzător. Ideal este formarea grupurilor în număr de câte 4 copii, aranjaţi de-o parte și de alta a unei măsuțe;
- ✓ Stabileşte criteriul de grupare (sexul, prieteniile, nivelul abilitaţilor într-un anumit domeniu, diferite jocuri) și dimensiunea grupului de la 2 la 6 copii;
- ✓ Stabileşte regulile de lucru (se vorbeşte pe rând, nu se atacă persoana, ci opinia sa, se consultă între ei, nu se monopolizează discuţia, nu rezolvă unul singur sarcina, se lucrează cu culori diferite);
- ✓ Explică foarte clar obiectivele activităţii, specifică timpul pe care îl au copiii la dispoziţie;
- ✓ Pregăteşte spaţiul și materialele didactice necesare.

În continuare voi prezenta câteva metode moderne pe care le-am folosit în procesul instructiv educativ în funcţie de obiectivele urmărite la fiecare activitate.

Bula dublă - este o metoda de predare-învăţare, uşor de aplicat, care grupează asemănările şi deosebirile dintre doua obiecte, fenomene, idei, concepte etc.. Ea este reprezentată grafic din două cercuri mari în care se aşează câte o imagine care denumeşte subiectul abordat. De cele două cercuri mari se află relaţionate prin linii alte cercuri mici situate între cercurile mari în care se specifică asemănările iar în cercurile exterioare se specifică caracteristicile fiecărui termen, particularităţile sau deosebirile.

Schimbă perechea este o altă metodă interactivă pe care am folosit-o în activităţile cu preşcolarii. Această metodă are ca obiectiv stimularea comunicării şi rezolvarea de probleme prin lucru în pereche. Metoda „Schimbă perechea„ am folosit-o în activităţi de observare, activităţi de convorbire, activităţi practice, etc..

Brainstormingul, în traducere directă „furtună în creier, sau „asalt de idei„ este o metodă pe care am folosit-o pentru a ajuta copiii să emită, cât mai multe idei pentru soluţionarea unor probleme, fără a critica soluţiile găsite. Această metodă am utilizat-o frecvent în activităţile de dezvoltare a limbajului pentru a da frâu liber imaginaţiei copiilor şi a le dezvolta capacităţile creatoare. Cu rezultate bune am folosit brainstormingul în cadrul povestirilor create după un tablou, sau un şir de ilustraţii, în lecturile după imagini, convorbiri şi jocuri didactice.

Metoda lotus, cunoscută şi sub denumirea de floare de nufăr, este o modalitate interactivă de lucru în grup care oferă posibilitatea stabilirii de relaţii între noţiuni pe baza unei teme principale din care derivă alte opt teme. Obiectivele principale ale acestei metode sunt stimularea inteligenţei şi a potenţialului creativ în activităţi individuale şi de grup pe teme din domenii diferite.

Metoda cubului este o metodă de învăţare prin cooperare folosită când se doreşte explorarea unui subiect, a unei teme din mai multe perspective. Pe cele 6 feţe ale cubului scrie următoarele : descrie, compară, asociază, analizează, aplică, argumentează. Avantajele acestei metode sunt multiple printre care se enumeră şi: determină participarea conştientă a preşcolarilor prin implicarea maximă a acestora în rezolvarea sarcinilor, permite diferenţierea sarcinilor de învăţare, formează deprinderi de muncă intelectuală, stimulează gândirea logică a copiiilor;ş.a

Metoda pălăriilor gânditoare este o metodă interactivă de stimulare a preşcolarilor, care se bazează pe interpretarea de roluri în funcţie de pălăria aleasă. Sunt 6 pălării gânditoare, fiecare având câte o culoare alb, roşu, galben, verde, albastru, negru. Membrii îşi aleg pălăriile şi vor interpreta rolul cum îl consideră, sunt liberi să spună ce gândesc. Culoarea este cea care defineşte rolul. Albă – informează, roşie – spune ce simte, galbenă – aduce beneficii în mod creativ, verde – generează ideile noi, albastră - clarifică, neagră – identifică greşelile.

Explozia stelară este o altă metodă pe care am folosit-o în procesul instructiv educativ şi pe care vreau să o detaliez. Este o metodă de stimulare a creativităţii şi o modalitate de relaxare a copiilor. Ea se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de probleme. Am folosit această metodă cu bune rezultate în activităţile de lecturi după imagini, convorbiri, memorizări, povestiri. Ca material didactic am folosit o stea mare, cinci stele mici de culoare galbenă, cinci săgeţi roşii şi jetoane. Pe steluţa mare am aşezat o imagine legată de tema abordată iar pe cele cinci steluţe mici am scris câte o întrebare de tipul CE ?, CINE ?, UNDE? , DE CE ?, CAND ? Prin folosirea acestei metode, se urmareste dezvoltarea potenţialului creativ al preşcolarilor, familiarizarea lor cu strategia elaborării de întrebări de tipul prezentat mai sus, exersarea capacităţii acestora de a alcătui propoziţii interogative pe baza conţinutului unor imagini şi nu în ultimul rând rezolvarea problemelor prin găsirea răspunsurilor la întrebările adresate.

Din multitudinea de metode interactive, am prezentat pe scurt doar câteva pe care le-am aplicat la grupă, metode prin care noul, căutarea de idei conferă activităţii ”un mister didactic” în care copilul e participant activ la propria formare.

Bibliografie

Cerghit, I., Metode de învăţământ, ed. a III-a, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, 1997;

Pintilie, Mariana, Metode moderne de învăţare-evaluare, Editura Eurodidact, Cluj-Napoca, 2003;

Silvia Breben , Elena Gongea, Georgeta Ruiu, Mihaela Fulga (s.a.) “ Metode interactive de grup”. Ghid metodic pentru învăţământul preşcolar, Editura Arves, Craiova, 2002;

Breben Silvia, Ruiu Georgeta, Gongea Elena – Activităţi bazate pe inteligenţe multiple, Editura Reprograph, Craiova, 2005. 65

ÎNVĂŢĂMÂNTUL ROMÂNESC ACTUAL, PAŞI SPRE DE MODELUL EUROPEAN PRIN EDUCAȚIE PERMANENTĂ

Prof. înv.primar Iuga Maria-Liliana
Şcoala Gimnazială Pârteştii de Sus, Cacica-jud. Suceava

Şcoala de toate gradele, alături de toţi ceilalţi factori educativi îşi propune să formeze o generaţie cultă, activă şi receptivă la valorile spirituale şi materiale ale omenirii.

Orice atitudine pe care o întreprinde omul este o formă de manifestare practică în cadrul căreia el este pus în faţa unor probleme noi, neprevăzute, care îl determină să caute o cale proprie de soluţionare. O maximă latină afirma cu mii de ani în urmă că „homo dectus in re incerta cernitur” („omul înţelept îl cunoşti în situaţii incerte”). În consecinţă, omul modern este un rezolvator de probleme şi un făuritor de decizii, omul faptelor, pentru care faptele, nu vorba este importantă în viaţă.

Pentru formarea virtuţilor semnalate mai sus, este nevoie de un mod nou de învăţare şi anume învăţarea creativă, care este un salt creativ nou, corespunzător vremurilor actuale. Învăţarea creativă nu se opune însă învăţării şcolare clasice, ci este o nouă calitate a acesteia prin obiectivele pe care le urmăreşte privind formarea personalităţii omului contemporan.

Trăind într-un prezent puternic marcat de cuceririle ştiinţei şi tehnicii, pregătindu-se pentru un viitor extrem de complex şi dinamic, tânărul de azi trebuie să fie nu numai pregătit ci şi foarte bine structurat, capabil de asimilări şi acomodări permanente, transformatoare, creative. Pentru aceasta este necesar ca şcoala să utilizeze în desfăşurarea procesului de învăţământ cele mai variate metode şi mijloace care să asigure şi să simuleze în acelaşi timp creşterea ritmului de însuşire a cunoştinţelor în raport cu cuceririle actuale şi de perspectivă ale societăţii.

La nivelul activităţii de clasă, liniile de politică educaţională exprimă necesitatea unei mai bune cunoaşteri a elevilor, pentru a identifica nevoile, interesele de cunoaştere şi ritmul dezvoltării fiecăruia, formării capacităţii cadrelor didactice de a adecva situaţiile de învăţare, conţinuturile şi materialele educaţionale la caracteristicile individuale ale elevului,implicării elevilor în învăţare prin crearea unor situaţii de învăţare apropiate de viaţa concretă. Abordarea interdisciplinară şi evaluarea autentică sunt alte două soluţii metodologice recomandate privitor de politica reformei din ţara noastră.

Premisa abordării interdisciplinare a conţinuturilor învăţării este aceea de a asigura unitatea cunoaşterii şi depăşirea graniţelor disciplinelor de învăţământ. Este unanim acceptat că în viaţa de zi cu zi, nu folosim cunoştinţe disparate acumulate la anumite discipline şi nu valorificăm capacităţi specifice unei materii de studiu. Abordarea integrată a cunoaşterii nu este un element de noutate, pedagogii subliniind, încă de la vechii greci, importanţa transmiterii cunoaşterii ca un tot unitar. Viaţa noastră este una complexă, unitară, prin urmare ar trebui să studiem fenomenele din perspectiva diferitelor discipline, intercorelate şi, mai mult, din perspectiva valorificării învăţării nonformale şi informale în context formal.

Şcoala este instituţia cu cel mai mare grad de influenţă în construcţia viitorului omenirii. În virtutea scopului ei fundamental, acela de urmărire şi atingere a idealului educaţional al societăţii, şcoala joacă un rol hotărâtor în pregătirea pentru viaţă a celor ce reprezintă generaţia de mâine. Cum orice personalitate umană nu poate fi deplină, armonioasă dacă nu este încărcată cu valenţe comunicaţionale solide, şcoala trebuie să-şi asume responsabilitatea formării acestora.

Astfel, aflat în plină transformare, învăţământul românesc actual îşi caută drumul spre o apropiere sensibilă de modelul european. Drept urmare apar de la an la an noi orientări inclusiv în domeniul evaluării. În acest sens, în ultimii

ani, cele mai profunde transformări s-au produs în învăţământul primar unde, pe lângă descongestionarea programelor şcolare s-a trecut de la sistemul de notare cu cifre la cel bazat pe calificative.

În practica şcolară s-au îmbunătăţit metodele şi tehnicile de evaluare în scopul realizării unor corelaţii eficiente între predare-învăţare-evaluare şi pentru a atinge dezideratele propuse pentru formarea personalităţii autonome, libere şi creatoare.

Educaţia este o acţiune specific umană, natura socială a educaţiei desemnează faptul că educaţia se desfăşoară numai în societate. Ea are un caracter istoric, a apărut odată cu societatea, evoluează şi se schimbă de la o etapă la alta în funcţie de transformările structurale ce se produc în cadrul societăţii. Sarcina educaţiei este de a-l pregăti pe om ca element activ al vieţii sociale, ea este un proces continuu, neîntrerupt, ce nu ţine cont de vârsta individului educat.

Filozoful german I. Kant aprecia că “ educaţia contribuie la valorificarea naturii umane în folosul societăţii ”.

Epoca contemporană, a cărei esenţă se exprimă prin fenomenul de accelerare a progresului în toate domeniile, impune ca educaţia să pregătească oameni pentru cerinţele viitorului. Omul trebuie să se afle mereu în calitatea de receptor al acţiunii educative. Dacă în trecut educaţia se referea doar la o etapă din viaţa individului, aproximativ până la maturitate , în prezent, sfera ei de cuprindere se extinde asupra întregii sale vieţi.

În timp ce educaţia tinerei generaţii urmăreşte înzestrarea cu un corp de comportamente necesare integrării în societate, educaţia adulţilor are drept scop perfecţionarea sau completarea acestor comportamente.

Educaţia reprezintă una din căile prin care fiecare popor îşi aduce contribuţia la dezvoltarea generală a umanităţii.

În prezent, dimensiunea educaţiei se suprapune pe dimensiunea întregii existenţe a omului. Potrivit principiului organizatoric al educaţiei permanente sau continue, educaţia începe odată cu naşterea fiinţei umane şi devine o dimensiune a existenţei sale .

Cultivarea capacitaţilor creatoare dobândeşte o importanţă deosebită în cadrul educaţiei permanente. Valoros nu este cel ce ştie multe, ci cel capabil de a identifica probleme. Creativitatea devine astfel, o finalitate importantă a educaţiei şcolare, cu repercusiuni profunde asupra conţinuturilor procesului de învăţământ, asupra strategiilor etc., necesitând o restructurare şi o redimensionare a tuturor acestora. Jean Piaget menţionează că “în societatea contemporană, însăşi condiţia de existenţă a omului se concentrează tot mai mult către inteligenţă şi creativitate, adică inteligenţa activă. Progresul societăţii, integrarea reală a individului în această lume a mutaţiilor depind de reuşita formării unor creatori, a unor spirite novatoare. Indivizii capabili să repete ceea ce au învăţat de la generaţiile precedente sunt iremediabil sortiţi eşecului”. De aceea, menirea actuală a şcolii este de a da elevilor nu atât un cuantum cât mai bogat de informaţii – care în scurt timp pot fi depăşite, perimate – cât, mai ales, de a le forma capacitatea de a se adapta la situaţii noi, de a gândi în mod creator, inventiv.

În ciuda opţiunii pentru o abordare globală a dezvoltării copilului şi a formării unei personalităţi integrale şi armonioase, curriculum-ul a pus un mai mic accent pe aspectele spirituale, morale, culturale. Actualitatea problematicii educaţiei pentru valori în sistemul nostru de educaţie capătă accente deosebite în contextul demersurilor de reformă. Astfel, răspunzând structurii noi a curriculum-ului, educatorul îşi va desfăşura activitatea pe următoarele coordonate: ora de consiliere, activităţi educative, extracurriculare şi extraşcolare, colaborarea cu părinţii elevilor, cu alţi parteneri educaţionali. Educaţia preşcolarilor şi a şcolarilor mici presupune din partea educatorilor o atenţie deosebită, deoarece, după cum afirma Platon, “educaţia este cel mai frumos dar pe care îl poate dobândi omul”.

Educaţia permanentă este destinată să permită fiecăruia să-şi dezvolte personalitatea pe durata întregii vieţi prin munca sa sau prin activităţile sale.

Revoluţia tehnică şi ştiinţifică, ce a dus la o “ explozie ” a cunoaşterii, volumul de cunoştinţe căpătat de individ în şcoală nu-i poate sluji eficient toată viaţa. La scurt timp după părăsirea şcolii, omul, adeseori, determinat prin obligaţiile profesionale, sociale, culturale să-şi renoveze bugetul de cunoştinţe, priceperi şi deprinderi în acord cu noile date ale ştiinţei şi tehnicii.

De cele mai multe ori învăţăm pentru a deprinde o meserie care să ne asigure cele trebuincioase vieţii, căci învăţarea devine astfel o povară, cunoştinţele nu se întipăresc pentru mult timp, deoarece sunt însuşite pentru o anumită dată, de regulă cea a examenului.

Nu puţine sunt persoanele care nu sunt de acord cu acest caracter integral al educaţiei permanente. Preferă educaţia survenită la momentul şi timpul potrivit, o educaţie unică, nediferenţiată. Aceasta se referă la faptul ca e preferabil să înveţi, să obţii rezultatele de care ai nevoie, de obicei, la vârsta tinereţii, după care, meseria aleasă îşi urmează cursul lin, fără a-ţi cere foarte multe sacrificii. Dar, oare n-am ajunge să trăim într-o monotonie deplină, nu ne-am transforma în nişte roboţi şi viaţa, cu toate inovaţiile ar trece pe lângă noi neobservându-ne? De ce unii oameni devin irascibili atunci când sunt chemaţi la unele cursuri de perfecţionare, schimburi de experienţe? O părere generală ce ar explica acest fapt ar fi, cred, o comoditate excesivă, lipsa respectului faţă de societate, faţă de semeni.

Este nevoie să înţelegem că, din perspectiva faptului că ştiinţa şi tehnica devin şi creează necontenit, este nevoie să încercăm să ne adaptăm pozitiv, să ne pregătim mereu pentru a face faţă viitorului.

Cea mai importantă finalitate a învăţământului contemporan este pregătirea individului pentru educaţia permanentă. Ea acoperă întreaga existenţă a unei persoane, permite îmbogăţirea sistematică a culturii generale şi profesionale.

Este necesar să creăm o disponibilitate pentru educaţia permanentă. Cunoştinţele, informaţiile, oricât de complexe ar fi ele nu se învaţă la începutul vieţii pentru tot restul ei, nu pot fi comparate cu bunurile materiale care pot sau nu să ne ajungă pentru toată viaţa.

Educaţia permanentă cuprinde atât învăţarea planificată, cât şi învăţarea accidentală. Căminul, familia joacă primul rol, cel mai subtil şi crucial în iniţierea procesului de educaţie permanentă.

Bibliografie:

1.Ionel, V., 2002 „Pedagogia situaţiilor educative”, Editura Polirom, Iaşi.
2.Postelnicu, Druţă, M., E., 2004, „Cunoaşterea elevului”, Editura Aramis, Bucureşti.
3..Nicola, Ioan, 2003, „Tratat de pedagogie şcolară” Editura Aramis, Bucureşti.

Curriculum pentru disciplina educație fizică și sport pentru învățământul profesional

Prof. Nica Elvira
Liceul Teoretic *Ovidiu* Constanța

Sistemul educaţional suferă modificări calitative substanţiale sub impactul reformei curriculare, care presupune, o schimbare fundamentală proiectată şi realizată la nivelul sistemului de învăţământ, în orientarea acestuia (schimbarea finalităţilor), în structura acestuia (de bază materială, de relaţie, de conducere) şi în conţinutul procesului de instruire (schimbarea planului de învăţământ, a programelor şi a manualelor / cursurilor şcolare/ preuniversitare, a altor materiale destinate învăţării).

Pregătirea profesională a viitorilor absolvenți depinde în mare măsură de curriculum național. Alături de celelalte discipline din planul de învățământ, educația fizică și sportul are numeroase posibilități de a contribui la formarea competențelor cheie elevilor din toate ciclurile de învățământ.

Planurile cadru de învățământ cât și programele școlare au fost concepute în spiritul corelării directe cu exigența stabilită pentru toate sistemele de învățământ din Comunitatea Europeană, concretizată în abilitarea fiecărui absolvent de învățământ obligatoriu cu cele opt competențe cheie, fiecăreia fiindu-i specifice cunoștințele, abilitățile și atitudinile prin intermediul cărora absolventul ar putea să se insereze eficient în viața socială.

Indiferent de nivelul de învățământ la care predă, profesorul de educație fizică trebuie să-și raporteze efectele activității sale profesionale, inclusiv la dobândirea de către elevii săi a componentelor competențelor cheie.Pentru oferirea de servicii de calitate in conformitate cu cerinţele legale, ale standardelor ocupaţionale, personalul care lucrează în acest domeniu necesită calificare iniţială solidă, care se realizează în liceele de turism, dar şi calificare continuă pe tot parcursul vieţii.

Instruirea şi educaţia elevilor se realizează în şcoala profesională prin contribuţia tuturor disciplinelor de învăţământ studiate. Dintre aceste discipline, educaţia fizică și sportul are cele mai mari posibilităţi de a contribui la dezvoltarea ambelor laturi ale personalităţii elevilor (fizice şi psihice), care se completează reciproc şi se manifestă ca un tot unitar.

Pentru realizarea unui demers didactic eficient a fost impetuos necesar elaborarea unui concept de model didactic specific educaţiei fizice şcolare care să cuprindă sinteza obiectivelor şi competenţelor specifice prezente în toate programele şcolare cu metode şi mijloace adecvate fiecărui nivel de învăţământ .

În România liceele tehnologice pregătesc elevii pentru inserţia pe piaţa muncii. În cadrul acestor licee pentru profilul Servicii, la terminarea ciclului inferior, nivel II de calificare, există următoarele domenii şi calificării/ meserii: cameristă, liftier, valet.

Organizarea investigaţiei prin anchetă a permis cercetării noastre obţinerea de informaţii privind opiniile a 150 de elevi din ciclul inferior al liceului. Chestionarul a fost alcătuit din 9 (nouă) întrebări și a fost aplicat în vederea determinării motivaţiei pentru care elevii participă la lecţiile de educaţie fizică şi a modului în care înţeleg influenţa educaţiei fizice asupra formării profesionale.

Au fost selecţionate și testate psiho-motric, două grupe de elevi ai Școlii profesionale din Liceul Tehnologic „ C.A.Rosetti" Constanţa. Grupa experiment a fost formată din 24 elevi din clasa a X-a B şi grupă control din 28 elevi din clasa a X-a A. Atât grupei martor cât și celei experiment le-au aplicate teste de motricitate inițiale și finale.

Analizând răspunsurile la întrebările din chestionar (tabelul nr.1) se poate constata că aceștia nu înțeleg suficient de bine importanța practicării exercițiilor fizice pentru viitoarea lor formare profesională. Rezultatele chestionării elevilor, cu specializarea turism și alimentație, cu privire la ponderea orelor de educaţie fizică în programul şcolar demonstrează că un procent de 56% dintre elevii chestionaţi consideră că 2-3 ore de educaţie fizică pe săptămână ar fi sunt suficiente.

Tabel 1.Rezultatele obţinute în urma aplicării chestionarului elevilor

Nr. crt.	Întrebare	Varianta 1	Varianta 2	Varianta 3	Varianta 4	Varianta 5
1.	Frecventaţi cursurile de educaţie fizică şi sport din cadrul programei şcolare?	Da - 96 %	Nu – 4 %	-	-	-
2.	În gimnaziu aţi frecventat cursurile de educaţie fizică şi sport din cadrul programei şcolare ?	Da - 96 %	Nu – 4 %	-	-	-
3.	Motivul pentru care v-aţi prezentat la orele de educaţie fizică şi sport?	Din obligaţie – 49 %	Pentru că vă place sportul şi mişcarea – 30 %	Pentru a fi membru al echipei reprezenta-tive a liceului – 15 %	Pentru a vă pregăti pentru viitoarea profesie – 6 %	-
4.	După părerea dumneavoastră ponderea orelor de educaţie fizică în programul şcolar săptămânal trebuie să fie :	1h/ săptămână – 23 %	2-3 h/ săptăm. – 56 %	4 sau mai multe ore/ săpt-nă – 21 %	-	-
5.	Pe ce loc situaţi disciplina educaţie fizică şi sport în grupa disciplinelor preferate care se predau în liceu?	Locul 1, 2, 3 – 21 %	Locul 4-5 - 43 %	Un loc 6 sau mai mult de 6 - 36 %	-	-
6.	În ce măsură consideraţi că disciplina educaţie fizică şi sport poate influenţa calitatea pregătirii tale în viitoarea profesie?	De loc – 39 %	În mică măsură – 33 %	Într-o oarecare măsură – 29 %	În mare măsură – 15 %	În foarte mare măsură – 5 %
7.	Consideraţi că pregătirea realizată în cadrul orei de educaţie fizică, contribuie la formarea dumneavoastră ca lucrător în turism?	Da – 17%	Nu – 83 %	-	-	-
8.	Ce credeţi că este cel mai important să învăţaţi/ educaţi, pentru formarea profesională, ca viitor lucrător în turism?	Calităţile motrice – 27 %	Deprinderi motrice - 27%	Jocuri sportive – 46 %	-	-
9.	După absolvirea liceului veţi mai practica exerciţiile fizice?	Da – 56 %	Nu – 44 %	-	-	-

Chestionarea elevilor cu privire la motivul pentru care aceştia se prezentau la orele de educaţie fizică şi sport a scos în evidenţă rezultatele prezentate în Figurile 1.

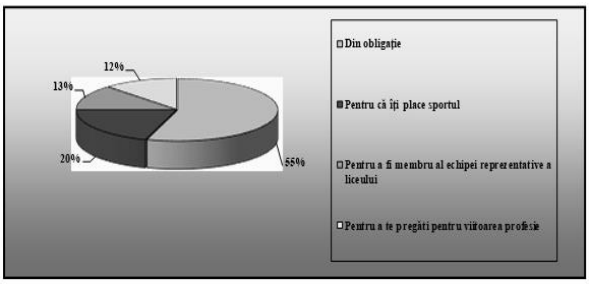

Figura 1. Rezultate ale chestionării elevilor privind motivul pentru care participă la orele de educatie fizică

La întrebarea ,,în ce măsură contribuie educaţia fizică la pregătirea profesională (nr. 6)?” elevii răspund că această disciplină nu influenţează formarea lor profesională. Pentru o evidenţiere a valorilor testelor de motricitate generală sunt redate comparativ aceste valori în figurile următoare: la alergarea-viteză în Figurile 2 şi 3 la săritura în lungime de pe loc.

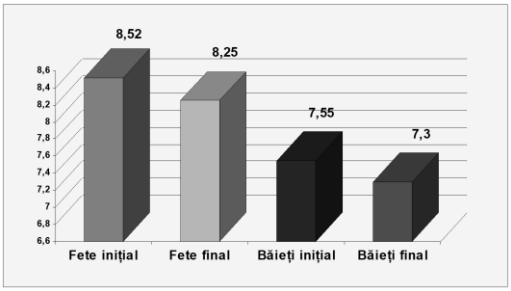

Figura 2. Rezultate testare inițială și finală la alergarea de viteză, grupa experiment

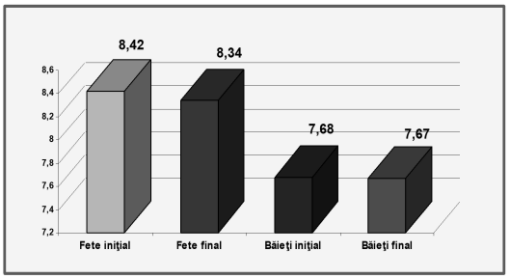

Figura 3 Rezultate-alergare de viteză, grupa experiment și grupa martor

Având în vedere că la această vârstă se pot influenţa foarte puţin indicii de dezvoltare ai vitezei, considerăm ca fiind considerabil progresul realizat de 0,27 sec. la fete şi de 0,25 sec. la băieţi.

Din figurile 2 şi 3 se vede o îmbunătăţire a timpilor evaluaţi la proba de alergare de viteză pe 50 m, atât la grupa experiment cât şi la grupa control, cu 0,25 sec. la băieţi experiment şi cu 0,01 sec. la grupa băieţi control. Însă din punct de vedere matematic diferenţele între mediile de la testarea iniţială la testarea finală nu sunt semnificative statistic.

Concluzii

- Testările specifice de psihomotricitate scot în evidenţă, în urma analizei comparative, faptul că programa aplicată la grupa experiment a determinat un progres real la toţi indicii atât de la testarea iniţială la finală cât şi o îmbunătăţesc pentru indicii de dezvoltare ai echilibrului, vitezei de execuţie, îndemânării, coordonării şi atenţiei distributive.
- Considerăm că este necesar să se intervină în procesul de elaborare a curriculei naționale de educaţie fizică și sport pentru învățământ profesional, calitativ şi diferenţiat în funcţie de profilul şi specializările liceului.

Aspecte teoretice ale evaluării si deontologiei profesiunii didactice

Prof. Lașiță Doina
Colegiul Național Pedagogic ”Regina Maria” Deva

Problemele evaluării şcolare si mai ales implicaţiile subiective, interunama si psihosocială ale evaluării nu pot şi nu trebuie să fie abordate fără a ne raporta la deontologia profesiunii de educator.Acţiunea subiectivă a profesorului, caracterul ei pozitiv sau negativ, are implicaţii nu numai în planul obiectivităţii şi rigorii evaluării, dar si pe un plan mai larg, social si moral.De altfel, deosebirea cea mai importantă între masurare si evaluare este că in timp ce masurarea se poate realiza ca o acţiune neutră, aproape impersonală, care nu afectează “obiectul” măsurat, evaluarea nu poate (şi nici nu trebuie) să evite relaţia cu obiectul/subiectul evaluării, astfel încât orice evaluare, chiar si cea mai simplă, nu rămâne fără consecinţe asupra subiectului evaluat, asupra elevului.Dimpotrivă evaluarea poate fi, in funcţie de modul cum se face, stimulativă sau descurajantă, pozitivă sau negativă, bine intenţionată sau rău intenţionată, corectă sau incorectă (în sens moral).

Pe de altă parte, evaluarea este un proces care pe lângă faptul că implică subiecţii concreţi şi are efecte in mintea şi conştiinţa elevilor, ea implică aproape in toate cazurile şi *judecăţi de valoare,* raportate la valori morale si la însuşiri de caracter.O notă şcolară sau un calificativ exprimă, de cele mai multe ori, nu numai performanţe si capacitaţi “pure” de tipul inteligentă, memorie, imaginaţie, cunostinţe, deprinderi etc, ci si calitaţi de ordin moral, insuşiri de voinţa şi caracter cum sunt harnicia sau lenea, seriozitatea sau neseriozitatea, disciplina sau indisciplina, buna voinţă sau rea voinţă, corectitudinea si incorectitudinea.Un elev de nota 9 sau 10 este implicit considerat nu numai ca inteligent, creativ, competent, dar si ca harnic, contiincios, serios, ambiţios.Tot astfel, un elev de nota 5 este considerat nu numai ca “slab” sub raport intelectual dar deseori si ca lenes, neconştiincios, lipsit de voinţă.

Sigur insă că evaluarea şcolară are implicaţii sociale-morele mult mai largi decât cele privind direct elevii.Ea vizeaza parinţii, comunitatea socială, relaţiile dintre profesori.Evaluarea poate fi corectă sau incorectă nu numai sub raportul adevărului sau corectitudinii logice, dar si sub aspect etic.Subiectivismul profesorului este rareori lipsit de cauzalitate socio-morală el producându-se de regulă pe fondul “filosofiei morale” a profesorului, al relatiilor cu semnificaţie morală pe care le promovează cu elevii, cu parinţii, cu ceilalţi profesori, iar toate acestea se reflectă în actul evaluării, in criteriile folosite, in “ecuaţia personală a profesorului”.Sunt suficiente argumente pentru ca evaluarea şcolară să fie analizată si din perspectiva deontologiei profesiunii de educator.

Ce este deontologia evaluarii?

Dupa cum se cunoaste, deontologia a avut initial semnificatia de stiinta sau logica a moralei, termenul introdus de J. Bertham in lucrarea “Deontologia sau stiinta moralei” (1834) marcand distictia dintre ontologia, care se ocupă cu ceea ce este si deontologie, care se ocupă cu ceea ce trebuie să fie, cu ceea ce “trebuie respectat”.

Este explicabil astfel de ce deontologia s-a impus cu precădere in profesiunile care se exercită direct deasupra omului, care implica relaţii interumane şi prin urmare care angajează judecaţi de valoare sau in care “liberul arbitru” sau “obligaţia de a opta” fac parte din exercitarea profesiunii.Deontologia a aparut, in acest context, ca o expresie profesională a comandamentului moral, fundamental de a respecta atributele inalienabile ale persoanei umane (demnitatea, libertatea, responsabilitatea, dreptul la orgoliu si respect de sine).Era firesc de ca primele si ulterior, cele mai dezvoltate coduri deontologice să apartină unor domenii profesionale ca: medicina, psihologia, pedagogia, sociologia, profesiunile,

juridice.Normele deontologice s-au impus in aceste domenii cu atâta fortă incât in prezent ele sunt cuprinse, in cea mai mare parte, in legi, regulamente, statute si coduri profesionale care pe căi oficiale sau neoficiale, se impun ca obligaţii ale exercitării profesiunii.

Deontologia pedagogică si, in particular, deontologia actului de evaluare se inscriu in limitele lor generale, normelor deontologice fundamentale care jalonează exerciţiul profesiunilor ce vizează direct subiectul uman.Particularitatea distinctivă a deontologiei pedagogice-de unde si importanta ei foarte mare- rezultă din faptul că subiecţii asupra cărora se exercită profesia didactică sunt personalitaţi in formare care parcurg dinamica complexă şi contradictorie- din care nu lipsesc dezechilibrele, etapele fragile- a dezvoltării psihofizice si sociale asa incât “erorile profesionele” au efecte profunde si de lunga durată, de cele mai multe ori imprevizibile.

Cerinţe ale deontologiei evaluării

1. Evaluarea şcolară nu este un scop in sine, ci un mijloc de educaţie, prin care profesorul orientează procesul de formare al elevului.
    a) Evaluarea nu trebuie sa fie negativă – elevul nu trebuie evaluat si notat pentru ceea ce nu ştie, ci pentru ceea ce ştie si pentru ceea ce are pozitiv in comportamentul său.
    b) Evaluarea trebuie sa fie prognostică să privească înainte si înapoi, să anticipeze si să sprijine evoluţia pozitivă a elevului.
    c) Evaluările soldate cu note si calificative slabe trebuie limitate strict la aspectele care au impus notarea slabă si nu trebuie generalizate sau extrapolate in enunţuri sau sentinţe definitive la adresa ansamblului personalitaţii elevului.
2. Ca parte integrantă a procesului de invătământ, evaluarea reflectă predarea, ceea ce in plan deontologic se traduce printr-o normă moral/profesională ce poate fi considerată fundamentală: evaluarea trebuie să reflecte predarea.
    a) Profesorul nu are dreptul moral de a cere elevilor, in activitatea lor, calitaţi care nu sunt prezente in primul rând in activitatea sa.
    b) Evaluările soldate cu note si calificative slabe pentru majoritatea elevilor clasei trebuie private ca reflectând in primul rând activitatea profesorului si abia in plan secund activitatea elevilor.
    c) Din aceeasi perspectivă, a deontologiei profesiei de educator,meritul succeselor obţinute de elevi trebuie atribuit de către profesor elevilor înşişi.

Evaluarea elevilor trebuie să fie transparentă.Aceasta inseamnă că profesorul trebuie să comunice si să explicitеze elevilor toate datele pe care el însuşi le foloseşte in actul evaluării.

    d) Profesorul trebuie să respecte dreptul elevului de a-si cunoaste nota si de a fi informat despre motivele acordării ei.
    e) Profesorul trebuie să comunice din proprie iniţiativă sau, după caz, la cererea elevilor (a părinţilor), notele acordate tuturor elevilor unei clase să nu sugereze sub nici o formă că ar exista motive ca o anumită notă, a unui anumit elev să fie trecută sub tăcere.
    f) Folosind impreună cu elevii săi, criterii explicite, transparente de evaluare, profesorul să admită că poate gresi, să fie dispus să modifice nota sau calificativul acordat initial dacă elevul işi argumentează temeinic solicitarea si / sau dacă ceilalţi elevi sunt de accord si susţin aceste argumente prin raportare la criteriile de evaluare acceptate.

Concluzie

Activitatea de evaluare nu este un proces coerent, omogen sau consensual.Aici intervine insă rolul profesorului, a unui profesor formator, in primul rând, si evaluator, in al doilea rând, acela de a alege metodele de evaluare adecvat fiecărei situaţii didactice si de a face tot posibilul pentru a crea un sistem de evaluare coerent, omogen si consensual.Pare un demers dificil, dar nu imposibil, demers în cadrul căreia aplicaţiile practice ale evaluării, pot fi un sprijin deosebit de util.

Bibliografie

1. Elisabeta Voiculescu, *Metodologia predării-invătării şi evaluării,* Editura Ulise, Alba Iulia, 2002 pag. 81
2. Ioan Scheau, *Gândirea critică. Metode active de predare-invăţare-evaluare* Editura Dacia, Cluj-Napoca, pag. 8-9.
3. J. Vogler, *Evaluarea in învăţământul preuniversitar* Editura Polirom, Iasi 2000
4. C. Cucos *Pedagogie* Editura Polirom Iasi 1996
5. I. Nicola *Pedagogie şcolară* E.D.P. Bucuresti, 1980

JOCUL DIDACTIC – MIJLOC DE MOTIVARE PENTRU ÎNVĂŢARE

Ioţa Cornelia Ionela
Şcoala Gimnazială ,,Ioan Grecescu,, Brădeşti

Învăţarea este o formă fundamentală de activitatea umană care are loc într-un câmp motivaţional influenţat de starea interioară a individului şi de condiţiile în care se desfăşoară. Motivaţia învăţării poate fi o motivaţie euristică sau intrinsecă. Motivaţia euristică, de a cunoaşte şi de a învăţa conţinuturile şi noţiunile istorice, este determinată de elementele şi trebuinţele independente de procesul de cunoaştere.

Motivaţia intrinsecă este determinată de curiozitate (starea interioară - tendinţe şi aspiraţii pentru cunoaşterea istoriei naţionale şi universale). Istoria, ca ştiinţă şi obiect de învăţământ, determină, prin conţinuturi, prin documente şi vestigii arhitectonice, o trăire interioară intensă care stimulează o motivaţie intrinsecă a învăţării.Intensificarea si accelerarea ritmului de schimbare si evolutie a societaţii, explozia informationalã sunt fenomene ce se rasfrâng si asupra învăţământului.

Din acest motiv este necesar ca şcoala să utilizeze în procesul de învătamânt cele mai eficiente căi, cele mai variate metode şi mijloace care să asigure şi să stimuleze în acelaşi timp creşterea nivelului de însuşire a cunoştinţelor, transportându-l pe elev în subiect activ al propriei deveniri.

Unul dintre mijloacele folosite din ce în ce mai frecvent în cadrul procesului de instruire şi educaţie a şcolarilor care şi-a dovedit eficienta, este jocul didactic.

În viaţa de fiecare zi a copilului, jocul ocupă un loc de seamă deoarece, jucându-se copilul îşi satisface nevoia de activitate, de a actiona cu obiecte reale sau imaginare, de a transpune in diferite roluri si situatii care îl apropie de realitatea înconjuratoare.

Din punct de vedere psihologic, jocurile au un rol determinant în afirmarea personalitaţii la copil, precum şi în formarea caracterului său. Cea mai importantă funcţie a jocului, după Jean Piaget este funcţia de adaptare, care se realizează prin asimilarea realului la eul copilului şi prin acomodarea, prin imitaţie, a eului la real.

După autorul Jean Huizinga în „Homo ludens’’, jocul este definit ca o,, actiune specifică, încadrată de sensuri şi tensiuni, întotdeauna desfăşurată după reguli acceptate de bunavoie şi în afara sferei utilităţii sau necesităţii materialului, însoţite de simţăminte de învatare şi de încredere, de voioşie şi destindere’’.

După împlinirea vărstei de 6 ani, în viaţa copilului începe procesul de integrare în viaţa şcolară, ca o necesitate obiectivă determinată de cerinţele dezvoltării sale intelectuale.

În sistemul influenţelor ce se exercită pe diferite direcţiuni pentru creşterea acţiunii formative a şcolii, jocul didactic are un rol important, deoarece putând fi inclus în structura lecţiei se poate realiza o îmbinare care facilitează procesul de consolidare a cunoştinţelor. Eficienţa lui depinde de cele mai multe ori de felul în care învăţământul ştie să asigure o concordanţă între tema jocului şi materialul didactic existent, de felul în care ştie sa folosească cuvântul ca mijloc de îndrumare a elevilor prin întrebări, răspunsuri, indicaţii, explicaţii, aprecieri.

Un joc bine pregătit şi organizat constituie un mijloc de cunoaştere şi familiarizare a elevilor cu viaţa înconjurătoare deoarece în desfăşurarea lui cuprinde sarcini didactice care contribuie la exersarea deprinderilor, la consolidarea cunoştinţelor, la valorificarea lor creatoare.

Prin joc copilul invaţă cu placere, devine interesat faţă de activitatea ce se desfăşoară, cei timizi devin cu timpul mai volubili, mai activi, mai curajoşi şi capată mai multă încredere în capacităţile lor, mai multă siguranţă, rapiditate în raspunsuri. În joc, elevul se găseşte în situaţia de actor, de protagonist şi nu de spectator, ceea ce corespunde dinamismului gândirii, imaginatiei şi vieţii lui afective, unei trebuinţe interioare de acţiuni şi afirmare.

Valoarea principală a jocului rezultă din faptul că-i face pe elevii participanti nemijlociţi, direct interesaţi la propria lor formare.

Pentru o cât mai largă aplicabilitate a jocului didactic , acesta poate fi folosit ca activitate organizată , fie ca moment al unei lecţii, fie în cadrul activităţilor la alegere.

Folosirea jocului didactic ca activitate organizată este eficientă cu deosebire pentru elevii claselor I-II. In clasele I si a-II-a, jocurile se aseamănă cu cele ale vârstei preşcolare, cu o trecere treptată la jocuri cu reguli mai grele. Se vor învata jocuri mai simple cu caracter dinamic şi educativ.

În clasele a-III-a si a-IV-a jocurile devin din ce în ce mai complicate, cu reguli mai precise. Deseori jocul didactic este folosit cu succes în orele de activitate la alegere, in orele rezervate recapitulării materiei şi orele rămase la dispoziţia învăţătorului, constituind în acelaşi timp un mijloc eficient de control al gradului în care şi-au însuşit cunoştinţele.

Reușita jocului didactic este condiţionată de proiectarea, organizarea şi desfășurarea lui metodică, de modul în care învăţătorul ştie să asigure o concordanţă deplină între toate elementele ce-l definesc.

Dar nu poţi iniţia un joc didactic pînă nu sunt elaborate nişte etape şi criterii de evaluare a activităţii. Fiecare elev trebuie să cunoască principiile de evaluare a implicaţiei sale în procesul instructiv-educativ.

Jocul didactic poate fi completat cu discuţia dirijată, de fapt jocul nu poate fi conceput fără prelegere şi discuţia dirijată, ca procedee a unei strategii didactice. Discuţiile sunt binevenite pentru a evalua: cunoştinţele asimilate, gradul de înţelegere a materiei, abilitatea de a folosi aceste achiziţii, aptitudinea de a analiza o informaţie, capacitatea de a formula propria poziţie, abilitatea de a observa reacţia (verbală şi nonverbală) a oponentului şi de a-şi modifica comportamentului, abilitatea de a modera o discuţie.

Jocul didactic matematic a fost tema mea de cercetare pentru obţinerea gradului didactic I. Experimentul didactic realizat a probat faptul că interesul şi pasiunea elevilor sporeşte semnificativ prin învăţarea prin joc. De aceea recomand cu plăcere folosirea acestei metode ca forma de organizare a activitaţii de predare-învăţare-evaluare.

Am constatat că învăţătorul trebuie să fie un bun conducător al jocului din care elevii pot învăţa să utilizeze bine informaţiile, timpul, spaţiul şi materialele puse la dispoziţie, li se dezvoltă spiritul critic şi autocritic, divergenţa şi convrtgenţa gândirii, flexibilitatea.

Observând în decursul anilor că jocul didactic a devenit sinonim cu bucuria de a învăţa, aş propune celor ce le îndrumă paşii şcolarilor să folosească cu încredere , cât mai mult jocul didactic în orice moment al lecţiei, satisfacţiile fiind pe măsură.

Analizînd toate aceste componente împreuna cu elevii veţi observa că ei pot să-şi evalueze activitatea sa într-un mod corect şi obiectiv. Lecţiile pot fi interesante pentru fiecare copil, atractive, mult mai eficiente, dacă cadrul didactic este deschis spre schimbare şi colaborare cu elevii.

Bibliografie :

Ana A. – Jocuri didactice matematice, Ed. Emia, Deva, 2000

Catană A.- Metodica predării matematicii, EDP, Bucureşti, 1983

Creţu E. – Psihopedagogia şcolară pentru învăţământul primar,Ed. Aramis,1999

Joiţa E. - Creşterea randamentului şcolar,Tribuna şcolii nr.248, 1983

Ilie V. - Formarea stilului educaţional în perspectiva noilor educaţii, Revista Univers pedagogic, nr. 4, Chişinău, EDP, 2004

Matei C. – Educarea capacităţilor creatoare în procesul de învăţământ, EDP Bucureşti, 1982

Ioţa C. – Jocul didactic matematic, Ed. SimArt , 2009

ÎNVĂȚAREA PRIN COOPERARE ÎN ACTIVITĂȚILE MATEMATICE DIN GRĂDINIȚĂ

PROF.ÎNV. PREȘCOLAR: DEACĂN IULIANA-VALENTINA
GRĂDINIȚA P.P ”LICURICI” OVIDIU, JUD. CONSTANȚA

”Adevărata siguranţă se găseşte mai degrabă în solidaritatea socială decât în efortul individual izolat.” **(Dostoievski)**

Învățarea activă a devenit un obiectiv al procesului instructiv- educativ datorită dinamismului fără precedent al timpului istoric actual care impune învățarea de tip inovator, caracterizată prin anticipare și participare. Cei patru piloni ai educației secolului XXI sunt: a învăța SĂ CUNOȘTI, a învăța SĂ FACI, a învăța SĂ FII, a învăța SĂ CONVIEȚUIEȘTI (coord. Delors, 2000).

Din punct de vedere educațional, termenii sunt definiți astfel (Cristea, 1998):

- *colaborare*= metodă de predare și învățare prin care elevii lucrează împreună, uneori în pereche, alteori în grupuri mici, pentru a rezolva una și aceeași problemă, pentru a explora o temă nouă ori a lansa idei, combinații noi sau chiar inovații autentice;
- *cooperare*= colaborare specifică în care se lucrează în grupuri mici; participanții sunt evaluați atât pentru munca individuală, cât și pentru rezultatele grupului, comunică între ei, activitatea fiind structurată.

Învățarea prin cooperare este o strategie de instuire sistematizată și structurată care presupune ca elevii să lucreze împreună, în grupuri mici, pentru a rezolva aceeași cerință, urmând ca fiecare membru al grupului să-și îmbunătățească performanțele proprii, contribuind astfel la performanța grupului (Johnson, Johnson, Holubec, *apud* Fluieraș, 2007).

Învățarea prin cooperare- considerente teoretice

Un prim scop al învaţământului este maximizarea capacităţilor intelectuale ale elevilor, adică a capacităţii de a gândi pentru a rezolva probleme, a înţelege, a fi inovatori, a lua decizii şi a comunica eficient. Pentru a atinge acest scop, instituțiile, clasele trebuie să ofere un spațiu și o ambianță care să promoveze gândirea, să încurajeze discutarea și exprimarea ideilor, a convingerilor. Cu alte cuvinte, școlile trebuie să devină centre de stimulare intelectuală a gândirii și învățării, unde informaţia (conţinutul) să devină catalizatorul gândirii, mai degrabă decît punctul terminus al acesteia.

Un mijloc de creare a unui mediu propice gândirii este introducerea metodelor de învăţare prin colaborare între metodele de predare. Vîgotski, așa cum scrie Costa în 1992, (*apud* Temple, Steele, Meredith, adaptare coord. Crețu, 2002), a arătat că dezvoltarea intelectuală este atât produsul proceselor interne, cît și al celor externe, sociale. El sublinia că gândirea de nivel superior apare din relații, adică din dialogul dintre oameni.

Adevărul este că în școlile noastre se pune un accent major pe conţinut. Elevii au înțeles acest lucru și însușesc cantităţi enorme de informaţie. Însă, cu cât este mai mare baza teoretică, cu atât sunt mai sofisticate conceptualizările și cu atât mai bine putem integra cunoștințele din diverse domenii. De asemenea, cu cât este mai larg contextul informaţional la care putem face referinţe, cu atât putem reţine mai multe informaţii cu care să operăm în mod eficient. S-ar părea că relaţia dintre cunoștințe și procese este direct proporţională. Una o potenţează pe cealaltă.

Învățarea prin cooperare presupune ca modul în care sunt organizate activitățile determină calitatea interacțiunii dintre copii, rezultatele obținute fiind consecințe ale accesteia.

În ultimele două decenii, Abrams şi colab. (1995), J. Putnam (1997), Johnson, Johnson şi Holubec (1993) insistă asupra faptului că abilităţile sociale nu sunt înnăscute, ci se învaţă, fiind la fel de importante ca şi abilităţile cognitive. Cooperarea eficientă dintre membrii grupului depinde nu doar de abilităţile cognitive, ci şi de o serie de abilităţi de comunicare, de luare a deciziilor, de conducere, de influenţă, de gestionare a conflictelor, de negociere, de consolidare a încrederii şi de exprimare emoţională, abilităţi care, la rândul lor, se formează.

Modele ale învățării prin cooperare

Există cel puțin trei perspective teoretice generale care au ghidat cercetarea asupra învățării prin cooperare:

- teoria interdependentei sociale;
- teoriile dezvoltarii cognitive;
- teoriile behavioriste.

Fiecare dintre cele trei perspective a generat câte un model al învățării prin cooperare:

1. **Modelul Johnson şi Johnson (Johnson, Johnson, Smith, 2016)**

La sfârșitul anilor 1940, Morton Deutsch, a extins raționamentul lui Lewin despre *interdependența socială* și a formulat o teorie a cooperării și a concurenței (Deutsch, 1949, 1962, *apud*, Johnson, Johnson, Smith, 2016). Deutsch a conceptualizat trei tipuri de interdependență socială:

- *interdependența pozitivă*- indivizii promovează succesul celuilalt;
- *interdependența negativă*- indivizii blochează sau obstrucționează eforturile reciproce pentru a avea succes individual;
- *absența interdependenței*- absența interacțiunii.

Johnson şi Johnson (2016) caracterizează grupul în cazul învățării prin cooperare, având la bază cinci elemente:

- *interdependenţa pozitivă* - elevii trebuie să lucreze împreună pentru a atinge scopul propus, au nevoie unul de celălalt pentru sprijin, coordonare;
- *responsabilitatea individuală* - fiecare membru este răspunzător de propria contribuţie la îndeplinirea scopului propus;
- *interacţiunea promotorie*- interacţiune directă, faţă în faţă la nivelul grupului;
- *analiza activităţii de grup* - elevii reflectează asupra colaborării lor şi decid asupra modului de îmbunătăţire a eficienţei acestui tip de activitate;
- *dezvoltarea deprinderilor interpersonale în cadrul grupurilor mici*- practicate înainte ca grupul să abordeze o sarcină de lucru din cadrul procesului didactic propriu-zis.

2. Modelul lui Slavin (Slavin, 2011)

Metodele de învăţare prin cooperare se împart în două categorii largi:

- *Metode de studiu în grup* (”group study methods”)- elevii lucrează împreună pentru a se ajuta reciproc să stăpânească un sumar de informaţii sau deprinderi relativ bine definite – ceea ce Cohen numeşte „probleme bine structurate” (well structured problems);
- *Învăţarea prin proiecte instrucţionale de grup sau învăţarea activă*.

Aceasta expune un ansamblu de metode care se referă la implicarea elevilor, în timpul orelor, la realizarea unor proiecte comune: un experiment, o planşă, etc. (Slavin, 2000).

3. Modelul lui Cohen (Cohen, 1994):

Cohen propune un model diferit de învăţare prin cooperare bazat mai mult aspectele de natură sociologică ale procesului educațional. Standardul lui propune patru caracteristici:

1. *Stabilirea unor sarcini de lucru cu final deschis*, care implică învăţarea prin descoperire;
2. *Stabilirea unor sarcini de grup care necesită reacţia celorlalţi membri ai grupului*;
3. *Stabilirea de sarcini multiple care se raportează la o temă unică de natură intelectuală*;
4. *Atribuirea de roluri* membrilor grupului.

Când foloseşte acest model, profesorul crează o sarcină de lucru care:

- implică deprinderi multiple;
- are mai multe rezolvări;

• poate conduce la mai multe răspunsuri;

• permite elevilor să-şi aducă contribuţia conform deprinderilor şi cunoştinţelor;

• să apeleze la percepţia vizuală, auditivă, tactilă;

• să solicite o gamă largă de deprinderi şi comportamente;

• să fie incitantă.

DE CE ÎNVĂȚARE PRIN COOPERARE?

Strategiile de învățare prin cooperare favorizează învățarea la toți preșcolarii participanți, contribuie la acceptarea cu ușurință a diferențelor dintre aceștia, modifică eficient relațiille interpersonale atât cantitativ, cât și calitativ. Influența învățării prin cooperare asupra stimei de sine a preșcolarilor, deși este oscilantă în timp, sfârșește prin a fi pozitivă.

Psihologia comportamentală, psihologia cognitivă și psihologia socială au demonstrat cu certitudine că o învățare în grupuri mici, activă și colaborativă este singura masură să asigure:

- interacțiune și intercomunicare/ interrelaționare;
- redistribuire corectă de recompense sociale tip apreciere/ considerație/ respect;
- restructurare firească a distribuirii autorității în grup;
- distribuție eficientă a sarcinilor de lucru;
- recorectare a obiectivelor educaționale, din mers;
- valorificare a învățării ce depașește ceea ce s-ar fi interiorizat prin învățare individuală;
- un simț al disponibilității și artei solicitării sau acordării ajutorului mult sporite (Parrilla, apud Ungureanu, 2000);

Se recomanda atentie sporită pentru:

- a se evita ca unul sau doi elevi mai buni (dintre cei normali), din grupul de lucru, să domine activitatea grupului;
- a se evita ca elevii normali să acorde ajutor în exces colegilor cu CES;
- impiedicarea solicitării în exces de către colegii cu CES a ajutorului celorlalți;
- destructurarea ierarhiei de autoritate, care tinde să se fixeze în grup;
- a se evita o intradistribuire a sarcinilor, în grup;
- impiedicarea subevaluării unor rezultate modeste, parțiale ale colegilor cu CES;
- evitarea oricărei concurențe, competiții intragrupale.

STRATEGII BAZATE PE ÎNVĂȚARE PRIN COOPERARE:

Formarea comportamentului de lucru în grup se poate iniția de la grupa mică prin implementarea Planului Dalton. Astfel, se pornește de la lucrul în perechi, perechea preșcolarului cu C.E.S. fiind aleasă după disponibilitatea și deschiderea partenerului. O astfel de organizare permite supravegherea mai atentă a cadrului didactic, sarcinile fiind rezolvate în diverse momente ale zilei, cu termen o săptămână. Nu există presiunea supravegherii prea multor grupuri în același timp.

Metode activ- participative care promovează învățarea prin cooperare:

- Turul galeriei (Breben, Gongea, Ruiu, Fulga, 2002);
- „Mozaicul” (Breben, Gongea, Ruiu, Fulga, 2002);
- Gândiţi – Lucraţi în perechi – Comunicaţi (Breben, Gongea, Ruiu, Fulga, 2002);
- Masa rotundă/ „Cercul” (Kagan, 1990);
- ”Echipe- Jocuri- Turnire” (Slavin, 1990);
- Tehnica 6-3-5 (Breben, Gongea, Ruiu, Fulga, 2002);

BIBLIOGRAFIE:

1.Inclusive Education defined by United Nations http://inclusive-solutions.com/blog/inclusive-education-defined-unitednations/

2.Breben, S. E. (2002). *Metode interactive de grup- ghid metodic.* Craiova, Ed. Arves

3.Argyle, M. (1988). *Psihologia socială a relaţiilor cu celălalt Competenţele sociale. În S. Moscovici (coord.)* Iaşi, Editura Polirom

TRADIȚIONAL ȘI MODERN ÎN DISCIPLINAREA ELEVILOR DIN MEDIUL ȘCOLAR

PROFESOR MOȚ AURICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SÂNTANA

Dintre multele probleme cu care se confruntă sistemul educațional, una dintre ele este și comportamentul indezirabil al elevilor.

S-au realizat multe studii de cercetare asupra situației disciplinei în școli. Un studiu interesant din acest punct de vedere este studiul de impact al reformei curriculare în învățământul obligatoriu „ Școala la răscruce. Schimbare și continuitate în curriculumul învățământului obligatoriu” realizat în 2002.

Studiul a evidențiat că indisciplina elevilor afectează buna funcționare a școlii.

Profesorii chestionați au fost de părere că asigurarea disciplinei la clasă se face cu o mare cheltuială de timp.

Orice intervenție de natură comportamentală trebuie să fie precedată de identificarea cauzelor care au dus la apariția problemelor de comportament, precum și de conceptualizarea problemei.

Toate acestea sunt necesare pentru elaborarea unor metode specifice de management a comportamentului elevilor, adică modele de disciplină pozitivă. Stabilirea, menținerea și restabilirea ordinii în clasă se face printr-un set de abordări coerente și coezive.

Burden în 2006 clasifică modelele de management al comportamentului elevilor în trei categorii:

- modele centrate pe intervenție, când profesorul are un nivel de control ridicat asupra elevilor
- modele centrate pe interacțiune, când profesorul exercită un nivel mediu de control asupra elevilor
- modele centrate pe ghidare, când profesorul exercită un nivel scăzut de control asupra elevilor.

Modele centrate pe intervenția ridicată a profesorului se fundamentează pe ideea că dezvoltarea elevilor este condiționată de influența factorilor externi, prin urmare profesorii trebuie să selecteze comportamentele dezirabile ale elevilor și să le elimine pe cele indezirabile.

Modelele centrate pe interacțiune pornesc de la ideea că dezvoltarea este rezultatul unei combinații dintre influențele externe și condițiile interne ale individului. În acest caz elevii sunt cei care trebuie să-și controleze propriul comportament, ținând cont de nevoile grupului.

Modelele ce pun accent pe ghidare pornesc de la ideea ca elevii sunt principalii responsabili pentru controlul propriului comportament, ei având capacitatea de a decide în această privință.

Strategiile pozitive au fost definite ca răspunsuri ale profesorilor care presupun recompense, întăriri pozitive și încurajare.

Strategiile restrictive includ întăriri negative și pedepse.

Disciplinarea este o experiență de învățare care poate fi percepută ca fiind dificilă, incomodă și chiar dureroasă de către copii. Copilul învață prin imitație, inconștient modelul oferit de părinți.

Disciplinarea pozitivă vizează încurajarea dar și învățarea unor comportamente și atitudini adaptative.

Disciplinarea pozitivă necesită un efort mare dar avantajul că dacă este începută de timpuriu permite copiilor să învețe de la început ce trebuie să facă, fiind necesare mai puține acțiuni corective. Disciplinarea a fost adesea confundată cu pedeapsa prin folosirea de către adult a forței, dar cei pedepsiți tind să recurgă ei înșiși la pedepsirea celor din jur.

Încurajarea reprezintă piatra de temelie a disciplinei pozitive prin care elevii pot să-și schimbe comportamentul. Un copil care manifestă probleme de comportament este un copil descurajat. Încurajarea învață copii atitudini de viață care îi vor ajuta să răspundă mai eficient provocărilor vieții.

Fiecare profesor în timpul petrecut cu elevii poate oferi ocazii nenumărate pentru a-l influența în bine.

În abordarea tradițională a disciplinei la clasă profesorul încearcă schimbarea comportamentului elevilor prin pedepse și recompense, rezultatele sunt temporare și elevii sunt descurajați, aceștia pierzând încrederea în forțele proprii.

Lauda se acordă de regulă în urma unei reușite dar încurajarea este necondiționată și susține elevii indiferent de rezultate.

În spatele fiecărui comportament indezirabil se află o convingere. Abordarea tradițională a disciplinei la clasă tratează doar comportamentul ignorând convingerea.

Mesajul principal al elevului este „Observă-mă! Implică-mă!”

Profesorul trebuie să le acorde atenție orientându-i spre activități constructive, să le ofere timp, pentru ca aceștia să poată împărtăși idei, sentimente, gânduri. Când se produce un act de indisciplină acesta trebuie ignorat dar elevul trebuie atenționat cu privirea s-au cu un gest. Profesorului îi este recomandat să utilizeze o combinație între blândețe și fermitate.

Elevii doresc „putere”, ei putând fi învățați să o folosească benefic și constructiv. Profesorii trebuie să-i învețe să le ceară ajutorul.

Uneori elevul are dorință de răzbunare. Profesorul trebuie să identifice mesajul și convingerea aflată în spatele acestui mesaj. Profesorul nu trebuie să răspundă provocării de răzbunare ci să se ocupe de sentimentele rănite ale elevului, să-l asculte cu blândețe și să scoată în evidență lucrurile pozitive pe care elevul le face.

Stima de sine se referă la felul în care profesorul poate să construiască o bază solidă care să susțină variațiile acesteia. O stimă de sine sănătoasă se construiește prin încurajări, iar greșelile reprezintă oportunități pentru învățare. Dezvoltarea abilităților sociale, explorarea realistă a propriilor capacități dezvoltă stima de sine. Stima de sine se bazează pe următoarele principii: sunt capabil, sunt cu adevărat necesar, pot decide cum răspund în diferite împrejurări, mă pot controla, mă pot disciplina, pot empatiza și asculta pentru că am capacitatea de a muncii împreună cu alții, pot răspunde limitelor, pot evalua situații folosindu-mi înțelepciunea.

Profesorul este obligat să ghideze nu să comande. Profesorul trebuie să acorde încredere elevilor, să abordeze problemele cu calm, să îi responsabilizeze, să țină sub control nivelul de stres, să îmbine echilibrat blândețe cu fermitatea, să evite ironizarea elevilor, să evite umilirea elevului.

Limitele ajută elevii în dezvoltarea deprinderii de a-și desfășura activitatea în cadrul unui sistem, pe termen lung au ca scop stimularea copiilor în a dobândi priceperi și deprinderi care să le permită să devină adulți echilibrați, fericiți și implicați social. Stabilirea limitelor dă sentimentul de siguranță și confort.

Profesorul trebuie să fie clar în stabilirea regulilor și totodată serios în ceea ce spune. Aplicarea regulilor ajută profesorul să fie proactiv nu reactiv. Elevii devin astfel mai responsabili, respectuoși și se simt bine cu ei înșiși.

Învățământul românesc - de la modelul tradițional la modelul inovativ

Prof. înv. primar Gavrilenco Mihaela Cristina
Școala Gimnazială Nr. 84, București

Transformările intense ce au loc în societatea contemporană, solicită instituţiei şcolare noi exigenţe de pregătire a tinerei generaţii. Asumându-şi responsabilităţile de formare a indivizilor, şcoala este obligată să se adapteze constant, prin proiecte curriculare inovatoare, rapidelor schimbări economice şi sociale, care influenţează decisiv concepţia privind rolul sistemului de învăţământ.

Până nu demult obiectivul principal al învăţământului era considerat a fi instruirea sau transmiterea de cunoştinţe de la profesor spre elevi. Într-o asemenea viziune, învăţarea se rezuma la înregistrarea, păstrarea şi reproducerea unor cunoştinţe, pe care profesorul le consideră necesare pentru cultura lor generală. Gândirea şi acţiunea elevilor erau direcţionate şi dirijate în mod riguros din exterior. Activitatea instructiv-educativă era una de tip „predică-interogatoriu”[1].Nu se încuraja investigarea şi descoperirea, ci veşnicul exerciţiu reproductiv. Experienţa de viaţă a elevilor şi cotidianul concret erau ignorate. Filosofia învăţământului românesc din ultimele decenii se caracteriza îndeosebi prin: autocentrare, autosuficienţă, intelectualism, autoritarism, hiperierarhizare, hipercentralizare, depersonalizare, conservatorism şi inegalitate de şanse.

În învăţământul tradiţional temele erau mai importante decât dezvoltarea persoanei, programa mai importantă decât elevii, cunoştinţele abstracte mai importante decât cele aplicative, abilităţile teoretico-discursive mai importante decât cele comportamentale, informarea mai importantă decât formarea. Informaţionalul, transmiterea şi acumularea de cunoştinţe reprezentau centrul instruirii. În atenţia depăşirii unei asemenea abordări unilaterale, învăţământul modern şi-a îndreptat atenţia spre învăţarea elevilor, priviţi ca subiecţi activi ai propriei lor formări. Punctul de vedere adoptat astăzi proclamă „primatul învăţării elevilor în raport cu predarea profesorului”[2]. Schimbarea priorităţilor în domeniul obiectivelor a impus şi o deplasare a rolului central atribuit de obicei profesorului spre elev, considerându-se că „învăţământul este mult mai eficient dacă este centrat pe elev şi pe activitatea sa”[3]. Are loc o transformare radicală a modelului instructiv-educativ, centrat acum pe rezultate. Modelul centrat pe profesor vede în transferul de informaţii scopul principal al învăţământului; cel centrat pe învăţarea activă a elevului pune accentul pe achiziţia de competenţe, pe asimilarea şi utilizarea de cunoştinţe, cât şi pe dorinţa de a continua să înveţe pe toată durata vieţii. Obiectivele urmărite de către profesor, în şcoala tradiţională, se limitau la transmiterea unui volum cât mai mare de cunoştinţe elaborate şi a unor procedee determinate de operare, solicitându-le elevilor o activitate mintală de memorare, reproducere şi imitare. Se acorda o importanţă excesivă predării rigide, care nu permitea elevilor să intervină, să aibă iniţiative sau să adere la alte opinii.

Reforma învăţământului trebuie să fie radicală, să anticipeze nevoile de cadre ale ştiinţei şi economiei, cu şanse de a avea o relativă stabilitate, pentru că procesul instruirii şi educării nu este suficient, decât dacă se respectă principiul continuităţii şi are un sistem şi un program riguros pe tot parcursul pregătirii instituţionalizate.

Reforma în învăţământ a fost aşteptată de toată lumea: educatori, părinţi, elevi. Fiecare a căutat la început să pună în acord ideea de reformă cu propriile aşteptări, idei sau realizări. Acest produs poate fi perceput diferit până ce dispar ambiguităţile. A schimba în bine, a înnoi, a scoate din folosinţă un lucru vechi, explică în puţine cuvinte înţelesul verbului **“ a reforma”.** Acţiunea acestui verb se răsfrânge asupra elevului în mod cu totul şi cu totul independent de voinţa lui, în multe cazuri. Cel mult însă, se bucură de acţiunea şi de efectul ei, tocmai cel ce beneficiază. Depinde şi de cel care acţionează în virtutea actului reformator, de modul în care educatorul vrea să perceapă, percepe, acţionează sau filtrează în mod original, ideile transmise de la un nivel la altul, în actul de reformă.

Fiecare societate îşi construieşte un anumit ideal despre om, despre ceea ce trebuie să fie el sub aspect biologic şi intelectual, fizic şi moral: acest ideal este acelaşi pentru toţi cetăţenii,dar de la un anumit punct el se diferenţiază după mediile sociale particulare pe care orice societate le înglobează în cuprinsul ei.

Procesul educaţional se cere a fi abordat într-o manieră complexă, el însuşi fiind complex. Societatea are ca instrument indispensabil de perpetuare a profilului său specific acţiunea educaţională. Educaţia este mijlocul prin care societatea îşi pregăteşte, în sufletul copiilor, condiţiile esenţiale ale propriei sale existenţe.

Școala educă spiritul de disciplină, de solidaritate, ataşamentul şi tot ceea ce are o societate modernă. Societatea noastră pune accentul pe egalitatea drepturilor în toate domeniile vieţii sociale, subliniind că progresul şi democraţia nu se pot realiza decât prin educaţie.

Reforma ar trebui să aşeze învăţământul pe noi baze şi să elimine treptat,în paşi, disfuncţiile vechiului sistem de educaţie, moştenite de la vechiul regim. Astfel, se impune elaborarea unei concepţii riguroase asupra finalităţilor învăţământului, din care să decurgă explicit conţinutul disciplinelor şi notelor caracteristice ale demersului educaţional, asigurând activităţi de învăţare în învăţământul preuniversitar. O prioritate a educaţiei contemporane este conceperea conţinutului învăţământului astfel încât să devină o premisă a reîmprospătării permanente a cunoştinţelor, a actualizării continue a informaţiei anterior dobândite.

Învățământul modern vizează o educație democratică, bazată pe egalitatea șanselor, absența discriminărilor în ceea ce privește accesul la educație, cultura elevilor. Organizarea conţinutului învăţământului pe baze interdisciplinare reprezintă o soluţie adoptată în scopul orientării spre satisfacerea cerinţei sociale.

Școala modernă nu mai este posibilă fără implicarea și participarea activă a elevului, care trebuie să devină un partener motivat al procesului de învățare.

Bibliografie

[1] Dobridor, Ioan Negret, *Didactica nova*, ed. Aramis, 2005, pag. 36
[2] idem, pag. 85
[3]Nicola, Ioan, Tratat de pedagogie scolara, ed. Aramis, 2003, pag. 53

SECVENȚĂ DE INSTRUIRE DIFERENȚIATĂ LA ORA DE LITERATURA ROMÂNĂ

Prof. Gheară Anca-Emilia
Liceul Teoretic,,George St. Marincu” Poiana Mare

Clasa: a V-a

Obiectiv: Consolidarea deprinderilor de lectură a unui text literar

Metode şi instrumente folosite: lectura explicativă, instructajul, exerciţiul, aprecieri stimulative, fişe de lucru.

Strategii specifice intervenției didactice: demonstraţia, observaţia, explicaţia, lectura pe roluri, efectuarea prin imitaţie.

Materiale didactice: texte literare, cărți, imagini, creioane colorate

Desfășurarea secvenței de instruire:

La prima oră de predare a operei *Emil și detectivii* , scrisă de Erich Kästner , la clasa a V-a, se realizează lectura explicativă. O parte din fragmentul propus în manualul de limba și literatura română poate fi citit model de către profesor, iar altă parte poate fi o audiție, în funcție de stilul de învățare vizual/auditiv al elevilor.

Grupa 1 – Nivel ridicat

Sercini de lucru:

-Să își imagineze comportamentul personajului principal într-o situație opusă celei din opera studiata

-Să identifice atitudinea autorului față de personajele din operă și să justifice dând citate din operă

Grupa 2- Nivel mediu

Sarcini de lucru:

-Să răspundă la întrebări legate de operă, de tipul A/F

-Să prezinte(Power Point), în ordine cronologică, întâmplările din operă

-Să alcătuiască planul simplu/dezvoltat de idei (prezentare Prezi)

Grupa 3- Nivel scăzut

Sarcini de lucru:

- Să citească doar cinci paragrafe din textul operei.

-Să spună un cuvânt prin care să sintetizeze conținutul paragrafelor citite

-Urmează explicarea cuvintelor necunoscute de către profesor, iar elevii (de la Grupa 3-Nivel scăzut) trebuie să alcătuiască enunțuri cu aceste cuvinte.

-Să facă un desen, ilustrând fragmentele citite.

FIȘE DE LUCRU DIFERENȚIAT LA LITERATURA ROMÂNĂ

Citește cu atenție textul următor:

„Trenul porni și se îndepărtă încet.

Emil a deschis ușa unui compartiment. Își scoase șapca albastră și zise:

— Bună ziua! Mai este loc și pentru mine?

Era, desigur. În compartiment, în fața lui, se aflau o doamnă voinică și un domn care respira zgomotos. Alături ședea o femeie care tricota un șal. În colț, lângă geam, stătea un domn cu pălărie care citea ziarul.

Deodată, acesta a pus ziarul pe banchetă, a scos din buzunar o tabletă de ciocolată și i-o întinse băiatului, zicându-i:

— Nu ai pofti așa ceva, băiete?

— Vă mulțumesc frumos, răspunse Emil și luă ciocolata.

Apoi și-a scos șapca și s-a prezentat:

— Mă numesc Emil Dancu.

Călătorii zâmbiră, doar doamna voinică vorbi:

— Copiii atât de politicoși ca tine sunt foarte rari astăzi!“

(după Erich Kästner, *Emil și detectivii)*

1. Grupa 1- Nivel ridicat

a).Te-ai întors dintr-o călătorie cu trenul.

Scrie un text format din 15 enunțuri, în care să prezinți cum a fost călătoria,folosind o secvență descriptivă, o secvență dialogată și o secventă narativă. Pune un titlu potrivit.

b). Redactează o scrisoare adresată autorului acestei opere, în care să îi motivezi de ce îți place opera acestuia.

2. Grupa 2- Nivel mediu

a).Ești de acord sau nu că unii copii pot să călătorească neînsoțiți de membrii familiei?

Alege o variantă şi scrie un motiv pentru a-ţi susţine alegerea.

Da, pentru că:

sau

Nu, pentru că:

b). Completează cu informațiile din textul dat:

1.doamnă .....

2. o femeie care tricota un .....

3.copii atât de .....

4.copii foarte .....

3.Grupa 3 -Nivel scăzut

a).Scrie enunțurile pe rândurile de mai jos, pe baza textului citit!

Ce știe să facă băiatul politicos?

b). Citeşte cu atenţie enunţurile următoare.

Scrie A / F in dreptul enunţului :

Emil își scoase șapca roșie.

Lângă geam, **statea o doamnă voinică.**

Bibliografie:

Bontas, Ioan – *Pedagogie*, Editura All, 1995

Cucos, Constantin – *Pedagogie*, Editura Polirom, 2000

Postelicu, Constantin – *Fundamente ale didacticii scolare* , Editura Aramis, 2000

Metode moderne specifice predării limbii și literaturii române

Prof. inv. primar Benga Georgeta Mirela
Scoala Gimnaziala TUDOR ARGHEZI

În procesul didactic specific studierii limbii şi literaturii române se utilizează o gamă variată de metode şi procedee folosite atât de practica tradiţională cât şi de cea modernă. Definim **metoda didactică** ca un drum sau cale de urmat în activitatea comună a educatorului şi educaţiei, în îndeplinirea scopurilor învăţământului, adică pentru informarea şi formare educaţilor. Consultând şi alte definiţii, putem generaliza şi considera că metoda de învăţământ este o entitate cuprinzătoare, în timp ce **procedeul didactic** este doar o parte componentă a metodei, un element concret de valorificare a metodei sau un element de sprijin. Metodele de învăţământ (“odos” = cale, drum; “metha” = către, spre) reprezintă căile folosite în şcoală de către profesor în a-i sprijini pe elevi să descopere viaţa, natura, lumea, lucrurile, ştiinţa. Ele sunt totodată mijloace prin care se formează şi se dezvoltă priceperile, deprinderile şi capacitaţile elevilor de a acţiona asupra naturii, de a folosi roadele cunoaşterii transformând exteriorul în facilităţi interioare, formându-şi caracterul şi dezvoltându-şi pesonalitatea.[20]

Deşi învătarea este eminamente o activitate proprie, ţinând de efortul individual depus în înţelegerea şi conştientizarea semnificaţiilor ştiinţei, nu este mai puţin adevărat că relaţiile interpersonale, de grup sunt un factor indispensabil apariţiei şi construirii învăţării personale şi colective. “Învăţarea în grup exersează capacitatea de decizie şi de iniţiativă, dă o notă mai personală muncii, dar şi o complementaritate mai mare aptitudinilor şi talentelor, ceea ce asigură o participare mai vie, mai activă, susţinută de foarte multe elemente de emulaţie, de stimulare reciprocă, de cooperare fructuoasă.”[21]

Învăţământul modern preconizează o metodologie axată pe acţiune, operatorie, deci pe promovarea metodelor interactive care să solicite mecanismele gândirii, ale inteligenţei, ale imaginaţiei şi creativităţii. “Activ” este elevul care “depune efort de reflecţie personală, interioară şi abstractă, care întreprinde o acţiune mintală de căutare, de cercetare şi redescoperire a adevărurilor, de elaborarea a noilor cunoştinţe.

Metodele didactice se pot clasifica astfel:

A. Metode de predare- învăţare:

- tradiţionale: expunerea didactică, conversaţia didactică, demonstraţia, observaţia lucrul cu manualul, exerciţiul.

- moderne: algoritmizarea, modelarea, problematizarea, studiul de caz, învăţarea prin descoperire, învățarea cu ajutorul calculatorului, brainstormingul, jocul didactic, metoda cubului.

B. Metode de evaluare:

- tradiţionale: verificarea orală curentă, verificare scrisă curentă, verificarea periodică - lucrări semestriale, verificare cu caracter global - examene.

- moderne: verificare la sfârşitul unităţii de învăţare, verificarea prin teste docimologice – curente sau periodic

Învățarea cu ajutorul calculatorului

Este o metodă modernă de educaţie care poate fi folosită în toate etapele procesului didactic: în proiectare, în predare-învăţare şi în evaluare. Utilizarea calculatorului, a soft-urilor educaţionale măreşte calitatea învăţării, contribuie la formarea unei gândiri sistematice, selective, rapide, eficiente - atribute de bază ale unui bun vorbitor şi utilizator de limbă română. Folosind calculatorul, elevul va fi capabil:

[20] Joița, Elena, *Pedagogie și elemente de psihologie școlară*,Dolj , Editura Arves, 2003, p. 226
[21] Cerghit, Ioan, *Perfecționarea limbii române în școală*, București, Editura: Didactică și pedagogică, 1988, p.36

a. să stabilească relaţiile dintre anumite fapte de limbă;

b. să înveţe utilizarea dicţionarului;

c. să diferenţieze informaţiile de bază de cele de detaliu;

d. să caute informaţii despre un anumit fapt de limbă;

e. să descopere eventualele greşeli strecurate într-un text tehnoredactat şi să le corecteze;

f. să construiască sau să rezolve teste de evaluare etc.

Instruirea asistată de calculator (I.A.C.) este o metodă didactică care valorifică principiile de modelare şi analiză cibernetică a activităţii de instruire în contextul noilor tehnologii informaţionale şi comunicaţionale. Pentru utilizarea acestei metode este necesară prezenţa unui program de instruire, care este un produs pedagogic, urmând a fi transpus într-un program pe computer, acesta fiind un produs informatic.

Prin intermediul calculatorului pot fi oferite elevilor modelări, vizualizări, justificări şi ilustrări ale conceptelor abstracte, ilustrări ale unor procese şi fenomene care nu pot fi observate sau pot fi greu observate din diferite motive. Se recomandă folosirea calculatorului în acele momente ale predării-învăţării pe care profesorul nu le poate realiza decât parţial în condiţiile unei lecţii obişnuite: simularea unor fenomene în mişcare prin imagini animate, suplinirea unor demonstraţii experimentale, crearea unor situaţii-problemă cu valoare stimulativă pentru elevi, îmbunătăţirea conexiunii inverse, desfăşurarea unor activităţi diferenţiate etc.

Brainstormingul

Braistormingul (engl. Brain=creier, inteligență; storm=furtună, asalt; brainstorming= furtună în creier, în traducere fidelă; în traducere liberă= metoda asaltului de idei; metoda inteligenței în asalt) este o metodă modernă de stimulare a creativității prin discuții, dezbateri, atunci când se urmărește formarea la elevi a unor calități imaginative, creative și chiar a unor trăsături de personalitate. Are drept caracteristică separarea procesului de producere a ideilor de procesul de valorizare a acestora.

Evaluarea propriu-zisă a ideilor se realizează după un anumit timp, prin selectarea celor valabile sau prin combinarea acestora în complexe explicative sau operaționale.

Modelatorul ședinței de brainstorming va parcurge următoarele secvențe:

- Propune spre abordare grupului de elevi o teamă/o problemă;
- Invită elevii să răspundă formulând cât mai multe idei, soluții, într-o manieră cât mai sintetică, aceste idei fiind notate pe o tablă;
- Precizează elevilor că până la încetarea brainstormingului, nu se vor critica, repeta sau completa ideile;
- Când brainstormingul a încetat, ideile vor fi dezbătute în sensul rezolvării temei discuției.

Este un exercițiu de stimulare și cultivare a creativității de grup, care îndrumă participanții să formuleze mai multe soluții.

Metoda cubului

Este una dintre metodele dezvoltării critice și este o strategie de predare utilizată pentru studierea unei teme din perspective diferite. Se folosește în momentul în care se dorește explorarea unui subiect din mai multe perspective. Metoda permite structurarea procesului de învățare pe baza rezolvării a șase instrucțiuni, corespunzătoare celor șase fețe ale cubului. Cadrul didactic pregătește un cub de carton, ale cărui fețe sunt acoperite cu hârtie de culori diferite. Pe fiecare față a cubului scrie câte o instrucțiune*: descrie, compară, asociază, analizează, aplică, argumentează pro sau contra*. Se poate lucra frontal, individual sau se pot grupa elevii în perechi sau în grupuri de 5-6, fecare primind câte o sarcină de lucru. Profesorul

le poate sugera elevilor că răspunsurile pot fi originale, putând să-și folosească imaginația, dacă nu găsesc un corespondent în realitate.

La încheierea sarcinii, liderul fiecărei echipe prezintă clasei rezultatele perspective cercetate.în timpul expunerii, membrii echipei pot interveni pentru completări sau lămuriri. Toți elevii clasei iau notițe și pun întrebări echipei care își expune ideile.

După ce fiecare echipă și-a făcut prezentarea, profesorul va integra cele șase perspective într-o expunere succintă.

Metoda poate fi utilizată în orice moment al demersului didactic, aplicarea acesteia în predarea- învățarea lexicului oferind posibilitatea abordării conceptelor lexicale din mai multe perspective.Este optimă utilizarea metodei cubului în lecțiile de consolidare a cunoștințelor, pentru că elevii posedă suficiente informații, putând realiza conexiunile necesare.

BIBLIOGRAFIE

1. Cerghit, Ioan, *Perfecționarea limbii române în școală*, București, Editura: Didactică și pedagogică, 1988, p.36
2. Joița, Elena, *Pedagogie și elemente de psihologie școlară*,Dolj , Editura Arves, 2003, p. 226
3. Logel, Dumitru, *Sinteze de metodică a predarii limbii și literaturii române în învățământul primar,* Pitesti, Editura Carminis, 2003, p. 77-83

Învăţământul românesc între tradiţie şi modern

Inst. Iliescu Aurora
Liceul Preda Buzescu-Berbesti

O metaforă des utilizată atunci când se vorbeşte despre educaţie şi formare se referă la lumină şi iluminare.

Educaţia înseamnă iluminarea fiinţei, dumerire, scoatere la suprafaţă a adevărului, înţelegere şi revelare. Prin educaţie, omul se eliberează de întunericul din el şi din jurul său, intrând în sfera luminii adevărului, a binelui, a dreptăţii, într-un cuvânt, a valorii.

Metafora este clar explicitată în filosifia antică, dar primeşte o consistenţă cu totul deosebită în creştinism. „Educaţia este cea mai mare şi mai grea problemă ce i s-a dat omului spre rezolvare.’’

Până la a-şi da cu părerea învăţătorii şi profesorii despre cum este bine să fie crescut un copil, se ocupă de el părinţii, fraţii sau bunicii. Oricât de sofisticate ar fi prescripţiile profesioniştilor, nu se poate nega valoarea primelor orientări, emise în cadrul intim, familial. Oricât de amplă şi de sofisticată ar fi educaţia realizată de către şcoală, nu se pot neglija în nici un caz „cei şapte ani de acasă ...’’

Există, cu siguranţă, o pedagogie populară, o platformă ideatică ingenuă ce răspunde la dilemele modelării umane.

Pedagogia populară s-a ivit şi s-a impus înaintea celei instituţionalizate, formalizate. Transmis intuitiv sau pe cale orală, etosul pedagogic acompaniază în mod evident întreaga existenţă a individului, din leagăn până la mormânt. Pedagogia bunului-simţ nu străluceşte prin exemplaritatea sa teoretică, ci prin subtibilitatea răspunsurilor concrete, prin bogăţia şi adecvarea lor la chemările realităţii prin funcţia sa înrăuritoare, de anticipare sau cenzurare a actelor pe care urmează să le facem. Ce poate fi mai demn de respectat de cât crezuri cum ar fi : „Omul cât trăieşte învaţă’’, „Învăţătura bună e pe cap cunună’’, „A-nvăţa de mititel este mult mai uşurel’’, „Ce înveţi la tinereţe aia ai la bătrâneţe’’, „Frumuseţea vestejeşte, iar înţelepciunea creşte’’, „Multe greşeşti, multe înveţi’’ etc.

Dezvoltarea educaţiei, în general, şi cea a învăţământului, îndeosebi, au determinat apariţia treptată, în fiecare ţară, a unui ansamblu de instituţii şcolare de diferite grade, profile şi forme, care au alcătuit sistemul de învăţământ al acelei ţări.

Sistemul de învăţământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere si dinamism faţă de nou, dezvoltându-se şi acţionând în concordanţă cu cerinţele economico-sociale cu progresul ştiinţifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului ştiintifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului român, în condiţiile societăţii civile şi a statului de drept, democratic.

Reforma învăţământului se înscrie în actualul context politic şi economico-social ca o tactică folosită de societate în cadrul strategiei naţionale globale care vizează ca obiectiv remodelarea comportamentului pedagogic în perspectiva amplificării randamentului în prestaţia efectuată. Educatorul este agentul uman care mediază decisiv orice schimbare / inovare în cadrul învăţământului.

Direcţiile esenţiale ale reformei învăţământului din România sunt următoarele :

- schimbări de natură axiologică şi metodologică (autonomia persoanei, capacităţi creative, angajare şi responsabilităţi profesionale, modele de clasificare morfologică şi taxonomică a obiectivelor.

Să educi cu adevărat înseamnă să trezeşti îl cel de lângă tine acele resurse care-l pot împlini şi ridică, înseamnă să-l conduci pe celălalt spre descoperirea de sine, dându-i un imbold felului său de a fi, nu direcţionat de către tine, ci de ceea ce descoperă el că i se potriveşte, nu oferindu-i adevărul de-a gata, ci indicându-i direcţia posibilă pentru a-l găsi.

Trebuie să fii de acord că preceptele avansate de tine nu coincid întodeauna cu ceea ce el poată să facă, unele dintre ele limitându-i evolutia. Principiul de bază ar fi eliberarea lui de constrângerile tale sau ale altora, pentru a le descoperi şi respecta ... pe ale lui.

Învăţarea presupune şi mister, şi un mare paradox, ea înseamnă şi dezvăţ, împotrivire, încălcare a regulilor venite din afară. Pe lângă regula ascultării şi supunerii, educatorului trebuie să i se recunoască şi dreptul de a încălca, de a construi un set de norme personale, în acord cu ceea ce el poate şi speră să întreprindă. Acesta nu trebuie să conducă la o libertate exagerată, ci la o asumare cât se poate de responsabilă a propriului destin. Libertatea persoanei este derivată şi câstigată din felul cum are loc raportarea la obligaţiile ce decurg din ecuaţia de mai sus.

- îmbogăţirea şi dersificarea curriculum-ului (reevaluarea şi perfecţionarea disciplinelor consacrate, introducerea unor noi obiecte de învăţământ – educaţia ecologică, educaţia pentru pace, sunt domenii noi de cunoaştere) ;
- reevaluarea funcţiilor aplicative ale conţinutului (ridicarea statutului activităţilor practice ; practica trebuie să aibă o programă, metode şi conţinuturi proprii) ;
- asimilarea perspectivei interdisciplinare, a predării integrale a ştiinţei.
- introducerea programelor diferenţiate de studiu – organizarea modulară (tratarea diferenţiată a elevilor, variaţia timpului şi a sarcinii de învăţare, asigurarea unui minimum comun de performanţe şcolare – baremuri şcolare minimale) ;
- informatizarea învăţământului. Se ştie că tinerii şi copiii sunt atraşi de cultura digitală şi de suporturile tehnice ce o promovează. Nu putem spune exact cât de mare este această latură a culturii, dar există, ne invadează, ne infestează. Din punct de vedere expresiv, cyber cultura este mai aproape de interesele tinerilor, prezentându-se sub formă de jocuri, videoclipuri, chat-uri, etc.

Pot fi identificate şi suporturi aparent tradiţionale, dar care sunt acaparate de noile tehnologii digitale.

Din punct de vedere educaţional, Internetul constituie o oportunitate interesantă, nouă, de instrument accesoriu al unor noi valori ce pot fi adăugate conţinuturilor educative vehiculate în instituţiile şcolare.

Noile sisteme de concectare şi de comunicare pot accelera capacităţile comunicaţionale, imaginative sau inventative, dar le şi pot încetini sau stopa dacă nu sunt utilizate în chip judicios şi, mai ales, în mod univoc. Instrumentul este cu atât mai bun cu cât el face ca elevul să treacă de la statutul de utilizator la cel de producător de idei, de sensuri, de trăiri. Oricât de performantă ar fi noua tehnologie, aceasta se cere a fi completă cu strategii tradiţionale clasice de formare a abilităţilor umane. E bine să ştim să comunicăm prin calculator, dar şi cu semenii din preajma noastră. Uneori, e mai dificil sa comunicăm cu cei de lângă noi, decât cu cei care sunt departe.

Contactul viu, direct, personal cu alţii este edificator pentru propria persoană şi nu poate fi înlocuit total cu nici o tehnică, oricât de sofisticată ar fi. Poveştile de altădată ale bunicilor, în faţa focului din vatră, nu-şi vor găsi echivalentul în nici o interpelare intempestivă prin intermediul mesageriei instant. Şi acestea din urmă sunt bine venite, dar reprezintă altceva, şi nu totul.

- apariţia alternativelor educaţionale : Waldorf, Step by Step

În concluzie, putem spune că în fond există trei mari direcţii în care trebuie să insiste educaţia pentru schimbare :

a) sesizarea şi întâmpinarea schimbărilor ;

b) evaluarea acestora ;

c) proiectarea schimbării şi intervenţia ;

Toate aceste trei direcţii, vizează formarea omului astfel încât acesta să poată face faţă schimbărilor la care este supus mediul său fizic.

Bibliografie

- Cucoş Constantin - ,,Educaţia. Iubire, edificare, desăvârşire’’, Ed. Polirom, Iaşi 2008
- Joiţa Elena (coordinator), E. Frăsineanu, M. Vlad, V. Ilie - ,,Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară’’, Ed. Arves, Craiova, 2003

Modalități de dezvoltare a creativității elevilor prin intermediul lecturii

Prof. înv. primar Ana Covaciu
Școala Gimnazială Vad, jud. Cluj

Un proverb românesc ne spune:”**Cartea face omul - om, ca altoiul pomul — pom”**. Aceasta înseamnă recunoaşterea faptului că ajungerea la adevărata şi deplina condiţie de om se realizează prin intermediul cărţilor, că prin ele se moşteneşte de la înaintaşi şi se transminte urmaşilor patrimoniul culturii şi al civilizaţiei naţionale, al culturii şi al civilizaţiei universale. Eveniment cultural – constituind altădată un privilegiu – lectura cărţilor devine în zilele noastre o activitate la îndemâna tuturor, şi după cum o impun cerinţele societăţii, ea trebuie să se constituie într-o activitate cotidiană fundamentală, deoarece contribuie la îmbogaţirea vieţii fiecăruia dintre noi. Dar, pentru ca apropierea de carte să devină o deprindere zilnică si, mai mult, ca plăcerea de a citi să devină o necesitate dorită şi trăită, ea trebuie cultivată înainte chiar de învăţarea alfabetului, prin preocuparea permanentă a părinţilor de a-i obişnui cu frumuseţea inegalabilă a lecturilor. Este foarte important ca ai noştri copii să aiba “cultura lecturii” inoculată încă de timpuriu, părintele dându-i propriul exemplu prin aşezarea, cât mai des posibil, într-un fotoliu cu o carte bună în faţă. Cel mic va fi tentat în primul rând să imite gestual părintele, mai apoi se va întreba ce citeste maturul din faţa lui, ca, în final, să descopere odată cu însuşirea “tainelor alfabetului” marele univers pe care-l ascunde plăcerea de a lectura.

În 2006, Parlamentul European şi Consiliul UE au adoptat o *Recomandare* cu privire la stabilirea de competenţe cheie pentru învăţarea de-a lungul întregii vieţi, cu scopul de a ne integra cât mai armonios în societatea în care trăim şi de a rezolva problemele pe care societatea ni le pune în faţă. Una dintre aceste competenţe este cea de comunicare în limba maternă şi ea presupune:

- capacitatea de a comunica în scris şi verbal, de a înţelege şi a-i face pe alţii să înţeleagă diferite mesaje în situaţii variate
- capacitatea de a citi şi de a înţelege diferite texte adoptând strategia potrivită scopului citirii (informare / instruire / de plăcere) şi diferitelor tipuri de text
- capacitatea de a scrie texte pentru o varietate de scopuri; monitorizarea procesului de scriere, de la „draft” (şablon) până la „bun de tipar”
- capacitatea de a distinge informaţia relevantă de cea nerelevantă
- capacitatea de a-ţi formula propriile argumente într-o manieră convingătoare şi a lua în considerare alte puncte de vedere experimate atât verbal cât şi în scris.

Competenţa cheie de comunicare în limba maternă este un ţel care trebuie atins la finele învăţământului obligatoriu. Ea se formează şi se atinge treptat prin competenţele generale şi specifice limbii şi literaturii române şi prin intermediul obiectivelor operaţionale stabilite pe parcursul lecţiei.

Trezirea şi educarea interesului pentru lectură se realizează prin acţionarea asupra raportului dintre obiect şi necesitate, astfel încât obiectul - în cazul nostru cartea - să răspundă unei necesităţi intelectuale şi afective a copilului. Acest fapt nu impune existenta unui anumit nivel de instruire din partea părinţilor, dar cere tuturor conştiinţa clară asupra importanţei lecturii în dezvoltarea deplină a copilului şi preocuparea permanentă si constantă de a-i trezi interesul pentru aceasta activitate.

Odată cu învăţarea scris-cititului, cartea devine un bun accesibil copilului. Efortul stimulativ pentru lectură pe care-l cultivă părinţii i se adaugă efortul sistematic al şcolii. Din acest moment, lectura devine calea directă şi sigură pentru însuşirea formelor şi nuanţelor gândirii ca şi pentru exprimarea cu claritate şi precizie a ideilor proprii.

Rolul educatorului este de a urmări nu numai “cât”, ci şi “ce” şi “cum” citesc elevii săi. Nu numărul mare de cărţi citite contează, ci valoarea artistică , educativă şi formativă a acestora. Un obiectiv important pentru fiecare clasă, dar mai ales pentru profesor, este trezirea interesului elevilor pentru lectură. Odată format, gustul pentru lectură se poate transforma într-o adevărată pasiune, care se poate resimţi toată viaţa.

O secvenţă foarte importantă în stimularea interesului pentru lectură este legată de felul în care se recomandă ce să citeasca şi cum să citească elevii. Pentru a preveni receptarea ca obligativitate a lecturii particulare se va stârni curiozitatea elevilor în diferite feluri: nu se va da lista anuala la începutul semestrului I , ci se vor stabili titluri pe 2-3 saptamâni; va face prezentarea unor carti în asa fel încât sa ambitioneze elevii în achizitionarea si lecturarea lor; va povesti incomplet momente ale unor naraţiuni, lasând elevilor un semn de curiozitate în finalizarea întâmplărilor; va caracteriza unele personaje, îndemnând elevii la cautarea independentă, prin lectura integrală, a locului acestora în naraţiune, a relaţiilor cu alte personaje; va recita una sau două strofe dintr-o lirică sau poem liric, îndemnând elevii la realizarea integralităţii textului; va controla fişele de biblioteca ale copiilor şi va vedea bibliotecile lor personale. Pentru organizarea şi desfăşurarea îndrumării lecturii suplimentare a elevilor, se vor putea folosi ca metode, la clasele I si a II-a, citirea expresivă şi povestirea.

Începând cu clasa a III-a, elevii vor realiza într-un caiet de lecturi suplimentare, însemnări personale asupra celor citite . În acest caiet, elevii vor nota titluri, autori, citate, vor povesti, vor înregistra numele personajelor, vor caracteriza sumar unele personaje, îşi pot exprima părerea asupra unor fapte, personaje, expresii literare. Este important ca asemenea notaţii să fie verificate periodic de către învăţător, făcând aprecieri stimulative, spre a determina elevii să-şi formeze un stil de afişare, selectare şi de înregistrare a informaţiilor acumulate din cărţi.

Popularizarea carţilor este o formă esenţială de stimulare a interesului pentru alcătuirea unei biblioteci personale, de formare a dragostei pentru carte, pentru citit. Popularizarea cărţilor se face prin: vizitarea bibliotecii; organizarea de întâlniri cu scriitori; organizarea de expoziţii de cărţi; medalioane literare; participarea la spectacole de teatru; vizitarea librăriilor.

Publicarea creaţiilor artistice ale elevilor la gazeta de perete a clasei, în reviste pentru copii, în revista şcolii este o altă metoda în stimularea interesului pentru lectură.

Efectuarea tabelului cu evidenta lecturii elevilor si afisarea lui în clasa va stimula concurential cititul cărţilor. Văzând ce si cat au citit colegii, elevii se vor ambiţiona să aibă în dreptul numelui lor cât mai multe şi variate texte lecturate.

Lectura suplimentară a elevilor este un excelent suport pentru realizarea obiectivelor citirii. Iubirea pentru carte se formează în mod sistematic, cu multă rabdare şi îndrumare. Este cea mai frumoasă achizitie a elevului care se exprimă, ca aleasă satisfacţie, pentru întreaga viaţă. Cititul cărţilor devine o utilă formă de recuperare a timpului şi un excelent prilej de fascinaţie.

Stimularea interesului pentru lectură al elevilor se realizează tot de către învăţător prin alegerea unor activităţi de tipul:

- săptămâna familiei / fratilor;
- personalizarea grupului de lectură / clasei;
- minutul de lectură;
- ora de lectură;

- spectacolul lecturii;
- repertoar de lectură (completat săptămânal de către învăţător pentru a reconstitui profilul de cititor al fiecărui elev);

- ora poveştii (mediatorul se foloseste de albume cu imagini sau nu);
- sacul cu poveşti
- hora cărţilor
- înregistrarea unei cărti;

Ce poate fi mai mulţumitor pentru un dascăl, decât atunci când vede in elevii săi adepţi ai cititului, consumatori pasionaţi de lectură, care pot să inteleagă ceea ce citesc, să deosebească ceea ce e bun, util şi educativ de ceea ce e rău şi dăunator, să-şi formuleze clar o opinie despre cartea citită.

Numai cel căruia i s-a insuflat în copilărie gustul pentru lumea minunată a cărţii va caută şi îşi va găsi timp pentru aceasta activitate de minte şi de suflet.

Orele de lectură la ciclul primar, proiectate, desfăşurate şi evaluate cu profesionalism de către învăţător vor conduce la dezvoltarea competenţelor de comunicare ale elevului, care va avea urmatorul profil:

- civilizat, sociabil, comunicativ, implicat, interesat, creativ;
- va întelege că poate comunica, transmitând celor din imediata apropiere propriile gânduri într-un mod care să-l facă înţeles;
- va respecta regulile unui dialog civilizat;
- va descoperi ca poate comunica folosind o multitudine de limbaje convenţionale şi neconvenţionale;
- va reflecta la importanţa comunicării în viaţa fiecăruia şi se va apropia mai uşor de bogaţia transmisă prin intermediul mesajelor scrise;
-va observa că prin intermediul comunicării se poate apropia de cei din jurul său, stabilind relatii armonioase;
- va fi interesat să găsească soluţii la diferite probleme prin intermediul comunicării, carţilor,calculatorului;
- va descoperi plăcerea lecturii dintr-o carte sau orice alt suport, placerea de a merge la teatru sau de a viziona un film.

Bibliografie:

Alina Pamfil , ***Limba şi literatura română în şcoala primară – perspective complementare,*** ed. Paralela 45, Piteşti 2009

Ioan Şerdean, ***Metodica predării limbii române la clasele I-IV, ed. Didactică şi Pedagogică,*** Bucureşti 1993

Elena-Simona Bernat, ***Tehnica învăţării eficente****, Presa Universitară Clujeană,Cluj-Napoca 2003*

Valențe ale metodele de lucru în grup la ciclul primar

Prof. înv. primar Roșu Silvia-Georgiana,
Școala Gimnazială Nr. 5, Galați

Metodele de învățământ reprezintă modalitățile folosite de profesor, în școală, pentru a determina în rândul elevilor învățarea. Etimologic, cuvântul ”metodă” provine din grecescul ”methodos” (”odos” = cale, drum și ”metha” = spre, către). Altfel spus, metodele de învățământ reprezintă calea spre atingerea obiectivelor educaționale.

Pentru eficientizarea activităților de predare – învățare, se îmbină adesea metodele tradiționale cu cele moderne. Consider că este important să acordăm din ce în ce mai multă atenție și metodelor de lucru în grup. Necesitatea implementării acestor metode la clasele de elevi vine odată cu dezvoltarea și cerințele societății și cu tipologia noilor locuri de muncă, prin prisma competențelor necesare pentru ca un absolvent să se adapteze acestora. Noile locuri de muncă pun accent nu numai pe cunoștințele teoretice și practice pe care școala le dezvoltă deja în rândul elevilor, ci și pe dezvoltarea unor abilități de lucru în echipă. În ceea ce privește a doua sarcină a școlii, referitoare la pregătirea tinerilor pentru integrarea în societate, aceasta se află într-o continuă dezvoltare și adaptare pentru atingerea acestui scop.

Este important să dezvoltăm în rândul elevilor abilități de lucru în echipă încă de la vârsta specifică ciclului primar. Cu cât introducerea acestor metode de lucru în grup se realizează mai timpuriu, cu atât ele vor fi mai ușor de implementat, iar elevii își vor dezvolta mai ușor și mai temeinic abilitățile de lucru în echipă. Printre avantajele implementării metodelor de lucru la ciclul primar se află: dezvoltarea încrederii în sine prin participarea la discuții, în cadrul proiectelor; învățarea mai temeinică prin prisma faptului că elevii învață de la colegii lor, creșterea motivației pentru învățare; îmbunătățirea abilităților sociale și de comunicare, precum și oportunitatea de a aplica cunoștințele teoretice în situații practice. Totodată, folosirea acestor metode de lucru în grup are efecte pozitive asupra relaționării unui elev cu ceilalți membri ai clasei.

Utilizarea acestor metode va crește gradul de înțelegere a noțiunilor noi, în rândul elevilor, dar va genera și o implicare sporită a acestora în înțelegerea informațiilor și în rezolvarea situațiilor propuse. De asemenea, va ajuta cadrul didactic să observe și să evalueze în detaliu fiecare elev, prin aportul pe care îl aduce în cadrul activității în echipă. Folosirea metodelor de lucru în echipe nu diminuează importanța metodelor de învățământ tradiționale, ci vine ca o completare a acestora cu scopul de a înlesni învățarea în rândul elevilor și de a îi pregăti pentru integrarea în societate. Astfel, școala își propune să pregătească elevii pentru viitor.

Implementarea diverselor metode de lucru în grup asupra elevilor are efecte benefice în ceea ce privește înțelegerea noțiunilor noi, gradul de implicare a elevilor în activitate, îmbunătățirea spiritului de inițiativă, rezultatele învățării, gradul de socializare cu ceilalți colegi, modificări ale stimei de sine și ale încrederii, precum și alte aspect, ca urmare a participării învățăceilor la activități de grup.

Un exemplu de metodă de lucru în grup, menită să dezvolte învățarea prin cooperare, este ”Mozaicul”. În acest caz, se împarte clasa de elevi în patru grupe, precum și tema lecției în același număr de subteme. Fiecare echipă primește: o subtemă, o coală de flipchart și materiale pentru a studia subtema primită, devenind astfel un ”grup expert”. La final, fiecare echipă prezintă subtema primită, astfel toți elevii primesc informații despre toate subtemele, adică o imagine de ansamblu asupra întregii lecții. Printre avantajele acestei metode se numără: implicarea tuturor elevilor în realizarea sarcinilor de învățare, dezvoltarea gândirii critice și creatoare, consolidarea încrederii în forțele proprii, dezvoltarea motivației în învățare, formarea și consolidarea deprinderii de ascultare active, precum și dezvoltarea competențelor de comunicare. Printre limitele implementării unei astfel de metode se află: abordarea superficială a materialului de studiu,

înțelegerea și însușirea greșită a unor idei, apariția unor conflicte între membrii grupului, precum și un climat educațional caracterizat printr-o aparentă dezordine.

Consider că integrarea metodelor de lucru în grup, în activitatea instructiv-educativă, va duce la o creștere a eficienței în învățare, prin implicarea tuturor elevilor în activitatea didactică, trezind astfel interesul pentru studiu, în rândul elevilor.

Bibliografie

1. Cerghit, I., ”Metode de învățământ”, Editura Polirom, Iași, 2006
2. Neacșu, I., ”Metode și tehnici de învățare eficientă”, Editura Polirom, Iași, 2015

SOFTURILE EDUCAŢIONALE, SPRE UN ÎNVĂŢĂMÂNT MODERN

Prof. înv. preşcolar Balan Raluca
Grădinița „Clopoțel” - București

Educaţia este factorul strategic al dezvoltării de perspectivă şi priveşte modelarea multidimensională şi anticipativă a factorului uman. În educaţie, un rol aparte îl ocupă perioada preşcolarităţii, care, conform datelor şi concluziilor formulate de specialiştii în pedagogie, psihologie şi antropologie, este decisivă pentru formarea ulterioară a tânărului şi perfecţionarea specialistului de mâine.

Acum, când calculatorul este o „modă”, el fiind prezent în aproape fiecare familie, este necesar şi util să-i învăţăm pe copiii din grădiniţă să-l folosească în scop educativ, determinându-i astfel să renunţe la acele jocuri care, pe lângă faptul că nu educă, incită la violenţă.

În acest sens, la grupa mare (5-6 ani) am optat în schema curriculară pentru desfăşurarea opţionalului **„Prietenul meu - calculatorul”**, de comun acord cu părinţii copiilor, care s-au implicat şi ne-au sprijinit în derularea acestui program.

Primele activităţi au avut mai mult un caracter ”tehnic” (de cunoaştere şi familiarizare cu calculatorul şi componentele sale).

Pentru activitatea optională, am stabilit următoarele obiective cadru:

- Cunoaşterea părţilor principale ale computerului şi a modului lor de utilizare;
- Dezvoltarea deprinderilor de utilizare şi investigare programată a cunoştintelor insuşite în cadrul activităţilor comune;
- Dezvoltarea capacităţii de operare şi investigare independentă pe calculator prin elaborarea unor strategii de lucru;

De asemenea, am urmărit relizarea următoarelor obiective de referinţă:

- ✓ să cunoască părţile componente ale calculatorului;
- ✓ să cunoască măsuri de protecţie personală (a sănătaţii şi siguranţei) şi de protecţie a calculatorului;
- ✓ să folosească tastatura, mouse-ul, butoanele de la unitatea centrală, CD-ROM, imprimantă;
- ✓ să cunoască şi să utilizeze anumite operaţii de intrare şi ieşire din programe, jocuri, folosind tastele ENTER, ESCAPE, SPACE, taste cu săgeti, ALT, etc.
- ✓ să utilizeze cunoştinţele însuşite în cadrul diferitelor categorii de activitate; să utilizeze programul PAINT pentru a realiza desene cu ajutorul mouse-ului sau folosind tehnica desenului cu combinaţii de linii şi figuri geometrice;
- ✓ să realizeze strategii simple de rezolvare a unor jocuri simple, probleme;

În cadrul activităţii opţionale “Prietenul meu, calculatorul”, copiii şi-au însuşit cuvinte noi, sau le-au fixat pe cele învăţate in cadrul activităţii opţionale de limba engelză, având în vedere că majoritatea jocurilor şi a programelor sunt in această limbă.

Astfel, am urmărit realizarea următoarelor obiective:

- ✓ să işi formeze o pronunţie corectă;
- ✓ să asculte cântece şi să le interpreteze;
- ✓ să urmărească filme şi desene animate pe calculator, unde întâlnesc alături de acţiune cuvinte şi expresii pe care le reţin cu multă uşurinţă;

Apariţia softului educaţional **„CIFRELE”**, elaborat de o echipă de specialişti de la Facultatea de Psihologie şi Ştiinţele Educaţiei a Universităţii „Babeş-Bolyai”, Cluj-Napoca, ne-a determinat să demarăm, la începutul grupei mari un experiment, prin care să demonstrăm utilitatea folosirii acestuia în însuşirea conceptelor matematice la copiii preşcolari.

La începutul anului şcolar, în cadrul evaluării iniţiale, am aplicat un pretest, în scopul stabilirii cu exactitate a nivelului la care se află copiiii în ceea ce priveşte conceptul de număr natural.

După analiza rezultatelor obţinute de copii, am trecut la desfăşurarea şedinţelor experimentale, care au presupus rezolvarea exerciţiilor cuprinse în acest soft educaţional.

În alegerea strategiilor şi a modalităţilor de realizare a obiectivelor pe care ni le-am propus am avut în vedere mai multe criterii care trebuie respectate din perspectiva muncii cu preşcolarii.

Astfel:

- am ţinut cont de particularităţile de vârstă şi individuale ale copiilor;
- am desfăşurat activităţile pe grupuri mici, pentru a oferi copiilor posibilitatea de a participa activ la realizarea sarcinii;
- am pus accent pe exerciţiile la care s-au constatat dificultăţi în rezolvare.

Marele avantaj al acestui program este acela că toţi copiii pot folosi conţinutul informaţional la un nivel propriu, îl pot achiziţiona într-un ritm personal, ceea ce contribuie la sporirea stimei de sine şi a încrederii în forţele proprii.

Sarcinile sunt prezentate sub forma unor jocuri care cuprind exerciţii vizualizate într-o formă grafică atractivă, cu elemente de animaţie şi sunet.

În structura softului este prevăzut un „prieten” (căruia copiii i-au dat şi un nume), care participă la rezolvarea fiecărui exerciţiu, însufleţind sarcina şi oferindu-i copilului senzaţia că nu este singur în abordarea şi în depăşirea unor sarcini mai dificile. Acest prieten, prin expresiile faciale afişate, oferă copiilor în permanenţă un feed-back despre corectitudinea rezolvării exerciţiilor. În cazul rezolvării incorecte a unui exerciţiu în mod repetat (de două-trei ori), prietenul oferă copiilor un model de rezolvare, aspectele greşite fiind subliniate prin colorarea lor.

Elementele de joc pe care softul le conţine sunt provocatoare, stârnesc curiozitatea, menţin atenţia un timp mai îndelungat şi dezvoltă fantezia copiilor, oferindu-le în acelaşi timp şi o motivaţie intrinsecă, deosebit de importantă pentru îmbunătăţirea performanţelor în activităţile cu conţinut matematic.

Se impune respectarea unor reguli în folosirea acestor exerciţii-joc, pentru ca ele să aibă succesul scontat. În acest sens trebuie avut în vedere ca:

- timpul pe care copilul îl petrece în faţa calculatorului să nu depăşească timpul prevăzut desfăşurării unei activităţi comune;
- educatoarea să lase copilului libertatea de a alege jocul pe care el consideră că-i satisface nevoia de curiozitate şi înţelegere;
- să pună la îndemâna copiilor suficiente calculatoare pentru a nu fi nevoiţi să aştepte prea mult timp pentru a putea să accesete softul, existând riscul pierderii răbdării;

Rezultatele foarte bune obţinute în cadrul activităţilor cu conţinut matematic, în urma desfăşurării acestui experiment, ne-au condus la concluzia că preşcolarilor le place foarte mult să înveţe prin intermediul softurilor educaţionale, acest lucru contribuind la dezvoltarea unei atitudini pozitive faţă de învăţare.

METODE INOVATIVE DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE CENTRATE PE ELEV

Porf. înv. primar Gheorghe Mihaela
Școala Gimnazială comuna Cislău, județul Buzău

Procesul de învăţământ reprezintă mijlocul principal prin care societatea educă şi instruieşte noile generaţii, responsabilitatea organizării şi conducerii acestui proces revenind şcolii.

Procesul de învăţământ este un ansamblu de activităţi organizate şi dirijate, care se desfăşoară etapizat, în cadrul unor instituţii specializate, sub îndrumarea unor persoane pregatite în acest scop, în vederea atingerii anumitor obiective instructiv-educative.

Educaţia are o sferă mai largă decât procesul de învăţământ, ocupându-se cu toate tipurile şi formele ei: educaţia formală, non-formală, informală. Procesul de învăţământ are un caracter predominant formal, se desfăşoară în mod special în şcoala de diferite tipuri şi nivele.

Didactica are în centrul preocupărilor sale tehnologia procesului de învăţământ: metodele, mijloacele şi formele de organizare şi evaluare a procesului educational.

Aceste elemente ale tehnologiei didactice, metode, mijloace, forme de organizare ale activităţii şi evaluarea, pot dezvolta la elevi o conduită de responsabilitate, creativitate, gândire critică, învăţare aplicată, cerinţe ale învăţământului modern dar şi al societăţii contemporane.

Metodele de învăţământ (“odos” = cale, drum; “metha” = către, spre) reprezintă căile folosite în şcoala de către profesor în a-i sprijini pe elevi să descopere viaţa, natura, lumea, lucrurile, ştiinţa. Ele sunt totodată mijloace prin care se formează şi se dezvoltă priceperile, deprinderile şi capacităţile elevilor de a acţiona asupra naturii, de a folosi roadele cunoaşterii transformând exteriorul în facilităţi interioare, formându-şi caracterul şi dezvoltându-şi personalitatea.

Metodologia didactică desemnează sistemul metodelor utilizate în procesul de învăţământ precum şi teoria care stă la baza acestuia. Sunt luate în considerare: natura, funcţiile, clasificarea metodelor de învăţământ, precum şi caracterizarea, descrierea lor, cu precizarea cerinţelor de utilizare.

Metodele de învăţământ sunt un element de bază al strategiilor didactice, în strânsă relaţie cu mijloacele de învăţământ şi cu modalităţile de grupare a elevilor. De aceea, opţiunea pentru o anumită strategie didactică condiţionează utilizarea unor metode de învăţământ specifice.

Sistemul metodelor de învăţământ conţine:

- metode tradiţionale, cu un lung istoric în instituţia şcolară şi care pot fi păstrate cu condiţia reconsiderării şi adaptării lor la exigenţele învăţământului modern;

- metode moderne, determinate de progresele înregistrate în ştiinţă şi tehnică, unele dintre acestea de exemplu, se apropie de metodele de cercetare ştiinţifică, punându-l pe elev în situaţia de a dobândi cunoştinţele printr-un efort propriu de investigaţie experimentală; altele valorifică tehnica de vârf (simulatoarele, calculatorul).

Un criteriu de apreciere a eficienţei metodelor îl reprezintă valenţele formative ale acestora, impactul lor asupra dezvoltării personalităţii elevilor.

Clasificarea metodelor de învăţământ se poate realiza în funcţie de diferite criterii.

I. după criteriul istoric: metode clasice (tradiţionale): expunerea, conversaţia, exerciţiul etc.; metode moderne: studiul de caz, metoda proiectelor, metode de simulare, modelarea etc.;

II. după funcţia didactică prioritară pe care o îndeplinesc:

1) metode de predare-învăţare propriu-zise, dintre care se disting: a) metodele de transmitere şi dobândire a cunoştinţelor: expunerea, problematizarea, lectura etc.; b) metodele care au drept scop formarea priceperilor şi deprinderilor: exerciţiul, lucrările practice etc.; 2) metode de evaluare*;

III. după modul de organizare a activităţii elevilor: metode frontale (expunerea, demonstraţia); metode de activitate individuală (lectura); metode de activitate în grup (studiul de caz, jocul cu roluri); metode combinate, care se pretează mai multor modalităţi de organizare a activităţii (experimentul);

IV. după tipul de strategie didactică în care sunt integrate: algoritmice (exerciţiul, demonstraţia); euristice (problematizarea);

V. după sursa cunoaşterii (care poate fi experienţa social-istorică a omenirii, explorarea directă sau indirectă a realităţii sau activitatea personală), la care se adaugă un subcriteriu: suportul informaţiei (cuvânt, imagine, acţiune etc), prof. Cerghit propune o altă clasificare [1, 2] şi anume:

1) metode de comunicare orală: expozitive, interogative (conversative sau dialogate); discuţiile şi dezbaterile; problematizarea;

2. metode de comunicare bazate pe limbajul intern (reflecţia personală);

3. metode de comunicare scrisă (tehnica lecturii);

4. metode de explorare a realităţii: a) metode de explorare nemijlocită (directă) a realităţii: observarea sistematică şi independentă; experimentul; învăţarea prin cercetarea documentelor şi vestigiilor istorice; b) metode de explorare mijlocită (indirectă) a realităţii: metode demonstrative; metode de modelare;

5. metode bazate pe acţiune (operaţionale sau practice): a) metode bazate pe acţiune reală / autentică): exerciţul; studiul de caz; proiectul sau tema de cercetare; lucrările practice; b) metode de simulare (bazate pe acţiune fictivă): metoda jocurilor: metoda dramatizărilor; învăţarea pe simulatoare.

Acestor categorii li se adaugă un alt tip de metode şi anume metodele de raţionalizare a învăţării şi predării: metoda activităţii cu fişele; algoritmizarea; instruirea programată; instruirea asistată de calculator (I.A.C.).

În şcoala modernă, dimensiunea de bază în funcţie de care metodele de învăţământ sunt considerate inovative este caracterul lor activ adică măsura în care sunt capabile să declanşeze angajarea elevilor în activitate, concretă sau mentală, să le stimuleze motivaţia, capacităţile cognitive şi creatoare.

Aceste metode inovative se numesc metodele interactive centrate pe elev, acele modalităţi moderne de stimulare a învăţării şi dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experienţe, de cunoştinţe.

Interactivitatea presupune o învăţare prin comunicare, prin colaborare, produce o confruntare de idei, opinii şi argumente, creează situaţii de învăţare centrate pe disponibilitatea şi dorinţa de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă şi activă, pe influenţa reciprocă din interiorul microgrupurilor şi interacţiunea socială a membrilor unui grup.

Implementarea acestor instrumente didactice moderne presupune un cumul de calităţi şi disponibilităţi din partea cadrului didactic: receptivitate la nou, adaptarea stilului didactic, mobilizare, dorinţă de autoperfecţionare, gândire reflexivă şi modernă, creativitate, inteligenţa de a accepta noul şi o mare flexibilitate în concepţii.

Uneori considerăm educaţia ca o activitate în care continuitatea e mai importantă decât schimbarea. Devine însă evident că trăim într-un mediu a cărui mişcare este nu numai rapidă ci şi imprevizibilă, chiar ambiguă. Nu mai ştim

dacă ceea ce ni se întâmplă este “bine” sau “rău”. Cu cât mediul este mai instabil şi mai complex, cu atât creşte gradul de incertitudine.

Datorită progresului tehnologic şi accesului sporit la cunoaştere şi la resurse ne putem propune şi realiza schimbări la care, cu câtva timp în urmă nici nu ne puteam gândi.

E bine ca profesorul să modeleze tipul de personalitate necesar societăţii cunoaşterii, personalitate caracterizată prin noi dimensiuni: gândire critică, creativă, capacitate de comunicare şi cooperare, abilităţi de relaţionare şi lucru în echipă, atitudini pozitive şi adaptabilitate, responsabilitate şi implicare.

Un învăţământ modern, bine conceput permite iniţiativa, spontaneitatea şi creativitatea copiilor, dar şi dirijarea, îndrumarea lor, rolul profesorului căpătând noi valenţe, depăşind optica tradiţională prin care era un furnizor de informaţii.

În organizarea unui învăţământ centrat pe copil, profesorul devine un coparticipant alături de elev la activităţile desfăşurate. El însoţeşte şi încadrează copilul pe drumul spre cunoaştere.

Utilizarea metodelor interactive de predare – învăţare în activitatea didactică contribuie la îmbunătăţirea calităţii procesului instructiv - educativ, având un caracter activ – participativ.

Idealul educational în școala românească

Prof.înv.primar SONU MIRELA-AURELIA
Școala Gimnazială Iorgu Iordan,Tecuci,jud.Galați

Idealul educaţional al şcolii româneşti constă în dezvoltarea liberă, integrală şi armonioasă a individualităţii umane, în formarea personalităţii autonome şi creative.

Învățământul preuniversitar este parte integrantă a învățământului național constituit ca sistem, reunind unitățile de învățământ de stat, particulare și confesionale, autorizate sau acreditate. Este organizat pe niveluri, forme de învățământ și, după caz, filiere și profiluri, asigurând condițiile necesare pentru dobândirea competențelor-cheie și pentru profesionalizarea progresivă.

Sistemul de învăţământ preuniversitar are caracter deschis. Elevii din învăţământul preuniversitar se pot transfera de la o unitate şcolară la alta, de la o clasă la alta, de la un profil la altul şi de la o filieră la alta, în condiţiile stabilite prin metodologia elaborată de ministerul educaţiei.

Pluralismul educaţional este unul dintre atributele învățământului preuniversitar. În România funcționează școli publice sau private, în sistem de alternativă educațională (Step by Step, Waldorf, Freinet, Montessori etc.) care completează sistemul de învățământ clasic, deschizând perspective noi de abordare didactică și pedagogică a învățării.

Școlarizarea elevilor din învățământul preuniversitar se face preponderent în limba oficială a statului - limba română, dar și în limba maternă a elevilor aparținând minorităților naționale, în cazul comunităților etnice mari, sau în limbi de circulație internațională (de regulă, în cazul școlilor private de tip internațional).

O societate educată este o societate puternică și liberă. Cred în puterea educației de a schimba oameni și comunități, de a crea oportunități și de a sprijini copiii și tinerii pentru a se dezvolta la adevăratul lor potențial. O educație de calitate dezvoltă spiritul liber, inițiativa, gândirea critică, curiozitatea și creează premizele unei vieți independente.

Romania este pe al III-lea loc in Europa in ceea ce priveste timpul pe care copiii nostri il petrec obligatoriu la scoala: 11 ani. Cu toate acestea, suntem codasi in ceea ce priveste rezultatele la testele PISA, 42% dintre elevii de la noi din tara fiind analfabeti functionali.

Cu toate acestea, rezultatele noastre din educatie nu reflecta acelasi nivel de performanta, dupa cum arata studiile Eurostat sau cele de la Organizatia pentru Cooperare si Dezvoltare Economica (OECDE). Concret, rata abandonului scolar din Romania este in continuare printre cele mai ridicate din Uniunea Europeana, aflandu-se pe locul al III-lea in UE (18,5%).

Specialistii in educatie arata ca numarul relativ mare de ani petrecuti la scoala de catre copii, intr-un mod obligatoriu, cumva fortat, impus si nu optional- ca rezultat al propriei decizii, nu face decat sa sublinieze ineficienta sistemului romanesc educational, care se bazeaza mai degraba pe cantitate decat pe calitate (acumulam ani, note, examene, calificari, diplome). În viziune moderna, rolul profesorului este de a facilita si intermedia invatarea, de a fi partener in invatare, de a-i ajuta pe elevii sai sa inteleaga, sa argumenteze puncte de vedere proprii, de a alege strategii adecvate prin care sa-i pregateasca sa faca fata si sa se integreze optim unei societati aflate intr-o dinamica uriasa. Modalitatile de realizare a invatarii urmaresc formarea de competente si deprinderi practice cu accent pe invatarea prin cooperare.

Situatiile de invatare create de profesori in scoala, la clasa, trebuie sa-i incurajeze pe elevi sa isi exprime puncte de vedere proprii, sa colaboreze intre ei si cu profesorii in rezolvarea sarcinilor de lucru, sa-i incite la cautare, sa se manifeste creativ.

Rolul scolii in realizarea scopurilor invatamantului obligatoriu consta in conducerea elevilor catre:

- demonstrarea gandirii creative,
- folosirea diverselor modalitati de comunicare in situatii reale si contexte variate,
- intelegerea si utilizarea tehnologiilor in mod adecvat,
- dezvoltarea capacitatii de investigare si valorizare a experientei personale,
- capacitatea de adaptare la situatii diferite,
- contributia la construirea unei vieti de calitate,
- construirea unui set de valori individuale si sociale,
- orientarea comportamentului si carierei in functie de acestea.

Pe parcursul activitatii profesionale a unui cadru didactic exista situatii cand apar discrepante intre obiectivele programei si nivelul real de pregatire al elevilor. In acest caz profesorul trebuie sa analizeze aceste discrepante, sa identifice nevoile de educatie ale clasei de elevi si sa proiecteze activitatea didactica explicita pentru aceste nevoi. În cazul discrepantelor negative se elaboreaza activitati de recuperare, iar in cazul celor pozitive se stabilesc activitati de formare speciala pentru performante scolare.

Scoala romaneasca trebuie asadar sa contribuie la egalizarea sanselor tuturor copiilor la educatie si la dezvoltarea potentialului lor, precum si la orientarea pregatirii scolare si profesionale. În instruire, s-a constatat ca, datorita multiplelor valentele formative pe care le au, strategiile interactive sunt indispensabile pentru asigurarea calitatii educatiei. Strategiile didactice interactive sunt caracterizate de dinamism, pentru ca stimuleaza o cunoastere activa, prin participari si asocieri la situatii practice.

Invatarea fiind un proces activ si constructiv, ea este mult mai eficienta atunci cand elevii sunt implicati activ, cand participa la construirea propriei cunoasteri, invatand cu placere si mult mai temeinic.

Prin folosirea acestor strategii interactive in invatare sunt create o diversitate de situatii in care cunostintele sunt transferabile in alte contexte, aplicabile si in alte situatii decat cele in care au fost insusite la clasa, in procesul de predare. Interesele elevilor, curiozitatea acestora sunt stimulate mai ales daca sunt utilizate situatii din viata reala pentru viata reala.

ASPECTE INOVATIVE PENTRU ÎMBUNATĂȚIREA MANAGEMENTULUI CLASEI

Prof. inv.primar Cazacu Smaranda Maricela
Școala Gimnazială Nr. 25, Galați

Managementul clasei este un termen pe care îl folosim atunci când dorim să ne referim la procesul prin care profesorii reușesc să-și desfășoare lecțiile cu succes, în ciuda apariției diverselor comportamente inadecvate ale elevilor. În fiecare clasă este cel puțin un elev care intotdeauna deranjează ora, sau altul care refuză să răspundă, sau poate o întreagă grupă de elevi care creeaza conflicte . De cele mai multe ori, conflictul este un factor destructurant şi perturbator al echilibrului colectivului, tehnicile şi strategiile de depăşire a acestuia pot fi considerate următoarele:

-audierea fără aport emoţional – necesitatea obiectivităţii faţă de tot ceea ce se prezintă (nonimplicarea);

-audierea conţinutului – concentratea pe ceea ce se spune, şi nu asupra modului în care se prezintă; trebuie să se pătrundă mai adânc în problema şcolară respectivă;

-concentrarea discuţiei pe conţinut – nu e bine să se abordeze comportamentul unui individ, ci mai ales procesul.

Totodată cadrul didactic ar trebui să-şi pună câteva întrebări interesante legate de problematica unui conflict. Aceste chestiuni ar fi bine să fie puse în limbaj interior:

- *Ce câştig personal şi ce câştigă clasa evitând conflictul?*
- *Care sunt costurile personale şi cele de grup în cazul evitării conflictului?*
- *Ce urmări de durată ar avea una sau alta dintre cele două alternative?*
- *Cum ar arăta imaginea de durată a relaţiilor interpersonale la nivelul grupului-clasă?*

Răspunsurile obţinute la toate aceste întrebări pot să contureze o eventuală strategie de intervenţie. Propunerea este mai ales de nivel preventiv, dar şi de nivel intervenţionist, sub formă de negociere.

Strategia este o construcţie pragmatică din care se poate constata că indiferent de aplicarea performantă a acesteia nu poate câştiga toată lumea în urma unei negocieri. Principalele strategii, pornind de la postulatul că cea mai eficientă strategie de negociere este aceea care se adecvează şi se pretează cel mai bine situaţiei, sunt:

- Concurenţa – poate îmbrăca forme agresive în încercarea de atingere a intereselor personale fără a ţine cont de ale celorlalţi.

  - Compromisul este adecvat atunci când scopurile sunt importante; când forţa personală este identică cu cea a partenerului; pentru a câştiga timp în înţelegerile temporare (în cazul asigurării că sunt temporare); ajungerea la soluţii rapide sub presiune de timp; ca o acoperire, când nici concurenţa, nici cooperarea nu sunt de folos.

  - Colaborarea îmbină caracterul autoritar cu cel cooperant fiind potrivită atunci când e foarte greu de găsit o soluţie bună pentru ambii parteneri, pentru că interesele sunt prea importante spre a fi compromise; când o înţelegere va avea nevoie de implicarea tuturor elevilor, fiind necesară transformarea deciziei finale în „bun comun”; când situaţia este atât de complicată încât necesită atât transformarea relaţiilor, cât şi înţelegerea asupra subiectelor; când un acord bun necesită o muncă în echipă pe o perioadă de timp.

  -Acceptarea este opusul concurenţei: neglijarea propriilor interese în efortul satisfacerii altora. Este potrivită atunci când merită să faci concesii pentru a demonstra generozitatea; când interesul este mai mare pentru partener şi există şansa de a face un gest de generozitate pentru îmbunătăţirea relaţiilor; în situaţia în care oricum insuccesul e clar, iar concurenţa ar fi şi mai rea; când ne dăm seama că suntem lipsiţi de dreptate, iar

avantajul de a ceda grațios ar face situația mai puțin jenantă.

- Evitarea absentă a autorității și a cooperării, neurmărind nici scopurile proprii și nici pe cele ale partenerului. Este potrivită atunci când subiectul de negociere este lipsit de importanță și este doar o parte dintr-o problemă mai mare; când „costurile” negocierii sunt sub beneficiile acesteia.

Concluzia oricărei negocieri este înțelegerea, care este mult mai bună decât orice s-ar obține fără negociere.

Pentru controlul și evitarea situațiilor conflictuale sunt demne de luat în considerare câteva principii:

- determinarea elevului să se apropie de noi – evităm apropierea repetată de un elev care are un comportament necorespunzător, rămânem unde suntem, la propriu și la figurat;
- păstrarea unei atitudini neutre, utilizând umorul și vorbind în mod neafectat;
- întreruperea lecției cât mai puțin, păstrând direcția în care merge lecția, crescând ritmul și stabilind obiective –la ora 12:00, cei care au terminat pot merge afară să se joace, ceilalți vor rămâne și vor termina; la fel de importantă este și respectarea cuvântului dat;
- rezistarea fermă în fața unui elev cu comportament scăpat de sub control, nimic nu ne mișcă din loc, nu arătăm o posibilă teamă – coborâm tonul, modulăm vocea, ne comportăm ca și când ne așteptăm ca elevul să își îndeplinească sarcinile date;
- preocuparea pentru binele grupului, pe termen lung, pentru a fi un model pentru elevi – elevului care deranjează lecția i se pot adresa cuvintele E important pentru noi să terminăm lecția. Te rog să fii atent ca să nu pierzi nimic!;
- acordarea elevului cu comportament perturbator a unei perioade de timp și a unei căi de ieșire din confruntare care să nu îl pună într-o poziție jenantă – Poți merge până afară și te poți întoarce când ești pregătit. Te voi întreba peste câteva minute ce ai hotărât;
- utilizarea unor strategii nonverbale – comportamentul neadecvat trebuie discutat moderat, niciodată excesiv sau îndelung – regulile clasei și ierarhia consecințelor vor acționa;
- schimbarea direcției comportamentul neadecvat folosind remarci reflexive – Cristi, pari obosit astăzi; Ana, ai putea să îmi aduci cubul din dulap? – fără a stărui prea mult asupra unui comportament;
- paradoxul, necontrazicerea remarcilor sfidătoare de tipul :Nu-mi pasă dacă merg la domnul director! – posibil răspuns: Foarte bine, mă bucur că nu te superi. Trebuie să fac acest lucru pentru a fi corect față de colegii tăi;
- asigurarea unei ore plăcute – folosind distracția, implicarea, direcția, obiectivele și încurajările, activitățile din clasă pot fi atât de atractive și elevii atât de implicați, încât să uite de comportamentele perturbatoare.

Fiecare cadru didactic trebuie să își stabilească cu exactitate rolul în cadrul managementului comportamentului în școală.

Relația profesorului cu elevul:

– Știm cum să negociem și să evităm relația de „noi contra lor’’?
– Folosim umorul?
– Avem standarde înalte?
– Acordăm laude în mod adecvat? (de evaluare vs. descriptive)?
– Știm să ne păstreze demnitatea?
– Aplicăm consecințele într-un mod calm și relaxat?
– Facem apel la sarcasm?
– Avem încredere în elevi?
– Acționăm consecvent?

– Oprim protestele verbale când elevii au un comportament inadecvat?

– Vorbim cu elevii așa cum ne-ar plăcea să ni se vorbească nouă înșine?

– Putem să fim neutri atunci când controlăm elevii care au un comportament inadecvat?

– Folosim remarcile pozitive?

– Arătăm o atitudine pozitivă față de elevi?

– Rezolvăm singuri problemele din clasă sau facem apel la alte cadre didactice numai pentru elevii foarte dificili?

Relațiile cu colegii:

– Toți elevii au acces egal la educație? (Aici, prin acces egal se înțelege accesul la toate mijloacele de educație suplimentare.)

– Locul elevului în grup este recunoscut?

– Profesorii și elevii înțeleg efectele dăunătoare ale retrogradărilor, ale batjocurii și ale tachinării?

– Răspunsul tipic la tachinare este „Mergi mai departe și ignoră-i” (profesorii minimizează retrogradările)?

– Sunt încurajate jocurile și învățarea care stimulează cooperarea?

– Întâlnirile de analiză cu clasa se regăsesc în programa școlară?

Dezinteres versus interes excesiv

Determinându-l pe elev să facă treptat tot mai mult din temă singur și să-și asume treptat responsabilități mai mari pentru munca sa și pentru comportamentul său adecvat, adoptăm o atitudine pozitivă, și nu punitivă, față de munca sa și față de comportamentul său adecvat, astfel încât să poată face asociații pozitive între amândouă.

Măsuri preventive

Să ne folosim de îndemnuri, de remarci pentru reamintirea obiectivelor, a regulilor și a consecințelor.

– Îndrumarea: îndrumăm elevul, îi structurăm obiectivele și nu acceptăm niciun fel de scuze dacă nu-și termină sarcinile. Pentru a ajuta elevii care lucrează; ex.: nu poposim mai mult de 20 de secunde în dreptul pupitrului lor.

– Structurarea obiective vizuale, pentru a-l învăța pe elev să lucreze independent: notăm sarcinile zilnice pe un obiect care îi face plăcere. El va colora fiecare etapă, pe măsură ce o finalizează. Îl ajutăm la început, dar apoi îl lăsăm să-și monitorizeze singur atingerea obiectivelor.

– Insistarea: dacă elevul refuză să încerce, insistăm o dată sau de două ori, pentru a-l determina să-și facă tema, și îi sugerăm o idee despre reușită și succes.

Totuși, nu repetăm de prea multe ori această procedură, pentru că va continua ciclul „dezinteres-interes excesiv”.

– Modelarea: prindem și cel mai mic indiciu de asumare a responsabilității. Recompensăm elevul și îl modelăm.

– Laudele: mulțumim elevului pentru cel mai mic efort – Te-ai descurcat minunat. Mă bucur că ai terminat toate temele astăzi.

– „Regula bunicii”: „ Când ați terminat tema, puteți vorbi cu prietenii voștri”.

Măsuri obiective

O secvență de acțiuni posibile ar putea fi următoarea:

– Remarcă reflexivă: Mi se pare că, cu cât lucrez eu mai mult, cu atât lucrezi tu mai puțin. Ce am pute face în legătură cu asta?

– „Direcții și Limite” – Termină-ți sarcina până la ora 12:00 sau va trebui să rămâi după ore.

– Ținem legătura cu părinții.

Concluzii

Aceste strategii și microcomportamente au rolul de a imbunatati managementul clasei de elevi . Dacă exersăm, multe probleme mici pot fi controlate înainte să se transforme în probleme mari.

Soluția pentru a controla comportamentul elevului este să ghidăm mai întâi elevul către cunoaștere și competență, într-un grup care îl susține și care include adulții prezenți în viața lor.

Bibliografie:

Egan, K.- An imaginative approach to teaching, Jossey-Bass, San Francisco,

Joiţa, Elena – Managementul educaţional, Editura Polirom, Iaşi, 2006;

Romiță B. Iucu, Managementul clasei de elevi, Editura Polirom, Iași, 2006;

Tehnici de integrare în grupă a copiilor cu întârziere de limbaj si gândire . Intervenţii de corectare

Prof. în înv.preşcolar Ciobanu Gabriela
Şcola Gimnazială „Nicolae Iorga” Bacău

Integrarea presupune în sens larg plasarea, transferul unei personae (copil) dintr-un mediu mai mult sau mai puţin separate, într-unul obişnuit, vizând ansamblul de măsuri care se aplică diverselor categorii de populaţie, şi urmăreşe înlăturarea segregării sub toate formele ei.

Ursula Şchiopu defineşte procesul de integrare ca “o cuprindere, asimilare, închidere într-un tot a unui element care devine parte componentă a întregului şi dobândeşte proprietăţi specific rezultate din interacţiunea şi interdependenţa cu celelalte părţi component”. Astfel spus, integrarea este o acţiune ce se exercită asupra persoanei, implică o continuă transformare şi restructurare a potenţialului, a însuşirilor individuale şi nu un simplu act extern: presupune familiarizarea cu mediul, acomodarea cu cerinţele mediului şi adaptarea, crearea unor concordanţe între ceea ce a văzut, dobândit, admis şi ceea ce se cere individului.

Ca rezultat, integrarea este legată mai ales de munca educativă şi viaţa social, de evoluţia unor fenomene aflate sub influenţă social-economică.

Interacţiunea pozitivă intre copiii cu cerinţe educaţionale speciale şi semenii lor nu are loc automat, doar prin plasarea copiilor în medii presupuse”integrate/ inclusive”. Integrarea nu se rezumă nici la locul unde sunt plasaţi copii, nici la furnizarea/ facilitarea accesului la seturi de norme de învăţare şi comportament, ci presupune ca şcolile şi grădiniţele să poată răspunde nevoilor tuturor copiilor lor.

Lucrez în grădiniţă de 40 de ani, m-am implicat permanent în a-i ajuta pe copiii cu întârzieri de limbaj şi chiar de gândire, am căutat cele mai attractive metode de ai stimuli pe copii cu problem.

În ultimii ani tot mai mulţi copii au nevoie de ajutor suplimentar, am o grupă cu mulţi copii cu probleme de limbaj,agitaţi, preocupaţi numai de televizor. Împreună cu logopedul am încercat să-i diagnosticăm cât mai corect, să-i ajutăm, să-i stimulăm şi să-i integrăm în echipa de lucru mai ales la ALA1 , ALA2, ALA3 pentru a-i ajuta să progreseze din punct de vedere lingvistic şi emoţional. Deoarece problematica este diversă şi cuprinde un grup destul de mare de copii, iar fiecare din ei este o individualitate, am lucrat cu întreaga grupă, individual cu fiecare sau introduşi treptat în echipe de lucru care să-i accepte şi să-i ajute să depăşească latura emoţională. De obicei aceşti copii sunt mai agitaţi, instabili emoţional, unii chiar agresivi, cu o capacitate de concentrare redusă, refuză comunicarea sau repetă fără să înteleagă ce repetă.

Eu m-am oprit la o fetiţă de 5 ani, cu o particularitate specială, care frecventează gradiniţa de 2 ani si jumăate. Fiind un copil cu probleme încă de la început am colaborat cu logopedul şi a făcut exerciţii logopedice aproape de la începutul grădiniţei.

A făcut progrese majore în pronunţie, în comunicare, dar paşii au fost destul de mici, deşi şi în particular părinţii au mai dus-o şi la alţi logopezi în timpul liber.

Voi expune particularităţile fetiţei ca şi persoană.

Puncte tari:

- Aspect fizic plăcut;
- Sănătoasă din punct de vedere fizic;
- Doreşte să comunice;

- Este un copil prietenos;
- Nu refuză să repete după model;
- Îi place să adune şi să ajute educatoarea la strâns jucăriile ş la activităţi gospodăreşti ;
- Este grijulie cu animalele şi cu copii mici;
- Îi place să deseneze şi să colorize;
- Iubeşte desenele animate şi florile;
- A făcut progrese în pronunţarea tuturor sunetelor ;

Puncte slabe:

- Nu se poate concentra mai mult de 5 minute la o activitate intelectuală;
- O atrag lucrurile în miscare;
- Repetă mesajele mele fără a le înţelege, în schimb;
- Încurcă genurile (feminine sau masculine);
- Are o gândire logică limitată;
- Vorbeşte de ea ca despre o altă persoană (lipseşte ştirea de sine);
- Nu este activă la sarcinile care i-au fost trasate;
- Concentrarea indelungată o oboseşte şi ii dă stări de plâs;
- Intră în panică când nu termină sarcina trasată.

Din cauza acestor puncte slabe şi progresul ei lingvistic este lent.

Mă voi referi la un joc eficient în cadrul activităţii de ALA2 , prin care sunt stimulaţi în special copii cu limbaj întârzâiat şi care au nevoie atât de exerciţii faciale cât şi a repeat onomatopee frământări de limbă.

Jocul se numeşte “Trenul”

Copii se aşează în rând pe scăunele unul în spatele celuilalt, se numeşte un conducător de tren cu un fluier si o paletă cu două culori roşu verde. Se fluieră . Pleacă trenul.

Copii imită diferite onomatopee; interjecţii etc.Fu! Fu! Uuuu! Tico! Toc! etc. Trenul ajunge în gară se opreşte.

-Vine trenul!

- De unde vine trenul?

- De la Bucureşti.

- Ce ne adduce trenul?

- Copii care se spala pe dinţi, care cântă, care spun versuri, care plâng , care râd , care fac gimnastică etc . Se sugerează ce o interesează pe educatoare să exerseze.

Jocul se repetă de mai multe ori, se repetă în cor şi individual pentru a-I stimuli pe toţi să repete corect cuvinte, sunete, propoziţii .

Un alt joc liniştitor este cel al tehnicii viselor.

Toţi copii stau relaxaţi în poziţie de somn . După modelul meu sunt stimulaţi să-şi imagineze întâmplări, personaje din poveşti , sentimente , emoţii, gânduri, aspiraţii. Dupăce le spun eu visul şi le dau şi lor răgaz să-şi formulize din imaginaţie c ear putea visa, numesc întâi doi copii cu un limbaj coerent şi imaginaţie creatoare bogată, apoi o numesc şi pe fetiţă sau pe ci care mi-am propus să-i stimulez. Voi face aprecieri positive fiecărui copil, chiar dacă mesajul este sărac în conţinut.

În cadrul ALA1 activitatea BIBLIOTECĂ voi constitui grupe de dezvoltare personală după simpatii şi grupuri cu copii cu o dezvoltare a comunicării bună, dar şi pe fetiţa A.

Obiective: *dezvoltarea competenţelor de comunicare*: ştie fetiţa să asculte şi să asculte empatic pe celălalt; ştie să exprime şi să se exprime ; ce anume îl blochează; ce soluţie poate găsi pentru a depăşi blocajul; ce modele şi-a ales; cat de concentrată îşi poate menţine atenţia ş pentru cât timp; cât de multe lucruri poate remarca; ce simte corpul ei.

Al doilea obiectiv este *identificarea şi exprimarea sentimentelor trăite*

Exemplu JOC DE ROL “Cine sunt eu?”

Scopul jocului: cunoaşterea psihologică a participanţilor , ce îl blochează şi cât de bine se cunoaşte.

Desfăşurarea: copii işi aleg dintr-un coşuleţ câte un symbol de floare cu o anumită culoare şi şi-l prind in piept , grupându-se apoi după culori. Jocul se desfăşoară în trei faze.

FazaI C1 : Completează în gândul tău propoziţia pe care eu o voi spune imediat “Dacă aş fi o culoare aş fi “

C2 : Pe rând, veţi spune ce culoare aţi ales. Fiţi foarte atenţi la ceea ce spun şi colegii de grup. Începem!

C3 : Denumiţi acea culoare!

C4 : Discuţi cu grupul, şi expui motivele.

Faza II Fiecare spune ceva despre floarea culoarea aleasă

Faza III Discuţii finale: - Ce aţi simţit în rolurile pe care le-aţi avut?

- Ce aţi aflat despe voi?
- Ce aţi aflat interesant despre colegii de grup?
- Ce alte impresii aţi avut în timpul desfăţurării activităţii?
- Ce aţi învăţat din acest joc?

Răspunsurile fetiţei au fost sărace în conţinut, a fost confuză dar a luat model de la ceilalţi din grup, a fost susţinută de echipă şi ajutată.

La ALA2 de la sfârşitul zilei am valorificat calitatea ei de a desena si de a colora şi fiecare grup: culoarea galbenă, rosie sau albastră au realizat co lucrare colectivă. Ea a raspuns de culoarea albastră a alcatuit cu echipa un tablou unde a redat: marea albastră, cerul, ploaia, umbrele si mingi albastre , totul intr-o compoziţie reusită. A fost lăudată pentru aceasta si stimulata pentru a participa si la alte activitati de acest gen.

Implicaţiile asupra procesului de învătare pot fi rezumate astfel: dificultăţi în receptare, îţelegere şi evocarea instructiunilor primate de la educator ,precum şi în identificarea aspectelor relevante ale unor sarcini.

Bibliografie: Alois Ghergut – Psihopedagogia persoanelor cu cerinte special

Ioan Cerghit – Metode de învăţământ

Ion Ovidiu Pămişoară – Comunicare eficientă, Metode de intereactiune eficientă

Viorica Preda / Simona Nicolae – Revista învăţământului prescolar nr 3 - 4 - 2010

Echilibrul între tradiţie şi inovaţie, între creativitate şi rutină

Școala Gimnazială Crușeț
Prof.înv.primar, Corâci Ioana

În societatea contemporană, cu schimbări rapide şi efecte imediate, educaţia şi învăţământul trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât putem vorbi despre o permanentă inovaţie şi creaţie in activitatea didactică.

Obiectivul general este acela de a promova creativitatea ca factor cheie în dezvoltarea competenţelor personale, antreprenoriale şi sociale prin învăţarea pe tot parcursul vieţii dar şi de a găsi strategii moderne folosite pentru asigurarea unei educaţii de calitate în învăţământ.

Pentru elevi, şcoala viitorului trebuie să promoveze o educaţie de calitate şi să fie axată pe valori în care elevii să creadă, în care să se regăsească, îndeplinind două condiţii, fundamentale din punctul lor de vedere: şcoala viitorului trebuie să le placă şi să fie eficientă.

Prioritatea învăţământului o constituie informatizarea, softul educaţional, reprezentat de programele informatice special dimensionate în perspectiva predării unor teme specifice, ceea ce reprezintă o necesitate evidentă .

Utilizarea calculatorului în procesul instructiv-educativ facilitează realizarea scopurilor didactice şi idealurilor educaţionale.

Calculatorul nu este utilizat pentru a înlocui activitatea de predare a cadrului didactic, ci pentru a veni tocmai în sprijinul predării, ajutându-l astfel să-şi îndeplinească mai bine funcţia sa didactică fundamentală. Programul de calculator poate deveni un suport important pentru o predare eficientă.

Formarea capacităţii de a utiliza calculatorul ,de a folosi internetul este benefică elevilor,atât în activitatea şcolară cât şi în cea extraşcolară, în plan cognitiv cât şi psihic,prin relaţionarea cu lumea oferită de aceste instrumente de lucru ale mileniului al III-lea.

Promovarea sănătăţii şi a stării de bine a elevului determina de asemenea o dezvoltare optimă din punct de vedere somantic, fiziologic, mintal, emoţional, social şi spiritual.

Este foarte important ca in formarea unui stil de viaţă sănătos pentru şcolari să se pună accent pe :

- autocunoaşterea şi construirea unei imagini pozitive despre sine;
- comunicare şi relaţionare interpersonală;
- controlul stresului;
- dezvoltarea carierei profesionale ;
- prevenirea accidentelor şi a comportamentelor cu risc pentru sănătate;
- prevenirea atitudinii negative faţă de sine şi viaţă.

Un obiectiv important ce ar trebui stabilit pentru anii următori este de a dezvolta un indicator internaţional al capacităţii de a învăţa, toate acţiunile bazându-se pe cercetarea ştiinţifică. Învăţământul modern are ca sistem de referinţă competenţele generale şi specifice pe care trebuie să le dobândească cel ce învaţă – elevul – pe parcursul şi la finele unui ciclu de instruire, al unui an de studiu etc. Centrarea pe competenţe reprezintă o preocupare majoră în triada predare-învăţare-evaluare.

Noua imagine a profesorului trebuie stabilită prin luarea în considerare a tuturor abordărilor de până acum, de la conceperea ca distribuitor de recompense sau ca sursă de informaţii, până la cea de „manager al învăţării”.

Pentru fiecare profesor sunt fundamentale două roluri, cel de manager şi cel de evaluator.

Procesul instructiv-educativ trebuie astfel conceput şi desfăşurat, încât să-i convingă pe elevi să preţuiască propria moştenire naţională, să primească contribuţiile originale ale oricărei naţiuni la civilizaţia modernă, pregătind atât elevii, cât şi dascălii să înţeleagă valoarea diversităţii şi a independenţei de spirit.

Educaţia este factorul hotărâtor al dezvoltării psihoindividuale a persoanei. Ea sistematizează şi organizează influenţele mediului,dezvoltă personalitatea.

Creativitatea, in termeni generali, este un proces mental care permite generarea de idei şi concepte noi sau asocieri originale intre concepte şi idei deja existente.

Educaţia şi formarea profesională sunt factori decisivi pentru realizarea acestui lucru. Activităţile ar trebui să se concentreze pe crearea unui mediu favorabil pentru creativitate şi inovaţie şi să stimuleze o strategie pe termen lung.

Focalizată pe unitatea de învăţare, evaluarea ar trebui să asigure evidenţierea progresului înregistrat de elev în raport cu sine însuşi pe drumul atingerii obiectivelor prevăzute în programă.

De o importanta deosebita este realizarea unui echilibru dinamic între evaluarea scrisă şi evaluarea orală; aceasta din urmă, deşi presupune un volum mare de timp pentru aprecierea tuturor elevilor şi blocaje datorate emoţiei sau timidităţii, prezintă avantaje deosebite, precum: realizarea interacţiunii elev-profesor; demonstrarea stadiului de formare a unor competenţe prin intervenţia cu întrebări ajutătoare, demonstrarea comportamentului comunicativ şi de interrelaţionare al elevului etc;

Managementul clasei este un domeniu de cercetare în ştiinţele educaţiei care studiază atât perspectivele de abordare ale clasei de elevi cât şi structurile dimensionale ale acesteia, în scopul facilitării intervenţiei cadrului didactic în situaţii de criză micro-educaţională şi a evitării consecinţelor negative ale acesteia.

Bibliografie:

1. Ionescu M., Radu I.-” Didactica modernă”, Ed. Dacia, Cluj – Napoca, 2001;
2. Alois Gherguț,- “Management general şi strategic în educaţie”, Ed. Polirom, Iaşi, 2007;
3. I..Cerghit – “Sisteme de instruire alternative”, Aramis, Bucuresti, 2002.

METODE INOVATIVE FOLOSITE LA GRĂDINIȚĂ

Prof.înv. preşcolar Băluță Adriana
Grădinița P.P. Nord 1, Rm. Vâlcea

Metodele de predare inovatoare nu se referă doar la utilizarea celei mai de ultimă oră tehnologie la clasă sau la atingerea constantă a ultimelor tendințe educaționale, acestea sunt metodele de predare-învățare!

Totul se referă la utilizarea de noi strategii de predare care se concentrează mai mult pe studenți. Acestea inovatoare încurajează copiii să se alăture în mod proactiv și să interacționeze cu colegii lor și cu tine – profesorul – în timpul lecțiilor. Copiii vor trebui să lucreze mai mult, dar într-un mod care să le răspundă mai bine nevoilor și să-i ajute să crească mai repede.

Metodele utilizate la preşcolari sunt atât cele “clasice”, cât şi cele “moderne”; numai abilitatea cadrului didactic poate face ca orice metodă folosită să stârnească interesul copilului preşcolar şi să-l determine să înveţe în modul cel mai plăcut: prin joc. Cele mai utilizate metode interactive sunt cele care canalizează energiile creatoare ale preşcolarilor în direcţia propusă, le captează atenţia, stimulează mecasnismele gândirii, ale inteligenţei, voinţei, motivaţiei şi imaginaţiei şi îi implică afectiv în ceea ce fac.

Domeniul limbă şi comunicare este domeniul care implică copilul în tot ceea ce înseamnă exprimare orală şi scrisă, abilitatea de a înţelege comunicarea verbală şi scrisă. Se apreciază că prin ascultare şi exprimare în situaţii de grup, preşcolarii devin capabili să exploreze şi alte persoane şi să-şi extindă astfel repertoriul de experienţe semnificative. Se urmăreşte prin acest domeniu, ca preşcolarii să vorbească şi să se exprime corect, cu încredere, cu dezinvoltură.

Astfel că noi, educatorii, căutăm cele mai eficiente metode care să-i motivese şi să-i incite la comunicare la jocul de cuvinte, la imaginaţie creatoare exprimată prin cuvinte, lăsându-le imaginaţia şi inteligenţa să dea frâu liber dorinţei de a cunoaşte cât mai mult, de a se exprima cât mai frumos, mai melodios.

Una dintre metodele inovative cu cea mai largă utilizare în învăţământul preşcolar, în cadrul ***Domeniului Limbă şi Comunicare, este ”Şorţul povestitor”.***

Plecând de la originea termenului de metodă, ne gândim imediat la ”drumul sau calea de urmat, de către profesor şi elevi pentru ca scopul ativităţii didactice să fie atins”, dar ce este foarte surprinzător, este că şorţul ne ” vorbeşte, ne povesteşte ”, ceea ce de fapt ar fi putut fi o simplă expunere prin povestirea tradiţională.

Da, în cazul de faţă, şorţul ne va spune poveste, cu ajutorul copiilor.

Ca elemente componente şi de nelipsit în această metodă, sunt: un şort, de regulă din material textil, elementele de fetru detaşabile, reprezentând personaje, elementele constitutive ale poveştii: căsuţă, elemente din natură: nori, soare, plante copaci, etc (care să permită a fi prinse cu ajutorul scaiului), dar şi un buzunar ataşat, care să permită celui ce face redarea poveştii să descopere şi să extragă elementul ce urmează a fi expus pe şorţ, în funcţie de momentul povestirii.

Povestea care urmează a fi expusă, de regulă va porni de la un element surpriză, element ce face parte din poveste şi care să ajute la intuire poveştii, de către copii: în cazul poveştii ”Ciuboţelele ogarului” -pornind de la de la prezentarea elementului surpriză ”ciuboţelele”, etc.

Odată intuită povestea cu unul dintre aceste elemente surpriză, educatoarea-şi va pune şorţul povestitor, intuind cu copiii care sunt elementele de pe el: nori, pădure, drum, casă, etc şi începe povestea propriu-zisă.

Cu fiecare etapă povestită, educatoarea va invita un copil să scoată din buzunarul şorţului un personaj, detaşabil, care va putea fi prins pe şorţ cu ajutorul scaiului, astfel încât povestea să prindă glas prin şorţul pus pe educatoare.

Cu fiecare element plasat pe şorţ, de către copii, povestea se va contura treptat, astfel încât, la final să poată fi reluată de la primul element şi să curgă lent, fiecare etapă, astfel încât povestea să fie redată în întregime, cu uşurinţă de către copii.
Această metodă inovativă, are ca rol:

- dezvoltarea atenţiei distributive a copiilor
- dezvoltarea simţului creativ
- dezvoltarea limbajului expresiv, corect şi coerent
- valorificarea potenţialului creativ al copilului

Pentru a fi eficientă este nevoie de un material viu colorat, elementele componente să fie de dimensiuni medii, să poată fi percepute de copii , detaşabile, astfel încât să poată fi lipite şi dezlipite de pe şorţ, cu uşurinţă.

Metoda ”Şorţul povestitor” este o medodă încitantă, care solicită intelectual copiii, îi stimulează şi motivează în a fi atenţi, îi provoacă la o comunicare orală de calitate, la expunerea evenimentelor unei poveşti, cu mai mare siguranţă şi încredere.

Metodele inovative prezintă atractivitate pentru copii, oferă posibilitatea de a participa activ la activitatea de povestire, repovestire, formează comportamente de comunicare activă, expresivcaă, de interacţiune, şi cooperare între copii şi educatoare.

Noi ştim că rezultatele unei învăţări eficiente, ţin foarte mult de metodele folosite la grupă. Astfel că prin utilizarea metodelor inovative , ne propunem o implicare activă şi mai ales creativă a copiilor, pentru a le stimula gândirea productivă, divergentă, de exprimare a cunoştinţelor, ideilor, sentimentelor, cu mai mare precizie .

Copiii sunt foarte încântaţi de metoda ”şorţul povestitor” ,se simt valorizaţi şi solicitaţi, nu este doar o simplă poveste, statică, plictisitoare, fără sens.

Şi după cum spunea Ion Cerghit,”nu există metode bune sau rele, ci metode adecvate, bine sau prost utilizate”.

O altă metodă folosită cu plăcere, dar şi cu eficienţă în cadrul DLC este şi metoda ”Povestea din făină”.

Este metoda prin intermediul căreia copiii pot descoperi pe foi negre de dimensiune A3, aranjate una lângă cealaltă, ca o peliculă de film, siluete de personaje, care îţi spun o poveste.

Pentru buna desfăşurare a acestei metode, educatoarea va avea nevoie de: foi sau carton A3 de negru, care să creeze acel contrast dorit cu făina de grâu, albă. Fecare personaj din poveste, decupat, pentru a le avea la îndemână,atunci când vor fi expuse pe coala de carton neagră. Făină albă de grâu şi o sită mică, pentru a putea cerne făina pe silueta personajului.

Pe aceste coli de carton, în funcţie de ierarhia evenimentelor, dintr-o poveste se aşează siluetele personajelor din poveste, iar făina de grâu este cernută, deasupra siluetei, până când aceasta este bine acoperită de praful de făină, Apoi se ridică cu grijă de pe foaia de hârtie, astfel că în locul siluetei, va rămâne forma care îţi indică personajul poveştii. Pe următoarea foaie, vor fi puse şi alte siluete, dacă sunt şi alte personaje ce-şi au locul în poveste şi se repetă acţiunea, astfel ca la final pe 5-6 foi să ai toată povestea.

De exemplu, pentru povestea ”Ridichea uriaşă”, pe prima coală de carton va fi expusă ridichea uriasă, care va fi pudrată cu fainâ, odată conturată bine va fi extrasă cu grijă, iar în locul ei pe hârtia neagră va rămâne forma unei ridichi. Pe a doua foaie va apărea atât ridichea, cât şi primul personal implicat ”moşul”, se va continua operaţiunea de pudrare, iar la final aceste două elemente vor fi văzute în făină: ridichea, moşul şi baba, apoi:ridichea, moşul, baba şi nepoţica, ridichea, moşul, baba, nepoţica şi căţelul, ridichea, moşul, baba, nepoţica, căţelul şi pisica, iar în final : moşul, baba, nepoţica, căţelul, pisica, şoricelul.

Copiii sunt implicaţi în toată activitatea, câte unul pe rând vor fi prezenţi să aranjeze siluetele, să cearnă făina, să denumească personajele şi nu în ultimul rând să citească în făină, povestea ”Ridichea uriaşă”.

Această metodă este una creativă, ce ţine de atenţie, perspicacitate, de delicateţe şi nu în ultimul timp de comunicare liberă şi expresivă.Astefl copiii timizi pot fi incluşi cu succes la activitate, dându-le posibilitatea să plaseze ei siluetele, copiii agili să cearnă făina, iar cei meticuloşi să ia cu grijă siluetele pudrate, astfel încât făina să nu fie împrăştiată de pe ele .

Copiii comunicativi vor fi puşi să-şi exprime idelile proprii, să-şi valorizeze capacităţile de buni comunicatori.

Prin intemediul acestei metode sunt valorizate toate procesele psihologice ale copiilor, de la gândire, memorie, memorie vizuală, atenţie, limbaj şi voinţă, iar încrederea de sine îşi face încet încet prezenţa, astfel ca cel timid de ieri să devină cel activ de astăzi .

Copiii sunt transferaţi din câmpul unor obiecte pasive, în câmpul subiecţilor învăţării.

Bibliografie:

Curriculum pentru educaţie timpurie – 2019

Suport pentru aplicarea noului curriculum 2019

I.Cerghit- Metode de învăţare , ed a III a- EDP Bucureşti 1997

EDICT, Revista Educației / ISSN: 1582-909X

EDUCAȚIA ICLUZIVĂ ÎN PREȘCOLARITATE

Prof. Rotaru Marinela
Șc. Gim. „Nicolae Iorga”, Bacău

Incluziunea în preșcolaritate e o provocare pentru părinți, copii, cât și pentru cadrele didactice implicate în educarea acestor copii. Pe lângă provocările ce vin odată cu sosirea copilului cu deficiențe într-un colectiv numeros, cu fel de fel de comportamente, afinități, simpatii și antipatii, va trebui să aducem toate acestea într-o formă de funționalitate pentru

toată lumea ce să ducă la o dezvoltare normală de învățare, joc și consolidare/ evaluare a celor prezentate într-un cadru instituționalizat.

Educația incluzivă este un proces complex, de durată, care necesită analize, schimbări şi construcţii continue pentru a realiza unele practici incluzive.

EDUCAŢIE INCLUZIVĂ – se referă la grădiniţele, şcolile, centrele de instruire şi sistemele educaţionale, care sunt deschise pentru TOŢI copiii. Ca acest lucru să aibă loc, educatorii, profesorii, instituţiile educaţionale şi sistemele ar putea avea nevoie de schimbare, astfel încît să poată satisface mai bine diversitatea necesităţilor copiilor şi să-i includă în toate aspectele vieţii şcolare. Acest termen mai semnficiă un proces de identificare a oricăror bariere (din cadrul şi din apropierea grădiniţei/şcolii) care împiedică învăţarea, cu reducerea sau eliminarea acestor bariere. Este un proces permanent de îmbunătăţire a instituţiei educaţionale (grădiniţă, şcoală), avînd ca scop exploatarea resurselor existente (materiale, didactice, umane, financiare), pentru a susţine participarea la procesul de învăţămînt a tuturor persoanelor din cadrul unei comunităţi. Educaţia copiilor cu cerinţe educative speciale trebuie să corespundă nevoilor de dezvoltare a lor, prin evaluarea adecvată a potenţialului de învăţare/dezvoltare şi prin asigurarea reabilitării – recuperării şi compensării deficienţelor ori tulburărilor, dificultăţilor de învăţare.

Astfel, incluziunea cuprinde principiul ca şcolile să primească toţi copiii, indiferentă de condiția lor fizică, intelectuală, socială, emoțională, lingvistică sau alte condiții și, de asemenea, să se adapteze și să răspundă nevoilor acestora. Nevoile de incluziune în educație a început să devină astfel o parte integrantă a sistemului național de planificare a învățământului; dezvoltare a curriculum-ului și de dezvoltare a organizării școlare.

Procesul învăţării incluzive se bazează pe o serie de principii conform cărora: copiii cunevoi educaţionale speciale au acelaşi drepturi la o educaţie de calitate ca orice alt copil. Sprijinul oferit este un drept al persoanei care îl primeşte; sprijinul de care are nevoie o persoană trebuie să fie evaluat în mod corect şi cu înţelegere pe baza unor informaţii

pertinente obţinute de la instituţia frecventată anterior, părinţi şi copilul însuşi; sprijinul acordat trebuie revizuit periodic pentru a evalua impactul, progresul obţinut de copil şi punctul de vedere al acestuia, părinţilor, cadrelor didactice; se oferă sprijin cadrelor didactice pentru elaborarea unor strategii corespunzătoare de predare şi învăţare, în funcţie de cele mai bune practice; prin învățarea incluzivă se realizează cea mai bună corespondență dintre nevoile fiecărui copil și oferta educațională adresată acestuia.

Modalităţile desfăşurării activităţilor de învăţare în instituţia incluzivă presupun:

planificarea activităţii prin implicarea tuturor copiilor;

 dezvoltarea înțelegerii și a sentimentului de respect pentru diferenţe;

 stimularea copiilor în vederea asumării răspunderii pentru propria lor învăţare;

 utilizarea unei varietăți de stiluri şi strategii de predare-învăţare-evaluare;

- facilitarea cooperării între copii;
- adaptarea strategiilor didactice şi a conţinuturi lor în funcţie de reacţiile copiilor;
- transformarea dificultăților în prilejuri de dezvoltare a practicilor incluzive;
- implicarea activă a părinţilor în viaţa instituţiei de învățământ.

Incluziunea nu înseamnă doar acceptarea, tolerarea copiilor cu cerințe educaționale speciale într-o clasă din învățământul de masă, ci cuprinderea acestora în programe de
învățare alături de ceilalți copii, dar și asigurarea concomitentă a serviciilor de specialitate, a programelor de sprijin.
Educația incluzivă este un proces care răspunde diversității nevoilor copiilor prin creșterea gradului de participare la învățare și reducerea excluziunii. Aceasta presupune o serie de schimbări de substanță din perspectiva conținutului educațional, a abordării didactico
- pedagogice, a structurii sistemului de educație și a strategiilor educaționale.

În concluzie am putea spune că educația incluzivă fiind un fenomen complex,
constituie o provocare pentru instituțiile implicite şi pentru societatea în ansamblu şi are drept consecință nevoia de schimbare atât a mentalităților cât și a politicilor educaționale. Este recunoscut faptul că, în ultimii ani, s-au făcut progrese simțitoare în ceea ce privește incluziunea elevilor cu dizabilități în școlile de masă însă aceste realizări/încercări rămân a fi insuficiente pentru asigurarea șanselor egale la educație și instruirea copiilor cu CES.

BIBLIOGRAFIE:

- https://mecc.gov. md/sites/default/files/
incluziunea_socioeducaional_a_copiilor_cu_dizabiliti_in_grdinia_de_copii.pdf
- http://dir.upsc.md:8080/xmlui/bitstream/handle/123456789/3415/Conf-Asistentacopiilor-
Cerinte-educationale-speciale-2020-p556-560.pdf?sequence=1&isAllowed=

PLANIFICARE PENTRU ACTIVITATEA OPȚIONALĂ
CLASA A VII-A
LIMBA ENGLEZĂ CU METODA CLIL

RAICA LUCIANA
COLEGIUL NAȚIONAL ”MIHAI EMINESCU” PETROȘANI, HD

- DENUMIREA OPŢIONALULUI: **“ENGLISH IS EASY”**
- TIPUL OPŢIONALULUI: opţional la nivelul disciplinei (gimnaziu)
- CLASA: A VII-A
- DURATA: 1 AN, 1 oră/ săptămână
- NUMELE ŞI PRENUMELE CADRULUI DIDACTIC, SPECIALIZAREA: **RAICA LUCIANA, LIMBA ENGLEZĂ**
- ABILITAREA PENTRU SUSȚINEREA CURSULUI: PROFESOR TITULAR I, GRADUL DIDACTIC I

ARGUMENT

Folosirea limbii engleze atât în comunicare, cât şi ca mijloc de căutare a informaţiei este primordială. Progresul tehnic împreună cu diversele schimbări şi cu descoperirile ştiinţifice care au avut loc în ultima vreme au creat multiple crize şi conflicte între generaţii, toate ducând la necesitatea de a schimba ceva în noi inşine, mai exact în modul propriu de gândi.

Deoarece schimbările sunt binevenite şi în educaţie, legându-mă aici de perspectiva impactului viitorului, am găsit benefică noua mea abordare a predării şi învăţării limbii engleze la clasa a VII-a, folosind metoda *CLIL (Content and Language Integrated Learning).*

Gramatica este un instrument greoi pentru cei care nu îl stăpânesc cum se cuvine, iar lipsa ei duce la lacune majore în comunicare. De aceea am considerat oportună ideea de a da curs creării acestui opţional intitulat ***“English Is Easy”***, tocmai pentru a-i face pe elevi să conştientizeze importanţa folosirii unei gramatici corecte şi nu în ultimul rând, pentru a găsi în aceasta, prin diversele jocuri şi modalităţi de abordare a gramaticii, un prieten de nădejde.

Materialele folosite în cadrul orelor de curs, variate la rândul lor, vor stârni curiozitatea elevilor de clasa a VII-a, având astfel posibilitatea de a-şi dezvolta capacităţile de comunicare şi de relaţionare cu lumea înconjurătoare, de a învăţa deprinderi elementare de conversaţie, altele decât cele deprinse în timpul orelor obligatorii de curs, de a dramatiza şi de a folosi expresiile, cuvintele şi intonaţia învăţate în imaginarea unor situaţii reale de viaţă. De asemenea, tot aici se dezvoltă spiritul de observaţie, spiritual critic şi cel civic al elevilor.

Cele patru mari abilităţi de bază ale învăţării limbii engleze: *Reading, Speaking, Writing* şi *Listening* oferă elevilor vizaţi un mediu motivant şi inovator de învăţare, ducând la o maximizare finală a cunoştinţelor dobândite.

Toate cele prezentate a priori îmi dau speranţa că opţionalul ales de mine nu este numai un instrument de predare-învăţare, dar şi o şansă minunată dată elevilor mei de a-şi perfecţiona abilităţile de învăţare a limbii engleze pentru a ajunge în acel punct în care, la finalul parcurgerii materiei, să descoperim că această nouă viziune de educare a elevilor aparţinând acestui secol a fost mai mult decât benefică.

Competenţe specifice:

- 1- Îmbogăţirea vocabularului cu numeroase expresii şi cât mai mulţi termeni în limba engleză pe care nu i-ar întâlni în mod normal în cadrul orelor de curs;
- 2- Familiarizarea elevilor cu structuri gramaticale pe care urmează să le studieze sistematic în cadrul lectiilor;
- 3- Stimularea capacităţii de exprimare orală a elevilor;
- 4- Familiarizarea elevilor cu activităţile de redare, rezumare şi extragere a ideilor principale din textele studiate;
- 5- Îmbunătăţirea abilităţilor de traducere şi retroversiune;
- 6- Cunoaşterea şi perfecţionarea topicii limbii engleze literare şi uzuale.

Conţinuturi asociate competenţelor:

- My Planet, My Home
  1. *Are You Environmentally Friendly?*
  2. *Future Plans*
  3. *Poetry? Hmmm…*
     - ♦Modals: should, must, have to
     - ♦Future: will/ going to
     - ♦Conditional sentences: type 0 and type 1
- Connecting People
  1. *Communication*
  2. *How Did It All Begin?*
  3. *It`s All in the Past…*
  4. *Writing Life Stories*
     - ♦Simple past and past continuous
     - ♦Past simple and past continuous - passive
     - ♦Used to
- Experience Is the Best Teacher
  1. *My Best Memories*
  2. *Exercise!*
  3. *Personal Experiences*
     - ♦ Past habits
     - ♦ Present perfect
     - ♦ Present perfect versus simple past
     - ♦Present perfect continuous versus present perfect
- Fictional Heroes Never Die
  1. *Moral Lessons*
  2. *Open Doors to the Unknown*
  3. *Adventure Goes on*
     - ♦Conditional Sentences type 2
     - ♦Past perfect

♦Reported speech

Valori şi atitudini:

Procesul de predare – învăţare a disciplinei opţionale are la bază şi promovează următoarele valori şi atitudini:

- dezvoltarea unei atitudini favorabile faţă de limba engleză ca suport al unei posibile relaţii directe, personale cu civilizaţia spaţiului anglo - american;
- dezvoltarea unei motivaţii specifice pentru continuarea studiului limbii engleze;
- realizarea transferului de la engleza învăţată în clasă la exprimarea personală în situaţii de comunicare;
- formarea unei calităţi umane: spirit de înţelegere şi toleranţă în ideea apartenenţei la civilizaţia europeană.

Sugestii metodologice:

- Exerciții variate create pe: https://quizizz.com/admin , https://www.liveworksheets.com/ etc.
- Exerciții de redactare de paragrafe pe teme date, a unor proiecte, narațiuni, dialoguri, a unui jurnal personal etc.
- Activități de prezentare și familiarizare cu modul de viață zilnică: alimentație, cumpărături, petrecerea timpului liber, sărbători și obiceiuri.
- Activități de prezentare și familiarizare cu structuri și forme tipice de comunicare non-verbală, scrisă sau orală
- Dezbateri orale (discuții în grup, role-play) și scrise (redactare de paragrafe, completare de tabele etc)

Modalităţi de evaluare:

- răspunsuri la întrebările profesorului
- dialoguri pe perechi dirijate
- descriere de imagini, prezentare de mini-proiecte pe teme date
- concursuri
- jocuri didactice
- rezolvare de exercitii
- mape
- portofolii-realizare de colaje/desene/hărţi/imagini
- compunerea
- teste scrise

Bibliografie:

- A Practical English Grammar, A.J. Thomson, A.V. Martinet, Oxford University Press
- PET Gold, Exam Maximiser, Jacky Newbrook, Judith Wilson, Longman Pearson
- Dictionare online
- Upgrade, Level 3, Workbook for the 7th grade, Editura Sinapsis, Cluj
- Internet- surse diferite
- Texte proprii

Învățarea ca act situat între tradițional și modern, între câștig și risipire

Rîșco Paula Elisabeta
Grădinița cu Program Prelungit nr.7 Sighetu Marmației

„Educatorul trebuie să aibă mereu în vedere că datoria lui nu este atât să înveţe pe tânăr tot ce se poate învăţa, ci să îi deştepte iubirea şi respectul faţă de ştiinţă şi să-i arate căile adevărate din care poate câştiga cunoştinţele şi prin care se poate perfecţiona, dacă are de gând aceasta.’’ (John Locke)

Omul este cea mai inteligentă ființă, posedând cel mai mare potențial de învățare manifestat de la naștere până la dispariția sa ca realitate psihofizică. Singurul lucru cu totul caracteristic care se poate spune despre ființele omenești este ca ele învață .."Învățatul este atât de profund înrădăcinat în om, încât a devenit aproape involuntar, (..) iar educația, invenția omului, îl face pe cel ce învață să depășească simpla învățare ". (Bruner , 1970). Învățarea cuprinde achiziționarea și practicarea de noi metodologii, noi priceperi, noi atitudini și noi valori pentru a trăi într-o lume în continuă schimbare. Învățarea trebuie înțeleasă într-un sens larg, dincolo de noțiunile de educație și scoală; învățarea înseamnă o atitudine fundamentală atât față de cunoaștere, cât și față de viața, care pune accent pe inițiativa omului.

Științele educației și psihologia au parcurs în ultimele decenii pași importanți în descifrarea mecanismelor cognitive, în decriptarea modului cum învață copilul, mai ales la vârsta preșcolară.

Deoarece cenzura conștiinței și a inteligenței sunt restrânse în perioada preșcolară, copilul învață mai ales din experiența trăită, din contactul direct cu obiectele și fenomenele, prin imitarea adultului și prin asumarea de roluri în jocurile sale, care imită situațiile sociale. Poveștile, basmele, cărțile ilustrate, dialogurile cu părinții, cu educatoarea și cu alți copii, mijloacele de comunicare la care are acces îi sporesc informațiile, dar acestea se integrează în experiență pe măsură ce sunt aplicate în practică.

Activitățile din grădiniță sunt un antrenament al capacității de învățare, în măsura în care sunt adaptate particularităților și capacităților de învățare specifice vârstei. Numai prin cunoașterea psihologiei copilului și a personalității fiecărui copil în parte, educatorul poate să-i organizeze experiența de învățare în așa manieră încât sa-i faciliteze accesul în cunoaștere și să-i amplifice capacitățile de asimilare de noi cunoștințe, de formare a unor deprinderi de muncă intelectuală esențiale în adaptarea la activitatea școlară.

În grădiniță toate activitățile care se desfășoară împreună cu copiii reprezintă experiențe de învățare pentru copil, pornind de la activitățile integrate (centrate pe anumite obiective și conținuturi), până la momentele de rutină sau tranziție, care consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui, dar și pot extinde cunoștințele și experiențele acumulate prin activitățile integrate.

Orientarea copilului către învățare- dezvoltare se face prin amenajarea spațiului din grupă, în mod stimulativ și realizând, prin joc, activități variate.

Trei tipuri de activităţi sunt fundamentale în grădiniţă: jocul, explorarea şi experimentarea. Copiii acumulează prin aceste trei tipuri de activităţi experienţe cu semnificaţie pentru dezvoltarea lor şi le satisface nevoile specifice vârstei. Ei încearcă să cucerească lumea din jur acţionând pe cele trei căi.

Studiile efectuate la vârstele timpurii au arătat caracteristicile comune ale copiilor în ceea ce priveşte procesul de învăţare prin joc. Pentru fiecare caracteristică a învăţării la aceste vârste corespund o serie de cerinţe ce trebuie îndeplinite pentru asigurarea condiţiilor unei dezvoltări optimale. Rezultatul final al învăţării depinde şi de capacitatea solicitărilor, al

stocului de unităţi de informaţii învăţate, dar depinde mai ales de demersurile efectuate de adult pentru învăţare, de felul organizatoric al situaţiilor de învăţare. Uneori învăţarea este obositoare atât intelectual, dar şi fizic dar introducând cu pricepere activităţile de joc, creăm o legătură, o continuitate cu perioada anterioară, ii dăm copilului satisfacţie şi îi captăm atenţia, îl înviorăm.

Cu toţii ne întrebăm ce anume am putea face pentru ca activitatea din grupă să fie mai atractivă şi mai interesantă pentru copii, pentru ca aceştia să devină autorii propriei învăţări şi rezultatele să dureze în timp. Cum putem noi să facem ca învățarea să fie un caștig pentru copil și nu o risipire de timp și energie? Pentru ca actul învățării să fie un câștig trebuie respectate câteva reguli importante:

Învăţarea este eficientă dacă

- sunt stabilite obiectivele didactice clare şi adecvate;
- cadrul didactic cunoaşte particularităţile de vârstă şi individuale ale copiilor;
- se utilizează materialul didactic adecvat şi de calitate;
- copilul trebuie să fie activ şi nu ascultător sau un privitor pasiv;

Motivaţia prea puternică nu este favorabilă unei învăţări eficiente (este necesar dezvoltării unui nivel optim de motivaţie); Satisfacţia de învăţare şi calitatea învăţării depind de atmosfera grupului în care copilul învaţă;

Învăţarea preşcolară este influenţată fie pozitiv, fie negativ de personalitatea educatoarei, educatoarea alege calea, metoda și materialele potrivite nevoilor fiecărui copil pentru a face din învățare un act de câștig.

În concluzie, trebuie să fie asigurată o justă proporţionare a jocului cu învăţarea, a elementului distractiv cu efortul fizic şi intelectual. Deşi jocul este activitatea care domină la vârstele timpurii, totuşi ea se îmbină cu anumite forme de muncă intelectuală specifică acestei vârste.

BIBLIOGRAFIE

- Ioan Neacsu, Pregătirea psihopedagogică**,** Editura Polirom Iași 2006 ;
- Anca Dragu , Sorin Cristea, Psihologie și pedagogie școlară , Editura Ovidus University Press Constanta 2002
- Cojocariu, V.M., Mâță,L. (2011).Pegagogia învăţământului primar şi preşcolar. Ghid pentru curs și seminar. Bacău, Ed. Alma Mater;
- Ghid de bune practici pentru educația timpurie a copiilor între 3-6/7 ani, 2008

Metode interactive pentru un demers didactic inovativ

PÎRVU SIMINA
Liceul Tehnologic „Dacia” Caransebeș

Necesitatea formării competențelor la elevi este, fără îndoială, un imperativ educațional nu numai național, ci și internațional, având în vedere contextul globalizării, raportându-ne atât la programele actuale, cât și la testările internaționale. Accentul va cădea pe dimensiunea formativă și creativă a actului didactic. Astfel, idealul educațional face referire la formarea unui elev capabil să creeze noi valori, să își asume responsabilitatea, să rezolve tensiuni și dileme, atât la nivel personal, cât și la nivel interpersonal, local, social etc.

Școala trebuie să ofere contextul prielnic pentru dezvoltare, rolul profesorului fiind acela de a genera situații reale de învățare. Componente importante în curriculumul de **limba și literatura română** sunt:

· formarea competenței de comunicare orală,
· formarea competenței de lectură,
· formarea competenței interculturale,

la elevi în vederea înțelegerii lumii în care trăiesc. Familiarizarea cu diferite contexte social-istorice, atât prin textele ficționale, cât și prin cele nonficționale, are ca finalitate dezvoltarea empatiei și formarea unui spirit civic și a unei atitudini corecte în relațiile cu ceilalți.

Metodele de învățământ – reprezintă căile, modalitățile, procedeele, tehnicile și mijloacele adecvate pentru desfășurarea procesului instructiv-educativ, ele sunt mijloace prin care se formează și se dezvoltă priceperile și deprinderile elevilor, dar și capacitatea acestora de a utiliza cunoștințele în așa fel încât să-și formeze și să-și dezvolte personalitatea.

În reforma învățământului se vehiculează tot mai des ideea de modernizare a metodelor didactice, modernizare ce are în vedere **direcții prioritare**:

- Individualizarea metodelor;
- Selectarea metodelor în funcție de obiectivele formative;
- Consultarea elevului (văzut ca partener în activitatea didactică) în alegerea și utilizarea unei metode:
- Încurajarea metodelor și tehnicilor interactive de grup;
- Organizarea condițiilor de învățare de către un profesor ghid, animator și consilier, care favorizează schimbul de opinii, discuții animate, în scopul facilitării învățării, evaluării fidele și intercomunicării.

Criterii de care profesorii trebuie să țină seama în momentul alegerii celei mai potrivite metode didactice:

- Obiectivele și conținutul instruirii;
- Particularitățile de vârstă și caracteristicile intelectuale ale elevilor;
- Specificul clasei, dar și al școlii respective;
- Gradul ei de dotare materială;
- Personalitatea profesorului.

De exemplu, pentru formarea competenței de comunicare în limba română la clasa a V-a, am ales o metodă interactivă, de stimulare a gândirii critice – **metoda pălăriilor gânditoare** și am aplicat-o având textul-suport ***Vizită...* de Ion Luca Caragiale**. Ea presupune interpretarea de roluri de către participanții care își aleg una din cele șase pălării de culori diferite, cărora le corespund semnificații și modalități diferite de interpretare.

Elevii sunt împărțiți în șase grupe:

1. Pălăria albă – este neutră, prezintă o privire obiectivă asupra faptelor discutate, semnifică gândirea obiectivă, ea oferă informații despre subiectul ales.

· **Povestește pe scurt și neutru ce a făcut Ionel!**

2. Pălăria galbenă – oferă o perspectivă pozitivă asupra situației, semnifică gândirea optimistă, trebuie să observe beneficiile, valorile sau avantajele faptelor discutate.

· **Apără-l pe Ionel! Găsește scuze pentru comportamentul lui!**

3. Pălăria neagră – oferă o perspectivă sumbră, judecă faptele, semnifică gândirea critică, negativistă, trebuie să privească lucrurile critic, din perspectiva dezavantajelor.

· **Judecă faptele lui Ionel! / Acuză-l pe Ionel pentru faptele lui!**

4. Pălăria roșie – oferă o perspectivă emoțională asupra faptelor, semnifică gândirea influențaă de afect, trebuie să puncteze emoțiile.

· **Prezintă sentimentele/ emoțiile trăite de musafir vizavi de comportamentul lui Ionel!**

5. Pălăria verde – exprimă idei noi și oferă o perspectivă productivă asupra situației, semnifică gândirea creativă, trebuie să ofere soluții, idei puncte de vedere inedite asupra celor discutate.

· **Cum crezi că s-ar fi derulat evenimentele dacă era acasă și tatăl lui Ionel!**

6. Pălăria albastră – exprimă controlul procesului de gândire, supraveghind, dirijând bunul mers al lucrurilor, semnifică gândirea speculativă, trebuie să monitorizeze situația, să puncteze esențialul, să sintetizeze cele dezbătute.

· **Coordonează discuția! Ordonează cele spuse de colegii tăi, punctând esențialul!**

În concluzie, activitatea practică a demonstrat că nu vechimea unei metode e importantă, ci eficiența ei. Eficiența oricărui act constă în raportul dintre efortul depus și ceea ce s-a obținut.

EDUCABILITATEA

Prof. Hagiu Violeta Alina
Colegiul Tehnic „Anghel Saligny”
Roşiorii de Vede, Teleorman

Educaţia permanentă este prezentă încă din antichitate, la greci şi la romani, iar mai târziu arabii au înscris-o în *Coran*, ca obligaţie religioasă. „Întreaga viaţă este o şcoală” afirma J. A. Comenius, iar N. Iorga susţinea că „Învăţat este omul care se învaţă necontenit pe sine şi învaţă necontenit pe alţii”.

Educabilitatea reprezintă o caracteristică esenţială a personalităţii umane. Valorificarea deplină a acestei capacităţi general – umane constituie o direcţie fundamentală în evoluţia activităţii de educaţie, realizabilă în condiţii specifice la toate nivelurile sistemului de învăţământ.

Educabilitatea defineşte raporturile de interdependenţă existente între factorii dezvoltării pedagogice a personalităţii umane: ereditatea, mediul şi educaţia.

Ereditatea este o trăsătură biologică proprie organismelor vii. Ea intervine, pe de o parte, ca „ereditate generală”, tipică speciei umane, iar pe de altă parte ea intervine, ca „ereditate specială”, care asigură premisa evoluţiei particulare a unor trăsături fizice, fiziologice şi psihologice, variabile în funcţie de calitatea fiecărei personalităţi.

Educabilitatea valorifică, în mod special, plasticitatea sistemului nervos central, relaţia dintre procesele nervoase fundamentale (excitaţia – inhibiţia) şi particularităţile anatomo – fiziologice ale analizatorilor.

Mediul defineşte ansamblul factorilor naturali şi sociali, materiali şi spirituali care condiţionează dezvoltarea pedagogică a personalităţii umane.

Prin mediu înţelegem tot ce-l înconjoară pe om, adică atât mediul fizic (relief, climă, bogăţii naturale), cât şi mediul social (clase sociale, instituţii, tradiţii, cultură).

Influenţa mediului fizic asupra dezvoltării plantelor şi animalelor nu este contestată. Nici o plantă nu se dezvoltă fără anumite condiţii de lumină, hrană, temperatură.

Şi dezvoltarea oamenilor este influenţată de mediul geografic în care trăiesc. Unii gânditori au supraevaluat rolul mediului geografic în dezvoltarea societăţii (F. Ratzel, Ed. Demolins).

Deschiderea pedagogică a mediului spre educaţie angajează capacitatea acestuia de structurare instituţională a activităţilor sale orientate în direcţia formării – dezvoltării personalităţii umane.

Educaţia defineşte esenţa educabilităţii prin calitatea sa de factor care determină dezvoltarea pedagogică a personalităţii umane, prin valorificarea deplină a premiselor ereditare şi a condiţiilor de mediu.

Valorificarea educabilităţii presupune cunoaşterea fiecărui stadiu al dezvoltării, în mod special a faptului că momentele de „criză” apar, de regulă, în fazele de trecere la o nouă vârstă psihologică – fenomen acutizat în jurul vârstei de 14 ani, la trecerea de la preadolescenţă la adolescenţă.

Educaţia permanentă reprezintă capacitatea acţiunii educaţionale de integrare a tuturor conţinuturilor/dimensiunilor generale ale educaţiei (morală – intelectuală – estetică – fizică) şi a formelor generale ale educaţiei (formală – nonformală – informală).

Valorificarea autoeducaţiei constituie o a treia direcţie fundamentală de evoluţie a educaţiei angajată ca urmare a proiectelor pedagogice/didactice realizabile în perspectiva educaţiei cu contribuţia decisivă a instruirii şcolare.

Autoeducaţia este o activitate conştientă, orientată spre formarea sau desăvârşirea propriei persoane, în conformitate cu aspiraţiile, idealurile şi concepţia despre rolul omului în societate.

Educaţia asigură atingerea „scopului final” al organizaţiei şcolare moderne şi postmoderne: „a face din obiectul educaţiei subiectul propriei sale educaţii, din omul care capătă educaţie omul care se educă el însuşi” (Edgar Faure). Autoeducaţia apare astfel ca o activitate sistematică, stabilă cu scop de autoperfecţionare continuă, asumat printr-o decizie socială sau/şi personală care angajează şi orientează deplin toate resursele de formare – dezvoltare ale personalităţii umane.

Valorificarea proiectării curriculare constituie cea de-a patra direcţie generală de evoluţie a educaţiei. Este o direcţie fundamentală, dezvoltată ca o premisă dar şi ca o consecinţă a valorificării depline a educabilităţii, a educaţiei permanente, a autoeducaţiei.

Proiectarea curriculară evidenţiază, pe de o parte, importanţa prioritară a obiectivelor pedagogice, iar pe de altă parte, necesitatea asigurării unei corespondenţe optime între obiective – conţinuturi – metode – evaluare, cu efecte calitative determinante în activitatea de formare – dezvoltare a personalităţii, realizabile la nivelul sistemului şi al procesului de învăţământ în diferite forme de instruire, de tip frontal, pe grupe, individual, organizate şcolar (lecţie, activitate de laborator etc.) şi extraşcolar (consultaţii, cercuri de specialitate etc.).

Valorificarea acestui tip de proiectare pedagogică superioară solicită o anumită manieră de formare a educatorilor care cultivă capacitatea de raportare permanentă la posibilităţile minime – medii – maxime ale celui educat şi de implicare, în actul educativ, a experienţei de viaţă a acestuia. În această perspectivă este necesară cunoaşterea psihopedagogică a personalităţii elevului care asigură premisa proiectării, realizării şi dezvoltării unui autentic învăţământ individualizat sau diferenţiat.

Proiectarea curriculară a educaţiei – cu efecte directe la nivelul instruirii şcolare – presupune respectarea unor principii aplicabile la toate nivelurile sistemului şi ale procesului de învăţământ (elaborarea planului de învăţământ, a programelor de educaţie/instruire etc):

a) principiul selectării şi al definirii obiectivelor activităţii de educaţie/învăţare;

b) principiul selectării conţinuturilor şi al construirii experienţelor de educaţie/învăţare în funcţie de obiectivele stabilite anterior;

c) principiul organizării metodologice a experienţelor de educaţie/învăţare pentru obţinerea unui efect formativ maxim;

d) principiul evaluării rezultatelor prin raportare la obiectivele propuse în vederea perfecţionării continue a activităţii de educaţie/învăţare.

Ca strategie de evoluţie a educaţiei, proiectarea curriculară apare ca „un program de activităţi conceput special pentru ca elevii să atingă, în măsura posibilităţilor lor, anumite scopuri şi obiective educative definite în mod explicit” (Dictionnaire encyclopedique de l’education et de la formation).

Proiectarea şi dezvoltarea curriculară a educaţiei marchează evoluţia strategică a planului de învăţământ, a programelor şi a manualelor şcolare, a structurilor flexibile de formare iniţială şi continuă a cadrelor didactice, evoluţie strategică determinată social la nivelul finalităţilor educaţiei, într-un proces de permanentă revizuire, regândire şi chiar de reformare pedagogică.

În reformele actuale, privind sistemele educaţionale din toate ţările, se observă preocupări de „articulare a diferitelor niveluri şi tipuri ale educaţiei”, urmărindu-se continuitatea acesteia în timp şi spaţiu, încercând să transforme punctele terminale ale învăţământului primar, gimnazial, liceal şi universitar în deschideri spre învăţarea continuă, spre autoeducaţie (G. Văideanu).

Componenta generală şi cea profesională a educaţiei sunt strâns legate între ele, permiţând dezvoltarea şi adaptarea omului la noile condiţii, în scopul creşterii calităţii vieţii şi folosirii eficiente a timpului liber, pentru desăvârşirea formării personalităţii creatoare.

Educaţia formală este organizată instituţional în cadrul sistemului de învăţământ, sub îndrumarea cadrelor didactice de specialitate, care asigură dirijarea conştientă a raporturilor dintre educator şi educat într-un context metodologic de predare – învăţare – evaluare, favorabil reuşitei pedagogice.

Educaţia formală dezvoltă următoarele obiective generale:

a) dobândirea cunoştinţelor fundamentale în interdependenţa lor sistemică;

b) exersarea aptitudinilor şi a atitudinilor umane într-un cadru metodic deschis, perfectibil;

c) aplicarea instrumentelor de evaluare socială la diferite niveluri şi grade de integrare şcolară – postşcolară, profesională.

Educaţia formală reflectă următoarele coordonate funcţionale:

a) proiectarea pedagogică organizată pe bază de planuri, programe, manuale şcolare;

b) orientarea prioritară a „finalităţilor” spre parcurgerea „programei”, pentru „asigurarea succesului unui număr cât mai mare de elevi şi studenţi” (G. Văideanu);

c) evaluarea pe criterii socio-pedagogice riguroase, realizată prin: note, calificative, aprecieri.

Educaţia nonformală completează educaţia formală într-un cadru instituţionalizat situat în afara sistemului de învăţământ dar şi în interiorul acestuia, activat prin „organisme şcolare conexe”, extradidactice sau extraşcolare.

Educaţia informală include ansamblul influenţelor pedagogice exercitate spontan asupra personalităţii de la nivelul familiei, mediului social (cultural, politic, economic, religios etc.), grupurilor sociale, comunităţii (locale, teritoriale, naţionale), mass-mediei (presă scrisă, radio, televiziune etc.).

Educaţia ca proces de orientare sistematică, planificată şi conştientă a tinerei generaţii are un rol deosebit în ceea ce priveşte influenţele mediului. Educatorul le selectează pe cele bune, aprobându-le şi întărindu-le, şi în acelaşi timp le combate pe cele negative, fie dezaprobându-le, fie organizând condiţii care să solicite activitatea elevului într-o direcţie bună, fie dezvoltându-i capacitatea de rezistenţă faţă de ele.

În şcoală, cadrele didactice trebuie să asigure condiţiile corespunzătoare pentru dezvoltarea personalităţii elevilor: îndrumarea pedagogică şi metodică a procesului de învăţământ, material didactic, bibliotecă, laboratoare.

Dar dacă în formarea personalităţii omului educaţia are rolul conducător, ea nu este atotputernică. Are anumite limite, acestea avându-şi originea în condiţiile oferite de mediul social în care se dezvoltă copilul şi în echipamentul său nativ.

Cercetările făcute de psihologi, sociologi şi pedagogi au dovedit că în dezvoltarea omului sunt permanent prezenţi toţi cei trei factori: ereditatea, mediul şi educaţia. Aportul lor la dezvoltarea personalităţii diferă de la om la om sau chiar de la o funcţie psihică la alta.

În concluzie, ereditatea oferă sau nu potenţialul de dezvoltare psiho-fiziologică, mediul oferă sau nu anumite condiţii, iar educaţia dirijează, prin procesul învăţării, formarea armonioasă şi integrală a personalităţii, fiind factorul determinant al acesteia.

Scopul educaţiei este „de a înălţa pe culmi mai nobile de viaţă omul, comunitatea etnică şi umanitatea, prin cultivarea valorilor spiritului” (Gentile, G. The Reform of Education).

BIBLIOGRAFIE:

1. Stoica, Marin, Pedagogie şi psihologie, Ed. Gheorghe Alexandru, Craiova, 2002.
2. Dragu, Anca şi Cristea, Sorin, Psihologie şi pedagogie şcolară, Ed. Ovidius University Press, Constanţa, 2003.
3. Ţîrcovnicu, Victor şi Popeangă, Vasile, Pedagogie şcolară, Ed. Didactică şi pedagogică, Bucureşti, 1976.

“Poveştile raţionale şi terapeutice în viaţa preşcolarilor”

Prof.înv. preşc. Mocirean Zoia Maria
Grădiniţa cu pp. nr. 30, Baia Mare, Maramureş

Primii șase ani din viață sunt considerați un adevărat laborator, este perioada importantelor achiziții, când se pun bazele personalității, când se însușesc primele norme și reguli de conduită în grup, când se învață cum să te adaptezi la mediu și să pui stăpânire pe el, când se învață cum să te joci cu altul, când se învață să scrii și să citești.

Preșcolaritatea este însoțită de o mare curiozitate față de realitatea înconjurătoare, frecvența mare a întrebărilor fiind un indiciu al acesteia.

În acest pelerinaj, relația preșcolarului cu adultul poate deveni o veritabilă sursă de emoții și sentimente specifice.

O metodă foarte eficientă în depășirea acestor provocări apărute în viață de zi cu zi a copiilor este biblioterapia. Termenul provine din limba greacă, din termenii vivlio (care înseamnă carte) și therapia (terapie).

O primă formă a biblioterapiei a apărut în jurul anilor 1930, fiind o formă „reactivă”.

Cea de-a doua formă, apărută recent a fost numită „interactivă” și se axează pe procesul de transformare, de vindecare pe care-l parcurge copilul.

Biblioterapia face parte din categoria metodelor terapeutice creative, în care putem să mai includem strategii precum tehnica desenului, jocul de rol în care fiecare participant interpretează un anumit rol.

Biblioterapia este o metodă terapeutică expresivă și creativă, este o simplă folosire a cărților pentru a-i ajuta pe copii să-și rezolve problemele.

Pot fi folosite cărți ce se bazează pe o literatură fictivă și non – fictivă. Ficțiunea des folosită duce la stabilirea unei distanțe optime între personajul din poveste și copil.

De multe ori, copiii pot să discute mult mai deschis despre un personaj fictiv, decât despre propria persoană, proiectându-și experiența și problemele asupra acestui personaj.

Scopul central al biblioterapiei este acela de a-l ajuta pe copil să depășească situațiile diferite cu care se confruntă la un moment dat.

Specialiștii au stabilit mai multe scopuri ce pot fi atinse prin această metodă ca:

• Instrument de diagnosticare;

• Mijloc de îmbunătățire a relațiilor;

• Ca strategie complementară (instrument cartea);

• Transmiterea și asimilarea unor cunoștințe, informații.

Fiecare mijloc terapeutic are instrumente specifice, de exemplu: Jocul de rol are ca instrument dramatizarea, tehnica desenului – desenele realizate de copii, iar poveștile terapeutice se axează pe utilizarea metaforelor. Cuvântul cheie în utilizarea poveștilor terapeutice este identificarea copilului cu personajul din text. Dacă acest lucru nu se realizează, povestea terapeutică nu are finalitate.

Metaforele terapeutice sunt acele mijloace prin intermediul cărora poveștile intră-n sufletul copiilor și îi ajută să analizeze propriile gânduri și emoții, folosind animația, ficțiunea, simbolurile.

Unele metafore terapeutice au un nivel mai scăzut de abstractizare, fapt ce duce la o accentuare mai rapidă a asemănărilor dintre poveste și realitatea cu care se confruntă copilul.

Limbajul non-verbal poate reprezenta o altă modalitate prin care copilul poate să-și exprime metaforic starea emoțională prin care trece în acel moment.

Eficiența apare în momentul în care percepția copilului asupra problemei se schimbă.

Când percepția se schimbă, emoțiile și comportamentele vor fi și ele modificate.

Poveștile terapeutice pot fi luate din literatură existență sau pot fi construite de consilieri, psihologi școlari, cadre didactice sau chiar părinți.

Materialele literare se pot clasifica în materiale didactice și non-didactice.

Diferențele dintre cele două reies din faptul că cele didactice au un mesaj educațional (de exemplu: Greierașul fără rost, Întâmplări în împărăția cerului etc.).

Aceste mesaje sunt cel mai frecvent întâlnite.

Temele abordate prin poveștile didactice sunt cele legate de dezvoltarea trăsăturilor caracteriale pozitive cum ar fi: hărnicia, bunătatea, prietenia, dar și trăsături negative (ironia, lauda, lenea).

Materialele non–didactice sunt acele povești care au substrat psihologic. Mesajele transmise de către aceste povești sunt de natură terapeutică.

Temele abordate de aceste povești sunt anumite situații problematice cu care se confruntă un copil la un moment dat (ex. deces în familie, frică de întuneric etc.).

În cadrul alegerii biblioterapiei (de către cadrul didactic) aceasta îl ajută:

• Să prezinte o situație similară cu problema copilului;

• Să prezinte un caz asemănător (pentru a-i exemplifica multitudinea de soluții ce pot sta la baza rezolvării unei singure probleme);

• Să dezvolte și să îmbunătățească imaginea de sine a copilului;

• Să ajute copiii să-și exprime emoțiile și să comunice liber problema lor;

• Să dezvolte capacitatea copilului de a înțelege comportamentul uman și motivele care stau la baza lor.

Cadrele didactice doritoare să utilizeze biblioterapia trebuie să colaboreze cu bibliotecarul, consilierul, psihologul.

Pentru ca o activitate biblioterapeutica să se finalizeze cu succes, trebuie respectate câteva etape:

-premergătoare – etapă în care cadrele didactice aleg materialele potrivite și încearcă să motiveze copiii în participarea active și afectivă;

-propriu – zisă-se realizează citirea materialului therapeutic propriu – zis;

-post-povestire-cadrele didactice vor completa activitatea cu alte mijloace, discuții, analize, asocieri.

Povestile terapeutice vor surprinde: bucuria, speranța, acceptarea, rezolvarea de probleme și trăsături temperamentale, teama de a nu greși.

Strânsul jucăriilor poate fi o problemă destul de mare pentru părinți, cu atât mai mult cu cât copiii primesc frecvent mai multe jucării decât ar avea nevoie. Unii copii s-au obișnuit ca părinții să fie cei care le strâng, pentru că aceștia din urmă au ales calea cea mai simplă: „Decat să stau câteva zeci de minute până face curățenie, mai bine mă aplec de câteva ori și le-am strâns pe toate de pe jos, în 5 minute.” Doar că povestea se repetă și strânsul jucăriilor ajunge să interfereze destul de mult cu activitățile tale de adult. Cum altfel poți proceda? Îi poți spune copilului tău o poveste terapeutică.

Povestea terapeutică „Jucăriile fericite”

„Au existat doi frați care dormeau în camere separate și fiecare dintre ei avea jucăriile sale. Atunci când cineva venea în vizită și intra în camera fratelui cel mare se minună din cauza dezordinii; toate jucăriile erau pe jos: mingea în pat, soldățelul lângă dulap, cu picioarele în sus, piesele de puzzle amestecate încât cu greu reușeai să ți dai seama care din piese aparțin cărui puzzle, ursuleții împreună cu mașinuțele, sub pat hăinuțele păpușilor. Oriunde pășeai, pe tot covorul, lângă

pat ori lângă fereastră sau ușă, găseai câte o jucărie. Dacă în schimb cel venit în vizită intra în camera mezinului, rămânea uimit de câtă ordine există. Când copilul se juca, îl puteai vedea cu câteva jucării în jurul lui, iar celelalte, așezate frumos pe rafturi. Într-o seară, atunci când amândoi copiii dormeau, jucarile au început să vorbească între ele.

Comunicau una cu cealaltă printr-o spărtura din peretele ce despărțea camerele în care dormeau copiii. Din camera celui mare, jucăriile se plângeau de comportamentul copilului:

- Toată ziua țipă la noi, ne aruncă și ne trântește. Mă aruncă de perete fiindcă sirena pe care o am nu mai cântă frumos. S-a stricat și am nevoie de reparații, dar el nu s-a gândit la asta. Ci m-a aruncat direct cu botul în perete, spunea mașina de poliție.
- Nici mie nu mi-e prea bine. Mi-a rupat scara pe care urcau pompierii în clădire ca să salveze oamenii din incendii, bolborosea mașina de pompieri.

Jucăriile din camera copilului ordonat se minunau de câtă suferință au parte prietenii lor. Le era chiar greu să le spună că cel mic are grijă de ele, le curăță o dată pe săptămână și le dă părinților la spălat, că păpușilor li se schimbă hainele și sunt pieptănate și aranjate frumos, că mașina de poliție e gata oricând de vreo intervenție, iar ursuleții stau împreună, toată familia, pe raft atunci când nu sunt luați la joacă. Pe bună dreptate, jucăriile mezinului erau fericite din cale afara”.

Povestea terapeutică poate fi spusă copilului fără a-i oferi un final tocmai pentru a-l provoca la discuții.

Iată câteva întrebări de la care poți porni în conversația cu copilul:

1. Ce crezi că s-a întâmplat cu jucăriile în acea seară?
2. Care a fost decizia jucăriilor nefericite? Au rămas în continuare alături de copilul dezordonat sau au hotărât să se mute în camera celui mic?
3. Cum crezi că s-a simțit copilul cel mare când s-a trezit dimineață și și-a văzut camera goală, fără jucării?
4. Dacă ai fi polițistul care conduce mașina de poliție cu sirenă defectă, cum l-ai amenda pe copilul care te distruge? Ce pedeapsă ai alege pentru el?
5. Cu care din cei doi copii crezi că semeni?
6. Cum crezi că se simt jucăriile tale? Sunt fericite sau triste? Suferă ori sunt bucuroase atunci când te joci cu ele?

Cu astfel de întrebări vom reuși să-l aducem pe copil în rolul său de stăpân al jucăriilor pe care le are și îl vom conștientiza cu privire la comportamentul pe care îl are față de acestea.

Dezvoltându-ne puterea de înțelegere pentru nevoile, dorințele și așteptările preșcolarilor, reușim să ne înțelegem mai bine propriile trăiri și reacții și să le acordăm acestora mai multă atenție și înțelegere.

Arta de a construi relații interpersonale pozitive ne evidențiază inteligența emoțională, care n-are limită de vârstă.

BIBLIOGRAFIE

DRUGAS, I., Biblioterapia – Educă și vindecă prin poveste , Ed. Universității din Oradea

BIRCH, A. (2000), Psihologia dezvoltării, București, Ed. Tehnică

MARIA DORINA PAȘCA-Povestea terapeutică

* 101 Povești Vindecătoare pentru copii și adolescenți

PROIECT DIDACTIC

CEPEȘI MARIUS DANIEL
LICEUL DE ARTE „I. ȘT.PAULIAN”

Unitatea de Învăţământ: Liceul de Arte „I. Șt. Paulian”

Clasele a IX-a

Aria curriculară : Arte

Data : 07.02.2023

Disciplina : Educaţie Plastică

Profesor : **Cepeși Marius Daniel**

Unitatea de conţinut: Morfologia imaginii

Tema plastică **: *CULOAREA***

Subiectul : Peisaj

Tipul de lecţie: mixtă

Scopul lecţiei : Cultivarea simţului artistic, a gustului estetic şi a dragostei pentru artă şi frumos.

Competenţe derivate:

C1- să clasifice culorile după importanță și după impresie

C2- să definească termenul de culoare complementară

C3- să precizeze cele trei perechi de culori complementare

C4- sa analizeze reproducerile tablourilor prezentate, deosebind culorile reci de cele calde

C5- să organizeze un spatiu plastic armonios, unitar, echilibrat cromatic si expresiv, reprezentând un câmp cu maci

Strategia didactică :

1. Metode şi procedee : exerciţiul, demonstraţia, expunerea, observaţia, instructajul, conversaţia, aprecierea verbală.
2. Mijloace didactice : Planșe demonstrative, Cercul cromatic al lui Johannes Itten, prezentări Power Point, video-proiector, calculator, planșe realizate de elevi
3. Forme de organizare a activităţii elevilor : activitatea frontală, individuală

Materiale şi instrumente de lucru : bloc de desen A3, tempera, pensoane, pahar cu apă, paletă pentru culori.

- **Bibliografice** :

1. Marian, Doina, *Educație Plastică. Manual pentru clasa a IX-a*, Editura Economică Preuniversitaria, București, 2004
2. Drăghicescu, Silvia și Drăghicescu, Florența, *Educație plastică-Ghid metodic pentru clasele I-IV*, Editura Aramis, București, 2007

Nr. crt.	**Etapele lecţiei**	**Comp. specif.**	**Timp (min.)**	**Activitatea profesorului**	**Activitatea elevului**	**Metode şi procedee**	**Mijloace materiale**	**Forme de organizare**	**Evaluare**
1.	**Momentul organizatoric**		**1’**	- Salutul -Notarea absenţelor - Pregătirea pentru începerea orei	-Salutul -Pregătirea pentru începerea orei				
2.	**Captarea atenției**		**3’**	Se vor actualiza cunoştinţele despre culoare: -Cum putem defini culoarea? -Ce înseamnă ROGVAIV?	- Elevii răspund întrebărilor	Conversația		Activitatea frontală	
3.	**Anunțarea temei şi a obiectivelor**		**1’**	- Se scrie pe tablă titlul lecţiei : „ ***Culoarea*** ” - Se precizează obiectivele lecţiei	- Notează titlul lecţiei şi reţin obiectivele	Explicaţia		Activitatea frontală	
4.	**Reactualizarea cunoștințelor**		**5’**	Reamintesc copiilor experimentul lui ***Isaac Newton (1643-1727)***	- Elevii ascultă cu atenţie	Explicaţia Conversaţia		Activitatea frontală	
5.	**Predarea noilor cunoștințe**	C1	**5’**	- Se prezintă elevilor, cu ajutorul video-proiectorului, clasificarea culorilor : • Dupa importantă • Dupa impresie (senzație)	- Elevii privesc, ascultă şi urmăresc imaginile, dar şi explicaţiile profesorului	Conversaţia Expunerea Explicaţia Observaţia	Prezentare P.P. Video-proiector Calculator	Activitatea frontală	Observaţia sistematică

6.	**Dirijarea învățării**	C1 C2 C3	**5’**	- Cu ajutorul cercului cromatic se demostreaza ca există culori care se resping, sunt în partea opusă a cercului și se neutralizează reciproc; aceste culori se numesc ***culori complementare.*** - Se solicită elevilor să idenditifice senzațiile pe care culorile le transmit, apoi se stabilesc cele trei grupe de culori complementare : • R↔Ve • O↔Al • G↔Vi	- Elevii privesc, ascultă şi urmăresc imaginile, dar şi explicaţiile profesorului, răspund la întrebările acestuia.	Conversaţia Expunerea Explicaţia Observaţia	Prezentare P.P. Video-proiector Calculator Cerc Cromatic	Activitatea frontală	Apreciere verbală
7.	**Obținerea performanței (etapa de creație)**	C4 C5 C6	**25’**	- Prin intermediul unei prezentări Power Point, elevii analizează o serie de lucrări celebre și nu numai, identificând prezența culorilor complementare prezente. -Sunt reamintite elevilor materialele necesare realizării lucrării. - Se fac corecturi individuale și colective.	- Elevii ascultă cu atenţie şi se pregătesc de lucru -Elevii execută lucrarea ținând cont de culorile complementare	Instructajul Conversaţia Explicaţia Observaţia	Prezentare P.P. Video-proiector Calculator Cerc Cromatic Bloc de desen A3, Tempera,	Activitate individuală	Apreciere verbală

				- Elevii sunt îndrumaţi să lucreze într-un ritm susţinut un peisaj			Pensoane, Pahar cu apă, Paletă pentru culori.		
8.	**Feed-back-ul**		**2’**	Profesorul verifică daca elevul a aplicat cele explicate.	Elevii ascultă explicațiile și aprecierile profesorului	Conversaţia Explicaţia Observaţia	Cerc Cromatic	Activitatea frontală	Apreciere verbală
9.	**Evaluarea**		**3’**	-Se fac aprecieri generale și individuale privind atât pregătirea elevilor, cât şi implicarea lor în predarea noilor cunoştinţe - Se notează elevii care au participat la lecţie	- Elevii ascultă aprecierile profesorului	Explicaţia Conversaţia		Activitate frontală	Apreciere verbală

UTILIZAREA INSTRUMRNTELOR SI RESURSELOR EDUCAȚIONALE DIGITALE ÎN PROCESUL DE PERDARE- ÎNVĂȚARE- EVALUARE

Chiș Laura Ionela
Școala Gimnazială “Horea”Șimleu Silvaniei

Tehnologiile informaţionale şi comunicaţionale au schimbat fundamental natura relaţiilor globale, și servesc ca surse de avantaj în competiţie şi oportunităţile pentru dezvoltare economică şi socială. Tehnologii ca Internetul, computerele personale sau telefonia mobilă au schimbat întreaga lume într-o reţea globală de persoane, firme, şcoli etc, ce comunică şi interacţionează între ele printr-o varietate de canale. În întreaga lume se observă convertirea conţinutului cultural într-o formă digitală, făcând astfel produsele disponibile oricui, oriunde şi oricând. În acest scop au fost create documente digitale, dar şi aplicaţii dedicate învăţării asistate de computer (dezvoltarea bibliotecilor digitale, crearea platformelor de e-learning, crearea reţelelor dedicate procesului educaţional informatizat). De asemenea, în ultimii ani se observă o creștere sporită a implementării tehnologiilor informaționale în diverse ramuri de activitate a societății mai ales în sistemul de învățământ. Introducerea acestora în procesul de instruire impune un șir de cerințe atât la elaborarea materialului didactic digital cât și la aplicarea acestuia în procesul instructiv - educativ.

Resursele educaționale digitale – materiale didactice care pot fi prezentate cu ajutorul tehnicii de calcul de către profesori pentru a atinge obiectivele educaționale.

Aceste resurse permit organizarea mai efectivă a procesului de instruire, a spiritului de autodezvoltare, autocunoaștere a elevilor. De asemenea, utilizează și prezentarea pentru diverse metode de percepere a materialului didactic.

Resursele educaționale digitale pot fi clasificate:

- După modul de distribuție și utilizare: resurse Web, resurse ofline, etc.;
- După conținut: dicționare electronice, victorine, manuale, lucrări de laborator;
- După principiul de realizare: resurse multimedia, prezentări, sisteme de învățare;
- După scopul de realizare: lecții, practicum, simulatoare, control și măsurare;
- După modalitatea de utilizare: în cadrul orelor, în afara orelor de curs.

Introducerea resurselor educaționale digitale în procesul educațional permite evidențierea unui șir de avantaje printre care pot fi evidențiate:

- Permit crearea unui tablou clar despre fenomenul studiat, deoarece avem posibilitatea simulării, modelării unui proces care nu îl putem prezenta în realitate;
- Permit modificarea ușoară a conținutului;
- Posibilitatea distribuirii în rețea;
- Orele devin mai interactive;
- Sporesc interesul elevilor față de tema studiată.

Pe lângă faptul că utilizarea resurselor educaționale digitale are un șir de avantaje se pot evidenția și câteva limite ce apar la implementarea acestora, cum ar fi:

Dotarea slabă cu tehnologii moderne a școlilor;

Elaborarea resurselor educaționale digitale este un proces ce necesită timp și cunoștințe în domeniul TIC;

Accesul liber la resursele educaționale digitale este limitat, iar prețul acestora este destul de ridicat.

De asemenea, utilizarea resurselor educaționale digitale permite profesorilor să dezvolte competențele digitale și de învățare a elevilor, să-i pregătească pentru aplicarea acestora în diverse situații din viața cotidiană ceea ce conduce la sporirea calității și eficacității procesului educațional.

Totodată, ele permit individualizarea procesului de instruire, adică putem avea nu doar o singură variantă de prezentare a materialului didactic a aceleași teme, diversificarea acestora poate fi realizată atât prin utilizarea diferitor conținuturi cât și prin aprofundarea, detalierea, alternarea informației prezentate. De asemenea, ne permite alegerea anumitor metodici și tehnici de prezentare a conținuturilor noi.

În cazul utilizării resurselor educaționale digitale la realizarea temelor pentru acasă la fel se pot evidenția un șir de avantaje:

- Sporirea interesului elevilor față de disciplina de studiu din cauza unei noi forme de prezentare a conținutului;
- Posibilitatea realizării unei autoevaluări față de cerințele propuse de către profesor;
- Se pot utiliza diverse resurse pentru pregătirea temelor;
- Dezvoltarea competențelor de învățare și autoevaluare.

Utilizarea resurselor educaționale digitale în instituțiile de învățământ devine o condiție de realizarea a procesului instructiv – educativ. Aplicarea acestora în procesul edacațional permite trecerea la un nivel mai avansat a tehnologiilor informaționale, care au loc în instituții, de aceea realizarea eficientă a resurselor educaționale digitale ne va permite să utilizăm la un alt nivel instruirea diferențiată, formarea și dezvoltarea la elevi a competențelor. De asemenea, va spori motivarea elevilor, demonstrându-le fenomenele studiate în mod accesibil, eficiența și stimularea spre autoeducație, deci vom obține o calitatea sporită a procesului educațional.

În cazul utilizării resurselor educaționale digitale se modifică rolul profesorului și elevului, profesorul devine un coordonator dar nu o sursă directă de informare. Elevul devine participant activ în procesul educațional și implementând competențele digitale, soluționează sarcinile propuse la oră.

În cazul proiectării orelor la baza cărora sunt utilizate resursele educaționale digitale ar trebui să ținem cont de:

- Se pune accentul pe metode activ – participative, și formarea situațiilor deschise de învățare;
- Profesorul este manager și regizor, care este disponibil să propună elevilor mijloace de învățare nu doar să transmită informația;
- Conținuturile educaționale se utilizează ca metodă de organizare, dar nu în calitate de scop a învățării;
- Elevul devine subiect, iar competențele lui devin obiectivele de bază a profesorului.

În acest mod utilizarea resurselor educaționale digitale influențează atât activitatea profesorului, dezvoltarea lui personală și profesională, implementează utilizarea metodelor netradiționale de predare – învățare – evaluare, modifică dependența între profesor – elev, bazată pe cooperare și elaborare a noilor metode și tehnici de învățare la baza cărora se activizează lucrul individual al elevilor .

Utilizarea resurselor educaționale digitale în procesul educațional ne oferă multe posibilități și perspective pentru autodezvoltare, cercetare și realizarea unui proces educațional centrat pe elev. Acestea vor asigura crearea unui mediu de învățare în vederea creșterii accesului la educație de calitate și formării unor competențe cheie și profesionale, care să faciliteze integrarea pe piața muncii.

În ceea ce privește evaluarea elevilor se poate folosi cu precădere evaluare orală. Pentru *probele orale* putem folosi fără nici o problemă comunicarea video-audio unu la unu, sau pur și simplu camerele web în classroom, în care evaluatul să poată expune răspunsul la o întrebare sau o lecție învățată. În evaluarea scrisă instrumentele de evaluare on-line ne pun la

dispoziție o gamă largă de posibilități de evaluare, uneori tehnica fiind mult mai pregătită decât suntem noi dispuși să explorăm.

Eu am folosit un test de evaluare din Google Forms și am constatat că deși permite o gamă variată de întrebări, punctaje diferite și temporizare nu asigură crearea de categorii de întrebări care să limiteze accesul la răspunsurile corecte a întrebărilor din test.

În concluzie aș dori să menționez faptul că deși instrumentele și resursele educațioanle digitale sunt numeroase, sunt puțin cunoscute de cadrele didactice, acesta fiind puțin instruite pentru a le folosi. Au utilitatea lor, însă nu cred și nu ar trebui să înlocuiască învățământul traditional.

Bibliografie

1. Learning and Teaching in the communication society. Council of Europe Publishing, F-67075 Strasbourg Cedex, 2003.

2. Manual de instruire a profesorilor pentru utilizarea platformelor de e-Learning. Litera Internaţional, 2007

3. https://valygreavu.com/2020/03/18/cateva-aspecte-despre-evaluarea-on-line

EDUCAŢIA EMOŢIONALĂ, “INIMA” INTELIGENŢEI PARENTALE

Prof. Cristina Maria Nistor
Colegiul National “Gheorghe Rosca Codreanu”, Bârlad, judeţul Vaslui

Decembrie 2019. Pandemia de Coronavirus a însemnat sfârşitul ideii fragile de normalitate şi libertate de care ne bucuram şi începerea unui război împotriva unui inamic redutabil. Omenirea şi-a concentrat toate eforturile asupra măsurilor de prevenire şi tratare a Covid-19, dar…a făcut o greşeală de neiertat: a omis să ia măsuri în ceea ce priveşte consecinţele grave ale pandemiei- efectele invizibile ale acesteia- asupra celor mai vulnerabile persoane, copiii.

Deşi elevii simţeau deja repercusiunile lumii contemporane, competitive şi stresante, contextul pandemic a adus o serie de restricţii (izolarea socială, purtarea măştii) ce au redirecţionat copiii în pattern-uri nesănătoase şi le-au provocat drame nebănuite şi încă necuantificate, suferinţe ale sufletului exteriorizate prin indiferenţă şi lipsa motivaţiei faţă de şcoală, absenteism, stimă de sine scăzută, singurătate dureroasă, anxietate şi depresie ce au culminat în unele cazuri cu abandonul şcolar datorită ieşirii din zona de confort psihologic şi a limitării socializării (atât de necesare la această vârsta) prin trecerea la şcoala online.

Excesul de tehnologie la care au fost expuşi o perioadă îndelungată le-a produs tulburări din spectrul autist (virtual autism), iar odată cu întoarcerea în cadrul şcolii s-a declanşat fenomenul de proporţii alarmante şi o realitate tot mai prezentă: Bullying-ul (forma de agresiune repetitivă, sistematică, îndreptată împotriva persoanelor vulnerabile, lipsite de apărare în lupta acerbă pentru popularitate şi ierarhie), iar rezultatul este o generaţie care ajunge până la tendinţe suicidale.

Bullying-ul, duşmanul din umbră, este complex deoarece include violenţa verbală (insulte, porecle şi ameninţări), violenţa relaţională (răspândirea de zvonuri şi marginalizare socială) şi Cyberbullying-ul-violenţa în mediul online (postarea de poze denigratoare şi mesaje umilitoare).

Sub orice formă ar fi, aceste consecinţe ale pandemiei reprezintă realitatea cea mai autentică a sistemului şi, din nefericire, acestea pot continua în viaţa de adult.

Sistemul educaţional se află evident la o răscruce, iar toate reformele par a nu fi suficiente pentru a rezolva acest aspect privind percepţiile şi experienţele subiective ale capitalului uman din educaţie, numite generic bunăstarea emoţională a beneficiarilor direcţi ai educaţiei.

Neuroştiinţa a adus dovezi incontestabile că starea de bine a oricărei fiinţe stimulează procesul cognitiv, determină îmbunătaţirea calităţii proceselor şi a rezultatelor educaţionale, aşadar această stare de bine ar trebui să devină un “must have” pe agenda educaţiei mondiale.

Acest construct numit “bunăstarea” copilului a fost sintetizat într-un studiu realizat sub egida UNICEF, ca având 3 nivele:

1. La nivel de “individ”, bunăstarea copilului se referă la starea de sănătate şi comportamentele legate de siguranţa personală, prezenţa şi participarea la actul educativ, implicarea în procesul de învăţare şi viaţa şcolară cu motivaţie şi curiozitate creativă pentru a obţine rezultate şcolare bune la ceea ce numim *life skills*/ competenţe de viaţă (luarea deciziilor, management financiar, activităţi în gospodărie,etc.)

   De asemenea, bunăstarea implică dezvoltarea psihologică şi emoţională ce vizează managementul de sine (gradul de autonomie, gestionarea emoţiilor, managementul timpului,iniţiativa, încrederea, optimismul şi rezilienţa, spiritualitatea), dezvoltarea comportamentului social(integritate, empatie, inteligenţa socială(comunicare,cooperare, rezolvare de conflicte), comportamente civice(motivaţia şi implicarea conştientă în comunitate).

Aceste comportamente şi atitudini sănătoase ale copiilor vor reprezenta zestrea adulţilor şi vor avea o legătura semnificativă cu succesul acestora în carieră şi în relaţiile sociale.

Cel de-al doilea nivel este cel al relaţiilor, iar relaţiile pozitive(căldura, aprecierea pozitivă şi comunicarea) cu părinţii şi familia extinsă, cele de prietenie cu colegii (sprijin reciproc şi apreciere), legăturile strânse şi sentimentul apartenenţei la şcoală, precum şi relaţiile din comunitate(angajament în activitatea civică-votul, voluntariatul, munca în comunitate) nu fac decât să ofere o dimensiune magică în care copilul îşi poate atinge potenţialul maxim şi să fie cea mai bună versiune a sa.

Cel de-al III-lea nivel al bunăstării -cel de context- face referire la familie(siguranţa locuinţei, oferirea modelelor de rol, timpul alocat pentru comunicare constructivă şi implicarea în viaţa copilului), la colegi şi prieteni (accesul la şcolile bune ce încurajează comportamentele civilizate şi asigură educaţia de calitate), la comunitate (promovarea valorilor ce sprijină diversitatea, toleranţa, munca), oferind copilului un stil de viaţă şi un sistem de credinţe sănătos.

Bunăstarea emoţională depinde prin urmare de emoţii- care pot fi declanşatori de motivaţie puternici pentru că acţionează mecanisme în creier, care sunt esenţiale pentru învăţare şi supravieţuire. Pentru ca un copil să-şi dezvolte abilităţile cognitive, acesta are nevoie mai întâi să-şi devolte capacitatea de a-şi identifica cu exactitate emoţiile, de a le exprima într-o manieră sănătoasă şi de a le gestiona corect.

Astfel proiectul UNESCO intitulat “Şcoala Fericită” şi implementat cu succes în Bangkok în anul 2016 propune, ca abordare eficientă şi durabilă, dezvoltarea holistică a elevilor prin educaţia emoţională şi atenţia pentru stimularea inteligenţei emoţionale.

Termenul de educaţie emoţională a fost utilizat prima oară în SUA, în 1985 de către Daniel Goleman care o definea ca fiind cunoaşterea de sine şi înţelegerea propriilor emoţii, autoreglarea şi gestionarea acestora şi sublinia faptul că efectul acestui tip de educaţie nu poate fi decât benefic dacă se începe cât mai timpuriu deoarece favorizează creşterea armonioasă a adultului de mâine.

Educaţia emoţională este esenţială în procesul de adaptare al copilului la realitatea înconjurătoare şi îi va da siguranţa că un control al emoţiilor îl va ajuta să treacă peste obstacole/probleme (rezilienţa) şi să triumfe.

Un alt aspect ar fi faptul că educaţia emoţională primită îi ajută ca viitori părinţi, deoarece ei pot achiziţiona unele deprinderi transferabile (soft skills) care sunt prioritare în lumea contemporană(soluţionarea problemelor, lucrul în echipă, abilităţi avansate de comunicare şi cooperare, motivaţie intrinsecă şi atitudini pozitive faţă de sine şi de alţii, faţă de învăţare şi de viaţă- deprinderi pe care le pot transmite copiilor lor pentru ca “lanţul să nu se rupă”.

Lumea dinamică şi veşnic în schimbare în care trăim ne determină să conştientizăm că inteligenţa emoţională (modul în care identificăm, evaluăm şi controlăm propriile emoţii, dar şi pe cele ale persoanelor din jur) joacă un rol vital în dobândirea fericirii şi succesului în viaţă, iar un IQ ridicat şi inteligenţa academică nu este o garanţie a prosperităţii.

Inteligenţa emoţională ne guvernează viaţa şi se bazează pe aptitudini înnăscute: sensibilitate emoţională, capacitatea de procesare şi învăţare emoţională, memoria emoţională-atribute necesare în formarea şi pregătirea copiilor pentru viaţa de adult.

Aceste caracteristici înnăscute pot fi cultivate cu succes de-a lungul vieţii sau pot fi degradate- depinde de alegerea noastră.

Inteligenţa emoţională este o inteligenţă a inimii ce se învaţă, iar copilăria şi adolescenţa sunt perioade de oportunitate pentru a forma aceste abilităţi (managementul emoţiilor, rezilienţa faţă de stres şi frustrare, flexibilitatea şi capacitatea de schimbare, automotivarea şi încrederea în forţele proprii, abilităţi sociale de comunicare şi cooperare,

de ascultare activă, asertivitate şi gestionarea conflictelor) ce ne domină existenţa şi sunt cei mai fideli indicatori pentru atingerea unor rezultate excelente în şcoală şi în viaţă, în general.

Şcolile reprezintă contextul social care poate modela traiectoria vieţii copiilor prin dezvoltarea şi promovarea unei bune sănătăţi mintale şi bunăstare emoţională prin introducerea unor valori precum empatia, toleranţa, acceptarea diferenţelor dintre noi, construirea unor relaţii pozitive, luarea de decizii responsabile ce ajută elevii să facă faţă situaţiilor provocatoare şi să dezvolte leadership skills (abilităţi de conducere).

Sprijinul emoţional şi psihologic oferit în cadrul şcolii prin activităţi de consiliere şi mentorat, prin activităţi culturale şi extracurriculare, dublat de educaţia socio-emoţională, precum şi atenţia acordată existenţei unui mediu de învăţare sigur şi protector, cald şi prietenos, al unui proces de învăţare creativ, liber şi interactiv realizat de profesori cu atitudine pozitivă şi calităţi precum bunătate, empatie, entuziasm, corectitudine şi integritate reprezintă doar o parte a factorilor ce pot crea schimbări în copii.

Se ştie că primul port de apel atunci când apar îngrijorări cu privire la bunăstarea copilului sunt şcolile şi profesorii, dar adevărul este că familia este prima şcoală a emoţiilor. În acest mediu sigur, copiii învaţă să-şi recunoască şi să-şi verbalizeze emoţiile, să le gestioneze corespunzător (alegând reacţiile proprii la emoţii şi stări afective) şi să le folosească în avantajul lor, consolidând relaţii autentice cu sine şi având relaţii de durată şi pline de însemnătate cu cei din jur.

Copiii preiau modelul parental care este nepreţuit, iar părinţii care creează o atmosferă pozitivă acasă, acordă atenţie, ajută cu răbdare, discută despre sentimentele lor şi împărtăşesc puncte de vedere, oferă dovezi de afecţiune, dar încurajează copiii să-şi rezolve problemele singuri sunt un suport puternic pentru copii şi contribuie la dezvoltarea emoţională care este crucială în reuşita şcolară.

Părinţii au responsabilitatea să îi înveţe pe copii să nu își nege frustrările, supărările, ci să plângă, să-şi exprime emoţiile.

Inteligenţa emoţională se poate dezvolta prin exerciţii în situaţii concrete de viaţă şi chiar în mediul securizant al familiei.

Provocarea părinţilor este de a se implica, de a fi cât mai prezenţi în viaţa copiilor şi de a găsi soluţii pentru protejarea sănătăţii psihice a copiilor. Un prim pas în această direcţie este ca aceştia să se adapteze situaţiei actuale care cere schimbări majore în comportamentul lor ca părinţi şi să accepte responsabilitatea de a-i învăţa pe copii să navigheze în adâncurile emoţiilor lor.

Părinţii trebuie să gestioneze dinamica familiei înspre ideea de a încuraja exprimarea liberă a emoţiilor şi de a imprima, prin comportamente şi atitudine, sentimentul de siguranţă şi acceptare în familie.

Părintele nu beneficiază de instrucţiunile de creştere şi educare ale copilului, dar relaţia părinte-copil este un continuu şi reciproc proces de învăţare, iar abordarea părintelui trebuie să se bazeze pe tact, răbdare şi înţelegere.

Iubirea şi acceptarea necondiţionată, o reacţie firească a părintelui, dezvoltă în copil sentimentul de apartenenţă, oferă încredere şi siguranţă că poate fi el însuşi şi îl învaţă (prin încurajare) să-şi exprime toate tipurile de emoţii.

Integrarea educaţiei bazate pe inteligenţa emoţională va aduce plus valoare în viaţa copilului şi îl va propulsa către viitorul luminos şi plin de posibilităţi la care visează.

EVALUAREA ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL PREŞCOLAR

Școala Gimnazială Nr1 Moreni
Grădinița cu P.N. Nr6 Schela Mare Moreni
Prof.înv. preșcolar Țintă Irina Liliana

Viaţa stă sub semnul valorii şi valorizării. Nimic din ceea ce se petrece în acest spaţiu nu scapă exerciţiului axiologic, de atribuire a unor valori. Învăţământul preşcolar se află, ca şi celelalte trepte de învăţământ, într-un dinamic proces de restructurare şi revalorizare, de racordare la nivelul mondial în acest domeniu. Dar cum orice reformă trebiue să se încheie cu o evaluare a rezultatelor, această componentă este şi ea reconsiderată şi reglementată pe criterii noi.

Statutul şi importanţa evaluării la preşcolari

’’Evaluarea merită un loc important în învăţământ, din care face parte integrată. Ea are întotdeauna un raport direct sau indirect cu progresul, în extensie şi în calitate, al învăţării.’’ (D. Ausbel).

Luând în considerare studiile lui D. Ausbel, se poate afirma cu certitudine că evaluarea este o componentă importantă a procesului de învăţământ, ce permite luarea, în cunoştinţă de cauză, a unor decizii de reglare, ameliorare şi perfecţionare a activităţii preşcolarului. După D. Ausbel, ea este punctul final într-o succesiune de evenimente: stabilirea scopurilor, prin prisma comportamentelor dezirabile, proiectarea şi executarea programului, măsurarea rezultatelor, aprecierea lor. În fapt, procesul nu este încheiat, deoarece, pe baza evaluării va fi reluat într-un mod mai convenabil adecvat nevoilor de educaţie şi posibilităţilor reale de a le satisface, astfel încât evaluarea are rolul unei legături, a unei conexiuni inverse, a unui feet-back operativ între etapa parcursă şi cea următoare.

Evaluarea trebuie concepută nu numai ca un control al cunoştinţelor sau ca mijloc de măsuare obiectivă, ci ca o cale de perfecţionare, ce presupune o strategie globală a formării. Operaţia de evaluare nu este o etapă suprapusă procesului de învăţare, ci constituie un act integrat activităţii pedagogice. Evaluarea constituie o validare a justeţei secvenţelor educative, a componentelor procesului didactic şi un mijloc de delimitare , fixare şi intervenţie asupra conţinuturilor şi obiectivelor educaţionale. În vedera conceperii şi aplicării adecvate ale evaluării în activităţile preşcolare, ar trebui să se ţină cont de câteva mutaţii de accent, constatate în ultimul timp, având drept consecinţe redimensionarea şi regândirea strategiilor evaluative, în consens cu o serie de exigenţe: • extinderea acţiunii de evaluare de la verificarea şi aprecierea rezultatelor, la evaluarea procesului, a strategiei care a condus la anumite rezultate; evaluarea nu numai a elevilor, ci şi a conţinutului, a metodelor, a obiectivelor, a situaţiei de învăţare, luarea în calcul şi a altor indicatori, alţii decât achiziţiile cognitive, precum conduita, personalitatea elevilor, atitudinile etc, centrarea evaluării asupra rezultatelor pozitive şi nesancţionarea în permanenţă a celor negative, transformarea copilului într-un permanent partener al educatorului prin autoevaluare, interevaluare şi evaluare controlată • raportarea rezultatelor la obiectivele definite şi la evoluţia societăţii .

Funcţiile evaluării preşcolarului

Evaluarea preşcolară reprezintă un ansamblu de activităţii dependente de anumite intenţii. Acestea transcend datele imediate şi contingente, raportându-se la o serie de funcţii şi scopuri bine determinate. Scopul evaluării nu este de a parveni la anumite date, ci de a perfecţiona procesul educativ. Raportat la derularea unei secvenţe de învăţare sau prin relaţionare la un ansamblu structurat de activităţi de formare, se desprind funcţii ale evaluării specifice dimensiunii normative (constatativă, diagnostică, prognostică), respectiv funcţii specifice dimensiunii formative (motivaţională, decizională, informaţională).

Privite din punctul de vedere al educatorului, funcţiile evaluării vizează: - culegerea de informaţii cu privire la măsura în care au fost realizate obiectivele stabilite; - controlul asupra activităţii desfăşurate ;- stabilirea eficienţei organizării, structurării, accesibilizării conţinutului, a alegerii strategiei adecvate grupei sau indivizilor din grupă; - descoperirea unor lacune, dificultăţi, rămâneri în urmă pentru ca pe baza lor să se elaboreze un program de recuperare (cu întreaga grupă, pe grupe mici sau individual); -anticiparea, proiectarea , organizarea şi conducerea ştiinţifică, eficientă a următoarelor secvenţe de instruire.

Pentru preşcolar, funcţiile specifice ale evaluării sunt: - îl ajută să fixeze, să consolideze şi să reţină cunoştinţele prin repetare şi întărirea pozitivă pe care evaluarea o determină, să le integreze în sisteme; -să-i mărească încrederea în forţele proprii şi să-i descurajeze comportamentele negative; -îi susţine interesul pentru cunoaştere stimulându-i şi dirijându-i învăţarea; -contribuie la formarea capacităţii de autoapreciere şi la stimularea tendinţei de autoafirmare; -contribuie la întărirea legăturii grădiniţei cu familia. Toate aceste funcţii demonstrează necesitatea includerii evaluării în activitatea didactică. Ele apar şi se actualizează diferenţiat, prin prevalenţa uneia faţă de alta la un moment dat. O probă evaluativă oarecare nu îndeplineşte toate funcţiile posibile în aceeaşi măsură. Toate funcţiile se pot întrezări, mai mult sau mai puţin, în toate situaţiile de evaluare.

Strategii de evaluare în grădiniţă

Activitatea educativă în grădiniţă este complexă şi solicită forme de evaluare variate, multiple, adaptate la particularităţile preşcolarilor. Diversitatea situaţiilor didactice, precum şi multitudinea de obiective ale evaluării presupun conceperea şi aplicarea unor strategii diferite care să mijlocească procesul evaluativ. Astfel, în grădiniţă sunt utilizate următoarele strategii şi forme de evaluare: *Evaluarea formativă (continuă)* este indispensabilă înr-o pedagogie a formării centrate pe copil. Rezultatele se raportează, după fiecare secvenţă, la obiective, cu scopul de a înregistra lacune, greşeli sau a confirma eficienţa învăţării. Evaluarea formativă ajută la prevenirea unor distorsiuni în învăţare, provenite din surse afective (nesiguranţă, încredere nejustificată, indiferenţă). Evaluarea formativă are implicaţii atât în activitatea educatoarei/institutorului, cât şi în cea a copilului. Funcţia diagnostică şi prognostică sunt valorificate pentrul copil în stabilirea caracteristicilor viitorului program instructiv-educativ. Copilul va învăţa mai eficient dacă beneficează de rezultatele evaluării, şi le asumă parţial ca autoevaluare, dacă înţelege semnificaţia evaluării. Este o evaluare continuă, ea evită ruperea procesului de învăţare sau reluarea unor trasee lungi (greşit parcurse), printr-o învăţare conştientă de obiectivele, desfăşurarea şi rezultatele sale (feed-back). Continuitatea propriu-zisă nu este însă nci posibilă, nici necesară. Nu pot fi fixate norme de timp sau cantitate de informaţii ce se evaluează, evaluarea depinde de amplitudinea proceselor cognitive implicate, complexitatea activităţii, posibilităţile celui educat. Evaluarea este necesară după fiecare secvenţă semnificativă a învăţării, fără care nu se poate înainta în proces. Chiar dacă cere un consum mare de timp, frecvenţa evaluării nu poate fi prea mare. Evaluarea formativă se mai caracterizează prin punerea în legătură a rezultatelor sale cu activitatea trecută şi cu cea viitoare. Astfel, este o evaluare sumativă repetată, de sancţionare a copiilor care nu obţin performanţe în timp, cu scopul de a cultiva încrederea în propriile capacităţi de reuşită în învăţare. *Evaluarea sumativă* este tipul de evaluare prin care se constată nivelul de performanţă atins în raport cu anumite exigenţe de formare care au fost stabilite la începutul unei perioade lungi de învăţarre sau care se formulează abia în momentul evaluării. Cosntatările se exprimă în calificări atribuite copiilor, clasificări sau promovări ale acestora. În grădiniţă putem vorbi de *evaluare iniţială* în momentul venirii copilului în instituţie şi *evaluare finală*, la părăsirea acesteia, când trebuie să i se completeze fişa psiho-pedagogică finală

(profil de personalitate, inventar de cunoştinţe, interese şi posibilităţi de învăţare) pentru a se recomanda înscrierea la şcoală. *Autoevaluarea* este o formă de trecere la autonomie (de exemplu reconstituirea unei imagini din bucăţele poate fi autoevaluată). Există activităţi pe care preşcolarul nu este capabil să le autoevalueze fără exerciţiu prealabil. Pentru autoevaluare este necesară cunoaşterea obiectivului şi a căii de realizare. Atunci când preşcolarul se autoevaluează, rezultatele sunt superioare. *Evaluarea clinică* se realizează pentru preşcolarii cu probleme în evoluţie, de către un specialist (psihiatru, psiholog). Prescripţiile pentru activitatea ulterioară diagnosticării, vor ţine seama nu numai de simptome, ci şi de relaţiile dintre factorii psihologici, sociali şi educaţionali care influenţează performanţele copilului.

Bibliografie:

1. Voiculescu, E., (2001), *Pedagogie preşcolară*, Editura Aramis

2.Cartea educatoarei, (2000), Ghid practic-alpicativ, Târgu Mureş Ionescu, M., (2003),

3.Instrucţie şi educaţie, Editura Garamond, Cluj-Napoca Bocoş, M., (2003),

4.Teoria şi practica instruirii şi evaluării, Editura Casa Cărţii de Ştiinţă, Cluj-Napoca Cucoş, C., (2006), *Pedagogie,* Editura Polirom

Invățământul românesc- de la modelul tradițional la modelul inovativ

Mihai Sanda Andreea
Școala Gimnazială „Sfântul Grigorie Teologul”:, Galați

Metodele tradiţionale de predare, caracterizate printr-o relaţie de autoritate şi bazate pe principiul conform căruia profesorul aducea cunoştinţe elevului care, se presupune, era pregătit să le primească, astăzi par nepotrivite pentru educaţia de masă. Astăzi, stilul tradiţional de predare nu mai reprezintă o cale eficientă de a transmite informaţii. Sunt dezvoltate diferite metode de predare-învăţare având în minte nevoile elevului.

Secolul XXI este un secol al schimbărilor, în ceea ce privește metodele folosite de cadrele didactice. Pandemia ne-a demonstrat că elevii și profesorii se pot adapta și că putem imbina intr-un mod util și plăcut tehnologia cu predarea, respectiv evaluarea. Astfel, cu toții am continuat să utilizăm elemente digitale la orele de curs.

Este cunoscut faptul că limba enleză este o limbă de circulație internațională, care permite comunicarea între persone de origini și/ sau culturi diferite. Predarea limba engleze, utilizând mijloace tehnologice moderne, reprezintă o metodă eficientă de a capta atenția elevilor din generația digitală. Aceștia pot vizualiza/ audia diferite materiale autentice si chiar interacționa cu persone de alte naționalități, utilizând limba engleză. Profesorii folosesc cu success table interactive, impreună cu soft-urile corespunzătoare, laptop-uri si videoproiectoare. Datorită Internetului, se pot accesa site-uri educaționale, platforme interactive și Youtube.

Utilizând o gamă largă de strategii moderne, care să încurajeze participarea activă a elevului la activităţile din clasă, reuşim să ne atingem ţelul ca profesori, acela de a educa complet, fizic, mental, emoţional, moral şi social copiii și pentru a-i pregăti pentru roluri importante în activităţile statului şi ale societăţii

Gamificarea și învățarea pe bază de joc cu Genially

Șandru Gabriela
Școala Gimnazială „Tudor Vladimirescu” Târgu Mureș

Noțiunea de „*gamification*” este un concept relativ nou aplicat cu succes în orele de limbă modernă. Jocul, activitatea centrală copilăriei, devine nucleul procesului de învățare, astfel încât elevii învață aproape pe nesimțite. Un copil care se joacă este un copil sănătos. *Gamificarea* înseamnă utilizarea strategiilor specifice jocului la ora de curs, de la proiectare, setare de obiective, la reguli, nivele, feed-back, clasamente, insigne și alte mecanisme de recompensare.

O dată cu schimbarea paradigmei în educație și trecerea de la un curriculum național centrat pe obiective la unul centrat pe competențe, accentul cade pe formarea de competențe. Astfel, cadrul didactic se va concentra mai puțin pe partea stabilirii obiectivelor sale pentru oră și mai mult asupra organizării/ coordonării învățării și a oferirii de feedback astfel încât predarea/învățarea să fie centrată pe elev care, la rândul său, va trebui să dovedească că știe să utilizeze și să aplice ceea ce învaţă. Competențele sunt definite în perspectiva Recomandării europene, ca ansamblu structurat de cunoștințe, abilități și atitudini:

- cunoștințele – reprezintă un ansamblu de informații factuale, concepte, idei, teorii validate și care sprijină înțelegerea unei discipline sau a unui domeniu de cunoaștere;
- abilităţile – reprezintă utilizarea cunoașterii existente în vederea atingerii unor rezultate;
- atitudinile – descriu modalități de raportare la idei, persoane sau situații

Pe lângă transmiterea de cunoștințe, *gamificarea* contribuie la formarea de competențe prin accentul pus pe abilități (ce știe elevul să facă) și atitudini (cum vrea elevul să contribuie la propria sa învățare). Asociind învățarea jocului și distracției, elevii dovedesc o mai bună eficiență în învățare, sunt mai motivați și mai implicați în propria formare, reușind să parcurgă independent etapele procesului de învățare. Absorbția de cunoștințe devine un produs secundar, elevii concentrându-se pe acordarea de recompense și pe trecerea de la un nivel la altul în cadrul jocului. Prin alegerea propriului ritm de învățare, elevul dobândește independență în învățare iar rolul profesorului se transformă din „transmițător de cunoștințe” în „facilitator al învățării”. Jocul poate fi folosit pentru a introduce noțiuni noi, pentru a consolida dar și pentru a evalua competențele dobândite la clasă. Un mare plus al *gamificării* este contribuția pentru îmbunătățirea abilităților cognitive și de rezolvare de probleme, stimularea gândirii critice și încurajarea dezvoltării competențelor socio-emoționale. Pentru că întreaga clasă contribuie la joc și conlucrează pentru a accede la nivelul următor, și în cele din urmă la premiu, *gamificarea* contribuie pozitiv și la managementul clasei prin menținerea unei discipline integrate – ce include disciplina corecțională (reguli și consecințe), dar și disciplina preventivă (predarea interactivă, cea care pune accentul și pe ceilalți). Utilizând prezentări audio-vizuale, informații schematizate, modele repetitive reduse la minimum, hărți conceptuale, *gamificarea* dezvoltă scheme de gândire laterală și răspunde nevoii de predare / învățare diferențiată. Un alt avantaj al *gamificării* este încurajarea cooperării între elevi dar și a competiției (jocurile *multiplayer* permit grupurilor să lucreze împreună la o anumită sarcină). Elementele de șansă și de risc crează un anumit grad de tensiune iar pierderea de puncte sau imposibilitatea finalizării unui nivel pot induce un sentiment negativ de eșec, însă este o modalitate ușoară pentru elev de a se autocorecta, permițîndu-i să

își evalueze rapid cunoștințele necesare sau lipsa lor și astfel stimulând învățarea. Scenariul nu este unul foarte complex iar jocul oferă șansa reluării răspunsului/nivelului (varianta „*try again*” sau sistemul de „vieți”) ceea ce minimalizează eșecul și maximizează motivația elevului, inducând o stare de comfort psihologic. Din punct de vedere estetic, jocurile virtuale pe dispozitive digitale beneficiază de un design grafic 3D calitativ, stil AAA animat, sisteme audio performante și sunt interactive.

Gamificarea și învățarea pe bază de joc sunt concepte similare, ambele explorând ludicul, însă *gamificarea* este mai mult decât a juca jocuri, a utiliza jucării sau a accesa jocuri electronice/online. În combinație cu învățarea pe bază de joc, *gamificarea* aplicată la clasă la ora de limba modernă facilitează achizițiile lingvistice și formarea de competențe specifice.

În concluzie, *gamificarea* în educație este o inițiativă sănătoasă care răspunde nevoilor nativilor digitali fiind o strategie fundamentată pe cei trei piloni care dezvoltă motivația internă: competență, autonomie, relație cu ceilalți. Pentru a ajunge la situația în care un elev își ia un angajament față de actul propriu de învățare al unei discipline, avem nevoie să creăm un spațiu al clasei în care elevul urmează profesorul, nu din coerciție sau sub presiune emoțională, ci cu entuziasm și admirație, ca pe un conducător de echipă, un căpitan de joc.

Una din platformele online care oferă șabloane ușor de adaptat pentru orice tip de conținut este Genially. Interfața este intuitivă și facil de folosit iar un cont gratuit oferă profesorului numeroase posibilități de *gamificare*. O funcție eficientă a platformei varianta „*Reuse this Genially*” care permite personalizarea/ adaptarea conținutului deja creat de alți utilizatori. Iată câteva exemple de jocuri create cu ajutorul aplicației Genially pentru limba engleză:

Categoria Gamificare

Christmas Escape Room

https://view.genial.ly/62cef0c4f2dcf800175b76cb/interactive-content-christmas-escape-room

Halloween Escape Room

https://view.genial.ly/62cfc973c4a16500183f4ea5/interactive-content-halloween-escape-game

Categoria învățare pe bază de joc

Countries ABC

https://view.genial.ly/62d7f5d35b876700182d87f3/presentation-countries-abc

Landmarks Quiz

https://view.genial.ly/62c3f5b672754e001944b86b/interactive-content-famous-landmarks

Strange New Year Traditions

https://view.genial.ly/62dbb7a8d642d70018cd3c99/presentation-strange-new-year-traditions

Holi Festival

https://view.genial.ly/62daa4f218878a00115b3479/presentation-holi-festival

Winter Holidays

https://view.genial.ly/62dbf86ee37e32001a58c6de/presentation-winter-holidays-around-the-world

Fairy Tale Characters

https://view.genial.ly/62cb1cb3c383980018970cd2/presentation-fairy-tale-characters

Prehistory

https://view.genial.ly/62d84575dc61020011e5019f/interactive-content-prehistory-quiz

Strange Animals

https://view.genial.ly/62d95f016512f400193ec72a/presentation-strange-animals

Animal Communication

https://view.genial.ly/62d92ae430dfa900128635da/presentation-animal-communication

Meet the Explorers

https://view.genial.ly/62cabe27d7de75001c479c74/interactive-content-meet-the-explorers

The Alphabet

https://view.genial.ly/6312dd5d324b7d00103c2ec6/presentation-the-alphabet

Numbers 1 to 20

https://view.genial.ly/63136b525c804a0011fb45ff/presentation-numbers-1-20

Numbers from 1 to 100

https://view.genial.ly/631c943317ea07001887d899/game-numbers-from-1-to-100

Bibliografie și Webografie

Recomandarea Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind stabilirea Cadrului european al calificărilor pentru învățarea de-a lungul întregii vieți. În Jurnalul Oficial al Uniunii Europene C 111 din 6.05.2008 (2008/C 111/01).

Recomandarea 2006/962/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 18 decembrie 2006 privind competenţele-cheie pentru învăţarea pe tot parcursul vieţii. În Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 394 din 30.12.2006.

Manolescu, M. (2015). Referenţialul în evaluarea şcolară. București: Editura Universitară.- Roegiers, X.

https://epale.ec.europa.eu/ro/blog/competentele-tema-pentru-schimbarea-de-paradigma-educatie

https://www.elearning.ro/integrarea-in-educatie-a-strategiilor-de-gamification-si-game-based-learning-intre-trend-si-exigenta

https://www.aletheea.ro/gamification-in-educatie-managementul-clasei-prin-joc/

Demersul didactic între tradiție și inovație

Nume Prenume: Cudrevati Cristina
Școala LTE Dragomir Hurmuzescu Deva

Societatea contemporană este definită de un proces de modernizare accentuat, manifestat prin predilecția tendințelor de digitalizare și prin inovații tehnologice, astfel impunându-se o restructurare a tuturor domeniilor de activitate. Una dintre componentele esențiale ale societății este educația care pune accentul pe formarea și dezvoltarea intelectuală, morală și fizică a individului printr-un set de metode și mijloace aplicate sistematic, într-un cadru organizat. Eficiența demersului didactic constă în îmbinarea armonioasă a metodelor clasice cu cele moderne, atent selectate de cadrul didactic în funcție de particularitățile clasei de elevi.

Școala românească este supusă unor provocări tot mai mari, precum cea generată de contextul predării online, impunându-se o regândire rapidă a întregului proces didactic. Astfel, metodele tradiționale de predare-evaluare au fost înlocuite tot mai mult cu cele moderne care au facilitat accesul elevilor la informație. Pentru a-i pregăti pe elevi pentru provocările de zi cu zi, se impune adaptarea la noile tehnologii prin dezvoltarea creativității, a spiritului inovator și competițional.

Învățământul tradițional, fundamentat pe un model pasiv de predare, se sprijină pe metode precum conversația, demonstrația, expunerea, explicația sau exercițiul în care accentul se pune pe transmiterea și asimilarea cunoștințelor, pe activitatea individuală a elevilor. Didactica modernă propune, însă, depășirea vechiului model prin dinamizarea clasei, prin renunțarea profesorului la rolul de transmițător și asumarea celui de facilitator al procesului de învățare, prin schimbarea percepției asupra relației profesor-elev. Dialogul trebuie să se bazeze pe comunicare, pe schimburi de păreri, cu menirea de a antrena gândirea elevilor, iar nu de a le testa capacitatea de memorare. Expunerile și explicațiile profesorului pot depăși cadrul rigid al unor simple transmiteri de informații ce ar lărgi distanțarea de elevi prin crearea unor conexiuni cu domenii ale științei și tehnologiei sau prin formularea unor întrebări problematizante care să transforme monologul în dialog.

Profesorului îi revine rolul de a ghida elevul în descoperirea de noi adevăruri prin antrenarea în discuții moderne, menite a încuraja exprimarea propriilor opinii. Pentru a satisface deziderateleor societății moderne, învățământul trebuie să se adapteze și să-și completeze instrumentele utilizate în procesul didactic cu mijloace moderne. De aceea, în reforma învățământului se pot viza câteva direcții pe care să se înscrie modernizarea strategiilor didactice: selectarea acestora în concordanță cu obiectivele propuse, transformarea elevului într-un partener prin consultarea sa în alegerea unei metode și mai ales încurajarea interacțiunilor în colectiv. Înlocuirea activității individuale cu cea în grup sau în echipă este esențială pentru interacțiunea elevilor, facilitând dezvoltarea cognitivă și socială a acestora, creativitatea, imaginația, spiritul analitic și de cooperare, formându-i spre cunoaștere și descoperire. De pildă, metoda bulgărelui de zăpadă permite atât activitatea individuală a elevilor care, într-un interval scurt de timp, caută soluții posibile, cât și relaționarea cu ceilalți colegi pentru analizarea soluțiilor găsite. Brainstormingul este o metodă interactivă care antrenează întreaga clasă în emiterea a cât mai multe idei noi pornind de la o întrebare deschisă, problematizantă. Creativitatea individuală și de grup, spiritul de cooperare și cel competițional sunt stimulate prin multe alte metode: Starburst (Explozia stelară), Problematizarea, Tehnica acvariului (Fishbowl) sau Mozaicul.

În profilul profesorului ideal trebuie să coexiste pregătirea de specialitate și cea psihopedagogică. Aceste două elemente asigură realizarea unui învățământ de calitate prin capacitatea de a selecta instrumentele adecvate contextului educațional, particularităților de vârstă și de asimilare ale elevilor. Totodată, profesorul trebuie să fie într-un permanent contact cu cerințele moderne prin participarea la conferințe, simpozioane, webinare sau cursuri de perfecționare. În procesul de predare, de asimilare, de fixare și de evaluare a cunoștințelor, acesta trebuie să uzeze de o paletă largă de metode și procedee, atât tradiționale, cât și moderne. Între metodele tradiționale și cele moderne există o interdependență: cele dintâi facilitează transmiterea unui bagaj de cunoștințe necesare formării abilităților individuale, celelalte îi oferă elevului cadrul de afirmare necesar prin canalizarea energiilor acestuia în direcția sporirii curiozității, atenției, creativității și documentării.

Nu se poate afirma faptul că doar folosirea anumitor metode considerate active asigură succesul activității desfășurate. Chiar și metodele tradiționale pot deveni active prin tactul pedagogic al profesorului care trebuie să fie permanent preocupat de lărgirea orizontului de cunoaștere al elevului. De personalitatea profesorului depinde întregul proces de selectare și aplicare a strategiilor didactice.

Bibliografie

1. Cucoș, Constantin (coord.), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice: curs elaborat în tehnologia învățământului deschis la distanță, Editura Polirom, Iași, 2005
2. Ilie, Emanuela, Didactica limbii și literaturii române, Editura Polirom, Iași, 2014.

De la integrare la incluziune

Laszlo Brassai PhD
CJRAE Covasna

Învățământul special a oferit oportunitatea școlarizării copiilor cu dizabilități, acel grup de persoane din societate care anterior nu a beneficiat de o învățare/instruire metodică nici în familii, nici în orfelinate (Popovic și Wizda, 2020).
Concomitent cu schimbarea perspectivei asupra drepturilor omului, la nivelul societății au intervenit schimbări și în ceea ce privește educația instituționalizată a persoanelor care trăiesc cu o dizabilitate. Ca proces, educația elevilor cu nevoi educaționale speciale realizează un salt semnificativ prin politica integrării, care a adus în prim plan reducerea „deosebirilor” dintre copii/elevii cu nevoi educaționale speciale de elevii „majoritari” din învățământul de masă.
Este de remarcat faptul că, acest demers al integrării, în timp ce milita pentru reducerea diferențelor interindividuale de fapt, în mod paradoxal, a evidențiat exact problema care ar fi trebuit, de altfel, rezolvată.

Încă din 2005 UNESCO a definit incluziunea ca fiind procesul centrat pe nevoile educaționale diverse ale copiilor/elevilor contribuind astfel la combaterea segregării acestora și implicit la sporirea capacității acestor elevi de a deveni parte a societății și culturii locale, prin accesarea sistemului de învățământ de masă. Toate acestea „ … *implică schimbări la nivelul învățământului de masă în ceea ce privește conținutul învățării, abordările și strategiile utilizate în vederea realizării unui ideal educațional axat pe realizarea unei educații nu numai pentru o majoritate, ci pentru toți copiii/elevii*” (UNESCO, 2005, pagina 13.).

În zilele noastre sintagma *„școala pentru toți”* înseamnă concretizarea tocmai a ceea ce înseamnă *„școala tuturor”*. Am ajuns astfel în acel punct în care nu mai dorim să luptăm pentru diversitate, ci mai degrabă ne străduim să valorizăm diferențele naturale dintre oameni. Această abordare își propune să depășească dialectica diferit - comun sau perspectiva diferențelor individuale astfel încât să rezulte adaptarea procesului instructiv-educativ la nevoile actuale ale elevilor valorificând potențialul individual de învățare al acestora. În procesul de dobândire al competențelor de bază, astăzi considerăm realist ca elevii să confere semnificații proprii desprinse din experiența lor de viață cunoștințelor academice vehiculate în sistemul de învățământ și să și le aproprie conform propriului potențial intelectual. În practica educațională utilizarea unui nivel standard al disciplinelor de studiu poate fi luat în considerare cel mult doar ca reper. Progresul raportat la propria persoană reprezintă în viziunea școlii tuturor acea modalitatea de evaluare prin intermediul căreia s-ar putea evita divizarea în copiii/elevii cu potențial ridicat și copiii/elevii cu potențial scăzut.

Unesco prezintă anual situația educației globale, iar tema abordată în anul 2020 a fost incluziunea, publicația apărută în acel an purtând titlul: *„Inclusion and education: All means all”*. Printre recomandările care apar în acest studiu se numără utilizarea diferențelor dintre elevi ca *resurse de învățare,* pregătirea profesională corespunzătoare și motivarea cadrelor didactice astfel încât acestea să poată lucra cu orice tip de elevi. În viziunea contemporană, incluziunea începe cu recunoașterea diferențelor dintre elevi. În domeniul învățării abordarea incluzivă respectă aceste diferențe individuale și le utilizează ca oportunități. Toate acestea pot atrage după sine schimbări majore în ceea ce privește munca la clasă a profesorilor, cancelaria, curtea școlii și relaționarea cu părinții.

Pentru a putea include toți copiii/elevii în procesul de învățământ, trebuie să ținem cont de întreaga lor personalitate. Cu toate acestea, trecem acest aspect cu vederea dacă incluziunea se concentrează doar pe un singur aspect, de exemplu,

nevoile educaționale speciale. De multe ori este evident faptul că în clasă, elevii diferiți au multe lucruri în comun cu semenii lor care fac față fără probleme standardelor de dezvoltare, ating performanțe conforme cu indicatorii de performanță. Pe de altă parte, munca depusă pentru identificarea și abordarea corespunzătoare a dificultăților poate fi ulterior de folos și în cazul acelor elevi care inițial nu s-au confruntat cu dificultăți de învățare. Această abordare ne conduce la ideea conform căreia diferențele dintre elevi - fie ele legate de interese, cunoștințe, abilități - în loc să devină bariere, se pot transforma în factori care sprijină/susțin învățarea școlară.

Este important de reținut faptul că atunci când descoperim dificultățile de învățare ca rezultat al nevoilor educaționale speciale căutăm deseori soluția în asigurarea a cât mai mulți specialiști consacrați serviciilor psihopedagogice. Această abordare duce însă la o soluție mecanicistă în ceea ce privește problematica instruirii diferențiate, mai concret, dacă există o disfuncționalitate, aceasta trebuie eliminată, în consecință, orice dificultate apărută în procesul instructiv-educativ derivă din tulburarea copilului. Eficiența acestei perspective este redusă datorită rigidității sistemului.

Deficiența mintală, tulburarea de atenție și hiperactivitatea, anumite forme ale tulburărilor de învățare (disgrafie, dislexie, discalculie) reprezintă manifestări permanente mai degrabă decât temporare, deci nu forme de funcționare tranzitorii. Acest lucru înseamnă că în majoritatea cazurilor copiii/elevii nu pot fi „dezvățați” sau „vindecați”. Totodată Bessenyei (2010) atrage atenția asupra relației strânse care există între dificultățile de învățare și neajunsurile procesului de predare. Gyarmathy (2012) formulează aceeași problematică, însă mai accentuat: *„..dificultatea de învățare în era digitală poate fi considerată un simptom al educației, o dificultate a procesului instructiv-educativ” (pag. 9)*. Din perspectiva incluziunii este mult mai util dacă evităm atât sintagma „problemele” copilului/elevului”, cât și evidențierea exagerată a indicatorilor de performanță ai diferitelor discipline și în locul acestora accentul să fie pus mai degrabă pe potrivirea dintre elev și sistemul de învățământ, fortificându-se în acest fel apropierea reciprocă a celor doi.

Prin conceptul de „sprijin” se înțelege orice activitate care sporește posibilitățile instituției de învățământ de a răspunde adecvat diversității elevilor. Asigurarea sprijinului educațional pentru copiii cu cerințe educative speciale acoperă doar o parte din eforturile unității de învățământ realizate în scopul incluziunii. Dacă în stabilirea măsurilor de sprijin educațional ne raportăm doar la eticheta „cerința educațională specială” riscăm să stabilim un nivel scăzut al așteptărilor vizavi de acești elevi, așteptări care se vor situa sub nivelul real al potențialului individual al lor, în același timp atenția fiind distrasă și de la dificultățile altor elevi, cât și de la problemele aflate în stare de latență cu privire la cultura organizațională, organizarea instituției de învățământ, viziunea pedagogică, metodele de predare -învățare, relația dintre cadrele didactice și elevi. Așadar, pe lângă eficientizarea procesului instructiv-educativ care vizează elevii cu cerințe educaționale speciale ar fi de așteptat ca profesorii să aibă în vedere nevoile tuturor elevilor din clasă în proiectarea lecției, în selectarea și utilizarea metodelor de predare-învățare, astfel încât elevii să se sprijine reciproc în procesul de învățare.

În practica educațională, abordarea centrată pe obstacolele individuale (ex. dificultatea de învățare) pe de o parte, iar pe de altă parte obstacolele instituționale se află într-o relație de strânsă interdependență. Sprijinul individual oferit sporește capacitățile elevului, mărind gradul de asimilare al cunoștințelor. Totodată însă prin proiectarea unei activități de învățare care se adresează tuturor elevilor din clasă se diminuează nevoia sprijinului individual oferit.

Constructivismul, în esență o teorie a personalității, se exprimă în pedagogie prin concepția potrivit căreia formarea personalității este un proces dinamic al cărui protagonist este însăși individul prin selectarea, prelucrarea, construirea câmpului cunoașterii, a noii cunoașteri. În perspectiva acestei abordări formarea personalității este mai degrabă un proces

participativ decât un proces pasiv de asimilare a influențelor mediului educativ (Raskin, 2011). Din perspectiva instruirii constructivismul se referă la construirea de noi cunoștințe și nu la achiziția lor prin transmitere și receptare, însușire (Glasersfeld, 1991). Prin urmare se realizează o construcție proprie a înțelegerii semnificațiilor informațiilor, în situații autentice, din contexte reale. Cât s-a înțeles, atât s-a învățat. Prin constructivism procesul instruirii se focalizează pe construirea înțelegerii (Bessenyei, 2010). Astfel învățarea privită ca o construcție proprie, este un proces de interiorizare a modului de cunoaștere, iar înțelegerea, ca efect, este experiențială, subiectivă, inductivă, bazată pe reprezentare multiplă, activitate directă de explorare, interpretare, argumentare, rezolvare, reconstrucția structurilor cognitive, sesizarea semnificațiilor, colaborare, revizuirea ideilor, generalizare și sinteză finală. În acest proces al învățării copilul/elevul extrage din câmpul cunoașterii și transformă în cunoștințe raporturile de informații validate de contextul de viață socio-cultural în care la un moment dat acesta se găsește. Din această perspectivă învățarea este marcată de interesele personale, profesionale, dar și extraprofesionale, manifestate (în acțiune, comportament, activitate). Astfel, din perspectiva constructivismului nu putem vorbi de cunoștințe general valabile, ci doar de cunoștințe valide din perspectiva existenței individului. Raportat la instruirea constructivistă rolul și sarcina cadrului didactic se transformă, din actorul principal al instruirii, acesta devine facilitatorul acestui proces prin antrenarea fiecărui elev în asigurarea climatului constructivist și prin organizarea structurată a clasei: distribuirea de responsabilități și roluri, diversificarea relaționărilor, sprijinirea colaborării, prevenirea și rezolvarea stărilor conflictuale ivite, respectarea normelor de conduită civilizată în activitate, înțelegerea și respectarea relației autoritate-libertate (Joița, 2006).

Descrierea unei activități de învățare ca RED

prof. Băbeanu Maria-Felicia

Denumirea și contextul activității de învățare

Disciplina: *Biologie*

clasa a VI-a

Domeniul de conținut: Funcțiile fundamentale ale viețuitoarelor

- *competența generală* vizată:

1. Explorarea sistemelor biologice, a proceselor și a fenomenelor cu instrumente și metode științifice

- *competețe specifică* vizată:

1.1. Selectarea unor texte, filme, tabele, desene, scheme, grafice, diagrame ca surse pentru extragerea unor informații referitoare la unele procese, fenomene și sisteme biologice Descrierea activității de învățare:

- *activitatea de învățare*: exerciții de identificare și observăre a structurii și funcționării unor organe, a particularităților lor în diferite medii de viață utilizând suporturi diverse: imagini, secvențe de film
- *metoda/metodele* alese:

  Activitatea se derulează prin comunicare, observare și reflecție, metodele, tehnicile folosite fiind conversația în perechi/în grup și dezbaterea
- *pași de desfășurare a activității:*

  a) exerciții de team building

  Împărțim clasa în grupe de elevi. Fiecare grup primește sarcina de a identificare și observa structura și funcția unor organe, a particularităților lor (prin desen, prin fotografii proprii sau prin imagini descărcate de pe internet).

  La final fiecare își prezintă ce identificat și observat, alegându-și modalitatea de prezentare (reprezentare artistică: desen sau imagine descărcată de pe internet)

  b) vizionarea a două clipuri video:

  https://www.youtube.com/watch?v=Ooh6QQg69a4

  https://www.youtube.com/watch?v=ELCkdannBjg

  c) fișă de lucru – profesorul adresează întrebări elevii răspund individual

  - Unde ajung nutrimentele de la nivelul intestinului subţire?
  - Ce este sângele?
  - Unde transporta sângele aceste substanţe hrănitoare?
  - Ce preia sângele de la celule?
  - Putem deci, să spunem ca sângele are rolul de a transporta oxigenul, dioxidul de carbon şi diferite substanţe prin corpul omenesc.
  - Care sunt componentele sângelui răspunzătoare de transportul gazelor respiratorii (O_2 şi CO_2)?
  - Ce alte componente ale sângelui mai cunoaşteţi?
  - Ce roluri au acestea?
  - Prin ce anume circulă sângele în corpul nostru?

- Cine anume pompează sângele în artere?
- Să urmărim un scurt film documentar referitor la INIMĂ.
- Cum funcţionează inima?

- *modalităţi de facilitare a implicării elevilor* (individual, grup)

  Prin utilizarea filmelor în lecție dar și prin activitatea de team building se asigură implicarea elevilor în activitatea de învățare.

- *resurse utilizate*:
  - laptop, videoproiector, prezentare Power-Point, internet (filmulețe de pe youtobe, test online, coli de flichart,marchere, fișe de lucru

- *modalităţi de evaluare*

  Produse ale activității de învățare individuală sau de grup:
  - produse ale activității de evaluare art-creativă: postere, desene, fotografii;
  - fișe de reflecție/autoevaluare.

- instrumentele utilizate pentru a susține activitatea
  - film:
  - fișă de lucru.

Bibliografie: https://www.youtube.com/channel/UCCOC_4-eXl5C6BHwTEHGKiw

EDUCAȚIA, ÎNTRE TRADIȚIONAL ȘI MODERN

Prof.Pîlșu Crinela
Școala Gimnazială ,, Traian Lalescu”Cornea

Educația și-a schimbat evoluția de-a lungul anilor, de la un sistem bazat pe învățarea memoristică și tradițională până la metode digitale și de învățare pe computer. Evaluarea educației a fost, de asemenea, influențată de schimbarea modului în care se predau și învață. Din acest motiv, este important să se examineze diferențele între modul tradițional și modern de evaluare a educației.

Modul tradițional de evaluare a educației se bazează pe teste și exerciții scrise, cum ar fi întrebări de examinare, chestionare sau teste de evaluare. Acest tip de evaluare se concentrează pe învățarea memoristică și pe capacitatea de a reproduce informațiile învățate. Unii experți susțin că acest tip de evaluare este limitat, deoarece nu oferă o imagine completă asupra modului în care un elev înțelege și aplică informațiile învățate.

Modernul sistem de evaluare a educației ține cont de abilitățile creative și critice ale elevilor. Acest tip de evaluare se bazează pe proiecte, discuții și alte activități interactive care solicită elevilor să gândească și să rezolve probleme. Aceasta oferă profesorilor o imagine mai completă asupra modului în care elevii înțeleg și aplică informațiile învățate.

Deși modernul sistem de evaluare oferă o imagine mai completă asupra modului în care elevii înțeleg și aplică informațiile învățate, acesta prezintă și dezavantaje. De exemplu, proiectele și alte activități interactive sunt costisitoare și pot dura mai mult timp pentru a fi implementate. De asemenea, ele pot fi mai greu de evaluat, deoarece profesorii trebuie să se concentreze pe mai multe criterii în același timp.

Pentru a avea o evaluare eficientă, este important să se combine metodele tradiționale și moderne de evaluare. Atât modul tradițional, cât și cel modern de evaluare oferă avantaje și dezavantaje. Prin combinarea celor două metode, se pot obține rezultate mai bune, care oferă o imagine completă asupra modului în care elevii înțeleg și aplică informațiile învățate.

Într-o lume aflată în permanentă transformare, modernizarea învăţământului prin utilizarea metodelor noi de învăţare-evaluare a unor strategii moderne, care permit
reasamblări, reajustări şi adaptări la disciplinele de învăţământ, depinde în ultimă instanţă de cunoaşterea, deînţelegerea şi de abilitatea de a le folosi. Prin adaptarea
vechilor valori la noile cerinţe ale societăţii, cadrul didactic“nu este un simplu executant al unor prescripţii sau reţete, cidevine factor activ al procesului de învăţământ, învaţă cu
cei pe care îi învaţă, având rol de coordonator şi catalizator al educaţiei şi instrucţiei” (Romita Jucu).

În concluzie, evaluarea educației a evoluat de-a lungul anilor și există diferențe semnificative între modul tradițional și cel modern de evaluare. Modul tradițional se bazează pe învățarea memoristică și pe capacitatea de a reproduce informațiile învățate. Modul modern se concentrează pe abilitățile creative și critice ale elevilor și poate oferi o imagine mai completă

asupra modului în care un elev înțelege și aplică informațiile învățate. Pentru a obține rezultate optime, este important să se combine metodele tradiționale și moderne de evaluare a educației.

Bibliografie:

- Ausubel, P. D., Robinson, R. F.(1981) – „ Pedagogia secolului XX. Învăţarea în şcoală”, București, EDP.;
- Comenius, J., A. (1970) – „ Didactica Magna”m Bucureşti, EDP;
- Cucoş, Constantin – „Pedagogie” ediţia a II a revizuită şi adăugită, – Iaşi, Polirom, 2006;
- Didactica Nova – Revista de informare și cultură didactică,Craiova, 2005

TRADIȚIONAL ŞI MODERN ÎN PROCESUL DE PREDARE-ÎNVĂȚARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREŞCOLAR

Codreanu Andreea-Mădălina
Liceul Teoretic „Constantin Angelescu”, Ianca, jud.Brăila

„Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori şi, din acest punct de vedere, educaţia va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situaţie precisă, indicaţiile generale date de cărţile de metodologie.”

Gaston Mialaret

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea şi realizarea unei activităţi educaţionale, se pune accent pe felul cum se desfăşoară aceasta şi implică probleme organizatorice, procedurale şi materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învăţământ, al strategiilor de organizare a predării-învăţare, puse în aplicaţie, în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conţinuturile transmise, formele de realizare a instruirii şi modalităţile de evaluare. Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaţionale constituie metoda didactica. Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”. Metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă”.(M.Ionescu, V.Chiş, p.126)

Când se alege o metodă, se ţine cont de finalităţile educaţiei, de conţinutul procesului instructiv, de particularităţile de vârstă şi de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor şcolare, de natura mijloacelor de învăţământ, de experienţa şi competenţa cadrului didactic.

În învăţământul de tip tradiţional se cultivă competiţia între elevi cu scopul ierarhizării acestora şi activitatea individuală. Competiţia stimulează efortul şi productivitatea individului şi pregăteşte elevii pentru viaţă, care este foarte competitivă, dar poate genera conflicte şi comportamente agresive, lipsă de comunicare între colegi, marginalizarea nedreaptă a unora dintre aceştia, amplifică anxietatea şi teama de eşec, cultivă egoismul.

Modelul învăţământului modern face apel la experienţa proprie a elevului, promovează învăţarea prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre elevi, creşterea stimei de sine, încrederea în forţele proprii, diminuează anxietatea faţă de şcoală şi intensifică atitudinile pozitive faţă de cadrele didactice. În acelaşi timp, munca în grup, prin colaborare, nu pregăteşte elevii pentru viaţa care este foarte competitivă, metodele activ – participative aplicate în activitatea pe grupe sunt mari consumatoare de timp şi necesită experienţă din partea cadrului didactic, iar elevilor le trebuie timp ca să se familiarizeze cu acest nou tip de învăţare.

Metodele de învăţământ bine alese şi aplicate duc la realizarea obiectivelor informaţionale şi formative ale lecţiei şi ale activităţilor extraşcolare. Nicolae Iorga aprecia că „metoda cea mai bună are valoarea pe care i-o dă omul care o întrebuinţează. Ea nu are valoare generală **democratică**, prin care orice minte omenească ajunge a nimeri pe acelaşi la aceeaşi siguranţă în ţintă. Iar valoarea omului care întrebuinţează metoda atârnă, desigur şi de o anume inteligenţă, care nu e apanajul oricui, dar atârnă şi de mijloacele pe care i le pune la îndemână numai cultură generală, multilaterală, dând trei virtuţi fără care nici ştiinţa în cel mai înalt sens al cuvântului nu se poate. Aceste trei virtuţi sunt: orizont, disciplină şi

omenie”. În şcolile din România se practică în proporţie mai mare modelul tradiţional faţă de cel modern, ţinându-se spre implementarea celui din urmă, dar fără anularea primului, ci realizarea unei simbioze structurale între cele două. Modelul modern nu va putea supravieţui fără fundamentul celui tradiţional.

Profesorul trebuie să deprindă măiestria de a le combina şi a le demonstra eficienţa şi aplicabilitatea În diverse experienţe de învăţare, înclinând balanţa în favoare celui modern, mult mai uşor acceptat de elevi.

Organizarea clasei

Tradițional:

Asistăm la o lecţie obişnuită. Elevii sunt în bănci, unii în spatele celorlalţi, câte unul sau câte doi, ca pe vremea străbunicilor. Toţi au privirile aţintite înainte (acolo sunt catedra şi profesorul). Asta li se cere: privirea în faţă.

Unde găsesc ei răspunsurile la confruntările personale? La profesor, în spatele colegului, departe de zidurile şcolii?…

Modern

- Elevii sunt pretutindeni în clasă.
- Ei se grupează / sunt grupaţi potrivit opţiunilor de studiu şi resurselor asigurate de profesor.
- Elevii privesc unii la alţii, faţă în faţă. Ei comunică. Toţi au şansa dialogului efectiv.
- În parteneriat cu profesorul ei vor găsi răspunsurile…

Rolul elevului

Tradițional:

- Urmăreşte prelegerea, expunerea, explicaţia profesorului.
- Încearcă să reţină şi să reproducă ideile auzite.
- Acceptă în mod pasiv ideile transmise.
- Lucrează izolat.

Modern:

- Realizează un schimb de idei cu ceilalţi.
- Cooperează în rezolvarea sarcinilor de lucru.
- Exprimă puncte de vedere proprii.
- Argumentează, pune şi îşi pune întrebări cu scopul de a înţelege.

Rolul profesorului

Tradițional:

- Expune, ţine prelegeri
- Impune puncte de vedere.
- Se consideră şi se manifestă “ca un părinte”.

Modern:

- Facilitează şi moderează învăţarea
- Ajută elevii să înţeleagă şi să explice punctele de vedere.
- Este partener în învăţare.

Modul de realizare a învățării

Tradiţional:

- Învăţarea are loc predominant prin memorare şi reproducere de cunoştinţe.
- Învăţarea conduce la competiţie între elevi, cu scopul de ierarhizare.

Modern:

- Învăţarea are loc predominant prin formare de competenţe şi deprinderi practice.
- Învăţarea se realizează prin cooperare.

Evaluarea

Tradiţional:

- Vizează măsurarea şi aprecierea cunoştinţelor (ce ştie elevul).
- Pune accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informaţie deţine elevul).
- Vizează clasificarea elevilor.

Modern:

Vizează măsurarea şi aprecierea competenţelor (ce ştie să facă elevul cu ceea ce ştie).

Vizează progresul în învăţare la fiecare elev.

Pune accent pe elementele de ordin calitativ (valori, atitudini).

În concluzie, profesorul trebuie să deprindă măiestria de a le combina şi a le demonstra eficienţa şi aplicabilitatea În diverse experienţe de învăţare, înclinând balanţa în favoare celui modern, mult mai uşor acceptat de elevi.

1. Căpiţă, Laura, Căpiţă, Carol, *Tendinţe în didactica istoriei*, Editura Paralela 45, 2005
2. Dulamă, Maria Eliza, *Strategii didactice*, Ed. Clusium, 2000
3. Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001
4. Păcurari, Otilia, Târcă, Anca, Sarivan, Ligia, *Strategii didactice inovative*, suport de curs, Centrul Educaţia 2000+, Bucureşti, 2003
5. https://revistaprofesorului.ro/traditional-si-modern-in-procesul-de-predare-invatare-in-invatamantul-prescolar/
6. http://ccdmures.ro/cmsmadesimple/uploads/file/rev8sp/lbrom6.pdf

Modern şi tradiţional în predarea matematicii în şcoală

Prof. Înv . Primar Coroi Manuela Irina
Şcoala nr . 169 Bucureşti

Sistemul de învăţământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere si dinamism faţă de nou, dezvoltându-se şi acţionând în concordanţă cu cerinţele economico-sociale cu progresul ştiinţifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului ştiintifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului român, în condiţiile societăţii civile şi a statului de drept, democratic. Educatorul este agentul uman care mediază decisiv orice schimbare / inovare în cadrul învăţământului. Se ştie că tinerii şi copiii sunt atraşi de cultura digitală şi de suporturile tehnice ce o promovează. Nu putem spune exact cât de mare este această latură a culturii, dar există, ne invadează, ne infestează. Din punct de vedere expresiv, cyber cultura este mai aproape de interesele tinerilor, prezentându-se sub formă de jocuri, videoclipuri, chat-uri, etc.

Pot fi identificate şi suporturi aparent tradiţionale, dar care sunt acaparate de noile tehnologii digitale. Din punct de vedere educaţional, Internetul constituie o oportunitate interesantă, nouă, de instrument accesoriu al unor noi valori ce pot fi adăugate conţinuturilor educative vehiculate în instituţiile şcolare.

Noile sisteme de conectare şi de comunicare pot accelera capacităţile comunicaţionale, imaginative sau inventative, dar le şi pot încetini sau stopa dacă nu sunt utilizate în chip judicios şi, mai ales, în mod univoc. Instrumentul este cu atât mai bun cu cât el face ca elevul să treacă de la statutul de utilizator la cel de producător de idei, de sensuri, de trăiri. Oricât de performantă ar fi noua tehnologie, aceasta se cere a fi completă cu strategii tradiţionale clasice de formare a abilităţilor umane. E bine să ştim să comunicăm prin calculator, dar şi cu semenii din preajma noastră. Uneori, e mai dificil sa comunicăm cu cei de lângă noi, decât cu cei care sunt departe.

Aplicarea noilor TIC în educaţie poate să ofere o alternativă viabilă pentru învăţământul tradiţional , în dorinţa îmbunătăţirii demersului didactic centrat pe elev .Conţinutul este astfel personalizat , oferind un mai mare control celui ce învaţă asupra procesului instruirii .

Utilizarea noilor TIC faciliteaza stabilirea unor pârghii solide între instituţii , cadre didactice , comunitate , familie , elev . Implicarea tuturor factorilor educaţionali este asigurată , oferind transparenţă actului educaţional , în sine , susţinând iniţiativa elevului , facilitând colaborarea .

Calculatorul devine astfel un partener comun , creând noi deprinderi . Vocaţia de profesor participă în mod fundamental în actul introducerii pozitive şi optime a tehnologiei în educaţie . Profesorul este încă la fileul dintre politică şi societate , fiind afectat de schimbările sociale în mod primordial , datorită amprentei pe care o are activitatea sa asupra întregii societăţi , o societate care îl interpreteaza a fi nepregătit pentru nou , sub influenţa unor factori politici , ce nu doresc un profesor nou , ci unul manipulabil , care să influenţeze într-un anumit fel noua generaţie .

Se acordă prea puţină importanţă perfomanţelor atinse de profesori care poartă peste hotare numele ţării . Multi dintre noi au pierdut lupta cu opinia publică , dar la fel de mulţi reuşim să transformăm ridicând barierele concepţiilor induse , prin creatia unor generaţii de copii performanţi , prin adaptarea la nou , la modern , fără a ţine cont de barierele materiale .

Privind lucid asupra necesităţii utilizării mijloacelor moderne , anume a calculatorului , în actul de predare – învăţare , putem apela la memoria vizuală predominantă la vârsta şcolarităţii cu o capacitate de captare a atenţiei mult mai mare , prin

utilizarea în predare , în diferite momente ale lecţiei a prezentărilor Power Point , prin confirmarea cu ajutorului calculatorului a unor rezultate , conceperea unor teste de evaluare tip grilă în programul AeL .

În urma multor astfel de lecţii susţinute cu ajutorul calculatorului , prietenul tinerei generaţii , s-a constatat o creştere a motivaţiei învăţării , receptivitate , răbdare în rezolvarea sarcinilor .

Dacă pentru elev utilizarea calculatorului reprezintă o metodă atractivă , pentru profesor avantajul utilizării calculatorului este acela că elimina suspiciunile din partea elevilor , obiectivitatea evaluării fiind incontestabilă , de asemene ea efectuându-se într-un scurt timp pentru un număr mare de elevi . Timpul alocat corectării lucrărilor , testelor poate fi utilizat în activităţi atractive care să completeze actul didactic . Astfel , elevul capătă mai multă încredere în obiectivitatea evaluării .

Nu trebuie însă eliminată predarea tradiţională , ci alternată , căci predarea cu ajutorul calculatorului limitează formarea unui limbaj corect , încurajează o comunicare strict tehnică , încurajeaza unii elevi în aflarea unor informaţii ce depăşesc vârsta lor . Copiii sunt fascinaţi de creaţiile tehnice ale calculatorului , refuzând apoi să creeze ei inşişi , dezvoltând singuri noi probleme . De multe ori concentrarea lor se mută pe modul cum se folosesc anumite programe , şi nu pe modul cum se rezolvă situaţia matematică dată .

În procesul de introducere a tehnologiei în predarea matematicii trebuie să ţinem cont de valoarea învăţământului tradiţional care , punând la dispoziţie datele fundamentale i-a ajutat pe elevi în dezvoltarea proceselor gândirii , a încurajat analiza , sinteza , logica , formând generaţii întregi de oameni valoroşi .

Metodele de învăţământ sunt un element de bază al strategiilor didactice, în strânsă legatură cu mijloacele de învăţământ şi cu modalităţile de grupare a elevilor. De aceea, opţiunea pentru o anumită strategie didactică condiţionează utilizarea unor metode de învăţământ specifice. Metodele tradiţionale pot fi păstrate cu condiţia reconsiderării şi adaptării lor la exigenţele învăţământului modern. Acestea pot evolua spre modernitate în măsura în care secvenţele procedurale care le compun permit restructurări inedite sau când circumstanţele de aplicare a acelei metode sunt cu totul noi. În unele metode moderne surprindem secvenţe destul de tradiţionale sau descoperim că variante ale acestei metode erau de mult timp cunoscute.

O metodă este considerată modernă în măsura în care cultivă însuşirile fundamentale necesare omului de azi si mai ales de mâine: independenţă, spirit critic, gândire creatoare, aptitudini, atitudini exploratoare etc. .

Beneficiile învăţării prin cooperare se pot rezuma la faptul că elevii învaţă: să ia iniţiative, să îşi construiască opinii, să le argumenteze şi să le împărtăşească, să asculte activ, să accepte opinii, să ofere sprijin şi să primească sprijin .

Abilităţile cadrului didactic care promovează predarea – învăţarea prin cooperare într – un învăţământ modern ar trebui să fie:

- organizează şi dirijează învăţarea, o orchestrează şi o regizează;
- facilitează şi moderează activitatea de învăţare;
- ajută elevii să înţeleagă lucrurile şi să le explice;
- responsabilizează elevii în vederea funcţionării optime a grupului;
- formează, la elevi, unele abilităţi sociale care favorizează interacţiunea şi cooperarea în realizarea învăţării;
- acceptă şi stimulează exprimarea unor puncte de vedere diferite într – o problemă;
- este partener în învăţare;

Metodele activ – participative solicită o bună organizare a situaţiilor de învăţare, elevii depinzând într – un mod pozitiv unii de alţii; această interdependenţă conducându – i la devotament faţă de grup.

Dacă trebuie să ţinem cont de ceva în această balanţă tradiţional – modern aceste lucruri sunt : diversitate , moderaţie , imaginaţie , creativitate . Aici îşi are rolul artistul învăţării : profesorul . El are menirea de a utiliza în mod util convenabil şi pentru el şi pentru elev mijloacele de care dispune , folosind de pe şevaletul de mijloace şi metode , compoziţia care să desăvârşească arta predării . A găsi soluţia unei probleme este o perfomanţa specifică inteligenţei , iar inteligenţa este apanajul distinctiv al speciei umane . Inteligenţa este în elevi , cei care o fructifică sunt cadrele didactice care găsesc mijloacele necesare de a o stârni .

Elevii trebuie să înţeleagă ca „ matematica este limba latina a viitorului , obligatorie pentru toţi oamenii de ştiinţă „ . Ea permite accelerarea maximă a circulaţiei ideilor ştiinţifice .

BIBLIOGRAFIE :

1. Bersan, O. S. (2009). The educational relationship and the generation gap („Relaţia ed. conflictul între generaţii”) în Educaţia azi. Nr. 2 / 2009. Bucureşti. Editura Universitii din Bucureşti
2. Bersan, O. S. (2008b). Ce înseamn a fi un bun profesor? Aspecte ale relaiei educaionale în Educaia azi. Nr. 1/2008. Bucureşti. Editura Universităţii din Bucureşti.
3. Bocos M - Instruire interactivă, Cluj Napoca, Ed. PUC, 2002
4 . Leonte Rodica; Stanciu Mihai – Strategii activ – participative de predare – învăţare în ciclul primar, Bacău, Ed. C.C.D., 2004

Rezumat :

Esenţa referatului mai sus prezentat este : În arta predării nimic nu este mai presus nici modern , nici tradiţional , atâta timp cât mijloacele utilizate sunt EFICIENTE .

Dacă trebuie să ţinem cont de ceva în această balanţă tradiţional – modern aceste lucruri sunt : diversitate , moderaţie , imaginaţie , creativitate . Aici îşi are rolul artistul învăţării : profesorul . El are menirea de a utiliza în mod util convenabil şi pentru el şi pentru elev mijloacele de care dispune , folosind de pe şevaletul de mijloace şi metode , compoziţia care să desăvârşească arta predării . A găsi soluţia unei probleme este o perfomanţa specifică inteligenţei , iar inteligenţa este apanajul distinctiv al speciei umane . Inteligenţa este în elevi , cei care o fructifică sunt cadrele didactice care găsesc mijloacele necesare de a o stârni .

METODE INOVATIVE FOLOSTITE LA CLASELE CU CERINŢE EDUCATIVE SPECIALE

Profesor: Lavinia Hansmann
CSEI „Constantin Păunescu”
Recaş, jud Timiş

1. Metoda “Tipuri de inteligenţe”: (Folosită la clasa a VIII a, la Geografie, evaluare sumativă – Geografia României)

- ***inteligenţa verbal-lingvistică*** (a avut ca sarcină de lucru realizarea unui rebus cu tematica “România”.)

- ***inteligenţa muzicală*** (de pregătit un CD cu melodii specific româneşti)
- ***inteligenţa vizual-spaţială*** (de desenat harta României.)
- ***inteligenţa kinestezică*** (de interpretat un joc de rol intre 2 turisti aflaţi în vacanţă şi un localnic.)
- ***inteligenţa naturalistă*** (de realizat un tablou cu frumuseţi din România (peisaje, floră şi faună…)
- ***inteligenţa interpersoanlă*** (de realizat un tablou cu zonele şi porturile populare din acele zone)
- ***inteligenţa intrapersonală*** (de realizat un jurnal ce contine note despre indeletnicirile lociutorilor, hrana specifică, hobbiurile lor…)

- inteligenţa logico-matematică

Lecţia este importantă deoarece pornind de la teoria inteligenţelor multiple, dezvoltă la elevi încrederea în ei înşişi, valorificând potenţialul creator al fiecăruia şi folosind mijloace de lucru variate elevii se simt atraşi de activitate.

In cadrul lecţiei fiecare grupă îşi prezinte materialul realizat anterior, grupele colaborează în prezentarea materialelor; de ex grupa muzicală va putea asigura fondul musical în timp ce toate celelalte grupe îşi vor prezenta materialele.

2. Metoda “Cvintetului”

Cvintetul este o tehnică de reflecţie ce constă în crearea a cinci versuri respectând cinci reguli în scopul de a sintetiza conţinutul unei teme abordate.

Cvintetul este o poezie cu 5 versuri.

Cele cinci versuri se alcatuiesc astfel:

1. Cuvântul/ sintagma cheie a conținutului (substantiv, de obicei);
2. Două cuvinte care prezintă o descriere a cuvântului/sintagmei cheie (adjective);
3. Trei cuvinte care exprimă acțiuni legate de cuvântul/sintagma cheie (verbe, de preferat la gerunziu);
4. Patru cuvinte care exprimă sentimentele și atitudinile elevului față de conceptul/sintagma cheie; (o propoziţie din 4 cuvinte)
5. Un cuvânt care exprimă esența problemei.

Metoda a fost adaptata nivelului clasei.

Ex: 1. Mona

2. Cuminte, ambiţioasă

3. Să învăţ, să ajut, să desenez

4. Imi iubesc mult mama

5. Ascult

3. Metoda „Arborele lui Sapiro” (metodă folosita la clasa a VIII a, la ora de consiliere)

- Conflictul în viziunea lui Daniel Sapiro este asociat cu un arbore.

Fiecare parte a lui reprezintă o parte componenta a conflictului:

• ***solul*** - mediul social în care izbucneşte conflictul (familia, colectivul, şcoala);

• ***rădăcina*** - cauzele multiple ale conflictului;

• ***tulpina*** - părţile implicate în conflict;

• ***scorbura*** - problema clară definită a conflictului;

• ***florile*** - emoţiile proprii pozitive şi negative a celor implicaţi în conflict;

• ***frunzele*** - acţiunile concrete a celor implicaţi în conflict;

• ***fructul*** - soluţia rezolvării conflictului;

4. Metoda “Copacul ideilor” – este o metodă grafică în care cuvântul cheie este scris într-un dreptunghi, la baza paginii, în partea centrală.

De la acest dreptunghi se ramifică asemeni crengilor unui copac toate cunoştinţele evocate despre o anumită temă.

Foaia pe care este desenat copacul trece de la un membru la altul al grupului şi fiecare elev are posibilitatea să citească ce au scris colegii săi.

Această formă de activitate în grup este avantajoasă deoarece le propune elevilor o nouă formă de organizare şi sistematizare a cunoştinţelor;

5. Metoda “Dă mai departe”- metoda a fost folosită la începutul clasei a V a, in cadrul unui joc de autocunoaştere.

Jocul începe de la profesor, care are o minge în mână (din cauza respectării normelor de igienă mingea a fost imaginară) şi o pasează unui elev căruia ii adresează o întrebare (ex. Care este culoarea/ mâncarea/animalul preferat ? etc) după ce răspunde jucătorul pasează mingea mai departe şi adresează o întrebare colegului.

6. “Alias” (joc folosit pentru dezvoltarea vorbirii)

Ce conţine jocul:

Tabla de joc (cu spaţii numerotate de la 1 la 8), cărţi cu cuvinte (numerotate de la 1 la 8), cărţi cu pedepse, pioni

Cum se joacă:

1. Copii se împart în echipe de câte 2/3 şi îşi aleg câte un pion, pe care îl aşează pe linia de start pe tabla de joc;
2. Pe rând, câte un jucător din fiecare echipă extrage mai multe cărţi de joc şi încearcă să ofere indicii coechipierului, despre cuvintele scrise pe cartonas, din dreptul numărului pe care se află pionul pe tabla de joc, timp de 60 de secunde (ex Persoana care intervine în caz de incendiu = pompier)
3. Coechipierii încearcă să ghicească cuvintele. Pt fiecare cuvănt ghicit, echipa câştigă câte un punct şi atâta înaintează pe tabla de joc. Dacă se omit cuvinte sau se greşeşte, echipa îşi retrogradeaza pionul pe tabla de joc
4. Dacă echipa ajunge cu pionul pe căsuţa cu provocări, se extrage câte o carte cu provocare, şi trebuie să explice cuvintele în modalitatea descrisă pe cartonaş (ex. Coechipierii stau spate în spate şi la fiecare răspuns corect băzăie ca albinuţele si se rotesc până revin în poziţa iniţială, sau îşi laudă partenerul la fiecare răspuns corect, sau explică cuvintele în ritm de RAP etc)
5. Când o echipă indeplineşte cu succes o provocare, jucătorii vor învârti o săgeată de pe tabla de joc, şi vor mai primi puncte adiţionale (între 1 şi 3)

6. Prima echipă care ajunge cu pionul la final, câstigă.

7. „Odată vis, de doua ori adevărat”

Fiecare persoană din grup işi spune numele si face 3 afirmaţii despre ea. Doar 2 dintre afirmaţii sunt adevărate, cea de-a treia este o minciună.

Ceilalţi trebuie să ghicească afirmaţia neadevarată.

Am folosit metoda la captarea atenţiei

8. „O istorie a numelui tău”

Fiecare persoană işi va spune numele, cine i l-a dat, de ce, ce inseamnă si dacă este un nume comun in ţara de origine.

9. Tehnica “Obiecte găsite”:

Este o tehnică producătoare de amuzament şi energie, contribuind la dezvoltarea abilităţilor de comunicare şi negociere. Se va cere elevilor ca timp de câteva minute să iasă din camera lor şi să revină aducând cu sine un obiect pe care l-au găsit în afara camerei. Ei au sarcina de a prezenta cât mai frumos obiectul respectiv şi, chiar mai mult, să convingă profesorul să îl cumpere.

Bibliografie:

Sursa internet

APLICAȚII ALE MATEMATICII ÎN COTIDIAN

Prof. Mihai Cristina
Liceul Tehnologic “Petrache Poenaru”

Matematica este limbajul universal al mediului nostru, ce a ajutat omenirea sa explice fenomene si sa creeze obiecte timp de mii de ani. De la jocuri simple, la gestionarea timpului, matematica este vitala pentru a ajuta elevii sa isi dezvolte creativitatea si sa isi transforme dorintele in realitate.

Intrebarea intalnita cel mai adesea in randul elevilor este: „*La ce o sa-mi foloseasca atata matematica?*”.

Bineinteles, cel mai important beneficiu al matematicii este dezvoltarea gandirii si capacitatii de a procesa informatii si a extrage concluzii.

Ei bine, iata alte cinci aplicatii practice ale matematicii in viata de zi cu zi, care raspund acestei intrebari:

1. Matematica te ajuta sa construiesti obiecte

Daca intrebi orice constructor sau proiectant, iti va spune cat de importanta este matematica in construirea oricarui lucru. Pentru a crea ceva ce va rezista in timp si va adauga valoare casei tale ai nevoie de creativitate, uneltele potrivite, dar, cel mai important, de o gama larga de cunostinte matematice.

Calcularea cantitatii totale de materialelor necesare, masurarea cu precizie a lungimilor, latimilor si a unghiurilor si estimarea costurilor proiectului sunt doar cateva dintre cazurile in care ai nevoie de matematica pentru crearea unor obiecte sau reparatii in casa.

Unii elevi pot spune ca nu planuiesc sa lucreze vreodata in domeniul constructiilor, dar cei mai multi dintre ei vor avea la un moment dat o casa. Avand abilitatea de a crea obiecte si a repara lucruri vor economisi bani si vor fi salvati de dureri de cap si stres. Inarmati cu matematica, vor merge de fiecare data la sigur, stiind sa estimeze toate detaliile ce tin de astfel de proiecte.

2. Matematica face gatitul distractiv

In bucatarie gasesti mai multa matematica decat oriunde altundeva in casa. La urma urmelor, retetele sunt doar niste algoritmi matematici sau operatii de realizat pas cu pas.

Bucataritul necesita diverse cunostinte matematice, precum:

- Masurarea ingredientelor pentru a urmari o reteta;
- Inmultirea/ impartirea fractiilor pentru a determina cantitatile necesare pentru mai mult sau mai putin de un anumit numar de portii;
- Convertirea unei retete din grade Fahrenheit in Celsius;
- Convertirea unei retete din unitatile standard ale statelor unite (lingurita, lingura, cupa) in mililitri sau grame;
- Calcularea timpului de gatire pentru fiecare element si ajustarea acestuia;
- Intelegerea raporturilor si proportiilor, in special in coacere (ex- reteta solicita 1 ou si 2 cani de faina, deci raportul de ouă la făină este de 1: 2.

3. Matematica scoate riscul din calatorit

Matematica devine foarte utila atunci cand calatoresti, de la calcularea combustibilului pentru masina in functie de kilometri parcursi, la orientarea in spatiu, folosirea unei harti si calcularea banilor in diverse valute.

Pentru a folosi orice harta, mai intai trebuie sa iti poti localiza pozitia curenta. Acesta va fi punctul A. Cel mai simplu mod de a face asta este prin localizarea intersectiilor din apropiere sau a punctelor usor de identificat, precum podurile, cladirile mari sau intrarile pe autostrada.

Odata ce ai stabilit un punct de plecare, localizeaza locul in care vrei sa ajungi (punctul B). Tot ce trebuie sa faci este sa gasesti cea mai buna ruta, in functie de teren, lungimea drumului, restrictiile de viteza, etc.

4. Matematica te ajuta sa economisesti bani

Multi experti sunt de acord ca fara anumite abilitati matematice oamenii tind sa investeasca, sa economiseasca si sa cheltuie bani in functie de emotii. De obicei, persoanele care nu stapanesc foarte bine anumite fundamente matematice fac greseli financiare mai mari. Un elev care intelege concepte precum cresterea exponentiala, va stii sa managerieze mult mai bine, spre exemplu, un credit bancar.

Prin aplicarea lectiilor de matematica in situatii financiare si bugetare, elevii pot invata cum sa isi cheltuie si sa isi economiseasca banii fara frica sau frustrare.

5. Matematica iti permite sa iti gestionezi mai bine timpul

Cea mai importanta resursa pe care o avem este timpul. In ritmul de trai din ce in ce mai alert te poti simti usor depasit de atatea lucruri ce trebuie facute si obiective ce trebuie atinse.

Studiu privind necesitatea transformării invățământului românesc în unul inovativ

Prof. Cîrcotă Roxana,
Liceul Tehnologic „General de Marină Nicolae Dumitrescu Maican”, Galați

Realizarea educației de înaltă calitate pentru toți tinerii este o preocupare esențială pentru viitorul Europei. Educația de înaltă calitate pentru toți va ajuta Europa să-și atingă obiectivele economice și sociale. O bună educație stă la baza societăților incluzive și rezistente. Este punctul de plecare pentru o carieră profesională de succes și cea mai bună protecție împotriva șomajului și a sărăciei. Încurajează dezvoltarea personală și pune bazele pentru cetățenia activă. O bună educație alimentează cercetarea și dezvoltarea, inovația și competitivitatea.

În decembrie 2016, Comisia Europeană a prezentat inițiative privind „Investiția în tineretul european” , subliniind importanța deschiderii de noi oportunități pentru tineri. Un mesaj cheie este faptul că calitatea educației este decisivă pentru perspectivele și șansele de viață ale tinerilor.

Situația actuală din Europa arată că există puncte slabe în dezvoltarea competențelor la nivel de învățământ preuniversitar.

Cele mai recente rezultate ale sondajului OCDE (Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică) arată că unul din cinci elevi întâmpină dificultăți serioase în a-și dezvolta suficiente competențe de citire, matematică și științe. Drept urmare, acești tineri sunt mai susceptibili de a se confrunta cu obstacole importante, pe tot parcursul vieții, în calea incluziunii sociale și a angajării.

Datele sondajului OCDE arată că realizările educaționale depind în mare măsură de mediul socio-economic al elevului. În medie, mai mult de o treime dintre tinerii din medii defavorizate din UE prezintă niveluri scăzute de performanță educațională.

Școlile joacă un rol esențial în învățarea pe tot parcursul vieții și, prin urmare, este nevoie de acțiuni pentru îmbunătățirea calității și a performanței educației școlare.

Ritmul schimbărilor tehnologice și digitale are un efect profund asupra economiilor și societăților noastre - școlile trebuie să răspundă mai bine la această nouă realitate. Mulți dintre școlarii de astăzi vor lucra mai târziu în tipuri de locuri de muncă care încă nu există. Deja 90 % din toate locurile de muncă actuale necesită cel puțin un anumit nivel de competențe digitale. Nu mai este suficientă dotarea tinerilor cu un set fix de abilități sau cunoștințe; trebuie să dezvolte rezistența și capacitatea de a se adapta la schimbare.

Există trei domenii în care este nevoie de acțiune și în care sprijinul la nivel european poate ajuta la rezolvarea provocărilor de mai sus:

1.Dezvoltarea de școli mai bune și mai incluzive;

2.Sprijinirea profesorilor și a conducătorilor de școli pentru o predare și învățare excelente;

3.Guvernarea sistemelor de învățământ școlar: devenind mai eficiente, echitabile și mai eficiente.

Pentru atingerea acestor obiective se recomandă creșterea cooperării între școli, făcând parteneriate școlare, creșterea mobilității elevilor în cadrul Erasmus + și îmbogățirea învățării digitale și interculturale prin promovarea participării la eTwinning.

Etwinning este cea mai mare comunitate pentru școli din Europa. Peste 460 000 de profesori și 4 din 10 școli din Europa au participat deja. Oferind un mediu online sigur pentru proiectele educaționale transfrontaliere, eTwinning oferă

școlilor instrumente ușor accesibile pentru a-și îmbunătăți oferta de învățare digitală și pentru a sprijini contactele interculturale și transfrontaliere dintre profesori și elevi. Integrarea utilizării acestuia în toate școlile din Europa poate contribui la stimularea competențelor digitale și la deschiderea sălilor de clasă.

Prin Erasmus+ , UE sprijină dezvoltarea profesională a personalului școlar. Granturile sunt disponibile pentru profesorii studenți, profesorii și conducătorii de școli care doresc să participe la cursuri de formare, stagii școlare sau activități de observare a locurilor de muncă în altă țară. Prin eTwinning , UE încurajează colaborarea voluntară și învățarea între egali în rândul profesorilor în cadrul cursurilor online și evenimentelor de formare comune.

De asemenea se recomandă dezvoltarea unui instrument de autoevaluare a capacității digitale, astfel încât școlile din UE să poată, în mod voluntar, să se autoevalueze în ceea ce privește situația în raport cu criteriile comune și să fie sprijinite în dezvoltarea și îmbunătățirea utilizării eficiente a tehnologiilor pentru învățarea în era digitală.

Conectarea învățării cu experiența de viață reală dă rezultate mai bune. Învățarea bazată pe proiecte și pe probleme, experiențele la locul de muncă sau învățarea în serviciul comunității cresc motivația tinerilor, pun conținutul subiectului în context și oferă oportunități pentru dezvoltarea competențelor sociale, civice și antreprenoriale.

O inițiativă politică reînnoită a Uniunii Europene (UE) de sprijinire a adaptării sustenabile și eficace a sistemelor de educație și formare ale statelor membre ale UE la era digitală este Planul de acțiune pentru educația digitală (2021-2027).

Planul de acțiune pentru educația digitală:

- oferă o viziune strategică pe termen lung, pentru o educație digitală europeană de înaltă calitate, incluzivă și accesibilă
- abordează provocările și oportunitățile create de pandemia de COVID-19, care a dus la utilizarea fără precedent a tehnologiei în scopuri de educație și formare
- urmărește consolidarea cooperării la nivelul UE în domeniul educației digitale și subliniază importanța colaborării între sectoare pentru a adapta educația la era digitală
- prezintă oportunități, inclusiv o mai bună calitate și cantitate a predării noțiunilor legate de tehnologiile digitale, sprijin pentru digitalizarea metodelor de predare și a tehnicilor pedagogice și furnizarea infrastructurii necesare pentru o învățare la distanță incluzivă și rezilientă

Pentru atingerea acestor obiective, planul de acțiune stabilește **două domenii prioritare**:

1. **Încurajarea dezvoltării unui ecosistem de educație digitală de înaltă performanță**

Acest lucru include:

- infrastructură, conectivitate și echipamente digitale
- o planificare și o dezvoltare eficientă a capacităților digitale, inclusiv capacități organizaționale actualizate
- profesori și formatori motivați și competenți în domeniul digital
- un conținut educațional de înaltă calitate, instrumente accesibile și platforme securizate care respectă standardele de confidențialitate electronică și de etică

2. **Dezvoltarea aptitudinilor și competențelor digitale relevante pentru transformarea digitală**

Acest lucru implică:

- aptitudini și competențe digitale de bază de la o vârstă fragedă
- alfabetizare digitală, inclusiv pentru combaterea dezinformării

- formare în informatică
- o bună cunoaștere și înțelegere a tehnologiilor care necesită o utilizare intensivă a datelor, cum ar fi inteligența artificială (IA)
- competențe digitale avansate care să sporească numărul de specialiști în domeniul digital
- garantarea unei reprezentări echilibrate a fetelor și a tinerelor în studiile și profesiile din sectorul digital

Planul de acțiune pentru educația digitală (2021-2027) se bazează pe primul Plan de acțiune pentru educația digitală (2018-2020), care a avut următoarele domenii prioritare:

- o mai bună utilizare a tehnologiilor digitale în procesul de predare și învățare
- dezvoltarea competențelor și aptitudinilor digitale
- îmbunătățirea educației printr-o mai bună analiză a datelor și o viziune prospectivă

Comisia Europeană a instituit un cadru de cooperare în materie de politică europeană (în 2020) pentru a încuraja cooperarea în ceea ce privește dezvoltarea de bune practici în domeniul educației și formării. De asemenea, elaborează studii periodice cu privire la situația din întreaga Europă pentru a monitoriza progresele înregistrate în ceea ce privește dezvoltarea și revizuirea sistemelor de educație și de formare.

O nouă inițiativă instituită de Comisia Europeană este Premiul european pentru predare inovatoare, acține în cadrul realizării Spațiului european al educației până în 2025.

Premiul are următoarele obiective:

- să onoreze realizările cadrelor didactice și ale școlilor și să recompenseze activitatea acestora
- să identifice și să promoveze metodele remarcabile de predare și învățare
- să furnizeze mijloace pentru învățarea reciprocă
- să pună în lumină importanța programului Erasmus+ pentru colaborarea cadrelor didactice din Europa și pentru realizarea Spațiului european al educației.

În concluzie sistemele de învățământ trebuie modernizate pentru a promova creativitatea și gândirea critică, precum și o mentalitate antreprenorială.

Tehnologiile digitale pot îmbunătăți învățarea și pot sprijini inovația în școli. Folosite în mod corespunzător, tehnologiile digitale pot îmbogăți experiențele de învățare și pot sprijini dezvoltarea dincolo de competența digitală.

Platformele online „European Toolkit for Schools” și „School Education Gateway” susțin această abordare și sunt disponibile pe bază de voluntariat pentru toate școlile europene, sprijinind schimbul între colegi și contribuind la îmbunătățirea metodelor de organizare, a practicilor de predare și a experiențelor de învățare.

Bibliografie

1. http://eacea.ec.europa.eu/education/eurydice/index_en.php

2. OECD (2016), Education at a Glance 2016: OECD indicators. Date pentru 22 de state membre ale UE.

3. http://www.oecd.org/education/schoolresourcesreview.htm

4. Raportul intermediar al grupului de lucru ET2020 pentru școli privind continuitatea și tranzițiile în dezvoltarea cursanților , aprilie 2017

METODE TRADIȚIONALE vs. METODE MODERNE IN INVAȚAMANTUL PRIMAR

PROF.ANDREI MIRELA
LICEUL TEORETIC”ALEXANDRU VLAHUȚĂ”

Metodele tradiţionale au următoarele caracteristici: pun accentul pe însuşirea conţinutului, vizând, în principal, latura informativă a educaţiei, sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii, asadar comunicarea este unidirectionala, sunt predominant comunicative, sunt orientate, în principal, spre produsul final, evaluarea fiind de fapt o reproducere a cunostintelor;

La polul opus***, metodele moderne*** se caracterizează prin următoarele note: acordă prioritate dezvoltării personalităţii elevilor, vizând latura formativă a educaţiei, sunt centrate pe activitatea de învăţare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educaţional, sunt centrate pe acţiune, pe învăţarea prin descoperire, sunt flexibile, încurajează învăţarea prin cooperare şi capacitatea de autoevaluare la elevi, evaluarea fiind una formativa. Prin metodele moderne se încurajează participarea elevilor, inițiativa și creativitatea. Metodologia didactică modernă este orientată către implicarea activă şi conştientă a elevilor în procesul propriei formări şi stimularea creativităţii acestora.

Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant activ la educaţie.

Principalul avantaj al metodelor activ-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic și formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra fenomenelor studiate.

În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităţilor cognitive de tip superior, gândirea critică.

Paralelă între cele două metode

Expunerea didactică	Problematizarea și învățarea prin descoperire
. acordă prioritate instruirii	.trece formarea elevului înaintea instruirii
. este centrată pe conținut, pe însușirea materiei	. este centrată pe elev, pe dezvoltarea capacităților și aptitudinilor
. acordă întâietate activității profesorului	. este axată pe activitatea și participarea elevului
. pune accent pe predare	. trece învățarea înaintea predării
. elevul este privit ca obiect al instruirii	. elevul este atât obiect cât și subiect al actului de instruire și educare, al propriei sale formări
. neglijează însușirea metodelor de studiu personal, de muncă independentă	. urmărește însușirea unor tehnici de muncă independentă, de autoinstruire
. este centrată pe cuvânt, fiind dominant comunicativă, verbală	. este centrată pe acțiune, pe explorare (experiența dobândită prin explorare, cercetare, acțiune)
. este receptivă, bazată pe activități reproductive	. este activ-participativă, propune o cunoaștere prin efort propriu

. este orientată pe produs, prezintă știința ca o sumă de cunoștințe finale . este abstractă și formală . nu are caracter aplicativ . impune o conducere rigidă a învățării . impune un control formal . se bazează pe o motivație extrinsecă cu elemente de constrângere . întreține relații rigide, autocratice între profesori și elevi	. își îndreaptă atenția spre procesul prin care elevii ajung la elaborări personale . pune accent pe contactul direct cu realitatea, este concret . cultivă spiritul aplicativ, practic și experimental . încurajează munca independentă, inițiativa, creativitatea . stimulează efortul de autocontrol, de autoevaluare la elevi, promovează competiția, stimulează cooperarea . motivația e intrinsecă ce izvorăște din actul învățării, de bucuria succeselor obținute . raporturile profesor-elevi se apropie de condițiile vieții sociale și de cerințele psihologice ale tânărului în dezvoltare, promovând relații democratice, care intensifică aspectele de cooperare

BIBLIOGRAFIE

Cerghit, I., Metode de învăţământ, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1997

Dumitru, I., Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara, 2001

Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001

Marcu V. , Filimon L., Psihopedagogie pentru formarea profesorilor, Editura Universităţii din Oradea, 2003

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC ÎNTRE TRADIȚIONAL ȘI MODERN

Prof. înv. primar Păuniță Sorina Anca
Școala Gimnazială Goiești, Jud. Dolj

“A învăţa presupune a te elibera de o ignoranţă, de o incertitudine, de o stângăcie, de o incompetenţă, de o orbire; înseamnă să ajungi să faci mai bine, să înţelegi mai bine, să exişti mai bine.” (Olivier Reboul)

În societatea tradiţională, valorile promovate de şcoală erau ascultarea, disciplina, supunerea faţă de profesor. Cadrul didactic avea o poziţie privilegiată în câmpul şcolar, spre deosebire de elev, văzut drept obiect pasiv al procesului de învăţământ. Aceste coordonate se modifică însă în şcoala modernă, care pune accent pe alte valori, cum ar fi cooperarea, competiţia pozitivă şi iniţiativa proprie.

Acţiunea definitorie a şcolii rămâne educaţia, considerată un proces destinat exclusiv omului şi care vizează disciplinarea şi civilizarea acestuia, din perspectiva unui ideal de personalitate umană, pro pus şi dorit chiar de societate.

Ioan Cerghit definea educaţia din mai multe unghiuri, ca proces, prin care fiinţa umană este supusă unei transformări îndelungate, ca acţiune de conducere, omul devenind o fiinţă formată şi autonomă, dar şi ca acţiune socială sau ca relaţie desfăşurată între doi poli, educatorul şi cel care este educat.

Funcţiile educaţiei sunt diverse şi se referă la transmiterea valorilor pe care societatea le posedă, la pregătirea şi la formarea oamenilor sau la valorizarea creaţiilor culturale. Educaţia trebuie să ţină cont de particularităţile individuale şi de vârstă ale copiilor, folosind metode şi strategii optime de dezvoltare ale acestora. Ea trebuie, de asemenea, să stimuleze imaginaţia şi exprimarea elevilor, oferindu-le un cadru favorabil creşterii, fără a le impune un cadru rigid, prestabilit. Dacă altădată metoda predominantă de desfăşurare a lecţiei era expunerea, pentru că oferea posibilitatea profesorului să-şi etaleze bagajul de cunoştinţe, astăzi se pune accent pe metode moderne, care să transforme profesorul în manager al învăţării, iar elevului să i se creeze cadrul unei manifestări proprii, pentru a-şi putea forma puncte de vedere personale. Însuşi procesul de învăţământ se îmbogăţeşte cu o nouă latură, evaluarea, care vine să completeze predarea şi învăţarea, astfel încât cadrul didactic îşi sporeşte atribuţiile, dar, pe de altă parte, dă posibilitatea elevului să ia parte la instruirea proprie, profesorul coordonând acest proces. Lecţia, ca formă de bază a desfăşurării instrucţiei şi educaţiei, devine o suită de evenimente care pot fi segmentate, fiecare având coerenţă şi conducând elevii spre realizarea obiectivelor. Acest demers se află sub incidenţa unor principii didactice, care îl orientează şi care vizează alegerea unor metode specifice, selectarea celor mai utile strategii. Astfel, principiul caracterului educativ al instruirii ţine cont nu de cunoştintele pe care elevul le va fi asimilat la sfârşitul procesului educativ, ci de modul în care aceste cunoştinţe vor fi aplicate. Tot acest principiu insistă asupra formării unor princeperi şi deprinderi de muncă individuală şi intelectuală, mutând accentul de pe informativ pe formativ. Un alt principiu este cel al însuşirii conştiente şi active. Învăţământul tradiţional se axa pe respectarea intervalului de timp alocat orei, în dauna elevilor, care nu asimilau în mod correct informaţiile transmise. Acest principiu, însă, insistă asupra unei apropieri între elevi şi conţinutul curricular şi cere ca ambii parteneri să se

implice în procesul didactic. Efortul este dublu. Pe de o parte, profesorul trebuie să cedeze o parte din atribuţii, renunţând la poziţia centrală care i se atribuia în învăţământul tradiţional. De cealaltă parte, elevul este stimulat să aibă încredere în posibilităţile proprii şi să-şi depăşească pasivismul. Câmpul şcolar educativ modern se desfăşoară, aşadar, între două elemente care trebuie să participle în egală măsură. Profesorul, manager şi formator al procesului instructiv-educativ, şi elevul, obiect şi subiect al acestui proces, dobândind autonomie şi formându-se în spiritul responsabilităţii şi al culturii civice.

Dacă învăţământul tradiţional era privit ca un proces de transmitere de informaţii, în cadrul căruia profesorii reprezentau poziţia dominantă, învăţământul modern primeşte alte trăsături. Cadrul didactic nu mai este transmiţător, ci facilitator de cunoştinţe, folosind dialogul şi cooperarea în relaţia cu elevii. Acest profesor va şti să coordoneze procesul educativ, astfel încât toţi elevii să atingă obiectivele stabilite şi va fi capabil, de asemenea, să-l ajute pe elev să-şi formeze capacităţi de muncă individuală şi să folosească ceea ce a dobândit.

Din perspectiva pedagogiei moderne, a preda devine un demers educativ în cadrul căruia sunt mobilizate resursele clasei de elevi, aceasta fiind motivată permanent să parcurgă procesul instructiv. A altă componentă a învăţării este evaluarea, modalitate prin care profesorul stabileşte măsura în care obiectivele au fost atinse şi prin care va pune la punct o strategie didactică mai eficientă pentru următorul proces instructiv.

Activitatea independentă desfăşurată de elevi devine, astfel, concludentă şi necesară, ea dând dovada utilităţii metodelor abordate. Profesorul va organiza şi va coordona acest demers instructiv, exercitând funcţii diverse, de organizare a activităţii, de impunere a unor metode, de dezvoltare a unor capacităţi şi de personalizare a activităţii didactice.

Bibliografie:

- Constantin Cucoş, *“Educaţia, dimensiuni culturale şi interculturale”* Editura Polirom, Iași, 2000;
- Ioan Cerghit, *„Metode de învăţământ”* , Editura Polirom, Iași, 2006

De la tradiţie la inovaţie în învăţământul românesc

Prof.înv.primar Dinică Mihaela
Şcoala Gimnazială Nr.1 Oţelu Roşu

În mod tradiţional, cadrului didactic îi revine rolul major şi activ în cadrul procesului didactic (cel de emiţător), acela de a transmite cunoştinţele spre un receptor aproape pasiv, determinat să memoreze şi să reproducă informaţia.

Noul model de învăţare este un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităţilor de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice. Profesorul este un moderator în cadrul lecţiilor în care foloseşte metodele active-participative. El nu poate totuşi lipsi din mijlocul elevilor săi pentru că vine cu completări sau oferă informaţii suplimentare când elevii o solicită. De el depinde reuşita unei lecţii care le foloseşte cât şi gradul de organizare a materialului folosit. Profesorul trebuie să fie conştient că trebuie să-i ghideze pe elevi spre a afla singuri răspunsurile la întrebările puse la începutul lecţiei. Elevii nu vor mai fi simpli spectator la lecţii, ci chiar actori cu rol activ-participativ , gata să se implice motivaţional şi emoţional.

În învăţământul de tip tradiţional se cultivă competiţia între elevi cu scopul ierarhizării acestora şi activitatea individuală. Competiţia stimulează efortul şi productivitatea individului şi pregăteşte elevii pentru viaţă, care este foarte competitivă, dar poate genera conflicte şi comportamente agresive, lipsă de comunicare între colegi, amplifică anxietatea şi teama de eşec, cultivă egoismul.

Modelul învăţământului modern face apel la experienţa proprie a elevului, promovează învăţarea prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii. Munca în grup stimulează interacţiunea între elevi, creşterea stimei de sine, încrederea în forţele proprii, diminuează anxietatea faţă de şcoală şi intensifică atitudinile pozitive faţă de cadrele didactice. În acelaşi timp, munca în grup, prin colaborare, nu pregăteşte elevii pentru viaţa care este foarte competitivă, metodele activ-participative aplicate în activitatea pe grupe sunt mari consumatoare de timp şi necesită experienţă din partea cadrului didactic, iar elevilor le trebuie timp ca să se familiarizeze cu acest nou tip de învăţare.

Metodologia didactică actuală este orientată către implicarea activă şi conştientă a elevilor în procesul propriei formări şi stimularea creativităţii acestora. Diversitatea metodelor este impusă de complexitatea procesului de învăţare, fiecare metodă trebuie să fie aleasă în funcţie de registrul căruia i se raportează. Amplificarea caracterului formative al metodelor presupune punerea accentului pe relaţiile sociale pe care le are elevul în procesul de culturalizare şi formare a personalităţii. Reevaluarea permanent a metodelor tradiţionale vizează adaptarea lor în funcţie de necesităţi şi raportarea lor la evoluţia ştiinţei.

Principalele metode de dezvoltare a gândirii critice sunt: metoda Ciorchinelui, metoda Mozaic, metoda Turul Galeriei, metoda Cubului, metoda Pălăriile gânditoare, metoda Schimbă perechea, metoda Explozia stelară, diagram Venn etc.

Pentru ca învăţarea prin cooperare să se bucure de un real succes, se impune respectarea unor reguli. Literatura de specialitate relevă faptul că, pentru ca elevii să fie dispuşi să lucreze în echipă, se impune respectarea a două condiţii:

asigurarea unui climat pozitiv în clasă; formularea unor explicaţii complete şi corecte asupra sarcinii de lucru, astfel încât aceasta să fie înţeleasă de toată lumea.

În vederea asigurării unui climat pozitiv în sala de clasă este necesar ca elevii să aibă impresia că au succes în ceea ce fac. Factorii care asigură succesul într-o clasă sunt: formularea de expectanţe pozitive faţă de elevi; utilizarea unor strategii de management educaţional eficient; stabilirea de obiective clare şi comunicarea acestora elevilor; valorificarea la maxim a timpului destinat predării; evaluarea obiectivă.

Eficienţa muncii în grup depinde de claritatea explicaţiei pentru sarcinile de lucru. Profesorii trebuie să ofere explicaţii cât mai clare şi să se asigure că ele au fost corect înţelese de către elevi.

Gaston Milaret afirma că “Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori şi, din acest punct de vedere, educaţia va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situaţie precisă, indicaţiile generale date de cărţile de metodologie.”

Să nu uităm de dispozitivele mobile care facilitează învăţarea colaborativă, creativitatea şi evaluarea (sau autoevaluarea). Desigur, utilizarea unor astfel de dispozitive în clasă nu este simplă şi este necesar ca profesorii, în urma participării la cursuri specifice, să înţeleagă ce se poate face în clasă cu dispozitivele mobile, care sunt posibilităţile şi limitele unor astfel de dispozitive, cum se pot crea lecţii sau aplicaţii educaţionale, cum poate fi stimulată inovarea şi creativitatea elevilor. Una dintre direcţiile interesante de utilizare a dispozitivelor mobile este cea legată de utilizarea senzorilor în experimente reale (transformarea dispozitivului într-un laborator mobil).

Învăţarea trebuie extinsă dincolo de limitele clasei prin promovarea învăţării “outdoor” şi a unor activităţi de cooperare şi colaborare cu muzee, centre de cercetare ştiinţifică şi universităţi europene, prin integrarea în clasă a unor colecţii de resurse digitale şi unelte digitale, bazate pe probleme ale lumii reale.

Nicolae Iorga aprecia că „metoda cea mai bună are valoarea pe care i-o dă omul care o întrebuinţează. Ea nu are valoare generală **democratică**, prin care orice minte omenească ajunge a nimeri pe acelaşi la aceeaşi siguranţă în ţintă. Iar valoarea omului care întrebuinţează metoda atârnă, desigur, şi de o anume inteligenţă, care nu e apanajul oricui, dar atârnă şi de mijloacele pe care i le pune la îndemână numai cultura generală, multilaterală, dând trei virtuţi fără care nici ştiinţa în cel mai înalt sens al cuvântului nu se poate. Aceste trei virtuţi sunt: orizont, disciplină şi omenie”. În şcolile din România se practică în proporţie mai mare modelul tradiţional faţă de cel modern, ţinându-se spre implementarea celui din urmă, dar fără anularea primului, ci realizarea unei simbioze structurale între cele două. Modelul modern nu va putea supravieţui fără fundamentul celui tradiţional.

Profesorul trebuie să deprindă măiestria de a le combina şi a le demonstra eficienţa şi aplicabilitatea În diverse experienţe de învăţare, înclinând balanţa în favoare celui modern, mult mai uşor acceptat de elevi.

Bibliografie:

- Păcurari, Otilia, Târcă, Anca, Sarivan, Ligia, *Strategii didactice inovative*, suport de curs, Centrul Educaţia 2000+, Bucureşti, 2003
- Dulamă, Maria Eliza, *Strategii didactice,* Ed. Clusium, 2000
- Cerghit, I, 2006, Metode de învăţământ, , editura Polirom, Iaşi
- Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001

Rolul profesorului în îmbunătăţirea și eficientizarea actului de înţelegere a unui text literar de catre elevi

Prof.Pirvu Alina
Școala Gimnaziala Cârna, localitatea Cârna

Nu există o formulă universală prin care să ne motivăm elevii pentru lectură, însă în conceperea unui demers motivaţional trebuie să ţinem cont de câţiva factori: percepţia despre necesitatea lecturii, atitudinea faţă de lectură, interesul subiectului, dorinţa de a pătrunde în plan ficţional, experienţa de lectură, experienţele de viaţă trăite, valorile, nevoile, răbdarea, etc.

Putem să ne învăţăm elevii cum să citească de plăcere, cum să se relaţioneze cu textul şi cum să acţioneze ca răspuns la ceea ce au citit, cum să treacă de la reproducerea naivă la analiza complexă a textului.

Oricât de mică ar fi motivaţia elevului, gradul acesteia se poate modifica în funcţie de ceea ce se întâmplă în clasă. Orele de limba şi literatura română câştigă un plus de atractivitate dacă materialele studiate sunt prezentate la clasa în format audio. Mai mult, elevii au sentimentul de participare colectivă la un act artistic, benefic pentru deschiderea către lectura individuală.

Nu trebuie să uităm scopul nostru, acela de a forma elevii, astfel încât să devină cititori care să recurgă în mod constant la lectura eficace şi să citească, pregătindu-se pentru viaţă. Aşadar, consideram că este datoria şcolii şi cu atât mai mult a profesorului de limba şi literatura română de a găsi strategia adecvată şi puntea de comunicare prin care să cultive plăcerea de a citi.

Modalitățile prin care elevii de ciclul primar sunt conduși spre înțelegerea mesajului unui text literar depinde atât de genul și specia literară în care se încadrează, cât și de conținutul tematic al acestuia. De aceea, în abordarea unui text este necesară cunoașterea raportului dintre autor și realitatea pe care o exprimă, a modalităților specifice de a a înfățișa această realitate.

La clasa a patra, textul literar este explicat prin aceea că “prezintă realitatea prin mijloace artistice (cuvinte și expresii frumoase), înfățișează realitatea conform modului de a o vedea al autorului” (Elena Nica, Limba română, clasa a IV-a, 2006), prezentându-se pe scurt și specificul textelor narative.

De altfel, pentru ca un text să fie considerat literar, în opinia autoarei Gabriela Bărbulescu (2009) trebuie: să transmită o impresie individuală, subiectivă asupra realității, să reflecte idei general umane, să emoționeze receptorul și să aibă o construcție specifică (limbaj conotativ, bogăție lexicală, polisemantism, unicitate, expresivitate). Deci, este creaţia imaginaţiei autorului având drept scop sensibilizarea cititorului prin îmbinarea elementelor reale cu elementele ficţionale, dar și prin intermediul temelor şi motivelor literare ce tratează valori general-umane: dreptatea, cinstea.

Textele literare destinate copiilor presupun o competență de lectură specifică, prin care cititorul mic să pornească de la suprafața textului și să ajungă la profunzimea specificațiilor: “competența de lectură constă din a construi sensurile textelor începând cu indicii exterioare până la interiorizarea și demultiplicarea imediată sau îndepărtată, a imaginilor de lectură.” (Costea, 2006)

După modelul adaptat de J. Giasson (1990), textele se clasifică după criteriul intenției de comunicare și al structurii lor:

• în funcție de structură – texte ce prezintă o structură temporală

– texte centrate asupra unei teme.

• în funcție de intenția autorului:

-texte ce acționează asupra emoțiilor receptorului – textele narative (basm, legendă, roman) și lirice (text poetic sau expresiv);

-texte ce acționează asupra comportamentului receptorului – texte procedurale/ directive (prospecte, rețete de bucătărie) și incitative (o reclamă scrisă);

-texte ce acționează asupra cunoștințelor receptorului – texte informative cu secvență temporală (ex. un text despre formarea norilor) și cu o temă (ex. un text despre planete, plante, animale).

Din punctul meu de vedere profesorul are două mari roluri (din care deriva si celelalte): de a transmite informatiile si de a crea competenţele specificate în programa şcolară şi mai ales de a le insufla dorinţa de a citi. Însă pentru a realiza aceste două lucruri este nevoie de proiectarea activităţii didactice – proiectarea lecţiei. Aceasta presupune un demers anticipativ, pe baza unui algoritm procedural ce corelează câteva întrebari:

Ce voi face?

- Cu ce voi face?
- Cum voi face?
- Cum voi şti dacă am realizat ceea ce mi-am propus?

Aceste întrebări corespund etepelor principale în proiecterea lecţiei:

I. identificarea obiectivelor lecţiei

II. analiza resurselor

- Reurse umane: elevul (trăsături de personalitate, interese, trebuinţe de învăţare); profesorul (pregatire ştiinţifică şi psihopedagogică, competenţa comunicativă)

- Resurse de conţinut diadctic: ansamblu valorilor educaţionale (cunoştinţe, priceperi, deprinderi, capacităţi, atitudini) ce fac obiectul procesului de predare/învăţare.

- Resurse de ordin material: materiale didactice şi mijloace tehnice care pot contribui la eficientizarea activităţii;

- Locul desfăşurării activităţii (clasa, laborator, atelier, biblioteca)

- Timpul disponibil pentru activitatea didactică.

III. elaborarea strategiilor didactice optime. Eficienţa activităţii didactice depinde în mare măsură de calitatea demersului de selectare şi corelare a celor mai potrivite metode, mijloace şi materiale didactice.

Principalii factori care contribuie la selectarea şi îmbinarea celor „trei M” într-o strategie didactica sunt:

Specificul activităţii (comunicare/ insuşire de cunostinţe, evaluare)

Obiectivele operaţionale identificate;

Contextul psihopedagogic al instruirii (nivelul pregătirii lor);

Contextul material al instruirii (mijloace şi materiale didactice disponibile)

Stilul şi personalitatea profesorului.

IV. Elaborarea instrumentelor de evaluare

Învățământul românesc între tradiție și inovație

Mărgulescu Marcela-Carmen
Colegiul Tehnic „General Gheorghe Magheru” Târgu Jiu

Educația trebuie să conducă la schimbarea sistemului de valori, să orienteze către respect, empatie, generozitate, bine, aspectele esențiale ale umanității.

Un echilibru între trecutul și viitorul educației determină redefinirea țelurilor acesteia și asigură o nouă direcție instruirii și formației, în concordanță cu problemele cu care se confruntă absolvenții de astăzi.

Necesitatea modernizării și eficientizării învățământului românesc, alinierea la standardele europene, determină imprimarea unei direcții novatoare demersului didactic tradițional, adaptată vremurilor în care trăim.

Școala, factor esențial în creșterea și continuitatea culturii unui popor, are menirea să creeze punți între dascăli și tânăra generație. În școala românească de azi, inovația este o componentă de bază, dar nu trebuie neglijat nici rolul tradiției, anumite obiceiuri completează sau sporesc farmecul unei lecții.

De exemplu, tradiția de a citi o carte, de a purta discuții pe baza acesteia, ținând-o în mână, deoarece răsfoitul unei cărți nu poate fi înlocuit de inovațiile tehnice, cum sunt cărțile electronice.

De asemenea, organizarea unor activități extașcolare cu elevii: vizite la muzee și case memoriale, excursii, plimbări, îi ajută pe profesori să-i cunoască pe elevi și în alte ipostaze, iar pe elevi să comunice, să socializeze. Prin intermediul acestora, se poate schimba atitudinea elevilor față de școală.

Metodele interactive de grup sunt modalități moderne de stimulare a învățării și dezvoltării personale încă de la vârste timpurii. Interactivitatea presupune învățarea prin colaborare, prin comunicare, produce o confruntare de idei, argumente, creează situații de învățare centrate pe dorința de cooperare a copiilor, pe implicarea lor activă și directă.

Ca să poată implementa aceste instrumente didactice, caddrele didacticde au nevoie de anumite calități și disponibilități, să fie receptivi la nou, să își adapteze stilul didactic, să aibă dorința de autoperfecționare, să gândească modern.

Analizând comparativ metodele moderne și tradiționale, s-a constatat că primele se caractetrizează prin:

- Prioritatea dezvoltării personalității elevilor, vizând latura formativă a educației;
- Sunt flexibile, încurajează cooperarea și capacitatea de autoevaluare a elevilor;
- Relația profesor-elev este democratică, bazată pe respect și colaborare;
- Sunt centate pe activități de învățare a elevului, pe acțiune și descoperire;
- Elevii asimilează mai ușor informația.

Una dintre competențele-cheie pentru învățare pe tot parcursul vieții este *competența digitală.* Este definită ca o competență ce „implică utilizarea cu încredere și în mod critic a tuturor tehnologiilor informației și comunicării (TIC) pentru informare, comunicare și soluționare a problemelor în toate domeniile vieții – muncă, timp liber și comunicare”.

Astăzi, în școli, există încă reticență în a prelua schimbările din tehnologie, evidențiindu-se riscurile aduse de aceasta prin comparație cu beneficiile sale. Criza generată de pandemie a reușit să pună sub semnul întrebării multe dintre viziunile negative. S-a constatat că existența tehnologiei în viața omului este inevitabilă și, în această perioadă, a oferit soluții pentru a putea traversa momente dificile.

În ultimele decenii s-a demonstrat că educația digitală este esențială pentru toate categoriile generaționale, iar competențele digitale trebuie dezvoltate pe tot parcursul vieții pentru a face față ritmului accelerat al schimbării sociale.

Studiile subliniază că nu tehnologia este problema, ci excesul de tehnologie, dependența creată. Literatura de specialitate

Se observă că școala nu are o reticență doar față de tehnologie, ci față de toate aspectele care ar pune sub semnul întrebării rolul ei tradițional în fața elevilor. Școala era obișnuită să pună elevul în legătură cu lucrurile sigure, oferind certitudini și aspecte de neatacat. Fiindcă trăim într-o societate care se află într-o continuă mișcare și transformare, omul modern trebuie să găsească soluții noi, să gândească altfel. Astfel, trebuie să apreciem rolul major pe care tehnologia îl joacă deja în viața copiilor noștri. Școala trebuie să utilizeze tehnologia pentru a nu o marginaliza în ochii copiilor doar la spațiul recreațional, ci să găsească modalități prin care să le ușureze învățarea și să le deschidă noi orizonturi de cunoaștere. De asemenea, școala trebuie să le ofere primii pași de autocontrol tehnologic.

Realitatea este de multe ori alta. Tinerii se plictisesc la școală de cele mai multe ori și interacționează cu prietenii și obțin informații prin mesaje și rețele de socializare. În unele școli, li se cere elevilor să închidă aparatura școlară și să citească materiale tradiționale, pe hârtie, fără să aibă decât o mică interacțiune cu ceilalți.

În școlile în care se mențin aceste metode tradiționale de predare, este puțin vizibil profilul elevului curios, deschis spre schimbare, iar frustrarea îi determină pe tineri să își mențină cu greu atenția pentru învățare.

Școala trebuie să integreze tehnologia în modul ei de a face accesibile conținuturile elevului, să găsească posibilitatea de a crea un echilibru între rolul său tradițional și rolurile pe care digitalizarea lumii în care trăim i le atribuie.

Sunt voci care afirmă că s-a întâmplat acest lucru în România. S-au depus mari eforturi pentru digitalizarea școlilor, pentru aducerea tehnologiei, dacă nu în sala de clasă, cel puțin la nivelul dotărilor materialelor generale în școală (echipamente, laboratoare).

Începând cu anul școlar 2020-2021 au fost recomandate platformele: Google Meet, Microsoft Teams, Zoom ș.a.), iar cadrele didactice au fost încurajate să utilizeze aceste platforme online, autorizate în scopuri educaționale. De asemenea, cadrele didactice au fost instruite în legătură cu măsurile de securitate, cum să prevină accesarea online de către persoane necunoscute și cum să evite expunerea datelor personale în online.

Un aspect important este faptul că platformele online întrebuințate în instituțiile de învățământ au posibilitatea de a fi accesate nu doar de pe calculatoare conectate la internet, ci și de pe telefoane mobile, prin intermediul browserelor integrate sau prin aplicații dedicate, oferind utilizatorilor un grad ridicat de autonomie, aceștia fiind condiționați doar de conexiunea la rețeaua de telefonie mobilă.

Profesorii au menținut legătura strânsă cu părinții, comunicând permanent cu aceștia, informându-i despre activitățile online ale copiilor și le-au oferit sfaturi despre siguranța copiilor online.

Accesul la resurse educaționale digitale de calitate este important, dar nu vital, pentru că elevii și profesorii pot să-și facă ei înșiși astfel de resurse. Competența de a evalua ce resursă educațională să fie utilizată și în ce moment trebuie făcut acest lucru constituie un aspect important. Aplicarea acestor resurse în viața de zi cu zi reprezintă un factor de importanță majoră. OECD a observat că multe țări au investit masiv în acces și mai puțin în dezvoltarea unor astfel de competențe, ducând la scăderea motivației de a utiliza resurse educaționale digitale în educație.

Studiile apreciază că tehnologia este la originea unei accelerări fără precedent a modului în care generațiile de astăzi percep lumea. Lumea în care trăim se află într-o schimbare accelerată comparativ cu anii precedenți, școala fiind influențată dramatic. Comportamentul noilor generații de elevi este modelat masiv de contextul virtual de învățare.

Școala are un rol important în modul în care societatea își modelează fluxul de dezvoltare și trebuie să își crească rolul și locul în managementul acestor schimbări. Lumea digitală este principala provocare la care trebuie să facă față și aceasta trebuie descoperită, cucerită și modelată. Școala poate face acest lucru consolidând la generațiile pe care le formează pasiune pentru inovație, mentalități deschise și o profundă înțelegere a tuturor acestor mecanisme ce rezultă din impactul tehnologiei asupra vieții fiecăruia dintre noi.

Bibliografie

Ceobanu, Ciprian, Cucoș, Constantin, Istrate, Olimpius, Pânișoară, Ion, Ovidiu, (coord.), *Educația digitală,* Editura Polirom, Iași, 2020

Czaja, S.J.Lee,CC. (2007). The Impact of Aging on Acces s to Technology.ACM SIGACCESS *Accessibility and Computing.* Disponibil la http://www.research.net/publication/220606716

Tradițional sau inovativ?Avantaje și dezavantaje

Trepăduşi Maria Elena
Liceul Tehnologic Nicolae Stoica de Haţeg
Mehadia, Caraş Severin

Ce este tehnologia? Cu siguranţă că acum 20-30 de ani nu prevedea nimeni că vom ajunge dependenţi de tehnologia din ziua de azi. Tehnologia are potenţialul de a provoca schimbări pedagogice de la cele mai simple (simulări, jocuri) şi până la cele mai complicate (tabla interactivă). Totul depinde de modul în care profesorii pot, ştiu şi mai ales vor să le folosească.

Pentru că nu e simplu ca unui dascăl care a predat 30 de ani cu creta şi cu tabla să îi impui să folosească o tablă interactivă. Profesorii trebuie şi au nevoie să beneficieze de sprijin adecvat prin intermediul formărilor, cursurilor, al organismelor intermediare abilitate care îi pot ajuta să se orienteze în universul derutant al resurselor digitale.

Perioada de aproape 2 ani de pandemie (Covid-19) care a cuprins întreg mapamondul a relevat consecinţele negative ale absenţei unor asemenea măsuri de sprijin. De-a lungul timpului, cu accent pe ultimii ani omenirea a fost forţată să se îndrepte spre o altă direcţie, care a devenit noua normalitate. La fel se întâmplă şi cu educaţia. Depinde de noi, actorii din educaţie dacă dorim ca noul val să ne trântească la pământ sau să învăţăm să facem surf şi să devenim din ce în ce mai buni,

Situaţia curentă din sistemul de educaţie poate fi descrisă folosind modelul de psihologie a epidemiilor a lui Philip Strong. Reacţiile la o criză de acest fel pot fi de frică, de renunţare, de refuz, de acţiune, de implicare. Observăm că învăţarea în mediul digital a devenit esenţială, vitală, dacă până acum era doar importantă. Trebuia să vină peste omenire o pandemie ca să aflăm că putem învăţa de oriunde, putem lucra, putem face comerţ, ne putem îndrăgosti şi chiar căsători, putem fi consultaţi de medici, putem comunica dacă avem instrumentele potrivite şi mai ales cunoştinţe. Orice instrument digital este atât de bun precum este profesorul/ persoana care îl foloseşte.

Competenţele pe care le dezvoltam până acum, de memorizare, nu mai sunt suficiente pentru că pot fi înlocuite de computere. Acum se pune accent de la dezvoltarea IQ-ului la dezvoltarea EQ-ului, adică inteligenţa emoţională şi pe rezilienţă, pe adaptabilitate. Avem nevoie să putem face faţă schmbărilor. Elevii trebuie să fie antrenaţi pentru a face meserii care azi nici nu există. Copiii de azi vor fi adulţii care vor plăti în criptomonede, vor locui în case independente energetic, vor lucra cu roboţi, vor folosi maşini autonome. Vor putea lucra oricând şi de oriunde fără a mai fi legaţi de un scaun sau de un birou.

Profesorii vor economisi timp dacă vor folosi instrumente digitale şi vor reuşi să ţină conectaţi elevii mai uşor ştiut fiind că aceştia se plictisesc repede şi au nevoie mereu de noutăţi. Acum comunicăm cu părinţii prin wathsapp, messenger, email, facebook. Putem folosi catalogul digital, putem trimite teme online, putem face şedinţe cu părinţii online, se pot desfăşura şedinţe cu inspectoratul in acest mod şi chiar modalitatea de alegere a directorului s-a desfăşurat virtual.

De fapt important este să mergi înainte şi să te perfecţionezi constant. De câte ori nu am făcut de fapt comenzi online şi am putut cumpăra lucruri pe care altfel nu am fi putut? Să îmbrăţişăm noua normalitate pentru că înapoi nu ne mai putem întoarce. Dacă oamenii ar vizita Barcelona, casa Milla creată de Antonio Gaudi s-ar minuna de faptul că totul este digitalizat şi că minunăţiile văzute nu pot fi uitate.

Probabil că această pandemie nu va fi ultima. Avem nevoie să putem comunica şi din interiorul casei, mai ales că nu există familie fără ca cineva drag să fie să nu fie plecat peste mări şi ţări, să ne desfăşurăm activitatea, deoarece timpul nu stă pe loc.

Bibliografie:

dr. Andrew McCoshan- specialist EFP

ÎNVĂŢARE EFICIENTĂ PRIN INTERMEDIUL METODELOR INTERACTIVE ÎN CADRUL ORELOR DE LIMBA ŞI LITERATURA ROMÂNĂ
-STUDIU DE SPECIALITATE-

Prof. Gherghinoiu Elena Mihaela
Şcoala Gimnazială nr. 13-Rm. Vâlcea

În opinia mea, în momentul actual învăţământul românesc parcurge o etapă dinamică a schimbărilor care obligă cadrul didactic să se adapteze, să găsească noi metode şi modalităţi pentru a realiza obiectivele propuse la obiectul de învăţământ la care predă.

Sursele de informare pentru copii sunt multiple, de aceea profesorul trebuie să găsească noi căi, ”metode”, prin care aceştia să fie atraşi în actul educaţional ca participanţi activi şi interesaţi.

Profesorul trebuie să se preocupe mereu de perfecţionarea metodelor şi procedeelor de predare – învăţare, a stilului de muncă. El trebuie să fie preocupat de tot ce este nou, deosebit şi interesant, atât în specialitatea sa cât şi în inovările apărute în domeniul pedagogiei.

Etimologic, termenul metodă provine din grecescul odos”=cale, drum; „metha”=către, spre. Metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă”.

V. Guţu oferă o imagine fidelă asupra antitezei care se creează între metodele tradiţionale şi cele moderne utilizate în predare. Metodele tradiţionale au următoarele caracteristici:

•pun accentul pe însuşirea conţinutului, vizând, în principal, latura informativă a educaţiei;
•sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii;
•sunt predominant comunicative, verbale şi livreşti;
•sunt orientate, în principal, spre produsul final;
•au un caracter formal, sunt rigide şi stimulează competiţia;
•stimulează motivaţia extrinsecă pentru învăţare;
•relaţia profesor-elev este autocratică, disciplina şcolară fiind impusă.

La polul opus, metodele moderne se caracterizează prin următoarele note:

•acordă prioritate dezvoltării personalităţii elevilor, vizând latura formativă a educaţiei;
•sunt centrate pe activitatea de învăţare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educaţional;
•sunt centrate pe acţiune, pe învăţarea prin descoperire;
•sunt orientate spre proces;
•sunt flexibile, încurajează învăţarea prin cooperare şi capacitatea de autoevaluare la elevi;
•stimulează motivaţia intrinsecă;
•relaţia profesor-elev este democratică, bazată pe respect şi colaborare, iar disciplina derivă din modul de organizare a lecţiei.

Din toate cele menţionate rezultă faptul că profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de integrare socioprofesională şi educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un învăţământ de calitate. Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea culturii

manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura esenţial înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar Jean Piaget afirma că metodele active nu conduc în niciun caz la un individualism anarhic, ci, mai ales, când are loc o îmbinare de activităţi individuale cu cea în echipe, ele au drept rezultat educarea autodisciplinei şi a efortului voluntar.

Prin folosirea metodelor interactive de grup li se dezvoltă copiilor gândirea critică, democratică. Copilul înţelege că atunci când participă la activitatea de învăţare are o responsabilitate şi că participarea lui este importantă atât pentru el cât şi pentru grupul din care face parte.

Aceste metode interactive implică mult tact din partea profesorului deoarece trebuie să-şi adapteze stilul didactic în funcţie de nivelul clasei la care se predă, ţinând seama de particularităţile individuale ale fiecăruia.

Prin folosirea metodelor interactive se va îmbunătăţi calitatea procesului instructiv - educaţional, contribuind la o reală valoare activ - formativă asupra personalităţii elevului.

Obiectivele metodelor interactive sunt multiple, dintre acestea vom numi doar câteva:

- Însuşirea unor cunoştinţe şi deprinderi prin activităţi de cooperare;
- Promovarea unor activităţi didactice moderne, centrate atât pe grup cât şi pe elevi;
- Implicarea activă şi creativă în vederea stimulării gândirii;
- Formarea de deprinderi de a lucra în echipă şi de a conştientiza rolul important pe care îl are;
- Prin metodele interactive se promovează autonomia fiecărui copil, dar şi munca prin cooperare.

Prin atingerea acestor obiective, copilul de azi va fi adultul de mâine care va putea să se adapteze situaţiilor noi în care va fi pus, va căpăta încrederea de a merge mai departe, va deveni responsabil, va învăţa să înveţe, să găsească soluţii la probleme, să fie creativ, tolerant, cooperant, să se exprime liber, să evalueze alternative şi să ia decizii.

Aceste metode interactive de grup se pot clasifica după funcţia lor didactică, în ***metode de predare-învăţare interactivă*** - metoda predării/ învăţării reciproce (Reciprocal teaching – Palinscar); metoda Jigsaw (Mozaicul); citirea cuprinzătoare; cascada (Cascade); metoda învăţării pe grupe mici – STAD (Student Teams Achievement Division); metoda turnirurilor între echipe – TGT (Teams/ Games/Tournaments); metoda schimbării perechii (Share-Pair Circles); metoda piramidei; învăţarea dramatizată. ***Metodele de fixare şi sistematizare a cunoştinţelor şi de verificare*** cuprind harta cognitivă sau harta conceptuală (Cognitive map, Conceptual map), matricele, lanţurile cognitive, fishbone maps (scheletul de peşte), diagrama cauzelor şi a efectului, pânza de păianjăn (Spider map – Webs), tehnica florii de nufăr (Lotus Blossom Technique), metoda R.A.I. , cartonaşele luminoase. Cele mai cunoscute şi mai folosite metode sunt cele de ***rezolvare de probleme prin stimularea creativităţii*** – brainstorming; starbursting (Explozia stelară); metoda Pălăriilor gânditoare (Thinking hats – Edward de Bono); caruselul; multi-voting; masa rotundă; interviul de grup; studiul de caz; incidentul critic; Phillips 6/6; tehnica 6/3/5; controversa creativă; fishbowl (tehnica acvariului); tehnica focus grup; patru colţuri (Four corners); metoda Frisco; sinectica; buzz-groups; metoda Delphi.

Valenţele formativ-educative ale acestor metode interactive ca practici de succes atât în învăţare cât şi în evaluare sunt multiple: stimulează implicarea elevilor în mod activ la rezolvarea sarcinilor şi îi fac mai conştienţi de responsabilitatea ce o au oferă posibilitatea aplicării în practică a cunoştinţelor, a exersării priceperilor şi deprinderilor în diferite contexte. De asemenea aceste metode asigură o mai bună înţelegere a cunoştinţelor noi şi oferă posibilitatea integrării lor în bagajul de cunoştinţe deja existent, făcându-le astfel operaţionale.

Pentru dezvoltarea gândirii critice a elevilor educatorul trebuie să asigure un demers didactic adecvat învățării active și interactive folosind metode, procedee și tehnici de învățare eficiente. Fără a exclude strategiile învățământului tradițional, educatorul trebuie să folosească și strategii didactice moderne care vor menține interesul elevilor, vor crea atmosfera propice de învățare și vor ridica actul educațional la nivelul necesar societății.

Dezvoltarea gândirii critice constituie un important obiectiv de tip formativ și se realizează prin folosirea cu precădere a unor *strategii activ-participative.* Aceste strategii nu trebuie rupte de cele tradiționale, ele marcând un nivel superior în spirala modernizării strategiilor didactice.

Prin metode activ-participative înţelegem toate situaţiile în care elevii sunt puşi şi care-i scot pe aceştia din ipostaza de obiect al formării şi-i transformă în subiecţi activi, coparticipanţi la propria formare.

Metodele moderne sunt, în esenţă, direcţii noi, metodologice în explorarea universului cunoaşterii. Aceste noi direcţii corespund principiilor educaţiei noi, ştiinţifice, şcolii active, contemporane. Criteriile metodologice noi se materializează în conţinutul şi tehnologia metodelor clasice, tradiţionale. Acestea le înnobilează conţinutul, înlătură verbalismul, creează activismul, solicită elevul în procesul cunoaşterii, creează satisfacţii şi împliniri, în cooperarea sa cu cadrul didactic în dobândirea sistemului de cunostinţe, priceperi, deprinderi. Între aceste două tipuri de metode, tradiţionale şi moderne, există o strânsă legătură. Dacă primele se consideră clasice, foarte multe dintre metodele moderne sunt tot atât de clasice. Cele clasice, tradiţionale, au persistat secole şi milenii în problematica învăţământului. Să le considerăm ca posibile de modernizat, după cum cele moderne să le înţelegem ca geneză tot în problematica şi retrospectiva secolelor şi mileniilor.

Personal consider că în spatele fiecărei metode de predare stă ascunsă o ipoteză asupra mecanismului de învăţare folosit de elev (Mircea Malița). Educatorii trebuie să fie preocupaţi de găsirea unor metode şi procedee variate adaptate diferitelor situaţii de instruire în care elevii vor fi puşi.

Specific metodelor interactive de grup este faptul că ele promovează interacţiunea dintre minţile participanţilor, dintre personalităţile lor, ducând la o învăţare mai activă şi cu rezultate evidente. Acest tip de interactivitate determină identificarea subiectului cu situaţia de învăţare în care acesta este antrenat, ceea ce duce la transformarea elevului în stăpânul propriei transformări şi formări. În acest fel se dezvoltă capacităţile elevilor de a lucra împreună, ceea ce se constituie într-o componentă importantă pentru viaţă şi pentru activitatea lor profesională viitoare.

În concluzie, efortul nostru , al profesorilor trebuie canalizat în direcţia operaţionalizării cunoştinţelor, ceea ce va conduce la o creștere a interesului și motivației elevilor pentru diferitele domenii ale cunoașterii, îi va pregăti mai bine pe aceștia în perspectiva integrării în viaţa socială.

Bibliografie:

1. Cucoş, C. – *Pedagogie,* Editura Polirom, Iaşi, 1996;
2. Dragomir, M.– *Managementul activităţilor didactice – eficienţă şi calitate*, Editura Eurodidact, Cluj Napoca, 2002;
3. Ionescu, M. – *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj Napoca, 1995.
4.Oprea Crenguţa- Lăcrămioara, *Pedagogie. Alternative metodologice interactive*, Editura Universităţii din Bucureşti, 2003 .

Școala românească – între tradițional și modern

Profesor Gioroc Carmen
Școala Gimnazială Nr. 97, București

Evoluția societății actuale a generat nenumărate schimbări în toate domeniile, mai ales în învățământ, toate fiind impuse de adaptarea la noul ideal educațional. Exigențele învățământului modern impun evoluția prin restructurarea inedită a metodelor tradiționale. În metodele moderne sunt surprinse secvențe tradiționale, cunoscute de mult timp. Progresele uriașe înregistrate în diferite domenii au determinat constituirea unor metode și procedee moderne, integrate la nivelul unor acțiuni, cu scopul realizării obiectivelor propuse. În didactica tradițională, predarea a reprezentat un scop în sine, fiind bazată pe transmiterea/comunicarea cunoștințelor și reproducerea lor. Învățământul modern încearcă să găsească un echilibru între munca individuală și cea de grup, să îmbine învățarea individuală cu învățarea interdependentă, prin cooperare, colaborare.

Procesul educativ are la bază anumite finalități, rezultatele fiind supuse unor evaluări prin strategii specifice. Elevii sunt diferiți și prezintă particularități psihice individuale, de aceea se impune utilizarea unei game cât mai variate de metode și procedee, care să elimin e rutina și să stimuleze creativitatea. Există diferite metode de stimulare a creativității pentru a se utiliza la maximum resursele inconștientului cu rol în procesul creației: apariția unor idei, sub forma inspirației. Cea mai cunoscută este *metoda asaltului de idei* (brainstorming) în care un grup de 10-15 persoane își exprimă pe rând și în mod liber tot ce le vine în minte în relație cu o anumită problemă propusă. Alții analizează apoi sugestiile ce pot fi benefice pentru ideea propusă. Mult timp cultivarea creativității în învățământ a fost contestată, considerându-se că învățământul dezvoltă gândirea critică, conformismul, disciplina, elemente incompatibile imaginației creatoare. Pornind de la ideea că învățământul românesc s-a ocupat prea puțin de dezvoltarea imaginației, consider că sunt necesare câteva schimbări. Educarea gândirii și stimularea imaginației ar trebui să fie principalele obiective educative. Uneori, metodele tradiționale au valoare deosebită, însă acestea lasă impresia că nu sunt în conformitate cu principiile participării active și conștiente a elevului. Didactica actuală se orientează către implicarea conștientă a elevilor în procesul propriei formări și stimularea creativității acestora.

Creativitatea este complexă și presupune o multitudine de modele, metode și procedee de antrenament creativ:

Metode de abordare a problemelor: definirea și formularea cauzelor care au generat apariția problemei, stabilirea obiectivelor și a rezultatelor urmărite prin rezolvarea problemei, culegerea informațiilor necesare, determinarea subproblemelor, tratarea acestora, redefinirea problemei inițiale, metode de evaluare și selecție a soluțiilor, metode de luare a deciziilor în rezolvarea de probleme.

Metode și procedee euristice: revizuirea ipotezelor, tehnici de clasificare și ordonare a faptelor, matricea descoperirilor și anticiparea unor fenomene, metodea transferului, transpunerea unui sistem de gândire dintr-un câmp de cunoaștere în altul, metoda contardicției.

Procedee de imaginare: actualizarea tuturor ideilor legate de o anumită problemă, brainstormingul, substituția, diminuarea, multiplicarea, omisiunea, schematizarea,rearanjarea și restructurarea, inversarea, combinarea, raționamentul analogic.

Din punctul de vedere al conținutului, trebuie să fie promovată în continuare cultura generală, ce favorizeaza creativitatea. Programele ar trebui să prevadă lecții speciale pentru promovarea creativității. Este necesar ca profesorul să fie tolerant cu elevii săi, să-i încurajeze să pună întrebări, să le stârnească imaginația, să-i susțină atunci când greșesc.

Limba și literatura română este o disciplină ce favorizează creativitatea, prin diversele mijloace utilizate: le putem cere copiilor să realizeze compuneri pornind de la obiecte simple (o frunză, o floare etc), să formuleze cât mai multe întrebări în legătură cu elemente cunoscute, pot fi organizate dezbateri pornind de la anumite teme literare, prezentări , proiecte, cercuri de lectură, analiza unor texte ce sugerează anumite judecăți de valoare, extragerea unei morale, punând în valoare cele mai importante aspecte ce stau la baza vieții – binele, adevărul și frumosul.

Oferindu-le o imagine complexă asupra vieții, asemenea procedee contribuie la formarea unor atitudini creative, aptitudinea de a găsi probleme și de a căuta metode de rezolvare. Profesorii creativi nu oferă soluții pentru probemele propuse, ci suscită interesul elevilor săi de a căuta căile de rezolvare, utilizând metode specifice. Acestea îl ajută pe elev să descopere întotdeauna elemente noi, proprii personalității lor. Utilizarea problematizării presupune ca elevii să găsească mai multe soluții , să le analizeze, să le filtreze prin propriul sistem de valori.Utilizarea metodelor active implică eforturi de observare și de gândire independentă, făcând apel la inițiativa elevilor. Fiecare disciplină poate deveni atrăgătoare prin suscitarea interesului pentru informații ce pot fi descoperite individual și în grup.Și activitățile extrașcolare oferă nenumărate ocazii pentru dezvoltarea creativității. Pot fi organizate cercuri literare, matematice, artistice în care elevii se pot întâlni cu oameni de știință, personalități culturale. Excursiile, vizitele la muzee, lărgesc universul cunoașterii, cultivă spiritul inovator, dezvoltarea intelectuală.

Concluzionând, spiritul creativ poate fi cultivat cu succes în școala contemporană, diminuând rutina și conformismul. Avantajul metodelor activ-participative îl reprezintă implicarea elevului în actul didactic și formarea capacității de a emite judecăti de valoare, în conformitate cu propriile valori. Elevii își vor dezvolta o gândire critică, centrată pe găsirea soluțiilor posibile într-o anumită situație, dar susținute cu argumente. Gândirea critică preupune cunoștințe raționale, propunerea unor opinii personale, acceptarea discutării propriilor idei și colaborarea.

MATEMATICA PRIN INVESTIGARE - SECVENȚĂ DIDACTICĂ

Prof. înv. primar Chiș Liana
Școala Gimnazială SILVANIA,
Șimleu Silvaniei, Sălaj

Clasa a IV-a

Unitatea de învățare: Fracții

Competențe vizate:

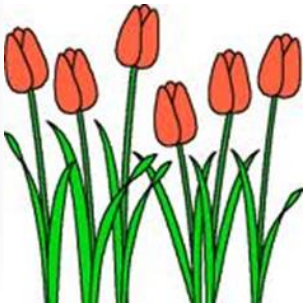
Identificarea și utilizarea terminologiei în scrierea unor fracții pornind de la situații cotidiene;

Compararea unor fracții cu întregul, în situații familiare; compararea a două fracții cu același numitor sau cu același numărător, pornind de la obiecte sau de la reprezentări grafice;

Citirea și scrierea fracțiilor subunitare, supraunitare și a celor echiunitare, în situații familiar sau în reprezentări;

Intuirea echivalenței unei fracții cu o sumă sau cu o diferență de fracții cu același numitor, cu ajutorul unor reprezentări grafice sau exemple familiare.

AMENAJAREA GRĂDINII DE FLORI - Problemă de matematică prin investigare

Este primăvară. Parcul școlii trebuie reamenajat. Pentru a putea obține o frumoasă grădină de flori, fiecare spațiu va trebui decorat cu flori de primăvară conform cerințelor. Spațiile au diverse forme: de dreptunghi, cerc, hexagon și pătrate. După decorarea spațiilor elevii vor abține o frumoasă grădină de flori.

1. Decorarea spațiului în formă de dreptunghi

Pe lungimile dreptunghiului, puneţi ghiocei şi zambile, în aşa fel încât numărul zambilelor să reprezinte dublul numărului ghioceilor. Pe lăţimi puneți brânduşe şi narcise, astfel încât numărul narciselor să reprezinte o treime din numărul brânduşelor.

2. Decorarea spațiului în formă de cerc

Decorați 3/8 din suprafața cercului cu lalele roșii și 2/8 cu lalele albe.

Comparați cele două fracții.

Pentru observarea comparării fracțiilor cu același numărător li se oferă elevilor două cercuri, pe care trebuie să le decoreze astfel: 2/6 din suprafața primului cerc cu lalele galbene, iar restul cu lalele mov; 2/8 din suprafața celui de-al doilea cerc cu lalele galbene, iar restul cu lalele mov.

Compară fracția corespunzătoare lalelelor galbene din cele două cercuri, apoi scrie fracția corespunzătoare lalelelor mov și compară-le!

3. Decorarea spațiului în formă de hexagon

Pentru observarea felului fracțiilor li se oferă elevilor grădina în formă de hexagon.

Decorați 3/6 din suprafața primului hexagon cu zambile albe, iar restul cu zambile albastre.

Se evidențiază fracția echiunitară, având în vedere că toată suprafața este decorată cu zambile (6/6), nu mai sunt alt fel de flori. În același context se evidențiază și fracția subunitară (3/6).

Voi cere elevilor să decoreze cu zambile roz 8/6 din suprafața următoarelor două hexagoane. Se va evidenția fracția supraunitară.

4. Decorarea spațiului în formă de pătrat

Decorează 4/9 din pătrat cu zambile, 2/9 cu ghiocei și 3/9 cu lalele.

Adună fracțiile reprezentate pe întreg.

Scade ghiocei din întreg.

5. Scrierea procentuală

Li se oferă elevilor trei pătrate împărțite în 100 de pătrățele.

Decorează ¼ din suprafața pătratului cu zambile.

Dacă din 100 de părți ai colorat 25, fracția care reprezintă partea colorată se scrie și 25/100 sau 25% și se citește „douăzeci și cinci la sută”.

Decorează ½ din suprafața pătratului cu lalele.

Dacă din 100 de părți ai decorat 50, fracția care reprezintă partea colorată se scrie 50/100, adică 50%.

Decorează ¾ din suprafața pătratului narcise.

Dacă din 100 de părți ai colorat 75, fracția care reprezintă partea colorată se scrie 75/100, adică 75%.

La final elevii vor realiza parcul școlii din figurile geometrice decorate.

Se fac aprecieri frontale și individuale asupra modului de lucru al elevilor.

PREDAREA –ÎNVĂȚAREA-EVALUAREA INTERACTIVĂ ONLINE

Prof. ing. Lukács Camelia,
Colegiul Agricol “Traian Săvulescu” Târgu Mureș, jud. Mureș

În urma închiderii școlilor și a întreruperii studiilor în primăvara anului 2020, profesorii au fost puși în situația de a recurge la utilizarea internetului și a altor tehnologii, pentru asigurarea continuității învățării, care a devenit prioritate de bază a învățământului la distanță. Resursele Web au devenit astfel indispensabile în procesul de predare, învatare și evaluare.

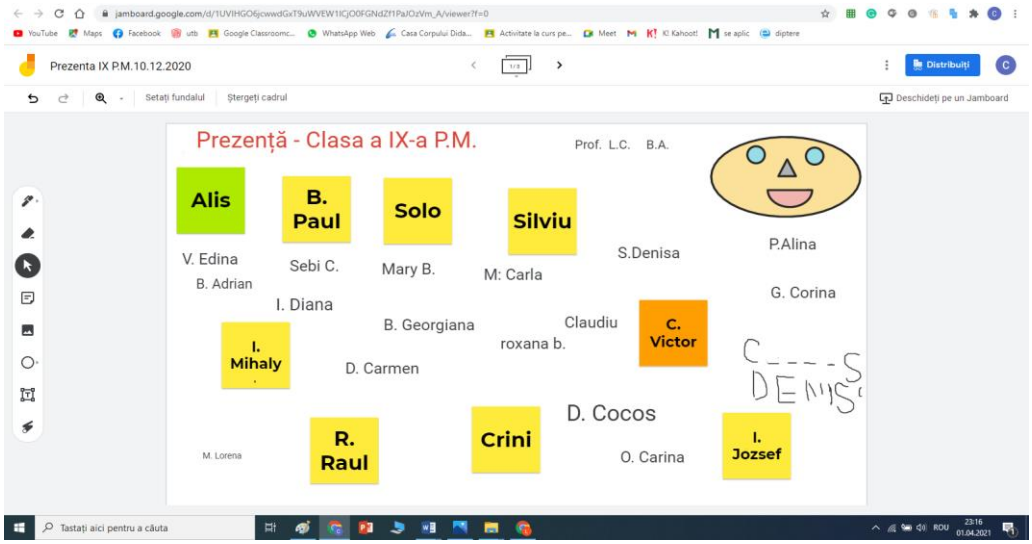
Trecerea de la lecțiile predate față în față la cele predate online, bazate exclusiv pe videoconferințe a adus cu sine multe provocări atât pentru profesori cât și pentru elevi, deoarece aceștia au fost nevoiți să facă eforturi individuale pentru a căuta și învăța să folosească divese platforme digitale educaționale.

Profesorii au fost nevoiți să se reinventeze pentru ca educația online să funcționeze și să fie eficientă, deși este dovedit faptul că învăţământul online, excluzând chiar problemele legate de lipsa accesului la tehnologii sau a conexiunii la internet, etc., reprezintă un substitut imperfect pentru învăţământul față în față.

Pentru a atenua disfuncționalitățile legate de acest învățământ la distanță am proiectat lecții intercative online care sa-l aibă în centrul lecției pe elev, pornind de la mometul prezenței până la notarea elevilor. Așadar voi prezenta câteva aplicații utile pentru desfășărarea unor astfel de lecții, pe etape.

La „efectuarea prezenței” se pot utiliza platforme precum: Goolge Jamboard sau Goocle Docs, aplicații în care elevii pot edita deodată și completa o fișa de prezență, concepută de profesor, într-un timp rezonabil (1-2’). Pentru exemplificare la aplicația Google Docs se poate acesa linkul de mai jos iar pentru Jamboard am atașat imaginea 1.

https://docs.google.com/document/d/1jCSbT2ZvZAyzrBjpmHU87HEmgbjxuQL9l5jPGrm8CyU/edit#

Imaginea 1. Prezența efectuată cu ajutorul Google Jamboard

Pentru „verificarea cunoștințelor” din lecția anterioară se pot utiliza Goolge Forms sau Kahoot, aplicații ce permit adăugarea de itemi diverși, care în urma rezolvării permit evaluarea automată, elevii dipunând de informații cu privire la corectitudinea răpunsului dat și primirea rapidă a rezultatelor. Aceste teste consumă timp pentru concepere dar permit

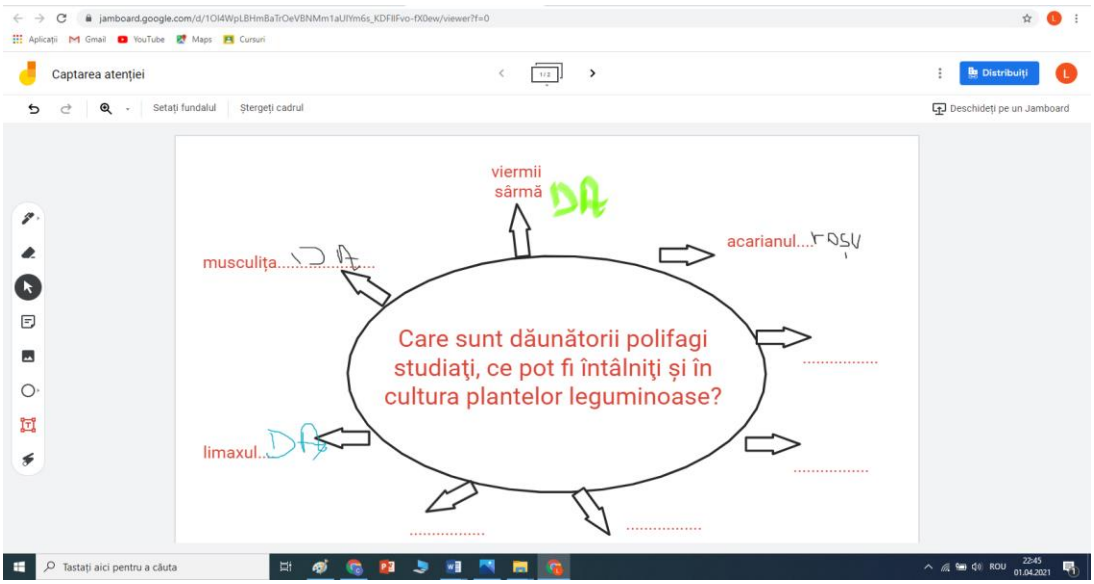
verificarea rapidă (10’) și eficientă a elevilor, odată cu evaluarea obietivă. Pentru ambele aplicații se pot accesa link-urile de mai jos.

Linkul pentru Google Forms este un test aplicat elevilor din clasa a XII-a Tehnician în agricultură, la disciplina „Producerea și condiționarea vinurilor”, pentru verificarea cunoștințelor însușite în lecția precedentă. Testul dat cu ajutorul apicației Kahoot este sub forma unui joc, contra cronometru folosit la o clasă a IX-a cu învățământ profesional, la disciplina „Aplicarea normelor de securitate și sănătate în muncă în industria alimentară”.

https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSdrhpTy2VEYURM1wSL4p15uFx7v7w_rcgFRHtb-Hal-ZEDRLw/viewform

https://create.kahoot.it/details/00a46aca-4ae0-4b8a-a7bb-332719053052

„Legătura cu lecția nouă și captarea atentiei ” poate fi făcută cu ajutorul unei imagini sugestive, a unui film scurt utlizând Youtube sau o tablă Jamboard. În centrul tablei poate fi scrisă întrebarea care face legătuta cu lecția ce urmează a fi predată la care elevii vor scrie răspunsurile lor în dreprul săgeților, cum se vede în imaginea 2.

Imaginea 2. Captarea atenției utilizând tabla Jamboard

Dirijarea învățării se poate realiza folosind aplicații precum Google Slides, Google Docs, Jamboard, materiale video Youtube, etc. Prezentările Google trebuie să fie succinte cu conținut simplificat, în care sunt încărcate imagini sugestive cu privire la noțiunile ce uremază a fi însușite. În linkul de mai jos se poate observa o prezentare utilizată la clasa a XII-a Tehnician în agricultură, disciplina „Protecția plantelor”, lecția: „Dăunătorii plantelor leguminoase (mazăre fasole, soia)”.

https://docs.google.com/presentation/d/12GIu6aF8C2-RqaGBwtWjBBdokvCnMHZecaxjzGKmfWI/edit#slide=id.p1

Aceste aplicații pot fi însoțite de fișe de lucru create în Google Forms, Goolge Doc, Kahoot, etc. În linkul următor se găsește fișa de lucru în Google Docs, folosită la aceeați clasă și aceeași lecție, pentru asigurarea feed-backului sau ca temă pentru acasă, dacă nu a fost finalizată la oră.

https://docs.google.com/document/d/1HOv_qpDacLt57oB5tkSnvmujZ38w1R_M2ISNSDLtdoU/edit

Tot pentru asigurarea feed-backului pot fi folosite aplicații Kahoot sau Google Forms cu 4-5 întrebări din lecția nouă, activitate ce poate fi notată automat.

Pentru notarea elevilor poate fi utilizată aplicația Google Sheets, care ajută la întocmirea unui catalog elecronic, cum se vede în linkul următor:

https://docs.google.com/spreadsheets/d/1PZlJdXuBT7RdzqkzpeIfeVfKbGZvYMxUNyqW3vp2cs/edit#gid=0

EXEMPLE DE METODE INOVATIVE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Prof. Înv. Preșcolar :Retevoescu Marta
Școala Gimnazială nr. 1 Micești, G.P.N. Micești

Termenul „metodă” derivă din cuvintele grcești „metha” (către, spre) și „odos” (cale, drum) care conduce la atingerea obiectivelor educaționale, cale parcursă de profesor pentru a le înlesni elevilor descoperirea unor instrumente de lucru proprii.

Metodele inovative de învăţare sunt modalităţi moderne de stimulare a învăţării şi dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experienţe, de cunoştinţe, asigurând perfecţionarea şi optimizarea demersului educaţional. Metodele utilizate la preşcolari sunt atât cele “clasice”, cât şi cele “moderne”; numai abilitatea cadrului didactic poate face ca orice metodă folosită să stârnească interesul copilului preşcolar şi să-l determine să înveţe în modul cel mai plăcut: prin joc. Cele mai utilizate metode interactive sunt cele care canalizează energiile creatoare ale preşcolarilor în direcţia propusă, le captează atenţia, stimulează mecasnismele gândirii, ale inteligenţei, voinţei, motivaţiei şi imaginaţiei şi îi implică afectiv în ceea ce fac.

G.Vaideanu identifica urmatoarele caracteristici ale metodei de învățământ:

- este *selecționată de cadrul didactic* și pusă în aplicare în activitățile didactice și extradidactice cu ajutorul elevilor și în beneficiul acestora;
- presupune *comunicare între profesor și elevi*, participarea acestora din urmă la identificarea problemelor și la găsirea soluțiilor;
-este pusă în practică sub forma de *variante și/sau procedee* selectate și structurate în funcție de nivelul pregătirii elevilor, în funcție de aptitudinile, de aspirațiile și interesele acestora;
-permite profesorului să-și pună în valoare *competența didactică* în procesul desfășurării activităților și al transmiterii conținuturilor.

Metoda are un caracter polifuncțional, în sensul că nu există o specializare strictă a unei metode în raport cu o anumită categorie de obiective; o metodă poate fi adaptată și pusă în practică astfel încat să contribuie la realizarea unei game largi și diverse de obiective educaționale. Trebuie, de asemenea, precizat ca o metoda nu asigură prin ea însăși reușita activității didactice; nu exista metoda bună și metoda rea, chiar dacă anumite metode sunt recomandate ca fiind mai eficiente decat altele. Eficiența unei metode depinde în mod fundamental de calitatile celui care o pune în aplicare.

Când se alege o metodă, se ţine cont de finalităţile educaţiei, de conţinutul procesului instructiv, de particularităţile de vârstă şi de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor şcolare, de natura mijloacelor de învăţământ, de experienţa şi competenţa cadrului didactic.

Copilul preşcolar este prin natura sa creativ datorită imensei sale curiozităţi, a freamătului permanent pentru a cunoaşte tot ceea ce se petrece în jurul său. În perioada preşcolară imaginaţia se exprimă viu prin tot ceea ce face copilul la grădiniţă Stimularea potenţialului creativ al preşcolarilor impune utilizarea unor strategii euristice care implică preşcolarul în activitatea de descoperire, de rezolvare de probleme, de investigare a realităţii şi strategiile creative care pun accentul pe gândire laterală, spontaneitate, originalitate.

Bula dublă - este o metodă de predare-învăţare, uşor de aplicat, care grupează asemănările şi deosebirile dintre două obiecte, fenomene, idei, concepte etc.. Ea este reprezentată grafic din două cercuri mari în care se aşează câte o imagine care denumeşte subiectul abordat. De cele două cercuri mari se află relaţionate prin linii alte cercuri mici situate între cercurile mari în care se specifică asemănările, iar în cercurile exterioare se specifică caracteristicile fiecărui termen, particularităţile sau deosebirile.

Exemplu. La activitatea DLC-convorbire „Ce ştim despre anotimpuri?” în cercurile mari am asezat imagini reprezentative despre anotimpurile toamna şi iarna. Copiii au completat două caracteristici ale anotimpului toamna (cad frunzele, pleacă păsările călătoare), două caracteristici ale anotimpului iarna (ninge, îngheaţă apa) în cercurile exterioare şi două asemănări (anotimp, 3 luni) în cercurile mici din mijloc. O altă activitate la care am folosit metoda Bula dublă a fost o activitate DLC-joc didactic „În curând voi fi şcolar” În acest joc în cele două cercuri mari am aşezat imagini cu preşcolari şi şcolari, iar copiii au completat cercurile mici din mijloc cu asemănările existente între preşcolari şi şcolari (sunt copii, se hrănesc şi cresc), iar în cercurile exterioare au completat cu caracteristicile acestora (preşcolarii se joacă, merg la grădiniţă, şcolarii merg la şcoală, învaţă).

Povestirea este o metodă de învăţământ ce poate fi folosită cu foarte mare succes în învăţământul preşcolar, care constă în expunerea orală, vie, plastică, sub formă de naraţiune sau descriere prin intermediul căreia sunt înfăţişate fapte, evenimente, întâmplări îndepărtate în fenomene ale naturii, spaţiu şi timp, etc. pe care copiii nu le pot înţelege altfel. Activitatea de povestire este una dintre activitățile de educare a limbajului cele mai plăcute copiilor, deoarece satisface nevoia de cunoaștere și de afectivitate, stimulează imaginația și oferă cadrul adecvat de exersare a capacității de comunicare. Covorul povestitor, covorul cu poveşti, povestea din covor, sacul cu poveşti sau trăistuţa cu poveşti, cum mai denumim această manieră de a povesti, este un suport la carte ca şi mini-teatrul, păpuşile de deget sau păpuşile, care îi induce copilului plăcerea de a citi, conştientizându-l că acea poveste pe care el o ascultă, se găseşte între coperţile acelei cărţi care se află alături de covor. De obicei cartea, covorul şi personajele din poveste se găsesc într-un sac, care de această dată este adus de doamna educatoare şi nu de Moş Craciun, şi este plin cu poveşti şi nu de cadouri. Începutul tradiţional al poveştii cu "A fost odată ca niciodată ..." se transformă în "Şi când covorul s-a desfăcut, / Povestea a şi început!" sau "Covorul se derulează / Şi povestea demarează", iar finalul "Şi am încălecat pe-o şa şi v-am spus povestea aşa" devine "Şi când povestea s-a terminat, / Covorul l-am şi rulat".

Utilizând metode inovative, educatoarele își propun o implicare activă şi creativă a copiilor pentru stimularea gândirii productive, a gândirii divergente şi laterale, libertatea de exprimare a cunoştinţelor, a gândurilor, a faptelor.

BIBLIOGRAFIE

1.Breben Silvia, Goncea Elena, Ruiu Georgeta, Fulga Mihaela – *Metode interactive de grup-ghid metodic*, Editura Arves, 2002;

2.Crenguţa–Lăcrămioara Oprea – *Pedagogie. Alternative metodologice interactive*, Editura Universitatea Bucureşti, 2003.

3.Crenguţa Lăcrămioara Oprea, Strategii didactice interactive, Editura didactică şi pedagogică, Bucureşti, 2007

Tehnici inovative pentru a iubi lectura

FLOREA SIMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 MICEȘTI

Noi, piticii clasei ALBINUȚELOR, vă invităm pe tărâmul micilor cititori!

Obosiți după o “muncă zdavănă” am încercat toate instrumentele de scris de la creioane, pixuri colorate la carioci și markere să vedem ce poate face fiecare, urmând să facem cunoștință în viitorul apropiat cu “**MĂRIA SA, STILOUL**”

AȘA ÎNCEPE POVESTEA NOASTRĂ…

-cu un **stilou** în mână care încearcă să patineze pe un caiet nou și bineînțeles cu păpușile sau ursulețiii de pluș care stau pe bancă.

-se pare că stiloul a patinat perfect, probabil să fi știut dintotdeauna să facă asta, sau poate a avut un “antrenor” foarte bun. Se pare că “antrenorii” chiar știu ce vor…

Scrisul ca scrisul, dar ce ne facem cu **cititul** era dilema…

Așadar am întocmit un plan.

Primul pas a fost să ne jucăm în fața cărților. Ele stăteau pe raft cuminți și priveau la joc și la activitățile noastre urmând ca peste ceva timp noi să stăm cuminți și să privim în interiorul lor urmărind ce magie se ascunde dincolo de poze.

Un **alt pas** a fost să începem să citim litere, silabe, cuvinte, propoziții și chiar texte scurte. Nu a fost ușor dar a fost comod. Fiecare alegea **unde** să stea și mai ales **cum** să stea. Comoditatea era la ea acasă.

Am continuat **pas cu pas** fiecare etapă prin identificarea de noi cuvinte, propoziții și texte scurte până ce am început să “inventăm” povești. Distracție mare cu ***“GHEMUL NĂZDRĂVAN”.***

Cărtile au devenit prietenele noastre aproape tot timpul.

Uite așa am ajuns să privim dincolo de poze.

Hotărâm ca în fiecare dimineață de la ora **8:00 la 8:15 să citim**. Și acest lucru chiar s-a întâmplat.

Și când observi că unele lucruri chiar ies bine, și te încântă, vrei să te perfecționezi în continuare.

După parcurgerea cursului “**Magia lecturii**” de la Asociația OvidiuRo, clasa ALBINUȚELOR primește un set de cărți de

care se bucură nespus.

Acum toată lumea voia să citească. Alergau albinuțele după cărți mai ceva ca după nectarul din flori. Secretul? Textele erau foarte scurte și hărnicuțele albinuțe **se bucurau din plin de victoria de a finaliza** ceea ce începeau.

Astfel s-a născut ideea cu borcanul “***MAGIA CĂRȚILOR***”.

Fiecare copil a primit câte un borcan etichetat în care poate pune un bilețel colorat de fiecare dată când termină de citit o carte. Pe bilețel notează ***titlul*** cărții, ***autorul*** și ***numărul de pagini***.

Deviza este: “*Umplem borcănelul cu cărticele NU cu minciunele*”

Astfel dar, lângă acele cărți pe care ei le aveau în clasă deja, au fost așezate cu mare drag și cele primite de la **OvidiuRo**. Însă albinuțele nu s-au oprit aici ci au venit cu ideea de a amenaja o adevărată bibliotecă în clasă. Au început să aducă de acasă cărți motiv pentru care a trebuit să ne gândim la o organizare serioasă. Am făcut rost de un “registru” in care fiecare carte și-a primit număr, iar în dreptul ei am scris și persoana donatoare. (așa…ca să avem o evidență clară). Am ales împreună și un responsabil cu biblioteca ce deține un carnețel unde notează data în care se împrumută cartea, numele elevului care împrumută cartea și desigur numărul de înregistrare al cărții.

Bibliografie:

Ciolan, L. (2008). *Învăţarea integrată. Fundamente pentru un curriculum transdisciplinar*. Iaşi: Editura Polirom;

Ciolan, L. (2003). *Dincolo de discipline. Ghid pentru învăţarea integrată/cross-curriculară.* Centrul educaţiei 2000⁺. Bucureşti: Editura Humanitas Educaţional;

Profilul de formare al absolventului;

Programa școlară pentru disciplina Comunicare în limba română.

Particularități ale receptării textului epic

Profesor Imbrea Ramona

I. Argument

Motto:

„ Nu există vânt favorabil pentru cine nu ştie încotro se îndreaptă.”

(Seneca)

Studiul literaturii, în şcoală, alături de alte discipline, devine indispensabil pentru formarea personalităţii elevului, în acord cu finalităţile nivelurilor de învăţământ care derivă din *idealul educaţional*, aşa cum este formulat în Legea Învăţământuluişi care constă în “*dezvoltarea liberă, integrală şi armonioasă a individualităţii umane, ...formarea personalităţii autonome şi creative*.

Cunoaşterea prin literatură este una specială, literatura aparţinând domeniului artei, de aceea investigarea fenomenului literar se realizează cu *mijloace specifice*, diferite de cele folosite în studiul limbii: literatura nu se predă, ea trebuie “*receptată*”, folosind ca modalitate specifica”*intuitia artistica”*.[1]

„Receptarea este reactia cititorului la lectura unui text literar si actualizarea sensului cu care a fost investit[2], sens pe care cititorul îl poate completa si îmbogăți. În didactica ultimelor decenii s-au manifestat două tendinţe în studiul textului literar: una centrată pe descoperirea structurii şi “sensului încifrat al textului”, care a condus la impunearea comentariilor – şablon – memorate şi reproduse de elevi în clasă sau cu ocazia concursurilor şi examenelor – cealaltă, dezvoltată din «teoriile receptării», propune un demers de valorificare a “reacţiei afective a cititorului, a sensului construit de cititor în actul lecturii.”[3]

Studierea literaturii române în şcoală parcurge, în funcţie de particularităţile de vârstă şi de cerinţele procesului de învăţământ, două etape citirea explicativă, la clasele primare, studiul tematic, la clasele gimnaziale şi liceale, iar diferenţiat există lectura literară pentru cei din gimnaziu. Citirea explicativă devine modalitatea principală de studiere a textelor, punându-se bazele deprinderilor de comentare a textului, pornind de la planul de text simplu.

II. Receptarea textului literar în clasele primare

[4]Alina Pamfil formulează două principii ale studiului textului în clasele primare**:**

[1]Parfene, Constantin, (1999), Metodica studierii limbii şi literaturii române în şcoală, Editura Polirom, Iaşi
[2]Pavelescu, Marilena (2010), Metodica predarii limbii şi literaturii române, Editura Corint, Bucuresti
[3] Pamfil, Alina, (2003), Limba şi literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise, Editura Paralela 45, Cluj-Napoca.
[4] Pamfil, Alina, (2003), Limba şi literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise, Editura Paralela 45, Cluj-Napoca.

- importanţaînţelegerii textului “în profunzime” şi a cunoaşterii lui “în detaliu”, cunoaşterea „ sensului literal”**;**
- “valorificarea experienţei subiective pe care actul lecturii şi interpretării o presupune”.

O parcurgere a programeişi a manualelor din ciclul primarevidenţiază numărul mare al textelor epice şi al aspectelor legate de acestea pe care elevii trebuie să şi le însuşească: structură, subiect, timp şispaţiu, personaje, specii epice în versuri şi proză, aparţinînd literaturii culte sau populare etc.

Apropierea de textul literar se realizeaza prin practicarea unor lecturi diferite (succesive / repetate) ce conduc la intelegere si interpretare.

Actul lecturii este reprezentat de JudithLanger prin patru tipuri de relatii care se stabilesc intre *cititor si text* :

1. *a pasi din exterior spre interior: intrarea in lumea textului;*
2. *a fi in interior si a explora lumea textului;*
3. *a pasiinapoi si a regindi datele pe care le avem;*
4. *a iesi din lumea textului si a obiectiva experienta.*

Demersul didactic de receptare a textului literar parcurge, în general, trei etape:

a. prelectura;

b. înţelegerea si interptetarea textului prin lectură aprofundată;

c. reflectia.

a. Etapa de prelecturaprovoaca interesul elevilor pentru noul text. Se actualizează informaţii sumare despre autor şi opera sa, textul este încadrat în volum, fragmentul în opera integrală, se stabilesc legături cu experienţa de viaţă a elevilor.

Aceasta este formula clasică de deschidere a studiului operei literare care poate alterna, însă, cu alte modalităţi*: anticipări* ale conţinutului textului pornind de la titlu, subtitlu, numele capitolelor, de la ilustraţii sau alte aspecte care ţin de *paratext*, ori “*deschiderea princîmpuri lexicale*” în cazul unor specii precum: basmul, pastelul, legenda, schiţa etc., cîmpuri lexicale ce vor fi extinse, prin lectură, de elvi.

Profesorul poate adresa intrebari de felul:

Ce gânduri / amintiri vă provoacă lectura foii de titlu?

Cum aproximatisensul,pornind de la titlu /subtitlu /moto etc.?

Se pot organiza activitati*de scriere libera* sau de anticipare de tipul*predictiei pe bazatermenilor dati in avans,*activitati ce dezvolta imaginatia, creativitatea si competenta de redactare a elevilor.

b.Înţelegerea si interpretarea textului / studiul aprofundat - se realizează prin contactul direct cu textul literar ,prin lectura, şi cuprinde toate *activităţile* care conduc la *descifrarea* acestuia, premisă a interpretărilor ulterioare, prin descoperirea unor semnificaţii.

- **Prima lectură**, numită şi*lecturasensibilizatoare /afectiva,* este efectuată, în general, de profesor, la clasele mici, dar elevii din clasele mari ale gimnaziului, care au aptitudini, pot realiza ei prima lectură. Sunt situaţii în care profesorul solicită ca textul să fie lecturat de fiecare elev, în gînd, folosind tehnica SINELG.

Lectura unui text literar impune un *ton fundamental*, *respectarea pauzelor gramaticale*, *logiceşipsihologice*, *accentuarea anumitor cuvinte*, un *ritm* lent sau rapid, în funcţie de conţinutul textului. Pentru o lectură *expresivă* este necesară o bună cunoaştere a textului, un *timbru al vocii*şi*dicţie potrivite*. De obicei, elevii urmăresc lectura textului

*vizual*şi*auditiv*, fără a fi solicitaţi să îndeplinească alte sarcini, cum ar fi, de exemplu, să-şi noteze cuvintele pe care nu le înţelg. Cuvintele care pot “bloca” înţelegerea textului, se explică înainte de începerea lecturii.

Prima lectură a textului epic provoacă, mai ales elevilor mici, diferite “reacţiiemotionale”(„raspunsul afectiv”) care vor fi “valorizate” prin formularea unor întrebări de tipul: “*Ce amintiri v-a provocat lectura? Care sunt întîmplările/evenimentele/personajele care v-au impresionat... şi de ce ? Cum vă raportaţi la personaje? Aţi fost de acord cu acţiunea lor? Aţi fi procedat la fel? Dacă nu, cum aţi fi procedat?*” etc.[5]

Activităţile care succed primei lecturi urmăresc descifrarea textului şi se realizează prin *lectura aprofundată* care, în funcţie de vîrstă elevilor, conduce la descoperirea aspectelor multiple ale operei literare studiate: acţiune, personaje, timp şispaţiu, structură etc.

- **Lectura explicativa -pe unităţi/fragmente logice***(relectura)* este efectuată de elevii cu deprinderi de lectură si este urmată de *explicarea unitatilor lexicale (cuviner /expresii) necunoscute*.

Identificarea unităţilor/fragmentelor logice are în vedere *înţelesul*şi*structura grafică*, se realizează la început de profesor împreună cu elevii, apoi sarcina de identificare revine elevilor, individual sau pe grupe. După lectura unui fragment, se procedează la *explicarea cuvintelor/expresiilor necunoscute* prin sinonime/antonime, dacă acestea există, sau, în cazul cuvintelor polisemantice- *în context* ; atunci cînd sensul nu poate fi dedus din context, profesorul şi elevii creeeazăenunţuri care să faciliteze înţelegerea. Elevii trebuie să deprindă tehnica lucrului cu glosarele si dicţionarele de diferite tipuri, pe care să le utilizeze în clasă sau în alte situaţii. Cuvintele/expresiile explicate în subsolul paginii de manual sunt şi acestea fixate sub aspectul însuşirii corecte a formei şipronunţiei. Se scriu pe tablă cuvintele/expresiile noi împreună cu sinonimele sau contextele în care au fost folosite, insistîndu-se asupra acelora care vor intra în *vocabularul activ* al elevilor.

După lectura tuturor fragmentelor textului, se rezolvă,de obicei, exerciţiile de vocabular din manual de la capitolul *Descifrarea textului* ori alte exerciţii care vizează aspecte *fonetice*, *morfologice*, *de topică*şi*punctuaţie* etc.

- **Elaborarea planului de text** înseamnă pătrunderea în structura compoziţională

şi îi conduce pe elevi spre o înţelegere globală a textului epic. În gimnaziu se practică: planul simplu de text, planul dezvoltat ori planul momentelor subiectului operei literare .

- **Planul simplu de text** se realizează prin identificarea *ideilor principale* pentru fiecare fragment al textului epic, într-o succesiune logică. Ideile principale se formulează în relaţie cu subiectul textului/fragmentului de text şi reprezintă “informaţia cea mai importantă pe care autorul a furnizat-o pentru a explica subiectul”.[6]

Pentru a enunţa ideile principale se răspunde la întrebarea: “*Care este lucrul cel mai important prezentat de autor/narator în fragment/paragraf...?*”

Strategia de elaborare a planului simplu de text se însuşeşte în clasele primare prin exersare la lecţiile de comunicare şi parcurge următoarele etape:

- delimitarea unităţilor/fragmentelor logice;

[5]Pavelescu, Marilena (2010), Metodica predarii limbii şi literaturii române, Editura Corint, Bucuresti

[6]Pavelescu, Marilena (2010), Metodica predarii limbii şi literaturii române, Editura Corint, Bucuresti

- explicarea fiecărei unităţi;
- formularea întrebării;
- enunţareaşi scrierea pe tablă / în caiete a ideii principale.

După deprinderea strategiei, profesorul poate da ca sarcină de lucru în clasă, individual sau pe grupe, realizarea planului simplu al unui text epic, folosind tehnica jurnalului de lectură cu două/trei secţiuni.

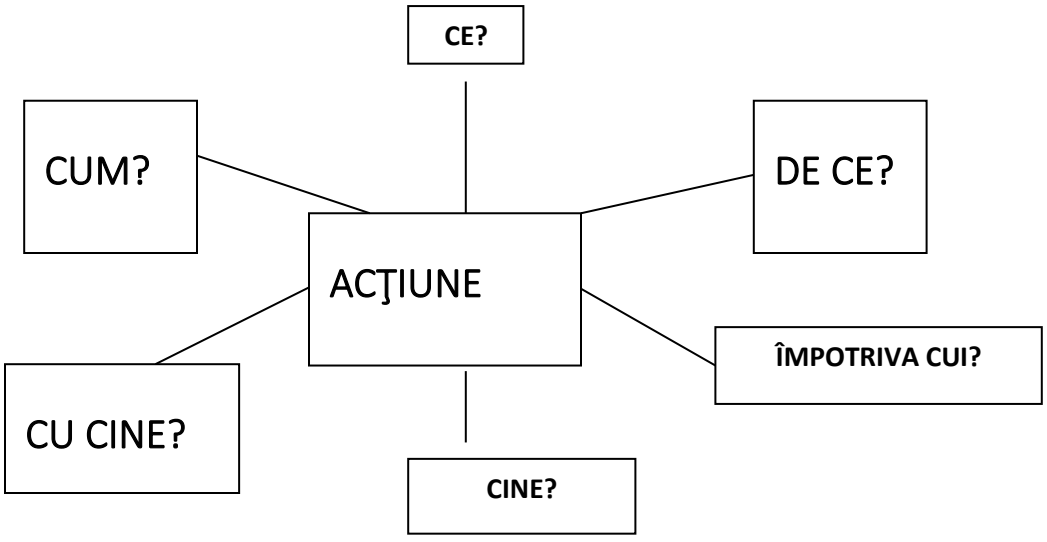
Enunţarea ideii principale se face *sub forma unei propoziţii*, de obicei enunţiativă, *printr-un citat semnificativ*, selectat din unitatea/fragmentul logic sau *printr-un titlu*. Planul simplu de text îi ajută pe elevi să realizeze *rezumatul* textului epic, în situaţia de faţă, dar strategia rezumării este utilă pentru comprimarea diferitelor tipuri de texte, favorizînd comunicarea eficientă.

- **Planul dezvoltat de text** redă structura textului în detaliu – *ideile principale siideile secundare* – şi ajută la reproducerea amănunţită a textului.

Deprinderea de a formula ideile secundare se formează treptat, elevii fiind conduşi prin întrebări de felul: “*Ce date oferă fragmentul de text despre ideea principală? Ce alte informaţii ne mai oferă textul...?*” etc.

- **Reproducerea continutului** textului se concretizează în *rezumarea* acestuia,care se poate face oral sau scris, în clasă sau acasă. Este o modalitate folosită frecvent de elevii din clasele mai mici care, ghidaţi de planul simplu / dezvoltat, urmăresc firul acţiunii operelor epice. Profesorul îndrumă elevii spre o exprimare originală, fără utilizarea excesivă a “cuvintelor”naratorului / autorului.

Exersarea tehnicii de rezumare, adică de comprimare a uni text, se face prin diferite tipuri de exerciţii realizate oral sau scris, individual sau pe grupe, prin extindere la alte tipuri de texte (texte nonliterare

- **Timpul şispaţiulacţiunii**

Recunoaşterea în textele literare a *indicilor temporali* si *spaţiali* este o activitate accesibilă elevilor, chiar dacă, în clasele mari ale gimnaziului, elevii sunt solicitaţi să stabilească diferite corelaţii, atunci cîndnaraţiunea se desfăşoară în planuri paralele, să surprindă semnificaţii din *neprecizarea* sau *deformarea timpului* sau *absenţa determinării spaţiale* în unele opere epice precum: *fabula, parabola, legenda, basmul* etc.

- **Personajele**

Identificarea, clasificarea şi caracterizarea personajelor sîntactivităţi de înţelegere a locului şi rolului acestora în acţiunea operei literare.

Elevii îşiînsuşesc criterii de clasificare, din primele clase ale gimnaziului, în funcţie de care, personajele sînt:

- principale (protagonişti)/secundare/episodice, figuranţi;
- individuale/colective;
- statice/dinamice (în evoluţie) etc.

Lecturând cu atenţie textul, elevii suprind, rînd pe rînd, elementele care definesc personajele şi completează fişa de caracterizare. Ordinea desprinderii trăsăturilor poate fi dictată de parcurgerea firului narativ sau de alte criterii.

Fişa de control		
Profilul personajului	Procedee de prezentare	
	Informaţii prezente	Informaţii absente
Cine este personajul? Nume Portret fizic Portret moral Apartenenţa socială		
Ce săvîrşeşte personajul? Faptele Rolul în acţiune Relaţii cu celelalte personaje		
Cum mă raportez la personaj?		

O astfel de fişă poate fi folosită doar la clasele a IV-a – a III-a. Se atrage atenţia asupra importanţei “reflecţiei” asupra personajului prin găsirea unui “răspuns personal” la ultima dintre întrebări.

c. Reflectia,ca etapa finala a studierii textului literar, inseamna*,, a iesi din lumea textului si a obiectiva experienta de invatare*”: Care sint noile achizitiifacute de elevi? La ce folosesc ?Cum pot fi corelate cu alte tipuride texte / cu alte tipuri de comunicare / cu alte arte? Elevii pot dramatiza un fragment de text sau il pot transpune in banda desenata.

Lucrările de didactică propun modele de structurare a parcursului didactic pentru receptarea textului epic, adaptabile în funcţie de vârsta elevilor, de specificul textului, de speciile epice vizate. Reţinem, ca fiind în acord cu cerinţele programei şi cu tratarea conţinuturilor în manualele alternative, model propus de Alina Pamfil.[7]

- Date generale despre text (autor, an de apariţie, specie): Ce text?
- Tema textului :Despre ce ?

[7] Pamfil, Alina, (2003), Limba şi literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise, Editura Paralela 45, Cluj-Napoca.

- Cine prezintă evenimentele? Din ce perspectivă?:instantanoratoriala,viziune
- Care sunt evenimentele? Cum sînt prezentate?:Ce ? In ce mod?
- Care este timpul şispaţiul în care se petrec? Cum sunt conturate?
- Care sunt personajele? Cum sunt ele realizate / create?
- Ce semnificaţii generale putem atribui textului?:Cu ce scop?
- Care sunt efectele asupra cititorului ? Ce efecte ?

Sugestii bibliografice.

Pentru aprofundare aspectelor discutate,manualele fac trimiteri la lucrari de referințădar si la texte ale unor autori străini, traducere. In fiecare modul se explica notiuni si concepte necesare în procesul de analiza tematica, structurala și stilistica a textelor.Nu lipsesc informațiile despre personalitățile si notiunile culturale cuprinse în fiecare modul.

III. In loc de concluzii

Studiul textului epic ii ofera profesorului, pe langa multiplele valente educative, conditii favorabile pentru dezvoltarea celor patru deprinderi integratoare (audierea, vorbirea, lectura, scrierea), pentru studierea gramaticii in plan functional si pentru imbogatirea vocabularului. In ceea ce-i priveste pe elevi, textul narativ le prilejuieste o gama complexa de emotii si sentimente prin intalnirea cu nenumaratesituatii de viata, care ilustreaza tipuri diferite de comportamente umane, fiind in acelasi timp o sursa originala de informare si de conturare a unui orizont axiologic, prin raportarea ideilor si valorilor proprii la cele transmise de text.

BIBLIOGRAFIE

1. Ilie , Emanuela,(2014), Didactica limbii si literaturii romane, Editura Polirom, Bucuresti
2.Pavelescu, Marilena (2010), Metodica predarii limbii şi literaturii române, Editura Corint, Bucuresti
3. Pamfil, Alina, (2003), Limba şi literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise, Editura Paralela 45, Cluj-Napoca.
3. Păun, E., Potolea, D., (coord.), (2002), Pedagogie. Fundamentări teoretice şi demersuri aplicative, Editura Polirom, Iaşi.
4. Parfene, Constantin, (1999), Metodica studierii limbii şi literaturii române în şcoală, Editura Polirom, Iaşi.
5. Stoica, A., (2003), Evaluarea progresului şcolar: de la teorie la practică, Editura Humanitas Educaţional, Bucureşti.
6. Stan, C., (2001), Elemente de docimologie didactică în Pedagogie. Suporturi pentru formarea profesorilor, M. Ionescu, V. Chiş, (coord.), Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca.
7. Brânzei, Gheorghe, (2005), Limba şi literatura română. Repere metodice pentru învăţământul primar, gimnazial şi liceal, Editura Alfa, Piatra-Neamţ.

ROLURILE PROFESORULUI IN PREDAREA LIMBILOR MODERNE

RUSU MARIANA
ȘCOALĂ GIMNAZIALĂ NR.7, GALAȚI
JUDEȚUL GALAȚI
PROFESOR DE LIMBA ENGLEZĂ

O scurtă trecere în revistă a literaturii educaționale privind rolurile profesorului în învățarea și predarea limbii engleze ca limbă străină (T.E.F.L) arată că în ultimii treizeci de ani conceptul de rol al profesorului a suferit o schimbare considerabilă. Profesorul nu mai este privit ca un transmițător de cunoștințe, ci ca un diagnosticist, un ghid și un participant decisiv în procesul educațional. Conform studiului lui Breen și Candlin (1980) (citat în Richardsand Rodgers 2001, p. 167) Profesorul are două roluri principale: primul rol este de a facilita procesul de comunicare între toți participanții la clasă, între acești participanți și diferitele activități. și texte. Al doilea rol este de a acționa ca un participant independent în cadrul grupului de predare-învățare. Un profesor este una dintre componentele esențiale care lucrează în sala de clasă de engleză pentru a realiza schimbări solicitante în abilitățile umane de învățare, abilități și însușirea limbii străine. Aceste componente sunt împărțite în două tipuri, umane și inumane. Componentele umane sunt profesorul și cursanții, în timp ce inumane sunt programa și materialele didactice.

Rolul profesorului este de a facilita programa și de a face coeziunea între aceste componente pentru a stabili o bază ideală pentru predarea eficientă a limbii engleze ca limbă străină (T.E.F.L). Corder (1976, p. 171) afirmă: Predarea eficientă a limbilor străine trebuie să lucreze mai degrabă decât împotriva proceselor naturale să faciliteze mai degrabă decât să împiedice învățarea. Profesorii și materialele didactice trebuie să fie adaptate cursanților și nu invers Harmer, (1983, p. 201) afirmă: „Pe baza funcțiilor pe care profesorul le îndeplinește în diferite activități, rolurile profesorului ca controlor, evaluator, organizator, prompter. , participant și furnizor de resurse”.

Rolul profesorului este de a promova însușirea limbilor străine oferind oportunități de comunicare autentică și de a ține cont de rolul de instruire formal pe care îl joacă în a ajuta la crearea unei clase de engleză bogate în achiziții. O mare parte din cercetare, totuși, s-a desfășurat motivat de ipoteza că însușirea limbilor străine la clasă va fi mai eficientă și de succes dacă condițiile de mediu găsite în achiziția naturalistică vor predomina.

Termenul rol, așa cum subliniază Dörneyi și Murphey (2003), „este un termen tehnic care provine inițial din sociologie și se referă la așteptarea comună a modului în care un individ ar trebui să se comporte. Cu alte cuvinte, rolurile descriu ceea ce oamenii ar trebui să facă” (p. 109). Rolurile tradiționale ale profesorului se bazează pe principiile educației generale în raport cu principiile predării limbilor străine. Aceste roluri sunt modificate în funcție de scopurile învățării limbii engleze și de schimbarea majoră a acestor scopuri. În prezent mulți învață engleza pentru mai multe motive precum obținerea unui loc de muncă, comunicarea cu ceilalți sau alte diverse motive pragmatice. În lumina acestor schimbări, profesorii trebuie să înțeleagă ce tipuri de roluri ar trebui să folosească pentru a îmbunătăți însușirea limbii străine engleze. Există anumite roluri care sunt considerate esențiale în procesul de instruire a profesorilor. Aceste roluri reflectă principii educaționale solide și îi ajută pe profesori să își îndeplinească responsabilitățile, cum ar fi instruirea, motivarea, controlul , organizarea, evaluarea, participarea, facilitarea, promovarea și rolul de ajutor. În timp ce mulți cercetători consideră că rolul profesorului este o componentă importantă a managementului eficient al clasei, unii cercetători îl consideră ca parte a proiectării unei

metodologii sau abordări. Cercetătorul va discuta despre cele mai frecvente roluri pe care le joacă profesorii în contextul actual de predare a limbii a doua/străine.

Motivarea elevilor pentru a învăța este unul dintre cele mai cruciale roluri ale profesorului de limba engleză, totuși, elevii sunt motivați să învețe atunci când pot satisface o nevoie de bază prin învățare. Mulți profesori se implică activ în predare ca o carieră, deoarece au anumite nevoi de satisfăcut prin predare. S-a observat că dorința de realizare a elevilor devine mai puternică, atunci când sunt motivați să învețe. Motivarea elevilor pentru a învăța crește, de asemenea, eforturile mentale și fizice pentru învățare. Primul pas în abordarea problemei motivației este acela că profesorii trebuie să înțeleagă și să aprecieze rolul și importanța motivației în orice situație de învățare. În contextul învățării unei a doua limbi, William Littlewood (1987, p. 53) observă: în învățarea unei a doua limbi, ca în orice alt domeniu al învățării umane, - „motivația este forța critică care determină dacă un cursant se angajează deloc într-o sarcină. , câtă energie îi dedică și cât timp persevereză Este un fenomen complex și include multe componente: impulsul individului, nevoia de realizare și succes, curiozitate, dorință de stimulare și experiență nouă etc.

Casa este prima situație în care elevii sunt conștienți că învățarea este utilă, satisfăcătoare și adesea distractivă. Părinții elevilor trebuie să-i ajute să intre în clasă pe deplin motivați și gata să-și asume riscuri și să facă față eșecului. Părinții își pot îmbogăți copiii acasă prin încurajarea explorării, competenței și autonomiei. Pe de altă parte, studenții cu motivație scăzută se confruntă cu dificultăți în învățare în loc să fie încântați și fiind prezenți fizic, deseori lipsesc psihic. Creșterea motivației elevilor ar trebui să fie un rol crucial al profesorului pentru o mai bună implicare a cursanților la clasă. Pentru a crește motivația elevilor la clasă, profesorul trebuie să implementeze diverse procese specifice. Aceste procese se încadrează în general în categoriile de motivație intrinsecă și extrinsecă. Motivația intrinsecă se referă la interesele și experiențele elevilor și la care se extind aceste interese și experiențe legate de tema de învățare. Cea mai importantă problemă a motivației este că profesorul nu trebuie să oblige cursanții să învețe un subiect care nu îi interesează. Cursanții sunt mai atenți și mai bine motivați atunci când sunt luate în considerare nevoile și interesele lor. Motivația este un fenomen foarte centrat pe cursant, iar rolul profesorului este în principal ca furnizor de condiții și cadru pentru învățare, în timp ce cursanții de limbi străine își asumă responsabilitatea pentru propria motivație și performanță. Rolurile profesorului sunt de a stimula curiozitatea elevului prin furnizarea de activități de învățare realizabile pentru o mai bună însușire a limbii engleze. Motivația depinde în principal de cursant, unde ca profesor este responsabil pentru furnizarea de materiale, condiții și sprijin continuu pentru învățare.

Rolul profesorului poate să nu fie atât de simplu pe cât cred majoritatea oamenilor și este mereu în schimbare. Un rol poate fi definit ca un comportament așteptat într-o anumită poziție socială individuală. În ultimii ani, s-a pus mai mult accent pe lecțiile centrate pe elev, spre deosebire de lecțiile centrate pe profesor. În realitate, este probabil ca o combinație a ambelor să depindă de tipul de activitate în cauză. Un profesor poate juca mai multe roluri în clasă.

Deși profesorii și-au păstrat multe dintre rolurile tradiționale (de exemplu, conducător de clasă sau director, lector, lider de discuții), ei au negociat mai multe roluri noi în sălile de clasă care utilizează practici inovatoare susținute de tehnologie. Noile roluri ale profesorilor pe care le-a identificat cercetătorul au fost proiectantul de instruire; antrenor; colaborator; coordonator de echipa; consilier; specialist în evaluare, manager de clasă și rol pastoral. Fiecare rol este asociat cu activități specifice și este posibil prin utilizarea tehnologiei în sprijinul învățării bazate pe proiecte și a metodelor de instruire bazate pe anchete. Factorul esențial pentru implementarea noilor roluri ale profesorului este tehnologia informației și comunicării, care a modelat sistemul educațional al secolului curent.

Unul dintre rolurile profesorului este de a facilita procesul de comunicare între toți participanții la clasă, diferitele activități și texte. Al doilea rol este de a acționa ca un participant independent în cadrul grupului de predare-învățare. Acest rol este strâns legat de obiectivele primului rol și decurge din acesta. Aceste roluri presupun un set de roluri secundare pentru profesor; în primul rând, ca organizator de resurse și ca resursă însuși, în al doilea rând ca ghid în cadrul procedurilor și activităților de la clasă. A fi un bun facilitator este cea mai provocatoare atribute ale unui profesor. El trebuie să observe cursanții individuali, să le evalueze nevoile, să ofere climatul și resursele adecvate pentru a promova o atmosferă pozitivă în clasă, care este favorabilă învățării. Caracteristicile unui bun facilitator conform lui Carl Rogers, un eminent psiholog umanist, (1961 în Dornyei și Murphey), un bun facilitator trebuie să aibă trei atribute care sunt empatia (capacitatea de a înțelege și de a răspunde la emoțiile și expresiile celorlalți), acceptarea (o atitudine pozitivă fără judecăți față de elevi) și congruență (a fi sincer, real, a comunica conform cu adevăratul sine).

În concluzie, în conformitate cu noile schimbări sociale și cerințe ale predării limbii engleze, rolurile profesorului au fost martorii unei mari schimbări. În trecut, profesorii obișnuiau să fie sursa majoră de cunoștințe, deoarece adoptă roluri tradiționale precum liderul clasei, directorul, lectorul, liderul discuțiilor, organizatorul și managerul clasei. Astfel de roluri tradiționale nu sunt potrivite pentru sala de clasă modernă de engleză. Prin urmare, profesorii ar trebui să angajeze noi roluri inovatoare bazate pe învățarea electronică și tehnici moderne de predare. Aceste noi roluri sunt precum facilitator, proiectant structural, colaborator și specialist în subiect, precum și un model de urmat. În funcție de constatările și concluzia studiului, cercetătorul consideră că următoarele recomandări sunt de o importanță esențială pentru îmbunătățirea rolurilor profesorilor de engleză la clasă. 1. Profesorii pot folosi diverse funcții și sarcini noi relevante pentru nevoile, atitudinile și interesele elevilor. 2. Profesorii de limba engleză ca limbă străină trebuie să fie mai pregătiți și mai bine calificați pentru a implementa noi abordări, tehnici și stiluri de predare bazate pe tehnologia educațională. 3. Rolurile profesorului ar trebui să fie în armonie cu rolurile cursanților pentru a facilita predarea.

BIBLIOGRAFIE:

1. Alptekin, C. (2002). Towards intercultural communicative competence in ELT. ELT Journal,
2. Coder, S. P. (1976) The Study of interlanguage. In G. Nickel (Ed.) Proceedings of the Fourth International Congress of Applied Linguistics. Stuttgart: Hochschul Verlag.
3. Eastman. C. A. (1991) The Ways of learning native American wisdom. Ch 3, p. 20. USA, New World Library.
4. Ellis, R. (1994). The study of second language acquisition. China. Oxford University Press.
5. Gerhard, M (1971). Effective teaching strategies with the behavioral outcomes approach. Parker Publishing Co. West Nyack. N. Y. .
6. Harmer, J. (1983). The practice of English language teaching. Longman.

Activitate de învățare – Răspândirea microorganismelor în natură

Prof. ing. CIOATĂ ANGELICA
Colegiul ”Andronic Motrescu” Rădăuți jud. Suceava România

- **Anul de studiu – clasa a X-a**
- **Domeniul de pregătire profesională: INDUSTRIE ALIMENTARĂ**
- **Modulul I : MICROBIOLOGIA ȘI IGIENA ÎN INDUSTRIA ALIMENTARĂ**

Tema : *RĂSPÂNDIREA MICROORGANISMELOR ÎN NATURĂ*

Tip de activitate: de laborator tehnologic

Rezultate ale învățării vizate

Cunoștințe	Abilități	Atitudini
2.1.4. Moduri de răspândire a microorganismelor în natură	2.2.6. aplicarea bunelor practici de igienizare , manipulare, depozitare și transport la fabricarea produselor alimentare	2.3.5 Asumarea responsabilităţii în abordarea unei conduite preventive pentru eliminarea riscurilor de îmbolnăvire prin consumul de alimente contaminate 2.3.6 Respectarea normelor de securitate şi sănătate în muncă, protecţia mediului şi PSI la igienizarea spaţiilor şi echipamentelor

În agenda 2030 a UE pentru implementarea principiilor durabile sunt prezentate și sugestii privind reducerea poluării.

A. Accesați următorul link Circuitul apei în natură - Diagramă etichetată (wordwall.net)

B. Treceți pe foia de flip-chart (pe caiet/ foi A3, etc...), lucrând în echipă, ideile care răspund următoarelor cerințe:

1. Identifică modurile de răspândire a microorganismelor din natură:

2. Notează problemele care afectează calitatea și cantitatea apei.

.....

.....

3. Identifică microflora apei , ținând cont de proveniența acesteia: apa de izvor, mările, oceanele, apele reziduale.

.....

.....

4. Formulează trei soluții pentru reducerea poluării apei.

.....

.....

Recomandări privind resurse educaționale deschise specifice temei:

Referințe web/bibliografie:

AGENDA 2030

https://youtu.be/_6zIGYK7GME

Capotă., V., Coza A. ș.a Pregătire de bază în industria alimentară Manual clasa a IX-a. Editura CD Press , București 2012

Milcu V., Moisiu M. Microbiologia resurselor naturale, Manual clasa a X-a, liceu tehnologic, profil Resurse editura Oscar Print 2001

„Învățământul românesc-de la modelul tradițional la modelul inovativ”

Gruian Anamaria,
Școala Nr. 3 Cugir

Cuvinte precum „schimbare”, „inovație”, „noutate”, „îmbunătățire” au o frecvența foarte mare în orice discuție actuală cu referire la învățământul românesc. Schimbarea în societatea de azi poate fi considerată aproape o rutină. Repeziciunea cu care se produce înaintarea atât la nivel de descoperiri, de modernizări, a digitalizării introduse în majoritatea domeniilor îndeamnă la schimbări importante și la nivelul procesului educativ, al școlii românești. Este de necontestat faptul că școala are scopul de a îndeplini principalele funcții ale educației, dar în același timp școala se regăsește și în poziția de a reacționa la realitatea înconjurătoare. Orice schimbări majore din realitatea aceasta determină schimbări la nivelul învățământului dar, „într-o perioadă în care la nivelul sistemului educativ au loc transformări profunde, se pune problema capacității reale de schimbare a școlii, dar și clarificarea conținutului acesteia, altfel existând riscul ca schimbarea să devină un concept pretențios, dar vid.”[8] Desigur nevoia de schimbare este incontestabilă, dar în ce măsură se întâmplă în mod real și la nivelul procesului instructiv - educativ este discutabil, existând într-adevăr un risc real ca schimbarea să fie doar la nivel de suprafață. Aparent schimbarea este un fenomen natural în aceste vremuri, pare că se produce spontan, instantaneu chiar, dacă este solicitată sau dorită, dar există mereu și o rezistență: „Este vorba de un balans dintre vechi și nou, între dorința de schimbare și nevoie de a menține o stare confortabilă, oferită de comportamente înrădăcinate.”[9] Așadar există această luptă între comportamente dobândite, exersate și dorința de evoluție. Cert este că inovația în educație trebuie să respecte principiul planificării.

Un aspect important al inovației îl constituie desigur digitalizarea. Este o realitate clară, limpede că trăim într-o lume dominată de tehnologie, iar anii următori anunță inovații din ce în ce mai semnificative. Această realitate este acceptată cu greu de cei implicați în procesul de învățământ, pregătirea acestora nu impunea până recent aceste aspecte, de aceea: „Spațiul școlar este uneori reticent în a prelua schimbările din tehnologie, evidențiindu-se mai degrabă riscurile aduse de aceasta prin comparație cu beneficiile sale.”[10] Majoritatea schimbărilor au desigur aspecte plăcute și unele mai puțin plăcute. Întrebarea esențială este dacă un învățământ rezistent la schimbare mai are capacitatea de a-și îndeplini funcțiile, printre care și aceea de a forma cetățeni pentru societatea de azi. Dacă răspunsul la această întrebare este negativ, atunci nu e de mirare că școală devine în perspectiva multora ineficientă. „Cercetări și experiențe comune au demonstrat că școala tinde să fie uneori greoaie, reticentă în a prelua noutățile, să acționeze de o manieră conservatoare.”[11] Este dovedit faptul că schimbările pe care tehnologia le-a produs în educație sunt minore în comparație cu schimbările semnificative realizate prin tehnologie în alte domenii.

---

[8] Valerica Anghelache, *Managementul schimbării educaționale*, Editura Institutul European, Iași, 2012, p. 87.
[9] Valerica Anghelache, *Managementul schimbării educaționale*, Editura Institutul European, Iași, 2012,p. 87.
[10] Ciprian Ceobanu, Constantin Cucoș, Olimpius Istrate, Ion Ovidiu Pânișoară, *Educație digitală,* Editura Polirom, București, 2020, p. 99.
[11] Ciprian Ceobanu, Constantin Cucoș, Olimpius Istrate, Ion Ovidiu Pânișoară, *Educație digitală,* Editura Polirom, București, 2020, p. 99.

În educație elementele de inovație de cele mai multe ori se încearcă a fi convertite la vechile practici, realizându-se un soi de ameliorare și de avansare, dar încercând să se mențină sentimentul unei anumite stabilități. Cu toate acestea trebuie menționat că inovația nu înseamnă anularea tradiției, cele două aspecte coexistă, se împletesc. Teama unor cadre didactice în fața schimbărilor impuse de o societate postmodernă este de înțeles: „Aceasta este recunoscută prin tendința de a afecta structurile de bază , de a deconstrui, de a destabiliza, de a schimba axa lucrurilor, ceea ce ridică un serios semn de întrebare legat de limitele până la care poate avansa schimbarea.”[12] Așadar soluția nu este o revizuire fără schimbare, apelând astfel la o sintagmă bine cunoscută, ci soluția pare a fi o acceptare conștientă, obiectivă a vremurilor în care trăim, menținând pe cât posibil echilibrul între nou și vechi, căci „excesul de tehnologie poate duce la dezechilibre majore”[13].

Un paradox care trebuie remarcat în tot acest context al schimbării și inovării este cel care apare la nivelul evaluării. Evaluarea individuală și instituțională încă se realizează după vechile criterii. Acest aspect este unul foarte important. Solicitările de inovație în educație se izbesc de sistemul învechit de evaluare. „Aceasta se explică prin faptul că, deși se solicită promovarea muncii în echipă, individualizarea curriculumului, promovarea unui climat optim, modernizarea mijloacelor de învățământ, implicarea în proiecte educaționale de dezvoltare, acestea nu se regăsesc încă printre criteriile de evaluare a cadrelor didactice sau a școlilor.”[14] Elevii de asemenea sunt supuși evaluării prin metode tradiționale. Discrepanța dintre nota primită în urma evaluărilor școlare și parcursul social ulterior nu poate fi trecută ușor cu vederea. Evaluarea este partea procesului de învățământ care trebuie să se îmbine permanent cu predarea și învățarea. Inovațiile trebuie să atingă concomitent toate cele trei aspecte, abia atunci se va remarca o îmbunătățire reală a școlii, a învățământului românesc.

Concluzia rămâne aceea că „școala trebuie, foarte repede, să găsească posibilitatea de a realiza un echilibru de o mare acuratețe între rolul său tradițional – pe care intenționează să-l păstreze - și rolurile noi pe care digitalizarea lumii i le atribuie.”[15] În România acest lucru va fi desigur un proces continuu și de durată.

---

[12] Valerica Anghelache, *Managementul schimbării educaționale,* Editura Institutul European,Iași, 2012, p. 88.
[13] Ciprian Ceobanu, Constantin Cucoș, Olimpius Istrate, Ion Ovidiu Pânișoară, *Educație digitală,* Editura Polirom, București, 2020, p. 99.
[14] Valerica Anghelache, *Managementul schimbării educaționale,* Editura Institutul European,Iași, 2012, p. 89.
[15] Ciprian Ceobanu, Constantin Cucoș, Olimpius Istrate, Ion Ovidiu Pânișoară, *Educație digitală,* Editura Polirom, București, 2020, p. 101.

INOVAŢIE ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

Prof. Drăgan Lorența-Daniela

C.S.E.I Balș, Olt

În societatea contemporană, cu schimbări rapide şi efecte imediate, educaţia şi învăţământul trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât putem vorbi despre o permanentă inovaţie şi creaţie în activitatea didactică.Obiectivul general este acela de a promova creativitatea ca factor cheie în dezvoltarea competenţelor personale, antreprenoriale şi sociale prin învăţarea pe tot parcursul vieţii dar şi de a găsi strategii moderne folosite pentru asigurarea unei educaţii de calitate în învăţământ.

Pentru elevi, şcoala viitorului trebuie să promoveze o educaţie de calitate şi să fie axată pe valori în care elevii să creadă, în care să se regăsească, îndeplinind două condiţii, fundamentale din punctul lor de vedere: şcoala viitorului trebuie să le placă şi să fie eficientă.

Prioritatea învăţământului o constituie informatizarea, softul educaţional, reprezentat de programele informatice special dimensionate în perspectiva predării unor teme specifice, ceea ce reprezintă o necesitate evidentă .

Utilizarea calculatorului în procesul instructiv-educativ facilitează realizarea scopurilor didactice şi idealurilor educaţionale. Calculatorul nu este utilizat pentru a înlocui activitatea de predare a cadrului didactic, ci pentru a veni tocmai în sprijinul predării, ajutându-l astfel să-şi îndeplinească mai bine funcţia sa didactică fundamentală. Programul de calculator poate deveni un suport important pentru o predare eficientă. Formarea capacităţii de a utiliza calculatorul ,de a folosi internetul este benefică elevilor,atât în activitatea şcolară cât şi în cea extraşcolară, în plan cognitiv cât şi psihic, prin relaţionarea cu lumea oferită de aceste instrumente de lucru ale mileniului al III-lea.

Promovarea sănătăţii şi a stării de bine a elevului determina de asemenea o dezvoltare optimă din punct de vedere somantic, fiziologic, mintal, emoţional, social şi spiritual.

Este foarte important ca in formarea unui stil de viaţă sănătos pentru elevi să se pună accent pe :

- autocunoaşterea şi construirea unei imagini pozitive despre sine;
- comunicare şi relaţionare interpersonală;
- controlul stresului;
- dezvoltarea carierei profesionale ;
- prevenirea accidentelor şi a comportamentelor cu risc pentru sănătate;
- prevenirea atitudinii negative faţă de sine şi viaţă.

În abordarea creativităţii in procesul educaţional, elevul trebuie încurajat să gândească independent, să îşi asume riscuri si responsabilităţi in demersul său spre formare intelectuală. Evaluarea pentru asigurarea calităţii şi rezultatele obţinute trebuie să ne lărgească perspectiva asupra situaţiei reale din şcoli, să identifice nivelul de pregătire al elevilor şi să ne ajute să descoperim componentele ce au nevoie de sprijin în dezvoltare.

Un obiectiv important ce ar trebui stabilit pentru anii următori este de a dezvolta un indicator internaţional al capacităţii de a învăţa, toate acţiunile bazându-se pe cercetarea ştiinţifică. Învăţământul modern are ca sistem de referinţă competenţele generale şi specifice pe care trebuie să le dobândească cel ce învaţă – elevul – pe parcursul şi la finele unui ciclu de instruire, al unui an de studiu etc. Centrarea pe competenţe reprezintă o preocupare majoră în triada predare-învăţare- evaluare.

Noua imagine a profesorului trebuie stabilită prin luarea în considerare a tuturor abordărilor de până acum, de la conceperea ca distribuitor de recompense sau ca sursă de informaţii, până la cea de „manager al învăţării”.

Pentru fiecare profesor sunt fundamentale două roluri, cel de manager şi cel de evaluator.

Procesul instructiv-educativ trebuie astfel conceput şi desfăşurat, încât să-i convingă pe elevi să preţuiască propria moştenire naţională, să primească contribuţiile originale ale oricărei naţiuni la civilizaţia modernă, pregătind atât elevii, cât şi dascălii să înţeleagă valoarea diversităţii şi a independenţei de spirit.

Educaţia este factorul hotărâtor al dezvoltării psihoindividuale a persoanei. Ea sistematizează şi organizează influenţele mediului,dezvoltă personalitatea.

Creativitatea, in termeni generali, este un proces mental care permite generarea de idei şi concepte noi sau asocieri originale intre concepte şi idei deja existente.

Lumea modernă pune accentul pe folosirea mai eficientă a cunoaşterii şi a inovaţiei. Este necesară extinderea abilităţilor creatoare ale întregii populaţii, mai ales ale acelora care le permit oamenilor să se schimbe şi să fie deschişi faţă de idei noi într-o societate diversă din punct de vedere cultural, bazată pe cunoaştere.

Obiectivul principal este promovarea unor abordări inovative şi creative în diferite domenii de activitate.

Educaţia şi formarea profesională sunt factori decisivi pentru realizarea acestui lucru. Activităţile ar trebui să se concentreze pe crearea unui mediu favorabil pentru creativitate şi inovaţie şi să stimuleze o strategie pe termen lung.

Ar trebui, de exemplu, să se pună accent pe o gamă largă de subiecte, precum matematica, ştiinţa şi informaţia şi alte tehnologii.

Noul mileniu aduce noi cerinţe educaţionale care impun noi metode, altele decât cele folosite până acum. O importanţă majoră în pregătirea elevilor pentru noile cerinţe, o au cele trei forme ale educaţiei şi anume:

-educaţia formală însemnând învăţare sistematică, structurată si gradată cronologic, realizată in instituţii specializate de către un personal specializat;

-educaţia nonformală constând in activităţi educative desfăşurate in afara sistemului formal de învăţământ de către diferite instituţii educative;

-educaţia informală care se referă la experienţe de învăţare spontană, cotidiană, existenţială,desfăşurate în medii culturale care nu au educaţia ca scop principal.

Criteriul de calitate aplicat educaţiei are un rol foarte important deoarece măsurile propuse pentru a promova creativitatea şi capacitatea pentru inovare vor fi adaptate fiecărei etape din cadrul învăţării continue.

Focalizată pe unitatea de învăţare, evaluarea ar trebui să asigure evidenţierea progresului înregistrat de elev în raport cu sine însuşi pe drumul atingerii obiectivelor prevăzute în programă. Este important să fie evaluată nu numai cantitatea de informaţie de care dispune elevul, ci, mai ales, ceea ce poate el să facă utilizând ceea ce ştie sau ceea ce intuieşte.

Fiecare activitate de evaluare a rezultatelor şcolare este însoţită de o autoevaluare a procesului pe care profesorul l-a desfăşurat cu toţi elevii şi cu fiecare elev în parte. Astfel poate fi descris nivelul de formare a competenţelor pentru fiecare elev şi pot fi stabilite modalităţi prin care se pot regla, de la o etapă la alta, activităţi de învăţare-formare a elevilor, în mod diferenţiat.

De o importanta deosebita este realizarea unui echilibru dinamic între evaluarea scrisă şi evaluarea orală; aceasta din urmă, deşi presupune un volum mare de timp pentru aprecierea tuturor elevilor şi blocaje datorate emoţiei sau timidităţii, prezintă

avantaje deosebite, precum: realizarea interacţiunii elev-profesor; demonstrarea stadiului de formare a unor competenţe prin intervenţia cu întrebări ajutătoare, demonstrarea comportamentului comunicativ şi de interrelaţionare al elevului etc;

De asemenea este necesară folosirea cu o mai mare frecvenţă a metodelor de autoevaluare şi de evaluare prin consultare, în grupuri mici, vizând verificarea modului în care elevii îşi exprimă liber opinii proprii sau acceptă cu toleranţă opiniile celorlalţi, capacitatea de a-şi susţine şi motiva propunerile etc.

Managementul clasei este un domeniu de cercetare în ştiinţele educaţiei care studiază atât perspectivele de abordare ale clasei de elevi cât şi structurile dimensionale ale acesteia, în scopul facilitării intervenţiei cadrului didactic în situaţii de criză micro-educaţională şi a evitării consecinţelor negative ale acesteia.

Trebuie pus accent pe dimensiunile managementului clasei :

-dimensiunea ergonomică – se referă la dispunerea mobilierului, vizibilitatea, amenajarea sălii de clasă ;

-dimensiunea psihologică - se referă la cunoaşterea, respectarea şi exploatarea particularităţilor individuale ale elevilor ;

-dimensiunea sociala – se referă la clasă ca şi grup social ;

-dimensiunea operaţională - se referă la instrumentele operaţionale care sunt recompensele şi pedepsele;

- dimensiunea inovatoare – se referă la cunoaşterea practicii educaţionale la un moment dat, cunoaşterea tendinţelor şi tradiţiilor activităţilor educaţionale vizate, cunoaşterea orizonturilor de aşteptare ale elevilor;

-dimensiunea normativă – se referă la norme,. ansambluri de reguli care reglementează desfăşurarea unei activităţi educaţionale.

O importanţă deosebită in inovaţia şi creaţia în activitatea didactică o au rolurile manageriale ale cadrului didactic :de planificare (planifică activităţile cu caracter instructiv - educativ) ;de organizare (organizează activităţile clasei) ;de comunicare (comunică idei, cunoştinţe, ascultă efectiv, oferă feedback, stabileşte canalele de comunicare); de conducere (conduce activităţile cu elevii , desfăşurate în clasa şi în afara ei) ;de coordonare (sincronizează obiectivele individuale cu cele comune clasei, contribuind la întărirea grupului şi formării echipelor de lucru); de îndrumare (prin intervenţii punctuale adaptate unor situaţii specifice, recomandări) ;de motivare (prin întăriri pozitive, prin utilizarea aprecierilor verbale şi non-verbale în sprijinul consolidării comportamentelor pozitive); de consiliere (de orice tip, în probleme personale sau legate de şcoală); de control (în scopul cunoaşterii stadiului în care se află activitatea de realizare a obiectivelor şi nivelul de performanţă); de evaluare (măsura în care scopurile şi obiectivele au fost atinse).

Pentru a susţine creativitatea, predarea declarativă, de tip clasic trebuie depăşită şi înlocuită cu metode care pun accent pe explorare, pe descoperire, pe încurajarea gândirii critice a elevului, pe participarea activă a acestuia la formarea şi dezvoltarea sa intelectuală.

In viziunea metodologilor moderne, demersul didactic se centrează pe elev şi are in vedere transformarea acestuia din “obiect” al procesului didactic in” subiect activ” al propriei deveniri.

Modelul de proiectare a activităţii didactice are în vedere trecerea de la centrarea pe conţinut la centrarea pe activitatea elevului, care presupune deplasarea accentului în activitatea didactică:

Ar trebui să se ţină cont de toate formele de inovaţie socială şi antreprenorială. De asemenea, ar trebui să se acorde atenţie creaţiei artistice şi noilor abordări în domeniul culturii.

Utilizarea metodelor moderne în învăţământul primar

Prof. inv. primar Danciu Florentina Rodica
Şcoala Gimnazială Săruleşti, Buzău

În învățământul primar sunt utilizate o multitudine de ***metode moderne*** însoțite de tehnici specifice și resurse materiale, dintre care amintim:

Pălăriuțe gânditoare

Este o *metodă modernă*, interactivă, de stimulare a participării creativității care se bazează pe interpretarea rolurilor în funcție de pălăria aleasă. Culoarea pălăriei este cea care care definește rolul !

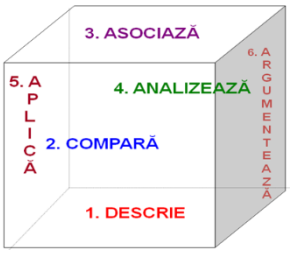
- ***Pălăria albastră*** – culoarea albastră simbolizează controlul, organizarea, monitorizarea, dirijarea activității.
  Pălăria albă – albul este o culoare neutră, obiectivă. Rolul acestei pălării este de a oferi informaţii, fapte, imagini clare.
  Pălăria roșie – roșul este culoarea trăirilor afective. Vorbim aici de emoții, sentimente pozitive sau negative.
- **Pălăria galbenă** stă sub semnul optimisului, al încrederii, al descoperirii beneficiilor. Oferă o perspectivă pozitivă și constructivă asupra situaţiei.
- ***Pălăria neagră*** este opusul celei galbene și reprezintă pesimisul, îngrijorarea, avertismentul, conștientizarea riscurilor, evidențierea aspectelor negative.
- ***Pălăria verde*** reprezintă ideile noi, gândirea creativă, imaginația, creativitatea.

Avantajele metodei „Pălăriilor gânditoare”

- *stimulează munca independentă, creativitatea participanţilor, gândirea colectivă şi individuală;*
- *determină şi activează comunicarea şi capacitatea de a lua decizii;*
- *încurajează gândirea laterală, gândirea constructivă, complexă şi completă.*

Fiecare pălărie gânditoare reprezintă un mod de gândire oferind o privire asupra informaţiilor, sentimentelor, judecăţilor, atitudinii pozitive, creativităţii, controlului.

Cubul

Metoda este utilizată atunci când dorim să aflăm cât mai multe informații despre un fenomen, o teorie, privindu-le pe acestea din diverse puncte de vedere.

- ***descrie*** - elevii îndeplinesc această sarcină cercetând cum arată, ce caracteristici are obiectul de studiat;
- ***compară*** - determină elevii să sesizeze asemănări și deosebiri (cu ce/cine se aseamănă ?);
- ***asociază*** - elevii răspund la această provocare căutând analogii : „La ce ne gândim când vorbim despre..... ? ” ;
- ***analizează*** - face trimitere la menționarea și „disecarea” elementelor componente : „Din ce e făcut?”, „Ce conține?” ;
- ***aplică*** - „Cum poate fi folosit(ă)?”, „Ce putem face cu... ? ”, „Ce utilizare are ? '‘
- ***argumentează*** - „E bine să folosim...?”, „E bun sau rău ? " „Periculos sau nu?”, „De ce?”.

Exemplu :

Pentru povestea „*Fata babei şi fata moşului*”, clasa pregătitoare feţele cubului pot cuprinde următoarele sarcini:

- *Descrie* fata babei şi fata moşneagului;
- *Compară* cele două fete;
- *Descrie* baba şi moşul;
- *Compară* cei doi părinţi;
- *Găseşte* alte perechi de personaje : bun- rău;
- *Argumentează* de partea cui eşti şi de ce ;

Metoda cubului într-o lecție de geografie

1. ***DESCRIE*** Ce sunt lacurile? Ce sunt mările?

2. *COMPARĂ* lacurile cu mările.

3. **ASOCIAZĂ** găseşte însuşiri pentru următoarele cuvinte: lacuri, mari, apă...

4. *ANALIZEAZĂ* De unde provine apa lacurilor?

De ce Lacul Bucura este un lac glaciar?

5. APLICĂ Alcatuieşte un scurt text cu urmatoarele cuvinte: lacuri naturale, ghetari, Lacul Balea, zapada, peisaj, frumuseţi covârşitoare..

6. *ARGUMENTEAZĂ* Realizează un desen pe tema „Ape poluate”. Argumentează rolul apei.

Formarea deprinderilor de lucru individual la şcolarul mic în condiţiile activităţii simultane

Prof. inv. primar Danciu Ionel Ginel
Scoala Gimnaziala Sarulesti, Buzau

Motto:

„Să nu-i educăm pe copii pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari. Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.”

(Maria Montessori)

Școala modernă, prin educația și instruirea de care este responsabilă, are ca preocupări fundamentale nu numai transmiterea unui sistem de cunoștințe, ci, mai ales, îndrumarea și stimularea elevilor în direcția dezvoltării cognitive, afective, sociale, a exersării abilităților în contexte variate, în vederea pregătirii lor pentru integrarea optimă în activitatea și viața socială. Profesorul devine astfel organizatorul și îndrumătorul educării și formării prin efort propriu al elevului, iar acesta devine participant direct și activ la cunoașterea realității, la formarea propriei sale personalități. Formarea deprinderilor de muncă independentă stă la baza învățării acasă și a învățării ulterioare ca adult.

În condițiile vieții contemporane, când omul trebuie să se instruiască și să se perfecționeze necontenit, obișnuirea elevilor cu munca independentă este o necesitate, o formă de pregătire pentru viață. Învățătorul trebuie să educe la elevi o atitudine conștientă față de învățătură, să le formeze deprinderi de muncă intelectuală, să le dezvolte imaginația, inițiativa, spiritul de echipă și curajul, să le mențină atenția trează întotdeauna, să le solicite gândirea. Dacă se desfășoară sistematic un program instructiv-educativ individualizat și diferențiat, centrat pe utilizarea unor strategii didactice orientate spre formarea deprinderilor de muncă independentă la elevi, acesta va conduce la formarea unui stil de muncă independent și la creșterea performanțelor acestora în învățare. În procesul de învăţământ profesorul, ca şi elevii, acţionează prin intermediul unor metode de predare şi învăţare. Calitatea muncii lor este în funcţie de aceste metode, ele constituind o sursă însemnată de creştere a capacităţii şi eficienţei învăţământului. Aplicându-se metode deosebite, se obţin diferenţe esenţiale în pregătirea elevilor. În ultimele decenii a crescut interesul pentru aşa-numitele metode moderne.

Sunt considerate ***moderne*** toate acele metode care sunt capabile să mobilizeze energiile elevului, să-i concentreze atenţia, să-l facă să urmărească cu interes şi curiozitate lecţia, să-i câştige adeziunea logică şi afecţiunea faţă de cele nou învăţate, care-l îndeamnă să-şi pună în joc imaginaţia, înţelegerea, puterea de anticipare, memoria etc. Aceste metode pun mai mult accentul, pe învăţarea prin acţiune, prin manipulare în plan manual şi mintal a obiectelor, acţiunilor etc. Învăţământul cu predare simultană, chiar dacă pare un lucru simplu, în realitate, predarea la clasele simultane prezintă multe dificultăţi, care pot contribui la obţinerea unor performanţe slabe, la eşecul şcolar al elevilor în cazul în care aceste dificultăţi nu vor fi depăşite.

Capacitatea şi priceperea învăţătorului de a îmbina cu măiestrie activitatea independentă cu cea directă constituie elementul hotărâtor în obţinerea performanţelor la astfel de clase. Prin activitate independentă înţelegem mijlocul instructiv – educativ, care constă în activitatea de îmbogăţire a cunoştinţelor, priceperilor şi deprinderilor, fără a apela la ajutorul altor persoane şi ducând, sub îndrumarea învăţătorului, la formarea spiritului de independenţă.

Deprinderile de muncă independentă se formează în clasă la lecţii, în activităţile de aborator, în ateliere, cercuri de elevi, potrivit îndrumărilor date de învăţător, consolidându-se prin efectuarea în mod independent a acţiunilor ce vrem să le transformăm în deprinderi. Atractivitatea conţinutului exerciţiilor de activitate independentă, capabile să capteze atenţia elevilor, să le stimuleze creativitatea reuşind astfel să-i determine să rezolve sarcinile primite fără să li se abată atenţia la celelalte activităţi din clasă, constituie tocmai secretul succesului activităţii la clasele cu predare simultană.

Unul dintre cei mai mari „duşmani” ai activităţii simultane este timpul. Un alt neajuns al predării simultane, este acela că elevii, sunt avantajaţi sub raportul formării deprinderilor de activitate independentă, deoarece solicitările fiind progresiv mărite determină un grad mai mare de concentrare a atenţiei şi voinţei, în detrimentul exprimării orale. Învăţătorul trebuie să fructifice toate ocaziile pentru a suplini acest lucru.

Activitatea în condiţii simultane nu constituie un impediment pentru folosirea metodelor moderne de predare-învăţare. Acestea trebuie utilizate adaptându-le la specificul activităţi simultane.

Metodele interactive – rolul lor în activizarea elevilor

Profesor Tinică Maricela – Paula
Şcoala Gimnazială „Ion Murgeanu”,
sat Zorleni, comuna Zorleni, judeţul Vaslui

Într-o lume în care resursa strategică cea mai importantă este informaţia, educaţia trebuie să dea răspunsuri specifice: conţinuturi diversificate, metodologii care să cultive creativitatea, spiritul întreprinzător, capacitatea de adaptare.

Dezideratele de modernizare şi de perfecţionare a metodologiei didactice se înscriu pe direcţiile sporirii caracterului activ al metodelor de învăţământ, în aplicarea unor metode cu un pronunţat caracter formativ, în valorificarea noilor tehnologii instrucţionale (e-learning), în contaminarea şi suprapunerea problematizării asupra fiecărei metode şi tehnici de învăţare, reuşind astfel să se aducă o însemnată contribuţie la dezvoltarea întregului potenţial al elevului.

Cerinţa primordială a educaţiei progresiviste, cum spune Jean Piaget, este de a asigura o metodologie diversificată bazată pe îmbinarea activităţilor de învăţare şi de muncă independentă, cu activităţile de cooperare, de învăţare în grup şi de muncă independentă.

Deşi învăţarea este eminamente o activitate proprie, ţinând de efortul individual depus în înţelegerea şi conştientizarea semnificaţiilor ştiinţei, nu este mai puţin adevărat că relaţiile interpersonale, de grup sunt un factor indispensabil apariţiei şi construirii învăţării personale şi colective.

Specific metodelor interactive de grup este faptul că ele promovează interacţiunea dintre minţile participanţilor, dintre personalităţile lor, ducând la o învăţare mai activă şi cu rezultate evidente. Acest tip de interactivitate determină identificarea subiectului cu situaţia de învăţare în care acesta este antrenat, ceea ce duce la transformarea elevului în stăpânul propriei transformări şi formări. „Metodele interactive urmăresc optimizarea comunicării, observând tendinţele inhibitorii care pot apărea în interiorul grupului”. (I. Pânişoară, 2003)

În condiţiile îndeplinirii unor sarcini simple, activitatea de grup este stimulativă, generând un comportament contagios şi o străduanie competitivă. În rezolvarea sarcinilor complexe, rezolvarea de probleme, obţinerea soluţiei corecte e facilitată de emiterea de ipoteze multiple şi variate. Interacţiunea stimulează efortul şi productivitatea individului şi este importantă pentru autodescoperirea propriilor capacităţi şi limite, pentru autoevaluare. Există o dinamică intergrupală cu influenţe favorabile în planul personalităţii, iar subiecţii care lucrează în echipă sunt capabili să aplice şi să sintetizeze cunoştinţele în moduri variate şi complexe, învăţând în acelaşi timp mai temeinic decât în cazul lucrului individual. În acest fel se dezvoltă capacităţile elevilor de a lucra împreună, ceea ce se constituie într-o componentă importantă pentru viaţă şi pentru activitatea lor profesională viitoare.

Literatura de specialitate, cercetarea pedagogică şi observarea practicii şcolare relevă necesitatea creşterii eficienţei şi activităţii didactice în întregul nostru învăţământ.

Reforma curriculară promovează învăţarea centrată pe elev şi competenţele pe care acesta le dobândeşte. Pedagogia modernă a demonstrat eficienţa utilizării metodelor activ-participative în orice tip/variantă de lecţie. Profesorul trebuie să adapteze conţinuturile la specificul elevilor şi să găsească cele mai bune metode de valorificare a acestuia.

Prin rolul său ca subsistem al societăţii, şcoala trebuie să promoveze criterii de analiză şi selecţii a informaţiilor şi conţinuturilor, să stimuleze gândirea critică a elevilor.

Importanţa utilizării metodelor interactive în procesul de predare-învăţare-evaluare, cu scopul realizării obiectivelor cadru, a celor de referinţă şi respectiv a obiectivelor operaţionale, este demonstrată cu ajutorul cercetării pedagogice. Dacă elevii îşi vor forma atitudinile de receptivitate la nou, de prelucrare critică a informaţiilor, de participare şi responsabilitate, de colaborare, de respect faţă de muncă, adevăr, cultură şi educaţie, atunci îşi vor dezvolta structuri mentale şi comportamentale care să le permită obţinerea de performanţe.

Specific metodelor interactive de grup este faptul că ele promovează interacţiunea dintre minţile participanţilor, dintre personalităţile lor, ducând la o învăţare mai activă şi cu rezultate evidente. Acest tip de interactivitate determină identificarea subiectului cu situaţia de învăţare în care acesta este antrenat, ceea ce duce la transformarea elevului în stăpânul propriei transformări şi formări. „Metodele interactive urmăresc optimizarea comunicării, observând tendinţele inhibitorii care pot apărea în interiorul grupului.” (I. Pânişoară, 2003)

Valenţele formativ-educative care recomandă aceste metode interactive ca practici de succes atât pentru învăţare cât şi pentru evaluare, sunt următoarele:

* stimulează implicarea activă în sarcină a elevilor, aceştia fiind mai conştienţi de responsabilitatea pe care şi-o asumă;

* exersează capacităţile de analiză şi de luare a deciziilor oportune la momentul potrivit, stimulânt iniţiativa tuturor elevilor implicaţi în sarcină;

* asigură o mai bună punere în practică a cunoştinţelor, exersarea priceperilor şi capacităţilor în variate contexte şi situaţii;

* asigură o mai bună clarificare conceptuală şi o integrare uşoară a cunoştinţelor asimilate în sistemul noţional, devenind asfel operaţionale;

* unele dintre ele, cum ar fi portofoliul, oferă o perspectivă de ansamblu asupra activităţii elevului pe o perioadă mai lungă de timp, depăşind neajunsurile altor metode tradiţionale de evaluare cu caracter de sondaj şi materie şi între elevi;

* asigură un demers interactiv al actului de predare–învăţare–evaluare, adaptat nevoilor de individualizare a sarcinilor de lucru pentru fiecare elev, valorificând şi stimulând potenţialul creativ şi originalitatea acestuia;

* descurajează practicile de speculare sau de învăţare doar pentru notă.

„Este de dorit ca implicarea activă şi interactivă a elevilor şi învăţarea (inter)activă realizată de aceştia, să-i ajute să descopere plăcerea de a învăţa, care poate da naştere sentimentelor pozitive – de încredere în propriul potenţial, de dorinţă de cunoaştere, de împlinire etc.” (M. Bocoş, 2002)

Analiză comparativă

Metode tradiţionale	**Metode interactive**
Acordă prioritate instruirii.	Acordă prioritate formării.
Sunt centrate pe conţinut, pe însuşirea materiei.	Sunt centrate pe elev, pe exersarea şi dezvoltarea capacităţilor şi aptitudinilor.
Acordă întâietate activităţii profesorului, promovează un învăţământ *magistral*.	Sunt axate pe activitatea şi participarea elevului.
Pun accentul pe predare.	Învăţarea este situată înaintea predării.
Elevul este privit mai mult ca obiect al instruirii.	Elevul devine, deopotrivă, obiect şi subiect al actului de

	instruire şi educare, al propriei sale formări.
Neglijează demersurile de studiu personal, de muncă independentă.	Sunt subordonate principiului învăţării continue, urmărind însuşirea unor tehnici de muncă independentă, de autoinstruire şi învăţare autodirijată.
Metode tradiţionale	**Metode interactive**
Sunt centrate pe cuvânt, fiind dominant comunicative, verbale şi livreşti.	Sunt centrate pe acţiune, pe explorare, pe experienţa dobândită prin experimentare, cercetare şi acţiune.
Sunt receptive, bazate pe activităţi reproductive.	Sunt activ-participative, propun o cunoaştere cucerită prin efort propriu în locul unei cunoaşteri căpătate.
Sunt orientate spre produs.	Îşi îndreaptă atenţia spre procesele prin care elevii ajung la produse, la eleborări personale.
Sunt abstracte şi formale.	Pun accentul pe contactul direct cu realitatea, sunt concrete.
Au prea puţin caracter aplicativ, menţin o legătură sporadică cu activitatea practică.	Cultivă spiritul aplicativ, practic şi experimental.
Sunt dirijiste, impun o conducere rigidă a învăţării.	Încurajează munca independentă, iniţiativa şi creativitatea.
Promovează competiţia.	Stimulează cooperarea.
Se bazează pe o motivaţie exterioară (extrinsecă), cu evidente elemente de reprimare şi constrângere.	Dezvoltă o motivaţie interioară determinată de actul învăţării, din satisfacţiile depăşirii dificultăţilor.
Profesorul are rol de purtător şi transmiţător de cunoştinţe.	Profesorul are rol de organizator al condiţiilor de învăţare, de îndrumător, animator, mediator, de persoană-resursă.
Tind fie spre individualizarea excesivă, fie spre socializarea exagerată a învăţării.	Îmbină armonios învăţarea individuală cu învăţarea socială, munca individuală cu munca în echipă.

Creşterea ponderii metodelor activ-participative nu înseamnă renunţarea la metodele tradiţionale de învăţământ. Metodologia modernă operează schimbări care ţin de ponderea, valorizarea şi sporirea potenţialului formativ al metodelor clasice prin accentuarea caracterului lor euristic şi activ-participativ.

Utilizarea metodelor interactive nu trebuie făcută în lipsa unor combinări şi armonizări cu metodele tradiţionale deoarece avantajele şi dezavantajele lor sunt complementare.

Utilizarea metodelor activ-participative îmbinate cu cele tradiţionale în activitatea instructiv -educativă conduce la stimularea interesului pentru învăţare a elevilor, îi implică activ în propria lor formare, asigurându-se astfel o creştere a rezultatelor şcolare şi implicit realizarea succesului şcolar.

BIBLIOGRAFIE

1. Ausubel, D., Robinson, F., *Învăţarea în şcoală. O introducere în psihologia pedagogică*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1981;
2. Bocoş, M., *Instruire interactivă*, Editura Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2002;
3. Cerghit, I., *Metode de învăţământ*, Editura Polirom, Iaşi, 2006;
4. Johnson, D.W., Johnson, R.T., *Cooperation and competition: Theory and research*, MN: Interaction Book Company, Edina, 1989;
5. Oprea, C. L., *Strategii didactice interactive*, Editura Didactică şi Pedagogică R.A., Bucureşti, 2006;
6. Pânişoară, I. O., *Comunicarea eficientă. Metode de interacţiune educaţională*, Editura Polirom, Iaşi, 2003.

Învățământul modern

Bătrâncea Victoriția
Școala Gimnazială Nr.3 Slobozia

Metodele activ-participative, dar și cele tradiționale au fost eficiente atunci când au fost folosite la momentul potrivit. Depinde de măiestria psihopedagogică a cadrului didactic să le facă eficiente. Nicio categorie de metode nu este exclusă în favoarea celeilalte, însă în ultimii ani accentul cade, cu predilecție, pe metodele moderne.

Învățământul tradițional se axează pe acumularea de noi cunoștințe, în timp ce învățământul modern se concentrează pe formarea și dezvoltarea unor competențe, abilități. În condițiile unei societăți dinamice, aflate într-o continuă schimbare, învățământul românesc a trebuit să se adapteze. De la învățamântul clasic al cărui obiectiv principal era însușirea de noi cunoștințe ne îndreptăm spre un învățământ modern care și-a propus să formeze, să dezvolte competențe. Aceste competențe au la bază învățarea experiențială, ,, learning by doing”, *învățând făcând,* iar scopul țintit este de a forma și dezvolta elevilor niște comportamente, atitudini, deprinderi, emoții compatibile cu o societate dinamică, aflată întrt-o continuă mișcare.

O soluție pentru această situație este îmbinarea într-un mod armonios a metodelor activ-participative, rezolvări pentru tradiționaliști, dar și pentru cei moderni. Un profesor empatic, înțelept, profesionist, adaptabil la noi împrejurări va căuta noi și noi metode pentru a face accesibile noile conținuturi, dar și pentru a oferi oportunitățile de învățare, de dezvoltare. El va îmbina metodele clasice cu cele moderne pentru a observa care sunt cele mai potivite pentru dezvoltarea abilităților, conform disciplinei.

Din perspectiva disciplinei limba și literatura română, *proiectul* este o metodă modernă de dezvoltare a competențelor, pentru care elevii au dovedit un interes deosebit. Un exemplu în acest sens, este proiectul tematic *Însemnări de călatorie. Contacte actuale.*

Proiectul a fost susținut la clasa VII-a și a avut ca obiective descoperirea și înțelegerea particularităților culturale din alte zone geografice, compararea culturii proprii cu cea din alte regiuni. Profesorul le-a propus elevilor să realizeze proiectul sub forma unei pagini de blog sau a unei pagini de jurnal, în care vor prezenta o călătorie reală sau imaginară în alt spațiu cultural. De asemenea, le-a prezentat câteva sugestii de rezolvare:

-vor alege localitatea sau regiunea din țară ori dintr-o altă țară pe care vor să o prezinte;

-vor căuta informații despre: așezarea geografică, obiectivele turistice, obiceiurile specifice, specialitățile culinare etc.

-vor realiza o pagină de blog sau un jurnal, de 500-700 de cuvinte, în care vor nota impresiile lor dintr-o călătorie – reală sau imaginară – în locul ales, folosind informațiile selectate;

-vor include cel puțin trei imagini reprezentative;

- vor prezenta colegilor pagina de blog sau jurnalul lor cu însemnările de călătorie;

Profesorul face cunoscute elevilor criteriile de evaluare a proiectului:

-localitatea/ regiunea aleasă este diferită de cea în care locuiești;

-textul este scris la persoana I;

-textul conține informații corecte despre așezarea geografică a localității/ regiunii alese;

-textul conține informații corecte despre cel puțin două obiective turistice;

-textul conține informații corecte despre obiceiurile din zonă, specialitățile culinare etc;

-au inclus cel puțin trei imagini reprezentative;

-au respectat regulile gramaticale și de exprimare;

Bibliografie

1. Popa, Cătălina, Tofan, Onorica, Stancu, Aurelia, Bahrim, Mihaela, Corcăcel, Elena, Dragomir, Mirela, *Limba și literatura română*, clasa a VII-a;
2. Programa şcolară revizuită *Limba şi literatura română clasele a V-a – a VIII-a* Aprobată prin ordinul ministrului, 2017
3. Pamfil, Alina, *Limba şi literatura română în gimnaziu, Structuri didactice deschise, ediţia a III-a*, Pitești, Editura Paralela 45, 2006.

Formarea competenţelor specifice disciplinei Chimie prin activităţ inonformale şi informale aplicate la clasă

Profesor : Bradea Mihaela
Liceul cu Program Sportiv Galați

“Educaţia trebuie să fie dirijată în sensul dezvoltării personalităţii şi talentelor copiilor , pregătindu-i pentru viaţa activă ca adult.” (Convenţia cu privire la Drepturile copilului, art. 29)

Există alte moduri de învăţare şi alte moduri în care să fii inteligent.” Howard Gardner

Pentru a deveni o dimensiune permanentă a existenţei umane, educaţia trebuie să aibă un caracter global, conjugând armonios şi eficient latura formală cu cea nonformală şi informală.

Competenţe specifice Chimiei create prin educaţie formală pot fi realizate şi prin educaţie informală şi nonformală:

Cafeneaua Publică

Este o metodă de dialog activă ,la care participanţii realizează schimb de informaţii şi găsirea unor soluţii creative.

Se foloseşte atunci când se doreşte să se supună dezbaterii un anumit subiect.

Aşa cum spune şi titlul se organizează într-o atmosferă relaxantă care stimulează ,gândirea liberă şi creatoare,implicarea în dialog a tuturor participanţilor ,chiar şi a celor mai timizi.

Argumentul: Această activitate oferă elevilor posibilitatea unuitransfer de cunoştinţe în situaţii diferite de cele din lecţii.

Permite observarea unor abilităţi şi comportamente care vizează formarea unor laturi ale personalităţii elevilor şi astilului lor de muncă intelectuală.

Scopul:de a dezvolta

capacităţii de culegere şi prelucrare a informaţiei (capacităţide tip cognitiv);

capacităţii de a interpreta structuri/ procese chimice(capacităţi de creativ);

capacităţii de a utiliza în mod creator diferite tehnici delucru (capacităţi de creativ);

capacităţii de integrare în activităţile de grup

atitudinilor de asumare a responsabilităţii

Rezultate aşteptate:

selectarea, ordonarea, clasificarea, sistematizarea, reprezentarea şi sintetizarea informaţiilor identificate îndiferite surse;

redactarea unor texte descriptive de mică întindere, pe baza informaţiilor culese;

utilizarea abilităţii de lucru cu calculatorul şi manifestarea simţului estetic în realizarea unei prezentăriPowerPoint;

participarea la activitatea grupului prin colaborare în rezolvarea sarcinilor;

executarea unor roluri prin asumarea de responsabilităţi individuale şi de grup.

Tema activităţii: Caracter metalic –Caracter nemetalic

TIPUL ACTIVITĂŢII: nonformal şi informal

Scopul activităţii : - de a face cunoscut elevilor cunoştinţele referitoare la caracterul metalic şi nemetalic al elementelelor

din sistemul periodic

Durata: 2săptămâni

Clasa: a IX-a

Etapa organizatorică

a) Stabilirea subiectelor de dezbatere de la mese,stabilirea temei cafenelei , temelor de dezbatere şi a subiectelor de conversaţie,invitaţii,aranjarea spaţiului de discuţii,alegerea şi pregătirea gazdelor.

b) Precizarea cerinţelor: vor fi precizate în scris elevilor

SARCINA DE LUCRU:

1.Navigaţi la adresa:http://escoala.edu.ro/labs/

2.Deschideţi biblioteca de Chimie/ Experimentul :Variaţia Caracterului Metalic

3.Realizaţi experimentele ;

4.Completaţi fişa de lucru primită.

5.Completaţi spaţiile punctate.

6.Dacă aveţi nevoie de ajutorul îl puteţi cere la adresa :lpschimexplor@yahoogroups.com

7. Dezbaterea temei şi a concluziilor la cafenea

În cadrul acestei metode am văzut cum atmosfera relaxantă stimulează gândirea liberă şi creatoare şiimplicarea în dialog a tuturor participanţilor.Ca urmare a participării la acest atelier reuşesc să sintetizeze o cantitate mai mare de informaţii şi să formuleze concluzii corecte.

PHOTO VOICE

“Photo” înseamnă în engleză fotografie iar “voice “înseamnă voce .Prin photovoice vorbeşti cu ajutorul fotografiilor.

Pentru a fi sigur că fiecare fotografie este înţeleasă aşacum vrei tu lângă fotografie vei putea scrie câteva cuvinte care să povestească ce vrei tu.

Tema activit*ăţii*:Aplica*ţii practice-Importanţa Cunoaşterii alcanilor*

***TIPUL ACTIVITĂŢII: nonformal* şi informal**

Scopul activităţii : - de a face cunoscute eleviloraplicaţiile practice ale alcanilor şi care este importanţa cunoaşterii lor

Durata: 2săptămâni

Etapa organizatorică

a) Stabilirea temelor ce urmează să fie surprinsăîn cadrul acestei metode .

Identificarea grupului ţintă,a fotografiilor şi instruirea elevilor.

Precizarea cerinţelor: vor fi precizate în scris elevilor

d)Realizarea şi procesarea fotografiilor

e)Organizarea expoziţiilor- Evaluarea procesului de photovoice

SARCINA DE LUCRU:

1.Navigaţi pe internet *şi documentativă despre importanţacunoaşterii alcanilor şi care sunt principalele lor aplicaţii.*

2. Realizaţi *Print Screen-uri pe imaginile care vi se par maisemnificative.*

3.Puteţi scrie câteva cuvinte lângă imaginile alese.

4.Prelucraţi imaginile în Photoshop.

5.Discuta-ţi în grupul vostru despre ce a-ţi realizat.

6.Creaţi un poster cu imaginile semnificative descoperite decătre voi.

7.Schimbaţi impresii cu celalalte grupe.

“Dacă tot faci ceva ……măcar fă-o cu plăcere” spune o vorbă înţeleaptă din bătrâni , şi aşa a fost învăţarea prin metoda Photovoice.

Această metodă fiind un instrument bun prin care elevii şi-au însuşit cunoştinţele referitoare la importanţa cunoaşterii alcanilor şi care sunt

principalele lor utilizări ,folosind un instrument laîndemâna lor fotografia ,calculatorul şi internetul.

Proiect Cetățeanul - Abuzul fetelor în spațiul public

Prof. Rajka Simona Viorina,
Liceul de Arte *Margareta Sterian*, Buzău

Proiect Cetățeanul este realizat în parteneriat cu *Institutul Intercultural Timișoara* în cadrul disciplinei Educație social , la clasa a VII-a, este o metodă de învățare pe bază de proiect. Are ca obiectiv general : dezvolvatrea spiritului civic la elevii de gimnaziu prin participarea la luarea deciziilor și la rezolvarea problemelor comunității.

Am aplicat această metodă cu elevii de clasa a VII-a de la Liceul de Arte *M.Sterian*, Buzău, Vă voi prezenta în continuare desfășurarea proiectului respectând etapele propuse.

I. **Problema aleasă** de către elevi, prin vot, a fost: Abuzul fetelor în spațiul public.

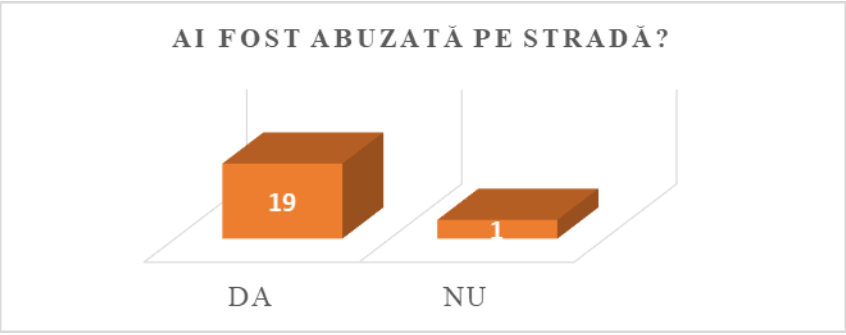
II. **Descrierea problemei**, motivarea alegerii:

- *fetele sunt urmărite destul de des, pe stradă de bărbați/ băieți,*
- *fetele sunt fluierate, claxonate, înjurate,*
- *fetelor le este frică să meargă singure pe stradă, unele au fost violate;*
- *fetele sunt traumatizate pe viață, atât fizic, cât și psihic,*
- *apare un sentiment puternic de nesiguranță pe stradă, din partea fetelor,*
- *fetele pot fi rănite grav,*

III. Documentarea

Elevii au lucrat în echipe având următoarele sarcini:

1. Realizarea unui interviu cu: un jurnalist, un polițist de la poliția locală,
2. Realizarea și aplicarea unui chestionar colegilor de la alte clase,
3. Căutarea de informații despre problemă în mediul on-line: definire, știri locale, știri la nivel național și internațional.

Nu există politici publice, doar unele conexe.

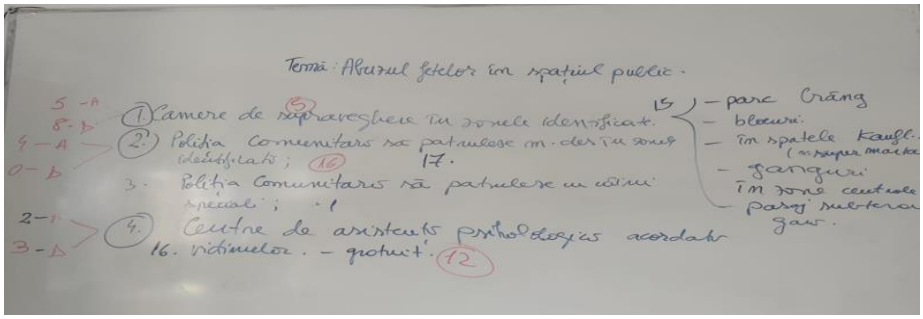
Legea nr. 232 din 2018, care modifică legea nr. 202 din 2002 privind egalitatea de şanse între femei şi bărbaţi. art. 37, alin. 1, astfel, valorile amenzilor contravenționale sunt cuprinse ***între 3.000 și 10.000 lei***,

Instituția care are atribuții este Direcția poliției locale/ Serviciului de ordine și liniște publică .

IV. Soluții posibile:

- ✓ Camere de supraveghere în spații publice;
- ✓ Centre de asistență psihologică pentru victime;
- ✓ Patrularea poliției locale în anumite zone.

Soluțiile au fost analizate cu avantaje și dezavantaje, apoi elevii au votat una dintre ele.

Soluția propusă: intensificarea activității de patrulare din partea Poliției Locale în următoarele spații publice: parcul Crâng, cart. Dorobanți 2, cart. Micro XIV, scările de bloc, în spatele supermarket-ului Kaufland Sud, str. Simileasca Argumentele:

- intervenția este mai eficientă deoarece se poate acționa în timp real;
- fetele se vor simți mai în siguranță, când vor frecventa aceste zone;
- descurajarea agresorilor, știind că zona este patrulată intens de către poliție;
- se pot preveni situații mai grave;
- descurajarea/ prevenirea delincvenței stradale, prin scăderea cazurilor de agresivitate.

V. **Propunerea de politică publică** către Consiliul Local al municipiului Buzău

Hotărâre nr...../din.....

Consiliul Local al Municipiului Buzău, județul Buzău.

Având în vedere:

Expunerea de motive nr. 47144/ 08.03.2022,

În baza legislației conexe:

Legea nr. 232 din 2018, care modifică legea nr. 202 din 2002 privind egalitatea de șanse între femei și bărbați. art. 37, alin. 1,

Hotărăște:

Art. 1 –distribuirea unor echipe de patrulare mai intensă, din partea poliției locale în parcul Crâng,

Art. 2 - distribuirea unor echipe de patrulare mai intensă, din partea poliției locale în cart. Dorobanți 2,

Art. 3 - distribuirea unor echipe de patrulare mai intensă, din partea poliției locale în cart. Micro XIV,

Art. 4 - distribuirea unor echipe de patrulare mai intensă, din partea poliției locale pe str. Simileasca ,

Art.5 - distribuirea unor echipe de patrulare mai intensă, din partea poliției locale în spatele supermarket-ului Kaufland Sud

Prezenta hotărâre se comunică:

- Instituției Prefectului ,
- Direcției Poliției Locale/ Serviciului de Ordine și Liniște Publică
- Departamentelor relevante din administrație
- Mass-media locale.

Am primit răspunsul de la primărie în termen de 30 de zile, conform legii.

Acesta este: *Începând cu data de 01.02.2022, orașul a fost împărțit în 12 sectoare, fiecare dintre ele deservite de către patru polițiști locali, ei vor aduce la cunoștință orice neregulă constatată, potrivit atribuțiilor și legislației în vigoare.*

Plan de acțiune:

- stabilirea de întâlniri cu principalii responsabili;
- prezentarea problemei prin participarea la emisiuni tv, la posturile locale;
- solicitarea de suport din partea ONG-urilor din țară, care promovează drepturile femeilor *centrul filia*, local nu există;
- postarea de afișe în locuri publice.

ROLUL COMPATIMENTULUI SECRETARIAT ÎN EDUCAȚIA ELEVILOR

Daniela – Gabriela Murariu
Liceul ”Alexandru cel Bun” Botoșani

Secretariatul este considerat ca interfață a conducerii unității școlare cu personalul angajat ,cu persoanele din afara instituției ,cu elevii și părinții acestora . Astfel serviciul secretariat preia o serie de atribuții privind activități de relații cu publicul în special cu elevii și părinții.

Cum comunicăm cu elevii și părinții pentru a obține o relaționare școlară cât mai bună în învățământul liceal ?

Fiecare dintre noi știe că noțiunea de comunicare umană are o multitudine de forme pe care le folosim în funcție de vârsta copiilor pe care-i educăm. Evident că formele de comunicare pe care le folosim sunt diferite, specifice vârstei elevilor. Noi secretarele oferim soluții, prin sfaturi sau întrebări adresate într-o manieră blândă, comunicativă cu explicarea noțiunilor pe înțelesul celui care ne abordează. În comunicarea , relaționarea cu elevii și părinții folosim des metoda stimei de sine. Un copil vrea să fie pe plac. El are nevoie de certitudine, de protecţie, apartenenţă şi recunoaştere, el se orientează după reacţiile celor din jur şi se adaptează; el vrea să fie “bun” şi să fie recunoscut ca atare. Sentimentul stimei de sine depinde, aşadar, de reacţiile celor din jur. Atunci când adultul îl ascultă pe copil, îl încurajează, îl apreciază, îi vorbeşte cu respect, îi acordă atenţie şi îl îmbrăţişează , atunci când copilul are prieteni de încredere are și performanţe bune în activităţile şcolare sau extraşcolare, toate se constituie în experienţe care dezvoltă o imagine de sine echilibrată. Din păcate, numeroşi copii sunt supuşi unor experienţe care formează o imagine de sine scăzută: sunt des criticaţi, ignoraţi sau ridiculizaţi, li de vorbeşte pe un ton ridicat, sunt comparaţi frecvent cu alții, se aşteaptă să fie întotdeauna “perfecţi”, li se fixează standarde exagerate privind performanţele şcolare. Un secretar de liceu trebuie să aibă în primul rând capacitatea de a înțelege cerințele fiecărui elev și părinte . La liceul nostru vin copii din mediu defavorizat, din mediu rural și cu părinți care au un bagaj de cunoștințe diminuat. Copii și părinți care spun ”eu nu vreau la acest liceu” am vrut la liceul ăla..... dar am fost repartizați aici. Copii de la sate care plâng că ” eu nu vreau la oraș pentru că ceilalți copii vor râde de mine și eu nu cunosc orașul nu am fost niciodată acolo ”, copii cu o sensibilitate aparte. Părinți care spun ” doamna secretară eu nu am cu ce să îl întreţin la școală dar el vrea să termine un liceu ”. Până la doamna sau domnul director ,doamna sau domnul diriginte, doamna sau domnul profesor ,părinții și elevii interacționează cu serviciul secretariat și atunci noi cu sfaturi și lămuriri concrete suntem alături de ei. Le povestim despre liceu, despre învățământul profesional/dual, despre performanțele elevilor, despre bunătatea profesorilor, despre biblioteca liceului, despre cazarea la internat, despre programele de ajutor social ce se derulează pe parcursul anului școlar : bani de liceu, burse sociale, burse de merit, burse de performanță, burse profesionale, decontare navetă,euro 200 etc. Îi lămurim pe părinți că elevul se poate întreține și singur, dacă învață și este disciplinat, prin aceste programe sociale , alocația de stat și decontarea navetei. Le comunicăm: dacă nu știi vino și întreabă. Fii atent la profesorii tăi, ascultă-ți părinții și caută-ți prieteni. Citește mult, citește orice și mergi la teatru, la muzeu, la expoziții sau la film, învață să iubești cultura de orice fel. Fiecare copil are nevoie de încurajare continuă, la fel cum plantele au nevoie de apă. Să nu fim nepăsători cu viitorul copiilor noștri! Ca elevul să treacă din ipostaza unui novice în ipostaza unui expert, indiferent în ce domeniu, are nevoie de un îndrumător, iar acesta nu poate fi altul decât instituția școlară prin educație.

Profesorul, manager al clasei de elevi

Prof.înv.primar Mândreanu Dana
Școala Gimnazială Nr.30 Brașov

Pentru a contura o imagine clară despre managementul clasei de elevi, este necesar să se realizeze, încă de la început, încadrarea și delimitarea corectă a acestuia în relație cu managementul educațional. Prin urmare, un management eficient al clasei are un efect preventiv în ceea ce privește comportamentul perturbator al elevilor, contribuind astfel la îmbunătățirea rezultatelor școlare și la influențarea în mod pozitiv a comportamentului și a atitudinii cadrelor didactice. Este absolut necesară raportarea permanentă a cadrelor didactice la cei pe care îi educă, la elevi, la beneficiarii educației. Stabilind relații de cooperare cu elevii și u părinții acestora, dar și cu alți factori interesați ai societății, profesorii nu educă numai în sala de clasă, ci desfășoară o muncă contiinuă de dezvoltare, de conducere și direcționare.

Noțiunea de *managementul clasei* a fost introdusă în *SUA*, unde se bucură de o importanță deosebită, de foarte multe ori *managementul clasei* fiind definit drept abilitata profesorului de a planifica și organiza activitățile clasei, astel încât să se asigure un climat favorabil învățării. Fiecare dascăl are obligația morală de a ține cont și de a aplica corect *Principiile managementului clasei* de elevi, care au fost sintetizate de Băban A.(2001), astfel:îmbunătățirea condițiilor învățării, prevenirea stresului profesorilor și elevilor, augmentarea timpului dedicat rezolvării sarcinii de învățare, respectarea regulilor pe care elevii le înțeleg, și, prin urmare, pe care le acceptă. În calitate de manager al clasei, profesorul are anumite responsabilități, observabile în activitățile sale manageriale. Acesta reprezintă o variabilă psihosocială, experiențială, profesională foarte importantă. Personalitatea cadrului didactic este una dintre cele mai complexe structuri psihologice, aceasta trebuie să se distingă printr-o serie de calități intelectuale, afective,volitive și morale. Competența, *ce știi să faci cu ceea ce știi* este constituită dintr-o sumă de calități, aptitudini abilități și cunoștințe ce sunt implicate în îndeplinirea sarcinilor specifice unor activități,care pot fi educabile, măsurabile, evaluabile, numite standarde de performanță.Termenul de *competență pedagogică* poate fi abordat în sens larg *capacitatea unui educator de a se pronunța asupra unei probleme pedagogice, pe temeiul cunoașterii,* dar și în sens restrâns *capacitatea unei persoane de a realiza, la un nivel de performanță,totalitatea sarcinilor tipice de muncă specifice profesiei didactice.*Este necesar să avem permanent în vedere faptul că o clasă de elevi reprezintă un grup formal în cadrul căruia se pot forma microgrupuri *grupuri informale*. Prin urmare, clasa de elevi este un grup angajat în activități comune, ce creează relații de interdependență funcțională între membrii săi. Profesorii, elevii și părinții acestora sunt considerați actori ai educației, cărora este necesar să li se ofere libertatea de a se exprima liber. În centrul atenției este situat elevul, căruia noi, dascălii, trebuie să -i formăm o personlitatea care să-l ajute în viață.

Un profesor eficient este acela care după ce transmite elevilor cunoștințe, se bucură de faptul că aceștia sunt capabili să le redea în maniera în care le-au înțeles, astfel cadrul didactic a personalizat conținuturile învățării, sprijinindu-i eficient pe elevi.

BIBLIOGRAFIE

1. Cardduci J. Dewey *The Caring Classroom*, Bull Publishing Company, 2020.

Vizita

Cojocaru Jacqueline,
Grădinița cu P.P. și P.N. ”Iulia Hasdeu” Câmpina

Nu, nu suntem în schița lui Caragiale, ci suntem la momente...de predare inovativă.

Îmi amintesc cu entuziasm cum în preajma Crăciunului, am pornit cu copiii grupei mele să vizităm biserica din împrejurimi. Eram plină de curiozitatea daca ei aveau să știe Biserica, s-o recunoască, dacă aveau să se înfioare, poate, la pătrunderea într-un astfel de loc sau dacă nu cumva aveau să fugă prin biserică, să se ascundă în vreun colț...

Șederea în Biserică cu copiii mei mici avea să fie însă uimitoare! Părintele, cu vocea lui gravă și blândă i-a ținut în mrejele cuvintelor lui care țeseau ca o pânză vibrantă în jurul lor. Au simțit parcă greutatea acelor cuvinte, gravitatea acelei voci blânde, înălțimea la care au ajuns ele până sub bolta aceea înaltă spre care și-au ridicat privirile. Au știut că în linguriță părintelui este ceva deosebit, iar potirul din mâna lui a fost cel mai frumos pahardin care au baut vreodată. Cu ochii măriți de uimire! Au cercetat fiecare colț până ce intrebările din mințile lor n-au mai avut astâmpăr.

Părintele le-a spus copiilor povestea vie a Sfintei Sărbători a Crăciunului, pentru că noi creștem cu povești, din povești, în fiecare poveste din fiecare zi...

Să vorbești cu copiii și nu doar către ei și ei să îți răspundă înseamnă o conexiune crucială.

Chiar dacă aceasta nu se întâmplă mereu într-o sală de clasă și se cheamă ,complicat, predare încrucișată.

Propunere de activitate integrată

prof. înv. primar Nencu Karina Mihaela
Șc. Gimn. ”Căpitan Aviator Mircea T. Bădulescu”, Buzău

Clasa: I

Aria curriculară: Matematică şi stiinte ale naturii

Disciplina: Matematică şi explorarea mediului

Unitatea de învățare: Din lumea celor care nu cuvântă

Tema: Adunarea și scăderea numerelor naturale de la 0 la 20, cu trecere peste ordin. Animale-scheletul

Tipul lecţiei: Recapitulare-sistematizare

Discipline integrate : Comunicare în limba română; Muzică și mișcare; Arte vizuale si abilitati practice.

Obiective operaționale :

O1. Să completeze cu termenii matematici potriviți rebusul dat ;

O2. Să rezolve corect exerciţii de adunare şi scădere, cu trecere peste ordin, cu numere în concentrul 0 – 20;

O3. Să completeze corect exercițiile cu termen necunoscut;

O4. Să calculeze suma/diferența numerelor pare/impare ;

O5. Să rezolve corect probleme cu o singură operație;

O6. Să recunoască părțile componente ale scheletelor date ;

O7.Să rezolve, colaborând, puzzle-ul dat ;

O8. Să execute mișcări, ritmice, potrivite melodiei audiate ;

Resurse: *procedurale:* conversaţia, exerciţiul, observaţia, problematizarea, jocul didactic; *materiale:* laptop, videoproiector, planșe, fișe de lucru, markere, puzzle, lipici, foarfecă; *umane:* 27 elevi; *temporale:* 90 minute; *forme de organizare:* frontal, individual, în echipă.

Scenariul didactic

Evenimentele lecţiei	**Ob. Op.**	**Conţinutul instructiv- educativ**	**Strategii didactice**	**Timp**	**Evaluare**
1. Demers didactic introductiv **Organizarea clasei** **Verificarea temei** **Captarea atenţiei**		Mobilierul este aşezat astfel încât să corespundă muncii în echipe. Elevii sunt împărţiţi în 5 echipe, fiecare dintre acestea având la îndemână caietul de lucru, fişe cu sarcinile pe care trebuie să le rezolve și alte materiale necesare. În timp ce un elev citește rezolvările, ceilalți elevi verifică tema în perechi, făcând schimb de caiete, comparând și bifând sau corectând greșelile. Fără a li se posta și imaginile, elevii vor fi îndemnați să asculte cu atenție sunetele ce încep să se audă în clasă. Ei vor recunoaște că sunt triluri de păsări. Li se oferă și imaginile pentru a recunoaște păsările respective. Vor descrie, folosind expresii frumoase, câteva dintre ele. Elevii vor compara câteva păsări, concluzionând că pot fi diferite ca înfățișare, tril, cuiburi pe care le construiesc, uneori ca hrană, dar toate se aseamănă prin alcătuirea scheletului și prin faptul că oasele sunt **subțiri și goale pentru a le ușura greutatea și a le face mai ușor să zboare.** Folosind o metaforă, copiii vor înțelege că ”zborul” lor este învățătura, cunoașterea.	Conversaţia Colectiv dirijat *Videoproiector, laptop, sunete ale păsărilor din pădure (https://www.youtube.com/watch?v=xBvV6LVNuQ4)*	10 min.	Observarea sistematică
2. Anunţarea temei şi a obiectivelor		Se vor anunța titlul și obiectivele lecției – ”Recapitulare”. Elevii vor fi informați că vor exersa adunări și scăderi cu numere 0-20, cu trecere peste ordin, aflarea numărului necunoscut, probleme cu o singură operație, își vor aminti care sunt părțile componente ale scheletului animalelor, consolidând cunoștințele dobândite în capitolul tocmai terminat. Activitatea se va desfășura sub forma unui concurs pe echipe. Fiecare echipă își va alege ca simbol, un animal.	Explicaţia, conversaţia	1 min.	
3. Actualizarea cunoștințelor	O1	Proba 1: Actualizarea cunoștințelor se face prin completarea unui rebus, cu termeni matematici și informații științifice corespunzătoare temei. Elevii citesc definițiile și completează cu termenii necesari la tablă și pe fișele de lucru.	Explicaţia, conversaţia, Problematizarea *Videoproiector, laptop, markere, fişe de lucru*	9 min.	Observarea sistematică Evaluare orală
4. Dirijarea învățării **Obţinerea performanţelor**	O2 O3 O4 O5	Proba 2: Elevii vor rezolva exerciții de adunare și scădere, cu trecere peste ordin, cu numere de la 0 la 20, de aflare a numărului necunoscut, de recunoaștere a numerelor pare, impare de efectuare a sumei sau diferenței acestora. Vor rezolva pe rând, la tablă, verbalizând ceea ce lucrează și explicând, acolo unde este cazul, alegerea făcută. Vor aminti și proprietățile adunării sau relația care trebuie să existe între descăzut și scăzător. Proba 3: De asemenea vor rezolva și probleme cu o singură operație.	Exerciţiul, explicaţia, conversaţia problematizarea Colectiv dirijat	24 min. (pauză de masă) 15 min.	Observare sistematică Aprecieri verbale Probă scrisă

	O6	Vor constata că enunțurile problemelor fac referire la grupele de animale. Proba 4: Vor recunoaște și vor încercui părțile componente ale diferitelor schelete de animale. Vor evidenția oral diferențele majore.	*Caiet de lucru, fișă de lucru, instrumente de scris*		
5.Asigurarea feed-back-ului, retenției si transferului	O7 O8 O9 O10 O11	Proba 5: Fiecare echipă va primi un suport cartonat cu imaginea unui schelet de animal și mai multe piese de puzzle. Coechipierii trebuie să reconstituie imaginea animalului al cărui schelet este pe fișa suport, apoi să lipească aceste piese la locul potrivit, deasupra imaginii oaselor corespunzătoare. Proba 6: Momentul Brain Breaks.- elevii vor realiza mișcări ritmice sugestive, -”Animal dance and freeze”/ Jack Hartmann Pentru fiecare probă în care se vor implica și vor rezolva corect, fiecare echipă va primi câte un jeton cu o literă. La finalul probelor, elevii vor colabora pentru a alcătui cu literele respective un cuvânt care va descrie modul în care au lucrat pe parcursul activității (CORECT)	Exerciţiul, explicaţia, conversaţia problematizarea -munca în echipă *-Fișă de lucru, instrumente de scris, jetoane cu litere* *-Imagine suport schelet, piese puzzle animale, lipici, videoproiector, laptop*	24 min	Observare sistematică Aprecieri verbale Probă scrisă Probă practică
6. Evaluare		Elevii vor obține un calificativ pentru fișele lucrate și răspunsurile orale.	Explicaţia Conversaţia	5 min.	Probă scrisă Probă orală
7. Aprecieri finale; temă pentru acasă		După aceste probe, fiecare dintre membrii echipelor va primi câte o insignă sub formă de pasăre, simbolizând curajul de a se implica. Se fac aprecieri asupra participării elevilor la activitate și se vor distribui fișele cu temă pentru acasă.	Conversaţia Colectiv dirijat	1 min.	

Comunicarea eficientă-cheia pentru reușita școlară

Prof. Călugău Angela
Școala Gimnazială„ Iorgu Iordan”

Definită ca o acțiune umană prin intermediul căreia se transmite un mesaj de la emițător la receptor prin limbaj, gesturi sau semnale, comunicarea este una dintre cele mai importante aspecte ale actului educațional. Fie că îmbracă forma verbală, nonverbală sau paraverbală, comunicarea este un factor cheie în dobândirea de competențe de către elevi. De modul în care reușim să comunicăm cu elevii va depinde în mare măsură reușita lor școlară, dar și dezvoltarea armonioasă a personalității lor.

În comunicarea de fiecare zi oamenii apelează la cuvinte, acestea facilitând înțelegerea mesajului. Uneori comunicarea devine greoaie, cuvintele nu-și gasesc făgașul normal și atunci recurgem la comunicarea nonverbală care vine să întregească mesajul transmis doar parțial. Cu atât mai mult acest lucru intervine în cadrul procesului de învățământ când, datorită bagajului lingvistic sărac, elevii recurg deseori la gesturi sugestive pentru a se asigura că mesajul lor a fost bine înțeles.De asemenea, cadrul didactic apelează, nu de puține ori, la mimică și gesturi pentru a face mai accesililă înțelegerea mesajului adresat unor copii de 6-10 ani.

Oricare ar fi tipul de comunicare abordat, important este ca fiecare să afle o cale de a transmite mesajul. Modul în care se mișcă buzele, direcția privirii, felul în care este atinsă o persoană sunt considerate de către psihologi canale de comunicare.Odată creat climatul de lucru necesar unei bune desfășurări a activității, materiale intuitivecât mai bogate, variate și atrăgătoare, condițiile propice unei receptări optime au fost îndeplinite. De măiestria dascălului depinde ca toate aceste pregătiri să nu fie zadarnice și să se valorifice cât mai bine toate informațiile, trăirile emoționale ale elevilor în vederea formulării unui mesaj transmis cât mai bine pentru a fi recepționat în aceeași măsură.

Nu numai învățătorul transmite clasei, ci fiecare elev interacționează atât cu acesta, cât și cu fiecare coleg. Deosebit de important este acest tip de comunicare. De multe ori copiii vorbesc mai ușor în fața unor semeni de aceeași vârstă. Este ideal ca în cadrul unui grup de lucru, de exemplu, interacțiunea membrilor să ducă la rezolvarea sarcinii propuse cu o minimă intervenție din partea cadrului didactic. Buna lor comunicare va mări eficiența actului educațional prin îmbogățirea cu noi experiențe, cu trăiri legate de atenția și respectul celorlalți participanți. Stima de sine va avea de câștigat, dar și trăinicia celor dobândite prin efortpropriu. Elevii vor învăța unii de la alții, acesta este un lucru deloc de neglijat, având în vedere beneficiile unui astfel de tip de învățare.

Uneori în comunicare intervinbariere care nu fac decât să mărească timiditatea sau sentimentul de izolare al unui copil. Barierele de comunicare pot fi generate de etichetare, critică, folosirea neinspirată a întrebărilor, moralizarea, ordinele sau amenințările etc.

Pentru a înlătura aceste bariere,cadrul didactic trebuie să-și cunoască bine elevii, să știe care sunt elementele declanșatoare în fiecare caz și să gestioneze cu mare atenție șitact pedagogic aceste situații, nerezolvarea acestora putând avea consecințe negative pe termen lung, care cu greu mai pot fi înlăturate la tineri și la adulți.

Se pune mare accent în școala contemporană pe participarea interactivă a alevilor la procesul de învățare, iar comunicarea cu colegii, cu echipa din care face parte, cu profesoruleste vitală. Comunicarea eficientă capătăastfel noi valori. Școala este locul unde copilul învață să relaționeze cu cei de vârsta lui,să-și manifeste bucuriile și frustrările,învață să-și exprime liber și deschis propriile idei, gânduri sau sentimente.

Dacă în învățământul tradițional era pus accentul pe transmiterea de cunoștințe, profesorul fiind cel care oferea informațiile în moduri mai mult sau mai puțin atractive, elevul nefăcând altceva decât să le memoreze și să le reproducă cât mai fidel, acum toate aceste moduri de abordare ni se par de neacceptat.Învățarea centrată pe elev este cea mai bună cale de a face din procesul de învățare o activitate plăcută și atractivă, iar din procesul de învățământ unul dinamic, în continuă schimbare și adaptare la nevoile societății contemporane.Comunicarea eficientizează procesul de învățare ducând la atingerea țintelor propuse de către inițiatorii actului educațional.

Baza didactică modernizată, manualele alternative, activitățile cât maiinteresante, accesul la informație prin mediul on-line, motivarea lor prin trezirea unui interes cât mai constant,secondate de o bună comunicare,vor face din elevii noștri persoane care își vor spune mai târziu cu convingere părerile, vor fi lipsiți de inhibiții, timiditate sau anxietate.

Formarea competenței de comunicare vizează constituirea unui cadru de învățare capabil să acorde un spațiu larg inițiativei elevilor, instituirea unei practici motivante și funcționale a limbii și a lecturii. Comunicarea trebuie înțeleasă ca un proces în care mesajele și realitatea interacționează pentru ca mesajul să fie înțeles.

De buna înțelegere a mesajului este răspunzătoare abilitatea de utilizare a cuvintelor, subordonate unui țel precis, unui scop bine determinat -schimbul de idei cu interlocutorul, transmiterea, în procesul de învățare școlară, a unei sarcini ce trebuie rezolvată, exprimarea unor opinii personale etc. Deseori se recurge la celelalte forme ale comunicării pentru a întregi mesajul și pentru a ne asigura că acesta a fost bine înțeles.

Importanța comunicării eficiente este indiscutabilă. Cadrului didactic îi revine și aici un rol semnificativ, deoarece el trebuie să-l învețe pe elev să comunice, să relaționeze, să materializeze în cuvinte trăirile proprii, ideile lui. Este de preferat ca elevilor să li se ceară părerea, să li se acorde posibilitatea de a-și exprima liber părerile legate de anumite aspecte ale vieții de școlar sau de unele conținuturi prevăzute în programele școlare. Exersând constant actul comunicării, acesta se va interioriza, se va consolida și orice urmă de reținere va dispărea.

Ideal ar fi ca, pe parcursul școlarității, copilul să-și depășească acea teamă de a interveni în conversație într-un mod inspirat, să poată iniția și menține un dialog, să știe cum să procedeze pentru a accepta părerile celor din jur, chiar dacă acestea diferă de cea proprie. Vocabularul activ cât mai bogat, exprimarea cât mai nuanțată, tăria de a-și susține opinia în fața interlocutorului cu eleganță, transmiterea unui mesaj clar, abilitatea construirii unui dialog sunt doar câteva aspecte legate de o comunicare eficientă, pusă în slujba unei învățări eficiente.

În clasele primare noi valorificăm bagajul de competențe cu care elevul vine din familie și de la grădiniță. Acest lucru vizează și comunicarea în sine. Noi doar punem bazele unei comunicări fructuoase, pe temelia aceasta se va construi, mai departe, în gimnaziu și liceu, apoi toată viața se va adăuga câte o cărămidă la acest edificiu fără preț: personalitatea fiecăruia.

BIBLIOGRAFIE:

-Băban A., Consiliere educațională, Ghid metodologic pentru orele de dirigenție și consiliere,Editura PSINET, Cluj Napoca, 2003

-Ionescu M., RaduI., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca, 1995

-Păuș V A., Dezvoltarea competențelor de comunicare în Aria curriculară limbă și comunicare, ,, Perspective, Revista de didactica limbii și literaturii române

TIPURI DE CLIMAT ÎN ORGANIZAȚIA ȘCOLARĂ ȘI MODALITĂȚI DE OPTIMIZARE A ACESTUIA

Prof. Iancu Claudia
Colegiul Naţional V. Alecsandri, Galaţi

Având în vedere dependenţa climatului şcolii de stilul de conducere şi de comportamentele şi sistemul relaţional generate de acesta, cercetătorii au pus în evidenţă faptul că şcolile diferă între ele din punct de vedere al climatului. Pentru a evita descrierile intuitive şi impresioniste privind aceste diferenţe, s-au făcut încercări de operationalizare a conceptului de climat al şcolii. R. Lickert și J. G. Lickert (1976, p. 608) afirma despre climatul organizaţional că ar avea efect cumulativ: climatul de la vârful ierarhiei creează premisele pentru climatul de la nivelurile mediu şi bazal. Ei descriu patru tipuri de climate organizaţionale, rezultate din combinarea următoarelor variabile: leadership, motivaţie, comunicare, decizie, precizarea scopurilor, control.

1. Climat autocratic explorator, care se definește prin faptul că managerii nu au încredere în subordonaţi şi folosesc ameninţări şi pedepse pentru a pune lucrurile în mişcare, iar subordonaţii de la nivelul bazal sunt rar implicaţi în luarea deciziilor.

2. Climatul autocratic binevoitor, caracterizat prin faptul că managerii acţionează în manieră condescentă faţă de subordonaţi, aceştia din urmă sunt, într-o oarecare măsură şi într-un cadru bine definit, implicaţi în luarea deciziilor.

3. Climat democratic consultativ, în care managerii au mai multă încredere în subordonaţi, iar comunicarea se face în sens ascendent şi descendent. În timp ce deciziile importante sunt luate la vârful structurii, subordonaţii iau decizii la nivelurile bazale, de mai mică importantă.

4. Climatul democratic participativ, care se caracterizează prin faptul că managerii au încredere totală în subordonaţi, luarea deciziilor este puternic descentralizată, iar comunicarea se face pe orizontală şi verticală.

Cele patru caracteristici ale comportamentului profesorilor sunt: ¬ frustrarea, care consistă în credința/sentimentul profesorilor că directorul îi impovărează cu sarcini birocratice și de rutină, inutile și solicitante; ¬ intimitatea, care se referă la gradul de satisfacție resimțit de profesori, determinat de relații interpersonale calde și prietenoase; ¬ neangajarea, care constă în tendința profesorilor de a realiza activitățile cu o angajare minimă, de suprafață; atmosfera, care privește starea generală resimțită în urma unor activități ce îmbină nevoia de implicare profesională și socială cu cea personală; Caracteristicile ce descriu comportamentul diretorului sunt: ¬ accentuarea productivă: comportament directiv, centrat pe control și supraveghere strictă a activității profesorilor; ¬ distanțarea: comportament formal și impersonal, bazat pe autoritatea conferită de poziția de director; ¬ considerația: comportament cald și prietenos, de sprijinire a profesorilor; ¬ încrederea: comportament angajat și dinamic, prin care directorul dorește să ofere un exemplu profesorilor. Pe baza analizei răspunsurilor la chestionare, Holpin și Croft au identificat și descris șase tipuri de climate școlare, dispuse pe un continuum de la „deschis” la „închis” și anume: deschis, autonom, controlat, familiar, paternalist, închis. Interesante fiind, cu deosebire, cele situate la extreme-deschis și închis-celelalte nefiind suficient de bine structurate pentru a putea fi descrise mai riguros.

1. Climatul deschis se caracterizează prin dinamism şi grad înalt de angajare a membrilor instituţiei şcolare. Este un climat stimulativ, care oferă satisfacţii, relaţiile dintre profesori şi dintre aceştia şi director sunt deschise, colegiale, de respect şi de sprijin reciproc. Elementele de supraveghere şi de control birocratic sunt nesemnificative. Este un climat autentic.

2. Climatul închis se caracterizează printr-un înalt grad de neangajare şi dinamism scăzut, puţină satisfacţie, apatie, lipsă de interes, supraveghere continuă şi control înalt, relaţii tensionate, frustrare, atât cu directorul, cât şi între profesori. Este un climat neautentic. Revizuiri ulterioare au condus la o simplificare şi o îmbunătăţire a descrierilor climatului şcolii. Aceste revizuiri au condus la identificarea a şase dimensiuni (în loc de opt) ale comportamentului directorului şi profesorilor.

Cele trei dimensiuni ale comportamentului directorului sunt: ¬ comportament suportiv, care se caracterizează prin grijă pentru profesori, deschidere pentru cooperare şi sugestii, respect pentru personalitatea şi competenţa fiecăruia. Critica adresată profesorilor este constructivă, iar laudele nu lipsesc; ¬ comportament autoritar, rigid, control şi supraveghere stricte, închis la sugestiile altora. Este ceea ce se numeşte directorul „mână de fier”; ¬ comportament restrictiv, se manifestă prin împovărarea profesorilor cu tot felul de obligaţii extradidactice de tip administrativ, care-i împiedică să-şi realizeze în bune condiţii activitatea de instruire. Directorul mai mult împiedică decât sprijină activitatea profesorilor. Comportamentul profesorilor este descris prin următoarele trei dimensiuni: ¬ comportament colegial, caracterizat prin relaţii deschise şi prieteneşti între profesori, care sunt entuziaşti, toleranţi, se ajută şi se respectă, au un etos profesional înalt; ¬ comportament familiar, care se manifestă prin relaţii şi atitudini puternic impregnate afectiv, fapt care creează o atmosferă tipic comunitară. Profesorii interacţionează nu numai în activităţi profesionale, ci şi în cele personale, participând la evenimentele ce marchează viaţă fiecăruia şi a familiilor lor: sărbătorirea zilelor onomastice, de naştere, aniversări de tot felul etc.; ¬ comportament neangajat, ce poate fi caracterizat pe scurt astfel: profesorii, deşi lucrează în aceeaşi şcoală, nu depun nici un efort pentru a forma o echipă, nu interacţionează pentru realizarea unor scopuri comune. Gradul lor de angajare este foarte redus, comportamentul faţă de ceilalţi este negativist şi critic, iar interesul pentru problemele şcolii este foarte scăzut. Prin combinarea acestor comportamente şi ponderea lor specifică în diferite situaţii, pot fi descrise patru tipuri de climate şcolare: deschis, angajat, neangajat, închis. Continuumul de la deschis la închis este dat de ponderea comportamentelor familiare şi colegiale ale profesorilor şi cel suportiv al directorului (pentru climatul deschis) şi a comportamentelor autoritare şi restrictive ale directorului şi cel neangajat al profesorilor (pentru climatul închis). Prin combinarea lor putem avea interacţiuni „deschise” între profesori şi „închise” între profesori şi director şi invers.

1. Climatul deschis. Trăsăturile sale distinctive sunt cooperarea şi respectul. Directorul este deschis şi ascultă sugestiile profesorilor, face aprecieri frecvente şi sincere la adresa acestora, le respectă competenţa, le oferă o largă autonomie, îi sprijină şi evită un control strict birocratic. Relaţiile dintre profesori sunt colegiale şi prieteneşti.

2. Climatul angajat este marcat de comportamentul rigid şi autoritar al directorului, care-i împovărează pe profesori cu tot felul de activităţi suplimentare şi-i frustrează printr-un control strict. Nu-l interesează şi nu respectă profesionalismul cadrelor didactice. În aceste condiţii, profesorii îşi construiesc o lume a lor, paralelă cu cea a conducerii. Profesorii dau dovadă de un înalt profesionalism, întreţin relaţii deschise, se respectă, se sprijină şi cooperează, preţuiesc şcoala şi-l ignoră pe director. Corpul profesoral este unit, devotat, şi deschis.

3. Climatul neangajat este opusul celui angajat. Directorul are un comportament deschis, orientat spre profesori şi preocupările lor, sprijinindu-i permanent. Încearcă să-i stimuleze să aibă iniţiativă, îi ocroteşte în raport cu obligaţiile împovărătoare de tip administrativ. Cu toate acestea, profesorii sunt orientaţi mai degrabă negativ faţă de director, nu-l acceptă şi nu-l sprijină, sabotându-l adesea. Profesorii nu se respectă nici între ei, gradul lor de angajare instituţională fiind minim.

4. Climatul închis. Atât directorul, cât şi profesorii desfăşoară activităţile mai mult din obligaţie. Rutină, lipsa de interes şi de implicare, stările de frustrare şi suspiciune, absenţa cooperării şi a respectului sunt aspectele cele mai importante. Acest climat e caracterizat de directori autoritari, inflexibili dar ineficienţi şi de profesori intoleranţi, apatici şi lipsiţi de angajare, desfăşurându-şi activitatea mai mult din obligaţie. Descrierile anterioare au o valoare relativă, desigur.

În realitatea cotidiană a şcolii întâlnim, mai degrabă, combinaţii ale acestora. În plus, având în vedere dinamica şi complexitatea vieţii şcolare, probabil că şi climatele se modifică în raport cu diferite variabile situaţionale. Nu există climate ideale, dar se poate constata că tendenţial putem vorbi de climate eficiente sau mai puţin eficiente. În genere, climatele deschise favorizează o activitate cu rezultate şi performanţe educaţionale superioare, pe când cele închise induc stări care obstaculează eficienţa şi calitatea actului educaţional. Modalități de optimizare a climatului organizației școlare Un alt mod de conceptualizare a climatului şcolii este „sănătatea” organizaţională (R. D. Forsyth, 1983). O organizaţie „sănătoasă” se definește prin capacitatea de a supraviețui și de a se adapta într-un mediu ostil, dar mai ales prin capacitatea de a se dezvolta şi de a funcţiona cu succes. „Sănătatea” este o dimensiune care caracterizează funcţionarea organizaţiei pe termen lung, ea nu vizează întreaga gamă a activităţilor cotidiene, care pot fi uneori ineficiente sau relative eşecuri. O organizaţie „sănătoasă” este aceea care, se menţine şi se dezvoltă cu succes. T. Parson (apud E. Păun, 1999) sugerează că organizaţiile formale, între care şi şcoala, au trei niveluri distincte de responsabilitate şi control: nivelul tehnic, administrativ (managerial) şi instituţional.

1. Nivelul tehnic descrie activităţile de predare-învăţare şi “produsele” acestuia. Astfel, nivelul tehnic se caracterizează prin atmosferă sau moral (sentimentul de încredere al profesorilor în ceea ce fac) şi prin aspectul academic (care vizează obţinerea unor performanţe superioare la învăţătură).

2. Nivelul administrativ vizează activităţile manageriale desfăşurate în şcoală. Nivelul administrativ se definește prin patru tipuri de comportamente ale directorului: ¬ influența: capacitatea directorului de a influența deciziile superiorilor; ¬ considerația: relații deschise și prietenoase cu profesorii; ¬ structura de inițiere: comportamentul prin care directorul definește clar așteptările sale, standardele de performanță și procedurile; ¬ resursele: sprijinul acordat profesorilor de către director.

3. Nivelul instituțional se referă la raporturile şcolii cu alte segmente ale comunităţii locale. Fiecare nivel este descris prin anumite caracteristici proprii. Nivelul instituţional este definit prin integritatea şcolii, capacitatea ei de a se adapta şi de a rezista cererilor şi presiunilor nerezonabile din partea mediului extern. O şcoală „sănătoasă” este aceea în care fiecare dintre cele trei niveluri funcţionează optim, dar mai important este ca ele să funcţioneze împreună, ca un ansamblu armonios. O astfel de funcţionare generează un climat în care directorul realizează o conducere dinamică şi participativă, prin angajarea şi motivarea profesorilor şi a elevilor. Este o şcoală cu standarde ridicate, care creează un mediu prielnic pentru realizări profesionale înalte, dar şi pentru obţinerea unor satisfacţii personale.

Bibliografie:

1. Goleman, D. & Boyatzis R. & McKee, A. (2014). Inteligența emoțională în leadership. Curtea veche; 2. Ionescu, I. (1997). Sociologia şcolii. Iaşi: Editura Polirom; București: Corint;

3. Jinga, I. (2003). Managementul învătământului. București: Ed. ASE;

4. Miroiu, A. (1998). Învăţământul românesc azi – studiu de diagnoză. Iaşi: Editura Polirom

Învățământul românesc-traditie si modernitate

Educatoare:Bețeliu Diana-Mihaela
Grădinița cu P.P. „Elena Farago”,Craiova

Într-o lume în continuă schimbare, modernizarea educației prin noi abordări ale evaluării învățării folosind unele strategii moderne permite reorganizarea, adaptarea disciplinelor educaționale, în ultimă instanță dependente de cunoștințe, înțelegere și capacitatea de a le folosi. Prin adaptarea vechilor valori la noile cerințe ale societății, profesorii nu sunt pur și simplu executori ai unei prescripții sau rețete de a preda tradițional , ci devin factori activi în procesul educațional, învățând alături de cei pe care îi îndrumă, acționând ca adevărați coordonatori ai educației și instruirii.

În cea mai mare parte, educația tradițională se concentrează pe profesor și pe materia de învățat și urmează un scenariu oarecum clasic: profesorul predă și elevii ascultă. Acest tip de educație presupune că toți elevii au aceleași nevoi și interese pentru că au aceeași vârstă, nerespectându-se dorințele, ideile, idealurile, înclinațiile și particularitățile individuale ale fiecărui preșcolar.

Prin urmare, conform curriculum-ului școlar, profesorul selectează informații care par importante și esențiale, prezintă material nou, respectă legea conținutului, dă exemple, pune întrebări pentru a verifica dacă noile cunoștințe au fost înțelese. Elevul este atent, lucrează mai mult sau mai puțin independent, amintindu-și și reproducând informații de la profesor. Evaluarea este și de tip clasic, prin examene orale și scrise.

Pe scurt, profesorul este protagonistul, cu cele mai multe sarcini și cea mai mare responsabilitate, iar elevul este responsabil doar de memorarea și reproducerea materialului învățat.

Modelul tradițional de predare nu se adaptează noilor tendințe ale pedagogiei moderne, bazată pe tripleții de învățare -memorare-evaluare. Noul model de învățare este unul activ. Acest model impune un nou tip de relație în activitățile de la clasă care implică mai multe direcții: cadrul didactic-educabili, educabili-educabili,cadru didactic-părinți, copii-comunitatea locală din care fac parte, copii-ONG-uri și alți factori educaționali implcați.

C adrele didactice au nevoie de o formare managerială, nu numai de psihoeducația și metodologia tradițională, ce nu pot asigura înțelegerea și aplicarea relațiilor fără autoritate.

Educația modernă este centrată pe elev și are o serie de caracteristici diferite de educația tradițională. Iată câteva dintre ele: lecțiile și învățarea pot fi extrem de personalizate,punându-se accentul pe particularitățile de vârstă și individuale ale fiecărui educabil, elevii progresează în ritmul lor, încurajând învățarea independentă, se încurajează inițiativa, în care cei mici sunt implicați activ în domeniile lor de interes; se oferă copilului oportunitatea maximă de a-și construi cunoștințele, fiecare nouă experiență de învățare este legată de cele anterioare, se promovează învățarea perpetuă, învățându-i pe elevi cum să se adapteze la noile cerințe impuse de societatea actuală și de piața muncii; relația dintre elevi și profesori este democratică, se utilizează flexibil spațiul, mobilierului, echipamentul în funcție de grupa de vârstă, experiența și nivelul de pregătire,evaluarea este formativă pe baza unor teste de evaluare standardizate care stimulează autoreflecția, autoevaluarea, autoreglarea comportamentelor de învățare.

Dacă comparăm cele două sisteme de învățământ (modern și tradițional), observăm că sistemul actual este o combinație a ambelor, cadrele didactice dorindu-și să formeze generații de educabili care să se adapteze pentru societatea actuală.

În concluzie, profesorii trebuie să stăpânească arta de a le combina și de a-și demonstra eficacitatea și aplicabilitatea în diverse experiențe de învățare, înclinând balanța spre modern,fiind un model mai acceptabil și eficient pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor.

MUNCA ÎN ECHIPĂ- EDUCAȚIE PENTRU TOTI

Prof.inv.primar,Chiorean Mihaela-Clara
Școala Gimnazială,,Principesa Elena Bibescu,,Bârlad

“Munca în echipă este capacitatea de a munci împreună pentru a realiza o idee comúnă .Capacitatea de a direcţiona realizările individuale spre obiectivele organizaţionale. Este sursa ce le permite oamenilor obişnuiţi să atingă rezultate neobişnuite.” (Andrew Camegie). Științele pedagogice definesc modelul calităților necesare cadrului didactic pentru proiectarea și realizarea unor activități eficiente prin valorificarea capacităților sale de înnoire permanentă a acțiunilor specifice angajate la nivelul sistemului și al procesului de învățământ.Din perspectiva aderării României la U.E., educaţia şi învăţământul se află în faţa unei mari provocări: creşterea importanţei acordate disciplinelor ştiinţifice şi tehnice prin revizuiri generale ale conţinuturilor şi stabilirea unor legături mai strânse cu viaţa, în vederea integrării într-un spaţiu al ştiinţei şi cercetării europene.

Ideea "educaţiei pentru toţi" sau, mai bine spus, a educaţiei adaptate nevoilor fiecărui elev - solicită profesorului capacitatea de adaptare la diversitatea elevilor, de sprijinire a achiziţiilor acestuia, de motivare pentru obţinerea de performanţe superioare şi dezvoltarea de capacităţi pentru educaţia permanentă.și prețuirii de sine,Munca pe echipe stă la baza activităților didactice.Aceste activitțti urmaresc să dezvolte la copil un simț al identității și prețuirii de sine,cooperarea,respectul si integrarea în comunitatea elevilor.Învatarea pe achipe are loc atunci cand copiii lucreaza împreuna,pentru a rezolva una și aceeași problemă,pentru a explora o tema nouă sau a crea idei noi,combinații noi,sau chiar inovații. Învățarea pe echipe se poate aplica cu succes la temele de recapitulare,consolidare,sistematizare,pe parcursul unei ore întregi,ori secvențial.

Multe ţări au introdus măsuri de reformă a sistemelor de educaţie, în conformitate cu schimbările sociale, politice şi economice din ultima perioadă. Este important ca şi sistemul de formare a profesorilor să răspundă evoluţiilor curriculum-ului, tehnologiei didactice (metodologiei de predare-învăţare), mijloacelor didactice, materialelor educaţionale pe care profesorii trebuie să fie pregătiţi să le folosească adecvat. Pentru ca aspectele anterioare să fie cu succes implementate, este necesară dezvoltarea unor noi competenţe ale cadrelor didactice.).Tendinţele majore ale reformelor curriculum-ului în plan european constau în: educaţia pentru toţi, relevanţa curriculum-ului pentru individ şi pentru societate, dezvoltarea unor atitudini şi valori dezirabile, dezvoltarea abilităţilor, a gândirii critice, preocuparea pentru adecvarea instruirii la nevoile fiecărui individ, maximizarea potenţialului fiecărui copil, predarea şi învăţarea centrate pe elev, evaluarea rezultatelor..

În contextul educaţiei pentru cetăţenie, relaţia cadru didactc - elev implică anumite caracteristici care derivă din specificul acestui tip de educaţie şi din următoarele concepte-cheie: responsabilizare, drepturile omului, democraţie participativă, împuternicire . Educaţia pentru cetăţenie se înscrie în paradigma conform căreia rolul profesorului nu trebuie să se reducă la a transmite cunoştinţe, iar cel al elevului al asculta şi a asimila informaţii. Cadrul didactic trebuie să fie mai mult un organizator al situaţiilor de învăţare şi un element de legătură între elev şi societate, care mediază şi facilitează accesul la informaţie. Implicarea elevilor în procesul de decizie începe chiar în contextul procesului didactic, în toate aspectele sale: predare-învăţare-evaluare. Modificarea rolului cadrului didactic se reflectă în: cunoştinţe interdisciplinare , cunoştinţe monodisciplinare, proces de predare-învăţare linear, static , proces de învăţământ dinamic, interactiv (managementul clasei,

metode de predare, învăţare prin cooperare, evaluare etc). Astfel, elevii şi cadrele didactice sunt implicaţi în procesul de învăţământ şi sunt responsabili pentru practicile educaţionale şi pentru rezultatele acestora.

Pentru dezvoltarea unor atitudini şi valori dezirabile, cadrul didactic trebuie să creeze situaţii de învăţare menite să dezvolte astfel de atitudini, să se descurce în situaţii conflictuale date de opinii/atitudini diferite între indivizi sau între individ şi societate, să evalueze dezvoltarea atitudinilor şi valorilor la elevi.Teoriile moderne consideră necesară înlocuirea modelului cadrului didactic ca "specialist într-un domeniu, curând depăşit de evoluţiile ştiinţifice" cu cel al cadrului didactic formator, capabil să se adapteze la nou, să se autoformeze permanent. Multe ţări au revizuit sau sunt în curs de revizuire a curriculum-ului în conformitate cu schimbările sociale, politice şi economice din ultima perioadă, însă este deosebit de important ca şi sistemul de formare a cadrelor didactice să răspundă acestor noi dezvoltări ale curriculum-ului, ale tehnologiei didactice (metodologii de predare-învăţare) şi materialelor educaţionale pe care cadrele didactice trebuie să fie pregătiţi să le folosească adecvat.

Cadrele didactice sunt, poate, partenerii cei mai importanţi în procesul de modernizare a sistemului de învăţământ. În acest context, în general, şi din perspectiva educaţiei pentru cetăţenie, în special, înnoirea rolului cadrului didactic trebuie să aibă în vedere următoarele aspecte:

• practicarea drepturilor omului în şcoală, dând prioritate unei pedagogii cooperative şi instaurând un climat de încredere în clasă;

•considerarea contextului social şi global, favorizând abordările comune între cadre didactice, pentru gestionarea problemelor;

• rolul de mediator între cursanţi şi mediul lor;

• modernizarea procesului de evaluare: evaluarea ca modalitate de progres, accentul pe evaluarea formativă;

• modernizarea formării cadrului didactic, folosind noi abordări pedagogice şi noile tehnologii informaţionale;

• responsabilitatea personala si de grup.

Relaţia cadru didactic-elev este una de colaborare, de încredere şi de respect reciproc. Elevul nu se simte "controlat", ci sprijinit. Cadrul didactic trebuie să fie mai mult un organizator al situaţiilor de învăţare şi un element de legătură între elev şi societate, care mediază şi facilitează accesul la informaţie.Implicarea în egală măsură a elevilor şi cadrelor didactice în procesul didactic înseamnă responsabilităţi împărtăşite.Pentru elevi, școala viitorului trebuie să promoveze o educație de calitate și să fie axată pe valori în care elevii să creadă , în care să se regăsească ,îndeplinind două condiții ,esențiale: școala viitorului trebuie să le placă și să fie eficientă.Încheiem prin a spune că "cele mai fascinante schimbări ale secolului XXI nu vor avea loc datorită tehnologiei, ci datorită extinderii conceptului a ceea ce înseamnă să fii OM" (John Naisbi).

Bibliografie:

1. Bîrzea, C., Educaţia pentru cetăţenie democratică. Perspectiva învăţării permanente Consiliul Europei, 2000. 2. Siebert, H. – Pedagogie constructivistă. Bilanţ al dezbaterii constructiviste asupra politicii evaluative, Institutul European, Iaşi, 2001.

3. Marcade, Michel – Viaţa împreună, Editura Triade, Cluj-Napoca, 1999

PROIECT EDUCAŢIONAL
ZIUA EUROPEANĂ A LIMBILOR
– EUROPEAN DAY OF LANGUAGES –
JOURNÉE EUROPÉENNE DES LANGUES

Prof. Calciu Iuliana
Școala Gimazială nr. 12, Tulcea

1. ARGUMENT

Motto- ul Uniunii Europene: „*Unitate in diversitate*”

„*Fiecare limbă nouă este asemenea unei ferestre deschise“* de Frank Harris

Ziua Europeană a Limbilor este o manifestare care celebrează diversitatea lingvistică, plurilingvismul.

Ziua Europeană a Limbilor are ca obiectiv să atragă atenția publicului școlar asupra importanței învățării limbilor străine și să îl sensibilizeze cu privire la existența și valoarea tuturor limbilor vorbite în Europa, încurajând învățarea lor. Manifestarea a debutat în anul 2001, an care a fost declarat de Consiliul Europei *Anul european al limbilor vorbite*.

Cunoașterea limbilor străine este un atu pentru toti cetățenii europeni ai secolului XXI. Elevii trebuie să conștientizeze care sunt avantajele ce derivă din cunoașterea mai multor limbi străine și ss identifice metodele cele mai eficiente și materialele auxiliare cele mai utile în acest demers de învățare.

Scopul principal al activității este acela de a pune accent pe experiența personală a elevilor în legatură cu studiul limbilor engleză și franceză.

2. TITLUL PROIECTULUI: ***LINGUISTIC JOURNEY ACROSS EUROPE/ VOYAGE LINGUISTIQUE AUTOUR DE L’EUROPE***

3. **TIPUL PROIECTULUI: Proiect la nivelul școlii**

4. BENEFICIARI: elevii claselor III-VII de la Școala Gimnazială nr. 12, Tulcea

5. COORDONATORII PROIECTULUI : profesori Limbi străine (engleza și franceză)

6. SCOPUL PROIECTULUI – conștientizarea importanței învăţării limbilor străine.

7. OBIECTIVELE PROIECTULUI

- descoperirea semnificaţiei zilei de 26 septembrie (Ziua Europeană a Limbilor)
- stimularea creativității, a spiritului critic, a spiritului de a lucra în echipă;
- creșterea interesului elevilor pentru studierea limbilor străine;
- încurajarea plurilingvismului și a multiculturalității;
- identificarea avantajelor cunoașterii limbilor străine.

8. RESURSE – **UMANE**: - elevii cls. III-VII , prof. Limbi moderne (lb. engleză/ lb. franceză).

9. MATERIALE: resurse informaționale, postere, accesorii, quizz, aparat foto.

10. ACTIVITĂŢI

Nr. crt.	Denumirea activităţii	Clasa
1.	Prezentarea de PPT despre semnificaţia zilei de 26 Septembrie Rebus cu formule de salut în diverse limbi europene	Clasa a V- a A, B, C
2.	Concurs pe echipe „Linguistic journey across Europe”- quizz	Clasa a VI a A, C Clasa a VII a A, B, C
3.	Prezentare *Jurnal de călătorie în ţările Europei* (proiect realizat de elevi)	Clasa a VI-a A, C Clasa a VII a A, B, C
4.	*European Greetings* – colouring posters	Clasa a III a C

:

11. DISEMINARE: - discutarea rezultatelor concursului
- realizarea de fotografii pe durata activităţii
- prezentarea proiectului în cadrul atelierelor de lucru din școală și pe pagina de Facebook a școlii

DE LA TRADIȚIONAL, LA INOVATIV UN CÂȘTIG PENTRU EDUCAȚIE

PROF. VASILE VICTORIȚA
PROF. TUDORANA-PREDA CORINA
GRĂDINIȚA NR.230 SECTOR 6, BUCUREȘTI.

Educaţia trebuie să conducă la schimbarea sistemului de valori, să orienteze către libertate interioară, respect, dreptate, frumuseţe, bunătate și compasiune, valori fundamentale ale umanităţii.

Un echilibru între trecutul și viitorul educaţiei determină redefinirea ţelurilor acesteia și asigură o nouă direcţie instruirii, în accord cu complexitatea problemelor cu care se confruntă elevii de azi si mai ales cei de mâine

Permanenta necesitate de modernizare și eficientizare a învăţământului românesc, de aliniere la standardele europene, face ca demersul didactic tradiţional să I se imprime o direcţie inovativă, adaptată vremurilor în care trăim.

Inovarea a devenit o nevoie esenţială pentru buna desfășurare a învăţării, a vieţii.

Astăzi, când timpul se scurge parcă mai repede decât oricând, valorile tradiţionale par a rămâne în umbră.Atributele copiilor noștri nu trebuie să fie vulnerabilitatea și fragilitatea. Într-o lume “ grăbită”, copiii noștri trebuie să fie curajoși și inventive. Atunci când grădiniţa devine un centru de stimulare a gândirii, a învăţării, având la bază informaţia, putem vorbi despre formarea umană eficientă.

Tradiţia și inovaţia sunt fundamente pe care se sprijină o educaţie de calitate:tradiţia p-resupune idenitate, valorizare și continuitate, ele fiind punctual de pornire a inovaţiei.

Parealelă intre învăţământul tradiţional și cel inovativ-modern, un câștig pentru viitorul copiilor.

Învățământul tradițional

Învățământul tradițional, în cea mai mare parte, este centrat pe cadrul didactic și pe materia de învățat și se desfășoară după un scenariu oarecum clasic: cadrul didactic predă, elevul ascultă. Acest tip de învățământ pleacă de la ipoteza că nevoile și interesele sunt aceleași pentru toți elevii, iar aceștia, fiind de aceeași vârstă, pleacă de la același nivel iar noile cunoștințe sunt procesate la fel. În consecință, profesorul, în raport cu programa școlară, selectează informațiile care par importante și esențiale, expune materialul nou, respectă legea conținutului, oferă exemple, adresează întrebări prin care se verifică dacă noile cunoștințe au fost înțelese. Elevii sunt atenți, lucrează mai mult sau mai puțin individual, memorează și redau informațiile transmise de către profesor. Evaluările sunt tot de tip clasic, prin probe orale și scrise.

Profesorul este actorul principal, cu cele mai multe sarcini, cu cele mai mari responsabilități, elevului nerevenindu-i decât sarcina de a memora și de a reproduce materialul de învățat.

Învățământului modern, inovativ

Învățământul modern, centrat pe cel ce învață, are o serie de particularități care-l face să fie diferit față de învățământul tradițional. Iată câteva dintre acestea:

- Curriculum și învățarea pot fi individualizate la maximum. Selecția conținuturilor poate fi realizată în funcție de posibilitățile, interesele și nevoile elevilor;
- Elevii progresează în ritm propriu și este încurajată învățarea independentă;
- Se încurajează inițiativa, elevii sunt activi pe domeniul lor de interes; este promovată învățarea semidirijată;

- Elevului i se oferă maximum de ocazii pentru a-și construi cunoașterea, atât în cadrul instituției școlare cât și în afara acesteia prin acțiuni extrașcolare;
- Orice experiență nouă de învățare este corelată cu precedentele;
- Cadrul didactic este partener în învățare, elevul fiind implicat activ în procesul de predare și evaluare. Munca se realizează în grupuri mici sau individual; profesorul diagnostichează dificultățile elevului și îl orientează fără a-l contrazice; astfel contribuindu-se și la conturarea personalității elevului;
- Profesorul este întâi educator și apoi sursă de informații;
- Actualitatea și problemele vieții intră în instituția de învățământ, școala fiind în posibilitatea de a alege anumite specializări în care se preconizează dezvoltarea economică;
- Se promovează învățarea permanentă, elevul fiind învățat cum să învețe, să se adapteze la noile cerințe impuse de piața forței de muncă;
- Relația elevilor cu cadrele didactice este una democratică. În funcție de nivelul de vârstă, de nivelul de experiență și de pregătire, elevii participă la formularea cerințelor, la respectarea și la aplicarea lor;
- Spațiul, mobilierul, echipamentele sunt utilizate în mod flexibil;
- Evaluarea este formativă pe baza probelor de evaluare criterială, obiectul evaluării fiind procesele cognitive, în defavoarea produselor învățării;
- Se stimulează autoreflecția, autoevaluarea, autoreglarea comportamentului de învățare.

Dacă analizăm comparativ cele două sisteme de învățământ (modern și tradițional) și le suprapunem peste actualul sistem de învățământ; vom observa că acesta din urmă este de fapt o îmbinare a celor două sisteme: profesorul rămâne în continuare un transmițător de cunoștințe, însă încercă să imprime elevilor învățarea semidirijată, elevii sunt conștienți că învățarea permanentă nu este doar un concept, însă așteaptă să fie constrânși să învețe, elevii doresc o comportare democratică din partea profesorului însă atunci când sunt lăsați să-și aleagă o variantă de învățare sau sunt orientați spre autoreflecție nu cooperează, am putea spune că și profesorului și elevului îi sunt convenabile aceste situații: unul vorbește, iar celălalt doar ascultă.

„Metodele inovative de învăţare centrată pe elev fac lecţiile interesante, ajută elevii să realizeze judecăţi de substanţă şi fundamente, sprijină elevii în înţelegerea conţinuturilor pe care să fie capabili să le aplice în viaţa reală.”

Teoretic, nu ar trebui să existe nicio luptă și niciun dubiu în echilibrarea acestei balanțe. În vederea dezvoltării gândirii critice și autonome pentru elevi, trebuie să utilizăm, cu precădere unele strategii activ-participative, creative. Acestea nu trebuie rupte de cele tradiționale deoarece marchează un nivel superior în spirala modernizării strategiilor didactice însă nici metodele tradiționale nu trebuie îndepărtate atât timp cât încă nu pot fi înlocuite cu altceva.

Bibliografie:

Curriculum 2019

Strategii de învățare: între tradițional și inovativ ANTIP, Crina Ramona 2019

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC- DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

Prof. Dîmbu Vasilica
Școala Gimnazială Sirețel

Societatea românească a avut propriul specific şi structură de-a lungul timpului şi în special după realizarea României Mari din 1918 până în zilele noastre când putem să discutăm de o formă organizatorică naţională cu obiective şi aspiraţii suficient de bine stabilite. Afectată de schimbările economice , politice , militare etc. ale epocii, societatea românească a căutat să-şi identifice propriile modele şi idealuri , să se sprijine şi să susţină instituţiile româneşti create cu atâta jertfă. Este bine cunoscut respectul şi creditul oferit de români armatei şi învăţământului românesc în special. Chiar dacă politicul a reuşit până în zilele noastre să dicteze sau să monopolizeze în privinţa devenirii şi intereselor naţionale după caz , impunând uneori într-un mod imperativ sistemului de învăţământ direcţiile principale în privinţa educaţiei naţionale , cadrele didactice indiferent de pregătirea lor au încercat de fiecare dată să-şi prezinte propria viziune şi să ţină la distanţă, atât cât se putea ,totala implicare sau direcţiune a factorilor politici în cadrul complexului proces de învăţământ. În perioada interbelică învăţământului românesc i s-a reproşat un evident imobilism, tradiţionalism care aveau la bază învăţământul centrat pe propria personalitate şi pregătire a cadrului didactic. Rigurozitatea acestuia şi seriozitatea elevilor , viitori reprezentanţi şi personalităţi ai acestuia a oferit un succes deosebit acestui tip de învăţământ , dar cu toţii fie şi numai în parte nu susţinem total şi nici nu indicăm într-un mod deosebit acest tip de învăţământ. Perioada comunistă cu toate neajunsurile morale şi îngrădirile personale şi de grup impuse, a realizat sub aspect material , tehnologic sau profesional un important progres în privinţa învăţământului românesc. Bineînţeles criticile pot continua la infinit, deasemenea evoluţiile pozitive cu care contrastează , dar debutul Revoluţiei Române din 1989 ne-a aruncat într-o mult dorită epocă nouă în care fiecare român şi-a pus toate speranţele , aspiraţiile, visele, dorinţa de progres şi de libertate , erupte în plan imediat atunci şi urmate de iluzia posibilei lor realizări peste noapte. În cadrul acestor evenimente şi învăţământul românesc a fost pus în faţa unor situaţii şi cerinţe inedite, unele pe care nu dorea să le discute sau să le dea curs. Noua realitate postdecembristă , incomplet analizată sau descifrată , coroborată cu evoluţia tehnologică şi un flux de informaţii fără precedent , dublat de o ofertă de neimaginat până atunci în planul mass-media , a prins învăţământul românesc într-un moment de schimbare şi în mare măsură pe nepregătite. Într-o perioadă scurtă de timp întregul sistem de învăţământ trebuia pliat noilor cerinţe şi eficientizat pentru realizarea unei bune pregătiri a elevilor şi studenţilor. Acest fapt a condus într-un mod regretabil la imposibilitatea adaptării la noile cerinţe a unui segment sau procent a cadrelor didactice lucru care ar fi produs , zic eu , o importantă schimbare comportanmentală şi de personalitate din partea acestora având la bază noile tipuri de profit şi productivitate economică. Dincolo de gravele probleme ale societăţii româneşti , învăţământul a rămas constant în aprecierile pozitive ale populaţiei şi beneficiarilor şi un reper deosebit în cadrul valorilor perene naţionale. În acelaşi timp indiferent de guvernare cu toţii şi-au exprimat dorinţa reformării şi eficientizării acestuia , a îmbunătăţirii metodelor şi miloacelor didactice.

Din păcate toate aceste lucruri au avut loc la nivel declarativ ,în plan financiar învăţământul românesc nu a constituit în această perioadă o prioritate, retribuirea cadrului didactic deficitară, dezastruoasă chiar , iar faţă de perioada anterioară când Școala Românească rivaliza cu marile şcoli de vârf europene (aş enumera numai Cehia, Franţa etc.) sau mondiale (SUA, India, China) , în zilele noastre cu tot suportul tehnologic , metodologic, logistic, etc. şcoala românească este apreciată ca făcând parte din a doua jumătate a clasamentului european. Pregătirea elevilor şi profesioniştilor români a fost apreciată şi cel

puţin în parte mai este la nivel mondial la superlativ. Această situaţie a trezit din interior şi unele suspiciuni întemeiate şi o autoevaluare din mers realizată din păcate de fiecare dată destul de superficial. Semnalele de alarmă şi criticile au venit din toate domeniile , alături de propria autoanaliză a înalţilor reprezentanţi ai învăţământului românesc , consolidând grijile şi incertitudinile în privinţa dezvoltării tineretului românesc şi a consecinţelor pe care o poate avea aceasta. S-a scris foarte mult în această privinţă fiecare propunând, avansând propriile opinii şi viziune în ceea ce ar trebui să se realizeze sau să devină societatea românească. Nu mi-am propus o dezvoltare a problemelor învăţământului românesc şi nici o expunere a propriului punct de vedere în acest sens, deşi pot să spun că am unul. Dată fiind complexitatea acestui subiect mi-ar trebui un demers şi o expunere mult mai vastă imposibil de realizat acum, dar mărturisesc că am rămas impresionat de o scurtă analiză a situației învățământului românesc de pe blogul Școala Românească realizat încă din noiembrie,2007 la care subscriu și pe care m-am hotărât să-l expun alăturat :

„Sistemul românesc de învățământ este în perpetuă “reformă” de 18 ani de zile. Pe de altă parte, școala postdecembristă a coborât pe ultimele locuri între sistemele europene de educație. Această realitate se datorează în primul rând faptului că școala continuă să nu fie centrată pe interesul elevului. Cei care dețin decizia par să trăiască într-o realitate proprie, diferită de cea în care există copiii, părinții, profesorii. Sunt elaborate programe, manuale, reglementări pentru oricine altcineva decât pentru elevii care ar trebui să beneficieze de ele.

Modele de urmat există în țările Europei din care oficial facem parte – ceea ce lipsește este voința de a le urma! Nimeni nu a dovedit, încă, voința **reală** de a reforma, astfel încât “reforma” a devenit, în timp, un cuvânt lipsit de conținut. Semnalele (unele disperate) dinspre copii, părinti, profesori, rămân fără ecou acolo sus, în turnul de fildeș în care s-au izolat, comod, diriguitorii învățământului românesc.

Școala trebuie să se întoarcă spre elev. Este rațiunea ei de a fi! Această Școală este finanțată de contribuabilul român și are ca scop declarat educarea copiilor României. Cu toate acestea, copiii României nu primesc educația egală la care au dreptul prin Constituție, fiind supuși unui mecanism care le afectează sănătatea, echilibrul afectiv, chiar viitorul. Copiii și părinții, dar și profesorii care au rămas fideli misiunii nobile de a fi dascăli, își doresc ca școala să fie locul în care elevii devin mai buni, mai drepți, mai pregătiți pentru viață.

Ca părinți, avem obligația să veghem ca sistemul de învățământ, pe care îl finanțăm, căruia ne încredințăm copiii pentru a-i instrui și educa, să le ofere tot ceea ce le datorează: educație, informație, afecțiune, respect! Numai astfel ei vor aprecia, respecta și iubi școala, la rândul lor!”[16].

Regăsim aici expuse încă de atunci „permanenta” reformă a învăţământului românesc , ignoranţa celor care deţin decizia , programele, manualele , modelele europene , semnalele disperate ale părinţilor şi necesitatea centrării acestui învăţământ pe elev şi pe competenţele finale ale acestuia.

Îmbunătăţirea permanentă a materialului didactic , a evoluţiei tehnologice , a dezvoltării metodelor şi mijloacelor didactice având ca scop final calitatea şi progresul procesului instructiv-educativ, informativ-formativ îndreptat către pregătirea elevilor nu a coincis întotdeauna cu interesul deosebit al educabililor din cauza mai multor factori pertubatori , nu neaparat malefici ale epocii contemporane traduşi într-o ofertă frapantă în toate domeniile care fascinează şi răpeşte din timpul tinerilor provocând de cele mai multe ori cheltuieli şi prea puţine efecte aducătoare de profit.

16 şcoalaromânească.wordpress.com, *Şcoala cum este şi cum ar trebui să fie*

Urmărind un alt moment introspectiv, radiografic de mai târziu pe acelaşi blog am observat dezbătute sistematic câteva trăsături ale învăţământului românesc care se doresc reformate . Articolul este din martie 2009 şi surprinde preocuparea societăţii şi cadrelor didactice româneşti în această direcţie printr-un titlu deosebit de sugestiv : „Cele X maladii ale şcolii româneşti” . Sunt enumerate şi detaliate numeroasele neajunsuri ale reformelor parţiale sau eşuate care au fost iniţiate . Mi-aş permite să redau modul în care s-a concluzionat de către autori atunci : „ **Considerăm esenţială reformarea reală a programei, în sensul reducerii gradului de dificultate şi a cantităţii de informaţie; de asemenea, diferenţierea programei începând cu clasa a V-a, în funcţie de abilităţile şi înclinaţiile copiilor, identificate prin teste psihologice şi evaluare continuă pe parcursul claselor I-IV**. Acest lucru se întâmplă în sistemele educaţionale performante din Europa, în care deja din clasa a V-a copilul urmează un profil conform cu înzestrarea de la natură.

În acest moment, **gradul de dificultate a programei şcolare nu este adecvat vârstei copiilor şi dezvoltării lor individuale**. De asemenea,**programa nu este diferenţiată în funcţie de abilităţile şi interesele lor, ceea ce îi supraîncarcă inuti**l.

Manualele alternative au devenit o cauză de dezechilibru şi o sursă de stress pentru copii! Este inadmisibil să se spună că “manualul nu este decât un auxiliar, de care profesorul poate nici să nu ţină seama – importantă este programa”. Elevul nu învaţă după programă! Copiii nu pot învăţa singuri câtă vreme nu e o legătură clară şi precisă între programă, manual, metode de predare şi capacitatea elevului de a se sprijini în manual atunci când învaţă acasă. Manualele alternative nu sunt acordate cu programa, şi nici disciplinele nu sunt acordate între ele! (Un exemplu: în clasa a VII-a, în semestrul I la fizică programa cere rezolvarea unor probleme ce presupun cunoştinţe de sinus, cosinus – aceste cunoştinţe, însă, sunt predate la matematică de abia în semestrul al II-lea! De cîţiva ani profesorii şi părinţii sesizează Ministerul Educaţiei cu privire la această necorelare, dar nu se schimbă nimic!)

Un alt exemplu care arată gradul înalt de dificultate a programei şcolare: în clasa a VII-a, la începutul studiului chimiei, după o lună de zile elevii trebuie să rezolve probleme complicate cu diluţii şi concentraţii, iar după doar două luni de zile programa de chimie îi duce în studiul chimiei atomului, în loc să le ofere bucuria experienţelor din laborator şi cunoştinţe de bază. **Este inversată, astfel, ordinea firească a procesului de învăţare: întâi trebuie însuşite şi consolidate elementele de bază**, abia apoi elevului i se poate solicita asimilarea de informaţie cu grad mai ridicat de dificultate!

Procesul de învăţământ se desfăşoară în sistemul: predat – tocit – ascultat – uitat. Atât programele şcolare, cât şi conţinutul manualelor nu permit profesorului libertatea de a-şi construi orele aşa cum ar dori. **Sistemul românesc de învăţământ se bazează pe acumulare cantitativă, nu pe dezvoltarea de competenţe, nu stimulează în nici un fel creativitatea, abilităţile şi curiozitatea copiilor**. Materii precum biologia, chimia, fizica se predau şi se învaţă la tablă – în şcoală nu se mai fac experimente. Astfel încât, indiferent despre ce materie e vorba, elevul ştie că primeşte o cantitate uriaşă de informaţie, de multe ori stufoasă, aridă, greoaie, şi se vede redus la un robot care trebuie să memoreze cât mai mult. Atât programa cât şi metodele de predare nu permit şcolii să fie un loc în care copilul să vină cu bucurie, ci unul în care e supus presiunii continue şi cerinţelor neadecvate, necorelate cu vârsta şi dezvoltarea individuală.

În sistemele europene de învăţământ copiii nu se simt constrânşi să vină la şcoală, au cu profesorii o relaţie firească, liberă, există între ei şi profesori comunicare, elevii nu sunt stresaţi, nu merg la şcoală îngroziţi de cantitatea de materie pe care o au de tocit ori de frica pe care le-o inspiră un profesor atunci când le dă 2 sau 3 dacă n-au ştiut să răspundă la o întrebare. În multe ţări europene profesorii intră la ore fără catalog, procesul de învăţământ se desfăşoară sub forma unor

discuţii libere cu elevii, aceştia nu sunt examinaţi prin ‘scoatere la tablă şi notare’, **ci printr-o evaluare continuă a profesorului, cu metode proprii** (de exemplu elevii care au o contribuţie constantă la discuţii primesc un număr mai mare de puncte). Există şi în România profesori dedicaţi, care au redus mult distanţa dintre catedră şi banca elevului, dar nu există o strategie generală clară pentru schimbare în această direcţie. **Schimbarea trebuie să înceapă prin regândirea radicală a felului în care este elaborată programa şcolară, a felului în care sunt concepute manualele şi testele de evaluare, şi mai ales din corelarea gradului de dificultate a programei, manualelor şi testelor cu nivelul real de dezvoltare a copilului pe fiecare treaptă şcolară. Apoi, schimbarea ar trebui să continue cu o regândire a relaţiei profesor-elev, pe coordonatele unui nou tip de relaţie, comunicare şi înţelegere, nu frică şi presiune emoţională** (ajungând până la abuz emoţional, psihologic şi chiar fizic). Elevii trebuie încurajaţi să vorbească liber, să spună ce gândesc, să intre într-un dialog în care primesc de la profesor cunoştinţe şi îşi mobilizează resursele intelectuale şi emoţionale pentru a-şi însuşi acele cunoştinţe. Într-o astfel de relaţie profesor – elev va exista în mod fundamental respect şi afecţiune de ambele părţi.

SCHIMBARE REALĂ înseamnă:

- Programă diferenţiată din clasa a V-a
- Ghidarea elevului în funcţie de abilităţile şi înclinaţiile sale (doar astfel ‘evaluarea continuă’ are sens!)
- Număr de copii în clasă: maxim 20
- Programă şcolară şi conţinut de manuale acordate cu vârsta şi nivelul de dezvoltare”[17].

Susţinând şi subscriind aproape în totalitate acestor dificultăţi şi probleme ale învăţământului românesc, concluzionând, pot să spun că faţă de şcoala tradiţională caracterizată de rigorism şi unilateralism , şcoala modernă românească a făcut reale progrese în planul tehnologic, al metodelor şi mijloacelor educaţionale ţinând cont de toate evoluţiile în domeniu şi de cerinţele societăţii moderne româneşti şi europene. Noua lege a învăţământului însă nu a corespuns aşteptărilor şi dilemele, dialogul frânt câteodată sau dezinteresul general conduc la o tergiversare şi o subfinanţare în domeniu. Să sperăm că în cele din urmă problemele vor fi depăşite înspre folosul tuturor , că vom reuşi să depăşim şi să învăţăm şi din experienţele negative chiar dacă un uşor scepticism trenează chiar şi în cercurile cele mai inovative.

17 Idem, *Cele X maladii ale şcolii româneşti*

Tehnici de învăţare prin cooperare

Prof. Maria - Ramona Nedea
Colegiul Național de Informatică *Tudor Vianu*, București

Teoriile manageriale moderne abordează lucrul în echipă/învăţarea prin cooperare ca soluţie a unor probleme considerate, de obicei, insurmontabile: incompatibilităţile temperamentale, carierismul, invidia profesională. Strategia lucrului în echipă limitează individualismul extrem şi combate tendinţa caracteristică zilelelor noastre – lipsa de comunicare. Constituită pe baza unor studii şi teste psihologice, echipa devine un ansamblu armonios, întrunind abilităţi şi capacităţi multiple, necesare în rezolvarea unor sarcini complexe.

În cadrul unui sistem de învăţământ care permite reorganizarea colectivelor şcolare de la un an de învăţământ la altul, lucrul pe echipe poate răspunde strict unor necesităţi de parcurgere a programei şi de atingere a obiectivelor educaţionale, conducând la realizarea unor proiecte colective, a unor teme tip portofoliu etc.

Lucrul pe echipe presupune luarea în considerare a următoarelor aspecte:

- Constituirea echipelor
- Funcţionalitatea echipelor
- Integrarea secvenţelor în cadrul activităţii didactice
- Aprecierea şi evaluarea
- Variante de lucru în ehipă

Dat fiind faptul că echipa reprezintă o formă superioară de organizare care presupune distribuţia şi asumarea unor roluri bine determinate de către membri, rolurile ar fi următoarele:

a. Facilitatorul – asigură ca fiecare să primească ajutor, atunci când are nevoie;
b. Controlorul – verifică toate materialele, înainte de a fi distribuite;
c. Căutătorul de dovezi – ajută grupul să caute informaţii, atunci când apar sau sunt necesare;
d. Furnizorul – răspunde de distribuirea tuturor materialelor instrucţionale:
e. Responsabilul cu curăţenia – strânge materialele;
f. Ofiţerul de securitate – îi supraveghează pe ceilalţi, când sunt folosite la lecţii obiecte ascuţite, electricitate, etc;
g. Raportorul – relatează restului echipei despre deciziile şi ideile grupului;
h. Responsabilul cu timpul – asigură respectarea timpului alocat pentru realizarea sarcinii.

În urma atribuirii unor roluri şi în conformitate cu anumite principii de constituire, echipele pot funcţiona:

a. un timp limitat (o oră de clasă, o secvenţă didactică);
b. un timp mai îndelungat (o săptămână, două, o lună, un semestru, un an şcolar).

De asemenea, rolurile atribuite pot rămâne fixe sau se pot interschimba periodic. Stabilirea echipelor se decide în funcţie de obiectivul propus: elaborarea unui proiect, stabilirea unor relaţii de colaborare, specializarea, dezvoltarea unor abilităţi.

În cele ce urmează, voi prezenta câteva metode care presupun lucrul în echipă, utilizate de mine la clasele la care predau.

Prima dintre metode se numeşte ***6-3-5*** sau ***brainwriting*** deoarece ideile se scriu pe foi care circulă. Descrierea metodei:

- în fiecare grup de lucru există ***6*** membri, fiecare membru notează pe o foaie de hârtie ***3*** soluţii, la o problemă dată, timp de ***5*** minute;
- foile circulă de la stânga la dreapta până ajung la posesorul iniţial;
- cel care a primit foaia colegului din stânga, citeşte soluţiile deja notate şi încearcă să le modifice în sens creativ;
- în final, are loc analiza soluţiilor şi reţinerea celor mai bune.

Am aplicat această metodă în cadrul unor secvenţe didactice, pe parcursul a mai multor ore, la clasa a IX-a, cu ocazia studierii romanelor ***Mara*** şi ***Ciulinii Bărăganului***. Sarcinile pe care au trebuit să le rezolve elevii au vizat capacităţile lor creatoare, imaginative, spiritul de analiză şi de sinteză şi au constat în:

- elevii au trebuit să găsească 3 finaluri pentru romanul ***Ciulinii Bărăganului***, care se termina astfel:

  - Unde mergem, Ionele?

  - În lume, Matache, cu ciulinii după noi!

Majoritatea elevilor au optat pentru un final fericit, în care cei doi rămân prieteni pentru totdeauna, au o familie fericită şi o viaţă frumoasă.

Cu ocazia studierii romanului ***Mara***, elevilor li s-a cerut să găsească 3 titluri pentru acesta, care, cred ei, s-ar potrivi conţinutului romanului. Printre titlurile alese, s-au remarcat: ***Dragostea unei mame, Patimile inimii, Femei puternice.***

La **clasa a X-a** am folosit **metoda cubului** pentru lecția: *Creanga de aur- romanul intre mit si simbol.*

Elevii au fost împărțiți în 6 grupe, fiecare grupă având de îndeplinit câte o cerință scrisă pe fețele cubului.

Prima gupă a trebuit **să argumenteze**: Ce credeți că este/reprezintă balaurul în roman?

A doua grupă a avut de **analizat** afirmația: *Iată, ne vom despărți. Se va desface si amăgirea care se numește trup. Dar, ceea ce e între noi acum, lămurit în foc, e o creangă de aur care va luci în sine, în afară de timp.*

A treia grupă **a asociat** fiecare personaj important din roman cu un semn zodiacal.

A patra grupă a trebuit **să compare** drumul inițiatic al lui Kesarion Breb cu cel al unui erou dintr-un basm cult studiat.

A cincea grupă **a descris** treptele inițierii lui Kesarion Breb.

A șasea grupă a avut **de aplicat** următoarea sarcină: Scrie o poezie despre *creanga de aur* alcătuită din 5 versuri, după schema:

Versul 1- un substantiv

Versul 2 – două adjective

Versul 3 – trei verbe

Versul 4 – patru cuvinte

Versul 5 – două cuvinte-concluzie

Această metodă le-a permis elevilor să își îmbunătățească munca în echipă, să își dezvolte capacitățile de argumentare, de investigare, să realizeze conexiuni, să își dezvolte capacitatea de gândire.

La clasa a IX-a, cu ocazia studierii povestirii ***În mijlocul lupilor*** de Vasile Voiculescu, în cadrul temei *Lumi fantastice*, am aplicat metoda ***inteligenţelor multiple.***

Scenariul didactic:

1. Repartizarea elevilor în grupe, fiecare reprezentând una dintre dimensiunile inteligenţei.
2. Lectura individuală, interiorizată a textului.
3. Indicarea sarcinilor de lucru:

Inteligenţa verbal-lingvistică: creaţi/imaginați un descântec/fraze ritmate care să conţină cuvintele rostite de Lupar în noaptea Sfântului Andrei prin care să se sugereze practici magice folosite de acesta; redaţi în 10-15 rânduri atmosfera şi evenimentele din acea noapte; comentaţi rolul prologului în această povestire; realizaţi un eseu în care să interpretaţi semnificaţia desenelor de pe pereţii camerei Luparului.

Inteligenţa logico-matematică: reprezentaţi printr-o figură geometrică tipul de povestire reprezentat de **În mijlocul lupilor** şi explicaţi relaţia care se stabileşte între figura geometrică aleasă şi tipul de povestire; realizaţi un rebus care să aibă pe verticală cuvântul *Lupar*.

***Inteligenţa vizual – spaţială*:** reprezentaţi printr-un desen portretul Luparului aşa cum reiese el din text.

Inteligenţa muzical-ritmică: asociaţi întâmplările din noaptea Sfântului Andrei cu o melodie/ puneţi pe note aceste întâmplări.

Inteligenţa corporal-kinestezică: folosind limbajul corporal, imaginaţi-vă şi imitaţi mişcările personajelor prezente la evenimentele din noaptea Sfântului Andrei.

Inteligenţa naturalistă: încadraţi personajul într-un tip de temperament folosind zodiacul.

Inteligenţa interpersonală: realizaţi un joc de rol între judecător şi Lupar – ca reprezentaţi ai unor lumi diferite - bazat pe informaţiile pe care vi le oferă textul.

Inteligenţa intrapersonală: imaginaţi-vă că sunteţi judecătorul; realizaţi o pagină de jurnal intim în care să vă exprimaţi sentimentele în legătură cu evenimentele petrecute în noaptea Sfântului Andrei.

Concluzii.

Interacţiunile gen învăţare prin cooperare condiţionează dezvoltarea intelectuală a elevului, atitudinile sale cu privire la obiectivele educative ale şcolii şi rezultatele sale, se favorizează dialogul şi relaţiile dintre elevi, se uşurează comunicările interindividuale, se apropie de formele sale naturale. Discuţiile de grup ajută membrii acestuia să dezbată, să structureze cunoştinţele şi să le organizeze rapid sub impactul noilor informaţii, iar în final să-şi extindă cunoştinţele şi înţelegerea.

Analiza critică a soluţiilor emise dezvoltă capacităţile de autoevaluare a participanţilor. Învăţarea prin colaborare încurajează la elevi o atitudine deschisă, bazată pe iniţiative personale.

Totodată, favorizează implicarea intensă a elevilor în rezolvarea sarcinilor de învăţare. Formează la elevi sociabilitatea, acomodarea în roluri diferite, deprinderi ale conduitei disciplinate, deprinderi organizatorice, iniţiativă, formarea şi stabilizarea unor trăsături de personalitate, contribuind la rezolvarea conflictelor pe baza respectului mutual.

Bibliografie:

Cerghit, Ioan, *Sisteme de instruire alternative şi complementare. Structuri, stiluri şi strategii*, Editura Aramis, Bucureşti, 2002

Pamfil, Alina, *Limba si literatura romană în gimnaziu. Structuri didactice deschise*, Editura Paralela 45, 2003

Panţuru, Stan, *Elemente de teoria şi metodologia instruirii*, Editura Universităţii “Transilvania” din Braşov, 2002

Perspective - Revistă de didactica limbii şi literaturii române, nr. 2/2005

ÎNVĂȚAREA PERSONALIZATĂ - O METODĂ INOVATIVĂ

prof. Crețu Ionica
Liceul Teoretic *„Spiru Haret”* Moinești

Învățarea personalizată are la bază dovezile științifice care demonstrează că potențialul fiecărui copil și tânăr începe prin a considera elevul drept individ unic.Personalizarea este considerată un proces gradual centrat pe elev care ține cont de o multitudine de factori. În principiu, personalizarea oferă elevilor un control mai mare asupra ceea ce învață și un grad mai mare de responsabilitate a conținutului.

Stilurile de învățare pot fi menționate ca fiind expresia personalizată a modului în care fiecare individ expune propriul potențial intelectual de care dispune. Pentru învățarea eficientă, în rândul elevilor, cadrul didactic poate identifica stilul de învățare. Prin descopererirea stilului de învățare, elevul poate să-și îmbunătățească parcursul educativ și îndrumat spre latura, disciplina sau pasiunea la care excelează. Conform teoriei inteligențelor multiple a dr. Howard Gardner, profesor la Universitatea Harvard, fiecare dintre noi suntem un ansamblu unic de abilități și talente, iar capacitatea de memorare sau logica nu sunt singurele elemente care ne definesc, astfel încât felul în care se pot combina aceste inteligențe multiple este ceea ce ne diferențiază ca indivizi. Poate din acest motiv, majoritatea elevilor nu sunt stimulați sau apreciați la adevărata lor valoare într-o sală de clasă tradițională.

În esență, **tipurile de inteligență** descrise de Gardner sunt:

-inteligența lingvistică: capacitatea de a folosi eficient limbajul, comunicarea orală sau scrisă;

-inteligența logico-matematică: abilitatea de a deduce logic o problemă numerică;

-inteligența muzicală: deținerea unui simț superior al ritmului muzicii și auzului;

-inteligența corporal kinestezică: abilități legate de activitatea fizică;

-inteligența spațială: este caracterizată printr-o memorie vizuală și capacitatea mentală de a manipula obiecte;

-inteligența interpersonală: capacitatea de a înțelege și de a percepe sentimentele și motivațiile celorlați;

-inteligența intrapersonală: abilitatea de introspecție a propriilor nevoi;

-inteligența naturalistă: afinitatea către contemplarea naturii, a habitatelor naturale.

Având la bază aceste tipuri de inteligență pe baza cărora s-au construit stilurile de învățare putem forma elevii capabili să-și urmeze latura spre care au o înclinație mai mare, motiv pentru care vor fi mai mulțumiți de alegerile domeniilor de muncă viitoare.

În general procesul de învățare nu este unul liniar în rândul elevilor dar prin implementarea învățării personalizate care are la bază strategii didactice, metode individualizate, se poate creea o constantă în care toți elevii să parcurgă intreaga materie într-un mod cât mai atractiv.

În invățarea personalizată cadrul didactic poate alege metoda didactică în funcție de stilul de învățarea a elevului, de nivelul de parcurgere a materiei, de reținere a informațiilor sau de capacitățile intelectuale ale acestuia, motiv pentru care există o varietate în alegerea metodelor, strategiilor sau jocurilor didactice individuale.

Învățarea personalizată îi implică pe elevi în luarea deciziilor fapt pentru care dobândesc o serie de capacități benefice pe parcursul vieții. De exemplu auto-evaluarea îi ajută pe elevi să dezvolte abilități de auto-reflexie și auto-susținere.

O altă metodă eficientă ar putea fi aceea de învățare personalizată bazată pe experiență si realizarea transdiscipinarităților, metodă care ar putea fi eficientă dacă ar exista cursuri de formare în rândul profesorilor care să

contribuie la formarea acestor deprinderi în rândul elevilor. Spre exemplu la Area School District din Verona, profesorii au participat la cursuri pentru administrația școlii pe subiectul învățării personalizate și ulterior au format ateliere de învățare personalizată ca profesorii să înțeleagă care sunt punctele tari și care sunt punctele slabe ale fiecărui elev.

Învățarea personalizată trebuie să creeze oportunitatea de a integra tot mai mult in procesul instructiv-educativ mijloacele moderne, sistemele e-lerning care ajută la gestionarea nevoilor de învățare. Spre exemplu utilizarea jocurilor didactice permite elevilor să învețe în ritmul lor individual iar procesul poate fi unul plăcut.

Prin învățarea personalizată elevii pot dezvolta abilități esențiale, spre exemplu auto-susținerea este primordială în atingerea obiectivelor didactice deoarece motivează elevii să le atingă.

Importanța invățării personalizate în raport cu învățarea tradițională

INVĂȚAREA PERSONALIZATĂ	**ÎNVĂȚAREA TRADIȚIONALĂ**
Bazată pe gândire critic, negociere, consiliere, luare de decizii.	Bazata pe fapte și pe cunoștințe
Instruirea este centrată pe elev	Instruirea este centrată pe profesor
Invățarea este activă	Învățarea este pasivă
Lucru în echipă și colaboare	Lucru individual
Diversitatea formelor de evaluare, proiecte, prezentării, discursuri	Evaluarea clasică prin examene tradiționale
Stimularea multisenzoriala, teoria inteligentelor multiple	Stimularea unui singur simț
Schimb de informații	Predare de cunoștințe

Învățarea personalizată este o strategie activă care necesită construirea unei experiențe de învățare pozitive și semnificative care îi cere elevului să-și asume responsabilitatea pentru dobândirea cunoștințelor, iar profesorului să devină un organizator bun al experiențelor de învățare.

BIBLIOGRAFIE:

1. Davidescu Elena, 2018, Tehnici de formare a deprinderilor de studiu individual prin învățare personalizată, Editura: AO Centru Educațional PRO DIDACTICA
2. Ianovici Nicoleta, 2009, Metode de didactice in predare, invățare și evaluare la biologie, ISBN: 978-973-52-0682-6
3. Prof. Univ. dr. Georgescu Mircea,2019, Impementarea învățării personalizate pe dispositive mobile folosind Machine Lerning și Arhitectura REST.
4. Warger C., 1988, A resource guide to Public School. Early childhood program. Association for Supervision abd Curriculum Development.

Stil și structură în jocul popular nr. 3 – PE LOC din suita pentru pian „6 CÂNTECE ROMÂNEȘTI’’ de BELA BARTÓK studiu de specialitate

prof. CREȚU OANA - DANIELA
COLEGIUL NAȚIONAL DE ARTĂ „GEORGE APOSTU’’ BACĂU

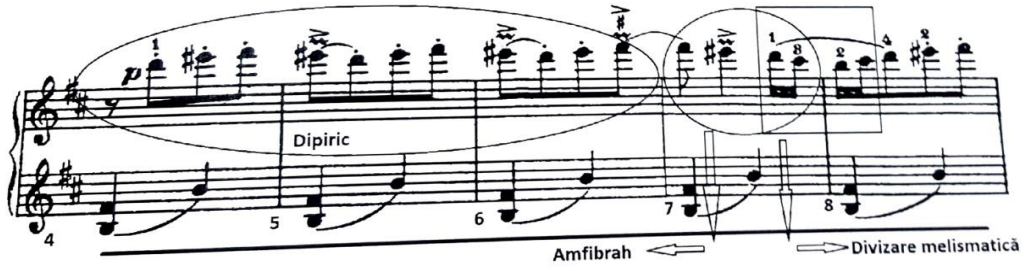
Dansul ***Pe loc*** este unul lent cu pași mărunți. Acesta este caracterizat de intervale mici precum și de intervalul de secundă micșorată folosit în muzica arabă, dar ocazional și în cea românească. Este scris în modul *Eolian* centrat pe *Si* și influențe arabe. Lucrarea debutează cu un acompaniament introductiv în plan inferior în care remarcăm o preponderență a intervalului de cvintă perfectă. Pe tot parcursul lucrării se remarcă o sintaxă de tip monodie acompaniată.

Ex. 11:

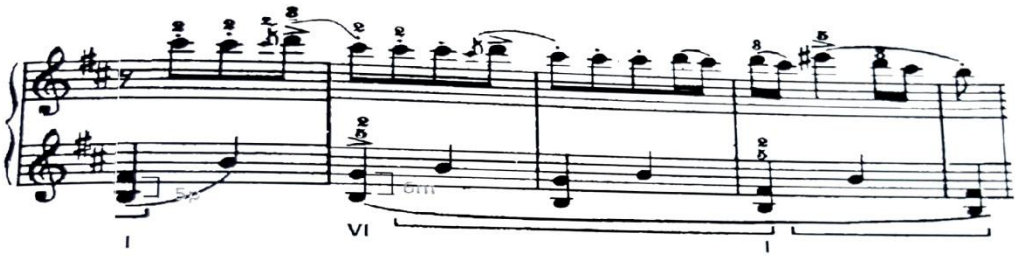
Discursul muzical se desfășoară pe un metru binar de 2/4 într-un tempo lent *(andante)* cu un ritm de giusto-silabic și se utilizează un plan redus de nuanțe (*p, mp, pp, ppp*). Din punct devedere al ritmului, Bartok valorifică o serie de celule ritmice precum *dipiricul și amfibrahul*, iar divizarea celulelor se realizează melismatic.

Ex. 12:

Bartok valorifică pe parcursul lucrării o serie de ornamente caracteristice cântecului popular, precum *mordentul și apogiatura.* Planul superior debutează cu expunerea primei fraze **a** (*m. 4-8*) remarcându-se caracterul anacruzic al acesteia. Registrul în care este expus planul superior (*si2-fa#3)* este caracteristic fluerului, instrumentul cu care a fost realizată interpretarea originală. A doua frază a perioadei **A** (*m. 8-12*) constituie o repetare a frazei anterioare pe aceeași pedală armonică pe trepta I a modului. Din masura 12 debutează o nouă articulație **B** care aduce elemente de noutate în planul inferior a primei fraze prin prisma înlănțuirilor arrnonice a treptelor IV - I. Un alt element de noutate instituie modificarea intervalului de pe primul timp din acompaniament, unde cvinta perfectă este înlocuită de sexta mică.

Ex. 13:

Din punct de vedere ritmic, există elemente comune între articulaţiile **A şi B**. În plan superior se păstrează configuraţia celulelor ritmice: *dipiric — dipiric - dipiric - amifibrah.* Singura modificare adusă este divizarea melismatică a amfibrahului de pe timpul întâi al măsuril 15.

Ex. 14:

În măsura 20 debutează o nouă articulaţie constituind o variaţie a articulaţiei iniţiale **A.** Modificările apar în plan armonic, unde spre deosebire de pedala armonică de pe treapta I întâlnită în articulaţia inţială,regăsim treaptele III şi VI 6/4. O altă modificare este constituită datorită schimbării de dinamică unde în noua articulaţie este folosită nuanţa *mp* în plan superior. O altă diferenţiere tot în plan superior este realizată prin introducerea divizărilor melismatice ale celulelor ritmice.

Ex. 15:

Deasemeni acordurile de cvarte reprezintă un alt elernent de noutate față de articulaţia A. Măsurile 28-36 reprezintă următoarea perioadă în care planul superior nu aduce nicio modificare din punct de vedere ritmico-melodic, comparativ cu articulaţia originală B (m.12-20). Modificarea este adusă în înlănţuirile armonice ale planului inferior pe treptele VII —II 6/4 - VI.

Ex. 16:

În concluzie se realizează o trecere la o nuanţă extrem de redusă în dinamică (ppp),precum şi o încetinire a tempoului. Acestea împreună cu reminiscenţele din măsurile 38 - 39, ale frazei debutante din lucrare, creează un efect de ecou, ca din îndepărtare.

Lucrarea este finalizată pe o cadenţă frigică, ca o consecinţă a înlănţuirii treptelor II — I. Se remarcă de asemeni un paralelism de cvinte prefecte în planul inferior al ultimelor măsuri.

Bibliografie:

László Francisc, Bela Bartók și muzica populară a românilor din Banat și Transilvania, Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2003

EXCURSIEI ȘCOLARĂ -MODELATOR AL EDUCAȚIEI ELEVILOR

prof . Gavrilean Mihaela
CSEI ”Sf Andrei” Gura Humorului

Educația non formală se referă la acele activități didactice ce se desfășoară însă în afara sistemului de învățământ, activitățile caracterizându-se prin evidențierea intereselor și posibilităților elevilor, participarea lor fiind opțională sau facultativă. Desfășurarea acestor activități extrașcolare (de tipul drumețiilor, excursiilor, vizitelor la muzeu etc.) permite dezvoltarea personalității elevilor prin intermediul inteligenței emoționale. Supranumită EQ această formă de inteligență asigură elevilor bazele obținerii succesului în cadrul școlii, dar și mai târziu pe parcursul evoluției lor în cadrul societății, permițându-le atât autocunoașterea propriilor emoții și comportamente, cât și ale persoanelor cu care interacționează.

În activitatea metodică a profesorului de geografie, observaţiile în natură au un rol definitoriu în învăţarea geografiei, în îmbinarea teoriei cu practica. Observațiile făcute direct în natură, permit ca elevii să ajungă la reprezentări clare asupra obiectelor şi fenomenelor geografice şi să-şi formeze, astfel, concepte şi noţiuni geografice. Totodată, acestea formează la elevi deprinderea de a preciza raporturile de cauzalitate între fenomene, precum şi corelaţiile respective.

Un rol deosebit în această direcţie îl au excursiile şcolare ca forme ale activităţii practic–aplicative. Acestea fac parte din activitatea didactică extracurriculară şi sunt, alături de vizite, drumeţii şi expediţii şcolare, o activitate turistică, în acelaşi timp. Excursiile contribuie la dezvoltarea simţului de observaţie şi de orientare al elevilor, la lărgirea orizontului lor geografic.

Excursia ca metodă de învățământ asigură însușirea cunoștințelor, prin perceperea directă a obiectivelor și fenomenelor realizând calea dialectică a cunoașterii:

- în excursii, elevii dobândesc cunoștințe noi, studiază fenomenele și obiectele în toată complexitatea lor, îți precizează și își fixează mai bine cunoștințele căpătate în clasă, prin legarea teoriei de practică;
- în excursii se formează priceperi și deprinderi de a observa fenomenele naturii și ale vieții social –economice și, prin intuiție directă, cunoștințele capătă un caracter realist, dezvăluind legăturile lor cauzale.

Excursiile constituie o bogată sursă de îmbogăţire a gândirii geografice şi de aplicare a cunoştinţelor dobândite la orele de curs. Elevul poate aprofunda anumite conţinuturi ale învăţării din domeniul geografiei fizice sau economice.

Excursiile contribuie la dezvoltarea simțului de observație a elevilor, al interesului pentru studiul geografiei, istoriei, literaturii române, botanicii, zoologiei, contribuie la lărgirea orizontului geografic al elevului, realizează legătura dintre teorie și practică. Excursiile oferă elevilor posibilitatea să observe, să cerceteze și să cunoască în mod direct o mare varietate de aspecte din natură, de ordin biologic sau geografic, mediul natural și factorii de mediu, să înțeleagă mai clar legătura dintre organism și mediu, să colecționeze un bogat material didactic necesar pentru desfășurarea lucrărilor de laborator. Excursiile sunt un prilej de cunoaștere al elevilor. În acest cadru, copilul sau adolescentul se simte mai puțin încorsetat de anumite norme specifice școlii sau familiei. De aceea, în excursii întâlnim mai multă voie bună și o stare de relaxare, care permite manifestarea personalității sub o formă mult mai variată. Comportamentul este o latură a individului care apare pregnant în evidență cu prilejul excursiilor. Acum se cultivă relațiile de grup, se dezvoltă spiritul de prietenie, de disciplină,

se sudează legăturile dintre elevi și nu de puține ori , aceste legături se transformă în prietenii durabile. Excursia este o chintesență a muncii educative. Ea unește în chipul cel mai fascinant toate laturile educației. Interdisciplinaritatea pe care o favorizează excursia este mult mai eficientă și mai permisivă decât cea pe care o realizăm în mod obișnuit într-o oră de curs.

Eficienţa unor asemenea acţiuni geografice va fi cu atât mai importantă, cu cât se acordă o atenţia cuvenită organizării, desfăşurării şi finalizării excursiilor şcolare.

Profesorul propune odată cu traseul şi conţinutul tematicii urmărite, scopul, precum şi modul de finalizare. El are notate în agenda sa toate activităţile extracurriculare în corelaţie cu conţinutul programelor şcolare.

Demersul unei excursii trebuie să constituie obiectul unui proiect, care să cuprindă data, tema, obiectivele propuse, organizarea acţiunii, activitatea profesorului şi a elevilor, precum şi evaluarea. Pregătirea excursiei are două aspecte: pregătirea cadrului didactic și pregătirea elevilor. După întoarcerea din excursie se recomandă trierea, prelucrarea, conservarea şi prezentarea tuturor informaţiilor culese. Prezentarea rezultatelor excursiei se poate face prin mijloace verbale (rezumate, descrieri) şi vizuale (hărţi, fotografii, expoziţii, etc.).

Bibliografie

Dulamă Maria Eliza (1996), *Didactica Geografică,* Editura Clusium, Cluj Napoca.

Dincă Cornelia (2000), *Excursia-moment optim de aplicare a cunoştinţelor dobândite în clasă*, Terra, Anul XXX, nr.2/2000.

Ianoş Elena (2005), *Excursia şcolară şi valenţele sale instructiv-educative,* Terra Anul XXXIV-2002/2005, Bucureşti.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC – DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV
MODELUL COMUNICATIV-FUNCȚIONAL

SOCOTEANU ADRIANA-CONSTANTINA
PROF. LB. FRANCEZĂ LA ȘC. GIMN. „CAROL AL II-LEA” DIOȘTI, JUD. DOLJ

Învățământul românesc se află într-o perpetuă schimbare și evoluție în ultimii ani, odată cu noile cerințe globale și adoptarea unor valori bazate pe respect și corectudine. Mediul școlar a devenit un spaţiu în care se confruntă valorile şi practicile tradiţionale, care structurează procesul învăţării academice, cu sisteme de valori mai ample, mai dificil supuse unei structurări riguroase şi controlului social. Acest proces este generat de învăţarea socială, în care media intervine ca agent formator cu un potenţial de fascinaţie şi atractivitate net superior. Altă dată şcoala, definită ca instituţie de educaţie publică, era considerată ca un spaţiu sacru al învăţării, relativ autonom faţă de societatea adulţilor, cu problematica ei complexă legată de existență și evoluție individuală.

Scopul educaţiei în instituţiile de învăţământ constă in sprijinirea dezvoltării psihofizice a copilului în sensul valorificării superioare a potenţialului acestuia, dar şi în favorizarea unei bune integrări şcolare. În majoritatea situaţiilor, cadrele didactice îşi centrează eforturile, atenţia, controlul şi concentrarea asupra situaţiilor didactice și activităţii de predare, gestionând, de multe ori, situaţiile conflictuale, precum și schimbările apărute la nivel atitudinal și relaţional.

Sensul formativ al învăţământului contemporan impune mai mult decât oricând luarea în consideraţie a relaţiei cadru didactic – elev, pe fondul căreia se realizează sarcinile complexe ale formării personalităţii elevului. În viziunea pedagogiei moderne, relaţia cadru didactic – elev este concepută ca o relaţie de mare complexitate, care implică un dialog permanent între cei doi factori, educat şi educator, o comunicare reciprocă, angajând toate laturile personalităţii acestora.

Au existat mai multe modele de predare la nivelul învățământului preuniversitar românesc, fiecare urmărind diverse metode de implementare a materiei școlare, înțelegerea de către elevi a bogăţiei limbii si folosirea ei corectă in relaţiile interumane, precum și în dezvoltarea psiho-socială a individului. În prezent, se pune accentul mai mult pe stimularea elevului de a participa activ la cursuri și mai puțin pe predarea clasică unde profesorul scrie pe tablă și dictează lecția pe care o va verifica ora următoare.

Metoda deductivă este din ce în ce mai utilizată, tocmai pentru a solicita cunoștintele generale ale elevului, comunicarea şi interacţiunea cu semenii săi, de asemenea pentru a-l învăța să folosească în mod eficient și creativ capacităţile proprii și să poată continua în orice fază a existenţei sale procesul de învăţare şi experimentare.

Actuala programă şcolară situează în centrul preocupării sale învăţarea activă, centrată pe elev. Învăţarea nu este un proces pasiv, care li se întâmplă elevilor, ci o experienţă personală, la care ei trebuie să participe. De exemplu, o metodă inovativă de predare-învățare este **modelul comunicativ-funcţional**, care se axează pe comunicare ca domeniu complex ce înglobează procesele de receptare a mesajului oral şi scris precum şi cele de exprimare orală şi scrisă.

Conform acestui nou model, comunicarea este un domeniu complex care înglobează procesele de receptare a mesajului oral şi a celui scris (citire, lectură), precum şi cele de exprimare orală, respectiv de exprimare scrisă. Această

abordare nouă asigură o dezvoltare progresivă a competenţelor, prin valorificarea experienţei specifice vârstei elevilor şi prin accentuarea dimensiunilor afectiv-atitudinale şi acţionale ale formării personalităţii elevilor în parcursul lor școlar.

Noul model comunicativ-funcţional (predarea integrată) faţă de predarea tradiţională are avantajul menţinerii interesului activ al elevilor, activităţile nu se repetă, mereu fiind ceva ce suscită atenția elevului. Trecând pe parcursul aceleiaşi lecţii de la activitatea de citire la cea de scriere s-a constatat că elevii sunt mai relaxaţi şi participă cu mai mult interes la activitate, se menţine trează atenţia elevilor prin alternarea citirii cu scrierea.

Vorbitorul în formare este încurajat să asculte, să gândească, apoi să folosească limbajul articulat pentru a transmite o informație prețioasă mai departe sau doar pentru a aproba descifrarea mesajului transmis de învățător sau colegi. Statutul său de vorbitor se concretizează prin dezvoltarea capacităţii de receptare a mesajului oral, de exprimare orală, dezvoltarea capacităţii de receptare a mesajului scris (citirea/lectura) precum și dezvoltarea capacităţii de exprimare scrisă ca produs final folosit în evaluarea școlară de către cadrul didactic.

Astfel, el își va forma deprinderile de a identifica persoane sau obiecte, sentimente sau trăiri, va formula întrebări şi răspunsuri, va oferi informaţii despre identitatea proprie sau despre identitatea persoanelor cunoscute, va povesti fapte şi întâmplări, după benzi desenate sau după ilustraţii, dar cel mai important este că își va exprima propria părere în legătură cu un fapt prezentat.

Cheia unui parcurs academic de succes presupune o implicare totală a părților: școlar-profesor-părinte întrucât formarea timpurie, dar și continuă reprezintă baza unor deprinderi sociale și dobândirea de noi aptitudini pentru fiecare etapă de dezvoltarea a elevului. Așadar, metodele inovative apărute recent doresc să țină pasul cu schimbările apărute în societatea contemporană și mai ales să păstreze flacăra cunoașterii activă în elevii care merg la școală, demontând tendința reticentă apărută de curând în rândul tinerilor de a asista la orele de curs deoarece sunt plictisitoare și centrate doar pe profesorul care transmite informații.

Strategii inovative în procesul de predare-învăţare

Profesor: VERDEȘ VICTORIA
Liceul Tehnologic „ Petrache Poenaru”,Bălcești, Vâlcea

Motto: „O educație bună este izvorul întregului bine în lume.”

(Immanuel Kant)

Evoluţia societăţii în ansamblul său, evoluţia ştiinţelor ca motor al dezvoltării acesteia nu putea avea loc fară schimbările de abordare în ştiinţele educaţiei. Drept urmare, ştiinţa şi arta de a învăţa pe alţii, de a-i învăţa să înveţe dar mai ales de a insufla dragoste pentru cunoaştere a urmat şi în aceleşi timp a deteminat evoluţia omenirii. Ştiinţele educaţiei în integralitatea lor dar şi separat, principiile şi metodele prin care societatea la un anumit moment al evoluţiei sale consideră şi acceptă să formeze noua generaţie (şi nu numai) sunt expresia cea mai concludentă a viziunii despre om şi proiecţia lui viitoare.

Cuvinte cheie: didactică, strategii, învăţare, evaluare, predare Din punct de vedere al didacticii distingem următoarele schimbări de paradigmă: • Didactica tradiţională – predare – conţinut predat; • Didactica modernă - predare-învăţare – conţinut predat şi învăţat; • Didactica post-modernă sau curriculară [Competenţe-conţinuturi, metode şi strategii-evaluare] – predare-învăţare-evaluare – conţinut predat-învăţat-evaluat.

De ce strategii interactive ?

Imperativul calităţii în educaţie obligă la o reconsiderare a demersului educaţional al profesorului, astfel încât strategiile didactice elaborate să fie centrate pe învăţare şi, respectiv, pe cel care învaţă. Pentru a asigura dezvoltarea şi valorificarea resurselor lor cognitive, afective şi acţionale, pentru a-i „instrumenta” în vederea adaptării şi inserţiei optime în mediul socio- profesional, este esenţială construirea unor strategii didactice bazate pe acţiune, aplicare, cercetare, experimentare. Astfel, li se va crea elevilor ocazia de a practica o învăţare de calitate, de a realiza achiziţii durabile, susceptibile de a fi utilizate şi transferate în diverse contexte instrucţionale şi nu numai. Beneficiind de o îndrumare competentă, având suportul unor profesori care îi respectă şi sunt interesaţi continuu de ameliorarea nivelului lor de achiziţii şi competenţe, elevii vor avea posibilitatea să realizeze obiectivele învăţării şi să finalizeze cu succes această activitate. În plus, şi şansele lor de reuşită socială vor spori considerabil. Strategiile didactice interactive promovează o învăţare activă, implică o colaborare susţinută între elevi care, organizaţi în microgrupuri, lucrează împreună pentru realizarea unor obiective prestabilite. Cadrul didactic plasează accentul nu pe rolul de difuzor de mesaje informaţionale, ci pe rolurile de organizator, facilitator şi mediator al activităţilor de învăţare.

Demersul didactic este conceput astfel încât nu îl mai are în centru pe profesor, ci pe elev. Rolul profesorului rămâne unul capital, însă, renunţând la vechile practici educaţionale rigide şi uniforme, el devine organizator al unui mediu de învăţare adaptat particularităţilor şi nevoilor beneficiarilor, facilitând procesul învăţării şi dezvoltarea competenţelor. Proiectând şi realizând activităţi de predare-învăţare-evaluare bazate pe strategii interactive, cadrul didactic oferă elevilor multiple ocazii de a se implica în procesul propriei formări, de a-şi exprima în mod liber ideile, opiniile şi de a le confrunta cu cele ale colegilor, de a-şi dezvolta competenţele metacognitive. Percepţia cadrului didactic asupra elevilor suportă deci transformări radicale: imaginea elevului - receptor pasiv de informaţii, de cunoştinţe „prefabricate” este înlocuită cu imaginea elevului activ, motivat să practice o învăţare autentică, să-şi formeze competenţe specifice de procesare a informaţiilor, de generare de noi cunoştinţe, de aplicare a acestora în diferite contexte etc.. Ceea ce reprezenta un obiectiv fundamental al

educaţiei şcolare - transmiterea, respectiv acumularea de cunoştinţe - trece în plan secund atunci când se doreşte promovarea, la acest nivel, a unei culturi a calităţii. Acum, accentul este plasat pe modul în care informaţiile asimilate sunt prelucrate, structurate, interpretate şi utilizate în situaţii variate. Astfel elevii dobândesc competenţe solide, dar şi încrederea că acestea se vor dovedi operaţionale şi le vor servi în mod autentic în diverse contexte de viaţă.

Strategiile didactice interactive au un rol determinant în activitatea instructiv educativă, fiind prezente în toate etapele conceperii şi realizării efective a acesteia:

a. proiectării, atunci când profesorul, raportându-se la celelalte componente ale procesului de învăţământ (obiective, conţinuturi, timp, forme de organizare etc.), elaborează strategia didactică optimă;

b. în faza de desfăşurare efectivă;

c. a activităţii – strategia didactică devine un instrument concret care permite realizarea obiectivelor propuse;

d. în faza (auto)evaluării, alături de alte componente ale procesului de învăţământ, strategia didactică devine “obiect” al evaluării profesorului, apreciindu-se, în funcţie de rezultatele obţinute, calitatea acesteia şi gradul de corespondenţă cu finalităţile, conţinutul, formele de organizare a procesului de învăţământ. Implementarea unui sistem de management al calităţii în învăţământul preuniversitar reclamă deci necesitatea organizării unui mediu de învăţare stimulativ, „interactiv”, care să faciliteze participarea elevilor la procesul propriei formări. Strategiile didactice interactive au efecte formative evidente, aspect care nu exclude şi posibilitatea manifestării unor limite ale acestora, în condiţiile în care profesorul nu deţine solide competenţe de aplicare a acestora în practica educaţională.

Practicile educative de predare activizantă şi de stimulare a potenţialului creativ al elevului/studentului se înscriu în deziderateleor pedagogiei moderniste şi postmoderniste, de cooperare şi reflexie asupra învăţării. Specific instruirii interactive este interrelaţia de învăţare care se stabileşte atât între elevi şi profesori cât şi între elevelev. Munca activă şi creativă a elevului are la bază procedee de construcţie a cunoaşterii, de restructurare a ideilor, de regândire a gândirii, metacogniţia. Însuşirea strategiilor metacognitive are în vedere reflectarea din partea elevului asupra propriei identităţi, ca subiect al învăţării, efectuând analize de nevoi şi aşteptări educaţionale proprii intereselor sale, în concordanţă cu particularităţile şi posibilităţile cognitive, practice şi efort intelectual şi fizic de care dispune. Metacogniţia presupune în plus analiza gradului de dificultate a sarcinilor de învăţare şi a strategiilor oportune de rezolvare eficientă a acestora. Învăţarea învăţării – deziderat al educaţiei postmoderniste – presupune interactivitate şi creativitate în adoptarea unor strategii care să solicite implicarea în sarcină şi o atitudine metacognitivă de învăţare şi cunoaştere precum şi interesul de a te perfecţiona continuu. Atitudinea activă şi creatoare a elevilor este o consecinţă atât a stilului de predare al profesorului cât şi a obişnuinţei elevului de a se raporta la sarcină.

Prin felul în care solicită răspunsuri la o problemă, prin felul în care organizează activităţile de informare şi de formare ale elevilor/studenţilor, prin accentul pe care îl pune pe dezvoltarea proceselor cognitivaplicative etc., profesorul influenţează comportamentul activ şi creativ al elevului.

Bibliografie:

1 Vîrtop Sorin-Avram: Caiet de practică pedagogică pentru Nivelul I şi Nivelul al II-lea (liceal) al programului psihopedagogic în vederea certificării pentru profesia didactică prin Departamentul pentru Pregătirea Personalului Didactic. Editura Academica Brâncuşi, TârguJiu, 2012 ISBN 978 -973-144-539-7, Ediţia a III-a

2. **Ioan Cerghit** – Sisteme de instruire alternative şi complementare. Structuri, stiluri şi strategii. Editura Aramis, Bucuresti, 2002.

3. **Sorin Cristea**- Dicţionar de termeni pedagogici. Ed. D.P., Bucureşti, 2000.

4. **Sorin Cristea** – Teorii ale învăţării. Modele de instruire. Editura Didactică şi Pedagogică R.A., Bucureşti, 2005.

5. **Sorin Cristea** – Curriculum Pedagogic. Editura Didfactică şi Pedagogică, Bucureşti, 2006.

LE COMMENTAIRE D'IMAGE

Prof.dr. PURCĂRESCU OANA-ANGELA,
Collège National Pédagogique "Stefan Velovan", Craiova

Le commentaire d'image est une épreuve courante dans les examens français et étrangers. On la trouve dans le DELF A2 et parfois au test d'accès au DALF. Elle est une technique utilisée aussi beaucoup dans les classes de français.

Il s'agit généralement d'un travail double : vous devez dans un premier temps identifier le document qui vous est proposé et décrire ce que vous voyez. Puis, dans un deuxième temps, développer les idées que ce document vous inspire.

Cette simple exposition de la consigne permet déjà de comprendre que l'exposé sera composé d'une introduction et deux parties

- introduction : identification du document
- première partie : description détaillée
- deuxième partie : interprétation

Une « bonne » réponse est une réponse ou l'interprétation est à peu près deux fois plus longue que la description.

L'**identification de document** est, elle aussi, une épreuve assez courante : en général vous serez confrontés à des photocopies (hélas, en noir et blanc et pas toujours d'excellente qualité) de :

publicités tirées de revues, journaux,

dessins humoristiques provenant de journaux, quotidiens ou de bandes dessinées,

petites annonces,

des photographies, des tracts,

des dépliants touristiques ou publicitaires,

En principe ces documents contiennent peu ou pas de texte du tout.

Dans la première partie, vous devez décrire ce que vous voyez, en utilisant le vocabulaire le plus varié possible.

N'oubliez pas de structurer votre description avec les indications spatiales comme : au premier plan, au second plan, à l'arrière-plan, au fond de l'image,
à droite, à gauche, dans le coin inférieur/supérieur, au centre, dans le plan vertical, dans le plan horizontal etc ; ainsi que de varier les constructions verbales : nous voyons, on peut voir/observer, se tient, il y a, on remarque...

Pour vous exercer à décrire en détail une image, vous pouvez jouer à ce petit jeu : une personne prépare une description d'image sans la montrer aux autres. Il présente son image et les auditeurs doivent essayer de dessiner schématiquement l'image décrite. Les résultats sont souvent surprenants !

La **deuxième partie** de cet exercice est la plus importante : il s'agit d'interpréter l'image, c'est-à-dire, dire ce à quoi cette image vous fait penser. Il y a ici un certain nombre de difficultés :

- il faut absolument structurer cette partie de l'exposé : choisir une idée et en développer quelques aspects ou bien exposer plusieurs idées liées à cette image, mais dans tous les cas annoncer à l'avance de quoi vous aller parler et se tenir à ce schéma, sans "retours en arrière" et répétitions.
- il ne faut pas parler de n'importe quoi : l'examinateur sera sensible à l'adéquation de votre interprétation avec l'image, un très bon exposé complètement en-dehors du sujet n'obtiendra pas une note maximale.

Examinons, par exemple, l'image suivante :

Nous proposons le plan suivant :

- introduction : dessin humoristique tiré du Canard Enchaîné
    - éventuellement quelques mots sur ce journal
    - nous connaissons la date 27 octobre, pas l'année - on peut supposer que c'est un dessin récent puisqu'il traite de la mode des téléphones portables
- première partie : description
    - le fond (une rue, un croisement, un feu de circulation, une voiture, un bâtiment)
    - le personnage
    - les paroles et le titre de l'image
    - éventuellement : rétablir les paroles de l'autre interlocuteur
- deuxième partie : interprétation
    - le téléphone portable est utilisé pour des applications sans intérêt (selon le journal - qui rendent bêtes)
    - on peut élargir le sujet à la question suivante : le progrès technique est-il toujours bénéfique ? donner des exemples de découvertes scientifiques et technologiques bénéfiques, et des contre-exemples.
- conclusion : opinion personnelle sur le sujet.

La difficulté de l'interprétation de cette image consiste dans le fait qu'on peut ne pas comprendre l'humour du dessin : pour cela, il fait savoir qu'on parle assez fréquemment dans les médias français du danger éventuel pour le cerveau (sous forme de tumeurs cancéreuses) induit par l'utilisation du téléphone portable. Mais dans cette image le dessinateur montre une autre forme de danger pour le cerveau : le téléphone portable rend stupide, les utilisateurs s'en servent pour se communiquer des informations sans intérêt.

Mais dans le cas de notre image, on pourrait parler également de :

- au lieu de nous rendre plus libre le téléphone portable nous 'met un fil à la patte' (les enfants sont toujours sous la surveillance des parents, les maris de leurs femmes et réciproquement, les employés de leur patron) La véritable puissance, c'est se permettre de ne pas avoir de portable.
- une personne qui parle toute seule dans la rue est bizarre. Les gens communiquent avec leur correspondant invisible et ignorent les passants autour d'eux.
- autrefois on téléphonait 'quelque part', maintenant on téléphone 'à quelqu'un', mais on ne sait pas où il est, la première question qu'on pose est « où es-tu »
- Un téléphone portable qui sonne à tout moment peut gêner les autres, il faudrait peut-être inventer une réglementation au des règles d'un savoir-vivre moderne.
- le téléphone fixe a apporté d'immenses modifications dans la vie des gens. Le téléphone portable - encore plus

Vous pouvez vous exercer avec n'importe quel type d'image intéressante trouvée dans une revue, un journal ou sur les sites internet des journaux français. Choisissez une image un peu insolite, surprenante (de nombreuses publicités sont comme ça).

Pour développer votre imagination, essayez d'imaginer tous les aspects qu'on peut développer. Ensuite, choisissez l'interprétation qui vous semble la plus facile à développer et la plus en relation avec l'image proposée. Faites un plan simple :

- présentation de l'interprétation choisie
- arguments pour et contre,
- une conclusion qu'on peut tirer.

Puis, après avoir annoncé de quoi vous allez parler, exposez votre plan et enfin faites le commentaire.

Certains étudiants ont beaucoup de mal à passer à la phase d'interprétation, ils disent une ou deux phrases sur « ce à quoi leur fait penser cette image » et c'est tout. Il est important d'exercer cette imagination associative en proposant le plus grand nombre de directions de développement

Bibliographie sélective:

Boiron, Michel, Rodier, Christian, Documents authentiques écrits, Clé International, 1998.

Tagliante, Christine, La classe de langue, Clé International, 1994.

Metode moderne de predare în grădiniţa de copii

-referat-

Prof.înv. preşc. Băluţă Mihaela
Grădinița P.P.Nord1, Rm.Vâlcea

În accepţiunea modernă metodele de învăţare reprezintă modalităţi de acţiune,instrumente cu ajutorul cărora,copiii,sub îndrumarea educatorului,îşi însuşesc cunoştiinţele,îşi formează şi dezvoltă priceperi şi deprinderi intelectuale şi practice,aptitudini şi atitudini,.Acum are loc un proces dinamic care obligă toate categoriile sociale să ţina pasul cu evoluţia societăţii şi implicit a educaţiei,au loc transformări care pornesc de la creearea mediului de învăţare care poate eficientiza tehnicile de învatare şi de munca intelectuala. Nevoile şi cerinţele copiilor,,actori” pe scena educaţională pretind dascălilor o schimbare radicala a modului de abordare a activităţii didactice,a învatarii.

Ca proces,învăţarea-este abordată diferit în psihologie şi în ştiinţele educaţiei.Aceasta urmăreşte explicarea particularităţilor învăţării umane şi mecanismul achiziţionării cunoştinţelor,iar alta se preocupă de identificarea metodologiei care poate facilita producerea acestui proces:Învăţarea poate fi “orice activitate care dezvoltă noi cunoştiinţe şi abilităţi(Galperin,1965),”un proces de reorganizare prin feed-back,a paternurilor senzoriale ce asigura celui ce învaţă,un control asupra propriului său comportament atunci când se află în relaţie cu obiecte şi evenimente din mediul înconjurator(Smith.R.-1966):”modificare a dispozitiilor si capacităţiilor omului,care se menţine pentru o perioada mai lungă de timp şi care nu se datorează proceselor de creştere(R. Gagni-1975)”;”o alterare a comportamentului ca rezultat al experienţei individuale,în contextul dat de Enciclopedia Britanica,1989(…”când un organism poate să priceapă şi să îşi modifice comportamentul se spune că învaţă”)

Există multe metode prin care copiii pot învăţa ori exersa concepte sau deprinderi.În acest sens este foarte important ca părintele să îl poata iniţia în direcţia stimulării interesului pentru cunoaştere,pentru a căuta informaţia necesară şi pentru a o utiliza în contexte variate,al interesului pentru rezolvarea de probleme prin planificarea şi aranjarea unor activităţi în acest scop.

Învăţarea activă,dezvoltă gândirea critică,creativă şi responsabilitatea.Cadrul necesar învăţării active trebuie să fie stimulativ,bazat pe încredere şi respect între educator şi educat.Trebuie acceptată diversitatea de idei,promovată gândirea şi stimulată implicarea activă a tuturor copiilor.

În procesul predării interactive,rolul educatorului se schimbă:el formulează probleme,ascultă părerile copiilor,sugerează rezolvări,lucrează împreună cu copiii,corectează greşelile acestora,dar niciodată nu impune autoritar un punct de vedere.Cu alte cuvinte este organizatorul şi conducştorul acţiunii,devine consilier dar şi coechipier.

Învăţarea activă la vârsta preşcolară apelează la implicarea cât mai directă a copilului,deoarece se ştie că :

-învăţarea vizual este receptată de 29 % din numărul indivizilor

-învăţarea auditivă este receptată de 34 % din numărul indivizilor

-învăţarea dobândită kinestezic este receptată de 37 % din numărul indivizilor.

Cu cât problemele studiate prin metode interactive şi materiale folosite sunt de actualitate,cu atât creşte motivaţia şi interesul copiilor pentru exersarea gândirii laterale,critice şi divergente.

Reprezentările sunt partenerii metodelor interactive.Demersul ştiinţific al metodelor integrează reprezentările tuturor copiilor pentru a obţine noi achizitii. Într-un demers ştiinţific se formulează problema,se emit ipoteze,se confruntă ipotezele cu faptele,se formulează explicaţii comparative:implicarea activă a copiilor într-o activitate este esentiala.De aceea metodele sunt favoritele unei activităţi deoarece aduc noutate,trezesc curiozitatea,grupează cunoştiinţele şi reprezentriăle copiilor pentru a învăţa lucruri noi(de exemplu“Explozia stelară”-provoacă interes,dezvoltă curiozitatea; “Lotus”-provoacă copiii să emită ipoteze asupra modului de folosire; “Cubul “descriu,analizează,compară,aplică,argumentează).Ele sunt instrumente de investigare,de antrenament intelectual cu influente majore în primii ani de viata.

Didactica specialităţii nu este o creaţie,este ştiinţa accesibilă unei categorii de dascali şi copii.

Definim predarea ca o strategie prin studiu pe text/imagine sau imagine/text pentru dezvoltarea comunicării copil-copil şi experimentarea rolului educatoarei.Ca obiective ne propunem implicarea active- participativă a copiilor la activităţiile de grup şi frontale,dezvoltarea încrederii în posibilităţiile de relaţionare şi de asemanare a responsabilităţilor.

În activităţile noastre putem folosi cu succes metoda mozaic-care dezvoltă capacităţi de ascultare,cooperare,implicare activă în rezolvarea sarcinilor.Copiii învaţă să se documenteze,cooperează cu colegii,învaţă să comunice ideile,capătă încredere unii în alţii.

Tehnica “Lotus”(floarea de nufăr)-este o modalitate interactivă de lucru în grup care oferă posibilitatea stabilirii de relaţii între noţiuni pe seama unei teme principale din care derivă opt teme secundare,concretizate în opt idei care vor devenii teme abordate în activitatea pe grupuri mici.

Ex :Tema,,Culoriile”,,,Flori de nufăr”,”Fructe şi legume”,”Livada”,”Animalele din ograda bunicului”

“Schimbă perechea” este o strategie nouă de predare-învăţare în grup,de realizare modernă a obiectivelor curriculumuului,stimulând învăţarea în perechi,activizând întreg colectivul,metoda care permite copiilor să lucreze în pereche cu fiecare coleg din grupă.Se poate folosi în toate categoriile de activitate.

În toate aceste metode actorii principali,sunt copiii care au roluri şi sarcini bine stabilite,educatoarea având rolul de animator,care obligă la ascultarea activă a tuturor copiilor,la dialog.Rolul de experţi-adică copiii,aşteaptă de la noi confruntări de idei şi explicaţii atractive;suntem şi educatori,iar statututul de dascal ne obligă să ne adaptam comportamentul la situaţiile apărute,să constituim modele pentru copii.

Toate aceste roluri sunt exersate de metodele interactive,care ne oferă trăiri şi satisfacţii pedagogice pe care le împărtăşim copiilor noştri din grupă.

Bibliografie

Breben,S;Gongea,E;.;Fulga,M.;”Metode interactive de grup-Ghid metodic –60 de metode si 200 aplicatii practice pentru învatamântul prescolar,Editura Arves,2002

Oprea,C-L “Strategii didactice interactive”-Editura Didactica si Pedagogica R.A,2007

Revista Învatamântul Prescolar,Nr. 1-2/2007, 3-4/2007 si 1-2/2008

INOVAŢIILE LA NIVELUL CONȚINUTULUI ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

DEMÉNY IDA
COLEGIUL NAȚIONAL
„BETHLEN GÁBOR” AIUD- ALBA

Inovarea pedagogică este o mişcare de la tradiţie la modernitate, prin introducerea unor schimbări, în scopul creşterii eficienţei procesului de instruire şi formare a personalităţii omului contemporan. Inovaţiile în domeniul învăţământului pot fi realizate sub forma unor schimbări de concepţie privind sistemul de organizare, programele, manualele şi metodele de învăţământ, schimbări referitoare la relaţiile interpersonale, ca spre exemplu relaţia profesor-student, sau schimbări de natură materială, dacă ne referim la mijloacele de învăţământ şi la laboratoarele de tehnologie didactică. Implementarea inovaţiilor în învăţământ se realizează prin reforme educaţionale sau prin introducerea diferitelor schimbări la nivel structural şi funcţional în scopul perfecţionării procesului educaţional.

Principalele caracteristici ale inovaţiei în învăţământ: – inovaţia propune o ameliorare care poate fi măsurată (creşterea nivelului de educaţie al populaţiei, a ratei de participare, a rezultatelor, performanţelor educaţionale obţinute de studenţi la diferite examene, teste naţionale sau/şi internaţionale etc.); inovaţia trebuie să fie durabilă

(descentralizarea învăţământului); – inovaţia trebuie să fie o acţiune deliberată, care să contribuie la reuşita şcolară a unui număr cât mai mare de indivizi. În linii generale se consideră că inovaţia apare ca urmare a unei crize (aşa cum am amintit deja, criza financiară care a afectat şi sistemul de învăţământ a creat condiţiile pentru apariţie inovaţiei în acest sistem), însă pentru a evolua, a se dezvolta, a ajunge la rezultate durabile inovaţia este condiţionată de existenţa şi acţiunea unor factori, de preferat favorabili inovaţiei. În L’enseignement superieur et les innovations pedagogiques: une récension des écrits, Jean-Pierre Bèchard (Bèchard, 2001) analizează tema inovaţiei la nivelul învăţământului preuniversitar. Autorul propune o schemă elaborată şi complexă a factorilor care influenţează inovaţia, subliniind că aceştia pot fi în egală măsură atât favorabili declanşării şi evoluţiei inovaţiei cât şi inhibatori pentru procesul de inovaţie. Totul depinde de contextul în care acţionează aceştia, de capacitatea de gestionare şi implicare a instituţiei, cadrelor didactice etc.

Factori declanşatori, factori inhibatori ai inovaţiei în învăţământ:

1. Factori care acţionează la nivelul mediului: ▪ schimbare în general – reeditarea conţinuturilor universităţii într-o societate aflată în proces de transformare tehnologică şi pedagogică emergentă; ▪ actorii schimbării – organizaţii profesionale, private, publice, civile etc., care urmăresc schimbarea conţinutului învăţământului; ▪ strategiile schimbării – strategii legislative, de cooperare, colaborare, competiţie.

2. Factori care acţionează la nivelul instituţiei: ▪ percepţia actorilor schimbării dominate de percepţii negative asupra resurselor financiare alocate învăţământului superior şi necesitatea schimbării programelor de învăţământ; ▪ formularea strategiilor – analiza puterii şi slăbiciunii instituţiilor de învăţământ în ceea ce priveşte identificarea soluţiilor, ocaziilor, pistelor de atingere a obiectivelor pe care şi le-au propus; ▪ implementarea – transpunerea practică a soluţiilor, strategiilor identificate.

3. Factorii care acţionează la nivel de departament: ▪ climatul de muncă – climat de colaborare între cadrele didactice sau de

necolaborare; ▪ rolul şefului de departament – şeful de departament poate iniţia, incita la colaborare, cooperare sau poate avea o atitudine indiferentă; ▪ activităţile profesorilor – asumarea riscului, tehnici inovative de predare/ învăţare/ evaluare etc.

4. Factori care acţionează la nivel de grupă (profesori şi elevi): ▪ atitudine favorabilă schimbării sau rezistenţă la schimbare, la nivelul colectivului didactic; ▪ motivaţie şi satisfacţie în muncă sau dezinteres; ▪ cultură organizaţională şcolară. Schema, deşi construită pentru a explica inovaţia de la nivelul învăţământului superior, poate fi extinsă la nivelul întregului sistem. Astfel, pentru a putea fi modificat la nivelul învăţământului superior, conţinutul învăţământului trebuie modificat la nivelul întregului sistem, printre caracteristicile sale numărându-se şi continuitatea şi succesiunea logică a cunoştinţelor transmise.

Inovaţiile la nivelul conţinutului învăţământului urmează celor de la nivel de structură şi organizare a sistemului, pentru că, fie şi dacă ne referim doar la prelungirea duratei obligatorii de studiu, constatăm că aceasta presupune o nouă ordonare, succesiune a cunoştinţelor, priceperilor, deprinderilor ce trebuie transmise şi formate la elevi. Susţinătorii inovării conţinutului învăţământului au propus o selecţie a cunoştinţelor, informaţiilor ce urmează a fi transmise dar mai cu seamă formarea la aceştia a unor deprinderi, priceperi, abilităţi de a învăţa continuu, pe tot parcursul vieţii, pentru a evita mai ales excluderea de pe piaţa forţei de muncă. Preocupările privind inovarea conţinutului învăţământului s-au manifestat odată cu dezvoltarea accelerată a ştiinţei şi tehnologiei şi introducerea TIC în învăţământ. Cinematograful educativ, presa, învăţământul programat, învăţământul asistat de un ordinator sunt doar câteva dintre aspectele pe care inovatorii sistemului de învăţământ le-au luat în consideraţie în schimbarea conţinutului învăţământului. Astăzi, influenţa internetului asupra conţinutului învăţământului reprezintă preocuparea majoră a şi nu numai. Tinerii petrec din ce în ce mai mult timp în faţa calculatorului şi a televizorului, iar acest lucru trebuie utilizat în favoarea educării populaţiei: organizarea unor cursuri/ ore prin intermediul televiziunii, internetului, utilizarea acestuia ca metodă didactică. Inovaţia în învăţământ poate acţiona şi ca mod de rezolvare a unor probleme la care sunt expuşi tinerii de azi: dezvoltarea ştiinţei şi tehnologiei are atât pentru individ cât şi pentru societate în ansamblu avantaje considerabile, însă şi riscuri majore, precum izolarea indivizilor, dezvoltarea unor relaţii de comunicare artificiale.

O altă instituţie preocupată de problematica inovării conţinutului învăţământului este UNESCO, în cadrul căruia funcţionează Biroul Internaţional pentru Educaţie (BIE). Acesta din urmă a propus reproiectarea şi înnoirea conţinuturilor învăţământului, din perspectiva a patru „piloni”: a învăţa să ştii, a învăţa să faci, a învăţa să fii, a învăţa să trăieşti împreună. Pentru ca inovaţiile la nivel de conţinut şi cele de la nivel de structură şi organizare a învăţământului să poată fi transpuse în practică şi să conducă la rezultate durabile este nevoie de susţinere din partea cadrelor didactice.

Inovaţia este cea care aduce noutate, iar continuitatea este reprezentată de mediul, cultura organizaţională. Studiile asupra inovaţiei în învăţământ pun accent deosebit pe rolul personalului didactic în procesul de inovaţie, pe caracteristicile, comportamentele pe care trebuie să le aibă acesta.

Relaţiile de muncă între cadrele didactice pe continuumul autonomie în muncă – interdependenţă, Little [apud Perron şi Lessard] a identificat patru tipuri de relaţii:

• împărtăşirea de informaţii şi căutarea de idei (storrytelling and scaning for ideas)

• a se ajuta şi a-şi oferi suport (aid and assistance)

• împărţirea sarcinilor (mutual sharing)

• relaţii de colegialitate distante (workties of collegiality)

• susceptibile de a deveni surse de conflict între cadrele didactice

• nu au consecinţe durabile asupra reuşitei şcolare a studenţilor şi asupra mediului educaţional

• munci în legătură continuă (joint work)

• responsabilitate comună asupra activităţii didactice

• suport din partea universităţii pentru iniţiativele şi leadership-ul cadrelor didactice în materie de practică profesională

• afiliere şi solidaritate de grup profesională Potrivit schemei lui Little, primele trei tipuri de relaţii nu sunt în măsură să conducă la formarea unei culturi şcolare reale, a unei culturi organizaţionale

care să favorizeze apariţia inovaţiei în învăţământ.

De asemenea, diferenţa dintre reformă şi inovaţie în învăţământ este dată şi de faptul că, în timp ce prima este impusă de la nivel central – de sus în jos – şi are de la început un grad mare de generalitate, cea de- a doua, inovarea, poate pleca de la nivelul unei instituţii de învăţământ, de la nivelul unui colectiv didactic, cercetători, grup de parteneri în problematica educaţiei – de jos în sus – şi abia după ce-şi dovedeşte eficienţa este preluată la un nivel mai larg. Inovaţia reprezintă un proces de învăţare, de achiziţionare de noi cunoştinţe, de noi moduri de a lucra, fapt pe care personalul didactic, studenţii şi părinţii acestora, alte autorităţi în experimentează deja.

Sistemul de învăţământ trebuie să se concentreze într-o mai mare măsură asupra dezvoltării unor programe educaţionale specifice pentru diferite categorii de populaţie, de la persoane cu dizabilităţi, la minorităţi etnice, indivizi superior dotaţi, până la posibilitatea includerii în sistemul de învăţământ a tuturor celor care doresc să-şi perfecţioneze, să-şi completeze pregătirea necesară. Un alt mod de stimulare a inovaţiei constă în recompensarea muncii în echipă. În prezent, la nivelul sistemului de învăţământ personalul didactic, dar şi studenţii sunt evaluaţi, recompensaţi în funcţie de activitatea individuală. Munca în echipă, implicarea în diverse programe, proiecte educaţionale nu este recompensată în vreun fel şi, deci, nu este atrăgătoare pentru indivizi. În aceste condiţii nici motivaţia profesională şi nici satisfacţia în muncă nu sunt mari, fapt care împiedică formarea unei culturi şcolare favorabile inovaţiei. Învăţământul se caracterizează prin forme incipiente ale inovaţiei, dar care, printr-o intervenţie susţinută atât din interiorul sistemului cât şi din afara acestuia, are şanse să devină o constantă a sistemului.

Bibliografie:

1.Miclea, M., Vlăsceanu, L, Potolea,. D., Petrescu. P. (coord.), Nevoi şi priorităţi de schimbare educaţională – fundament al dezvoltării şi modernizării învăţământului preuniversitar, 2006, www.edu.ro/index.php/genericdocs/8246.

2.Hassenforder, J., Inovaţia în învăţământ, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, 1996.

STUDIILE CLASICE ÎN CONTEMPORANEITATE

Prof. Matasă Mariana
Școala Gimnazială, Comuna Grumăzești, Jud. Neamț

Prezența limbii latine în planul de învățământ, alături de alte discipline umaniste, se explică prin importanța pe care o are studierea ei și a acestor discipline, care contribuie esențial la lărgirea orizontului de cultură generală al elevilor, pentru studierea și înțelegerea drumului istoric al omenirii, cât și pentru educarea intelectuală a elevilor, pentru formarea conștiinței lor, a convingerilor și atitudinilor morale și estetice; studierea limbii latine a fost gândită nu ca un scop în sine, ci din perspectiva integratoare a culturii și civilizației greco-romane, atât de importante pentru noi astăzi ca reper fundamental în conturarea identității noastre europene.

Cu toate că modul de viață modern nu mai reflectă decât vag obiceiurile Antichității, totuși, unele dintre acestea, reinterpretate și adaptate omului modern, se regăsesc în societatea de astăzi. Un exemplu, ar fi rigoarea romană care se face atât de evidentă în organizarea sistemului juridic și a instituțiilor politice, plecând de la ideea că în materie de drept juridic, romanii nu au fost tributari nimănui, fiind cât se poate de originali, de preciși și de eficienți. Un alt exemplu îl constituie artele, care sunt tributare esteticii clasice, îmbinând simetria greacă și ordinea romană. Cel mai la îndemână exemplu sunt limbile romanice, care au moștenit robustețea și eleganța limbii latine, și literatura universală, ce are ca bază modelele literaturii clasice. Chiar și în materie de religie, se poate observa că sistemele teologice actuale conțin unele vestigii ale cultului antic, iar morala creștină are unele influențe din morala stoică greco-latină. Nu în ultimul rând, se poate afirma că lumea modernă a moștenit de la Roma antică acel complex *modus vivendi*, fundamentat atât pe *negotium* „activitate, acțiune”(<*nec otium* „nu repaus”), cât și pe *otium* „repaus, viață contemplativă”, în virtutea importanței echilibrării celor două componente existențial în concepția lui Cicero.

Curriculum-ul şcolar îşi propune ca pe parcursul studierii limbii latine în gimnaziu, respectiv, în clasa a VIII-a și, conform noii programe, în clasa a VII-a, să formeze o serie de competenţe, valori şi atitudini printre care se pot enumera următoarele: dobândirea noţiunilor esenţiale referitoare la cultura romană, cu deschidere spre civilizaţia greco-romană, fundament al civilizaţiei europene; realizarea asocierilor elementare între limba română şi limbile moderne prin intermediul fondului lor comun – limba latină ca liant lingvistic; cunoaşterea unor elemente fundamentale lexicale şi gramaticale, comune limbii latine şi limbii române.

Predarea limbii latine urmărește să ofere elevilor elementele necesare pentru a înțelege latinitatea limbii și romanitatea poporului nostru, continuitatea noastră pe aceste meleaguri în procesul formării națiunii române, apartenența noastră la o cultură care stă la baza civilizației moderne universale. Studierea trăsăturilor fundamentale ale limbii latine va oferi elevilor o bază solidă pentru adâncirea studiului limbii materne, ca și al celorlalte limbi romanice. Ea va cuprinde elementele de vocabular care stau și astăzi la baza formării lexicului științific și cultural în principalele limbi ale lumii și unele date de istorie și cultură, fundamentale pentru înțelegerea culturii actuale. În viziunea reformei, studierea limbii latine ar trebui să se facă din perspectiva integratoare a culturii şi civilizaţiei greco-romane, reper fundamental al Europei dintotdeauna.

Parcursul didactic presupune valorificarea unor texte de dimensiuni reduse în limba latină, atractive şi accesibile, teme de cultură şi civilizaţie concepute şi prezentate interdisciplinar, precum şi abordarea unor conţinuturi lingvistice cu

finalitate operaţională, nu axate pe memorare de informaţii. Noutatea abordării constă în restructurarea conţinuturilor lingvistice pe trei niveluri (a, B, C): nivelul A constituie baza cunoaşterii teoretice a faptelor de limbă, la nivelul B conținuturile lingvistice sunt utilizate într-o varietate de exerciţii, pe baza unui suport didactic (fişe de lucru, tabele sinoptice), iar la nivelul C, nivel auxiliar, se oferă toate lămuririle necesare în vederea rezolvării unei sarcini de lucru, a unei aplicaţii de nivel A sau B. Astfel, programa şcolară de Limba latină oferă nu numai deschidere interculturală (conştientizarea apartenenţei limbii române şi a poporului român la fondul istoric, etic şi lingvistic european), dar şi avantajul studiului unei limbi, ale cărei valenţe aplicative sunt rezultatul abordării logice, raţionale a faptelor de limbă[18].

În afară de structura unitară a programelor școlare, curriculum-ul național prezent propune o ofertă flexibilă, ce permite profesorului adaptarea cadrului formal la personalitatea sa și la specificul clasei de elevi cu care lucrează. Constituenții care permit această reglare sunt: modalitatea intervenției profesorului în succesiunea elementelor de conținut, cu condiția asigurării coerenței tematice și a respectării logicii interne a domeniului; lipsa prescrierii de la centru a intervalului de timp alocat elementelor de conținut; posibilitatea modificării, a completării sau a înlocuirii activităților de învățare astfel încât acestea săpermită un demers didactic personalizat.

Diferența dintre didactica tradițională și cea actuală constă în modul de concepere și organizare a situațiilor de învățare (riguros dirijate în primul caz și având autonomie de diferite grade, în cel de-al doilea). O strategie este legitimă sau ilegitimă nu în general, ci potrivit unor circumstanțe concrete; profesorul eficace este acela care știe să selecționeze, să combine, să varieze diferite metode, alegând strategii adecvate.[19]

Manualele de limba latină pentru clasa a VIII-a satisfac cerințele pedagogico-didactice actuale atât în privința conținutului științific, a structurii metodice, a limbii, cât și a prezentării artistice și tehnice. Ele sunt elaborate în strânsă concordanță cu programa școlară și au un conținut accesibil pentru vârsta respectivă a elevilor. Prin îmbunătățirile ce li s-au adus, an de an, pe baza observațiilor cadrelor didactice care și-au spus părerea despre valoarea manualelor, în calitate de referenți științifici, prin presă, prin scrisori către diversele edituri, către MEC, la diferite consfătuiri ale cadrelor didactice, manualele alternative au devenit un instrument prețios de lucru în mâna elevului și a profesorului.

Noutatea abordării pe care o întâlnim în manualele alternative constă în faptul că textele cu un pronunțat conținut literar, istoric și științific, precum și elementele de cultură și civilizație sunt reprezentate în proporție aproape identică;se armonizează astfel, conform cerințelor actuale, informativul și formativul, accentuându-se dominanta formativă. În ce privește lexicul, acesta are o pondere semnificativă, explicabilă prin importanța care se acordă astăzi vocabularului neologic de origine greco-latină. Morfologia și sintaxa limbii latine se vor raporta în special la morfologia și sintaxa limbii române, urmărind cu atenție și similitudinile cu limbile moderne care prezintă interes pentru elevi. Fișele de portofoliu și fișele de dicționar sunt concepute ca instrumente de lucru, în ajutorul elevilor și deopotrivă, al profesorilor.

Temele de portofoliu se constituie într-o invitație, adresată elevilor, de a explora cu forțe proprii lumea romană și profundele ei legături cu lumea actuală, în scopul învățării printr-o permanentă raportare a cunoștințelor dobândite la cultura și civilizația modernă. Ilustrațiile din manuale și explicațiile cuprinse în indicele de nume sunt legate de conținutul lecțiilor, fiind menite să completeze cunoștințele elevilor și să le stimuleze curiozitatea pentru variatele aspecte ale civilizației romane.

---

[18] Ministerul Educației, Cercetării și Inovării, *Programe școlare Limba latină,* Clasa a VIII-a, București, 2009, p. 2
[19]Ministerul Educației și Cercetării, Consiliul Național pentru Curriculum, *op. cit.*, p. 18

Temele de cultură și civilizație prevăzute în programa școlară pentru clasa a VIII-a prezintă aspecte relevante ale vieții publice și private din societatea romană: familia, școala, elemente de mitologie greco-romană. În principal, se evidențiază trăsăturile definitorii ale mentalității romane, printre care se por enumera: pragmatismul, civismul, valorile etice, libertatea etc. Aceste informații pot fi desprinse din cadrul textelor alese de profesor, texte care trebuie să fie scurte, accesibile și însoțite de ilustrații.

Studiul limbii latine presupune și cunoașterea dar și valorificarea înțelepciunii oferite de maximele antichității care nu lipsesc din manualele prevăzute pentru clasa a VIII-a. Profesorul are la dispoziție o gamă foarte variată de metode și tehnici didactice prin care le poate transmite elevilor principalele informații despre cultura antichității. Prin metodele oferite profesorul le va stârni curiozitatea elevilor, determinându-i să conștientizeze valoarea educativă a preceptelor morale latine. Tot acest demers didactic va fi acompaniat și de o varietate a materialelor auxiliare, printre care se pot enumera: hărți, atlase istorice, enciclopedii, schițe, tabele, texte cu imagini, filme documentare, audiții, colecție de obiecte culturale etc.

Din punctul de vedere al desfășurării activităților, acestea se pot desfășura în clasă (cea mai mare parte), dar pot fi oferite și soluții alternative, ca: *cercurile de elevi* (în care se vor dezbate diferite teme, povestiri mitologice, istorice). În cadrul acestor întâlniri, elevii pot fi orientați și încurajați pe linia unei activități de creație, cum ar fi referate, traduceri literare în proză și în versuri, reprezentări dramatice, vizionarea unor ecranizări celebre etc. Din cadrul acestor întâlniri nu pot lipsi mijloace audio-vizuale ce vor fi utile în prezentarea unor aspecte diferite de viață și activitate ale romanilor, precum și a unor fragmente literare.

O altă activitate care contribuie la îmbogățirea cunoștințelor de cultură și civilizație antică o reprezintă vizitele și excursiile organizate de profesor și sprijinite de un colectiv de elevi. Acestea se pot desfășura atât pe teritoriul țării noastre, în scopul cercetării și descifrării diferitelor urme rămase de la romani pe pământul patriei noastre, care marchează viața și cultura poporului nostru în perioada formării lui, precum și în afara țării, de exemplu Italia, Grecia.

Utilizarea metodelor alternative de predare-învăţare-evaluare îmbinate armonios cu metodele tradiţionale contribuie la promovarea înţelegerii profunde a conceptelor fundamentale, acordând elevilor posibilitatea de a investiga, observa, analiza, experimenta în grup sau individual, în funcţie de stilul de învăţare, tipul de inteligenţă, profilul intelectual, posibilităţile reale de care dispune, asigurând astfel progresul individual în ritm propriu al fiecăruia. Fiecareelevva conştientiza faptul că performanţa se obţine prinefortîndelungat, va şti ce vrea şi ce poate sau nu poate face, va fi motivat într-o interacţiune activă şi expresivă cu obiectul învăţării.

Bibliografie

1. Jinga, Ioan; Istrate, Elena, ”Manual de pedagogie”, București, Editura All, 2006
2. Manolescu, Nicolae, ”Pentru ce limba latină…,” *Revista România literară*, 2011, nr. 42
3. Neacșu, I., Stanciu M., ”Instruire și învățare. Reforma conținuturilor învățământului.Cadru metodologic”, Iași, Ed. Polirom, Ghid Învăţarea activă, 1999
4. Rizea, Corneliu Smarand, *Didactica limbii latine*, Craiova, Editura Universitaria, 2007
5. http://limbalatina.wikispaces.com
6. http://www.limbalatina.ro

Educația permanentă

Prof.înv.primar Tomut Anca Mihaela
Școala Gimnazială ,, Petru Mușat”, loc. Siret, jud. Suceava

Conceptul de "educație permanentă" a fost, pentru prima oară, lansat în Anglia în cadrul Comitetului pentru educația adulților (1919), din necesitatea de a compensa carentele de instrucție realizatț la vârsta copilăriei și a adolescenței. În perioada postbelică, educația permanentă a pus pe prim plan pregătirea profesională a unor mari categorii ale populației, pentru ca, în zilele noastre, educația permanentă să devină o alternativă la pregătirea individului, în condițiile revoluției tehnico-stiințifice contemporane.

Conceptul de educație permanentă e specific pedagogiei contemporane. Educația nu trebuie să se rezume la ceea ce oferă școala, ea trebuie să continue și după absolvirea școlii, trebuie să continue toată viața. O caracteristică majoră a educației contemporane este evoluția ei pe principiul educației permanente.

Educația permantă apare ca un concept integrator, ce nglobează toate dimensiunile actului educativ, atât în temporal, cât și n plan spațial, articulând toate influențele educaționale exercitate într-o organizare formală, non-formală sau informală.

Educația permanentă reflectă, de fapt, o noua concepție despre educație, în condițiile în care se produc mutații profunde la nivelul tuturor științelor, se accelerează ritmul de transfer al cunoștințelor științifice în proces tehnologice, iar 90% dintre savanții lumii sunt contemporani cu noi.

Educatia permanentă este "un proces de perfecționare a dezvoltării personale, sociale și profesionale pe durata întregii vieți a indivizilor", "un principiu organizator al întregii educații" (Consiliul Cooperarii Culturale al Consiliului Europei).

Dimensiunea educationala se suprapune peste dimensiunea intregii existente a omului.

1.***Dimensiunea pragmatică*** educatiei atrage după sine mutații structurale fundamentale la nivelul sistemului educativ. Cea mai importantă dintre ele are în vedere integrarea într-un sistem unic a educației copiilor, tineretului și adulților.

2.Dimensiunea politică

În nota de fundamentare la Proiectul Legii Învățământului, se vorbește despre "statuarea principiului educației permanente" și modalitățile de realizare a lui. Lipsesc însă referințele punctuale la modul concret în care urmează să se materializeze acest principiu, în funcție de diferitele paliere de învățământ, precum și la misiunea școlii în perspectiva educației permanente.

Priorități ale educației permanente

Caracterul funcțional al educației adulților, în strânsă legătură cu viața indivizilor și cu nevoile societății, impune pregătirea tuturor oamenilor pentru exercitarea drepturilor constitutionale, pentru participare la viața civică și extra-profesională, pentru protecția mediului și pentru viața de familie.

Caracteristicile conceptului de educație permanent:

Cei trei termeni fundamentali pe care se bazează semnificația conceptului sunt "viața", 'permanent", 'educație". Educația nu se termină la sfârșitul instrucției școlare, ci constituie un proces permanent. Educația permanentă îmbracă un caracter universal și democratic. Educația permanentă se caracterizează prin: suplețe de conținut, de instrumente, de tehnici și

timp de învățare. Educația permanentă admite modalități și moduri alternative de a dobândi educația. Educația permanentă are două laturi componente: generală și profesională. Ele sunt legate una de alta și interactive.

Educația permanentă exercită o funcție corectivă, are ca scop să mențină și amelioreze calitatea vieții. Principiul educației permanente a dus la o reconsiderare a ntregii concepții cu privire la școală, educație, învățământ; școala trebuie să-l pregătească pe elev spre a avea o concepție adecvată față de autoeducație și autonvățare.

Educația permanentă înseamnă reciclarea, perfecționarea profesională (postuniversitară). Educația permanentă este un sistem educațional deschis, compus din obiective, conținuturi, forme și tehnici educaționale, care asigură întreținerea și dezvoltarea continuă a potențialului cognitiv, afectiv și acțional al personalității , formarea capacității și deprind de autoeducație, formarea de personalități independente și creative. Educația permanentă trebuie să răspundă schimbărilor care se produc în societate, în știință, tehnică, cultură.

Educația permanentă are obiective specifice; ele se referă la: crearea structurilor și metodelor favorabile formării - dezvoltării personalității umane pe tot parcursul existenței sale; pregătirea individului pentru autoinstruire și autoeducație. Aceste obiective, formulate în termeni generali sunt, operaționalizabile pe niveluri, trepte, discipline, dimensiuni și forme de educație. Spre exemplu, ele se pot detalia sub forma unor obiective ce vizează însușirea deprinderilor sociale fundamentale - lecturarea, calculul matematic, asimilarea noțiunilor generale necesare menținerii sănătății etc. - sau obiective instrumentale (cum sunt: învățarea de a învăța, interînvătarea, învățarea autodirijată etc.).

Factorii educației permanente sunt :

1.Factori instituționali școlari

Școala de toate gradele este primul (și cel mai important) factor de educație, și de educație permanentă .

Școala trebuie să asigure :

-pregătirea pentru autoeducație după absolvirea școlii ;

- realizarea sistematică și organizată a educației permanente;

2.Factori instituționali extrașcolari -mass-media :

-radio-tv, presa, teatrul

-cinematograful, internetul

-universitățile populare ;

-expoziții, muzee ;

-simpozioane, sesiuni științifice,consfătuiri

-cluburi

-excursii

3.Factori generali

-progresul social, revoluția științifico-tehnică, culturală.

-schimbările produse în activitățile socio-profesionale

-setea de cunoaștere a omului

-necesitatea restructurării educației și învățământului în conformitate cu progresul social și tehnico-științific și cultural

4.Forme de educație permanentă:

-organizate de școală (care pregătesc pentru educație permanentă)

-organizate de sistemul de educație permanentă

-forme libere, spontane

Forme organizate de școală

Pregătirea tineretul studios pentru o autoeducație și educație permanentă astfel :

- participarea activă a elevilor la predarea noilor cunoștiințe
- răspunderea la întrebările profesorilor sau discutii privind stabilirea unor concepte, definiții, legi
- prin efectuarea independentă a anumitor teme pentru acasă
- prin studiul individual
- prin efectuarea unor referate, eseuri, comunicări la început dirijate de profesor

Forme organizate de sistemele de educație permanentă

-cursuri postscolare/postuniversitare

- cursuri de perfecționare a pregătirii profesionale(reciclare)
- cursuri de management/marketing
- doctoratul

Forme relativ libere , spontane de educație permanentă:

- educația mas-media
- educația prin activități cultural, științifice în cercuri de elevi, cluburi ale copiilor.
- educația prin vizite , execursii, expoziții, muzee
- educația lectura liberă , independența

Educația permanentă se realizează și prin :

- tehnica de a învăța singur cu cartea - tehnica muncii intelectuale(tehnica lecturii)
- tehnica de a investiga (cerceta singur)
- tehnica de a reînvăța și reinvestiga singur sau în echipă.

Alte forme ale educației permanente:

Educația adulților

-nu mai este văzută ca un simplu supliment sau ca o prelungire a educației din tinerete, ci apare ca o completare, continuare, perfecționare, și individualizare a formării personale inițiale;

-vizează aspecte mai generale, dimensiuni educaționale variate, necesar a fi acoperite

Educația continuă

-vizeaăa continuarea pregătirii de-a lungul carierei profesionale

-în toate societățile civilizate participarea la viață comunitară atrage după sine nevoia de învățare continuă

Strategii și moduri de acțiune

Reperul, în această privință, ar putea constitui documentul intitulat 'Déclaration

O strategie de acțiune adaptată realităților românești cu privire la educația permanentă ar putea arăta așa:

-un studiu de prognoză , elaborat în considerarea realităților românești și a evoluției ei probabile pentru următorii 15-20 de ani;

-rezultatele cercetării științifice în domeniu și concluziile unor dezbateri pe teme de educație, organizate la nivel național;

-reproiectarea sistemului de învățământ (finalități de ansamblu, niveluri de învățământ și categorii de școli, continuturi, forme și metode de instruire, educare și evaluare, formarea și perfecționarea personalului didactic etc.

În felul acesta, se operaționalizează conceptul de educație permanentă, înscris printre obiectivele de bază ale dezvoltării și perfecționării învățământului.

curie in relatia parinte-copil, Editura Herald, 2

BIBLIOGRAFIE

1. Tomsa, Ghe., 2005, *Psihopedagogie prescolara si scolara*, Ministerul Educatiei si Cercetarii, Bucuresti.
2. Cucos, C., 1998,*Psihopedagogie*,Editura Polirom,Iasi
3. Joita, E., 2003, *Pedagogie si elemente de psihologie scolara*, Editura Arves, Craiova.
4. Toader, A.D.,1995, *Psihologia schimbarii si educatia. Polaritati si accente ale procesului educational*,EDP,Bucuresti.
5. Macavei, E., 1997, *Pedagogie. Propedeutica. Didactica*,EDP Bucuresti

EDUCAȚIA ȘI PROBLEMATICA SOCIETĂȚII CONTEMPORANE

Prof.înv.primar Pavel Carmen Gabriela
Școala Gimnazială „ Petru Mușat”, loc. Siret, jud. Suceava

Ritmul rapid al schimbărilor a determinat constituirea unei problematici complexe a lumii contemporane, care a dus omenirea în faţa unei alternative extreme.

Astăzi, problema educaţiei este abordată în strânsă legătură cu problematica lumii contemporane, lume ce se caracterizează prin multiple transformări, prin schimbări în toate domeniile, determinate de progresele în domeniul ştiinţei şi tehnicii.

Educaţia este o dimensiune constitutivă a fiinţei umane. “Omul nu poate deveni om decât prin educaţie”, spune Kant.

În ultimii ani, societatea românească traversează o perioadă de profunde transformări economice, politice, sociale şi culturale. În această tranziţie – încheiată după unii, aflată în plin proces după alţii – ştim cu relativă precizie de unde pornim şi unde dorim să ajungem. Astfel, lăsăm în urmă un regim totalitar bazat pe o viaţă economică, politică şi socială exclusiv centralizată în care cetăţeanul se afla în slujba statului. Din contră, dorim să ne îndreptăm spre o societate deschisă, bazată pe autonomia individului şi pe respect reciproc, în care instituţiile statului să se afle în slujba cetăţeanului. În acest cadru atât grădiniţa, cât şi şcoala – oglindă fidelă a societăţii – nu se pot excepta de la această regulă. Aşa spre exemplu, în sistemul educaţional anterior anului 1989 existau o serie de norme de la care era recomandabil ca nimeni să nu se abată. Pe de altă parte, educaţia zilelor noastre tinde spre formarea unor oameni având o personalitate creatoare şi armonios dezvoltată, capabilă să se integreze activ în mediu, să facă faţă schimbărilor din ce în mai accelerate şi, mai mult, să le provoace în limita posibilului în sensul dorit.

În condiţiile în care acceptăm că şcoala şi grădiniţa trebuie să reflecte cu fidelitate ceea ce se petrece la nivel social, vom recunoaşte inclusiv faptul că acestea au intrat într-o etapă postmodernă caracteristică întregii societăţi. Astfel, unor trăsături precum rigoarea, raţionalitatea, determinarea ori precizia (definitorii pentru tradiţionalism sau pentru modernitate) li se opun altele cum ar fi conduita ludică, existenţa mai multor alternative, renunţarea la limite, stiluri inovatoare, mobilităţi interculturale etc.

Omul modern, pentru a putea trăi şi munci în comunitatea umană, pentru a se bucura de tezaurul cunoaşterii este obligat să înveţe necontenit, deoarece însăşi cunoaşterea umană se dezvoltă continuu şi exponenţial.

A. Toffer spunea: „Analfabetul de mâine nu va fi cel care nu va şti să scrie şi să citească, ci va fi cel care nu va învăţa să înveţe”.

Dacă educaţia are ca scop „cultivarea“ omului în sens de ridicare a lui pe o treaptă superioară, aceasta presupune că el poate fi transformat şi format la un nivel dorit, pe scurt că el poate fi educabil. Omul este educabil şi tinde către perfecţiune. Pe această idee fundamentală îşi construieşte edificiul pedagogia, iar cel educat capătă noi deprinderi, noi cunoştinţe şi o viziune de viaţă proprie, până la sfârşit un caracter şi o personalitate.

Educaţia trebuie să fie în primul rând disciplina formării şi înălţării spirituale a omului. Perfectarea acestei opere care porneşte pasul cu copilul este o sarcină şi o datorie de prim ordin, credem cea mai importantă.

Pedagogia contemporană a dat o mai mare atenţie copilului ca existenţă de sine stătătoare, cu o natură şi un caracter propriu.

Cercetările noi au dotat copilul cu toate atributele umanităţii noastre, fapt care a determinat o schimbare fundamentală în teoria şi practica pedagogică.

Când gândim conceptul de om, gândim în mod necesar şi pe acela de copil (copilărie). Însuşirile caracteristice şi dominante ale copilului, deşi atât de specifice, apar ca ale unui om; el îşi joacă rolul şi trece de etapa primă a vieţii ca o făptură normală, dar cu secretele ei ce trebuiesc atent cercetate. Copilăria este o excepţională calitate şi binefacere a umanităţii noastre. Giovani Gentile afirmă că „perioada formativă“ durează toată viaţa şi că ea face frumuseţea şi bucuria celor ce se simt mereu copii.

În interiorul acestei idei care eliberează copilul şi-l redă sieşi, ca o primă caracteristică a naturii sale şi de mare folos pedagogiei, se poate constata o sete continuă de a face ceva, de a fi activ pe cont propriu, de a crea în sensul spiritului său. Abia pe acest drum deschis se poate rezolva corect şi productiv problema libertăţii copilului în actul învăţării şi educaţiei. Şcoala nouă a făcut un mare salt demn de a fi luat în consideraţie. Condiţie de dezvoltare a naturii umane, libertatea nu există în stare pură şi nelimitată; acesta este un atribut divin. Omul poate fi liber numai supus unei discipline în funcţie de un ideal spiritual şi moral, fapt care în cazul copilului este de o mare subtilitate. Cum anume se execută lucrurile şi prin ce mijloace scopul poate fi atins, aceasta stă la dispoziţia măiestriei de care dispune educatorul.

Rolul educatorului rămâne acela de călăuză, uneori aproape neobservat, către ceea ce copilul aspiră. Ca practică pedagogică putem spune că se lasă iniţiativa copilului, fără riscul devierilor posibile care ar altera procesul de învăţare; atât cuceririle intelectuale, cât şi bucuria de a cuceri aparţin copilului însetat de cunoştinţe şi de creaţie. Copilul observând unele lucruri sau unele acte în desfăşurare nu se opreşte numai la înregistrarea lor, ci le aproprie unele de altele şi le judecă căutând sensuri şi explicaţii singur la nivelul vârstei sale. În acest fel, plecând de la un material concret, copilul avansează în mod firesc în alte zone care aparţin procesului gândirii.

Faptele concrete observate direct au marea calitate de a stimula mintea copilului, purtându-l acolo unde învăţarea nu mai e memorizare, ci proces de gândire prin care se produce asimilarea în profunzime şi funcţională a cunoştinţelor. Contactul direct cu lucrurile şi sforţarea proprie elimină memorizarea şi rutina, punând în funcţiune gândirea sau „învăţarea inteligentă“ cum spune un pedagog american. Unii clasici ai pedagogiei, în primul rând Rousseau, au căutat să evite tot ceea ce are un caracter artificial în educaţie, tot ce este interpus între copil şi realitate, între copil şi viaţă.

Pregătirea pentru viitor se bazează pe înţelegerea profundă a problematicii lumii contemporane, a cauzelor care au generat-o, pentru a anticipa evoluţiile acesteia şi a i se adapta în mod creator. Problematica societăţii contemporane caracterizată prin complexitate, universalitate, globalitate, caracter prioritar, a generat în sfera culturii, politicii şi cea a educaţiei o serie de imperative, care devin din ce în ce mai bine conturate: salvarea mediului, apărarea păcii, promovarea unei noi ordini economice.

Astăzi, problematica educaţiei este abordată în strânsă legătură cu problematica lumii contemporane, lume caracterizată prin importante transformări, prin schimbări în toate domeniile.

În acest context, şcolii, ca principal agent educativ, îi revine rolul de a înarma tinerii cu simţ critic, cu capacitatea de a înţelege şi răspunde provocărilor din partea societăţii.

BIBLIOGRAFIE

1. Tomsa, Ghe., 2005, *Psihopedagogie prescolara si scolara*, Ministerul Educatiei si Cercetarii, Bucuresti.
2. Cucos, C., 1998,*Psihopedagogie*,Editura Polirom,Iasi
3. Joita, E., 2003, *Pedagogie si elemente de psihologie scolara*, Editura Arves, Craiova.
4. Toader, A.D.,1995, *Psihologia schimbarii si educatia. Polaritati si accente ale procesului educational*,EDP,Bucuresti.
5. Macavei, E., 1997, *Pedagogie. Propedeutica. Didactica*,EDP Bucuresti

EDUCAŢIA ŞI PROVOCĂRILE LUMII CONTEMPORANE

Prof.înv.primar Cuzencu Loredana
Școala Gimnazială,, Petru Mușat”, loc. Siret, jud. Suceava

„ Omul nu poate deveni om decât prin educaţie”- spunea Kant, prin urmare omul nu se naşte om: „ tot ceea ce constituie umanitate: limbajul şi gândirea, sentimentele, arta, morala – nimic nu trece în organismul noului născut”- fără educaţie

Menirea educaţiei este aceea „ de a înălţa pe culmi mai nobile de viaţă omul, comunitatea etnică şi umanitatea, prin cultivarea valorilor spiritului”.

Educaţia este unul dintre fenomenele care a apărut o dată cu societatea umană, suferind pe parcursul evoluţiei sale, modificări esenţiale. De la acţiunea empirică de pregătire a tinerei generaţii pentru viaţa socială educaţia a parcurs un drum lung devenind o adevărată ştiinţă cu statut propriu. Epoca actuală a informatizării,a călătoriilor interplanetare, a interdependenţelor culturale, economice sau de altă natură, pune probleme cu care omenirea nu s-a confruntat niciodată în istoria sa. Obiectivată în cele trei ipostaze (formală, nonformală şi informală), educaţia este chemată să formeze personalităţi uşor adaptabile la nou,creative şi responsabile.

Realitatea contemporană demonstrează că rolul şcolii nu numai că nu s-a diminuat, ci a devenit tot mai complex. Ideile libertăţii şi descătuşării, umanismului şi creativităţii în educaţie ne îndeamnă să distrugem zidul de nepătruns al gândirii materialiste care ani în şir a creat stereotipii eronate. În actualul context, avem nevoie de o educaţie dinamică, formativă, centrată pe valorile autentice. În societatea actuală, caracterizată prin, mobilitate economică, politică şi culturală, noua ordine educaţională nu se concepe fără avangarda mişcării pedagogice teoretice şi a praxis-ului educaţional. Specialiştii sunt de acord cu patru teze pe care trebuie să se bazeze acţiunea constructivă:

- educaţia este azi în centrul preocupării tuturor popoarelor;
- învăţământul trebuie să fie considerat în orice societate, ca un ansamblu omogen, care să reflecte nevoile societăţii şi mijloacele de care dispune pentru satisfacerea lor;
- criza existentă se manifestă pe două planuri: decalajul existent între aspiraţiile indivizilor şi nevoile societăţii, pe de o parte, şi capacităţile

- sistemului de învăţământ, pe de altă parte, şi prăpastia existentă între ţările în curs de dezvoltare şi cele industrializate.

Marile probleme cu care se confruntă omenirea cer o rezolvare urgentă, prin folosirea celor mai eficiente mijloace şi forme de educaţie. Se consideră că abandonarea valorilor tradiţionale ale educaţiei, lipsa unui sistem axiologic de educaţie prin valori şi pentru valori şi criza de conştiinţă morală şi spirituală a adus şcoala şi educaţia în faţa imperativelor lumii contemporane.

S-a considerat că dezvoltarea nu poate fi autentică fără pace, că pacea nu poate fi autentică fără respectarea drepturilor omului şi asigurarea libertăţilor fundamentale, că, la rândul lor , aceste libertăţi şi drepturi sunt iluzorii acolo unde

domneşte mizeria, foametea şi analfabetismul. Aceste evoluţii l-au condus pe Aurelio Peccei la introducerea unui nou concept, acela de *problematică a lumii contemporane.*

A. Toffler afirma că trebuie create „consilii ale viitorului” care au nevoie de planificatori profesionişti, dar şi de studenţi, de tineri care caută responsabilităţile şi le văd ca fiind aducătoare de beneficii şi satisfacţii.

Conceptul s-a impus şi este folosit astăzi în mod frecvent. El pune în lumină tocmai caracteristicile acestei problematici, care se impune atât colectivităţilor naţionale, cât şi grupurilor şi în cele din urmă persoanelor.

Pe ansamblu, problematica lumii contemporane prezintă:

- caracter universal, în sensul că nici o ţară de pe glob şi nici o regiune nu se poate plasa în afara acestei problematici;
- caracterul global, în sensul că ea afectează toate sectoarele vieţii sociale, constituind o sursă de probleme deschise şi, în unele cazuri, de dificultăţi atât pentru sfera vieţii materiale, cât şi pentru cea a vieţii spirituale;
- o evoluţie rapidă şi greu previzibilă, în sensul că oamenii se văd puşi în faţa unor situaţii complexe pentru care nu sunt pregătiţi, pentru abordarea cărora nu au metode sau soluţii adecvate;
- caracterul pluridisciplinar, adică cu conexiuni puternice şi numeroase în faţa acestor demersuri epistemologice; oamenii, tentaţi să folosească demersuri unidisciplinare şi nu pluridisciplinare, se văd dezorientaţi;

- caracter prioritar şi presant, în sensul că presiunile exercitate asupra comunităţii mondiale şi a fiecărei comunităţi naţionale sunt puternice, de neeludat, cerând răspunsuri prompte, ingeniozitate şi deseori eforturi financiare importante.

Viitorul educaţiei constituie o prioritate a comunităţii mondiale; naţiunile au nu numai dreptul, dar şi datoria de a se sprijini reciproc pentru ca prin educaţie, cultură şi ştiinţă să ajungă la pace, progres şi prosperitate şi nu la haos, la dezumanizare, la disperarea provocată de un mediu în continuă degradare.

Se afirmă pe bună dreptate, că unul dintre elementele definitorii ale societăţii contemporane este schimbarea. Noul mileniu în care păşim a moştenit însă multe probleme sociale, economice şi politice, care, deşi au marcat în mare măsură ultima jumătate de secol, sunt departe de a-şi fi găsit soluţiile. Dintre aceste probleme menţionăm: terorismul internaţional, rasismul, creşterea numărului săracilor, a analfabeţilor şi a şomerilor, etc.

Analfabeţi nu sunt doar cei ce nu ştiu să scrie şi să citească, ci şi cei care au deficienţe în cunoştinţele de bază, vorbindu-se de analfabetismul funcţional, iar mai nou şi de cel computerial.

Educaţia caută să contribuie la ameliorarea acestor probleme prin acţiuni specifice de prevenţie. Datorită eşuării în a găsi soluţii putem spune că educaţia se află în situaţie de criză. Prin criză se înţelege decalajul dintre rezultatele învăţământului şi aşteptările societăţii. Dintre soluţiile specifice şi generale găsite enumerăm:

- inovaţii în conceperea şi desfăşurarea proceselor educative;
- introducerea noilor tipuri de educaţie în programele şcolare;
- întărirea legăturilor dintre acţiunile şcolare şi cele extracurriculare;
- formarea iniţială şi continuă a cadrelor didactice;
- conlucrarea dintre cadre didactice, elevi, părinţi şi responsabili de la nivel local;
- organizarea de schimburi de informaţii între statele europene;

- regândirea procesului de educaţie în vederea integrării cu succes a tinerilor în viaţa profesională şi socială.

Impasul în care a intrat şcoala contemporană a fost provocat de trei categorii de explozii: explozia cunoştinţelor, explozia demografică şi explozia aspiraţiilor. Datorită dezvoltării ştiinţei şi tehnicii, s-a acumulat o imensă cantitate de informaţie care depăşeşte posibilităţile de asimilare oferite de tehnicile de instruire din trecut.

În vederea facilitării adaptării la schimbare, ideal este ca educaţia să asimileze direcţia, conţinutul şi ritmul dezvoltării sociale, să-şi prefigureze conţinutul în funcţie de exigenţele societăţii viitoare, să pregătească omul pentru a se adapta la schimbare, prevenindu-se sau limitându-se stresul schimbării.

Prin urmare, modul de dezvoltare a lumii contemporane este legat, în mare măsură, de modul în care educaţia poate să satisfacă cerinţele acestei dezvoltări.

Răspunsurile educaţiei se situează pe două mari planuri: unul al lărgirii ariei şi conţinuturilor educaţiei şi altul constituit din inovaţiile în conceperea şi efectuarea proceselor educative. În primul caz se impune o elaborare riguroasă a educaţiilor, iar în al doilea caz se impune problema regândirii procesului de educaţie, în privinţa orientării, dimensionării, instrumentalizării elementelor de conţinut, în vederea integrării tinerei generaţii în viaţa socială prin intermediul profesiunii.

Problemele lumii contemporane au impus constituirea unor noi tipuri de educaţie dintre care:

- educaţia relativă la mediu (educaţia ecologică);
- educaţia pentru pace şi cooperare;
- educaţia pentru participare şi democraţie;
- educaţia pentru sănătate;
- educaţia interculturală;
- educaţia în materie de populaţie sau demografică;
- educaţia economică şi casnică modernă;
- educaţia pentru drepturile omului;
- educaţia pentru schimbare şi dezvoltare;
- educaţia pentru comunicare şi mass-media;

- educaţia nutriţională;
- educaţia pentru timp liber.

Noile educaţii s-au impus într-un timp foarte scurt, dat fiind faptul că ele corespund unor trebuinţe de ordin sociopedagogic din ce în ce mai bine conturate.

Fără îndoială, lista *noilor educaţii* nu se încheie aici. Proliferarea lor creează dificultăţi autorităţilor în ceea ce priveşte includerea lor în planurile de învăţământ.

Conţinuturile, finalităţile şi obiectivele noilor educaţii propun un demers prin care educaţia încearcă să răspundă exigenţelor lumii contemporane şi să producă o schimbare a actului educativ în favoarea educaţiei bazată pe învăţare inovatoare, societală şi adaptabilă.

Noile educaţii sunt definite la nivelul programelor şi a recomandărilor UNESCO ca răspuns la imperativele lumii contemporane. Procesul declanşat stimulează trecerea de la demersurile specifice la abordările globale, interdisciplinare şi

permite aprofundarea unor probleme sociale care cer soluţii concrete: democraţia, pacea, mediul,alimentaţia, sănătatea etc. aceste educaţii trebuie să fie gândite în condiţiile optimismului pedagogic, putând facilita descoperirea răspunsurilor la problemele cu care se confruntă fiecare generaţie.

Modurile de a grupa sau prezenta noile tipuri de conţinut variază, dar obiectivele lor sunt aceleaşi. Şcoala contemporană nu mai poate ocoli această problematică interdisciplinară care este a tuturor profesiunilor şi a tuturor cetăţenilor capabili să-şi îndeplinească rolurile sociale, etice şi politice care le revin. Introducerea noilor educaţii se face prin intermediul a două strategii: a)**prima strategie** vizează promovarea unor noi modele consacrate diferitelor educaţii mergând până la crearea unor noi discipline mai cuprinzătoare (educaţia civică, educaţia cetăţenească, educaţia globală etc.);
b)**a doua strategie** presupune infuzia de elemente noi în conţinuturile tradiţionale, strategie adoptată în multe ţări, inclusiv în ţara noastră.

În ciuda situaţiei paradoxale în care se găseşte, în pofida obstacolelor cu care se confruntă, educaţia este invitată să pregătească într-o manieră activă, mai

constructivă şi dinamică, generaţia viitoare. În aceste condiţii *noile educaţii* vin să pregătească un comportament adecvat, adică raţional care să atenueze în parte *şocul viitorului.*

BIBLIOGRAFIE

1. Tomşa, Ghe., 2005, *Psihopedagogie preşcolară şi şcolară*, Ministerul Educaţiei şi Cercetării, Bucureşti.
2. Cucoş, C., 1998,*Psihopedagogie*,Editura Polirom,Iaşi
3. Joiţa, E., 2003, *Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară,* Editura Arves, Craiova.
4. Toader, A.D.,1995, *Psihologia schimbării şi educaţia. Polarităţi şi accente ale procesului educaţional,*EDP,Bucureşti.
5. Macavei, E., 1997, *Pedagogie. Propedeutică. Didactică,*EDP Bucureşti.

METODE INOVATIVE DE PREDARE

Prof. înv. primar Bizău Rodica
Școala Gimnazială Săcel
Județul Maramureș

Procesul de formare interactiv presupune acţiune atât din partea profesorului cât şi din partea elevului.

Profesorul model pentru a crea cadrul optim de învăţare este necesar să ţină cont de anumite criterii în aplicarea metodelor moderne de învăţare, cum ar fi:

- competenţele ce urmează a fi dezvoltate la elevi,
- nivelul intelectual şi capacităţile elevilor,
- resursele materiale accesibile
- gradul de complexitate al conţinutului.

În învăţământul preuniversitar românesc sunt utilizate o multitudine de metode moderne însoţite de tehnici specifice şi resurse materiale, dintre care amintim:

1. **Explozia stelară**
2. **Lotus**
3. **Bula dublă**
4. **Predarea/învăţarea reciprocă**
5. **Ciorchinele**
6. **Cubul**
7. **Pălăriuţe gânditoare**
8. **Piramida şi diamantul**

1. Explozia stelară(steluţa mare şi 5 steluţe mici**)e**ste o metodă de stimulare a creativităţii, o modalitate de relaxare a copiilor şi se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de noi probleme şi noi descoperiri

Obiectivele metodei sunt formularea de întrebări şi realizarea de conexiuni între ideile descoperite de copii în grup prin interacţiune şi individual pentru rezolvarea unei probleme.

Copiii aşezaţi în semicerc propun problema de rezolvat. Pe steaua mare se scrie sau desenează ideea centrală. Pe 5 steluţe se scrie câte o întrebare de tipul CE, CINE, UNDE, DE CE, CÂND, iar 5 copii din grupă extrag câte o întrebare. Fiecare copil din cei 5 îşi alege 3-4 colegi, organizându-se în cinci grupuri. Grupurile cooperează pentru elaborară întrebărilor.

2. Tehnica Lotus (flori de nufăr mici şi o floare de nufăr mare) este o modalitate interactivă de lucru în grup care oferă posibilitatea stabilirii de relaţii între noţiuni pe baza unei teme principale din care derivă alte opt teme.

Obiectivele metodei sunt stimularea inteligenţelor multiple şi a potenţialului creativ în activităţi individuale şi în grupe, teme din domenii diferite.

ETAPE

1. Construirea schemei/diagramei tehnicii de lucru;
2. Plasarea temei principale în mijlocul schemei grafice;
3. Grupul de copii se gândeşte la conţinuturile/ideile/cunoştintele legate de tema principală
4. Abordarea celor opt teme principale pentru cadranele libere
5. Stabilirea în grupuri mici de noi legături/relaţii/conexiuni, pentru aceste opt teme şi trecerea lor în diagramă
6. Prezentarea rezultatelor muncii în grup, analiza produselor, aprecierea în mod evaluativ, sublinierea ideilor noi.

3. Bula dublă(două cercuri mari de culori diferite câte patru cercuri mici de culori diferite, săgeţi lungi şi scurte)

Tehnica bula dublă grupează asemănările şi deosebirile dintre două obiecte, procese, fenomene, idei, concepte. Bula dublă este prezentată grafic prin două cercuri mari în care se aşează imaginea care denumeşte subiectul

Exemple: Animale-păsări, Copii-părinţi, Fructe-legume

. **4. Predarea – învăţarea reciprocă**(palete colorate cu întrebări, ecusoane, coroniţe) este strategia de învăţare prin studiu pe text/imagine sau imagine/text pentru dezvoltarea comunicării copil-copil şi experimentarea rolului profesorului. Se poate aplica atât în jocurile libere cât şi în activitatea frontală (povestire, lectura după imagini, memorizare, etc.)

1. *Rezumarea*-se expune sinteza textului citit sau a imaginii contemplate timp de 5-7min. (REZUMATORI)

2.Punerea de întrebări-analizează textul său imaginea în grup apoi se formulează întrebări folosindu-se de paletele cu întrebări – ÎNTREBĂTORII

3. Clarificarea datelor- se identifică cuvinte, expresii, comportamente, etc. şi se găsesc împreună răspunsuri – CLARIFICATORII

4. Precizarea (pronosticarea) - se analizează textul, imaginea şi prognozează ce se va întâmpla, exprimând cele mai neaşteptate idei, fapte, PREZICĂTORII

5. Ciorchinele(cercuri sau ovale de două mărimi şi două culori, săgeţi)este metoda prin care se **s**timulează realizarea unor asociaţii noi de idei şi permite cunoaşterea propriului mod de a înţelege o anumită temă.

ETAPE:

- Se scrie un cuvânt sau se desenează un obiect în mijlocul sau în partea de sus a tablei/foii de hârtie
- Copiii, individual sau în grupuri mici, emit idei prin cuvinte sau desene, jetoane, legate de tema dată
- Se fac conecxiuni, de la titlu la lucrările copiilor, acestea se pot face cu linii trasate de la nucleu la contribuţiile copiilor sau a grupurilor
- Este bine ca tema propusă să fie cunoscută copiilor, mai ales când se realizează individual.

6. Cubul(un cub sau tot atâtea cuburi câte tematici predaţi, 6 plăcuţe cu descrie, compară, analizează, argumentează, asociază, aplică, simboluri pentru copii) este strategia de predare –învăţare ce urmăreşte un algoritm ce vizează descrierea, comparaţia, asocierea, analizarea, aplicarea, argumentarea atunci când se doreşte explorarea unui subiect nou sau unul cunoscut pentru a fi îmbogăţit cu noi cunoştinţe sau a unei situaţii privite din mai multe perspective.

ETAPE

- se formează grupuri de 4-5 copii,
- fiecare copil din grup interpretează un rol în funcţie de sarcina primită (rostogolici, isteţul, ştie tot, umoristul, cronometrorul),
- copiii rezolvă sarcina individal sau în grup, într-un timp dat ,
- prezintă pe rând răspunsul formulat.

Pălăriuţele gânditoare(albă, roşie, galbenă, verde, albastră neagră)

Pălăria albastră – este liderul, conduce activitatea. Este pălăria responsabilă cu controlul discuţiilor, extrage concluzii – **clarifică/alege soluţia corectă**

- **Pălăria albă** – deţine informaţii despre tema pusă în discuţie, face conexiuni, oferă informaţia brută aşa cum a primit-o – **informează**
- **Pălăria roşie** – îşi exprimă emoţiile, sentimentele, supărarea, faţă de personajele întâlnite, nu se justifică – **spune ce simte**
- **Pălăria neagră** – este criticul, prezintă posibile riscuri, pericole, greşeli la soluţiile propuse, exprimă doar judecăţi negative – **identifică greşelile**
- **Pălăria verde** – oferă soluţii alternative, idei noi, inovatoare, cauta alternative {Ce trebuie făcut?} – **generează idei noi**
- **Pălăria galbenă** – este creatorul, simbolul gândirii pozitive şi constructive, explorează optimist posibilităţile, creează finalul. – **Efortul aduce beneficii**

8. Piramida şi Diamantul (suport de lucru, pătrate sau benzi de carton de culori diferite)

Obiectiv - dezvoltarea capacităţii de a sintetiza principalele probleme, informaţii, idei, ale unei teme date sau unui text literar.

Aşadar aplicarea cu regularitate a metodelor inovative, de cooperare, duc în timp la rezultate superioare, relaţionări heterogene mai pozitive, motivaţie intrinsecă mai mare, respect de sine mai crescut şi dezvoltă abilităţi sociale deosebite, solicitate de piaţa muncii.

Bibliografie:

1.Bocoş Muşata, Avram Iftinia, Catalano Horaţiu, Someşan Eugenia, “Pedagogia învăţământului preşcolar. Instrumente didactice”, Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2009

2.Breben Silvia, Gongea Elena, Ruiu Georgeta, Fulga Mihaela, “ Metode şi tehnici interactive de grup” , sursa www. scribd.com

3.Programul Operaţional Sectorial Dezvoltarea resurselor umane 2007-2013,Proiect cofinanţat din Fondul Social European prin Programul Operaţional Sectorial pentru Dezvoltarea Resurselor Umane 2007-2013, “Consiliere şi dezvoltare profesională continuă – sistem transparent de pregătire pentru reuşita în cariera didactică”

Rolul interdisciplinarităţii în formarea elevilor pentru viață

Prof. CIOLAC MIRELA ZAMILIA
Liceul Teoretic ”Grigore Moisil” Timișoara

”Cel mai puternic argument pentru interdisciplinaritate este chiar faptul că viața nu este împărțită în discipline.”
(J. Moffett)

Conceptul de interdisciplinaritate a câștigat tot mai mult teren în modul de abordare a lecției moderne. Cunoștințele pe care elevii le acumulează în mod tradițional, reprezintă cel mai adesea un ansamblu de elemente izolate, ducând la o cunoaștere statică a lumii. Abordarea interdisciplinară pornește de la ideea că nicio disciplină de învățământ nu constituie un domeniu închis, ci se pot stabili legături între acestea.

Interdisciplinaritatea este o formă de cooperare între discipline ştiinţifice diferite, care se realizează în principal respectând logica ştiinţelor respective, adaptate particularităţilor legii didactice şi-l ajută pe elev în formarea unei imagini unitare a realităţii, îi dezvoltă exprimarea orală şi scrisă, gândirea independentă, logică şi creativă printr-o abordare interdisciplinară a textului.

Reforma conţinuturilor învăţământului românesc a creat cadrul unor transformări la nivelul curriculumului, între care se distinge perspectiva interdisciplinară. Interdisciplinaritatea se referă şi la transferul metodelor dintr-o disciplină într-alta, transfer cu grade diferite de implicare / finalizare.

Interdisciplinaritatea reprezintă o modalitate de organizare a conţinuturilor învăţării, cu implicaţii asupra întregii strategii de proiectare a curriculumului, care oferă o imagine unitară asupra fenomenelor şi proceselor studiate în cadrul diferitelor discipline de învăţământ şi care facilitează contextualizarea şi aplicarea cunoştinţelor dobândite.

Corelarea cunoştinţelor de la diferitele obiecte de învăţământ (limba şi literatura română, istorie, geografie, educaţie plastică şi tehnologică) contribuie substanţial la realizarea educaţiei elevilor, la formarea şi dezvoltarea flexibilităţii gândirii, a capacitaţii lor de a aplica cunoştinţele în practică; corelarea cunoştinţelor fixează şi sistematizează mai bine cunoştinţele, o disciplină o ajută pe cealaltă să fie mai bine însuşită.

Posibilităţile de corelare a cunoştinţelor dintre diferitele obiecte de învăţământ sunt nelimitate. Predarea – învăţarea prin corelarea obiectelor de studiu reprezintă noul în lecţii, care activează pe elevi, le stimulează creativitatea şi contribuie la unitatea procesului instructiv – educativ, la formarea unui om cu o cultură vastă, la pregătirea elevilor pentru viaţă.

Limba și literatura română este o disciplină ce oferă o atmosferă adecvată manifestărilor de ordin afectiv, studierea unor texte despre natură, crearea unor texte în versuri sau proză, elaborarea unor scrisori, mesaje afișe pe teme ecologice sunt doar câteva mijloace care mobilizează elevii.

Timp de 5 ore am aplicat noțiuni de teorie literară (subiectul operei literare, momentele subiectului unei opera literare, încadrarea în textul narativ literar, personajul și modalități de caracterizare a personajelor), având ca text suport povestirea *Sobieski și românii* de Costache Negruzzi. Apelând apoi la interdisciplinaritate, am încercat să demonstrăm o altă modalitate de interpretare a textului literar folosind cunoștințele dobândite și la alte discipline (istorie, geografie, desen, educație tehnologică). Elevii au fost împărțiți pe grupe: gupa istoricilor, a geografilor, a literaților, a criticilor literari și a artiștilor. Fiecare grupă a avut sarcini de lucru pe care trebuia să le îndeplinească într-un timp acordat. Apoi, liderii grupelor au

prezentat cele realizate. În timp ce o grupă prezenta, ceilalți realizau o evaluare. Concluzia a fost că o lecție de la clasă, abordată din mai multe puncta de vedere, poate fi o adevărată lecție de viață.

Legătura dintre discipline se poate realiza la nivelul conținuturilor, obiectivelor, dar se creează și un mediu propice pentru ca fiecare elev să se exprime liber, să-și dea frâu liber sentimentelor, să lucreze în echipă, individual, să dezvolte capacităţi de interacțiune socială. Calitatea educației reprezintă baza devenirii umane într-o lume morală , civilizată și plină de respect față de copil, iar interdisciplinaritatea contribuie la creșterea calității.

„Învăţământul românesc – de la modelul tradiţional la modelul inovativ”
„Utilizarea softurilor educaţionale la preşcolari”

Prof. înv. preşc.
ZELCA SANDA – ADRIANA
Grădiniţa cu Program Prelungit „LICURICI”
localitatea OVIDIU, judeţul CONSTANŢA

În aceste vremuri, calculatorul este un „must have”, este o „modă”, fiind prezent în aproape fiecare familie.

Considerăm util şi necesar să învăţăm preşcolarii să folosească calculatorul în scop educativ, ţinând seama că o bună perioadă de timp au fost nevoiţi să învăţe în sistem online, din cauza pandemiei de Sars –Cov 2. Îi putem determina pe cei mici să renunţe la jocurile care, pe lângă faptul că nu îi educă, îi incită de obicei şi la violenţă, aceasta putând fi de limbaj şi de agresivitate.

Atitudinea preşcolarilor, dar şi a caderelor didactice faţă de învăţare este schimbată de instruirea asistată pe calculator. Copilul devine centrul demersului de învăţare, rolul lui fiind unul activ pentru că el este cel care îşi construieşte cunoaşterea, iar profesorul mijloceşte învăţarea completând experienţa sa personală cu ceea ce îi oferă softurile educaţionale sau platforma de e-learning.

Copiii sunt atraşi şi preocupaţi de facilităţile grafice şi sonore ale calculatorului, dar pe masură ce cresc, ei încep să conştientizeze faptul că îl pot utiliza ca instrument de învăţare şi sunt dornici să facă acest lucru în orice moment al zilei.

De obicei, pentru preşcolarii de grupă mare, cele mai benefice experienţe sunt cele directe cu obiectele şi fenomenele lumii înconjurătoare, folosind cât mai mulţi analizatori, mai ales experienţele desfăşurate în natură, însă prin intermediul calculatorului, ei îşi dezvoltă un alt stil cognitiv. Acest stil pare că este la fel de eficient ca învăţarea prin contactul direct cu lumea înconjurătoare, pentru că le dezvoltă creativitatea tehnică, îi îndreaptă spre independenţă, le dezvoltă creativitatea vizuală, îi conduce într-un climat de autodepăşire, de competitivitate, punându-i astfel în situaţia de a învăţa pe cont propriu.

Un soft educational performant trebuie să atragă prin calitatea prezentării, să asigure copiilor necesaul de informaţii pentru o anumită temă, să asigure interacţiunea dintre calulator şi copil sau calculator şi profesor. Cu ajutorul programnelor didactico-informatice ale softurilor educaţionale se eficientizează procesul de învăţare–predare–evaluare a cunoştintelor. Utilizând aceste softuri educaţionale în cadrul activităţilor se vor dezvolta: memoria vizuală, spiritul de observaţie, gândirea logică, atenţia voluntară, deprinderile de lucru cu calculatorul, operaţiile intelectuale prematematice, abilităţile de utilizare a informaţiilor prin intermediul softurilor educaţionale.

Avantajele incontestabile privind învăţarea prin intermediul softurilor educaţionale sunt: furnizarea unui mare volum de date, asigurarea unei instruiri individualizate, favorizarea parcurgerii uneor secvenţe de instruire complexe prin paşi mici, adaptaţi nevoilor individuale de progres în învăţare, facilitarea realizării unui feedback rapid şi eficient, stimularea implicării active a copilului în învăţare, oferirea posibilităţii simulării unor procese greu sau imposibil de accesat în mod direct.

De amintit sunt şi dezavantajele privind învăţarea. Acestea sunt: prezentarea unor segmente de instruire fixe, care nu solicită întreaga capacitate a minţii umane, introducerea dirijării în procesul de învăţare, introducerea stării de oboseală, datorită posibilităţilor reduse de interacţiune umană.

Preşcolarilor le place mai mult să înveţe prin intermediul softurilor educaţionale, decât prin metode tradiţionale. Softurile educaţionale contribuie la dezvoltarea unor atitudini pozitive de învăţare şi la îmbunătăţirea rezultatelor obţinute. Ele se pot folosi în cadrul tuturor tipurilor de activităţi. Pot fi utilizate în cadrul mai multor domenii experienţiale, deoarece sunt concepute interdisciplinar. Sunt folosite cu precădere jocurile logice cu diferite grade de dificultate. Utilizarea calculatorului este sinonima cu jocul, deoarece copilul trebuie să respecte nişte reguli, atât în manipularea aparaturii, cât şi în comunicare, aceasta bazându-se pe un limbaj specific.

Copiii care utilizează softuri educaţionale matematice îşi pot dezvolta gândirea logică, memoria vizuală, spiritul de observaţie şi atenţia voluntară, îşi pot dezvolta deprinderile de lucru cu calculatorul şi abilităţile de utilizare a informaţiilor primite, se pot familiariza mai uşor şi mai temeinic cu operaţiile intelectuale prematematice, pot dobândi mai rapid capacitatea de a întelege şi a utiliza corect cifrele şi numerele, dar şi semnele matematice faţă de colegii lor care lucrează tradiţional, îşi pot consolida capacitatea de recunoaştere, denumire şi utilizare a formelor geometrice, îşi pot consolida deprinderile de comportare civilizată.

Utilizarea softurilor educaţionale au şi alte avantaje: animaţia vie, activă şi interactivă; stimularea interesului, curiozităţii, dar şi independenţa în rezolvarea sarcinilor şi căutarea de soluţii; sunt concepute interdisciplinar; permit minţii şi mâinii „să se joace” până la găsirea soluţiei; dezvoltă calităţi personale, creativitatea, gândirea logică, puterea de concentrare, îndemânarea specifică; permite petrecerea timpului într-un mod mai plăcut şi util; aparatura este uşor de folosit.

Bineînţeles că în acest sens, apar şi dezavantajele utilizării softurilor educaţionale. Din punct de vedere medical, putem enumera: poziţia statică, solicitând coloana vertebrală; vederea poate fi afectată din cauza vârstei fragede a preşcolarilor. Din punct de vedere psihosocial: nu favorizează relaţiile sociale, putând duce la aşa numita „singurătate computerizată”; introduce mai multă dirijare în procesul învăţării.

S-au înregistrat următoarele recomandări: educatoarea trebuie să selecteze cu atenţie softurile utilizate în activităţile didactice, să asigure o rigoare constantă manifestată în controlul asupra timpului petrecut în faţa calculatorului, un timp adecvat de lucru, o diversificare a exerciţiilor în funcţie de rezultatele copiilor; joaca la calculator să nu devină un simplu amuzament, ci să devină o activitate prioritară în procesul instructiv – educativ; folosirea calculatorului să nu înlăture celălalte activităţi, ci să le completeze.

Utilizarea softurilor educaţionale în activităţile de grădiniţă s-a dovedit a fi un instrument de învăţare eficient care determină apariţia unor modificări semnificative în achiziţia cunoştinţelor şi în atitudinea faţă de învăţare a copiilor.

Bibliografie:

* Ministerul Educaţiei, Cercetării şi Tineretului, *„Curriculum pentru învăţământul preşcolar (3-6/7 ani)”*, Bucureşti, 2008;

* Traian, Vrăşmaş; Ecaterina, Vrăşmaş; Delia, Aldea, *„Revista Învăţământul preşcolar”*, Editura Arlequin, Bucureşti, 3-4, 2011.

Inovare în educație

prof. înv. primar DUCA ALINA
Colegiul Național „Preparandia-Dimitrie Țichindeal” Arad

Inovare tinde să fie un termen suprautilizat în zilele noastre, mai cu seamă în educație. Acest lucru se datorează faptului că toată lumea încearcă să facă mai mult, să creeze mai mult și să dezvolte mai multe resurse și idei. Inovația este „[…] introducerea cu succes a unui lucru sau a unei metode noi”. (Brewer și Tierney, 2012, p. 15).

De ce se întâmplă asta? Acest lucru se întâmplă pe măsură ce simțim cu toții nevoia de a învăța, de a crește, de a face ceva nou, de a crea ceva diferit și de a fi cel care vine cu o soluție. Educația dorește mai mult ca niciodată să-i ajute pe elevi să facă față provocărilor și să descopere mai multe.

De ce este importantă inovația în educație?

Educația este importantă pentru dezvoltarea socială și economică; astfel, devine ușor indispensabil. Cu toate acestea, această lume globalizată în continuă schimbare pune o mare presiune asupra educației pentru a ține pasul. „Se crede pe scară largă că bunăstarea socială și economică a țărilor va depinde într-o măsură tot mai mare de calitatea educației cetățenilor lor." (Cornali, 2012, p. 255). Aici intervin profesorii și școlile. Ei trebuie să ofere soluții noi și inovatoare pentru învățare, predare. Toate aceste soluții vor ajuta în cele din urmă elevii să inoveze la rândul lor.

Inovarea în educație ar trebui să se concentreze pe toate cele de mai jos:

- teorie și practică,
- curriculum,
- predând și învățând,
- tehnologie,
- instituții și administrație,
- cultura instituțională,
- formarea profesorilor.

Îmbrățișăm inovația în școală românească prin modelul de educație pe care îl oferim, prin sistemul în care învață elevii, prin interacțiunea pe care o creăm cu ei și prin legătura pe care o permitem între elev-părinte - școală. Acest triunghi trebuie să existe în toate mediile educaționale, deoarece părinții și mediile de acasă ale elevilor sunt principalii factori ai alegerilor lor în ceea ce privește educația. Atunci când avem posibilitatea trebuie să le permitem să-și asume roluri de conducere și să vină cu soluții, făcându-i să vadă ce este responsabilitatea și oferindu-le libertate. Mai mult ca niciodată, libertatea poate face diferența în inovație. Numai fără constrângeri putem crea și avea idei. Încercăm să le oferim posibilitatea de a alege, libertatea de a alege, oportunitatea de a se angaja în tot felul de lucruri.

Toate cele de mai sus îi ajută să fie cetățeni globali inovatori, cu acces la o educație la nivel mondial, care îi ajută să-și dezvolte pasiunile. Cu cât te simți mai liber în calea educațională și în alegerile tale, cu atât poți deveni mai inovator. Ne mândrim că ducem inovația la următorul nivel și le permitem elevilor noștri să facă parte din schimbare.

Inovația în educație, în România, nu este ceva nou. S-a discutat de ani de zile și va fi discutat în continuare. Acest lucru se datorează faptului că există un deficit în sistemul de educație inovator. Sistemul de învățământ trebuie să fie atât de

inovator încât să poată oferi elevilor noi tipuri de învățare, noi moduri de comunicare și noi posibilități de dezvoltare. Unele țări par să fie în vârful lucrurilor inovatoare. „Educația nu are nevoie doar de idei și invenții noi care să distrugă așteptările de performanță, acele noi soluții trebuie să crească suficient de mari, pentru a servi milioane de elevi.” (Shelton, 2011)

Să ajutăm inovarea în educație, înseamnă implicit și ajutorarea celor care nu au acces la multe lucruri precum tehnologie, săli de clasă, materiale educaționale de înaltă calitate, suport online, suport la domiciliu. Cu implicarea și interesul corespunzător, putem atinge acest scop!

Particularităţile elevilor din ciclul gimnazial

Ganea Adriana
Colegiul de Științe ale Naturii Emil Racoviță, Brașov

Adolescența este adesea caracterizată ca o perioadă de transformare, în primul rând, în termeni de schimbare fizică, cognitivă și social-relațională. Adolescența este o etapă de dezvoltare care a fost definită ca începând cu pubertatea și se termină cu trecerea la maturitate (aproximativ 10-20 de ani). Adolescența a evoluat istoric, cu dovezi care indică faptul că această etapă se prelungește pe măsură ce indivizii încep pubertatea mai devreme și tranziția la maturitate mai târziu decât în trecut.

Pubertatea de astăzi începe, în medie, la vârsta de 10-11 ani pentru fete și 11-12 ani pentru băieți. Această vârstă medie de debut a scăzut treptat de-a lungul timpului începând cu secolul al XIX-lea cu 3-4 luni pe deceniu, fapt care a fost atribuit unei serii de factori, inclusiv o alimentație mai bună, obezitate, absență crescută a tatălui și alți factori de mediu (Steinberg, 2013). Finalizarea educației formale, independența financiară față de părinți, căsătoria și calitatea de părinte au fost toate semnele sfârșitului adolescenței și începutului maturității și toate aceste tranziții au loc, în medie, mai târziu acum decât în trecut. De fapt, prelungirea adolescenței a determinat introducerea unei noi perioade de dezvoltare numită maturitate emergentă, care surprinde aceste schimbări de dezvoltare din adolescență și în maturitate, care au loc de la aproximativ 18 până la 29 de ani (Arnett, 2000).

Pe măsură ce copiii continuă să se maturizeze, devin mai capabili să-și miște corpul cu mai multă abilitate și precizie.Aceste abilități de mișcare sunt împărțite în două tipuri: abilități motorii grosiere și abilități motorii fine. Abilitățile motorii grosiere se referă la mișcările musculare mari ale corpului (de exemplu, mușchii utilizați în timpul alergării), în timp ce motricitatea fine se referă la mișcările musculare mici și precise (de exemplu, mușchii utilizați în timpul tastaturii sau a mesajelor).

Față de băieți, adolescentele obțin doar câștiguri modeste în abilitățile motorii brute și fine până la vârsta de aproximativ 14 ani. După acest punct, în general, ei nu experimentează nicio îmbunătățire suplimentară a abilităților motorii decât dacă se antrenează în mod specific pentru un sport sau un hobby care necesită aceste abilități. Spre deosebire de fete, abilitățile motorii ale băieților adolescenți continuă să se îmbunătățească, în special abilitățile motorii brute. Adolescenții câștigă rapid viteză fizică, forță de sărituri, forță de aruncare și rezistență pe parcursul întregii perioade de adolescență, chiar și până la vârsta de 20 de ani.În timpul pubertății, ambele sexe experimentează o creștere rapidă a înălțimii (adică, creșterea rapidă). Pentru fete aceasta începe între 8 și 13 ani, înălțimea adultului fiind atinsă între 10 și 16 ani. Băieții își încep creșterea puțin mai târziu, de obicei între 10 și 16 ani, și ating înălțimea adultului între 13 și 17 ani. Atât natura (de exemplu, genele) cât și hrănirea (de exemplu, nutriția, medicamentele și afecțiunile medicale) pot influența înălțimea.Deoarece ratele de dezvoltare fizică variază atât de mult între adolescenți, pubertatea poate fi o sursă de mândrie sau jenă. Băieții care se maturizează timpuriu tind să fie mai puternici, mai înalți și mai atletici decât colegii lor care se maturizează mai târziu. De obicei, sunt mai populari, încrezători și independenți, dar sunt, de asemenea, expuși unui risc mai mare de abuz de substanțe și de activitate sexuală timpurie (Flannery, Rowe și Gulley, 1993; Kaltiala-Heino, Rimpela, Rissanen și Rantanen, 2001). Fetele care se maturizează timpuriu pot fi tachinate sau admirate în mod deschis, ceea ce le poate face să se simtă conștiente de corpurile lor în curs de dezvoltare. Aceste fete prezintă un risc mai mare de depresie, abuz de substanțe și tulburări de alimentație (Ge, Conger și Elder,

2001; Graber, Lewinsohn, Seeley și Brooks-Gunn, 1997; Striegel-Moore și Cachelin, 1999). Băieții și fetele cu înflorire târzie (adică se dezvoltă mai lent decât colegii lor) se pot simți conștienți de lipsa dezvoltării lor fizice. Sentimentele negative sunt în special o problemă pentru băieții care se maturizează târziu, care prezintă un risc mai mare de depresie și conflict cu părinții (Graber și colab., 1997) și mai susceptibili de a fi hărțuiți (Pollack & Shuster, 2000).

Activitatea fizică ar trebui să facă parte din viața de zi cu zi a adolescenților, indiferent dacă fac sport, iau cursuri de educație fizică (PE) la școală, fac treburi sau se deplasează cu bicicleta sau pe jos. Activitatea fizică regulată îi poate ajuta pe adolescenți să își gestioneze greutatea, să aibă mușchi și oase mai puternice și să fie mai flexibili.Activități aerobe versus stil de viațăOamenii, indiferent de vârstă, trebuie să fie activi fizic cel puțin 60 de minute pe zi. Majoritatea celor 60 de minute sau mai mult de activitate pe zi ar trebui să fie fie o activitate fizică aerobă moderată, fie intensă. Toată lumea ar trebui să includă activitate fizică intensă cel puțin 3 zile pe săptămână. Exemple de activitate fizică aerobă sau activitate care vă face să respirați mai greu și vă accelerează ritmul cardiac, includ joggingul, mersul cu bicicleta și dansul.

Pentru un antrenament mai moderat, mersul pe jos, joggingul sau ciclismul pe străzi sau poteci plate funcționează. Pentru a crește intensitatea, persoanele pot transforma o plimbare într-o alergare sau să alerge într-o alergare, inclusiv dealuri până la mers pe jos, jogging sau plimbare cu bicicleta. Nu trebuie să facem 60 de minute pe zi dintr-o dată pentru a beneficia de activitate. Adolescenții pot descărca aplicații de fitness pe computer, smartphone sau alt dispozitiv mobil pentru a-și ține evidența cât de activi sunt în fiecare zi.

Direcţii în învăţământul românesc

Prof. Boru Adriana
Şcoala Gimnazială „ Marius Şandru” Reşiţa

Pe parcursul istoriei umane educaţia a fost interpretată în mai multe moduri, abordată din diverse perspective, fiind recunoscută în calitate de factor important al dezvoltării individului şi societăţii în ansamblu.

Noile tehnologii au produs schimbări, modificări în toate domeniile și era de așteptat ca la un moment dat acest progres să influențeze și procesul de predare-învățare. Accesul mobil la Internet a crescut semnificativ în ultimii ani, însă utilizarea tehnologiei în scopuri educative nu a ținut pasul cu aceste evoluții. Nu toate școlile primare și secundare dispun de conexiuni în bandă largă și nu toate cadrele didactice au competențele și încrederea de a utiliza instrumentele digitale în activitatea lor de predare – învățare – evaluare.

Cadrul didactic este pus în situația de a opta între continuarea demersului său educațional în mod conservator, folosind metodele tradiționale, ignorând tendințele de schimbare sau acceptarea provocării și implementarea în același timp a noilor tehnologii în activitatea sa didactică. Folosirea mijloacelor TIC sprijină dezvoltarea gândirii critice, a creativităţii și în același timp dezvoltă o atitudine critică şi reflexivă faţă de informaţia disponibilă. În activitatea de dascăl, cu ajutorul unui calculator se pot elabora si redacta pe calculator planuri de lectii, schite, desene, scheme, fise de lucru individuale sau de grup, pentru elevi; aceste materiale, stocate sub forma de fișiere,pot fi periodic actualizate. Introducerea şi folosirea calculatoarelor în orice disciplină constituie o mare victorie, cu atât mai mult în cadrul unor lecţii sau proiecte interdisciplinare.

Şcolile trebuie să includă în procesul de învăţământ toţi copiii, indiferent de condiţiile fizice, intelectuale, lingvistice sau de altă natură . Ca urmare,învăţământul trebuie adaptat la cerinţele copilului şi nu copilul să se adapteze la cerinţele prefabricate. Succesul integrării poate fi realizat numai prin funcţionarea unor parteneriate autentice la nivelul instituţiilor guvernamentale, al asociaţiilor nonguvernamentale al elevilor, cadrelor didactice, părinţilor şi al comunităţii locale.

Participarea la procesul de învăţământ în cadrul şcolilor obişnuite, trebuie să fie deschisă pentru toţi membrii societăţii. Şcoala incluzivă trebuie să recunoască şi să reacţioneze la diversele cerinţe ale elevului prin: programe de învăţământ adecvate, organizare eficientă, strategii didactice concrete, folosirea optimă a resurselor, parteneriate cu celelalte instituţii ale comunităţii;

Interdisciplinaritatea, în condiţiile actuale ale desfăşurării procesului de învăţământ, se impune ca o direcţie principală a renovării activităţii profesionale. Abordarea interdisciplinară porneşte de la ideea că nici o disciplină de învăţământ nu constituie un domeniu închis, ci se pot stabili legături între discipline. Succesul în activitatea tinerilor este posibil, numai dacă aceştia pot să coreleze interdisciplinar informaţiile obţinute din lecţii.

Cercetările în domeniul creativităţii au arătat că există interacţiune între creativitate, inteligenţă, randament şcolar, conţinutul învăţământului şi rezultatele învăţării. Arthur Koestler spunea că „Creativitatea este un proces de învăţare aparte, la care elevul şi profesorul sunt una şi aceeaşi persoană” fapt ce demonstrază că fiecare cadru didactic are azi o mare responsabilitate în procesul de învăţământ, în sensul că e obligat să le ofere elevilor posibilitatea dobândirii unei experienţe sociale şi constructive noi, bazată pe cooperare şi colaborare în rezolvarea problemelor vieţii, ca să poată să-şi asigure convieţuirea într-o lume paşnică. Creativitatea cadrului didactic, deci, trebuie să-şi facă simţită prezenţa în fiecare verigă a

actului educaţional însuşi.În concluzie, o parte din creativitatea şcolarului rezidă din creativitatea cadrului didactic care vede necesară modificarea modului de gândire şi a stilului de lucru din clasă.

Disciplinele opționale reprezintă o formă de materializare a curriculumului la decizia școlii numită curriculum elaborat în școală. Introducerea curriculumului elaborat în școală constituie o provocare semnificativă pentru managementul școlar, un demers serios, abordarea întregului proces de predare – învățare și evaluare într-o modalitate diferită. Oferta de opționale a unei școlii reprezintă o manifestarea a creativității la nivelul practicii școlare, cadrul didactic aflându-se în situația de a-și concepe obiectivele și conținuturile.

Pentru școală, ca instituție de cultură, opționalele reprezintă posibilitatea conturării identității proprii în raport cu alte școli. În plus, prin oferta pe care o face, școala contribuie la punerea în aplicare a reformei curriculare însăși.

Pentru că idealul educaţional al şcolii româneşti vizează dezvoltarea liberă , integrală şi armonioasă a personalităţii creative a copiilor , prin disciplinele opționale se poate realiza o complexă activitate educativă care, poate sprijini formarea şi dezvoltarea omului de mâine începând cu micul școlar care, prin acumulare de informaţii şi prin încurajarea de a descoperi și de a cerceta , își formează o conştiinţă de sine şi o personalitate puternică .

Școala dispune astăzi de posibilități pentru organizarea unei game largi de activități prin care istoria, în general, istoria locală, în particular, poate sta în centrul atenției elevilor. Integrarea elementelor de istorie locală contribuie la realizarea obiectivelor de ordin informativ şi formativ pe care le urmărim în procesul instructiv-educativ. Sub aspect informativ, aducerea elementelor concrete îi ajută pe elevi la aprofundarea, la cunoaşterea cunoştiinţelor, la fundamentarea ştiinţifică a activităţilor. Sub aspect formativ, elementele de istorie locală stimulează spiritul de observaţie, gândirea, imaginaţia, creativitatea, formarea aptitudinilor ştiinţifice ale elevilor. Ele contribuie la formarea însuşirilor morale pozitive, la dezvoltarea sentimentului patriotic.

Astăzi didactica disciplinei a evaluat foarte mult punând la îndemâna profesorului metode de predare diversificate și eficiente pentru a putea stimula creativitatea elevilor noștri (Brainstormingul, Metoda Phillips 6-6, Jocul de rol, Discuţia Panel, Sinectica. Modalitățiile de evaluare a unui curs opțional pot, de asemenea, să contribuie la dezvoltarea creativității elevilor prin cerințe de genul, realizarea unor albume cu personalități, valori cultural-artistice locale, realizarea unor referate, eseuri etc.

Şcoala trebuie să aibă contacte cu toate instituţiile sociale interesate direct sau tangenţial de domeniul educaţiei copilului de vârstă şcolară şi să stabilească relaţii de cooperare şi colaborare. Ea contribuie la transmiterea moştenirii culturale şi facilitează învăţarea individuală şi colectivă. Totodată şcoala face posibilă participarea grupurilor şi colectivităţilor la viaţa publică , elaborarea şi luarea deciziilor. Ele pot fi satisfăcute şi prin educaţia extracurriculară. Activitățile extrașcolare ocupă un loc important în ansamblul influențelor educative. Participarea la acest tip de activități lărgește orizontul cultural al elevilor, completând cu noțiuni noi volumul de cunoștințe însușite în cadrul orelor de curs. De asemenea, constituie un mijloc de formare a competențelor, contribuie la educarea morală, estetică a elevilor, diciplinându-le acțiunile și extinzându-le orizontul cultural-artistic. Activitățile extrașcolare reprezintă un mijloc de formare a deprinderilor elevilor de a-și folosi, în mod rațional, timpul liber, sunt propice manifestării spiritului de independență și inițiativei.

O altă particularitate a activităților extrașcolare, de o reală importanță, o constituie legătura acestora cu partea practică. Aplicarea cunoștințelor în cadrul activităților extrașcolare are valoarea unui exercițiu de dezvoltare a aptitudinilor elevilor. Important în derularea acestor activități este faptul că elevii pot fi antrenați atât în inițiere și organizare, cât și în

modul de desfășurare a acestora. Activitățile extrașcolare dezvoltă gândirea critică și stimulează implicarea generației tinere în actul decizional, realizându-se astfel o simbioză lucrativă între componenta cognitivă și cea comportamentală.

În concluzie, şcoala actuală trebuie să se axeze pe utilizarea cât mai eficentă a mijloacelor tehnologice, să urmărească o abordare inclusivă şi interdisciplinară cu accent puternic pe formarea şi dezvoltarea creativităţii, competenţă realizată prin promovarea cursurilor opţionale , a activităţiilor extracurriculare și a parteneriatelor cu instituţiile socio-culturale.

Bibliografie.

Mucica Teodor, Perovici Minodora, 1974, Metode active şi mijloace de învăţământ moderne utilizate în predarea învăţării, în SAI, XXV ;

MEC, Consiliul naţional pentru pregătirea profesorilor, 2001 Învăţarea activă, ghid pentru formatori şi cadre didactice, Bucureşti

Cucoș Constantin (2002) - ”Pedagogie” (ediția a doua, revizuită și îmbogățită), Editura Polirom, Iași.

Paraschiva Alina – Maria (2006) - „Psihologia educației”, editura Printech.

Popovici, D.V., Elemente de pedagogia integrării, Editura Pro Humanitate, Bucureşti,1999.

Ştefan, M., Educaţia extracurriculară, Editura Pro Humanitate, Bucureşti, 2001

Mediul emoțional – factor al comportamentului de tip bullying în școli

Hamat Liliana
Colegiul Național ,,Traian Lalescu” Reșița, jud. Caraș-Severin

În anul 1993, după aproape 40 de ani de cercetare, Prof. Dr. Dan Olweus, un profesor cercetător în psihologie din Norvegia, a definit noţiunea de bullying în mediul şcolar ca fiind „expunerea, în mod repetat în timp, la acţiuni negative din partea unuia sau mai multor elevi… O acţiune negativă este situaţia în care o persoană provoacă intenţionat, sau intenţionează să provoace, durere fizică, sau disconfort unei alte persoane, prin contact fizic, cuvinte sau în alte moduri.” (Olweus 1993).

Comportamentul de tip bullying are trei caracteristici esențiale: intenționalitate (comportament proactiv, copiii care agresează au intenția de a răni), dezechilibru al puterii (cei care agresează sunt mai puternici decât victima, deţin mai multă putere fizică şi psihologică) şi repetitivitate (apare în mod repetat de-a lungul unei perioade de timp). Se poate manifesta fizic prin lovire, împingere, pocnire, ciupire, constrângere prin contact fizic, verbal prin amenințări, tachinare, insulte, șantaj, poreclire, răspândire de zvonuri false sau minciuni şi emoţional/ psihologic prin excluderea intenţionată dintr-un grup sau activitate, manipulare, ridiculizare. Bullying-ul este un comportament complex cu multe forme de intimidare, care poate avea loc în mediul fizic sau digital, provocând traume unor persoane.

După unii cercetători, România ocupă un loc fruntaș în Europa privind acest fenomen, implicând foarte mult tinerii în jurul vârstei de 15 ani. Cele trei părţi implicate într-un act de bullying sunt: agresorul, victima şi martorii. Printre factorii care declanşează un asemenea comportament amintim: factori psihologici şi individuali, familiali şi şcolari. Aşadar, cei care agresează pot avea o popularitate foarte mare, dar se simt inferiori în ceea ce priveşte succesul şcolar şi sunt invidioşi pe alţii. Le place să domine pentru a se afla în centru atenţiei, nu obişnuiesc să respecte regulile, nu au suport emoţional din partea familiei şi nu ştiu să-şi controleze emoţiile. Se poate ca ei să fi trecut, la rândul lor, prin situaţii de bullying sau să aibă prieteni care agresează pe alţii.

Cei predispuşi a fi victimele bullying-ului sunt de obicei elevii care au succes la învăţătură, deci inteligenţi, creativi, cei mai sensibili şi introvertiţi, cei care sunt mai izolaţi, cu puţini prieteni, care au o stimă de sine scăzută, care nu sunt populari precum alţii. De asemenea, pot cădea victime cei care au un aspect fizic distinctiv: sunt mai grăsuţi sau mai slăbuţi, mai înalţi sau mai scunzi, cu ochelari, care au un handicap, o boală, care aparţin altei etnii sau religii. Martorii au un rol foarte important. De multe ori, agresorul doreşte să-şi impresioneze audienţa. Aşadar, martorii pot încuraja faptele agresorului, pot accepta situaţia sau se pot teme de acesta.

Bullying-ul poate lua patru forme: verbal, fizic, relaţional/social şi cibernetic. Bullying-ul verbal presupune aducerea unor injurii, insulte, comentarii răutăcioase, tachinări, punerea unor porecle. Bullying-ul fizic include: loviri, împingeri, punerea unor piedici, bătăi, furtul unor bunuri, agresiune sexuală. Cel relaţional se referă la răspândirea unor zvonuri şi minciuni, la izolarea intenţionată a unei persoane, la punerea într-o situaţie stânjenitoare. Cel cibernetic apare în mediul digital, în special pe platformele cunoscute de socializare şi poate lua forma bulliyng-ului verbal sau relaţional. De obicei, prin bullying-ul cibernetic se fac comentarii răutăcioase pe baza unor poze, sunt răspândite zvonuri despre anumite persoane, se pun porecle sau se fură identitatea unei persoane. De cele mai multe ori, acest fenomen este interpretat ca o formă de glumă între copii, dar persoana ţintă poate fi afectată emoțional și poate resimți repercusiuni chiar și în viața de adult.

Este destul de greu să identificăm situaţiile de bullying deoarece victimele nu îndrăznesc să povestească prin ce trec sau să ceară ajutor. Copilul agresat se simte neajutorat, umilit şi se teme de reacţia agresorului în cazul în care situaţia ar fi prezentată părinţilor şi, mai departe, cadrelor didactice. Acestuia îi este frică să nu fie judecat de părinţi sau să nu fie izolat şi mai mult, respins de către colegi. La rândul lor, martorii nu relatează altora ceea ce au văzut, fiind intimidaţi de agresor. Atunci când martorul acționează, agresiunea poate fi oprită sau prevenită și i se poate oferi sprijinul necesar persoanei agresate.

Cum recunoaştem pe cei care au trecut prin astfel de situaţii? Victimele devin tot mai panicoase, mai triste sau mai retrase, eventual îşi deviază traseul spre şcoală/casă, performanţele lor şcolare scad, au tendinţa de a minţi mai des, au tulburări de somn, lipsesc mai des de la şcoală, se pot auto-vătăma sau pot fugi de acasă, pot dezvolta depresii sau devin consumatori de substanţe stupefiante.

Un plan de răspuns faţă de agresiune ar putea include următoarele atitudini: îndepărtarea de situaţie, ignorarea comportamentului agresorului, stăpânirea emoţiilor, discuţiile cu un prieten sau cu un cadru didactic din şcoală, evitarea locurilor unde elevul nu se simte în siguranţă, petrecerea timpului în preajma cunoscuţilor care să îi poată susţine şi ajuta în caz de pericol.

Trebuie ştiut faptul că mediul emoţional în care un copil creşte şi se dezvoltă este un factor important care influenţează comportamentul de tip bullying. Lipsa sentimentului de siguranţă, utilizarea violenţei fizice şi verbale, abuzul, relaţiile deteriorate între membrii familiei, dificultăţile sărăciei sau ale vieţii de părinte singur sunt situaţii care pot determina elevii să devină agresor sau victimă. Experientele neplăcute privează copiii de sanşa de a învăţa să-şi gestioneze comportamentul şi emoţiile în relaţiile cu ceilalţi.

Copiii au nevoie de timp şi atenţie, de modele de comportament adecvat, de siguranţă. Părintele indisponibil emoţional facilitează apariţia unor dificultăţi în gestionarea propriului comportament şi a propriilor emoţii pentru copilul său. El îşi proiectează propriile semnificaţii asupra comportamentului copilului, iar dacă adoptă o atitudine deschisă îi lasă copilului spaţiu să crească. Acest proces determină coerenţă şi complexitate a sentimentului de sine al copilului şi a relaţiilor sale cu cei din jur, o curiozitate care îl ajută să construiască relaţii sănătoase în viaţa adultă.

Dr. Haim Ginott, în cartea sa, ,,Între părinte şi copil: Ghid de comunicare afectuoasă”, publicată în limba română în anul 2022, prezintă termenul „părinţi elicopter” care nu le permit copiilor să experienteze eşecurile, să crească şi să-şi dezvolte rezilienţa. Încrederea în sine este strivită de o mamă protectoarea sau de părintele autoritar care îi cere copilului să se conformeze regulilor şi scopurilor sale.

Cercetările realizate de către pedopsihiatrul Charles Zeanah din cadrul Universităţii Tulane, demostrează că iubirea parentală este esenţială în dezvoltarea emoţională a copilului. În urma Decretului 770, emis în anul 1966, în România, se restricţiona accesul la avort şi contraceptie. Prin urmare, femeile năşteau copii pe care nu-şi permiteau să-i crească. Mulţi au ajuns în orfelinate. După 1990, Zeanah şi colegii săi au realizat un studiu împărţind orfanii în două grupuri, unul dintre acestea plasat în asistenţă maternală şi celălalt în orfelinate. Cercetătorii au studiat aceşti copii pe parcursul a peste cincisprezece ani, iar rezultatele au fost uluitoare. La copiii luaţi din orfelinate şi trimişi în asistenţă maternală, proporţia de diagnostice de anxietate şi depresie a constituit jumătate din rata aceloraşi diagnostice ale copiilor rămaşi instituţionalizaţi. În situaţiile de neglijenţă emoţională, toată energia copilului este consumată pe efortul de a se menţine pe linia de plutire în absenţa unui părinte care să-l susţină.

Copiii expuşi la durere emoţională intolerabilă se pot manifesta prin impulsivitate şi hiperactivitate. Acest comportament le oferă o cale de a exprima sentimente pe care nu sunt capabili să le împărtăşească. Experienţele modelează potenţialul genetic, iar relaţiile noastre timpurii au un rol crucial în dezvoltarea creierului. Relaţiile noi aduc ingrediente care ne permit să creştem şi să ne dezvoltăm, dezvoltându-ne un sentiment de sine mai elaborat. În ziua de astăzi, mulţi copii se simt neobservaţi şi neascultaţi. Mulţi îşi menţin poziţii rigide, frica le domină interacţiunile sociale, empatia dispare. Parentajul autoritarist, de tipul „faci ca mine sau dispari”, poate fi asociat cu dificultăţile de reglare emoţională la copii. Parentajul autoritar, pe de altă parte, este asociat cu o capacitate mai mare de reglare emoţională, gândire flexibilă şi competenţă socială. În acest mod, copiii învaţă să aibă încredere unul în celălalt, încredere că pot rezolva problemele care apar, că vor trece de conflict şi vor putea să construiască o lume mai sănătoasă. Ed Tronick, psiholog clinician şi profesor de Ştiinţe ale Creierului şi Dezvoltării în cadrul Universităţii Massachusetts din Boston, în cartea sa Puterea conflictului afirma: „Bunăstarea emoţională, empatia, comportamentul asertiv îşi au rădăcinile în calitatea primelor relaţii din viaţa oamenilor.”

Școala ar trebui să implementeze un plan de prevenire şi combatere a violenţei, să desfăşoare activităţi de informare cu profesorii, elevii şi părinţii acestora, eventual în colaborare cu specialiştii în domeniu. Se pot derula activităţi de creştere a empatiei şi a toleranţei, de dezvoltare a unei atitudini critice e elevilor faţă de problematica bullying-ului.

Este foarte important ca şcoala să se implice în identificarea situaţiilor de bullying şi să ia măsurile necesare împotriva repetării cazurilor de violenţă prin intermediul constituirii unui grup anti-bullying. Se pot identifica din timp elevii cu risc de a manifesta comportamente agresive, dar şi cei vulnerabili, care ar putea deveni victime, şi, cu ajutorul consilierului şcolar, se pot desfăşura şedinţe cu aceştia şi părinţii lor, în scopul prevenirii şi reducerii situațiilor de tip bullying.

Bibliografie

1. Prevenirea şi combaterea bullyingului în instituţiile de învăţământ , Furnizor Casa Corpului Didactic „Csutak Vilmos” Covasna – Note de curs
2. Tronik Ed, Gold Claudia (2022), Puterea conflictului, Editura Trei, Bucureşti
3. Goleman Daniel (2018), Creierul şi Inteligenţa emoţională noi perspective, Editura Curtea Veche, Bucureşti
4. www.salvaticopiii.ro/afla-mai-multe/noutati/ce-inseamna-de-fapt-bullying

LA COMMUNICATION EFFICACE DANS LE PROCESSUS D'ENSEIGNEMENT ET D'ÉDUCATION

ELENA-ADELINA VENETE
MIRCEA BAGANAGIU
COLEGIUL NAȚIONAL “ALEXANDRU IOAN CUZA”, MUNICIPIUL PLOIEȘTI

NOUS COMMUNIQUONS POUR ÊTRE COMPRIS. La mesure dans laquelle les gens se comprennent dépend de leur capacité à communiquer. Bien que la communication soit définie comme un simple moyen d'échanger des informations, le processus est en réalité très complexe. La communication est à la fois verbale et non verbale et est influencée par de nombreux facteurs tels que l'âge, le sexe, la race, le statut socio-économique, le niveau d'éducation, les troubles de la parole et les déficiences auditives.

Une COMMUNICATION EFFICACE a lieu lorsque les gens peuvent échanger avec précision des informations sur des faits et des sentiments. Une mauvaise communication se produit lorsque des personnes ne peuvent pas ou n'ont pas la capacité de comprendre avec précision des faits et/ou des sentiments partagés. Alors qu'une communication efficace peut conduire à un conflit - car les gens ont des valeurs différentes - une mauvaise communication conduit souvent à un conflit non désiré car les gens ne sont pas compris. En améliorant leurs compétences en communication, les gens seront en mesure, d'une part, de réduire le nombre de conflits indésirables créés par une mauvaise communication et, d'autre part, d'accroître leur capacité à communiquer efficacement des idées différentes de manière non violente.

D’un côté, il existe de nombreux obstacles potentiels à une communication efficace. Parmi les obstacles les plus courants, citons: un langage corporel insuffisant, une écoute insuffisante, des déclarations « vous », des mots « chargés » et le refus de voir des perspectives différentes.

« Pierres et bâtons peuvent me briser les os, mais les mots ne me font pas de mal. » Combien de fois avez-vous entendu quelque chose comme ça ? Tu crois ? Les mots « chargés » sont ceux qui incitent au conflit parce qu'ils blessent et produisent généralement une réaction négative ou défensive. Les cours de gestion des conflits apprennent aux gens à reconnaître ce genre de mots et à être conscients de l'impact qu'ils ont.

Les déclarations « je » sont familières à la plupart des gens, mais beaucoup hésitent à les utiliser car elles semblent artificielles et pompeuses. L'affirmation « je » est une façon d'analyser et de reformuler une situation.

De l’autre côté, plus important que l'utilisation de la déclaration, c'est le processus que les gens suivent pour la formuler. L'utilisation de déclarations « je » les aide à assumer la responsabilité de leurs propres sentiments et actions.

Le fait de passer par le processus de formulation de ce type de déclaration clarifie pour les individus les sentiments et la situation qui a provoqué ces sentiments. Les déclarations « je » sont une technique de gestion des conflits car elles demandent aux personnes impliquées dans un conflit de mettre de la distance entre leurs actions et leurs réactions. Cela leur permet de prendre le temps d'entrer en contact avec leurs propres sentiments et de choisir une réponse appropriée au lieu de réagir spontanément.

Bien que l'utilisation des déclarations « je » puisse provoquer un certain malaise au début, elles sont efficaces et leur utilisation devient plus facile avec le temps, car les individus apprendront à les adapter de manière à ce qu'elles paraissent naturelles tout en incluant tous les éléments nécessaires. Il est très important pour les individus de façonner les déclarations

« je ». Vous voudrez vous arrêter au milieu d'une déclaration « vous » et lutter devant vos interlocuteurs pour formuler une déclaration « je ». Cela montrera aux autres que vous pensez que les déclarations « je » sont importantes et qu'il est normal de lutter pour apprendre quelque chose de nouveau. Ils commenceront également à remarquer les différences entre ce qu'ils ressentent lorsqu'ils sont la cible d'une déclaration « je » et d'une déclaration « tu ». Mais il est essentiel de savoir faire preuve d'empathie envers l'interlocuteur, de savoir l'écouter.

En guise de conclusion, « L'homme a deux oreilles et une bouche pour écouter deux fois plus qu'il ne parle », disait Confucius, et : « L'écoute est la méthode la plus subtile pour persuader quelqu'un » dit Dean Ruske. Écouter son interlocuteur peut sembler une chose simple, mais n'oublions pas que la communication elle-même implique de savoir écouter et que le coordinateur/gestionnaire/conducteur ne peut de toute façon pas se permettre de communiquer. Il doit savoir communiquer de manière efficace, c'est-à-dire pour remplir l'objectif pour lequel il communique, et efficiente, c'est-à-dire avec une consommation minimale de ressources. Il doit également communiquer de manière solidaire, c'est-à-dire soutenir la relation avec l'interlocuteur, maintenir les canaux de communication ouverts.

BIBLI OGRAPHIE:

•Covey, Stephan R., Eficienta in 7 trepte sau un abecedar al intelepciunii – lectii decisive in cautarea de sine, Ed. All, 2005, pag 112

•Iovanat, Simona, Comunicarea, Ed. Waldpress, 2001, pag. 30

•Moarcas, Octavian, Management si comunicare si promovarea afacerilor economice, Ed. Independenta economica, 1999, pag. 34

•Stroe Marcus, David Teodora, Predescu Adriana, Empatia si relatia profesor – elev , Bucuresti, Editura Academiei, 1987, pag. 147

DEDUCTIVE TEACHING STRATEGIES

Prof. Patrichi Ecaterina
Colegiul National Pedagogic “Constantin Bratescu”, Constanta

Deductive teaching strategies are the strategies in which principles and generalizations are presented initially, followed by their application and testing. They involve leading the students from unknown to known, abstract to concrete or complex to simple (Vygotsky, 1978).

Deductive teaching strategies generally have the following phases: presentation of abstraction, illustration with examples by the teacher, students give examples of concept and apply it in new situations and students restate the concept or definition that they have learned.

Among the advantages of deductive teaching strategies, the following are worth mentioning: they are less time consuming, they are different from rote learning, as for these strategies the logical interlinking of element is encouraged and most of the school material/curriculum can be easily taught following them. Disadvantages of deductive teaching include the fact that students are not actively involved in the beginning of the lesson and since they are teacher-cantered, they may be challenging only for students with higher levels of knowledge.

Within a lesson taught using deductive teaching, the teacher’s role is fundamental. The teacher needs to plan and prepare detailed information about the content, present principles and generalizations and provide guidance as scaffolding.

When using a deductive approach to teaching language the teacher starts by giving learners rules followed by examples and practice. That is why deductive teaching strategies are used more efficiently with lower-level learners for whom a clear base from which to begin the learning of a new language item is needed. Also, it is advisable to use deductive teaching with learners who do not have the training to figure the rules for themselves.

Deductive learning is expository, and it is a direct approach, similar to directive and demonstrative teaching. It is content-oriented and straight forward. The emphasis is placed on how to execute the steps of the entire procedure and the teacher needs to pay great attention to all the details implied by this procedure.

Deductive teaching strategies are basically forms of direct instruction, where a teacher lectures while students take notes. Students are being told what they need to know. Yet, deductive instruction must also consist in providing concise information in a way which eventually enables students to make connections between concepts. The structure of such expository lesson should help students to stay focused on a given topic. In most cases, when students determine new information themselves, they might get distracted and confused by unnecessary facts and thus have difficulty finding what is important.

Traditional teaching is generally illustrated by the usual verbal instruction of the lecture hall. The teacher basically gives problem solutions while in discovery learning, his/her role is to introduce the student with the whole content of what is to be learned in final form.

Yet, deductive teaching strategies can introduce an important number of principles and contents which the students can learn. Overall, going from the general to the specific allows students to understand the information. Most deductive teaching strategies provide transitions and, in most cases, a storyline to lead students through the lesson. They imply an established teaching order where knowledge is introduced following a typical pattern. This is especially beneficial to students

since it helps them keep their focus and attention and also arrange all the new information they need to know in a way that helps them remember it. After all the new information has been presented the lessons would generally close with a summary that works as a quick review and emphasizes the most important facts of the lesson.

The work of Bennett et al. (2000) presents us with an overview of a type of called ‘the mixed method’. To start with, students are introduced with examples of terms, similar to the ones found in the dictionary although each term is related to higher order class. Afterwards, the students have to come up with their own definitions of the terms. For instance, the words and phrases were part of the sentences of a short story. Upon finishing the story, students have to fill in the blanks of a sentence which requires the usage of the word/phrase. Subsequently, students are presented with synonyms for the word/phrase introduced.

According to Bjork (1994) a customary form of deductive teaching is Programed instruction, mostly when use of the Ruleg sequence is made. In this sequence, the teacher presents the rule explicitly and subsequently gives a series of examples. Afterwards, several incomplete examples are given, acting as prompts to diminish the chance of incorrect answers. In addition, the examples help the student to directly employ the rule. The rule-example teaching technique is commonly used because it leads to fast consolidation for students and teachers, as well.

For a better understanding of deductive teaching strategies, Ausubel (1978: p.252) states that:

‘The art and science of presenting ideas and information meaningfully and effectively - so that clear, clear stable and unambiguous meanings emerge and are retained over a long period of time as an organized body of knowledge- is really the principal function of pedagogy. The job of selecting, organizing, presenting, and translating subject-matter content in developmentally appropriate manner requires more than the rote listing of facts.’

Ausubel (1978) argues that if the method is properly applied, its use should be encouraged. Secondary school and high school students gain insight into the new notions they need to acquire by making complex connections with their previous knowledge of facts. They no longer depend on empirical experience, and therefore have the capacity to avoid instinctive understanding. Taking all the above into account, we can conclude that with deductive teaching the information is presented to in an exceedingly useful way that allows students to simply build relationships between concepts. Information is provided by an expert (the teacher). The main advantage of deductive teaching strategies compared to discovery learning is that they are less time consuming. When the right amount of practice is given, they prove to be extremely successful. Deductive teaching strategies provide students with great opportunities to gain an overall perspective view of the subject they are studying. This happens because the teacher has the ability to adjust the knowledge considerably more appropriately than the student.

Bibliography

Ausubel, D. (1978) In defense of advance organizers: A reply to the critics. *Review of Educational Researc*h, 48, 251-257.

Bennett, J., Chester, F. and Cribb, T. E. (2000) *The Educated Child*, Free Press.

Bjork, R.A. (1994) Memory and metamemory considerations in the training of human beings. In: Metcalfe J., Shimamura A., eds. *Metacognition: knowing about knowing*. Cambridge, MA: MIT Press; 185–205.

Vygotsky, L.S. (1978) *Mind in society: the development of higher mental processes*. Cambridge, MA: Harvard University Press.

„ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC-DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV”

Gridjac Estera Nadia
Școala Gimnazială nr 10, Sighetu Marmației

Învățământul românesc a trecut de-a lungul ultimilor zeci de ani prin diferite modificări legislative care au fost mai mult sau mai puțin benefice. Totuși, se poate observa o modernizare a învățământului românesc prin prisma digitalizării și atragerea de investiții în înfrastructura școlară. De asemenea în ultimii ani se poate sesiza o angrenare a instituțiilor școlare în diverse proiecte europene, de tip Erasmus sau altele. Modelul tradițional al învățământului românesc se baza în special pe un soi de educație axată pe transmiterea de informații, iar elevii erau mai mult pasivi. Modelul inovativ presupune integrarea elevului în procesul educativ într-un mod activ, astfel că accentul nu mai cade pe transmiterea de informații ci pe formarea de competențe. De asemenea, cadrele didactice au început să se perfecționeze în acest sens, și mai ales în vederea utilizării strategiilor interactive în actul didactic.

Un sistem educațional performant începe în primul rând de la politicile publice și cele educaționale implementate la nivel de țară. Acestea dau esență și eficiență sistemului educațional. Politicile publice cuprind la rândul lor: politicile educaționale, sociale, culturale, ale apărării, ale relațiilor internaționale etc. acestea constând în acţiunile directe ale autorităţilor publice care vin cu strategiile de soluţionare ale problemelor ce apar în viaţa societăţii. Politicile publice sunt elaborate și reglementate de diverse instituții guvernamentale.

Un sistem educațional eficient are la bază politicile educaționale, mai cu seamă dacă acestea sunt de dimensiuni europene.Nu putem discuta de performanță în educație fără să punem accent pe diferite politici, parteneriate strategice, proiecte, schimbări de paradigmă ori inovație în educație. În ceea ce privește dimensiunea europeană, aceasta a apărut în limbajul politicilor educaționale la sfârșitul anilor 80. „Dimensiunea europeană a educației se obiectivează în formarea cetățenilor europeni înzestrați cu informații și competențe europene, educați în spiritul valorilor europene care au cultură, conșștiință și identitatea europeană”(Chivu, 2008, p. 14). La început, ținând cont de art 149-150 ale Tratatului Uniunii Europene, acea dimensiune făcea referire recunoașterea reciprocă, la schimburile, dar și proiectele comune desfășurate în școlile din țările UE. Cel de-al doilea moment în evoluție, a fost cunoscut după 1989 după mai multe schimbări politice. Toate țările care făceau parte din Europa geografică au devenit membre ale Consiliului Europei. „Începând din acest moment, dimensiunea europeană este o finalitate comună a tuturor sistemelor educative din Europa, marcată de cele trei valori care asigură identitatea Consiliului Europei, respectiv drepturile omului, pluralismul și statul de drept” (Chivu, 2008, p. 13). Cel de-al treilea moment în această evoluție a dimensiunii europene are loc în prezent, așadar se încearcă apropierea celor două planuri (Uniunea Europeană și Consiliul Europei). În acest context, dimensiunea europeană devine modul de a fi al sistemelor educative. În 2000, Consiliul de la Lisabona a proclamat pentru prima dată educația ca politică europeană, ceea ce presupune o cooperare între state. „Începând cu 2001, s-a propus chiar crearea unui spațiu european pentru învățarea permanentă, care să ducă la armonizarea politicilor, structurilor și instituțiilor educative. S-au înregistrat astfel evoluții spectaculoase de armonizare a politicilor educaționale, cu precădere la nivelurile cele mai implicate în dezvoltarea economiei de piață, respectiv învățământul superior (Procesul Bologna)” (Chivu, 2017, p. 21).

Printre factorii de bază care au determinat schimbarea din educația contemporană au fost: globalizarea, evoluția tehnologiilor informaționale, explozia demografică, evoluția spre descentralizare, dinamica forței de muncă și poluarea mediului. Noile educații au venit în sprijinul educației existente astfel încât copiii să-și îmbogățească sfera de cunoaștere și să-și dezvolte noi competențe și comportamente necesare contextului actual.„Analiza problematicii contemporane și identificarea marilor teme de meditație au condus la constituirea, în plan educațional, a unor răspunsuri specifice, prin potențarea noilor educații sau a unor noi tipuri de conținuturi: educația pentru pace, educația ecologică, educația pentru participare și democrație, educația demografică, educația pentru schimbare și dezvoltare, educația pentru comunicare și pentru mass-media, educația nutrițională, educația economică și casnică modernă, educația pentru timpul liber, educația privind drepturile fundamentale ale omului, educația pentru o nouă ordine internațională, educația comunitară etc.” (Cucoș, 2006, p. 54). Problemele actuale ale lumii contemporane au dus la apariția acestor noi educații din necesitatea de a înțelege ce se întâmplă în jurul nostru, în raport cu toate schimbările care apar, la nivel social, politic, economic, al sănătății etc. Astfel, aceste noi educații îi pregătesc pe elevi să fie responsabili și îi învață să gestioneze probele lumii contemporane în măsura în care pot să o facă.

BIBLIOGRAFIE:

- Bârsănescu, Ș., *Politica culturii în România contemporană*, Polirom, Iași, 2003.
- Cucoş, Constantin, *Pedagogie*, Ediţia a II-a revăzută şi adăugită, Ed. Polirom, 2006.
- Potolea, Dan; Neacșu, Ioan; Pânișoară Ion-Ovidiu, *Pregătirea psihopedagogică*. Ed. Polirom, Iași, 2008.

ȘCOALA ROMÂNEASCĂ. PROVOCĂRI ȘI OPORTUNITĂȚI

Profesor: Profir Alina Loredana,
Liceul Tehnologic„ Marcel Guguianu Zorleni”

Modificările produse în societatea contemporană se răsfrâng asupra sistemului educațional românesc. Dezvoltarea lumii contemporane se află în strânsă legătură cu felul în care școala răspunde unor cerințe din ce în ce mai complexe. Școala românească trebuie să fie pe măsura elevilor noștri și a „realităților de la noi”, adică să se adaptaze individualității școlarului român și nevoilor timpului și locului.

Scopul fundamental al sistemului de învățământ românesc este de a oferi, la un nivel calitativ superior, soluții unor nevoi sociale și individuale cum sunt: formarea și dezvoltarea competențelor de bază, indispensabile pentru evoluția societății, formarea și dezvoltarea de valori și atitudini, necesare educării unor cetățeni activi și implicați, profesionalizarea pentru inserția socio-profesională a tinerilor.

Încă de la Revoluția din 1989, sistemul de învățământ românesc a fost într-un continuu proces de reorganizare, prezentând atât avantaje cât și dezavantaje.

Principalele dificultăți legate de debutul reformei le-au constituit acomodarea la noul curriculum, la diviziunea anului şcolar, înţelegerea vocabularului reformei, problemele materiale, volumul de noțiuni noi comparativ cu numărul de ore alocate, manualele alternative care nu sunt la nivelul aşteptărilor etc.

Şcoala trebuie să facă tot ce-i stă în putinţă pentru valorizarea maximă a fiecărui individ prin mai raţionala stimulare intelectuală a elevilor, a aptitudinilor, a atitudinilor şi a trăsăturilor lor de personalitate. Noua viziune curriculară (care presupune integrarea disciplinei într-o arie curriculară, însemnând sincronizarea competenţelor şi a conţinuturilor) impune conceperea unor demersuri didactice prin care elevii să dobândească noi cunoştinţe, dar şi să aplice noţiunile însuşite; de aici, necesitatea focalizării atenţiei asupra a două tipuri importante de activităţi pe care le poate desfăşura profesorul: - activităţi de structurare / de transmitere şi de asimilare a informaţiilor / cunoştinţelor; - activităţi de comunicare / utilizare în cadru concret, practic, a cunoştinţelor teoretice, în funcție de posibilitățile sale și de cerințele sociale exprimate prin idealul educativ.

Activitatea instructiv-educativă se desfăşoară în baza unor finalităţi, este pusă în practică prin intermediul unui sistem de metode şi procedee, apelează la o serie de mijloace tehnice de realizare, iar rezultatele sunt verificate şi evaluate prin strategii specifice. Curriculum-ul şcolar integrează toate aceste componente, dintre care o poziţie centrală revine metodelor care fac posibilă atingerea finalităţilor educaţionale.

Pedagogia postmodernă promovează îmbinarea metodelor, moderne și clasice, active și de acțiune practică, pornind de la ideea unității dintre teorie și practică, respectiv dintre cunoaștere și acțiune.

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea şi realizarea unei activităţi educaţionale, se pune accent pe felul cum se desfăşoară aceasta şi implică probleme organizatorice, procedurale şi materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învăţământ, al strategiilor de organizare a predării-învăţare, puse în aplicaţie, în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conţinuturile transmise, formele de realizare a instruirii şi modalităţile de evaluare.

În procesul de învățământ contemporan, elevii, sub îndrumarea profesorului sau în mod independent, își însușesc și își dezvoltă competențe, acestea conturând profilului educațional specific vârstei. Astăzi, profesorul este provocat să vizeze mai puțin aspectele cognitive, punând accentul pe laturile afective, atitudinale și comportamentale

Competențele pe care fiecare profesor le poate dezvolta prin activitățile propuse elevilor săi sunt decisive, iar aceast aspect este la fel de important și în mediul online sau hibrid. Metodele didactice sunt adaptabile, iar dascălii creativi le pot utiliza cu ușurință la contextul și individualitățile din fiecare colectiv de elevi, ținând cont de funcțiile generale ale acestora (cognitivă, instrumentală, normativă, motivațională și formativă), dar și de cele specifice (ce caracterizează fiecare metodă în parte).

Învăţarea trebuie să fie tot mai mult un proiect personal al elevului, iar educatorul să fie un asistent al acestuia cu rol de organizator, animator, manager al situaţiilor de instruire prin care să faciliteze învăţarea eficientă.

Strategiile și metodele aplicate în clasă au un puternic impact asupra calității educației, succesul învățării depinzând de comportamentul profesorului, care trebuie să găsească cea mai eficientă cale de a stârni și menține motivația elevilor săi.

Elevii prezintă particularităţi psihoindividuale, astfel încât se impune utilizarea unei game cât mai ample de metode de predare care să le valorifice potenţialul. Semnificaţia metodelor depinde, în cea mai mare măsură, de utilizator şi de contextul în care este folosită.

Metodele tradiţionale, expozitive ori frontale lasă impresia că nu ar mai fi în conformitate cu noile principii ale participării active şi conştiente a elevului. Acestea pot însă dobândi o valoare deosebită în condiţiile unui auditoriu numeros, având un nivel cultural care să-i asigure accesul la mesajul informaţional transmis raportat la unitatea de timp.

Metodologia didactică actuală este orientată către implicarea activă şi conştientă a elevilor în procesul propriei formări şi stimularea creativităţii acestora. În acest context, prefacerile pe care le cunosc metodele de învăţământ cunosc câteva direcţii definitorii. Relaţia dinamică-deschisă constă în raporturile în schimbare ce se stabilesc între diferitele metode. Diversitatea metodelor este impusă de complexitatea procesului de învăţare, fiecare metodă trebuie să fie aleasă în funcţie de registrul căruia i se raportează. Amplificarea caracterului formativ al metodelor presupune punerea accentului pe relaţiile sociale pe care le are elevul în procesul de culturalizare şi formare a personalităţii. Reevaluarea permanentă a metodelor tradiţionale vizează adaptarea lor în funcţie de necesităţi şi raportarea lor la evoluţia ştiinţei.

Principala metodă de educare a gândirii în învăţământul tradiţional o constituie expunerea profesorului, completată cu studiul individual al elevului. Această metodă a fost criticată, susţinându-se că ea nu favorizează legătura cu practica. Lipsa de legătură cu realitatea vine de la atitudinea elevilor: ei asistă pasiv la expunere, pe care ştiu că trebuie să o repete. Cealaltă metodă tradiţională, convorbirea cu întreaga clasă, antrenează mai mult participarea elevilor, dar elevii sunt ghidaţi, nu ştiu ce se urmăreşte. Aşadar, forma clasică a învăţământului dezvoltă puţin gândirea elevilor.

Ulterior, s-au preconizat diverse moduri de organizare a învăţământului, denumite şcoli active, în care accentul cade pe studiul individual efectuat de elevi. Modul nou, activ, de organizare a învăţământului se dovedeşte superior, dar solicită mult timp. Odată cu descongestionarea programelor şcolare în cadrul reformei învăţământului, se va începe şi activizarea predării în şcoala românească.

Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare. Educaţia pentru participare ii ajuta pe elevi sa-si exprime opţiunile în domeniul educaţiei, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanţi la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant activ la

educaţie.În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăţa” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune.

Prin metodele moderne, se încurajează participarea elevilor, inițiativa și creativitatea.

„Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori și, din acest punct de vedere, educaţia va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situaţie precisă, indicaţiile generale date de cărţile de metodologie.” Gaston Mialaret

Bibliografie:

Guţu, V., Dezvoltarea şi implementarea curriculumului în învăţământul gimnazial: cadru conceptual, Grupul Editorial Litera, Chişinău, 1999 ;

Manolache, Anghel, Dicţionar de pedagogie, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1979 ;

Voicu-Popescu, Corina. Strategii didactice: definiții, delimitări conceptuale. În: EDICT- Revista educației, nr. 12/2017 ;

Dumitru, I., Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara, 2001 ;

TRADIŢIONAL ŞI MODERN ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL ROMÂNESC

Profesor: Profir Adrian,
Școala Gimnaziala “Episcop Iacov Antonovici” Bârlad

Am intrat într-o epocă în care, în curând, nu va mai fi loc decât pentru creatori. (Gaston Berger)

Școala românească a reflectat întotdeauna dorința poporului nostru de a păși spre evoluție și de a se îndrepta spre cunoașterea desăvârșită a tuturor conceptelor avansate ale oricărui domeniul aflat în plină dezvoltare.

Reacţia şcolii, ca instituţie de educaţie, formare şi orientare, la mobilitatea socială şi economică, trebuie să fie de adaptare a conţinutului, structurii şi funcţiilor sale, de creare de premise favorabile pentru elevi, care să le permită integrarea socială rapidă, flexibilitatea, iniţiativa şi rezolvarea de probleme, diminuarea imprevizibilului.

În eforturile de modernizare a învăţământului, s-au iniţiat proiecte de promovare a unor strategii moderne la nivel naţional în acord cu tendinţele actuale pe plan european dar care să răspundă necesităţilor societăţii romaneşti. Reforma învăţământului a adus numeroase schimbari la nivelul tuturor componentelor curriculumului, de la abordarea conţinuturilor, la programă, finalităţi, planuri de învăţământ şi alte probleme ce ţin de procesul instructive educativ din şcoală.

Învăţământul românesc actual, pune în centrul său, ca punct de reper pentru orice demers didactic-educativ, copilul. Fiecare copil este esenţial, o entitate unică la nivel de personalitate şi conduită. Copilul învaţă tot timpul, în toate locurile posibile, sub toate formele, prin structuri şi mecanisme atât preexistente, cât şi progresiv formate/educate prin dirijare planificată/asistată.Școlarul învaţă şi experimentează lumea dominant motric, social, lingvistic şi ludic, participând activ la propria formare şi educare . Are posibilitatea de a-şi exprima deschis preferinţele, dorinţele, nevoile, participând chiar şi la alegerea unor teme sau activităţi . În contextul învăţământului modern, are loc o schimbare în relaţia biunivocă educator-educat, copilul fiind implicat în conducerea democratică, el putând să facă alegeri şi să hotărască cât, cum, când se implică, în funcţie de posibilităţile individuale, obişnuindu-se cu o varietate de modalităţi de acţiune .

Copilul şcolar este informat asupra drepturilor sale dar este conştient şi de obigaţiile pe care le are Pedagogia modernă, la fel ca și cea tradițională, este călăuzită de multe principii pedagogice fără a căror aplicare în actul instituțional ar face din acesta unul anost, fără finalități.

Programele învățământului oferă posibilitatea cât și libertatea ca educatorul să-și aleagă tipurile de activitate, metodele, conținuturile în deplin acord cu nivelulde vârstă al copiilor, de interesul lor, de dorința de cunoaștere a fiecăruia. În consecință folosirea materialului intuitiv în procesul de predare, învățare, repetare, consolidare sau verificare a cunoștințelor, este foarte importantă atât în învățământul tradițional cât și în cel modern. Esenţial este ca noi, cadrele didactice, să avem o atitudine pozitivă faţă de diferitele dimensiuni ale schimbării, să fim abilitaţi să folosim diferitele instrumente metodologice care să ne permită efectuarea „ pasului înainte „ pe care societatea ni-l cere.

Învățământul tradițional avea ca obiectiv principal transmiterea de cunoştinţe de la profesor spre elevi. Învăţarea se rezuma la însușirea și reproducerea unor cunoștințe considerate de profesor ca fiind necesare pentru cultura lor generală. Atât gândirea, cât si acţiunea elevilor erau direcţionate şi dirijate în mod riguros din exterior. Nu se încuraja cercetarea şi descoperirea, cel mai important fiind exerciţiul reproductiv. Experienţa de viaţă a elevilor şi realitatea concretă erau ignorate total. Pentru a depăși asemenea abordări unilaterale în învăţământul modern, elevii devin subiecţi activi ai propriei lor

formări. În sens modern, educația se bazează pe achizițiile psihologiei dezvoltării copilului și urmărește dezvoltarea tuturor calităților potențiale ale acestuia. Cercetările contemporane în ceea ce privește dezvoltarea ne spun că, persoane diferite se dezvoltă în ritmuri diferite și că, există perioade critice individualizate de dezvoltare. Copilul învață prin descoperire în interacțiunea sa cu mediul. Interacțiunea sa cu mediul și motivația explorării sunt cultivate de pedagog. Metodele și mijloacele de explorare și cunoaștere ale copilului sunt individuale, adesea chiar neașteptate, originale.Pentru a putea realiza aceste schimbări în învățământul românesc s-a impus cu necesitate o nouă manieră de abordare a curriculumului și anume curriculum integrat. Acest curriculum integrat a apărut ca răspuns la cerinţele societăţii, la marile schimbări care au loc in societatea românească

Abordarea transdisciplinară este cea mai recentă orientare privind reforma conţinuturilor, prin care se încearcă o modalitate de organizare a acestora, care aduce o schimbare de optică în ceea ce priveşte raportul dintre conţinutul învăţării şi elev. Transdisciplinaritatea presupune abordarea integrată a curriculumului prin centrarea pe probleme ale vieţii reale, pe problemele importante, aşa cum apar ele în contextual cotidian, cu focalizare pe identificarea de soluţii, rezolvarea de probleme ale lumii reale, în scopul dezvoltării competenţelor pentru viaţă. În prezent se pune accent nu pe asimilarea unui volum enorm de cunoştinţe, ci pe calitatea lor, iar calitatea înseamnă a-l face pe copil să pătrundă în inima demersului ştiinţific, să-şi pună mereu întrebări. Astfel stabileşte punţi între diferite cunoştinţe, între acestea şi semnificaţia lor pentru viaţa noastră, între acestea şi posibilităţile interioare ale copilului. O asemenea perspectivă transcede disciplinele, subordonându-le omului pe care vrem să-l formăm. Ca urmare, disciplinele nu mai constituie punctul de focalizare al formării, ci furnizează situaţii de învăţare. Astfel, învăţarea devine un proiect personal al elevului fără a neglija însă îndrumarea şi orientarea învăţătorului care rămâne totuşi managerul situaţiilor de învăţare. Putem face învăţarea mai interesantă, reflectând lumea reală, creând un mediu cu o varietate mai largă de stimuli şi condiţii, determinând elevii să participe activ pe tot parcursul activităţilor şi făcând ca activitatea să devină o acţiune practică, cu o finalitate măsurabilă.

Activitatea transdisciplinară ne face să renunţăm la instruirea informal-frontală şi elevul sau grupul de elevi să devină centrul în jurul căruia să graviteze întreaga desfăşurare a activităţii didactice.

În concluzie, putem spune că în fond există trei mari direcţii în care trebuie să insiste educaţia pentru schimbare :

a) sesizarea şi întâmpinarea schimbărilor ;

b) evaluarea acestora ;

c) proiectarea schimbării şi intervenţia ;

Toate aceste trei direcţii, vizează formarea omului astfel încât acesta să poată face faţă schimbărilor la care este supus mediul său fizic.

Indiferent de metodele și strategiile alese, care vor trebui adaptate contextelor mereu în schimbare, rolul cadrului didactic este crucial, el acționând ca un moderator și un facilitator de idei, astfel încât să stimuleze motivația și creativitatea elevilor săi.

În dorinţa noastră de a fi moderni însă, de a inova practica şcolară, trebuie prudenţă, întrucât echilibrul între extreme (diferenţiere pe discipline sau integrare totală) se pare că este soluţia cea mai eficientă. Se impune, însă, ca şi în plan teoretic să stăpânim conceptele, pentru a nu pretinde că predăm interdisciplinar, când de fapt realizăm altceva

Bibliografie:

Bocoş, M.-„ Teoria curriculumului. Elemente. Ştiinţă”, Cluj-Napoca, 2008 ;

Ciolan, L . (2008), Învăţarea integrată – fundamente pentru un curriculum transdisciplinar, Editura Polirom, Iaşi;

Cucoş Constantin – „Educaţia. Iubire, edificare, desăvârşire’’, Ed. Polirom, Iaşi 2002 ;

Radu, I.T., Evaluarea în procesul didactic, EDP, București, 2004. Performante ;

LAPBOOK-UL
O metodă interactivă, inovativă și de actualitate în vederea dezvoltării de competențe

Prof. înv. primar: Leonte Mihaela
Școala Gimnazială Nr. 49, București,

Începând de la clasa pregătitoare am realizat împreună cu elevii mei cărticele ale literelor, ale anotimpurilor, etc. Anul acesta având clasa a IV-a în activitatea mea didactică la clasă, de mare succes în rândul elevilor s-a bucurat metoda Lapbooking: o metodă de lucru interactivă care îi ajută pe elevi să sintetizeze ceea ce au studiat la diferite discipline, o modalitate amuzantă, distractivă de a învăța. Prin utilizarea acestei metode, produsul finit se numește lapbook.

Lapbook-ul este o metodă educațională interactivă, practică și simplă, care stârnește interesul și creativitatea oricărui copil sau adult. Totul începe cu alegerea unui subiect din practică având la bază dosare din carton. Cu cât sunt mai diversificate și colorate materialele de lucru, cu atât este mai atractiv produsul finit. Copiii au libertatea de a-și alege singuri modalitatea de expunere a informațiilor și își pot manifesta creativitatea în diverse moduri.

Termenul *lapbook* denumește o carte de ținut în poală, deoarece este de mari dimensiuni și acoperă întreaga suprafață. Un lapbook este un portofoliu realizat prin atașarea pe un suport de carton de dimensiunile unui dosar, a unor mini-cărticele care cuprind elemente esențiale ale temei studiate. Un lapbook are multe imagini și este plin de culoare.

Lapbook-ul este un instrument eficient de învățare ce încorporează activități educative care pot însoți orice lecție/ activitate, o broșură interactivă folosită pentru a revizui cunoștințele, un portofoliu ieftin de colectare de mini – cărți, clape și materiale de afișare pliate, care oferă un spațiu interactiv de desene, povești grafice, diagrame, jocuri, ghicitori, benzi desenate, întrebări și răspunsuri, curiozități din orice subiect studiat, adunate, lipite și creativ afișate, o creație originală, diferită în funcție de creator și de subiect.

Primul lapbook propus a fost de **1 Decembrie** având de realizat un **lapbook despre Ziua noastră Națională:** „De 1 Decembrie 2021 vă propun o activitate, pentru că nu am încercat o până acum, un **lapbook** care este o metodă educațională interactivă, practică și simplă, care stârnește interesul și creativitatea oricărui copil sau adult. Proiectul începe cu alegerea unui subiect, în cazul nostru **1 Decembrie**, de practică având la bază dosare din carton. Ar fi foarte interesant să explorăm și această metodă!” Acestea sunt lapbook-urile realizate de elevi:

Un alt subiect pentru lapbook a fost să realizeze un **„Jurnal de vacanță”** al vacanței de iarnă**.** Au realizat niște jurnale de vacanță extrem de originale, deosebite sub formă de lapbook, formă de cărticele, de cascade, au realizat aceste jurnale chiar și pe Bookcreator.

Pentru că această metodă se poate aplica la orice materie i-am provocat pe elevi să realizeze la istorie un lapbook **cu un mare explorator al lumii**. Am fost încântată să observ că se folosesc și de cunoștințele dobândite atunci când am fost în online și anume au realizat în diverse aplicații jocuri în Worldwall sau filmulețe pe canalul de Youtube pentru care au generat coduri QR. O idee inedită dar preluată de mai mulți colegi la următorul lapbook.

La Geografie au avut de realizat un **lapbook despre Delta Dunării** pentru a afla cât mai multe informații. Pentru acest proiect au primit instrucțiuni de realizare, un plan de lucru, pe Classroom: „Realizați un proiect cu tema „Călător prin Delta Dunării”, sub formă de lapbook (de preferință) urmând instrucțiunile din fișierul atașat. Termen o săptămână. 11 aprilie 2022

Pasul 1. Mă informez

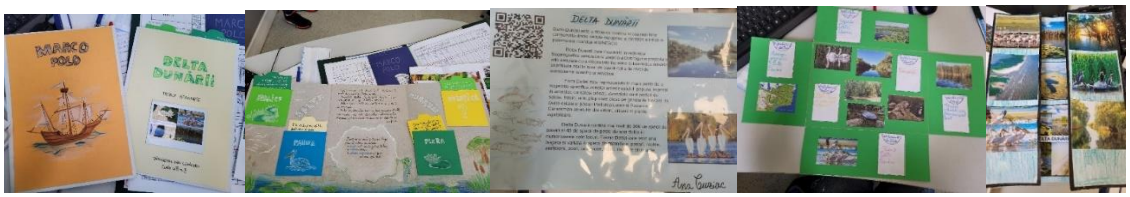
Pasul 2. Extrag, grupez și notez informațiile

Pasul 3. Caut imagini potrivite sau realizez desene.

Pasul 4. Realizez lapbook-ul

Pasul 5. Mă autoevaluez și…îmbunătățesc, corectez

Pasul 6. Prezentarea proiectului.”

Reveniți din vacanța de primăvară elevii au realizat un **proiect** în echipă la geografie despre regiunea în care locuiesc, **București** tot sub formă de lapbook**.** La acest proiect au fost împărțiți în echipe, așa cum și-au dorit, și s-au întâlnit în particular la unul dintre colegi și fiecare a adus contribuție la finalizarea temei, realizând niște lapbook-uri deosebite.

Această metodă interactivă am folosit-o chiar și pentru proiecte la matematică legate despre **Karl Friedrich Gauss și Johann Peter Gustav Lejeune Dirichlet** care a stârnit interesul elevilor și au realizat lapbook-uri foarte interesante, pregătindu-i pentru clasa a V a când vor studia despre acești doi matematicieni. Pentru acest proiect au tras la sorți echipa din care au făcut parte, fiind 7 echipe de câte 4 elevi.

Din nou am folosit lapbook-ul la istorie, realizând un proiect despre **Ecaterina Teodoroiu** dar aici am venit cu o cerință nouă: nu mai prezentau proiectul clasei și extrăgeau o informație care le-a plăcut ci trebuiau să pună o întrebare clasei, din proiect, și alegeau colegul care trebuia să răspundă.

Am realizat că au reținut mult mai multe informații folosind această metodă încât o recomand să fie folosită cât mai des pentru că nu le dezvoltă doar extragerea de informații pe un anumit subiect ci și simțul estetic, dorința de a duce proiectul la final și realizarea lui cât mai bine pentru a capta și atrage atenția tuturor. Așadar, aplicarea la clasă a metodelor inovative, de cooperare, determină în rândul elevilor rezultate superioare, relaționări pozitive, motivație intrinsecă mai mare, respect de sine mai crescut și le dezvoltă abilități sociale deosebite.

GENERAŢIILE Z ŞI ALPHA – ADATAREA PROFESORULUI LA PARTICULARITĂŢILE LOR

Prof. înv. primar Merloiu Monica
Școala Gimnazială „Duiliu Zamfirescu” Focșani

Am auzit cu totii vorbindu-se de Generatiile X, Y, Z sau de Generatia Baby Boomer. Sunt categorii în care se poate regasi fiecare dintre noi, în functie de anul nasterii. Generatia X, de exemplu, e reprezentata de cei nascuti intre 1965 si 1979, Generatia Y îi desemneaza pe cei nascuti intre 1980 si 1994, cunoscuti drept Millenials, iar din Generatia Z fac parte cei nascuti intre 1995 si 2009.

Pentru copiii nascuti după 2010 a fost nevoie de o noua litera din alfabet. Deloc intamplator a fost aleasa denumirea Apha, desemnand prima litera din alfabetul grec. Sociologul australian Mark McCrindl este cel care a ales aceasta litera, și nu doar pentru ca Z încheia alfabetul latin, ci și pentru că Generatia Alpha marcheaza trecerea într-un nou mileniu.

La nivelul generațiilor prezente, Z (născuți între 1990-2010) și Alfa (născuți după 2010), am sesizat, mai ales la Z, că nu prea mai acceptă să li se pună straturile suplimentare fără să aibă un sens pentru ei acele straturi. Am observat un pic de rebeliune, revoltă din partea lor, dar nu una lipsită de argumente.

În cadrul generației noastre, mai aveam lipsuri de argumente, noi eram poate rebeli, dar nu înțelegeam de ce, cu ce scop, ei vin la pachet și cu argumentele. Ei spun: „nu vreau asta pentru că...”, „nu-mi doresc fiindcă…”

În momentul în care le prezinți argumentele pentru care adaugi straturile suplimentare și îi mai înveți și pe ei să ia dalta și să se cioplească singurei, atunci lucrurile merg mult mai bine. Am sesizat că există o reacție pozitivă și constructivă în momentul în care te pui alături de ei în blocul de piatră. Încerci să intri alături de ei și să ciopliți împreună, nu tu în exterior ca mentor și el în interior, ci intrinsec încerci să pătrunzi în locșorul în care se află și să vezi punctul lor de plecare și să-i ajuți de acolo.

Cred că face parte din procesul de evoluție pe scara umanității, procesul de globalizare care ne-a impactat major. Acum ne putem conecta mult mai ușor unii cu alții, inclusiv la nivel internațional, de unde și necesitatea de lucru în echipă în absolut tot ceea ce facem în viața de zi cu zi.

Unii ridică în slăvi metodele și rezultatele din trecut pentru că se pliau foarte bine pe ce fel de persoană voiau să scoată în urma procesului educațional. Numai că noi nu mai vrem să scoatem persoanele acelea pentru că nu mai avem atât de multe fabrici și uzine, ci mai degrabă avem nevoie de niște indivizi puțin mai empatici. Ne dăm seama de valorile educației emoționale, sociale, lucruri care în perioada perspectivă nu erau luate în considerare. Atunci doar inteligența intelectuală era vizată nu pentru a fi cizelată, ci pentru a fi introdusă în cadrul unui sistem de proceduri și procese. Și acele proceduri, procese și sisteme s-au schimbat, s-au transformat în procese globale și atunci mentalitatea începe să se extindă și ea la nivel global și are nevoie de conexiuni.

Când încep să predau ceva încep cu „de ce facem acest lucru”. Când le spun regulile după care ne ghidăm, când rezolvăm niște probleme, explic fiecare regulă, de ce există regulile x și y. Și atunci eu nu mai primesc întrebarea pentru că le dau din start argumentele.

Ce sesizez este că pentru mulți e o surpriză că le ofer aceste argumente. Pe de o parte, nici nu-și puneau problema să mă întrebe pentru că atât de obișnuiți erau să nu primească argumente. Și îi și provoc să găsească argumente pentru unele

reguli. Din când în când, îi întreb: „de ce credeți voi că…?” De exemplu, de ce ducem noi un număr par de flori la morți și impar pentru cei vii?

Încercăm să combatem „pentru că așa se face” cu o gândire critică cât mai sănătoasă. Iar de la alții am sesizat partea extremă, că li se părea natural să se întâmple așa, dar procentajul între cei care sunt surprinși față de cei care nu sunt surprinși, e încă în inferioritate.

Generația Z e un pic mai pragmatică și mai sceptică și vrea să aibă un impact mai ales la nivelul mediului, sunt destul de preocupați de acest aspect. Vor să facă bani ușor. Au tot auzit de la părinți, bunici, că banul se face greu, dar totuși văd în social media că nu pare atât de greu, că uite, fata aia bea un cocktail, zâmbește frumos și e super renumită și face o grămadă de bani. „Vreau să fiu și eu influencer, că nu e mare lucru.”

Nu și-au dat neapărat seama că în spatele fațadelor care par foarte naturale, lejere, casual, e de fapt mult efort, muncă și falsitate. Mulți au căzut în capcana asta. Apoi s-au mai trezit și de aici scepticismul pe care l-au dezvoltat în privința fațadelor umane. Au căzut pe la 12-13 ani și s-au trezit la 18. Am observat că cei mai mulți au trecut prin această decepție și atunci sunt mai sceptici în privința a ceea ce oamenii arată că sunt și vor să îi cunoască mai în profunzime. Chiar și pe profesori. Am observat că nu știu de unde să te ia, sunt foarte analitici mai întâi și durează cam o lună până să înceapă să se deschidă cu totul în privința ta și să aibă încredere totală.

În schimb generația Alfa este mult mai deschisă, mult mai conectată și empatică, ei au trecut de această decepție, au primit de-a gata informația că lucrurile din social media nu sunt chiar așa cum par și atunci sunt mult mai deschiși.

La nivel vocațional, ceilalți erau orientați pe a face bani cât mai ușor, cei de aici din alfa sunt mai mult orientați spre a îmbunătăți viața oamenilor din jurul lor prin prisma a ceea ce fac. Vor să aibă un impact, dar nu neapărat un impact care să le aducă faimă, ceva egocentric.

Nu sunt neapărat interesați de cât efort trebuie să depună, sunt dispuși să muncească mai mult. Și are sens în ciclul generațional.

Cum am studiază în psihopedagogie: condițiile dure creează o generație dură, generația dură creează condiții mai confortabile, condițiile confortabile creează o generație confortabilă care creează o circumstanță dură din nou care creează o generație dură. Acesta este ciclul.

Generația Millenials (1980 – 1994) a vrut să le dea pe tavă foarte mult copiilor lor. Începeam să ne dăm seama că educația socială și cea emoțională joacă un rol important, dar nu știam regulile jocului pentru ele. Părinții au început să se deschidă, să gestioneze emoții și sentimente, dar nu știau exact cum, pentru că lor nu li se predase în trecut și i-au cam lăsat să-și facă de cap.

Primii copii din Generatia Alpha s-au nascut in 2010, anul in care au fost lansate iPad si Instagram si in care „app” a fost desemnat cuvantul anului.

Vorbim, astfel, de prima generatie complet digitala, conectata permanent la tehnologie, din prima zi de viata. Mai mult, pentru multi copii din generatia Alpha, telefonul si tableta au luat locul primelor jucarii, iar ecranele device-urilor le sunt cel putin la fel de familiare ca figurile parintilor.

In acest context, nu e de mirare ca reprezentantii Generatiei Alpha se adapteaza usor si rapid la tot felul de device-uri si aplicatii si utilizeaza deja inteligentele artificiale disponibile. De asemenea, vorbim de o generatie pentru care dimensiunea vizuala a informatiei joaca un rol esential atat in comunicare, cat si in invatare.

Fiind cea mai conectata generatie de pana acum, sfera sociala a copiilor Alpha nu se reduce la un grup restrans de prieteni, ci trece granitele sociale, geografice si demografice. De asemenea, influenta a tot ceea ce inseamna muzica, filme sau moda depaseste granitele geografice, afectand in egala masura copii din colturi diferite ale lumii.

Nu in ultimul rand, schimbarile tehnologice si economice rapide la care asista copiii din generatia Alpha schimba si modul in care ei se vor raporta, in viitor, la sfera si valorile profesionale. Dincolo de faptul ca vor fi mult mai mobili in privinta schimbarilor profesionale (atat la nivel de profesie, cat si la nivel geografic), viitorii adulti Alpha vor putea ocupa joburi noi, multe din ele neinventate inca. Joburi precum specialist in cybersecuritate, pilot de drone, dezvoltator de blockchain, designer de date, inginer de realitate virtuala, mecanic de roboti sau ofiter de sustenabilitate sunt doar cateva dintre joburile unui viitor nu foarte indepartat.

Preocuparile copiilor din Generatia Alpha nu se limiteaza la tehnologie, continut online si realitate virtuala. Grija fata de mediu, dorinta de a face alegeri sustenabile si de a se dedica unor activitati care sa-i implineasca si sa le sustina sanatatea emotionala se numara, de asemenea, printre valorile lor.

Astfel, a creste si a educa copiii din Generatia Alpha trebuie sa tina cont de o multime de dimensiuni care le guverneaza stilul de viata, iar provocarile sunt pe masura.

Fiind in permanenta prezenti online, copiii din Generatia Alpha sunt expusi atat dependentei de ecrane si continutului nepotrivit varstei lor, cat si pericolelor din cyberspace si riscului de a fi victime sau martori ai cyberbullying-ului.

Nu in ultimul rand, e nevoie ca adultii din viata copiilor Alpha sa acorde suficienta atentie cultivarii abilitatilor de relationare interpersonala, inteligentei emotionale, gandirii critice, precum si spiritului antreprenorial si leadership-ului.

Se spune că generațiile de astăzi nu se mai pot concentra la o activitate un timp mai lung din cauza obiceiurilor create de tehnologie. Capacitatea de a-ți menține atenția a scăzut de la o generație la alta, dar m-aș referi mai degrabă la capacitatea de a-ți menține interesul activ. Noi avem aceeași capacitate de a ne menține concentrarea și atenția, unii chiar mai dezvoltată ca alții, doar că a scăzut capacitatea noastră de interes destul de mult. Pentru că odată cu procesul de globalizare am fost izbiți de tot mai mulți stimuli și informații și avem acces la din ce în ce mai multe informații.

În același timp, nu avem filtre foarte bine dezvoltate, nu suntem învățați să filtrăm informația nici la școală și nici acasă. E modalitatea noastră de a ne conserva energia și a înlocui lipsa filtrului cu a ne micșora interest span-ul, ca să nu ne consumăm foarte mult din energie.

E ca și cum ai fi izbit din foarte multe părți și începi să te aperi. Consider că e mai mult un mecanism de apărare și de conservare, nu neapărat un mecanism care să ne modifice nouă capacitățile.

Motivul pentru care cred că se întâmplă asta - și cred că e o etapă absolut firească a societății - este că în momentul în care ne conectăm la nivel global unii cu alții este firesc să existe un schimb foarte puternic de informații, începem să ne cunoaștem, pe multe niveluri. E ca la prima întâlnire când cei doi își spun tot felul de lucruri, doar că în acest caz e ca la o primă întâlnire cu miliarde de oameni. E foarte obositor.

Profesorul ar trebui să fie mai mult un partener de drum, să treacă din postura de superior în postura de partener. Secundar, cred că ar trebui să aibă un rol mai mult de ghidaj decât de furnizor de informații. Cred că profesorul ar trebui să fie filtrul și apoi să-i învețe pe copii să-și filtreze informațiile. Să le ofere reguli, să le spună motivele și să le seteze

obiectivul. Mai întâi să vedem destinația și apoi cum ajung acolo. Asta e esențial în procesul de învățare, să înțeleagă de ce fac ceea ce fac. Noilor generații nu mai merge să le spui „pentru că așa se face”. Sper să se impună și să nu mai accepte acest „așa se face”.

Pe lângă asta, atâta timp cât tu ca profesor nu continui să înveți cu plăcere, nu ai cum să predai cu plăcere și să-i înveți pe elevi să învețe. Profesorii ar trebui să se concentreze pe a învăța ei în continuare, să-și mențină și să-și crească acel copil interior curios să pună întrebări și să participe la cât mai multe, să se pună singurei în contexte cât mai diverse și cât mai interesante de învățare.

Sunt foarte mulți părinți care spun că cel mic nu pune mâna să citească o carte și eu îi întreb: dar tu, ca părinte, pui mâna să citești o carte? Nu, dar ce treabă am eu? Păi, cât timp te vede pe tine că te uiți la televizor, nu poți să-l trimiți pe el să citească o carte, fiindcă el învață mult prin mimetism. Dacă părintele nu citește, copilul nu o să citească. Rare sunt șansele în care copiii cu părinți care nu citesc se apucă singurei. Dar se întâmplă și asta, dacă și-au luat modelul din alte părți, poate e un profesor care citește și îl imită pe el.

Profesorii trebuie să-și dea seama că ei reprezintă un model pentru elevi și nu doar academic, ci un model de om. Pe asta ar trebui să ne axăm, pe faptul că noi ca profesori avem nevoie să ne dezvoltăm și emoțional, social, spiritual, să ne reechilibrăm, să fim cumva armonioși din multe puncte de vedere. Nu doar intelectual. Informațiile sunt la tot pasul și poți să dai două click-uri și le-ai găsit, trebuie însă să știi cum să le cauți, să le filtrezi și cum să le integrezi în viața de zi cu zi.

Să ne reamintim ce înseamnă a educa: să ne concentrăm pe a scoate, pe a vedea sculptura în cadrul blocului de piatră și să punem și noi umărul la a sculpta, nu doar la a pune mai multe materiale peste blocul respectiv, sperând că într-o zi o să iasă nu știu ce capodoperă de-acolo.

TRADIŢIONAL SAU MODERN ÎN PREDARE?

Prof PIP Dugăiașu Lidia
Școala Gimnazială „Bucovăț”, Dolj

“Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori şi, din acest punct de vedere, educaţia va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situaţie precisă, indicaţiile generale date de cărţile de metodologie.” Gaston Mialaret

Modelul tradițional de predare este unul informativ pe când cel modern este văzut că un proces activ. Modelul tradițional urmărește competiția între elevi cu scopul ierarhizării acestora. Competiția stimulează productivitatea individului dar poate genera lipsa de comunicare între colegi și marginalizarea. Modelul modern face apel la experiența proprie a elevului și promovează învățarea prin colaborare și muncă în grup. Această stimulează interacțiunea dintre elevi, creșterea stimei de sine, încrederea în forțele proprii, diminuează anxietatea fața de școala și intensifică atitudinile pozitive față de cadrele didactic.

Evoluţia alternativelor educaţionale din România după 1990 s-a născut și din dorința profesorilor de a crea un astfel de școală care să răspundă la nevoile noii societăți și ale elevilor. Se tot vorbeşte despre o nouă eră în care trăim, caracterizată de viteză şi de stres,pe care Friedman o descria astfel: „globalizarea are în mod limpede o faţă americană: are urechile lui Mickey Mouse, mănâncă Big Mac, bea Coca-Cola sau Pepsi, foloseşte un laptop IBM sau Apple, utilizează Windows "™98

Variaţiile în formaţia cu care vin elevii pot îmbrăca multe forme. Toţi venim cu formaţii diferite. Profesorul receptiv stabileşte o relaţie şi rezonanţă, simţind nevoile, conflictele, speranţele şi temerile neexprimate. Respectând autonomia elevului, profesorul petrece mai mult timp ajutându-l să articuleze întrebările urgente decât cerându-i răspunsurile potrivite. În cadrul unei societăţi bazate pe cunoaştere, este vitală nu doar creşterea accesului la oportunităţile de învăţare, ci şi consolidarea motivaţiei personale de a învăţa la şcoală şi în afara acesteia pe tot parcursul vieţii.

Învățarea centrată pe elev trebuie să se axeze asupra dezvoltării si implementarii de materiale noi conform noilor metode pedagogice şi strategii destinate să contribuie la creşterea motivaţiei elevilor şi a interesului asupra învăţării; să consolideze dobândirea abilităţilor de învăţare; să consolideze educaţia interculturală şi contribuţia acesteia la integrarea socială.

Deși pare haotic să le permiți elevilor să controleze ritmul de studiu, acest lucre cred că este eficient dat fiind faptul că fiecare elev este diferit și nu toți învață în același ritm. Această provocarea poate aducă satisfacția ca elevii noștri să învețe eficient.

Într-o învățare centrată pe elev, rolul profesorului de a facilita procesul de învățare și de a descoperi ce prezintă interes pentru fiecare elev. Profesorul devine un îndrumător, ghid, consultant, formator și model în procesul de învățare și pune la dispoziția elevului acele informații prin furnizarea de sisteme de cunoștințe sau materiale, care să-i dea acestuia posibilitatea să se achite mai eficace de o sarcină. Acest lucru se realizează prin ascultare, punere de întrebări, furnizare de idei, sugerarea de alternative și identificare de posibile resurse.

Organizarea clasei

Traditional:. Elevii stau în bănci, unii în spatele celorlalți, câte unul sau câte doi, cu privirile ațintite înainte (acolo sunt catedră și profesorul).Unde găsesc ei răspunsurile la confruntările personale? La profesor, în spatele colegului, departe de zidurile școlii?…

Modern: Elevii sunt pretutindeni în clasă și sunt grupați potrivit subiectului de studio și al resurselor. Ei comunica între ei și au șansa unui dialog efectiv pentru a găsi răspunsurile.

Rolul elevului

Tradițional: Elevul urmărește expunerea profesorului și încearcă să rețină și să reproducă ce aude in mod pasiv lucrând izolat.

Modern: Elevul cooperează cu ceilalți elevi pentru a rezolva sarcinile de lucru expunându-și propriile păreri și argumente.

Rolul profesorului

Tradițional: Expune punctele de vedere și ține prelegeri.

Modern: Ajută elevii să înțeleagă și să-și expună punctele de vedere. Este un partner de învățare al elevilor și moderează învățarea.

Evaluarea

Tradițional: Se pune accent pe aspectul cantitativ și câtă informație deține elevul precum și clasificarea elevilor.

Modern: Se pune accent pe aspectul calitativ și se vizează progresul de învățare al fiecărui elev.

Concluzii

În Secolul XXI, școală românească presupune utilizarea de metode moderne și adaptarea demersului didactic prin îmbinarea celui clasic cu cel modern pentru a duce la performanțe școlare superioare indiferent de disciplină. Prin folosirea de metode moderne, interesul și motivația elevilor pentru lecții crește.

Bibliografie:

- Cojocariu,V., , 2006, Secrete metodice în didactica preşcolară, vol. 2, Editura C.C.D., Bacău.
- Bernat, Simona, 2003, Tehnica învăţării eficiente, Presa Universitară clujeană, Cluj-Napoca
- Cerghit, I, 2006, Metode de învăţământ, , editura Polirom, Iaşi
- Erich Geissler, 1977, Mijloace de educaţie, Bucuresti, Editura Didactică şi Pedagogică.
- Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001

”Management vs. Leadership”

Prof. înv. Preșcolar Tănase Valentina
G.P.P. JUNIOR
Slobozia, Ialomița

Stilurile de conducere și impactul lor pozitiv asupra climatului școlar sunt importante, astfel că, indiferent de ce stil adoptă fiecare, leader-ul sau managerul trebuie să reușească să-şi cunoască echipa, competenţele şi aspiraţiile oamenilor. În acest fel, va putea să aloce resursele umane pe posturi şi misiuni conform pregătirii şi chiar a aspiraţiilor acestora. Un bun manager ştie să discute şi să asculte membrii echipei şi să le inspire încredere.

Făcând un exercițiu de imaginație atunci când vine vorba de management și leadership, în minte îmi vine întrebarea: - ”De ce o școală are succes în timp ce o alta, cu aceleași resurse, nu are?” Pot da un răspuns, și acesta poate fi, ca de fiecare dată: ”are un bun management!” și acest management este dat și de stilul de conducere.

Leadership versus management este una dintre temele de reflecție din management.

Un punct de plecare pentru a răspunde la această întrebarea ”management sau leadership?”, este de a defini cei doi termeni.

Dacă ne uităm în dicționar sau la o simplă cautare pe ”wikipedia”, cuvântul ”management” vine din latină ”manum agere”- „a conduce cu mâna”, „arta de a înfăptui ceva împreună cu alți oameni” (conform definiției date de Mary Follet)

De asemenea cuvântul ”management” este definit în dicţionar ca „Activitatea și arta de a conduce. Ansamblul activităților de organizare, de conducere și de gestiune a întreprinderilor. Știința și tehnica organizării și conducerii unei întreprinderi”, în ultimii zeci de ani, conceptul de management şi-a găsit din ce în ce mai mult utilitatea şi în sfera conducerii instituţiilor de învăţământ.

Încercând să inteleg cuvântul- ”leadershipul”, acesta provine de la „lead”, cuvânt anglo-saxon care înseamnă „cale”, „drum”. Verbul „laeden” înseamnă „a călători” şi, prin urmare, lider (preluat în această formă în limba română), este „cel care îi călăuzește, le arată calea celorlalți”. Astfel că, ”leadershipul” ar putea fi înțeles ca activitatea de îndrumarea a altora, de către un lider, adică activitatea de ghidare/ conducere spre îndeplinirea anumitor obiective/ finalități.

În realitate există un stil dominant care îşi are originea într-o combinaţie de stiluri, ceea ce face ca el să nu fie întotdeauna constanta unei persoane, având o anumită relativitate. Aceeaşi persoană, în situaţii diferite, poate avea comportamente manageriale variate, generate de stilul personal de conducere, care este o combinație a variabilelor personale cu cele contextual situaţionale.

Stilul reprezintă comportamentul real al managerului, adică felul în care îşi pune concret în aplicare concepţia de manager şi calităţile.

Mielu Zlate defineşte stilul de conducere ca fiind „modul concret de jucare a unui rol, deci de transpunere efectivă în plan comportamental a exigenţelor ce derivă din statutul de conducător”, latura atitudinal-motivaţională şi cea comportamentală se regăsesc reunite în stilul de conducere, interpretat situaţional.

E. Păun spune că din perspectivă organizaţională, stilul managerial reprezintă „modul în care managerul îşi asumă puterea cu care este investit prin statusul său în şcoală şi arta de utilizare a puterii în practici manageriale care să permită atât

realizarea obiectivelor organizaţiei şcolare, cât şi asigurarea unui climat de participare şi manifestare personală a fiecărui membru al comunităţii şcolare”.

Joita E. în ”Management şcolar-elemente de tehnologie managerială”, afirmă că ”în conturarea stilului managerial un rol important îl au următorii factori: factorii de personalitate;

Motivaţia; aşteptările, influenţele şi presiunile de rol ce se exercită asupra afirmării profesorului.”

Aceşti factori determinanţi asupra stilului managerial al profesorului rezultă din specificul şcolii ca organizaţie “care învaţă şi produce învăţare” după cum spune E. Păun, prin procese pedagogice specifice; climatul organizaţional care poate defini, întări sau adapta stilul managerial al profesorului.

În ultima perioadă, în literatura de specialitate mai apare și întrebarea ”management sau leadership?”.

De-a lungul vremii au fost folosite mai multe sintagme, de la ”administrație educațională”, la ”management educational”, iar recent la ”leadership educational”.

Leadershipul educațional este un concept care presupune în primul rând existența unui proces de influență socială, intenționată exercitată asupra unui grup cu scopul de a organiza activitățile și relațiile dintr-o organizație. În vederea atingerii unor scopuri, acțiunile și motivația unor oameni sunt orientate de alți oameni si aceștia sunt leaderii. Trebuie făcută distincția între influență și autoritate, caracteristică a puterii-managerului, în timp ce influența poate fi exercitată de oricine din școală.

Termenii leadership și management prezintă multe similitudini și de aceea Bush ridică întrebarea dacă nu cumva acestea ”reprezintă doar schimbări semantice ori dacă impune o schimbare profundă în elaborarea conceptului de conducere”.

Având ca punct de plecare reunirea termenului de ”leadership” cu schimbarea și a celui de ”management” cu menținerea, putem spune că managementul este despre menținerea eficienței activităților curente ale organizației, în timp ce leadershipul presupune influențarea acțiunilor altora pentru a obține rezultatele dorite.

Esența leadership-ului constă în capacitatea de a crea viziune, motivație și elan într-un grup de oameni. Oamenii nu sunt conduși de planuri și analize, ei sunt conduși de această triadă de lucruri, iar liderii cu adevărat eficienți își concentrează aproape toate acțiunile asupra creării lor- folosind aptitudi diferite pentru fiecare element al triadei.

Cuvântului ”management”/ ”manager” în ziua de astăzi este uzitat și folosit în detrimentul cuvântului ”director”, eu consider că a îndeplini, cu succes chiar, câteva probleme care ţin de organizarea internă a şcolii, nu înseamnă nici pe departe a fi un director bun, ci doar unul pe care natura sau munca asiduă l-a înzestrat cu anumite calităţi organizatorice.

Unitatea școlară, ca și în cazul celorlalte instituții, este condusă de un director, un lider care cunoaște și coordonează în amănunt activitatea desfășurată în cadrul acesteia.

Din punctul meu de vedere, un bun manager trebuie în primul rând să fie un bun comunicator, să deţină capacitatea de a realiza el însuşi toate sarcinile pe care le dă subalternilor şi de a fi un exemplu în acest sens, să fie empatic, să aibă o atitudine imparţială în relaţiile cu subalternii, trebuie să fie un exemplu şi în viaţa de zi cu zi, să ştie să facă diferenţa între viaţa profesională şi cea personală, să aibă capacitatea de a gestiona cu calm chiar şi situaţiile dificile, omul care menţine o atmosferă plăcută la nivelul relaţiilor dintre colegi în unitatea de învăţământ pe care o conduce.

Un manager cu calităţi şi principii nu trebuie „să ţină cu dinţii” de scaun, în ciuda unor evenimente care îi indică faptul că ar trebui să renunţe.

”A fi sau a nu fi un manager ideal?” aceasta este întrebarea.

Bibliografie:

Bush, T. (2015). Leadership și management educațional. Iași, Editura Polirom

Cristea, S. (2003). Managementul organizaţiei şcolare. Bucureşti: Editura Didactică şi Pedagogică

Gherguţ, A. (2007), Management general şi strategic în educaţie. Ghid practic., Iaşi, Editura Polirom;

Joiţa, E. (1995). Management şcolar-elemente de tehnologie managerială. Craiova, Editura „Gheorghe-Cârţu Alexandru”

Păun, E. (1999). Școala. O abordare sociopedagogică, Iași, Editura Polirom

STUDIU-CALITATE ŞI EFICIENŢĂ IN INVĂŢĂMANTUL PRIMAR PRIN ARMONIZAREA MODERNULUI CU TRADIŢIONALUL

Marc Aurica
Școala Gimnazială Câmpeni

Grija pentru copil, pentru desăvârşirea fiinţei sale ,pentru crearea condiţiilor confortabile de viaţă şi de împlinire spirituală, ar trebui să stea la baza oricărei iniţiative economice sau sociale, nu doar în grija instituţiei specializate în formarea personalitaţii – şcoala.

Pedagogii sunt în mod unanim de părere că în procesul didactic trebuie să aibă loc o continuă inovare. Ca să-şi dovedească eficienţa ea trebuie să se afle cu radăcinile în tradiţie ,nu în cenuşa ,ci în flacăra ei. Acesta ar trebui să fie raportul între tradiţie şi inovaţie, între clasic şi modern.

Cele două stiluri supuse atenţiei noastre ”modern” şi „tradiţional”, deşi la o primă vedere par antonime, sfera lor de cuprindere este foarte mare, ele se întrepătrund, se înconjoară reciproc, locuiesc una în cealaltă, se află într-o „perihoreză” ce nu poate fi contestată de către cadrele didactice care îmbină clasicul şi modernul pe tot parcursul procesului instuctiv-educativ.

În orice domeniu termenul ,,clasic “ înseamnă acţiune cu valoare de model, în care s-au statornicit prin uz îndelungat valori si procedee ce şi -au dovedit eficienţa şi au persistat în ciuda unor iniţiative care au constituit la un moment dat o modă.

„Modern‘’ trebuie să însemne conţinuturi aduse la zi , atractive, orientate după nevoile copilului, sincrone cu dezvoltarea economică şi socială, strategii didactice noi, adică mijloace moderne de învaţare, ambient atractiv şi stimulativ, variate metode active, participative,forme noi de organizare a activităţii didactice, o nouă relaţie educator – educat, utilizarea în practica didactică a rezultatelor la zi ale cercetării pedagogice. Toate acestea presupun educatori informaţi, cu gândire creativă, argumentată, pedagogic şi nu doar schimbarea ca scop în sine, cu efecte necercetate şi neprevăzute.

Un bun cadru didactic este acela care este capabil de o mare varietate de metode şi stiluri didactice, având astfel posibilitatea să-şi adapteze munca sa diferitelor circumstanţe, să confere predării flexibilitate şi mai multă eficienţă. Un stil modern şi actual este cel creativ; unele cadre didactice dovedesc mai multă flexibilitate decât alţii în comportamentui lor didactic, aceştia sunt receptivi la ideile şi experienţele noi, manifestă îndrăzneală, mai multă independenţă în gândire şi acţiunea didactică cu capacitatea de a-şi asuma riscuri şi sunt dispuşi să încerce noi practici, noi procedee. Combinarea celor două stiluri şi ponderea lor, depind într-o foarte mare măsură de personalitatea cadrului didactic dar şi de particularităţile colectivelor de elevi.

Nu există o „reţetă” a reuşitei în educaţie, însă, trebuie să ţinem cont de colaborarea absolut necesară ce trebuie să existe între cadrele didactice şi părinţii elevilor. Modalitatea prin care şcoala poate să reprimească statutul de „formator al unor oameni integri din punct de vedere intelectual şi moral” ar fi aceea de a implica în cadrul procesului instructiv educativ comunitatea din care face parte instituţia şcolară, părinţii elevilor prin oferirea de soluţii la problemele cu care se confruntă în educaţia propriilor copii dese întâlniri prin intermediul şedinţelor cu părinţii, lectoratelor, sau cursurilor special organizate gen şcoala părinţilor.

În proiectarea activităţilor, cadrele didactice vor prevedea acele demersuri care asigură o bună motivaţie a invaţării, obiective diverse, sistematizate riguros de pedagogii moderni (cognitive, afective, psihomotorii), operaţionale, care se regăsesc în secvenţe didactice distincte, măsurabile.

La vârsta şcolară mică, elevul se află în stadiul operaţiilor concrete (legate de acţiuni cu obiecte), care se vor structura şi interioriza, devenind operaţii abstracte; gândirea copilului este concret-intuitivă. Legătura între concret şi abstract, între reprezentare şi concept, ca reflectare a proprietăţilor relaţiilor esenţiale ale unei categorii de obiecte şi fenomene, îl reprezintă limbajul grafic, materializat în reprezentări grafice.

În alegerea strategiilor didactice şi organizarea situaţiilor de învăţare se va ţine seama de următoarele condiţii:

-fiecare elev să acţioneze direct asupra unui material didactic bogat, variat şi atractiv;

-gradarea solicitărilor, cu orientare spre abstractizare: de la operarea cu obiecte concrete, la folosirea jetoanelor cu imagini, a figurilor simbolice şi a schemelor;

- antrenarea mai multor analizatori (vizual, auditiv, tactil) în învăţarea şi fixarea unui număr;

- matematizarea realităţii înconjurătoare, prin posibilităţi de exersare a număratului;

- corelaţii interdisciplinare (a găsi într-un text dat toate cuvintele care au un anumit număr de litere sau de câte ori apare o literă dată);

- utilizarea jocului didactic sau introducerea unor elemente de joc;

Lecţia modernă pune în mişcare într-o mai mare măsură diversitatea structurilor psihice ,a disponibilităţilor aptitudinale de invăţare, prin adecvarea mai strânsă a ambientului la acest specific, mergând până la centrarea predilectă pe elev a diferitelor componente şi verigi ale lecţiei.

În activitățile mele am acordat o grijă deosebită pentru ambientul educaţional, probabil asemenea celor mai multe dintre cadrele didactice. Urmăresc în acelaşi timp socializarea copiilor şi intervin în vederea stabilirii unor relaţii de întrajutorare, de cooperare, de respect al individualităţii. Îi antrenez pe copii să joace jocuri de rol, folosind diverse materiale aflate la îndemână. Îi indrum să confecţioneze din resturi textile sau folosind sâmburi de piersică şi castane, semințe, frunze uscate sau paste de toate formele diferite aranjamente, jucării și alte creații artistice. Acord in acelasi timp atenţie jocului în aer liber, în care îi atrag şi îi urmăresc mai ales pe acei copii care au tendinţa de a se juca singuri sau care îşi petrec prea mult timp în faţa calculatorului. Caut permanent jocuri noi, îmbin jocul cu cântecul şi caut să determin o atitudine deschisă spre comunicare, spre interacţiune. Am organizat cât mai multe activităţi de observare a naturii, a animalelor şi a păsărilor, a cerului senin şi a celui înnorat. Am organizat vizite la instituțiile și fabricile din localitate cu scopul de a deschide o poartă largă spre cunoaşterea vieţii reale, într-un timp când cunoaşterea virtuală câştigă tot mai mult teren.

N-am renunţat la basmele şi povestirile care au încântat copilăria unui lung şir de generaţii, dar am adăugat la aceste valori perene, pagini din literatura contemporană. Atunci când mi s-a părut că o pot face, am creat eu însămi poezioare accesibile copiilor la această vârstă. S-a întâmplat ca mai mulţi copii să creeze şi ei povestiri interesante şi i-am înconjurat și încurajat cu convingere.

Am inclus în activitatea la clasă și utilizarea calculatorului şi a softurilor educaţionale. Astfel, prin procedeele specifice instruirii asistate de calculator, comunicarea profesor-elev devine mai eficientă, dat fiind interesul deosebit al tinerei generaţii pentru tehnologia de ultima oră.

În multe situații am îmbinat cele două tipuri de predare- învățare, iar rezultatele au fost superioare. De exemplu, la clasa a IV-a am iniţiat o activitate transdisciplinară cu tema “*Primăvara*”. Elevii au avut la dispoziţie două săptămâni pentru căutarea şi pregătirea marialelor necesare. Ţinând cont de înclinaţiile, dorinţele şi posibilităţile fiecărui elev, aceştia au fost împărţiţi în echipe: *Literaţii, Folcloriştii, Matematicienii, Curioşii, Indemânaticii,* fiecare elev având de rezolvat o sarcină distinctă în cadrul echipei din care făcea parte. În răstimpul acordat, elevii au căutat diverse materiale (poezii dedicate anotimpului primăvara, obiceiuri specifice acestui anotimp, au compus probleme folosind termeni ca: ghiocei, lalele, pomi înfloriţi, răsaduri, au cules informaţii legate de viaţa animalelor în acest anotimp, au realizat mărţişoare, tablouri de primăvară, felicitări. Pentru pregătirea materialelor au apelat la diverse reviste şi cărţi, bibliotecă, dar şi la internet. După cele două săptămâni, pe panouri separate, fiecare echipă a prezentat materialul realizat. Activitatea a fost mult mai eficientă decât dacă toate informaţiile le-ar fi fost date în cadrul unei lecţii obişnuite, cu un efort minim din partea elevilor. Lucrând în acest mod, elevii au beneficiat de mai multă informaţie şi s-au bucurat de reuşită. Au avut posibilitatea de lărgire a orizontului de pătrundere în diferite sfere ale cunoaşterii, au ajuns să folosească cu uşurinţa termeni noi.

Am folosit calculatorul și la alte activități ca istorie, geografie, științe, limba română, educație muzicală. Elevii au arătat cum pot desena şi colora cu ajutorul mouse-ului, dar au recunoscut că e mult mai plăcut să lucreze direct cu pensule şi acuarele, să combine singuri culorile pentru a realiza un desen. Un desen pe calculator este mai dificil de realizat. Expunerea unor lucrări realizate în maniera clasică în cadrul orelor de educaţie plastică, aduce mai multe satisfacţii prin faptul că poate fi văzut şi apreciat în faţa clasei, că poate fi expus şi admirat de colegi şi părinţi.

Metodele active de învăţare fac apel evident la operaţiile gândirii şi imaginaţiei, la efort independent în soluţionarea diferitelor probleme. Aceste metode transformă lecţia într-un veritabil exerciţiu mental şi operaţional, în timp ce metodele axate doar pe expunere apelează mai degrabă la procesele cunoaşterii simple, bazate pe receptare şi memorare. Folosirea unor modalităti şi “unelte” moderne, noi, atractive, conduce la creşterea capacităţii de recepţionare şi stocare a informaţiilor şi implicit la exploatarea acestor cunoştinţe în producerea unor asociaţii necesare rezolvării diverselor sarcini, în cadrul altor activităţi. Oferind elevilor posibilitatea să cerceteze ei înşişi faptele şi să descopere relativ singuri esenţa cunoştinţelor prin cercetare, descoperire, problematizare, rezolvare de probleme, se asigură atât posibilitatea exersării structurilor operaţionale existente cât si elaborarea unor operaţii intelectuale noi, durabile, dobândirea unor cunoştinţe uşor reproductibile şi operaţionale, utile.

Concep procesul de predare – învăţare ca un proces de comunicare, în care cei doi factori implicaţi – emiţătorul şi receptorul- sunt deopotrivă de activi. Caut să găsesc codul comun pentru a realiza obiectivele stabilite pentru fiecare activitate. Ţin seama că la cei doi poli ai dialogului există indivizi cu stadii diferite ale gândirii, cu logică diferită, de aceea caut un numitor comun şi-l găsesc în latura afectivă , motivaţională, a activităţii la clasele primare.

Într-o societate modernă se impune folosirea unor metode moderne de învaăţământ. Atunci când profesorii reuşesc o implicare cât mai eficientă, intensă şi cât mai masivă din partea elevilor, aceasta va fi întodeauna un câştig pentru procesul de instruire al elevilor şi pentru societate, în general. De multe ori, în cadrul unor activităţi în care tradiţionalul se îmbină eficient cu modernul, elevii au impresia că se joacă, deşi, în realitate ei învaţă.

Nu există strategii educaţionale standard, nu există reţete exacte pentru reuşita unei lecţii. Dezvoltarea şi reformarea sistemului educaţional trebuie făcută împletind eficient tradiţiile învăţământului românesc cu integrarea mijloacelor informatice actuale şi adaptând modelele din alte ţări la specificul învăţământului din ţara noastră.

B I B L I O G R A F I E

1. Engelmann, Siegfried & Tereza, - ***Daţi copilului vostru o inteligenţă superioară***- Bucureşti, Centrul pentru Educaţie şi Dezvoltarea creativităţii, 1992.
2. Ionescu, Miron – ***Lecţia între proiect şi realizare*** – Cluj-Napoca, Editura Dacia 1982.
3. Petrescu, I.C., - ***Şcoala activă***- Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, 1973.
4. Radu, Ion, Ionescu, Miron – ***Experienţă didactică şi creativitate*** - Cluj-Napoca, Editura Dacia 1987.
5. Albulescu, Ion –Pragmatica predării. Activitatea profesorului între rutină si creativitate, Editura Presa Universitatară Clujeană, Cluj Napoca, 2004
6. Brut, Mihaela, Instrumente pentru e-learning: Ghidul informatic al profesorului modern, Editura Polirom, Iasi, 2006

De la modelul tradițional la modelul digital la disciplinele economice

Prof. Ungureanu Lidia-Lăcrimioara
Colegiul Economic al Banatului Montan
Liceul de Arte „Sabin Păuța”
Colegiul Național „Traian Lalescu”, Reșița

Tehnologii precum Internetul, calculatoarele personale sau telefoanele mobile au transformat întreaga lume într-o rețea globală de oameni, companii, școli etc., comunicând și interacționând între ele prin diverse canale. Resursele educaționale digitale permit organizarea mai efectivă a procesului de instruire, a spiritului de autodezvoltare, autocunoaștere a elevilor.

Educația tradițională și educația online evidențiază evoluția societății în ceea ce privește educația. Așa cum oamenii evoluează mereu, la fel și lucrurile care îi înconjoară.

Căutăm mereu mai mult și mai bine, așa că în era digitală avem nevoie de o educație bazată pe cerințele și „limbajul” generației digitale. O activitate didactică care îmbină digitalul cu tradiționalul este rețeta perfectă pentru a lăsa o amprentă asupra educației generațiilor de astăzi. Societatea are nevoie de o evoluție în actul de a preda, iar acest fenomen a dat naștere la noi moduri de a face față acestuia.

Lumea de azi este una fără precedent, conectată la o mare varietate de dispozitive și aplicații software, în care, indiferent de momentul zilei și de locație trăim diverse experiențe digitale. Cererea de competențe digitale și potențialul enorm al acestor tehnologii de a dobândi alte competențe fac din școli un actor important în formarea acestor competențe.

Sistemul de învățământ este în prezent sub o presiune enormă pentru a se reforma și pentru a oferi elevilor abilitățile de care au nevoie pentru a se integra în societate. Unul dintre răspunsurile la care școlile au răspuns încercând să reformeze și să ofere educație de calitate este creșterea integrării tehnologiei și educației.

Selectarea unei aplicații pentru educație este un proces care trebuie făcut cu mare grijă. Selecția acestora trebuie să se bazeze pe infrastructura IT a școlii (resurse solicitate, sisteme de operare, browsere etc.), experiența instructorului cu tehnologia, ce să acopere și cum să o folosească, precum și capacitățile dispozitivelor elevilor și abilitățile digitale ale acestora. . Deși există multe tehnologii și soluții pe piață astăzi, fie că este vorba de hardware sau software, profesorii și școlile se confruntă cu o provocare uriașă în alegerea soluției potrivite. Una dintre preocupările constante ale profesorilor care consumă mult timp și energie este căutarea și testarea constantă de noi aplicații și noi metode pentru a face activitățile de predare mai eficiente, a elimina rutina și a facilita implicarea elevilor. Prin urmare, orice profesor care face o simplă căutare pe Internet va da peste un număr surprinzător de aplicații pe care trebuie să le analizeze și să le testeze înainte de a le folosi.

Pe de altă parte, școlile trebuie să folosească tehnologia pentru ca elevii să nu o utilizeze doar în spațiul recreațional, ci să găsească modalități de a le facilita învățarea și de a deschide noi orizonturi de cunoaștere prin intermediul tehnologiei. Școala trebuie să ofere ajutor în obținerea autocontrolului tehnologic - poate face acest lucru doar experimentând și provocându-i pe elevi să încerce.

A nu utiliza tehnologia înseamnă a nu face apel la plusvaloarea extraordinară pe care aceasta poate să o aducă în sala de clasă. Cadrele didactice trebuie să se gândească mai întâi la elemente care țin de psihologia copilului/vârstei cu care lucrează, la dimensiuni motivaționale, la modul în care construiesc obiective și la cum își adaptează metodele la sala de clasă

etc. și abia apoi trebuie să vadă cum pot utiliza tehnologia ca să potențeze toate aceste aspecte. Mai presus de tehnologie este pedagogia care stă în spatele acesteia, iar astfel profesorul rămâne „magicianul” care face totul posibil.

În continuare, vor fi prezentate câteva resurse utile în activitatea didactică de predare, la disciplinele economice:

a. Realizarea de prezentări electronice, postere: **PowerPoint, Prezi, Canva, Genially, Nearpod**

Lecția ”Vreau să fiu antreprenor” utilizând Genially

b. Crearea de materiale video, video interactiv: **Nearpod, Edpuzzle;**

Atât Nearpod cât și Edpuzzle permit să se acceseze un videoclip din mai multe surse și să fie transformat într-o lecție interactivă prin introducerea unor întrebări care apar în timpul vizionării. Elevii nu trebuie doar să urmărească filmulețul, ci trebuie să răspundă și la niște întrebări integrate la diferite intervale de timp.

c. Crearea unor hărți conceptuale: **MindMeister, Stormboard, Bubbl.us, Canva,**

Hărțile conceptuale ajută la sintetizarea informației, asigurând astfel, o învățare durabilă.

Analiza SWOT la Economie aplicată, utilizând Canva

d. Crearea unor nori de cuvinte: **Wordart, Mentimeter.**

Nor de cuvinte realizat cu Wordart

e. Jocuri educaționale: **Moneta, joc creat de Banca Națională a României, Factile, Bamboozle**

Factile și Bamboozle sunt o platformă de jocuri, care pot fi folosite în orice moment al lecției. Este foarte ușor să creezi un joc sau să modifici și să adaptezi unul deja creat. Se adaugă doar întrebările și răspunsurile, adăugând imagini sau GIF-uri, profesorul decide câte puncte valorează fiecare întrebare.

Verificarea formulelor la Economie, utilizând Factile

f. Crearea unor postere, afișe, aviziere virtuale: **Padlet, Symbaloo, Webjets;**

Padlet este un instrument practic atât pentru folosirea în lucrul la proiecte, cât și pentru folosirea în alte activități școlare sau extrașcolare, fiind o aplicație colaborativă, iar informațiile sunt accesibile mai multor participanți.

Această aplicație este utilă atât profesorului, în abordarea mai motivantă a predării, dar mai ales elevilor, care au posibilitatea realizării temelor într-un format atractiv.

Poate fi utilizat pentru a partaja informații, imagini, fișiere audio sau video pe pereții virtuali și care nu necesită instalare pe calculator.

g. Fișe de lucru interactive, rebus, criptograme: **Liveworksheets, LearningApps, Wordwall, Crossword Labs**

Oferă posibilitatea creării unor jocuri educaționale interactive în format digital, ce pot fi inserate în alte platforme de învățare sau, mai simplu, distribuite prin link, dar și a unor resurse în format pdf, aferente jocurilor create.

Exemple aplicații realizate în Wordwall

În concluzie, aplicațiile online pot contribui semnificativ la dezvoltarea creativității, perspicacității și atenției, asigurând un feedback imediat între elev și profesor. Utilizarea metodelor interactive permit crearea unui climat de învățare atractiv, incitant, stimulativ și eficient. Instrumentele educaționale trebuie utilizate astfel, încât să asigure formarea unor deprinderi care să permită elevului să se adapteze cerințelor unei societăți aflată într-o permanentă evoluție.

Așadar, împletirea armonioasă a metodelor tradiționale cu TIC presupune o schimbare de paradigmă asupra învățării și cunoașterii în societate, de aceea disciplinele pedagogice trebuie adaptate conform noului context în care trăim.

Bibliografie

1. ANDRON Daniela Roxana, KIFOR Ștefania, *Tehnologii digitale în activitatea didactică*, Editura Universităţii "Lucian Blaga", Sibiu, 2021.
2. CEOBANU Ciprian, CUCOȘ Constantin, ISTRATE Olimpius, PÂNIȘOARĂ Ion-Ovidiu, *Educația digitală*, Editura Polirom, Iași, 2020.
3. CRĂCIUN D., GROSSECK G., *Ghid practic de resurse educaționale și digitale pentru instruire online*, Editura Universității de Vest din Timișoara, Timișoara, 2021.

INOVAŢIE ŞI CREAŢIE ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

Prof.înv.preșc: BUSNĂ GEORGIANA DANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TEASC

Prioritatea învăţământului o constituie informatizarea, softul educaţional, reprezentat de programele informatice special dimensionate în perspectiva predării unor teme specifice, ceea ce reprezintă o necesitate evidentă . Utilizarea calculatorului în procesul instructiv-educativ facilitează realizarea scopurilor didactice şi idealurilor educaţionale.

Calculatorul nu este utilizat pentru a înlocui activitatea de predare a cadrului didactic, ci pentru a veni tocmai în sprijinul predării, ajutându-l astfel să-şi îndeplinească mai bine funcţia sa didactică fundamentală. Programul de calculator poate deveni un suport important pentru o predare eficientă.

Formarea capacităţii de a utiliza calculatorul ,de a folosi internetul este benefică elevilor,atât în activitatea şcolară cât şi în cea extraşcolară, în plan cognitiv cât şi psihic,prin relaţionarea cu lumea oferită de aceste instrumente de lucru ale mileniului al III-lea.

Un obiectiv important ce ar trebui stabilit pentru anii următori este de a dezvolta un indicator internaţional al capacităţii de a învăţa, toate acţiunile bazându-se pe cercetarea ştiinţifică. Învăţământul modern are ca sistem de referinţă competenţele generale şi specifice pe care trebuie să le dobândească cel ce învaţă – elevul – pe parcursul şi la finele unui ciclu de instruire, al unui an de studiu etc. Centrarea pe competenţe reprezintă o preocupare majoră în triada predare-învăţare-evaluare.

Noua imagine a profesorului trebuie stabilită prin luarea în considerare a tuturor abordărilor de până acum, de la conceperea ca distribuitor de recompense sau ca sursă de informaţii, până la cea de „manager al învăţării”. Pentru fiecare profesor sunt fundamentale două roluri, cel de manager şi cel de evaluator. Procesul instructiv-educativ trebuie astfel conceput şi desfăşurat, încât să-i convingă pe elevi să preţuiască propria moştenire naţională, să primească contribuţiile originale ale oricărei naţiuni la civilizaţia modernă, pregătind atât elevii, cât şi dascălii să înţeleagă valoarea diversităţii şi a independenţei de spirit.

Obiectivul general este acela de a promova creativitatea ca factor cheie în dezvoltarea competenţelor personale, antreprenoriale şi sociale prin învăţarea pe tot parcursul vieţii dar şi de a găsi strategii moderne folosite pentru asigurarea unei educaţii de calitate în învăţământ.

Pentru elevi, şcoala viitorului trebuie să promoveze o educaţie de calitate şi să fie axată pe valori în care elevii să creadă, în care să se regăsească, îndeplinind două condiţii, fundamentale din punctul lor de vedere: şcoala viitorului trebuie să le placă şi să fie eficientă. Promovarea sănătăţii şi a stării de bine a elevului determina de asemenea o dezvoltare optimă din punct de vedere somantic, fiziologic, mintal, emoţional, social şi spiritual.

Este foarte important ca in formarea unui stil de viaţă sănătos pentru şcolari să se pună accent pe : -autocunoaşterea şi construirea unei imagini pozitive despre sine; -comunicare şi relaţionare interpersonală; - controlul stresului; - dezvoltarea carierei profesionale ; -prevenirea accidentelor şi a comportamentelor cu risc pentru sănătate; -prevenirea atitudinii negative faţă de sine şi viaţă. In abordarea creativităţii in procesul educaţional, elevul trebuie încurajat să gândească independent, să îşi asume riscuri si responsabilităţi in demersul său spre formare intelectuală.

Evaluarea pentru asigurarea calităţii şi rezultatele obţinute trebuie să ne lărgească perspectiva asupra situaţiei reale din şcoli, să identifice nivelul de pregătire al elevilor şi să ne ajute să descoperim componentele ce au nevoie de sprijin în dezvoltare. Educaţia este factorul hotărâtor al dezvoltării psihoindividuale a persoanei. Ea sistematizează şi organizează influenţele mediului,dezvolta personalitatea. Creativitatea, in termeni generali, este un proces mental care permite generarea de idei şi concepte noi sau asocieri originale intre concepte şi idei deja existente.

Lumea modernă pune accentul pe folosirea mai eficientă a cunoaşterii şi a inovaţiei. Este necesară extinderea abilităţilor creatoare ale întregii populaţii, mai ales ale acelora care le permit oamenilor să se schimbe şi să fie deschişi faţă de idei noi într-o societate diversă din punct de vedere cultural, bazată pe cunoaştere. Noul mileniu aduce noi cerinţe educaţionale care impun noi metode, altele decât cele folosite până acum.

O importanţă majoră în pregătirea elevilor pentru noile cerinţe, o au cele trei forme ale educaţiei şi anume: educaţia formală însemnând învăţare sistematică, structurată si gradată cronologic, realizată in instituţii specializate de către un personal specializat; educaţia nonformală constând in activităţi educative desfăşurate in afara sistemului formal de învăţământ de către diferite instituţii educative; educaţia informală care se referă la experienţe de învăţare spontană, cotidiană, existenţială, desfăşurate în medii culturale care nu au educaţia ca scop principal. Criteriul de calitate aplicat educaţiei are un rol foarte important deoarece măsurile propuse pentru a promova creativitatea şi capacitatea pentru inovare vor fi adaptate fiecărei etape din cadrul învăţării continue.

Focalizată pe unitatea de învăţare, evaluarea ar trebui să asigure evidenţierea progresului înregistrat de elev în raport cu sine însuşi pe drumul atingerii obiectivelor prevăzute în programă. Este important să fie evaluată nu numai cantitatea de informaţie de care dispune elevul, ci, mai ales, ceea ce poate el să facă utilizând ceea ce ştie sau ceea ce intuieşte.

Fiecare activitate de evaluare a rezultatelor şcolare este însoţită de o autoevaluare a procesului pe care profesorul l-a desfăşurat cu toţi elevii şi cu fiecare elev în parte. Astfel poate fi descris nivelul de formare a competenţelor pentru fiecare elev şi pot fi stabilite modalităţi prin care se pot regla, de la o etapă la alta, activităţi de învăţare-formare a elevilor, în mod diferenţiat.

Managementul clasei este un domeniu de cercetare în ştiinţele educaţiei care studiază atât perspectivele de abordare ale clasei de elevi cât şi structurile dimensionale ale acesteia, în scopul facilitării intervenţiei cadrului didactic în situaţii de criză micro-educaţională şi a evitării consecinţelor negative ale acesteia. Trebuie pus accent pe dimensiunile managementului clasei : -dimensiunea ergonomică – se referă la dispunerea mobilierului, vizibilitatea, amenajarea sălii de clasă ; -dimensiunea psihologică - se referă la cunoaşterea, respectarea şi exploatarea particularităţilor individuale ale elevilor ; - dimensiunea sociala – se referă la clasă ca şi grup social ; -dimensiunea operaţională - se referă la instrumentele operaţionale care sunt recompensele şi pedepsele; -dimensiunea inovatoare – se referă la cunoaşterea practicii educaţionale la un moment dat, cunoaşterea tendinţelor şi tradiţiilor activităţilor educaţionale vizate, cunoaşterea orizonturilor de aşteptare ale elevilor; -dimensiunea normativă – se referă la norme,. ansambluri de reguli care reglementează desfăşurarea unei activităţi educaţionale.

O importanţă deosebită in inovaţia şi creaţia în activitatea didactică o au rolurile manageriale ale cadrului didactic :de planificare (planifică activităţile cu caracter instructiv - educativ) ;de organizare (organizează activităţile clasei) ;de comunicare (comunică idei, cunoştinţe, ascultă efectiv, oferă feedback, stabileşte canalele de comunicare); de conducere

(conduce activităţile cu elevii , desfăşurate în clasa şi în afara ei) ;de coordonare (sincronizează obiectivele individuale cu cele comune clasei, contribuind la întărirea grupului şi formării echipelor de lucru); de îndrumare (prin intervenţii punctuale adaptate unor situaţii specifice, recomandări) ;de motivare (prin întăriri pozitive, prin utilizarea aprecierilor verbale şi nonverbale în sprijinul consolidării comportamentelor pozitive); de consiliere (de orice tip, în probleme personale sau legate de şcoală); de control (în scopul cunoaşterii stadiului în care se află activitatea de realizare a obiectivelor şi nivelul de performanţă); de evaluare (măsura în care scopurile şi obiectivele au fost atinse).

Bibliografie:

1. Ionescu M., Radu I.-” Didactica modernă”, Ed. Dacia, Cluj – Napoca, 2001;
2. Alois Gherguţ,- “Management general şi strategic în educaţie”, Ed. Polirom, Iaşi, 2007;
3. I..Cerghit – “Sisteme de instruire alternative”, Aramis, Bucuresti, 2002.

PROFESORUL MODERN ŞI NOUA PARADIGMĂ A ÎNVĂȚĂRII

prof. SPIRIDON Elena
Şcoala Gimnazială *Anton Pann* Râmnicu-Vâlcea

În acest plan educaţional, educatorul modern, produs al unei lumi contemporane caracterizată prin globalizare, universalitate, complexitate, unitate în diversitate, se confruntă cu noile paradigme ale instruirii care propun un alt model educaţional, bazat pe învăţare inovatoare, menită să formuleze noi probleme, să dărâme clişeele existente prin autonomie şi gândire holistică.

Principiile vechii paradigme educaţionale puneau accentul, analizează Bruno Wurz, pe conţinut, pe însuşirea de informaţii corecte în mod definitiv, pe învăţare privită ca un rezultat, pe structuri ierarhice şi autoritare, conformismul fiind recompensat, rebeliunea gândirii diferite- descurajată, iar imparţialitatea dezavuată.

Conform vechilor paradigme, accentul cade pe:

- structuri rigide, programă analitică obligatorie,
- procuparea faţă de norme, faţă de lumea exterioară, experienţa lăuntrică fiind considerată ca neavenită.
- se evidenţiază gândirea analitică, liniară, iar utilizarea etichetării în aprecierea elevilor duce la stigmatizare.
- educabilul se plafonează la limita exprimată de eticheta care i s-a aplicat.

Principiile noii paradigme pun în lumină, la polul opus, învăţarea învăţării permanente, totalitatea conexiunii sensurilor, receptivitatea faţă de conceptele noi. Conform noilor paradigme, a învăţa este un proces.

- Se înregistrează prioritatea sinelui, a valorii proprii a individului, care generează performanţele.
- Experienţa lăuntrică este considerată un factor de coeziune în învăţare.
- Se promovează activitatea imaginaţiei, povestirea de istorii, scrierea de jurnale, cercetarea sentimentelor,
- Ideile care se abat de la convingerile comune fiind promovate ca parte a procesului creativ.

Astăzi reflecţia asupra problematicii învăţării şcolare este dominată de concepţii şi orientări, precum cognitivismul ori constructivismul.

Învăţarea/ Instruirea constructivistă presupune faptul că:

- Învăţarea se face prin descoperire şi interacţiune ;
- Rolul greşelii devine central/ confruntarea diferitelor puncte de vedere;
- Invăţarea- concepută ca un proces recursiv de interpretare şi construire de către persoane active ce interacţionează cu mediul fizic şi social ;
- Învăţarea este întotdeauna mediată: nu poate fi separată de mediul în care a fost realizată ;
- Profesorul porneşte de la nevoile spontane şi de la interesele fireşti ale celui care învaţă ;
- Construirea cunoaşterii şi modificările de atitudine ce determină noi comportamente au loc în principal ca rezultat al acţiunii şi prin exprimarea reprezentărilor elevului.

Teoriile cognitiviste ale învăţării reliefează caracteristicile perceptive ale materialului de învăţat care au o mare importanţă în învăţare. Sarcina de învăţare trebuie structurată şi prezentată astfel încât să poată fi controlată de cel care învaţă.

Potrivit teoriilor cognitiviste, învăţarea prin înţelegere este mai eficace decât cea mecanică, favorizând transferul.

Cognitiviştii sunt preocupaţi de diferenţele care există între persoanele creative şi cele mai puţin creative. Personalităţile cu un grad ridicat al creativităţii sunt caracterizate prin capacitatea de a-şi asuma riscuri, prin deschiderea faţă de informaţiile care vin din mediul înconjurător, prin schimbarea cu uşurinţă a perspectivei de abordare.

Creativitatea este considerată a fi constituită din modalităţi diferite de abordare a informaţiilor şi de combinare a datelor în căutarea de soluţii concrete, creându-se, în viziunea lui A. J. Cropley (1967), stiluri cognitive sau stiluri mentale diferite.

Gândirea divergentă trebuie corelată cu cea convergentă, iar învăţarea vizează procesarea informaţiilor, insistă pe cum se învaţă, pe procese cognitive şi metacognitive.

Concluzionând, Elena Joiţa observă că învăţarea, în viziune cognitivistă, se bazează pe transformarea cunoştinţelor în structuri, scheme, inducţii, deducţii, reorganizări. Ca alternative ale învăţării, teoriile constructiviste afirmă că:

- Învăţarea se referă la construirea de noi cunoştinţe, iar nu achiziţia lor prin transmitererereceptare-însuşire.
- Se bazează pe reflecţie, experienţa anterioară.
- Învăţarea este un proces de interiorizare a modului de cunoaştere, fiind o învăţare activă, în care elevii caută singuri.
- Încurajează autonomia cognitivă şi acţională.
- Urmăreşte formarea de capacităţi, competenţe, abilităţi.
- Este transferabilă în noi contexte.
- Se bazează pe experienţe de învăţare ale elevilor pentru a genera noi experienţe de învăţare.
- Presupune construirea şi reconstruirea realităţii de fiecare elev în parte pe baza experienţei proprii.
- Învăţarea porneşte de la descoperire, construcţie personală şi continuă cu dezbateri, colaborare, cooperare de grup.
- Se acordă prioritate construcţiei mintale, autonomiei, individualizării/personalizării, învăţării contextuale, învăţării prin colaborare, priorităţii evaluării formative, dinamice.

Construirea noilor cunoştinţe, potrivit teoriilor constructiviste, este facilitată de profesorulghid, mentor. Acesta proiectează situaţii autentice, mijloace accesibile pentru o învăţare optimă. Învăţarea în context cere prevederea de situaţii relevante şi autentice pentru elevi. Este prevăzut contextul preferat de către elev şi apropiat de experienţa lui.

Conform orientării constructiviste, profesorii sunt lideri, responsabili de cum caută elevii soluţii.

Elevii devin autonomi şi responsabili în folosirea suporturilor oferite, a contextului, a condiţiilor. Se încurajează elevii să aibă atitudine proactivă în stabilirea scopurilor, conţinuturilor, situaţiilor, strategiilor, prin interpretări, ipoteze, înţelegere.

În aceeaşi măsură, curriculumul şi instruirea sunt centrate pe elev, iar predarea, instruirea conform noilor paradigme ale învăţării sunt văzute ca o artă, prin afirmarea flexibilităţii, creativităţii şi măiestriei profesorului.

Bibliografie:

[1]. Constantin Cucoş, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iaşi, 1996

[2]. Elena Joiţa, *Profesorul şi alternativa constructivistă a instruirii*, Editura Universitaria, Craiova, 2007.

FORMAREA TINERILOR INOVATORI

Profesor înv. primar dr. Florentina Răducanu
Școala Gimnazială „Elena Văcărescu”, București

Care sunt cele mai importante evenimente din viața unui tânăr, care îl pot ajuta să devină un adult interesat de inovație? Cum putem educa un astfel de copil? Ce pot părinții să facă pentru a-l crește în spiritul dorinței de cunoaștere și a interesului pentru nou? Aceste întrebări au reprezentat, nu de puține ori, preocuparea experților în științele pedagogice și sociale.

Am sa vă relatez pe scurt povestea lui Kirk Phelps, un tânăr american. Kirk era un copil inteligent, curios din fire și talentat ca orice copil. Părinții săi, Cord și Lea, au fost permanent imlicați în activitatea școlară a propriului copil. Implicarea lor a depășit simpla alegere a școlilor, programelor, activităților din timpul școlilor de vară și a discuțiilor cu profesorii de câteva ori pe an. Aceștia au încercat permanent să-l pună pe Kirk în situații care aveau legătură cu interesele lui. În copilărie, băiatul s-a arătat deosebit de interesat de fotbal, ca majoritatea băieților. Părinții povestesc cum l-au dus pe copil într-un cartier muncitoresc, unde nu numai limba vorbită era alta, ci și cultura. Au încercat astfel să-l ajute să-și dezvolte doar interesul pentru sport, punându-l într-un mediu diferit de cel în care trăia.

Referitor la primii ani de școală, deși și-au dorit cele mai bune școli și cei mai buni profesori pentru copilul lor, au realizat faptul că acestea pe lângă avantajele pe care le aveau, puneau multe limite în evoluția lui Kirk. Cord, el însuși profesor de istorie, a experimentat cu propriii copii, în încercarea de a trece peste limitele școlii. În așa-zisa „cameră de făcut teme”, își strângea toți copiii, apoi le preda în stilul său caracteristic. Experimentul nu a dat roadele scontate, copiii având o reacție negativă la tatăl-profesor și punându-se pe plâns, fapt care l-a determinat pe Cord să renunțe după numai o săptămână.

Experiența excursiei la New York, pe Insula Ellis, i-a determinat din nou pe părinți să-și pună întrebări. Pentru a-i familiariza cu obiectivele turistice le-a citit *Mizerabilii* (întrucât doreau să vizioneze piesa de teatru) și le-a vorbit despre goana după pământ din Oklahoma și dspre integrare. Nici de data aceasta rezultatele nu au fost cele așteptate, mai exact, copiii nemanifestând interes pentru cele două obiective.

Programul zilnic al copiilor familiei Phelps era stabilit cu multă rigoare, dând totuși posibilitatea exprimării libere, independenței și propriilor decizii. Lea povestește cum mereu au fost preocupați să se comporte diferit. Copiii aveau ora fixă de culcare, foarte devreme, până în clasa a VIII-a. Timpul din afara școlii îl petreceau în aer liber, fără a avea un program prestabilit. „Copiii trebuie să se plictisească înainte de a-și da seama cum pot alunga plictiseala, și asta se întâmplă dacă stau mult afară.” (Wagner, T., 2014). Spre deosebire de alte mame care planificau minuțios fiecare oră din timpul liber al copiilor cu cursuri, Kirk și frații săi se jucau cu mingea, se cățărau în copaci și jucau jocuri copilărești.

Experiența lecturii zilnice a fost un punct forte pentru copiii familiei Phelps. În fiecare zi ei aveau o oră de lectură liberă, cu condiția ca ceea ce citeau să nu aibă legătură cu școala. Copiii își alegeau ce cărți doreau și le citeau în ritm propriu. Astfel Cord a putut observa cu uimire înclinațiile fiului către cărțile de știință, pe care le devora. Kirk citea cu nesaț *Resursele emisferei drepte a creierului* scrisă de Richard Feynman, *Arta și fizica*, *Matematica și imaginația* dar și *Învățându-l pe Buddha*. Părinții au reușit astfel să creeze o alternativă la presiunea școlii, care trimitea către lecturi obligatorii și memorizări.

Ca toți părinții, Cord și Lea s-au confruntat și ei cu dependența de televizor a copiilor. Primul experiment, din păcate eșuat, a fost să-i încurajeze să se uite duminica dimineața la fotbal. Apoi, reușita a venit prin organizarea în fiecare vineri a

unei reuniuni familiale, în care vizionau împreună câteva emisiuni, cu câte un castron de floricele în brațe. Fără să nege importanța jucăriilor, Lea a adoptat o atitudine de respingere a jocurilor și jucăriilor de prisos, de tip Play Station și Xbox, cu care copiii se jucau pasiv. LEGO, lectura și activitățile de afară, au contribuit mult mai mult la educația copiilor. Timpul petrecut cu copiii, mai exact cantitatea de timp, și-a pus amprenta asupra viitorului lor. Copilul are nevoie să vorbească despre el și activitățile sale cu un adult, are nevoie să simtă prezența adultului în tot ceea ce întreprinde, să primească încuviințarea că face bine și că gândește corect. Deși ocupați cu noua firmă, Cord și Lea își făceau timp în fiecare zi 45 de minute să stea cu copiii lor. Ei considerau că nu vei obține de la copii un timp de calitate dacă tu, ca părinte, limitezi perioada de timp petrecută cu ei.

Mai târziu, Kirk Phelps a abandonat liceul și colegiul, plecând de la o școală de elită din New Hampshire, respectiv *Academia Phillips Exeter*, la sfârșitul clasei a XI-a, pentru a urma *Universitatea Standford*, care îi oferea satisfacția studiului științelor. La un moment dat părăsește și această universitate pentru a lucra la primul iPhone produs de Apple. Părinții l-au susținut în toate aceste demersuri, cu reținerile pe care le aveau, întrebându-se dacă nu cumva mergeau contra curentului în calitate de părinți. Educat în spiritul libertății de gândire și încrezător în propriile forțe, Kirk a reușit de fiecare dată să-și argumenteze deciziile. De pildă, abandonarea liceului a avut ca argument din partea sa lipsa abordării creative a științei și concentrarea pe metode standard. Ca elev de liceu, Kirk se simțea încorsetat, în sensul că fiecare curs oferea elevilor o cale de urmat. Era foarte lăudată metoda socratică Harkness, în care elevii stăteau în jurul unei mese ovale împreună cu profesorul, fără a exista inovare în conceperea obiectivelor.

Activitatea ca manager de producție la Apple, este marcată de Kirk ca fiind o perioadă dificilă: „A fost un serviciu cu adevărat greu. Eu și cei din echipa în care eram făceam sacrificii pe care alți oameni nu le-ar fi acceptat. Dacă aș fi avut acasă o plantă, s-ar fi ofilit; dacă aș fi avut un câine, ar fi fugit; dacă aș fi avut o prietenă m-ar fi părăsit.” (Wagner, T. 2014). Succesul în companie i s-a datorat, după spusele sale, nu atât spiritului inovator, cât capacității de comunicare cu ceilalți, înțelegerea constrângerilor și rezolvarea lor cu sânge rece, rațiune și precizie.

Plecarea de la Apple a însemnat pentru Kirk deschiderea de noi orizonturi. După dezvăluirile sale, motivul a fost dorința și nerăbdarea de a aplica tot ceea ce învățase la Apple despre dezvoltarea produselor, la domenii noi de activitate. Astazi, la 29 de ani, lucrează la o companie tânără, *start-up*-ul *SunRun*, care urmărește transformarea modalității în care energia electrică este generată și vândută în SUA.

Povestea lui Kirk ne oferă perspective asupra modului în care familia și educația pot determina un tânăr să ajungă inovator într-o companie de suces. Deși arată ca toți ceilalți oameni, părinții lui Kirk au adoptat o filozofie aparte în creșterea și educarea copiilor. Ei au pus accent pe învățare ca fiind un proces de descoperire prin încercări, reușite și eșecuri, petrecerea unui interval de timp zilnic cu copiii, combinarea programului structurat cu libertate. Pentru ei, învățarea nu a reprezentat un mijloc de a atinge un scop, ca obținerea unei diplome și un serviciu bun, ci a fost ea însăși un scop în sine.

Povestea lui Kirk lasă loc de reflecții pentru noi toți: părinți, educatori, copii.

Bibliografie

Wagner, Tony, *Formarea inovatorilor. Cum crești tinerii care vor schimba lumea de mâine.* Editura Trei, 2014.

Învățământul românesc- de la modelul tradițional la modelul inovativ

Dragomir Simona
Colegiul Economic " Viilor", Sector 5, București

După cum bine știm, fiecare copil dispune de un echilibru diferit între punctele lui tari şi slabe în ce privește procesul de învățare și asimilare a informației și dobândire a cunoștințelor.

Indiferent de diferenţele şi metodele de învățare pe care elevii le pot prezenta, ei nu vor reuși să învețe o idee nouă în izolare, ci se va dezvolta şi îşi va adapta gândirea în continuu, în lumina experienței pe care o are alături de cadrul didactic și de mediul comun pe care îl împărtășește cu ceilalți colegi.

O idee deosebită ar fi promovarea învăţării centrate pe elev, pe care ar trebui să o recunoaştem ca experienţa anterioară individuală a elevului, şi să o folosim ca pe o bază pentru a furniza noi experienţe care să-l ajute să-şi dezvolte ideile şi abilităţile, competențele, procesele de asimilare a informației etc.

Pe de altă parte, analizând cu atenție calitățile care definesc dascălul din ziua de azi, care educă, observăm, că acesta devine, pentru elev un adevărat mentor care trebuie să ofere dovada unui caracter frumos, să fie înzestrat cu înţelepciune, grijă şi dedicare în formarea generaţiilor care îi trec prin mâini. Apoi, acest profesor ar trebui să aibă capacitatea de a câştiga respectul şi încrederea elevilor săi, să-i inspire prin puterea propriului exemplu, să devină un model, însă nu în sensul de a fi imitat în atitudinea și comportamentul acestuia, ci de a deveni un facilitator, un mediator al învățării moderne.

Astfel, profesorul la clasă, receptiv fiind, va stabili o relaţie şi rezonanţă, simţind nevoile, conflictele, speranţele, dorinţele şi de multe ori, temerile neexprimate. Respectând autonomia elevului, profesorul va ajunge să petreacă mai mult timp ajutându-l să formuleze întrebările urgente decât cerându-i răspunsurile potrivite. În cadrul unei societăţi bazate pe cunoaştere și modernizare este vitală nu doar creşterea accesului la oportunităţile de învăţare, ci şi consolidarea motivaţiei personale de a învăţa la şcoală şi în afara acesteia pe tot parcursul vieţii.

Într-un final, nimic nu poate fi mai reconfortant pentru un profesor decât gândul de a fi fost „omul providențial” pentru acești adolescenți, acești elevi care învață, cu stângăcie, „mersul pe mare”. Din acest punct de vedere, evident că primează verbul „a educa” în detrimentul lui „a preda”.

Suntem conștienți că dacă vrem ca toţi elevii noştri să înveţe eficient, trebuie să acceptăm și provocările pe care procesele de învățare le impun. De multe ori, mulți dintre noi am recunoscut că fiecare elev este unic și fiecare are procedeul său de asimilare a cunoștinței. Putem să ne confruntăm cu o provocare chiar mai mare, când ne gândim la rolul pe care elevii îl au în evaluarea învăţării.

În concluzie, este mai mult decât evident că imaginea profesorului de astăzi se construiește cu evidente interferențe de lumini și umbre. Indiferent pentru ce stil de predare va alege, indiferent de ce tip de profesor ne-am dori pentru copiii noștri, cu siguranță vom aprecia profesorul care educă, predă, care anulează distanțele atât de artificiale dintre el și elevii săi, care nu va transmite informații și idei, aflate, mai ales acum, la un click sau buton distanță, ci pe cel care este înnobilat de sentimente şi trăiri profunde, mai precis de umanitate.

ÎNVĂŢAREA PRIN FOLOSIREA METODELOR INTERACTIVE DE GRUP

prof. înv. primar Lucescu Lidia Simona
Liceul Tehnologic,,Vasile Cocea’’- Moldoviţa, Suceava

Învăţământul modern preconizează o metodologie axată pe acţiune, operatorie, deci de promovare a metodelor interactive care să solicite mecanismele gândirii, ale inteligenţei, ale imaginaţiei şi creativităţii. „Activ este elevul care depune efort de reflecţie personală, interioară şi abstractă, care întreprinde o acţiune mintală de căutare, de cercetare şi redescoperire a adevărurilor, de elaborare a noilor cunoştinţe’’ (I. Cerghit, 1997, p. 73).

Un obiectiv fundamental al educaţiei este îmbunătăţirea puterii de înţelegere a copilului şi cultivarea dorinţei acestuia de a învăţa. Unele procese de învăţare au loc în grup, copiii colaborează, fiecare vine cu o idee, aduce în situaţii de învăţare ceva din propria experienţă, care este comparată cu a celorlalţi, învaţă unii de la alţii, caută şi aleg soluţii, străduindu-se să rezolve sarcina încredinţată grupului său.

Specificul metodelor interactive de grup este faptul că ele promovează interacţiunea dintre minţile participanţilor, dintre personalităţile lor, ducând la o învăţare mai activă şi cu rezultate evidente. Interactivitatea presupune atât *cooperarea*- definită drept „forma motivaţională a afirmării de sine, incluzând activitatea de avansare proprie, în care individul rivalizează cu ceilalţi pentru dobândirea unei situaţii sociale sau a superiorităţii’’(Ausubel, 1981)- cât şi *competiţia*- care este o „activitate orientată social, în cadrul căreia individul colaborează cu ceilalţi pentru atingerea unui ţel comun’’(Ausubel, 1981). Ele nu sunt antitetice; ambele implică un anumit grad de interacţiune, în opoziţie cu comportamentul individual.

În condiţiile îndeplinirii unor sarcini simple, activitatea de grup este stimulativă, generând un comportament competitiv; în rezolvarea sarcinilor complexe, rezolvarea de probleme, obţinerea soluţiei corecte este facilitată de emiterea de ipoteze multiple şi variate. Interacţiunea stimulează efortul şi productivitatea individului şi este importantă pentru autodescoperirea propriilor capacităţi şi limite, pentru autoevaluare. Există o dinamică intergrupală cu influenţe favorabile în planul personalităţii, iar subiecţii care lucrează în echipă sunt capabili să aplice şi să sintetizeze cunoştinţele în moduri variate şi complexe, învăţând în acelaşi timp mai temeinic decât în cazul lucrului individual. În felul acesta se dezvoltă capacităţile elevilor de a lucra împreună, fapt ce se constituie într-o componentă importantă pentru viaţă şi pentru activitatea lor profesională viitoare.

Interacţiunea dezvoltă inteligenţele multiple (inteligenţa lingvistică, inteligenţa logico-matematică, inteligenţa spaţială, inteligenţa interpersonală, inteligenţa intrapersonală, inteligenţa muzicală, inteligenţa kinestezică, inteligenţa naturalistă- Gardner H.), stimulează şi dezvoltă capacităţi cognitive complexe (gândirea divergentă, gândirea critică, gândirea laterală), are ca efect şi „educarea stăpânirii de sine şi a unui comportament tolerant faţă de opiniile celorlalţi, înfrângerea subiectivismului şi acceptarea gândirii colective’’(Crenguţa L. Oprea, 2000. p.47).

Utilizarea metodelor interactive în ciclul primar promovează învăţarea datorită faptului că fiecare membru al grupului se simte oarecum responsabil în rezolvarea sarcinilor date grupului său, căutând să se implice, să comunice cu colegii de grup, să asculte şi să respecte părerile acestora şi împreună să aleagă pe cea corectă. Astfel, elevul devine participant activ la activitatea de învăţare.

După funcţia didactică principală putem clasifica metodele şi tehnicile interactive de grup astfel:

a) *Metode de predare- învăţare interactivă în grup:*

Metoda predării/ învăţării reciproce (Reciprocal teaching- Palinscar); Metoda Jigsaw (Mozaicul);Citirea cuprinzătoare; Cascada; Ciorchinele; STAD (Student Teams Achievement Division)- Metoda învăţării pe grupe mici; TGS (Teams/ Games/ Tournaments)- Metoda turnirurilor între echipe;Metoda schimbării perechii (Share- Pair- Circles); Metoda piramidei sau a bulgărelui de zăpadă şi a diamantului; Învăţarea dramatizată;

b) *Metode de fixare şi sistematizare a cunoştinţelor şi de verificare:*

Harta cognitivă sau harta conceptuală (Cognite map, Conceptual map); Matricele; Lanţurile cognitive; Cubul; Fishbone maps (scheletul de peşte); Diagramele cauzelor şi a efectului; Pânza de păianjen (Spide map); Tehnica florii de nufăr (Lotus Blossom Technique); Metoda R.A.I.(Răspunde/ Aruncă/ Interoghează); Cartonaşele luminoase;

c)Metode de rezolvare de probleme prin stimularea creativităţii:

Brainstorming; Starbursting (Explozia stelară); Metoda Pălăriilor gânditoare (Thinking hats- Edward Bono); Caruselul; Multi-voting; Interviul de grup; Studiul de caz; Incidentul critic; Phillips 6/6; Tehnica 6/3/5; Controversa creativă; Tehnica focus grup; Patru colţuri (Four corners); Metoda Frisco; Sinectica; Metoda Delphi

d)Metode de cercetare în grup:

Tema sau proiectul de cercetare în grup; Experimentul pe echipe; Portofoliul de grup.

Multe dintre aceste metode interactive mai sus amintite pot fi utilizate cu succes în cadrul lecţiilor la clasele I-IV, în diferite momente ale acestora. Ele pot constitui un mijloc de cunoaştere, de stocare, de fixare sau sectare a informaţiei, sporind interesul elevilor pentru învăţare.Caracterizate prin flexibilitate, metodele interactive constituie un instrument util în eficientizarea activităţii în clasă. Vom încerca în continuare să oferim câteva modele de aplicare a metodelor interactive în diferite tipuri de lecţii, la diferite discipline de studiu. Aplicarea lor se poate face individual sau în grup, oferindu-le elevilor posibilitatea de a se implica activ.

Metoda predării/ învăţării reciproce(Rezumând. Întrebând. Clarificând. Precizând)

Este o strategie instrucţională de învăţare a tehnicilor de studiere a unui text. După ce sunt familiarizaţi cu metoda, elevii interpretează rolul profesorului, instruindu-şi colegii. Are loc o dezvoltare a dialogului elev-elev. Se poate desfăşura pe grupe sau cu toată clasa şi este centrată pe patru strategii de învăţare: rezumarea, punerea de întrebări, clarificarea datelor şi prezicerea
(prognosticarea).

Rezumarea înseamnă expunerea a ceea ce este mai important din ceea ce s-a citit: se face un rezumat.

Punerea de întrebări se referă la listarea unei serii de întrebări despre informaţiile citite, cel ce pune întrebările trebuie să cunoască şi răspunsul.

Clarificarea presupune discutarea termenilor necunoscuţi, mai greu de înţeles, apelul la diverse surse lămuritoare, soluţionarea neînţelegerilor.

Precizarea se referă la exprimare a ceea ce cred elevii că se va întâmpla în continuare, bazându-se pe ceea ce au citit.

Am aplicat această metodă la clasa a IV-a , limba română, la lecţia ,,Gulliver în ţara piticilor’’, fragment, de J.Swift. Textul de studiu a fost oferit întregii clase, clasa a fost împărţită în patru grupe, corespunzătoare celor patru roluri. Se alege purtătorul de cuvânt, iar învăţătorul împarte fiecărui grup sarcina de lucru.

Grupa A (*Rezumatorii*)- citeşte şi rezumă textul.

Grupa B *(Întrebătorii*)- face o listă de întrebări pe care le vor adresa colegilor:

- Cum a ajuns Gulliver în Ţara Piticilor?
- Ce nume i-au dat piticii lui Gulliver? De ce?
- Ce obiecte i-au fost confiscate lui Gulliver?
- De ce s-au minunat piticii când au văzut aceste obiecte?

Grupa C (*Clarificatorii)*-explică sensul cuvintelor noi întâlnite în text: *naufragiat, chingă, bâzdâganie, a înlesni, maiestate, căpcăun, cărturar.*

Grupa D (*Predictorii)*- dezvoltă predicţii:

- Ce s-ar fi putut întâmpla dacă Gulliver s-ar fi împotrivit piticilor?
- Cum v-aţi fi purtat voi dacă aţi fi fost ăn locul lui Gulliver?
- Ce credeţi că s-a întâmplat cu Gulliver după ce i-au fost confiscate lucrurile?

Răspunsul la aceste întrebări îl pot afla citind în întregime ,,Călătoriile lui Gulliver’’.

Activitatea i-a stimulat şi motivat pe elevi. Fiecare grupă a încercat, ca prin rezultatele muncii, să lămurească elevii din celelalte grupe.

Prin folosirea acestei metode se dezvoltă capacitatea de exprimare, atenţia, operaţiile gândirii şi capacitatea de ascultare activă. Totodată, se stimulează capacitatea de concentrare asupra textului de citit şi priceperea de a selecţiona esenţialul.

Bibliografie:

Cerghit, Ioan, Metode de învăţământ, Editura Polirom, Iaşi, 2006

Cerghit, Ioan, *Sisteme de instruire alternative si complementare. Structuri, stiluri si strategii*, Editura Aramis, Bucuresti, 2002.

Neacșu, Ion, *Instruire și învățare*, EDP, Bucuresti, 1999.

Împletirea metodelor tradiționale cu cele moderne pentru îmbunătăţirea scris – cititului la elevii cu deficienţă mintală

Prof. Balan Liana Cristina
Școala Gimnazială Specială ”Maria Montessori” Bacău

Analizând datele obținute în cadrul unei cercetări care a vizat folosirea alături de metodele tradiționale a celor moderne, inovative, pot susține că ipoteza studiului a fost pe deplin justificată, că, într-adevăr, utilizarea unui Program de corectare/ameliorare a scris-cititului prin uzitarea metodelor moderne activ-participative în cadrul activităţilor didactice instructiv-educative, a contribuit la înregistrarea unor progrese consistente în ceea ce priveşte scris-cititul elevilor cu deficieţe mintale și la obținerea unor rezultate școlare mai bune.

Astfel, cercetarea întreprinsă a urmărit formarea și dezvoltarea deprinderilor de scris-citit a elevilor cu deficiențe mintale prin introducerea unor strategii bazate pe metode activ-participative, personalizate după capacitățile elevilor din grupul țintă. Acestea au acţionat asupra modalităţilor de captare a atenţiei, asupra modalităţilor de a implica elevul pentru a realiza o ascultare activă, prin trezirea centrelor de interes şi prin simplificarea sarcinilor didactice chiar şi la nivel de imimtație, realizându-se în final înțelegerea acestora și progresul
școlar.

În urma experimentului efectuat putem spune că utilizarea metodelor moderne activ- participative satisface cerințele unui învățământ formativ, deoarece antrenează majoritatea elevilor, sporește gradul de motivație a învățăturii prin satisfacțiile pe care elevii le obțin prin rezultatele pozitive ale muncii lor.

Progresul elevilor este evidențiat de creșterea gradului de realizare a obiectivelor instruirii, creștere materializată în mărimea valorii mediilor pentru nivelul de cunoștințe și deprinderi atins. Ședințele experimentale organizate cu introducerea unor metode activ-participative au asigurat participarea cu interes a elevilor la dobândirea cunoștintelor, la formarea unui stil de muncă intelectual, lecția devenind o modalitate de organizare a activității de învățare. Creșterea nivelului de pregătire a elevilor prin folosirea metodelor moderne demonstrează utilitatea lor în cadrul activităților didactice.

În scopul stimulării potențialului creativ al elevilor, sarcinile didactice propuse au fost selectate astfel încât să nu inhibe manifestările și dezvoltarea la nivel cognitiv a subiecţilor, să intervină conștient și lucrativ pentru îndepărtarea blocajelor obiective și subiective ale creativității acestora, să preia și să dezvolte în mod personalizat potențialul creativ al fiecărui elev.

Prin aplicarea demersului formativ s-a reuşit remedierea anumitor probleme care vizau motricitatea generală și fină, în special, a mâinii dominante, coordonarea oculo-motorie, atenția și memoria verbală și auditivă, orientarea spațio-temporală, procesarea fonologică în ceea ce privește diferențierea fină între sunetele cu punct de articulare apropiat sau între consoanele surde și sonore.

Aceste progrese au dus la remedierea dificultăților de procesare, elevii reușind să-și mărească câmpul vizual atât în procesul de scriere cât şi pentru citit. Subiecții au realizat progrese şi în ceea ce priveşte capacitatea de înțelegere a textului citit identificând mai uşor locul, timpul, personajele și organizând mental mai repede eșalonarea etapelor desfășurării acțiunilor, în momentul în care povestesc ceea ce au citit. Se observă îmbunătăţiri şi în ceea ce priveşte utilizarea intonației corecte, în ceea ce privește expresivitatea și cursivitatea celor citite.

Ca urmare a utilizării metodelor activ-participative în activitățile didactice, elevii au ajuns la o consolidare mult mai bună a abilităților legate de scris-citit și în prelucrarea și operarea cognitivă a informațiile însușite. Auzul fonematic, manipularea fonemelor, analiza și sinteza fonetică au fost dezvoltate la toți elevii paticipanți la cercetare.

Folosirea metodelor activ-participative în procesul de predare – învățare și ca element de noutate și în evaluare a determinat dezvoltare unui grad sporit de înțelegere a noțiunilor, a capacității de integrare a acestora, mărirea capacitatea de generalizare. Elevii au înregistrat rezultate bune la citirea literelor, silabelor, cuvintelor și propoziției, textul rămânând la nivel mediu.

Din observarea sistematică a comportamentului verbal şi a activităţii elevilor, realizată pe parcursul studiului s-au evidențiat progrese în dezvoltarea limbajului receptiv, la categoria clase de cuvinte şi relaţii, precum şi la utilizarea corectă a morfemelor gramaticale, s-au constatat progrese şi în ceea ce priveşte îmbunătăţirea abilităţilor de relaţionare şi exprimare verbală prin utilizarea în vorbire a unor structuri lingvistice diversificate de la propoziţii simple până la cele dezvoltate, elevii manifestând dorinţă de comunicare şi interes pentru realizarea schimburilor lingvistice, s-a constat progresul şi în ceea ce priveşte utilizarea mijloacelor de comunicare nonvebală şi nu în ultimul rând s-au observat progrese la nivelul dezvoltării din punct de vedere emoţional-afectiv şi a socializării subiecților pe parcursul activităților propuse.

S-a contatat menţinerea unor dificultăţi la formularea propoziţiilor dacă acestea conţin cuvinte cu un grad de abstractizare mai crescut sau care nu sunt utilizate în mod curent în activitatea cotidiană, a propoziţiilor care reproduc într-o înlănțuire logică conținutul poveștilor ascultate anterior şi a propoziţiilor care utilizează alte verbe dacât cele de acţiune face, zice, se joacă, mănâncă, pleacă la timpurile prezent sau trecut şi la persoana a III-a şi la persoana I. Pentru a decodifica progresele realizate de aceşti elevi în cadrul cercetării, s- a manifestat interes pentru orice răspuns chiar dacă ei au utilizat uneori canale de comunicare specifice nonverbalului, s-a păstrat contactul vizual cu aceştia pe tot parcursul sarcinii didactice, mesajele au fost transmise succesiv pentru ei şi pentru fiecare mesaj am aşteptat o formă de răspuns pentru a verifica înțelegerea acestora, s-a folosit o tonalitate a vocii şi o mimică a feţei adecvate, fără utilizarea în exces a comunicării verbale. S-a folosit și strategia audiogenă de exersare a pronunției cuvintelor care este realizată prin metode de predare bazate pe repetarea pronunției cuvintelor și se bazează pe capacitatea elevului de a-și aminti cuvintele din memorie, chiar dacă nu sunt capabili să decodeze cuvântul din punct de vedere fonematic şi strategia citirii prin analogie când un singur semn înlocuiește un cuvânt şi elevul a învăţat doar corespondența directă dintre cuvânt și pronunție - când unul sau două semne au înlocuit o unitate ortografică şi elevul a utilizat informația pentru identificarea cuvintelor fără a fi nevoie de înțelegerea semnificației limbajului scris. Majoritatea subiecților din grupul experimental citesc acum propoziții dezvoltate și le formulează corect respectând cerințele didactice, introduc cuvinte noi în construcții verbale, percep mult mai bine sensul limbajului oral.

În cazul scrierii subiecții au înregistrat rezultate mult mai bune, având mai puține erori și o exprimare mult mai corectă. Dificultăți au apărut în atitudinea față de sarcină și timpul de realizare al acesteia. S-au observat și unele tulburări de percepție vizual-spațială, de ordin atențional, ce pot determina confuzii în indentificarea pozițiilor spațiale (stânga, dreapta) și probleme în a distinge obiectul de fond aspecte ce pot influența dezvoltarea scris-cititului. S-au
realizat progrese la transcriere, dictare, autodictare și compunere de mesaje scrise. Omisiunile, substituirile de litere, confuziile, exprimările deficitare, structurile gramaticale incomplete sau greşite, utilizarea semnelor de punctuație greşite nu au mai avut aceeaşi pondere fiind cu mult diminuate şi apăreau doar în cazul în care intervenea oboseala sau neatenţia.

Strategiile didactice folosite în cadrul cercetării şi anume lucrul individual (unu la unu), metoda lingvistică integrală în care abordarea procesului de învaţare a cititului s-a realizat cu ajutorul poveştilor, poeziilor, cântecelor, ghicitorilor etc., metoda globală în care corespondența între obiect și cuvântul citit se repetă de atâtea ori, până când elevul, își poate aminti şi poate identifica obiectul (subiectul devine capabil să-şi formeze reprezentări privind structura
cuvintelor, a literelor şi a grupurilor de litere care se repetă des) și metoda fonetico-analitico-sintetică au fost inserate în structura ludică propusă şi au ajutat la definitivarea progreselor obţinute.

La finalul cercetării desfășurate rezultatele sunt mai bune, pe toate laturile evaluate la elevii din grupul experimental, iar acest aspect dă posibilitatea de a afirma că acestea nu se datorează unor variații întâmplătoare, ci se pot atribui folosirii metodelor activ-participative în procesul de predare - învățare. Datorită diferențelor de nivel al cunoștințelor și al dezvoltării capacităților lexico - grafice între cele două etape de evaluare, se poate concluziona că elevii care au beneficiat de utilizarea metodelor activ-participative în activitățile educaționale, au înregistrat rezultate mult mai bune la evaluarea finală, dovedind acumularea și consolidarea mult mai eficientă de cunoștințe, iar scopul propus de studio evidențiat în articol a fost confirmat și că succesul activităților didactice se datorează în mare parte alegerii corecte a diverselor metode de predare - învățare-evaluare.

Bibliografie:

1. Avramescu, M.D., 2002, Defectologie şi logopedie, Ed. Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti
2. Bocos, M., 2002, Instruire interactivă, Cluj-Napoca, Presa Universitară Clujeană
3. Burlea, G., 2007, Tulburările limbajului scris-citit Ed. Polirom, Iaşi
4. Chiva, M. şi Rutschneanu, Y. apud Carantină, D., I., 2007, Psihopedagogie specială, Ed. Ovidius Univesity Press, Constanţa
5. Gherguţ, A., 2011, Evaluare şi intervenţie psihoeducaţională. Terapii educaţionale, recuperatorii şi compensatorii, Ed. Polirom, Iaşi
6. Ionescu, M., 2000, Demersuri creative în predare şi învăţare, Ed. Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca
7. Oprea, C., 2012, Metode interactive de predare, învățare, evaluare - Suport de curs, IȘJ Teleorman, Alexandria
8. Popovici, D.V., 2000, Dezvoltarea comunicării la copiii cu deficienţe mintale, Ed. ProHumanitate, București
9. Purcia, S., 1998, Elemente de psihopedagogia însuşirii scrisului, E.D.P, Bucureşti
10. Zlate, Ș., 2011, Strategii moderne de Predare - Învățare – Evaluare, Modulul A – Abilitare curriculară a cadrelor didactice, POSDRU 2007-2013.

Traditional and modern in the teaching-learning process

Chiriac Erika Karina, Școala Gimnazială Constantin Parfene Vaslui

In a student-centered learning, the teacher's role is that of instructor, guide, mentor who accompanies you, mentor, advisor, consultant, transmitter of knowledge, trainer, supervisor, coordinator, critical researcher, model, collaborator - a person who facilitates the learning process for students, trying to discover what it is that the student is interested in learning, and then determining the best way to make that information available to the student by providing knowledge systems or materials that will enable the student to accomplish more effectively of a pregnancy. This is done by listening, asking questions, providing ideas, suggesting alternatives and identifying possible resources.

Class organization

Traditional:

We are attending a regular lesson. The students are in the desks, one behind the other, one or two, like in the time of our great-grandparents. Everyone is looking ahead.This is what is required of them: looking straight ahead.

Where do they find the answers to their personal struggles? To the teacher, behind the colleague, away from the school walls?

Modern:

Students are everywhere in the classroom.They group / are grouped according to the study options and the resources provided by the teacher.The students look at each other, face to face. They communicate. Everyone has the chance of effective dialogue.In partnership with their teacher they will find the answers...

The role of the student

Traditional:

Follow the teacher's lecture, exposition, explanation.

Try to retain and reproduce the ideas heard.

Passively accepts the ideas conveyed.

Works in isolation.

Modern:

Exchange ideas with others.

Cooperate in solving work tasks.

Express own points of view.

He argues, asks and asks himself questions in order to understand.

The role of the teacher

Traditional:

Expose, hold lectures.

It imposes points of view.

He considers himself and manifests himself "like a parent".

Modern:

It facilitates and moderates learning

It helps students to understand and explain points of view.

It is a partner in learning.

How to achieve learning

Traditional:

Learning takes place predominantly through memorization and reproduction of knowledge.

Learning leads to competition between students, with the aim of ranking.

Modern:

Learning takes place predominantly through the formation of skills and practical skills.

Learning is achieved through cooperation.

Evaluation

Traditional:

Aims at measuring and assessing knowledge (what the student knows).

Emphasize the quantitative aspect (how much information the student has).

Aims at classifying students.

Modern:

It aims to measure and assess competences (what the student knows how to do with what he knows).

Aims at the learning progress of each student.

Emphasize the qualitative elements (values, attitudes).

Conclusions

Anchoring the Romanian school in the 21st century necessarily requires the use of such modern methods. It is not necessary to absolutize the use of these methods to the detriment of the classic ones. A true professional in teaching (regardless of the discipline) will have to know how to adapt the didactic approach. There are lessons that definitely produce higher school performance only with the help of modern methods, but there are also lessons in which their presence is not mandatory. Students' interest in the lessons increases whenever such methods are used in teaching. The performance of the teacher who uses them is also certainly higher.

Bibliography:

Cojocariu,V., , 2006, Secrete metodice în didactica preşcolară, vol. 2, Editura C.C.D., Bacău.

Creţu, C. , 1997, Psihopedagogia succesului, Iaşi, Editura Polirom.

Erich Geissler, 1977, Mijloace de educaţie, Bucuresti, Editura Didactică şi Pedagogică.

Metoda „Pălăriile gânditoare ” –aplicație în ora de limba română

Prof. înv. primar SOLOMON ELENA
Școala Gimnazială Nr. 10 Bacău

O metodă activ-participativă foarte îndrăgită de elevi, metoda pălăriilor gânditoare presupune faptul că o problemă se poate rezolva ieşind din obişnuit şi abordând-o din perspective inedite, apelând la imaginaţie.

Dintre avantajele acestei metode menţionăm:

- stimulează creativitatea
- determină participarea constienta a elevilor prin implicarea maximă în rezolvarea sarcinilor
- dezvoltă gândirea critică
- angajează toate forţele psihice de cunoaştere
- oferă elevilor ocazia să înveţe să folosească toate tipurile de gândire
- dezvoltă abilităţi de comunicare şi colaborare
- se îmbunătăţeşte calitatea deciziilor prin practicarea unor roluri
- organizează şi clarifică gândirea
- creşte responsabilitatea elevilor faţă de propria învăţare

Metoda presupune folosirea a şase pălării de culori diferite: alb, roşu, negru, galben, verde şi albastru. Fiecare culoare defineste un anumit rol şi persoana care o poartă exersează un anumit tip de gândire. Jucând rolul unui gânditor, prin exerciţiu, voinţă şi efort, elevul poate deveni un gânditor adevărat şi îşi poate schimba modul de a gândi. Astfel, se împart cele şase pălării elevilor şi se supune discuţiei un anumit caz pentru ca fiecare să-şi pregaătească ideile. Mai mulţi elevi pot răspunde sub aceeaşi pălărie.

Pălăria albă: Informaţia valabilă şi cea necesară

• Asigură obiectivitatea informaţiilor

• Este neutră

• Este concentrată pe imagini clare

• E caracterizată de gândirea obiectivă

Pălăria roşie: Intuiţie şi sentimente

Dă frâu liber imaginaţiei, sentimentelor

Descătuşează stările afective

• Oferă o perspectivă emoţională asupra faptelor

Pălăria neagră: Precauţii, dificultăţi şi probleme

• Exprimă grija şi avertismentul, judecata

• Oferă o pespectivă tristă, sumbră asupra situaţiei prezentate

• Este perspectiva gândirii negative

Pălăria galbenă: ***Beneficii***

• O pespectivă pozitivă şi constructivă asupra situaţiei

• Simbolizează lumina soarelui, optimismul

• Este gândirea optimistă, constructivă

Pălăria verde: ***Idei alternative şi creative***

• Exprimă ideile noi

• Este verdele proaspăt al vegetaţiei, al abundenţei

• Este simbolul fertilităţii, al producţiei de idei noi

Pălăria albastră: ***Organizarea proceselor de gândire***

• Exprimă controlul procesului de gândire

• Dirijează bunul mers al activităţii

• Este preocuparea de a controla şi de a organiza

Aplicație folosind metoda interactivă „Pălăriile gânditoare ”:

Clasa I

Obiectul: ***Limba română (lectură)***

Subiectul: ***Sarea-n bucate, P. Ispirescu***

Elevii sunt împărțiți în șase grupe a câte patru elevi. Fiecare grupă primește câte o pălărie, prin tragere la sorți. Pentru început se vizionează filmul românesc *Sarea în bucate.*

Pălăria albă -Informează!

Elevii vor prezenta pe scurt continutul lecturii: povestirea faptelor şi întâmplărilor importante.

Pălăria roșie – Spune ce simți!

Care personaj v-a plăcut mai mult? Cu ce personaj v-ar plăcea să semănaţi?

Caută o latură pozitivă a personajului negativ – aici, împăratul

Elevii își prezintă gândurile, părerile, impresiile pe care le-a creat acest basm.

Pălăria galbenă – Aspecte pozitive

Ce a învăţat împăratul din păţania sa? Ce apreciați la fata de împărat?

Elevii vor spune tot ce este bun, cum se poate întoarce situaţia, cum se pot rezolva toate ca să fie toată lumea mulţumită, vor găsi partea bună a lucrurilor, vor găsi o soluție.

Pălăria neagră – Aspecte negative

Se povestesc care sunt faptele greşite, ce s-a întâmpat de s-a ajuns pâna la această situaţie, şirul de situaţii care au determinat o asemenea stare de lucruri.

Ce crezi ca a gresit împăratul? Ce alt lucru grav i s-ar fi putut întâmpla? Este justificat felul în care a procedat? De ce ?

Pălăria verde – Idei noi

E partea creativă a lecţiei, elevii încercând să schimbe anumite aspecte din povestire. Imaginează-ți un alt final al acțiunii. Cum ai fi procedat dacă erai în locul fetei de împărat?

Pălăria albastră – Clarifică

Adresează câte o întrebare colegilor tăi, să verifice dacă au înțeles continutul textului. Elevii din grupa pălăriei albastre pot solicita informații suplimentare sau refacerea răspunsului în cazul în care consideră că este insuficent sau incorect formulat. Ei vor concluziona cu un verdict final, vor da o soluţie , găsesc vinovaţii.

Cadrul didactic supraveghează întregul demers și intervine cu explicații acolo unde este necesar.

Fiecare lider de grupă va prezenta răspunsul în fața celorlalti colegi.

Se fac aprecieri generale asupra modului în care au lucrat și au rezolvat cerințele.

Bibliografie

De Bono,Edward, *Şase pălării gânditoare*, Ed. Curtea Veche, Bucureşti, 2007

Mihăescu M., *Metode activ-participative aplicate în învăţământul primar*, Bucureşti, Ed. Didactica Publishing House, 2010

A vorbi despre tine prin celălalt

CÎNCESCU BEATRICE
LICEUL TEHNOLOGIC „AL.I.CUZA” – SLOBOZIA

Poate părea necanonic să încep un eseu cu o temă de reflecţie, al cărei loc pare mai previzibil la finalul acelui eseu, dar, contextual, demersul mi se pare nimerit şi extrem de relevant tematic; mi-a povestit cineva, ca pe o anecdotă, că în faţa unui restaurant turcesc tip pensiune, frecventat în fiecare vacanţă din varii motive, se afla un afiş cu un mesaj în aparenţă comic, dar care invita subtil la reflecţie:

Dumnezeul tău este evreu,maşina pe care o conduci este japoneză, pizza preferată este italiană,orezul basmati este indian,democraţia pe care o practici este grecească,cafeaua ta este braziliană,cămaşa este americană,telefonul tău este coreean,vacanţele tale sunt turceşti,tunisiene sau marocane,cifrele tale sunt arabe,scriitura îţi este latină şi… reproşezi vecinului tău că este străin!

În timp, a devenit un loc comun aforismul „ Cunoaşte-te pe tine însuţi!”, dar puţini dintre noi îl vedem ca pe o cale de autocunoaştere; un scriitor francez al sec. al XIX-lea a devenit notoriu şi prin acel „ eu sunt altul”, făcând distincţia între eul artistic şi cel social. Cred că afirmaţia se potriveşte şi aici, eu sunt altul, pot să ajung la cunoaşterea de sine prin descoperirea personalităţii celuilalt.

Obiectivul principal al educaţiei interculturale rezidă în pregătirea persoanelor pentru a percepe, a accepta, a respecta şi a experimenta alteritatea. Scopul îl reprezintă netezirea terenului întâlnirii cu celălalt. A face educaţie interculturală presupune ca însuşi procesul educaţional să se realizeze într-un mediu interacţional, prin punerea alături, faţă în faţă, a purtătorilor unor expresii culturale diferite.

Alteritatea trebuie să devină un motiv de bucurie, o ocazie de întărire a sentimentului vieţuirii laolaltă, o dorinţă a une binevenite conlucrări. *Altul* este un prilej de descoperire şi conştientizare a realei identităţi. Căci, în căutarea celuilalt, n descoperim pe noi înşine, ne dăm seama de ceea ce suntem, sperăm, merităm. Omul este o fiinţă socială,provocarea ş frumuseţea existenţială ne sunt date de ceilalţi, de miracolul
ieşirii din sine, de proiectarea în altul, de iubirea celui apropiat, nu doar ca frate creştin.

Topica interculturalităţii a apărut în ultimele decenii, ca răspuns în plan educaţional la fenomenele
de creştere a interconexiunilor şi a globalizării. Se ştie că multe conflicte, aparent economice, istorice, sociale etc. au î subsidiar o componentă culturală.Educaţia interculturală vizează o abordare pedagogică a diferenţelor culturale, strategie pri care se iau în consideraţie specificităţile spirituale sau de alt gen (diferenţa de sex, diferenţa socială sau economică etc.) evitându-se, pe cât posibil, riscurile ce decurg din schimburile inegale dintre culturi.Educaţia interculturală vizează dezvoltare unei educaţii pentru toţi în spiritul recunoaşterii diferenţelor ce există în interiorul aceleaşi societăţi şi se referă mai puţin (sa deloc) la realizarea unei educaţii pentru culturi diferite, ceea ce ar presupune staticism şi o izolare a grupurilor culturale Educaţia interculturală privilegiază interacţiunea şi dialogul, curajul de a ieşi din sine şi dorinţa de proiecţie în celălalt. (educaţie concepută în perspectiva interculturală va resemnifica relaţiile dintre şcoală şi alte spaţii educative; ea va depăş zidurile şcolii, prelungindu-se şi insinuându-se în activităţile informale, în viaţa de zi cu zi. Fiecare om este o subcultură,fiecar dintre noi va fi o unitate plurală, care se va reface permanent, sub imperiul vectorilor socio-culturali în permanent

mişcare,fiecare persoană va dispune de o unitate înglobantă, iniţială care va supraordona permanent noi elemente spirituale.

Copiii nu sunt obişnuiţi întotdeauna să accepte ideea că din punct de vedere constitutiv sunt diferiţi, că nu pot fi aliniaţi toţi la aceleaşi standarde valorice şi se simt culpabili pentru aceasta. La rândul lor, ceilalţi, adulţii, dezaprobă sau îi exclud pe indivizii deosebiţi - mai ales pe cei infideli, deviaţionişti, nonconformişti. Toleranţa reciprocă şi înţelegerea mutuală pot fi formate printr-o educaţie prealabilă pentru întâmpinarea şi respectarea alterităţii. Educaţia interculturală constituie, în acest sens, o pistă de primă importanţă. Dacă vrem să construim o lume viabilă, n-avem decât o singură variantă: să învăţăm să trecem de la *eu* la *tu,* la *noi*. A accepta alteritatea şi interdependenţa, a crea condiţiile exprimării personalităţii altuia, a pune bazele unui comportament solidar, acestea reprezintă o nouă „ inversiune copernicianǎ”, pe care educaţia, la acest început de mileniu, este chemată să o realizeze.

Dacă aş fi pusă în situaţia de a alcătui un nou decalog prin care *eu* să ajungă la *tu* şi la *noi,* prin care *eu să devin altul*, cred că aş alege:

1. Iubește-ţi aproapele, dar și departele, ca pe tine însuţi;
2. Deschide-te spre altul, spre străin, spre neobişnuit .
3. Ai încredere în această deschidere, chiar dacă ea este dificilă, pentru că ne obligă să ne interogăm încrederea în noi, propria noastră viziune despre lume. Dar această interogativitate constituie un prealabil indispensabil pentru capacitatea de a trăi experienţe noi.
4. Descoperă aptitudinea de a percepe ceea ce ne este străin. Avem obiceiul de a aranja ceea ce este străin după grile de lectură ce ne sunt proprii, de a nu percepe pe altul decât prin modul obişnuit de a simţi sau gândi.
5. Acceptă-l pe celălalt ca fiind altul. În întâlnirea cu alteritatea, avem obiceiul de a-l interpreta pe altul ca fiind similar sau identic, fie de a-l percepe ca pe un duşman şi a ne îndepărta de el.
6. Asumă-ţi trăirea situaţiilor ambigue, ambivalente. Situaţiile ambivalente ne derutează. Nu dorim ambiguitate. Ea ne provoacă frică. Aceste trăiri pot constitui preambulul pentru acceptarea diferitului.
7. Dwscoperă-ţi aptitudinea favorabilă de a experimenta. În linie generală, noi pretindem reţete, reguli bine fixate. Doar aşa ne simţim în siguranţă. Este posibil să ne apropiem de altul având curajul de a experimenta, explorând moduri existenţiale diferite.
8. Alungă-ţi frica faţă de altul. Sentimentul de xenofobie face parte din zestrea cea mai veche pe care istoria ne-a transmis-o. Această frică trebuie să dispară pentru a-l primi pe celălalt.
9. Fii capabil de a pune în chestiune propriile norme. Privirea spre altul este determinată de sistemul referenţial socio-cultural care ne fasonează comportamentul. Cu cât ne dovedim a fi mai incapabili să ne recunoaştem relativitatea propriului sistem de referinţă,cu atât rămânem orbi sau insensibili faţă de ceilalţi.
10. Asumă-ţi rezolvarea conflictelor. Există două tipuri de conduite în cazul divergenţelor de interese: una de a refuza să vezi realitatea, punând-o între paranteze, alta de a transforma divergenţa în ostilitate. Conflictele trebuie asumate cu calm şi rezolvate într-o manieră productivă.

Performanţa de a cuceri identităţi mai largi, de a dezvolta o loialitate de tip nou nu ne spune că trebuie renunţat la identitate noastră (de român, ungur, ţigan etc.), dar trebuie să accedem la alte tipuri de identităţi mai înglobante , precum cea de european cetăţean al lumii. Deci, idealul iluminist a rămas actual: suntem cetăţeni ai universului, cosmopolisul este patria noastră.

Trei metode interactive utilizate în învățământ

Chivu Andreea
Școala Gimnazlială nr.195

Exerciţiu pentru activarea imaginaţiei

(Roco, 2007, p. 238 apud. E. Raudsepp)

„Imaginaţia este esenţială şi înainte de toate, căci
fără imaginaţie nu avem nici un scop.”
C.N. Parkinson

Creaţi şapte propoziţii pentru care ACRONIMUL să fie cuvântul din şapte litere IMAGINE. Toate propoziţiile trebuie să reflecte într-un fel gândurile voastre despre soluţia creativă, imaginaţie, inventivitate.

Exemplu:

- **I**deile nu trebuie colecţionate sau ascunse.
- **M**ulte soluţii mărunte sunt necesare pentru rezolvarea problemelor mari.
- **A**proape toţi oamenii sunt creativi.
- **G**ândul este imaginea sufletului.
- **I**deile inovatoare sunt respinse de oamenii cu prejudecăţi.
- **N**iciodată să nu crezi că alţii ar putea gândi în locul tău – foloseşte-ţi propria judecată.
- **E**ste bine să te bucuri de fantezia ta – de aceea există.

Acum este rândul tău!

Exemple de răspunsuri

I. Îţi închipui că nu ai probleme? Creează unele.

- Ideile învârt lumea.
- Imaginaţia te va scoate din încurcătură.
- Inteligenţa nu presupune întotdeauna să fii creativ.

M. Majoritatea oamenilor sunt mai creativi decât cred.

- Multe probleme rămân nerezolvate pentru că renunţăm repede.
- Mereu creativitatea să fie un obicei.
- Minţile noastre au nevoie de exerciţiu.

A. Atâta folos ai pe cât de multe idei oferi altora.

- Atacaţi problemele din toată inima.
- Aceste succese cer mai mult efort decât creativitate.
- Acum este momentul de a imagina.

G.Generează o idee nouă în fiecare zi.

- Greşeala rataţilor este că renunţă înainte de a rezolva o problemă.
- Gimnastica minţii trebuie făcută cât mai des.
- Ideile geniale vin când te distrezi.

I.În creativitate trebuie să faci ceea ce simţi că e mai bine.

- Iar o persoană creativă este educată, nu numai născută astfel.
- Ideile care erau noi acum zece ani sunt considerate acum învechite.
- Ideile sunt bune dacă sunt multe.

N.Nimeni nu ştie cât de creativă este o persoană în realitate.

- Noile idei pot fi folosite împotriva obiceiurilor rele.
- Nimeni nu are dreptul să împiedice creativitatea celorlalţi.
- Noutatea nu este mereu cea mai bună.

E.Este interesant tot ceea ce doriţi să faceţi.

- Este bine să faceţi schimb de idei, căci acest lucru va da naştere la idei noi.
- Entuziasmul ajută o persoană să devină mai creativă.
- Exprimaţi-vă ideile – dacă nu, o vor face alţii în locul dumneavoastră.

Brainstorming(Bucoș, 2013, p. 431)

Metoda asaltului de idei (engl. brain = creier; storm = furtună, asalt) este o metodă de dezbatere în grup care are ca obiectiv producerea de idei noi sau găsirea celei mai bune soluţii pentru o problemă de rezolvat, prin participarea membrilor grupului.

Se aplică mai ales la liceu oferind elevilor posibilitatea să se exprime în mod liber, contribuind la formarea şi dezvoltarea imaginaţiei, creativităţii, limbajului ştiinţific, a unor trăsături de personalitate (spontaneitate, curajul de a exprima un punct de vedere), a relaţiilor interpersonale, prin valorizarea ideilor fiecăruia (şi, în consecinţă, prin înţelegerea calităţilor celor din jur) etc. Această metodă, iniţiată de Osborn se desfăşoară în două etape distincte: etapa de producerii ideilor de către elevi (se poate realiza în prima parte a lecţiei) şi etapa de evaluare a soluţiilor de către profesor şi elevi (se poate realiza la sfârşitul lecţiei). Datorită separării în timp a celor două etape, este supranumită „metoda evaluării amânate” sau „filosofia marelui DA”, deoarece se acceptă toate ideile emise.

Reguli de aplicare a metodei:

1. *Enunţarea problemei de către profesor sau elevi*, de exemplu, Cum explicaţi reuşita în viaţă din punct de vedere aptitudinal?,Temperamentul are caracter neutral.De ce?sau Inteligența emoțională presupune autocontrol și empatie?etc.

2. Etapa stimulării, de emitere a cât mai multor idei legate de soluţionarea problemei puse în discuţie; fiecare elev, chiar şi cel mai „tăcut”elev, este solicitat şi încurajat să enunţe păreri, puncte de vedere cu privire la soluţionarea problemei puse în discuţie; ideile emise de elevi pot fi produse pe trei căi:

- **calea progresiv liniară** - completarea ideii iniţiale până la ideea soluţie finală, trecându-se prin mai multe stadii de idei intermediare;

- **calea catalitică** - ideile sunt produse prin analogie sau prin apariţia unei idei noi, opusă celei iniţiale
- **calea mixtă** - o idee poate dezvolta simultan soluţii complementare şi soluţii contrare ei.

Nici o idee emisă nu este criticata, contrazisă, ironizată sau evaluată în această etapă; se pune accentul pe cantitatea de idei emise, nu pe calitatea acestora;

3. Etapa de cercetare (etapă facultativă), în care se aplică în practică, soluţiile imaginate de către elevi, cu caracter de cercetare, dacă este posibil sau dacă problema pusă în discuţie are rezolvare practică, nu teoretică;

4. Etapa evaluării soluţiilor, realizată după o anumită perioadă de timp, prin analiză critică; soluţiile emise de elevi sunt comparate, sunt ierarhizate şi selectate cele mai bune soluţii pentru rezolvarea problemei, dacă problema se poate rezolva pe mai multe căi (sau cea mai bună soluţie, dacă există o singură cale de rezolvare).

Aplicarea acestei metode este condiţionată atât de pregătirea teoretică cat şi practică a elevilor,dar şi de cultura generală a acestora, căci uneori pentru a emite cât mai multe idei, elevii pot utiliza şi cunoştinţele din alte domenii ale cunoaşterii sau pot realiza conexiuni interdisciplinare între cunoştinţele însuşite în cadrul altor discipline şcolare.

SPORTS
WORKSHEET – Pre-Intermediate Level

Nume: SÁNTHA LENKE
LICEUL DE ARTE “PLUGOR SÁNDOR”

1. Match the sentences with the correct sport. (Pair work)

a. Scoring a goal makes fans happy.
b. Gliding down the snow slopes is very thrilling.
c. Riding the waves is fascinating.
d. Being in the open air keeps you healthy.
e. Splashing each-other with water is fun.
f. Playing with a partner is exciting.

2. Look at the adjectives describing sports in the list below and decide which are positive and which are negative. Write P for positive and N for negative. (Pair work)

1.expensive…… 8. exciting…….
2. challenging.....9. exhausting
3. easy……. 10. boring……..
4. difficult…..……. 11. tiring……
5. thrilling…… 12. healthy……..
6. popular…… 13. relaxing…….
7. dangerous…… 14 cruel……..

3. Read the text and list the positive points and the negative points of skiing. (Group work)

Skiing is the the most captivating sport I have ever tried. I live in a small village in the mountains where there is a lot of snow and I can ski every day.

Skiing is great fun for people who enjoy being outdoors. It’s also a very thrilling sport. Speeding down the slopes of the mountains makes you feel like a bird. It is a combination of excitement, loss of control and a sense of freedom. Another good thing about skiing is that it helps you relax. Being out in the fresh air makes you forget your problems.

But, learning to ski can sometimes be dangerous as you can hurt yourself. Sometimes it is also difficult to control your skis and it is tiring because you need a lot of time to practise. Another drawback is that the equipment is quite expensive.

All in all skiing can sometimes be difficult and challenging, but I think it’s an excellent way to exercise and keep fit.

GOOD POINTS	BAD POINTS

4. **Write a list with the advantages and disadvantages of your favourite sport. (Individual work)**

ADVANTAGES	DISADVANTAGES

5. **Listen to the following presentation about popular sports in the UK ans solve the listening comprehension test that follows. (Individual work)**

https://test-english.com/listening/a2/sports-uk-listening-test/

6. **Describe a popular sport in your country. (Mention: where is it performed, whether it is a team sport or individual sport, necessary equipment, summer or winter sport, advantages and disadvantages. – Group work)**

7. **Design/create a poster for a particular sporting event, either on paper or electronically. (Mention: the sporting event, time, date, venue, ticket prices, organizer. Use slogans!)**

KEY

1. A. Football, B. Skiing, C. Surfing, D. Cycling, E. Swimming, F. Tennis
2. 1. N, 2. P, 3. P, 4. N, 5. P, 6. P, 7.N, 8. P, 9. N, 10. N, 11. N, 12. P, 13. P, 14. N
3. Good points: captivating, fun, outdoor sport, thrilling, gives a sense of freedom, exciting, relaxing
   Bad points: dangerous, accidents may happen, difficult, needs a lot of practice, expensive equipment

COMUNICAREA EDUCATOR – COPIL

Prof.Gheorghe Dârstaru,
Colegiul Economic, Buzău
Prof Înv. Preșcolar .Mihaela Dârstaru,
G.P.P. „Bobocei din Micro III”

Perioada preşcolară este perioada care se caracterizează prin cele mai profunde, şi productive însuşiri psihice ale individualităţii, este perioada unei intense receptivităţi, sensibilităţi şi flexibilităţi psihice divergente. De aici necesitatea de a exersa şi fructifica potenţialul creativ al preşcolarului, de a-i forma şi dezvolta eul cognitiv, afectiv, socio- acţional în devenire. De mic copilul este atras de poveşti. De aceea, în organizarea şi desfăşurarea activităţilor de lectură ale educatoarei, trebuie respectate cerinţele pedagogice ce decurg din particularităţile de vârstă ale preşcolarilor şi specificul lecturilor ca mijloc al comunicării. Cercetarea comunicării, inclusiv cea a copilului, a debutat cu cea mai pregnantă dintre forme: limbajul. Limbajul în perioada preşcolară, devine un instrument activ şi deosebit de complex al relaţiilor copiilor cu cei din jurul său şi în acelaşi timp, un instrument de organizare a activităţii psihice.

În ceea ce priveşte comunicarea verbală şi nonverbală, există două caracteristici principale ale acestora; prima este capacitatea copilului de a înţelege ce înseamnă cuvintele, gesturile, tonul, ea relevă competenţa în folosirea simbolurilor şi descifrarea mesajelor pe care le transmite educatoarea, iar a doua este performanţa adică capacitatea de a folosi el însuşi aceste simboluri în comunicare. La vârsta preşcolară competenţa este cu mult mai dezvoltată decât performanţa, copilul înţelege mult mai multe cuvinte, formulări verbale, simboluri nonverbale decât foloseşte in exprimare, mai ales că nici limbajul interior nu este suficient de bine structurat, din această cauză ne adaptăm permanent mijloacele de comunicare la experienţa limitată a fiecărui copil şi de aceea în educarea copiilor de vârste timpurii, de la 2 ani şi jumătate la 4 ani şi jumătate, barierele cele mai frecvente în comunicare sunt de ordin cognitiv, copiii nu pot să înţeleagă întotdeauna întocmai sensul unor cuvinte sau expresii pe care adulţii din jurul lor le folosesc. Este o barieră care dispre treptat, odată cu lărgirea sferei de cunoştinţe şi îmbogăţirea experienţelor de învăţare. Comunicarea nonverbală este foarte importantă la acestă vârstă: o îmbrăţişare, o mângâiere, o bătaie pe umăr sunt semen nonverbale pe care copilul le traduce in manifestări de încredere şi respect, la fel încurajările scurte care întăresc comportamentul, amplifică efortul de învătare: “aşa”, “bine”, “mai încearcă”, “eşti pe aproape”, “bravo”.

Comunicarea preşcolarilor este în general simplă. Mai ales în ceea ce îi priveşte pe cei mici, aceştia comunică în cuvinte puţine, propoziţia fiind folosită mai târziu şi instalându-se datorită exersării, în cadrul activităţilor din grădiniţă. De exemplu, la întrebarea “- Ce am lucrat astăzi?”, răspunsurile preşcolarilor tind să fie de genul: “– Flori pentru mama.” în loc de: “Noi astăzi am lucrat flori pentru mama”. De asemenea, mulţi dintre preşcolarii mici, datorită exprimării deficitare, au anumite inhibiţii în comunicarea cu adultul. De multe ori se tem că nu ştiu să răspundă, iar alte ori le este greu să spună ceea ce vor, chiar dacă ştiu răspunsul. Dar atitudinea de interlocutor se învaţă şi aceasta presupune: a şti cum să asculţi, a asculta până la capăt, a arăta interes faţă de tema abordată, a arăta interes faţă de punctul de vedere al celuilalt, a ţine seama de punctul de vedere al celuilalt. Preşcolarul nu poate dobândi o asemenea maturitate, dar comportamentul lui într-o relaţie de

comunicare poate fi orientat, dirijat, conştientizat pentru a prefera un asemenea mod de a interacţiona. De aceea e recomandat ca educatoarea să îl asculte, chiar dacă el nu răspunde corect şi să îl încurajeze, corectându-l cu tact. Pentru încurajarea iniţiativei comunicării dintre copil spre educatoare se impune ascultarea a ceea ce doreşte să spună acesta şi nu desconsiderarea copilului datorită lipsei sale de experienţă. Astfel nu este de dorit ca adultul să formuleze şi să ia o atitudine superioară prin care îşi impune supremaţia fie verbal: “Tu eşti mic nu ştii nimic”, “ Când vorbesc eu, tu să taci!”, “ Desenează cum îţi spun eu!”, fie nonverbal: privirea “de sus”, încruntată, evitarea privirii copilului, zâmbet ironic.

Pentru o comunicare eficientă este preferabil tratarea copilului de pe poziţia de egalitate ca şi cum ar fi cel mai bun prieten al nostru, dar acesta să fie conştient de existenţa unor limite şi a unei ierarhii. În cadrul unei comunicări eficiente un rol important îl are modul în care ne exprimăm dorinţele, bucuriile, neplăcerile, cum spunem NU atunci când situaţia o cere. Astfel comunicarea asertivă vine în întâmpinarea depăşirii acestui prag prin exprimări de genul: “- Mi-ar face plăcere ca data viitoare să lucrezi mai ordonat!”, “- Mă supără faptul că azi te-ai certat pentru jucării cu …..”, “Aş fi mândră dacă ai fi atent ca să nu greşeşti”, “M-aş bucura dacă nu l-ai deranja pe …. ca să fie atent la poveste”. Asta cere preşcolarul de la noi în momentul comunicării. O altă condiţie care stă la baza unei comunicări eficiente o constituie comunicarea pozitivă, ca rezultat al gândirii pozitive. Altfel spus, nu trebuie să avem o gândire exagerat de critică, de a penaliza necruţător orice greşeală şi de a trece cu vederea peste aspectele pozitive. Desigur, aceasta nu înseamnă că trebuie să încurajăm performanţele mai slabe ale copiilor, ci să demonstrăm că suntem întotdeauna deschişi dialogului. Chiar şi atunci când copilul greşeşte trebuie să comunicăm pozitiv găsind elementele demne de lăudat.

În jocurile lor adesea copiii îşi aleg ca tovarăşi de joacă doar pe cei pe care îi cunosc cel mai bine: sunt vecini, rude, au mai fost în aceeaşi grupă sau au mai multă iniţiativă, ori dimpotrivă se lasă conduşi şi aşa nu îi primesc pe alţi copii în jocul lor, replicile cel mai des folosite fiind: “tu nu ştii”, “nu-mi place de tine”, “noi ne jucăm împreună”. Asfel, dacă educatoare îi îndrumă pe copii să se joace împreună, să îl accepte şi pe celălalt ca tovarăş de joc, reacţiile fireşti de respingere nu se lasă aşteptate: “Dacă se joacă el, eu nu ma mai joc!”, “Eu nu vreau să mă joc cu el, nu îl cunosc şi nu e prietenul meu”. În acest caz trebuie să se adopte un limbaj al responsabilităţii, focalizat mai mult pe comportamente şi anume: “Sunt tristă când nu îi primiţi şi pe ei în jocul vostru, pentru că vi s-ar putea întâmpla şi vouă să fiţi singuri, fără prieteni”.

Vârsta preşcolară este o etapă hotărâtoare în stimularea corectă a vorbirii. Acum se produc modificări cantitative care vizează însuşirea pronunţiei corecte, constituirea lexicului de bază, apariţia limbajului interior, diversificarea formelor de comunicare, intensificarea funcţiilor cognitive ale limbajului, asimilarea în practica curenta a structurii gramaticale. Argumentele de ordin pedagogic subliniază rolul hotărâtor pe care îl au influenţele sistematice asupra dezvoltării copiilor, cu atât mai mult cu cât acest proces este direct dependent de mediul social, de modelele de exprimare oferite de adulţi .

BIBLIOGRAFIE

1. Şchiopu, Ursula, Verza, E., -Psihologia vârstelor,1991,E. D. P., Bucureşti
2. Cerghit,I. –Metode de invăţământ,1976,E.D.P., Bucureşti
3. Cornea, Paul – Introducere în teoria lecturii, Ed.Minerva, Bucureşti, 1988

TRADIŢIONAL ŞI MODERN ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

Prof. Înv. preşc. Perţea Mirela
G.P.P. „Bobocei din Micro III”, Buzău
Prof. Înv.primar, Perțea Ion
Lic. Tehn. „Dimitrie Filipescu”, Buzău

Școala oferă cadrul propice pentru învăţarea între tradiţional şi modern prin amenajarea eficientă a spaţiului educaţional şi permanenta preocupare a cadrului didactic de îmbinare a strategiilor moderne, ludic-acţionale care ajută copiii să înveţe mai profund, cultivând relaţiile bazate pe respect reciproc şi colaborare constructivă. Tehnicile de învăţare prin cooperare implică strategii de atribuire a unor roluri active copiilor, pentru ca aceştia să se sprijine reciproc în procesul de învăţare.

În sala de grupă am delimitat sectoarele de activităţi în două zone: cea liniştitoare (sectorul stiinţă ,artă, bibliotecă ,jocurile de masă) şi cea de mişcare (construcţii, jocuri de rol, apă şi nisip).

Nu mai este suficient să li se prezinte copiilor date intuitive sau verbale, pentru ca ei să le înregistreze şi să le interiorizeze, în scopul de a le reda fidel; este nevoie de interacţiuni cognitive, sociale, prin intermediul cărora copii să înţeleagă scopul, rezultatele şi utilitatea procesului pe care-l parcurg: acela de dobândire nu numai de noi informaţii, dar şi de formare de atitudini şi comportamente; acesta este, de fapt, învăţarea.

Desigur, învăţarea implică atât individualizarea, cât şi competiţia, fiecare având rolul său formativ. Alături de acestea, Strategia învăţării prin cooperare, implică:

- Stimularea interacţiunii dintre copii;
- Depunerea unui efort mai intens de către copii în procesul de învăţare;
- Stimularea inteligenţei interpersonale;
- Dezvoltarea abilitaţilor de comunicare;
- Încurajarea comportamentelor de facilitare a succesului celorlalţi;
- Dezvoltarea gândirii critice.

Învăţarea nu poate fi concepută, în contextul actual, fără cooperare: pot colabora 3-4 copii într-un grup, 20 copii dintr-o grupă, dar pot conlucra şi copii din grupe şi şcoli diferite, în proiecte comune. Deci, a coopera înseamnă a lucra împreună pentru un scop comun, presupunând un schimb activ de idei, înseamnă a dezvolta componenta socială a personalitaţii copiilor.

Conştientizarea copiilor preşcolari să lucreze în echipă reprezintă o tehnică binecunoscută pentru promovarea învăţării active şi a unei bune pregătiri pentru integrarea şcolară, ştiut fiind faptul că abilitatea de-a lucra împreună a devenit apanajul noii reforme educaţionale.

Toate activităţile de învăţare nu trebuie să fie explicaţii plicticoase, ci jocuri cu rol, simulări, poveşti, probleme “decupate” din viaţa de zi cu zi. În orice moment al activităţii, copilul este antrenat într-o activitate cu o sarcină clară şi întotdeauna participarea lui are drept scop să găsească o soluţie, să caştige o competitive, să-şi adjudece un merit pentru efortul său. Copiii trebuie învăţaţi de mici să coopreze în cadrul unor echipe, dar să se infrunte şi individual ştiind să

caştige ,dar să şi piardă.Utilizarea şi aplicarea metodelor interactive de grup presupune organizarea grupurilor pe nivel, omogene, eterogene bazate pe acceptarea partenerilor de lucru.

Organizarea învăţării în grupuri / echipe mici de copii trebuie făcută în mod corect. La început, sunt copii care consideră că, dacă sunt grupaţi cu alţii, pot sta liniştiţi toată activitatea, că are cine să realizeze sarcina de lucru. Educatoarea trebuie să-i determine pe copii să conştientizeze că sarcina unui grup este una comună, iar pentru a fi realizată, fiecare copil are o sarcină individuală, pentru care-şi asumă responsabilitatea.

Grupurile sunt utile pentru a genera într-un interval scurt, un mare număr de idei şi pentru a facilita întelegerea unor concepte abstracte, prin discuţii referitoare la informaţia primită şi la experienţa personală.

Pentru a forma grupuri am distribuit ecusoane copiilor cu fructe, legume, flori în cadrul proiectului tematic „Toamna”.

Copiii trebuie să-şi împartă sarcinile şi să relaţioneze unul cu altul. Pe măsură ce o echipă îşi indeplineşte partea sa, următoarea preia responsabilităţile acesteia, compară şi completează informaţiile, etc. Un factor important al învăţării prin cooperare îl constituie valorificarea cunoştinţelor deja acumulate de către copii şi crearea posibilităţii de a dobândi altele noi, să structureze informaţia însuşită şi cea nouă.

Învăţarea colaborativă are un rol foarte mare prin utilizarea METODELOR INTERACTIVE DE GRUP:

Pălăriuţele gânditoare

În evaluarea proiectului „Toamna’’ am aplicat metoda” Pălăriuţele gânditoare” la care toţi copiii pot valorifica cunostinţe, deprinderi şi atitudini gândite pe parcursul mai multor săptămâni, pot face o poveste dovedind că pot asculta pe cel ce ne informează (pălăriuţa albă), clarifică(albastră), spune ce simte(roşie), identifică greşelile(neagră), găseşte soluţii noi(verde), optimistă(galbenă).

Cubul

Metoda presupune explorarea unui subiect, a unei situaţii din mai multe perspective, permiţând abordarea complexă şi integratoare a unei teme-Toamna.

Am respectat următoarele etape:

- Realizarea unui cub pe ale cărui feţe sunt scrise cuvintele: descrie, compară, analizează, asociază, aplică, argumentează.
- Anunţarea temei, subiectului pus în discuţie
- Împărţirea clasei în 6 grupe, fiecare dintre ele examinând tema din perspectiva cerinţei de pe una dintre feţele cubului:
  - Descrie: culorile, formele, mărimile etc.
  - Compară: cu ce este asemănător? Ce este diferit?
  - Analizează: spune din ce este făcut, din ce se compune.
  - Asociază: la ce te îndeamnă să te gândeşti?
  - Aplică: ce poţi face cu aceasta? La ce poate fi folosită?
  - Argumentează: pro sau contra şi enumeră o serie de motive care vin în sprijinul afirmaţiei tale
- Redactarea finală şi împărtăşirea ei .

Turul galeriei

Turul galeriei presupune evaluarea interactivă şi profund formativă a produselor realizate de grupuri de elevi.

1. În grupuri de trei sau patru, copii lucrează întâi la o problemă care se poate materializa într-un produs (un desen, de exemplu), pe cât posibil pretându-se la abordări variate.
2. Produsele sunt expuse pe panou. La semnalul educatoarei, grupurile se rotesc prin sala de grupa, pentru a examina şi a discuta fiecare produs. După turul galeriei, grupurile îşi reexaminează propriile produse prin comparaţie cu celelalte şi citesc comentariile făcute pe desenul lor tinind cont de ceea ce stiu despre tema aleasa(flori, fructe, legume)

Explozia stelară

Explozia stelară este o altă metodă pe care am folosit-o în procesul instructiv educativ. Este o metodă de stimulare a creativităţii şi o modalitate de relaxare a copiilor. Ea se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de probleme. Am folosit această metodă cu bune rezultate în activităţile de lecturi după imagini, convorbiri, memorizări, povestiri. Ca material didactic am folosit o stea mare, cinci stele mici de culoare galbenă, cinci săgeţi roşii şi jetoane. Pe steluţa mare am aşezat o imagine legată de tema abordată, iar pe cele cinci steluţe mici am scris câte o întrebare de tipul CE ?, CINE ?, UNDE? , DE CE ?, CÂND ?. Prin folosirea acestei metode, am urmărit dezvoltarea potenţialului creativ al preşcolarilor, familiarizarea lor cu strategia elaborării de întrebări de tipul prezentat mai sus, exersarea capacităţii acestora de a alcătui propoziţii interogative pe baza conţinutului unor imagini şi nu în ultimul rând rezolvarea problemelor prin găsirea răspunsurilor la întrebările adresate.

Diagrama Venn

Diagrama Venn este o metodă interactivă, de fixare, consolidare şi evaluare a cunoştinţelor. Această metodă are o largă aplicabilitate şi am folosit-o cu succes în activităţile de observare, povestiri, convorbiri, jocuri didactice, etc.. Diagrama Venn este formată din 2 cercuri care se suprapun parţial. În spaţiul care intersectează cele două cercuri am aşezat, desenate sau scrise, asemănările dintre două obiecte, idei, concepte, iar în cele două cercuri am aşezat aspectele specifice ale acestora. Pentru fixarea şi evaluarea cunoştinţelor copiilor, am folosit aceasta metodă în activităţile de povestire, observare, convorbire, etc.

Din multitudinea de metode interactive, am prezentat pe scurt doar câteva pe care le-am aplicat la grupă, metode prin care noul şi căutarea de idei conferă activităţii ,,un mister didactic” în care copilul e participant activ la propria formare, prin învăţarea colaborativă.

Bibliografie:

1. Breben Silvia, Goncea Elena, Ruiu Georgeta, Fulga Mihaela – *Metode interactive de grup-ghid metodic*, Editura Arves, 2002;
2. Breben Silvia, Ruiu Georgeta, Gongea Elena – *Activităţi bazate pe inteligenţe multiple*, Editura Reprograph, Craiova, 2005;
3. Gluiga Lucia, Spiro Jodi – *Învăţarea activă, Ghid pentru formatori şi cadre didactice*, Bucureşti, 2001

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNSC-DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

PROF.
ÎNV.PREȘ.ERNEK MARIA
G.P.P.„BOBOCEI DIN MICRO III “BUZĂU

În ultimul timp metodele tradiționale pot fi păstrate cu condiția reconsiderării și adaptării lor la exigențele învățământului modern. Acestea pot evolua spre modernitate în măsura în care secvențele proceduale care le compun permit restructurării inedite sau când circumstanțele de aplicare a acelei metode sunt cu totul noi.În unele metode moderne surprindem secvențe destul de tradiționale sau descoperim ca variante ale acestei metode erau de mult timp cunoscute.

În zilele noastre societatea noastră a evoluat enorm în ultimii ani ,s-au înregistrat progrese surprinzătoare in diverse domenii, printre care și cel educațional.În general,metode didactice constituie un ansamblu de procedee și mijloace integrate la nivelul unor acțiuni de implicare,în realizarea obiectivelor care sunt propuse în pedagogie.

Ceea ce ține de metodologia didactică s-au experimentat niște evoluții marcante care se alătură și se pliază cazuriilor și exigențelor noi care apar în sistemul de învățământ curent.Astfel,se dorește o translatare de la didactica,,tradițională” unde predarea a reprezentat un scop în sine,bazată pe transmiterea ,expunerea,comunicarea cunoștințelor,la învățământul modern care caută să păstreze un echilibru între munca individual,prin cooperare sau colaborare,să asocieze exercițiul individual exercitiul interacțiunii cu ceilalți.

În prezent,mijolacele de învățământ se află într-o strânsă legătură cu metodele de învățământ ,acestea fiind și motivul pentru care strategia didactică aleasă poate condiționa într-o mare măsură folosirea unor anumite metode de învățare care sunt specifice.

Didactica este considerată tradițională ca ramură a pedagogiei care se adresează explicit,mai detaliat,mai aplicat procesului de învățământ,care este denumită și teoria instruirii.

Preșcolarii prezintă particularități psihice individuale,ca urmare a acestui lucru,se impune și utilizarea unei game cât mai variate de metode de predare care să le valorifice potențianul.Semnificația metodelor depinde,în ce mai mare măsură,de utilizarea și de contextul în care este folosit.Totuși, acste metode , având un nivel cultural care să asigure accesul la mesajul informațional transmis raportat la unitatea de timp.

Metoda tradițională,care constă în purtarea unei discuții active cu întregul colectiv,antrenează mai mult participarea copiilor.Principalul avantaj al metodelor active-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic și formarea capacității acestora de a emite opinii și aprecieri asupra fenomenelor studiate.În acest mod va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităților cognitive de tip superior,gândire critic.

Un principiu general al metodelor activ- participative este acela că se pune accent pe invățarea prin cooperare cu preșcolarul,fiind implicată și o analiză cu metode traditionale de învățare.O bună metodă de a expune anumite puncte de vedere este cea a participării deoarece aceasta facilitează exprimarea opțiunilor în domeniul educației,culturii,timpului liber,astfel învățăceii pot deveni coparticipanți la propria formare.

Procesul instructiv- educativ inovativ include incurajarea comportamentului participativ acesta este pasul de la a ,,învăta să fii și să devii”,adică pregătirea pentru a face față situațiilor pe care le avem de rezolvat.Principalele metode inovoative de

dezvoltare a gândirii critice sunt:metoda Ciorchinelui,metoda Mozaic,metoda Cubul,metodaTurul Galeriei,metoda Lotus,metoda Pălariilor gânditoare,metodaExplozia stelară,diagrama Venn,metoda Cauză efect.

Pentru ca învățarea prin cooperare să se bucure de un real succes,se impune respectarea unor reguli.Literatura de specialitate relevă faptul că,pentru ca elevii să fie dispuși să lucreze în echipă,se impune respectatea a două condiții:asigurarea unui climat pozitiv în clasă,formularea unor explicații complete și corecte asupra sarcinii de lucru,astfel încât aceasta să fie înțeleasă de toată lumea.

Învățământul Montessori se numără printre sistemele așa-numitului învățământ alternativ,pe care adepții sistemului tradițional de educație îl critică frecvent.Dacă privim cele două sisteme de învățământ ca pe experimente de învățare ce au, in fond,aceași finalitate asupra copilului,vom putea constata diferențele majore dintre viziunea pe care o are învățământul tradițional și cea a învățământului Montessorii în ceea ce privește procesul de învățământ.

Literatura de specialitate oferă o imagine fidelă supra antitezei care se creează între metodele tradiționale și cele moderne utilizate în predare.

Metodele tradiționale au urmatoarele caracteristici:

-pun accentul pe însușirea conținutului,vizând,în principal,latura informativă a educației

-sunt centrate pe activitatea de predare

-sunt predominant comunicative

-au caracter formal și stimulează competiția

Metodele moderne au următoarele caracteristici:

-acordă prioritate dezvoltării personalității copilului,vizând latura formativă a educației

-sunt centrate pe activitatea de învățare a copilului , acestea devenind subiect al procesului educațional

-sunt centrate pe acțiune ,pe învățare prin descoperire.

Din toate cele menționate rezultă faptul că profesorul /educatoarea trebuie să-și schimbe concepția și metodologia instruirii și educării,să coopereze cu preșcolarii,să devină un model real de educație permanentă,să se implice în deciziile educaționale,să asigure un învățământ de calitate.

METODA DIAGRAMEI VENN

Prof. înv. primar Orszari Luminița Gianina
Școala Gimnazială Nr. 1 Oțelu Roșu, Caraș-Severin

Diagrama Venn este o metodă grafică ce poate fi utilizată în activităţile de învăţare sau la fixarea cunoştinţelor, putând constitui şi o modalitate de evaluare. Se aplică cu eficienţă maximă în activităţiile de observare, povestiri, jocuri didactice, convorbiri, pentru sistematizarea unor cunoştinte sau pentru structurarea ideilor extrase dintr-o poveste.

Metoda poate fi folosită în:

- Activităţile de învăţare;
- Activităţile de fixare a cunoştinţelor;
- Evaluarea sumativă a unei unităţi de învăţare ;
- Temă pentru acasă

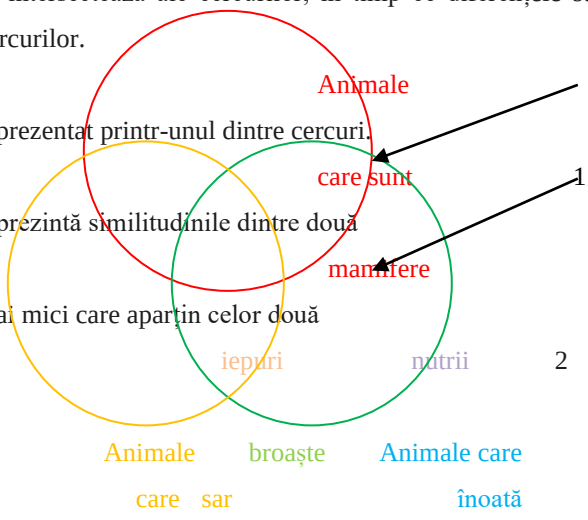
Avantajele ale utilizării acestei metode:

- stimulează învăţarea prin cooperare;
- stimulează realizarea de analize comparative, argumentări, aprecieri;
- este facilitat schimbul de informaţii;
- dezvoltă spiritul de echipă, organizarea elevilor se poate face individual, pe grupe, frontal.

Dezavantajul metodei „Diagrama Venn” este acela că nu se poate stabili cu exactitate gradul de implicare al fiecarui elev în activitate.

Preluată cu succes din matematică, metoda permite ca în orice etapă a unei lecţii, să fie realizate comparaţii între personaje, întâmplări, obiecte, evenimente, idei, concepte.

O Diagramă Venn utilizează cercuri care se intersectează pentru a ilustra similitudinile, diferențele și relațiile dintre concepte, idei, categorii sau grupuri. Similitudinile dintre grupuri sunt reprezentate în porțiunile care se intersectează ale cercurilor, în timp ce diferențele sunt reprezentate în porțiunile care nu se intersectează ale cercurilor.

1 Fiecare grup mare este reprezentat printr-unul dintre cercuri.

1

2 Fiecare zonă suprapusă reprezintă similitudinile dintre două grupuri mari sau grupuri mai mici care aparțin celor două grupuri mai mari.

2

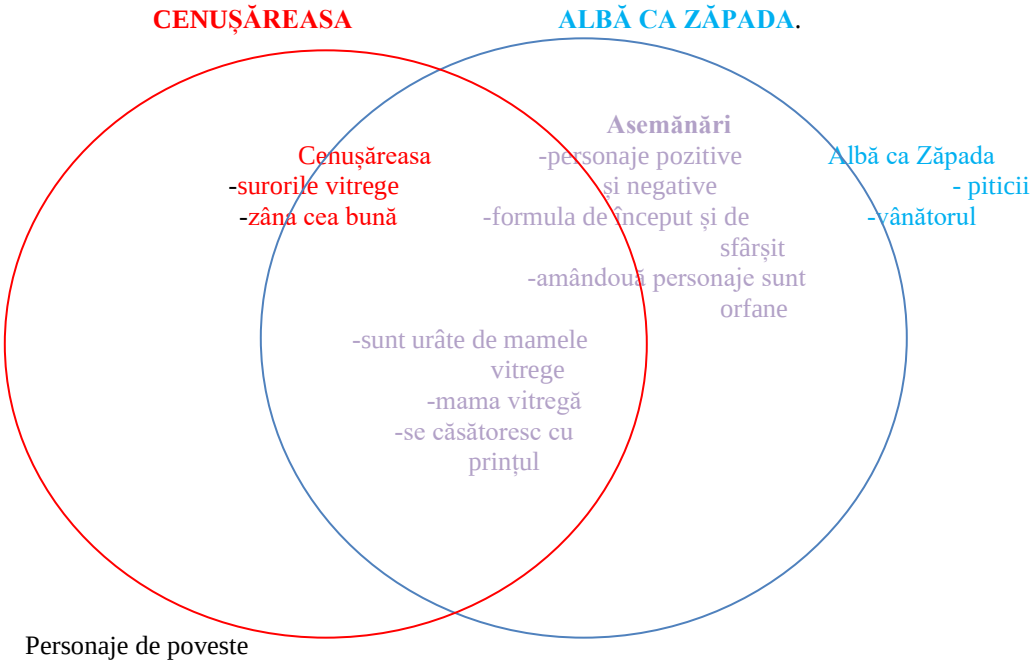
Etape: În vederea aplicării acestei metode, este necesară parcurgerea următoarelor etape:

Comunicarea sarcinii de lucru. Învățătoarea prezintă sarcinile de lucru, explicând elevilor că vor completa cele două cercuri conform regulii: la suprapunerea celor două cercuri vor scrie asemănările, iar în stânga şi dreapta, deosebirile. Activitatea se realizează în grup sau în pereche. Diagrama se completează mai întâi individual de către fiecare şcolar în parte, apoi se lucrează fie în perechi, fie pe grupuri mici, adăugând sau corectând informaţiile. În vederea definitivării sarcinii, între elevi au loc schimburi de informaţii, analize comparative, argumentări, aprecieri.

Activitate frontală. Perechile sau grupurile vin in fața clasei şi, pe un carton/panou pe care este desenată Diagrama Venn se completează cu elemente, idei lucrate de către copii în etapa anterioară, realizându-se astfel diagrama completă la care îşi aduc contribuţia toţi elevii.

De exemplu:

În cadrul lecției de limba și literatura română cu tema „Personaje de poveste”, elevii primesc câte o fişă de lucru pe care sunt desenate două cercuri parţial suprapuse, deasupra cercului din stânga fiind scris Cenușăreasa, iar deasupra celui din dreapta Albă ca Zăpada. Elevii au ca sarcină să scrie elementele (personajele) caracteristice fiecărei povești, iar acolo unde se suprapun cercurile să scrie asemănările dintre cele două povești Copiii completează fişa mai întâi individual, apoi în grupuri mici, la final grupurile revin în fața clasei şi prezintă rezultatele obţinute, învățătoarea realizând pe un carton o diagramă Venn completă pe care scrie soluţiile găsite de copii.

Personaje de poveste

Personaje de poveste

Alte tipuri de Diagrame Venn:

DIAGRAMA VENN ÎN STIVĂ

.

Complexe

= a + ib

ℂ

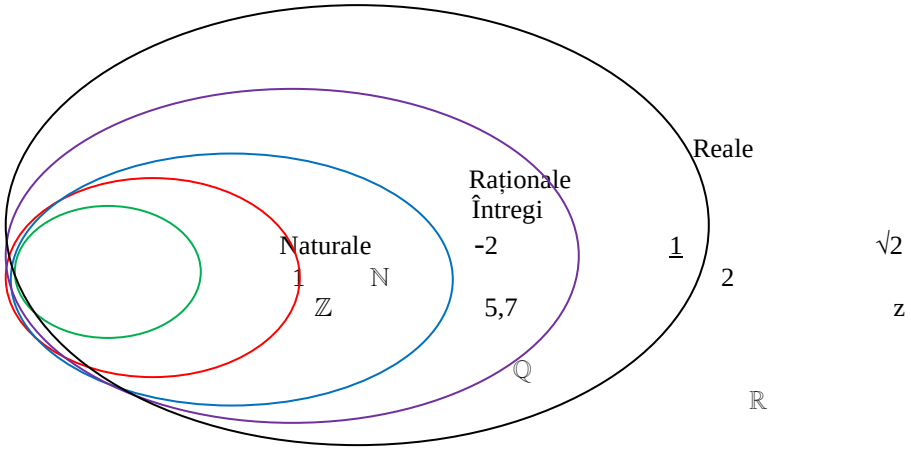
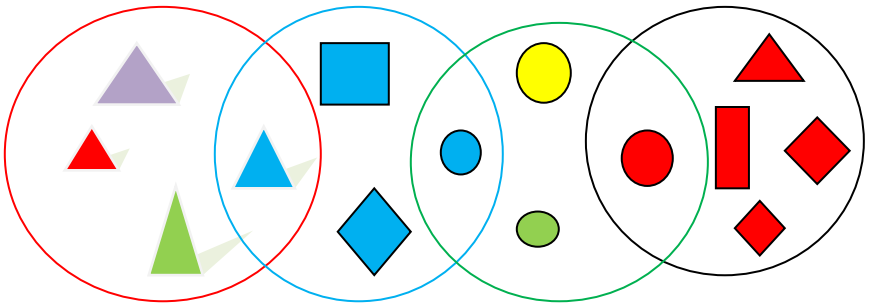

DIAGRAMA VENN LINIAR

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, I., (2000), Metode de învăţământ, Bucureşti: E.D.P.;

2. Breben, S., Gongea, E., Ruiu, G., Fulga, M., (2002), Metode interactive de grup – ghid metodic – 60 de metode si 200 aplicaţii practice pentru învăţământul preşcolar, Bucureşti: Editura Arves.

Proiect didactic

Propunator: Goga Delia

Clasa: a II- a A

Aria curriculara : Terapii specifice si de corectare

Disciplina : Terapia tulburarilor de limbaj

Diagnostic : Tulburari ale limbajului scris-citit

Subiectul lectiei : Lexia si grafia cuvintelor si propozitiilor ce contin literele ,,v,, sau ,,f,,

Scopul lectiei : Consolidarea priceperilor si deprinderilor de scriere si diferentiere corecta a literor ,,f,, sau ,,v,,

Obiectiv de referinta : Formarea campului de citire si realizarea unei scrieri corecte

Obiective operationale:

Pe parcursul activitătii terapeutice elevii vor fi capabili:

O1. Sa execute o serie de exercitii de miogimnastica

O2. Sa diferentieze sonor si grafic contin literele ,,v,, sau ,,f,,

O3. Sa utilizeze scrierea literelor (pozitie initiala, mediana , finala) prin asociere cu fonemul/ sunetul pronuntat

O4. Sa identifice corect dintr-un text cuvintele care contin contin literele ,,f,, sau ,,v,,

O5. Sa aplice regulile despartirii corecte in silabe contin literele ,,f,, sau ,,v,,

O6. Sa grupeze cuvintele pe coloane in functie de litera pe care o contine

O7. Sa recunoasca dintr-o serie de cuvinte pe acelea care contin literele ,,f,, ,sau ,,v,,

O8. Sa aleaga varianta corecta a cuvintelor date.

Obiectiv formativ terapeutic :

Pe parcursul activităţii terapeutice se va urmări: Dezvoltarea gandirii si a limbajului.

Metode si procedee : exercitiul, explicatia, demonstratia, imitatia, verbalizarea, observatia, descoperirea dirijata, repetitia, comparatia, analiza fonetica- analitico- sintetica.

Mijloace de invatamant : oglinda logopedica, tabla, marker, jetoane cu imagini, roata grupurilor de litere, jetoane cuvinte, fise de lucru, instrumente de scris

Forme de organizare: frontal şi individual.

Locul desfăşurării activităţii: cabinetul de logopedie

Resurse umane: 2 copii

Resurse temporale: 45 minute

Material bibliografic :

Iolanda Mititiuc-,, Ghid practic pentru identificarea si terapia tulburarilor de limbaj, editura Cantes 1999 Iasi

Verza Emil, „Tratat de logopedie”, Editura Fundaţiei Humanitas, Bucureşti, 2003

Vrăsmaş Ecaterina, Stănică Cornelia, „Terapia tulburărilor de limbaj – Intervenţii logopedice”, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1997

Webografie: www.corectarealimbajului.ro

http://proedukat.wordpress.com

www.didactic.ro

Etapele activitatii	Activitatea profesorului	Activitatea elevului	Metode	Mijloace
Moment organizatoric 1min	Pregateste materialele necesare si grupa pentru activitate. Creeaza o atmosfera prielnica desfasurarii activitatii.	Isi controleaza si coordoneaza comportamentul potrivit situatiei.	Conversatia	
Captarea atentiei 3min	Elevii vor citi cate o ghicitoare si sa dea raspunsul corect. ,Colorat e ca o floare, Zboara vara pe campie Spune, ce-ar putea sa fie?” (*fluturele*) ,, Cumetriţa cea şireată Vine-adesea prin vecini Și-amatoare se arată De a „cumpăra” găini! (*vulpea*)	Elevii vor raspunde corect la cele 2 ghicitori.	Observatia Exercitiul	Jetoane cu ghicitori Jetoane cu imagini
Anuntarea temei si prezentarea obiectivelor	Anunta tema noii activitati: « Lexia si grafia cuvintelor si propozitiilor ce contin literele ,,f,, sau ,,v,, Scriu la tabla titlul activitatii.	Elevii repeta titlul activitatii.	Conversatia	Tabla magnetica Marker
Desfasurarea activitatii Terapia generala	Cere elevilor sa execute o serie de exercitii psihomotrice: -asezam palmele pe masa si ridicam cate un deget, de la degetul mare la cel mic ; -scuturam bratele; -inchidem si deschidem pumnii; -unim degetul mare cu celelalte degete; Se impart fise de lucru continand urmatorul text : Tatal lui David e veterniar. A vindecat mult animale -Tu ce vei deveni? -Imi plac mult avioanele; o sa devin aviator. Dar tu? -Mi-ar placea sa devin fotbalist, asta e fantezia mea! Se cere elevilor sa identifice cuvintele care contin literele ,,f,, sau ,,v,,. Apoi sa le desparta in silabe si sa precizeze pozitia acestora in cuvant (initiala,mediana sau finala)	Elevii executa dupa logoped. Elevii subliniaza cuvintele care contin literele ,,v,, sau ,,f,, Elevii despart in silabe corect Elevii invart roata, identifica sunetul ce se afla in componenta fiecarei imagini (fie f ,	Conversatia, Imitatia, Demonstratia, Exercitiul Analiza fonetica-analitico-sintetica Exercitiul Descoperirea dirijata	Oglinda logopedica Jetoane imagini Jetoane cuvinte Jetoane cuvinte instrumente de scris Roata cu cartonase

Terapia specifica	*Joc didactic „Roata magica*” Le cere elevilor sa invarta roata cu cartonase, iar acolo unde se opreste, elevul trebuie sa identifice ce reprezinta imaginea , sa precizeze ce sunet intalnim in componenta sa si sa alcatuiasca o propozitie; *delfin, covrig, vanata, foarfeca, tava, pantof,artifici*	fie v) Elevii alcatuiesc propozitii cu acele cuvinte date atat oral cat si in scris.	Explicatia Exercitiul Verbalizarea Exercitiul	Tabla Jetoane cu imagini Instrumente de scris
Obtinerea performantei	Jocul -Recunoaste intrusul- Se impart elevilor fise de lucru cu mai multe imagini, unele contin „f” si unele „v” , iar ei trebuie sa le decupeze si ulterior sa le lipeasca la tabla in coloana corespunzatoare, fiecare in functie de sunetul ce-l contine	Elevii decupeaza imaginile si apoi le lipesc la tabla in coloana corespunzatoare fiecareia	Exercitiul	Fisa de lucru Instrumente de scris
Asigurarea retentiei si a transferului	Cere elevilor aleaga de pe plansa varianta corecta a cuvantului dintre mai multe variante date : elev - elef cartof – cartov vapor – bapor –favor poveste – bofeste – bobeste familie – vamilie vurnica – furnica - burnica	Elevii aleg de pe plansa varianta corecta a cuvantului.	Exercitiul	Plansa Instrumente de scris Fisa de lucru
Incheierea activitatii	Face aprecieri asupra participarii si performantei fiecarui elev in parte si acorda diplome care care au participat activ	Asculta aprecierile si se autoevalueaza.	Conversatia	

EDUCAŢIE DE CALITATE ÎNTRE TRADIŢIE ŞI INOVAŢIE

prof. Popara Voica Adriana Nicoleta
Colegiul National Pedagogic “Stefan Velovan”, Craiova, Dolj

În contextul actual, al schimbărilor rapide şi al competiţiei care ne influenţează viaţa de zi cu zi, se impune o regândire a sistemelor şi a structurilor economice şi sociale, dintre identitatea naţională şi globalizare, se fac eforturi de adaptare a societăţii la exigenţele lumii de mâine. Trăim într-o lume bazată pe competiţie şi eficenţă, a cărei forţă rezidă în cunoaştere.Odată cu trecerea de la paradigma tradiţionala la cea modernă ,asistăm la mutaţii semnificative şi în cadrul învăţământului.

Educaţia şi învăţământul în societatea contemporană de asemenea trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât să putem vorbi despre o permanentă inovaţie şi creaţie in activitatea didactică. Educaţia are misiunea de a transmite o cultură acumulată de-a lungul secolelor dar şi o pregătire pentru un viitor în bună măsură imprevizibil.

Şcoala …..ce este şcoala?.Şcoala trebuie să pregătească copiii pentru viaţă, să fie locul care să le dezvolte toate cele patru inteligenţe: mentală, emoţională, fizică , spiritual, locul unde elevii să vină cu mare drag, iar ei să ştie că acolo întâlnesc învăţători, profesori care îi ajută să-şi descopere talentele lor native şi care îi susţin cu maxim de încredere pe drumul lor pentru a-i urma şi îndeplini cele mai măreţe visuri. Iar pentru ca acest lucru să se întâmple părinţii, profesorii şi copiii trebuie să fie parteneri de drum, care să se respecte şi să aibă încredere unii în altii.

Sistemul educaţional românesc se află într-un permanent proces de schimbare şi încercare de aliniere la noile tendinţe europene dar în acelaşi timp abordările metodologice tradiţionale au asigurat cotinuitate şi stabilitate. Reforma educaţională se defineşte ca o constantă a ultimilor 20 de ani.

Educaţia etimologic, provine de la „educatio”adică creştere, formare. Educaţia colectează acţiunile deliberate sau nedeliberate, explicite sau implicite, sistemice sau nesistemice, de modelare a omului din perspectiva unor finalităţi, în acord cu reperele socio-economice-istorico-culturale ale cadrului în care se desfăşoară. Să educi înseamnă să trezeşti în cel de lângă tine acele resurse care-l pot împlini, să-l conduci pe celălalt spre desoperirea de sine, dându-i un imbold felului lui de a fi, nu direcţionat de către tine, ci de ceea ce descoperă el că i se potriveşte, nu oferindu-i adevărul de-a gata, ci indicând-i direcţia posibilă pentru a-l găsi.

În învăţământul de tip tradiţional se cultivă competiţia dintre elevi cu scopul ierarhizării acestora şi activitatea individuală. Competiţia stimulează efortul şi productivitatea individului şi pregăteşte elevii pentru viaţă, care este foarte competitivă, dar poate genera conflicte şi comportamente agresive, lipsă de comunicare între colegi, marginalizarea nedreaptă a unora dintre aceştia amplifică anxietatea şi teama de eşec, cultivă egoismul.

Modelul învăţământului modern, innovator, face apel la experienţa proprie a elevului, promovează învăţătura prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre elevi, creşterea stimei de sine, încrederea în forţele proprii, intensifică atitudinile pozitive faţă de cadrele didactice.

Descentralizarea sistemului de învăţământ a permis introducerea disciplinelor opţionale, a curricumului la decizia şcolii, astfel că oferta educaţională este adaptatăla nevoile individului şi comunităţii.

UNESCO-instituţia care este preocupată de problematica inovării conţinutului învăţământului şi în cadrul căreia funcţionează Biroul Internaţional pentru Educaţie (BIE) a propus înnoirea conţinuturilor învăţământului prin prisma a patru ,,piloni”(idem,2005:104):a învăţa să ştii, a învăţa să faci, a învăţa să fii, a învăţa să trăieşti împreună.

Folosirea mijloacelor TIC,unde sunt incluse :calculatorul, internetul, videoproiectorul, reprezintă realităţi pe care elevii le experimentează zi de zi. De asemenea şi cadrul didactic trebuie să rămână mereu un ,,elev” învăţând continuu pentru a transmite elevilor cunoştinţe actuale şi de valoare.

Dar oricât de performantă ar fi noua tehnologie, aceasta se cere a fi completată cu strategii tradiţionale clasice de formare a abilităţilor umane deoarece contactul viu, personal cu alţii este edificator pentru propria persoana şi nu poate fi înlocuit total cu nici o altă tehnică oricât de sofisticată ar fi.

Sistemul de învăţământ în România, începând cu anii 1990, a devenit unul dintre sistemele în care s-a operat cele mai multe schimbări. Michel Boiron (1999:p2) afirma că, inovaţia se construieşte pe o aparentă contradicţie: ea pune în discuţie,deranjează, aduce schimbări, dar în acelaşi timp, se înscrie în respectul şi voinţa instituţiei în care se produce’’.

Afirmaţia lui Gaston Mialaret rămâne o provocare în zilele noastre”Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori şi, din acest punct de vedere, educaţia va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situaţie precisă, indicaţiile generale date de cărţile de metodologie.”

Bibliografie:

www.crestinortodox.ro-Învăţământul,între tradiţie şi modernitate.

METODE INOVATIVE ÎN EDUCAȚIA PENTRU SOCIETATE ÎN GRĂDINIȚA DE COPII

PROF. JUNCU DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”MIHAIL SADOVEANU”
– G.P.P. NR. 29,BACĂU

Educaţia pentru societate şi-a găsit un loc binemeritat în programa instructiv - educativă, deoarece preşcolarul trăieşte în grădiniţă primele lui experienţe sociale si primele lui experienţe de viaţa colectivă în afara familiei. Grădiniţa are deci în vedere cultivarea unui tip comportamental şi moral care să dezvăluie preşcolarilor căile de comportare ca indivizi liberi, toleranţi, cu respect faţă de ceilalţi. Educatoarea ca manager şi lider al grupului social îndeplineşte următoarele roluri: pedagog care nu impune informaţiile ştiinţifice, ci construieşte dispozitive de învăţare, practicând o pedagogie diferenţiată; proiectant, gestionar al conţinuturilor, activităţilor şi experienţelor de formare; mediator al învăţării copilului într-un cadru euristic; partener într-o relaţie educaţională interactivă; scenograf, pregătind decorul desfăşurării învăţării eficiente; actor al demersurilor instructiv-educative; strateg - gânditor pentru a ajuta elevul în construirea cunoaşterii prin restructurări continue;co - evaluator, alături de copil, al procesului şi produsului învăţării.

Relaţia stabilită corect între: obiective – competenţe – conţinut – metodă, dă sistemului de instruire greutatea demersului realizat cu maximum de eficienţă, cu susţinerea acţiunii printr-un efort minim, dar cu motivaţia egală cu recompensa pusă chezăşie la evaluare.

Permanenta preocupare în a găsi cele mai propice strategii de realizare a obiectivelor educaţiei pentru societate se reflectă şi în reforma învăţământului ce se axează pe latura formativă, accentuând valenţele complexe ale studiului intcrdisciplinar, care să conducă la o educaţie în care copilul să nu fie un simplu obiect, ci un partener la construirea propriei personalităţi, la cultivarea conştientă a atitudinilor de viaţă.

La vârsta preşcolară copilul este încă dependent de părinţi, de educatoare, fapt ce pune pe primul plan formarea deprinderilor morale. Trăsăturile morale se consolidează la copil numai dacă există consecvenţă în atitudinile noastre faţă de el şi dacă munca educativă are continuitate.

Educaţia pentru societate se face permanent, pe tot parcursul programului zilnic din grădiniţă, prin alegerea unor teme cu conţinut variat (activităţi frontale), prin exerciţii-joc specifice (activităţi **alese** si complementare), in cadrul activităţilor opţionale şi ocazional, in timpul desfăşurării activităţilor extracurriculare (plimbări, excursii, vizite),povestiri, basme, audiţii muzicale sau addiţii de texte literare cu mesaj moralizator, precum şi în diferite situaţii adaptate programului zilnic desfăşurat în grădiniţele de copii.

O componentă importantă a educaţiei pentru societate se referă la formarea comportamentelor ecologice la preşcolari. Educaţia ecologică se poate realiza în grădiniţă, în conformitate cu particularităţile de vârstă, prin activităţi in care metoda predominantă este cea clasică de observare a unor secvenţe (părţi) ale mediului înconjurător, a efectelor vizibile pe care intervenţia omului o are, benefică sau distructivă uneori, însă cu succes pot fi folosite şi metode moderne ca: breinstoringul, metoda cadranelor, metoda corchinelui, metoda cubului.

Toate aceste activităţi urmăresc: educarea copiilor in sensul păstrării sănătăţii mediului natural în care trăiesc, educarea capacităţii de a proteja şi respecta natura si planeta Pământ, conştientizarea necesităţii de a

economisi toate resursele naturale (apa, lemnul, energia electrică), antrenarea copiilor în activităţile menite să contribuie la îngrijirea unor arbori, a spaţiului verde şi nu în ultimul rând. formarea unui comportament civic, şi a deprinderilor de protejare a naturii.

Componentă a educaţiei pentru societate, în spiritul normelor de comportare corectă în mediul social de această dată este educaţia rutieră. Ea reprezintă unul din elementele esenţiale ale civilizaţiei moderne. Acasta le îmbogăţeşte cunoştinţele privind normele de conduită preventivă şi stabileşte reguli de comportament civic. Modalităţile de realizare, a educaţiei rutiere, în grădiniţele de copii se pliază pe metode ca : povestirea, jocul didactic, jocul de rol, problematizarea, breinstoringul şi chiar metoda cubului şi metoda ştiu - vreau să ştiu - am învăţat, la grupa mare.

Pentru a realiza o bună educaţie rutieră în grădiniţă, educatoarea nu trebuie să ignore sursele informaţionale; ea trebuie să fie bine pregătită, să transmită totul în mod clar si accesibil pentru mintea copilului, astfel încât aceştia să perceapă consecinţele, uneori incomparabil de grave, care se pot întâmpla într-o clipă de neatenţie, a unui joc organizat în spaţiu nepermis, a unei reguli de circulaţie neanvâţată la timp.

Educaţia pentru sănătate reprezintă încă o verigă a educaţiei pentru societate. Modul de abordare a acestui capitol pleacă de la ideea că e bine pentru copii să înţeleagă de mici că sănătatea nu înseamnă absenţa bolii, ci un mod de viaţă echilibrat, un mod de comportare şi de respectare a unor norme de igienă personală şi colectivă. Deprinderile elementare de igienă trebuie imprimate din fragedă vârstă pentru a putea pătrunde cât mai adânc în modul de viaţă cotidian, iar cele mai potrivite metode sunt bazate pe conversaţie, explicaţie, povestire şi care pot deveni procedee ajutătoare pentru breinstoring sau problematizare.

Vârsta preşcolară marchează o etapă de acumulare a unor impresii si reprezentări despre mediul înconjurător. Copilul este impresionat de tot ceea ce îl înconjoară, de orice e nou în grădiniţă sau în localitatea natală.

El reacţionează cu multă promptitudine la evenimente la care participă concret: sosirea unei persoane străine în grădiniţă, o serbare, o şezătoare, o vizită Ia muzeu, o excursie. Toate aceste impresii se imprimă în sufletul copilului, le comentează în familie şi în grădiniţă, iar într-o formă sau alta, le transpune în propria sa activitate: joc sau creaţii plastice.

Educaţia moral-civică şi moral-patriotică sunt părţi integrate ale educaţiei pentru societate. Dezvoltarea conştiinţei patriotice si civice se realizează treptat, pornind de la unele reprezentări despre mediul înconjurător, pe baza sentimentelor şi a diferitelor impresii provocate dc contactul nemijlocit al copilului cu realitatea. O importanţă deosebită în adâncirea acestor reprezentări şi sentimente o are activitatea nemijlocită a copilului, fiind antrenat să comunice, să relaţioneze, să manifeste interes, să ia atitudine, să-şi exprime păreri pro sau contra şi ajută copiii să trăiască cu mai multă intensitate atmosfera acestor evenimente, chiar dacă n-au reuşit să înţeleagă toţi, în totalitate, sensul lor.

Tot la vârsta preşcolară, copilul manifestă interes faţă de simbolurile patriei. Astfel, copiilor li se predau unele noţiuni legate de simbolurile ţării: steagul tricolor şi stema ţării. O metodă în cunoaşterea drapelului naţional este observarea acestuia, fapt ce conferă copiilor ocazia de a întelege cu ajutorul

explicaţiei, semnificaţia fiecărei culori: roşu reprezintă sângele vărsat de eroii care au luptat pentru apărarea ţarii, galben reprezintă frumuseţile si bogăţiile ţării, iar albastru reprezintă cerul senin.

De asemenea, o altă modalitate de realizare a educaţiei morale în grădiniţa de copii poate fi organizarea unor activităţi bazate pe dramatizări, mici scenete, de teatru de marionete (mânuire de păpuşi), unde copiii creează oral texte dialogate în care critică fie lipsa de respect, indisciplina, minciuna şi laşitatea, fie lipsa de igienă personală, a grijii faţă de vieţuitoare, lucruri sau natură.

Educaţia religioasă este componentă a educaţiei pentru societate şi influenţează latura afectivă a copilului în mod pozitiv şi îmbunătăţeşte relaţiile din societate. Cu toate acestea, departe de a realiza omogenizarea şi uniformizarea conştiinţei, ea contribuie la afirmarea unei individualităţi şi la formarea unui caracter. Un loc aparte îl ocupă aici trăirile afective şi sensibilitatea. Metodele folosite in astfel de activităţi sunt: jocul didactic, expunerea, povestirea, iar puntea de legătură este asigurată de conversaţie.

Educaţia pentru societate mai are o latură important şi anume educaţia practică cu elemente de activitate casnică. Prin aceast tip de activitate se urmăreşte formarea şi consolidarea unor abilităţi practice, îmbogăţirea cunoştinţelor despre materiale şi caracteristicile lor, precum şi despre utilizarea de tehnici de lucru necesare prelucrării acestora în scopul realizării unor produse simple. Preşcolarii sunt instruiţi să execute lucrări practice din materiale diferite, combinându-le între ele (mobilier din deşeuri de lemn, colaje, jucării, machete, ele.). Metodele folosite în acest tip de activitate sunt: observarea modelului (arătat de educatoare); conversaţia ,demonstraţia şi explicaţia strâns legată de modul de executare a lucrărilor.

Elementele de activitate casnică sunt importante, deoarece prin ele copiii se îndelednicesc cu treburile gospodăreşti, trăind emoţii pozitive ca urmare a îndeplinirii unor sarcini primite şi de dobândirea unor responsabilităţi pe care învaţă să le asume.

Educaţia pentru societate este un proces complex, ce trebuie condus nu numai cu ştiinţă, ci şi cu artă şi înaltă măiestrie pedagogică, astfel încât copiii să-şi însuşească principiile moral-civice pozitive ale societăţii în care trăiesc şi să le promoveze consecvent adăugând pas cu pas la experienţa instituţională pe cea dobândită prin proprie voinţă dinntr-o motivaţie intrinsecă.

BIBLIOGRAFIE:

1. Dumitriu, Constanţa ,2014, *Psihologia educaţiei*. Editura Alma Mater, Bacău:
2. Harris, Rachel; Law Nolte, Dorothy, 2004, *Cum se formează copiii noştri*, Editura Humanitas, Bucureşti;
3. Mătăsaru, Maria, (coordonator) şi colaboratorii, 2003, *Proiectarea didactică în învăţământul preşcolar,* Editura Activ, Bacău;
4. Prelici, Viorel, 1997, *A educa înseamnă a iubi*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti
5. WALLON, H., 1975, *Evoluţia psihologică a copilului* ,Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti;
6. *** „Curriculum Pentru Educaţia Timpurie - 2019”,
7. Ionescu, Mihaela, (coordonator)&echipă de experți UNICEF UNITE FOR CHILDREN, 2010, Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani, Editura VANEMONDE, București.

Calitate și inovație în învățământ, într-o școală de stat sau o școală particulară?

Prof. Catana Violeta
Grad. Nr.2 Maglavit Dolj
Șc.Gimn. ”Stefan Ispas”

“ Educaţia nu este doar un mijloc de a-ţi câştiga existenţa (…). Educaţia este iniţierea în viaţa spiritului, pregătirea sufletului uman în căutarea adevărului şi a virtuţii.” (Vijaya Lakshmi Pandit)

Care dintre cei implicați în sistem, în secolul XXI, nu a asistat la schimbările societății și, implicit, la schimbările sistemului educațional, generate de aceste schimbări ale societății? Sistemul educațional a fost modificat prin impregnarea valorilor aduse din vest, privite la început cu reticență. Aceste inițiative private au ajuns astăzi să fie apreciate de cei mai mulți dintre cei implicați în actul educațional.

Până mai ieri, în România, toți se fereau chiar să amintească de alternativele educaționale care existau în vest. Primele unități școlare particulare au apărut după anul 1991 şi erau concentrate în învăţământul preşcolar (grădiniţe) şi în cel superior (facultăţi). Azi, aceste alternative sunt preferate, iar cei interesați, chiar optează pentru introducerea acestor sisteme de lucru deloc neglijabile în reforma din învățământ. școlile private devin destinații sigure pentru copiii ai căror părinți sunt multumiți de grădinița privată și își permit etapa următoare a școlarizării. Astfel, mulți părinți aleg să-și dea copiii la școli particulare, în speranța că astfel vor putea avea parte de cea mai bună educație. La noi în țară, deși nu este bine înrădăcinată ideea cu învățământul particular decât în localități cu un nivel administrativ dezvoltat, totuși, mulţi români şi-ar dori să-şi dea copiii la şcoli particulare. Există, însă, un motiv bine întemeiat pentru care aceştia optează, în cele din urmă, pentru una de stat: banii. „Iniţiativa particulară în învăţământ este una de nişă. Practic, alternativitatea reprezintă o adoptare a viziunii de ansamblu asupra marilor sisteme pedagogice contemporane", explica un contemporan de-al nostrum. Învăţământul preuniversitar particular s-a axat, în ultimii ani, pe domenii puţin sau deloc existente în cel de stat, tradiţional.„În şcolile particulare, se pune accent şi pe ramuri neexploatate în cele de stat - balet, muzică, informatică etc. În învăţământul de stat, se spune că şcoala îi pregăteşte pe elevi pentru viaţă. Aici, şcoala face parte din viaţa elevilor noştri. Asta este diferenţa", explică Simona Baciu, de la Școala Internațională din Cluj-Napoca. Până la urmă contează cadrul didactic. Și, sincer, e mai ușor să lucrezi cu 10 elevi, comparativ cu dublul sau triplul acestui număr...mai ales că în grădinițe micii preșcolari sunt atât de gingași și de vulnerabili. Până la urmă contează tactul pedagogic, interesul față de meserie și mai ales OMUL, adică EDUCATORUL. Părinții ar plăti cu inima deschisă dacă ar avea siguranța că propriul lor copil are condiții optime, atât educative, cât și ca mediu de educație /de viață și chiar social, deci alegerea trebuie să țină cont de mulți factori independenți, până la urmă, de apartenența grădiniței respective.

Interacțiunea tuturor factorilor și condițiilor care concură la desfășurarea cu succes a actului educațional constituie, de fapt, rezultanta care conduce la eficiența acestui act în sine. Pedagogia poate fi înțeleasă și ca știință a modelelor de interpretare și realizare a educației deoarece: obiectul ei este un proiect; educația este o totalitate; educația este o acțiune socială, un sistem deschis; intervenția educativă este supusă condiționării moralei și ideologiei pe care le putem evita prin modele. În accepțiunea lui C. Cucoș (Pedagogie, 1996) pedagogia este știința educației care “studiază esența și trăsăturile fenomenului educațional, scopul și sarcinile educației, valoarea și limitele ei, conținutul, principiile…” Învățământul este

privit ca proces complex, în care accentul cade pe cunoștinte, deprinderi. Dacă elevul din învățământul tradițional nu se putea informa decât din cărți, pentru că regimul comunist interzicea orice contact cu “exteriorul demonizat pe linie de partid”, în prezent “copilul este bombardat efectiv de o informație pe care trebuie să învețe să o asimileze corect și coerent prin școală. Înainte, elevii erau enervați de “profu cu catalogul și culegerea de exerciții”; în pedagogia alternativă, activitățile didactice se bazează pe “manipularea materialelor didactice”. Profesorul este figura centrală a reformei educaționale contemporane. El trebuie să renunţe la rolul său tradiţional şi să se transforme, în condiţiile în care şcoala se restructurează în echipe de elevi şi profesori, într-un planificator al activităţilor de grup, într-un facilitator al interacţiunii elevilor şi într-un consultant. **Meseria de dascăl este o vocaţie cu care te naşti şi de cele mai multe ori nu este deloc întâmplătoare. Oricât de departe ajungem, oricât de repede trece timpul, fiecare dintre noi e legat de ceva drag, nu doar din copilărie, ci şi din anii de şcoală.**

El este cel care trebuie să învețe să-și alieze copilul în acțiunea educativă. De el depinde introducerea perspectivei interdisciplinare şi răspândirea practicii predării în echipă. Abilitatea învățătorilor în utilizarea unor strategii de învățare care să promoveze gândirea critică și învățarea intependentă și să încurajeze interacțiunea deschisă și responsabilă în clasa de elevi. „Singurul lucru pe care noi putem să-l învățăm pe elevul noştru, cu certitudinea că va fi valabil şi mâine şi poimâine, este acela de a-l învăţa să înveţe, şi aceasta pentru totdeauna”.

Elevii de azi sunt mult mai libertini, iar comunicarea elev-profesor se face mult mai ușor. Cu o condiție însă, ca ea să nu fie prost înțeleasă, mai ales când profesorul e foarte tânăr. Dacă încerci să te apropii prea mult de el și dacă-i dai un deget, elevul îți poate lua toată mâna. Metoda pedagogică s-a schimbat datorită comunicării, învățarea e interactivă, poți veni cu propriile tale idei și poți aduce permanent completări.

“Alternativele educaționale" sunt definite ca un ansamblu de obiective, conținuturi, modalități de organizare, care coexistă cu sistemul tradițional de învățământ.

Activitatea copilului trebuie împărțită în unități mici de muncă, astfel să fie confirmat faptul că fiecare trebuie să-și urmeze drumul în funcție de abilități.Prin aceste alternative, copilul trebuie să fie ajutat să acționeze singur, să ceară singur. Educatorul trebuie să știe să facă aceste delimitări și să-l învețe pe copil cum să învețe singur.

Pentru un rezultat bun, copilul este acceptat ca fiind autonom, trebuie considerat capabil de autoconducere, fiind supravegheat din umbră, coordonat indirect, și, neapărat, trebuie pus în situații concrete de viață.

Cunoștiințele sunt deprinse cu mai multă ușurință dacă apelăm la învățarea prin descoperire, dacă îl implicăm pe copil mai mult în activități extracurriculare, în activități specializate pe centre de interes sau dacă utilizăm unele tehnici individuale de învățare, astfel de idei și metode consideră copilul interesat, cu un spirit absorbant.

Dacă în învăţământul tradiţional, pricipalele metode le constituie conversaţia, expunerea, demonstraţia, metodele centrate pe profesor, transmiterea de cunoştinţe, pasivitatea elevilor, învăţământul modern solicită aplicarea metodelor active şi interactive, a celor care dezvoltă gândirea critică.

Aplicarea metodelor care generează învățarea activă nu este simpla. Această învățare, prin care elevii sunt inițiați în gândirea critică, necesită timp, răbdare, exercițiu. Aceste aplicații, este de preferat să se facă la vârste fragede, la toate disciplinele, însă cu măsură. Acestea trebuie să fie selectate şi utilizate în mod riguros, creativ, în funcţie de obiectivele propuse, de specificul grupului educaţional şi nu trebuie să constituie un moft al cadrului didactic. Metodele active şi interactive au valenţe formative care contribuie la dezvoltarea gândirii critice, la dezvoltarea creativităţii, implică activ elevii

în învăţare, punându-i în situaţia de a gândi critic, de a realiza legături logice, de a produce idei şi opinii proprii argumentate, de a le comunica şi celorlalţi, de a sintetiza/ esenţializa informaţiile, se bazează pe învăţarea independentă şi prin cooperare.

Predarea interactivă, centrată pe elev, constituie un argument pentru înfăptuirea reformei în învăţământul românesc. Totul dobândeşte valoare prin intervenţia creatoare a cadrelor didactice care au în centrul atenţiei sale elevul şi acţiunea acestuia de a-şi construi cunoştinţele proprii prin el însuşi.Reforma învăţământului presupune o nouă abordare a conţinuturilor, o nouă regândire a procesului instructiv-educativ.

Libertatea în educaţie nu impune şi nici nu presupune suspendarea sau pasivitatea educatorului. Pus în faţa unor realităţi sociale conceptuale noi, educatorul este nevoit să părăsească mentalitatea si comportamentul managerului tradiţional, căruia îi aparţineau întreaga decizie si întregul control al grupului.

Valoarea formativă a culturii determină calitatea conținutului învățământului pe toate treptele școlare, reflectând toate domeniile cunoașterii umane, exprimate în plan teoretic (știința, arta, filosofie), aplicativ (tehnologie, economie), comportamental (politica, morala, religie).

BIBLIOGRAFIE:

1.**C. CUCOS**----------“**Pedagogie**”,2006,Ed.POLIROM

2.**Ioan CERGHIT**-----“**Metode de invatamant**”,2006,Ed.POLIROM

3.**E. JOITA**----------“Pedagogie si elemente de psihologie scolara pentru examenele de definitivare si obtinerea gradului didactic II (profesori, institutori, educatoare, invatatori), 2003, Ed.ARVES

ROLUL CADRULUI DIDACTIC ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL TRADIȚIONAL VS. ÎNVĂȚĂMÂNTUL MODERN

Prof.Vadana Daniela
Școala Gimnazială ,,I.I.Mironescu“Tazlău-Neamț

-

Moto: *„Copiii sunt tot ce avem mai scump. Bogăţia noastră cea mai mare sunt copiii pe care i-am crescut şi educat, căci asta este menirea educatorului pe pământ. Această menire de a creşte şi educa copii atrage dupa sine o mare responsabilitate*."

Într-o lume aflată în permanentă transformare, modernizarea învăţământului prin utilizarea metodelor noi de învăţare-evaluare a unor strategii moderne, care permit reasamblări, reajustări şi adaptări la disciplinele de învăţământ, depinde în ultimă instanţă de cunoaşterea, de înţelegerea şi de abilitatea de a le folosi. Prin adaptarea vechilor valori la noile cerinţe ale societăţii, cadrul didactic "nu este un simplu executant al unor prescripţii sau reţete, ci devine factor activ al procesului de învăţământ, învaţă cu cei pe care îi învaţă, având rol de coordonator şi catalizator al educaţiei şi instrucţiei" (Romita Jucu).

Profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de integrare socioprofesională şi educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un învăţământ de calitate. Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura esenţial înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar.

Reforma învăţământului pune deosebit accent pe crearea de alternative metodologice, pe stimularea învăţării prin cooperare şi folosirea metodelor interactive de grup. Implementarea în practica educativă a strategiilor manageriale interactive presupune un proces de învăţare socială, ce influenţează întreaga structură psihică a educatorului-manager, dar şi a educabililor, toate aceste modificări de la nivelul personalităţii acestora reflectându-se în noi componente, atitudini, valori.

Cadrele didactice reprezintă principala resursă umană capabilă să prognozeze, organizeze şi coordoneze activităţile de introducere a noului, asigurând astfel dezvoltarea optimă a organizaţiei şcolare.

Fundamentul activitatii didactice în **scoala traditionala** a fost asigurat de psihologia asociationista, pentru care actul cunoasterii se reducea la simpla înregistrare prin simturi, la perceptie.

A determina elevii să reţină pe dinafară ceea ce le-a fost comunicat este, evident, mai simplu decât a-i conduce spre autonomia judecăţii. Rolul activ si dominant revine profesorului, pe când elevului îi revine rolul de spectator receptiv, solicitat îndeosebi sa asculte, sa noteze, sa memoreze si sa reproduca. Dialogul autentic dintre componentii binomului educational profesor-elev se realizeaza rar si fragmentar. În cadrul lectiei nu se antreneaza si nu se exerseaza gândirea, nu se creaza situatii în care adevarul sa fie descoperit (redescoperit) de catre elevi, ceea ce conduce la pasivitate, plictiseala, oboseala si în final la o eficacitate formativ-educativa scazuta. Sunt aproape inexistente criticile, cautarile personale, rarele revendicari exprimate de elevi îl deranjeaza pe profesor si în general sunt evitate.

O analiza comparativa a activitatilor desfasurate în scoala traditionala si în cea moderna, scoate în evidenta urmatoarele aspecte:

Rolul cadrului didactic în învăţământul tradiţional:

AVANTAJE:

- Asigură însuşirea temeinică şi sistematică a cunoştinţelor predate

LIMITE:

- predă, expune, ţine prelegeri;
- explică şi demonstrează;
- limitează foarte mult activitatea elevilor (expunerea nu trebuie să depăşească cel mult 30% în cadrul unei ore);
- lasă puţin timp de iniţiativă elevilor, manifestat de regulă prin întrebări generatoare de explicaţii;
- elevii se află într-un raport de dependenţă faţă de învăţător.
- impune puncte de vedere proprii;
- se consideră singurul ,,expert’’într-o problemă.
- deţine adevărul (absolut);
- ştie ce este adevărat sau fals, corect sau incorect, ceea ce trebuie să înveţe elevul (ceea ce este ,,bun’’ pentru el).

Rolul cadrului didactic care promovează predarea-învăţarea în învăţământul modern:

- organizează şi dirijează învăţarea, o orchestrează şi o regizează;
- facilitează şi moderează activitatea de învăţare;
- ajută elevii să înţeleagă lucrurile şi să şi le explice;
- responsabilizează elevii în vederea funcţionării optime a grupului;

Lecţia de predare-învăţare devine astfel ,,o aventură a cunoaşterii” în care copilul participă activ,după puterile proprii,întâlnind probleme şi situaţii dificile,examindu-le şi descoperind soluţii plauzibile.Rolul profesorului constă în cel de stimulare şi dirijare.El trebuie nu numai să organizeze spaţiul şi activitatea, ci şi să participe alaturi de elevi la elaborarea cunoştinţelor, să servească drept model în legăturile interpersonale şi să încurajeze interacţiunile cooperante dintre elevi; să-i îndrume cum să-şi folosească timpul, spaţiul, echipamentul şi materialele; să ajute invidul sau grupul sa extragă din experienţe informaţiile necesare,valorile şi să le interpreteze şi evalueze.

Bibliografie:

- Crenguța, Lăcrămioara Oprea, *Strategii didactice interactive*” (2008),București
- Cucoș, C., Psdihopedagogie, Editura Polirom, Iași,1998

BENEFICIILE PROIECTELOR EUROPENE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

Prof. Rotaru Daniela Elena
Colegiul Național de Informatică Spiru Haret Suceava

Proiectele cu finanţare europeană permit schimburile de bune practici educaţionale pentru şcolile din învăţamântul preuniversitar şi participă la dezoltarea capacităților instituţiilor şcolare de a oferi servicii educaţionale la standarde europene. Aceste proiecte sprijină tendinţa de transformare a procesului de învăţare într-un proces participativ, bazat pe încurajarea cooperării şi pe dezvoltarea abilităţilor socio – emoţionale.

Este evident faptul că implicarea în proiectele europene presupune multă muncă, însă beneficiile obţinute atât pentru elevii participanţi şi părinţii acestora, cât şi pentru cadrele didactice implicate sunt evidente. Atât ***profesorii*** cât şi ***elevii*** dobândesc abilităţi de viaţa, precum abilităţi de comunicare şi prezentare, de luare a deciziei, de rezolvare de probleme şi managementul conflictului, de solidaritate şi muncă în echipă. Ei îşi îmbunătăţesc cunoştinţele de gramatică, vocabular sau cultură a ţării a cărei limbă se foloseşte în proiect, sau învaţă limbi străine noi. ***Profesorii*** au posibilitatea deprinderii de noi abilităţi în managementul proiectului, managementul financiar şi cel al timpului, ei pot organiza întâlniri, pot negocia cu partenerii şi pot gestiona bugetul proiectului. Întâlnirile cu colegii din ţările europene reprezintă o posibilitate de a cunoaşte alte sisteme educaţionale şi metode de predare ce pot inspira inovaţia în şcoală. Ei pot face comparatie între abordările şi metodele alese de profesorii partenerri, pot integra materialele obţinute de la partenerii de proiect în lecţii şi pot face schimb de materiale pedagogice. De asemenea, ***profesorii*** pot să adopte noi abordări pedagogice preluate de la parteneri şi pot să folosească la clasă şi noi metode de predare. Aceştia învaţă să fie oaspeţi buni, să lucreze în echipă şi să comunice eficient, să fie solidari şi să aibă deschidere faţă de alte culturi şi faţa de alte puncte de vedere. ***Şcolile*** beneficiază de motivaţia sporita a profesorilor şi elevilor, creşterea nivelelor de interes şi reuşitele şcolare ale elevilor. Aplicarea de noi strategii de management în şcoală este încurajată de găsirea de soluţii comune unor probleme comune. Există întâlnirile regulate ale profesorilor implicaţi, lucrul lor în echipă, contactele cu comunitatea locală şi cu companiile locale multinaţionale, produsele proiectului fiind în mod clar rezultatul acestei cooperări. ***Părinţii*** beneficiază de sporirea interesului elevilor, motivaţiei acestora şi reuşitei şcolare, iar părinţii - împreună cu elevii şi profesorii – au posibilitatea lărgirii propriilor orizonturi întâlnind diferite culturi şi feluri de gândire. Acestea îi vor ajuta să dobândească abilităţi de a trăi în diversitate.

Proiectele europene se bazează pe cooperarea între ***grupurile de elevi*** şi ***profesori*** din diferite ţări europene, cooperare care oferă participanţilor oportunitatea cunoaşterii reciproce a ţărilor, culturilor, modalităţilor de gândire şi stilurilor de viaţă. ***Elevii*** trebuie implicaţi activ în toate fazele proiectului: planificare, realizare şi evaluare şi ei trebuie implicaţi într-un număr cât mai mare şi recunoscuţi ca parteneri în educaţie. Ei vor învăţa astfel să-şi asume responsabilităţi, să delege sarcini către alţi elevi, să ia decizii şi să dobândească competenţe de negociere şi de colaborare.

Deşi imboldul iniţial de implicare într-un proiect european îl are de obicei un profesor sau un grup de profesori din şcoală, pentru a asigura succesul acestuia, este necesar ca întreaga instituţie să se implice, de la directori la membrii Consiliului de Administraţie, profesori, elevi şi părinţi şi comunitatea locală. Astfel, este foarte important să aibă loc întâlniri în cadrul şcolii pentru a lămuri care este scopul proeictului de derulat în unitatea şcolară şi pentru a discuta toate aspectele cu privire la implicarea într-o astfel de activitate. Experienţa altor şcoli participante a arătat că este esenţial să existe deschidere

şi capacitate de discuţie atunci când se planifică un proiect cu finanţare europeană. Este eronat să considerăm că astfel de de proiecte ne aparţin numai şi numai nouă, aşa că trebuie să existe o colaborare cu caracter echitabil şi creativ între toate şcolile partenere. Prin urmare, toţi partenerii trebuie să aibă un cuvânt de spus în planificarea proiectului şi dezvoltarea tuturor activităţilor acestuia.

Proiectele de cooperare europeană oferă şcolilor ocazia de a stabili noi legături cu parteneri din comunitatea locală şi in vederea dezvoltării cooperarii în noi domenii ale vieţii comunitare. Pentru a realiza acest lucru, şcoala poate juca un rol activ, poate lua iniţiativa şi de asemenea poate convinge posibilii parteneri de avantajele cooperării. E bine să fie cooptate în proiect autorităţile în materie de educaţie sau primăria, reprezentanţii comunităţii locale, liber profesionişti sau orice alte asociaţii sau instituţii care ar putea fi interesate să se implice şi să ofere un sprijin în cadrul proiectului. De rezultatele proeictului ar putea fi interesate şi presa locală şi şcolile din jur precum şi companii multinaţionale. Aceste rezultatele vor permite întregii comunităţi (părinţilor, altor şcoli, comunităţii locale în general şi factorilor de decizie în particular) să vadă că proiectul oferă rezultate reale.

Dacă ne referim la proiectele lingvistice, schimburile de elevi joacă un rol esenţial în cadrul lor, scopurile fiind multiple. Unul dintre acestea este cresterea motivaţiei, a capacităţii şi încrederii elevilor în comunicarea cu ajutorul altor limbi străine. Astfel, elevii au şansa de a utiliza limbi străine într-un cadru real şi de a dobândi experienţe interculturale prin modul de viaţă experimentat într-o altă ţara, de preferat în sânul unei familii obişnuite. Grupurile de elevi au în acest fel şansa de a lucra împreună la proiect, pe toată perioada schimbului. Dacă este posibil, este indicat ca elevii să locuiască reciproc în cadrul familiilor datorită multiplelor beneficii ale acestui schimb: exersarea limbilor străine, contactul direct cu o cultură diferită şi încurajarea dezvoltării aptitudinilor lor sociale. Dacă găzduirea unui elev străin în cadrul unei familii devine imposibilă, atunci se apelează la alte soluţii precum taberele de tineret sau căminele studenţeşti, însă apare dezavantajul îngrădirii dobândirii experienţei lingvistice şi culturale a elevilor în cauză. Şi personalul însoţitor ar trebui să fie cazat la domiciliul partenerilor de proiect, întrucât acest fapt va constitui pentru elevi un indiciu că profesorii sunt în aceeaşi situaţie cu ei, deci sunt implicaţi toţi la acelaşi nivel.

Atunci când lucrează împreună oameni din ţări diferite, aceştia aduc cu ei şi culturi diferite. Modul în care se lucrează diferă de la o ţară la alta, diferă şi sistemul de învăţământ, regulile şi practicile, însă trebuie să avem în vedere că o componentă de bază a proiectului este tocmai aflarea unor lucruri noi despre culturi diferite şi modul în care se poate lucra împreună în aceste condiţii.

Comunicarea constantă cu partenerii de proiect, dar şi cu şcolile participante, este un element cheie al succesului. Întâlnirile *face to face* nu se pot organiza foarte des şi acest fapt face foarte importantă utilizarea altor mijloace de comunicare eficiente (e-mailurilor, faxurilor etc). Confirmarea primirii mesajelor arată că cel care le trimite ştie sigur că mesajul său a fost recepţionat. O problemă o poate constitui însă diferenţele din dotarea tehnică a şcolilor participante.

Proiectele europene presupun participarea tuturor actorilor şcolari. Cum în şcoală se formează caracterele, valorile, atitudinile şi modul de acţiune al generaţiilor viitoare, proiectele europene oferă o oportunitate de a atinge acest deziderat.

Bibliografie:

1. http://www.asociatia-profesorilor.ro/rolul-proiectelor-internationale-in-educatia-interculturala.html
2. http://teologiesociala2011.wordpress.com/2011/03/28/importanta-proiectelor/
3. http://www.anpcdefp.ro/programe/llp/comenius/tipuri.html
4. http://www.slideshare.net/andreidais/educaia-altfel-mapa-proiectului

Motivația de a învăța

Prof. Constantin Corina-Carmen
Școala Gimnazială „Ioan Slavici” Sibiu

Motivaţia de a învăţa este segmentul primordial al succesului şcolar. Sursele motivaţiei sunt multiple şi complexe. Literatura de specialitate promovează ideea conform căreia factorii intrinseci şi cei extrinseci condiţionează şi influenţează motivaţia pentru învăţare. Motivaţia poate fi definită ca fiind acele mobiluri interioare care direcţionează comportamentul uman. Forţele externe, de orice natură, de asemenea pot influenţa comportamentul, dar, totuşi, acesta este ghidat şi susţinut de forţele interne ale individului. De regulă, oamenii lucrează mai productiv şi mai intens atunci când sunt motivaţi.

Oamenii sunt, în mod natural, curioşi. Ei caută noi experienţe, „savurează” învăţarea unor subiecte noi, găsesc plăcerea în a rezolva jocurile de puzzle, perfecţionându-şi astfel, dexterităţile şi dezvoltându-şi alte competenţe. Sarcina majoră a instruirii rezidă în a educa şi a creşte curiozitatea elevilor şi de a o cultiva considerând-o motiv de învăţare. Oferirea unor stimuli inediţi, dar nu foarte diferiţi de ceea ce ştiu deja elevii, stimulează mult curiozitatea. Prezentarea stimulilor care nu sunt familiari elevilor poate produce mai curând anxietate, decât curiozitate. De aceea, este necesar să se asigure un echilibru între complexitatea stimulilor şi claritatea acestora. În loc să prezentăm un oarecare fapt sub forma afirmaţiilor categorice, este bine să adresăm elevilor întrebări sau să creăm situaţii - problemă. Acestea vor spori interesul elevilor şi vor alimenta curiozitatea acestora de a afla mai multe despre subiectul în discuţie. Curiozitatea este un motiv intrinsec de a studia şi, deci, învăţarea nu rămâne a fi dependentă doar de „răsplata” profesorilor. Elevii învaţă mai bine atunci când învăţarea este „acompaniată” de emoţiile plăcute. Este indicat ca noi, profesorii, să folosim umorul, atunci când e cazul, dar fără exagerare şi să stabilim relaţii pline de afecţiune între noi şi elevi.

Pentru că specialitatea mea este matematica, o să dau un exemplu care ilustrează foarte bine această temă. În şcolile din Singapore a fost implementată, acum ceva ani, o nouă strategie de predare a matematicii şi ştiinţelor, care pare să aibă rezultate deosebite. Copiii nu mai sunt puşi să "recite" teoreme matematice sau să scrie cu mâna tremurândă pe tablă kilometri întregi de formule, ci sunt încurajaţi să fie în primul rând creativi şi să descopere ei singuri noi rezolvări. Cum arată o oră de matematică sau de ştiinţe într-o clasă din Singapore? Elevilor li se permite să discute, să construiască modele matematice din hârtie, punându-şi imaginaţia la încercare. Lecţiile sunt interactive, copiii fiind nu doar lăsaţi, ci încurajaţi să îşi pună întrebări şi să găsească singuri răspunsuri la ele. Cu alte cuvinte sunt puşi să gândească. Pe de altă parte, elevilor li se permite mai întâi să se familiarizeze cu diverse obiecte, cantităţi şi dimensiuni din lumea reală, abia apoi trecându-se la reprezentări grafice şi, în final, la formule abstracte. Aceştia sunt încurajaţi şi să înveţe unii de la ceilalţi, mergându-se pe ideea că este mai uşor să pricepi anumite explicaţii oferite de cineva care are acelaşi nivel de cunoştinţe şi vârstă ca tine. "Unii părinţi sunt îngrijoraţi, crezând că lecţiile de matematică au devenit prilej de joacă şi distracţie, dar nu este aşa. Dimpotrivă, suntem încântaţi că ne-am atins scopul şi anume ca cei mici să înveţe cu plăcere noţiunile de bază ale ştiinţelor exacte", a declarat unul dintre profesori. Aşa se face că, în cele mai recente rapoarte internaţionale pe tema nivelului de cunoştinţe al elevilor din 49 de ţări, Singapore se află pe locul întâi la ştiinţe şi pe locul doi la matematică.

Elevul, sătul de ora de matematică obişnuită, doreşte să iasă din tiparul unei ore de matematică şi să înveţe „şi în alt fel” matematica. Există şi la noi, în România, acele ore de opţional, denumite de unii profesori „Matematică distractivă”.

Aceste ore constituie o destindere psihică şi mentală, stârnind totodată interesul şi curiozitatea de a afla cât mai multe lucruri. Elementul de joc, care face ca matematica să fie recreativă, poate lua diverse forme: o enigmă, un truc, un paradox, o eroare logică sau pur şi simplu matematică, cu unele trăsături curioase sau amuzante. Există multe asemănări între joc şi matematică. Pentru că, oare ce altceva este un joc, decât o suită nedeterminată de probleme de rezolvat, în funcţie de condiţiile date? Şi la urma urmelor ce altceva este matematica, decât o rezolvare de enigme? Şi ce altceva este ştiinţa, dacă nu un efort sistematic de a da răspunsuri la enigmele pe care ni le propune natura? Misterioasă şi fermecătoare, satisfăcând nevoia universal umană de distracţie, matematica „distractivă” ţine de frumosul pur, de cea mai profundă trăire omenească – misterul. Iar interesul multor minţi luminate ale lumii pentru jocul matematic nu este greu de înţeles, deoarece gândirea creatoare care se dăruieşte unor astfel de subiecte este de aceeaşi natură cu tipul de gândire care duce la descoperirea în ştiinţă.

Şcoala ar putea fi distractivă, iar învăţarea ar putea fi o distracţie. Dar nu este aşa. Este destul de clar că viaţa elevilor nu seamănă a distracţie. Pentru majoritatea dintre noi, şcoala a fost stresantă, plictisitoare, încărcată cu tot felul de termeni greoi, uneori am avut chiar şi experienţe dureroase. În general, când cineva povesteşte despre şcoală, în primul rând îşi aduce aminte de prietenii pe care i-a dobândit, de jocurile de echipă, de întâlnirile dintre ei. Este clar că ceea ce interesează pe copil în şcoală este despre interacţiunea cu alţi copii într-o formă sau alta.

Copiii ar trebui învăţaţi că învăţarea este o distracţie. Ar trebui învăţaţi că a avea o deschidere a orizontului este distractiv, că a te înşela într-o privinţă nu este dureros. Ar trebui învăţaţi că şcoala este un loc bun, unde se pot face astfel de lucruri.

Nu e de mirare că şcoala este stresantă, când noi, educatorii, nu facem altceva decât să redăm materia într-un mod searbăd, fără viaţă şi o mai şi presărăm cu acei termeni greoi, greu de perceput de către copii.

Copiii ar trebui să aibă parte de distracţie intelectuală, să poată fi încântaţi de idei, să poată fi stimulaţi să dobândească cunoştinţe noi. Dar aceasta depinde de noi, educatorii, de felul în care ne facem plăcuţi, de felul în care dăm viaţă materiei pe care o predăm. Învăţarea ar putea fi un lucru plăcut şi distractiv pentru elevi, dacă noi am ştii cum să-i atragem.

Repere traditionale si moderne ale învātāmântului românesc

Profesor învātāmânt primar Roman Diana-Maria
Liceul de Artă „Ion Vidu” Timisoara

Structura educației tradiționale se bazează pe producția de masă, axându-se pe învățarea elevilor într-o manieră fixă, rigidă, cu pretenția ca aceștia să se adapteze sistemului.

Modelului inovativ își propune crearea unui model curricular inovativ bazat pe îmbunătățirea metodelor de învățare și de predare, pe tehnici și metodologii care să faciliteze modernizarea, reformarea învățământului primar ca proces social și pedagogic, adaptat la contextul actual, inclusiv la mediul online. Exemple de activitati: evaluarea și modernizarea modului de lucru și a curriculei, monitorizarea și evaluarea progresului elevilor (măsuri de prevenire și combatere a abandonului școlar timpuriu), îmbunătățirea standardelor de lucru pentru cadrele didactice, stabilirea conexiunilor cu mediul social, organizarea și realizarea atelierelor de educație formală și non-formală, folosind cele mai recente rezultate din practica și teoria educației, realizare de workshopuri comune, cursuri de formare pentru părinți, copii și cadrele didactice, precum și schimburi de bune practică între instituțiile de învățământ partenere. Toate acestea emerg spre buna desfăsurare a procesului instructive-educativ.

Făcând o paralela între cele doua modele de învātāmânt, am evidentiat următoarele aspecte:

Organizarea clasei

Tradiţional:

Asistăm la o lecţie obişnuită. Elevii sunt în bănci, unii în spatele celorlalţi, câte unul sau câte doi, ca pe vremea străbunicilor. Toţi au privirile aţintite înainte (acolo sunt catedra şi profesorul). Asta li se cere: privirea în faţă.

Unde găsesc ei răspunsurile la confruntările personale? La profesor, în spatele colegului, departe de zidurile şcolii?…

Modern:

- Elevii sunt pretutindeni în clasă.
- Ei se grupează / sunt grupaţi potrivit opţiunilor de studiu şi resurselor asigurate de profesor.
- Elevii privesc unii la alţii, faţă în faţă. Ei comunică. Toţi au şansa dialogului efectiv.
- În parteneriat cu profesorul ei vor găsi răspunsurile…

Rolul elevului

Tradiţional:

- Urmăreşte prelegerea, expunerea, explicaţia profesorului.
- Încearcă să reţină şi să reproducă ideile auzite.
- Acceptă în mod pasiv ideile transmise.
- Lucrează izolat.

Modern:

- Realizează un schimb de idei cu ceilalţi.
- Cooperează în rezolvarea sarcinilor de lucru.
- Exprimă puncte de vedere proprii.
- Argumentează, pune şi îşi pune întrebări cu scopul de a înţelege.

Rolul profesorului

Tradiţional:

- Expune, ţine prelegeri
- Impune puncte de vedere.
- Se consideră şi se manifestă “ca un părinte”.

Modern:

- Facilitează şi moderează învăţarea
- Ajută elevii să înţeleagă şi să explice punctele de vedere.
- Este partener în învăţare.

Modul de realizare a învățării

Tradiţional:

- Învăţarea are loc predominant prin memorare şi reproducere de cunoştinţe.
- Învăţarea conduce la competiţie între elevi, cu scopul de ierarhizare.

Modern:

- Învăţarea are loc predominant prin formare de competenţe şi deprinderi practice.
- Învăţarea se realizează prin cooperare.

Evaluarea

Tradiţional:

- Vizează măsurarea şi aprecierea cunoştinţelor (ce ştie elevul).
- Pune accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informaţie deţine elevul).
- Vizează clasificarea elevilor.

Modern:

- Vizează măsurarea şi aprecierea competenţelor (ce ştie să facă elevul cu ceea ce ştie).
- Vizează progresul în învăţare la fiecare elev.
- Pune accent pe elementele de ordin calitativ (valori, atitudini).

Bibliografie:

Cojocariu,V., , 2006, Secrete metodice în didactica preşcolară, vol. 2, Editura C.C.D., Bacău.

Creţu, C. , 1997, Psihopedagogia succesului, Iaşi, Editura Polirom.

Erich Geissler, 1977, Mijloace de educaţie, Bucuresti, Editura Didactică şi Pedagogică.

Webografie:

https://www.aletheea.ro/educatie-traditionala/

https://revistaprofesorului.ro/traditional-si-modern-in-procesul-de-predare-invatare-in-invatamantul-prescolar/

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC-TRADIȚIONAL ȘI MODERN

BĂDOIU BIANCA-MARIA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT ROVINARI

,,Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori şi, din acest punct de vedere, educaţia va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situaţie precisă, indicaţiile generale date de cărţile de metodologie.”

(Gaston Mialaret)

În societatea contemporană, cu schimbări rapide şi efecte imediate, educaţia şi învăţământul trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât putem vorbi despre o permanentă inovaţie şi creaţie in activitatea didactică. Obiectivul general este acela de a promova creativitatea ca factor cheie în dezvoltarea competenţelor personale, antreprenoriale şi sociale prin învăţarea pe tot parcursul vieţii dar şi de a găsi strategii moderne folosite pentru asigurarea unei educaţii de calitate în învăţământ. Pentru elevi, şcoala viitorului trebuie să promoveze o educaţie de calitate şi să fie axată pe valori în care elevii să creadă, în care să se regăsească, îndeplinind două condiţii, fundamentale din punctul lor de vedere: şcoala viitorului trebuie să le placă şi să fie eficientă.

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea şi realizarea unei activităţi educaţionale, se pune accent pe felul cum se desfăşoară aceasta şi implica probleme organizatorice, procedurale şi materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învăţământ, al strategiilor de organizare a predării-învăţare, puse în aplicaţie, în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conţinuturile transmise, formele de realizare a instruirii şi modalităţile de evaluare. Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaţionale constituie metoda didactica.

Metoda este selectată de cadrul didactic şi este pusă în aplicare în lecţii sau activităţi extraşcolare cu ajutorul elevilor şi în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor şi elev, participarea lor la căutare de soluţii, la distingerea dintre adevăr şi eroare şi care, sub forma unor variante şi/sau procedee selecţionate, se foloseşte pentru asimilarea cunoştinţelor, a trăirilor valorice şi a stimulării spiritului creativ. Când se alege o metodă, se ţine cont de finalităţile educaţiei, de conţinutul procesului de instructiv, de particularităţile de vârstă şi de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor şcolare, de natura mijloacelor de învăţământ, de experienţa şi competenţa cadrului didactic.

Metodologia evoluează în timp, ca răspuns la dinamica schimbărilor ce se desfăşoară în cadrul procesului instructiv-educativ. Calitatea unei tehnologii se măsoară în gradul de adaptare a acesteia la situaţiile şi exigenţele noi, complexe ale învăţământului contemporan. Calitatea metodologică este un aspect ce ţine de oportunitate, dozaj, combinatorică între metode sau ipostaze ale metodelor. A spune că o metodă este mai bună ca alta, fără a ţine cont de contextul în care metoda respectivă este eficientă, constituie o afirmaţie lipsită de sens. Metodologia didactică formează un sistem coerent, realizat prin stratificarea şi corelarea mai multor metode, atât pe axa evoluţiei istorice, cât şi pe plan sincronic,

metode care se corelează, se prelungesc unele în altele şi se completează reciproc. O observaţie bună ar fi cea că încadrarea unei metode într-o anumită clasă nu este definitivă, ci relativă. O metodă se defineşte prin predominanţa unor caracteristici la un moment dat, caracteristici ce se pot metamorfoza astfel încât metoda să fie satisfăcătoare între clasă complementară sau chiar contrară. Astfel, o metodă tradiţională poate evolua spre modernitate, în măsura în care secvenţele procedurale care le compun îngăduie restructurări inedite sau când circumstanţele de aplicare a acelei metode sunt cu totul noi. În unele metode moderne surprindem secvenţe destul de tradiţionale sau descoperim că variante ale acestei metode erau de mult cunoscute şi aplicate. O variantă de clasificare a metodelor educaţionale se poate pronunţa în jurul axei istorice: 1. metode clasice, tradiţionale (modelul clasic) 2. metode moderne (modelul modern)

- MODEL DE REALIZARE A ÎNVĂŢĂRII ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL TRADIŢIONAL:

Memorarea şi reproducerea (cât mai fidelă) a cunoştinţelor transmise de cadrul didactic ; competiţia între elevi cu scop de ierarhizare; individual.

3.COMPETIŢIA

AVANTAJE: stimulează efortul şi productivitatea individului; promovează norme şi aspiraţii mai înalte; micşorează distanţa dintre capacitate şi realizări; pregăteşte elevii pentru viaţă, care este f. competitivă

LIMITE: generează conflicte şi comportamente agresive; interacţiune slabă între colegi; lipsă de comunicare; lipsa încrederii în ceilalţi; amplifică anxietatea elevilor, teama de eşec; egoism;

ACTIVITATEA INDIVIDUALĂ (structura individualistă)

AVANTAJE: cultivă independenţa elevilor şi responsabilitatea pentru ceea ce fac; se desfăşoară sub forma realizării unor sarcini şcolare de către fiecare elev, independent de colegii săi , cu sau fără ajutor din partea cadrului didactic; învăţământul individualizat este adaptat particularităţilor fizice şi psihice ale fiecărui elev - urmăreşte progresul elevului prin propria lui activitate.

LIMITE: grad redus al interacţiunilor între elevi; independenţa scopurilor elevilor; slabă exploatare de către cadrul didactic a resurselor grupului; succesul sau eşecul unui elev nu îi afectează pe ceilalţi membri ai clasei; nu creează motivaţie deosebită pentru învăţare; nu ajută la formarea abilităţilor de comunicare;

- MODEL DE REALIZARE A ÎNVĂŢĂRII ÎNTR-UN ÎNVĂŢĂMÂNT MODERN: promovează învăţarea prin colaborare; pune accentului pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii.

COOPERAREA-ACTIVITATEA PE GRUPE *„O dată cu dezvoltarea cooperării sociale între copii (8-12 ani) ... copilul ajunge la relaţii morale noi , întemeiate pe respectul reciproc şi conducând la o anumită autonomie ; activitatea în grup oferă de 4-5 ori mai multe posibilităţi de 4 manifestare a elevului decât conducerea frontală în cadrul unei ore cu durată similară .’’(J. PIAGET)*

AVANTAJE: stimulează interacţiunea dintre elevi; generează sentimente de acceptare şi simpatie; încurajează comportamentele de facilitate a succesului celorlalţi; creşterea stimei de sine; încredere în forţele proprii; diminuarea anxietăţii faţă de şcoală; intensificarea atitudinilor pozitive faţă de cadrele didactice

LIMITE: munca în grup, prin colaborare, nu pregăteşte elevii pentru viaţa, care este foarte competitivă; metodele activ-participative aplicate în activitatea pe grup sunt mari consumatoare de timp şi necesită experienţă din partea cadrului didactic; lipseşte materialul didactic necesar; elevilor le trebuie timp ca să se familiarizeze cu acest nou tip de învăţare; e nevoie de eforturi şi încurajări repetate pentru a-i convinge că se aşteaptă altceva de la ei.

2. ACTIVITATEA CADRULUI DIDACTIC

a)ACTIVITATEA CADRULUI DIDACTIC ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL TRADIŢIONAL

AVANTAJE:

ASIGURĂ ÎNSUŞIREA TEMEINICĂ ŞI SISTEMATICĂ A CUNOŞTINŢELOR PREDATE LIMITE: predă, expune, ţine prelegeri; explică şi demonstrează; limitează foarte mult activitatea elevilor (expunerea nu trebuie să depăşească cel mult 30% în cadrul unei ore); lasă puţin timp de iniţiativă elevilor, manifestat de regulă prin întrebări generatoare de explicaţii;elevii se află într-un raport de dependenţă faţă de învăţător. impune puncte de vedere proprii; se consideră singurul ,,expert'' într-o problemă; deţine adevărul (absolut); ştie ce este adevărat sau fals, corect sau incorect, ceea ce trebuie să înveţe elevul (ceea ce este ,,bun'' pentru el); se practică într-o proporţie mai mare modelul tradiţional faţă de cel modern.

Având în vedere că, abia desprinşi de pe băncile şcolii , se pregătesc să profeseze meseria dascălilor lor, sunt puşi în situaţia să balanseze modelul clasic şi cel modern. Considerăm că fiecare metodă, şi nu mă refer doar la clasificarea în funcţie de axa istorică, nu apar în stare pură, ci sub forma unor variante şi aspecte diferite, încât, in mod difuz, în cadrul unei metode, de exemplu cea clasică, se poate naşte treptat tendinţe către modernism. Ele apar şi se concretizează în variante metodologice compozite, prin difuziunea permanentă a unor trăsături şi prin articularea a două sau mai multe metode.

Bibliografie:

1. Ionescu M., Radu I.-” Didactica modernă”, Ed. Dacia, Cluj – Napoca, 2001;
2. Alois Gherguţ,- “Management general şi strategic în educaţie”, Ed. Polirom, Iaşi, 2007;
3. I..Cerghit – “Sisteme de instruire alternative”, Aramis, București, 2002.

Educația fizică și sportul adaptat

Profesor Scarlat-Cîrjan Floriana
Școala Gimnazială ,,Mihai Viteazul,, Craiova

Educația fizica și sportul adaptat încearcă să vină în întâmpinarea unei mari provocari și anume să sprijine subiecții deficienți în a căpăta deprinderi care să îi facă independenți, autonomi. Acest lucru se poate realiza daca respectăm trei aspecte importante:conturarea unei strategii adecvate; crearea unor situatii de invatare stimulative;utilizarea unei abordari de instruire specifice si a unor modele ce facilitează (re)învățarea.

Sportul adaptat constituie o ramură a sportului care utilizează structuri motrice, reguli specifice, condiţii materiale şi organizatorice modificate şi adecvate cerinţelor proprii diferitelor tipuri de deficienţe(nevoi speciale) Stănescu M. 2004.

Educaţia integrată – se referă la includerea în structura învăţământului de masă a copiilor cu cerinţe speciale în educaţie (copii cu deficienţe senzoriale, fizice, culturale, intelectuale sau de limbaj, defavorizati socio-economic şi cultural, copii din centrele de asistenţă şi ocrotire, copii cu uşoare tulburări psiho-afective şi comportamentale,) pentru a oferi un climat favorabil dezvoltării armonioase şi cît mai echilibrate a personalităţii acestora.

Se consideră că şcoala este principala instanţă de socializare a copilului (familia fiind considerată prima instanţă de socializare), integrarea şcolară reprezintă o particularizare a procesului de integrare socială a acestei categorii de copii, proces ce are o importanţă majoră în facilitarea integrării ulterioare. În plus integrarea şcolară a copiilor cu nevoi speciale, sub îndrumarea atentă a cadrelor didactice, permite perceperea şi înţelegerea corectă de către elevii normali a problematicii şi potenţialului de relaţionare şi participare la viaţa comunitară a semenilor lor care din motive independente de voinţa lor, au nevoie de o abordare diferenţiată a procesului de instrucţie şi educaţie din şcoală precum şi de anumite facilităţi pentru accesul şi participarea lor la serviciile oferite în cadrul comunităţii.

Influența practicării exercițiilor fizice asupra sferelor cognitivă și afectivă, nu poate fi analizată în afara contextului social în care se desfășoară activitatea de educație fizică și sport. În acest cadru se dezvoltă sentimentul de apartenență la un grup, se oferă ocazia valorizarii ideilor și acțiunilor personale, se dezvoltă capacitatea de apreciere și autoapreciere, elemente importante în structurarea sau refacerea imaginii de sine. De asemenea, se acceptă și se promovează un comportament moral consistent exprimat prin fair-play și colaborare. Dorința de afiliere la un grup este unul dintre motivele pentru care copiii, tinerii în general, participă la activitățile motrice, cu caracter recreativ sau competițional. În același timp, nevoia de apartenență la un grup obligă subiectul deficient sau nu, la respetarea normelor de comportament, a atitudinii de acceptare a celuilalt, fara discriminări. Astfel se realizează procesul de socializare, deosebit de important pentru că are drept rezultat dobandirea de catre subiectul în dificultate a competenței sociale.

Integrarea şcolară a copiilor cu cerinţe speciale în învăţământul de masă, presupune:

♦ A educa copiii cu cerinţe speciale alături de copiii normali;

♦ A asigura servicii de specialitate(recuperare, terapie educaţională, consiliere şcolară, asistenţă medicală şi socială) în şcoala respectivă;

♦ A acorda sprijinul necesar personalului didactic şi managerului şcolii în procesul de proiectare şi aplicare a programelor de integrare;

♦ A permite accesul efectiv al copiilor cu nevoi speciale la programul şi resursele şcolii (bibliotecă, terenuri de sport, etc);

♦ A încuraja relaţiile de prietenie şi comunicare între copiii din clasă/şcoală;

♦ A educa şi ajuta toţi copiii pentru înţelegerea şi acceptarea diferenţelor dintre ei;

♦ A ţine cont de problemele şi opiniile părinţilor, încurajându-I să se implice în problemele şcolii;

♦ A asigura programe de sprijin individualizate pentru copiii cu nevoi speciale.

Obiectivele cu caracter general ale educației fizice și sportului adaptat nu se deosebesc fundamental de cele fixate pentru copiii normal dezvoltați, diferența fiind de nuanță. Acestea vizează aspecte privind: starea de sănătate (rezistența la îmbolnăviri, deprinderi de călire a organismului, respectarea condițiilor igienice etc.): aspecte corporale – procesele de creștere și dezvoltare, atitudine corectă a corpului, activitatea funcțională și capacitatea de adaptare la efort; aspecte de motricitate – însușirea și perfecționarea deprinderilor și priceperilor motrice, dezvoltarea calităților motrice; aspecte psihice și psiho-motrice – stimularea proceselor cognitive, afective, motivaționale, volitive, dezvoltarea ambidextriei, orientării spațiale, senzoriomotricității etc; aspecte sociale – formarea elementelor de sociomotricitate, transferul deprinderilor sociale din domeniul sportului în viața socială.

Modalități de organizare a exersării

Pentru o buna organizare și individualizare a pregătirii se recomandă îmbinarea următoarelor tehnici:lucrul în echipă, lucrul cu însoțitor, lucrul independent.

Stilul directiv este cel mai utilizat în activitățile motrice adaptate, fiind potrivit instruirii grupurilor numeroase sau când se dorește o execuție frontală a unei acțiuni motrice și este caracterizat prin: explicații scurte și demonstrația mișcării care se învață; exersarea mișcării înainte de alte indicații sau corectări de greșeli.

Educaţia fizică reprezintă o componentă a educaţiei, exprimată printr-un tip de activitate motrică ce dispune de forme de organizare şi reguli de desfăşurare, care urmăreşte optimizarea potenţialului biomotric şi psihic al individului, în vederea creşterii calităţii vieţii. Sportul este o activitate de întrecere, constituită din ansamblul ramurilor de sport, care are drept obiectiv dezvoltarea condiţiei fizice şi psihice a individului, pentru obţinerea de performanţe în competiţiile de toate nivelurile.

Educaţia fizică şi sportul dezvoltă o arie complexă de interese, trebuinţe, motivaţii. Educă ambiţia, curajul, emulaţia, atenţia distributivă, hotărârea, fermitatea, perseverenţa, calmul, modestia, onestitatea, multiple trăsături de voinţă şi caracter. Calităţile intelectuale, calităţile fizice şi calităţile morale se conturează cu maximum de durabilitate şi eficienţă în activităţile corporale.

Fiecare copil are dreptul la o educaţie armonioasă care să îi ofere atât accesul la cunoştinţe de natură să îl ajute să cunoască şi să înţeleagă mai bine lumea în care trăim, să îşi dezvolte potenţialul şi gândirea autonomă, dar şi la practicarea mişcării şi a sportului.

Bibliografie

Albu, A., Albu, C. (1999) Psihomotricitatea la vârsta de creştere şi dezvoltare, Cristea, Dana, Kosa, A., (2007) Activităţi motrice adaptate – note de curs, Oradea

Dragnea, A., Bota, Aura (1999) Teoria activităţilor motrice, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti

Dragomir P., Scarlat E., (2004) Educaţie fizică şcolară, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti

Ionescu, N.,A., Mazilu, V. (1968) Creşterea normală şi dezvoltarea armonioasă a corpului, Editura C.N.E.F.S.

Marcu, V. și colab. (2007) Activităţi fizice adaptate, Editura Universitaria, Craiova

Sima, I. (1998) Psihopedagogie specială, Editura Didactică Şi Pedagogică Bucureşti

Stănescu, M. (2002) Educaţie fizică pentru preşcolari şi şcolari mici, Editura Semne, Bucureşti

Teodorescu, Silvia, Bota, Aura (2007) Activităţi motrice adaptate pentru persoane cu deficienţe locomotorii, Editura Semne, Bucureşti

Vrăşmaş, T. (2001) Învăţământul integrat şi/incluziv pentru copiii cu cerinţe educative speciale, Editura Aramis Print, Bucureşti

PROIECTUL - METODĂ DE EVALUARE

Busuioc Elena-Alina
Școala Gimnazială „George Bacovia” Bacău

Proiectul presupune o activitate complexă, în urma căreia se obţine un produs ce poate fi evaluat. Activitatea are la bază o temă şi o bibliografie şi se poate desfăşura individual sau pe echipe, într-un interval de timp mai mare [Ilie E. „Didactica literaturii române”; Iași: Ed. Polirom, 2008, 285p., p.41].

Ioan Cerghit consideră că proiectul se distinge ca o metodă globală și cu caracter interdisciplinar. ”Este o metodă excelentă de testare a capacităților intelectuale și a aptitudinilor creatoare ale acestora” [Cerkez M., Pădureanu V. „Standarde și calificative. Evaluare”, București, Ed. Sigma 1999, 125 p.]

Proiectul este o metodă didactică de învăţare interactivă amplă și un instrument de evaluare complementară. Proiectul este un plan sau o lucrare cu caracter aplicativ întocmită pe baza unei teme date, care cuprinde analiza – cauzală, cronologică, spaţială – a unei problem sau un demers explicit de evoluţie şi soluţionare a ei. Elevii se confruntă cu o problemă complexă, autentică, extrasă din realitatea actuală, pe care o analizează şi pentru care caută soluţie de rezolvare**.** Proiectul constituie o provocare adecvată posibilităţilor elevilor şi implică o activitate efectivă de cercetare, desfăşurată într-un anumit interval de timp. Fiind o activitate amplă, permite o apreciere nuanţată a învăţării. Proiectul este o formă de evaluare motivată pentru elevi, cu toate că implică multă muncă şi efort intelectual.

Etapele în realizarea unui proiect sunt:

- *Comunicarea sarcinii de lucru şi alegerea subiectului temei proiectului.* Subiectul poate fi ales de către profesor sau de către elevi. Subiectul trebuie ales cu mult discernământ, pentru ca elevii să manifeste interes pentru realizarea lui şi ca să fie motivaţi în crearea unui produs nou. Este bine ca elevii să cunoască dinainte unde pot găsi resursele materiale sau bibliografice necesare.
- *Discutarea obiectivelor proiectului* variază de la proiect la proiect: aplicarea practică a unor noţiuni teoretice învăţate; formarea şi dezvoltarea deprinderilor de a lucra în grup (spiritul de echipă, colegialitatea, toleranţa, dialogul); dezvoltarea mai multor tipuri de inteligenţă; formarea unor deprinderi de documentare ştiinţifică; dezvoltarea capacităţii de a structura şi sintetiza materialului.
- *Constituirea grupelor de lucru.* Un grup optim de lucru cuprinde 2-5 membri, în funcţie de tema proiectului, experienţa participanţilor, natura obiectivelor. Cu cât creşte numărul membrilor grupului, cu atât scade posibilitatea participării efective la activitate, dar poate creşte calitatea produsului realizat. Profesorul poate propune subiecte pentru proiecte individuale sau elevii pot veni cu sugestii/propuneri de tematici.
- *Programarea etapelor de lucru şi distribuirea responsabilităţilor. Î*n funcţie de obiective, timp, spaţiu, mijloace disponibile, grad de dificultate al proiectului, elevii stabilesc succesiunea, durata şi conţinutul fiecărei etape (identificarea surselor de documentare, analiza situaţiei-problemă, prelucrarea materialelor, propunerea unor variante de rezolvare, alegerea soluţiei optime etc). Este important ca elevii să cunoască data predării şi prezentării proiectului în faţa colegilor.
- *Realizarea proiectului şi monitorizarea procesului.* Este important ca profesorul să respecte toate etapele activităţii, să-i monitorizeze pe elevi astfel ca, la final, să poate fi evaluat şi procesul, nu numai produsul. Pentru monitorizarea activităţii se poate cere ca după o săptămână să comunice subiectul ales, componenţa echipei, bibliografia pe care o au în atenţie. Pentru

evaluarea procesului de elaborare a proiectului este bine ca profesorul să aibă discuţii săptămânale cu echipele pentru a observa ce dificultăţi au, pentru a analiza anumite alternative de rezolvare.

• *Evaluarea rezultatelor*. Proiectele sunt prezentate, analizate, comparate, apreciate. Se evaluează de către profesor, dar şi de către elevi (interevaluare şi autoevaluare): cercetarea în ansamblu, modul de lucru, prezentarea şi produsele realizate. Fiecare echipă trebuie să explice cum au lucrat, care au fost atribuţiile membrilor echipei, cum a îndeplinit fiecare sarcinile. în timpul prezentării proiectelor, elevii iau notiţe, formulează întrebări sau răspunsuri, fac aprecieri asupra proiectelor, dau note. Deoarece prezentarea poate avea aspectul unei competiţii, fiecare echipă se străduieşte să găsească forme cât mai originale şi atractive în realizarea şi prezentarea proiectului.

Proiectul presupune un demers evaluativ mult mai amplu decât investigaţia. Lucrul asupra proiectului:

- începe în clasă, prin definirea şi înţelegerea sarcinii de lucru, eventual şi prin începerea rezolvării acesteia;
- continuă acasă pe parcursul a câtorva zile sau săptămîni, timp în care elevul are permanente consultări cu profesorul;
- se încheie tot în clasă, prin prezentarea în faţa colegilor a unui raport asupra rezultatelor obţinute şi, dacă este cazul, a produsului realizat.

Etapele proiectului presupun orientarea eforturilor elevilor în două direcţii la fel de importante din punct de vedere metodologic şi practic: colectarea datelor; realizarea produsului.

Proiectul, ca modalitate de evaluare continuă la clasă poate lua forma unei sarcini de lucru individuale sau de grup, ţinînd cont şi de faptul că **o** bună parte a activităţii presupuse de acesta poate fi realizată în afara orelor de curs. Alegerea temei pentru proiect poate fi făcută de către profesor sau poate aparţine elevului.

Etapele unui proiect sunt:

Faza întâi: este aceea a alegerii subiectului şi a planificării întregului demers didactic necesar realizării proiectului, întocmirea hărţii proiectului.

Tot în această etapă are loc şi analiza resurselor materiale, umane şi de timp. Referitor la resursele umane implicate, învăţătorul va stabili care vor fi persoanele implicate în derularea proiectului respectiv şi care sunt rolul şi responsabilităţile fiecăruia.

A doua fază: reprezintă intervalul în care are loc activitatea practică a elevilor, respectiv documentarea şi investigarea. Aceasta este inima proiectului. Ei consultă diverse surse, desenează în urma observaţiei directe, construiesc modele, înregistrează date şi fapte, explorează, fac predicţii, discută, dramatizează aspecte legate de noile achiziţii.

A treia fază: este cea a sintezei şi a concluziei, incluzând pregătirea raportului şi a rezultatelor sub formă de prezentări, disuţii, dramatizări.

Elementele de conţinut ale proiectului se pot organiza după următoarea structură:

a. Pagina de titlu pe care se consemnează tema proiectului, numele autorului, şcoala,
b. Cuprinsul proiectului care prezintă titlurile capitolelor şi subcapitolelor,
c. Introducerea,
d. Dezvoltarea elementelor de conţinut,
e. Concluziile, sugestii/propuneri de ameliorare,
f. Bibliografia,

g. Anexa care poate include toate materialele importante rezultate în urma aplicării unor instrumente de investigaţie şi care susţin demersul iniţiat.

Bibliografie:

Ilie E. „Didactica literaturii române”; Iași: Ed. Polirom, 2008, 285, p.41

Cerkez M., Pădureanu V. „Standarde și calificative. Evaluare”, București, Ed.Sigma 1999, 125 p

Predarea în echipă, o perspectivă promițătoare și validă

Georgescu Cosmina Mihaela, profesor,
Liceul Tehnologic ”Dacia” Pitești

Predarea este o acțiune sistematică a elevilor cu cunoștințe, de îmbogățire a reprezentărilor și noțiunilor acestora, de conducere a activității lor independente, de control și evaluare.

În didactica tradițională în actul predării, accentul cădea pe comunicarea de cunoștințe gata făcute, pe care elevii le asimilau în mod pasiv.

În didactica modernă, optica asupra predării s-a schimbat radical. termenul „predare” e sinonim cu „instruire”, „informare”, „comunicare”, „transmitere”.

Eficiența predării crește dacă elevii sunt angajați în învățare și dacă metodele sunt îmbinătățite în funcție de informațiile primite prin feed-back (conexiune inversă). Profesorul are rolul de a proiecta, de a organiza și dirija procesul de predare-învățare, precum și de a-i controla eficiența prin evalșuarea rezultatelor.

Predarea este o activitate cu dublă funcționalitate:

- de transmitere (de comunicare a unor cunoștințe, priceperi ori abilități, deprinderi, modele comportamentale)
- de învățare a altora (elevi, studenți).

Predarea înseamna instruirea care formează. Ea este o activitate caracteristică școlii, cuprinzând relația de muncă dintre elevi și profesor. Predarea este necesară învățării, întrucât multe din obiectivele educaționale nu pot fi atinse fără virtuțile predării: prezentarea sistematică a conținutului, explicarea problemelor, a noțiunilor etc, introducerea suficientă în conținuturile pe discipline ale cunoașterii, exemplificări sau ilustrări, aplicații etc.

Șansele învățării depind, în apreciabilă măsura de calitatea condiționării ei de predare. În principal ele depind de producerea de către predare a învățării, dar și de formarea de către predare a atitudinii pozitive față de învățare.

Pe de altă parte, evoluția învățării are valoarea unui criteriu de corectură ori de ameliorare a celeilalte. Dar, în raportul predare-învățare, rolul conducător revine predării și subiectului ei- integrarea cu actele de învățare. Necesară învățării, predarea trebuie să fie și utilă acesteia, adică să fie concepută și organizată după nevoile și posibilitățile învățării.

Etapele învățării/predării creative sunt:

- punerea problemei sau crearea unei situații problematice;
- imaginarea modului de rezolvare, analiza problemei, găsirea soluției de rezolvare;
- verificarea

Învățarea/predarea creativă se realizează folosind învățarea euristică prin problematizare, dialog, euristică, descoperire, modelare etc.

Promovarea învățării active presupune și încurajarea în învățare. În față, adevarata învătare, aceea care permite transferul achizițiilor în contexte noi, este nu doar simplu activă (individual activă) ci, interactivă.

Nu numai cercetarea, dar și experiențele cadrelor didactice cu metodele colaborative evindețiază efectul benefic al interacțiunii elevilor.

Gruparea și sarcinile în care membrii grupului depind unul de celălalt pentru realizarea rezultatului urmărit arată că elevii se implică mai mult în învățare decât în abordările frontale sau individuale. Odată implicați, elevii își manifestă dorința de a împărtăși celorlalți ceea ce experimentează.

Trecerea la o metodologie mai activă, centrată pe elev, implică elevul în procesul de învățare și îl învață aptitudinile învățării, precum și aptitudinile fundamentale ale muncii alături de alții și ale rezolvării de probleme. Metodele centrate pe elev implică individul în evaluarea eficacității procesului lor de învățare și în stabilirea obiectivelor pentru dezvoltarea viitoare. Aceste avantaje ale metodelor centrate pe elev ajută la pregătirea individului atât pentru o tranziție mai ușoară spre locul de muncă, cât și spre învățarea continuă.

Predarea reflexivă presupune recunoașterea, examinarea și ruminarea asupra implicațiilor, credințelor, experiențelor, atitudinilor, cunoașterii și valorilor unei persoane, precum și a oportunităților și constrângerilor generate de condițiile sociale în care profesorul lucrează. Predarea în team-teaching presupune, de fapt, predarea reciprocă, în echipă.

Ceea ce se poate sesiza cu ușurință la sfera avantajelor, privește un mai bun control al clasei, aspecte motivaționale relațiilor profesor-cursant, optimizarea metodelor de lucru, creșterea progresivă a atenției la lecție. Predarea în echipă a reușit sa devină eficientă.

Ținta acestui mod de predare o constituie diversitatea și flexibilitatea. O echipă de profesori posedă mai multe arii de competență și expertiză. Team-teaching poate, de asemenea, să producă o utilă flexibiliatate a grupărilor elevilor. În funcție de numărul de profesori disponibili, elevii se pot divide în grupuri de diferite mărimi, acordându-se atenție nevoilor acestora din diferite situații, lucrul pe interesele copiilor poate genera o mulțime de activități practice”.

În acest mod, se pot discerne, cu rang de concluzii de lucru, următoarele fenomene specifice predării în echipă:

- definirea responsabilităților fiecărui participant;

- în predarea în echipă se pot folosi metodele didactice în mod simultan de către participanți sau acestea pot fi alternate;

- cadrele didactice pot să se ocupe mai mult de grupele de elevi în folosirea metodelor și tehnicilor de interacțiune educațională;

- prin team-teaching se poate armoniza modul de utilizare a metodelor pe care le folosesc cadrele didactice;

- predarea în echipă se poate face în cazul aceleiași discipline, dar există și posibilitatea abordării interdisciplinare.

În mod semnificativ, predarea în echipă sprijină elevii cu risc de a nu învăța (din mai multe motive, cum ar fi părăsirea timpurie a școlii, handicapul, dezavantajul social și handicapul identificat) și oferă deschidere sălilor de clasă, având potențialul de a genera un dialog deschis și de a duce mai departe „învățarea la locul de muncă” și „calitatea învățării la locul de muncă”.

Pe lângă faptul că se adresează problemelor pe care le au elevii în materie de învățare și de maximizare a șanselor de reușită în viață, predarea în echipă oferă modalități de sprijinire inclusiv a profesorilor, pe care îi ajută să se dezvolte pe plan profesional și să rămână în școală în condiții mai solicitante.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC-DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

Boldiș Maria
Liceul Tehnologic „Liviu Rebreanu’’ Maieru

Școala …instituție menită să pregătească copiii pentru viață, locul unde se dezvoltă inteligența, locul unde elevii vin cu mare drag, unde să știe că sunt așteptați cu drag de profesorii care îi vor ajuta să își descopere talentele lor, care îi vor susține cu încredere maximă în drumul lor pentru a-și împlini fiecare cele mai mari visuri. Însă pentru ca acest lucru să fie posibil este nevoie ca profesorii, părinții și copiii să fie parteneri de drum, să se respecte și să aibă încredere unii în alții.

Până a păși pe drumul cunoașterii unde sunt așteptați de către profesori, de copil se ocupă la început părinții și nu se poate nega valoarea primelor orientări emise în cadrul familial. Oricât de amplă și de sofisticată ar fi educația realizată în școală, nu pot fi neglijați sub nicio formă *cei șapte ani de acasă.* Factor esențial în creșterea și continuitatea culturii unui popor, școala are menirea să creeze noi punți între dascăli și tânăra generație. Elevii au fost mereu în pas cu inovațiile vieții, depășesc de cele mai multe ori capacitatea profesorului de a li se adapta. Azi, școala trebuie să include inovația ca o component de bază, însă nu trebuie neglijat nici rolul tradiției, ba poate chiar anumite obiceiuri frumoase pot spori farmecul unei lecții, deci și a școlii.Dintre acestea, tradiția de a citi o carte, de a discuta având în mână cartea respective, deoarece răsfoitul unei cărți are un farmec aparte ce nu poate fi substituit de nici o inovație tehnică lipsită de suflet precum sunt cărțile electronice. Altă tradiție o reprezintă organizarea activităților extrașcolare cu elevii, utile pentru a-i cunoaște și în alte ipostaze, excursii, vizite la muzee, distracții în aer liber, plimbări în grup. Aceste activități reprezintă activitatea perfecta de a schimba atitudinea elevilor față de școală. Permanent, pentru a modela o generație sănătoasă, trebuie să fii tu sănătos, să fii la curent cu tot ce este nou, util pentru ei.

Metodele interactive de grup sunt modalități moderne de stimulare a învățării și dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii. Interactivitatea presupune învățarea prin colaborare, prin comunicare, produce o confruntare de idei, argumente, creează situații de învățare centrate pe dorința de cooperare a copiilor, pe implicarea lor direct și activă. Pentru implementarea acestor instrumente didactice este nevoie de anumite calități și disponibilități din partea cadrului didactic, să fie receptibil la nou, să își adapteze stilul didactic, să aibă dorința de autoperfecționare, să gândească reflexiv și modern. Făcând o comparație între metodele moderne și cele tradiționale, s-a constatat că primele se caracterizează prin:

-Prioritatea dezvoltării personalității elevilor, vizând latura formativă a educației,

-Sunt centrate pe activități de învățare a elevului, pe acțiune și descoperire,

-Sunt flexibile, încurajează cooperarea și capacitatea de autoevaluare a elevilor,

-Stimulează motivația intrisecă,

-Relația profesor elev este democratică, bazată pe respect și colaborare,

-Elevii asimilează mai ușor informația.

Noile tehnologii au produs schimbări, modificări în toate domeniile și era de așteptat ca la un moment dat acest progres să influențeze și procesul de predare-învățare. Astfel elevii sunt nevoiți să învețe să gestioneze un număr impresionant de informații,să le analizeze, să ia decizii să-și dezvolte cunoștințele pentru a face față provocărilor tehnologice actuale. În ceea ce privește personalul didactic, sunt necesare eforturi de formare profesională. Totalitatea instrumentelor care

aparțin tehnologiei informațiilor și comunicării sunt binecunoscute sub denumirea de TIC. În această categorie aș include: calculatorul, internetul, poşta electronică, imprimanta, videoproiectorul. Toate acestea reprezintă realități pe care elevii le experimentează în fiecare zi. La rândul lui, cadrul didactic este pus în situația de a opta între continuarea demersului său educațional în mod conservator, folosind metodele tradiționale, ignorând tendințele de schimbare sau acceptarea provocării și implementarea în același timp a noilor tehnologii în activitatea sa didactică. În cadrul orelor de limba și literatura română, instrumentele TIC facilitează procesul de predare-învățare și uneori chiar și evaluare (chiar dacă ne gândim la simplele teste alcătuite cu ajutorul calculatorului,la imprimanta sau scannerul care ne ajută să multiplicăm materialele) ne oferă posibilitatea de a căuta, ne învață a colecta și procesa în mod corect informația și de a o folosi într-o manieră critică și sistematică. De asemenea se dezvoltă abilitatea de a folosi instrumente digitale pentru a produce, prezenta şi înţelege singuri informaţii complexe; abilitatea de a accesa, căuta și folosi servicii bazate pe internet. Folosirea mijloacelor TIC sprijină dezvoltarea gândirii critice, a creativităţii și în același timp dezvoltă o atitudine critică şi reflexivă faţă de informaţia disponibilă. În activitatea de dascăl, cu ajutorul unui calculator se pot elabora si redacta pe calculator planuri de lectii, schite, desene, scheme, fise de lucru individuale sau de grup, pentru elevi; aceste materiale, stocate sub forma de fișiere,pot fi periodic actualizate. De asemenea se pot utiliza facilități multimedia pentru a susține auditiv si vizual teoria (prezentări multimedia), se pot accesa informații de pe CD-uri, dischete, etc. La ora de limba română, se poate favoriza utilizarea mesajelor instante, similare comunicării prin chat room prin care, elevii pot să comunice unii cu ceilalţi şi în afara clasei; primesc reacţii cu privire la produsele la care lucrează; exersează comunicarea utilizând limbajul scris; se implică în discuţii interactive, la distanţă; lucrează împreună la un proiect, în timp real, în grupuri sau perechi; schimbă informaţii bazate pe text, documente şi alte resurse. Publicaţiile electronice – afişe, prezentări, publicaţii (broşuri, buletine informative, ziare), siteuri sau bloguri – create de elevi pe parcursul unei unităţi de învăţare reprezintă un exemplu de integrare creativă a tehnologiilor informatice şi comunicaţionale în procesul de predare-învăţare evaluare.

În şcolile din România se practică într-o proporţie mai mare modelul tradiţional faţă de cel modern. Un studiul realizat, a presupus alcătuirea unui chestionar ce a fost aplicat (recent) pe un grup de 30 de studenţi de la Universitatea „Gh. Asachi” Iași, viitori profesori, având cunoştinţele de bază ale Pedagogiei. Studenţii de vârste diferite, facultăţi diferite, şi pregătire pedagogică la nivele diferite, au completat chestionarele primite în vederea realizării unei statistici satisfăcătoare. Având în vedere că, abia desprinşi de pe băncile şcolii , se pregătesc să profeseze meseria dascălilor lor, sunt puşi în situaţia să balanseze modelul clasic şi cel modern. Rezultatele cercetării au scos în evidenţă apropierea de modelul modern; de o comunicare mai profundă între elev şi profesor; de o educaţie bazată mai mult pe descoperire, cercetare; iniţiativa elevului atras cu pasiune de informaţiile primite. În mod sigur o metodologie de succes va implica împletirea celor două modele (clasic şi modern), având proporţii diferite între ele în funcţie de situaţia momentului, de colectiv şi bineînţeles de obiectivele educaţionale urmărite. Elementul cheie în educaţie îl reprezintă elevul care trebuie să realizeze o serie de procese pentru a putea cunoaşte şi utiliza practic informaţiile însuşite. O învăţare eficientă presupune mai întâi înţelegerea faptelor, analizarea acestora, formularea unor idei pe baza cunoştinţelor dobândite ulterior, generalizarea şi abstractizarea lor. Profesorul nu mai este cel care ţine o prelegere în faţa elevilor ci e mediator şi îndrumător în activitatea de învăţare pe care aceştia o parcurg. Predarea se realizează prin utilizarea unor metode activ – participative care să solicite interesul, creativitatea,imaginaţia,implicarea şi participarea elevului,în scopul însuşirii unor cunoştinţe care să–i folosească.

Trăim în vremuri în care explozia informațională solicită schimbare și inovație permanentă în educație. Viitorul apropiat aduce în mod inevitabil multiple schimbări de conținut în ceea ce privește filozofia și practica managerială la nivelul sistemului de învățământ românesc și al organizației școlare. Succesul educației în societatea contemporană se bazează pe adaptarea demersului educațional la nevoile individuale de autoinstruire ale elevilor. Ideea centrală este aceea că fiecare copil este unic, iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate cu scopul primordial de a-l ajuta să-și dezvolte pe deplin și armonios personalitatea. Sursele care determină nevoia de schimbare în managementul educațional sunt multiple. Acestea vin atât din interiorul școlii, cât și din exteriorul acesteia ca instituție, menită să învețe și să-l formeze pe elev pentru învățarea continuă. Sursele schimbării sunt impuse de nevoile comunității locale și de presiunea exercitată de cerințele societății la nivel regional, național, european. Ele sunt alimentate de noile evoluții sociale, economice, politice, tehnologice și culturale care au loc continuu în societatea contemporană. Efectul cumulat al acestor presiuni și direcții de reformă socială solicită în mod inevitabil un management schimbat, adaptat la o nouă viziune asupra conducerii școlii, care să fie restructurată, flexibilă și colaborativă.

Creșterea și educarea copiilor cu iubire, încurajare și respect

Prof. consilier: Tanko Maria
CJRAE Timiș – Liceul Tehnologic ”Sf.” Nicolae Deta

- **Încurajarea** implică încredere în copil şi respect pentru copil aşa cum este el. Un copil se comportă urât (indisciplinat) de obicei când este descurajat şi crede că nu poate avea succes prin mijloace folositoare.
- **Respectul reciproc**, bazat pe prezumţia de egalitate, este dreptul de netăgăduit al tuturor fiinţelor umane. Părinţii care arată respect copilului- în timp ce îi caştigă acestuia respectul- îl învaţă pe copil să se respecte pe sine şi să-i respecte pe alţii.
- **Sentimentele de securitate** sunt foarte subiective şi nu sunt legate neapărat de situaţia prezentă. Adevărata siguranţă nu poate fi găsită în exterior, ea poate fi dobândită doar prin experienţă, odată cu sentimentul că dificultăţile au fost depăşite.
- **Recompensa şi pedeapsa sunt ineficiente**. Dacă e recompensat frecvent, copilul ajunge să creadă că acesta este propriul său drept şi va cere recompensă în schimbul a orice va face. El va considera că pedeapsa îi va da dreptul să fie pedepsit. Deseori copiii se răzbună după ce au primit pedeapsa prin a refuza să mai mănânce, prin a se certa, a-şi neglija temele sau alte moduri care îi vor afecta puternic pe părinţi.
- **Consecinţele logice şi naturale** sunt tehnici care permit copilului, întodeauna în condiţii de siguranţă, să simtă rezultatele propriului comportament. Consecinţele naturale sunt rezultatul direct al comportamentului, de ex. Tommy refuză să îşi îmbrace haina când afară plouă: el se va uda. Consecinţele logice sunt stabilite de părinţi şi sunt consecinţe directe şi logice – iar nu impuse arbitrar- ale comportamentului.; de ex., Helen nu vrea să-şi mănânce pranzul: îi va fi foame până la următoarea masă de la ora 17.
- **Părinţii trebuie “să îşi vadă de treburile lor”** şi să-i lase pe copii să înveţe din consecinţele logice ale comportamentului propriu.
- **Este mai eficient să acţionezi decât să vorbeşti**. Cearta cu copilul îi oferă acestuia oportunitatea argumentării iar copilul îți poate învinge părintele. Dacă părintele păstrează o atitudine calmă, răbdătoare, el poate, prin acţiune tăcută, să obţină rezultate pozitive. Retragerea (lăsarea copilului în cameră şi plecarea părintelui într-o alta) este cea mai eficientă metodă atunci când copilul cere o atenţie necuvenită sau încearcă să vă implice într-o competiţie pentru putere. DESEORI A FACE NIMIC ARE REZULTATE MINUNATE.
- **Cu cât un copil obţine mai puţină atenţie când este obraznic, cu atât mai multă atenţie trebuie să i se ofere când se comportă cooperant.** Poate simţiţi că furia vă ajută să scăpaţi de tensiunile personale dar acest fapt nu îi va învăţa pe copii ce credeţi dvs. că ar trebui ei să înveţe.
- **Nu interveniţi în certurile dintre copii**; permiţându-le copiilor să îşi rezolve propriile conflicte, ei vor învăţa cum să se înţeleagă mai bine între ei. Multe certuri sunt provocate pentru a-i implica pe părinţi iar separându-i pe copii sau acţionând ca un judecător cădeţi în fața provocării lor, stimulându-i să se certe mai mult.

- **Faceţi-vă timp pentru a-l învăţa pe copil principalele deprinderi şi obiceiuri (bune maniere)**. NU încercaţi însă asta într-un moment de conflict sau când sunteţi în compania altcuiva. Părintele care “nu are timp pentru aşa ceva” va petrece şi mai mult timp corectând un copil needucat.
- **Niciodată nu faceţi pentru un copil ceea ce poate el să facă singur.** Un copil dependent este un copil poruncitor. Copiii devin iresponsabili doar când nu reuşim să le oferim oportunităţi pentru a-şi asuma responsabilităţi.
- **Supraprotecţia împinge un copil în jos.** Părinţilor poate să li se pară că oferă, atunci când acţionează în locul copilului; de fapt ei îi iau copilului dreptul de a învăţa şi se dezvolta.
- **Când părinţii încep să aibă încredere** că proprii copii se vor comporta într-o manieră responsabilă şi le oferă această oportunitate, copiii îşi vor asuma propriile responsabilităţi.
- **Părinţii supraresponsabili** deseori produc copii iresponsabili. Părinţii care preiau responsabilitatea copilului prin a face ce trebuie în locul acestora sau reamintindu-le copiilor, încurajează copilul să fie iresponsabil.
- **Distingeţi între atenţia pozitivă şi cea negativă**, dacă vreţi să influenţaţi comportamentul copiilor. Simţindu-se incapabil să obţină atenţia pozitivă şi privind faptul de a fi ignorat ca intolerabil, copiii recurg la activităţi care le aduc atenţia negativă a părinţilor. Atenţia negativă e mai bună decât deloc!
- **Înţelegeţi scopul copilului**. Orice acţiune a copilului are un scop. Ţelul său de bază este să fie conectat, să fie valorizat şi să aibă un loc în grupul său, fie că este vorba despre familie, despre clasa de la şcoală, despre organizaţia de tineri etc. copiii au nevoie să simtă că aparţin grupului.

Cele 4 scopuri ale comportamentului indisciplinat.

De obicei copilul nu este conştient de scopurile sale. Comportamentul său, deşi ilogic pentru alţii, este consistent cu propria sa interpretare privind locul pe care il are in grupul familial.

1. Obţinerea atenţiei: copiii vor atenţie şi servicii. Ne simţim deranjaţi deoarece ei par să nu reţină sau să nu îşi amintească ce le-am spus. Simţim că trebuie să le reamintim.

2. Puterea: copiii vor să fie şefi. Părinţii răspund simţindu-se provocaţi şi intră în competiţie cu ei. În general un copil care vrea puterea are un părinte care de asemenea caută puterea. O persoană nu se poate certa singură; când un părinte nu face nimic (se retrage, de ex. dintr-o competiţie pentru putere), disipează puterea copilului, şi poate începe să restabilească o relaţie mai sănătoasă cu copilul.

3. Răzbunarea: copiii vor să-şi rănească părinţii deoarece i-au rănit. De regulă părinţii răspund simţindu-se profund răniţi şi se răzbună la rândul lor.

4. Afişarea unei inadecvări: copiii vor să fie lăsaţi în pace, să nu li se mai ceară nimic, abandonează. Părinţii răspund prin disperare, de regulă, “nu ştiu ce să mai fac”.

- **Minimalizaţi greşelile copilului**. A greşi e omeneşte. DREIKURS sugera SĂ AVEM CURAJUL DE A FI IMPERFECŢI. Copilul, la rândul său, este imperfect. Nu faceţi prea mult tam-tam şi nu vă îngrijoraţi pentru acele greşeli. Construiţi pe ceva pozitiv, nu pe ceva negativ.

- **O întrunire de familie** o dată pe săptămână sau cât de des doriţi, poate oferi fiecărui membru al familiei, inclusiv copilului/copiilor, şansa de a vorbi despre unele probleme şi de a discuta ce se poate face. Accentul trebuie pus pe “Ce se poate face în această situaţie”.
- **Distraţi-vă împreună** şi ajutaţi la dezvoltarea unei relaţii bazate pe bucurie împărtăşită, pe respect reciproc, iubire/afecţiune, încredere reciprocă, şi pe sentimentul de apartenenţă. În loc să cicăliţi, să predicaţi, să admonestaţi, să corectaţi, utilizaţi conversaţia pentru a menţine o relaţie prietenească. Vorbiţi copilului cu acelaşi respect şi consideraţie ca şi faţă de un bun prieten.

Bibliografie:

Dreikurs, Rudolph; Vicki Soltz,: Cum să crești copii fericiți, Editura IPPA, BUCUREȘTI, 2011

STEPS TOWARDS INNOVATION IN TEACHING

MĂLĂEȘTEAN CAMELIA
Școala Gimnazială Nicolae Groza Fibiș

To address current challenges and prepare for the future, we, as teachers, must explore and implement innovative designs and delivery of education. Educators must reflect upon current practices and policies and identify ways to transform education to address new challenges in an increasingly complex world. In order to prepare primary and secondary aged children for their future, we can no longer rely on traditional education models. When we make innovation an ongoing part of our improvement process, we allow for changes to take place that support dynamic ways to design and deliver quality teaching and learning.

We must focus on a range of techniques and approaches that stretch beyond traditional limits of what education is expected to be. We should use resources that advance a broader understanding of education and learning that can be applied in a global context.

We must equip the next generation of children with an understanding of the global challenges our planet is facing. Education for sustainable development prepares learners with the knowledge, skills, and mindset to care for our planet. It prepares them to find solutions to the challenges of today and tomorrow.

Topics related to innovation in teaching: CULTURALLY RESPONSIVE TEACHING, ENTREPRENEURSHIP EDUCATION, INTEGRATED CONTENT, LEARNER AUTONOMY, EXPANDED LEARNING ENVIRONMENTS, COMMUNITY ENGAGEMENT, CRITICAL THINKING.

The focus should be on students ability to: put their knowledge into action, sharpen their critical reasoning skills, demonstrate their understanding, engage constructively in context based conversations.

When we think about children's learning, we often focus on "reading, writing, and arithmetic." As students progress through school, we expand that focus to include science, geography, history, and more. Yet, the learning process is much broader and deeper than traditional school subjects. As children grow and develop in their families and communities, they learn incredibly impactful lessons about communication, cooperation, and caring. They learn about problem-solving and critical thinking; and they learn about their unique identities and the creative contributions they have to the world.

Learning isn't just about the content, but also the context. As a result, sometimes, the lessons children learn are negative ones. Without a caring, supportive environment in which they are safe and their basic needs are met, they may learn to be withdrawn, rather than communicative; they may learn to be obstructive, rather than cooperative; they may learn to be selfish, instead of caring. Without a stimulating, quality education, they may learn to seek prepackaged answers, rather than working.

Without receiving respect as individuals and opportunities to express themselves creatively, they may learn to repress their voice and talents, rather than confidently sharing and implementing their ideas and fulfilling their dreams.

To ensure that our students are learning the lessons that will allow them reach their full potential and make positive contributions to society, it is imperative that we don't just reflect upon what we are teaching, but also how we are teaching them. The world is complex and ever-changing. If we want to open more quality learning opportunities for more children worldwide, our education systems and services must be responsive and flexible. We must rethink traditional education

systems and processes, remaining open to new ideas about where and when students learn, who teaches them and how, and what we teach and why.

FOR EDUCATION TO BE REVOLUTIONARY, IT MUST FIRST BE EVOLUTIONARY.

Around the world, educators and child advocates are transforming learning as they find new ways of reaching and engaging young people. I encourage others to rethink education in their own contexts.

Bibliography:

Chaudron, C. 1988: *Second Language Classrooms: Research on Teaching and Learning*, Cambridge: Cambridge University Press

Harmer, J. 2013: *The Practice of English language Teaching(4th ed.).* Pearson

https://www.kialo-edu.com/

https://ceinternational1892.org/wp-content/uploads/2020/12/EducationRethoughtNew.pdf

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC - DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

Prof. înv. preșc.: IORDACHE ELENA LAVINIA
GRĂDINIȚA CU PP. NR. 33 SIBIU

Învățământul este una dintre cele mai importante componente ale societății umane, jucând un rol esențial în dezvoltarea personală și socială a individului. În România, sistemul educațional a evoluat în timp, trecând prin diferite modele și abordări, fiecare având propriile avantaje și dezavantaje. Scopul acestui referat este de a examina evoluția învățământului românesc de la modelul tradițional la modelul inovativ și de a face o comparație între acestea.

Modelul tradițional de învățământ se caracterizează prin metode rigide de predare, accentul pus pe memoria pe termen lung și evaluarea strictă. În acest model, profesorii sunt considerați autoritari și elevii sunt obligați să învețe informația predată fără a fi încurajați să gândească critic sau să exploreze pe cont propriu. Deși modelul tradițional a avut un impact pozitiv asupra dezvoltării unor abilități cognitive precum memoria și capacitatea de concentrare, acesta poate fi restrictiv și poate limita potențialul creativ și intelectual al elevilor.

Modelul inovativ de învățământ se concentrează pe dezvoltarea abilităților de gândire și învățare a elevilor prin metode interactive și experențiale. În acest model, profesorii sunt facilitatori, iar elevii sunt încurajați să-și formeze propriile concluzii și să-și dezvolte abilitățile de comunicare, rezolvare a problemelor și gândire critică. Modelul inovativ poate fi mai flexibil și poate oferi elevilor șansa de a-și dezvolta potențialul intelectual și creativ la un nivel mai ridicat.

Atât modelul tradițional, cât și modelul inovativ au avantaje și dezavantaje. Modelul tradițional poate oferi o educație solidă și o bază solidă pentru abilitățile cognitive, în timp ce modelul inovativ poate oferi oportunități mai mari de dezvoltare a abilităților intelectuale și creative ale elevilor. În final, alegerea între modelul tradițional și cel inovativ depinde de obiectivele și nevoile individuale ale fiecărui elev.

Un exemplu concret de implementare a modelului inovativ în învățământul românesc ar fi adoptarea metodelor de învățare prin proiecte. În acest model, elevii sunt grupați în echipe și sunt responsabili pentru realizarea unui proiect, care le permite să aplice și să-și dezvolte abilitățile intelectuale și creative. Profesorii au rolul de facilitatori și îi ajută pe elevi să găsească soluții creative la problemele lor. De exemplu, într-un curs de științe, elevii ar putea fi provocați să proiecteze și să construiască un sistem de irigare pentru grădina școlii, folosind cunoștințe despre hidrologie și inginerie. Acest proiect îi va ajuta pe elevi să-și dezvolte abilitățile de gândire critică, rezolvare a problemelor și lucru în echipă, în plus față de a învăța concepte specifice. Acest exemplu ilustrează cum modelul inovativ poate oferi elevilor oportunități unice de a învăța prin experiență și de a dezvolta abilități valoroase, care vor fi utile în viitorul lor academic și profesional.

Un exemplu concret de implementare a modelului inovativ în învățământul preșcolar ar fi adoptarea metodei de învațare prin joacă. În acest model, copiii învață prin intermediul jocurilor, activităților și experiențelor practice, care îi ajută să-și dezvolte abilitățile cognitive, sociale și emoționale. De exemplu, într-o activitate de învătare a culorilor, copiii ar putea fi provocați să se joace cu diferite obiecte colorate și să identifice și să numească culorile. Acest joc îi va ajuta pe copii să-și dezvolte abilitățile de observare, identificare și asociere, în plus față de a învăța conceptul de culoare. Acest exemplu ilustrează cum modelul inovativ poate oferi copiilor oportunități de a învăța prin intermediul experiențelor practice, care sunt distractive și

motivante. Acest tip de învățare le permite copiilor să fie activi și creativi, în timp ce își dezvoltă abilitățile și interesul pentru învățare.

Aici sunt alte două exemple de implementare a modelului inovativ în învățământul preșcolar: învățarea prin descoperire: Aceasta metodă se bazează pe principiul că preșcolarii învață cel mai bine prin explorarea mediului și prin interacțiunea cu obiectele și persoanele din jur. De exemplu, într-o activitate de învățare a fructelor și legumelor, copiii ar putea fi invitați să exploreze diferite fructe și legume, să le atingă, să le mirose și să le guste, înainte de a învăța despre ele. Învățarea prin povești se bazează pe principiul că preșcolarii își amintesc informațiile și conceptele mai usor prin intermediul poveștilor. De exemplu, într-o activitate de învățare a animalelor, copiii ar putea asculta povești despre diferite animale și ar putea desena sau juca roluri pentru a le înțelege mai bine.

Acestea sunt doar câteva exemple de cum modelul inovativ poate fi implementat în învățământul preșcolar, prin intermediul metodelor interactive și motivante de învățare. Scopul acestor metode este de a oferi copiilor oportunități de a învăța prin experiență, prin intermediul unor activități care să îi stimuleze și să îi țină interesați.

În concluzie, învățământul românesc a evoluat de la modelul tradițional la modelul inovativ, oferind elevilor oportunități mai mari de dezvoltare a abilităților intelectuale și creative. Deși au existat controverse în legatură cu eficacitatea acestor schimbări, este important să continuam, să evaluăm și să îmbunătățim sistemul educational.

Articol de specialitate
Scopul educației ecologice în grădiniță

Prof. înv. preșcolar Lungu Merena
G.P.P. „Căsuța Bucuriei” Nr. 11 Brașov, Jud. Brașov

Motto: “Fericit este copilul care întâlneşte în fiecare etapă a drumului său pe educatorul capabil să-i insufle treptat forţa şi elanul necesar îndeplinirii destinului său ca om.”

Dupa cum știm, vârsta preșcolară este vârsta întrebărilor. Adesea copiii ne întreabă ce este pământul, soarele, apa, aerul? Putem concretiza raspunsul într-un singur cuvânt-"viață". Cele mai multe taine și mistere ale naturii le putem dezlega încă de la vârsta preșcolară, pornind de la curiozitatea și interesul pe care îl manifestă copilul, considerăm că educația ecolgica alături de celelalte laturi ale educației îl pot forma pe copil să fie un bun protector al vieții proprii, a celor din jurul lui, dar și al mediului înconjurător.

De ce este obligatoriu ca educația ecologică să înceapă de timpuri, încă de la vârsta preșcolară? Pentru că aceasta este vârsta la care începe formarea viitorului cetățean, din toate punctele de vedere, pe de altă parte, este evident faptul că nu trebuie să uităm de valoarea, pentru formarea viitorului individ uman, a celor „7 ani de acasă”, prin care unui copil i se transmite normele elementare de comportament, care constituie fundamentul acțiunilor unui cetățean preocupat de mediul în care trăiește.

Scopul esențial al educației ecologice la preșcolari este acela de a le forma bazele unei gândiri și atitudini centrate pe promovarea unui mediu natural proprice vieții, de a le dezvolta spiritul de responsabilitate față de natură, prin participarea tuturor factorilor educativi: grădiniță, familie, comunitate, mass-media, la realizarea acestor intenții, copilul înțelege mai bine efectele pe care le are un comportament necorespunzător asupra mediului.

Obiectivele educaţiei ecologice vizează în egală măsură conştiinţele, achiziţia de atitudini, clarificarea valorilor şi demersul practic. Privind din perspectivă şcolară, preșcolarul trebuie ajutat: să înţeleagă că omul este o parte a mediului şi că efectele negative ale acţiunilor sale au consecinţe asupra mediului; să obţină cunoştinţe de bază necesare soluţionării problemelor mediului său imediat; să judece responsabilităţile individuale şi colective, să se angajeze în obţinerea cooperării pe linia rezolvării unor probleme.

În consecință, cunoașterea mediului și a problemelor sale, la această vârstă, trebuie să îmbrace aspecte practice și să promoveze trăiri emoționale. Ori de câte ori este posibil, preșcolarii trebuie puși în situația de a acționa, de a reacționa, de a manifesta atitudini. Ei trebuie să fie încurajați să ia parte la activități în aer liber cum ar fi: grădinărit, drumeții în natură sau acțiuni de ecologizarea a zonelor deteriorate. Aceste experiențe pot fi organizate mai aproape sau mai departe de unitatea de învățământ sau efectiv în curtea grădiniței sau sala de grupă.

Activităţile de educaţie ecologică realizate în grădiniță ajută copiii să manifeste sensibilitate faţă de întreg mediul şi problemele lui; ajută copiii să înţeleagă funcţionarea mediului, interacţiunea oamenilor cu mediul și despre cum pot fi rezolvate problemele legate de mediu; copiii dobândesc valori şi sentimente de grijă faţă de mediu; utilizează cunoştinţele şi abilităţile dobândite, în vederea unor acţiuni pozitive şi bine gândite care vor conduce la rezolvarea problemelor de mediu.

Desfășurate cu profesionalism activitățile de educație ecologică, îi dezvoltă intelectual, emoţional, voliţional, și moral pe copii. Prin observări concrete copiii evaluează sănătatea mediului şi îndrumaţi de educatoare pot găsi măsuri de protecţie.

Astfel, se formează atitudini pozitive faţă de mediul degradat, iar prin unele activităţi desfăşurate cu preşcolarii, aceştia pot constitui modele pentru adulţi, înfrânând unele impulsuri ale adulţilor care distrug într-o clipă echilibrul și armonia naturii.

Prin activităţile de observare, lecturi după imagini, convorbiri și jocuri didactice, am urmărit să antrenez toţi copiii în sistematizarea cunoştinţelor despre părţile componente ale planelor, animalelor, a mediului lor de viaţă, a adăposturilor, a foloaselor pe care le dau/le aduc omului, iar la sfârșitul fiecărei categorii de activități să discutăm despre modul în care putem ocroti și proteja plantele, animalele, într-un cuvânt „natura”. Permanent am apelat la experienţa de viaţă a copiilor, la modul în care au reacţionat în diferite situaţii, cum au avut grijă de animale, de plante. Le-am cerut să-mi dea exemple pozitive şi negative de comportamente faţă de natură și mediul înconjurător. Prin participarea activă a preșcolarilor la demersul didactic se realizează reţinerea informaţiei ştiinţifice şi reţinerea unor scheme logice de acţiune şi gândire specifice anumitor categorii de obiecte din mediul înconjurător şi orientarea pe baza lor, în situaţii noi.

Am observat plantele și animalele aduse în clasă, dar şi obsevări spontane și dirijate realizate în natură, în mediul lor natural. Copiii au fost fascinați de căderea frunzelor-toamna, copacul fără frunze-iarna, înmugurirea, înflorirea pomului și formarea fructelor-primăvara, coacerea fructelor-vara şi culegerea fructelor-toamna. În cadrul activităților de evaluare inițială, continuă, sumativă și finală, le-am propus copiilor diverse teme de activități și apelând la memoria lor imediată, le-am cerut să-mi dea exemple de acțiuni concrete de îngrijire și protejare a mediului înconjurător, a animalelor și plantelor, apelând de fiecare dată la exercițiul practic demonstrativ.

Lecturile după imagini „Munci de toamnă”-în grădina de legume, în livadă, pe câmp; „Munci de primăvară”-în parc, în grădina de legume, în livadă, vie, pe câmp; „Parcul primăvara”-îngrijire, plantare de flori, curățarea și văruirea copacilor; „Vara la mare”-aspecte caracteristice, arii și zone protejate; „Cu cortul la munte”-aspecte caracteristice, arii și zone protejate; şi convorbirile „Ce ştim despre primăvară?”, „Ce ştim despre florile de primăvară?”-plantare, îngrijire, ocrotire, înfrumusețare, reguli de protejare; „Animalele din ţara noastră”-îngrijire, protecție, mediu de viață, daune, curiozități despre animale; „Ce ştim despre animalele domestice?”- îngrijire, adăpost, foloase, mediul de viață; Ce știm despre toamnă, iarnă, primăvară și vară?, toate aceste activități realizate au adus un pus de valoare asupra competențelor însușite de către preșcolari în cadrul observărilor, răspunzând la întrebări și făcând permanent referire la experiența lor de viață.

Prin activităţile de educație ecologică, am urmărit cu precădere: familiarizarea preșcolarilor cu problemele de mediu; formarea unor deprinderi și obișnuințe necesare de cunoaștere, grijă, descoperire și protejare a naturii și mediului înconjurător; antrenarea preșcolarilor în acțiuni sociale utile de îngrijire a plantelor, de amenajare a spațiului de joacă și a curții grădiniței, prin plantare de flori și arbuști ornamentali, curățarea și văruirea acestora, precum și formarea unor deprinderii de petrece a timpul liber în mijlocul naturii, în curtea grădiniței.

Constatăm cu entuziasm că drumețiile/plimbările, reprezintă cel mai bun prilej pentru copii de a cunoaşte mediul înconjurător, de a-i simţi pulsul, de a li se trezi în suflet dorinţa de a proteja mediul aşa cum le stă lor în putinţă, de aşi completa informaţiile despre mediu, de aşi exprima gândurile şi trăirile emoţionale cu foarte multă degajare.

Cu prilejul oricăror ieşiri în natură preşcolarii au luat contact cu îndemnul: Nu distrugeţi natura! Reciclaţi şi conservaţi plante şi animale numai în scopuri ştiinţifice! Ocrotiţi vieţuitoarele şi mediul înconjurător pentru a păstra echilibrul atât de necesar al omului! Pe lângă activităţile arătate mai sus prin care educatoarele pot realiza educaţia ecologică în grădiniţă mai sunt o multitudine din care amintesc: activităţi practice desfăşurate de preşcolari în spaţiile verzi din perimetrul grădiniţei, activitatea muzicală adaptată la tematica inspirată din frumuseţile naturii poate influenţa copilul în direcţia dorită, filmele

artistice, documentare, emisiuni de radio-tv., dedicate ecologiei, revistele pentru copii-sunt un izvor important de informare şi documentare privind natura, literatura pentru copii-inspirată din viaţa plantelor şi animalelor, vizionarea de diafilme, ppt-uri. Toate aceste activităţi, ca multe altele care pot fi desfăşurate în grădiniţă constituie o cale de dobândire a competențelor ecologice de verificare, de consolidare şi chiar aplicare a acestora, a modului în care preşcolarii percep şi interpretează realitatea înconjurătoare, deschid largi posibilităţi de stimulare a curiozităţii şi interesului pentru cunoaştere, educă la copii dragostea pentru natură şi frumuseţile ei. Contactul nemijlocit al copiilor cu aceste activităţi sporesc eficienţa demersului educaţional, cunoscută fiind disponibilitatea copiilor de a descoperi și asimila tot ceea ce stârnește curiozitatea vie.

Toate aceste activitățile ecologie întreprinse în grădiniță au o finalitate în comportamentul copiilor, și anume: de a fi mai buni, mai sensibili faţă de mediul, de a fi mai protectori, mai plini de solicitudine, de a acţiona mai disciplinat, de a fi mai responsabili, mai plini de iniţiativă şi mai prompţi în respectarea unor reguli.

În concluzie, grădinița are menirea de a organiza și desfășura o vie și susținută activitate privind educaţia ecologică şi protecţia mediului, iar copiii sub îndrumarea cadrelor didactice pot şi trebuie să devină apărătorii naturii. Adevărata educaţie ecologică îşi va atinge scopul numai atunci când va reuşi ca preșcolarii-cetăţenii de mâine, să fie convinşi de necesitatea ocrotirii naturii şi să devină factori activi în acţiunea de conciliere a omului cu natura.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ciubotaru, M. (2005) Educația ecologică în gradiniță, Editura CD Press;
2. Glava A., Pocol M.,Tătaru L. L. (2009) Educaţie timpurie-ghid metodic pentru aplicarea curriculumului preşcolar, Editura Paralela 45;
3. Ionescu Al., Săhleanu V., Bândiu C, (1989) Protecţia mediului înconjurător şi educaţia ecologistă, Editura Ceres, București;
4. Mazilu M. (2004) Ecologie şi protecţia mediului înconjurător, Editura Mirton, Timişoara

Creativitate şi învățare prin teatru

Prof. Iorga Adelaida Loredana
Liceul Teoretic„ Radu Vlădescu’’
Oraș Pătârlagele, jud.Buzău

Într-o societate dominată de indecenta și frivolitate, teatrul constituie una dintre singurele modalități prin care individul poate evada din cotidian. De altfel, consider teatrul o cale de promovare a adevăratelor valori având rol important în dezvoltarea, educarea, formarea personalității pe plan afectiv, cognitiv, estetic, fiind totodată un mijloc de socializare, dar și un mod inovativ de învățare.

Teatrul are o mare influenţă educativă deoarece îmbină utilul cu plăcutul , formativul cu informativul şi are menirea de a-l distra pe copil , de a-i reface energia necesară, producând stări de bucurie , satisfacţie, bună dispozitie.

Avantajele educaţiei prin teatru vizează trei aspecte ale personalităţii elevilor: social, individual şi lingvistic. Ea urmăreşte să transforme elevul nu neapărat într-un mic actor, ci într-un bun spectator, insuflându-i dragoste pentru scenă, pentru ceea ce se întamplă în spatele scenei, respectul pentru actor, dragostea pentru teatru.

Problematica educaţiei dobândeşte în societatea contemporană noi conotaţii, date mai ales de schimbările fără precedent din toate domeniile vieţii sociale. Accentul trece de pe informativ pe formativ, educaţia depăşeşte limitele exigenţelor şi valorilor naţionale şi tinde spre universalitate. Un curriculum unitar nu mai poate răspunde singur diversităţii umane. Astfel, fără a nega importanţa educaţiei de tip curricular, devine tot mai evident faptul că educaţia extracurriculară îşi are rolul şi locul bine stabilit în formarea personalităţii tinerilor.

Teatrul, în încercarea lui de a reflecta unele din aspectele timpului, este o meditaţie asupra condiţiei umane, dar si o metoda de stimulare a creativităţii elevului. A pune în scenă un text literar presupune a da faptelor posibilitatea de a fi exprimate pozitiv şi în perspectivă.

Educaţia de dincolo de procesul de învăţământ apare sub două aspecte: educaţie informală, reprezentând influenţele incidentate ale mediului social transmise prin situaţiile vieţii de zi cu zi şi educaţia nonformală, care se realizează fie în sistemul de învăţământ, fie în cadrul unor organizaţii cu caracter educativ. Activităţile extracurriculare organizate la școală au un conţinut cultural, artistic, spiritual, ştiinţific sau sunt simple activităţi de joc şi de participare la viaţa şi activitatea comunităţii locale. Spectacolele de teatru, ca şi activităţile extracurriculare, le formează copiilor o extraordinară capacitate de percepere, înţelegere, observare, perseverare şi explorare a simţului abstractizării.

În primul rând, contactul cu textul şi necesitatea memorării lui creează o posibilitate remarcabilă pentru elevi de a surprinde lucruri grave prin jocul de rol. Forţa experienţei practice presupune descoperire spirituală, o mutaţie a lumii exterioare în interiorul fiinţei-a spectatorului şi a personajului-actor totodată.

Teatrul în gimnaziu este un punct de sprijin pentru studierea textelor literare şi al exprimării orale, fiind de interes în planul managerial al catedrei de limba şi literatura română şi în viaţa culturală a şcolii. Din dorinţa de a oferi o alternativă cu posibilitatea de atingere a obiectivelor generale şi specifice ale acestui obiect de studiu, am lucrat cu elevii de de gimnaziu, extinzându-mi activitatea didactică şi unind-o cu cea extraşcolară, în scopul de a da învăţării un aspect practic şi participativ, spectacolele de teatru, ca și activităţi extracurriculare, le formează copiilor o extraordinară capacitate de percepere, înțelegere, observare, perseverare și explorare a simţului abstractizării.

În al doilea rând, evolutia noastră, ca oameni, nu se poate realiza decât prin schimbarea unor tipare vechi de gândire și modelarea, în final, a unui comportament exemplar. Tinerii sunt cei mai vulnerabili atunci când vorbim de preluarea unor modele neadecvate, dar specifice societății în care trăim. De aceea, în școli ar trebui inițiate campanii de promovare a teatrului si a artei în general, iar cei mai talentati, încurajati să fie chiar ei personajele principale în acest demers. Pentru tinerii receptivi și pasionati de aceasta formă de exprimare, contactul cu marile personalități ale teatrului românesc le poate influenta decisiv modul de gândire.

Prin urmare, copilul va căpăta astfel stăpânirea de sine, necesară în procesul de construcţie a personalităţii, iar spectacolele de teatru devin pentru copii o formă veritabilă de educaţie.

Astfel împreună cu elevii mei am înfiinţat cercul de teatru „*CARPE DIEM*”-„*trăieşte clipa, trăieşte bucuria de a juca, de a intra în pielea personajelor”.*

OBIECTIVELE CERCULUI au fost:

- dezvoltarea capacităţii de receptare a mesajului unui text citit sau audiat;
- dezvoltarea memoriei;
- dezvoltarea gândirii creatoare şi a imaginaţiei;
- formarea şi dezvoltarea capacităţii de interpretare scenică;
- cultivarea talentului interpretativ;
- dezvoltarea capacităţii afectiv-emoţionale şi tehnic-operaţionale;
- dezvoltarea dragostei pentru teatru ca o formă de manifestare a artei.

În cadrul cercului am desfăşurat foarte multe activitati : jocuri de mimă, improvizaţie, concurs de recitări, spectacole care s-au finalizat cu participări la festivaluri.

Cred că înainte de premiile obținute sunt trăirile si amintirile acestor copii minunati:

Cosmina , clasa a X-a : „ *Deși senzatia creată de întregul ansamblu scenic nu este nouă pentru mine, mărturisesc că este unică de fiecare dată. Nu există satisfactie mai mare decat să stii că ai reusit să stârnesti o emoție, diferită pentru fiecare spectator în parte; să surprinzi o privire încurajatoare sau una plină de admiratie, o cameră de filmat înăltându-se pentru a te păstra în amintirea celui pe care l-ai impresionat. O multitudine de trăiri concentrate în doar câteva zeci de secunde- o experiență greu de echivalat.”*

Laura:„*Scena. Lumina reflectoarelor. Zeci de priviri îndreptate mine. Emoții puternice…inima imi bate foarte tare…*

Pentru prima dată am avut șansa de a descopri ce înseamnă să joci într o piesă de teatru, pe scena unui teatru și în fata unui public numeros și în fata unui juriu în care erau actori adevărați. In cele câteva minute petrecute pe scenă am uitat cine sunt eu, am uitat de emotii si de toate temerile pe care le-am avut înainte. M-am regăsit în personajul pe care l-am interpretat, Otilia Mărculescu. Am dat tot ce-i mai bun din mine pentru a transmite emoție publicului și pentru a mă identifica cu ea. A fost o experiență minunată…”

Activitatea de la clasă şi cea extraşcolară, precum şi discuţiile avute cu părintii, ne-au determinat să reflectăm asupra efectelor pe care le are intervenţia permanentă a calculatorului şi implicit a reţelelor de socializare în viaţa elevilor.

Astfel , am căutat să ofer o alternativă de antrenare la acţiuni care vizează întoarcerea la carte, la lectură, la lumea povestilor, la poezie, la meditaţie , la creatie, creativitate şi la teatru.

SECVENŢĂ DE ACTIVITATE MEM – ONLINE (Google Clasroom; Learning Apps)

Profesor învățământ primar: Pop Claudia Florina
Școala Gimnazială Nr. 19 ”Avram Iancu” Timișoara

Clasa: a II-a

Aria curriculară: Matematică şi ştiinţe ale naturii

Disciplina: Matematică și explorarea mediului

Unitatea de învățare: XI - ” Se apropie vacanţa mare!”

Tema lecției: Figuri plane. Corpuri geometrice.

Forma de activitate: secvenţă de activitate

Tipul lecției: recapitulare finală

COMPENTENŢE SPECIFICE MEM:

2.2. Evidențierea unor caracteristici simple specifice formelor geometrice plane și corpurilor geometrice identificate în diferite contexte.

OBIECTIVE OPERAŢIONALE:

O1.- să identifice şi să recunoască figurile/corpurile geometrice învăţate;

O2.- să identifice figurile şi/sau corpurile geometrice la sarcina cerută;

O3.- să recunoască figurile şi/sau corpurile geometrice şi caracteristica fiecăreia (scrisă sau reprezentată grafic).

O4.- să asocieze şi să formeze, figura/corpul geometric, cu denumirea corespunzătoare;

O5.- să utilizeze corect noțiunile de limbaj specific matematic;

O6.- să gândească rapid, flexibil, creativ în soluționarea sarcinilor date;

O7.- să aplice gândirea logico-matematică şi a capacitatea de utilizare a cunoştinţelor învăţate.

Obiective afective:

OA1. – să manifeste interes pentru efectuarea corespunzătoare a sarcinilor;

OA2. – să participe cu plăcere la activităţile desfăşurate.

Obiectiv psiho-motric: OPM1 – să adopte o poziţie corectă în timpul activității.

Strategii didactice:

Resurse:

I. Metodologice

Strategii didactice

Metode şi procedee: explicaţia, demonstraţia, exerciţiul, conversaţia, jocul didactic.

Mijloace de învăţământ: online – (Google Clasroom, Learning Apps.org)

Forme de organizare: frontal și individual

II. Forme şi tehnici de evaluare: observarea sistematică, aprecieri verbale

III.Temporale: 40 de minute

IV.Umane: elevii din clasa a II-a, învăţătoare.

Bibliografie:

- Cleopatra Mihăilescu, Tudora Piţilă – “Matematică şi explorarea mediului”- manual pt clasa a II-a, M.E.N.-Editura Didactică şi Pedagogică S.A.
-„ Programa școlară”, clasa pregătitoare, clasa I și clasa a II a, București, 2013;

DESCRIEREA SECVENŢEI DE ACTIVITATE MEM

ETAPA I

1.Joc didactic:„Identifică figurile şi/sau corpurile geometrice, la caracteristica corespunzătoare (de pe jeton)!” - activitate online, cu ajutorul aplicaţiei Learning Apps)

***Scop*:** recunoaşterea figurilor şi/sau corpurilor geometrice, caracteristica fiecăreia.

Sarcină didactică: să asocieze, să formeze - perechi după caracteristica acesteia de pe jeton sau după figura reprezentativă aflată pe jeton diferit.

Regulile jocului:

• se explică şi demonstrează sarcina de către învăţătoare;

• se stabileşte semnalul de începere a jocului de către învăţătoare;

• se desemnează un elev sau se poate solicita participarea prin anunţarea liberă a unui elev;

• jocul începe doar la semnalul învăţătoarei, iar elevul acţionează conform sarcinii;

• câştigă elevul care formează perechile în mod corect şi cel mai rapid.

Materiale didactice: figuri/corpuri geometrice învăţate reprezentate grafic, descriere scurtă (caracteristica) pe câte un jeton a unei figuri/corp geometric învăţat; aplicaţiei Learning Apps.

Desfăşurarea jocului:

Primul copil desemnat, va începe jocul la semnalul învăţătoarei, întoarce un jeton (la alegere dintre cele 14 jetoane, denumind figura/corpul geometric, de pe jetonul întors, indiferent că se află caracteristica - descrierea figurii/corpului geometric sau reprezentarea grafică a acesteia cu jetonul pereche, pentru a forma pereche (asocierea) între acestea. Jetoanele sunt cu ”faţa în jos” (trebuie întoarse), în număr de 14 jetoane. Prin aplicarea jocului vor rezulta 7 perechi de figuri sau corpuri geometrice, cu descrierea caracteristică respectivă .

Exemplu: Copilul întoarce jetonul cu descrierea „Are patru laturi egale”. El va trebui să găsească, între cele 13 jetoane, întoarse cu „faţa în jos, jetonul pe care este reprezent grafic pătratul. Când este găsit jetonul, copilul a format asocierea corectă (jetonul cu descrierea, formează pereche cu reprezentarea grafică).

ETAPA II

2. Joc didactic: „Cine ordonează mai multe figuri/corpuri geometrice?”

Scop:ordonarea prin suprapunere a denumirii/reprezentare grafică a figurii/corpului geometric.

Sarcină didactică: să recunoască figurile/corpurile geometrice şi să le ordoneze în perechi.

Regulile jocului:

• se explică şi demonstrează sarcina de către învățătoare;

• se stabileşte semnalul de începere a jocului de către învățătoare;

• se desemnează un elev sau se poate solicita participarea prin anunţarea liberă a unui elev;

• jocul începe doar semnalul învățătoarei, iar elevul acţionează conform sarcinii;

• câştigă elevul care suprapune în mod corect şi cel mai rapid.

***Materiale didactice*:** figuri/corpuri geometrice învăţate, de diferite forme şi mărimi, denumirea lor în spaţiu expus (dreptunghi); aplicaţiei Learning Apps.

Descrierea jocului:

Figurile/corpurile geometrice sunt expuse în aplicaţia Learning Apps, apoi se alege o denumire/figură reprezentată grafic a figurii/corpului geometric şi se suprapune pe denumirea/figura reprezentată grafic a figurii/corpului geometric. Dacă suprapunerea este corect executată, aceasta „dispare”, ceea ce înseamnă că elevul a executat sarcina corect.

Jocul poate fi reluat de câte ori este solicitat de elevi, dar mai ales de timpul rămas la dispoziţie.

Exemplu: Primul elev alege „Con” şi suprapune reprezentarea grafică a conului peste denumire. Dacă suprapunerea este corect executată, aceasta „dispare”, ceea ce înseamnă că elevul a executat sarcina corect.

Mult succes!

ROLUL COSILIERULUI ÎN REDUCEREA ABANDONULUI ȘCOLAR

Prof.ENACHE GICA

Un rol foarte important în dezvoltarea copilului îl reprezintă tipul de familie din care acesta provine:

- familiile cu mulţi copii nu-şi pot permite să-i trimită la şcoală datorită lipsei resurselor materiale:copiii sunt puşi să muncească, reprezentând o sursă de venit, mai ales în mediul rural unde copii sunt puşi la muncile agricole;
- familii monoparentale care nu pot acorda atenţia cuvenită creşterii copilului, mai ales că numărul femeilor care muncesc este în creştere;
- familii ai căror părinţi au emigrat. Statisticile arată că din ce în ce mai multe persoane optează pentru a pleca în străinătate, mai ales din mediul rural, datorită nivelului de trai foarte scăzut;
- familii dezorganizate a căror părinţi sunt alcoolici, victime ale violenţei domestice, dependenţi de substanţe stupefiante etc.

De asemenea, dezinteresul manifestat de părinţi în ceea ce priveşte educaţia, dar şi nivelul scăzut de instruire al acestora sau concepţiile despre aceasta, au un impact negativ asupra şcolarizării elevului. *Acest fenomen este întâlnit cu precădere în mediul rural.* Mediul şcolar - mediul şcolar are un important impact educaţional. Acesta îndeplineşte o serie de roluri de socializare, integrare, control social, profesionalizare etc. şi totodată este puternic influenţat de ansamblul vieţii sociale, începând cu valorizarea şi prestigiul social al şcolii, şi terminând, poate, cu resursele disponibile.

Analiza complexă a acestui fenomen a demonstrat că există mai multe motive prin care mediul şcolar contribuie la abandonul şcolar:

- cunoaşterea insuficientă a elevilor, datorită numărului mare dintr-o clasă sau datorită dezinteresului manifestat de către profesori;
- nerespectarea particularităţilor de vârstă şi individuale ale elevilor; profesorii prin pregătirea lor la nivel psiho-pedagogic trebuie să cunoască personalitatea elevului pentru a adapta metodele de predare-învăţare la fiecare elev în parte;
- lipsa de preocupare a unor cadre didactice pentru stimularea interesului faţă de învăţătură; în special în mediul rural, profesorii nu îşi manifestă interesul pentru procesul învăţării datorită faptului că salariile nu sunt pe măsura aşteptărilor; majoritatea cadrelor didactice din mediul rural sunt suplinitori;
- insuficienta pregătire profesională şi psiho-pedagogică a unor cadre didactice;
- lipsa de profesionalism, manifestată fie prin severitatea profesorului (poate induce starea de teamă, anxietate a elevului), fie prin permisivitate reprezintă un factor ce poate influenţa abandonul şcolar;
- lipsa dotărilor materiale în instituţiile de învăţământ, lipsa şcolilor la sate determină mulţi elevi să parcurgă zilnic un drum lung până la o şcoală apropiată sau mai bine dotată;
- lipsa profesorilor calificaţi, în special în mediul rural.

Contextul social – în acest context putem vorbi de lipsa investiţiilor statului în domeniul educaţiei.

O importantă influenţă negativă asupra percepţiei educaţiei o reprezintă massmedia, prin promovarea din ce în ce mai largă a celor neşcolarizaţi care au reuşit în viaţă prin noroc şi înzestrările de la natură. Pentru copii, aceştia reprezintă modele drept de urmat deoarece şcoala nu oferă aceleaşi perspective.

Adeseori, cei care provin din mediul rural sunt stigmatizaţi în legătură cu mediul lor de proveniență. La nivel naţional sunt elaborate programe care să susţină educaţia în mediul rural, însă puţine sunt puse în aplicare.

Factori de ordin socio-cultural sau religios - în această categorie se includ indicatorii care se referă la putere şi status social, cum ar fi de exemplu:apartenenţa etnică, apartenenţa la clasa socială, apartenenţa rasială, sexul (încă mai există concepţia conform căreia fetele nu au nevoie de o educaţie aprofundată, ele trebuind să se limiteze la rolul de casnică), apartenenţa la comunităţi de tip rural/urban etc.Toate aceste variabile au fost tratate ca variabile demografice, dar o dată cu preocupările de democratizare a educaţiei şcolare, s-a demonstrat că diferite grupuri dezavantajate social sunt discriminate atât în cadrul sistemului şcolar cât şi pe piaţa muncii sau pe piaţa căsătoriilor.

Referitor la variabila sex, unele studii arată faptul că rata de abandon şcolar este semnificativ mai mare în rândul fetelor, indiferent de starea materială a părinţilor.

În mediul mai sărac, abandonul mai frecvent al fetelor se explică prin participarea acestora la realizarea activităţilor casnice, la îngrijirea fraţilor, la efectuarea unor activităţi aducătoare de venit.

În mediul dezvoltat, abandonul şcolar al fetelor se caracterizează prin crizele specifice pubertăţii. Toate acestea pot genera mariaje precoce sau graviditate; atrăgând după sine abandonul şcolar.Există şi studii care consideră că riscul cel mai mare de abandon școlar îl au băieţii şi nu fetele şi explică acest lucru prin trăsăturile de personalitate specifice rezultatelor în urma socializării în funcţie de stereotipul de sex-rol; copii proveniți din familii minoritare etnic, indiferent de variabila sex, abandonează școala într-un procent mai ridicat decât cei ce aparţin culturii/etnicii majoritare.

De asemenea, copii care provin din familii asistate din punct de vedere social sau dependente de servicii sociale sau instituţii caritabile abandonează școala într-o proporţie semnificativ mai mare. [prof. Camelia Bîrsan, prof. Lungu Adriana, studiu de cercetare Abandonul școlar – efect al insuccesului școlar‖, jud. Sălaj 2007]

În ceea ce priveşte tipul de relaţie între abandonul şcolar şi mediul de proveniență, rural/urban, se consemnează o rată mai mare a abandonului şcolar în mediul rural, ceea ce se explică prin: distanţa mare domiciliu-şcoală, dublată de condiţii inadecvate de transport (navetă), lipsa de flexibilitate a orarelor şi structurii anului şcolar, care nu ţin cont de calendarul lucrărilor agricole, precum şi lipsa de opţiuni educative în cadrul şcolii.

Factori de ordin economic - studiile demonstrează că copii care trăiesc în familii sărace au şanse mai mici de a-şi însuși o educaţie şcolară completă.Statutul economic corelat cu abandonul şcolar este evaluat prin variabilele precum:

-gradul de instruire şi educaţia părinţilor

-profesia tatălui;

-venitul familiei şi nivelul de viaţa al acestuia; anumite familii nu au resursele financiare necesare pentru a plăti rechizitele şcolare, taxele, transportul la scoală, uniforma etc., alte familii îşi pot permite să plătească şcolarizarea copilului, dar aceasta presupune o reducere drastică a resurselor familiale, mai ales în situaţia în care elevul avea înainte responsabilităţi productive alături de părinţii săi.Există elevi care trăiesc sentimente de frustrare legate de sărăcia lor, care se reflectă la şcoala în ţinuta vestimentară sau în lipsa pachetului cu mâncare pentru prânz.Unii dintre aceşti elevi îşi vor defini priorităţile în viaţă în funcţie de această stare de frustrare şi vor abandona şcoala.

Factori de ordin psihologic - aceştia se referă la reacţia fiecărui elev la apariţia insuccesului şcolar şi a conflictelor cu autorităţile şcolare.

Etichetarea ca “elev slab” şi deprivarea de status reduc stima de sine a elevilor şi subminează încercarea lor de a-şi construi o identitate socială pozitivă. În aceste condiţii elevii care nu au resursele necesare pentru a se mobiliza în vederea depăşirii dificultăţilor, vor căuta să-şi satisfacă nevoia valorizare personală în afara şcolii, eventual prin abandon.

Factori de ordin pedagogic- vizează calitatea vieţii şcolare, pertinenţa conţinuturilor în raport cu trebuinţele de învăţare ale elevilor, caracteristicile procedurilor de evaluare şi ale orientării şcolare şi profesionale, deschiderea şcolii faţă de problemele comunităţii, stilul disciplinei şcolare,etc.Calitatea vieţii şcolare şi a educaţiei şcolare influenţează rata abandonului; evidenţele existente indică faptul că cele mai înalte rate de abandon şcolar le influenţează şcolile segregate, şcolile în care se pune un mare accent pe supraveghere şi testare.

În urma analizei factorilor cauzali ai abandonului școlar s-a lansat ideea realizării unui experiment de constatare în care au fost implicați 20 respondenți, specialiști din diverse domenii (cadre didactice/diriginți, psihologi şcolari, asistenţi sociali comunitari și colaboratori ai poliţiei), implicați nemijlocit în activități psiho-socio-educative cu copiii în situații de risc și abandon școlar. Pentru a atinge obiectivele și scopul propus am analizat răspunsurile la următoarea întrebare:”Care sunt modalitățile de diminuare a abandonului școlar?”

Subiecţii cercetaţi au propus următoarele soluții:

Revizuirea programelor şcolare în scopul menţinerii interesului elevilor faţă de lecţii; Dotarea tuturor claselor cu echipament modern în scopul eficientizării procesului educative;

Promovarea angajării în câmpul muncii cadre didactice cu o pregătire profesională înaltă

Monitorizarea elevilor care absentează frecvent de la ore

Motivarea elevilor de a nu absenta de la ore, prin implicarea lor în diverse acţiuni socioeducative

Luarea legăturii cu familia/tutorele copilului care absentează frecvent de la ore, în scopul elucidării situaţiei

Parteneriat diriginte-psiholog şcolar în scopul alegerii programului sau activităţilor de intervenţie/ prevenţie şi aplicarea acestora în clasele de elevi cu nivel înalt al absenteismului(copii cu risc social sporit)

Implicarea părinţilor în viaţa social-morală şi educaţională a copiilor:

- asistare la ore;
- participare activă la şedinţele organizate în şcoli;
- participarea, alături de copii, la activităţi extra-curriculare;
- sprijinirea copilului în pregătirea temele pe acasă;
- comunicare eficientă cu copiii proprii

Desfăşurarea orelor informative pentru părinţi, pe diverse tematici, cum ar fi: „Consecinţele absenteismului şcolar”,

Suport psiho-emoţional familiilor social-vulnerabile, în scopul depăşirii situaţiilor psihotraumatizante şi dificile legate de creşterea şi educaţia copiilor

Colaborare cu mass-media în scopul realizării emisiunilor educative pe tematici diverse Monitorizarea familiilor cu risc social sporit și includerea acestora în diverse programe de sprijin social. Sesizarea din partea comunității în situații de vulnerabilitate socială a minorilor Parteneriat cu diverși actori sociali: medicul de familie, polițistul, preotul,pedagogii, reprezentanți ai societății civile, în scopul desfășurării diverselor măsuri socio-educative, cu impact pozitiv asupra creșterii și dezvoltării armonioase a copiilor din comunitate În continuare, respondenții au fost rugați să propună unle recomandări în

vederea eficientizării activităților desfășurate în instituțiile publice, care să aibă ca scop primordial prevenirea și combaterea comportamentului deviant și în special a abandonului școlar.

La întrebarea “Ce recomandări propuneţi pentru a îmbunătăţi activitatea instituţiilor publice la componenta prevenire a delincvenţei juvenile și a abandonului școlar?”, respondenţii au oferit următoarele recomandări:

-elaborarea şi distribuirea instrucţiunilor metodice cu referire la prevenirea delincvenţei juvenile și a abandonului școlar şi a materialelor de suport către diriginţi;

-revizuirea fişelor de post a asistenţilor sociali prin descrierea clară a atribuţiilor în domeniul prevenirii comportamentuuli deviant în rândul minorilor;

-motivarea specialiştilor din domeniul educaţiei, asistenţei sociale prin revizuirea politicii de salarizare şi motivare a personalului;

-planificarea în bugetele locale a surselor financiare destinate pentru activităţile cu copii, inclusiv activităţi de prevenire a abandonului școlar;

-completarea cadrului normativ cu identificarea unui mecanism de responsabilizare a primarilor dar și altor reprezentanți ai autorității tutelare, care nu își îndeplinesc obligaţiile cu referire la protecţia copiilor;

-dotarea instituţiilor publice cu materiale necesare pentru a putea desfășura o serie de măsuri de prevenire a delincvenţei juvenile și a abandonului școlar.

-Crearea a mai multor Centre de zi ,Centre de excelență, care să fie frecventate de copiii din comunitate, pentru a-și diversifica activitățile socio-educative și extra-curriculare .

Concluzii la experimentul de constatare: Factorii cauzali ai abandonului școlar sunt multipli, dar cu precădere sunt cei de ordin social (vulnerabilitate socială, sărăcie, vicii sociale din familie, nivel educaţional scăzut) și cei ce ţin de particularităţile individuale (dificultăţi de însuşire a materiei, incapacitatea copiilor de a gestiona situaţiile şi evenimentele noi, stimă de sine şi motivaţie scăzută, frustrări, lipsă de interes pentru dezvoltare personală, etc).

Cauzele ce ţin de particularităţile individuale ale elevilor cu risc de abandon școlar: stare de sănătate precară, motivaţia redusă pentru activităţile şcolare, absenteismul ridicat şi dificultăţile de învăţare.

În ultima perioadă colaborarea eficientă între şcoală, asistenţa socială şi alte servicii publice cu atribuţii în domeniul protecţiei copilului a devenit mai solidă, inclusiv datorită implicării în diferite proiecte și comisii de specialitate, cum ar fi Consiliul pentru protecţia copilului, Comisia copilului aflat în dificultate. Totuşi, nu sunt planificate resurse suficiente pentru desfăşurarea a mai multor activităţi psiho-socio-educative cu copiii (suport logistic, surse financiare), inclusiv activităţi de prevenire a abandonului școlar. Pentru a spori nivelul încrederii în instituţiile din comunitate, dar şi pentru o mai bună implicare a diverşilor actori comunitari, inclusiv a părinţilor în activităţi de prevenire și diminuare a abandonului școlar, este necesar ca instituţiile ce desfăşoară activităţi de prevenire a delincvenţei juvenile să informeze publicul larg şi potențialii parteneri despre activităţile desfăşurate.

În cadrul cercetării de faţă a fost realizat și un experiment formativ. Acesta a avut drept scop: Elaborarea unui program de intervenție psiho – socio – educativă de diminuare a abandonului școlar și evaluarea eficienței acestuia.

Obiectivele experimentului formativ:

1. Selectarea setului de exerciții pentru elaborarea Programului.

2. Distribuirea exercițiilor pe activități din program.

3. Elaborarea în întregime a unui program de intervenție psiho – socio – educativ de diminuare a abandonului școlar

4. Evaluarea eficienței acestui program prin chestionarea cadrelor didactice referitoare la utilitatea Programului elaborat.

Ipoteza pentru experimentul formativ: Participarea elevilor la un program de intervenție psiho – socio – educativ bazat pe consiliere psihologică şi implicarea activă a părinţilor în programe de intervenţie va duce la diminuarea problematicii abandonului şcolar. Rezultatele experimentului de constatare ne-au permis să elaborăm un program de acțiuni psiho– socio – educative de diminuare a abandonului școlar .

Acest program de intervenţie s-a axat pe 2 segmente:

I. Activităţi complexe de instruire şi consiliere psihologică.

II. Implicarea părinţilor în programele de intervenție și diminuare a abandonului școlar.

I. Activităţi complexe de instruire şi consiliere psihologică Acestea constau in:

1. Consilierea individuală a elevilor privind prevenirea/ reducerea absenteismului, abandonului școlar la solicitarea cadrelor didactice, care să răspundă nevoilor:

- de optimizare permanentă a motivaţiei pentru învăţare a elevilor, a stimei de sine, de găsire a celui mai adecvat mod de raportare a elevului la activitatea instructiv-educativă, de depășire constructivă a anumitor dificultăţi/ blocaje în activitatea de învăţare ;
- de conştientizare de către elevi a importanţei rezolvării nonviolente a conflictelor inerente ce apar în viața cotidiană/ școlară, de eficientizare a comunicării în cadrul grupului, dezvoltarea coeziunii clasei de elevi;
- de dezvoltare a unei atitudini pozitive faţă de respectarea intereselor celuilalt, de căutare a unor interese comune, prin renunţarea la percepţiile și judecățile greșite despre celălalt;
- desfășurarea în colaborare cu dirigintele a activităților de consiliere psihopedagogică individuală a elevilor.

2. Consilierea de grup a elevilor privind prevenirea/ reducerea absenteismului, abandonului școlar la solicitarea cadrelor didactice/ adminstrației școlare, prin:

Programe/activităţi de grup pentru prevenirea şi combaterea absenteismului şcolar, de dezvoltare a abilităţilor sociale şi de comunicare:

Tematicile activităţilor de grup pot fi:

- Vreau să fim prieteni;
- Violenţa în şcoală ;
- Alfabetul comunicării nonviolente;
- Călătorind prin univers;
- Comunicare eficientă şi dezvoltare personal;
- Comportamentul meu – sursa succesului sau insuccesului social şi şcolar;
- Cine sunt eu?;
- Cine vreau să devin? etc.)

Programe de prevenire şi diminuare a absenteismului/ abandonului şcolar, de dezvoltare a motivației și abilităților de învăţare și optimizării învățării

Tematicile acestor activităţi pot fi:

- Învaţă să înveţi, Câștig după câștig,
- Învăţ zi de zi – hrănesc mintea;
- Managementul prezenţei elevilor la şcoală;
- Învaţă, dezvaţă, reînvaţă;
- Absenţa... din educaţia mea;
- Învaţă să înveţi .

3. Colaborarea permanentă cadru didactic din școală/ diriginte/director de școală prin:

- oferirea de asistență psihopedagogică individuală cadrelor didactice care solicită acest lucru, axată pe informarea și documentarea pe teme ca: cunoaşterea preşcolarilor/elevilor;
- adaptarea preşcolarilor/elevilor la mediul şcolar;
- adaptarea şcolii la necesităţile elevilor;
- optimizarea relaţiei şcoală – preşcolari/elevi - părinţi
- oferirea de asistență psihopedagogică de grup cadrelor didactice, prin participarea psihologului la comisiile metodice ale diriginţilor, la cercurile pedagogice ale coordonatorilor de proiecte şi programe, etc., la solicitarea administraţiei şcolii;
- colaborarea cu administraţia şcolară în desfășurarea de activități specifice problematicii abandonului şcolar;
- desfășurarea cursurilor de formare adresate tuturor cadrelor didactice pe problematica abandonului şcolar (aceste cursuri pot avea următoarele tematici:
  -Educaţie pentru valori comportamentale şi atitudini,
  -Strategii de prevenire a problemelor de comportament,
  -Managementul clasei de elevi,
  -Consiliere și orientare școlară,
  - Sistemul de valori într-o școala prietenoasă,
  -Comportamentul violent și absenteismul – prevenire și intervenție)

II. Implicarea părinţilor în programele de intervenție și diminuare a abandonului școlar

Devianţa şcolară este o problemă foarte serioasă care necesită solicitarea tuturor factorilor implicaţi în creşterea şi educarea copilului în vederea conştientizării efectelor pe termen lung şi planificării intervenţiilor de prevenire şi reducere a comportamentelor deviante în general şi a abandonului şcolar în particular.

Părinţii au nevoie să fie implicaţi în acţiuni de susţinere a efortului de reducere a acestor comportamente. Aceste acţiuni vor fi desfăşurate de către membrii personalului şcolar.

Un exemplu de susţinere ar putea fi “recompensarea acasă” a comportamentelor prosociale. În scopul diminuării problematicii abandonului şcolar recomandăm realizarea în școală a unor activități de consiliere individuală/ de grup pentru părinții elevilor, vizând:

- optimizarea relației părinți – copii / optimizarea comunicării părinți – copii;
- îmbunătățirea relației familie- școală- elev ;

- cunoașterea de către părinți a potențialului de învățare a propriului copil și modalitățile de stimulare a acestuia / susținere în depășirea dificultăților de învațare;
- programe de consiliere de grup privind optimizarea relației familie- elev- școală: „Reuşita copilului meu‖ ; „ Şcoala a doua familie “.

Concluzie

Participarea elevilor la un program de intervenție psiho – socio – educativ bazat pe consiliere psihologică şi implicarea activă a părinţilor în programe de intervenţie va duce la diminuarea problematicii abandonului şcolar, ne conduce la concluzia, că, într-adevăr, un astfel de Program de diminuare a abandonului şcolar este mai mult decât necesar şi util în şcolile din ţara noastră.

Bibliografie

1. Bîrsan C., Lungu A. Abandonul școlar – efect al insuccesului școlar - studiu de cercetare. Sălaj, 2007.
2. Neamţu C. Devianţa şcolară. Ghid de intervenţie în cazul problemelor de comportament ale elevilor. Iaşi: Polirom, 2003.
3. Osterrieth P. Copilul şi familia. Bucureşti: Editura Didactica şi Pedagogica, 1973.

VOLUNTARIATUL
FORMĂ DE ÎNVĂŢARE PRIN ACŢIUNE PRACTICĂ

Prof.Enache Gica-Scoala Gimnazială Topliceni,Buzău
Agent șef-Enache Ștefăniță Silviu-
M.A.I.-Mun.Rm.-Sărat-compart.circulație.

“Fii schimbarea pe care vrei să o vezi în lume”

Mahtma Gandhi

Voluntariatul oferă posibilitatea interacţiunii cu grupuri sociale diverse cu care nu că mulţi dintre noi nu am observat că rampele de acces, acolo unde există, sunt uneori interacţionăm în mod curent în activităţile noastre obişnuite, contribuind la creşterea solidarităţii şi toleranţei. Probabil imposibil de utilizat datorită înclinaţiei Voluntariatul reprezintă o modalitate prin care pot fi întărite şi susţinute valorile legate de comunitate, de binele făcut aproapelui; persoanele pot să îşi exercite drepturile şi responsabilităţile de membri ai comunităţilor şi se pot stabili puncte de legătură între diferite culturi. Printre prieteni sau simpli cunoscuți, am auzit de multe ori, întrebarea aceasta: “*De ce să fiu voluntar?”, ““Ce am de câștigat din asta?” Oare mă ajută cu ceva??”.* Ca elevi , avem multe alternative de petrecere a timpului liber, motiv pentru care avem nevoie de motivații puternice când alegem sau nu, voluntariatul. E important să știm, în primul rând ce înseamnă să fii voluntar.

Avantajele celor care desfăşoară activităţi de voluntariat variază de la satisfacţia personală, la dobândirea de experienţă în viitorul domeniu de activitate, la familiarizarea cu diferite sisteme operaţionale şi cu instituţii şi/sau structuri organizaţionale, la legarea de prietenii şi contacte profesionale utile, până la găsirea unui loc de muncă pe baza experienţei dobândite ca voluntar. Avantajele sunt variabile, în funcţie de categoria de voluntari despre care vorbim.

Cei care se implică în activităţi de voluntariat fac acest lucru cu conştiinţa clară a valorii pe care această activitate o are pentru ei, ca persoane, în absenţa oricărui câştig financiar. Cei care sprijină implicarea în activităţi de voluntariat fac acest lucru cu conştiinţa clară a valorii pe care voluntariatul o aduce beneficiarilor sau comunităţii lor. În ce constă această acțiune a voluntariatului?

Să vorbim mai întâi despre valoarea socială a voluntariatului. Orice implicare în activităţi de voluntariat implică o formă de învăţare socială, chiar dacă de multe ori aceasta nu este conştientizată. Implicarea în activităţi de voluntariat dezvoltă o serie de abilităţi şi competenţe sociale, cum ar fi de exemplu solidaritatea, toleranţa, încrederea, spiritul civic şi responsabilitatea socială. Implicarea într-o acţiune de voluntariat alături de persoane cu dificultăţi de deplasare ne va face să înţelegem problemele cu care această categorie se confruntă şi ne va determina să observăm rampele impracticabile, pe care până atunci probabil că nici nu le-am remarcat, sau lipsa lor, şi să luăm atitudine în faţa acestor probleme. Implicându-ne în activităţi de voluntariat reuşim să vedem lumea prin ochii celorlalţi şi să înţelegem şi să observăm limitele incorecte pe care societatea le pune uneori în faţa unora dintre membrii ei. Am devenit astfel mai solidari şi mai toleranţi, dar şi mai conştienţi de limitele societăţii noastre.

Nu puține sunt discuţiile care încep sau se termină cu consolarea că „aşa e la noi în ţară” şi trebuie să acceptăm pur şi simplu, pentru că nu ştim cum putem schimba ceva şi, de multe ori, nu ştim că putem schimba şi, mai ales, nu credem că

putem schimba ceva în jurul nostru. Spiritul civic şi încrederea că orice om poate face o diferenţă în comunitatea lui, mai ales dacă lucrează împreună cu alţi oameni preocupaţi de aceleaşi aspecte, se învaţă prin implicarea în activităţi de voluntariat. O curte a şcolii năpădită de tufe şi cu gardul căzut se poate transforma într-o zi într-un loc sigur pentru copii, cu spaţiu de joacă şi teren de sport, prin munca unui grup de voluntari şi mobilizarea unor resurse de care comunitatea dispune deja, dar pe care nimeni nu s-a preocupat să le mobilizeze şi să le utilizeze. Am înţeles astfel că putem şi noi să facem o schimbare, că există resurse şi disponibilitatea de a contribui, că este nevoie de curaj şi de un spirit organizatoric care să pună totul în mişcare şi că nu trebuie să aşteptăm totul de la alţii, ci trebuie să ne asumăm responsabilitatea de a lua iniţiativa şi de a trece la acţiune.

În activitatea de voluntariat cunoaştem oameni diverşi, din alte categorii sociale decât cele cu care interacţionăm în mod curent, devenim membri ai unor grupuri sociale diferite, care nu sunt în mod necesar intersectate, devenind un punct de legătură într-o multitudine de reţele interconectate care ne influenţează şi pe care le influienţăm, în cadrul cărora dezvoltăm relaţii bazate pe încredere reciprocă şi împreună cu care devenim parte a unei acţiuni colective – activitatea de voluntariat – care duce la atingerea unui beneficiu comun, respectiv rezultatul acţiunii de voluntariat pe de o parte, şi valoarea dobândită de fiecare dintre cei implicaţi la nivel individual, pe de altă parte.

O a doua dimensiune importantă a valorii voluntariatului este cea educativă. Voluntariatul are valențe importante educative, fiind o formă de învăţare prin acţiune practică, care poate genera dobândirea de cunoştinţe şi abilităţi. Indiferent că vorbim despre o învăţare inductivă, care porneşte de la situaţii generale – sau de la cunoştinţe teoretice – care sunt apoi translatate în activităţi practice specifice, fie că vorbim despre o învăţare deductivă, care porneşte de la exemple particulare pe care apoi le translatează în norme generale sau în concepte teoretice, voluntariatul este o metodă potrivită de a învăţa. Nefiind un proces rigid şi formalizat, voluntariatul are farmecul flexibilităţii şi al alegerii libere a voluntarului cu privire la majoritatea caracteristicilor activităţii sale, ceea ce îl face atractiv, învăţarea fiind un efect al implicării, şi nu un scop în sine al acesteia. De aceea de foarte multe ori voluntariatul a devenit modul în care elevii fac cunoştinţă în modul cel mai concret cu putinţă cu viitoarea lor meserie. Fără a dori să impietăm sistemul formal de învăţământ, trebuie să recunoaştem că ,de multe ori, îi lipseşte latura practică, aplicată a învăţării, latură pe care mulţi elevi aleg să o experimenteze prin implicarea asemeneactivități.

Voluntariatul rămâne o activitate interesantă, atractivă chiar și pentru copii, demnă de a fi desfășurată cu copiii și de a fi promovată în societate ca exemplu de bună practică. Alegând să desfășori o activitate de voluntariat, demonstrezi că ești un om bun și participi într-un mod real la asigurarea unei lumi mai bune.

Bibliografie

1. Asociația VOLUM,2016, Ghid pentru măsurarea efectelor și impactului voluntariatului asupra organizației gazdă;
2. Legea voluntariatului 195/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 25 aprilie 2007.
3. Legea 195/2001, Legea voluntariatului, Monitorul Oficial, nr.206, din 24.04.2001 www.voluntariat.ro
4. Eleonora Rădulescu, Anca Târcă, Educaţia civică prin activităţi extraşcolare cu caracter interdisciplinar, Editura Educaţia 2000+, Bucureşti, 2004
5. Blogunteer.ro/2011/03/voluntariatul-şcoala- vieţii –pentru-dezvoltare-profesională

Importanța prezenței feminine în descoperirea lecturii

Nume: Comșa Rozina-Daniela
Școala: Liceul Tehnologic Mecanic, Municipiul Câmpina

Generația copiilor de astăzi este numită Generația Z, deoarece ei sunt născuți într-o lume puternic tehnologizată, în care simpla manipulare a unui calculator sau telefon îi ajută să primească informații extrem de rapid, însă își pierd interesul la fel de repede. Acesta este motivul pentru care ei nu mai sunt interesați de citirea unei cărți, fiindu-le mai ușor să vizioneze un film sau să primească o recenzie despre aceasta.

Faptul că elevii nu-și mai găsesc plăcerea în lectură se manifestă concret la orele disciplinei fie prin refuzul de a citi o carte, fie prin dificultăţi de receptare şi interpretare a cărţilor studiate, fie prin dificutăţi în exprimarea unor opinii şi judecăţi şi producerea unor mesaje scrise pertinente şi coerente în legătură cu cele citite.

Având în vedere, interesul crescut al elevilor privind gadget-urile și internetul folosite în detrimentul lecturii, am realizat un chestionar, pentru a se observa stadiul în care se află preferințele elevilor la momentul actual. De asemenea, se dorește a se afla acele detalii care îi pot determina pe copii să descifereze tainele unei opere literare. Un argument în acest sens ar putea fi descoperirea ipostazelor feminității în literatură.

Interesant este și faptul că se pot urmări, în același timp, elevi aflați la vârste diferite: pre-adolescență, adolescență și maturitate.

Soluțiile pe care profesorul le poate adopta pentru a trezi interesul copiilor față de lectură ar putea fi: activităţile interactive de tipul cercurilor de lectură, stimularea creativităţii şi a talentului elevilor prin promovarea creaţiilor proprii, proiectele tematice, întâlniri cu scriitorii, vizionarea unor filme şi discutarea lor în paralel cu textul literar, dramatizările unor texte, concursurile pe teme literare. Acestea ar putea deveni posibile soluţii prin care lectura să-şi recapete locul bine meritat printre preocupările tinerei generaţii.

Prin intermediul chestionarului, se încearcă a se afla în ce măsură prezența feminină poate trezi interesul elevilor pentru a citi opere literare.

Rezultatele ar putea arăta dacă elevii consideră lectura ca fiind importantă, dacă e un mod de a descoperi lucruri noi, citind orice tip de text literar sau nonliterar, apreciind o acțiune complexă cu personaje feminine, care stârnesc curiozitatea.

Dincolo de timp și spațiu, imaginația trebuie descătușată prin forțele gândirii, cultivate prin dragostea pentru lectură, întrucât: „a citi înseamnă a învăța. E o formă de experiență sau, mai bine zis, un multiplicator pentru experiențele noastre: căci, dacă ne-am mărgini la ceea ce putem trăi sau vedea în jurul nostru într-o viață de om, am fi foarte săraci”.(*Nicolae Manolescu)*

CHESTIONAR
DESPRE IMPORTANȚA PREZENȚEI FEMININE
ÎN DESCOPERIREA LECTURII

1. Ce reprezintă lectura pentru tine?

a. O pasiune
b. O obligație
c. Un mod de a învăța lucruri noi
d. Un mod de a petrece timpul liber.

2. Consideri că lectura este importantă în dezvoltarea fiecăruia?

a. Nu este deloc importantă
b. Este puțin importantă
c. Este importantă
d. Este foarte importantă

3. Ce tip de opere literare preferi?

a. Epice
b. Lirice
c. Dramatice
d. Orice tip de text literar sau nonliterar
e. Niciunul

4. Ce apreciezi cel mai mult în lecturarea unei cărți?

a. O acțiune complexă
b. O sintetizare clară a informațiilor
c. Personajele feminine
d. Personajele masculine

5. Prezența personajelor feminine în literatură îți creează un sentiment de:

a. Plăcere în a citi cartea până la sfârșit
b. Curiozitate
c. Indiferență

6. Rolul femeii în literatură este de a arăta:

a. Frumusețe și sensibilitate
b. Iubire, credință și inspirație
c. Modalități de a se descurca într-o lume a bărbaților
d. Emanciparea
e. Superficialitatea și slăbiciunile.

7. Problematica acestor personaje e complexă, dar , din cele studiate, ce tipologie feminină preferați?

a. Femeia enigmatică
b. Femeia bărbătoasă, descurcăreață

c. Femeia emancipată, modernă

d. Femeia tradițională, păstrătoarea valorilor morale

e. Alta. Numește-o!.....

8. Ce autoare v-ar plăcea să studiați mai mult la clasă?

a. Otilia Cazimir

b. Ana Blandiana

c. Cella Serghi

d. Hortensia Papadat-Bengescu

e. Ioana Pârvulescu

f. Alte autoare. Care?.....

9. Atunci când citești o operă, te influențează titlul acesteia?

a. Da

b. Nu

10. Care dintre următoarele titluri te-ar face să citești cartea?

a. „Adela”

b. „De ce iubim femeile?”

c. „Pânza de păianjen”

d. „O moarte care nu dovedește nimic”

e. „Adam și Eva”

VALORI DE FRUMUSEŢE –ESTETICE ŞI ROLUL LOR ÎN FUNDAMENTAREA GUSTULUI PENTRU ARTĂ ŞI A PERCEPŢIEI EXPRESIVITĂŢII PENTRU CUVÂNT ŞI FORMĂ

Prof.BOGDAN MIHAELA ILEANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DENTA – GRĂDINIȚA P.N.DENTA

Omul fiinţează şi se desfăşoarănu numai în conformitate cu mobiluri intelectiv-practice , ci şi în concordanţă cu legile frumosului , ale armoniei şi coerenţei esteticului din natură, societate şi opera de artă .Într-un anumit sens , existenţa umană poate deveni „operă de artă ”în măsura în care omul îşi ia drept model idealitatea constitutivă a artisticului şi exemplaritatea câmpului valoric, care tind să se insinueze în cinduitele lui cele mai fireşti .

Frumosul uman constituind cea mai înaltă valoare în creaţii folclorice de o rară frumuseţe şi originalitate, în artă, în cânt, în muzică plăcută, în dans neîntrecut ,cu observaţii subtile privitoare la frumos şi alte valori estetice ,ceea ce duce la constatarea că „meditaţia estetică în cultura românească s-a născut odată cu gândirea şi arta populară, s-a îmbogăţit treptat în măsura creşterii preocupărilor pentru producţia artistică, şi a culturii cu care se sincronizează ,iar folclorul cristalizează într-o formă lapidară şi concisă unele idei, observaţii,constatări, impuse de viaţă sau desprinse din experienţa social –estetică, din cea a creaţiei artistice, în bună măsură alcătuind în acest fel jaloanele unei concepţii asupra a ceea ce este frumos ,pilonii unei teorii estetice neînchegate , dar care este destul de veche ,destul de interesantă şi îndrăzneaţă”. În definirea frumosului românesc menţionăm ,în primul rand ,răspunsurile la chestionarele lui B.P. Haşdue privitoare la frumos :„ Frumosul e „ca un ce desăvârşit , fără cusur”,e „ ceva mai rar”, „ lucrul cel mai plăcut ”; Frumosul „aduce desfătare”, „tot ce-l uimeştepe om ”, „tot ce-i place zice că-i frumos”, „Nu-i frumos ce e frumos,e frumos ce-mi place mie ”;,tot ce e mai complet şi mai împodobit ”. Minunat sintetizează N. Iorga, în „ Sfaturi pe întuneric”, concepţia poporu-lui despre „frumos” : „Cum înţeleg ai noştri cei mulţi, care înfăţişează nu numai gândirea lor, dar ceea ce s-a gândit , în curs de mai multe generaţii, de înaintaşii lor până foarte departe, noţiunea aceasta a frumosului ?Ce li se pare că este frumos?Desigur că pentru dânşii frumosul este acel frumos estetic pe care-l prind îndată ,îl înţeleg adânc şi de care au nevoie sufletească asemenea cu care s-ar găsi greu la alte naţiuni .Este frumoasă pentru dânşii primăvara, este frumos un cer albastru, este frumoasă o pajişte înflorită, este frumoasă o figură omenească , este frumos un gest care-i şade bine omului şi pe care el îl face de multe ori …În educaţia pe care orice mamă de la ţară o face copilului, nu odată se amestecă această expresie de: este frumos sau nu este frumos… Căci în tot ce face omul din popor la noi este întotdeauna grija aceasta de a vedea dacă este frumos sau nu este frumos ”

Pe lângă vechiul termen latin de frumos, mai avem şi alte cuvinte pentru exprimarea acestei noţiuni : minunat, măreţ, mândru, armonios, plăcut iar frumosul românesc , datorită multitudinii aspectelor ,categoriilor şi caractere-lor specifice sub care apare , se prezintă ca frumos al naturii, frumuseţea
patriei, frumuseţea miturilor , frumos uman, frumos moral, frumuseţea înţelepciunii, frumos artistic literar , plastic, muzical, coregrafic .

Se ajunge astfel la cunoaşterea unor valori estetice ale naturii, ale societăţii , ale artei, ale cuvântului ca mijloc de exprimare a frumosului .Astfel în cadrul atitudinii estetice faţă de aceste valori dăm de componentele sale : gustul estetic, judecata estetică, idealul estetic, sentimentele şi convinderile estetice .Toate acestea în folclorul nostru sunt legate de viaţă, de muncă,de bine, de etic :toate se contopesc cu valorile estetice .

Făt Frumos e frumos nu numai pentru că are chip frumos , ci pentru că este bun, mărinimos, sare în ajutorul celor slabi, respectă pe orice om, se străduieşte doar pentru bine .La fel sunt şi calităţile frumoaselor eroine . Altfel n-ar fi întruchipări ale ale idealului estetic .

Prezenţa gustului estetic se manifestă prin sensibilitate la tot ce este frumos şi prin capacitate de orientare şi alegere în conformitate cu legile frumosului . În relaţie de interdependenţă cu gustul estetic stă şi idealul estetic în sensul că idealul orientează şi imprimă o anumită direcţie gusturilor , în timp ce acestea asigură un conţinut propriu idealului .

Stimularea spiritului copiilor prin intermediul artelor constituie o obligaţie. Artele reprezintă o componentă indispensabilă a unei pedagogii interactive , care valorizează dispoziţiile şi creativitatea copiilor .Sentimentele estetice a darul de a unii oamenii pe fondul unor valori înalte ,sugerate de artiştii făuritori de frumos .

Educaţia este un process complex, de lungă durată, exercitat, organizat în vederea formării fiinţei umane ca individualitate şi a integrării sale active în viaţa socială . Omului mileniului III i se solicită capacităţi adaptive mereu sporite , inteligenţă, competenţă profesională, calităţi creative ,orientarea spre valori morale şi estetice apreciate în societate .

Împlininrea acestor finalităţi ale educaţiei solicită educaţia timpurie şi continuitatea influienţelor tuturor componentelor procesuli formative :educaţia intelectuală, moral –religioasă , estetică ,fizică şi vocaţională .

Educaţia estetică a preşcolarilor urmăreşte ca scop cultivarea capacităţilor de a aprecia frumosul din artă ,ambianţă, natură, viaţă socială şi de a contribui la crearea frumosului prin forme de manifestare specifice vârstei .

Pedagogia preşcolară precizează sarcinile educaţiei estetice constând în :

- dezvoltarea unor percepţii şi noţiuni elementare , legate de frumos;
- formarea capacităţii de a aprecia, evalua frumosul , cultivarea gustului estetic ;
- formarea unor deprinderi şi îndemânări tehnice de artă plastică,modelaj, construcţii , artizanat, muzică instrumentală şi vocală ;
- stimularea capacităţilor creatoare, a unor aptitudini estetice .

Toate activiăţile organizate în grădiniţă au valenţe estetice , dar un rol deosebit revine activităţilor de învăţare din cadrul Domeniului Limbă şi Comunicare – Educarea limbajului .

Copiii trebuie să dobândească încă de la vârsta preşcolară capacitatea de a comunica cu cei din jur , de a-şi exprima în mod inteligibil impresiile, ideile , gândurile legate de frumosul care-i înconjoară , ceea ceva constitui o bază în activitatea şcolară şi viaţa socială de mai târziu .

În procesul instructiv educativ , prin intermediul limbajului se realizează transmiterea cunoştinţelor, lărgirea orizontului cu noi reprezentări , deci implicit îmbogăţirea lui cu elemente ale folclorului românesc , perceperea valorilor estetice specifice vârstei şi capacităţilor de asimilare a copilului , perceperea valorilor estetice specifice vârstei şi capacităţilor de asimilare a copilului .

În acest sens, limbajul poate fi privit din două puncte de vedere, pe de o parte ca mijloc de comunicare şi pe de altă parte ca mijloc de cunoaştere a acestor valori estetice ,de percepţie a expresivităţii cuvântului .

Însuşindu-şi limba, copilul dobâdeşte mijlocul prin care poate realiza comunicarea cu cei din jur în forme superioare ,poate ajunge la cunoaşterea tot mai deplină a realităţii obiective .

Cuvântul , sub formă de întrebare sau adresare directă, face pe copil să gândească, să analizeze , să compare ,să clasifice, să tragă concluzii, să se ridice la generalizare.Punând mereu în faţa copilului probleme ce se cer rezolvate , prin cuvânt , îl învăţăm să

se străduiască mintal să găsească un răspuns .În acest mod se contribuie la dezvoltarea unitară a gândirii şi limbajului , la creşterea capacităţilor de cunoaştere ,la dezvoltarea vocabularului ,la mărirea posibilităţilor de exprimare .

Limbajul reprezintă un element semnificativ pentru dezvoltarea copilului prescolar , vocabularul acestuia fiind limitat la un număr de cuvinte.

Majoritatea specialiştilor în psiholingvistică consideră că vocabularul pasiv al preşcolarului este de 400 pana la 1500 de cuvinte sau chiar de 3000 de cuvinte, în timp ce vocabularul activ rămâne mult mai restrans.

Preşcolarii manifestă o deosebită plăcere să înveţe cuvinte noi şi să se mândrească pentru faptul că le ştiu, fiind atenţi la exprimarea adulţilor şi preluând de la aceştia unele modalităţi de exprimare, care tind să se stabilizeze în comunicarea lor verbală prin aşa-zisele “clişee verbale”.

Activităţile de educare a limbajului sunt modalităţile cele mai potrivite în cadrul cărora se pot exersa aspecte ale limbii care favorizează dezvoltarea vocabularului.

Conceptul de cultivare a vocabularului este utilizat aici cu mai multe accepţii:

- sporirea “zestrei” lexicale;
- activizarea noilor achiziţii lexicale;
- plasticizarea exprimării prin intonaţie, selectii sinonimice , grupări antonimice , diferenţieri omonimice.

Este necesară o gradare a formelor specifice de activitate didactică prin care se realizează cultivarea vocabularului , de la simplu la complex, urmărind traseul:

- exerciţii şi jocuri didactice cu obiecte;
- convorbiri în prezenţa obiectelor sau după ilustraţii;
- memorizări,povestiri,însoţite de material , repovestiri;
- alcătuirea independentă de povestiri ,etc. , toate având suport intuitiv.

Poeziile,cântecele, poveştile şi povestirile prin conţinutul lor bogat şi variat , prin limba frumoasă şi expresivă ajută de asemenea educatoarei să sădească şi să crească la copii dragostea pentru oamenii buni, respectul faţă de cei mari , dorinţa de fi şi ei viteji,curajoşi ,dragostea pentru locul natal, pentru folclorul românesc .

Cu ajutorul cuvântului ,a expresivităţii educatoarea contribuie la educaţia estetică a copilului .Dezvăluindu-i prin cuvinte frumosul din natură, viaţă, societate, folclor , povestind, spunând basme ,poezii , ghicitori educatoarea îi determină pa copii să vadă frumosul ,să-l înţeleagă, să-l iubească şi să-l folosească în viaţa de toate zilele ,înţelegând frumuseţea limbii .

Urmând legile generale ale creării unei opere literare ,literatura pentru copii dobândeşte o anumită specificitate şi anume aceea că răspunde preocupărilor , intereselor , particularităţilor dezvoltării psihice a copiilor de diferite vârste, capacităţilor de asimilare a frumosului literar .

Literatura este un act de creaţie ,o artă, ca şi muzica ,pictura,sculptura, dar care spre deosebire de acestea , operează cu cuvântul ,valorificându-i inepuizabilele resurse de expresie .

Din această cauză termenul de literatură este sinonimul termenului de artă a cuvântului .

BIBLIOGRAFIE:

Ovidiu Bîrlea, Metoda de cercetare a folclorului .Edit. pentru Literatură,Buc. 1969

Ioan Viorel Boldureanu, Cultura Tradiţională Orală ,Editura Marineasa, Timişoara,2007

Silvia Dan , Metoda Proiectelor la vârstele timpurii .Consideraţii teoretice si aplicaţii practice , Edit. Mirton ,2005 , Timișoara

Curriculum pentru educația timpurie 2019, Ministerul Educației Naționale ;

Învățământul românesc de la tradițional la modern

P.I.P. Siminescu Petronela
Școala Primară Horga, jud. Vaslui

Societatea noastră a evoluat foarte mult în ultimii ani , s-au înregistrat progrese surprinzătoare în diverse domenii, printre care şi cel educaţional, Modernizarea învăţământului prin utilizarea metodelor noi de învăţare-evaluare a unor strategii moderne, care permit reajustări şi adaptări la disciplinele de învăţământ, depinde de cunoaşterea, de înţelegerea şi de abilitatea de a le folosi. Învăţământul modern, promovează o nouă concepţie despre formarea elevului, despre idealul social-uman, astfel încât activitatea şcolară vine în întâmpinarea trebuinţelor dezvoltării individuale şi sociale. Se promovează gândirea creatoare, iniţiativa şi cooperarea, capacitatea de decizie, aptitudinile şi talentul, personalitatea elevului, aşadar un învăţamânt care cultivă dinamismul şi disponibilitatea pentru înnoire, aptitudinea pentru schimbare, capacitatea de invenţie şi inovaţie.

Pregătirea profesorului, însuşirea culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura esenţial înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar. Cadrele didactice reprezintă principala resursă umană capabilă să prognozeze, organizeze şi coordoneze activităţile de introducere a noului, asigurând astfel dezvoltarea optimă a organizaţiei şcolare.

Lecţia de predare-învăţare devine astfel ,,o aventură a cunoaşterii” în care copilul participă activ,după puterile proprii,întâlnind probleme şi situaţii dificile,examindu-le şi descoperind soluţii plauzibile.Rolul profesorului constă în cel de stimulare şi dirijare.El trebuie nu numai să organizeze spaţiul şi activitatea, ci şi să participe alaturi de elevi la elaborarea cunoştinţelor, să servească drept model în legăturile interpersonale şi să încurajeze interacţiunile cooperante dintre elevi; să-i îndrume cum să-şi folosească timpul, spaţiul, echipamentul şi materialele; să ajute invidul sau grupul sa extragă din experienţe informaţiile necesare,valorile şi să le interpreteze şi evalueze. Literatura de specialitate oferă o imagine fidelă asupra antitezei care se creează între metodele tradiţionale şi cele moderne utilizate în predare.

- *Metodele tradiţionale au următoarele caracteristici:*
- *pun accentul pe însuşirea conţinutului, vizând, în principal, latura informativă a educaţiei,;*
- *sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii, aşadar comunicarea este uni-directională;*
- *sunt predominant comunicative,;*
- *sunt orientate, în principal, spre produsul final, evaluarea fiind de fapt o reproducere a cunoştinţelor;*
- *au un caracter formal şi stimulează competiţia;*
- *stimulează motivaţia extrinsecă pentru învăţare;*
- *relaţia profesor-elev este autocratică, disciplina şcolară fiind impusă.*

Aceste metode generează pasivitatea in rândul elevilor. La polul opus, metodele moderne se caracterizează astfel:

- *acordă prioritate dezvoltării personalităţii elevilor, vizând latura formativă a educaţiei;*
- *sunt centrate pe activitatea de învăţare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educaţional;*
- *sunt centrate pe acţiune, pe învăţarea prin descoperire;*

- *sunt orientate spre proces;*

Noul model de învăţare este un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităţilor de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice. Acest model impune în activitatea la clasă un nou tip de relaţionare pe mai multe direcţii: profesor – elev, elev – elev, elev – profesor, aflate în opoziţie cu tipul unidirecţional profesor – elev ce caracterizează modelul standard. Rolurile se schimbă, se întrepătrund. (PREDA, 2008, p. 57)

Aşadar, profesorul trebuie să deprindă măiestria de a le combina şi a le demonstra eficienţa şi aplicabilitatea în diverse experienţe de învăţare, înclinând balanţa în favoare celui modern, mai acceptat de elevi.

Bibliografie

Preda Viorica, Învăţarea bazată pe proiecte, Editura Arves, Craiova 2009, p. 57

Crenguța, Lăcrămioara Oprea, Strategii didactice interactive” (2008),București

Cucoș, C., Psdihopedagogie, Editura Polirom, Iași,1998

Învăţământul românesc – de la modelul tradiţional la modelul inovativ

Ţele Lavinia Florina
Școala Gimnaziala Mihai Eminescu Alexandria

Modelul tradiţional de predare nu răspunde noilor tendinţe in didactica modernă, fiind fondat pe „triada învăţare frontală – studiul manualului – chestionarea”, pe un model de învăţare pasiv. În mod tradiţional, cadrului didactic îi revine rolul major şi activ în cadrul procesului didactic (cel de emiţător), acela de a transmite cunoştinţele spre un receptor aproape pasiv, determinat să memoreze şi să reproducă informaţia. Noul model de învăţare este un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităţilor de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice. Acest model impune în activitatea la clasă un nou tip de relaţionare pe mai multe direcţii: profesor – elev, elev – elev, elev – profesor, aflate în opoziţie cu tipul unidirecţional profesor – elev ce caracterizează modelul standard. În didactică sunt încercări de a prezenta raportul între procesul de învăţare activ şi procesul de învăţare pasiv ca reflex al raportului teoretic – practic, informal – formativ. În lumina celor afirmate putem spune că activ – pasiv în procesul de învăţare nu se identifică cu teoretic – practic şi nici cu informal – formativ, ci aceste atribute ale profesorului se completează, se influenţează, se suprapun în combinaţii metodice mai mult sau mai puţin reuşite. În învăţământul de tip tradiţional se cultivă competiţia între elevi cu scopul ierarhizării acestora şi activitatea individuală. Competiţia stimulează efortul şi productivitatea individului şi pregăteşte elevii pentru viaţă, care este foarte competitivă, dar poate genera conflicte şi comportamente agresive, lipsă de comunicare între colegi, marginalizarea nedreaptă a unora dintre aceştia, amplifică anxietatea şi teama de eşec, cultivă egoismul. Modelul învăţământului modern face apel la experienţa proprie a elevului, promovează învăţarea prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre elevi, creşterea stimei de sine, încrederea în forţele proprii, diminuează anxietatea faţă de şcoală şi intensifică atitudinile pozitive faţă de cadrele didactice. În acelaşi timp, munca în grup, prin colaborare, nu pregăteşte elevii pentru viaţa care este foarte competitivă, metodele activ – participative aplicate în activitatea pe grupe sunt mari consumatoare de timp şi necesită experienţă din partea cadrului didactic, iar elevilor le trebuie timp ca să se familiarizeze cu acest nou tip de învăţare.

Metodele de învăţământ bine alese şi aplicate duc la realizarea obiectivelor informaţionale şi formative ale lecţiei şi ale activităţilor extraşcolare. Nicolae Iorga aprecia că „metoda cea mai bună are valoarea pe care i-o dă omul care o întrebuinţează. Ea nu are valoare generală democratică, prin care orice minte omenească ajunge a nimeri pe acelaşi la aceeaşi siguranţă în ţintă. Iar valoarea omului care întrebuinţează metoda atârnă, desigur şi de o anume inteligenţă, care nu e apanajul oricui, dar atârnă şi de mijloacele pe care i le pune la îndemână numai cultură generală, multilaterală, dând trei virtuţi fără care nici ştiinţa în cel mai înalt sens al cuvântului nu se poate. Aceste trei virtuţi sunt: orizont, disciplină şi omenie”. În şcolile din România se practică în proporţie mai mare modelul tradiţional faţă de cel modern, ţinându-se spre implementarea celui din urmă, dar fără anularea primului, ci realizarea unei simbioze structurale între cele două. Modelul modern nu va putea supravieţui fără fundamentul celui tradiţional. Profesorul trebuie să deprindă măiestria de a le combina şi a le demonstra eficienţa şi aplicabilitatea În diverse experienţe de învăţare, înclinând balanţa în favoare celui modern, mult mai uşor acceptat de elevi. Noile tehnologii au produs schimbări, modificări în toate domeniile și era de așteptat ca la un moment dat acest progres să influențeze și procesul de predare-învățare. Astfel elevii sunt nevoiți să învețe să gestioneze un număr

impresionant de informații, să le analizeze, să ia decizii să-și dezvolte cunoștințele pentru a face față provocărilor tehnologice actuale. În ceea ce privește personalul didactic, sunt necesare eforturi de formare profesională. Totalitatea instrumentelor care aparțin tehnologiei informațiilor și comunicării sunt binecunoscute sub denumirea de TIC. În această categorie aș include: calculatorul, internetul, poşta electronică, imprimanta, videoproiectorul. Toate acestea reprezintă realități pe care elevii le experimentează în fiecare zi. La rândul lui, cadrul didactic este pus în situația de a opta între continuarea demersului său educațional în mod conservator, folosind metodele tradiționale, ignorând tendințele de schimbare sau acceptarea provocării și implementarea în același timp a noilor tehnologii în activitatea sa didactică. În cadrul orelor, instrumentele TIC facilitează procesul de predare-învățare și uneori chiar și evaluare (chiar dacă ne gândim la simplele teste alcătuite cu ajutorul calculatorului, la imprimanta sau scannerul care ne ajută să multiplicăm materialele) ne oferă posibilitatea de a căuta, ne învață a colecta şi procesa în mod corect informaţia şi de a o folosi într-o manieră critică şi sistematică. De asemenea se dezvoltă abilitatea de a folosi instrumente digitale pentru a produce, prezenta şi înţelege singuri informaţii complexe; abilitatea de a accesa, căuta şi folosi servicii bazate pe internet. Folosirea mijloacelor TIC sprijină dezvoltarea gândirii critice, a creativităţii și în același timp dezvoltă o atitudine critică şi reflexivă faţă de informaţia disponibilă. În activitatea de dascăl, cu ajutorul unui calculator se pot elabora si redacta pe calculator planuri de lecții, schițe, desene, scheme, fise de lucru individuale sau de grup, pentru elevi; aceste materiale, stocate sub forma de fișiere, pot fi periodic actualizate. De asemenea se pot utiliza facilități multimedia pentru a susține auditiv si vizual teoria (prezentări multimedia), se pot accesa informații de pe CD-uri, dischete etc.

La ora de limba română, se poate favoriza utilizarea mesajelor instante, similare comunicării prin chat room prin care, elevii pot să comunice unii cu ceilalţi şi în afara clasei; primesc reacţii cu privire la produsele la care lucrează; exersează comunicarea utilizând limbajul scris; se implică în discuţii interactive, la distanţă; lucrează împreună la un proiect, în timp real, în grupuri sau perechi; schimbă informaţii bazate pe text, documente şi alte resurse.

Publicaţiile electronice - afișe, prezentări, publicaţii (broşuri, buletine informative, ziare), site-uri sau bloguri - create de elevi pe parcursul unei unităţi de învăţare reprezintă un exemplu de integrare creativă a tehnologiilor informatice şi comunicaţionale în procesul de predare-învăţare-evaluare.

De asemenea, elevii pot consulta cărți on-line, materiale informative, pot selecta informația necesară (pot realiza fișe de lectură, fișe cu citate, aspecte critice, interpretări ale anumitor critici, autori).

În şcolile din România se practică într-o proporţie mai mare modelul tradiţional faţă de cel modern. Un studiu realizat a presupus alcătuirea unui chestionar ce a fost aplicat (recent) pe un grup de 30 de studenţi, viitori profesori, având cunoştinţele de bază ale Pedagogiei. Studenţii de vârste diferite, facultăţi diferite, şi pregătire pedagogică la nivele diferite, au completat chestionarele primite în vederea realizării unei statistici satisfăcătoare. Având în vedere că, abia desprinşi de pe băncile şcolii, se pregătesc să profeseze meseria dascălilor lor, sunt puşi în situaţia să balanseze între modelul clasic şi cel modern. Rezultatele cercetării au scos în evidenţă apropierea de modelul modern; de o comunicare mai profundă între elev şi profesor; de o educaţie bazată mai mult pe descoperire, cercetare; iniţiativa elevului atras cu pasiune de informaţiile primite. În mod sigur o metodologie de succes va implica împletirea celor două modele (clasic şi modern), având proporţii diferite între ele în funcţie de situaţia momentului, de colectiv şi bineînţeles de obiectivele educaţionale urmărite.

Elementul cheie în educaţie îl reprezintă elevul care trebuie să realizeze o serie de procese pentru a putea cunoaşte şi utiliza practic informaţiile însuşite. O învăţare eficientă presupune mai întâi înţelegerea faptelor, analizarea acestora,

formularea unor idei pe baza cunoştinţelor dobândite ulterior, generalizarea şi abstractizarea lor. Profesorul nu mai este cel care ţine o prelegere în faţa elevilor ci e mediator şi îndrumător în activitatea de învăţare pe care aceştia o parcurg. Predarea se realizează prin utilizarea unor metode activ-participative care să solicite interesul, creativitatea, imaginaţia, implicarea şi participarea elevului, în scopul însuşirii unor cunoştinţe care să-i folosească.

Dacă analizăm comparativ cele două sisteme de învățământ (modern și tradițional) și le suprapunem peste actualul sistem de învățământ; vom observa că acesta din urmă este de fapt o îmbinare a celor două sisteme: profesorul rămâne în continuare un transmițător de cunoștințe, însă încercă să imprime elevilor învățarea semidirijată, elevii sunt conștienți că învățarea permanentă nu este doar un concept, însă așteaptă să fie constrânși să învețe, elevii doresc o comportare democratică din partea profesorului însă atunci când sunt lăsați să-și aleagă o variantă de învățare sau sunt orientați spre autoreflecție nu cooperează, am putea spune că și profesorului și elevului îi sunt convenabile aceste situații: unul vorbește, iar celălalt doar ascultă.

Întrebarea care se pune este: ne convine?, cu atât mai mult că în societate și în comunitățile din care facem parte, elevi, părinți, profesori ne regăsim membri egali, contribuitori la bunăstare, eficiență, coeziune, siguranță, confort, stare de bine (sau dimpotrivă).

Ar fi multe exemple de asemenea atitudini și din partea profesorilor și din partea elevilor care contribuie la stagnarea începerii unui învățământ cu totul modern, bazat pe cunoaștere și nu doar pe cunoștințe, bazat pe învățarea practică și nu pe învățarea teoretică, pe formarea unor abilități de lucru și nu pe o teorie abstractă. Suntem de părere că tot profesorii ar trebui să imprime în mentalul colectiv al societății civile această noțiune de învățare permanentă, bazată pe căutări și descoperiri de informații utile și care asigură, cu timpul, formarea competențelor în diferite domenii de activitate.

„Metodele de învăţare centrată pe elev fac lecţiile interesante, ajută elevii să realizeze judecăţi de substanţă şi fundamente, sprijină elevii în înţelegerea conţinuturilor pe care să fie capabili să le aplice în viaţa reală.” (Metode și strategii de învățare centrate pe elev).

Teoretic, nu ar trebui să existe nicio luptă și niciun dubiu în echilibrarea acestei balanțe. În vederea dezvoltării gândirii critice și autonome pentru elevi, trebuie să utilizăm, cu precădere unele strategii activ-participative, creative. Acestea nu trebuie rupte de cele tradiționale deoarece marchează un nivel superior în spirala modernizării strategiilor didactice însă nici metodele tradiționale nu trebuie îndepărtate atât timp cât încă nu pot fi înlocuite cu altceva. Ar fi multe exemple de asemenea atitudini și din partea profesorilor și din partea elevilor care contribuie la stagnarea începerii unui învățământ cu totul modern, bazat pe cunoaștere și nu doar pe cunoștințe, bazat pe învățarea practică și nu pe învățarea teoretică, pe formarea unor abilități de lucru și nu pe o teorie abstractă. Suntem de părere că tot profesorii ar trebui să imprime în mentalul colectiv al societății civile această noțiune de învățare permanentă, bazată pe căutări și descoperiri de informații utile și care asigură, cu timpul, formarea competențelor în diferite domenii de activitate.

„Metodele de învăţare centrată pe elev fac lecţiile interesante, ajută elevii să realizeze judecăţi de substanţă şi fundamente, sprijină elevii în înţelegerea conţinuturilor pe care să fie capabili să le aplice în viaţa reală.” (Metode și strategii de învățare centrate pe elev).

Teoretic, nu ar trebui să existe nicio luptă și niciun dubiu în echilibrarea acestei balanțe. În vederea dezvoltării gândirii critice și autonome pentru elevi, trebuie să utilizăm, cu precădere unele strategii activ-participative, creative. Acestea

nu trebuie rupte de cele tradiționale deoarece marchează un nivel superior în spirala modernizării strategiilor didactice însă nici metodele tradiționale nu trebuie îndepărtate atât timp cât încă nu pot fi înlocuite cu altceva.

BIBLIOGRAFIE :

1.Păcurari, Otilia, Târcă, Anca, Sarivan, Ligia, Strategii didactice inovative, suport de curs, Centrul Educaţia 2000+, București, 2003;
2.Căpiţă, Laura, Căpiţă, Carol, Tendinţe în didactica istoriei, Editura Paralela 45, 2005;
3.Dulamă, Maria Eliza, Strategii didactice, Ed. Clusium, 2000;
4.Beşliu, Daniela, Dvorski, Monica, Manea, Mihai, Istorie. Sugestii didactice pentru clasa a IV-a, Centrul Educaţia 2000+, 2006.

JOCUL –MODALITATE DE EXPRIMARE A COPILULUI PREȘCOLAR

Prof.Înv.Preșcolar Spirea Daniela
Grădinița Mănești-Dâmbovița

Jocul reprezintă cea mai importantă modalitate de exprimare a copilului preşcolar, o formă de activitate adecvată specificului activităţilor realizate în grădiniţă şi preferată de copii, dar şi principala metodă de educaţie şi instruire utilizată în cadrul activităţilor cu preşcolarii. Jocul este cel care satisface poate în cea mai mare măsură trebuinţele de exprimare şi de manifestare ale copilului.

Valoarea activităţilor de joc poate fi apreciată ţinând cont de capacitatea acestora de a-l ajuta pe preşcolar să se integreze cât mai uşor atât în mediul natural şi social, cât şi pentru a înţelege lumea înconjurătoare.

Jocul este o activitate specific umană cu caracter dominant în copilărie, prin intermediul căruia preşcolarul îşi satisface imediat propriile dorinţe, după posibilităţi, acţionând în mod liber şi conştient în lumea imaginară pe care singur şi-a creat-o. Importanţa jocului este una deosebită la vârsta preşcolară fiind recunoscută de toţi pedagogii renumiţi, pedagogul elveţian Edouard Claparede spunea că jocul reprezintă însăşi viaţa.

Jocul reprezintă un minunat mijloc de autocunoaştere şi cunoaştere, de socializare, de exersare a anumitor capacităţi, de exteriorizare a emoţiilor şi sentimentelor, de antrenare a capacităţilor cognitive. De asemenea, jocul ca realitate psiho-comportamentală este condiţionat de o motivaţie intrinsecă, de un fond emoţional stenic de satisfacţie şi plăcere.

Utilizând în cadrul jocurilor diverse materiale şi obiecte, în special jucării, copilul îşi dezvoltă percepţiile şi senzaţiile vizuale, auditive, tactilo-kimestezice; copiii percep mult mai bine mărimea, forma, greutatea, culoarea, distanţa, mişcarea, poziţia. Orice copil care este sănătos, are organismul în creştere, nu poate să nu se joace. Oprindu-l de la joc însemnă să-i înfrânezi dezvoltarea fizică şi psihică.

Chateau considera că jocul este cel care oferă fiinţei umane posibilitatea descătuşării de lumea înconjurătoare, anticipând conduitele superioare pentru preşcolari, orice activitate fiind de joc. De asemenea considera faptul că prin joc copilul se dezvoltă, copilăria fiind văzută drept ucenicia vârstei mature. Pentru copil nu rezultatul acţiunii prezintă importanţă, ci doar antrenarea funcţiei. Jocul este imprevizibil şi variat, relevând astfel forţa creatoare a fiinţei umane. Copilul este cel care aduce noutatea în joc, iar dacă rezultatul este interesant, plăcerea senzorială pe care o determină face loc plăcerii efectuării actului.

Potrivit concepţiei lui Buhler, copilul în conformitate cu tendinţele dezvoltării, trece de la o categorie la alta de jocuri pe măsură ce dobândeşte pe rând funcţiile necesare conformării cerinţelor mediului înconjurător. Această clasificare ţine seama de influenţa jocului în planul dezvoltării motrice, afectiv-caracteriale, senzoriale şi intelectuale.

Prin intermediul acţiunilor de joc copiii îşi dezvoltă aptitudinea imaginativă, îşi formează capacitatea de a elabora mintal un plan de reprezentări, cât şi de a opera cu acest plan de acţiuni mintale în cadrul desfăşurării procesului de efectuare a acţiunilor de joc. Numai luând în considerare aceste aspecte, preşcolarul poate să realizeze jocuri cu reguli şi subiecte. Cu cât preşcolarul are o vârstă mai mică, cu atât influenţa jocurilor desfăşurate asupra proceselor cognitive este mai însemnată. Fiind pus în contact direct cu obiectele pe care le utilizează în joc, copilul învaţă să observe şi să perceapă însuşirile lor variate. Aceste două procese: observaţia şi percepţia se dezvoltă la copil prin procesul de analiză şi sinteză a însuşirilor de mărime,

formă, culoare, greutate a obiectelor respective. De exemplu în jocurile „biblioteca”, „săculeţul fermecat” se solicită copilul să sorteze obiectele după formă, după culoare, după mărime, să găsească asemănările şi deosebirile dintre ele; în jocul didactic „foto cu forme, mărimi şi culori” copilul analizează obiectele, culorile, mărimile, diferenţiază corect figurile geometrice, şi o dată cu acestea el învaţă denumirea lor.

În activităţile instructiv-educative organizate în grădiniţa de copiii pot fi utilizate diverse forme de joc sau combinaţii ale acestora prin adaptarea strategică a lor la scopurile clare fixate de către educatoare. „Jocul devine „didactic” atunci când prin modul de formulare al sarcinii de învăţare copilul este adus în situaţia de a-şi utiliza energiile şi potenţialul psiho-fizic pentru a-şi optimiza parametrii comportamentali”.

Jocurile didactice au sarcini didactice care contribuie la valorificarea creatoare a cunoştinţelor şi deprinderilor achiziţionate, la dobândirea prin mijloace proprii de noi cunoştinţe, la realizarea transferului între acestea. Acestea au scopul de a angaja întreaga personalitate a copilului; ele reprezintă mijloace de evidenţiere a capacităţilor creatoare, precum şi importante metode de stimulare a potenţialului creativ al copilului.

Jocul didactic îmbină în mod armonios elementul distractiv cu cel instructiv, fiind o fărmă de activitate accesibilă şi atractivă prin intermediul căreia se realizează o parte din sarcinile formării intelectuale.

Pentru a dezvolta comunicarea orală educatoarea trebuie să stimuleze vorbirea şi audierea în toate tipurile de joc. Poate utiliza în acest scop diverse materiale precum: cele de la colţul căsuţei, cu veselă şi haine, jocuri de construcţie, echipamente pentru nisip şi apă, pentru jocurile în aer liber, materiale din natură, imagini, fotografii cu diverse profesii. Jocul de rol are cele mai multe valenţe în dezvoltarea generală şi în dezvoltarea limbajului preşcolarilor, fiind o importantă cale prin care preşcolarii utilizează informaţiile pe care le au în legătură cu anumite evenimente, înţelegând astfel semnificaţiile evenimentelor şi ale lucrurilor din jur. Acestea sunt influenţate de mediul socio-cultural, de obiceiurile, de modalităţile de exprimare şi vorbire ale familiei. Jocul de rol are o deosebită importanţă în introducerea în comportamentul preşcolarilor a unor conduite sociale. Scopul dezvoltării limbajului este acela de a-i face pe copii să capete încredere în ei, să vorbească într-o situaţie de grup. De asemenea foarte important este ca preşcolarii să înveţe să-i asculte pe ceilalţi membrii ai grupului atunci când vorbesc.

Un cadru didactic creativ, cu deschidere spre tot ceea ce este nou va găsi cu siguranţă cele mai variate procedee de implicare a jocului didactic în dezvoltarea vorbirii copiilor preşcolari.

Bibliografie:

1. Antonesei Liviu, 2002,*O introducere în pedagogie,* Ed. Polirom, Iaşi.
2. Breben, S., *Jocuri pentru dezvoltarea inteligenţei emoţionale la vârsta preşcolară şi*
3. Chateau, J. 1970, *Copilul şi jocul,* E.D.P., Bucureşti.
4. Culea, L. 2010, *Aplicarea noului curriculum pentru educaţie timpurie – o provocare?,* Editura Diana, Piteşti.
5. Lăzărescu Păişi, M., Ezechil, L. 2001, *Laborator preşcolar*, Ed. V&I Integral, Bucureşti.
6. Matei, N., *Educarea capacităţilor creatoare în procesul de învăţământ,* E.D.P., Bucureşti,
7. Popescu, E. 1995, *Pedagogie preşcolară. Didactica,* E.D.P., Bucureşti.

Învățământul românesc între tradiție și modernitate

Prof.înv.primar:Pui Lenuța-Maria
Liceul Tehn.”Liviu Rebreanu”Maieru

Școala nu este un institut de învățătură, ci un templu ai cărui preoți sunt profesorii.

Până a păși pe drumul cunoașterii unde sunt așteptați de către profesori, de copil se ocupă la început părinții și nu se poate nega valoarea primelor orientări emise în cadrul familial. Oricât de amplă și de sofisticată ar fi educația realizată în școală, nu pot fi neglijați sub nicio formă *cei șapte ani de acasă*.Elevii au fost mereu în pas cu inovațiile vieții, depășesc de cele mai multe ori capacitatea profesorului de a li se adapta.Azi, școala trebuie să includă inovația ca o componentă de bază, însă nu trebuie neglijat nici rolul tradiției, ba poate chiar anumite obiceiuri frumoase pot spori farmecul unei lecții, deci și a școlii.Dintre acestea, tradiția de a citi o carte, de a discuta având în mână cartea respective, deoarece răsfoitul unei cărți are un farmec aparte ce nu poate fi substituit de nicio inovație tehnică lipsită de suflet precum sunt cărțile electronice.Altă tradiție o reprezintă organizarea activităților extrașcolare cu elevii, utile pentru a-i cunoaște și în alte ipostaze, excursii, vizite la muzee, distracții în aer liber, plimbări în grup. Aceste activități reprezintă activitatea perfectă de a schimba atitudinea elevilor față de școală.Pentru implementarea acestor instrumente didactice este nevoie de anumite calități și disponibilități din partea cadrului didactic, să fie receptibil la nou, să își adapteze stilul didactic, să aibă dorința de autoperfecționare, să gândească refelxiv și modern.

Activitatea instructiv-educativă se desfăşoară în baza unor finalităţi, este pusă în practică prin intermediul unui sistem de metode şi procedee, apelează la o serie de mijloace tehnice de realizare, iar rezultatele sunt verificate şi evaluate prin strategii specifice. Curriculum-ul şcolar integrează toate aceste componente, dintre care o poziţie centrală revine metodelor care fac posibilă atingerea finalităţilor educaţionale. Din punct de vedere executiv, operaţiei îi corespunde un procedeu, acţiunii o anumită metodă, iar activităţii o metodologie. Procedeele pot fi considerate tehnici mai limitate de acţiune care reprezintă un mod concret de valorificare a metodei. Metoda se poate defini ca o acţiune comună a binomului profesor-elev pentru informarea şi formarea elevului, în timp ce metodologia didactică reprezintă ansamblul metodelor şi procedeelor folosite în învăţământ.

Între elementele constitutive ale procesului intsructiv-educativ se stabileşte o relaţie de interdependenţă, în care metodelor didactice le revine o importanţă deosebită. În conformitate cu principiile didacticii moderne, se acreditează ideea transformării elevului în subiect al acţiunii instructiv-educative şi implicării sale active în realizarea acestui proces. Elevii prezintă particularităţi psihoindividuale, astfel încât se impune utilizarea unei game cât mai ample de metode de predare care să le valorifice potenţialul. Semnificaţia metodelor depinde, în cea mai mare măsură, de utilizator şi de contextul în care este folosită. Metodele tradiţionale, expozitive ori frontale lasă impresia că nu ar mai fi în conformitate cu noile principii ale participării active şi conştiente a elevului. Acestea pot însă dobândi o valoare deosebită în condiţiile unui auditoriu numeros, având un nivel cultural care să-i asigure accesul la mesajul informaţional transmis raportat la unitatea de timp.

Metodologia didactică actuală este orientată către implicarea activă şi conştientă a elevilor în procesul propriei formări şi stimularea creativităţii acestora. În acest context, prefacerile pe care le cunosc metodele de învăţământ cunosc câteva direcţii definitorii. Relaţia dinamică-deschisă constă în raporturile în schimbare ce se stabilesc între diferitele metode. Diversitatea metodelor este impusă de complexitatea procesului de învăţare, fiecare metodă trebuie să fie aleasă în funcţie de registrul căruia i se raportează. Amplificarea caracterului formativ al metodelor presupune punerea accentului pe relaţiile sociale pe

care le are elevul în procesul de culturalizare şi formare a personalităţii. Reevaluarea permanentă a metodelor tradiţionale vizează adaptarea lor în funcţie de necesităţi şi raportarea lor la evoluţia ştiinţei.

Metodele de predare-asimilare pot fi clasificate în :

1. Tradiţionale: expunerea didactică, conversaţia didactică, demonstraţia, lucrul cu manualul, exerciţiul;
2. Moderne: algoritmizarea, modelarea, problematizarea, instruirea programată, studiul de caz, metode de simulare(jocurile, învăţarea pe simulator), învăţarea prin descoperire.

Principala metodă de educare a gândirii în învăţământul tradiţional o constituie expunerea profesorului, completată cu studiul individual al elevului. Această metodă a fost criticată, susţinându-se că ea nu favorizează legătura cu practica. Lipsa de legătură cu realitatea vine de la atitudinea elevilor: ei asistă pasiv la expunere, pe care ştiu că trebuie să o repete. Cealaltă metodă tradiţională, convorbirea cu întreaga clasă, antrenează mai mult participarea elevilor, dar elevii sunt ghidaţi, nu ştiu ce se urmăreşte. Aşadar, forma clasică a învăţământului dezvoltă puţin gândirea elevilor.

Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare. Educaţia pentru participare şi democraţie face parte din gama noilor educaţii, care reprezintă cel mai pertinent şi mai util răspuns al sistemelor educative la imperativele generate de problematica lumii contemporane. Prin participare, elevii îşi pot exprima opţiunile în domeniul educaţiei, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanţi la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant activ la educaţie.În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăţa” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune. Principalul avantaj al metodelor activ-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra fenomenelor studiate. În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităţilor cognitive de tip superior, gândirea critică. Aceasta reprezintă o gândire centrată pe testarea şi evaluarea soluţiilor posibile într-o situaţie dată, urmată de alegerea rezolvării optime pe baza argumentelor. A gândi critic înseamnă a deţine cunoştinţe valoroase şi utile, a avea convingeri raţionale, a propune opinii personale, a accepta că ideile proprii pot fi discutate şi evaluate, a construi argumente suficiente propriilor opinii, a participa activ şi a colabora la găsirea soluţiilor. Principalele metode de dezvoltare a gândirii critice sunt: Gândiţi, lucraţi în echipă, comunicaţi; Termeni-cheie iniţiali; Ştiu-vreau să ştiu-am învăţat; metoda Sinelg; metoda Mozaic; Cubul; Turul Galeriei; Elaborarea unui referat/eseu; Jurnalul în trei părţi; Tehnica predicţiei; Învăţarea în grupuri mici; Turneul între echipe; Linia valorilor.

Pentru ca învăţarea prin cooperare să se bucure de un real succes, se impune respectarea unor reguli. Literatura de specialitate relevă faptul că, pentru ca elevii să fie dispuşi să lucreze în echipă, se impune respectarea a două condiţii: asigurarea unui climat pozitiv în clasă; formularea unor explicaţii complete şi corecte asupra sarcinii de lucru, astfel încât aceasta să fie înţeleasă de toată lumea.

În vederea asigurării unui climat pozitiv în sala de clasă este necesar ca elevii să aibă impresia că au succes în ceea ce fac. Factorii care asigură succesul într-o clasă sunt: formularea de expectanţe pozitive faţă de elevi; utilizarea unor strategii de management educaţional eficient; stabilirea de obiective clare şi comunicarea acestora elevilor; valorificarea la maxim a timpului destinat predării; evaluarea obiectivă.

Eficienţa muncii în grup depinde de claritatea explicaţiei pentru sarcinile de lucru. Profesorii trebuie să ofere explicaţii cât mai clare şi să se asigure că ele au fost corect înţelese de către elevi.

V. Guţu oferă o imagine fidelă asupra antitezei care se creează între metodele tradiţionale şi cele moderne utilizate în predare. Metodele tradiţionale au următoarele caracteristici:

•pun accentul pe însuşirea conţinutului, vizând, în principal, latura informativă a educaţiei;

•sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii;

•sunt predominant comunicative, verbale şi livreşti;

•sunt orientate, în principal, spre produsul final;

•au un caracter formal, sunt rigide şi stimulează competiţia;

•stimulează motivaţia extrinsecă pentru învăţare;

•relaţia profesor-elev este autocratică, disciplina şcolară fiind impusă.

La polul opus, metodele moderne se caracterizează prin următoarele note:

•acordă prioritate dezvoltării personalităţii elevilor, vizând latura formativă a educaţiei;

•sunt centrate pe activitatea de învăţare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educaţional;

•sunt centrate pe acţiune, pe învăţarea prin descoperire;

•sunt orientate spre proces;

•sunt flexibile, încurajează învăţarea prin cooperare şi capacitatea de autoevaluare la elevi;

•stimulează motivaţia intrinsecă;

•relaţia profesor-elev este democratică, bazată pe respect şi colaborare, iar disciplina derivă din modul de organizare a lecţiei.

Din toate cele menţionate rezultă faptul că profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de integrare socioprofesională şi educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un învăţământ de calitate.Profesorul nu va putea dezvolta elevul pentru şi prin libertatea raţională şi creativă, dacă el însuşi nu o cunoaşte, nu o înţelege, nu are un comportament de om liber. Reconsiderarea relaţiei autoritate-libertate, orientarea prioritară spre elev, spre obiectivele formativ-educative au generat şi o altă alternativă în sistemul concepţiilor educaţionale- perspectiva umanistă asupra educaţiei. Excesul de control dăunează conduitei fireşti, valorile morale trebuie să joace un rol mai important, omul trebuie format pentru schimbare, afirmarea sa trebuie să fie liberă şi constructivă.

BIBLIOGRAFIE:

1.Dumitru, I., Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara, 2001.

2.Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001.

3. Marcu V. , Filimon L., Psihopedagogie pentru formarea profesorilor, Editura Universităţii din Oradea, 2003.

Contribuţia jocului în dezvoltarea intelectuală a copilului

Onoe Ana-Maria
Grădinița cu Program
Prelungit „Căsuța cu povești”

Potrivit definiţiei, jocul reprezintă o activitate fizică sau mentală fără finalitate practică şi căreia i te dedici din pură plăcere. Specific vârstelor copilăriei, el are importanţă hotărâtoare pentru dezvoltarea psihică a copilului. Psihologia şi pedagogia secolului trecut au recunoscut faptul că jocul nu este doar apanajul vârstelor mici, ci şi modul prin care adulţii îşi manifestă liber „copilul din ei”.

Preşcolaritatea, ca etapă a copilăriei, este dominată de joc, aceasta fiind activitatea sa centrală. Copilul i se dăruieşte acestuia cu toată fiinţa şi îl desfăşoară în cele mai variate forme.

Nivelul jocului exprimă nivelul dezvoltării psihice şi, indiscutabil, jocul este un principal stimulator al dezvoltării psihice, fapt care îi acordă locul fundamental în viaţa preşcolarului. Jocul deține o importanță primordială în dezvoltarea imaginaţiei, la nivelul formării operaţiilor mentale, fiecare mecanism cognitiv oferă materialul de prelucrare şi pregăteşte dezvoltarea mecanismului ulterior. Astfel, dezvoltarea iniţială la nivelul senzaţiilor şi percepţiilor va pregăti apariţia reprezentărilor şi a gândirii. Imaginaţia îşi găseşte în joc-atât pentru copil cât şi pentru adult-mediul propice pentru manifestarea şi dezvoltarea sa. Etapa iniţială de imitare a unei situaţii concrete este succedată de recombinarea reprezentărilor, care, la rândul ei, este urmată de completarea creatoare personală a copilului. Memorarea involuntară realizată în timpul jocului reprezintă, şi ea, doar o etapă de trecere pentru memorarea voluntară (regulile jocului). Generalizarea şi clasificarea, ca cerinţe ale jocului didactic, implică operaţii ale gândirii şi sunt mai uşor de realizat atunci când ele sunt motivate de cerinţele jocului. Fundamentală în dezvoltarea copilului este achiziţionarea limbajului, care se află în strânsă interacţiune cu gândirea şi totodată, îndeplineşte o importantă funcţie reglatoare şi socială.

Dacă avem în vedere aspectul dezvoltării verbale, în grădiniţă, jocul, în special cel didactic, urmăreşte fixarea unor termeni lexicali fundamentali, corectarea şi îmbunătăţirea pronunţiei, cristalizarea anumitor structuri gramaticale, însuşirea unor substantive comune care denumesc obiecte sau fenomene din mediul apropiat, cu accent pe obiectele de igienă personală, părţile corpului, anotimpuri. La nivelul grupei pregătitoare se pune accent pe însuşirea de către copil a unor cuvinte care exprimă noţiuni comportamentale, stări afective sau relaţii sociale.

Educatoarea trebuie să fie alături de copil, să-l urmărească, să-l dirijeze discret pe parcursul progreselor sale. În grădiniţă, ea constituie sursa principală de stimulare a copilului, de îmbogăţire, precizând, corectând, lărgindu-i cunoştinţele. Totodată, educatoarea facilitează şi dezvoltarea imaginaţiei, pe parcursul procesului de cunoaştere şi descoperire a lumii: îl provoacă pe copil să-şi exprime impresiile, părerile şi dorinţele de joc. Verbalizând, ea îl încurajează în dezvoltare, dar îi respectă şi individualitatea.

Preşcolaritatea este apreciată tot mai mult ca vârsta ce cuprinde cea mai importantă experienţă educaţională din viaţa unei persoane, pe parcusul căreia, se înregistrează ritmurile cele mai pregnante în dezvoltarea individualităţii umane şi unele dintre cele mai semnificative achiziţii cu ecouri evidente pentru etapele ulterioare ale dezvoltării sale.

Vârsta simbolică, vârsta de aur a copilăriei, vârsta micului faur, toate acestea sunt etichete sugestive, ataşate în literatura de specialitate perioadei vârstei preşcolare. Este vârsta unor achiziţii psiho-comportamentale fundamentale a căror

calitate va influenţa în mare măsura nivelul de adaptare şi integrare al copilului în fazele următoare ale evoluţiei şi dezvoltării lui. Vârsta preşcolară este o perioadă a descoperirii. Depăşind poate pentru prima dată spaţiul restrâns, familial, al casei, copilul învaţă că există o lume interesantă dincolo de acesta, doreşte să se implice în cunoaşterea şi transformarea ei, se descoperă pe sine ca o persoană care are abilitatea de a face să se întâmple anumite lucruri, câştigă autonomie în cunoaştere şi iniţiativă. Este perioada conturării primelor elemente ale conştiinţei de sine şi a socializării. Procesul devenirii ca persoană unică, independentă şi perfect funcţională îşi are rădăcinile în copilăria timpurie. Lărgirea câmpului relaţional şi diversificarea tipurilor de relaţii cu co-vârstnicii, rudele, alţi adulţi îi permit copilului descoperirea de sine, cunoaşterea propriilor capacităţi şi limite, conturarea unor capacităţi de reflecţie intrapersonală, dezvoltarea unui comportament social care să respecte cerinţele impuse din exterior, dar şi nevoile şi caracteristicile individuale. Este perioada apariţiei competenţelor, şi acestea ţin de implicarea în explorarea, explicarea, procesarea realităţii, dar şi acţiunea asupra ei.

Perioada preşcolară se caracterizează prin dezvoltarea de noi caracteristici şi trasături ce se formează: abilităţi, îndemânări, aptitudini, trăsături de caracter şi comportament creativ. Toate acestea formează bazele personalităţii, structura ei pricipală.

Apoi, datorită amplificării experienţei de viaţă, a complicării relaţiilor copilului, a trăirii prin joc a unor stări şi procese psihice infinit mai numeroase şi variate decât cele oferite de viaţă, are loc constituirea unei largi expansiuni a personalităţii. Acestea se manifestă prin constituirea de aspiraţii, dorinţe, interese care au conţinut psiho-social.

Jocul nu e o activitate minoră proprie numai vârstei copilului preşcolar. În joc, individul îşi încearcă iscusinţa, căută să vadă dacă poate atinge un obiectiv propus. Când construieşte un castel de cuburi sau când lansează zmeul, copilul îşi încercă puterile şi priceperea, pentru că în situaţiile de joc intervin dificultăţi pe care trebuie să le depăşească. El tinde spre atingerea unor performanţe, spre a câştiga o întrecere şi să învingă un “adversar” real sau imaginar. Jocul implică o trecere de la incertitudine la certitudine. Dacă n-ar fi incertitudine în joc, acesta n-ar mai fi atrăgător şi nu ar mai prezenta interes. N-ar mai fi joc. O echipă care e sigură că va învinge altă echipă nu mai joacă cu interes.

Pentru copil, aproape orice activitate este joc. Tocmai prin joc el ghiceşte şi anticipează conduitele superioare. La copil se spune ,,că jocul este munca, este binele, este datoria, este idealul vieţii” (Claparede, E., 1975). Jocul este singura atmosferă în care fiinţa sa psihologică poate să respire şi, în cosencinţă, poate să acţioneze.

Perioada preşcolară este caracterizată printr-o învăţare ce face apel la experienţa dezvoltării psihice a copilului preşcolar, se poate obţine prin introducerea orientării inductive sau verbale în acţiune (exerciţiu şi joc). Conţinutul jocurilor, modul lor de organizare stimulează şi cultivă trăsături psihice pozitive ca iniţiativă, inventivitate.

Jocul oferă copiilor o multitudine de impresii, care contribuie la îmbogăţirea cunoştinţelor despre lume şi viaţă, măresc capacitatea de înţelegere a situaţiilor complexe, favorizează dozarea forţelor fizice şi spirituale, creează capacităţi de concentrare, de supunere la reguli, stimulează dorinţa de a reuşi, ingeniozitatea în rezolvarea diverselor probleme.

La vârsta preşcolară, în toate formele jocului, ca şi în activităţile ocupaţionale specifice acestei vârste, are loc o intensă socializare tocmai datorită faptului că jocul asimilează dinamica vieţii sociale, prin natura relaţiilor ce se stabilesc între copii în activitate.

Implicaţiile psihopedagogice ale jocului impun analiza lui ca activitate condiţionată de dezvoltarea psiho-fizică a celor care îl practică şi ca mijloc de satisfacere a unor trebuinţe caracteristice dezvoltării psihofizice şi vârstei respective.

Pentru copii, jocurile constituie stimulentul principal al dezvoltării psihice, având un rol important în pregătirea

acestora pentru integrarea socială.

Ele implică activitatea senzorială, intelectuală, afectivă, dezvoltă atenţia, spiritul de observaţie, imaginaţia, gândirea, exprimarea verbală.

Prin joc funcţiile senzorio-motorii şi verbale se activează şi se dezvoltă.

Cel mai eficient mijloc prin care copiii iau contact cu lumea, înţeleg evenimentele din jur şi învaţă din ele este, fără îndoială, jocul. Utilizarea şi dezvoltarea limbajului fac parte integrantă din acest proces. Jucându-se, copilul exersează înţelegerea prin comunicare, îşi dezvoltă capacitatea de discriminare, de judecată, imaginează şi formulează verbal atât realul, cât şi imaginarul.

Procesele psihice nu se manifestă numai în joc, ci se şi formează prin joc.

Copilul îşi antrenează spontan şi voluntar în joc toate posibilităţile fizice, intelectuale, afective, jocul reprezentând astfel un mijloc de realizare de sine şi de formare a eu-lui.

Din perspectiva pedagogică, jocul este considerat un mijloc de instruire, o modalitate pedagogică terapeutică, având astfel o varietate de semnificaţii de natură constructivă.

Jocul stimulează fantezia, imaginaţia reproductivă şi creatoare, este un mijloc de dezvoltare a flexibilităţii şi spontaneităţii.

Jocul presupune relaţionarea copilului cu obiectele şi partenerii de joc, uneori această relaţionare având un caracter competitiv. Confruntarea cu sine şi cu ceilalţi stimulează şi modelează procesele afectiv-motivaţionale şi atitudinale în sensul îmbogăţirii gamei de trăiri afective, a dobândirii capacităţii de stăpânire a emoţiilor şi a nuanţării raportării atitudinale la realitate.

Pentru a putea aprecia pe deplin valenţele formative ale jocului, este important ca educatorii, cadre didactice şi părinţi să conştientizeze faptul că în general copiii învaţă altfel decât adulţii. Cea mai eficientă modalitate de învăţare în preşcolaritate este învăţarea prin experienţă directă (percepţie senzorială, manipulare, căutare, experimentare). Învăţarea la această vârstă este caracterizată prin acţiune şi mişcare, iar jocul oferă multiple prilejuri în acest sens..

Bibliografie

- Ana, A. şi colab. (1999), *Jocuri didactice pentru educarea limbajului îndrumător metodic*, Editura Tehno-Art, Petroşani;
- Kolumbus, Schuman E.(2006) – *Didactica preşcolară*, V&I Integral Bucureşti;.
- Lespezeanu, M. (2007) - *Tradiţional şi modern în învăţământul românesc,* Editura Omfal Esenţial, Bucureşti;
- Miron Boca, E., Chichişan E, Ţinică S., Leva E., Miclea M., Pocol Câmpean M., (2006) - *Ghidul metodologic şi aplicativ al educatoarei*, Editura Eurodidact, Cluj – Napoca.

EDUCAŢIE ALTERNATIVĂ PRIN ACTIVITĂŢI NONFORMALE

Prof. înv.primar: BURNAR MARIA – VALERICA
Liceul Tehnologic “Liviu Rebreanu” Maieru

Educația reprezintă un pilon fundamental al societății umane, prin intermediul căreia se urmărește clădirea unei vieți de calitate a fiecărui individ în mod particular, precum și dezvoltarea în mod general a societății și culturii acesteia. În context actual, cadrele didactice nu se pot rezuma doar la aspectele tradiționale ale educației, fiind necesară introducerea aspectelor educației nonformale. Educația copiilor și a tinerilor reprezintă un proces amplu de acțiuni cu impact asupra cunoștințelor, atitudinilor, valorilor și caracterului acestora. În funcție de gradul de organizare al formelor educației se delimitează trei mari categorii: educația formală, educația nonformală și educația informală.

Educația nonformală reprezintă, conform lui J. Kleis (1973) ”orice activitate educațională, intenționată și sistematică, desfășurată de obicei în afara școlii tradiționale, al cărei conținut este adaptat nevoilor individului și situațiilor speciale, în scopul maximalizării învățării și cunoașterii și al minimalizării problemelor cu care se confruntă acesta în sistemul formal.” Școala – principalul mediu pentru realizarea educației tradiționale, a constatat nevoia de depășire a barierelor formale în context actual, dată fiind introducerea programului ”Școala Altfel – să știi mai multe, să fii mai bun!” în cadrul curriculei școlare. Acumularea cunoștințelor și dezvoltarea competențelor prin intermediul școlii tradiționale s-a dovedit a fi o condiție insuficientă pentru dezvoltarea multilaterală a viitorilor adulți. Cunoștințele teoretice nu au valoare foarte mare dacă nu sunt aplicate corespunzător. De asemenea, pe lângă dezvoltarea cognitivă este determinant să fie vizate dezvoltarea personalității copilului, inteligența sa emoțională, abilitățile sociale și cele de gândire. Aici educația nonformală vine ca o punte între cunoștințele predate de profesori și punerea acestora în practică. Cu toate acestea, valențe ale educației nonformale au fost introduse și în mediul școlar. Începând de la programul ”Școala Altfel” până la activitățile extrașcolare și extracurriculare, școala sprijină și încurajează demararea acestor activități și apreciază exemplele de bune practici, menționând avantajele pe care acestea le conferă. Avantajele educației nonformale derivă din obiectivele și caracteristicile acesteia. Educația nonformală: oferă o utilitate practică imediată a cunoștințelor învățate, permite punerea în valoare a intereselor și aptitudinilor educabililor, se desfășoară în contexte diverse, cadrul de învățare și conținutul fiind lejer, folosește metode care stimulează participarea și implicarea educabililor, are o structură și o planificare flexibilă, procesul învățării fiind orientat spre participant, stimulează formarea relațiilor interumane informale și facilitează promovarea muncii în echipă și a unui demers pluri- sau interdisciplinar.

La nivel de unitate am implementat o activitate extrașcolară numită **„Tradiţii si obiceiuri româneşti”**, activitate prin care ne-am gândit să facem un front comun – cadre didactice ,elevi şi adulţi – şi să încercăm împreună să schimbăm în bine mentalităţile şi comportamentele oamenilor, mai ales ale tinerilor, privind respectul pentru obiceiurile si tradiţiile noastre , să aprecieze frumuseţea portului popular,a cântecului si dansului popular, respectul faţă de strămoşii neamului , faţă de eroii şi oamenii de cultură ai neamului românesc dar si pastrarea, cu sfinţenie , a celor mai mari sărbatori creştine si însemnatatea lor. S-a urmărit educarea atitudinii de respect faţă de valorile tradiţionale şi vârstnicii satului, consolidarea colaborarii intre şcoală, familie şi comunitate in scopul orientarii si aprecierii valorilor tradiţionale. S-au vizitat cateva case batraneşti şi le-a fost prezentat elevilor portul tradiţional femeiesc şi barbatesc cât şi lucruri făcute de mână ce ,

poate, nu se mai regăsesc in multe case din vremea aceasta. Elevii au promovat prin cantec, dans popular şi şezătoare, frumuseţea artei populare romaneşti. Până la finalul acestui proiect elevii colaboratori au promovat tradiţiile si obiceiurile românesti prin respectarea, practicarea si transmiterea acestora, colegilor. Au incercat să implice alţi şcolari să participe la derularea activitaţilor, aceştia din urmă înțelegând că tradiţia şi copilaria merg mână în mână.

Nu putem nega rolul determinant al educației formale în dezvoltarea integrală și armonioasă a personalității copiilor și în sprijinirea copilului în achiziționarea de cunoștințe, capacități, deprinderi și atitudini necesare pe tot parcursul vieții, însă consider determinant rolul integrării aspectelor educației nonformale pentru maximizarea bucuriei și plăcerii de a învăța și pentru dezvoltarea abilităților de viață și sociale, a inteligenței emoționale și a relațiilor interpersonale necesare atât copiilor, cât și viitorilor adulți.

BIBLIOGRAFIE:

¬ BLOOM, B.S., Human characteristics and school learning, McGraw-Hill, 1976.

¬ GARDNER, H., Multiple Inteligences: The theory in Practice, Perseus Books, 1993.

¬ OPREA, CRENGUȚA, Pedagogie. Alternative metodologice interactive, Ed. Universității, București, 2003.

¬ ***Nonformal Education Manual, Peace Corps, 2004.

WEB:

¬ http://www.imparte.ro/Ajutor/Reintegrare-sociala/Educatia-non-formala-si-avantajele-sale-406.html

ACTIVITATEA INSTRUCTIV- EDUCATIVĂ DESFĂŞURATĂ CU COPII CU CERINŢE EDUCAȚIONALE SPECIALE DEZVOLTAREA MOTIVAŢIEI INTRINSECI LA COPIII CU CES

Lorințiu Ana-Maria
Profesor invățământ primar
Liceul Tehnologic ,,Liviu Rebreanu”Maieru,BN

„Prin EDUCAŢIA PENTRU TOŢI trebuie să se creeze posibilitatea ca toate fiinţele umane , inclusiv cele cu dizabilităţi, să-ţi dezvolte în întregime potenţialul, să aibă contribuţii în societate şi, mai presus de toate , să fie valorizate şi nu devalorizate din cauza diferenţelor lor.În lumea contemporană, alcătuită din diferenţe de toate felurile, nu cei cu dizabilităţi, ci marea societate este cea care are nevoie de o educaţie specială pentru a deveni o adevărată societate pentru toti.,,(Federico Mayor)

Munca cu elevi cu un handicap ceretalent de a înţelege situaţia, de a se pune în locul copilului, compasiune umană. Munca este grea şi obositoare atât fizic cât şi psihic.Dascălii trebuie să posede competenţe în educarea copiilor cu cerinţe educaționale speciale.

Un scop primordial este cel de integrare a copilului ce CES alături de ceilalţi copii valizi, să desfăşoare activităţi comune împreună cu aceştia.

Dascălul trebuie să acorde o atenţie sporită acestor copii cu cerinţe educaționale speciale, nu numai în procesul instruirii cât mai ales în cel al educaţiei, stăruindu-se asupra fixării deprinderilor bune,prin cuvânt şi exemplu personal.

Faţă de aceşti copii trebuie să se exercite o acţiune permanentă de influenţare a dezvoltării întregii personalităţi,educarea lor multilaterală și pregătirea lor pentru viaţa în colectiv, în cadrul căreia să se ţină seama de capacitatea lor foarte deficitară de comunicare. Nu este suficient să se urmărească doar dezvoltarea vorbirii. Programa trebuie astfel concepută încât să abordeze personalitatea lor din toate punctele de vedere în unitatea şi complexitatea ei.

Toţi copiii deficienţi se dezvoltă şi trăiesc în cadrul societăţii. Noi toţi trebuie să-i întelegem, să-i respectăm, să le arătăm dragostea, pentru ca şi ei să se simtă bine, în siguranţă şi ocrotiţi în lumea pe care o dorim mai bună şi mai dreaptă.

Putem defini motivaţia ca fiind un motor intern al personalităţii sau un ansamblu de forţe ce incită elevul a se angaja într-un comportament Ea reprezintă mijlocul prin care sunt mobilizate energiile interne ale elevului în vederea obţinerii unor performanţe înalte în activitatea şcolară. Motivaţia este defapt cauza pentru care elevul învaţă sau nu învaţă. Activitatea de învăţare este necesară să fie motivată tot timpul. Motivaţia face ca învăţarea să se transforme dintr-o activitate rutinieră, plicticoasă într-o activitate interesantă, atractivă, creativă.

Din experienţa predării în şcoală, ştim că a fi motivat înseamnă a acţiona, a tinde spre ceva , a face ceva. Un elev care nu simte nici un impuls sau nici nevoi de a acţiona este caracterizat ca un elev nemotivat, în timp ce un elev care este activat sau energizat de a acţiona spre un obiectiv, este considerat un elev motivat.

Copiii nu cer mult de la noi! Să intrăm în sfera lor de interes, să-i înţelegem. Să-i vedem ca persoane obişnuite, să le vorbim ca şi cum n-ar avea *probleme*, să-i facem să se simtă în siguranţă, să-i observăm când sunt nefericiţi fără a-i umili.

În stimularea motivaţiei pentru învăţare este necesar să se ia în consideraţie capacităţile şi abilităţile fiecărui elev.Fiecare copil este unic, de aceea trebuie create pentru el experienţe de învăţare specifice. Foarte important pentru

orice dascăl, este ca elevul să manifeste interes pentru şcoală şi să-şi realizeze satisfăcător sarcilile şcolare. Ştim că apelul la motivaţia intrinsecă este cea mai eficientă formă de mobilizare a elevilor. Aproape în toate şcolile există copii cu probleme, care au dificultăţi în demersul de învăţare în special a scrisului şi cititului.Aceşti copii provin dintr-un mediu sărac din punct de vedere educaţional.Ei lipsesc foarte mult de la şcoală. Pentru realizarea calităţii, elevii, indiferent de mediul social din care provin, de etnie, de cerinţele educaţionale specifice,trebuie să înveţe *să ştie* să fie productivi, să-şi satisfacă nevoile de bază, să lucreze împreună, să se înţeleagă pe sine şi pe ceilalţi, să respecte pluralismul, diversitatea şi diferenţele legate de etnie, de religie,cultură,etc.

Aplicând anumite metode (ex. Studiul de caz) pentru a identifica trebuinţele copiilor, le putem asigura succesul în activitatea pe care o desfăşoară. În ceea ce priveşte învăţarea la copiii cu CES, trebuie să le explicăm acestora ce importantă este şcoala,să le dăm sarcini uşoare, interesante care să-i atragă. Pentru ca aceşti elevi să aibă o satisfacţie la realizarea sarcinilor şcolare este bine să le dăm teme la alegere, să-i recompensăm imediat după identificarea reuşitei nu numai prin calificative ci şi prin alte metode. Trebuie să ne exprimăm încrederea în capacitatea şi resursele unui elev, chiar şi atunci când rezultatele sunt slabe, insistând pe sublinierea aspectelor pozitive, evitând critica moralizatoare şi sarcasmul.

De talentul nostru de dascăli, depinde găsirea unui cuvânt bun pentru fiecare elev, chiar şi atunci când acesta ne creează dificultăţi în clasă. Deşi nu este uşor, de noi depinde găsirea strategiei optime de motivare pentru o anumită situaţie, în funcţie de treapta motivaţională pe care se găseşte elevul, de stilul motivaţional la care este acesta sensibil, de experienţa acestuia în asumarea şi atingerea de obiective.

Toţi elevii pot învăţa, dacă profesorii, părinţii, cei care le oferă suport, sunt pregătiţi cum să-i înveţe, să le propună programe pentru dezvoltarea stilului de învăţare şi a practicării abilităţilor transferabile de comunicare, de a lucra în echipă, de organizare a timpului, de creativitate, etc.

BIBLIOGRAFIE

Carroll,J. „Limbaj şi gândire”Editura Didactică şi Pedagogică,Bucureşti, 1979.

Păunescu,C. „Copilul deficient,cunoaşterea şi educarea lui” Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică,Bucureşti,1983.

PROIECT EDUCATIONAL INTERNATIONAL “INVATAMANTUL ROMANESC – DE LA MODELUL TRADITIONAL LA MODELUL INOVATIV” E-BOOKS IN THE CLASSROOM

Prof. Herbil Emanuela

Scoala Gimnaziala “Mircea Vulcanescu”Barsana, jud Maramures

The digital age is here to stay, and more teachers are taking advantage of e-Books in their curriculum. To provide a more dynamic learning experience we can name some advantages of using and infusing e-Books into lessons, such as: Guided Reading across the Curriculum, Universal Access, Informational Texts, In- Class Teaching tools and so on. The electronic book offers students, teachers and schools an additional medium or tool of instructions that can support or enhance the learning process. This new paradigm of using e-Books in our classrooms appears especially in developing countries. As with all books, there are various types of e-Books available to suit students` knowledge, abilities, characteristics and interests.

E-Books have the potential to provide teachers with a teaching tool that can help them to effectively deliver their lessons to their students. Nevertheless, they can never replace teachers. E-Books are great to explore with the whole class. Teachers and students can insert questions and notes, highlight key sections, bookmark passages, and save it all for review. In addition, e-Books are easy to share across platforms like Pinterest, Facebook, Twitter, LinkedIn, and email.

In the case of digital learning, learners have the option to go back and redo a module or section if they didn’t clear the assignments. This means that they proceed further only when they are ready to move to the next level. Interactive e-Books are changing the learning scenario. They’re making learning fun and engaging by providing a lot of interactivity and media files that eventually makes difficult concepts easy.

The emergence of e-Books as textbooks among the school children requires all parties, such as: teachers, parents, technologist to think how to adapt themselves in using e-Books. In classrooms, teachers and students will start to value the convenience and accessibility of an e-Book. Indeed, the introduction of e-Book in education could be a jumpstart in promoting highly literate society. The introduction of eBooks in classroom has optimized the learning experience. It has turned learning into a fun and engaging event. Students no longer dread sitting through hours of lectures paying only half attention to what is being taught. E-Books ensure that students are proactively interacting with the learning material by way of videos, animations, augmented reality, changing displays, taking notes etc.

To conclude, digital books provide students with a completely enriched learning experience and help them improve their academic performance.

References:

Appleton, L (2004) The Use of e-books in Midwifery Education: The Students Perspective

Rosso, S(2009) What are e-books? Advantages and Disadvantages of Electronic Books

Wilson, R. (2001) Evolution of Portable Electronic Books

DENSITATEA PRODUSELOR ALIMENTARE

Prof. Herbil Marian
Colegiul Național ”Dragoș Vodă”
Sighetu Marmației, jud. Maramureș

Proiect didactic transdiciplinar: Fizică-Chimie-Biologie

Disciplina: ***“Otrava” de pe raft*** –OPȚIONAL TRANSDISCIPLINAR

Clasa : a IX-a

Titlul unității de conținut : ***Densitatea produselor alimentare***

Tipul/ categoria de lecție : Lecție de dobândire de noi priceperi

Competenţe specifice

- 3.1. Identificarea problemelor şi situaţiilor problemă din viața reală.
- 3.2. Utilizarea unor metode specifice matematicii, chimiei și fizicii pentru rezolvarea de probleme şi situaţii problemă din lumea reală.

Activităţi de învăţare:

- efectuarea de experimente pentru determinarea densităţii utilizând aparatele specifice
- rezolvarea problemelor referitoare la densitatea produselor
- comunicarea scrisă sau orală, în cadrul grupului, a informaţiilor referitoare la determinarea şi importanța cunoașterii densității produselor.

Strategii: inductiv-deductivă, explicativ-conversativă

Metode: *Expozitiv-euristice*: explicația, conversația euristică; *Interactive*: problematizarea, investigația științifică, „ciorchinele”, „eseu de 5 minute”.

Instrumente de evaluare: verificarea frontală, observarea sistematică, fișă de lucru

Forme de organizare a activităţii: frontală, individuală, pe grupe

Resurse:

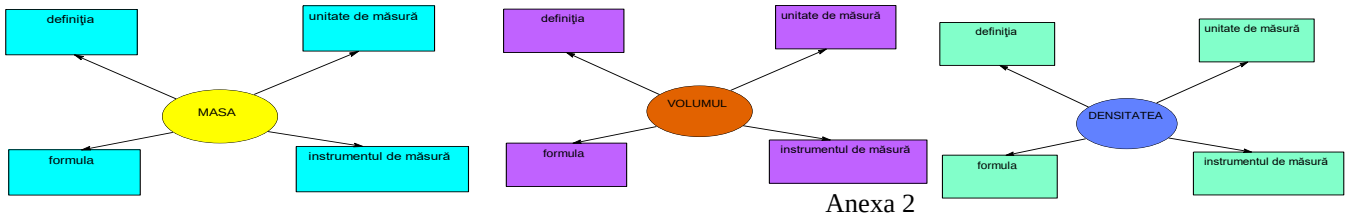
- *Umane*- clasa a IX-a
- *De timp*- 2 ore
- *Materiale*: Programa şcolară, fişe de lucru, videoproiector, laptop, cilindru gradat, alcoolmetru, lactodensimetrul, balanţa, mere, unt, lapte, alcool, carne, parizer, unt, halva, orez, grâu, pâine.

Activitatea profesorului	***Activitatea elevului***	***Evaluare***
I. Momentul organizatoric ***II. Actualizarea cunoştinţelor anterioare*** • Se cere elevilor să completeze câte un ciorchine despre masa corpurilor, volumul corpurilor și densitatea corpurilor (**anexa 1**) • Se cere elevilor să prezinte în fața clasei produsele realizate ***III. Anunţarea lecţiei noi*** • Se anunță lecția: “*Determinarea densității produselor*” și se stabilesc activitățile de învățare ce urmează a fi efectuate ***IV. Desfăşurarea lecţiei noi*** Lecția se desfășoară în laborator	- elevii completează ciorchinele pe planșe - prezintă realizările lor și pun întrebări cu privire la realizările colegilor	evaluare frontală

• Se prezintă tipurile de densități cu formulele de calcul și explicațiile aferente: densitatea reală, densitatea aparentă, densitatea în vrac. • Se prezintă cu ajutorul videoproiectorului, modalitățile de determinare a **densității reale** produselor solide și lichide. • Se împart elevii în 4 grupe și se cere determinarea densității **solidelor** cu formă regulată și a solidelor cu formă neregulată. • Se cere fiecărui elev din grupă să determine experimental volumul și masa produselor solide atribuite. • Se cere completarea tabelului cu determinările făcute (anexa 2.1, 2.2) . • Se prezintă cu ajutorul videoproiectorului, modalitățile de determinare a **lichidelor** . • Se împart elevii în 4 grupe și se cere determinarea densității **lichidelor** prin determinare indirectă, cu ajutorul densimetrelor. • Se cere fiecărui elev din grupă să determine experimental densitatea lichidului. • Se cere completarea tabelului cu determinările făcute (anexa 2.3) . • Se prezintă cu ajutorul videoproiectorului, modalitățile de determinare a **densității în vrac** a solidelor sub formă de pulbere sau granule. • Se împart elevii în 4 grupe și se cere determinarea densității pentru grâu, zahăr, orez, cafea. • Se cere fiecărui elev din grupă să determine experimental densitatea pentru grâu, zahăr, orez, cafea. • Se cere completarea tabelului cu determinările făcute (anexa 2.4) • Se distribuie elevilor fișa de lucru referitoare la densitatea și se cere rezolvarea sarcinilor de lucru. • Se prezintă cu ajutorul videoproiectorului, modalitățile de determinare a **densității aparente** și modul de lucru. • Se prezintă elevilor importanța cunoașterii densității produselor alimentare (videoproiector). ***V. Evaluarea și aprecierea*** • Evaluarea se realizează pe parcursul întregii activități prin autoevaluare și evaluare de către profesor. • Se realiză feedback-ul și se fac aprecieri la sfârșitul activității. • Se cere elevilor să completeze ”Eseul de 5 minute”, în care să precizeze cel puțin 3 noțiuni pe care le-au reținut în timpul activității și să indice ce le-a plăcut la lecție.	grupa1: densitatea untului grupa 2: densitatea unei bucăți de halva grupa 3: densitatea mărului grupa 4: densitatea parizerului grupa1: densitatea apei minerale grupa 2: densitatea laptelui, grupa 3: determină tăria pălincii, grupa 4: densitatea uleiului grupa1: densitatea grâului, grupa 2: densitatea zahărului, grupa 3: densitatea orezului, grupa 4: densitatea pentru cafea - rezolvă sarcinile din fișa de lucru - observă și notează cele prezentate	observare sistematică observare sistematică observare sistematică fișa de lucru verificare frontală și orală

VI. Tema pentru acasă Să găsească o modalitate a asigura plutirea unui ou crud într-un pahar cu apă.	- notează tema pentru acasă	

Anexa 1

Anexa 2

1. Determinarea densităţii solidelor cu formă regulată

Nr. măsurătorii	masa (g)	lungimea (cm)	lăţimea (cm)	înălțimea (cm)	volumul (cm^3)	ρ (g/cm^3)	ρ_m (g/cm^3)
1							
2							
3							
4							
5							

2. Determinarea densităţii solidelor cu formă neregulată

Nr. măsurătorii	masa (g)	volumul inițial (cm^3)	volumul final (cm^3)	volumul solidului (cm^3)	ρ (g/cm^3)	ρ_m (g/cm^3)
1						
2						
3						
4						
5						

3. Determinarea densitatea lichidelor prin calcul

Nr. măs.	masa (g)	volumul (cm^3)	ρ (g/cm^3)	ρ_m (g/cm^3)
1				
2				
3				
4				
5				

1				
2				
3				
4				
5				

4. Determinarea densitatea solidelor sub formă de pulbere

Nr. măs.	masa (g)	volumul pulberii (cm^3)	ρ (g/cm^3)	ρ_m (g/cm^3)

Fişa de lucru individuală

1. Dacă se măreşte volumul unui corp de masă constantă, atunci densitatea sa:

a) scade b) este constantă c) creşte

2. Corpurile care densitatea mai mare decât apa:

a) se ridică la suprafaţă b) plutesc în interiorul apei c) se scufundă

3. Pentru corpurile care se prezintă sub formă de granule se poate determina:

a) densitatea reală b) densitatea aparentă c) densitatea în vrac

4. Aflaţi latura unui cub de zahăr dacă are densitatea $\rho = 1{,}5g/cm^3$ și masa m=2g.

5. Cum se poate determina volumul unui pietre ?

Lumea la Castelul Veseliei
-exemple de bune practice-

Profesor învățământ preșcolar
Bodog Adriana/Liceul Ortodox Episcop Roman Ciorogariu
G,P,P, NR.23/ORADEA

Proiectul transdiciplinar “Reciclăm și Explorăm”, proiect cu finantare, a avut la bază, amenajarea unei mini grădini urbane înălțate eco, de lavandă, dupa ce am reciclat în primul rând pet-uri de diferite mărimi, apoi am cultivat semințele pentru răsaduri, pet-uri cu pulverizator, de ajutor la udatul semințelor si pe urmă a răsadurilor, hârtie și resturile vegetative pentru compost si pe urmă am inițiat și realizat amenajarea a unui traseu senzorial, pentru dezvoltarea simțurilor tactile.

Concomitent am dezvoltat, pe tot parcursul proiectului, creativitatea si dexteritatea copilașilor, prin ateliere de creatie, sincronizate cu anumite sărbători -Atelier de creație pet-uri decorative, Atelier de ghivece, în care am cultivat lavandă, Laboratoarele Naturii-prezentări despre germinație și fotosinteză, de către un professor de biologie, Atelier de creație de Ziua Mamelor, Atelier de creație-Ziua Pământului 22 Aprilie, Atelier de activități gospodărești de Ziua Tatălui-Tatăl meu-Exemplul Meu, Atelier de creație Jucării Verzi, din materiale reciclabile,de 1 Iunie, evidențiat printr-un concurs si simpozion on -line.

Acest proiect l-am denumit transdisciplinar, pentru a implicat toate cele cinci domenii de dezvoltare ale preşcolarului, deoarece există dependenţe şi interdependenţe, astfel că, fiecare achiziţie dintr-un domeniu influenţează semnificativ progresele copilului în celelalte domenii.Domeniile de dezvoltare devin, pe parcursul primilor ani de viaţă organizată în mediul din grădiniţă, instrumente pedagogice esenţiale pentru a realiza individualizarea educaţiei şi a învăţării, dând posibilitatea educatorilor să identifice atât predispoziţiile, cât și înclinațiile cu care copilul a venit pe lume, „interesele” sale sau, mai bine spus, domeniile, secvenţele, aspectele sau elementele mediului social şi natural, de care este atras şi faţă de care, îşi manifestă curiozitatea, precum şi dificultăţile, pe care la întâmpină fiecare în parte, pe parcursul dezvoltării timpurii

Dorim să împărtășim cu dumneavoastră frumoasele noastre realizări- Ateliere de decorat bidoanele de plastic colectate, prin decupare si colorare, folosindu-ne de imaginatia si creativitatea copiilor și totodată plantarea semințelor de lavandă, urmînd a îngriji răsadurile, pe urmă le-am plantat în bacuri, special amenajate și umplute cu pământ, special pregătit de noi, cu compost..Prin atelierele creative am dat frâu liber imaginației copiilor, iar doamnele educatoare, cu mult tact și exemple frumoase, le-au dezvoltat copiilor gustul pentru frumos.

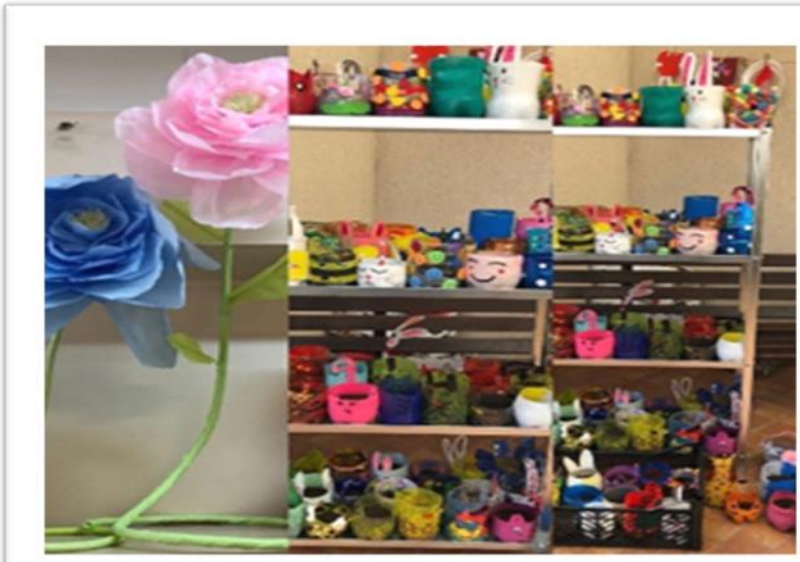
Bibliografie:

CURRICULUM EDUCAȚIE TIMPURIE, 2019

SUPORT PENTRU EXPLICITAREA ȘI ÎNȚELEGEREA UNOR CONCEPTE ȘI INSTRUMENTE CU CARE OPEREAZĂ CURRICULUMUL PENTRU EDUCAȚIE TIMPURIE, 2019

CURIOZITĂȚI DIN LUMEA ANIMALELOR

Prof. Guță Corina
Grădinița P.P. „Floarea-Soarelui” Reșița

TEMA ANUALĂ DE STUDIU : Când /cum și de ce se întâmplă?

TEMA PROIECTULUI: „Curiozități din lumea animalelor”

SUBTEMELE PROIECTULUI: „Călătorie în tinutul de gheață”, „Animale de la fermă”, „Prieteni din ogradă”, „Viețuitoarele pădurii”, „Expediție in junglă”, „Din tainele apelor”.

MODUL DE TIMP: 9.01.2023 – 17.02.2023

GRUPA : Mijlocie Step by Step„Buburuze”

DIMENSIUNI/COMPORTAMENTE VIZATE:

A.1. Motricitate grosieră şi motricitate fină în contexte de viaţă familiare

- Utilizează mâinile și degetele pentru realizarea de activităţi variate

A.2. Conduită senzorio-motorie pentru cordonarea mişcării

- Își coordonează mișcările în funcție de ritm, cadență, pauză, semnale sonore, melodii.

B.1. Interacțiuni cu adulții și cu copiii de vârste apropiate

- Demonstrează abilități de solicitare și de primire a ajutorului în situaţii problematice specifice

B.3. Conceptul de sine

- Își promovează imaginea de sine, prin manifestarea sa ca persoană unică, cu caracteristici specifice.

C.1. Curiozitate, interes și inițiativă în învățare

- Inițiază activități de învățare și interacțiuni cu copiii sau cu adulții din mediul apropiat

C.2. Finalizarea sarcinilor și a acțiunilor (persistență în activități)

- Integrează ajutorul primit, pentru realizarea sarcinilor de lucru la care întâmplină dificultăți.

C.3. Activare și manifestare a potențialului creativ

- Demonstrează creativitate prin activități artistico-plastice, muzicale și practice, în conversații și povestiri creative.

D.2. Mesaje orale în diverse situaţii de comunicare

- Demonstrează extinderea progresivă a vocabularului.

D.3. Premise ale citirii și scrierii, în contexte de comunicare cunoscute

- Participă la experiențe de lucru cu cartea, pentru cunoașterea și aprecierea cărții.

E.2. Cunoştinţe şi deprinderi elementare matematice pentru rezolvarea de probleme şi cunoaşterea mediului apropiat

- Demonstrează familiarizarea cu conceptul de număr și cu numeraţia

- Efectuează operaţii de seriere, grupare, clasificare, măsurare a obiectelor.

E.3. Caracteristici structurale și funcționale ale lumii înconjurătoare

RESURSE:

Resurse umane: copii, educatoare, părinţi

Resurse materiale: cărţi cu poveşti şi poezii, siluete animale, planșe, calculator, albume, reviste, enciclopedii, coli A4, creioane colorate, acuarele, hârtie glasată, lipici, plastilină.

METODE ȘI PROCEDEE: - jocul, observarea, conversaţia, povestirea, exerciţiul, învăţarea prin descoperire, demonstraţia, explicaţia.

INVENTAR DE PROBLEME

Ce ştiu copiii?	*Ce nu ştiu şi doresc să afle*
Pinguinii trăiesc la Polul Sud;	Care sunt părţile componente ale corpului animalelor ?
În ținuturile polare mai trăiesc și alte animale;	Cu ce se hrănesc animalele?
La poli este foarte frig și e multă gheață;	Cum se înmulţesc animalele?
Lângă casa omului trăiesc animale;	Ce foloase are omul de la animale?
În curtea bunicilor trăiesc animale şi păsări domestice;	Ce alte animale trăiesc la poli?
Păsările domestice ne dau ouă, carne, pene;	De ce nu se topește gheața de la poli?
În pădure trăiesc animale: lupi, urşi, arici, porci	Ce animale trăiesc în sălbăticie?
mistreţi,etc;	Ce sunt apele curgătoare? Dar cele stătătoare?
Peştii trăiesc în apă;	De ce e apa mării sărată?
Există mai multe feluri de ape;	Ce alte vieţuitoare trăiesc în adâncul apelor?

DESCRIEREA PROIECTULUI:

Lumea animalelor cuprinde un mare număr de vieţuitoare cu o mare varietate de forme şi dimensiuni ca urmare a adaptării lor la diferite condiţii de mediu. Această varietate ne oferă cadrul de cunoaştere a mediilor de viaţă şi a animalelor care s-au adaptat sau nu la evoluţie.

Cunoaşterea aprofundată pentru diferitele specii de animale şi mediul lor de viaţă, precum şi descoperirea părţilor componente, a modului de viaţă, comportamentul animalelor sub influenţa factorilor de mediu, determină implicarea şi utilizarea resurselor atât din partea părinţilor, cât și a cadrelor didactice. Considerăm că această experienţă reprezintă o preocupare ce merită a fi dezvoltată la copii, trezindu-le interesul pentru natură şi vieţuitoarele ei. Prin intermediul proiectului ***„Curiozități despre lumea animalelor”*** dorim să oferim copiilor cât mai multe informații despre lumea fascinantă a animalelor.

SCRISOARE ADRESATĂ PĂRINŢILOR

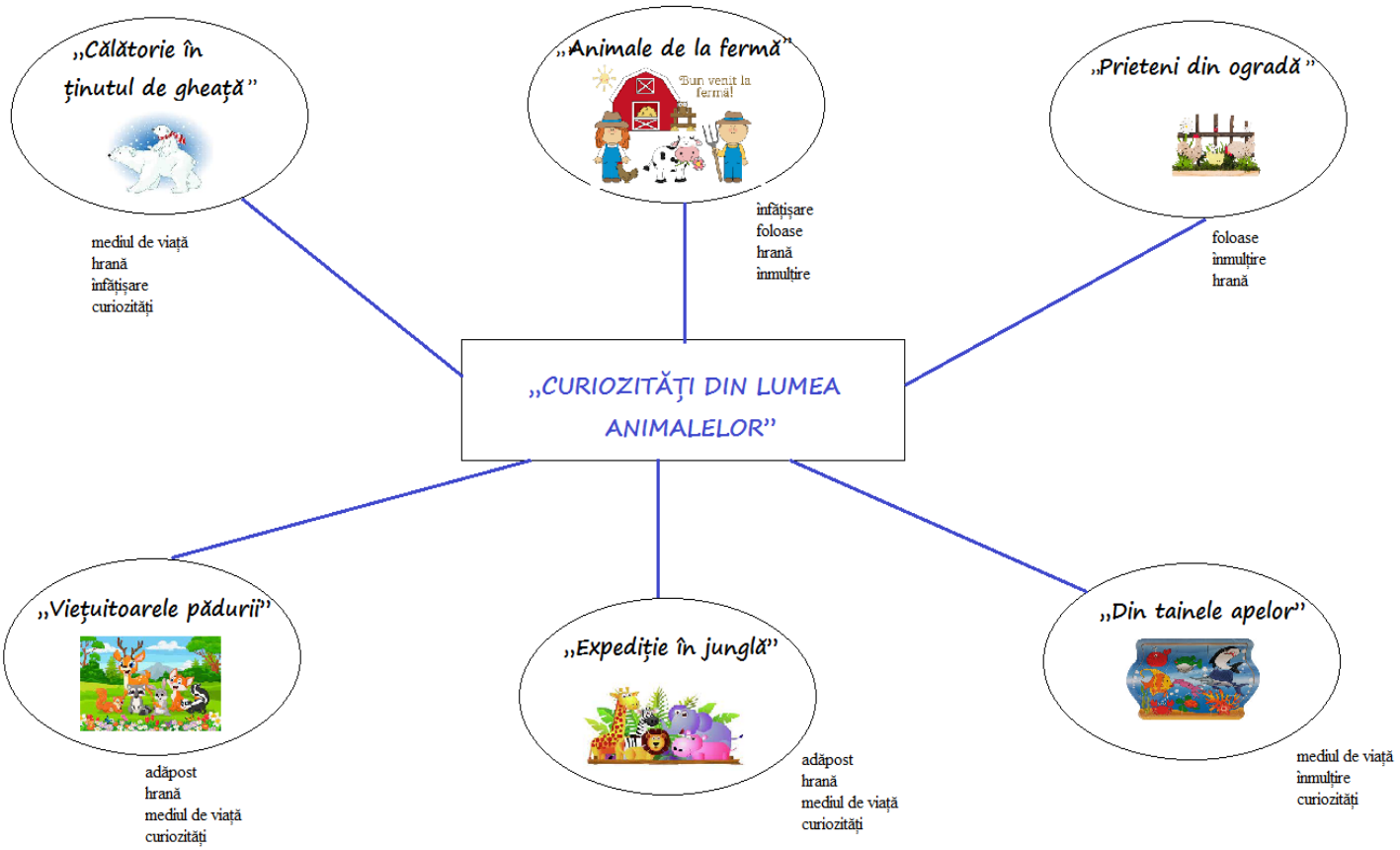
Din dorinţa de a afla cât mai multe despre lumea animalelor, copiii grupei mijlocii „Buburuze” vor derula în perioada 9.01.2023 - 17.02.2023, proiectul ***„CURIOZITĂȚI DIN LUMEA ANIMALELOR”,*** prin care dorim să dezvăluim copiilor comportamentul animalelor în mediul lor de viaţă sau în captivitate, rolul lor în viaţa oamenilor, ajutorul şi foloasele pe care îl oferă acestora. În acest sens vă rugăm să discutaţi cu copiii despre animalele şi păsările domestice, despre animalele sălbatice de la noi din ţară, să le daţi informaţii, pe care să le împărtăşească şi celorlalţi copii din grupă.

Dacă aveţi materiale (atlase, enciclopedii, dvd-uri, cd-uri, cărţi, reviste) care să ne ajute în desfăşurarea acestui proiect, vă rugăm să le aduceţi la grădiniţă, pentru a putea fi văzute de către toţi copiii.

Vă mulţumim pentru înţelegere şi ajutor!

Grupa Buburuze şi d.nele educatoare!

HARTA PROIECTULUI/DIRECȚIILE DE DEZVOLTARE:

EVENIMENT DE ÎNCHIDERE:

În încheierea proiectului vom discuta despre lumea animalelor, vom desfășura „Carnavalul măștilor”, vom organiza o expoziție cu lucrări ale copiilor de pe parcursul proiectului.

PROIECT TEMATIC-„LA MULȚI ANI, ROMÂNIA!”

Prof. Voina Oana
Grădinița P.P. „Floarea-Soarelui” Reșița

TEMA ANUALĂ DE STUDIU : Cu ce și cum exprimăm ceea ce simțim?

TEMA PROIECTULUI: „La mulți ani, România!”

SUBTEMA PROIECTULUI: „La mulți ani, România!”

MODUL DE TIMP: 1 săptămână

GRUPA : Mijlocie „Curcubeu” Step by Step

DIMENSIUNI/COMPORTAMENTE VIZATE:

- **A.1. Motricitate grosieră şi motricitate fină în contexte de viaţă familiare**

-Utilizează mâinile și degetele pentru realizarea de activităţi variate

❖ **A.2. Conduită senzorio-motorie pentru cordonarea mişcării**

- Își coordonează mișcările în funcție de ritm, cadență, pauză, semnale sonore, melodii.

❖**B.1. Interacțiuni cu adulții și cu copiii de vârste apropiate**

- Demonstrează abilități de solicitare și de primire a ajutorului în situaţii problematice specifice

❖**B.3. Conceptul de sine**

- Își promovează imaginea de sine, prin manifestarea sa ca persoană unică, cu caracteristici specifice

- **C.1. Curiozitate, interes și inițiativă în învățare**

- Inițiază activități de învățare și interacțiuni cu copiii sau cu adulții din mediul apropiat

- **C.2. Finalizarea sarcinilor și a acțiunilor (persistență în activități)**

- Integrează ajutorul primit, pentru realizarea sarcinilor de lucru la care întâmplină dificultăți.

- **D.2. Mesaje orale în diverse situaţii de comunicare**

- Demonstrează extinderea progresivă a vocabularului

❖ **D.3. Premise ale citirii și scrierii, în contexte de comunicare cunoscute**

- Participă la experiențe de lucru cu cartea, pentru cunoașterea și aprecierea cărții

- **E.2. Cunoştinţe şi deprinderi elementare matematice pentru rezolvarea de probleme şi cunoaşterea mediului apropiat**

- Demonstrează familiarizarea cu informații despre mărime, formă, greutate, înălțime, lungime, volum

- Efectuează operaţii de seriere, grupare, clasificare, măsurare a obiectelor

❖ **E.3. Caracteristici structurale și funcționale ale lumii înconjurătoare**

- Evidenţiează caracteristicile unor obiecte localizate în spaţiul înconjurător

RESURSE:

Resurse umane: copii, educatoare, părinţi

Resurse materiale: cărţi cu poveşti şi poezii, calculator, albume, reviste, enciclopedii, coli A4, creioane colorate, acuarele, hârtie glasată, lipici, plastilină.

De timp: 1 săptămână

METODE ŞI PROCEDEE: observaţia, conversaţia, povestirea, exerciţiul, învăţarea prin descoperire, demonstraţia, explicaţia.

INVENTAR DE PROBLEME

– CE ŞTIM ?	– CE NU ŞTIM ŞI VREM SĂ AFLĂM
Noi trăim într-un oraş; În oraş avem grădiniţe, şcoli, spitale, etc; La intrarea în grădiniță am vazut un steag; Este drapelul României.	Cum se numeşte oraşul nostru? Dar ţara în care trăim? Ce sărbătorim la 1 Decembrie? Ce semnifică culorile steagului României? Dar stema? Care este imnul tării noastre? Cum ne comportăm atunci când auzim imnul și se înalță steagul țării?

DESCRIEREA PROIECTULUI:

1 Decembrie este Ziua Naţională a României. Şi noi, românii trebuie să simţim româneşte şi să cunoaştem semnificaţia acestui eveniment. Micii preşcolari trebuie învăţaţi că istoria neamului românesc este ea însăşi o lecţie de viaţă, voinţă şi iubire! Impulsionate de aceste fapte am propus următorul proiect şi credem în puterea acestuia de a uni şi a călăuzi spirite.

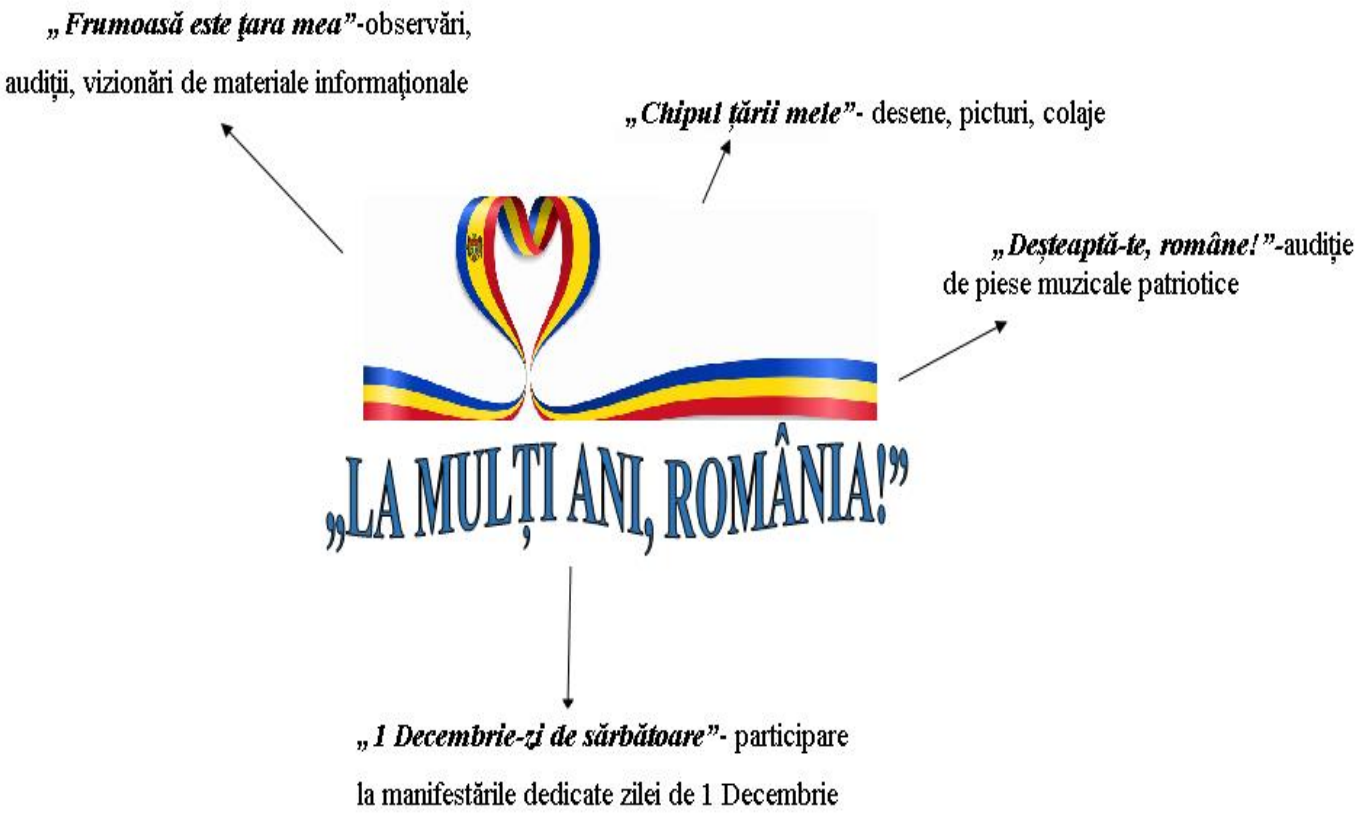
SCRISOARE ADRESATĂ PĂRINŢILOR

Orice copil trebuie învăţat, încă de la o vârstă fragedă, că istoria neamului românesc este ea însăşi o lecţie de viaţă, voinţă şi iubire! O lecţie care trebuie să ne înveţe să fim mai uniţi în gând, în fapte şi în inimi! Desfăşurând acest proiect cu fiecare generaţie de preşcolari descoperim că impactul este acelaşi de fiecare dată: copii bucuroşi să participe la ziua ţării lor, copii mândri de faptul că sunt români, copii interesaţi să cunoască cât mai multe aspecte legate de istoria propriului popor!

Vă mulţumim pentru înţelegere şi ajutor!

Grupa Curcubeu şi d-nele educatoare!

HARTA PROIECTULUI/DIRECȚIILE DE DEZVOLTARE

EVENIMENT DE ÎNCHIDERE:

Proiectul îl vom încheia cu alcătuirea unui album de fotografii făcute în timpul derulării proiectului, a unei expoziţii de lucrări, cu participarea la manifestările dedicate zilei de 1 Decembrie,

„FARMECUL TOAMNEI”- PROIECT TEMATIC

Prof. Cuzma Raluca
Grădinița P.P. „Floarea-Soarelui” Reșița

TEMA ANUALĂ DE STUDIU : Când /cum şi de ce se întâmplă?

TEMA PROIECTULUI: *„Farmecul toamnei”*

SUBTEMELE PROIECTULUI: „Sosește toamna, încet, încet”, „Comoara din livadă”, „În grădina de legume”, „Parfumul florilor de toamnă”, „Împreună pe cărările toamnei”.

MODUL DE TIMP: 5 săptămâni

GRUPA : Mijlocie Step by Step

DIMENSIUNI/COMPORTAMENTE VIZATE:

- **A.1. Motricitate grosieră şi motricitate fină în contexte de viaţă familiare**

- Participă la activități fizice variate, adecvate nivelului de vârstă

- **A.2. Conduită senzorio-motorie pentru cordonarea mişcării**

- Utilizează simțurile (văzul, auzul, simțul tactil, mirosul etc) în interacțiunea cu mediul apropiat

- **B.2. Comportamente prosociale de acceptare şi respectare a diversităţii**

- Exersează, cu sprijin, asumarea unor responsabilități specifice vârstei

- Inițiază/participă la interacțiuni pozitive cu copii de vârstă apropiată.

- **C.1. Curiozitate, interes și inițiativă în învățare**

- Manifestă curiozitate şi interes pentru experimentarea și învățarea în situații noi

- **C.3. Activare şi manifestare a potenţialului creativ**

- Demonstrează simț muzical ritmic, armonic prin cântec, joc cu text și cânt, dans etc.

- **D.1. Mesaje orale în contexte de comunicare cunoscute**

- Exersează, cu sprijin, ascultarea activă a unui mesaj, în vederea înțelegerii și receptării lui(comunicare receptivă)

- **D.2. Mesaje orale în diverse situaţii de comunicare**

- Demonstrează capacitate de comunicare clară a unor idei, nevoi, curiozități, acțiuni, emoții proprii (comunicare expresivă)

- **E.1. Relaţii, operaţii şi deducţii logice în mediul apropiat**

- Identifică elementele caracterisice ale unor fenomene/relaţii din mediul apropiat

- **E.2. Cunoştinţe şi deprinderi elementare matematice pentru rezolvarea de probleme şi cunoaşterea mediului apropiat**

- Identifică şi numește formele obiectelor din mediul înconjurător.

RESURSE:

Resurse umane: copii, educatoare, părinţi

Resurse materiale: cărţi cu povești şi poezii, fructe, legume, flori, frunze, materiale din natură, planșe, calculator, albume, reviste, enciclopedii, coli A4, creioane colorate, acuarele, hârtie glasată, lipici, plastilină.

METODE ȘI PROCEDEE: - jocul, observarea, conversaţia, povestirea, exerciţiul, învăţarea prin descoperire, demonstraţia, explicaţia.

INVENTAR DE PROBLEM

Ce ştiu copiii?	*Ce nu ştiu şi doresc să afle*
Suntem în anotimpul toamna; Toamna se coc multe fructe și legume; Fructele și legumele au multe vitamine; Toamna se îngălbenesc frunzele și cad la pământ; Sunt flori care înfloresc în anotimpul toamna; După un timp florile se ofilesc; Toamna este mai rece, bate vântul, plouă, cade bruma; Dimineţile şi serile toamnei sunt mai friguroase; Uneori cade bruma, este ceaţă; Toamna ne îmbrăcăm mai gros; Păsările pleacă în ţările calde; Animalele se pregătesc de iarnă;	Care sunt fructele și legumele de toamnă? Ce caracteristice au fiecare? De ce fructele, legumele sunt importante pentru menţinerea sănătăţii? Cum se păstrează unele fructe peste iarnă? De ce îngălbenesc frunzele toamna? De ce frunzele au atâtea culori? Ce flori înfloresc toamna? Ce culori au ele? Care sunt părţile componente ale unei plante? De ce au nevoie florile ca să crească, să trăiască? De ce este mai frig toamna?

DESCRIEREA PROIECTULUI:

Anotimpul toamna a bătut la porţile bătrânului an, împărţind cu dăruire din noianul de frunze arămii. Pe unde trece, cu bagheta sa fermecată, aureşte a toamnă pădurile, îmbrăcând natura în haine ruginii. Misterioasă, îşi cheamă în ajutor vântul, ploaia şi soarele, să o ajute să-şi picteze frunzele în culori variate de roşu, galben sau portocaliu. Apoi, împleteşte din ele un covor multicolor de frunze, pe care cu dărnicie îl aşează la picioarele trecătorilor.

Toamna pictează cu mult talent în jurul nostru peisaje care ne încântă privirea. Multitudinea de culori, adierea uşoară a vântului, zborul lin al păsărilor călătoare sau plutirea prin aer a frunzelor asemeni unor bărcuţe pe apă, nu au trecut neobservate de copii.

Contactul nemijlocit cu mediul înconjurător le oferă copiilor multiple şi noi posibilităţi de cunoaştere a unor aspecte din natură, legăturile dintre acestea, cauzele care le determină şi urmările pe care le au. Astfel, este necesar ca preşcolarii să fie ajutaţi să pătrundă în tainele naturii pentru a sesiza şi înţelege interdependenţa şi cauzele fenomenelor. Prin intermediul proiectului *„Farmecul toamnei”* , vom încerca să oferim copiilor informaţii accesibile vârstei care să le trezească interesul, curiozitatea pentru necunoscut lărgindu-le astfel orizontul intelectual, dezvoltându-le capacitatea de a cerceta și de a descoperi relațiile dintre fenomene.

SCRISOARE ADRESATĂ PĂRINŢILOR

Frumusețea zilelor de toamnă ne îndeamnă la plimbări și la cât mai multe activități care să se desfășoare în aer liber, prilej cu care copiii au ocazia să observe schimbările ce au loc în natura, odată cu trecerea timpului, fenomenele specifice acestui anotimp, hărnicia oamenilor, a insectelor, a altor viețuitoare, multitudinea de culori din parcuri,grădini și livezi.

Din dorinţa de a afla cât mai multe despre anotimpul toamna, copiii grupei mijlocii „Buburuze” vor derula în perioada 19.09.2022 – 21.10.2022, proiectul ***„ Farmecul toamnei”,*** prin care dorim ca aceştia să fie ajutaţi să pătrundă în tainele naturii pentru a sesiza şi înţelege interdependenţa şi cauzele fenomenelor. Vom încerca să oferim copiilor informaţii

accesibile vârstei care să le trezească interesul, curiozitatea pentru necunoscut lărgindu-le astfel orizontul intelectual, dezvoltându-le capacitatea de a cerceta și de a descoperi relațiile dintre fenomene.

În acest sens vă rugăm să discutaţi cu copiii despre anotimpul toamna, să le daţi informaţii, pe care să le împărtăşească şi celorlalţi copii din grupă.

Dacă aveţi materiale (reviste, fructe, legume, flori) care să ne ajute în desfăşurarea acestui proiect, vă rugăm să le aduceţi la grădiniţă, pentru a putea fi văzute de către toţi copiii.

Vă mulţumim pentru înţelegere şi ajutor!

Grupa Buburuze şi d.nele educatoare!

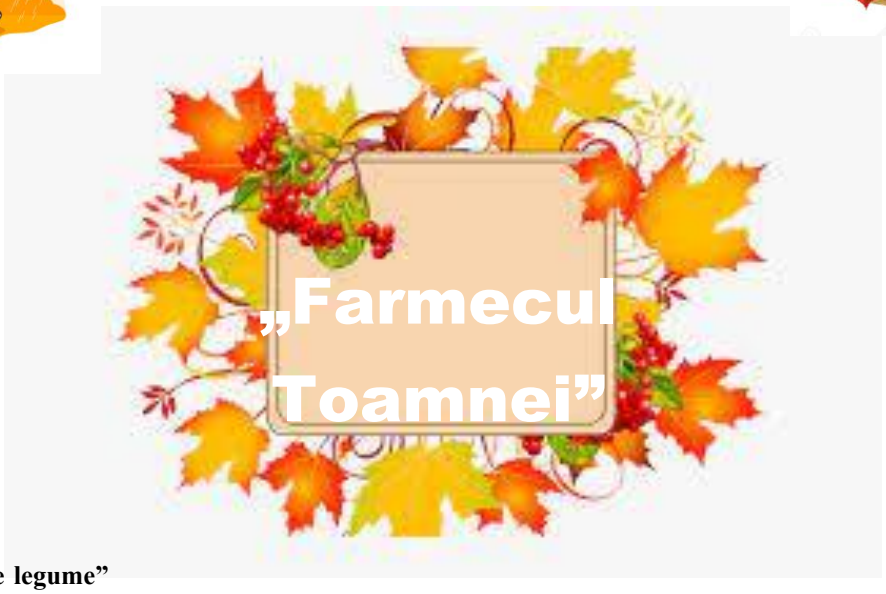
HARTA PROIECTULUI/DIRECȚIILE DE DEZVOLTARE:

„Sosește toamna, încet, încet”

„Comoara din livadă”

„În grădina de legume”

„Parfumul florilor de toamnă”

EVENIMENT DE ÎNCHIDERE:

Proiectul il vom incheia cu discuții in jurul temei proeictului, alcătuirea unui album cu fotografii făcute în timpul derulării proiectului, a unei expoziții de lucrări, iar la final vom sărbătorii acest anotimp darnic cu „Carnavalul toamnei”.

Metoda SINELG
Sistemul Interactiv de Notare pentru Eficientizarea Lecturii şi a Gândirii

Prof. Bindea Ovidiu
Liceul Tehnologic „Liviu Rebreanu” Maieru

Este o metodă de menţinere a implicării active a gândirii elevilor în citirea unui text şi de monitorizare a gradului de înţelegere a acestuia.

La parcurgerea unui text cu conţinut informaţional bogat, elevilor li se cere să marcheze textul, însemnând pasajele care confirmă ceea ce deja ştiau (√) sau contrazic ceea ce credeau că ştiu (-), pasajele care oferă idei noi, neaşteptate (+), şi pasajele în legătură cu care au întrebări (?). Instruiţi-i pe elevi în felul următor: “În timpul lecturii, va trebui să faceţi câteva lucruri. Pe măsură ce citiţi, faceţi nişte semne pe marginea articolului. Semnele vor fi precum urmează:

“√” Puneţi un "√" pe margine dacă ceva din ce aţi citit confirmă ceea ce ştiaţi sau credeaţi că ştiţi.

"-" Puneţi un "-" dacă o anumită informaţie pe care aţi citit-o contrazice sau diferă de ceea ce ştiaţi sau credeaţi că ştiţi.

"+" Puneţi un "+" pe margine dacă o informaţie pe care aţi întâlnit-o este nouă pentru dvs.

"**?**" Puneţi un "?" pe margine dacă găsiţi informaţii care vi se par confuze sau dacă doriţi să ştiţi mai mult despre un anumit lucru.

Astfel, pe măsură ce citesc, elevii vor pune pe margine patru semne diferite în funcţie de cunoştinţele şi înţelegerea lor. Nu e nevoie să însemneze fiecare rând sau fiecare idee prezentată, ci să folosească semnele astfel încât să fie relevante pentru reacţia lor la informaţiile prezentate în general. S-ar putea să nu fie nevoie decât de unul sau două semne pentru fiecare paragraf, sau mai multe, sau mai puţine.

Când au terminat de citit, se face o scurtă pauză pentru a reflecta la textul lecturat. Revenim la lista cu lucrurile pe care elevii le ştiau sau credeau că le ştiu. Ce cunoştinţe s-au confirmat? Ce convingeri au fost infirmate? După ce ne-am uitat la listă, revenim la articol şi îi îndemnăm pe elevi să se uite la însemnările pe care le-au făcut. Acestea ar trebui să servească drept referinţe convenabile pentru informaţiile care confirmă sau infirmă cunoştinţele lor anterioare. De asemenea, ar trebui să vă indice orice informaţii sau idei noi sau confuze despre care elevii ar dori să afle mai mult.

Există strategii de predare care pot fi folosite pentru a-i ajuta pe elevi să rămână implicaţi. SINELG este o metodă de monitorizare a înţelegerii (Vaughan şi Estes, 1986). Numărul de semne pe care le vor face elevii în clasă va depinde de vârsta şi maturitatea lor. Pentru elevii din clasele primare se recomandă folosirea a cel mult două semne.

SINELG este un instrument util pentru că le permite elevilor să-şi urmărească în mod activ înţelegerea a ceea ce citesc. Toţi cititorii cunosc fenomenul care constă în terminarea lecturii unei pagini fără a-ţi aminti nici măcar un lucru din ceea ce tocmai ai citit. Este cel mai bun exemplu de lectură fără înţelegere, fără implicare cognitivă activă în procesul de lectură şi de absenţă a monitorizării înţelegerii. Prea adesea elevii abordează lectura sau alte experienţe de învăţare cu aceeaşi lipsă de implicare cognitivă. Stadiul realizării sensului este esenţial în procesul de învăţare dar şansa de a învăţa poate trece pe lângă noi dacă nu suntem implicaţi în acest proces.

Sarcina esenţială a acestei a doua etape, realizarea sensului, este, în primul rând, de a menţine implicarea şi interesul stabilite în faza de evocare. A doua sarcină esenţială este de a susţine eforturile elevilor în monitorizarea propriei înţelegeri.

Cei care învăţa sau citesc în mod eficient îşi monitorizează propria înţelegere când întâlnesc informaţii noi. În timpul lecturii, cititorii buni vor reveni asupra pasajelor pe care nu le înţeleg. Cei care ascultă o prelegere pun întrebări sau notează ceea ce nu înţeleg pentru a cere lămuriri ulterior. Cei care învaţă în mod pasiv trec pur şi simplu peste aceste goluri în înţelegere, fără a sesiza confuzia, neînţelegerea sau omisiunea.

În plus, când elevii îşi monitorizează propria înţelegere, ei se implică în introducerea noilor informaţii în schemele de cunoaştere pe care le posedă deja. Ei corelează în mod deliberat noul cu ceea ce le este cunoscut. Ei construiesc punţi între cunoscut şi nou pentru a ajunge la o nouă înţelegere. Se pot spune multe despre această fază şi despre problemele legate de sporirea implicării şi maximizarea înţelegerii. Conversaţia trebuie să rămână, totuşi, la nivelul realizării sensului. Se încurajează stabilirea de scopuri, analiza critică, analiza comparată şi sinteza.

A treia fază a cadrului este faza reflecţiei. Adesea uitată în predare, ea este la fel de importantă ca şi celelalte. În această etapă elevii îşi consolidează cunoştinţele noi şi îşi restructurează activ schema pentru a include în ea noi concepte. Aceasta este faza în care elevii îşi însuşesc cu adevărat cunoştinţele noi. Aici are loc învăţarea durabilă. Învăţarea înseamnă schimbare, înseamnă a deveni cumva diferit. Indiferent dacă această diferenţă se manifestă sub forma unui alt mod de a înţelege, sau sub cea a unui nou set de comportamente, sau a unei convingeri noi, învăţarea este caracterizată de schimbare, o schimbare autentică şi durabilă. Această schimbare se petrece doar când cei care învăţa se implică activ în restructurarea schemelor lor pentru a include în ele noul.

Această etapă a fost parcursă întâi prin revizuirea listei întocmite înainte de lectură pentru a vedea ce cunoştinţe au fost confirmate sau infirmate. Apoi s-a făcut un tabel pentru a reprezenta grafic diversele semne făcute în timpul lecturii cu metoda SINELG. A urmat o discuţie în grup pentru a decide dacă e nevoie de informaţii suplimentare. Prin aceste activităţi, cititorul a fost obligat să revadă textul şi să reflecteze asupra conţinutului.

Faza de reflecţie urmăreşte câteva lucruri esenţiale. Întâi, se aşteaptă ca elevii să înceapă să exprime în propriile lor cuvinte ideile şi informaţiile întâlnite. Acest lucru este necesar pentru construirea unor scheme noi. Învăţarea durabilă şi înţelegerea aprofundată sunt personale. Ne amintim mai bine ceea ce putem formula cu propriile noastre cuvinte, în contextul nostru personal.

Înţelegerea este durabilă când informaţiile sunt plasate într-un cadru contextual care are sens (Pearson şi Fielding, 1991). Reformulând ceea ce înţelegem cu vocabularul nostru personal, se creează un context personal care are sens.

Al doilea scop al acestei faze este de a genera un schimb de idei sănătos între elevi, prin care să le dezvoltăm vocabularul şi capacitatea de exprimare, precum şi să le expunem diverse scheme pe care ei să le analizeze în timp ce şi le construiesc pe ale lor. Antrenaţi în discuţii în etapa de reflecţie, elevii se confruntă cu o varietate de modele de gândire. Este un moment al schimbării şi reconceptualizării în procesul de învăţare. Expunerea elevilor la multiple moduri de integrare a informaţiilor noi în acest moment are ca efect construirea unor scheme mai flexibile, care pot fi aplicate mai bine în practică.

Cele patru semne folosite pentru însemnarea pe marginea textului oferit spre lectură pot constitui coloanele unui tabel, elevii reuşind o mai bună monitorizare a înţelegerii textului şi o contextualizare a învăţării.

BIBLIOGRAFIE

Bocoş, M. (coord.), Catalano, H.(coord.), (2008), *Pedagogia învăţământului primar şi preşcolar. Cercetări – acţiune*, volumul I, Editura Presa Universitara Clujeana, Cluj-Napoca.

Bocoş, M., *Pedagogie interactivă* , suport de curs pentru anul II, specializările „Pedagogie” şi „Pedagogia învăţământului primar şi preşcolar”.

Ionescu, M., Radu, I., (2001), *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca.

Steele, J.L., Kurtis, S.M., (2000), *Lectura şi scrierea pentru dezvoltarea gândirii critice, vol. I şi II*, Centrul Educaţia 2000+, Editura Gloria Bucureşti.

Glava, A., *Strategii de dezvoltare a gândirii critice* , suport de curs.

Oprea, C.L., (2008), *Strategii didactice interactive*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti.

Breben, S., Gonea, E., Ruiu, G., Fulga, M. (2002), *Metode interactive de grup - ghid metodic, 60 de metode si 200 aplicaţii practice pentru învăţământ preşcolar*, Editura Arves.

DEZVOLTAREA GÂNDIRII CRITICE

Prof. Bindea Rodovica,
Liceul Tehnologic „Liviu Rebreanu ” Maieru, Bistrita-Năsăud

Gândirea critică este un proces complex, care începe cu acumularea activă a informaţiilor şi se termină cu luarea unor decizii bine argumentate. Gândirea critică la elevi nu se naşte spontan, de la sine, ci se învaţă prin practicarea ei şi prin conştientizarea acestei practici; pe măsura ce îşi dezvoltă capacitatea de a gândi critic, elevilor le sporeşte capacitatea de exprimare orală şi scrisă, coerentă şi convingătoare a gândurilor în orice context, autonomia în gândire, obişnuinţa de a formula sau demonstra judecăţi, precum şi capacitatea de a practica o critică constructivă.

La nivelul simţului comun, termenului „critic” i se atribuie de multe ori o conotaţie negativă, însemnând de fapt a nu fi de acord cu ideile cuiva, a te împotrivi unor reguli sau norme. Trebuie spus însă că a gândi critic nu înseamnă neapărat a avea o poziţie negativă sau distructivă, ci dimpotrivă „înseamnă a susţine cu argumente convingătoare, raţionale anumite opinii şi a le respinge pe altele, a te îndoi, cu scopul de a obţine noi argumente care să-ţi întărească sau dimpotrivă să-ţi şubrezească propriile convingeri şi credinţe, a supune analizei şi evaluării orice idee personală sau aparţinând altora” (Dumitru, I., 2000).

Gândirea critică nu trebuie înţeleasa ca „atac la persoana”, cel care gândeşte critic nu acceptă ideile altcuiva fără să pună întrebări, fără să vrea să ştie cauzele care au dus la fapte, cel care gândeşte critic caută alternative , este curios, îşi argumentează în mod raţional ideile, ţine seama de argumentele celorlalţi şi le analizează logic.

Gândirea critică nu este altceva decât un mod de funcţionare a minţii noastre, care presupune activism, flexibilitate, deschidere spre schimbare, spre inovare.

Putem spune că un elev are capacitatea de gândi critic atunci când: este capabil să-şi formeze o părere personală, originală, poate să aleagă raţional o opţiune dintre mai multe posibile şi să argumenteze alegerea făcută, are capacitatea să rezolve o problema în timp optim şi alegând calea cea mai simplă şi cea mai convenabilă, are capacitatea de a muncii în colaborare cu alţii, de a aprecia diferite puncte de vedere , de a recunoaşte şi aprecia punctele de vedere ale celor mai experimentaţi.

Pentru dezvoltarea gândirii critice, nu sunt de ajuns numai anumite predispoziţii înnăscute ale elevilor, ci şi sprijinul sistematic acordat de către învăţător pentru înţelegerea diversităţii ideilor. O condiţie necesară ar fi să le oferim în permanenţă modele de gândire critică, să folosim metode activ – participative, strategii R.W.C.T adecvate scopului propus.

În cele ce urmează, voi da exemple de metode utilizate în cadrul lecţiilor opţionalului ***Literatură pentru copii*** în cele trei etape: evocare – realizarea sensului – reflecţia.

În evocare, una dintre metodele folosite a fost ***brainstorming-ul***. Această metodă denumită şi **furtuna creierului** sau **afluxul de idei** „dezgheaţă” mintea elevilor. La tema „Cartea’’, în cadrul opţionalului ***Literatură pentru copii,*** li s-a cerut elevilor să precizeze la ceea ce-i duce gândul atunci când rostesc cuvântul **carte**. Ideile au fost exprimate oral, apoi a fost evaluată calitatea acestora şi au fost selectate cele mai importante.

Prin această metodă se dezvoltă spiritul creativ, se formează comportamente creative prin exersarea gândirii divergente.

O altă metodă foarte îndrăgită de copii este ***ciorchinele***. Este o metodă antrenantă care dă posibilitatea fiecărui copil să participe individual, în perechi sau în grup. Solicită gândirea elevilor, deoarece ei trebuie să treacă în revistă toate cunoştinţele în legătură cu un termen – nucleu, reprezentativ pentru lecţie. Elevii vor colabora, vor negocia, vor comunica şi vor scrie cu mult entuziasm.

Metoda ***termenii – cheie*** a fost şi ea utilizată în faza de evocare. Această metodă îi face curioşi pe elevi asupra conţinutului textului nou şi îi determină să fie atenţi atunci când citesc. Ei urmăresc contextul în care apar termenii cheie pentru a-i putea identifica şi dezbate. Elevii îşi spun părerea despre ce pot aceştia să reprezinte, cum se poate alcătui un nou text cu ei, cum pot fi integraţi unui alt context.

De exemplu, la textul „Ianoş Năzdrăvan’’, de Mihail Sadoveanu, elevilor li s-au dat în prealabil următorii termeni – cheie: Ianoş, îndărătnic, rândaş, prieten. Prin întrebări adresate copiilor se poate deschide un câmp de comunicare eficient şi constructiv pentru pregătirea înţelegerii noului text.

Termenii – cheie îi ajută pe copii să facă analogii, să gândească la o succesiune logică în aranjarea acestor termeni. Ei îşi formează deprinderi de gândire critică prin analiză, analogie, conexiuni logice, sinteză, raportări la experienţa de viaţă, dezvoltându-şi imaginaţia creatoare.

Apelând la diverse surse, elevii vor învăţa şi vor înţelege noile cunoştinţe în **realizarea sensului** şi vor completa ultima rubrica. În **reflecţie**, elevii repetă ceea ce au învăţat, reluând informaţiile în succesiune logică.

În etapa realizarea sensului pot fi utilizate următoarele metode: „*SINELG”* (Sistemul Interactiv de Notare şi Eficientizare a Lecturii şi Gândirii), *procedeul recăutării, jurnalul dublu, jurnalul în trei părţi, lectura în perechi, ghidurile de studiu*.

Lectura în perechi e folosită tot în etapa **realizarea sensului**. Elevii grupaţi în perechi, citesc textul individual, cu foarte mare atenţie, astfel încât, la sfârşitul fiecărei părţi, să reţină cât mai multe lucruri din cele citite, să poată adresa întrebări şi să ofere răspunsuri.

Fiecare elev din pereche va avea pe rând, unul din următoarele roluri:

- „reporterul’’ – cu propriile cuvinte face rezumatul fragmentului citit şi-l prezintă perechii,
- „interlocutorul’’ – ascultă cu atenţie ce-i spune reporterul, îl completează şi îi adresează cel puţin o întrebare.

Această metodă contribuie la învăţarea rapidă a lecţiei, la lămurirea şi înţelegerea unor probleme pe care singuri nu ar reuşi să şi le lămurească.

În etapa **reflecţiei**, se pot utiliza o serie de strategii specifice.

Cvintetul reprezintă o poezie de cinci versuri care solicită capacitatea elevului de a rezuma şi sintetiza informaţii, idei, sentimente şi convingeri în exprimări concise, care exprimă reflecţii personale asupra subiectului.

O altă metodă utilizată în **etapa reflecţie** este **cadranele**.

Eseul de cinci minute se foloseşte la finalul orei, pentru a-i ajuta pe elevi să-şi adune ideile legate de tema lecţiei şi pentru a-i da învăţătorului o imagine mai clară despre ceea ce s-a întâmplat, în plan intelectual, în acea oră. Acest eseu le cere elevilor să scrie despre un lucru pe care l-au învăţat din lecţie şi să formuleze o întrebare.

Metodele R.W.C.T. se evidenţiază prin determinarea elevilor spre învăţare activă, dezvoltând gândirea lor critică.

Bibliografie :

Bocoş, M., Jucan, D., *Teoria şi metodologia instruirii. Teoria şi metodologia evaluării : repere şi instrumente didactice pentru formarea profesorilor*, ediţia a II-a, revăzută, Editura Paralela 45, Piteşti, 2007 .

Bocoş, M. (coord.), Catalano, H.(coord.), *Pedagogia învăţământului primar şi preşcolar. Cercetări – acţiune*, volumul I, Editura Presa Universitara Clujeana, Cluj-Napoca, 2008 .

Ionescu, M., Radu, I., (2001), *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca.

Steele, J.L., Kurtis, S.M., (2000), *Lectura şi scrierea pentru dezvoltarea gândirii critice, vol. I şi II*, Centrul Educaţia 2000+, Editura Gloria Bucureşti ,2000.

Glava, A., *Strategii de dezvoltare a gândirii critice* , suport de curs.

Măiestria didactică

Vacarciuc Mariana,doctor, conferenţiar universitar
UPS «Ion Creangă», RM
Grozavu Daniela Monica
Scoala Gimnaziala ,,Avram Iancu” – București

„Copiii nu sunt singurii care cresc. Și părinții cresc. Tot așa cum noi ne privim copiii, să vedem ce fac cu viețile lor, tot așa ne privesc și ei pe noi, să vadă ce facem noi cu ale noastre. Nu le pot spune copiilor mei să ajungă până la stele. Tot ce pot face este ca eu să mă-ntind spre ele.”

(Joyce Maynard- scriitoare și eseista - familie și parenting)

În didactica tradiţională, predarea a fost cunoscută şi interpretată ca o activitate a profesorului, care constă în transmiterea de cunoştinţe către elevi. În vorbirea obişnuită se utilizează acest termen „am de predat sau am predat o lecţie despre…”. În viziunea învăţământului modern, predarea este o noţiune cu un conţinut mult mai bogat, cuprinzând tot complexul de acţiuni desfăşurate de profesor în cadrul lecţiei, care îşi extind influenţele şi dincolo de lecţie, prin care acesta organizează, conduce, îndrumă şi evaluează activitatea de învăţare a elevilor. Predarea implică *formarea* elevilor.

Profesorul nu este numai o sursă de informare a elevilor; el este, în acelaşi timp, specialistul care ştie să trateze această informaţie, s-o prelucreze astfel încât s-o adapteze la sistemul de gândire al celor ce învaţă, s-o facă asimilabilă.

Mai mult, profesorul este cel care selecţionează şi ordonează informaţiile în optica sporirii eficienţei lor formative. El asigură condiţiile necesare pentru ca sursele de informaţii şi modalităţile de difuzare a lor să funcţioneze la modul optim. Profesorul îi îndrumă şi-i conduce pe elevi la diverse surse de informare, odată cu achiziţionarea noilor cunoştinţe învăţându-i şi tehnicile de dobândire a acestora, de investigare şi descoperire a lor. Elaborează o strategie didactică, un program de acţiune cu obiective precise în care prefigurează comportamentele la care urmează să ajungă elevii prin parcurgerea fiecărei secvenţe de instruire şi a lecţiei întregi.

„ — Cine eşti tu ? zise Micul Prinţ. Eşti tare frumoasă…

— Sunt o vulpe – zise vulpea.

— Vino să te joci cu mine – o pofti Micul Prinţ. Sunt atât de trist…

— Nu pot să mă joc cu tine – zise vulpea. Nu sunt îmblânzită.

— A ! Iartă-mă – rosti Micul Prinţ. […] Ce înseamnă « a îmblânzi » ?

— E un lucru care prea e dat uitării – zise vulpea. Înseamnă « a-ţi crea legături »…

— A-ţi crea legături?

— Desigur – zise vulpea. Tu nu eşti încă pentru mine decât un băieţaş aidoma cu o sută de mii de alţi băieţaşi. Iar eu nu am nevoie de tine. Şi nici tu n-ai nevoie de mine. Eu nu sunt pentru tine decât o vulpe, aidoma cu o sută de mii de alte vulpi.

Dar dacă tu mă îmblânzeşti, vom avea nevoie unul de altul. Tu vei fi, pentru mine, fără seamăn în lume…

— Încep să înţeleg – zise Micul Prinţ. E undeva o floare… mi se pare că m-a îmblânzit… […]

(Antoine de Saint Exupery – *Micul print)*

Acest preambul a fost ales, pentru a sublinia măiestria didactică, care a fost actuală în toate perioadele istorice de dezvoltare a societății umane.

În cele din urmă s-a conturat un șir de competențe necesare profesorului pentru realizarea unei activități de predare eficientă, raportate la măiestria didactică:

- ***Preocupare şi respect pentru elevi şi pentru activitatea de învăţare a acestora.*** Profesorul arogant, superior, sigur pe posesia cunoaşterii nemărginite, chiar dur şi indiferent reprezintă o tradiţie ce moare greu, pe care mulţi dintre noi am cunoscut-o când am fost elevi. Exact opusul acestei atitudini şi a acestui comportament este dezirabil pentru un profesor, indiferent de disciplina pe care o predă. Ea poate fi numită generozitate, sau pur şi simplu, respect pentru ceilalţi. „*Aristotel a vorbit mult despre ceea ce poate fi tradus, în mod comun, prin mărinimie, ce face posibilă generozitatea. Atitudinea corectă faţă de cunoaştere este cu siguranţă una generoasă, o atitudine care este motivată cu putere de faptul că, cunoaşterea care permite anumite sentimente de identificare şi de apartenenţă, nu suferă mai mult când este împărtăşită altcuiva. Predarea, având la bază aceste atitudini, este tot timpul o şansă de dăruire, de binefacere.*” [pag.56]. Dăruirea pe care trebuie să o simtă fiecare profesor atunci când predă, conştientizarea cu onestitate a ceea ce ştiu sau nu ştiu elevii sunt calităţi absolut necesare pentru a preda. Trebuie remarcată şi disponibilitatea profesorilor de a oferi consultaţii în legătură cu activitatea de predare-învăţare.
- ***Implicarea activă în procesul didactic.*** Predarea de o înaltă calitate implică recunoaşterea că elevii trebuie angajaţi în sarcinile de învăţare într-un mod în care vor reuşi să înţeleagă informaţia. Înţelegerea manierei în care trebuie să se înveţe un anumit subiect sau o anumită temă şi punctarea asupra aspectelor care necesită o mai mare atenţie se află în strânsă legătură cu învăţarea de înaltă calitate. Predarea eficientă dezvoltă, cultivă la elevi un sentiment de control asupra învăţării, cât şi interesul pentru cunoaştere: „*instruirea este o stare provizorie care are ca obiectiv a-l face pe cel care învaţă să conştientizeze că poate rezolva problemele de unul singur*”; aceasta oferă sarcini de învăţare relevante la un nivel adecvat pentru înţelegerea actuală a elevilor; recunoaşte că fiecare elev va învăţa cel mai bine dacă se va folosi de stilul propriu şi nu va adopta un alt stil; ajută elevii să înţeleagă esenţa învăţării şi a investigaţiei temelor propuse. De asemenea, este o modalitate de a trezi spiritul creativ al elevilor, fără de care o abordare adâncă a cunoaşterii ar fi imposibilă.
- ***Dă dovadă de interes şi oferă explicaţii suplimentare.*** Necesitatea de a oferi explicaţii clare la unele teme complexe este o sarcină obligatorie pentru un cadru didactic. Dar şi mai important este a face ca materialul să pară interesant, astfel încât pentru elevi să fie o plăcere să-l înveţe. Profesorul trebuie să fie capabil să ajungă la sensul cel mai accesibil şi mai interesant al unui material pentru ca, mai târziu, să-l poată transmite elevului.
- ***Este deschis la provocările intelectuale.*** Cercetările realizate asupra educaţiei arată că aşteptările înalte ale profesorului sunt asociate cu un nivel ridicat al performanţei elevilor. Cadrele didactice ar trebui să privească predarea într-un mod activ, ca pe o activitate dinamică, o sarcină ce trebuie realizată. Spiritul de aventură trebuie să fie prezent în fiecare moment al activităţii lor chiar dacă sunt definite cu exactitate adevărurile ce trebuie predate. În acest context, este necesar ca profesorul să le precizeze elevilor ce trebuie să înveţe pentru a înţelege cunoaşterea promovată de discipline.
- ***Capacitatea de a învăţa de la elevi.*** Pentru mulţi profesori este foarte dificil a recunoaşte că nu deţin adevărurile absolute ale disciplinei pe care o predau, că nu este omeneşte posibil să fie depozitari ai întregii cunoaşteri, din moment ce, conform ultimelor statistici, aceasta se dublează la cinci ani. Adeseori, profesorii pot descoperi lucruri foarte interesante de la

elevi, dacă vor încerca să stabilească o relaţie de colaborare cu aceştia sau dacă vor studia produsele învăţării lor. Învăţarea din experienţa elevilor poate fi o sursă de cunoaştere foarte valoroasă, pentru că reprezintă o altă perspectivă de abordare a informaţiilor.

Predarea eficientă trebuie să fie deschisă la schimbare şi să încerce în mod constant să descopere care sunt efectele ei asupra învăţării. Ea trebuie să se modifice permanent în funcţie de rezultate.

Un profesor competent ar trebui să identifice neînţelegerile elevilor în legătură cu materia predată la ora de curs, dar şi în legătură cu studiul individual, pentru ca, ulterior, să încerce să facă modificările necesare pentru o structurare adecvată a curriculumului şi pentru o evaluare corectă.

În relaţia sa cu elevii, profesorul trebuie să dea dovadă de creativitate, să improvizeze permanent pentru a reuşi să-i surprindă, să-i facă să participe din plăcere, necondiţionat la activităţi. Pentru aceasta, profesorul poate realiza „*o alternare continuă de metode de predare, de modalităţi de prezentare a materialelor*” la care face apel sau trimiteri, să comunice permanent cu elevii etc. Profesorii trebuie să fie interesaţi în a învăţa ei înşişi dintr-o varietate de surse, despre cum şi-ar putea îmbunătăţi predarea. Ei realizează că un curriculum are nevoie să conţină diferite modalităţi de a încuraja elevii să înveţe dar, în acelaşi timp, „*trebuie să ţină cont că există o varietate de stiluri de învăţare şi să încerce să se plieze într-o măsură cât mai mare pe acestea*”.

Focalizarea pe competențe oferă un valoros context de învățare:

- ✓ Profesorul învață să valorizeze o serie de contexte reale, care prin caracterul lor integrat apropie disciplina predată de perspectiva pragmatică a competențelor cheie (organizez învățare în cadrul unui context semnificativ pentru elevi – nu între copertele unei cărți!)
- ✓ Profesorul învață să conecteze demersul didactic la alte discipline școlare și la experiențele de învățare ale elevilor.
- ✓ Profesorul învață să proiecteze activități „în mozaic” care combină într-o manieră articulată componente din mai multe competențe-cheie, realizând astfel deschideri transdisciplinare în cadrul unui demers didactic ce aparține de fapt disciplinei în care este specializat.
- ✓ Profesorul învață să își pună întrebări referitoare la utilitatea unor conținuturi, identificând treptat clișee metodologice nocive și aspecte irelevante.
- ✓ Profesorul învață să îl sprijine pe elev să învețe pentru a se adapta pe tot parcursul vieții – demersul de proiectare „în mozaic” se transferă treptat la clasă și în obiceiurile cognitive ale elevului.

Astfel, fiecare profesor format mono disciplinar poate ajunge să transfere „predarea disciplinei” într-un set de contexte, concepte și metodologii care îl sprijină în mod real pe elev să-și formeze competențe-cheie, învățând pas cu pas să facă deschideri multi, inter și chiar transdisciplinare. Pentru ca acest lucru să se întâmple, rolurile tradiționale ale profesorului trebuie redefinite. În egală măsură, trebuie să dețină la nivel dezvoltat fiecare competență pe care dorește să o dezvolte la elevii săi.

Dascăl model – profesorul oferă elevului reperele necesare pentru a atinge țintele propuse. Elevul acceptă provocarea și pornește în călătorie alături de cadru didactic.

Dascăl prieten – profesorul este un prieten la care elevul poate apela atunci când are nevoie. Profesorul sprijină, ascultă și ajută elevul.

Dascăl călăuză – în călătoria cunoașterii, profesorul cunoaște reperele si-i prezintă elevului alternativele și solutiile optime pentru atingerea unei ținte. Relația se bazează pe respect reciproc. Profesorul nu dictează răspunsuri, ci oferă direcții pentru ajungerea la destinație, creeaza conexiune între profesor și elev.

Dascăl magician – pregătirea temeincă a profesorului îi oferă această postură prin care îl îndruma pe elev sa folosească obiectele și instrumentele pentru învățare.

Dascăl consilier – profesorul e cel de la care elevii asteaptă sfatul cel bun, este dirigintele în toate zilele săptămânii, alături de elevii săi ațât în momentele grele, dificile, dar și în momentele de cumpănă ale elevilor.

Dascăl maestru – profesorul oferă imaginea standardelor de cunoaștere și acțiune, îl asteaptă pe elev să obtină cunostințe, abilități, competențe.

Dascăl susținător – profesorul este alături de elevii săi, este sprijin pentru depășirea dificultăților întâmpinate în învățare.

Dascăl facilitator – profesorul nu oferă cunoaștere, ci face posibil accesul copilului la cunoaștere.

Un sfat care derivă din această perspectivă centrată pe student este să stabilești o conexiune cu elevii. Pentru o învățare eficientă e nevoie ca elevii să aibă încredere în profesorul lor și să se simtă confortabil în clasă, doar așa pot să se concentreze pe sarcinile de lucru. În acest sens, putem lua o serie de măsuri pentru a spori încrederea elevilor noștri și a le oferi cel mai bun mediu de învățare. Putem să încercăm să îi cunoaștem mai bine, să purtăm conversații cu ei și despre ei, despre ce le place să facă la școală sau în timpul lor liber, ce îi motivează, cum se simt în diverse situații. Putem să le dăm teme unde sunt încurajați să vorbească despre propriile lor experiențe și propriile lor interese. Putem să încurajăm discuțiile la clasă și să îi lăsăm pe elevi să devină centrul atenției. Putem să facem diverse activități educative în timpul liber alături de elevii noștri.

Tot din perspectiva centrată pe elev derivă și sfatul de a da elevilor informațiile de care au ei nevoie și nu cele pe care considerăm noi, ca profesori, că au nevoie să le cunoască. Asta înseamnă să avem încredere în elevi și în procesul lor individual de învățare, dar și să abordăm o manieră de predare în care nu dăm pur și simplu date și informații pe care elevul trebuie să le memoreze ci îi oferim explicații, îi spunem ce vor să spună datele, ce aflăm prin informațiile acestea despre lumea în care trăim.

Măiestria didactică a cadrului didactic, susținută si de resursele potrivite, de o platformă ce îi trage pe elevi, dar ce este utilă și profesorului, toate conduc cu succes către a avea elevi și profesori motivați, dornici să fie activi la ore, să fie mereu informați prin mijloace moderne și accesibile, iar dacă noi avem elevi parteneri în actul educațional atunci și orele noastre vor fi o reușită, ne vom atinge obiectivele.

Bibliografie:

1. Bruner, Jerome Seymour, Toward a Theory of Instruction, Cambridge, 1966.
2. Eble, K. E., The Craft of Teaching (2nd ed.), San Francisco,1988.
3. Sawyer, Walter Warwick, Mathematician’s Delight, Harmondsworth, 1943.
4. Popenici, St. – Pedagogie alternativă, Polirom, 2001 (text adaptat de Vera Elek).

Învăţământul de la modelul tradiţional la modelul modern

Prof.înv.preşcolar Mechenici Elena Alina
Școala Gimnazială Amărăștii de Sus

Modelul tradiţional de predare nu răspunde noilor tendinţe în didactica modernă, fiind fondat pe „triada învăţare frontală – studiul manualului – chestionarea”, pe un model de învăţare pasiv. În mod tradiţional, cadrului didactic îi revine rolul major şi activ în cadrul procesului didactic (cel de emiţător), acela de a transmite cunoştinţele spre un receptor aproape pasiv, determinat să memoreze şi să reproducă informaţia.

Noul model de învăţare este un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităţilor de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice.

Acest model impune în activitatea la clasă un nou tip de relaţionare pe mai multe direcţii: profesor – elev, elev – elev, elev – profesor, aflate în opoziţie cu tipul unidirecţional profesor – elev ce caracterizează modelul standard.

Învățarea centrată pe elev trebuie să se concentreze asupra dezvoltării, testării şi implementarii materialelor, noilor metode pedagogice şi strategiilor destinate să contribuie la creşterea motivaţiei elevilor a atractivităţii învăţării; să consolideze dobândirea abilităţilor de învăţare; să consolideze educaţia interculturală şi contribuţia acesteia la integrarea socială.

Privind spre învăţământului preşcolar şi educaţia timpurie, curriculum permite implicarea părinţilor în calitate de co-responsabili, presupunând:

- identificarea experienţei şi bunelor practici
- schimbul de experienţă
- abordări pedagogice care să dezvolte creativitatea copiilor de la o vârstă cât mai timpurie
- învăţarea timpurie a limbilor străine
- consolidarea autonomiei şi atractivităţii sistemelor de educaţie, prin accentuarea relaţiei cu comunitatea
- proiectarea, dezvoltarea şi punerea în aplicare a celor mai performante instrumente care să contribuie la procesul de formare în orice context
- proiectarea şi punerea în aplicare a unor instrumente care să sprijine familia în procesul de autoinstruire.

A le permite elevilor să controleze ritmul de studiu pare ceva haotic. Cred că este eficient acest lucru, dat fiind faptul că elevii sunt diferiţi şi nu învaţă cu toţii în acelaşi ritm.

Dacă vrem ca toţi elevii noştri să înveţe eficient, trebuie să acceptăm această provocare. Am recunoscut că fiecare elev este unic. Putem să ne confruntăm cu o provocare chiar mai mare, când ne gândim la rolul jucat de elevi în evaluarea învăţării.

Într-o învățare centrată pe elev, rolul profesorului este de instructor, ghid, îndrumătorul care te companiază, mentor, sfătuitor,consultant, transmiţător de cunoştinţe, formator, supraveghetor, coordonator, cercetător critic, model, colaborator – o persoană care facilitează procesul învăţării pentru elevi, încercând să descopere ce anume este interesat să înveţe elevul, şi determinând apoi cea mai bună modalitate de a-i pune la dispoziţie elevului acele informaţii prin furnizarea de sisteme de cunoştinţe sau materiale, care să-i dea acestuia posibilitatea să se achite mai eficace de o sarcină. Acest lucru se realizează prin ascultare, punere de întrebări, furnizare de idei, sugerarea de alternative şi identificare de posibile resurse.

Modelul învăţământului modern face apel la experienţa proprie a elevului, promovează învăţarea prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre elevi, creşterea stimei de sine, încrederea în forţele proprii, diminuează anxietatea faţă de şcoală şi intensifică atitudinile pozitive faţă de cadrele didactice. În acelaşi timp, munca în grup, prin colaborare, nu pregăteşte elevii pentru viaţa care este foarte competitivă, metodele activ – participative aplicate în activitatea pe grupe sunt mari consumatoare de timp şi necesită experienţă din partea cadrului didactic, iar elevilor le trebuie timp ca să se familiarizeze cu acest nou tip de învăţare.

Metodele de învăţământ bine alese şi aplicate duc la realizarea obiectivelor informaţionale şi formative ale lecţiei şi ale activităţilor extraşcolare. Nicolae Iorga aprecia că „metoda cea mai bună are valoarea pe care i-o dă omul care o întrebuinţează. Ea nu are valoare generală democratică, prin care orice minte omenească ajunge a nimeri pe acelaşi la aceeaşi siguranţă în ţintă. Iar valoarea omului care întrebuinţează metoda atârnă, desigur şi de o anume inteligenţă, care nu e apanajul oricui, dar atârnă şi de mijloacele pe care i le pune la îndemână numai cultură generală, multilaterală, dând trei virtuţi fără care nici ştiinţa în cel mai înalt sens al cuvântului nu se poate. Aceste trei virtuţi sunt: orizont, disciplină şi omenie”. În şcolile din România se practică în proporţie mai mare modelul tradiţional faţă de cel modern, ţinându-se spre implementarea celui din urmă, dar fără anularea primului, ci realizarea unei simbioze structurale între cele două. Modelul modern nu va putea supravieţui fără fundamentul celui tradiţional.

Profesorul trebuie să deprindă măiestria de a le combina şi a le demonstra eficienţa şi aplicabilitatea În diverse experienţe de învăţare, înclinând balanţa în favoare celui modern, mult mai uşor acceptat de elevi.

BIBLIOGRAFIE :

1.Păcurari, Otilia, Târcă, Anca, Sarivan, Ligia, *Strategii didactice inovative*, suport de curs, Centrul Educaţia 2000+, Bucureşti, 2003

2.Dulamă, Maria Eliza, *Strategii didactice,* Ed. Clusium, 2000

Vechi și nou. Sacru și profan. Tradiții.

Prof. Amihălăchioae Aniela
Seminarul Teologic „Sfântul Ioan Iacob”, Dorohoi
Chichioacă Alexia
Colegiul Național „Grigore Ghica” – Dorohoi

Cercetătorii folclorului românesc numesc tradițiile „ritualuri de trecere”, asemeni lui Arnold van Gennep, în „Riturile de trecere”, publicată în 1909/1998 – deoarece marchează trecerea de la o stare biologică la alta sau de la una socială la alta; situație tranzitorie care crează mereu incertitudine, dorință de nou, angoasă pentru unii, teamă, etc.. Rolul acestor obiceiuri este de a atenua energiile negative și tensiunea existentă în cazul unor schimbări de statut, de a augmenta cultura, sau de a cultiva încrederea de sine. „În toată lumea și în toate civilizațiile, de la cele mai primitive până la cele mai evoluate, orice schimbare de loc, de situație socială (…), orice inovație și foarte adesea orice modificare este însoțită (…) de rituri (…) care urmează întotdeauna aceeași ordine și constituie schema-tip a riturilor de trecere.” [1] El susține că riturile de trecere comportă trei subsecvențe: rituri de separație (nașterea, nunta și înmormântarea), de prag (evenimentul ca atare și integrarea acestuia în noul statut sau perioada următoare evenimentului), și perioada finală, sau postem (care prezintă trecerea către „o lume nouă”).

Preotul ortodox Simion Florea Marian, care a trăit la sfârșitul secolului al XIX-lea – începutul secolului al XX-lea prezintă unele ritualuri în „Nașterea la români, nunta la români, moartea la români”, cu exemplificări, explicații și analize de stare spirituală și morală. Aceste manifestări apar generalizate în întreaga lume, pattern-urile sunt universale, doar detaliile organizării sunt diferite (cultura și specificul fiecărei națiuni fac diferențierea) [1].

„Arnold van Gennep identifică baza ideologică a trecerilor puternic marcate în dihotomia fundamentală dintre sacru și profan, însă în gândirea omului civilizațiilor anistonice sau a semi-civilizatului nimic nu este independent de sacru, legătura realizându-se la nivelul de ritual, menit să fundamenteze o realitate materială, palpabilă, relativă, în absolutul transcendent care poate oferi durabilitate” [1, 2]. Pentru umanitate, totul trebuie să aibă un sens, fie unul neînțeles și absolut, fie unul pentru care căutăm explicații în orice, în așa numita revelație a sacrului (pentru omul religios), sau în omogenitatea spațiului și a lumii pentru experiența profană.

Un exemplu definitoriu pentru literatura română care îmbină sacrul cu profanul este Mircea Eliade, pentru care profanul nu este decât camuflarea sacrului: „când sacrul se manifestă printr-o hierofanie oarecare, nu se produce doar o ruptură în spațiul omogen, ci și revelația unei realități absolute, care se opune non-realității imensei întinderi înconjurătoare. Manifestarea sacrului intemeiază ontologic Lumea”[4].

În societatea modernă apare deja incompatibilitatea dintre viziunea mecanicistă asupra vieții (apărută odată cu iluminismul – un exemplu fiind fizica cuantică) și manifestul pentru sacru, deși uneori conștiința religioasă domină: „cât timp oamenii se nasc, se maturizează, se căsătoresc, fac copii, îmbătrânesc și mor, cât timp oamenii dau examene de intrare în liceu și la facultate, absolvă diferite trepte școlare, se angajează să lucreze, satisfac serviciul militar, se înrolează în diferite organizații sau grupări socio-profesionale, politice, sportive; cât timp celebrează ciclurile naturale, începuturile și sfârșiturile calendaristice; cât timp călătoresc într-o lume divizată, cu granițe pentru unii bine păzite, cu puncte de control și vămi, ei practică sau sunt supuși, cu sau fără știința lor, unor rituri de trecere”[2, 3]. Din această perspectivă, absolut toate momentele

vieții care suportă unele modificări vin însoțite de un ritual, fie sărbători importante care au duble semnificații: Paștele, Crăciunul (împreună cu împodobirea bradului), Sfântul Andrei, Sfântul Nicolae, sau 1 martie, 8 martie, ziua națională, 1 mai, etc..

Cultura tradițională a fost mereu un izvor de idei și infuență asupra artei, viața de la sat precum și tradițiile au fost exploatate atât de scriitori cât și de compozitori precum George Enescu (Rapsodiile Române), Theodor Rogalski, sau de sculptori (Constantin Brâncuși).

Valorificarea tradițiilor și a obiceiurilor specifice fiecărui popor este datorată rolului pe care acestea îl joacă în crearea identității naționale, a sentimentului de apartenență la un grup, la o idee sau de păstrare a unui principiu. Unii dintre factorii de „coagulare socială” sau de apropiere între oameni împreună cu cele enumerate anterior, sunt și arta vestimentară, sau cea culinară, folosite la diverse evenimente cu anumit specific național. Acestea sunt „reguli nescrise”, care prin repetitivitatea lor conduc la desăvârșirea evenimentelor importante din punct de vedere cultural sau artistic. Cultura și specificul unei națiuni sunt caracterizate și de ritualuri, de tradiții pline de însemnătate, care impun o cotă de respect pentru cei care le păstrează și care exemplifică armonia cu care locuitorii sunt în raport cu natura. Respectul pentru ciclicitatea timpului sau redarea verosimilă a elementelor naturale au condus la o relaxare psihologică a omului și o integrare perfectă în spațiu și timp.

Bibliografie

1. Arnold van Gennep, Riturile de trecere, Editura Polirom, Iași 1998, p. 6 .
2. idem, p.21
3. Ovidiu Bârlea, Folclorul românesc, Editura Minerva, București 1981
4. Eliade Mircea, Sacrul și profanul, Editura Humanitas, București 2003/2013 (traducerea).

Învăţământul românesc: tradiţie şi modern

Prof.dr.. Biț Lavinia
Liceul cu Program Sportiv Arad

Educaţia înseamnă iluminarea fiinţei, scoatere la suprafaţă a adevărului, înţelegere şi revelare. Prin educaţie, omul se eliberează de întunericul din el şi din jurul său, intrând în sfera luminii adevărului, a binelui, a dreptăţii, într-un cuvânt, a valorii.

O metaforă des utilizată atunci când se vorbeşte despre educaţie şi formare se referă la lumină şi iluminare. Aceasta este clar explicitată în filosifia antică, dar primește o consistenţă cu totul deosebită în creştinism. ,,Educaţia este cea mai mare şi mai grea problemă ce i s-a dat omului spre rezolvare.’’

Până la a-şi da cu părerea învăţătorii şi profesorii despre cum este bine să fie crescut un copil, se ocupă de el părinţii, fraţii sau bunicii. Oricât de sofisticate ar fi prescripţiile profesioniştilor, nu se poate nega valoarea primelor orientări, emise în cadrul intim, familial. Oricât de amplă şi de sofisticată ar fi educaţia realizată de către şcoală, nu se pot neglija în nici un caz ,,cei şapte ani de acasă ...’’

Există, cu siguranţă, o pedagogie populară, o platformă ideatică ingenuă ce răspunde la dilemele modelării umane.

Pedagogia populară s-a ivit şi s-a impus înaintea celei instituţionalizate, formalizate. Transmis intuitiv sau pe cale orală, etosul pedagogic acompaniază în mod evident întreaga existenţă a individului, din leagăn până la mormânt. Pedagogia bunului-simţ nu străluceşte prin exemplaritatea sa teoretică, ci prin subtibilitatea răspunsurilor concrete, prin bogăţia şi adecvarea lor la chemările realităţii prin funcţia sa înrăuritoare, de anticipare sau cenzurare a actelor pe care urmează să le facem. Ce poate fi mai demn de respectat de cât crezuri cum ar fi : „Omul cât trăieşte învaţă’’, „Învăţătura bună e pe cap cunună’’, „A-nvăţa de mititel este mult mai uşurel’’, „Ce înveţi la tinereţe aia ai la bătrâneţe’’, „Frumuseţea vestejeşte, iar înţelepciunea creşte’’, ,,Multe greşeşti, multe înveţi’’ etc.

Dezvoltarea educaţiei, în general, şi cea a învăţământului, îndeosebi, au determinat apariţia treptată, în fiecare ţară, a unui ansamblu de instituţii şcolare de diferite grade, profile şi forme, care au alcătuit sistemul de învăţământ al acelei ţări.

Sistemul de învăţământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere si dinamism faţă de nou, dezvoltându-se şi acţionând în concordanţă cu cerinţele economico-sociale cu progresul ştiinţifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului ştiintifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului român, în condiţiile societăţii civile şi a statului de drept, democratic.

Reforma învăţământului se înscrie în actualul context politic şi economico-social ca o tactică folosită de societate în cadrul strategiei naţionale globale care vizează ca obiectiv remodelarea comportamentului pedagogic în perspectiva amplificării randamentului în prestaţia efectuată. Educatorul este agentul uman care mediază decisiv orice schimbare / inovare în cadrul învăţământului.

Direcţiile esenţiale ale reformei învăţământului din România sunt următoarele :

- schimbări de natură axiologică şi metodologică (autonomia persoanei, capacităţi creative, angajare şi responsabilităţi profesionale, modele de clasificare morfologică şi taxonomică a obiectivelor.

Să educi cu adevărat înseamnă să trezeşti îl cel de lângă tine acele resurse care-l pot împlini şi ridică, înseamnă să-l conduci pe celălalt spre descoperirea de sine, dându-i un imbold felului său de a fi, nu direcţionat de către tine, ci de ceea ce descoperă el că i se potriveşte, nu oferindu-i adevărul de-a gata, ci indicându-i direcţia posibilă pentru a-l găsi.

Învăţarea presupune şi mister, şi un mare paradox, ea înseamnă şi dezvăţ, împotrivire, încălcare a regulilor venite din afară.. Acesta nu trebuie să conducă la o libertate exagerată, ci la o asumare cât se poate de responsabilă a propriului destin. Libertatea persoanei este derivată şi câstigată din felul cum are loc raportarea la obligaţiile ce decurg din ecuaţia de mai sus.

Se ştie că tinerii şi copiii sunt atraşi de cultura digitală şi de suporturile tehnice ce o promovează. Nu putem spune exact cât de mare este această latură a culturii, dar există, ne invadează, ne infestează. Din punct de vedere expresiv, cyber cultura este mai aproape de interesele tinerilor, prezentându-se sub formă de jocuri, videoclipuri, chat-uri, etc.

Pot fi identificate şi suporturi aparent tradiţionale, dar care sunt acaparate de noile tehnologii digitale.

Din punct de vedere educaţional, Internetul constituie o oportunitate interesantă, nouă, de instrument accesoriu al unor noi valori ce pot fi adăugate conţinuturilor educative vehiculate în instituţiile şcolare.

Noile sisteme de concectare şi de comunicare pot accelera capacităţile comunicaţionale, imaginative sau inventative, dar le şi pot încetini sau stopa dacă nu sunt utilizate în chip judicios şi, mai ales, în mod univoc. Instrumentul este cu atât mai bun cu cât el face ca elevul să treacă de la statutul de utilizator la cel de producător de idei, de sensuri, de trăiri. Oricât de performantă ar fi noua tehnologie, aceasta se cere a fi completă cu strategii tradiţionale clasice de formare a abilităţilor umane. E bine să ştim să comunicăm prin calculator, dar şi cu semenii din preajma noastră. Uneori, e mai dificil sa comunicăm cu cei de lângă noi, decât cu cei care sunt departe.

Contactul viu, direct, personal cu alţii este edificator pentru propria persoană şi nu poate fi înlocuit total cu nici o tehnică, oricât de sofisticată ar fi. Poveştile de altădată ale bunicilor, în faţa focului din vatră, nu-şi vor găsi echivalentul prin intermediul mesageriei instant. Şi acestea din urmă sunt bine venite, dar reprezintă altceva, şi nu totul.

În concluzie, putem spune că în fond există trei mari direcţii în care trebuie să insiste educaţia pentru schimbare ,care vizează formarea omului astfel încât acesta să poată face faţă schimbărilor la care este supus mediul său fizic.:sesizarea şi întâmpinarea schimbărilor ; evaluarea acestora ; proiectarea schimbării şi intervenţia

Bibliografie

- Cucoş Constantin - ,,Educaţia. Iubire, edificare, desăvârşire’’, Ed. Polirom, Iaşi 2008
- Joiţa Elena (coordinator), E. Frăsineanu, M. Vlad, V. Ilie - ,,Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară’’, Ed. Arves, Craiova, 2003

Tradiție și inovație în modelele de predare- asimilare

Prof. înv primar Comănescu Viorica Simona
Școala Gimnazială „Ion Agârbiceanu” Bucium

„Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori şi, din acest punct de vedere, educaţia va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situaţie precisă, indicaţiile generale date de cărţile de metodologie.”

Gaston Mialaret

Activitatea instructiv-educativă se desfăşoară în baza unor finalităţi, este pusă în practică prin intermediul unui sistem de metode şi procedee, apelează la o serie de mijloace tehnice de realizare, iar rezultatele sunt verificate şi evaluate prin strategii specifice.

Între elementele constitutive ale procesului intsructiv-educativ se stabileşte o relaţie de interdependenţă, în care metodelor didactice le revine o importanţă deosebită. În conformitate cu principiile didacticii moderne, se acreditează ideea transformării elevului în subiect al acţiunii instructiv-educative şi implicării sale active în realizarea acestui proces. Elevii prezintă particularităţi psihoindividuale, astfel încât se impune utilizarea unei game cât mai ample de metode de predare care să le valorifice potenţialul. Semnificaţia metodelor depinde, în cea mai mare măsură, de utilizator şi de contextul în care este folosită. *Metodele tradiţionale,* expozitive ori frontale lasă impresia că nu ar mai fi în conformitate cu noile principii ale participării active şi conştiente a elevului. Acestea pot însă dobândi o valoare deosebită în condiţiile unui auditoriu numeros, având un nivel cultural care să-i asigure accesul la mesajul informaţional transmis raportat la unitatea de timp. *Metodele activ-participative* pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare. Prin participare, elevii îşi pot exprima opţiunile în domeniul educaţiei, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanţi la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant activ la educaţie.În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăţa” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune.

Elementul cheie în educaţie îl reprezintă *elevul* care trebuie să realizeze o serie de procese pentru a putea cunoaşte şi utiliza practic informaţiile însuşite. O învăţare eficientă presupune mai întâi înţelegerea faptelor, analizarea acestora, formularea unor idei pe baza cunoştinţelor dobândite ulterior, generalizarea şi abstractizarea lor. Profesorul nu mai este cel care ţine o prelegere în faţa elevilor ci e mediator şi îndrumător în activitatea de învăţare pe care aceştia o parcurg. Predarea se realizează prin utilizarea unor metode activ – participative care să solicite interesul, creativitatea,imaginaţia,implicarea şi participarea elevului,în scopul însuşirii unor cunoştinţe care să–i folosească.

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea şi realizarea unei activităţi educaţionale, se pune accent pe felul cum se desfăşoară aceasta şi implică probleme organizatorice, procedurale şi materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învăţământ, al strategiilor de organizare a predării-învăţare, puse în aplicaţie, în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conţinuturile transmise, formele de realizare a instruirii şi modalităţile de evaluare. Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaţionale

constituie metoda didactică iar termenul *metodă care* provine din grecescul „*methodos*”, înseamnă exact „*drum spre*”.Astfel metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă”.(M.Ionescu, V.Chiş, p.126) Metoda este selectată de cadrul didactic şi este pusă în aplicare în lecţii sau activităţi extraşcolare cu ajutorul elevilor şi în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor şi elev, participarea lor la căutare de soluţii, la distingerea dintre adevăr şi eroare şi care, sub forma unor variante şi/sau procedee selecţionate, se foloseşte pentru asimilarea cunoştinţelor, a trăirilor valorice şi a stimulării spiritului creativ. Când se alege o metodă, se ţine cont de finalităţile educaţiei, de conţinutul procesului instructiv, de particularităţile de vârstă şi de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor şcolare, de natura mijloacelor de învăţământ, de experienţa şi competenţa cadrului

Metodologia didactică actuală este orientată către implicarea activă şi conştientă a elevilor în procesul propriei formări şi stimularea creativităţii acestora. În acest context, prefacerile pe care le cunosc metodele de învăţământ cunosc câteva direcţii definitorii. Relaţia dinamică-deschisă constă în raporturile în schimbare ce se stabilesc între diferitele metode. Diversitatea metodelor este impusă de complexitatea procesului de învăţare, fiecare metodă trebuie să fie aleasă în funcţie de registrul căruia i se raportează. Amplificarea caracterului formativ al metodelor presupune punerea accentului pe relaţiile sociale pe care le are elevul în procesul de culturalizare şi formare a personalităţii. Reevaluarea permanentă a metodelor tradiţionale vizează adaptarea lor în funcţie de necesităţi şi raportarea lor la evoluţia ştiinţei.

O paralelă succintă a celor două modele de predare-asimilare poate fi sintetizată astfel :

Model de realizare a învăţării în învățământul tradițional:

- memorarea şi reproducerea cunoştinţelor transmise de cadrul didactic ;
- competiţia cu scop de ierarhizare;
- se poate realiza și individual.

Avantaje: stimulează productivitatea, promovează aspiraţii mai înalte; pregăteşte elevii pentru viaţa competitiv;

Limite: generează conflicte, agresivitate, lipsa comunicării și a încrederii, amplifică teama de eşec;

Evaluarea în învățământul tradițional:

- măsurarea şi aprecierea cunoştinţelor (ce ştie elevul);
- accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informaţie deţine elevul).

Model de realizare a învăţării într-un învăţământ modern:

- apel la experienţa proprie;
- promovează învăţarea prin colaborare;
- dezvoltă gândirea critică în confruntări.

Avantaje: stimulează argumentarea unei opinii, cooperarea în rezolvarea sarcinilor şi problemelor de lucru (de învăţare). ,iniţiativa,spiritul întreprinzător, cutezanţa, asumarea riscurilor, implicare personală, gândire liberă, creativă,critică;

Evaluarea în învățământul modern:

- măsurarea şi aprecierea capacităţilor(ce ştie şi ce poate să facă elevul);
- accent pe elementele de ordin calitativ (sentimente, atitudini etc.)

O metodă se defineşte prin predominanţa unor caracteristici la un moment dat, caracteristici ce se pot metamorfoza astfel încât metoda să fie satisfăcătoare într-o clasă, complementară sau chiar contrară. Astfel, o metodă tradiţională poate evolua spre modernitate, în măsura în care secvenţele proceduale care le compun ingăduie restructurări inedite sau când circumstanţele de aplicare a acelei metode sunt cu totul noi. În unele metode moderne surprindem secvenţe destul de tradiţionale sau descoperim că variante ale acestei metode erau de mult cunoscute și aplicate.

Noile tehnologii au produs schimbări, modificări în toate domeniile și era de așteptat ca la un moment dat acest progres să influenţeze și procesul de predare-învățare.Astfel elevii sunt nevoiți să învețe să gestioneze un număr impresionant de informații,să le analizeze, să ia decizii săși dezvolte cunoștințele pentru a face față provocărilor tehnologice actuale. În ceea ce privește personalul didactic, sunt necesare eforturi de formare profesională.

Din toate cele menţionate rezultă faptul că profesorul trebuie să-și schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de integrare socioprofesională și educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un învăţământ de calitate. Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura esenţial înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Bernat, Simona, 2003, Tehnica învăţării eficiente, Presa Universitară clujeană, Cluj-Napoca
- ✓ Cerghit, I, 2006, Metode de învăţământ, , editura Polirom, Iaşi ∨ Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001
- ✓ Dumitru, I., Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara, 2001
- ✓ Moise, C., 1996, Concepte didactice fundamentale, Ankarom, Iaşi

Eficientizarea comunicării didactice - premisă a succesului şcolar

Jercăianu Rodica, prof înv primar,
Școala Gimnazială Nr 11, Buzău

„Comunicarea se referă la acţiunea uneia sau mai multor persoane, de transmitere şi receptare a unor mesaje care pot fi deformate de zgomote, are loc într-un context, presupune anumite efecte şi furnizează oportunităţi de feed-back”(De Vito, apud. Pânişoara, 2003, 14).

Comunicarea umană este o modalitate specifică de interacţiune , o relaţie de schimb informaţional între parteneri şi, totodată, un proces în cadrul căruia aceştia se înţeleg şi se influenţează reciproc. Ca relaţie şi proces, comunicarea se defineşte prin următoarele: transmiterea şi schimbul de informaţii dintre oameni, circulaţia de impresii, opinii, judecăţi de valoare, stări afective, prin intermediul cărora este influenţată conduita participanţilor la acest proces.

Specificul comunicării didactice

Comunicarea reprezintă un aspect esenţial al activităţilor de predare-învăţare. Cei doi agenţi ai procesului educativ, profesorul şi elevul, sunt legaţi printr-un sistem de comunicare reciprocă realizată în contexte situative diverse şi de a cărei eficienţă depinde eficienţa predării şi a învăţării.

Comunicarea educaţională sau pedagogică mijloceşte realizarea fenomenului educaţional în ansamblul său, indiferent de conţinuturile, nivelurile, formele sau partenerii implicaţi. Faţă de aceasta, comunicarea didactică apare ca formă particulară, „obligatorie în vehicularea unor conţinuturi determinate, specifice unui act de învăţare sistematic asistată.,”(Adrian Neculau, Teodor Cozma)

Ca mod de interacţiune a persoanelor, comunicarea didactică este una instrumentală, deoarece în cadrul ei se urmăreşte în mod intenţionat şi conştient un scop: producerea unui anumit efect asupra receptorului, în efortul de formare a identităţii sale. Orice activitate şcolară presupune schimbul de informaţii, adică procese şi relaţii de comunicare, relaţii mijlocite de cuvânt, imagine, gest, semn sau simbol. Cadrele didactice trebuie să acorde o atenţie sporită configurării „ethosului comunicativ,” date fiind influenţele acestuia asupra componentelor activităţii instructiv-educative.

Comunicarea didactică presupune o interacţiune de tip feed-back, privind atât informaţiile explicite, cât şi cele adiacente (intenţionate sau formate chiar în cursul comunicării).

Din perspectiva comunicării didactice, feed-back-ul poate fi privit ca fiind comunicarea despre comunicare şi învăţare. Aceasta se explică prin faptul că actul didactic impune existenţa a două feed-back-uri, diferite prin sens şi funcţie. Un prim feed-back aduce informaţii de la receptor la emiţător - este numit convenţional numit feed-back I – şi reglează activitatea de transmitere a informaţiilor. Al doilea feed-back, oferit de această dată de emiţător receptorului - numit feed-back II – are drept scop să regleze activitatea dominantă a celui din urmă. În cazul comunicării didactice, dominanta pentru receptor este activitatea de învăţare. Dacă feed-back I poate fi întâlnit în orice tip de comunicare umană, feed-back II este propriu într-o comunicare ce vizează expres învăţarea sistematică. Necesitatea, importanţa şi funcţiile celor două feed-back-uri decurg din dublul statut al emiţătorului şi receptorului în situaţiile didactice. În aceste cazuri, emiţătorul nu este doar sursa de informaţii, ci şi educator (persoană ce vizează o transformare a receptorului pe baza informaţiei pe care el o furnizează). Profesorul nu comunică doar pentru a informa, ci pentru a crea premisele unor schimbări în ceea ce “ştie”,

“vrea”, “face”. La rândul său, cel care învaţă, ca beneficiar al mesajului, nu este doar receptor de informaţii, ci o persoană disponibilă la transformare în urma unui proces de învăţare care incorporează şi informaţia primită.

Datele pe care emiţătorul şi receptorul le pot primi şi transmite simultan sau succesiv, prin cele două feed-back-uri amintite, se referă la:

- obstacolele comunicării / învăţării ;
- personalitatea receptorului / cerinţele emiţătorului ;
- gradul de adecvare a mesajului / învăţării (R. Mucchielli, 1982; D. Ungureanu,1984).

Dacă situaţia comunicării permite o prezenţă optimă a fiecăruia dintre cele două feed-back-uri, se poate constata:

- creşterea eficienţei mesajului / actului de învăţare;
- instalarea unui climat securizant, atât pentru profesor (ştie cum este receptat mesajul său),cât şi pentru elevi (îşi pot autocontrola actul de învăţare pe baza reperelor oferite de profesor);
- ameliorarea relaţiei interpersonale între cei implicaţi în actul didactic.

Ca elemente specifice ale comunicării didactice, menţionez:

- are un caracter bilateral, care evidenţiază necesitatea instituirii unei legături performante intre profesor şi şcolar;
- discursul didactic are un pronunţat caracter explicativ deoarece, prioritar, el vizează învăţarea prin înţelegere, axată pe antrenarea potenţialităţii cognitive a şcolarului;
- comunicarea didactică este structurată conform logicii pedagogice a ştiinţei care se predă. Rolul comunicării didactice este de a facilita înţelegerea unui adevăr, nu doar enunţarea lui;
- profesorul –în calitate de emiţător şi receptor- filtrează informaţiile accesibilizându-le, organizân-du-le, selectându-le şi personalizându-le în funcţie de destinatar (receptor) şi de cadrul în care se transmit;
- comunicarea didactică este expusă pericolului de a fi supusă transferului de autoritate asupra conţinuturilor. Un enunţ poate fi considerat adevărat /fals pentru că parvine de la o sursă autorizată, nu pentru că este demonstrabil;
- în actul comunicaţional, profesorul are posibilitatea de a accentua una sau mai multe dintre dimensiunile comunicării (informativă, relaţională,pragmatică etc.). Această caracteristică derivă din nota personală a comunicării didactice;
- domină comunicarea verbală iniţiată şi susţinută de către profesori, precum şi tutelarea de către profesor a actului de comunicare;
- calitatea comunicării didactice depinde de strategia folosită, proiectată în funcţie de scopul activităţii didactice, personalitatea şcolarului, personalitatea profesorului, stilul educaţional adoptat;
- calitatea comunicării didactice depinde de strategia folosită, proiectată în funcţie de scopul activităţii didactice, personalitatea şcolarului, personalitatea profesorului, stilul educaţional adoptat;
- este evaluativă şi autoevaluativă, atât pentru educat, cât şi educator:

Comunicarea profesor-elev se realizează cu ajutorul unor limbaje verbale, nonverbale, paraverbale, prin care se schimbă mesaje, pentru a influenţa, într-un anume sens, mai ales calitativ, comportamentul celuilalt. Ea se află sub imperiul unui complex de factori interni şi al unor condiţii externe, care o afectează şi ca structură, şi ca eficienţă, mai ales dacă

necesitatea de a îndeplini anumite condiţii de către emiţătorii şi receptorii mesajelor, de către sursa şi destinatarul conţinutului informaţional este satisfăcută. Eficienţa comunicării didactice creşte când scopurile şi obiectivele activităţii propuse se armonizează cu structura comunicaţională prezentă. Folosirea multicanalităţii (comunicării verbale, nonverbale, paraverbale) în transmiterea mesajului facilitează reţinerea unei mari cantităţi de informaţii şi, în acelaşi timp, sporeşte atractivitatea actului comunicativ.

Condiţiile unei comunicări didactice eficiente

Comunicarea este o componentă vitală a procesului de predare-învăţare-evaluare. În mare măsură, reuşita actului pedagogic este asigurată de calitatea comunicării. Ca formă specifică a comunicării umane, *comunicarea didactică* se distinge prin câteva particularităţi:

- este o comunicare de tip şcolar care utilizează ca instrument limbajul specific conţinutului diferitelor discipline de învăţământ;
- este intenţionat acordată la realizarea obiectivelor propuse;
- este o comunicare de conţinuturi purtătoare de instruire;
- are un efect de învăţare, urmăreşte influenţarea, modificarea şi stabilitatea comportamentelor individuale sau de grup;
- generează învăţare, educaţie şi dezvoltare prin implicarea activă a elevului în actul comunicării.

În mare măsură, învăţarea este o problemă de comunicare, astfel că stăpânirea şi valorificarea valenţelor comunicării reprezintă o condiţie a unei învăţări eficiente.

Comunicarea didactică reprezintă un principiu axiomatic al activităţii de educaţie, care presupune un mesaj educaţional elaborat de profesor, capabil să provoace o reacţie formativă la nivelul elevului, evaluabilă în termeni de conexiune inversă externă sau internă.

Examinată prin prisma teoriei comunicării, comunicarea didactică reprezintă un transfer de informaţii între partenerii actului didactic: profesor - elevi.

Comunicarea didactică presupune:

- un emiţător (profesorul) – P;
- un receptor (elevul, clasa de elevi) – E;
- repertoriul emiţătorului (RP) = ansamblul cunoştinţelor, noţiunilor, priceperilor, deprinderilor, experienţei etc. de care dispune profesorul şi cu care se angajează în actul predării;
- repertoriul receptorului (elevului) – RE = ansamblul cunoştinţelor, noţiunilor, priceperilor, deprinderilor, experienţei etc. de care dispune elevul; nivelul dezvoltării psihice şi fizice cu care se angajează în actul învăţării;
- repertoriul comun al profesorului şi elevului - RP $\cap$ RE.

Între cei doi poli se interpune „canalul” sau calea de comunicare, pe traseul căruia pot interveni perturbaţii diferite: suprapunere de sunete, reverberaţia sălii de clasă, zgomote, voce slabă, care pot provoca pierderi de informaţii.

Dintre ***căile şi aptitudinile care duc la eficientizarea comunicării*** interpersonale în clasa de elevi , vom lua în discuţie următoarele:

1.1**. Atitudinea pozitivă**

Se exprimă printr-un punct de vedere optimist, favorabil,încurajator. Există cel puţin două modalităţi de a comunica acest gen de sentiment într-un context interpersonal: demonstrarea de atitudini favorabile sau recunoaşterea valorii persoanei cu care interacţionează.

1.2. Încrederea şi integritatea personală

Un comunicator eficient manifestă în plan social încredere în el, în aşa fel încât ceilalţi nu-i pot percepe angoasele. Este vorba despre o persoană care se simte în largul ei în prezenţa celuilalt şi în cadrul situaţiei de comunicare, în general. Încrederea este generată de integritate. Integritatea ,în cadrul realităţii şcolare, nu înseamnă altceva decât a trata elevii conform aceloraşi principii, având convingerea că o astfel de purtare câştigă încrederea tuturor, sfârşind prin a fi iubit de ceilalţi.

1.3 Empatia

Reprezintă capacitatea de a cunoaşte ceea ce celălalt simte la un moment dat, prin transpunerea în cadrul său intern de referinţă. Empatia necesită, în acelaşi timp, receptivitate la sentimentele pe care partenerul le trăieşte şi capacitatea verbală / nonverbală de a comunica această înţelegere. Înţelegerea intuitiv-reciprocă între partenerii de comunicare, dublată de o anumită contagiune emoţională, ţine de un aspect implicit al comunicării, pe care Stroe Marcus (1971) îl identifică în empatie.

1.4 Expresivitatea

Expresivitatea apare ca o ,, însuşire aptitudinală complexă, înglobând putinţa de a proiecta pe plan mintal şi de a exprima adecvat şi sugestiv, intr-o situaţie dată, o idee sau o stare psihică”.

(Tatiana Slama Cazacu,1969)

Expresivitatea se poate obţine atât pe plan paraverbal, prin evoluţia intonativă realizată, în principal, prin înălţime, susţinută şi prin modulaţii ale vocii, dar şi prin accent, iar în plan nonverbal, prin utilizarea gesturilor a căror natură şi frecvenţă sunt potrivite situaţiei.

Menţionez în cele ce urmează câteva reguli ale paraverbalului pe care cadrul didactic trebuie să le respecte:

a) volumul vocii trebuie să varieze de la un moment la altul ; este recomandabil să se vobească mai tare şi cu mai mult entuziasm la începutul sau la sfârşitul prezentării;

b) ritmul vorbirii trebuie să fie variat pentru a ,,sparge” monotonia; este bine să se vorbească mai rar când se subliniază ideile principale, ritmul să crească la pasajele de tranziţie şi să fie menţinut alert la pasajele descriptive şi la cele familiare grupului; se recomandă să se evite vorbirea ,,împiedicată” (cu variaţii de ritm prea dese), care afectează înţelegerea problemei, cât şi cursivitatea discursului;

c) tonalitatea trebuie să fie normală; ridicarea tonului este recomandabilă pentru a sublinia ideile esenţiale şi pentru ,,calmarea” unei săli turbulente, deşi se poate obţine un efect similar prin coborârea bruscă a tonalităţii (tonul ascuţit poate fi considerat ca agresiv).

Aşadar, comunicarea didactică constituie modalitatea fundamentală de desfăşurare a activităţii de predare-învăţare a conţinuturilor specifice, codificate divers, ceea ce face ca relaţia profesor-elev să aibă o mare valoare adaptativă. ,,Ea nu este un fenomen linear, omogen şi mecanic, ci, dimpotrivă, este un proces dinamic, în cursul căruia unele strategii se înlocuiesc cu altele, conducându-i pe interlocutori la ,,deplasarea” unuia spre celălalt. Dacă profesorul nu decriptează la timp

reacţiile elevilor săi şi nu reglează la timp conduita comunicaţională, întreaga activitate educaţională poate fi compromisă. Profesorul nu informează,ci comunică.

Profesorul cu vocaţie ştie că a fi preocupat de conştientizarea, supravegherea şi îmbogăţirea conduitei sale comunicative este o cerinţă elementară, mai ales că „nu tot ce intenţionăm reuşim să spunem, nu tot ce spunem se aude, nu tot ce se aude se şi înţelege, se înţelege şi ce nu spunem, iar ceea ce se înţelege nu depinde numai de noi.”(L.Ţoitu, 1984, p.116)

Bibliografie:

Constantin Cucoş - Pedagogie, Editura Polirom , Iaşi, 2002

Ion Ovidiu Pânişoară –Comunicare eficientă , Editura Polirom , Iaşi, 2006;

Sălăvăstru, Dorina, (2004) *Psihologia educaţiei*, Iasi: Editura Polirom;

Marcus Stroe - Empatia. Cercetări experimentale, Editura Academiei, Bucureşti, 1971

Une bonne stratégie d'utilisation des *Fables* de La Fontaine dans la classe de FLE

Prof. Stoian Ana-MariaValentina
Școala Gimnazială nr. 49 din București

Pourquoi les fables? Parce que les fables sont un recueil d'histoires sur la faune et la flore qui enseignent des leçons allégoriques. Elles font partie de l'histoire de l'humanité depuis des siècles et sont toujours populaires aujourd'hui. Certaines personnes utilisent le texte littéraire comme point de départ pour des discussions sur la moralité et l'humanité. En plus les fables sont des textes littéraires parfaits pour plusieurs raisons, notamment leur applicabilité universelle et leur intemporalité. On peut les utiliser comme outil pédagogique pour clarifier des sujets complexes. Les fables peuvent être utilisées comme un outil moral en les appliquant à des situations actuelles. Les professeurs peuvent faire des fables un moyen amusant et accessible d'apprendre l'histoire et la nature humaine. On y trouve une pertinence universelle, elles sont divertissantes à lire et à analyser. En conclusion, on peut faire des fables une expérience éducative amusante pour ceux qui sont déjà bien informés sur l'histoire, mais elles restent largement inaccessible à ceux qui ne connaissent pas le texte littéraire.

La langue se définit comme l'ensemble des mots de la langue (le vocabulaire, la syntaxe et la grammaire). Deux choses sont importantes à ce propos: d'une part, la langue est un système de signes pour la communication et, d'autre part, le langage est une construction sociale. Cela signifie que les mots ne peuvent être considérés seulement comme des signes écrits, mais aussi comme des éléments d'une construction sociale. C'est pourquoi il y a un lien entre le langage et la société. La langue est un objet social. Elle a une valeur sociale et sa valeur dépend du statut social des utilisateurs de la langue. Par conséquent, cela implique que l'ensemble des mots de la langue est défini par le statut social des utilisateurs de la langue. De ce fait, les textes littéraires sont également définis par le statut social des utilisateurs de la langue. Les textes littéraires sont considérés comme l'élément essentiel de l'ensemble du langage, car ils définissent le statut social des utilisateurs de la langue:[20]

> « Le texte littéraire est donc le lieu, le moment et l'occasion propices pour l'apprenant d'entrer dans la langue/culture de l'autre et de reconfigurer sa propre identité, à travers des interactions autour de ce texte ».

Le statut social défini par le statut social des utilisateurs de la langue est le contenu de la langue. De ce fait, l'utilisation des textes littéraires en classe de FLE signifie que le contenu de la langue est défini par le statut social des utilisateurs de la langue. Cela signifie qu'il est important de considérer les textes littéraires comme un élément du contenu de la langue:[21]

> « La littérature est un support privilégié de la formation humaniste puisqu'elle ouvre sur toutes les dimensions de l'humain (histoire, culture, imaginaire, etc.) De cette façon, la littérature permet de développer et d'enrichir la

[20] Voir: Mekhnache, Mohammed, « Le texte littéraire dans le projet didactique », en *Synergies, Algérie*, n°9- 2010, passim pp. 121-132. Consulté le 18 aout 2022 sur: http://eprints.univ-batna2.dz/366/ https://gerflint.fr/Base/Algerie9/mekhnache.pdf

[21] Voir : Cervera, Roser, «A la recherche d'une didactique littéraire», en *Synergies* Chine n°4-2009, passim pp. 45-51. Consulté le18juin2022 sur: https://www.academia.edu/855165/A_la_Recherche_dune_didactique_litt%C3%A9raire

> personnalité des lecteurs. La nécessité de la transmission littéraire comme lieu de mémoire et de langue réside dans lefait que c'est aussi un lieu savoir culturel et d'émotion »[22].

Le contact avec le texte met l'élève en contact avec une autre culture. En lisant le texte, les élèves comparent le texte qu'ils ont lu avec d'autres textes, leur propre langue et la langue des autres, leur propre culture et la culture du texte.

Selon Marc Lits:

> « […] il n'est pas possible, pour des élèves, de percevoir ce qui constitue leur propre environnement culturel sans terme de comparaison […]. Ce n'est qu'après avoir découvert la culture de l'autre que je puis percevoir ce qui fonde mes particularités culturelles. Le texte littéraire est donc le lieu, le moment et l'occasion propices pour l'apprenant d'entrer dans la langue/culture de l'autre et de reconfigurer sa propre identité, à travers des interactions autour de ce texte »[23].

Lors de la préparation pédagogique à l'enseignement/apprentissage des textes littéraires, le choix du texte ne se fait pas uniquement en fonction de ses éventuels atouts ou freins. L'enseignant doit également tenir compte d'un certain nombre de paramètres, de choix de méthode, comme la paternité, le genre ou la longueur du texte. Au cours du processus de préparation, l'enseignant posera plusieurs questions :

- Parmi les nombreux genres littéraires, on se demande lequel (ou plusieurs) choisir pour travailler en classe de FLE ? Romans, poèmes, pièces de théâtre, contes, journaux intimes, fables, bandes dessinées ?

- Parmi tant d'auteurs francophones, lequel choisiriez-vous ? Le plus célèbre ? Ceux qui appartiennent à la littérature universelle, à la littérature pour les enfants, un classique?

- Quel niveau de connaissance de la langue devrait être requis pour introduire la littérature aux apprenants ?

- Quels sont les objectifs de l'étude des textes littéraires dans l'enseignement du français langue étrangère ? Quelles compétences installer ?

- Enfin, quelles stratégies privilégier pour aider les apprenants à développer leurs compétences dans l'étude de la littérature en classe de FLE ?

La démarche proposée par J.P. Cuq et I. Gruca est la suivante : « Des activités avant la lecture peuvent aider l'élève à s'orienter dans le contexte et à préparer la lecture ».[24]

Les deux auteurs insistent sur les étapes nécessaires pour la réussite d'une lecture efficace.

Donc, on doit tenir compte que pour les textes littéraires, on peut envisager différentes approches, qui varient selon leur complexité et le niveau des apprenants. Cependant, en général, pour développer les compétences des apprenants, il est nécessaire de comprendre/interpréter les textes les plus divers provenant de différentes sources.

Avant de lire, les enseignants doivent stimuler la curiosité en faisant des hypothèses sur le travail. On peut fournir aux élèves des recherches sur les titres, les sous-titres, les affichages iconiques, leurs affichages imprimés, qui renseignent sur le type de discours ou le genre auquel appartient le texte, et enfin les références, qui permettront de faire des recherches sur le texte, l'auteur et l'œuvre. Ensuite, il y a une personne qui lit en silence, après quoi l'enseignant encourage les élèves à aborder

---

[22] *Ibidem*, p. 46.

[23] Lits, M., «Approche interculturelle et identité narrative», en: *Étude de la linguistique appliquée*, N° 93, Janvier-Mars,1994. Consulté le 22 juillet 2022 sur: https://www.academia.edu/5561274/Pour_une_approche_interculturelle_des_litt%C3%A9ratures_francophones

[24] Cuq, J-P et Gruca, I., *Cours de didactique du français langue étrangère et seconde*. Grenoble, Ed. Presses Universitaires de Grenoble, 2008, p.421. Consulté le 22 juillet 2022 sur: https://ro.scribd.com/document/398880199/Cours-de-Didactique-Du-Francais-Langue-Etrangere-Et-Seconde-J-p-Cuq-Et-I-Gruca-2008

le contenu du texte. Pour ce faire, il commence par le problème global de permettre la lecture de premier niveau, à travers des choses telles que :

Qui ?	Fait quoi ?	A qui ?	Où ?	Quand ?	Comment ?	Pourquoi ?

Les réponses à ces questions amèneront les élèves à commencer à comprendre le texte.[25] Probablement, les élèves n'avaient pas lu le texte mot pour mot, mais ont rapidement passé le contenu du centre. L'enseignant va vérifier si le contenu des réponses est conforme aux hypothèses formulées à l'étape précédente afin d'établir l'idée générale du texte. La première lecture rapide et limitée vise à identifier le type de texte, à identifier le thème général et les idées clés.

[25] Les stratégies didactiques présentées par Rabatel A., « La lecture comme activité de construction », en Quet, F., *La réception des textes littéraires*, LIDIL, 2006.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

FIȘTOC CAMELIA MIHAELA
Colegiul Economic „MIHAIL KOGĂLNICEANU„ FOCȘANI

În cadrul învățământului liceal tehnologic, o metodă inovativă de învățare o constituie firma de exercițiu.

Firma de exerciţiu este un concept didactic, bazat pe învaţarea prin practică, un model de simulare a proceselor interne desfăşurate într-o firmă reală şi a relatiilor sale cu alte firme şi institutii.

Aceasta reprezintă o metodă interactivă de învăţare pentru dezvoltarea spiritului antreprenorial, o concepţie modernă de integrare şi aplicare interdisciplinară a cunoştinţelor, o abordare a procesului de predare-învăţare care asigură condiţii pentru probarea şi aprofundarea practică a competenţelor dobândite de cursanţi (elevi/studenţi) în pregătirea profesională.

Implementarea conceptului de “firmă de exerciţiu” îşi propune crearea tipului de întreprinzător dinamic, capabil să dezvolte un nou proces de producţie, să aducă pe piaţă un nou produs sau serviciu.

Cadrul general pentru implementarea conceptului “firmă de exerciţiu” în sistemul de învăţământ este asigurat de Centrala firmelor de exerciţiu/Întreprinderilor Simulate din România (ROCT) care este un compartiment în cadrul Centrului Național de Dezvoltare a Învățământului Profesional și Tehnic, înființată prin *OMECT nr. 5109/25.08.2008*.

Obiectivele compartimentului ROCT sunt:

- Diseminarea metodei interactive “firmă de exercițiu”;
- Extinderea rețelei firmelor de exercițiu/întreprinderilor simulate din România;
- Participarea firmelor de exercițiu la târguri naționale și internaționale;
- Intensificarea relaţiilor dintre firmele de exerciţiu din România și firmele de exrciţiu din străinătate;
- Organizarea şi desfăşurarea târgului internaţional al firmelor de exerciţiu din România;
- Amplificarea functionalităţii reţelei firmelor de exerciţiu, respectiv derularea de tranzacţii pe piaţa naţională şi internaţională a firmelor de exerciţiu.
- Creșterea calității activității în cadrul firmelor de exercițiu din România prin înscrierea în vederea obținerii certificatului ”Marca de Calitate”.

Firma de exerciţiu/simulată este concepută pentru însuşirea şi aprofundarea cunoştinţelor economice şi juridice, a formării aptitudinilor personale şi comportamentelor aplicabile în toate domeniile economice, pornind de la funcţiile de bază şi până la cele de conducere din întreprindere. Ca metoda de învăţare îşi propune următoarele obiective specifice:

- dezvoltarea spiritului antreprenorial al elevilor şi studenţilor;
- facilitarea trecerii absolvenţilor la viaţa activă prin valorificarea cunoştinţelor teoretice şi consolidarea acestora prin practică şi lucru nemijlocit în firma de exerciţiu/simulată;
- dezvoltarea spiritului antreprenorial al adulţilor prin programele de formare profesională continuă.

Firmele de exerciţiu/simulate oferă un suport practic de dezvoltare a spiritului antreprenorial al cursanţilor (elevi şi studenţi) având în vedere:

- definirea şi insusirea metodelor de lucru şi a activităţilor specifice unei firme reale;
- simularea cu ajutorul mijloacelor IT a operaţiunilor, a fluxurilor informaţionale şi a proceselor economice

specifice mediului real de afaceri – interconexiuni intre firme şi documente utilizate în schimburile economice;

- aprofundarea şi perfecţionarea abilităţilor de comunicare şi a limbajului de afaceri;
- dezvoltarea prin activitate nemijlocita a unor competenţe şi aptitudini necesare în demararea unei activităţi economice.

La incheierea perioadei de instruire în cadrul firmei de exerciţiu/simulate participanţii vor avea o imagine globală referitoare la activitatea desfăşurată într-o firmă reală şi vor cunoaşte modul de funcţionare a diferitelor departamente cum ar fi: producţie, comercial, finanţe- contabilitate, resurse umane, relaţii publice etc.

Instruirea în firma de exerciţiu/simulată oferă elevului:

- Abilităţi necesare unui întreprinzător pentru:
  - dezvoltarea unei firme sau a unui nou flux tehnologic de producţie;
  - lansarea pe piaţă a unui nou produs inovativ sau a unui serviciu necesar pietei;
  - descoperirea unor mijloace şi cai de distribuţie pentru produse sau servicii existente.
- Competenţe şi aptitudini necesare în demararea unei activităţi economice:
  - cunoasterea cerinţelor mediului şi documentare eficienta;
  - creativitate;
  - gândire critica în înterpretarea contextului economic concurenţial;
  - evaluarea resurselor materiale şi a cunostinţelor;
  - spiritul de iniţiativa în luare de decizii;
  - asumarea responsabilităţii în limita competenţelor;
  - cooperarea în lucrul în echipă;
  - iniţiativă şi urmarirea cu perseverenta a îndeplinirii obiectivelor;
  - auto-organizare şi auto-evaluare a resurselor individuale.
- Abilităţi şi competenţe în ceea ce înseamnă comportamentul profesional, respectiv: *“Să ştie ce să facă şi să ştie cum să facă”*;
- Abilităţi de comunicare în limbajul de afaceri.

În școala noastră s-a inființat Centrul de resurse pentru firme de exercițiu – regiunea Sud-Est din cadrul Colegiului Economic „Mihail Kogălniceanu” Focșani,care a organizat in perioada 2017-2022 Târgul Firmelor de Exercițiu -„Elevul de azi, antreprenorul de mâine”. La eveniment au participat direct și indirect numeroase firme de exercițiu din Vrancea și din țară. Acestea au concurat la următoarele secțiuni: stand profesional, prezentare, catalog, spot, materiale promoționale, site. Managerii firmelor de exercițiu au participat și la Competiția Virtual Business Challenge, care are ca obiectiv principal creșterea preocupării acestora pentru gestionarea corectă a afacerii.

Prin participarea la târg, elevii și-au pus în valoare competențele antreprenoriale în condiții de competiție, pregătindu-se intens pentru o mai bună inserție pe piața muncii. Prin derularea activităților, s-a creat un climat de înțelegere, toleranță, comunicare empatică, angajații din firma de exercițiu având posibilitatea de a participa mai eficient în contextele sociale și de a respecta valoarea tuturor indivizilor. Astfel, a fost facilitată inițierea de contacte între viitorii actori de pe piața reală și învățarea experiențială.

Practic, aici, elevii, care sunt angajați în firmele de exercițiu, își prezintă oferta, comunică, negociază, încheie

tranzacții, dar cred că cel mai mult reușesc să-și promoveze imaginea de viitori întreprinzători sau de salariați instruiți. Pentru a participa la un târg este nevoie de foarte multă pregătire, iar lucrul acesta conduce la perfecționarea activității elevilor în firma de exercițiu, la stimularea creativității lor, la dezvoltarea competențelor antreprenoriale care sunt atât de cerute pe piața forței de muncă. Rolul firmei de exercițiu este extrem de important, aici ei învață să lucreze în echipă. În firma de exercițiu, spre exemplu, un risc sau un eșec nu produce neajunsuri atât de mari cum produce un faliment într-o firmă reală. Ei învață din greșeli. De asemenea, în ceea ce privește calitățile pe care ar trebui să le aibă și să le dobândească un elev în firma de exercițiu, sunt enorme. Învață să devină profesioniști în munca pe care o desfășoară, pun suflet, pun dăruire. De asemenea, putem să vorbim aici și despre arta de a gestiona un eșec, dar și despre arta de a administra o victorie. Cred că asta este cheia spre a deschide porțile succesului. Coordonatorii sunt foarte importanți. Noi avem în planul cadru trei ore de firme de exercițiu. Practic, activitatea firmelor de exercițiu se desfășoară în orele de laborator tehnologic”.

Din juriu au făcut parte și absolventi ai Colegiul Economic „Mihail Kogălniceanu”. *„Mă numesc Iulian Puiu, sunt elev în clasa a XII-a, anul trecut am avut oportunitatea să particip la această competiție. Părerea mea este că acesta e unul din lucrurile foarte bune care se întâmplă în școli. Business Challenge e o competiție în care într-o jumătate de oră trebuie să rezolvi un studiu de caz, împreună cu o echipă formată pe loc. Astfel îți antrenezi abilitățile de a gândi în prespectivă, de a analiza tehnic. În al doilea rând este vorba despre abilitățile interumane, care sunt foarte importante, pentru că este o diferență foarte mare între manager, creierul tehnic din firmă și liderul, care este creierul emoțional și care aduce oamenii împreună. Părerea mea este că partea de emoțional și de lucru în echipă e cea mai grea în fiecare an. Cea de-a treia abilitate pe care o dezvoltă este aceea de a realiza rapid o prezentare și de a ieși din zona de confort ca să-ți prezinți ideile în fața unui juriu, în fața unui public. Cei care câștigă ajung la Brașov unde iar vor avea parte de o experiență de neuitat. Eu așa am început să-mi formez primele contacte de business care sunt foarte importante. Sunt înscris deja la facultatea The Entrepreneurship Academy. Este prima facultate de business din România. E un sistem de învățământ mult mai practic, mai ancorat în realitate, prin care ai parte de zona de studiu și de aplicat, pentru că trebuie să dezvolți propriul tău business. Încep de pe acum să-mi dezvolt propriile oportunități pe partea de antreprenoriat social”*, ne-a spus Iulian Puiu, membru al juriului în cadrul competiției Business Challenge a Colegiului Economic „Mihail Kogălniceanu” Focșani.

Ionuț Scarlat, fost elev al Colegiului Economic „Mihail Kogălniceanu” Focșani, spune că unui bun atreprenor îi trebuie voință și multă putere de învățare pentru a reuși. *„Business Challenge a pornit acum șase ani mai mult ca o provocare atât la adresa mea, Am încercat oarecum să-i aducem pe elevi în interiorul unei afaceri și în sistemul de a gândi, în special pe partea asta a trecerii de barierele, pe care școala ni le impune. În fiecare an am încercat să aducem ceva nou, să creionăm o serie de studii de caz, prin care să încercăm să-i facem pe elevi să fie atrași de ideea de business și să înțeleagă că este o muncă foarte mare. Noi încercăm să-i atragem în această sferă a comunicării și să eliberăm barierele interculturale, fiecare echipă este o echipă mixtă și încercăm să-i aducem în stare de energie și de pozitivism. I-aș sfătui pe elevi în primul rând să învețe, să nu mai plece de prezumția că teoria diferă de practică. Din punctul meu de vedere trebuie să găsim un echilibru, pentru că el există. I-aș sfătui să continue să învețe, iar când ajung la facultate să nu intre în clișeul acumulării de experiență. Le pot spune că un an de voluntariat ca și experiență, valorează mult mai mult decât un an de muncă. Nu trebuie să fie cei mai buni în toate domeniile, trebuie să fie cei mai buni într-un singur domeniu”*, sunt gândurile elevului Ionuț Scarlat.

CLASA DE ELEVI – SISTEM DINAMIC CU AUTOREGLARE

Prof. Anescu Ana-Valentina,
Șc. Gimn. „Take Ionescu”, Rm. Vâlcea

Elevii clasei şi profesorul formează împreună un ansamblu organizat, un sistem în cadrul căruia relaţiile ce se stabilesc sunt deosebit de complexe. Elevii şi profesorul, precum şi relaţiile dintre ei, îndeplinesc funcţii diferite şi au contribuţii specifice la realizarea finalităţilor sistemului dat. Aceştia nu există ca atare decât împreună, se presupun reciproc. Elevii sunt elevi şi profesorii sunt profesori numai în măsura în care se află în corelaţie.

La intrarea în sistem elevii dispun de anumite informaţii , anumite priceperi şi deprinderi, anumite motivaţii pentru a învăţa, anumite trăsături de personalitate. La ieşire, absolvenţii dispun de un capital de informaţii îmbogăţit, experienţă mai bogată, capacităţi care să le permită fie continuarea studiilor, fie încadrarea într-o activitate socială, precum şi de capacitatea de integrare socială.

Profesorul, la intrarea în sistem, dispune de o anumită pregătire de specialitate şi psihopedagogică, o anumită experienţă didactică şi de viaţă, anumite trăsături de personalitate, o anumită motivaţie în legătură cu misiunea lui de a-i învăţa pe alţii. La ieşire, profesorul are un plus de experienţă didactică, o capacitate sporită de a recepţiona noul sau, dimpotrivă, este cramponat de tiparele fixe în care s-a încadrat.

Iniţial clasa nu dispune de toate elementele necesare autoreglajului, reglarea comportamentului făcându-se de către profesor. Profesorul reuşeşte la acest nivel să menţină grupul, să-l structureze şi să-l pună în stare de funcţionare printr-un ansamblu de cerinţe şi constrângeri. Fără intervenţia lui hotărâtoare, competentă şi autoritară , grupul numai întâmplător s-ar constitui ca sistem. În procesul de formare şi dezvoltare a structurii, funcţionarea este în acelaşi timp formatoare şi transformatoare, atât în ceea ce priveşte sistemul în ansamblu, cât şi pentru fiecare element al său în parte. În colectivul de elevi format, structura apare ca rezultat al funcţionării, ca manifestare organizată a acesteia. La acest nivel sistemul are capacitatea de autoreglare, adică din ansamblul transformărilor posibile, devin reale cele cu rol funcţional. În sistemul profesor-elevi elementele pot comporta şi disfuncţii. Astfel, relaţiile negative ale profesorului cu elevii (tutelare, autoritarism, lipsă de respect, lipsă de înţelegere, ironie, toleranţă exagerată...) pot frâna dezvoltarea liberă a personalităţii elevilor; la rândul său, prin faptele şi atitudinile sale, elevul poate împiedica adaptarea grupului şi, implicit, dezvoltarea plenară a indivizilor.

NECESITATEA PARTENERIATULUI ȘCOALĂ – FAMILIE – COMUNITATE PENTRU INOVAȚIA ÎN EDUCAȚIE

Profesor pentru Învățământul Primar: Onica Ioana
Școala Gimnazială nr. 20, București

Comunitatea, familia și școala sunt trei aspecte care au stârnit în egală măsură interesul sociologilor, pedagogilor, psihologilor, filozofilor etc. și fiecare a încercat să descopere aspectele ce contribuie la mecanismul acestora de funcționare, agenții implicați dar și modul lor de implicare în promovarea și susținerea educației. Astăzi asistăm la amplificarea unui adevărat curent social care are în centrul său comunitatea, familia și progresul acestora.

Educația este percepută de către fiecare dintre noi în mod diferit și putem afirma că aceasta este influențată de mai mulți factori, cei mai importanți fiind personalitatea educabilului, mediul domestic și social în care acesta se dezvoltă.

Școala, familia și comunitatea conlucrează și dezvoltă împreună un parteneriat fundamental pentru societate. Acest parteneriat este evidențiat la nivel național de diferite tratate de politică educațională, dar și de studiile de cercetare în acest domeniu. În România, Legea Educaţiei Naţionale nr. 1/2011 reglementează un aspect foarte important, și anume faptul că părinţii sunt parteneri principali dar şi beneficiari direcți ai sistemului de învățământ.

Activitatea educativă este privită ca o caracteristică fundamentală a individului contemporan. Asociată cu învățarea, această activitate ne însoțește, ne dezvoltă și ne definește de la naștere până la finalul vieții. „Educatia poate fi concepută într-un mod mai larg ca o întâlnire între individ și societate, și întreaga viață socială poate fi marcată de acest schimb permanent”.

Copiii și familiile aparținătoare ar trebui să se situeze în centrul de interes al fiecărei comunități. „În asemenea spații, locuitorii săi se află la intersecția a trei cercuri de sprijin.

Cel mai apropiat familiei este cel al *relațiilor de îngrijire* – familia extinsă, prietenii, vecinii și colegii de slujbă, toți aceștia reprezentând prima lor sursă de suport. (...) Familiile nu sunt izolate; au relații strânse cu cei care le pot furniza informații și resurse, pentru a-i ajuta să-și rezolve problemele.

Al doilea cerc e constituit din grupul de susținere al *instituțiilor de mare utilitate*. Acesta conține școli, biserici, organizații ale comunității, biblioteci, centre de recreere, colegi, centre de sănătate, spitale și agenții de voluntari.

Un al treilea cerc, mai îngust, conține *servicii specializate de intervenție și tratament în situații de criză* – bunăstarea copilului, susținerea venitului, justiția juvenilă, tratarea sănătății mintale, a celor ce iau droguri, precum și cele împotriva abuzului domestic. În comunitățile care valorizează învățarea, aceste servicii sunt disponibile, ușor de detectat.

Există o mare flexibilitate între cercuri. Ele conțin un sistem accesibil, integrat și creat pentru a întări încrederea în sine a fiecărei entități familiale. Drept rezultat, copiii învață și se deschid către nou.”

Literatura de specialitate tratează relația dintre școală – familie – comunitate prin prisma următoarelor teorii:

- teoria schimbului – care susține că oamenii acționează în diverse domenii doar pentru obținerea unui avantaj sau câștig personal.
- teoria profesionalismului – care susține că oamenii acționează în scopul ajutorării altora, fără a urmări avantaje personale, respectând principiul competenței și al eticii profesionale.

Interesul pentru o bună colaborare între familie și școală este reciproc pentru că aduce beneficii multiple elevilor. Nu doar că îmbunătățește mediul educativ din școală, însă soluționează și o parte dintre problemele comunității. Dar pentru a atinge gradul de satisfacție în educație, sunt necesare eforturi din partea unităților școlare, din partea cadrelor didactice la nivel individual, din partea elevilor și a familiilor acestora.

Relațiile dintre școli și autoritățile locale au un impact major în parteneriatul școală – familie – comunitate. Aceste autorități oferă școlilor resurse materiale/ donații și facilitează obținerea unor bugete suplimentare pentru demararea de proiecte educative.

„Pentru ca relația dintre școală și comunitate să fie una de succes este nevoie de o legatură permanentă, constantă între cadrele didactice și agenții comunitari. Pornind de la contextual actual, pentru ca școala românească să acționeze ca agent al inovației, schimbării și dezvoltării, parteneriatul în domeniul educației trebuie promovat la nivelul întregii societăți și la nivelul tuturor comunităților sale.”

Beneficiile unui parteneriat sustenabil între școală, familie și comunitate sunt evidente și numeroase în sensul promovării unei educații de înaltă calitate și valorizării rolului pe care școala îl are în societate. Așadar, este important ca fiecare factor implicat să conștientizeze beneficiile implicării în educație și în viața școlară.

Pentru eficientizarea relației școală, familie și comunitate trebuie să avem în vedere:

- Valorificarea și punerea în practică a principiilor care stau la baza acestui parteneriat:
  - *principiul relevanței* – conform căruia educația răspunde nevoilor dezvoltării personale, sociale și economice,
  - *principiul eficienței* – prin care se urmărește obținerea rezultatelor educaționale maxime prin gestionarea corectă a resurselor,
  - *principiul descentralizării* – în baza căruia deciziile importante se iau de către pionii implicați în proces,
  - *principiul transparenței* – materializat prin asigurarea vizibilității totale a deciziei și a rezultatelor, asigurarea egalității de șanse și incluziunii sociale.
- Diversificarea metodelor de implicare a părinților în activitatea școlară: includerea orelor de consiliere parentală în activitățile curente ale școlii, organizare unor grupuri-suport pentru elevii cu probleme și familiile lor, facilitarea implicării părinților în alegerea disciplinelor opționale etc.
- Inițierea unor programe locale educative în parteneriat comunitate – școală.

În cadrul acestor parteneriate pot fi abordate subiecte diverse, benefice pentru întreaga societate, nu doar pentru elevi. Câteva dintre subiectele posibile: educația timpului liber, educația financiară și antreprenoriat, proiecte colective de voluntariat etc..

Bibliografie

1. Agabarin, M. (2005), *Parteneriate școală-familie-comunitate*. Iași: Editura Institutul European
2. Albulescu, I., Catalano, H. (2019), *Sinteze de pedagogia învățământului primar. Ghid pentru pregătirea examenelor de titularizare, definitivat și gradul didactic II*. București: Editura Didactica Publishing House, p. 393
3. Manolescu, M. (coord.), Pânișoară, I.-O. (2019), *Pedagogia învățământului primar și preșcolar*, Iași, Editura Polirom, p. 67
4. Rădulescu, E., Tîrcă, A., 2002, *Școală și comunitate. Ghid pentru profesori*, București, Editura Humanitas Educațional
5. Robinson, K. (2011), *O lume ieșită din minți. Revoluția creativă a educației*. București: Editura Publica
6. Stănciulescu, E. (1997), *Sociologia educației familiale*. Iași: Editura Polirom

Modalități de formare a noțiunilor științifice a elevilor din ciclul primar

Prof. înv.primar Mărginean Adriana
Școala Gimnazială Singidava Cugir

Procesul de învățământ este un sistem complex, rezultat al interdependenței dintre predare și învățare cu o finalitate bine conturată, aceea de transpunere în practică a idealului educațional: dezvoltarea multilaterală a personalității. Este în esență o activitate umană ce urmărește un scop precis. Din această cauză, procesul de învățământ se supune legii generale de apreciere a oricărei activități umane, aceea de a obține rezultate cât mai bune cu mijloacele cele mai adecvate și potrivite scopului urmărit.

Acest deziderat se poate realiza numai dacă învățătorul folosește mijloacele de învățământ și le acordă statutul pe care îl au în realitate: de a fi sursă de cunoaștere și obiect de acțiune cu valoare cognitivă pentru elevi.

Elevii secolului nostru nu se mai mulțumesc să primească de-a gata cunoștințe de la cadrul didactic, ca în învățământul tradițional. Azi, elevul este condus pentru a dobândi cunoștințe prin propriul efort. Aceasta îl ajută să deprindă anumite tehnici de muncă intelectuală necesare parcurgerii diferitelor trepte de școlarizare, precum și educației permanente. Cercetarea pedagogică din ultimii ani, cât și experiența școlară, arată că realizarea unei acțiuni de instruire, a unei lecții moderne, active, este tot mai condiționată de existența și folosirea rațională a mijloacelor de învățământ. Resursele materiale ale procesului de învățământ au evoluat de la obiectele naturale la cele concepute și realizate intenționat ca pe componentă organică, indispensibilă a tehnologiei didactice moderne.

Este greu de închipuit cum s-ar putea ajunge în lipsa mijloacelor de învățământ la folosirea metodelor active, participative, capabile să favorizeze cunoașterea științifică prin explorarea realității și acțiunii. Iată de ce, în proiectarea oricărei lecții, se includ și mijloace de învățământ ca o componentă importantă de care depinde în mare măsură alegerea obiectivelor, creșterea eficienței ei maxime.

Prin potențialul lor cognitiv, experimental, operațional, mijloacele de învățământ oferă cadrelor didactice posibilitatea de a-l determina pe elev să gândească, să inteprindă o acțiune proprie de investigare, de redescoperire a adevărurilor. Procesul sistematic de proiectare a întregului proces de învățământ cuprinde o perioadă ce începe cu mult înainte de lecția propriu-zisă și se încheie cu un feed-back pentru optimizări viitoare.

Precizarea clară a obiectivelor urmărite prin folosirea mijloacelor de învățământ este prima etapă a acestui proces. Aceste obiective, nu se confundă cu cele ale lecției în general, pentru că mijloacele de învățământ nu-și propun să rezolve toate problemele unei lecții, ci numai să contribuie la înțelegerea acelor fenomene, evenimente pentru care cuvântul cadrului didactic nu este suficient. În vederea atingerii obiectivelor urmărite, cadrul didactic își pregătește mijloacele de învățare necesare.

În utilizarea mijloacelor de învățământ trebuie să se plece de la convingerea că există un fond aperceptiv de cunoștințe capabil să constituie fundamentul teoretic pe care să se bazeze noile cunoștințe pe care le vor dobândi elevii. Fără această bază, orice și oricâte informații ar obține elevii, ele nu devin cunoștințe însușite conștient, ci exerciții de memorare mecanică. Existența unui fond aperceptiv ne poate da certitudinea că elevii pot ușor actualiza cunoștințele dobândite.

Mijloacele de învățământ, prin modul cum sunt concepute și integrate în lecție, constituie o punte de trecere de la concepția tradițională de instruire la cea modernă. Unele mijloace de învățământ sunt destinate activității colective: tablouri,

planșe, aparatură demonstrativă. Pornind de la premiza că interesul elevilor pentru studiu crește direct proporțional cu gradul de participare la activitatea de dobândire a cunoștințelor, noua tehnologie didactică se bazează pe o nouă modalitate de integrare a mijloacelor de învățământ destinate activității colective. Este vorba de antrenarea elevilor la valorificarea conținutului informațional al mijloacelor de învățământ. Chiar dacă învățătorul este acela care folosește aparatul în explicarea unor noțiuni, el apelează tot timpul la elevi. Când supune atenției colective un mijloc de învățământ, învățătorul dirijează atenția elevilor spre acele elemente care constituie esența conținutului, iar valorificarea observațiilor se face prin conversație euristică.

Așa cum se afirmă adesea, caracterul complex, foarte diferențiat al elevilor față de materialul pe care trebuie să și-l însușească arată că, de fapt individualizarea învățământului și promovarea unui studiu independent intensifică activitatea cadrului didactic pe planul îndrumării și contolului, schimbând substanțial datele acțiunii.

Valoarea mijloacelor de învățământ constă în aceea că, folosite cu măiestrie pedagogică, influențează în mod substanțial procesul de cunoaștere, constituie un suport material al gândirii și sporesc considerabil posibilitățile de investigație. Totodată, mijloacelor de învățământ dețin un potențial multilateral pentru realizarea obiectivelor de instruire - potențial de comunicare, dovedit prin posibilitatea de a prezenta static și dinamic fenomene și obiecte în spațiu și timp, prin posibilitatea de a evidenția elemente esențiale ale unui fenomen sau obiect, prin prezentarea fenomenelor greu accesibil sau inaccesibile percepției.

Dacă elevii sunt interesați să cunoască desfășurarea unor procese, fenomene, evenimente, prin intermediul mijloacelor de învățământ, dacă acestea le-au stârnit interesul, dacă prin întrebări și răspunsuri se poate aprecia că, în ansamblu, folosirea mijloacelor de învățământ este eficientă pentru că elevul este cel care gândește, care depune efort de reflecție personală, interioară și abstractă.

Gradul de adeziune a elevilor la o disciplină sau alta este în mare parte determinat de folosirea de către învățător a mijloacelor de învățământ. Lor trebuie să li se acorde exact rolul pe care îl au: acela de sursă de cunoaștere la care elevul nu poate ajunge decât dacă este bine condus de învățător.

Realizarea obiectivelor predării și învățării cunoștințelor despre natură depinde în mare măsură și de selectarea și folosirea mijloacelor de învățământ adecvate. În cadrul orelor de științe, în vederea formării noțiunilor științifice și a reprezentărilor despre lumea înconjurătoare, cele mai importante mijloace de învățământ folosite sunt materialele biologice, intuitive și audio-vizuale. La cunoașterea unor aspecte caracteristice lumii vii pot contribui în mare măsură emisiunile de televiziune școlară. În prezent asistăm la o reconsiderare a rolului mijloacelor de învățământ care fac parte integrantă din mediul didactic modern, în care învață și sunt învățați elevii de astăzi.

Punându-i pe elevi în ipostaza de a cerceta, de a formula ipoteze, de a căuta ei înșiși adevărul științific, de a descoperi logica științei, sesizând înlănțuirile cauzale, îi familiarizăm cu particularitățile demersului științific. Totul depinde de modul în care sunt aplicate de cadrul didactic și de sensul pe care-l impun activității de învățare, de gradul adecvării acestuia la obiect și sarcinile procesului de învățământ.

Bibliografie:

A.Miron Ionescu, ,,Previziuni și control în procesul didactic’’, E.D.P., București, 1980

Ioan Cerghit, ,,Metode de învățământ’’, .E.D.P., 1978

Ioan Nicola, ,,Pedagogie’’, E.D.P., București, 1980

Mircea Herivan, ,,Educație la timpul viitor’’, Editura Albatros, 1976

Dicționar de Pedagogie E.D.P., 1979

Tribuna Învățătorului, București, 1980

Aspects of Digital Technology in Language Teaching

Asist.univ.dr. Lăpădat Laviniu Costinel
Universitatea din Craiova
Facultatea de Litere

Introduction

Digital education has revolutionized the way teaching and learning are conducted. With the emergence of media and the internet, language teaching has become more accessible, efficient, and interactive. The use of digital technologies such as video conferencing, online platforms, and multimedia has made it possible to learn a language from anywhere and at any time. The array of digital resources available to teachers and students nowadays offer a range of opportunities for language teaching and learning, providing access to authentic materials, enabling communicative practice, and connecting learners with speakers of the target language from around the world. By incorporating these digital tools into language teaching, educators can enhance the learning experience and create more engaging and immersive learning environments. This essay explores the benefits of digital education in language teaching and the role of media and the internet in enhancing language learning.

Benefits of Digital Education in Language Teaching

Digital education has brought about a shift in language teaching, making it more effective, engaging, and personalized. By using modern methods such as digital resources, teachers can offer students the opportunity to improve their knowledge and ability to speak a foreign language. The use of these techniques allows students to reinvent themselves in each case, interact with others and transfer what they have learned in new contexts. As Făurar argues: “teaching methods offer students the opportunity to improve their knowledge and ability to speak a foreign language, reinventing themselves in each case, interacting with others, transferring "acquisitions" in new contexts” (Faurar, 2018:110). Modern techniques in language teaching can provide a range of opportunities for language learners to develop their linguistic skills, such as using digital tools for authentic communication, accessing a vast range of authentic materials, and engaging in autonomous learning. By integrating these modern techniques into their teaching, language educators can help students to develop more advanced language skills and achieve greater success in their language learning endeavors.

Online language courses are now popular due to their convenience and flexibility, allowing learners to learn at their own pace and time. Moreover, digital tools offer a range of opportunities to create interactive and collaborative learning environments. Teachers can use multimedia resources such as videos, audio clips, and interactive activities to engage learners and make learning more enjoyable. According to Thomas and Reinders (2021), "the use of digital technologies in language education has the potential to enable learners to acquire knowledge and skills more effectively and efficiently, facilitate communication, and promote learner autonomy and agency"(p.10). Digital technologies, such as online platforms, mobile applications, and virtual classrooms, offer a range of opportunities to support language teaching and learning.

One of the main advantages of digital technologies in language education is the potential for learners to acquire knowledge and skills more effectively and efficiently. Digital tools can provide learners with access to a wide range of authentic materials, such as podcasts, videos, and news articles, which can enhance their language proficiency and cultural

competence. Moreover, digital technologies can facilitate personalized and adaptive learning, allowing learners to receive targeted feedback and support that is tailored to their individual needs and learning styles.

Another advantage of digital technologies in language education is the potential to facilitate communication and collaboration. Online platforms, social media, and video conferencing tools can enable learners to connect with speakers of the target language from around the world, practice their language skills in authentic contexts, and engage in collaborative learning activities. This can enhance learners' communicative competence and promote intercultural understanding.

Lai and Chang highlight the transformative role of digital technologies in language teaching and learning: "Digital technologies have transformed the way we teach and learn languages, providing opportunities for teachers and learners to create more engaging, interactive, and collaborative learning environments" (Lai & Chang, 2019:52). Digital tools have made it possible to create more engaging, interactive, and collaborative learning environments, which can enhance the learning experience for learners. Moreover, digital technologies provide opportunities for teachers and learners to connect and communicate more effectively, which is crucial for language learning.

Also, Thorne emphasises the potential of digital technologies to promote learner autonomy in language learning by claiming: "Digital technologies can provide opportunities for language learners to engage in autonomous learning and take control of their learning process" (Thorne, 2016:150). Autonomous learning is essential for language learners as it allows them to take control of their learning process, set their learning goals, and take responsibility for their learning. Digital technologies can provide opportunities for learners to engage in autonomous learning through online resources, collaborative learning, and self-assessment. Therefore, learners can use online resources to supplement their classroom learning, track their progress, and set their own learning goals. Moreover, digital tools can provide learners with immediate and continuous feedback, allowing them to monitor their own progress and adjust their learning strategies as needed.

Media and the Internet in Language Teaching

The internet and media offer various opportunities to enhance language teaching and learning. Social media platforms such as Twitter, Facebook, and Instagram can be used to promote language learning through engaging and authentic content. Additionally, video sharing sites such as YouTube and Vimeo provide access to a wide range of authentic language materials that can be used to supplement language instruction. Authors Levy and Stockwell also underscore the potential of the internet to provide language learners with access to authentic materials that can facilitate their language learning, claiming that: "The internet has the potential to provide language learners with access to a vast array of authentic materials, which can facilitate the development of their language proficiency and intercultural competence" (Levy & Stockwell, 2006). Authentic materials, such as videos, audio clips, and online resources, expose learners to the target language in real-life situations, helping them to develop their language proficiency and intercultural competence. By providing learners with access to a range of authentic materials, digital technologies can enhance and facilitate the learning experience and create more engaging and interactive learning environments.

The use of digital technologies can also provide opportunities to create authentic communicative environments. For example, online platforms and video conferencing tools can be used to connect language learners with native speakers and other learners from around the world, allowing them to practice their language skills in real-life situations. This can enhance learners' communicative competence and confidence, enabling them to use the language more effectively and fluently in a

variety of contexts. The use of media in language teaching is crucial in creating authentic and engaging learning environments that can facilitate language learning and development. By providing access to authentic materials and enabling communicative practice, digital technologies can enhance language learners' proficiency, intercultural competence, and confidence.

Conclusion

Media transformation is perceived by researcher Lăpădat Maria-Magdalena as not just a technological shift, but a fundamental transformation of social systems, involving a revolutionary change in communication methodologies at both individual and social levels: “Media transformation actually means the decisive transformation of social systems, a revolution in communication methodologies, both at the individual and social level” (Lăpădat, 2022:12). This has led to a shift from traditional, teacher-centered approaches to more learner-centered, interactive approaches that focus on communication and social interaction. At the individual level, media has allowed for personalized, self-directed learning that empowers learners to take control of their own learning experience. At the social level, media has facilitated global communication and cultural exchange, allowing learners to interact with speakers of the target language from around the world. Additionally, digital technology has transformed the role of the teacher, from a source of knowledge to a facilitator of learning, and has enabled new forms of assessment and feedback. Overall, the use of digital technology in language teaching represents a decisive transformation in communication methodologies, with significant implications for both individual learners and the broader social system of language education.

References:

Făurar, M.M. (2018). *Essential Tips for Teachers of Modern Languages*. In “Annals of the University of Craiova, Series: Philology, Applied Foreign Languages”, Year XIV, no 1, Editura Universitaria, Craiova, pp. 99-111

Lai, C., & Chang, Y. (2019). *CALL teacher education in the digital age: Toward a framework for development. Computer Assisted Language Learning*, 32(1-2), pp. 45-67.

Lăpădat, M.M., (2022). *The Influence of Media in Constructing and Deconstructing Political Imagery*. In „Revista de Științe Politice. Revue des Sciences Politiques”, Editura Universitaria Craiova, No. 76, 2022, pp. 9 – 17.

Thomas, M., & Reinders, H. (2021). *Contemporary Task-Based Language Teaching in the Digital Era*. In M. Thomas, H. Reinders, & M. Warschauer (Eds.), “Contemporary Task-Based Language Teaching in Asia”, Bloomsbury Publishing, pp. 1-16.

Thorne, S. L. (2016). *Introduction to the second edition*. In “Sociocultural theory and the pedagogical imperative in L2 education: Vygotskian praxis and the research/practice divide”, New York: Routledge, pp. 1-11.

Enhancing the Acquisition Process in English Learners

Asist.univ.dr. Lăpădat Maria-Magdalena
Universitatea din Craiova
Facultatea de Litere

The process of learning English as a second language can be a challenging experience for learners of all ages. While some students may pick up the language quickly and easily, others may struggle to acquire even the most basic vocabulary and grammar rules. However, there are a number of methods that can be used to enhance the acquisition process and help learners become more proficient in English. In this essay, we will explore some of these methods and their potential benefits.

One of the most effective ways to enhance the acquisition process in English learners is to incorporate multimedia tools into the learning experience. According to Kothari and Verma (2013), "Using multimedia tools in the classroom can make the learning experience more engaging and interactive, which can improve retention and comprehension" (Kothari&Verma, 2013:15). This means that when learners are exposed to a variety of multimedia resources such as videos, audio recordings, and interactive software, they are more likely to remember and understand the material being taught. For example, a teacher could use a video clip to illustrate a grammar rule or a song to teach vocabulary. By providing learners with a variety of multimedia resources, they are able to engage with the material in different ways, which can help to reinforce their understanding.

Another method to enhance the acquisition process in English learners is to create a supportive and encouraging learning environment. As noted by Chang and Hsu (2011), "A positive learning environment can promote active engagement, reduce anxiety, and increase motivation, which can all contribute to the acquisition process" (Chang and Hsu, 2011:201). This means that when learners feel supported and encouraged, they are more likely to be motivated to learn and less likely to become discouraged when they encounter difficulties. Teachers can create a supportive learning environment by providing constructive feedback, offering praise when learners do well, and creating a sense of community in the classroom. Along the same lines, researcher Paulo Freire highlights the importance of creating a supportive and encouraging learning environment: "Teaching is not about transferring knowledge, but about creating conditions for learning" (Freire, 1998:5). Rather than simply transferring knowledge from the teacher to the learner, effective teaching is about creating the conditions that allow learners to acquire knowledge and skills on their own. Here, the importance is placed on the role of the teacher in creating a conducive environment for learning. This means that a teacher should not just focus on imparting knowledge but should also focus on creating an environment that encourages learners to learn and develop their skills. By creating a positive and supportive learning environment, teachers can help learners to become more engaged, motivated, and proficient in English language acquisition. Moreover, Freire's idea highlights the need for teachers to adopt a student-centered approach to teaching. This means that teachers should focus on the needs and interests of the learners and adapt their teaching methods accordingly. Teachers can create a student-centered approach by incorporating multimedia resources and providing opportunities for learners to practice their language skills in a variety of contexts. By doing so, teachers can help learners to become more engaged and motivated, which can lead to better language acquisition outcomes.

Creating and fostering a supportive learning environment can have a positive impact on language acquisition outcomes. This can involve building positive relationships with learners, providing opportunities for collaboration and

interaction, and giving learners constructive feedback on their language use. As Huang and van Naerssen (1987) argue, "The social environment of the classroom can have a profound effect on the cognitive, affective, and interpersonal development of the learners" (p. 7). The two authors claim that the social environment of the classroom can influence how learners perceive themselves and their peers, as well as how they approach learning. From their perspective, supportive learning environment can help to foster a positive attitude towards language learning, encourage participation and collaboration, and provide learners with the support and feedback they need to develop their language skills. The authors advocate for creating a learning environment that is inclusive, respectful, and engaging for all learners.

Other researchers stress the importance of teaching learners not only the language skills but also the social skills necessary to use the language effectively. Effective communication involves not only understanding the language itself but also being able to use it in social contexts: "An essential component of any communicative competence is the ability to manage conversation in the target language. In other words, language learners need to be taught how to use appropriate strategies for initiating, maintaining, and closing conversations, as well as how to repair communication breakdowns and misunderstandings when they occur" (Kasper & Rose, 2002: 218). Therefore, teaching learners the strategies and skills required to initiate, maintain, and close conversations in the target language is crucial in enhancing the acquisition process. As language learners are likely to encounter difficulties in understanding or being understood, they need to be equipped with strategies to overcome these difficulties. Strategies such as clarification requests, paraphrasing, and self-repair can be taught to learners to help them overcome communication difficulties.

One other effective method for enhancing language acquisition is by encouraging extensive reading, which involves reading a wide variety of texts for enjoyment and understanding. This approach can help learners to build vocabulary, develop reading comprehension skills, and improve overall language proficiency. As Linse (2005) notes, "Reading extensively helps to build reading fluency, reading speed, and automaticity in decoding, which in turn can lead to improved comprehension and an overall improvement in language proficiency" (p. 67). Therefore, extensive reading can help learners to build reading fluency, speed, and automaticity in decoding, which in turn can lead to improved comprehension and overall language proficiency. From the author's perspective, extensive reading can provide learners with exposure to a wide range of vocabulary, sentence structures, and language functions. It can also foster a love of reading, which can motivate learners to continue using the language outside of the classroom.

Learners need ample opportunities to practice producing the language in order to develop their speaking and writing skills. Teachers can provide opportunities for language production by incorporating tasks such as group discussions, debates, presentations, and writing assignments into their lessons. As Swain (1995) suggests, "Production is not only necessary for language development but also for language learning" (p. 125). Providing learners with opportunities to produce the language can help to promote the development of communicative competence. Learners can use the language to express their thoughts and ideas, negotiate meaning, and engage in social interactions. By producing the language, learners can receive feedback on their language use, which can help them to identify areas for improvement.

The ability of social media to facilitate connections and enable instant communication has transformed the nature of social interaction, leading to new forms of collective action, mobilization, and social organization. According to researcher Laviniu Lăpădat, it is clear that social media platforms have become a vital aspect of contemporary society, shaping our communication patterns, cultural practices, social and educational dynamics: “Social media platforms have become a

powerful unifying force, encompassing the communicative energies of millions of people” (Lăpădat, 2022:83). Social media platforms being a powerful unifying force with communicative energies can be correlated to English language acquisition in various ways. Firstly, social media platforms provide a conducive environment for language learners to immerse themselves in authentic English communication, with access to a wealth of diverse materials and a global community of users. Learners can engage in real-time conversations, read and write posts, and watch videos in English, which can enhance their listening, speaking, reading, and writing skills. Moreover, social media platforms enable language learners to interact with native speakers and other learners, which can foster social learning and peer support, and also offer language learners the opportunity to engage in collaborative projects, share ideas, and receive feedback, which can facilitate their language acquisition. Undoubtedly, social media platforms can be a powerful tool for English language learners to develop their language skills and connect with a wider community of users.

In conclusion, enhancing the acquisition process in English learners requires a combination of effective teaching techniques and a supportive learning environment. By incorporating social media, multimedia resources, creating a positive learning environment, and using authentic materials, teachers can help learners to engage with the language in a way that is both meaningful and memorable. Additionally, teachers should adopt a student-centered approach to teaching and create a supportive learning environment that encourages learners to develop their skills. By employing these methods into language learning programs, teachers can help learners to become more proficient in acquiring English language skills and achieve their full potential.

References:

Chang, C. S., & Hsu, C. C. (2011). The effects of multimedia instructional materials on students' learning outcomes: A meta-analysis. Journal of Educational Technology & Society, 14(3), 201-212.

Freire, P. (1998). Pedagogy of freedom: Ethics, democracy, and civic courage. Rowman & Littlefield.

Huang, S. C., & van Naerssen, M. (1987). Creating a supportive learning environment. TESOL Quarterly, 21(3), 509-528.

Kasper, G., & Rose, K. R. (2002). Pragmatic development in a second language. Language teaching, 35(1), 1-20.

Kothari, R., & Verma, N. (2013). Use of multimedia technology in teaching and learning communication skill. International Journal of Emerging Technologies in Learning (iJET), 8(1), 15-20.

Lăpădat, L. C. (2022). Modern Tools in the Assembly of Political Platforms and Perception. In Revista de Științe Politice. Revue des Sciences Politiques, no. 76, pp. 80 – 87.

Linse, C. T. (2005). Practical English language teaching: Young learners. McGraw-Hill.

Moore, M. G. (1993). Three types of interaction. American Journal of Distance Education, 3(2), 1-6.

Swain, M. (1995). Three functions of output in second language learning. In G. Cook & B. Seidlhofer (Eds.), Principle and practice in applied linguistics: Studies in honor of H. G. Widdowson (pp. 125-144). Oxford University Press.

Metode inovative de predare, învățare și sistematizare la orele de matematică

Ioana FIRTEAN
Profesor de matematică la Colegiul Tehnic „Traian Vuia” Oradea

Asigurarea calității educației se realizează mai ales prin modul în care profesorul organizează demersul didactic pentru atingerea competențelor vizate de programa școlară, prin îmbinarea metodelor tradiţionale cu metodele didactice moderne. Stilul didactic ce trebuie adoptat este în funcţie de personalitatea educabililor. Proiectarea unui demers didactic, diferit de cel tradițional, dă posibilitatea fiecărui profesor să-şi valorifice propria experienţă prin utilizarea unor metode moderne într-o abordare interdisciplinară.

Este important de menționat faptul că participarea activă la propria învățare a elevului este posibilă, în contextul învățării dirijate de profesor, atunci când profesorul a acordat atenția cuvenită elementelor de organizare a activității și dicționarului de termeni, de expresii și de notații care sunt implicate în activitatea de învățare. Neglijarea acestor aspecte poate produce blocaje sau conflicte în raport cu achizițiile anterioare. Astfel, profesorul trebuie să împletească cu măiestrie predarea de noi cunoștințe folosind modelul tradițional și consolidând informațiile prin modelul inovativ.

În societatea contemporană, educația și învățământul trebuie adaptate încă din clasele primare și până la finalizarea studiilor, astfel încât să putem vorbi despre o permanentă inovație și creație în activitatea didactică.

Educaţia centrată pe elev porneşte de la premisa că diferenţele dintre oameni sunt normale, că învăţământul trebuie să se adapteze la aceste diferenţe şi la cerinţele specifice de educaţie care derivă din ele.

Diferențierea și individualizarea la matematică are ca scop familiarizarea cu probleme specifice ale elevilor integrați, precum și ale diferențierii și individualizării în lecția de matematică.

Metodele de învăţare centrată pe elev fac lecţiile interesante, sprijină elevii în înţelegerea conţinuturilor ajutându-i să le aplice în viaţa de zi cu zi. Elevului trebuie să i se ofere situații de învățare care au la bază experiențe concrete, în relație cu viața cotidiană și cu realitatea înconjurătoare, fiind ghidat să relaționeze cu faptele sau situațiile concrete și conceptele matematice abstracte potrivite pentru a le descrie, a le caracteriza și, după caz, a le rezolva.

Corelând cunoștințele cu abilități matematice în diverse situații din viața reală și/sau, după caz, în situații și contexte ale domeniului de calificare, elevii vor percepe utilitatea matematicii și vor recunoaște necesitatea acesteia, atât ca instrument, cât și ca suport al oricărui tip de raționament logic. Contextualizarea învățării matematice, prin facilitarea unor experiențe inter-, cros- și transdisciplinare, conduce în timp și la motivație intrinsecă, precum și la formarea unor atitudini pro-învățare, ca răspuns la nevoi reale de acțiune.

Printre metodele care activează predarea-învăţarea sunt şi cele prin care elevii lucrează productiv unii cu alţii, îşi dezvoltă abilităţi de colaborare şi ajutor reciproc. Ele pot avea un impact extraordinar asupra elevilor datorită denumirilor, caracterului ludic şi oferă alternative de învăţare cu „priză” la elevi. În vederea dezvoltării gândirii critice la elevi, trebuie să utilizăm cu precădere unele strategii activ-participative și creative. Acestea nu trebuie rupte de cele tradiționale, ele marcând un nivel superior în spirala modernizării strategiilor didactice.

Se recomandă utilizarea unor strategii de instruire variate, bazate pe teoria constructivistă a învățării, cum ar fi:

- învățarea prin descoperire

Exemplu: Introducerea conceptului de progresie aritmetică sau geometrică prin enumerarea unor termeni și completarea enumerării cu alți termeni, apoi identificarea de tipare în baza cărora se deduce formula termenului general. Elevul este încurajat astfel să nu preia mecanic formulele asociate acestui context, ci să se bazeze pe formularea propriului exemplu de șir, apoi reconstruirea formulelor pe baza proprietăților șirului respectiv.

- învățarea prin explorare

Exemplu: La baza modelării matematice predefinite a unor procese și fenomene studiate la alte discipline, elevul poate utiliza aplicația GeoGebra pentru a introduce funcțiile (exprimarea algebrică) ce descriu procesele și evoluția fenomenelor respective, apoi să realizeze lectura grafică a reprezentărilor asociate pentru a identifica invarianți, tipare, asemănări, deosebiri, caracterizări. O astfel de activitate va susține învățarea privind studiul funcțiilor, va crea o atitudine pozitivă față de noile cunoștințe și va permite modelarea asistată de calculator. Suplimentar, pentru a accentua dimensiunea exploratorie, elevul poate desfășura un experiment real care presupune colectarea de date pentru un proces sau fenomen care are o exprimare matematică, prin care să valideze corespondența dintre realitate și model, să identifice cauze perturbatoare care produc diferențe între datele experimentale și modelul matematic asociat.

- învățarea prin integrarea noilor tehnologii

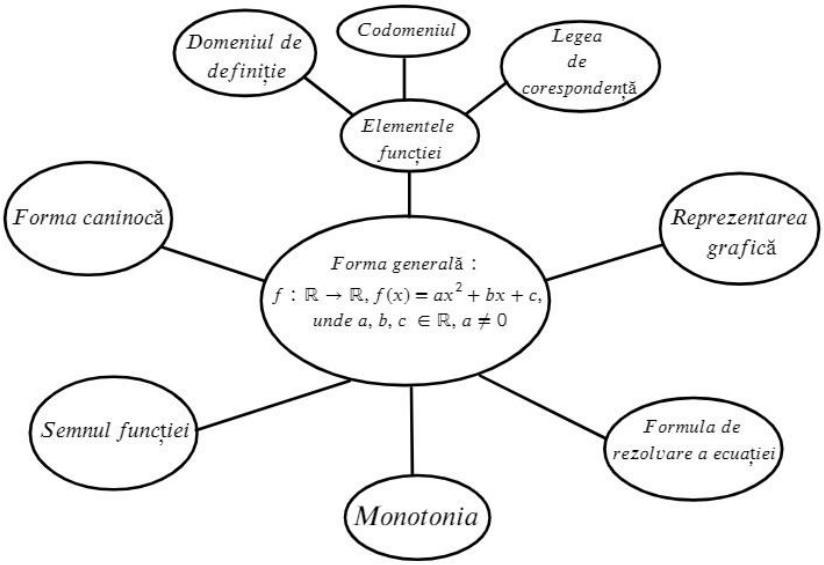
Exemplu: Efectuarea calculelor numerice, reprezentarea grafică a funcțiilor, determinarea unor caracteristici ale unor seturi de date în context statistic;

Elevul este încurajat să utilizeze noile tehnologii pentru a accesa atât informații, cât și pentru a aborda/rezolva anumite sarcini de lucru cu sprijinul unor aplicații digitale. Astfel, în cazul în care activitatea de învățare nu are ca scop întărirea abilităților de calcul, efectuarea calculelor cu un simplu calculator sau cu aplicații accesate pe tabletă/laptop/telefon permite elevului să se concentreze și să-și structureze noile achiziții, prevenindu-se astfel invalidarea unui raționament ca urmare a unei erori de calcul. Elevul poate fi obiectiv privind capacitatea sa de răspuns la sarcina dată, din perspectiva scopului propus.

- învățarea prin cooperare;
- sarcini de lucru individual.

Dintre metodele moderne specifice învăţării active care pot fi aplicate cu succes la orele de matematică fac parte: brainstormingul, metoda mozaicului, metoda cubului, turul galeriei, metoda ciorchinelui etc.

Spre exemplu, pentru recapitularea și sistematizarea cunoștințelor la sfârșitul unității de învățare *Funcția de gradul al II-lea* am aplicat metoda ciorchinelui:

dar și metoda mozaicului, atribuind grupelor de elevi următoarele fișe expert:

SUBTEMA 1: *Reprezentarea grafică a funcției de gradul al II-lea*

1. Fie funcția $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$, $f(x)=x^2-5x+6$.

a) Găsiți punctele de intersecție ale graficului funcției cu axele de coordonate.

b) Reprezentați grafic funcția.

2. Să se determine $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$, $f(x)=ax^2+bx+c$, $a\neq 0$ dacă punctele $A(4,0)$, $B(2,0)$, $C(5,12)$ aparțin parabolei.

Reprezentați grafic funcția.

3. Să se traseze graficul funcției de gradul al II-lea $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$ și să se determine $f(A)$ în cazurile:

a) $f(x)=-x^2$, $A=(-2,2)$

b) $f(x)=x^2-6x+9$, $A=[1,2]$

SUBTEMA 2: *Monotonia și imaginea funcției de gradul al II-lea*

1. Fie funcția $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$, $f(x)=x^2-5x+6$. Stabiliți monotonia funcției.

2. Să se determine intervalele de monotonie ale funcției $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$, valoarea extremă, precum și imaginea funcției în cazurile:

a) $f(x)=x^2+1$

b) $f(x)=x^2-3x+2$

3. Fie funcția $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$, $f(x)=x^2+mx+n$. Să se determine $m,\ n\in\mathbb{R}$ astfel încât f să fie strict descrescătoare pe $(-\infty,\ 2]$ și să fie strict crescătoare pe $[2,\ \infty)$, iar imaginea funcției să fie $[-3,\ \infty)$.

SUBTEMA 3: *Forma canonică a funcției de gradul al II-lea*

1. Definiți forma canonică a funcției de gradul al II-lea.
2. Fie funcția $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$, $f(x)=x^2-5x+6$. Precizați forma canonică a funcției.
3. Să se scrie funcția de gradul al II-lea $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$ sub formă canonică, iar apoi din aceasta să deduceți valoarea extremă a funcției în cazurile:

a) $f(x)=x^2-1$

b) $f(x)=2x^2-3x+1$.

SUBTEMA 4: *Semnul funcției de gradul al II-lea*

1. Enunțați teorema referitoare la semnul funcției de gradul al II-lea.
2. Să se rezolve sistemele și să se interpreteze geometric rezultatul:

a) $\begin{cases} y-x+1=0 \\ y=x^2-2x-1 \end{cases}$

b) $\begin{cases} y=x+1 \\ y=x^2-3x+5 \end{cases}$

c) $\begin{cases} y-2x=0 \\ y=x^2+x+3 \end{cases}$

3. Să se determine semnul funcției de gradul al doilea $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$, în cazurile:

a) $f(x)=-2x^2+3x$

b) $f(x)=x^2+3x+5$.

SUBTEMA 5: *Relațiile lui Viète*

1. Să se calculeze $x_1+x_2+x_1x_2$ știind că x_1 și x_2 sunt soluțiile ecuației $x^2-2x-3=0$.
2. Fie ecuația $2x^2-6x+3=0$ cu rădăcinile x_1 și x_2. Să se formeze ecuația de gradul al II-lea în y care are ca rădăcini:

$y_1 = \frac{1}{x_1},\ y_2 = \frac{1}{x_2},\ x_1 + x_2 = \frac{6}{2} = 3,\ x_1 x_2 = \frac{3}{2}.$

3. Dacă x_1 și x_2 sunt rădăcinile ecuației $x^2 + 3x - 10 = 0$, atunci fără a rezolva ecuația să se calculeze:

a) $\frac{1}{x_1+1} + \frac{1}{x_2+1}$

b) $\frac{1}{x_1^2+3x_1+2} + \frac{1}{x_2^2+3x_2+2}$.

Afirmația psihologului și profesorului de cercetare Howard Gardner, în *Teoria inteligențelor multiple* este că „metodele tradiționale de predare-învățare sunt eficiente doar pentru doi din șase elevi, profesorul trebuind să găsească alte abordări pentru celelalte patru tipuri.”

În concluzie, este important ca profesorul să utilizeze metode activ-participative în activitatea didactică având ca scop creșterea calității în educație.

BIBLIOGRAFIE

[1] Burtea Marius, *Culegere de matematică pentru clasa a IX-a*, Editura Campion, Pitești, 2011

[2] Doicin Luminița, *Formarea profesorilor de matematică în societatea cunoașterii*, 2007-2013

[3] Ganga Mircea, *Matematică - Manual pentru clasa a IX-a*, Editura Mathpress, Ploiești, 2006

[4] Programa școlară la matematică pentru clasa a IX-a ciclul inferior al liceului

[5] Purcaru Monica, *Ghid de bune practici - Didactica matematicii*, 2007-2013

[6] Repere metodologice pentru aplicarea curriculumului la clasa a IX-a în anul școlar 2021-2022 pentru disciplina Matematică

PROIECT DE ACTIVITATE LOGOPEDICĂ

Profesor psihopedagog:Pîndaru Cristina Melania
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Râmnicu Sărat

Aria curriculară: Terapii specifice și de compensare

Disciplina: Terapii și programe de intervenție

Data:2.03.2023

Elev:M.E.V.

Clasa:a V-a B

Tulburarea de limbaj:Întârziere în dezvoltarea limbajului

Etapa terapeutică: Dezvoltrea abilităților de structurare și emitere a mesajului oral

Tema activității: Dezvoltarea abilităților de exprimare emoțională în comunicarea verbală

Tipul activității: Formare priceperi si deprinderi

Scopul activității: Formarea și dezvoltarea abilității de înțelegere, acordarea de semnificaţii corespunzătoare și comunicare a emoțiilor pentru a putea crea relații armonioase cu ceilalți

Timp:45 minute

Obiective operaționale:

Terapie generală:	*Terapie specifică*
O1-Să execute corect exercițiile de gimnastică a corpului O2-Să execute exercițiile pentru dezvoltarea mobilității aparatului fono-articulator O3-Să execute exercițiile pentru dezvoltarea auzului fonematic	O4-Să denumească emoțiile O5-Să imite expresiile emoționale O6-Să redea situații în care a simțit emoția respectivă O7-Să își identifice și să își exprime propriile emoții O8-Să diferențieze comportamentele pozitive și comportamentele negative dând dovadă de empatie O9-Să conștientizeze emoțiile pe care le simte atunci când face anumite acțiuni O10-Să formuleze clar şi corect enunţuri verbale potrivite unor situaţii date

Strategii didactice:

Metode și procedee: explicația, conversația, exercițiul, comparația, observația, joc didactic

Mijloace și materiale didactice:baloane, lumânare, *Cutiuța cu emoții jucăușe*, fișă de lucru, *Gimanstica fonoarticulatorie în imagini*

Bibliografie:

Avramescu M.D.,(2006), *„Defectologie şi logopedie”*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti

Bejan Loredana, (2009), *„Activitati proactice in logopedie si psihologie scolara”*,Editura Primus, Oradea

Păunescu, C.,(1996), *„Dezvoltarea vorbirii copilului și tulburările ei*”, E.D.P.,București

DEMERS TERAPEUTIC

Nr.crt.	Momentele activității	Obiective	Timp	Desfășurarea activității	Metode și procedee	Mijloace și materiale	Evaluare
1.	**Pregatirea activității**		1 minut	Aerisirea și pregatirea materialului didactic. Sosirea logopatului și așezarea la locul lui.	Conversația		
2.	**Prezentarea temei și a obiectivelor**		1 minut	Prezint elevului tema de astăzi, și precizez că la sfârșitul activității va reuși să denumească emoțiile, șă își identifice și să își exprime propriile emoții;să își dea seama ce simte atunci când face anumite acțiuni, și nu în ultimul rând va reusi să formuleze clar și corect enunțuri verbale.	Conversatia		
	Terapia cu caracter general	-să execute corect exerciții de gimnastică a corpului; -să execute exerciții pentru dezvoltarea mobilității aparatului fono-articulator si pentru dezvoltarea auzului fonematic;	5 minute	Începem cu câteva exerciții de gimnastică generală si a mâinilor:ridicarea brațelor; așezarea măinilor pe umeri; măinile pe lângă corp; scuturarea mâinilor; închiderea și deschiderea pumnului.Executam apoi câteva exerciții de încălzire a aparatului fono articulator:închiderea-deschiderea ochilor; mirare, zâmbet, încruntare; țuguierea buzelor; umflarea obrajilor; limba sus-jos,stânga-dreapta; închiderea /deschiderea gurii; cascat, sforăit.După care continuăm cu exerciții pentru educarea respirației:suflatul în lumânare; umflarea balonului. Și apoi exerciții pentru dezvoltarea auzului fonematic:imitarea sunetelor din natură (în șoaptă sau tare): mârâitul (mrrr), ursul (morr), porcul (groh), cioara (crra), greiere(cri-cri), motorul(brrum), ceasul(ţârrr),	Exercițiul Demonstrația Imitația	Lumanare Baloane Cartonașe cu imagini Gimnastică fonoarticulatorie în imagini	Aprecieri verbale

				clopoțelul(cling-cling)			
3.	**Captarea atenției**	O4	8 minute	Eu simt...:I se vor prezenta copilului cartonașele cu emoții, se vor denumi emoțiile și se va descrie mimica caracteristica a acestora.Logopedul va imita în oglindă expresiile emotionale de pe cartonase și va exemplifica cu momente când s-a simtit în situația dată.Copilul, de asemenea, va imita în oglindă și va exemplifica cu momente din viața lui cand a simțit emoția prezentată pe fiecare cartonaș.	Demonstrația Conversația Imitația Joc didactic	Cartonașe cu emoții (Cutiuța cu emoții jucăușe)	Aprecieri verbale
4.	**Dirijarea activității terapeutice**	O5 O6 O7	10 minute	Cum mă simt azi?:În continuare copilul va fi pus să aleagă cartonașul cu imaginea care îl reprezintă, cea a băiatului și va fi întrebat cum se simte astăzi. Dupa ce va raspunde va fi rugat sa aleagă cartonașul cu emoția corespunzătoare felului în care se simte și să o potrivească pe chipul baiatului, motivând alegerea facuta. Cum se simt părintii daca?:Tot în aceast etapă copilul va fi rugat să aleaga chipul mamei și al tatalui. I se va arata copilului un cartonas cu exemplu de comportament negativ și va fi întrebat cum se simte părintele cand el are un astfel de comportament.De asemenea, i se va arăta și un cartonaș cu exemplu de comportament pozitiv și va fi intrebat ce simte parintele când el are acest tip de comportament.Se va întreba copilul cum se comportă părintele atunci cand el are un comportament adecvat.La fiecare exemplu pozitiv și negativ copilul va potrivi cartonașul cu emotii pe chipul mamei, al tatălui. Cum mă simt când?:I se va arata copilului un cartonaș cu exemplu de comportament negativ și va fi intrebat cum se simte în situația dată.I se va arata copilului un cartonaș cu exemplu de comportament pozitiv și va fi intrebat cum se simte în situația dată.	Conversația Explicația Exercițiul Joc didactic	Cartonașe cu emoții Cartonașe cu comportamente pozitive ăi negative.(Cutiuța cu emoții jucause)	Aprecieri verbale Observarea sistematică
5.	**Obținerea performanței**	O8 O9 O10	10 minute	Pe locuri, fiți gata, găsește perechea!:Se vor așeza cartonașele cu fața în sus, pe masă.Se va realiza un concurs între logoped și copil care va consta în găsirea cât mai multor cartonașe perechi, jucătorul care va găsi cele mai multe perechi va fi câștigatorul.Joc memo:Se vor alege 3	Conversația Explicația Exercițiul Joc didactic	Cartonașe cu comportamente pozitive și negative. (Cutiuța cu emoții jucăușe)	Observarea sistematică Aprecieri verbale

				perechi de cartonașe și se cor aseza cu fața în sus pe masă. I se va cere copilului să se uite cu atenție la cartonașe, după care acestea vor fi întoarse cu fața în jos.I se va cere copilului să găsească perechile de cărți.			
6.	**Evaluarea performanței**		10 minute	Logopatul va completa fișa ,,Detectivul de emoții”.	Munca independentă.	Fișă de lucru.	Aprecieri verbale

METODE DE UTILIZARE A TEHNICILOR MODERNE LA ORA DE RELIGIE

Pr. Prof. Iftodi Marian-Liviu
Școala Gimn. Mihail Sadoveanu, Dumbrăvița, jud. Botoșani

Utilizarea Tehnologiilor Informaţionale şi de Comunicaţii (TIC) in structura de Învățământ actual ca model structural al resurselor educationale, se impune ca si in domeniul Educatiei religioasa sa se faca pasii necesari pentru un Invatamant modern si de calitate.

Deoarece in urmă cu cațiva ani, manualul tipărit era principalul mijloc de studiu de invățare ,astăzi din ce in ce mai mult ia locul Manualul Digital. Apariţia sistemelor informatice mobile, care combină organic posibilităţile de vizualizare, editare şi control al datelor digitale, realizând în acelaşi timp o comunicare eficientă şi care oferă un spaţiu practic nelimitat de stocare, permite, trecerea de la cel Manual, către formatul Digital. Ex:-multitudinea dispozitivelor digitale pentru accesarea resurselor de invatare -numarul mare de aplicatii specializate pentru accesarea resurselor educationale digitale(text,imagini statice,video ,sunet) modele eductionale interactive ,a cărţilor digitale ,aplicatiilor pentru evaluarea asistată de calculator ,etc - venirea în instituţiile de învăţământ a generaţiei de elevi digital-nativişi, concomitent, cu creşterea nivelului competenţelor digitale ale cadrelor didactice.

Spectrul de utilizare a dispozitivelor şi tehnologiilor digitale în educaţie este unul foarte larg. Utilizarea la scară largă a tabletelor şi dispozitivelor e-Book permite trecerea de la manualul clasic,tipărit pe hârtie, la manualul modern–digital,ce include extensii multimedia şi conţinuturi interactive.

Acest proces este partea unei schimbări majore, care are loc pe parcursul ultimelor două decenii: migrarea ediţiilor scrise de la formatele clasice (cartea, revista, ziarul) către formatele digitale (pagina web, documentul digital, aplicaţia software).

Dezvoltărea şi implementărea manualelor digitale constă în asigurarea accesului tuturor actorilor sistemului educaţional la un volum cât mai extins de conţinuturi educaţionale digitale moderne, interactive, prezentate în diverse formate, adaptabile la necesităţile fiecărui elev, realizate profesionist, în conformitate cu standardele didactice, psihologice, informaticeşi de design.

Introducerea în procesul educaţional a manualelor digitale va consolida principiile de instruire modernă, adăugând veriga lipsă între componentele hardware, software şi de comunicaţii, utilizate în sistemul de învăţământ preuniversitar.

Multitudinea de formate ale resurselor ce pot fi incluse în manualele digitale va diversifica esenţial nu doar conţinuturile educaţionale, dar şi modul de percepere al acestora,inclusive şi pentru elevii cu cerinţe educaţionale speciale.

Diversificarea conţinuturilor va crea noi oportunităţi pentru individualizarea procesului de instruire, noi posibilităţi de aplicare cât mai eficientă a tehnologiilor pedagogice moderne, centrate pe elev.

Posibilităţile de a învăţa în ritm propriu, de a selecta resursele adecvate necesităţilor educaţionale, de a avea acces instant şi nerestricţionat la bibliotecile educaţionale on- line, valorificate de fiecare elev, vor contribui la crearea unei atitudini constructive faţă de procesul de cunoaştere. Pe termen lung , odată cu micşorarea preţurilor pentru echipamente şi transfer

de date, formarea bibliotecilor de obiecte digitale şi renunţarea la manualele tradiţionale, se vor micşora costurile de producţie a manualelor. Un rezultat adiţional, dar nu mai puţin important, va consta în scăderea considerabilă a greutăţii ghiozdanului, în special, în cazul elevilor din clasele primare.

Definiţie manualului digital:

Manualul digital este un system informatic-interactiv pentru instruire, cu funcţii complexe, care asigură continuitatea şi completitudinea învăţării, controlul progresului, instrumente de control şi autoevaluare.

Din punct de vedere tehnic/informatic, manualul digital este independent de platformele e-Learning şi reprezintă un produs software (aplicaţie) ce poate fi folosit online dar şi offline, pe orice tip de tehnologie (desktop, laptop, tabletă, telefon), pe orice system de operare şi pe orice browser, iar din punct de vedere fizic există stocat pe un CD ce însoţeşte manualul tipărit.

Din punct de vedere al conţinutului, manualul digital cuprinde integral conţinutul manualului tipărit precum și exerciţii interactive, jocuri educaţionale, animaţii, filme şi simulări care, prin utilizare, aduc un plus de profit cognitiv.”

Implementarea manualului digital, concomitent cu utilizarea manualului tipărit, impune o serie de limitări asupra flexibilităţii prezentării conţinuturilor şi a structurii digitale. Asigurarea corelaţiei în repartizarea conţinuturilor (informaţiei) de bază pentru ambele tipuri de manual impune organizarea manualului digital pe pagini, care grafic, vor fi copii fidele ale paginilor manualului tipărit. În momentul apariţiei manualelor nativ-digitale, acestea au un plus de flexibilitate şi un grad superior de interactivitate.

Fiecare cadru didactic , astăzi, trebuie să cunoască bine manualul digital dar și câteva tehnici de utilizare a acestuia. Pentru disciplina religie putem prezenta cateva tehnici de utilizare :

-pentru a avea acces la manualul digital se poate folosi orice device :telefon , tableta ,laptop si desktop PC.,proiector si table inteligente.

-folosirea instrumentelor de navigare web , cautare, marcare, de instrumente software specializate ,resurse multimedia ,instrumente interactiv de invățare si de evaluare.

-manuale nativ digitale –elemente de grafică 3D și realitate augmentată.

-utilizarea platformelor educationale diverse.

-participarea fizică sau online la ora de curs

-procesul de transmitere a cunoștințelor se face interactiv, prin intermediul dispozitivelor de proiecție ,profesorul având rolul de mentor

-posibilitatea de a avea acces ușor la resurse informationale interdisciplinare , de a indeplini sarcini de căutare în manualele digitale .

-folosirea instrumentelor de marcare a textului pot motiva pe elev pentru activități de învățare bazate pe referințe: esu, referat.

-indicarea și folosirea surselor de referință,volumul acesteia ,parametrii aferenti respectării dreptului de autor și combaterea fenomenului de plagiat

-intereacțiunea cu alte resurse educaționale, dezvoltarea de seturi complete digitale formate din manual ,caiete de exerciții, culegeri de proble ,teste pentru (auto)evaluare.

-accesul usor la conținuturile statice si pasive: imagini, hărți ,diagrame, scheme etc

Manualul digital conține suplimentar elemente multimedia interactive: instrumente de control şi navigare, animaţii, secvenţe video, imagini, exerciţii interactive, jocuri educaţionale şi simulări.Exemplu:

- pictogramele,elementele grafice de control şi navigare sunt sugestive,cu text alternative (opţiune selectivă);
- imaginile grafice şi secvenţele video sunt atractive, adaptate vârstei elevilor, adecvate din punct de vedere etic, estetic şi legal;
- resursele multimedia folosite (audio, video, animaţii) sunt de bună calitate.Calitatea înseamnă: rezoluţie suficientă, coloristică şi iluminare adecvată, contrast, claritate şi o calitate bună a sunetului;
- cuprinsul manualului permite deplasarea direct către orice unitate de învăţare (lecţie);
- textul de bază conţine marcajele necesare pentru a stabili relaţiile între noţiunile incluse în glosarul manualului şi apariţiile acestora în conţinuturile de învăţare;
- resursele web reduce timpul de încărcare, respectiv, pentru a asigura o continuitate în parcurgerea conţinutului digital activat.
- Găsirea de materiale interactive care servesc procesul învăţării prin implicarea elevului în diverse activităţi cu potenţial formativ: explorare, cercetare, proiectare, observare, autoevaluare;
- Activităţi de învăţare ce permit formarea şi dezvoltarea de competenţe transversale;
- Imagini care permit familiarizarea cu conţinutul educaţional;
- Material audio-vizuale;
- Animaţii dinamice cu impact vizual;
- Interactivităţi de modelare prin manipularea direct a unor obiecte reale prezentate pe ecran;
- Simulări procedural pentru formarea deprinderilor de citit, scris, socotit şi explorarea mediului;
- experimente;
- jocuri educaţionale interactive;
- probe de evaluare;
- aplicaţii în care se pot defini visual şi/sau auditiv, cu ajutorul a minimum un dicţionar, cuvintele/termenii educaţionali din text.

O altă particularitate a manualelor digitale este posibilitatea utilizării resurselor integrate pentru moment de instruire în grup.

Manualul digital poate fi integrat într-o platform web-gazdă,cu un cont de utilizator ce permite să fie completat cu alte resurse educaţionale: culegeri digitale de probleme, caiete de lucru, dicţionare, portofolii digitale de învăţare. Platforma web reprezintă pentru manual doar un spaţiu de stocare şi nu afectează funcţionalitatea acestuia. Exemple de programe de navigare: Chome, Fiefox, Internet Explorer, Microsoft Edge

Manualul digital se poate utiliza și de pe un purtător de date CD,DVD,STICK , pornit de pe fereastra aplicației și care să fie aprobat de ordinul Ministrului Educației.

PROIECT DIDACTIC – ÎNVĂȚĂMÂNT SIMULTAN

Prof. Archip Diana – Maria
Școala Gimnazială ”Ion Haulică” Ipatele, jud. Iași

Școala Gimnazială _____ **Profesor:** **Clasa:** a V-a **Data:** 17.10.2022 **Aria curriculară:** Om și societate **Disciplina:** Istorie **Unitatea de învățare:** Preistoria **Lecția:** Inventarea metalurgiei – tehnologie și consecințe asupra vieții oamenilor **Tipul lecției:** mixtă **Timp/ loc:** 50’/ sala de clasă	**Școala Gimnazială _____** **Profesor:** **Clasa:** a VIII-a **Data:** 17.10.2022 **Aria curriculară:** Om și societate **Disciplina:** Istorie **Unitatea de învățare:** Geto-dacii **Lecția:** Geto-dacii – recapitulare **Tipul lecției:** recapitulare și sistematizare **Timp/ loc:** 50’/ sala de clasă
Competențe generale: 1. utilizarea în context diverse a coordonatelor și reprezentărilor de timp și spațiu; 2. utilizarea critică și reflexive a limbajului de specialitate și a surselor istorice;	**Competențe generale:** 1. utilizarea în contexte diverse a coordonatelor și reprezentărilor despre timp și spațiu; 2. utilizarea critică și reflexive a limbajului de specialitate și a surselor istorice; 4. folosirea autonomă și responsabilă a instrumentelor necesare învățării permanente;
Competențe specifice: 1.1. ordonarea pe criterii cronologice a faptelor/ proceselor istorice; 1.2. identificarea diferențelor temporale dintre evenimente și procese istorice; 2.1. folosirea termenilor de speciaitate în descierea unui eveniment/ proces istoric; 2.3. stabilirea de asemănări și deosebiri referitoare la evenimente/ procese istorice, pe baza unor surse diferite;	**Competențe specifice:** 1.1. utilizarea coordonatelor de timp și spațiu în rezolvarea unor situații-problemă; 2.1. prezentarea unei teme istorice prin valorificarea informațiilor oferite de diverse surse; 2.2. argumentarea unei opinii referitoare la un fapt istoric prin utilizarea informațiilor provenite din diverse surse; 4.2. inițierea, dezvoltarea și aplicarea de proiecte individuale și de grup valorificând diverse experiențe istorice.
Competențe derivate: **Cognitive:** la sfârșitul lecției, elevii au învățat: **C1:** utilizarea corectă a termenilor *metalurgie, epoca fierului, epoca bronzului, aliaj, trib* **C2:** identificarea trăsăturilor epocii metalelor; **C3:** localizarea în timp a faptelor descrise; **C4:** exprimarea unei opinii proprii;	**Competențe derivate:** **Cognitive:** la sfârșitul lecției, elevii au învățat: **C1:** selectarea informațiilor dintr-un text dat; **C2:** identificarea unui personaj istoric și prezentarea principalelor trăsături ale acestuia; **C3:** stabilirea de asemănări și deosebiri între personaje și fapte istorice; **C4:** structurarea informațiilor obținute într-un ciorchine.
Strategii didactice: **a) metode de lucru:** expunerea, conversația, explicația, comparația, învățarea prin descoperire **b) mijloace de învățământ:** manualul, harta lumii, imagini, fișe de lectură	**Strategii didactice:** **a) metode de lucru:** ciorchinele, explicația, comparația, învățarea prin descoperire **b) mijloace de învățământ:** documente, imagini, fișe de lucru
Bibliografie: * *Enciclopedia cunoașterii. Istorie*, traducere de Irina Pandelaș, Editura Litera,	**Bibliografie:** * Matei, Horia, *O istorie a lumii antice*, București, Editura Albatros, 1984.

București, 2020; * *Omul preistoric. Mică enciclopedie*, Editura Girasol, s. l., 2020.	* Murgescu, Bogdan (coordonator), *Istoria României în texte*, București, Editura Corint, 2001.

DESFĂȘURAREA OREI

Nr. crt.	Momentele lecției	Compe-tențe	Activitatea clasei a V-a	Activitatea clasei a VIII-a
1.	**Momentul organizatoric:**		- profesorul notează absențele, organizează materialul și clasa, iar elevii răspund cerințelor;	- profesorul notează absențele, organizează materialul și clasa, iar elevii răspund cerințelor;
2.	**Revitalizarea informațiilor necesare fixării cunoștințelor:**		- cere elevilor să caracterizeze viața oamenilor în perioada revoluției neolitice;	- profesorul discută cu elevii despre civilizația geto-dacilor;
3.	**Anunțarea lecției noi:**		- profesorul notează pe tablă titlul lecției și prezintă problemele care vor fi discutate; - elevii notează titlul în caiete și urmăresc explicațiile profesorului;	- lecţia de recapitulare se va desfăşura sub forma jocului pe grupe; - profesorul enunţă şi notează pe tablă titlul temei recapitulative;
4.	**Dobândirea de noi cunoștințe:**	**C1** **C2** **C3** **C4**	- cu ajutorul profesorului, elevii identifică principalele schimbări care au loc în viața oamenilor odată cu inventarea metalurgiei; - elevii formulează opinii cu privire la diferențele și asemănările dintre epoca pietrei și epoca metalelor;	- clasa este împărţită în grupe de lucru, care vor avea de identificat, pe baza unor fişe de lucru, informaţii referitoare la geto-daci înainte şi după cucerirea romană; - fiecare grupă primeşte din partea profesorului fişe de lucru, însoţite de explicaţiile acestuia cu privire la modalitatea de rezolvare a lor; - fiecare grupă de elevi identifică, pe baza izvoarelor, personaje istorice şi fac aprecieri asupra acestora; - elevii recunosc fapte istorice şi menţionează importanţa acestora; - elevii identifică aspecte ale vieţii sociale, economice, politice sau religioase ale geto-dacilor; - în timp ce grupele rezolvă fişele de lucru, profesorul va structura pe tablă sub formă de ciorchine informaţiile oferite de elevi; - la finalul activităţii pe tablă vor exista un prim ciorchine care va cuprinde personaje istorice şi un al doilea în care vor fi trecute fapte istorice.
5.	**Tema pentru acasă:**		Realizaţi un eseu cu titlul ”O zi din viața mea în preistorie”	

Proiect didactic – ”M-am plimbat cu submarinul și am văzut ...”

Ed. Archip Horia – Mărgărint
Grădinița PP nr.12 Iași

Grupa: Mijlocie - Ștrumfii

Tema anuală: „Cum este, a fost și va fi aici pe pământ?”

Tema proiectului: „Viețuitoarele pământului”

Tema săptămânii: ”Misterele oceanului”

Domeniul experiențial: Domeniul Limbă și comunicare

Categoria de activitate: Activitate de educare a limbajului

Titlul activității: „M-am plimbat cu submarinul și am văzut ...”

Mijloc de realizare: joc didactic

Tipul activității: consolidare

Scopul: Consolidarea capacității de a pronunța corect cuvinte specifice temei abordate (animale acvatice) și de a formula propoziții cu acestea.

Obiective operaționale:

O1- Să denumească animalele marine observate în machetă;

O2- Să pronunțe corect denumirile animalelor marine descoperite;

O3- Să respecte sarcina jocului (utilizarea formulei ”M-am plimbat cu submarinul și am văzut…” urmată de cuvintele ilustrate);

O4- Să respecte ordinea cuvintelor în timpul jocului;

O5- Să formuleze propoziții enunțiative utilizând cuvintele ilustrate cu ajutorul machetei;

Sarcina didactică: pronunțarea corectă a cuvintelor, utilizarea formulei ”M-am plimbat cu submarinul și am văzut…” urmată de cuvintele ilustrate si alcătuirea de propoziții enunțiative cu acestea.

Regulile jocului: Copiii sunt așezați în semicerc. Începând din partea stângă a semicercului, câte un copil vine pe rând în față și ”urcă” în submarin. Denumește un animal marin observat în machetă, pronunță corect cuvântul și alcătuiește propoziția specifică jocului: ”M-am plimbat cu submarinul și am văzut un crab.”. Următorul copil repetă pașii făcuți de primul. Complicarea jocului constă în repetarea pașilor deja știuți, doar că de această dată propoziția ”M-am plimbat cu submarinul și am văzut …” va include și primul cuvânt spus de primul copil și cuvântul nou descoperit. Fiecare preșcolar care urmează spune toată propoziția și adaugă de fiecare dată cuvântul nou. Jocul continuă până când toți copiii au participat la alcătuirea propoziției utilizând un cuvânt nou. De exemplu: ”M-am plimbat cu submarinul și am văzut un crab, un delfin, un rechin, o stea de mare, etc.”.

Strategii didactice:

Metode și procedee: conversația, explicația, observația, demonstrația, exercițiul, jocul

Mijloace de învățământ: machetă (decor) în care sunt reprezentate animale marine sub formă de baloane, submarin, planșe;

Forma de organizare: frontal;

Durata: 20 minute

Desfăşurarea activităţii:

Secvențele activității	Conținutul instructiv- educativ	Strategii didactice			Evaluare
		Metode şi procedee	**Mijloace de învățământ**	**Forma de organizare**	
1.Moment organizatoric	Se asigură condițiile optime desfășurării activității instructiv – educative: - aerisirea sălii de grupă; -aşezarea scăunelelor; -pregătirea materialului didactic în faţa clasei; -intrarea organizată a copiilor în sala de grupă.	Exercițiul	Baloane ce reprezintă animale acvatice, Submarin	Frontal	Capacitatea copiilor de a intra organizat în grupă.
2. Captarea atenției	Se va realiza cu ajutorul scrisorii Peștișorului Auriu în care sunt descrise regulile jocului. -Ce avem în sticlă? (scrisoarea de la Peștișorul Auriu) -Și ce am mai scos din sticlă? (planșe cu animale acvatice) -Ce am pregătit pe perete? (machetă decor cu baloane ce ilustrează animale acvatice) -Ce mai vedeți în fața voastră (submarin confecționat din polistiren)	Conversația	Sticlă, scrisoare, Planșe, Decor cu baloane, Submarin	Frontal	Capacitatea copiilor de a răspunde la întrebări.
3. Anunțarea temei și a obiectivelor	Voi anunța copiii că astăzi, cu aceste materiale vom juca jocul ”M-am plimbat cu submarinul și am văzut...”, joc în care ne vom juca cu termeni specifici temei săptămânii (”Misterele oceanului”)	Explicaţia		Frontal	Capacitatea copiilor de a asculta explicațiile educatorului.
4. Dirijarea învățării	**a)Explicarea şi demonstrarea jocului.** Voi explica şi demonstra modul de desfăşurare a jocului, precizând sarcinile şi regulile lui: Copiii sunt așezați în semicerc. Începând din partea stângă a semicercului, câte un copil vine pe rând în față și vor ”urca” în submarin. Denumește un animal acvatic observat în machetă, pronunță corect cuvântul și alcătuiește propoziția specifică jocului: ”M-am plimbat cu submarinul și am văzut un crab.”. Următorul copil repetă pașii facuți de primul. Complicarea jocului constă în repetarea pașilor deja știuți, doar că de această	Explicația Demonstraţia	Planșe	Frontal	Capacitatea copiilor de a asculta sarcinile şi regulile jocului.

	dată propoziția ”M-am plimbat cu submarinul și am văzut …” va include și primul cuvânt spus de primul copil și cuvântul nou descoperit. Fiecare preșcolar care urmează spune toată propoziția și adaugă de fiecare dată cuvântul nou. Jocul continuă până când toți copiii au participat la alcătuirea propoziției utilizând un cuvânt nou. De exemplu: ”M-am plimbat cu submarinul și am văzut un crab, un delfin, un rechin, o stea de mare, etc.”. **b)Executarea jocului de probă:** Se execută jocul de probă cu câțiva copii aleși în mod aleatoriu sau care și-au manifestat dorința de a participa la jocul de probă. Jocul de probă se desfășoară cu alte planșe, nu cu cele care ilustrează cuvinte specifice temei abordate. **c)Executarea propriu-zisă a jocului:** Se trece la desfășurarea propriu-zisă a jocului. Copiii urmează regulile trasate de la început. Se urmărește: respectarea regulilor de joc, pronunțarea corectă a cuvintelor, utilizarea formulei specifice jocului (”M-am plimbat cu submarinul și am văzut...”)	Exercițiul Explicația Jocul Exercițiul	Planșe Machetă (decor)	Frontal Frontal	Capacitatea copiilor de a realiza frontal sarcinile jocului de probă. Capacitatea copiilor de a pronunța corect cuvintele.
5. Asigurarea retenţiei şi a transferului	**d) Complicarea jocului** Preșcolarii vor alcătui propoziții enunțiative folosind unul sau mai multe cuvinte ce denumesc animale acvatice utilizate în timpul jocului.	Conversația Explicația Exercițiul	Planșe	Frontal	Capacitatea preșcolarilor de a alcătui propoziții.
6. Încheierea activității	**a) Aprecieri** Voi face aprecieri generale asupra modului în care preșcolarii au desfășurat jocul. **b) Fixarea temei** -Ce joc am jucat astăzi?	Conversația		Frontal	Capacitatea copiilor de a răspunde la întrebări.

OBSERVAȚIE: Baloanele în formă de animale marine vor ilustra: diferite specii de pești, rechini, stele de mare, raci, caracatițe, căluți de mare.

Învățământul românesc-de la modelul tradițional la modelul inovativ

Ghimbas Maura
Școala Gimnazială Cricov Valea Lungă,Dâmbovița

Grădinița oferă cadrul propice pentru învațarea între traditional și modern prin amenajarea eficientă a spațiului educational și permananta preocupare a educatoarei de îmbinare a strategiilor moderne,ludic-actionale care ajuta copiii sa învete mai profund, cultivand relatiile bazate pe respect reciproc și colaborare constructive.Tehnicile de învațare prin cooperare implică strategii de atribuire a unor roluri active copiilor, pentru ca aceștia să se sprijine reciproc în procesul de învatare

Nu mai este suficient să li se prezinte copiilor date intuitive sau verbale, pentru ca ei sa le înregistreze și să le interiorizeze, în scopul de a le reda fidel; este nevoie de interacțiuni cognitive, sociale, prin intermediul cărora copiii să înteleaga scopul, rezultatele și utilitatea procesului pe care-l parcurg: acela de dobandire nu numai de noi informații, dar și de formare de atitudini și comportamente; acesta este, de fapt, învatarea.

Modernizarea procesului de învăţământ din grădiniţă implică mai multe componente: proiectarea didactică, tehnici şi instrumente de cunoaştere şi evaluare a copiilor, parteneriate educaţionale, activităţi extracurriculare, o metodologie didactică activă.

Învăţământul modern preconizează o metodologie axată pe acţiune, operatorie, deci pe promovarea metodelor interactive care să solicite mecanismele gândirii, ale inteligenţei, ale imaginaţiei şi creativităţii.

Diferența dintre clasic şi modern este remarcată şi în notele dominante ale personalității profesorului în predare: înainte era vorba de un stil extremist (doar el era în centrul atenției, exagerând diferențele dintre elevi şi strategiile specifice); acum, stilul are la bază inițiativă în acțiune, stimulare, obiectivare, organizare şi flexibilitate.

Dacă în trecut actul de predare era centrat pe profesor, minimizând rolul elevului, în prezent stilul de predare s-a îmbunătățit, fiind centrat pe elev, favorizând comunicarea interactivă

În mod tradiţional, cadrului didactic îi revine rolul major şi activ în cadrul procesului didactic (cel de emiţător), acela de a transmite cunoştinţele spre un receptor aproape pasiv, determinat să memoreze şi să reproducă informaţia.

Noul model de învăţare este un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare. Diferenţele sunt semnificative, nu de puţine ori, modelul tradiţional de predare fiind identificat ca fiind unul informativ, pe când cel modern este definit ca un proces activ.

În învăţământul de tip tradiţional se cultivă competiţia între elevi cu scopul ierarhizării acestora şi activitatea individuală.

Modelul învăţământului modern face apel la experienţa proprie a elevului, promovează învăţarea prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii.

Modernizarea procesului de invatamant din gradinita implica mai multe componente: proiectarea didactica, tehnici si instrumente de cunoastere si evaluare a copiilor, parteneriate educationale, activitati extracurriculare, o metodologie didactica activa.

In gradinita principala activitate este jocul si bazandu-ma pe acest fapt, metodele interactive trebuie introduse ca niste jocuri cu sarcini si reguli care sa fie antrenante, atractive. Jocul, ca metoda, valorifica avantajele dinamicii de grup, independenta si spiritul de cooperare. Prin joc se afirma eul copilului, personalitatea sa.

INFLUENȚA MIJLOACELOR TIC ASUPRA PROCESULUI DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE

Prof. Dărăban Dorina Violeta,
Școala Gimnazială „Octavian Goga”, Satu Mare

Modelul tradiţional de predare nu răspunde noilor tendinţe în didactica modernă, fiind fondat pe „triada învăţare frontală – studiul manualului – chestionarea”, pe un model de învăţare pasiv. În mod tradiţional, cadrului didactic îi revine rolul major şi activ în cadrul procesului didactic (cel de emiţător), acela de a transmite cunoştinţele spre un receptor aproape pasiv, determinat să memoreze şi să reproducă informaţia.

Noul model de învăţare este un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităţilor de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice. Acest model impune în activitatea la clasă un nou tip de relaţionare pe mai multe direcţii: profesor – elev, elev – elev, elev – profesor, aflate în opoziţie cu tipul unidirecţional profesor – elev ce caracterizează modelul standard. Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea şi realizarea unei activităţi educaţionale, se pune accent pe felul cum se desfăşoară aceasta şi implică probleme organizatorice, procedurale şi materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învăţământ, al strategiilor de organizare a predării-învăţare, puse în aplicaţie, în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conţinuturile transmise, formele de realizare a instruirii şi modalităţile de evaluare.

Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaţionale constituie *metoda didactica.*
Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”. Metodele de învăţământ pot fi definite ca „*modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă*”.(M.Ionescu, V.Chiş, p.126) Metoda este selectată de cadrul didactic şi este pusă în aplicare în lecţii sau activităţi extraşcolare cu ajutorul elevilor şi în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor şi elev, participarea lor la căutare de soluţii, la distingerea dintre adevăr şi eroare şi care, sub forma unor variante şi/sau procedee selecţionate, se foloseşte pentru asimilarea cunoştinţelor, a trăirilor valorice şi a stimulării spiritului creativ.

Când se alege o metodă, se ţine cont de finalităţile educaţiei, de conţinutul procesului instructiv, de particularităţile de vârstă şi de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor şcolare, de natura mijloacelor de învăţământ, de experienţa şi competenţa cadrului didactic. O metodă se defineşte prin predominanţa unor caracteristici la un moment dat, caracteristici ce se pot metamorfoza astfel încât metoda să fie satisfăcătoare într-o clasă, complementară sau chiar contrară. Astfel, o metodă tradiţională poate evolua spre modernitate, în măsura în care secvenţele proceduale care le compun ingăduie restructurări inedite sau când circumstanţele de aplicare a acelei metode sunt cu totul noi. În unele metode moderne surprindem secvenţe destul de tradiţionale sau descoperim că variante ale acestei metode erau de mult cunoscute şi aplicate.

Considerăm că fiecare metodă, şi nu mă refer doar la clasificarea în funţie de axa istorică, apare sub forma unor variante şi aspecte diferite, încât, in mod difuz, în cadrul unei metode, de exemplu cea clasică, se poate naşte treptat tendinţe către modernism. Ele apar şi se concretizează în variante metodologice compozite, prin difuziunea permanentă a unor trăsături şi prin articularea a două sau mai multe metode. O variantă de clasificare a metodelor educaţionale se poate pronunţa în jurul axei istorice: *metode clasice, tradiţionale* (modelul clasic) *şi metode moderne* (modelul modern).

Noile tehnologii au produs schimbări, modificări în toate domeniile și era de așteptat ca la un moment dat acest progres să influențeze și procesul de predare-învățare.Astfel elevii sunt nevoiți să învețe să gestioneze un număr impresionant de informații,să le analizeze, să ia decizii să-și dezvolte cunoștințele pentru a face față provocărilor tehnologice actuale. În ceea ce privește personalul didactic, sunt necesare eforturi de formare profesională. Totalitatea instrumentelor care aparțin tehnologiei informațiilor și comunicării sunt binecunoscute sub denumirea de TIC. În această categorie aș include: calculatorul, internetul, poșta electronică, imprimanta, videoproiectorul. Toate acestea reprezintă realități pe care elevii le experimentează în fiecare zi. La rândul lui, cadrul didactic este pus în situația de a opta între continuarea demersului său educațional în mod conservator, folosind metodele tradiționale, ignorând tendințele de schimbare sau acceptarea provocării și implementarea în același timp a noilor tehnologii în activitatea sa didactică. În cadrul orelor de limba și literatura română, instrumentele TIC facilitează procesul de predare-învățare și uneori chiar și evaluare (chiar dacă ne gândim la simplele teste alcătuite cu ajutorul calculatorului,la imprimanta sau scannerul care ne ajută să multiplicăm materialele) ne oferă posibilitatea de a căuta, ne învață a colecta și procesa în mod corect informaţia şi de a o folosi într-o manieră critică şi sistematică. De asemenea se dezvoltă abilitatea de a folosi instrumente digitale pentru a produce, prezenta şi înţelege singuri informaţii complexe; abilitatea de a accesa, căuta şi folosi servicii bazate pe internet. Folosirea mijloacelor TIC sprijină dezvoltarea gândirii critice, a creativităţii şi în acelaşi timp dezvoltă o atitudine critică şi reflexivă faţă de informaţia disponibilă. În activitatea de dascăl, cu ajutorul unui calculator se pot elabora si redacta pe calculator planuri de lectii, schite, desene, scheme, fise de lucru individuale sau de grup, pentru elevi; aceste materiale, stocate sub forma de fișiere,pot fi periodic actualizate. De asemenea se pot utiliza facilități multimedia pentru a susține auditiv si vizual teoria (prezentări multimedia), se pot accesa informații de pe CD-uri, dischete.

La ora de limba română, se poate favoriza utilizarea mesajelor instante, similare comunicării prin chat room prin care, elevii pot să comunice unii cu ceilalţi şi în afara clasei; primesc reacţii cu privire la produsele la care lucrează; exersează comunicarea utilizând limbajul scris; se implică în discuţii interactive, la distanţă; lucrează împreună la un proiect, în timp real, în grupuri sau perechi; schimbă informaţii bazate pe text, documente şi alte resurse. Publicaţiile electronice – afişe, prezentări, publicaţii (broşuri, buletine informative, ziare), site-uri sau bloguri – create de elevi pe parcursul unei unităţi de învăţare reprezintă un exemplu de integrare creativă a tehnologiilor informatice şi comunicaţionale în procesul de predare-învăţare-evaluare. Elementul cheie în educaţie îl reprezintă elevul care trebuie să realizeze o serie de procese pentru a putea cunoaşte şi utiliza practic informaţiile însuşite. O învăţare eficientă presupune mai întâi înţelegerea faptelor, analizarea acestora, formularea unor idei pe baza cunoştinţelor dobândite ulterior, generalizarea şi abstractizarea lor. Profesorul nu mai este cel care ţine o prelegere în faţa elevilor ci e mediator şi îndrumător în activitatea de învăţare pe care aceştia o parcurg. Predarea se realizează prin utilizarea unor metode activ – participative care să solicite interesul, creativitatea,imaginaţia,implicarea şi participarea elevului,în scopul însuşirii unor cunoştinţe care să–i folosească.

Bibliografie:

Albulescu, I; Albulescu, Mirela, 2000, *Predarea şi învăţarea disciplinelor socioumane,* Editura Polirom, Iaşi

Bernat, Simona, 2003, *Tehnica învăţării eficiente*, Presa Universitară clujeană, Cluj-Napoca

Cerghit, I, 2006, *Metode de învăţământ*, , editura Polirom, Iaşi

Ionescu, M., Radu I., *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001

Moise, C., 1996**,** *Concepte didactice fundamentale***,** Ankarom, Iaşi

Văideanu, G., 1986, *Pedagogie- ghid pentru profesori*, ed. Universitpţii Al. I. Cuza, Iaşi.

Proiectul didactic “Activităţi practice în învăţământul preuniversitar cu rol de eficientizare a predării-învăţării-evaluării la geografie”

Prof. Vesa Ana

Colegiul Tehnic de Industrie Alimentară Suceava

Creativitatea în învăţământ este în relaţie directă cu predarea centrată pe elev, aceasta fiind una dintre condiţiile succesului şcolar. Geografia, împreună cu alte discipline, permite dezvoltarea a numeroase atitudini, capacităţi şi competenţe generale. Am ales ca metodă de eficientizare a predării-evaluării la geografie un proiect extracurricular, având drept parteneri implicaţi în buna desfaşurare: Catedra de Geografie a Universităţii Ştefan cel Mare din Suceava, Direcţia Silvică, Agenţia Pentru Protectia Mediului şi Observatorul Astronomic.

Am urmărit modul şi proporţia în care elevii care au participat la aplicaţiile practice au avut „beneficii geografice" net superioare celor învaţă geografia de la birou, aspecte ce au fost monitorizate într-un interval de 4 ani, în mare parte cu aceleaşi colective iniţiale - grupe de 10 elevi, pe fiecare an de învăţământ. În proiect au fost implicate persoane cu merite didactice recunoscute, care au dorit să vină în sprijinul acţiunii de învăţare a geografiei într-un mod care să ajute elevii să studieze ulterior singuri, având instrumentele potrivite. Elevii obţin rezultate mult mai bune dacă ceea ce învaţă teoretic văd în teren, iar apoi ar pot aplica practic. Aceasta, mai ales că geografiei îi este alocată doar o oră pe săptămână.

Scopul proiectului a fost acela de a organiza o serie de activităţi practice care să contribuie la optimizarea relaţiei profesor – elev – comunitate locală şi la valorificarea geografiei locale în cadrul activităţilor curriculare şi extracurriculare, prin antrenarea în activităţile de documentare, de aplicare a cunoştinţelor teoretice în practică şi apoi în viaţa de zi cu zi. Ca finalitate, am urmărit: elaborarea unei lucrări cu fişe de lucru, hărţi, materiale necesare cercetării în teren realizate cu elevi, profesori, studenţi, comunicarea lucrărilor de cercetare către partenerii implicati şi comunitatea didactică, aplicarea informaţiilor obtinute pe parcursul derulării activităţilor la nivelul şcolii pentru optimizarea procesului didactic şi/ sau rezolvarea unor probleme ale comunităţii şi întărirea legăturii şcoală-comunitate; orientarea unui număr mai mare de elevi către o formă de învăţământ superior care sa aibă ca obiect de studiu geografia, sau care să folosească competenţe dobândite în urma activităţilor desfăşurate în proiect.

Încă din al doilea an al proiectului au fost elevi care au devenit studenţi ai Facultăţii de Geografie din Suceava, iar până astăzi sunt peste 15 la număr, în diferiţi ani de studiu.

Ca procedură de autoevaluare, periodic, fiecare participant a primit o fişă de evaluare şi autoevaluare a activităţii proprii, iar la finalul unui an şcolar, s-au făcut evaluări de către profesori şi parteneri, rezultatele conform obiectivelor şi competenţelor vizate. De asemenea, prin feedback de le elevi, părinţi, parteneri implicaţi s-au oferit sugestii, fie pe blogul proiectului, http//www.geografiei3wordpress.com, sau www. impreunapentruunviitorverde.wordpress.com, fie la avizierul creat special pentru informaţile legate de proiect. Elevii din primul an de proiect au initiat crearea unui blog, care ulterior a fost îmbunătăţit, iar astăzi toate rezultatele noastre pot fi văzute pe www.ctiasuceava.ucoz.ro, administratorul şi fotograful evenimentelor fiind un fost elev al nostru. Tot el se ocupă cu datele statistice si contabilizează care ne sunt vizitatorii si persoanele interesate de proiect.

După lansarea şi diseminarea informaţiilor legate de proiect, s-au constituit grupele de lucru şi apoi s-au semnat contracte de învăţare, stabilite de comun acord cu elevii. S-au stabilit acţiunile, în funcţie de obiectivele propuse, pe termen scurt şi lung Tot atunci s-au completat fişe initiale cu nevoile de învăţare în cadrul acestui proiect, precum şi testul de aflare a stilului de învăţare al elevilor implicati, pentru adaptarea activităţilor.

S-au realizat activităţi extrem de interesante, fie în laboratoare ale Facultăţii de Geografie din Suceava, fie în teren. Spre exemplu, activitatea „Pământul în Univers” a avut ca finalitate completarea unei fişe recapitulative, după participarea la o prelegere la Facultatea de Geografie, ținută de un lector universitar, urmată de un seminar de dezbateri şi vizionarea unor materiale referitoare la Univers.

Citirea şi interpretarea informaţiei cartografice şi grafice după capitolul „Măsurarea şi reprezentarea spaţiului terestru” s-a făcut printr-o aplicaţie în teren, în apropierea cetăţii Zamca, cu hărţi topografice, busole, GPS, unde un alt profesor universitar a aplicat cu un grup de elevi de clasa a IX-a cunostinţele de localizare pe hartă, precum şi de interpretare a unei hărţi topografice (În imagine harta topografică a zonei Suceava - mănăstirea Zamca, realizată de GPS, cu ajutorul elevilor).

Activitatea practică în urma capitolului Minerale şi roci s-a desfăşurat în laboratorul de geologie al Facultatii de Geografie, unde cei interesaţi au putut analiza la microscop fragmente de minerale şi şi-au îmbunătăţit colectia proprie de minerale şi roci. Elevii claselor a XI-a implicaţi în proiect s-au putut documenta, în vederea participării la concursul **Student pentru o zi**, ajutaţi fiind de profesori de la secţia Geografia Mediului a Facultăţii de Geografie, precum şi de specialişti de la Agenţia de Protecţie a Mediului Suceava, cu care, de altfel s-au deplasat şi în teren, pentru prelevarea de probe. Participanţii din clasa a XII-a, pasionaţi mai vechi ai geografiei locale, s-au documentat şi au obţinut informaţii legate de cercetarea pas cu pas a aspectelor legate de toponimie, astfel au participat cu success la sesiunea de comunicări ştiinţifice a elevilor. Metodele şi materialele alese s-au dovedit atractive, elevii fiind entuziasmaţi că au văzut practic cum se lucrează cu diferite instituţii, cum se adună şi se interpretează unele date geografice, care sunt paşii în elaborarea unei lucrări.

Proiectul a fost a un experiment desfăşurat în afara programului şcolar, prin care am încercat să demonstrăm că fără practică geografia işi pierde adevărata frumuseţe.

NOI INSTRUMENTE UTILIZATE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

PROF. PĂUN MIHAELA
GRĂDINIȚA NR. 236, BUCUREȘTI

Pandemia COVID-19 ne-a făcut să înțelegem importanța instrumentelor digitale în ceea ce privește prezența și utilizarea justă a acestora în actul didactic.

În perioada carantinei fiecare dintre noi a căutat să fie ”aproape” de copii și de familiile lor chiar și de la distanță. La început singurul mijloc de comunicare pentru majoritatea dintre noi a fost telefonul și mult cunoscuta și utilizata aplicație whatsapp. Bună și aceasta la momentul respectiv, însă nu suficientă, am vazut cu toții mai târziu. Începerea următorului an școlar și un nou val de infectări au influențat următoarele noastre așteptări și acțiuni. Ne-am dezvoltat competențele exersând; la început timid, apoi cu mai mult curaj. De asemenea, cursurile la care am participat împreună cu colegele au contribuit la dezvoltarea competențelor digitale, precum și ajutorul primit din partea celor mai tinere pentru noi au fost de un real folos.

Provocările zilnice ale acelei perioade au făcut posibilă descoperirea și utilizarea unor aplicatii, platforme nou apărute în spectrul școlar.

Acum ne desfășurăm activitatea fizic, și cu toate acestea folosim des instrumente pe care le utilizam în activitățile online deoarece dorim să nu se creeze o barieră, o prăpastie în modul de lucru, mai ales că acum am făcut un mare progres din punct de vedere al tehnologiei de care dispunem.

Utile și atunci, și acum ne sunt următoarele:

APLICAȚIA ZOOM- este o aplicație utilizată pentru conectarea la conferințe, ședințe, întâlniri live, activități online care facilitează transmiterea de informații în timp real și învățarea sincron a preșcolarilor.

Zoom este platforma online cea mai utilizată de cadrele didactice. Ne creăm un cont gratuit, iar pentru întâlnire se generează un link pe care îl transmitem părinților prin email sau whatsapp. În timpul activității putem împărtăși ecranul sau documente existente în calculator/laptop. Când/dacă alegem opțiunea ”white board”,putem desena, colora, scrie, realiza operații matematice. Putem crea camere secundare pentru interacțiunea și lucrul în grupuri mici.

GOOGLE MEET -este o aplicație din suita Google for Education, aplicație pe care o putem accesa dacă avem un cont de gmail. Gmailul a primit recent opțiunea gratuită. Înainte de apariția pandemiei Covid-19 și o perioadă chiar în timpul pandemiei, aplicația Meet a funcționat numai cu plată.

Meet este o platformă de comunicare instant prin video și chat. Creăm un link de întâlnire, iar participanții trebuie doar să îl acceseze, fără să aibă vreun cont pentru a putea intra în sesiunea online. Platforma acceptă gratuit maxim 100 de participanți, oferind aceleași opțiuni ca și Zoom: comunicare cu participanții cu video, microfon și chat, partajarea ecranului, activarea/dezactivarea modului silențios, împărtășirea de alte linkuri prin chat.

JOCURI ONLINE- sunt aplicații îndrăgite de copii și utilizate cu succes de către cadrele didactice în învățământul preșcolar pentru că își păstrează caracterul ludic. Cele mai utilizate sunt puzzle-urile online.

JINGSAWPLANET-este o aplicație care permite încărcarea unui fișier de tip fotografie, însă poate fi și text, care sunt decupate sub formă de piese în funcție de complexitatea dorită (de la 3-4 piese la câteva sute de bucăți). Este gratuită și nu necesită crearea unui cont de utilizator.

WORLDWALL- este o aplicatie foarte utilă pentru noi deoarece putem crea jocuri interactive pentru susținerea învățării, precum: Cuvântul lipsă, Anagrame,Adevărat sau fals, Chestionare, Deschide cutia, Învârte roata etc. Este un instrument digital ușor de folosit și plăcut de copii datorită elementelor ludice inserate.

QUIZIZZ- este un instrument online utilizat pentru feed-back, cu ajutorul căruia putem realiza evaluări într-un mod distractiv pentru copiii preșcolari. Permite inserarea de răspunsuri multiple, imagini, sondaje, răspunsuri deschise; le putem utiliza atât pentru învățarea sincron, cât și pentru cea asincron.

Au o interfață prietenoasă, se văd întrebările și sunt ușor de utilizat în diferite modele oferite de platformă. Sunt importante pentru că ne oferă statistici, progresul copiilor, rapoarte despre răspunsuri, timp etc.

BIBLIOGRAFIE:

1. https://zoom.us/
2. https://meet.google.com/
3. www.jingsawplanet.com
4. https://quizizz.com/admin
5. https://wardwall.net
6. http://digitaledu.ro/platforme-educationale/

Developing productive skills-the speaking skill

Prof. Harcău Luminița Elena
Școala Gimnazială
„Alice Voinescu”, Dr. Tr. Severin

Speaking should not be viewed as a natural consequence of language learning: understanding the message and possessing the language required for the answer somewhere, in a hidden corner of one's mind, do not guarantee the ability to produce a correct, meaningful and appropriate answer. The teacher must work towards reducing the students' anxiety and helping them to acquire confidence and practice in giving oral expression to their ideas.

Speaking has tended to receive the greatest attention and emphasis in recent years. That is why, the role of the teacher is very important because she/he must:

- provide opportunities for the students to speak and take an active part in the conversation;
- set up interesting activities that motivate them to participate in the classroom activities;
- create a friendly atmosphere and encourage the students to talk.

During speaking activities, the teacher's responsibility is classroom management. The students' task is to create a comprehensible exchange of ideas to accomplish the communication goals while the teacher's is to supervise and assist, to encourage and stimulate. The teacher establishes the context and the task, oversees the division into groups, insists that the students speak the second language, not their mother tongue, provides needed language and encourage students to continue.

Pre-speaking activities include all those things language teachers can do to prepare students to be able to complete successfully the communication activity. The first step is to introduce the topic. The teacher may introduce the topic in different ways. One way is simply to present the theme and encourage the students to cogitate about it. Treated like a brainstorming session, these collective contributions can generate many ideas.

Another way to introduce topics to be treated in communication activities is to give students listening or reading materials that deal with the topic. The last pre-speaking activity is to explain clearly to the students exactly what they should prepare themselves to be able to do during the speaking activity.

Fluency is an essential aspect of interactive communication. The students may not always find their words to say what they want correctly, but inaccuracy is of lesser importance as long as the students' language keeps coming, the speakers' message is understood and the listeners can give the appropriate response.

In the classroom the conversational mode usually takes the form of question-answer exchanges, brainstorming, conversation, simulation, role-play, improvisation, discussions, debates. These activities are also enjoyable, absorbing the students' attention, stimulating their imagination and reducing anxiety.

If the brainstorming is used mainly before the text, to raise expectations and prepare the students for the text, simulation, role play or improvisation can be used after the reading stage.

With simulation, the students are asked to act out the model dialogue from memory, or to create a similar one. In the early stages of language acquisition, simulation is useful for introducing vocabulary, structures and functions, in later stages, it is efficient for developing fluency in speech.

Role-play is a popular classroom activity that starts from the text and leads to interactive communication similar to that occurring in the real world. With role play the students are invited to take on the roles of the characters in the text they have read, use their imagination and act out a conversation. Incorporating role-play into the classroom adds variety,

a change of pace and opportunities for a lot of language production and also a lot of fun! The joy of role-play is that students can 'become' anyone they like for a short time! The President, the Queen, a millionaire, a pop star, characters from different books, the choice is endless! Students can also take on the opinions of someone else.

'For and Against' debates can be used and the class can be split into those who are expressing views in favour and those who are against the theme

Role-play is possible at elementary levels providing the students have been thoroughly prepared. Try to think through the language the students will need and make sure this language has been presented. Students may need the extra support of having the language on the board.

Improvisation and dramatization are similar to role play in that two or more speakers are assigned roles and invited to interact accordingly. The techniques are more creative and complex. The activity may be trigged by a literary text or by a real-world event. For instance, the teacher sets a hypothetical situation: Tom Sawyer and Huckleberry Finn have landed in your classroom. Then the teacher assigns the students roles in the situation and asks them to produce a conversation without any special preparation. The basic feature of the conversational mode is its unexpectedness.

Speaking activities can be organized at any stage of the lesson: before the text as pre-reading/listening activities, during it as while-reading/listening tasks, or after it as after-reading/listening tasks. Thus, before reading an excerpt from Mark Twain, the teacher may set up a speaking activity about their personal experiences. Lists of words and pictures, some statements, a short text for discussion, help the students to get oriented towards a topic. Such activities make the students to produce language in a guided way.

Examples of oral activities, based on Mark Twain’s stories

a) discussion questions

1. Describe Huck's feelings about living with the Widow Douglas and her sister, Miss Watson. Which one of the ladies does he like more? Why? What does he feel about their attempts to "civilize" him?
2. What kind of man was Huck's father? Use examples from the story to support your answer. How did Huck feel when his father returned to the village?
3. Why does pap forbid Huck to go to school? How would you react to pap's demand if you were Huck? Explain.
4. Why did Huck stage his own death?
5. When Huck finds Jim, he promises that he will not turn Jim in, even though Jim is a runaway slave. What does this tell you about Huck's character?
6. How is Tom’s life different from children’s lives today? Make a list on the board with the class.

b) role-play:

The teacher suggests several situations and asks pairs/groups of students to role play:

- The teacher asks the students to work in pairs to act out a conversation between Tom and Aunt Polly.

Student A: You are Aunt Polly. Ask Tom about his adventure in the cave.

Student B: You are Tom. Answer Aunt Polly’s questions.

The teacher may brainstorm possible questions with the whole class first.

The teacher organizes the students in pairs. One of them takes the role of Huck and the other takes the role of Jim. He/she tells them to act out the meeting between the two on Jackson’s Island.

Huck: Say hello and explain to Jim that you are not a ghost. Offer him some food from your canoe. Tell Jim why you ran away from your father’s cabin.

Jim: Tell Huck not to hurt you. Tell him you like dead people. Explain to Huck that you are hungry. Tell him why you ran away from Widow Douglas's house.

- The students are asked to imagine they are at the party at Mrs. Douglas's house. Tom and Huck show everybody the $12,000. What do students say? What do they ask Tom and Huck?
- The teacher shows the students a picture and asks them the following questions:

Who are the two people? (Huck and Jim)

Why is Jim afraid? (Because he thinks Huck is dead.)

Then the students have to imagine the dialogue between the two characters.

c) game: The following characters are written on the blackboard:

Tom, Huck, Becky, Aunt Polly, Injun Joe, Muff Potter, Mrs. Douglas.

The students work in small groups; they have five minutes to think of as many true sentences about these characters as possible without looking back at the book. Each group has to say one true sentence in turn. They cannot repeat. If they can't think of one or the sentence is wrong, they are eliminated. The group left at the end is the winner.

d) conflicting situations or moral dilemmas

- The teacher divides the class in two. Half the students argue that Tom is a good boy. The other half argues that he is a bad boy. They are asked to give examples from the story to support their view.
- The teacher presents the following situation:

Huck is hiding Jim, a runaway slave, on his raft. Two slave hunters approach and ask him if he saw any runaway slave. Huck is torn between the need to do his social duty and his humanitarian feelings.

Roles: Huck's thoughts versus Huck's words (the students stand back to back); a slave hunter

A: the slave hunter asks Huck if he saw any runaway slave

B: Huck's inner voice thinks he should tell the truth

C: Huck's true voice tells lies

Bibliography

Grigoroiu, Gabriela, 2002, An English Language Teaching Reader, vol. I, Tipografia Universității din Craiova

Harmer, J., The Practice of English Language Teaching-Pearson Longman, fourth edition

Sendroiu, Eugenia, Barbu Luci, 1995, Tales, Poems, Plays, Songs for all ages, Editura Paco, Bucuresti

Vizental Adriana, 2007, Stategies of Teaching and Testing English as a Foreign Language, Polirom, Iași

www.bbc.co.uk/worldservice/learningenglish

www.britishcouncil.org

www.penguinreaders.com

CARACTERE GENERALE ALE INSECTELOR SEMNALATE ÎN VALEA VODIŢEI, MEHEDINȚI

Prof. Dr. Cristian Florin HARCĂU

Colegiul Național Traian, Dr. Tr. Severin

Odată cu apariţia primelor instrumente de mărit, se pun bazele sistematicii, morfologiei şi anatomiei nevertebratelor. Printre cei care s-au afirmat în această perioadă, mai importanţi au fost: Malpighi, care s-a ocupat de anatomia viermelui de mătase; Swammerdam, care stabileşte diferite metode de tehnică experimentală şi prezintă metode de preparare a omizilor pentru colecţii; Sibyle de Merian, care publică o lucrare despre metamorfoza insectelor; Reaumur, care editează în şapte volume “*Istoria naturală şi anatomia insectelor*”; Bonnet, care descoperă fenomenul de partenogeneză la afide, ş.a. Cel mai important moment în evoluţia entomologiei a fost însă apariţia lucrării “*Sistema naturae*” în anul 1735 a lui K. Linné (1707 - 1778). În clasificaţia lui Linné una dintre cele şase clase ale regnului animal, clasa a V-a, cuprinde insectele (pe care le grupează în opt ordine), grupă în care sunt cuprinse însă şi arahnomorfele şi crustaceele (aproape toate artropodele). După Linné, biologul J.C. Fabricius elaborează în perioada 1792 - 1798 o lucrare în cinci volume privind clasificarea insectelor (OLTEAN și colab. 2004).

Introducerea unor criterii în clasificarea tuturor speciilor de animale a dat posibilitatea să se dezvolte şi alte studii de morfologie şi embriologie, care au clarificat din ce în ce mai mult disputele sistematicienilor. Ulterior, sistemul de clasificaţie al insectelor s-a perfecţionat mereu, până în zilele noastre, atât pe baza cercetărilor asupra formelor actuale cât şi a datelor paleontologice, elaborate de mari entomologi ca: Jacobson. Handlirsch, Polojenţev, Dobrovolski etc (OLTEAN și colab. 2004).

Clasa *Insecta* sau *Hexapoda* se împarte în două subclase: *Apterygota* şi *Pterygota.*

Subclasa *Apterygota* cuprinde insecte inferioare, lipsite în mod primar de aripi, cu corpul firav şi de talie mică. Apterigotele sunt cei mai primitivi reprezentanţi actuali ai insectelor.

Subclasa *Pterygota* este reprenzetată de speciile la care, în urma evoluţiei, sunt prezente aripile. Aceste insecte sunt primar aripate, însă unele specii (uneori este numai un dimorfism sexual) datorită adaptării la un anumit mod de viaţă, au devenit aptere.

1. ORDINUL *ODONATA*

Insectele din acest ordin sunt cunoscute sub denumirea populară de libelule.

Adulţii ating dimensiuni de circa 60 mm, având corpul de diferite culori: roşu, albastru, verde, etc. Capul libelulelor este mare şi foarte mobil, cu ochii foarte mari, însă antenele sunt foarte scurte. Au aparatul bucal conformat pentru rupt şi mastecat, iar hrana o prind din zbor. Aripile sunt membranoase, înguste şi cu aspect sticlos fiind zburătoare agile.

Larvele sunt acvatice (respiră prin branhii traheene, externe sau rectale) cu un regim alimentar zoofag, ca şi adulţii, fiind astfel specii care fac parte din entomofauna utilă.

2. ORDINUL *ORTHOPTERA*

Acest ordin cuprinde insecte foarte comune, de dimensiuni mijlocii şi mari, cunoscute sub denumirile populare de: cosaşi, lăcuste, greieri sau coropişniţe. Cele mai multe specii au un regim alimentar fitofag, producând pagube economice în sectorul agricol şi forestier.

Capul este mare cu antene bine dezvoltate, iar aparatul bucal este foarte bine dezvoltat şi este conformat pentru rupt şi mastecat, atât la adult cât şi la larvă. Toracele, de asemenea este foarte dezvoltat, cu mari diferenţe între cele trei

segmente toracale. Aripile sunt heteronome. Prima pereche de aripi este îngustă, pergamentoasă şi se numeşte tegmină, iar a doua pereche de aripi este membranoasă. Picioarele posterioare sunt conformate pentru sărit, având femurul şi tibia foarte dezvoltate.

3. ORDINUL *MANTODEA*

Din acest ordin fac parte insecte de talie mijlocie sau mare, care au corpul alungit şi sunt în general carnivore, popular denumindu-se călugăriţe. Capul este foarte mobil, ridicat în sus şi legat de torace printr-un gât subţire. Ochii sunt de asemenea foarte mari. Picioarele anterioare sunt adaptate pentru răpire. La multe specii, femela îşi devorează masculul imediat după ce a avut loc copulaţia. Sunt specii iubitoare de căldură şi lumină, iar cea mai comună specie din ţara noastră este *Mantis religiosa*.

4. ORDINUL *DERMAPTERA*

Insectele din acest ordin sunt numite în general urechelniţe. Sunt de dimensiuni mijlocii, cu corpul alungit şi turtit dorso - ventral. Sunt insecte fitofage sau zoofage. Multe specii zoofage sunt considerate prădători naturali folositori, hrănindu-se cu păduchi de frunze (afide). Sunt în special insecte lucifuge, stau mai ales pe sub frunzare, pe sub lemne, pietre sau în crăpăturile solului. Cea mai reprezentativă specie este *Forficula auricularia*.

5. ORDINUL *HETEROPTERA*

Cuprinde insecte de talie mijlocie şi mică, cunoscute sub denumire populară de ploşniţe. Corpul acestora este puternic turtit dorso - ventral, pleurele segmentelor toracice şi abdominale fiind foarte reduse. Adesea, la multe ploşniţe pe metatorace se găsesc glande odorifere, care produc o substanţă cu miros neplăcut. Regimul de hrană este fitofag sau zoofag. Pe lângă pagubele directe, adesea ploşniţele sunt şi vectorii unor boli.

pentru prins.

6. ORDINUL *HOMOPTERA*

Cuprinde insecte cunoscute sub denumirea populară de: păduchi de plante sau afide, păduchi ţestoşi, purici meliferi, cicade. Homopterele sunt insecte foarte mici şi mijlocii, fiind ordinul cu cele mai multe specii fitofage. În urma activităţii de hrănire pe plantele atacate rămân excrementele bogate în zaharuri, cunoscute sub denumirea de ”rouă de miere”, pe care se dezvoltă apoi diferite ciuperci care produc acoperirea frunzelor cu o pâslă negricioasă.

7. ORDINUL *HYMENOPTERA*

Din acest ordin fac parte speciile cunoscute sub numele de: viespi, albine, bondari, furnici. Este cel mai bogat ordin, după unii autori cuprinde peste un milion de specii, fiind ordinul din care se descriu mereu noi specii. Speciile acestui ordin, împreună cu dipterele, au ajuns la cel mai înalt grad al evoluţiei din lumea nevertebratelor. Dezvoltarea şi complexitatea structurii creierului au permis ca unele dintre ele să devină insecte sociale, insecte care au o viaţă foarte complexă. Unele specii de himenoptere sunt fitofage, dar întâlnim numeroase specii prădătoare şi parazite. Adesea himenopterele sunt și polenizatori foarte importanţi precum albinele care au ajuns la un înalt grad de organizare a coloniei și bondarii care sunt cunoscuţi ca foarte buni polenizatori făcându-şi cuiburile în pământ sau în muşchi.

8. ORDINUL *COLEOPTERA*

Cuprinde insecte mici, mijlocii şi mari. Capul distinct, la unele specii (gărgăriţe) prelungit în formă de rostru. Corpul tare, adesea bombat și puternic chitinizat. Prezintă două perechi de aripi neasemănătoare: aripile anterioare, numite elitre, sunt puternic chitinizate; cele posterioare sunt membranoase şi în repaus stau îndoite sub elitre. Picioarele prezintă diferite adaptări: pentru săpat, înnot, alergat, sărit.

Se găsesc pe toate continentele şi insule mari din lume, cu excepţia Antarctica, şi se găsesc până la 5000 m altitudine. Diversitatea lor este mai mare la tropice şi în special în America Centrală şi de Sud. Trăiesc frecvent pe sol, dar în regiunea tropicală, unele specii trăiesc în copaci sau alte habitate.

9. ORDINUL *LEPIDOPTERA*

Cuprinde insecte mici, mijlocii şi mari, cu anvergura aripilor cuprinsă între 3 - 70 mm, cunoscute sub numele de fluturi. Corpul şi aripile sunt acoperite cu solzi de diferite forme şi culori. Capul este mic, cu o mobilitate redusă, cu o pereche de ochi mari, faţetaţi. Antenele sunt pectiniforme, setiforme, filiforme sau claviforme, deseori fiind diferite la femelă faţă de mascul (dimorfism sexual). La majoritatea speciilor, aparatul bucal de tip maxilar, se prezintă sub forma unei trompe (spirotrompă), adaptată pentru supt. Unii fluturi se hrănesc cu sucurile dulci ale plantelor, găsite în flori şi fructe, cu seva ce se scurge din răni, iar alţii nu se hrănesc, trăiesc foarte puţin timp, perioadă în care se împerechează şi depun ponta. Cele două perechi de aripi sunt asemănătoare, membranoase, cu nervaţiune caracteristică şi, în majoritatea cazurilor, acoperite cu solzi.

10. ORDINUL *DIPTERA*

Cuprinde insecte care popular sunt numite muşte şi ţânţari, sunt de dimensiuni mici şi mijlocii, cu corpul moale. Muştele şi ţânţarii au un zbor foarte rapid, frecvenţa bătăilor aripii este foarte mare, produc în timpul zborului un zumzet. Regimul alimentar poate fi fitofag sau zoofag. Unele muşte pot fi parazite la om şi animale.

IMPORTANTA SPECIILOR DE INSECTE ZOOFAGE

Factorii ecologici sau factorii mediului acţionează continuu şi complex asupra fiecărui organism, asupra populaţiei unei specii şi asupra tuturor organismelor dintr-o biocenoze. Prin natura lor anorganică sau organică şi în funcţie de intensitatea manifestărilor în timp şi în spaţiu, factorii ecologici de mediu conduc la fluctuaţia numerică a populaţiilor de insecte. Sub influenţa acestor factori se produc schimbări care duc la întârzierea sau accelerarea dezvoltării organismelor (înmulţirea şi răspândirea lor, adaptarea la noile condiţii de viaţă etc.), la creşterea sau reducerea densităţii numerice a populaţiei speciilor, la modificarea structurii şi dinamicii ecosistemelor.

Din studiile de specialitate s-a demonstrat că din punct de vedere al combaterii naturale, paraziţii sunt mai utili decât prădătorii, deoarece sunt mai specifici pentru gazdă, iar pe de altă parte larvele nu trebuie să-şi caute hrana şi deasemenea se pot menţine în raport favorabil cu gazda şi la densităţi reduse. În relaţia prădător - pradă, prădătorul este mai mare decât prada şi-i produce acesteia moartea instantanee.

Dintre păsările insectivore se pot cita: cucul, speciile de grauri şi piţigoi, care zilnic consumă cantităţi mari de larve, pupe şi adulţi de insecte. Păsările răpitoare, aşa cum sunt cucuveaua şi striga, au o mare importanţă în distrugerea unor specii de rozătoare, mai ales şoareci şi şobolani.

Dintre mamiferele insectivore fac parte: liliacul, cârtiţa, ariciul, etc., iar dintre mamiferele carnivore care se hrănesc şi cu rozătoare se pot aminti: nevăstuica, dihorul şi bursucul. Insectele şi rozătoarele mai pot fi consumate şi de către broaşte şi şerpi.

În relaţia parazit - gazdă, parazitul este mai mic, producându-i gazdei moartea lentă. Cei mai importanţi paraziţi aparţin următoarelor grupe: nematozi, insecte şi. Paraziţii se pot hrăni cu diferite stadii de dezvoltare a speciei gazdă: ou, larvă, pupă sau adult.

În vederea protejării biosferei, se impune efectuarea unor ample cercetări ecologice (în toate zonele şi în toate ecosistemele) pentru depistarea precoce a tendinţelor care se manifestă în funcţionalitatea ecosistemului.

1. **Bodescu C. I., 2013,** ”Cercetări cu privire la structura, sistematica, dinamica, abundenţa şi activitatea speciilor de carabidae (*Coleoptera-Carabidae*) din culturile de porumb din judeţul Iaşi”, Teză de doctorat U.S.A.M.V. “Ion

Ionescu de la Brad” Iaşi.

2. **Casandrova L., 1985**. Life-forms of *Carabidae* (*Coleoptera)* in natural and antropogenic landscapes of the Tambov area, 9 Int. Colloquium on soil zoology, 16-20 august 1985, Vilnus, p. 117 (rus.)
3. **Ciochia V., 1984**. La structura et la dynamique de lentomofaune phytophage et entomophage a betterave sucriere de Roumanie, Trav. Mus. Hist. Nat G.Antipa, V.27, Bucureşti, p. 192 - 213.
4. **Oltean I., Porca Monica, Ghizdavu I., 2004,** Entomologie generala, Editura. Digidal Data, Cluj - Napoca, 430 pagini.
5. **Oltean I., 2005,** ”Entomologie specială - Dăunătorii pădurilor”, Editura AcademicPres, Cluj- Napoca, 268 pagini.
6. **Perju T., Lăcătuşu M., Pisică C., Andriescu I., Mustaţă Gh., 1989,** ”Entomofagii şi utilizarea lor în protecţia integrată a ecosistemelor horticole”, Ed. Ceres, Bucureşti, p. 177 - 178.

Caracteristici ale unui profesor inovator

prof. Balint Ioana Laura
Școala Gimnazială „Oltea Doamna” Oradea

Peisajul nostru educațional se schimbă într-un ritm rapid și pentru a satisface nevoile în continuă evoluție ale elevilor noștri, educatorii trebuie să fie la curent cu aceste schimbări. Educatorii inovatori au caracteristici comune care îi deosebesc de alții din domeniu.

Creativitatea. Profesorii inovatori nu numai că sunt oameni creativi, dar tind să celebreze creativitatea sub toate formele ei. Educatorii inovatori realizează importanța valorificării și a creșterii creativității elevilor lor. O parte a acestui proces include celebrarea diferenței dintre elevi și diferențierea instruirii pentru a satisface nevoile elevilor. Profesorii inovatori știu cât de important este să le permită elevilor să-și exploreze propriul potențial creativ.

Colaborarea. Educatorii inovatori apreciază colaborarea și prosperă în aceste tipuri de setări. Nu numai că colaborarea duce la o viziune comună comună, dar prin colaborare se obțin noi perspective.

Curajul. Educatorii inovatori sunt în inima lor, curajoși. Ei savurează oportunitățile de a învăța lucruri noi, nu se tem să își asume riscuri în procesul de învățare și predare. Ei nu văd greșelile ca eșecuri, ci ca oportunități de a crește și de a încerca din nou. Curajul lor este inspirator!

Curiozitatea. Curiozitatea este o caracteristică pe care o posedă profesorii inovatori. Sunt curioși în mod natural și le place să exploreze idei noi.

Conectivitatea. Profesorii care sunt considerați inovatori sunt conectați cu lumea din jurul lor. Aceste conexiuni pot fi digitale, orientate către comunitate și/sau orientate către dezvoltarea profesională. Profesorii inovatori sunt, de asemenea, profund conectați la nevoile elevilor lor.

Compasiunea. Compasiunea este o trăsătură esențială pe care trebuie să o posede educatorii inovatori. Pentru a deveni pe deplin implicați și motivați în ceea ce privește învățarea, elevii trebuie să simtă că profesorii lor au grijă de ei. Compasiunea e foarte importantă.

Dedicarea. Mai presus de orice, educatorul inovator este dedicat învățării pe tot parcursul vieții. El realizează că această formă de angajament este necesară pentru a fi cu adevărat inovator și pentru a oferi elevilor lui cea mai bună experiență educațională posibilă. Educatorii inovatori sunt, de asemenea, dedicați practicii reflexive. Ei recunosc valoarea pe care o are reflecția asupra îmbunătățirii predării lor!

Agentii schimbarii. Societatea de astăzi care se schimbă rapid cere profesorilor să fie capabili și dispuși să facă față numeroaselor provocări ale schimbării. În școlile de astăzi, este nevoie de profesori care sunt adevărați agenți ai schimbării, astfel încât profesorii care sunt dispuși să învețe și să se schimbe din „interior” (impuls intern de a reflecta și de a da un sens lucrurilor) și „din exterior” (întâmpinarea cerințelor externe), atât individual, cât și în colaborare cu alții din școlile lor.

Profesorii care sunt „agenți ai schimbării” sunt pozitivi, motivatori, încrezători, angajați, deschiși la idei noi și, prin urmare, dispuși să-și asume riscuri. Mai mult, profesorii ca agenți de schimbare [sunt și] elevi pe tot parcursul vieții. Ei ar putea fi descriși ca profesori care sunt dornici să învețe. Profesorii ca agenți de schimbare par să învețe din și prin munca lor, de la și cu colegii; își folosesc munca pentru a lua inițiative pentru a se dezvolta profesional și pentru a-și îmbunătăți sau schimba practica didactică.

Fără îndoială, 2020 a fost un an pentru predarea inovatoare. Profesorii din întreaga lume s-au cufundat din toată inima în programe hibride, predare sincronă și cursuri asincrone. Ei au experimentat învățarea mixtă, sperând că

modelele care propun individualizarea folosind resurse digitale vor crește implicarea elevilor, creativitatea și gândirea de ordin superior. Profesorii au studiat resursele online pentru a rezolva probleme și au luat decizii cu privire la modul de utilizare a tehnologiei pentru a motiva elevii.

Pe măsură ce profesorii foloseau programe digitale și videoclipuri, ei au căutat feedback și și-au revizuit predarea; pe scurt, au inovat.

Predarea inovatoare înseamnă că profesorul este creatorul, dar, din păcate, nu înseamnă neapărat același lucru pentru elevi. Inovarea nu înseamnă doar a face ceva nou; este gândirea la noi modalități de a îmbunătăți un produs, o metodă sau o idee. Cum pot educatorii să-i învețe pe elevi să devină ei înșiși mai buni inovatori? Există trei ajustări cheie la planificarea lecțiilor care îi pot ajuta: (1) predarea cunoștințelor declarative astfel încât să se rețină, (2) predarea abilităților de gândire în mod explicit și (3) utilizarea tehnologiei pentru a maximiza accesul la informații.

În lumea din afara sălii de clasă, vedem, auzim, mirosim, atingem și gustăm ca modalități de a culege informații. În mod tradițional, în școală, elevii au putut să vadă și să audă despre un subiect doar de la un profesor. Manualele și materialele tipărite pot oferi doar multe informații și, în general, nu suficiente pentru a crea mediul care generează o gândire profundă. Când un profesor planifică lecții care încorporează tehnologia, totuși, elevii au acces la stimuli multisenzoriali aproape infiniți.

Profesorii pot planifica activități în care elevii să folosească platformele digitale pentru a aduna cantități mari de conținut despre tema lecției; acest lucru sporește capacitatea elevilor de a sorta, anticipa, planifica, prezice și evalua. Vor avea o mulțime de cunoștințe declarative la care să se „gândească”, deschizând ușile către inovare.

Cum pot educatorii să se asigure că predarea inovatoare are ca rezultat capacitatea ca elevii să fie inovatori? Elevii vin la clasă căutând în mod activ informații și feedback. Au nevoie de lecții planificate și livrate într-un mod ușor diferit față de trecut. Atunci când elevii au oportunități de a învăța în mod regulat conținut curricular cu strategii eficiente pentru a îmbunătăți reținerea pe termen lung, ei devin mai implicați. Aplicând abilitățile de gândire ca o rampă de lansare pentru a crea, ei caută în mod natural mai multe informații. În cele din urmă, ei trebuie să aibă acces ușor la cantități mari de informații în formate multi-senzoriale pentru a face conexiuni între cunoștințele existente și noile posibilități.

Profesorii, indiferent dacă predau în persoană sau la distanță, pot avea încredere că, făcând cele câteva modificări la planificarea și predarea lecțiilor, lecțiile lor inovatoare vor transforma, de asemenea, elevii în inovatori.

Bibliografie:

1. Articol online: Rachelle Wootten, *Characteristics of an innovative educator*
2. Pollock, J. E., & Tolone, L. J. (2020), *Improving student learning one teacher at a time, 2nd edition*. Alexandria, VA: ASCD

Gestionarea conflictelor interculturale şi interconfesionale prin intervenţii didactice performative, de actualitate, în mediul școlar al elevilor defavorizați

Drd. Prof. Török Szilárd
Școala Gimnazială Sfântul Gheorghe - Sângeorgiu de Mureș
“Ecumene” Doctoral School in Theology
Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca

Un fenomen comun în societate este numărul mare de conflicte din școlile primare. În activitatea mea de profesor, am întâlnit zilnic multe situații conflictuale care trebuiau rezolvate între elevi. De-a lungul celor 19 ani de muncă, am fost implicat și în situații în care am crezut că nu se poate mai rău de atât. În multe ocazii - învățând să trăiesc într-un astfel de mediu, cu copiii săi în mare parte romi, dezavantajați și săraci m-am simțit adesea epuizat. Mai ales când mă gândesc la situația pandemiei și la circumstanțele care o înconjoară. Trebuie să înveți să faci față acestor situații. În activitatea mea, consider că este important să reduc situațiile conflictuale.

Consider că este o mare îmbunătățire pentru toată lumea dacă nu interferează cu activitățile noastre educaționale. De asemenea, consider că este foarte important să analizăm situațiile conflictuale din acest domeniu. Pe baza relațiilor ierarhice, există multe lucruri care pot influența dezvoltarea conflictelor și rezolvarea acestora. Conflictele la același nivel (elev-elev, profesor-elev) îmi generează și mie întrebări, cui aparține problema, cine o poate rezolva? Apariția conflictelor în școlile primare este legată în primul rând de exercitarea puterii. Ne gândim la exercitarea puterii atunci când instituția de învățământ este lider peste profesori. Atunci când liderul unei echipe practică un stil de conducere democratic, șansele de apariție a unui conflict sunt mult mai mici. Este obișnuit să se solicite și să se țină cont de opinii atunci când se iau decizii importante. În schimb, un stil de conducere dictatorial generează mult mai multe situații de conflict. Se caracterizează prin folosirea sau abuzul de putere. Ceea ce nu este o noutate este faptul că membrii consiliului de administrație răspund mai bine la o decizie în care li s-au solicitat opiniile și punctele de vedere, astfel încât există mult mai puține tensiuni și conflicte decât în cazul invers.

Conflicte între elevi

Înainte de a intra în școala primară, elevii sunt "formați" în sânul grădiniței. Satisfacerea nevoilor fizice și psihologice ale acestora se află în fruntea listei de obiective ale educației preșcolare. Organizarea activităților sale duce la dezvoltarea armonioasă și multifațetată a elevilor. În plus, promovează dezvoltarea personalității, ținând cont de specificitățile vârstei și de traiectoria de dezvoltare diferențiată a individului. Amenajarea specifică a grădiniței asigură faptul că principala activitate a copilului este să se dezvolte și să se dezvolte în zona de joacă. Aceasta este înlocuită ulterior la școală de procesul de învățare. Este important ca această tranziție să fie gestionată în mod corespunzător în ceea ce privește dezvoltarea personalității copilului. Conflictele pot fi deja sesizabile în această perioadă. Unii elevi pot considera că le este mai ușor să îndeplinească o sarcină, în timp ce alții pot observa și își pot exprima nemulțumirile față de colegii lor sub formă de invidie. Situația de conflict este dată, astfel încât sarcina principală a profesorului este să stingă și să elimine aceste conflicte. Trebuie să fim întotdeauna pregătiți să ne asigurăm că nimeni nu este afectat de impactul negativ al conflictului. Trebuie să le transmitem elevilor un sentiment de egalitate. Toată lumea are șanse egale de a progresa.

În timp, pe măsură ce studiile și vârsta cresc, pot apărea noi conflicte. Comunitatea clasei sau grupul în care elevii sunt implicați în roluri poate influența modul în care se dezvoltă conflictele. În cazul în care copilul unei persoane cu o funcție superioară se integrează, de asemenea, ca membru al comunității clasei, elevii au tendința de a folosi

discriminarea în anumite situații. Este mai ușor pentru el sau ea dacă unul sau altul dintre elevi se simte dezavantajat din anumite motive. De asemenea, învățătorul sau profesorul de la clasă este cel care trebuie să intervină pentru a remedia această situație conflictuală. El sau ea poate evidenția atitudinea pozitivă a elevului față de materie, talentele sale și poate oferi cuvinte de încurajare elevului mai slab care poate recupera. Puteți, de asemenea, să evidențiați domeniile în care se descurcă mai bine, astfel încât să sperăm că acesta va fi mai tolerant cu copilul primarului, mai tolerant cu faptul că se descurcă mai bine la ceva.

Când mă gândesc la comunitatea din clasa mea și caut declanșatori de conflicte, primul lucru care îmi vine în minte este multinaționalitatea. Rezultatul final este o ostracizare inconfortabilă, care creează în copil sentimente de nesiguranță, neacceptare și dispreț. Am văzut nenumărate cazuri, mai ales în rândul fetelor, în care acestea se adunau în grupuri mici. Dacă doi lideri sunt puși într-o gașcă, unul este exclus. Aceste conflicte sunt frecvente și în școala noastră. Trebuie să fiu mereu pregătit să mă confrunt cu acest tip de fenomen. De obicei se termină în lacrimi, nu am reușit niciodată să scriu o soluție concretă, situația s-a rezolvat întotdeauna.

Aș menționa dezvoltarea conflictului în timpul jocului, care este o problemă de mare frustrare în rândul profesorilor. Eu folosesc un slogan în pauză: „Vă cer să jucați jocul în așa fel încât să rămână un joc!” Regula se aplică pentru toată lumea! În multe cazuri, copiii au venit să se plângă că au izbucnit bătăi și certuri. De cele mai multe ori, încălcarea regulilor este cauza conflictului.

Faptul rivalității este un alt motiv care joacă un rol important în dezvoltarea conflictelor. În comunitatea romă, problema confruntării și a arătării cu degetul este foarte bine stabilită. Nu ar fi o problemă dacă exemplele bune ar fi rodul dezirabil al acestor situații pentru ceilalți. În astfel de cazuri, elevii se luptă între ei în fața comunității clasei, sperând să reușească. În multe cazuri, l-am văzut capabil să pună în mod fals martori și ascultători de partea sa pentru a-și atinge scopul. Arătarea cu degetul, turnătoriile și țapii ispășitori sunt tipice. Învingătorul ia toate mijloacele pentru a se impune.

Agresivitatea și violența sunt frecvente în viața școlară. Adesea este bine să analizăm contextul în care se întâmplă. Conflictele și scenele de agresiune aduse din familie pot pune într-o lumină proastă modul în care se desfășoară conflictele. În anumite situații, profesorul nu este în măsură să rezolve. Dacă s-a ajuns la o anumită formă de rezolvare a situațiilor conflictuale, întrebarea este cât de mult rău s-a făcut persoanelor implicate și ce amprentă lasă în viața managerului de conflicte.

În concluzie, există o paletă colorată a modului în care apar conflictele. Conflictele discutate în cele trei categorii reflectă puține exemple în comparație cu câte alte forme există. Cheia unei soluții este adesea automată, există situații în care profesorul trebuie să țină în mână cheia potrivită. Conflictele discutate reflectă puține exemple, în comparație cu cât de multe alte forme există. Cheia unei soluții este adesea automată, există situații în care profesorul trebuie să țină în mână cheia potrivită.

BIBLIOGRAFIE

1. ANDREEA Zamfira *,,Contribuţia teoretică a lui Arend Lijphart în studiul comparat al societăţilor multiculturale”, în revista ,,Sfera poiticii”,* nr. 137 (http://www.sferapoliticii.ro/sfera/137/art12-zamfira.html)
2. Buck, R. (1989). *The communication of emotion,* The Guilford Press, New York.
3. Cole, M. és Cole, S.R. (2002). *Fejlődéslélektan*, Osiris, Budapest.
4. Fekete, K. (1991). *A lelkészképzés adósságai és feladatai*, előadás, balatonszárszói Református Értelmiségi Konferencián, 1999.aug.21.
5. Török Pál Gábor (2013) *Elaborarea curriculumului, evaluarea și dezvoltarea formării profesionale continue pentru îngrijirea spirituală*, Școala Doctorală de Științe ale Sănătății Mintale, Universitatea Semmelweis.
6. ERCSEI Kálmán – NIKITSCHER Péter – ERCSEI Kálmán - FEHÉRVÁRI Anikó - GYÖRGYI Zoltán - IMRE Anna - KÁLLAI Gabriella - KOVÁCS István Vilmos - KURUCZ Orsolya - MÁRTONFI György - SÁGI Matild - SZEMERSZKI Marianna - TOMASZ Gábor - TÖRÖK Balázs (2008): Mindennapi ütközések, In: Györgyi Zoltás és Nikitscher Péter (szerk.), *A tanulók közötti konfliktusok belső világa*.
7. ERŐS Ferencz: Irányok és tendenciák, In: *Előítéletek,* http://efolyoirat. niif.hu/01500/01551/00039/pdf/40
8. FERENCZI Andrea: Alternatív vitarendezés, https://folyoiratok.oh.gov. hu/sites/default/files/journals/ upsz_
9. FOSZTÓ László (2002): Társadalmi önismeret és nemzeti önazonosság Közép-Európában, In: Fedinec Csilla (szerk.), Teleki László Alapítvány, Budapest.
10. SZEKSZÁRDI Júlia (1998): *Új utak és módok - Gyakorlatok a konfliktuskezelés tanításához és tanulásához*, Dinasztia Könyvkiadó, 31.

EVALUAREA ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Profesor învățământul primar, Gavrilescu Voica
Școala Gimnazială „Mihai Sadoveanu” Fălticeni

MOTTO : “ *Un dascăl cu adevărat bun este acela care mai întâi se învaţă pe sine pentru a-i învăţa pe alţii.*“
Ralph Waldo Emerson

Misiunea noastră ca dascăli este de a pregăti elevul pentru „a fi” şi „a deveni”, pentru autonomie, pentru autoeducaţie şi autoevaluare.

În condiţiile învăţământului românesc de astăzi, se impune o altă manieră de abordare a evaluării rezultatelor şcolare, un model de proiectare / realizare a procesului integrat de predare – învăţare – evaluare mai eficient, centrat, cu adevărat, pe elev. Activităţile de evaluare trebuie proiectate din perspectiva nevoilor de formare ale celui educat. Este necesar ca evaluarea să fie centrată pe aspectele ei formative, astfel încât să cultive şi să susţină interesul elevilor pentru studiu, să-i îndrume în activitatea de învăţare.

Învățătorul trebuie să stăpânească toate metodele şi instrumentele de evaluare, şi să le aplice în funcţie de particularităţile clasei de elevi. Utilizarea eficientă a strategiilor, metodelor şi instrumentelor de evaluare va pune în valoare aspectul creativităţii, al gândirii critice, al manifestării individuale, proprii fiecărui elev, rezultatul final vizat fiind formarea, la nivelul individului, a culturii generale, formarea de abilităţi, atitudini, competenţe, priceperi şi deprinderi necesare integrării sociale a acestuia. Opţiunea pentru una sau alta dintre metodele de evaluare cunoscute (metodele tradiţionale şi metodele complementare) constituie rezultanta mai multor factori: scopul şi obiectivele evaluării, tipul acesteia, specificul conţinuturilor supuse aprecierii, particularităţile populaţiei şcolare vizate, achiziţiile cadrelor didactice privind exersarea / practicarea / experimentarea diverselor modalităţi de procedare.

Metodele de evaluare au frecvenţe de utilizare variabile; aceasta nu presupune faptul că cele care se întâlnesc mai des în programul şcolar sunt şi cele mai folositoare motivării şi susţinerii învăţării educaţilor. Se pune aşadar problema modului în care cadrele didactice aleg una sau alta dintre metodele/tehnicile de evaluare. Procesul de evaluare necesită demersuri şi atitudini metodologice concretizate în: parcurgerea unor etape definite, înregistrarea exactă şi conservarea datelor, utilizarea de instrumente diverse (fişe, rapoarte, documente rubricate etc.), asigurarea validităţii, a relevanţei, a fidelităţii demersului evaluativ. În efortul de determinare a calităţii rezultatelor şcolare şi a progresului şcolar, cadrele didactice au la dispoziţie un arsenal de metode şi instrumente de evaluare.

Metoda de evaluare este o cale prin intermediul căreia cadrul didactic „oferă elevilor posibilitatea de a demonstra nivelul de stăpânire a cunoştinţelor, de formare a diferitelor capacităţi testate prin utilizarea unei diversităţi de instrumente adecvate scopului urmărit". Instrumentul de evaluare reprezintă un element constitutiv al metodei, prin intermediul căruia elevul ia la cunoştinţă sarcina de evaluare. El este cel „care pune în valoare atât obiectivele de evaluare, cât şi demersul iniţiat pentru a atinge scopul propus" Alegerea celor mai adecvate metode şi instrumente de evaluare reprezintă o decizie importantă în vederea realizării unui demers evaluativ pertinent şi util. Pedagogul belgian Gilbert De Landsheere aprecia că: „O evaluare

corectă a învăţământului nu va putea fi posibilă niciodată cu ajutorul unui instrument unic şi universal. Trebuie să ne orientăm ferm spre o abordare multidimensională (...)". (Stanciu, M., 2003, p.284).

Evaluarea este un act absolut necesar în procesul conducerii unei activităţi şi în luarea deciziilor, ea furnizând informaţii necesare reglării şi ameliorării activităţii didactice, prin adoptarea măsurilor corespunzătoare situaţiilor de instruire. Ea este prezentă în orice activitate pedagogică şi se află în relaţie de interdeterminare, de interacţiune funcţională cu predarea şi învăţarea, făcându-le mai eficiente. Prin activităţile educative, evaluarea este menită să realizeze cunoaşterea şi aprecierea schimbărilor produse de elevi în toate planurile personalităţii lor (intelectual, afectiv, psihomotor, al capacităţilor creative etc.). Esenţa acţiunii de evaluare este de a cunoaşte efectele activităţii desfăşurate în vederea perfecţionării procesului în etapele următoare. Rezultatele constatate pot fi apreciate şi aplicate corespunzător, în măsura în care sunt puse în legătură componentele procesului didactic şi cu întreaga activitate. Restrângerea ariei acţiunii de evaluare a activităţii de învăţământ la rezultatele obţinute de elevi, fără a fi integrate în evaluarea învăţământului întreg, nu ne poate oferi datele care fac posibilă ameliorarea acestei activităţi. Evaluarea didactică modernă pune accent pe diversificarea probelor scrise şi pe îmbunătăţirea calităţii acestora, în sensul de a stimula posibilitatea elevilor de a reflecta profund şi personal, de a descoperi noțiunile care exprimă esențialul. Evoluția de ansamblu a învățământului primar denotă o tendință de a valorifica bogata tradiție acumulată în timp și nevoia de inovație pedagogică proprie oricărui învățător care își respectă vocația. Suntem întro perioadă de tranziție care se va constitui într-o operă colectivă de mare complexitate și dificultate. Reglarea întregului proces de învățământ nu poate fi realizată fără date concrete cu privire la procesul elevilor, iar aceste date nu pot fi obținute decât printr-o evaluare realizată cu instrumente precise, elaborate în raport cu obiectivele instruirii. Una din criticile aduse învățământului tradițional era aceea că a pus accent mai mult pe evaluarea aspectelor cantitative. În condițiile vieții contemporane, când primează informarea, accentul cade pe aspectele calitative, pe claritatea cunoștințelor, pe transferabilitatea acestora etc., fără a se face abstracție de aspectul cantitativ. O altă schimbare de optică este legată de adoptarea unor noi criterii de evaluare, a unor noi puncte de reper care permit să se întrevadă gradul de eficacitate (calitate) și de eficiență ale unei activități. Există două posibilități clasice de evaluare: a) evaluare prin raportare la materie; b) evaluare prin raportare la normă. Prima ne permite să descoperim dacă respectivul conținut predat a fost sau nu a fost însușit de elevi, dacă a fost sau nu stăpânit de ei. A doua posibilitate de evaluare ne dă informații despre clasamentul relativ al elevilor (o ierarhizare în interiorul grupului: superior, slab, mediu). În mod obișnuit, nici unul din aceste criterii nu este aplicat în exclusivitate, fiecare dintre ele fiind îmbinat cu celălalt sau influențat de el. Eficacitatea exprimă gradul de realizare a obiectivelor prevăzute, adică nivelul de perfecționare și calitate a învățării. Din acest punct de vedere, accentul poate fi pus pe o eficacitate imediată sau pe una îndepărtată, pe o dezvoltare mai complexă ce țintește ceva mai departe, spre efecte formativ – educative, spre o cultivare a umanului.

În literatura de specialitate există mai multe forme de evaluare: evaluare inițială (de pornire); evaluare sumativă (periodică); evaluare formativă (continuă); evaluare comparativă, evaluare diagnostică; evaluare prognostică, alte tipuri de evaluare. Evaluarea inițială, este menită să stabilească nivelul de pregătire al elevilor la începutul unui program de instruire, performanțele precedente ale elevilor reprezentând primele informații referitoare la performanța lor. Celelalte două tipuri de evaluare - sumativă și continuă – marchează trecerea de la un model tradițional către unul mai eficient, din perspectiva funcțiilor pe care le îndeplinește actul evaluării în activitatea didactică. Distincția dintre ele se poate face prin modul în care sunt realizate acțiunile de evaluare în raport cu desfășurarea procesului și prin funcțiile pe care le îndeplinesc. Cea cumulativă

este realizată prin verificări parțiale pe parcursul programului și se încheie cu aprecieri de bilanț al rezultatelor pe perioade lungi, în general corespunzătoare semestrelor, respectiv anului școlar.

Tehnicile de evaluare școlară sunt supuse unui permanent proces de perfecționare cel puțin pe liniile intensificării stării de activism a elevilor și asigurării unei obiectivități mai mari. Evaluarea didactică modernă pune accent pe diversificarea probelor scrise și pe îmbunătățirea calității acestora, în sensul de a stimula posibilitatea elevilor de a reflecta profund și personal, de a îndrepta atenția spre problemele centrale, de a descoperi noțiunile care exprimă esențialul. Ideal este ca accentul să fie pus mai mult pe aptitudini și nu pe viteză.

Concluzionând, calitățile testelor școlare trebuie supuse unor continue perfecționări. În acest sens se recomandă testarea comportamentelor de nivel superior și utilizarea calculatoarelor. De asemenea, trebuie revăzute scările valorice, punctajele pe itemi și transformarea punctelor în calificative, care permit o mai mare obiectivitate. Combinarea instrumentelor de evaluare scrisă cu cele de evaluare orală, cu metodele complementare de evaluare vor asigura realizarea unei imagini globale a capacităţilor elevilor. Problematica modalităţilor de evaluare rămâne deschisă, putând fi continuu îmbunătăţită şi diversificată. Scopul comun, de care trebuie să se ţină cont, este cel de dezvoltare a capacităţii de autoevaluare la elevi, concomitent cu schimbarea viziunii asupra rolului evaluării, cel de ameliorare şi corectare mai mult decât de sancţionare. Evaluarea nu este un scop în sine, ci trebuie să conducă la optimizarea întregului proces desfăşurat în şcoală. Ea trebuie să fie formativă, situativă şi să dezvolte un proces de autoevaluare. Calitatea presupune mişcare şi de aceea evaluarea nu trebuie să se rezume doar la un singur instrument, ci să se refere la o serie de tehnici cât mai diverse. Cunoaşterea rezultatelor, a criteriilor de evaluare, îi face pe elevi mai conştienţi şi îi motivează să se implice în sarcină. Evaluarea eficientă este urmată de dezvoltare. O posibilitate de a spori eficienţa evaluărilor şcolare este de a muta accentul de pe măsurarea produselor pe constatarea efectelor acţiunilor valorizatoare şi pe stimularea capacităţii de autoevaluare.

BIBLIOGRAFIE

1. Nicola, Ioan (1994), Pedagogie, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, RA
2. Radu, Ion (1981), Teorie şi practică în evaluarea eficienţei învăţământului, Bucureşti, E.D.P.
3. Stanciu, Mihai (2003), Didactica postmodernă, Editura Universităţii Suceava
4. Stoica, A. (2003), Evaluarea progresului şcolar. De la teorie la practică, Ed. Humanitas Educaţional, Bucureşti
5. ********* EVALUAREA ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL PRIMAR – descriptori de performanţă, SNEE, Bucureşti, 1998
6. ********* GHID DE EVALUARE PENTRU ÎNVĂŢĂMÂNTUL PRIMAR, SNEE, Bucureşti, 1999

TEHNICI INTERACTIVE DE PREDARE A LITERATURII ROMÂNE

prof. MIHAI FLORENTINA
Școala Gimnazială Carpen, jud. Dolj

Se ştie că la ora actuală se citeşte din ce în ce mai puţin. Condiţiile care au determinat îndepărtarea tinerilor de lectură sunt cunoscute tuturor. În asemenea situaţii, profesorul de literatură română nu poate face abstracţie de schimbările majore. Acesta trebuie să se adapteze la noile situaţii şi să joace un rol în fiecare oră. Va fi pentru elevii săi un regizor care va încerca să-i atragă spre lumea lecturii.

Procesul instructiv-educativ este, prin excelenţă, “un act teleologic care urmăreşte, în mod conştient, atingerea unor finalităţi anterior stabilite”[1], chiar dacă nu exclude caracterul neprevăzut, spontan pe alocuri. Iată motivul pentru care proiectarea didactică ne apare ca o condiţie absolut necesară unei activităţi didactice optime. Ea reprezintă activitatea complexă de anticipare (prefigurare, prognozare) a modului de desfăşurare a procesului instructiv-educativ şi, mai ales, a componentelor sale. Sensul modern al termenului de proiectare devine sinonim cu sintagma design educaţional, înţeles ca act de “anticipare, prefigurare a demersului didactic, în termeni care să-l facă intraductibil în practică.”[2]

Nu mai trebuie de mult demonstrat faptul că eficienţa pedagogică, atât desfăşurarea, cât şi rezultatele procesului de învăţământ, depind mai ales de metodele alese de cadrul didactic. După cum o arată etimologia termenului, metodele de învăţământ reprezintă căile, modalităţile, procedeele, tehnicile şi mijloacele adecvate pentru desfăşurarea procesului instructiv-educativ: mai mult decât atât “căile folosite în şcoală de către profesori pentru a-i sprijini pe elevi să descopere viaţa, natura, lumea, lucrurile, ştiinţa”, ele sunt mijloace prin care se formează şi se dezvoltă priceperile şi desprinderile elevilor, dar şi capacitatea acestora de a utiliza roadele cunoaşterii în aşa fel încât să-şi formeze şi să-şi dezvolte personalitatea.

Metodele moderne utilizate la clasă sunt:

Metoda Piramidei sau metoda bulgărelui de zăpadă presupune acumularea treptată a opiniilor individuale ale participanţilor. Are ca principiu de bază împletirea activităţii individuale cu cea de grup. Profesorul expune elevilor datele problemei în cauză. Elevii o rezolvă mai întâi individual, în aproximativ 5 minute. Elevii formează apoi diade, pentru a discuta rezultatele la care a ajuns fiecare. Se vor forma 2 grupe mari, egale ca număr, în care se dialoghează asupra soluţiilor pentru care s-a optat. Întreaga clasă, reunită, discută sarcina de lucru aleasă de profesor, analizează atât soluţiile la care au ajuns până în această etapă, cât şi problemele la care trebuie găsite răspunsuri. Se optează pentru soluţia cea mai bună şi se stabilesc concluziile întregului colectiv. Acestă metodă poate fi utilizată cu succes la orele de literatură. Sarcina de lucru ar suna astfel:

- Cum aţi reacţiona în locul ciobănaşului avertizat de mioara năzdrăvană?
- Cum aţi fi preferat să utilizaţi scrisoarea adversarului politic, dacă aţi fi fost în postura lui Nae Caţavencu?

Braistormingul (metoda “asaltului de idei”) este o metodă interactivă iniţiată de Alex Osborne. Acesta i-a descoperit şi valorizat funcţia distinctă, aceea de a înlesni căutarea şi găsirea celei mai adecvate soluţii a unei probleme de

[1] Cojocariu, Venera Mihaela, *Teoria şi metodologia instruirii*, Ed. Did. şi Ped., Bucureşti, 2002, p. 98.

[2] Ionescu, M., Radu, I., *Didactica modernă*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, p. 228.

rezolvat, printr-o intensă mobilizare a ideilor tuturor participanţilor la discuţie. Metoda “asaltului de idei” are drept scop emiterea unui număr cât mai mare de soluţii privind modul de rezolvare a unei probleme, într-un grup coordonat de un moderator ce îndeplineşte rolul de animator şi de mediator al discuţiei.

Tehnica 6 / 3 / 5 presupune împărţirea clasei în grupe de câte 6 membri însă, spre deosebire de brainstorming, participanţii notează pe o foaie de hârtie câte trei soluţii la o problemă dată, timp de 5 minute. Totalul obţinut însumează, aşadar, 18 răspunsuri în 30 de minute, pentru fiecare grup.

Exemple : Care sunt modalităţile de caracterizare a personajului preferat din povestirea/nuvela studiată ? / Identificaţi, în textul liric studiat, trei figuri de sunet sau de construcţie şi analizaţi-le.

Tehnica “acvariului” (fishbowl) presupune o anumită aşezare a scaunelor din cabinetul de literartură, ceea ce justifică şi denumirea ei: ele sunt dispuse în două cercuri concentrice, unul din cercuri incluzându-l pe celălalt. Elevii aşezaţi în cercul interior primesc un timp de 8 – 10 minute pentru a discuta o problemă controversată, anunţată dinainte. În acest timp, cei aşezaţi în cercul exterior fac observaţii privind felul în care se relaţionează în primul cerc, tipurile de srategii folosite de participanţii la dialog pentru a-şi susţine poziţia, reacţiile lor şi contribuţia fiecăruia la reuşita dezbaterii. Urmează expunerea observaţiilor de către cei din cercul exterior, apoi schimbarea locurilor : cei din cercul interior trec în cel exterior şi invers. Dezbaterea continuă cu un alt subiect controversat, pe care îl analizează acum cei care în prima fază au fost observatori, urmând ca la final să se concluzioneze asupra activităţii.

Jocul este “o acţiune generatoare de distraţie şi de reconfortate.”[3] Jocul poate deveni un adevărat instrument educativ şi didactic, o bază a metodelor de instruire şi educaţie, nu doar în învăţământul preşcolar şi primar.

- Bingo – fiecare elev sau grupă de 4-5 elevi primeşte câte un carton cu 6 careuri, în fiecare fiind trecută sarcina de lucru cerută. Câştigă elevul sau grupa care rezolvă corect şi cel mai repede careul.

Exemplu: *Călin (File din poveste)* – poate avea următoarele sarcini de lucru: caracteristica naturii sugerată în prima parte, imagini predominante, determinantul pădurii descrise, sentimental sugerat al privitorului, numele figurii de stil din sintagma “cuibar rotind”, semnificaţia termenului “harnici”.

- Şarpele – joc folosit în secvenţele de fixare sau evaluare a însuşirii unor termeni de teorie literară. Presupune notarea pe o hârtie pliată (în formă de şarpe sau acordeon) a unui termen, constând într-o noţiune ce trebuie verificată; prima parte a hârtiei se pliază, iar pe următoarea parte al doilea participant notează definiţia noţiunii respective. Fără a vedea noţiunea iniţială, al treilea participant citeşte doar definiţia şi scrie termenul-noţiune care îi corespunde, care va fi citită de următorul participant. La final se reface traseul şi în cazul unuor erori, se depistează autorul şi cauza greşelii respective, operându-se eventualele ameliorări.
- Procesul literar – este o formă complicată de dramatizare a unor fragmente literare şi chiar a unor opere întregi, văzută în fond ca o “dezbatere problematizată a universului unei opere literare, în care elevii se antrenează ca inculpaţi, acuzatori sau apărători ai destinelor personajelor respective.”[4] Procesul presupune distribuirea unor roluri specifice: preşedintele tribunalului, grefieri, procurori, secretari, avocatul apărării,

[3] E.E. Geissler, *Mijloace de educaţie*, Ed. Did. şi Ped., Bucureşti, 1977, p. 195.

[4] Parfene, Constantin, *Literatura în şcoală*, Ed. Universităţii “Al. I. Cuza”, Iaşi, 1997, p. 126.

pe lângă rolurile personajelor din opera literară de aici, numărul mare de elevi care trebuie implicaţi în procesul literar.

Exemplu: Procesul greierului acuzat de lene şi neglijenţă.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cojocariu, Venera Mihaela, *Teoria şi metodologia instruirii*, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 2002.
2. E.E. Geissler, *Mijloace de educaţie*, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1977.
3. Goia, Vistian, *Didactica limbii şi literaturii române pentru gimnaziu şi liceu*, Editura Dacia, Cluj – Napoca, 2002.
4. Ionescu, M., Radu, T., *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj – Napoca, 2001.
5. Ilie, Emanuela, *Didactica literaturii române*, Editura Polirom, Iaşi, 2008.
6. Parfene, Constantin, *Literatura în şcoală*, Editura Universităţii din Iaşi, 1997.

METODELE INTERACTIVE ŞI IMPORTANŢA LOR

prof. MIHAI NICOLAE
Colegiul Național „Frații Buzești”, Craiova

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea şi realizarea unei activităţi educaţionale se pune accent pe felul cum se desfăşoară aceasta şi care implică probleme organizatorice, procedurale şi materiale.

Realizarea finalităţilor procesului instructiv-educativ este posibilă numai în măsura în care în activitatea de predare-învăţare se foloseşte un sistem coerent de căi, mijloace, forme de organizare vizând realizarea sarcinilor didactice.

Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaţionale constituie metoda didactică care este selectată de cadrul didactic şi este pusă în aplicare în lecţie sau activităţi extraşcolare cu ajutorul elevilor şi în beneficiul acestora, presupune o colaborare între profesor şi elev, participarea lor la căutarea de soluţii, la distingerea drumului dintre adevăr şi eroarea care se foloseşte pentru asimilarea de cunoştinţe, a trăirilor valorice şi a stimulării spiritului creativ.

Metoda de învăţare constituie instrumentul de prim rang în mâna profesorului, sunt calea de conducere şi organizare a învăţării.

În învăţare punem un accent deosebit pe folosirea învăţării active şi pe cooperare ,acestea concurând la obţinerea performanţelor şcolare notabile.

Metodele sunt expresia unor practici educaţionale, generalizate asupra cărora mulţi filozofi, oameni de ştiinţă şi de cultură, pedagogi şi psihologi au reflectat la timpul lor cu multă atenţie.

Plecând de la o literatură în domeniu, (Cerghit, Palmade) metodele didactice sunt împărţite în:

-metode tradiţionale (conversaţia, explicaţia, exerciţiul, demonstraţia, observaţia)

-metode moderne (problematizarea, algoritmizarea, cubul, învăţarea prin cooperare, mozaicul, brainstorming-ul, studiul de caz, instruirea programată, proiectul, tema de cercetare, metoda ciorchinelui, Turul galeriei, interviul), etc.

Învăţământul de tip tradiţional se focalizează pe aspectele cognitive ale elevului urmărind pregătirea lui secvenţială pe discipline şcolare. Învăţământul modern românesc trebuie să aibă ca scop nu doar absolvenţii bine pregătiţi, ci formarea de persoane cu resurse adaptative la solicitările sociale şi psihologice ale vieţii.

Metodele activ-paricipative sunt proceduri care pornesc de la ideea că învăţarea este o activitate personală care nu poate fi înlocuită cu nimic, iar cel care învaţă este considerat managerul propriei învăţări, al întregului proces de învăţare. Acesta devine o activitate unică şi diferă de la o persoană la alta, fiind determinată de istoria personală a subiectului, de mediul din care provine dar şi derelaţiile sociale pe care acesta le dezvoltă.

Metodele activ-participative presupun activism, curiozitate intrinsecă, dorinţa de a explica, a observa, sunt considerate activ-participative acele metode care mobilizează energiile elevului, care-l ajută să-şi concentreze atenţia, să-i stârnească curiozitatea. Aceste metode pun accent pe cunoaşterea operaţională, pe învăţarea prin acţiune, aduc elevii în contact nemijlocit cu situaţii din viaţa reală şi au caracter educativ, exemplu: lectura independentă, dialogul euristic, învăţarea prin explorare şi decoperire, discuţii colective. Prin urmare, învăţarea este este o activitate personală, aparţine individului, este un act personal ce implică în totalitate elevul. Aceste metode se concentrează exclusiv pe elev şi sunt decisive în formarea personalităţii acestuia.

Piaget (apud Cerghit, 2006) arată că scopul noilor metode este de a crea condiţiile care să favorizeze dezvoltarea şi implicarea acestor capacităţi, procese şi operaţii. Atunci când situaţiile de învăţare sunt bine organizate, copiii se implică cu capacităţi diferite şi au şansa să le dezvolte (pag.69).

Prin intermediul metodelor activ-participative,profesorul trebuie să fie capabil să creeze situaţii în care elevii să fie obligaţi să utilizeze o gamă vastă de procese şi operaţii mintale astfel încât ace,tia să aibă posibilitatea de a folosi materialul predat în rezolvarea sarcinilor date.

Învăţarea activă dezvoltă gândirea critică, creativă şi responsabilitatea. Cadrul necesar învăţării active trebuie să fie stimulativ, bazat pe încredere şi respect între educator şi educat. Subiectul se implică activ şi se angajează deplin în actul învăţării, cu toate resursele posibile.

Comparativ cu metodologia tradiţională, pentru care elevul rămâne mai mult un reproducător al informaţiilor prezentate de profesor,metodele activ-participative fac din acesta un participant activ în procesul învăţării, pregătit să-şi însușească cunoştinţele prin efort propriu, prin angajarea gândirii şi mobilizarea tuturor funcţiilor intelectuale în raport cu sarcina de învăţare dată.

În lucrul cu metodele moderne, profesorul joacă un rol esenţial. Acesta trebuie să-şi pună în joc toate cunoştinţele sale şi întreaga lui pricepere nu pentru a transmite, pur şi simplu cunoştinţele care urmează a fi însuşite mecanic, ci pentru a insufla elevilor săi dorinţa de a le dobândi ei înşişi, printr-un studiu cât mai activ şi intens. Rolul profesorului este de a organiza învăţarea, de a susţine eforturile elevilor şi de a nu lua asupra lui, integral sau parţial, această strădanie.

Aşadar, metodele activ-participative, prin caracterul lor diferenţiat şi formativ, ajută la dezvoltarea potenţialului intelectual al elevului,la intensificarea proceselor mintale, la ridicarea calităţii învăţării. Sunt metode care ţin seama de elev, aşa cum ştie el,cu resursele lui intelectuale, fizice dar şi afectiv-motivaţionale cu capacităţile şi procesele mintale care-i aparţin. Sunt metode care ţin seama de faptul că elevul se dezvoltă şi se formează în timp ce învaţă dar şi asimilează.

Faptul că înnoirea metodologiei este un proces continuu, Cerghit (2006) susţine că există două orientări fundamentale: una cantitativă ce se referă la tendinţe de multiplicare şi diversificare a metodelor, iar a doua calitativă care se referă la înnoirea şi modernizarea metodelor dar şi la gradul de deschidere al acestora(pag.58).

Aplicarea diversificată a metodelor uşurează trecerea cu rapiditate de la o activitate la alta. Diversitatea previne şi înlătură monotonia şi plictiseala, oboseala şi riscurile unei scăderi a randamentului în activitatea de pregătire teoretică şi practică, face învăţarea individuală mai atractivă, impune o mai mare răspundere, atât din partea profesorului cât şi a elevilor.

Bibliografie:

Cerghit,Ioan, Neacşu Ion, *Prelegeri pedagogice*, ed.Polirom, Iaşi, 2001

Cucoş,Constantin, *Pedagogie*, ed.Polirom, Iaşi, 2002

Niculescu Rodica, *Pedagogie şcolară*, Ed.Pro Humanitate, Bucureşti, 1999

Profesorul- agent principal în stimularea și dezvoltarea creativității școlarilor

Mihai Carmen Elena
Școala Gimnazială Nr.10 Suceava

Un rol important în stimularea și dezvoltarea creativității școlarilor îl constituie relația profesor-copil, precum și climatul socio-educațional care se creează în clasă. Această relație trebuie să fie una democratică, bazată pe încredere reciprocă și cooperare, o relație în care să predomine stilul creativ al profesorului.

Copilul școlar este creativ prin natura sa. Acest lucru se datorează în principal unei curiozități nemărginite, unei dorințe permanente de a explora și cunoaşte tot ceea ce este în jurul său. Tocmai din acest motiv activitatea didactică trebuie să fie înțeleasă ca un act de creație şi nu ca un şir de operații şablon, de rutină. Din acest punct de vedere, educatoarea trebuie să aibă acea capacitate de a cunoaște și înțelege copiii, nevoile și interesele lor, temperamentul acestora, de a trăi împreună cu ei sentimente puternice, de a crea situații care să îmbogățească mintea copilului cu anumite reprezentări şi obişnuințe, de a promova orice efort creativ al acestuia, de a-l aprecia și încuraja. Toate aceste manifestări și atitudini din partea cadrului didactic reprezintă un ansamblu de caracteristici specifice stilului creativ al acestuia.

Arthur Koestler afirma că „Creativitatea este un proces de învățare aparte, la care elevul şi profesorul sunt una şi aceeaşi persoană”[5]. Acest lucru confirmă încă o dată faptul că profesorul are o mare responsabilitate în contextul activităților instructiv-educative din grădiniță, atitudinea acestuia fiind un factor decisiv în stimularea sau inhibarea creativității.

Un profesor care își propune să stimuleze și să încurajeze potențialul creativ al copilului trebuie:

- să creeze un spațiu stimulativ adecvat
- să utilizeze conținuturi și strategii care permit manifestarea creativă a preșcolarilor
- să ofere posibilitatea unei învățări active și creative
- să manifeste el însuși o atracție spre noutate
- să aibă o minte deschisă („open mind”)
- să ofere libertate de exprimare
- să respecte și să încurajeze răspunsurile
- să aprecieze și să stimuleze umorul copiilor
- să respecte și să încurajeze procesul de creație, indiferent de opinia personală
- să țină cont de emoțiile și sentimentele copiilor

Pentru a avea elevi creativi, în primul rând profesorii trebuie să fie creativi, să fie experți în materia pe care o predau și, de asemenea, *experți în predarea creativă*. Predarea este în sine o activitate creativă, ce necesită un angajament și o experiență reală. Într-o învățare creativă, preșcolarului i se oferă ocazia să beneficieze de o anumită independență, să combine cunoștințe, să emită soluții variate, să acționeze cu materialele puse la dispoziție, să revină asupra deciziilor pentru a le îmbunătății.

Capacitățile copiilor sunt mult mai mari decât tind să creadă adulții, iar încurajarea și susținerea lor este importantă pentru formarea adulților creativi de mai târziu. Plutarh spunea: „…dascălul ar trebui să ştie un lucru: capul copilului nu este

5

un vas pe care să-l umpli, ci o făclie pe care s-o aprinzi astfel încât, mai târziu, să lumineze cu lumină proprie”. Acest lucru este posibil doar printr-o cunoaștere amănunțită a particularităților de vârstă ale copiilor și, mai ales, prin studierea și cunoașterea trăsăturilor de personalitate ale fiecărui copil.

Un bun profesor este cel care creează o atmosferă „caldă”, un climat „deschis”, afectiv-motivațional, stimulativ, care încearcă să înlăture blocajele ce pot apărea; este persoana care, prin intermediul cunoștințelor, creează o punte de legătură între copil și lumea înconjurătoare. El trebuie să aibă tot timpul la îndemână cuvintele potrivite, să-i facă pe copii să simtă că este aproape de ei, că-i înțelege și-i sprijină, că nu dorește decât să-i ajute să crească mari și capabili să facă lucruri măreț.

Spre exemplu: „Interesantă ideea ta!”, „Nu-ți face griji că nu ți-a ieșit din prima! Mai încearcă!”, „Uau, ai lucrat mult la această construcție! Nu e de mirare că a ieșit atât de frumoasă!”, „Și eu am greșit când am încercat prima dată! Mai încearcă! Vei reuși!”

Un climat „deschis” nu este însă sinonim cu lipsa de dezinteres sau atitudinea de „laissez faire” ce există, uneori, în rândul profesorilor. Mediul creat este organizat cu mult profesionalism de către cadrul didactic, un mediu care îmbie la curiozitate și implicare din partea copiilor. Educatoarea trebuie să fie în același timp și bun psiholog, și bun pedagog, și un bun conducător al grupei sale.

„Creativitatea reprezintă miraculoasa întâlnire dintre energia neinhibată a copilului cu ceea ce pare a fi opusul și dușmanul ei, simțul ordinii, impus de disciplinata inteligență a adultului”, spunea Norman Podhoretz. Aceste cuvinte ne duc cu gândul la un alt tip de profesor, tipul autoritar, în viziunea căruia copilul trebuie să asculte și să facă ce-i dictează el și cum îi dictează el. Spontaneitatea, nonconformismul, originalitatea, simțul umorului, motivația, „amprenta personală” nu au ce căuta în „bagajul” personalității copilului. Ordinea și disciplina sunt cuvintele cheie după care se ghidează acest tip de profesor. Copilului i se impun multe restricții, care ajung să-i blocheze potențialul creativ sau, mai rău, să-l elimine definitiv. Ajunge să se adapteze, să se conformeze unor tipare, să accepte răspunsuri deja validate. De pildă, dacă educatorul vine cu remarci de genul: „De unde ți-a mai venit și ideea asta???”, „Cum ai putut face asta?”, „Nu faci niciodată ce trebuie!”, „Tu chiar crezi că-i posibil/ frumos așa ceva?” sau „Nimeni nu face așa! Tu chiar nu mai gândești?” orice tentativă a copilului de a investiga/ de a căuta răspunsuri la situații noi va fi inhibată. Judecata și aprecierea celor din jur este foarte importantă pentru preșcolar, cu atât mai mult dacă vine din partea unui adult cum este educatorul. O astfel de atitudine negativă poate lăsa urme adânci în sufletul copilului; va ajunge să aibă mereu un sentiment de neîncredere, va considera din start că nu este capabil de reușită, va înceta să mai gândească și să acționeze singur.

Pentru a evita descurajarea și a crea, în același timp, un sentiment de siguranță, este bine ca, la începutul anului școlar, atunci când se fixează regulile clasei, una dintre acestea să fie legată de libertatea de exprimare. Copiii vor ști că orice idee pe care o gândesc o pot exprima cu curaj, că nu există sentimente greșite.

În tot ceea ce vrem să facem cu copiii trebuie să fim atenți să le stimulăm potențialul creativ și să-i încurajăm mereu, pentru că astfel îi vom ajuta pe mai târziu, când vor fi mari și vor fi nevoiți să ia decizii, să rezolve probleme sau să găsească soluțiile potrivite în ceea ce fac.

Proiectul de educație remedială – premisa unei reușite în pregătirea Evaluării Naționale

Prof. Camelia Elena BUCȘA
Școala Gimnazială Nr.28, Galați

Remedierea, creșterea situației la învățătură a elevilor, obținerea de rezultate bune la Evaluarea Națională de la finalul clasei a II-a/ a IV-a/a VI a/ aVIII a, prevenirea insuccesului școlar și formarea stimei de sine, a unei imagini corespunzătoare în concordanță cu posibilitățile reale ale elevilor, reprezintă repere esențiale ale succesului școlar.

Prezentăm în cele ce urmează un model de proiect de Educație remedială derulat la nivelul unității noastre:

Obiective specifice ale proiectului

Elevii

Obiective cognitive

- de comprehensiune : motivația activităților de învățare; organizarea logică a cunoștințelor care să permită evidențierea legăturilor dintre concepte;

- de aplicare: stabilirea legăturilor între un domeniu pe care elevii îl cunosc bine și altul nou;

- de evaluare: utilizarea celor mai potrivite metode de instruire; evaluarea eficienței strategiilor utilizate; verificarea remedierii/progresului și corectitudinii rezultatelor;

Obiective afective - reacție-răspuns: manifestarea interesului pentru reușitele elevilor;

- receptivitate: acumularea cunoștințelor minime sau aprofundarea lor;

Obiective psiho-motorii - reacție dirijată: observarea motivației elevilor pe parcursul derulării activităților propuse;

- automatism: formarea corectă a tehnicilor de citire/scriere, aplicarea corectă a elementelor de comunicare studiate; folosirea și operarea corectă a terminologiei specifice matematicii, utilizarea corectă a algoritmilor de calcul pentru cele patru operații matematice.

Cadrele didactice

- Adaptarea strategiilor didactice și a mediului educațional pentru a răspunde nevoilor specifice ale tuturor copiilor;
- Promovarea egalității de șanse pentru accesul copiilor la educație și cultură;
- Promovarea valorilor precum incluziune, integrare, solidaritatea, toleranță, acceptarea celuilalt, dialogul și combaterea violenței.

I. Grupul țintă	- elevii din învățământul primar care urmează să susțină în anul școlar viitor Evaluarea Națională II/IV; - cadrele didactice din instituțiile partenere în proiect
II. Activitatea realizată	S-au desfășurat 11 întâlniri ,pe grupe de elevi, în perioada: iulie 2022 - august 2022, coordonate de echipe de 1-2 cadre didactice. Pentru fiecare întâlnire, cadrele didactice coordonatoare au realizat un scenariu /program de activități, adaptat intereselor elevilor, în acord cu scopul proiectului. Elementele comune ale întâlnirilor sunt: **Activitatea nr.l** - întâlnire de lucru pentru stabilirea echipei de lucru, partenerilor, scopului și

	obiectivelor proiectului, grupului țintă, propuneri de activități, locului de desfășurarea a activităților, **Activitatea nr. 2** - întâlnire de lucru pentru redactarea documentelor proiectului și obținerea acordului Consiliului de Administrație al Școlii. **Activitatea nr. 3** - întâlnire de lucru pentru sondarea pieței viitorilor beneficiari, contactarea partenerilor, semnarea documentelor proiectului. **Activitatea nr. 4** - întâlnire de lucru pentru organizarea beneficiarilor în grupe de lucru, stabilirea echipei de intervenție și calendarul activităților. **Activitatea nr. 5** • Extragerea informațiilor dintr-un text citit. Redactarea unui alt final al poveștii./ Identificarea formelor corecte a ortogramelor. (sa/s-a, într-o/într-un, dintr-o/dintr-un etc.)./ Explicarea scrierii ortogramelor. Compararea/ordonarea numerelor naturale. Rotunjirea la zeci/sute. Numere de forma abc. **Activitatea nr. 6** Descrierea pe scurt a activității: • Sunete/silabe/cuvinte/ propoziții. Exerciții de aprofundare a cunoștințelor. Povestirea textului citit. „Steaua întrebărilor” (formulări de întrebări și răspunsuri) • Ordinea efectuării operațiilor matematice. Operații de gradul I/II. Folosirea parantezelor. **Activitatea nr. 7** Descrierea pe scurt a activității: • Scrieri funcționale. Corectarea greșelilor identificate (exerciții). • Aflarea numărului necunoscut. Rezolvarea de probleme. **Activitatea nr. 8** Descrierea pe scurt a activității: • Scrierea imaginativă. Folosirea expresiilor frumoase. Părțile componente ale textului redactat. • Fracții. Unități de măsură. Elemente de geometrie **Activitatea nr. 9** Descrierea pe scurt a activității: • Rezolvarea testelor dc tip PIRLS. • Rezolvarea de teste de tip TIMSS. **Activitatea nr. 10** Descrierea pe scurt a activității: premierea participanților, acordare adeverințe / diplome voluntari Responsabili: cadrele didactice implicate **Activitatea nr. 11** Descrierea pe scurt a activității: pregătirea materialelor în vederea diseminării proiectului.
III. Resursele utilizate	**Resurse:** a) umane: elevi, cadre didactice, părinți;

	b) de timp: iulie-august 2022; c) financiare: contribuții părinți și autofinanțare; d) Resurse de spațiu pentru derularea activității: spațiul Școlii Gimnaziale Nr. 28, Galați/ locuința copiilor pentru cei care participă online; e) materiale: materiale de lucru specifice lucrărilor care vor fi realizate de copii; materiale necesare implementării, diseminării și evaluării proiectului (tablă interactivă, calculator, tablete, imprimantă, aparat foto, afișe, diplome etc.); f) informaționale: CD-uri, filme, platforme educaționale, auxiliare curriculare, fotografii.
IV. Modalități de implicare a echipei de profesori	Au participat 8 cadre didactice, pe bază de voluntariat.
V. Rezultate obținute	Obținerea de rezultate bune la Evaluarea Națională și creșterea prestigiului școlii prin atitudinea solidară pe care elevii o demonstrează
VI. Modalități de monitorizare și de evaluare a proiectului	- realizarea portofoliului proiectului, personal sau colectiv; - feedback-ul din partea partenerilor; - fotografiile tuturor activităților desfășurate; - rezultatele elevilor participanți la Evaluarea Națională; - analiză realizată de către inspectorul de specialitate.
VII. Durabilitatea proiectului	- Posibilitatea de continuare ulterioară a proiectului prin atragere de noi parteneri, instituții de învățământ. Astfel vom contribui la îmbunătățirea rezilienței sistemului de educație, prin planificarea unei educații incluzive de calitate pentru acei copii la care se constată rămâneri în urmă, precum și pentru cei care doresc dezvoltare sub conducere specializată. Atragerea unor sponsori poate crea oportunitatea premierii cu cărți a participanților, în vederea stimulării/ susținerii gustului pentru lectură.
VIII. Activitățile de diseminare	- Spațiul virtual: site-ul școlii, portalul didactic; - Articole în ziare, reviste.

ACTIVITATEA 2

Modalități de recuperare a rămânelor în urmă la matematică și de pregătire a elevilor pentru Evaluarea Națională la clasa a VIIIa

I. Grupul țintă	106 elevi de clasa a VIII- a
II. Activitatea realizată	Program de pregătire remedială la disciplina matematică - Lansarea inițiativei de a participa la proiect - Tarnsmiterea tematicii propuse spre elevii participanți la proiect - Organizarea întâlnirilor săptămânale - Elababorarea referatelor bazate pe chestinare administrate elevilor, părinților, profesorului în cadrul lectoratelor cu părinții privitor la rezultatele înregistrate de către elevi în evolutia școlară - Diseminarea experienței pozitive dobândite prin parteneriat
III. Resursele utilizate	- umane : 5 cadre didactice - disciplina matematică - Resurse de spațiu pentru derularea activității: spațiul Școlii Gimnaziale Nr. 28, Galați/ locuința copiilor pentru cei care participă online; - materiale necesare implementării, diseminării și evaluării proiectului (tablă interactivă, calculator, tablete, imprimantă; - informaționale: CD-uri, filme, platforme educaționale, auxiliare curriculare.
IV. Modalități de implicare a echipei de profesori	Echipa de profesori a organizat programul remedial după programul zilnic, 1 ora/saptamană în anul scolar 2021-2022
V. Colaborarea cu părinți, ONG-uri, autorități locare	S-a obținut acordul părinților pentru participarea elevilor. S-a furnizat feedback verbal fiecărui părinte cu privire la progresul elevilor, după fiecare activitate/sesiune.
VI. Rezultate așteptate	Promovarea colaborarii fructuoase profesor-elev Promovarea colabărării și a lucrului în echipă Aprofundarea cunoștințelor elevilor în vederea promovarii EN
VII. Modalități prin care au fost documentate rezultatele	-aplicare și interpretare de teste finale -observare sistematică/interes pentru participare activă în sesiuni

Educația în spațiul românesc - tradiție versus inovație

Prof. Anghel Margareta,
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Constanța
Liceul Teoretic „Decebal” Constanța
Liceul Tehnologic „Ion Podaru” Ovidiu, jud. Constanța

În abundența informațională cu care societatea actuală se confruntă, sistemul educațional are dificilul rol de a forma personalități care să știe să discearnă informația prețioasă de cea excedentară, de a extrage esențialul din general. Astfel, în educație a apărut termenul de „educație modernă”. Temenul de modern este folosit de obicei pentru a releva situația avansată a prezentului în relație cu trecutul, care a fost depășit prin dezvoltare. Pentru unii, modernitatea este opusă practicilor tradiționale și se caracterizează prin schimbare, inovație și dinamism.

În societățile moderne, cunoașterea e echivalentă cu știința și e importantă în sine. Oamenii caută căile optime pentru a dobândi „cunoaștere”, „știintă” din cât mai multe domenii, considerând că astfel vor fi recunoscuți drept persoane educate. De asemenea, cunoașterea trebuie să fie funcțională, utilă; înveți nu doar pentru „a ști” și a stoca o serie de informații din diferite domenii, pentru a demonstra cât de „educat ești”, ci, înveți pentru „a face”, pentru „a folosi” ceea ce știi, pentru „a aplica” ceea ce ai acumulat, în folosul tău și al celorlalți. De aceea, în condițiile exploziei informaționale din toate domeniile, omul nu mai poate fi doar depozitar de cunoștințe, ci mai ales aplicant al acestora.

Relațiile educator-educat sunt deschise, bazate pe sprijin reciproc, pe dialog constructiv și pe cooperare. Această viziune promovează colaborări strânse ale școlii cu comunitatea educativă, presupunând reîntoarcerea elevilor către lume, promovând investigațiile, interogațiile, discuțiile. Se renunță la control, punându-se accent pe proces.

Sistemul de formare a dascălilor trebuie să asigure înzestrarea lor cu o serie de competențe care să le ofere posibilitatea de a practica adecvat rolurile de instructor, mediator, actor, moderator, confesor și protector al celor mai vulnerabili, consilier și terapeut, purtător de mesaj și lider de opinie științifică, manager specializat al colectivităților de elevi. După cum aprecia profesorul Emil Păun, toate aceste roluri, mai vechi sau mai noi, impun o tranziție necesară - aceea „de la profesorul artizan și artist la profesorul expert”.

Școala trebuie să știe cum să îl motiveze pe elev să îl învețe și cum să faciliteze procesul învățării, organizând și dezvoltând strategii de lucru interactive, punând accentul pe utilitatea cunoștințelor și pe necesitatea însușirii lor, pentru a se descurca în viață. Agenții educaționali trebuie să fie interesați de ceea ce-și doresc elevii să învețe și de ceea ce pot să facă ei cu aceste cunoștințe. Rolul profesorului este nu de a „îndopa” elevii cu diverse cunoștințe, ci de a le arăta ce au de făcut cu acestea.

Modelul inovativ promovează învățarea prin cooperare ca formă superioară de interacțiune psihosocială, bazată pe sprijin reciproc, pe toleranță, pe efort susținut din partea tuturor, îndreptat către același scop. Motivația este rezultatul acțiunii conjugate a tuturor membrilor ce urmăresc un destin comun. Atenția este îndreptată asupra procesului de elaborare împreună, prin colaborare, a demersurilor de realizare a sarcinii. Este împărtășită părerea că toți pot oferi alternative valoroase de soluționare a problemei, dacă le sunt oferite premisele necesare și sunt ajutați. Evaluarea urmărește acordarea ajutorului imediat, având o funcție mai mult corectivă, ameliorativă, decât de sancționare, ducând la reducerea stresului. Ea se realizează prin raportarea la progresul individului, și are în vedere atât participarea fiecărui membru la procesul elaborării în comun, cât și rezultatele echipei.

Analizând poziția cadrului didactic în fața problemelor instruirii și ale învățării, educatorii sunt solicitați astăzi, în mod continuu, să promoveze învățarea eficientă și nu orice învățare eficientă, ci una participativă, activă și creativă. Activitățile propuse elevilor, în scopul sporirii gradului de implicare activă și creativă în școală, trebuie să asigure: stimularea gândirii productive, a gândirii critice, a gândirii divergente, libertatea de exprimare a cunoștințelor, a gândurilor, a faptelor. În acest sens, apar ca adecvate activitățile care cer spontaneitate și contribuie la dezvoltarea independenței în gândire și acțiune. Utilizarea talentelor și a capacităților specifice fiecărui individ în parte, incitarea interesului către nou, necunoscut și oferirea satisfacției găsirii soluției după depunerea unui efort de căutare, dezvoltarea capacității de organizare sunt coordonate majore ale învățării prin cooperare.

Lecția devine astfel o aventură a cunoașterii în care copilul participă activ, după puterile proprii, întâlnind probleme și situații dificile, examinându-le și descoperind soluții plauzibile. Rolul profesorului constă mai mult în cel de stimulare și dirijare, iar motivația activității reiese din paticiparea entuziastă a cadrului didactic. Elevul e implicat atât în procesul de predare, de învățare și de evaluare, iar disciplina devine autodisciplină a muncii și a interesului, asigurată de satisfacția cooperării. Conduita creativă a cadrului didactic este unul din factorii care asigură dezvoltarea potențialului creativ al elevilor. Predarea, ca proces creativ, presupune ca profesorul să medieze între elev și lumea care-l înconjoară. El trebuie nu numai să organizeze spațiul și activitatea, ci și să participe alături de elevi la elaborarea cunoștințelor; să servească drept model în legăturile interpersonale și să încurajeze interacțiunile cooperante dintre elevi.

Metodele de învățământ reprezintă căile folosite în școală de către profesor în a-i sprijini pe elevi să descopere viața, natura, lumea, lucrurile, știința. Dezideratele de modernizare și de perfecționare ale metodologiei didactice se înscriu pe direcțiile sporirii caracterului activ al metodelor de învățământ, în aplicarea metodelor cu un pronunțat caracter formativ, în valorificarea noilor tehnologii, în suprapunerea problematizării asupra fiecărei metode și tehnici de învățare, reușind astfel să se aducă o însemnată contribuție la dezvoltarea întregului potențial al elevului.

Metodologia diversificată, îmbinarea dintre activitățile de cooperare, de învățare în grup, cu activitățile de muncă independentă reprezintă astăzi o cerință primordială în educație. Specific metodelor interactive de grup este faptul că ele promovează interacțiunea dintre mințile participanților, dintre personalitățile lor, ducând la o învățare mai activă și cu rezultate evidente.

În teoria și practica didactică contemporană, problematica instruirii inovative cunoaște abordări științifice noi, complexe, interdisciplinare, susținute de argumente care se bazează pe participarea activă a elevilor în procesele învățării și evaluării. Reprezintă un tip superior de instruire, presupunând instaurarea de interacțiuni, schimburi intelectuale și verbale, schimburi de idei, confruntare de opinii, argumente.

Anul 2020, în condițiile declanșării pandemiei de coronavirus**,** a generat o nouă provocare ce a condus la anularea unor practici educaționale cu un înalt grad formativ (activitățile în perechi, pe grupe, diferite jocuri deosebit de atractive, dar care presupuneau interacțiunea elevilor etc.) și la transferul actului didactic în mediul online. În schimb, unele lucruri interzise odinioară, precum utilizarea excesivă a telefonului mobil, a tabletei, a computerului sau a televizorului, acum au devenit o necesitate pentru desfășurarea orelor de curs și pentru pregătirea examenelor naționale.

Profesorul actual, „profesorul expert”, trebuie să posede astfel o bună pregătire de specialitate, dublată de capacitatea de a jongla cu noile instrumente digitale. Așadar, performanța viitorului va fi tradiția aplicată într-un mod creativ!

BIBLIOGRAFIE

AVRAM-VÎRTOP, S., (2011), *Statutul cadrelor didactice în societatea cunoașterii. Noi roluri și competențe ale educatorului*, în DOGARU-ULIERU, V., DRĂGHICESCU, L. (coord.), *Educație și dezvoltare profesională,* Editura Scrisul Românesc, Târgoviște;

IUCU, R. B., (2001), *Instruirea școlară. Perspective teoretice și aplicative*, Editura Polirom, București;

MOLAN, V., (2012), *Suport de curs în cadrul proiectului Organizarea interdisciplinară a ofertelor de învațare pentru formarea competențelor cheie la elevi;*

NEGREȚ-DOBRIDOR, I., (2005), *Știința învățării - de la teorie la practică*, Editura Polirom, Iași;

CANONUL LITERAR ROMÂNESC

Valentina Vintilă

Pentru început vom explica conceptul de canon literar care vine din limba franceză, germană, greacă şi care înseamnă regulă. În „ **Dictionarul de neologisme**” (1978) găsim următoarea explicaţie: **canon- s. n.(arte) – regulă care face parte dintr-un ansamblu de norme artistice obligatorii într-o anumită epocă; regulă rigidă, obligatorie**. În Dicţionarul de estetică generală(1972) găsim următoarea explicaţie: normă caracteristică artei a anumitor epoci care prescrie obligaţia creatorului de a respecta cu stricteţe anumite proporţii, tehnici de compoziţie, modalităţi iconografice.

Plecând de la definiţiile conceptului, e uşor de înţeles că termenul în discuţie are o determinare în primul rând estetică pentru că literatura este artă a cuvântului şi mai apoi determinare istorică, ideologică. Ideea care se impune imediat este aceea a existenţei unui canon al clasicismului, romantismului, modernismlui, postmodernismului la care se adaugă subvariantele acestora: neoclasicism, baroc, simbolism etc.

Conceptul de canon numeşte ceea ce înţelegem prin literatură oficială, recunoscută, adică totalitatea operelor cărora o epocă, un curent le atribuie, în urma unei selecţii riguroase, anumite valori. Conceptul trebuie abordat diacronic şi sincronic pentru că el apare, evoluează, este impus, susţinut de critica şi istoria literară. Pentru Nietzsche este foarte important procesul de formare a canonului şi mai puţin conţinutul său pentru că formarea este pusă pe seama autorităţii: **„Ca şi în cazul altor războaie, şi în cel al războaielor estetice provocate de artişti, prin operele lor şi apologiile făcute acestora, în ultimă instanţă rezultatul este hotărât, din nefericire de putere şi nu de raţiune.”** Afirmaţia lui Nietzsche are acoperire în canonul proletcultist din statele comuniste în care a fost impus de puterea politică. Canonul se impune şi prin studiul operelor literare în şcoli, universităţi şi este susţinut de critica literară, de cititorii calificaţi, editori, redactori de carte, profesori sau de unele grupuri interesate. Teoreticienii pot impune opere care corespund unui canon sau dimpotrivă să le marginalizeze. În felul acesta literatura devine un termen în întregime funcţional, o categorie determinată din punct de vedere social şi arbitrară din punct de vedere formal. Fiecare curent, gen literar are canonul său şi cel mai important ar fi acceptarea coexistenţei mai multor canoane pentru ca să nu se ajungă la exagerări. Odată cu afirmarea **postmodernismului** a început negarea canonului literar- artistic, acestuia imputându-i-se toate relele din literatură şi artă. Este bine să se evite excesele mai ales că chiar negaţia insistentă a unor reguli devine ea însăşi un canon.

Nicolae Manolescu afirmă categoric: ”**Canonul se face, nu se discută. Aceasta ar trebui să fie axioma**.”(Literatura română postbelică, 2001) Criticul constată sterilitatea încercărilor de a defini conceptul, lipsa aproape completă de tradiţie la noi. „**Bătălia canonică**” a fost subiectul unui articol al lui Virgil Nemoianu(1990) în care autorul a definit conceptul de canon în literatura americană. Dezbaterile despre postmodernism au dus la apariţia unor bătălii canonice şi în literatura română. Criticul mai sus menţionat propune, arătând nevoia de rigoare în acest război de ideologie literară, o schiţă a evoluţiei canonice în literatura română.

Primul canon este cel al generaţiei de la 1848 formulat de *Mihail Kogălniceanu* în **„Introducţiune” la „Dacia literară”**. Poezia, proza, teatrul de la Negruzzi la Ghica, de la I. Rădulescu la M. Eminescu a urmat canonul impus de M. Kogălniceanu. Începând cu **Junimea** şi cu revista „**Convorbiri literare**” canonul de la „**Dacia literară**” este negat. Junimiştii revizuiesc canonul romantic şi o fac cu spirit critic şi polemic. *T. Maiorescu*, mentorul grupului, dar şi *I. L. Caragiale* ironizează grupul romantic şi impun unul clasic. În numele modernismului, consideră acelaşi critic literar, se

declanşează o altă bătălie canonică prin *Eugen Lovinescu*. Născut pe canonul junimist, cel modernist este continuator, cuprinde perioada de după primul război mondial, se întinde în toată epoca interbelică, anticipat de mişcarea simbolistă şi revigorat de **neomodernismul** anilor `60- `70. *Nicolae Manolescu* respinge existenţa unui proletcultism impus de puterea politică pentru că acest canon nu a stat la baza unor opere valoroase din punct de vedere estetic. Odată cu micşorarea presiunii ideologice oficiale asupra literaturii române, acest aşa- numit canon dispare şi se revine la cel modernist. Teoreticienii literari vorbesc de un canon neomodernist pentru deceniile 70- 80. De aici se ajunge la un nou canon al **optzeciştilor** şi anume la **postmodernism**. N. Manolescu nu împărtăşeşte ideea existenţei unui nou canon după `89, pentru că noua putere politică nu a schimbat canonul modernist, nu a impus altul. *Ion Simuţ* consideră că s-a încercat doar o revizuire morală a literaturii anterioare, idee împărtăşită şi de N. Manolescu. Canonul modernist, constituit spre sfârşitul anilor `60, continuă şi astăzi, pentru că nu s-a schimbat paradigma estetică şi prin urmare a patra bătălie canonică nu se ştie cum se va desfăşura, consideră N. Manolescu. Se ştie că selecţia operelor care formează canonul literar actual s-a făcut prin critica modernistă interbelică a lui *G. Călinescu* şi *E. Lovinescu* pentru toată literatura dinainte de al doilea război mondial. Pentru literatura de după război, canonul a fost stabilit de critica generaţiei `60 născută din critica modernistă călinesciană şi lovinesciană. Canonul literar al anilor `60 şi-a impus norma estetică în ciuda presiunii politice. Modelul estetic venea de la cel interbelic în ciuda aşa- numitului proletcultism. Critica literară şi-a redescoperit modelul în *Lovinescu, Călinescu, Streinu, Cioculescu*.

Literatura contemporană şi-a impus canonul artistic prin opera scriitorilor valoroşi care au debutat la mijlocul anilor '60. Regimul totalitar a eliminat literatura bună a „transfugilor”. Iar generaţia '80 a pătruns în şcoli odată cu manualele alternative 1999/2000. O altă observaţie care se impune este aceea că literatura şi-a schimbat tematica şi a devenit din ce în ce mai critică la adresa realităţilor sociale, chiar dacă sub o formă oarecum voalată. Critica literară a urmat, apoi a încurajat această literatură, încât s-au impus două sintagme: „**obsedantul deceniu**” pentru roman şi pentru critică „**romanul politic**”.

Bătălia canonică continuă cu **postmodernismul** care vrea să înlăture neo-modernismul. **Postmodernismul** s-a impus mai mult teoretic, operele realizate au rămas în urmă. Abia spre sfârşitul secolului XX când **optzeciştii** se apropiau de mijlocul vieţii şi când reforma şcolii le deschidea accesul spre manuale putem vorbi de o schimbare de canon. Factorii de natură istorică, socială au jucat un rol mult mai mare în impunerea noului canon literar al postmodernismului.

În rândurile ce urmează vom consemna câteva reguli estetice specifice canoanelor menţionate. Clasicismul (sec. XVII - XVIII) apărut în Franţa a avut următoarele trăsături: curent raţionalist, tendinţe spre ordine, rigoare, neamestecul genurilor, sobrietate, omul aşezat în centrul creaţiei, respectarea celor trei reguli clasice. În operele clasice găsim un stil limpede, clar, o schemă a idealului uman, probleme universale şi permanente ale existenţei. Dintre reprezentanţi consemnăm doar câteva nume: *Boileau, Corneille, Racin, J. Milton, Lomonosov*. În literatura română Grigore Alexandrescu creează o operă cu mult peste ceilalţi (*Văcărescu, Conachi, Asachi*). Tendinţe clasice vor fi până în secolul XX.

Preromantismul, curent de tranziţie spre romantism, este punctul de plecare pentru mişcarea romantică care se opune cultului raţiunii clasice şi face elogiu sentimentului, fanteziei. Dacă literatura universală oferă nume ca **Goethe, Schiler, Ed. Young**, în literatura română consemnăm pe *V.Cârlova, I.H.Rădulescu, Gr.Alexandrescu*. George Călinescu consideră că descoperirea Occidentului determină apariţia unor opere de tranziţie (sec XVIII - XIX) ca reflex al unor schimbări din societate. În opera poeţilor Văcăreşti se cultivă sentimentul erotic, sentimentul naturii, se păstrează mijloacele clasice, dar se anunţă retorica romantismului.

În epoca paşoptistă canonul romantic al deşteptării naţionale este introdus de *M. Kogălniceanu* în revista „**Dacia literară**”. Ceea ce caracterizează literatura română modernă paşoptistă este coexistenţa trăsăturilor clasice şi romantice. Redeşteptarea naţională, luptele pentru câştigarea fiinţei naţionale au avut consecinţe în plan literar. Scriitorii epocii au creat o operă cu accent pe omul individual cu afirmarea personalităţii lui, cu drama lui interioară determinată social. Exaltarea eului, calea onirică, reveria lucidă, dezrobirea reală şi completă a conştiinţelor, aspiraţia către un ideal absolut sunt trăsături ale operei romantice. Din literatura universală se impun nume ca: *Fr. Schlegel, Novalis, H.Heine, Byron, Lamartine, Hugo, Puşkin, Lermontov, Poe.*

În literatura română codul romantic este creat de opera unor scriitori ca: *V. Alecsandri, Al. Russo, N. Bălcescu, Bolliac. M. Eminescu*, „**expresia integrală a sufletului românesc**„ după opinia lui *N. Iorga,* reprezintă perioada de vârf a acestui canon literar prin specii cultivate, dar şi prin teme dezvoltate. **Trăsăturile romantice eminesciene** se identifică în căutarea latenţelor sufletului naţional, în setea de absolut, în transcendenţă, în increat, în comuniunea cu natura, în aspiraţii titanice, neliniște metafizică, angoasă existenţială şi seninătate în faţa morţii. Prim *Mihai Eminescu* romantismul românesc atinge apogeul, după el canonul se pierde, dar cu ecouri, reminiscenţe până în secolul XX.

Modernismul începe cu **Junimea**, respectiv cu revista „**Convorbiri literare**” şi corespunde cu epoca marilor clasici. Acum se manifestă intens interesul pentru o literatură autentică. În această perioadă poezia este dominată de creaţia eminesciană, proza este dominată de *I.Slavici,* promotor al realismului rural, *I.Creangă*, „geniu poporal”, iar în dramaturgie *I.L. Caragiale* se detaşează net.

Mentorul Junimii impune un cod de norme estetice: lupta pentru adevăr, esenţa poeziei autentice, respinge mediocritatea, imitaţia, beţia de cuvinte. Titu Maiorescu este adeptul autonomiei esteticului, impune o direcţie nouă în literatura română, impune o perspectivă integratoare a culturii europene.

Nicolae Manolescu vorbeşte numai de canonul modernist de la începutul secolului XIX şi începutul secolului XX. Literatura interbelică impune două concepte: **tradiţionalismul şi modernismul**. **Tradiţionalismul** este promovat de „**Viaţa românească**” (Iaşi, 1920) sub conducerea lui *G.Ibrăileanu*, preluată de Călinescu, Ralea după ce revista se mută la Bucureşti. În paginile acestei reviste se promovează idei poporaniste, iar în a doua etapă se promovează autenticitatea, se acceptă europenizarea ca asimilare a progresului în ordine spirituală. Prin „**Gândirea**” (1920, Cluj) se ajunge la o exagerare a esteticii tradiţionaliste, promovează idei sămănătoriste conform cărora istoria, folclorul sunt domenii relevante ale specificului unui popor şi pun accent pe ortodoxie în configurarea specificului nostru naţional.

Modernismul este promovat de „**Sburătorul**” lui E.Lovinescu izvorât din dorinţa de sincronizare cu literatura europeană, pentru că România modernă era rodul influenţei apusene, opera liberalismului burghez.

În perioada interbelică se vorbeşte de **un modernism ermetic** (Ion Barbu),**filozofic** (Lucian Blaga),de **un modernism moderat, clasicizant**(Tudor Arghezi).

Modernismul se manifestă în proză prin cultivarea literaturii citadine cu un personaj neliniştit, frământat de marile probleme ale existenţei(Călinescu ,C.Petrescu, H Papadat Bengescu ,L Rebreanu). În lirică se vorbeşte de o poezie pură, reflexivă, a eului liric ,o poezie subiectivă prin excelenţă. În dramaturgie se impune o nouă formulă şi anume **teatrul de idei**(Camil Petrescu ,Lucia Blaga).

Postmodernismul apare ca o reacţie împotriva modernismului. Gh Crăciun vorbeşte de existenţa unui canon al optzeciştilor. Aceştia cultivă o poezie tranzitivă ,un poetic narativ. Expresie a unei crize existenţiale, tranzivitatea postmodernistă îmbracă forma parodiei, pastişei ,cu o expresivitate ludică, ironică(Mircea Cărtărescu).

Sunt voci care afirmă că postmodernismul pare a fi o formă fără fond. George Bălăiţă este de părere că „**Postmodernismul romanesc există mai mult în cartea lui Cărtărescu decăt în realitate**”. Pornind de la studiul lui *T. Vianu* „**Dubla intenţie a limbajului şi problema stilului**”, Gh. Crăciun în cartea „**Aisbergul poeziei moderne**” dezvoltă două concepte: poezie reflexivă, o poezie pură modernistă; poezie tranzitivă sau postmodernistă.

Poeţii anilor `80 sunt nişte sceptici şi nişte lucizi şi îşi asumă o conduită literară avangardistă şi experimentală. Ei privesc cu suspiciune stilul, formele încetăţenite ale comunicării prin literatură, ideea de poeticitate, structurile date ale genurilor şi speciilor promovând îndoiala metodică faţă de tot ceea ce înseamnă temă importantă, subiect de succes, orizont de aşteptare garantat. E o bătălie împotriva „limbii de lemn”, ironia lor descinde din comicul lui I. L. Caragiale. După Gh. Crăciun canonul tranzitiv al poeziei româneşti se impune odată cu noua generaţie: *M. Cărtărescu, I. Flora, Romulus Bucur, Florin Iaru, Al. Muşina, Bogdan Ghiu, I. Stratan, Mariana Marin, Călin Vlasie*. În poezia tranzitivă se regăsesc biografia omului comun, adevărurile vieţii cotidiene, colocvialitatea vorbirii, anonimatul existenţei vieţii cotidiene, revolta morală, atitudinea civică, meditaţia deschisă ,autenticitatea, sinceritatea, directeţea rostirii.

Încheiem demersul nostru cu observaţia lui N. Manolescu care consideră că a patra bătălie canonică nu s-a încheiat şi nici nu poate fi previzibilă.

Bibliografie:

1. Călinescu Matei, „Cinci feţe ale modernităţii”, Editura Univers, Bucureşti, 1995;
2. Călinescu Matei, „Clasicismul european”, Ed. Enciclopedică română, Bucureşti,1971;
3. Crăciun Gheorghe, „Aisbergul poeziei moderne ”, Ed. Paralela 45, Piteşti, 2002;
4. Manolescu Nicolae, „Literatura română postbelică”, Ed…., Bucureşti, 2001;
5. Mândra V., „Clasicism şi romanism în dramaturgia românească”, Ed. Minerva, Bucureşti, 1973;
6. Simion Eugen, „În ariergarda avangardei. (Convorbiri cu Andrei Grigor)”, Ed. Universul Enciclopedic, Bucureşti, 2004;
7. Vulpeş Lăcrămioara, „Alchimia textului poetic”, Ed. Versus, Iaşi;
8. Tiutiuca D. , „Pentru o nouă teorie literară”, Fundaţia Scrisul Românesc, Craiova, 2005.

Stimularea creativității în cadrul orelor de literatură

Bălașa Flori
Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”
Craiova, Dolj

Citatul „*Copiii trebuie învățați cum să gândească, nu ce să gândească”(Margaret Mead)* subliniază importanța pe care o au metodele moderne în dezvoltarea gândirii critice şi a creativității elevului. De aceea, cu cât sunt mai diversificate şi mai des folosite, cu atât interesul elevilor creşte şi dorinţa lor de cunoaştere este mai mare.

La clasele de liceu eficienţa instruirii presupune nu atât un volum mai mare de muncă, dar, mai ales, determinarea elevilor în a învăţa. Profesorul trebuie să identifice şi să pună accent pe strategiile de predare corespunzătoare stilurilor individuale de învăţare (vizual, practic, auditiv). Indiferent de anul de studiu, competenţele nu mai vizează însuşirea unor cunoştinţe teoretice, ci capacitatea elevilor de a aplica pe text noţiuni însuşite. La limba română se dezvoltă competenţele de comunicare și redactare, pregătindu-i, astfel, pe elevi pentru realizarea unor compuneri, eseuri sau texte argumentative, prin intermediul cărora își vor exprima propriile opinii.

Hărțile conceptuale, brainstorming-ul, studiul de caz, jocul de rol, jurnalul cu dublă intrare, ciorchinele, cubul sunt metode de lucru compatibile cerinţelor didacticii moderne, în actualul sistem educaţional.

Procesul de predare-evaluare constituie cel mai important factor al educaţiei, în care atât profesorii, cât şi elevii trebuie să găsească vectorii de convergenţă cu privire la responsabilitatea instruirii, astfel încât primul să intuiască resursele şi strategiile de învăţare, iar cel de-al doilea să înțeleagă scopurile, responsabilitatea şi finalitatea acestui proces complex, menit să îl ajute ca pe viitor să se integreze într-un colectiv.

În didactica modernă, dar și în procesul instructiv-educativ, un rol esențial revine învățării centrate pe elev, bazate pe creativitatea şi stimularea participativă a acestuia, cu scopul definirii şi implementării potenţialului său creativ.

Pentru a sprijini învățarea centrată pe elev, este necesară folosirea adecvată atât a mijloacelor tradiţionale, cât şi asocierea acestora cu metodele moderne, punând, însă, accent și pe identificarea strategiilor de predare corespunzătoare stilurilor individuale de învăţare (vizual, practic, auditiv). Toate acestea trebuie implementate în funcţie de vârstă, anul de studiu, performanţele clasei, interes, pentru a stimula capacitatea de instruire pe durata întregii vieţi, ”cu deprinderea disponibilităţilor afective şi a abilităţilor practice, prin asimilarea de cunoştinţe umaniste, ştiinţifice, tehnice şi estetice.”

Stimularea creativităţii și a gândirii critice necesită metode intuitive, brainstorming-ul fiind una dintre cel mai utilizate. Împărţirea clasei, pe grupe, facilitează comunicarea dintre elevi, socializarea, colaborarea, fiecare având şansa să îşi expună opinia, fiind respectate ordinea şi timpul de lucru și realizându-se asociaţii de idei ce vor duce la rezolvarea problemei propuse de profesor. La literatură, studiile de caz (clasa a XI-a şi a XII-a), (*Formarea conştiinţei istorice, Dimensiunea religioasă a existenţei, Fronda în literatura interbelică, etc*.) sau dezbaterile, (*Specificul naţional. Identitate în context european, etc*.), ca metode de interacţiune verbală printr-o tematică şi bibliografie anunţate din timp, precum şi stabilirea grupelor, oferă posibilitatea utilizării mijloacelor active de lucru (discuţia, problematizarea, demonstraţia, argumentarea, interpelarea, expunerea unor modele de raţionament inductiv-deductiv, schimb de idei, judecăţi cu valoare personală, etc.).

Investigaţia, documentarea elevului, proiectarea și prezentarea materialului sunt etape ce permit atât desfăşurarea unor ore active, cât şi posibilitatea profesorului de a compara obiectiv nivelul claselor pe acelaşi an de studiu, în vederea găsirii unor soluţii cât mai convenabile la clasele cu un potenţial creativ, intelectiv sau interes mai scăzut. Feedback-ul se poate obţine printr-o concluzie la care s-a ajuns la finalul lecţiei. Profesorul şi elevii vor întocmi o schema, un tabel cu privire la ceea ce s-a discutat, au înţeles şi este nevoie să îşi fixeze, respectiv: ştiu/ vreau să ştiu/ am învățat/ , formulându-se, pe grupe, sau cu întreaga clasă, ceea ce se ştia, ceea ce s-a însuşit, fiind o oportunitate pentru studiul elevilor dornici de a cunoaşte mai mult despre o temă deja finalizată.

Pentru a stimula creativitatea la clasele de liceu este util jocul de rol, metodă folosită îndeosebi în receptarea textelor literare. Astfel, într-un cadru adecvat sau în fața clasei, câțiva elevi sunt puși să joace rolul unor personaje literare în situații-cheie, după un timp de gândire în care să-și fixeze planul (elementele de comunicare verbală, paraverbală și nonverbală cu ajutorul cărora să intre mai bine în pielea personajelor respective). Orice personaje sau cupluri pot fi interpretate de elevi: clasa a IX-a: Romeo și Julieta, Veta-Rică Venturiano; clasa a X-a: Dinu Păturică-Andronache Tuzluc; Ștefan-Ela Gheorghidiu. Îmbunătățirea metodei ar consta în asocierea cu un joc de creație: la clasa a IX-a, după studierea comunicării se pot imagina diverse contexte care să ilustreze influența situației asupra comunicării propriu-zise. Elevii ar putea juca roluri diferite, în perechi, precum: bibliotecar-cititor, vânzător-cumpărător.

O altă metodă utilă pentru stilurile de învățare este jurnalul cu dublă intrare, prin care se stabileşte relaţia dintre text şi propria curiozitate, asociată experienţei dobândite cu lucrul pe text. Metoda este utilă şi la efectuarea exerciţiilor de pe fişele de lucru, atunci când, spre exemplu, după predarea unui roman, la clasa a X-a sau a unei unităţi la clasa a IX-a (*Joc-joacă*), pe baza unui text, elevii au de ales prin întrebări cu alegere multiplă sau, pornind de la o cerinţă, răspunsul corect, argumentat. Metoda facilitează aprofundarea procesării noilor informații, dezvoltă un nivel superior de gândire și creativitate și ajută profesorul să evidențieze progresul învățării și gândirii.

În acest caz este binevenită și metoda ciorchinelui, compatibilă îndeosebi brainstorming-ului, prin care elevilor li se cere să realizeze conexiuni între ei, pornind de la un termen dat.

O altă metodă eficientă care îmbină practica tradiţională cu metodele moderne, mai ales vizual şi practic, este aceea a cubului**.** La ora de literatură, se desenează un cub la tablă, pe feţele căruia se vor regăsi cuvinte rezultate din obiectivele operaţionale propuse la începutul orei: descrie, compară, analizează, asociază, argumentează. Prin intermediul cubului se pot analiza categoriile estetice (fantasticul, absurdul, comicul, grotescul) sau se realizează caracterizarea unui personaj.

O metodă prin care se pot sintetiza noțiunile învățate este harta conceptuală. Se poate folosi în cadrul orelor de literatură, la clasele de liceu: clasa a X-a la nuvela „Moara cu noroc”a lui Ioan Slavici, la romanele „Baltagul” al lui Mihail Sadoveanu și „Ion” al lui Liviu Rebreanu. Cu ajutorul acestei hărți, se verifică în ce măsură elevii: au cunoştinţe despre autor, pot rezuma subiectul operei respective, pot clasifica şi caracteriza personajele, cunosc tema şi viziunea despre lume, pot încadra opera într-o specie şi un curent literar, prezentând trăsăturile. Importanța majoră a metodei este dată de crearea de legături între conceptele teoretice, dar și de aplicarea lor practică, facilitată prin reprezentarea vizuală, cu ajutorul căreia se reţin mult mai uşor.

Toate metodele se utilizează, cu succes, mai ales la clasele a XII-a, la orele de recapitulare pentru examenul de bacalaureat, proba scrisă, fiind un mijloc util de recapitulare a cunoştinţelor.

Practica pedagogică a demonstrat utilitatea şi eficienţa metodelor tradiţionale (comunicarea catehetică, euristică, prelegerea, exerciţiul, problematizarea) prin adaptarea lor la cerinţele didacticii moderne. Odată cu apariţia, implementarea şi utilizarea calculatorului sau a videoproiectorului, s-au diversificat şi îmbunătăţit mijloacele de lucru, facilitând accesul deopotrivă al elevilor şi al profesorului la tehnici de performanţă.

Relația profesor-elev va deveni eficientă în măsura în care ambii vor conştientiza necesitatea efortului conjugat, cu scopul de a face din ora de curs, indiferent de disciplină, ţelul şi scopul său pentru administrarea timpului în colectiv.

Bibliografie selectivă:

1. Brăduţă, Vasile, *Valenţele formative ale educaţiei, Formarea prin Educaţie*, Ed. CONPHYS, Rm. Vâlcea, 2002.

2. Stoica, Ion, *Creativitatea elevilor, Posibilităţi de cunoaştere şi educare*, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1983.

3. Ilie, Emanuela, *Didactica limbii şi literaturii române*, Ed. Polirom, 2014.

UTILIZAREA METODELOR MODERNE IN SCOALA

Prof.Matei Constantin
Liceul Tehnologic Auto

Metodele de învăţare constituie instrumente de prim rang în mâna educatorului, este calea eficientă de organizare şi conducere a învăţării, un mod comun de a proceda care reunește într-un tot familiar eforturile cadrului didactic şi ale copiilor.

În scoala un accent deosebit se pune pe folosirea învăţării active şi pe cooperare, acestea concurând la obţinerea unor performanţe notabile. Atunci când se folosesc metodele de învăţare activă toţi copiii asimilează la un nivel mai profund, reţin ideile mai mult timp, sunt motivaţi şi le place şcoala, şi pot corela ceva ce au învăţat. cu viaţa reală şi în rezolvarea de probleme.

Plecând de la o literatură în domeniu (Palmade , Cerghit, Mucchielli) metodele didactice sunt împărţite din punct de vedere istoric în :

- metode tradiţionale/ clasice : expunerea conversaţia, exerciţiul, demonstraţia, observaţia;

- metode moderne: problematizarea, algoritmizarea, cubul, învăţarea prin cooperare, mozaicul, brainstorming-ul, studiul de caz, instruirea programată, metode de simulare, proiectul/tema de cercetare, tehnica ciorchinelui, tehnica Turul galeriei, interviul.

Însă nu tot ceea ce este ,,vechi” este neapărat şi demodat, după cum nu tot ceea ce este ,,nou” este şi modern.

Învăţarea activă dezvoltă gândirea critică, creativă şi responsabilitatea. Cadrul necesar învăţării active trebuie să fie stimulativ bazat pe încredere şi respect între educator şi educat.

În procesul predării interactive rolul educatoarei se schimbă: ea formulează probleme, ascultă părerile copiilor, sugerează rezolvări, lucrează împreună cu copiii, corectează greşelile acestora, dar niciodată nu impune autoritar un punct de vedere.

Iată câteva tehnici şi metode active şi interactive pe care le-am folosit în activitatea mea :

1. Problematizarea – constituie o modalitate de instruire prin crearea unor situaţii problemă, care solicită copiilor utilizarea, restructurarea şi completarea unor cunoştinţe şi capacităţi anterioare dobândite în vederea realizării situaţiei problemă pe baza experienţei şi efortului personal. Problematizarea am folosit-o cu eficienţă sporită la grupa mare. Dintre elementele de problematizare ce pot fi utilizate în cadrul activităţilor de observare prezint două:

a) Crearea unor situaţii-problemă, care să stimuleze copiii către căutare şi descoperire.

b) Dirijarea percepţiei prin intermediul conversaţiei euristice.

Dirijarea percepţiei prin intermediul conversaţiei euristice constă într-o succesiune de întrebări şi răspunsuri prin care educatoarea conduce gândirea copiilor spre descoperirea de noi adevăruri. Această metoda de problematizare presupune o adevărată ,,gimnastică a gândirii” copilului.

Problematizarea poate fi introdusă sub forme mai simple şi în cazul altor metode.

2. Algoritmizarea – este o metodă care presupune utilizarea şi valorificarea algoritmilor de învăţare. Algoritmul este constituit dintr-o serie de operaţii executate într-o anumită ordine, presupune o succesiune de operaţii. Din punct de

vedere psihologic algoritmii reprezintă depinderi de activitate intelectuală. Algoritmizarea ca metodă se foloseşte în general la grupele mari.

Este normal că pentru educatoare aceste etape constituie un schelet logic atât pentru activitatea coerentă a operaţiilor mentale ale preşcolarului cât şi pentru educatoare, care dirijează procesul de învăţare. Insistându-se de la primele teme pe aceste secvenţe, la teme similare, apelând la schema logică de investigare prin simple întrebări ca : „Ce am învăţat despre…?”, şi acum „Ce trebuie să ştim despre…?” se activează algoritmul de lucru care facilitează descoperirea elementelor de noutate şi integrarea lor în structuri cognitive deja consolidate.

3. Cubul – este o metodă folosită în cazul în care se doreşte explorarea unui subiect, a unei situaţii din mai multe perspective. Am folosit tot cu succes în activităţile de observare şi lectură după imagini, ori de câte ori a fost necesară observarea unui animal, obiect, plantă, fenomen din mai multe perspective, ori ca mijloc de fixare a unor informaţii obţinute.

4. Învăţarea prin cooperare - este o metodă care implică procedee de colaborare şi activitate comună în rezolvarea unor sarcini de instruire: copiii lucrează împreună, uneori în perechi, în grupuri mici pentru a rezolva aceeaşi problemă, pentru a explora o temă nouă, pentru a crea idei noi.

Învăţarea prin cooperare, realizându-se printr-o bogată paletă de activităţi oferă copiilor o învăţare activă, un plus de lejeritate şi mai multă coerenţă procesului de predare, punând accent deosebit pe joc ca metodă de bază a acestui proces. Această metodă valorifică avantajele muncii şcolare şi extraşcolare, asigurând condiţiile necesare pentru ca efortul comun al copiilor să fie bine organizat şi susţinut.

Ei au posibilitatea de a explora şi cunoaşte domenii noi, de a acumula cunoştinţe în mod independent, dezvoltându-şi competenţele precum: creativitatea, spiritul de iniţiativă, capacitatea de a comunica şi a lucra în echipă. Exemplu: Tema „ Toamna cea bogată”

5. Mozaicul – este o metodă de învăţare prin colaborare şi are la bază împărţirea grupului în mai multe grupuri de lucru coordonate de educatoare.

Am folosit cu succes această metodă în activităţile de lecturi după imagini, deoarece dezvoltă abilităţi de comunicare argumentativă şi de relaţionare în cadrul grupului.

Am împărţit copii în 3 grupe de câte 4 copii fiecare; am explicat că va trebui să relateze ce văd în imaginea pe care o vor primi. Să privească cu atenţie, să discute între ei şi să stabilească împreună în grup ideea descrierii imaginii vizualizate. Fiecare grup are un conducător (lider) care va explica celorlalţi ce au stabilit că trebuie spus despre ilustraţia primită.

După ce grupele de copii şi-au încheiat lucrul, liderul fiecărei grupe prezintă celorlalţi conţinutul pregătit.

Am obtinut rezultate bune folosind această metodă si în repovestiri cum ar fi : „Alba ca zăpada”, „Punguţa cu doi bani”, „Soarele şi omuleţii de zăpadă”.

6. Brainstorming-ul – Având semnificaţia de *furtună în creier,* efervescenţă, aflux de idei, stare intensă de creativitate asalt de idei, una din cele mai răspândite metode de stimulare a creativităţii. Preşcolarii sunt provocaţi să participe activ la producerea de idei, se dezvoltă capacitatea de rezolvare a unei probleme prin căutarea de soluţii cât mai originale, se dezvoltă atitudinea creativă şi este favorizată, exprimarea personalităţii, este stimulată participarea tuturor copiilor la activitatea de producere a ideilor, chiar şi a celor mai timizi, este stimulată căutarea soluţiei optime prin alegerea din mai multe variante posibile.

Printre metodele moderne de stimulare a creativităţii mai sunt :

- Explozia stelară – este o metodă nouă de dezvoltare a creativităţii, similară brainstorming-ului. Începe din centru conceptului şi se *împrăştie* în afară, cu întrebări asemenea exploziei stelare;
- Colţurile – are drept scop generarea unei dezbateri în contradictoriu în cadrul problemelor controversate, situaţii în care participanţii la discuţie pot avea puncte de vedere diferite.
- Ciorchinele – ca şi brainstorming-ul, stimulează realizarea unor asociaţii noi şi permite cunoaşterea propriului mod de a înţelege o anumită temă;
- Rezolvarea creativă de probleme (problem solving) – nu este numai o tehnică, ea este tot odată un mod de gândire bazat pe dimensiunea general-umană a dezvoltării de moduri specifice de interacţiune cu realitatea cotidiană; îi este caracteristic apropierea de o concepţie pozitivă şi utilă asupra realităţii.

Stilul „axat pe grup” pune accentul pe activitatea copiilor, pe participarea lor la descoperirea cel puţin a unei părţi din cunoştinţele ce urmează a fi învăţate. Dialogul devine indispensabil, ca modalitate fundamentală de lucru, nu numai între educator şi copii, ci şi în interiorul grupului între membrii săi.

Stilul de tip algoritmizat constă în asigurarea unei succesiuni rigide de operaţii între activitatea de predare şi cea de învăţare. Între programare externă ce ţine de predare, şi cea internă ce ţine de învăţare se stabilesc relaţii univoce strict deterministe. Condiţia fundamentală pentru proiectarea şi realizarea unor asemenea relaţii este cunoaşterea cât mai exactă a structurii componentelor psihice ce urmează a fi formate. Metodele şi procedeele ce caracterizează această strategie didactică sunt : algoritmizarea, instruirea programată şi exerciţiul.

Utilizarea metodelor moderne nu trebuie făcută în lipsa unor combinări şi armonizări cu metodele aşa-numite tradiţionale deoarece avantajele şi dezavantajele lor sunt complementare.

Imaginea şcolii secolului XXI este încă neclară; însă liniile de forţă pe care un observator atent le poate surprinde se pot caracteriza în două tendinţe:

- centrarea pe „copil”, pe nevoile celui care este beneficiarul şi , în acelaşi timp, partenerul nostru în propria formare;
- folosirea unor metode şi stiluri moderne care să acopere cât mai bine întreaga sferă de interes a persoanei educate, persoană care va reprezenta resursa şi creatorul de resurse pentru anii viitori.

BIBLIOGRAFIE

1. Cerghit, Ioan, Neacşu Ion, Prelegeri pedagogice, Polirom, Iaşi, 2001
2. Cucoş, Constantin,Pedagogie, Polirom, Iaşi, 2002
3. Legea nr. 87/2006 – Legea Calităţii Educaţiei
4. Niculescu, Rodica, Pedagogie preşcolară, Ed. Pro Humanitate, Bucureşti, 1999;
5. Revista „Învăţământul preşcolar” nr. 2-3/2007
6. M.ED.C „Învăţarea activă”, ghid pentru formatori şi cadre didactice; Bucureşti 2001

IMPORTANȚA LECTURII ÎN INSTRUIREA ȘI EDUCAREA ELEVILOR

Prof. MIHALACHE MARILENA
Școala Gimnazială Nr.1 Lungulețu

Cărțile ne deschid calea către un tărâm al cunoașterii, plăcerii și inspirației profunde, oferindu-ne din plin informații și experiența cunoașterii. Persoanele pentru care cititul este perceput ca o binefacere se pot considera norocoase, întrucât nu depind de altcineva, senzația oferită este unică și nu poate fi egalată nici măcar de practicarea unui hobby. Singurul și de nădejde companion în acele momente este doar cartea.

Epoca în care trăim este extrem de animată, informațiile se succed cu repeziciune, iar cunoștințele acumulate prin intermediul lecturii ne readuc optimismul și ne redau curajul de a face față provocărilor de zi cu zi, însuflețesc idealurile înalte și gândurile nobile. Cărțile sunt cele mai bune prietene ale omului, generând valuri de emoții și o senzație de plăcere instantanee, care continuă să ne rămână în minte și în inimă.

Ficțiunea reprezintă o modalitate unică de a-i înțelege pe alții, de a stimula creativitatea În mare parte, adolescenții se bucură de independență, iar această dorință de individualitate joacă un rol important în alegerea cărților. De aceea, lectura devine o oportunitate de a căpăta cunoștințe, de a învăța despre lumi noi sau de a se angaja într-un domeniu creativ. Posibilitățile sunt practic aproape nelimitate, datorită gamei variate de stiluri și genuri literare.

Spre deosebire de alte generații, în viața adolescenților din ziua de astăzi au pătruns dispozitivele digitale. În acest fel, cărțile sunt concurate de jocuri generate de calculator, telefoane inteligente și tablete, care consumă timpul tinerilor.

Profesorii trebuie să știe ce fac aceștia în afara sălilor de clasă pentru a-i putea motiva mai bine. Pentru atingerea acestui scop este necesar să se obțină niște răspunsuri clare pentru a putea înțelege modelele de lectură recreativă ale adolescenților. Prin urmare, trebuie găsite modalități pentru a încuraja copiii să citească. Pentru aceasta este necesar ca și părinții să se implice și să-și aducă aportul.

Primul pas este legat de încurajarea copiilor să citească. Dacă situația o impune, se va interveni pentru a se explica faptul că pentru a putea progresa este necesar ca de fiecare dată să se citească puțin mai mult decât în ocazia precedentă.

Alt pas implică împărtășirea experiențelor proprii de lectură cu elevii. În chip necesar li se pot face recomandări, pot fi direcționați către un club de lectură sau încurajați să interacționeze prin intermediul textelor literare. Această modalitate sporește nivelul de înțelegere și îmbunătățește aptitudinile. Oferind copiilor posibilitatea de a-și împărtăși pasiunea pentru cărți și implicit pentru lectură, se creează o legătură puternică în plan afectiv cu școala. În acest fel se dezvoltă o atitudine pozitivă în privința cititului, care se va propaga în rândul membrilor comunității școlare.

Elevii sunt astfel încurajați să poarte discuții aprofundate despre cărți, au posibilitatea să scrie recenzii, să se exprime în public și să relaționeze într-un mediu prietenos, unde se vor simți în siguranță

.Profesorul va ghida totul cu mare atenție, făcând abstracție de eventualele momente când discuția va devia de la subiect, printr-o implicare discretă, contribuind astfel la instaurarea unei stări de relaxare și de emulație.

De asemenea, se va asigura că toți elevii vor avea ocazia de a se exprima. Elevii motivați vor alege să citească mai des. Frecvența citirii poate crește stima de sine, fiind esențială pentru a asigura succesul alfabetizării adolescenților. Atitudinea, motivația și stima de sine sunt factori care joacă un rol important în alegerea de a citi în scop recreativ. Elevii care au manifestat dificultăți în trecut cu cititul au dezvoltat un real complex al eșecului. Mulți dintre ei se tem să nu facă greșeli, iar profesorii trebuie să fie conștienți de temerile acestora și să le ofere posibilitatea de a se simți confortabil în plan psihic.

Este responsabilitatea tuturor profesorilor să găsească o nișă de lectură pentru fiecare elev din clasă. Toți copiii sunt unici, iar colaborarea dintre cadrele didactice, părinți și bibliotecari este imperios necesară ca adolescenții să-și dezvolte motivația pentru a deveni cititori de-a lungul întregii vieți. Atracția pentru carte se dezvoltă în timp, începând cu perioada preșcolară.

Explozia tehnologiilor de tot felul a îngreunat misiunea profesorilor, pentru că, de foarte multe ori copiii au vizionat ecranizări ale romanelor care urmau să fie studiate. În anumite cazuri, poate fi vizitată biblioteca locală sau o librărie. Scopul nu este neapărat de a cumpăra cărți, ci acela de a fi înconjurați de mii de volume, de a le atinge paginile, de a pătrunde într-un tărâm imaginar şi de a le explora împreună cu familia.

Dezvoltarea personală a tinerilor, atingerea unui anumit orizont cultural și integrarea acestora într-un sistem valoric se datorează educației. Activitățile desfășurate la școală sunt o parte integrantă a programelor derulate la nivel național, preocuparea de căpătâi fiind însușirea cunoștințelor și a tehnicilor de redactare a eseurilor.

În ceea ce privește generațiile actuale, se pune din ce în ce mai des problema utilității acestor informații în viața de zi cu zi, culisând spre o latură practică. Elevii conștientizează faptul că lectura îi ajută să se dezvolte în plan personal, le stimulează gândirea critică și abilitățile de comunicare.

Întrucât nu putem funcționa la capacitate maximă o perioadă îndelungată, este important să beneficiem și de odihnă de calitate. În acest fel, vom avea ocazia de a performa pe viitor. O modalitate plăcută de a ne odihni și relaxa în același timp este posibilă prin intermediul lecturii.

Cărțile pot fi considerate și un simulator al situațiilor reale, pentru că, la fel ca în viață, nu există mereu doar soluții simple. Prin ficțiune se pot transmit emoții complexe. Romanele, dramele și povestirile ne ajută să descifrăm și să înțelegem complexitatea vieții sociale.În funcție de tipul de lectură, copiii pot deveni mai incluzivi, toleranți și mai deschiși, iar atitudinea lor se poate îmbunătăți substanțial în unele situații.

„Lectura joacă un rol important în viața copiior, un rol mai mare decît în cazul vârstnicilor. Cartea citită rămâne prezentă în amintire aproape toată viața și influențează dezvoltarea ulterioară a copiilor. Din cărțile pe care le citesc, copiii își formează o anumită concepție asupra lumii, cărțile la ei formează anumite norme de conduite’’ (N. Iorga).

IMPORTANȚA COMUNICĂRII ÎN PROCESUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT

Prof. Nastia Ungureanu
Colegiul Tehnic de Industrie Alimentarã Suceava

Comunicarea este un proces relațional, în cadrul căruia doi sau mai mulți interlocutori fac schimb de informații, se înțeleg si se influențează între ei. Codurile folosite în comunicare sunt: cuvântul, gestul, imaginea, sunetul, mișcarea, stările afective.

Conform Dicționarului de pedagogie, comunicarea didacticã este parte fundamentalã a procesului de învățământ în care elevii, sub îndrumarea cadrului didactic, dobândesc noi cunoștințe, reguli, formule, legi. În pedagogia tradițională, comunicarea didacticã era consideratã numai acțiune de predare, elevul având un rol de simplu receptor.

Reconsiderând rolul elevului în cadrul procesului de învățământ, pedagogia modernă acordă o atenție deosebită metodelor activ-participative, conlucrării dintre elev si cadrul didactic, toate acestea fac din comunicarea didacticã un proces complex si viu.

Schimbarea concepției comunicative promovată în scoală pune în mod acut problema educării cu si mai multă sârguință a capacității comunicative deopotrivă la profesor si la elevi, concomitent cu îmbunătățirea comunicării de ansamblu din cadrul instituției școlare. Comunicarea are semnificația unei valori umane si sociale, motiv pentru care educarea comunicării constituie un scop în sine, un obiectiv major al învățământului.

Cerințele de comunicare ale scolii sunt într-o continuă creștere, motiv pentru care ea își multiplicã formele de comunicare si își sporește exigentele față de actul comunicării. O astfel de evoluție obligă cadrul didactic sã devină un bun profesionist al comunicării didactice, atât în planul stăpânirii tehnicii comunicării, cât si în cel al rezonării receptorului, în cel al influențării formării personalității acestuia sub multiple aspecte, competenta comunicativã cãpătând, în felul acesta, o valoare integrativã a aptitudinii sale pedagogice.

Comunicarea didacticã reprezintã o formã particularã de comunicare, specificã procesului didactic. La nivelul comunicării didactice interferează mai multe tipuri de comunicare:

- comunicare oralã (dominantã) si comunicare scrisã;

- comunicare verbalã, paraverbalã si nonverbalã;

- comunicare referentialã (prin care se transmit cunostinte teoretice) si comunicare atitudinalã (se transmit sisteme de valori, criterii de apreciere a valorilor).

Învãtãmântul este, prin excelentã, un domeniu puternic comunicant la toate nivelurile. Aceastã apreciere este cu atât mai evidentă dacă vom privi lucrurile prin prisma pedagogiei moderne a comunicării, pentru care:

? relația instructivă (educativă) este eminamente o relație de comunicare, ce dă naștere unui tip specific de limbaj-limbajul didactic sau pedagogic pe care se bazează. Ceea ce nu înseamnă cã învățământul este reductibil la comunicare, ci evidențiază o recunoaștere a comunicării ca parte constitutivă si vitală a procesului instructiv-educativ;

? ca parte constitutivã si vitalã de învățământ, comunicarea se implicã activ si creator în structurarea acestuia;

? comunicarea constituie una din condițiile fundamentale desfășurării a procesului de învătământ, de unde concluzia cã a organiza condițiile învățării înseamnã a organiza comunicările care se produc în clasã, a organiza si controla schimburile de semnificații ce au loc între profesor si elevi.

Extinzând lucrurile, comunicarea contribuie la formarea si cristalizarea comunității ca mediu mai larg care intervine într-o manierã favorabilã la stimularea învățării si a unei activități didactice de calitate. Este important de subliniat faptul cã instituția de învățământ constituie locul unde se învață comunicarea, unde se deprinde si se perfecționează comunicarea, unde se elaborează comunicarea, unde se educã (cultivã) comunicarea. Aici, comunicarea are semnificația unei valori umane si sociale, motiv pentru care educarea comunicării constituie un scop în sine, un obiectiv major al învățământului.

Definit în termeni de comunicare, procesul de învățământ apare ca o înlănțuire teoretic infinitã, de situații de comunicare cu specific didactic. Profesorul trebuie sã-si armonizeze actiunea la nivelul experientei lingvistice a elevilor cu care lucrează. Mesajul didactic trebuie sã fie structurat, prelucrat si prezentat în concordanță cu posibilitățile de receptare ale elevilor. Este o problemã care tine de capacitatea educatorului de a-si adapta comunicarea la nivelul maturității intelectuale a elevului. Nu întotdeauna comunicarea didacticã se realizează asa cum ne-am propus deoarece pe parcursul comunicării pot apărea si blocaje. Blocajele de comunicare pot interveni atunci când cadrul didactic are o exprimare neclarã, vorbeste prea încet sau prea repede , nu creează motivații, elevii nu au cunoștințele necesare pentru a înțelege comunicarea sau nu sunt bine fixate, influențând negativ cunoștințele noi. Limbajul înseamnã comunicare, dar nu se comunicã nimic dacã vorbirea e lipsitã de sens.

În comunicarea didacticã intervin, determinând-o sau numai influențând-o, factori multipli care pot fi grupati în urmãtoarele categorii: caracteristicile profesorului, caracteristicile elevului sau clasei, caracteristicile canalului de transmitere si ale contextului în care se desfășoară actul comunicativ. Din perspectiva cadrului didactic contează stilul didactic, strategiile de instruire abordate, competentele de exprimare clară, precisă, argumentată, accesibilă, implicarea profesională, formele de motivare utilizate, tipuri de relatii pedagogice(de conducere, afective).

Deosebit de importante sunt si caracteristicile elevului: acuitatea senzorială (vizualã si auditivã), nivelul dezvoltării intelectuale, experiența cognitivă si lingvistică, motivația învățării, nivelul competentelor de comunicare, gradul de culturã, ritmul de lucru, atitudinile cognitive si sociale, trãirile emoționale, individuale si de grup (anterioare si simultane actului de comunicare). Comunicarea poate sã întrețină relații de tipuri diferite: unidirecționale, bidirecționale si multidirectionale. Accentul tinde sã se punã pe dezvoltarea comunicării multidirecționale, ce favorizează interacțiunea, interactivitatea, confruntarea diverselor cunoștințe.

Este recunoscut faptul cã relațiile dintre cadrele didactice si elevi sunt multiple, iar modul de manifestare comportamentală e resimțit de ceilalți în maniere diferite generând douã tipuri de sentimente: de respingere sau de acceptare. Acest lucru este influențat de individ dar si de obstacole apărute în calea comunicării. De multe ori, atunci când dorim să modificăm comportamentul unui elev, încercăm să modificăm mediul sau să intervenim asupra propriului mod de manifestare. Nu reușim însă întotdeauna „să-i ascultăm pe elevi” cu tact, răbdare si atenție, lucru ce duce la instalarea unor obstacole în calea comunicării.

Se impune să încurajăm copilul verbal si prin gesturi, ascultându-l activ ori să ascultăm mesajul acestuia în tăcere , incitându-l sã-si destăinuie propriile trăiri. Este necesar, ca noi cei de la catedrã, să reflectăm mai mult asupra forței modelatoare a limbajului. Cuvântul poate fi unealtă prețioasă sau mijloc periculos, deoarece poate influenta pozitiv sau

negativ interlocutorul. Se știe deja, cã limbajul celui de la catedrã, gesturile sau mimica acestuia sunt copiate de elevi, de aceea trebuie sã acordãm o atenție deosebitã comunicării. Atitudinea cadrului didactic în fata elevilor si a părinților poate declanșa sau atenua conflictele care apar între elevi, între elevi si părinți ori între părinți si profesor.

Referitor la optimizarea comunicării trebuie sã recunoaștem cã, nu de puține ori, profesorul trãieste cu impresia cã vorbele sau mesajele sale ajung la destinație asa cum gândește el, cã sunt receptate de elevi pãstrând aceleași înțelesuri, aceleași semnificații cu ale sale. Din pãcate, lucrurile nu decurg întotdeauna așa, mesajele receptate au tendința de a se îndepărta mai mult sau mai puțin de sensurile emise sau originale, uneori sã fie chiar diferite. Numai cã actul comunicării didactice poate fi protejat de posibile variații si deviații, distanțări sau deteriorări nedorite prin intervenția feed-back-ului. În reglarea propriei comunicări, cadrul didactic trebuie sã țină seama de mimica elevilor, de gesturile, expresiile si mișcările lor, reacții care devin simptomatice pentru ceea ce simt, înțeleg, acceptă, doresc acestia. El poate sesiza direct si abil, din mers, „starea de spirit” a elevilor si astfel sã valorifice la maximum comportamentul acestora în beneficiul optimizării comunicării. Pornind de aici, cadrul didactic poate sã-si restructureze sau sã amelioreze demersul didactic de moment si nu în ultimul rând sã-si regleze viteza si ritmul propriei vorbiri.

Actul comunicării devine eficient atunci când favorizează o implicare activã din partea elevului, o angajare cu toate fortele sale intelectuale si afective în procesul receptării. Astfel, receptarea depășește simpla percepere a unor conținuturi audiate. A produce interlocutori activi, a-i determina pe elevi sã urmãreascã cu interes si sã manifeste o atitudine activã în cursul ascultării constituie un indicator al competentelor pedagogice a cadrului didactic.

Bibliografie:

1. Ioan Cerghit, *Sisteme de instruire alternative si complementare*, Bucuresti, Editura Aramis, 2002
2. Dinu Mihai, *Fundamentele comunicării interpersonale*, Bucuresti, Editura All, 2004
3. Soitu Laurentiu, *Pedagogia comunicării*, Bucuresti, Editura Didacticã si Pedagogicã, 1997

Elemente în abordarea modernă a nevoilor elevilor
Implicarea elevilor cu CES în activitatea școlară și extrașcolară contemporană

Prof. Păunescu Mihaela-Gretuța
Colegiul Național *Spiru Haret*, Târgu-Jiu, Gorj

Școala incluzivă ne apare astăzi ca o modalitate de extindere a rolului școlii tradiționale, ca un proces de transformare a acesteia pentru a putea răspunde cerințelor unei mai mari diversităţi de resurse umane educaționale. Educaţia incluzivă promovează o pedagogie centrată pe copil, astăzi, când învăţământul diferențiat trebuie să se adapteze la cerinţele specifice de educaţie care derivă din diversitatea acestor resurse. Ea trebuie să fie accesibilă, flexibilă, comprehensivă și proiectează un nou tip de școală: comprehensivă, deschisă, tolerantă.

Este unanim știut că factorii principali ai incluziunii sunt: cadrele didactice, atitudinea lor faţă de copilul cu nevoi speciale, resursele (metode de predare, materiale, timp disponibil); şcoala, ce asigură copilului cu CES un program de lucru într-o clasă obişnuită, cu alţi copii de vârstă apropiată și familia, care asigură (sau ar trebui să asigure) climatul securizant şi cadrul optim necesar dezvoltării unei personalităţi echilibrate a copilului.

Educația incluzivă are un impact pozitiv destul de mare asupra copiilor cu CES; elevii cu CES au devenit mai activi, mai comunicabili, și-au dezvoltat comportamente pozitive, preluate de la elevii tipici, au devenit mai dezinhibați, mai veseli, mai fericiți și mai maturi.

În schimb, există rezerve privind dezvoltarea mai rapidă a elevilor cu CES în mediul elevilor tipici și reușita academică mai bună a copiilor cu CES. Referitor la impactul educației incluzive asupra elevilor tipici, aceștia au devenit mai toleranți, mai altruiști, mai responsabili și mai empatici. În același timp, trebuie să recunoaștem, din experiența personală, faptul că o mare parte din elevii tipici însușesc mai puțin material la lecții, au o reușită mai puțin bună la învățătură, sunt mai distrați, în grupurile din care fac parte și elevi cu CES. Satisfacția de a merge la școală este mai mare în mediul elevilor tipici atât din clasele în care nu sunt elevi cu CES, cât și din clasele în care sunt elevi cu CES și este mai mică în mediul elevilor cu CES, fără a avea opinii rezervate privind implementarea educației incluzive în școlile comunitare.

Problema insatisfacției la copiii cu CES vine atât din cauza mediului nou la care trebuie să se adapteze, cât și din cauza că mediul de învățare și atitudinea copiilor tipici necesită încă îmbunătățire, cu toate că în școală există un mediu prietenos pentru toți copiii, iar elevii cu CES sunt acceptați și susținuți de către toate cadrele didactice și de către colegii lor, cu toate că toți elevii comunică între ei și au relații foarte bune indiferent de statut social, etnie, stare a sănătății, religie sau nivelul material și financiar al familiei. Cu toate acestea, pe grupuri de elevi, observăm diferențe între opiniile elevilor cu CES, ale elevilor tipici din clasele în care nu sunt elevi cu CES și ale elevilor tipici din clasele în care sunt elevi cu CES. Profesorii folosesc metode de evaluare diferențiate, adecvate vârstei și abilităților de învățare a copiilor.

Astfel, există riscul ca unii profesori acordă mai multă atenție altor activități la lecții în defavoarea celor instructive; profesorii nu-i evaluează întotdeauna obiectiv, iar nota este influențată de relația pe care o au cu profesorul. Cu referință la atitudinea profesorilor față de elevii cu CES, aceștia acordă atenție inegală elevilor, fiind axați mai mult pe elevii cu CES, ceea ce este în defavoarea elevilor tipici, mai ales din cauza numărului mare de copii în clasă, volumului de lucru sporit și a necesității de a realiza activități educative, cu toate că toți copiii dispun de materiale didactice, adaptări și echipamente adecvate cerințelor lor educaționale.

Fiecare profesor trebuie să-i încurajeze pe elevi, să le dea sfaturi așa cum o fac părinții, să-i ajute la îndeplinirea temelor și să le explice neclaritățile cu care se confruntă. Pentru camediul de lucru să fie prielnic, profesorii trebuie să fie mai apropiați, empatici. Dacă profesorul e mai familiar în abordare, copilul se duce cu interes la școală și încearcă să-i arate că poate să facă ceva.

Din păcate, trebuie să luăm în considerare și gradul redus de acceptare de către părinți a incluziunii în școală a copiilor cu dezabilități intelectuale și a celor cu tulburări de comportament, motivat prin faptul că aceștia din urmă dereglează procesul instructiv-educativ, stresează prin prezența lor hiperactivă elevii tipici, necesită supraveghere deosebită și continuă, provoacă comportamente neadecvate în mediul elevilor tipici.

Din experiența personală, am observat că o parte dintre elevi și părinți au semnalat unele provocări ale educației incluzive: sporirea numărului de elevi, inclusiv a celor cu CES, în clasă; reducerea atenției față de elevii tipici și în consecință – reducerea reușitei lor; comportamentele neadecvate ale elevilor cu probleme de comportament și întreruperea frecventă a lecțiilor. Majoritatea profesorilor consideră că educația incluzivă este o practică bună, deoarece copiii cu dizabilități/cu CES se pregătesc pentru viață în școlile de masă și mai apoi pot obține o profesie în școli profesionale și colegii, totuși există și opinii care spun că școala de masă nu este pentru toți copiii cu dizabilități, că ei trebuie mai întâi pregătiți în școli speciale, cu personal de sprijin specializat.

Astfel, unii acceptă integrarea în școala comunitară a copiilor cu dizabilități fizice, cu dizabilități de limbaj, cu deficiențe de învățare (și mai puțin incluziunea copiilor cu dizabilități mentale și a celor cu tulburări emoționale-afective și de comportament), dar ulterior, iar copiii cu dizabilități intelectuale și cei cu tulburări de comportament ar trebui să învețe în școli auxiliare, specializate.

În practica didactică actuală, profesorii în mare parte înțeleg corect conceptul de educație incluzivă. Astfel, marea lor majoritate înțeleg că educația incluzivă înseamnă educația bazată pe nondiscriminare, că este educația pentru toți copiii, indiferent de rasă, de religie, indiferent că este vorba de copii cu dizabilităţi sau fără. Educația incluzivă înseamnă egalizarea şanselor pentru toţi copiii; centrarea activităţii educaționale pe elev, pornind de la abilităţile şi necesităţile lui; implicarea comunităţii în susţinerea copiilor în strânsă dependenţă de necesităţile lor.

Totodată şcoala face posibilă participarea grupurilor şi colectivităţilor la viaţa publică, elaborarea şi luarea deciziilor. Schimbul de informaţii favorizează interacţiunea socială şi permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluţionarea problemelor care îi privesc. Actul educativ în şcoala incluzivă are şanse de reuşita dacă cei trei factori implicaţi, adică elevul cu deficienţe, familia, echipa de specialişti, cooperează, sunt parteneri care conlucrează în aceeaşi direcţie: dezvoltarea copilului cu cerinte educative speciale.

Educaţia incluzivă se centrează mai ales pe învăţarea strategiilor necesare rezolvării problemelor din viaţa cotidiană, într-o manieră cooperantă şi solidară, unde procesul de învăţare este realizat în spiritul respectului şi acceptării celor din jur.

Şcoala trebuie să aibă contacte cu toate instituţiile sociale interesate direct sau tangenţial de domeniul educaţiei copilului de vârstă şcolară şi să stabilească relaţii de cooperare şi colaborare. Ea contribuie la transmiterea moştenirii culturale şi facilitează învăţarea individuală şi colectivă.

Bibliografie:

Vraşmaş, T.,(2004), „Şcoala şi educaţia pentru toţi”, Ed. Miniped, Bucureşti.

Ungureanu, D., „Educaţia integrată şi şcoala incluzivă”, Editura de Vest, Timişoara

Malcoci, L, Chistruga-Sinchevici, I, (2015), „Incluziunea elevilor cu CES în școlile din comunitate. Studiu sociologic”, Chișinău

Învăţământul românesc între tradiţie şi modern

Spătaru Luminița Adriana
Liceul cu Program Sportiv Slatina

Sistemul de învăţământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere si dinamism faţă de nou, dezvoltându-se şi acţionând în concordanţă cu cerinţele economico-sociale cu progresul ştiinţifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului ştiintifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului român, în condiţiile societăţii civile şi a statului de drept, democratic.

Reforma învăţământului se înscrie în actualul context politic şi economico-social ca o tactică folosită de societate în cadrul strategiei naţionale globale care vizează ca obiectiv remodelarea comportamentului pedagogic în perspectiva amplificării randamentului în prestaţia efectuată. Educatorul este agentul uman care mediază decisiv orice schimbare și inovare în cadrul învăţământului.

Direcţiile esenţiale ale reformei învăţământului din România sunt următoarele :

- schimbări de natură axiologică şi metodologică (autonomia persoanei, capacităţi creative, angajare şi responsabilităţi profesionale, modele de clasificare morfologică şi taxonomică a obiectivelor.

Să educi cu adevărat înseamnă să trezeşti îl cel de lângă tine acele resurse care-l pot împlini şi ridică, înseamnă să-l conduci pe celălalt spre descoperirea de sine, dându-i un imbold felului său de a fi, nu direcţionat de către tine, ci de ceea ce descoperă el că i se potriveşte, nu oferindu-i adevărul de-a gata, ci indicându-i direcţia posibilă pentru a-l găsi.

Trebuie să fii de acord că preceptele avansate de tine nu coincid întodeauna cu ceea ce el poată să facă, unele dintre ele limitându-i evolutia. Principiul de bază ar fi eliberarea lui de constrângerile tale sau ale altora, pentru a le descoperi şi respecta pe ale lui.

Învăţarea presupune şi mister, şi un mare paradox, ea înseamnă şi dezvăţ, împotrivire, încălcare a regulilor venite din afară. Pe lângă regula ascultării şi supunerii, educatorului trebuie să i se recunoască şi dreptul de a încălca, de a construi un set de norme personale, în acord cu ceea ce el poate şi speră să întreprindă. Acesta nu trebuie să conducă la o libertate exagerată, ci la o asumare cât se poate de responsabilă a propriului destin. Libertatea persoanei este derivată şi câstigată din felul cum are loc raportarea la obligaţiile ce decurg din ecuaţia de mai sus.

- îmbogăţirea şi dersificarea curriculum-ului (reevaluarea şi perfecţionarea disciplinelor consacrate, introducerea unor noi obiecte de învăţământ – educaţia ecologică, educaţia pentru pace, sunt domenii noi de cunoaştere) ;

- reevaluarea funcţiilor aplicative ale conţinutului (ridicarea statutului activităţilor practice ; practica trebuie să aibă o programă, metode şi conţinuturi proprii) ;

- asimilarea perspectivei interdisciplinare, a predării integrale a ştiinţei.

- introducerea programelor diferenţiate de studiu – organizarea modulară (tratarea diferenţiată a elevilor, variaţia timpului şi a sarcinii de învăţare, asigurarea unui minimum comun de performanţe şcolare – baremuri şcolare minimale) ;

- informatizarea învăţământului. Se ştie că tinerii şi copiii sunt atraşi de cultura digitală şi de suporturile tehnice ce o promovează. Nu putem spune exact cât de mare este această latură a culturii, dar există, ne invadează, ne

infestează. Din punct de vedere expresiv, cyber cultura este mai aproape de interesele tinerilor, prezentându-se sub formă de jocuri, videoclipuri etc.

Pot fi identificate şi suporturi aparent tradiţionale, dar care sunt acaparate de noile tehnologii digitale.

Din punct de vedere educaţional, Internetul constituie o oportunitate interesantă, nouă, de instrument accesoriu al unor noi valori ce pot fi adăugate conţinuturilor educative vehiculate în instituţiile şcolare.

Noile sisteme de concectare şi de comunicare pot accelera capacităţile comunicaţionale, imaginative sau inventative, dar le şi pot încetini sau stopa dacă nu sunt utilizate în chip judicios şi, mai ales, în mod univoc. Instrumentul este cu atât mai bun cu cât el face ca elevul să treacă de la statutul de utilizator la cel de producător de idei, de sensuri, de trăiri. Oricât de performantă ar fi noua tehnologie, aceasta se cere a fi completă cu strategii tradiţionale clasice de formare a abilităţilor umane. E bine să ştim să comunicăm prin calculator, dar şi cu semenii din preajma noastră. Uneori, e mai dificil sa comunicăm cu cei de lângă noi, decât cu cei care sunt departe.

Contactul viu, direct, personal cu alţii este edificator pentru propria persoană şi nu poate fi înlocuit total cu nici o tehnică, oricât de sofisticată ar fi. Poveştile de altădată ale bunicilor, în faţa focului din vatră, nu-şi vor găsi echivalentul în nici o interpelare intempestivă prin intermediul mesageriei instant. Şi acestea din urmă sunt bine venite, dar reprezintă altceva, şi nu totul.

- apariţia alternativelor educaţionale : Waldorf, Step by Step

În concluzie, putem spune că în fond există trei mari direcţii în care trebuie să insiste educaţia pentru schimbare :

a) sesizarea şi întâmpinarea schimbărilor ;

b) evaluarea acestora ;

c) proiectarea schimbării şi intervenţia ;

Toate aceste trei direcţii, vizează formarea omului astfel încât acesta să poată face faţă schimbărilor la care este supus mediul său fizic.

Bibliografie

- Cucoş Constantin - ,,Educaţia. Iubire, edificare, desăvârşire’’, Ed. Polirom, Iaşi 2008

- Joiţa Elena (coordinator), E. Frăsineanu, M. Vlad, V. Ilie - „Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară’’, Ed. Arves, Craiova, 2003

Tradițional și modern în procesul de predare-învățare

Cătănoiu Florentina Ionela
Liceul cu Program Sportiv Slatina

Profesorul a avut şi va avea în continuare un rol esenţial în formarea elevului, în desăvârşirea personalităţii acestuia. Dacă în trecut, dascălul decidea totul cu privire la procesul instructiv-educativ, acum el trebuie să devină doar un liant în formarea elevului, un suport pentru dezvoltarea autonomiei şi pentru formarea în spiritul responsabilităţii şi culturii civice. Se pune din ce în ce mai mult accentul pe caracterul formativ al educației. Cadrul didactic nu mai este transmiţător, ci facilitator, folosind dialogul şi cooperarea în relaţia cu elevii.

Într-o învățare centrată pe elev, rolul profesorului este de instructor, ghid, îndrumătorul care te companiază, mentor, sfătuitor, consultant, transmiţător de cunoştinţe, formator, supraveghetor, coordonator, cercetător critic, model, colaborator – o persoană care facilitează procesul învăţării pentru elevi, încercând să descopere ce anume este interesat să înveţe elevul, şi determinând apoi cea mai bună modalitate de a-i pune la dispoziţie elevului acele informaţii prin furnizarea de sisteme de cunoştinţe sau materiale, care să-i dea acestuia posibilitatea să se achite mai eficace de o sarcină. Acest lucru se realizează prin ascultare, punere de întrebări, furnizare de idei, sugerarea de alternative şi identificare de posibile resurse.

Învățământul tradițional, în cea mai mare parte, este centrat pe cadrul didactic și pe materia de învățat și se desfășoară după un scenariu oarecum clasic: cadrul didactic predă, elevul ascultă. Acest tip de învățământ pleacă de la ipoteza că nevoile și interesele sunt aceleași pentru toți elevii, iar aceștia, fiind de aceeași vârstă, pleacă de la același nivel iar noile cunoștințe sunt procesate la fel. În consecință, profesorul, în raport cu programa școlară, selectează informațiile care par importante și esențiale, expune materialul nou, respectă legea conținutului, oferă exemple, adresează întrebări prin care se verifică dacă noile cunoștințe au fost înțelese. Elevii sunt atenți, lucrează mai mult sau mai puțin individual, memorează și redau informațiile transmise de către profesor. Evaluările sunt tot de tip clasic, prin probe orale și scrise.

În câteva cuvinte – profesorul este actorul principal, cu cele mai multe sarcini, cu cele mai mari responsabilități, elevului nerevenindu-i decât sarcina de a memora și de a reproduce materialul de învățat.

Învățământul modern, centrat pe cel ce învață, are o serie de particularități care-l face să fie diferit față de învățământul tradițional. Iată câteva dintre acestea:

-Curriculum și învățarea pot fi individualizate la maximum. Selecția conținuturilor poate fi realizată în funcție de posibilitățile, interesele și nevoile elevilor.

-Elevii progresează în ritm propriu și este încurajată învățarea independentă;

-Se încurajează inițiativa, elevii sunt activi pe domeniul lor de interes; este promovată învățarea semidirijată;

-Elevului i se oferă maximum de ocazii pentru a-și construi cunoașterea, atât în cadrul instituției școlare cât și în afara acesteia prin acțiuni extrașcolare;

-Orice experiență nouă de învățare este corelată cu precedentele;

-Cadrul didactic este partener în învățare, elevul fiind implicat activ în procesul de predare și evaluare. Munca se realizează în grupuri mici sau individual; profesorul diagnostichează dificultățile elevului și îl orientează fără a-l contrazice; astfel contribuindu-se și la conturarea personalității elevului;

-Profesorul este întâi educator și apoi sursă de informații;

-Actualitatea și problemele vieții intră în instituția de învățământ, școala fiind în posibilitatea de a alege anumite specializări în care se preconizează dezvoltarea economică;

-Se promovează învățarea permanentă, elevul fiind învățat cum să învețe, să se adapteze la noile cerințe impuse de piața forței de muncă;

-Relația elevilor cu cadrele didactice este una democratică. În funcție de nivelul de vârstă, de nivelul de experiență și de pregătire, elevii participă la formularea cerințelor, la respectarea și la aplicarea lor;

-Spațiul, mobilierul, echipamentele sunt utilizate în mod flexibil;

-Evaluarea este formativă pe baza probelor de evaluare criterială, obiectul evaluării fiind procesele cognitive, în defavoarea produselor învățării;

-Se stimulează autoreflecția, autoevaluarea, autoreglarea comportamentului de învățare.

Dacă analizăm comparativ cele două sisteme de învățământ (modern și tradițional) și le suprapunem peste actualul sistem de învățământ; vom observa că acesta din urmă este de fapt o îmbinare a celor două sisteme: profesorul rămâne în continuare un transmițător de cunoștințe, însă încercă să imprime elevilor învățarea semidirijată, elevii sunt conștienți că învățarea permanentă nu este doar un concept, însă așteaptă să fie constrânși să învețe, elevii doresc o comportare democratică din partea profesorului însă atunci când sunt lăsați să-și aleagă o variantă de învățare sau sunt orientați spre autoreflecție nu cooperează, am putea spune că și profesorului și elevului îi sunt convenabile aceste situații: unul vorbește, iar celălalt doar ascultă.

Din experienţa proprie, pot spune că am învăţat şi eu odată cu elevii mei şi am acumulat şi eu noi informaţii, noi cunoştinţe care m-au ajutat mai departe. Orice curs mi-a adus ceva nou, o nouă informaţie, o nouă deprindere.

Marea mea mulţumire ca dascăl este atunci când observ că elevii mei înţeleg despre ceea ce discutăm, că pun întrebări şi când îi văd preocupaţi de a se documenta ei înşişi – îmi solicită materiale sau surse sau vin cu întrebări noi. Un elev ajunge să îndrăgească o materie de studiu atunci când îndrăgeşte profesorul – îi place conduita acestuia, modul de a se prezenta şi modul de a fi. O lecţie devine atrăgatoare pentru elev atunci când acesta o înţelege, atunci când are o prezenţă activă în clasă. Profesorul devine interlocutorul său. Trebuie să avem răbdare cu elevii, să îi ascultăm până la capăt şi să luăm ceea ce poate fi valorificat din ideile pe care ei le expun. Trebuie să îi ajutăm să fie ei înşişi

Consider că școala trebuie să încurajeze formarea unui spirit critic, a unor atitudini pozitive şi a studiului individual, antrenând elevii în activităţi diverse şi diversificate, pentru a-i face să renunţe la rolul pasiv

Bibliografie:

Cojocariu,V., , 2006, Secrete metodice în didactica preşcolară, vol. 2, Editura C.C.D., Bacău.

Creţu, C. , 1997, Psihopedagogia succesului, Iaşi, Editura Polirom

STUDIUL DE CAZ-ALTERNATIVĂ MODERNĂ ÎN PREDAREA LIMBII ŞI LITERATURII ROMÂNE

Profesor Adina Mitrică
Liceul ”Voltaire” Craiova

Dacă este să ne uităm în urmă, constatăm că, pe măsură ce ne-am adaptat modelelor educaționale din afara sistemului românesc de învățământ, am dobândit o mai mare flexibilitate în abordarea unor tipare inovative, iar lucrul acesta este legat, în primul rând, de nevoia firească de evoluție, dar și de schimbarea paradigmei sociale, în complexitatea ei. Câtă vreme lumea își modifică periodic preferințele, stilul de viață, modalitatea de a accede la informație, opțiunile de prioritizare a activităților formative, este de la sine înțeles că un model educativ cantonat în trecut va avea o aplicabilitate limitată. Firește, nu trebuie minimizată importanța elementelor care și-au dovedit eficacitatea în timp și, în această optică, soluția cea mai eficientă este aceea de a păstra ce este valoros din inventarul de procedee şi metode tradiționale și, bineînțeles, de a veni cu alternative moderne, care să captiveze, să motiveze, să ajute la asimilarea unor deprinderi și, implicit, la obținerea unor competențe cheie, indispensabile în viitor.

Metodele de predare–învăţare specifice limbii şi literaturii române sunt multiple. Văzute ca un ansamblu organizat al procedeelor care conduc la formarea anumitor capacităţi intelectuale şi convingeri, în vederea integrării individului în societate, acestea își dovedesc eficiența atunci când sunt adaptate grupului de elevi cărora le sunt aplicate. Dacă în învăţământul tradiţional, principalele metode sunt conversaţia, expunerea ori demonstraţia, care, de multe ori, prin abordările repetitive, riscă să producă monotonie, învăţământul modern solicită aplicarea metodelor care generează învăţarea activă și dezvoltă gândirea critică. Acestea trebuie să fie utilizate în mod creativ, în funcţie de obiectivele propuse, elevii fiind stimulați să realizeze conexiuni logice, să își argumenteze punctele de vedere, să sintetizeze informaţiile și să respecte opiniile celorlalți.

În acest sens, studiile de caz sunt foarte utile pentru elevii de nivel liceal, pentru că presupun o serie de etape care, odată îndeplinite, conturează profilul personal și psihologic al unui viitor adult autonom, asumat în decizii, capabil să negocieze idei, să colaboreze, să valorifice experiențele proprii, să caute soluții la diverse probleme, să își selecteze materialele și să filtreze sursele de documentare. În plus, datorită faptului că un astfel de proiect este expus în fața unui public, adolescenții pot depăși mai ușor situațiile în care sunt ”paralizați” de frica de a vorbi în fața unui auditoriu, căpătând în felul acesta experiența necesară pentru a diminua tracul, inerent în astfel de momente. Mai mult decât atât, realizarea produsului final implică o serie de alte metode inovative: brainstormingul, scheletul de recenzie, diagrama Venn, reportajul, ciorchinele și, tocmai din această perspectivă, studiul de caz reprezintă un excelent exerciţiu interactiv bazat pe argumentări, descoperiri şi soluţionări. În ciuda faptului că avem un cadru de lucru flexibil, nu trebuie ignorat designul precis al cercetării, astfel încât să reiasă în mod clar ce se urmărește prin respectivul studiu de caz.

La disciplina limba și literatura română, la clasa a XI-a, de pildă, programa școlară impune șase studii de caz obligatorii:

- Latinitate şi dacism;
- Dimensiunea religioasă a existenţei;
- Formarea conştiinţei istorice;
- Rolul literaturii în perioada paşoptistă;

- Criticismul junimist;
- Modele epice în romanul interbelic;
- Diversitate tematică, stilistică şi de viziune în opera marilor clasici (conţinut propus doar pentru filologie).

Să luăm, aşadar, spre exemplificare, tema ”Modele epice în romanul interbelic”, pentru înţelegerea căreia elevii trebuie să parcurgă, sub îndrumarea profesorului, următoarele etape:

1. Repartizarea membrilor într-o echipă eterogenă. Pentru ca prezentarea să fie corect realizată și să își atingă scopul formativ, profesorul va fi în permenent contact cu echipa de lucru, clarificând eventualele probleme care intervin pe parcursul cercetării, stabilind direcţiile de investigaţie, sarcinile de lucru și criteriile de evaluare.

2. Recomandarea bibliografiei
3. Documentarea -identificarea surselor, colectarea, analiza şi interpretarea informațiilor

Anii interbelici se caracterizează printr-o remarcabilă dezvoltare a romanului care, în scurt timp, a atins nivelul valoric european prin lărgirea tematicii, propunând o problematică bogată și complexă. În sprijinul membrilor echipei, resursele educaționale omologate oferă o varietate de materiale care se raportează la diversitatea modelelor în romanul interbelic: romanul realist obiectiv de factură socială (L. Rebreanu- „Ion”, „Răscoala”), romanul de tip balzacian (G. Călinescu- „Enigma Otiliei”), romanul subiectiv modern de analiză psihologică (Camil Petrescu-„Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război”, „Patul lui Procust”), romanul experienței (M. Eliade- „Maitreyi”, „Nuntă în cer”), romanul mitic (M. Sadoveanu- „Creanga de aur”, „Divanul persan”, „Baltagul”), romanul estetizant, parabolic (Mateiu Caragiale- „Craii de Curtea –Veche”), romanul avangardist (Urmuz- „Pâlnia şi Stamate”, „Ismail şi Turnavitu”).

4. Pregătirea prezentării, care are în vedere următoarele acțiuni:

- ✓ conceperea planului prezentării;
- ✓ alegerea tipului de material careva fi pus la dispoziția publicului- de regulă, elevii optează pentru un suport multimedia;
- ✓ negocierea punctelor de vedere ce vor fi prezentate-lucru care implică atitudinea critică, spiritul creativ și dezbaterile colective;
- ✓ selectarea exemplificărilor ce vor fi valorificate din sursele consultate.

5. Prezentarea grupei- membrii echipei susţin în faţa colegilor produsul pregătit, punând la dispoziţia tuturor schiţa de curs care trebuie să fie ataşată celorlalte documente din portofoliul pentru studii de caz. Se folosesc materiale alternative precum: volume, colaj, film de prezentare, prin intermediul aplicației Prezzi. Unul dintre elevi realizează pe tablă o schemă din care să reiasă diferenţele dintre romanul tradiţionalist şi cel modern, în funcţie de diferite secţiuni (problematică, personaje, acţiune, conflict, narator, perspectivă narativă/viziune/focalizare).

6. Evaluarea făcută de colegi, pe baza unei grile criteriale, în vederea obținerii unui feedback asupra activității. Acest pas poate fi efectuat în format letric sau digital, cu ajutorul unui chestionar de tipul Google forms, care poate genera în mod automat rezultatele.

În consecință, studiile de caz ajută, fără doar și poate, la obținerea unor competențe esențiale pentru tineri, fiindcă nu numai că îi determină să se documenteze temeinic pe baza unui subiect, să comunice și să își susțină argumentat ideile, ci îi și

stimulează să își dezvolte creativitatea, prin conceperea unor materiale complexe, care să capteze atenția publicului. Ca orice altă metodă de expunere în fața unui auditoriu, și studiul de caz contribuie la consolidarea încrederii în forțele proprii, condiție necesară într-o societate în care competitivitatea reprezintă un factor de selecție determinant.

Bibliografie

- Curriculum Naţional. Programe şcolare pentru clasele a V-a – a XII-a. (site-ul Ministerului Educaţiei, www.edu.ro, secţiunea Preuniversitar, Programe, Aria curriculară Limbă şi comunicare);
- „Perspective” Revista de didactica limbii şi literaturii române, editată de Asociaţia Profesorilor de Limba şi Literatură Română „Ioana Em. Petrescu”;
- Yin, R.K. (2014). Case Study Research, Design and Methods. Third Edition, Sage Publications, Thousand Oaks, California.
- Grădinari G. (2005). Studiul de caz – metodă eficientă de dezvoltare a competenţelor comunicative. In: „Limba română”, nr. 12, anul XV, Chișinău.

Dimensiunea didactico-pedagogică a icoanei

Prof. Înv. Prescolar Baciu Mihaela
Școala Gimnazială "Constantin Brâncoveanu" loc. Baciu, jud.Cluj

Icoana este un mijloc pe care religia îl folosește pentru transmiterea mesajului specific, pentru cultivarea unor sentimente și atitudini religioase. Contemplația artei în general și a icoanei în mod special, creează, crede Tudor Vianu, "o stare de suflet favorabilă religiei. Există o anume coincidență a valorilor superioare ale culturii, un entuziasm comun care învăluie pe toate deopotrivă și care permit artei să regăsească sau cel puțin să pregătească atitudinea religiei."[6]

Icoana comportă și o dimensiune didactică, întrucât "acompaniază o ideatică de ordin dogmatic, instrumentează un anumit ceremonial religios, facilitează transmiterea unui mesaj, contribuie la generarea și fixarea unei credințe... (Icoana) nu este un cadru decorativ facultativ, ci devine corp distinct al credinței religioase, parte integrantă a edificiului religios cu virtuți modelatoare evidente."[7] Așadar icoana facilitează transmiterea unor idei și atitudini religioase, dar și asimilarea acestora de către cel care o contemplă sau măcar privește cu atenție și cu inima deschisă.

Spațiul liturgic a fost din totdeauna unul al întâlnirii omului cu Dumnezeu. Acest lucru a fost înlesnit de icoană, ca fereastră spre transcendent. Iconografia reprezintă un mijloc al cunoașterii suprafirești, "întipărirea chipurilor cerești într-un fel de amprente materiale, lăsate de către experiența înălțătoare de rugăciune". Iconografia era numită "teologie în chipuri", "cugetare în culori". Episcopul Vasile cel Mare afirma că în imaginea iconografică este mai multă putere învățătoare decât în cuvântul propovăduit.[8] "Învățăm din icoană ce învățăm din Evanghelie. Precum repetă prin scris și prin rostire pentru ureche cuvintele Domnului, prelungindu-le în istorie, așa reproducem prin icoană pentru văz faptele Mântuitorului. În icoană vedem chiar mai direct legătura faptelor Mântuitorului cu persoana Lui."[9] spune pr.prof. Dumitru Stăniloae.

Astfel, arta religioasă nu este doar o înfrumusețare a bisericii, ea transmite adevăruri de credință ce pot fi receptate cu ochiul, cu inima și cu mintea în același timp. Nu are nevoie de prea multe explicații verbale, fiindcă se face înțeleasă prin ea însăși. Învățăturile transmise prin iconografie nu depind de calitățile oratorice, nici foarte mult de cele artistice ale pictorului, fiindcă prin tradiția iconografică a exprimării prin mijloace externe a adevărurilor lăuntrice ale icoanei, aceasta se face înțeleasă prin ea însăși, constituind o adevărată Biblie în imagini, atât pentru cărturari, cât și pentru necărturari.

Despre rolul pedagogic al icoanei Jean Claude Larchet scrie că acesta este unul modelator, care îi permite omului să se apropie de asemănarea lăuntrică ce cei reprezentați în icoane : " Rostul ei este să le facă închinătorilor cunoscute prin imagini, potrivit Tradiției, adevărurile credinței creștine și totodată să le înlesnească această comuniune și părtășie, transfigurând felul lor de a vedea și de a fi. Icoana are așadar un rost pedagogic, care nu este teoretic și abstract, ci practic și operant, prin care îl modelează duhovnicește pe om în întregime, ajutându-l nu numai să se desprindă de această lume carnală

---

[6] Tudor Vianu, *Estetica*, Editura pentru literatură, București, 1968, p.193.

[7] Constantin Cucoș, *Educația religioasă, repere teoretice și practice*, ediția a doua revăzută și adăugită, Ed. Polirom, Iași, 2009, p.177.

[8] Mihail Dunaev în *Îndrumar iconografic*, volumul I, Ed.Sophia, București, 2007, p.65.

[9] Pr.prof. Dumitru Stăniloae, *O teologie a icoanei*, Editura Fundației Anastasia, București, 2005, p.136.

și să se familiarizeze cu lumea duhovnicească, ci și să ajungă lăuntric la semănarea cu persoanele înfățișate de ea ca sfinte și pline de virtuți prin forma, expresia și ținuta lor."[10]

Dacă ne gândin la trecutul nu foarte îndepărtat din istoria românilor, când cei mai mulți nu aveau acces la studii mai aprofundate, când cărțile cu conținut religios erau o adevărată utopie, spațiul bisericii era cel care te întâmpina ca o carte deschisă, oferindu-ți învățături despre viața Mântuitorului, ale Maicii Domnului, ale sfinților, îndemnându-te spre reflecție. Sfinții reprezentați sunt martori văzuți ai lumii nevăzute și luând aminte la viața și suferințele lor, conștiința te îndeamnă la o cercetare lăuntrică mai amănunțită, pentru a vedea unde te afli față de Împărăția lui Dumnezeu.

Episcopul Ipatie al Efesului scrie despre rolul împodobirii bisericilor cu icoane ca fiind esențial pentru transfigurarea omului și pentru înălțarea lui duhovnicească: " Noi permitem podoaba în biserici, pentru ca fiecare pătură de credincioși e ridicată la Dumnezeu în modul potrivit ei și unii sunt înălțați de la această podoabă la o frumusețe spirituală și de la multele lumini din locașul sfânt la o lumină spirituală și necorporală."[11]

În concluzie, putem spune că rolul didactico-pedagogic al icoanei este atât de a transmite informații de ordin istorico-religios, cât și acela de a chema la o transfigurare a sinelui, oferind modelele de urmat pentru o viață morală și spirituală mai înaltă.

Prezența însemnelor religioase în general și a icoanei în mod special, are propria sa rațiune și importanță. Religia este o disciplină școlară, deci e firească apariția unor reprezentări corespunzătoare în școală. " E un prilej de marcare a identității, de subliniere a apartenenței spirituale și de solidarizare comunitară în jurul unor valori comune. Icoana nu se reduce la un simplu mijloc de învățământ, ea este un obiect cultural ce funcționează ca o pecete simbolică unificatoare și edificatoare. La o adică e și un semn de distincție, de marcare și delimitare a specificității unui spațiu cultural de formare, fie că este al meu, fie că este al altora."[12] Voi fi bucuros, în calitate de profesor ortodox, a preda într-o clasă în care este prezentă o icoană, dar în același timp voi respecta un crucifix catolic, ca simbol al unei anumite culturi.

Ca instituție și ca mod de organizare, școala rămâne echidistantă, autonomă, dar, din punct de vedere cultural, ea trebuie să se situeze la confluența mai multor formațiuni spirituale (religie, filosofie, știință, ideologie etc), pe care le va capta în mod specific. În ultima perioadă s-a exagerat autonomia școlii, accentuându-se laicitatea ei, laicitate înțeleasă într-un mod simplist, mecanic. În loc a se căuta legăturile, confluențele, armoniile între Biserică și Scoală, s-au căutat a se scoate în evidență deosebirile, rupturile, cu repercusiuni asupra procesului de educație al copiilor și adolescenților. Cred cu convingere că alta ar fi fost moralitatea și conduita elevilor de azi, dacă ar fi fost o mai strânsă conlucrare între cele două instituții.

Expozițiile de icoane din școli au fost adeseori contestate de către unii, deși prezența lor e cât se poate de firească, cu atât mai mult cu cât acestea sunt realizate de către elevi, în cadrul orelor de religie sau la cercurile de specialitate. Ori rezultatele unor activități didactice, indiferent de specificul lor, în mod obligatoriu se cer a fi expuse. Negarea cestui lucru reflectă lipsa de cunoaștere a fenomenologiei interne a educației. " Abuzul se naște din absență, nu din prezență. Se profesează astfel un iconoclasm intolerant, de tip modern, ateist, indus de activiști de tip nou la adresa unei majorități,

---

[10] Jean Claude Larchet, *Iconarul și artistul*, trad.din lb.franceză de Marinela Bojin, Editura Sophia, București, 2012, p.90.

[11] W.Nyssen, *Începuturile picturii bizantine*, București, 1975, p.44 apud pr.prof. Dumitru Stăniloae, *Spiritualitate și comuniune în liturghia ortodoxă,* ediția a doua, EIBMBOR, București, 2003, p.111.

[12] Constantin Cucoș, *Educația religioasă, repere teoretice și practice*, ediția a doua revăzută și adăugită, Ed.Polirom, Iași, 2009, p.177.

credincioase sau indiferente. În fond, icoana poate fi înțeleasă și ca un obiect cultural, având o existență oerecum neutral. E un mediu ce înviază în momentul când cineva o ia în seamă, se relaționează activ la ea, o venerează, se roagă. Este un obiect sacru, ce facilitează intermedierea mea cu un sfânt, cu Dumnezeu. Icoana se instituie cu adevărat în relația mea cu ea, pentru a ajunge la altcineva, la divinitate. Dar prezența unei icoane în școală nu obligă și la activarea unei relații. O poate avea creștinul ortodox, de pildă, dar nu și elevul ateu sau cel ce aparține altei confesiuni sau religii. Pentru acesta din urmă, icoana devine un obiect cultural, un element referențial al învățării și al culturalizării sale religioase. De ce să-i privăm pe toți de aceste posibilități?"[13]

Despre rolul pedagogic al icoanei, Jean-Claude Larchet scrie că acesta este unul modelator, care îi permite omului să se apropie de asemănarea lăuntrică cu cei reprezentați în icoane:" Rostul ei este să le facă închinătorilor cunoscute prin imagini, potrivit Tradiției, adevărurile credinței creștine și totodată să le înlesnească această comuniune și părtășie, transfigurând felul lor de a vedea și de a fi. Icoana are așadar un rost pedagogic, care nu este teoretic și abstract, ci practic și operant, prin care îl modelează duhovnicește pe om în întregime, ajutându-l nu numai să se desprindă de această lume carnal și să se familiarizeze cu lumea duhovnicească, ci si să ajungă lăuntric la asemănarea cu persoanele înfățișate de ea ca sfinte și pline de virtuți prin forma, expresia și ținuta lor."[14]

În spațiul școlar, icoana poate fi așadar un obiect cultural, un element decorativ pentru cel ce manifestă un indiferentism religios sau pentru cel de altă credință sau poate fi un obiect sacru, cu multiple valențe educative sau moralizatoare pentru cel ce relaționează spiritual cu ea. Icoana în școală sau în oricare alt mediu este o aducere aminte a Atotprezenței lui Dumnezeu, conferând celui ce o contemplă siguranță și liniște, dar și responsabilitatea mărturisirii prin comportament a valorilor morale desprinse din învățăturile de credință. Prin însăși prezența ei, icoana are astfel un caracter moralizator.

[13] *Ibidem*, pp.62-63.

[14] Jean-Claude Larchet, *Iconarul și artistul,* trad.din lb.franceză de Marinela Bojin, Ed.Sophia, București, 2012, p.90.

TRADIŢIONAL ŞI MODERN ÎN ŞCOALA ROMÂNEASCĂ

Prof.Borhan Crenguta
Scoala Gimnazială „Elena Rareş”Botoşani

Învăţământul trebuie să corespundă exigenţelor lumii de azi şi de aceea e necesară o nouă abordare educaţională. Este vorba de o abordare care determină organizarea unor experienţe de învăţare ţinând seama de cerinţele viitorului şi de necesitatea producerii unor schimbări dorite în comportamentul copilului, o abordare care încearcă o îmbinare a ideilor pedagogiilor moderne cu ideile pedagogiei tradiţionale.

Modernizarea procesului de învăţământ trebuie să aibă în vedere : proiectarea didactică, tehnici şi instrumente de cunoaştere şi evaluare a copiilor, parteneriate educaţionale, activităţi extracurriculare, o metodologie didactică ancorată în actualitate.Noul curriculum are în vedere dezvoltarea în ansamblu a personalităţii copilului, diversificarea strategiilor de predare – învăţare – evaluare, folosirea unor metode activ-participative, evaluarea copilului în raport cu el însuşi,prin ceea ce reprezintă el. Modelul tradiţional de predare nu mai răspunde noilor tendinţe, bazându-se pe „triada învăţare frontală – studiul manualului – chestionarea”, pe un model de învăţare pasiv.Tradiţional, cadrului didactic îi revine rolul activ în cadrul procesului didactic, acela de a transmite informaţiile spre un receptor aproape pasiv, determinat să memoreze şi să reproducă informaţia.Noul model de învăţare este un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice.

Metodele didactice pot fi:

1. Tradiţionale: expunerea didactică, conversaţia didactică, demonstraţia, lucrul cu manualul, exerciţiul;
2. Moderne: algoritmizarea, modelarea, problematizarea, instruirea programată, studiul de caz, metode de simulare(jocurile, învăţarea pe simulator), învăţarea prin descoperire.

Principala metodă de educare a gândirii în învăţământul tradiţional o constituie expunerea profesorului, completată cu studiul individual al elevului. Această metodă a fost criticată, susţinându-se că ea nu favorizează legătura cu practica.Elevii asistă pasiv la o expunere pe care ştiu că trebuie să o repete. Cealaltă metodă tradiţională, convorbirea cu întreaga clasă, antrenează mai mult participarea elevilor, dar elevii sunt conduşi, nu ştiu ce se urmăreşte. Aşadar, forma clasică a învăţământului dezvoltă puţin gândirea elevilor.Ulterior, s-au preconizat diverse moduri de organizare a învăţământului, denumite şcoli active, în care accentul cade pe studiul individual efectuat de elevi. Modul nou, activ, de organizare a învăţământului se dovedeşte superior, dar solicită mult timp.

Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare.Elevii nu sunt doar receptori de informaţii,ci şi participanţi la actul educaţional.Principalul avantaj al acestor metode îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii asupra fenomenelor studiate,dezvoltându-li-se astfel gândirea critică. A gândi critic înseamnă a deţine cunoştinţe valoroase şi utile, a avea convingeri raţionale, a propune opinii personale, a accepta că ideile proprii pot fi discutate şi evaluate, a construi argumente propriilor opinii, a participa activ şi a colabora la găsirea soluţiilor. Principalele metode de dezvoltare a gândirii critice folosite în şcoala actuală sunt:

- metoda Ciorchinelui;
- metoda Mozaic;

- metoda Cubul;
- metoda Turul Galeriei;
- metoda 6/3/5;
- metoda Lotus;
- metoda Pălăriile gânditoare;
- metoda Frisco;
- metoda Schimbă perechea;
- metoda Explozia stelară;
- diagrama Venn;
- metoda Cauză-efect.

Învăţarea prin cooperare presupune respectarea unor reguli,a unor condiţii: asigurarea unui climat pozitiv în clasă; formularea unor explicaţii complete şi corecte asupra sarcinii de lucru, astfel încât aceasta să fie înțeleasă de toată lumea. Elevii trebuie să aibă impresia că au succes în ceea ce fac,iar factorii care asigură succesul într-o clasă sunt: formularea de expectanţe pozitive faţă de elevi; utilizarea unor strategii de management educaţional eficient; stabilirea de obiective clare şi comunicarea acestora elevilor; valorificarea la maxim a timpului destinat predării; evaluarea obiectivă.Munca în echipă depinde de claritatea explicaţiilor date când sunt trasat sarcinile de lucru. Profesorii trebuie să ofere explicații cât mai clare şi să se asigure că ele au fost corect înţelese de către elevi.

Metodele tradiţionale au caracteristici precum:

- pun accentul pe însuşirea conţinutului, vizând, în principal, latura informativă a educaţiei;
- sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii, așadar comunicarea este unidirecțională;
- sunt predominant comunicative,;
- sunt orientate, în principal, spre produsul final, evaluarea fiind de fapt o reproducere a cunoștințelor;
- stimulează motivaţia extrinsecă pentru învăţare;
- relaţia profesor-elev este autocratică, disciplina şcolară fiind impusă.

Aceste metode duc la un comportament pasiv în rândul elevilor.Metodele moderne încurajează participarea activă a elevilor, inițiativa și creativitatea.Acestea se caracterizează prin faptul că:

- acordă prioritate dezvoltării personalităţii elevilor, vizând latura formativă a educaţiei;
- sunt centrate pe activitatea de învăţare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educaţional;
- sunt centrate pe acţiune, pe învăţarea prin descoperire;
- sunt orientate spre proces;
- sunt flexibile, încurajează învăţarea prin cooperare şi capacitatea de autoevaluare la elevi, evaluarea fiind una formativă;
- stimulează motivaţia intrinsecă;

În concluzie,profesorul trebuie să coopereze cu elevii, să devină un model adevărat de educaţie, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un proces didactic de calitate,să acorde libertate de opinie elevului.

Bibliografie:

1.Dumitru, I., Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara, 2001.

2. Guţu, V., Dezvoltarea şi implementarea curriculumului în învăţământul gimnazial: cadru conceptual, Grupul Editorial Litera, Chişinău, 1999.

3. Marcu V., Filimon L., Psihopedagogie pentru formarea profesorilor, Editura Universităţii din Oradea, 2003.

4. Voicu-Popescu, Corina. Strategii didactice: definiții, delimitări conceptuale. În: EDICT- Revista educației, nr. 12/2017.

Rolul creativităţii în actul didactic

Prof.înv.primar Costaru Simona Manuela
Colegiul Naţional “Liviu Rebreanu” Bistriţa

„Visez la o şcoală în care să nu se predea, la drept vorbind, nimic. Să trăieşti liniştit şi cuviincios, într-o margine de cetate, iar oamenii tineri, câţiva dintre oamenii tineri ai lumii să vină acolo pentru a se echilibra de tirania profesoratului. Căci totul şi toţi le dau lecţii. Totul trebuie învăţat din afară şi pe dinafară, iar singurul lucru care le e îngăduit din când în când e să pună întrebări. Dar nu vedeţi că au şi ei ceva de spus, de mărturisit ceva? Şi nu vedeţi că noi nu avem întotdeauna ce să le spunem? Suntem doar mijlocitori între ei şi ei înşişi… Dar nici asta nu trebuie să le fi spus.” Constantin Noica

Procesul de învăţământ este un ansamblu de activităţi organizate şi dirijate care se desfăşoară etapizat, în cadrul unor instituţii specializate, sub îndrumarea unor persoane pregătite în acest scop, în vederea îndeplinirii anumitor obiective instructiv-educative. În procesul de învăţământ se desfăşoară mai multe tipuri de activităţi, primordiale fiind cele de predare-învăţare-evaluare.

Învăţătorii trebuie să ţină seama de faptul (demonstrat ştiinţific) că elevii reţin mai mult timp şi mai profound ceea ce aud, văd şi fac în acelaşi timp, ceea ce echivalează cu utilizarea unor metode interactive care să-l pună pe elev în contact direct cu ceea ce este de studiat. Cercetări efectuate în ultimii trei ani arată că pasivitatea din clasă (înţeleasă ca rezultat al predării tradiţionale, în care învăţătorul ţine o prelegere, eventual face o demonstraţie, iar elevii îl urmăresc) nu produce învăţare decât în foarte mică măsură.

Este insuficient pentru învăţare dacă în timpul orei elevii doar ascultă explicaţiile învăţătorului şi văd o demonstraţie făcută de acesta. Cauza acestui fenomen ţine de însăşi funcţionarea creierului care nu este un simplu receptor de informaţie. Creierul nostru trebuie să testeze informaţia sau să o explice altcuiva pentru a o stoca. Învăţătorii recurg prea des la explicaţii şi demonstraţii de genul “hai să-ţi arăt cum”. Prezentarea poate face o impresie imediată, dar elevii nu pot reţine prea mult pentru perioada următoare. Un învăţător oricât de strălucit orator ar fi, nu se poate substitui creierelor elevilor şi deci nu poate face activitatea care se desfăşoară individual în mintea fiecăruia. Aici intervine priceperea dascălului de a comunica, de a transmite, de a relaţiona astfel încât elevii să organizeze ceea ce au auzit şi văzut într-un tot ordonat şi plin de semnificaţii.

Activitatea pedagogică îşi sporeşte valenţele formatoare numai în măsura în care este suplă, dinamică şi lasă posibilitatea manifestării spiritului creator, a libertăţii de gândire şi acţiune. O parte însemnată din potenţialul biopsihic al elevului rămâne în stare latentă. În acest caz, pornind de la forţa creatoare, trebuie să ne punem problema găsirii acelor soluţii prin care educaţia să fie astfel înfăptuită încât întreaga energie umană să fie valorificată. Energia umană este un imens capital şi trebuie să recunoaştem că şcoala face o însemnată risipă de energie, neizbutind să dezvolte în elevi toate forţele creative. John Dewey considera că “risipa principală este aceea făcută cu viaţa umană, cu viaţa copiilor în timpul şcolarităţii şi după aceea, din cauza pregătirii inadecvate şi denaturate”.

Esenţial pentru spiritul mereu activ al învăţătorului este ca acesta să treacă mereu de la procedeu la principiul care îl guvernează şi, pornind de la principii să-şi modeleze stilul său pedagogic. Caracterul creator al activităţii sale derivă din esenţa teoretică psihopedagogică ce conturează propria sa factură moral-spirituală din care elevul se auto-construieşte. Când elevii doresc să stea cât mai aproape de învăţătorul lor, să vorbească cu el, o fac din dorinţa de a simţi omul, de a-i afla

părerile şi modul de gândire, adică de a înţelege cum “funcţionează” ca adult. Este una din particularităţile copilului care doreşte să fie adult. Din această perspectivă, procesul educaţional este echivalent cu un act de umanizare.

Nu încape nicio îndoială că, din orice perspectivă ar fi privită, personalitatea învăţătorului rămâne una dintre cele mai distincte, datorită rolului atât de însemnat pe care îl are în viaţa copilului. Numai învăţătorul are fericita predestinaţie de a se forma prin şi odată cu elevii săi. Astfel originalitatea demersurilor învăţătorului constă în relevarea relaţiilor determinative în care este implicat potenţialul creativ şi în elaborarea unui program bazat pe antrenament creativ. Factorul cel mai important este stilul didactic adoptat de învăţător. Acesta trebuie să asigure o atmosferă permisivă, să mobilizeze elevul la căutări, să direcţioneze potenţialul creativ spre domeniul în care elevul are şansele cele mai mari de realizare, să încurajeze efortul creativ. Este recomandată, printre altele, îmbinarea activităţii frontale cu cea independentă şi pe microgrupuri, ceea ce permite comunicarea rapidă a informaţiilor şi participarea activă în actul creator. Creativitatea este latura transformativă a personalitaţii, în ea fiind implicaţi nu numai factorii psihologici (deşi indispensabili, aceştia nu conduc direct prin ei înşişi la creaţie), ci şi factorii socio-culturali, psiho-sociali şi socio-educaţionali. Ceea ce contează în actul creator este nu atât prezenţa în sine a tuturor factorilor, ci şi configuraţia lor, relaţiile dintre ei. Potenţialul creator nu conduce automat la desfăşurarea actului creator, ci numai în condiţii adecvate de stimulare psihoindividuală, socială şi culturală.

Cadrul cel mai important de manifestare dar şi de stimulare a potenţialului creativ este jocul, cu toate tipurile sale. Conduita creativă ludică este o premisă pentru viitorul comportament creativ, care se va realiza în produse noi, originale, cu valoare socială (nu numai individuală).

Este recunoscută existenţa unui potenţial creativ care, prin metode şi tehnici adecvate, poate fi stimulat, dezvoltat în vederea manifestării prin produse creative; orice individ este creator cel puţin în copilărie, la mulţi oameni această funcţie se atrofiază mai mult sau mai puţin rapid, în timp ce alţii fac din aceasta scopul şi sensul vieţii lor. Stimularea potenţialului creativ presupune utilizarea unor strategii didactice ce respectă principiile învăţării de tip creativ, adoptarea unui stil educaţional permisiv (care să permită afirmarea liberă, specifică a tuturor disponibilităţilor creative).

Rolul cel mai important în stimularea potenţialului creativ revine învăţării creative, elementele definitorii ale acesteia fiind metodele activ-participative (deşi sunt cel mai dificil de utilizat, sunt cele mai eficiente), atmosfera permisivă, relaţia învăţător-elev autentic democratică, de cooperare, stimulativă, o atitudine deschisă, receptivă, încurajatoare şi un comportament didactic creativ (numai un învăţător creativ poate deştepta şi dezvolta creativitatea la elevii săi).

Fără a fi pro sau contra unei alternative didactice, consider că rolul primordial al învăţătorului este de a adapta metode şi procedee didactice la caracteristicile clasei, importantă fiind finalitatea demersului didactic şi nu neapărat calea pe care am ajuns acolo. O importanţă deosebită o are bineînţeles şi percepţia elevilor asupra şcolii, fenomenelor şi evenimentelor ce se petrec aici, în final rămânând valabil răspunsul acestora la o simplă întrebare (care le e mereu adresată de aproape toată lumea) : „Îţi place la şcoală?”. Din punctul acesta de vedere totul stă în mâinile dascălului, în priceperea de a alterna benefic metode, în capacitatea de a comunica cu elevii (în toate planurile), în creativitatea de care trebuie să dea dovada în lupta cu asimilarea cunoştinţelor teoretice, toate acestea pentru ca elevii să vină cu/ de drag la şcoală, să se bucure de o nouă zi din viaţa de şcolar şi nu să înceapă ziua cu atât de des întâlnitul „Iar trebuie să merg la şcoală!?”.

Bibliografie:

Creţu Elvira, *Psihopedagogia şcolară pentru învăţământul primar*, Bucureşti, Aramis, 1999

Rafailă Elena, *Educarea creativităţii la vârsta preşcolară*, Bucureşti, Aramis, 2002

Gârboveanu Maria, *Stimularea creativităţii elevilor în procesul de învăţământ*, Bucureşti, EDP, 1981.

Rolul important al matematicii în dezvoltarea gândirii logice și în creșterea calității vieții

Prof. Amihălăchioae Aniela
Seminarul Teologic „Sfântul Ioan Iacob”, Dorohoi
Chichioacă Alexia
Colegiul Național „Grigore Ghica”, Dorohoi

MOTTO:

„Matematica este muzica raţiunii.” **James Sylvester**

Pe parcursul a mii de ani, omenirea a încercat să descopere regulile și modelele lumii, să determine relațiile complexe și calitățile obiectelor, să ajungă, practic, la o singură știință care să le cuprindă pe toate, și să poată explica lumea în care trăiește. Așa s-a născut matematica, unde găsim o traiectorie perfectă a lucrurilor, o ordine nemaiîntâlnită, într-un adevărat haos al complexității infinte.

Acest lucru este posibil, deoarece se folosesc descoperirile premergătorilor, pentru relații noi, sau pentru îmbunătățirea permanentă a unor rezultate deja bine știute. Încă înainte de a ști să citească, oamenii au învățat să numere, poate datorită activităților zilnice, cum ar fi păstoritul, sau lucrul în agricultură, era necesar să știe perioadele favorabile pentru culturi, sau necesarul de hrană, sau numărul de capete de animale. [4] „Conform miturilor, primul număr cunoscut nu ar fi 1, ci 2 - el apărând odată cu prima diviziune socială a muncii între bărbat și femeie, și exprima perechea (două mâini, doi ochi), sau elemente duale diferite: alb-negru, cald-frig. Cele mai vechi documente scrise, descoperite, datând de acum aproximativ 5000 de ani, conțin cunoștințe și clasificări despre animale, plante, elemente de medicină, astronomie și calcule geometrice.” [4]

Necesitatea vieții a fost în concordanță cu evoluția matematicii, la început au folosit elemente de aritmetică - fiind utile în activitățile zilnice, apoi au folosit elemente de geometrie – în construcții, elemente de astronomie – așa știau unele fenomene meteorologice, sau cum va fi timpul pentru agricultură, ori caracteristici ale anotimpurilor, și medicină – aveau nevoie de tratamente, erau epidemii, studiau continuu pentru a-și păstra sănătatea. Unul dintre principalele motive pentru care a apărut această materie de studiu, a fost nevoia de a explica și înțelege șabloanele după care se conduce natura. Pentru noi, distanța dintre obiecte sau oameni, fără să analizăm cu riscuri și beneficii, nu este atât de importantă, decât dacă ea are o acțiune sau un efect asupra noastră; dar în cazul altor viețuitoare, distanța până la hrană sau până la prădător este vitală. Deci, aceste calcule sunt instinctive, doar că percepția lor nu este similară.

Importanța deosebită se găsește în simplul fapt că este utilizată în numeroase domenii, unele aparent fără nici o legătură cu matematica (spre exemplu medicina – unde o parte din aparatura medicală, calculatoarele, baza statistică, etc., este fundamantată pe știinta matematică în corelare cu alte discipline), sau în tehnologii unde are poate cea mai importantă influență. Nu am avea automobile, calculatoare, telefoane, internet, televiziune, sau altele asemenea pentru confortul zilnic, de la camere care încap într-un buzunar, la televizoare 3D, de la mașini electrice la aeronave spațiale, ș.a.m.d., fără a exista baza după care s-au modelat. Privind în istorie, avem câteva elemente definitorii pentru dezvoltarea interdisciplinarității matematicii, cum ar fi: „Arhimede (aprox. 287-212 î.H.) a construit un model mecanic al sistemului planetar în mișcare, sau mecanisme pentru ridicarea unor greutăți foarte mari, a inventat un sistem de oglinzi cu care a fost incendiată flota romană, și altele. În 1642 și 1645, Pascal (1623-1662), a inventat prima mașinărie care făcea doar adunări și scăderi, fiind considerată

primul calculator mecanic din istorie, din dorința de a-l ajuta pe tatăl său care era colector de taxe. Seriile Fourier sunt utilizate în domeniul comunicării, și în teoria semnalelor. Astfel, coeficienții Fourier sunt folosiți la construcția unor filtre ce permit curățarea de semnale perturbatoare, a semnalelor ce realizează comunicarea”. [4]

Unele dintre relicvele antice se găsesc de-a lungul Nilului, unde aproximativ în 6000 î.H., s-au stabilit egiptenii. Pentru ei, referința începutului noului an era revărsarea Nilului, deci numărau zilele între două revărsări consecutive, și între două faze ale lunii. Dacă ne referim la relicve despre matematica babiloniană, atunci importante sunt cele 400 de tăblițe de argilă, descoperite în secolul al XIX-lea. Tăblița YBC 7289 dă o aproximare cu cinci zecimale a numărului $\sqrt{2}$. Aceștia foloseau sistemul de numerație în baza 60. Dacă privim spre matematica chineză, atunci cel mai vechi text chinezesc este „*the Chou Pei Suan Ching”*, care datează din aproximativ 1200 î.H., aceștia foloseau sistemul decimal, unde erau simboluri distincte pentru numerele de la 1-10 (cifrele de la 1-9), și altele pentru puterile lui 10.

Alte utilizări ale acestei materii, se văd prin aplicațiile care sunt prezente în cotidian:

- monitorizarea, controlul și optimizarea unor sisteme dinamice atât din economie, cât și din alte domenii, implică matematică;
- strategiile de marketing modern, analiza și programarea optimală a producției, construcția hărților meteo, planificarea urbană (pe baza teoriei grafurilor), navigația pe baza GPS-ului, telefonia mobilă, algoritmii cu care operează calculatoarele și tabletele;
- studiul sistemelor biologice, a ADN-ului, studii de genetică, răspândirea epidemiilor, studii virusologice, modele statistice populaționale, recunoașterea formelor utilizată în tomografie, neurofiziologia care aplică ecuațiile diferențiale;
- proiectarea în robotică, automatică și construcție pe baza unor algoritmi foarte avansați;
- teoria jocurilor a devenit în 1944 un instrument util în strategia militară, fiind utilizat în criptografie, în teoria codurilor, așa a apărut mașinăria Turing, din dorința de a descifra codurile germanilor; [4]
- „aplicații importante sunt și în arhitectură: curbe importante cum ar fi strofoidele, cisoidele, foliul lui Decartes, concoida lui Nicomede, versiera, cardioida, ovalele lui Cassini, lemniscata lui Bernoulli, spirala, cicloida, etc.”; [4]
- „scara Pitagora a fost modificată, obținându-se tonalități mai armonioase. Astfel, folosind ecuațiile cu derivate parțiale, Goncearov a obținut acorduri inedite, care pot conduce la construcția unor noi instrumente muzicale”; [4, p.16]
- criminalistica: principiile matematice care sunt indispensabile în analiza probelor, precum și calcularea traiectoriei sângelui sau a glonțului, locul de impact al armei sau poziția victimei;
- astronauții folosesc calculul traiectoriilor stelare și satelitare, a curbelor și a suprafețelor, ecuațiile diferențiale, mecanica cerească, ș.a..

Partea interdisciplinară a matematicii, face ca tineretul să o privească ceva mai obiectiv, și să încerce să se apropie mai mult de ea, cu toată convingerea că fundamentul culturii moderne îl constituie această știință. Privind din alt punct de vedere, are o importanță deosebită pentru societate, îmbunătățind calitatea vieții, prin creativitate, stimularea curiozității, și omniprezență.

Issac Newton afirma: „Am văzut atât de departe pentru că am stat pe umerii unor giganți”, așadar, acest prim secol XXI al mileniului III, este considerat secolul informației, a vitezei, stimulând inovația, tehnica, și mai ales accesul la noțiuni deja cunoscute, ceea ce impune o permanentă preocupare pentru perfecționarea continuă a metodelor și a mijloacelor de

învățământ în scopul realizării unei educații matematice, cu implicare interdisciplinară, serioasă, în evoluția tineretului și formarea sa pentru a fi util societății din care face parte. Epoca aceasta are nevoie de specialiști foarte bine pregătiți, cu inteligență creatoare, cu o gândire independentă și o perspectivă de lungă durată, așa cum menționa și Jean Piaget: ,,În societatea contemporană însăși condiția de existență a omului se concentrează tot mai mult către inteligență și creativitate, adică inteligența activă”. Adaptabilitatea este o aptitudine înnăscută, dar și una care este perfectibilă în timp, depinzând de mediul în care trăim și de factorii genetici, ceea ce impune ca situațiile nou apărute să fie analizate, iar școala, pe lângă funcția informativă, să aibă și una formativă, condusă de o matematizare a gândirii, pentru a soluționa variatele probleme socio-profesionale. Apare accentul pus pe modernizarea învățământului prin așezarea pe primul loc al intensificării capacităților intelectuale ale elevilor, și formarea deprinderilor prin antrenarea intelectului, canalizarea spiritului de receptivitate, și definirea clară și concretă a noțiunilor sau a ideilor.

Dacă se urmărește un progres personal, atunci valorificarea interdisciplinarității matematicii trebuie făcută prin obiective clare:

- trebuie creată și apoi menținută o gândire matematică, rațională, ajutată de un vocabular matematic specific, și un sistem de algoritmi de calcul și o judecată obiectivă;
- stabilirea unor comportamente, care să îmbine noțiunile teoretice cu cele practice, orientate spre o educație activă și o rigurozitate științifică;
- descoperirea unor elemente excepționale de afirmare a creativității matematice, prin raționamente deosebite, cât mai naturale și mai elocvente pentru situații întâlnite, utilizarea aparatului matematic (reguli, teoreme, axiome, propoziții, legi, ș.a.) în scopul perfectării unor rezultate existente, sau în demonstrarea altora;
- modelarea psihicului spre o gândire flexibilă, cu capacitatea de a înțelege fenomene din natură, sau chiar perceperea lumii ca un întreg unitar, interdependent.

,,Școala are obligația de a face din studiul matematicii un instrument de acțiune eficientă, constructivă și modelatoare a personalității elevilor, explicând rolul în formarea și dezvoltarea lor personală”.

Din prisma amplificării judecății logice a învățăceilor, putem îmbina învățământul modern formativ cu cel nonformal prin:

- provocarea copiilor să facă un efort personal pentru a se deprinde cu o cugetare concretă, dusă spre abstractizare;
- antrenament zilnic de rezolvare de probleme, deoarece această ritmicitate menține creierul conectat cu activitățile zilnice, și formează un mecanism automat de analiză;
- stimularea inițiativei de a căuta rezolvări cât mai diversificate și ingenioase, prin muncă în echipă sau independentă, pentru cultivarea încrederii în forțele proprii;
- o învățare continuă, prin colaborare, realizare de proiecte, portofolii, studii de caz, organizare modulară a materiei;

Pentru a realiza acestea, cadrul didactic trebuie să ia în considerare:

- predarea trebuie să fie făcută în așa fel încât să fie viitor suport pentru noțiunile ce urmează, și în același timp să aibă ancorare în realitate;
- caracterul dinamic și activ al actului predării-învățării, făcând din elev un participant la discuții, nu doar un ascultător pasiv;
- abordarea creativă a materiei, de către profesor, prin lucru diferențiat, explicații și argumentări individuale (acolo unde este cazul), exemplificări pe baza experienței sale, si formarea de experiență productivă copiilor;

- conexarea permanentă a matematicii cu realitatea, prin constituirea de situații problemă, dar, care să reprezinte aspecte reale din viață;
- măiestria didactică, concretizată prin metodele de lucru ce implică o gimnastică permanentă a minții elevilor, și includerea elementelor de noutate și diversitate la fiecare lecție.

Judecata matematică se manifestă prin numeroase activități intelectuale legate de memorie, și imaginație, cum ar fi: raționare, înțelegere, explicare, deducție, invenție, inducție, analogie, abstractizare, generalizare, comparație, clasificare, concretizare, etc..

Din perspectiva evoluției intelectuale, matematica stimulează rațiunea prin:

- discernerea adevărului științific de neadevăr;
- ordonează ideile în mod logic, recunoaște ipotezele și consecințele;
- antrenează memoria (logică) și favorizează atenția;
- sporește creativitatea și imaginația, dar și separă esențialul de neesențial;
- formează spiritul științific, exprimat prin obiectivitate, analiză, sinteză, precizie și dorință de cercetare;

În actul didactic trebuie să ținem cont că personalitatea școlarilor are și aspecte estetice și morale, nu doar intelectuale, la care matematica are un aport important. De aceea, atunci când se realizează, acesta ar trebui să fie desfășurat interdisciplinar – pentru o realizare a transferului pe orizontală a cunoștințelor, sau transdisciplinar – pentru o realizare a transferului pe verticală, între noțiuni.

Pe partea estetică, trezește gustul față de frumusețea domeniului, exprimată atât prin relații, formule, teoreme, elemente de calcul și geometrice, cât și prin interacțiunea continuă cu celelalte domenii de studiu pe care le modelează, și cărora le dă echilibru.

Pe partea morală, educă gustul pentru adevăr, obiectivitate și echitate; cultivă discernământul și probarea ipotezelor, înțelegerea și cercetarea amănunțită a ceea ce citește; formează deprinderi de investigație și stimulează voința de a finaliza un lucru început.

Predarea acestei discipline poate fi caracterizată de trei planuri: instructiv, practic și educativ, având ca element fundamental stimularea intelectuală, construirea personalității, și însușirea instrumentelor, a metodelor de calcul și rezolvarea de probleme.

Pe plan instructiv – se urmărește evoluția matematicii, de la formarea și scrierea unui număr natural, apoi numerele scrise în diverse baze, înțelegerea și efectuarea operațiilor, a proprietăților acestea, mulțimile de numere, ș.a.. În gimnaziu se discută despre competențele de a calcula, de a clasifica și a determina proprietățile figurilor geometrice, accentul punându-se de această dată pe formarea conștientă a deprinderilor de calcul oral și scris corect, cu utilizarea procedeelor raționale de calcul. În clasele aVII- a și aVIII –a, elevii sunt familiarizați cu elemente de geometrie simplă, plană, formarea conceptului de măsură a unei mărimi, cunoașterea unităților de măsură pentru lungime, arie, volum, ca mai apoi să ia contact cu geometria în spațiu (în clasa aVIII –a). În liceu, se obișnuiesc cu geometria analitică, care îmbină elementele de algebră cu cele de geometrie, și partea de analiză matematică, unde este necesară o profunzime a studiului, și o finețe în demonstrații dusă spre abstract.

Pe plan educativ – se face referire la gândirea logică, dezvoltarea atenției voluntare stabile, a memoriei logice, a răbdării, a perseverenței, a corectitudinii, a conștiinciozității, formarea unei discipline în lucru, a unui vocabular matematic, a unei

educații interdisciplinare, deductivă, etc.. Cu alte cuvinte, învățarea matematicii este un mod de viață, de cugetare, nu doar partea științifică.

Pe plan practic – se urmărește formarea capacităților de a utiliza cunoștințele anterioare în rezolvarea problemelor din diverse alte materii, sau chiar din viața reală, adaptarea la situații noi, și mai ales îmbinarea practicului cu teoreticul. Învățăm pentru a ști să aplicăm, pentru a folosi și a combina toate științele complementare într-un scop de perfectare continuă a realității.

Matematica urmăreşte şi dezvoltarea capacităţilor elevilor de a reflecta asupra lumii, de a formula şi rezolva pe baza relaţionării cunoştinţelor din diferite domenii, precum şi înzestrarea cu un set de competenţe, valori şi atitudini menite să asigure o înţelegere profesională optimă.

Este necesar să-i facem pe copii să iubească matematica, să-i învățăm că doar descifrând tainele matematicii pot atinge limite care, altfel, li s-ar părea de neatins.

După cum spunea și Grigore Moisil**: *”Matematica va fi limba latină a viitorului, obligatorie pentru toţi oamenii de ştiinţă. Tocmai pentru că matematica permite accelerarea maximă a circulaţiei ideilor ştiinţifice. Învăţând matematica, înveţi să gândeşti”.***

BIBLIOGRAFIE

1. Cerghit I - *Metode de învăţământ*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1997.

2. Cerghit I., Neacşu I., Negreţ-Dobridor I., Pânişoară O - *Prelegeri pedagogice*, Editura Polirom, Iaşi,2001.

3. Christina-Theresia Dan, Sabina-Tatiana Chiosa - *Didactica Matematicii*, Editura Universitaria Craiova 2008.

4. Croitoru A. – *Latura nonformală a matematicii*, Romai Educational Journal, Nr. 5, 2010.

CONSILIEREA PĂRINȚILOR ȘI ELEVILOR

Prof. Înv. Preșc. Mihai Niculina
GPP ”INOCENȚA” GĂEȘTI

Încurajarea familiei pentru a-şi exercita cu succes funcţia educativă se realizează atât prin consiliere, cât şi prin educaţie. Intervenţia în ambele forme este de tip socio-educaţional. Intervenţia socio-educaţională constă într-un complex de măsuri care sprijină familia şi intervine în mecanismele care favorizează relaţiile intrafamiliale, în favoarea educaţiei familiei şi a educării copiilor. Între aceste forme, un loc deosebit de important îl ocupă consilierea educativă a familiei sau consilierea familială. Consilierea este o achiziţie relativ recentă în domeniul profesiilor, orientată spre serviciile umane astfel încât înţelesul termenului suportă încă modificări. Scopul demersului de consiliere constă în oportunitatea clientului de a explora / descoperi / clarifica modalităţi de utilizare eficientă a resurselor. Scopurile consilierii se pot formula în termenii unor dorinţe la care se ajunge prin metode diferite, de la intervenţie la intervenţie. Menţionăm că demersul consilierii nu vizează în general ajutorarea oamenilor ca ei să ia decizii, ci de a-i ajuta să ia decizii înţelepte. *Consilierea* este un proces prin care o persoană ajunge da un stadiu mai înalt al competenţei personale implicând întotdeauna schimbarea. Pornind de la scopul central, acceptat de majoritatea specialiştilor – de a-i ajuta pe oameni să se ajute singuri, subliniem rezultatele dorite şi solicitate adesea de către clienţi:

- creşterea înţelegerii de sine şi a celor din nur;
- dobândirea unei schimbări în modul în care aceasta este dorită şi simţită;
- eficientizarea procentului decizional personal;
- oferirea unui sprijin pentru o decizie şi confirmarea acesteia;
- capacitatea de a schimba o situaţie;
- adaptarea la o situaţie care nu se poate schimba;
- eliberarea sentimentelor;
- examinarea opţiunilor şi alegerea uneia.

Putem concluziona deci, că un demers de consiliere poate fi de lungă sau de scurtă durată, se poate desfăşura în cadru organizat sau privat (şi în paralel cu practica medicală), constituindu-se într-o activitate distinctă ce asigură confidenţialitate şi disciplină, reducând stigmatizarea , beneficiind de abordări diverse care se pot adecva unor situaţii multiple de viaţă. *Consilierea educaţională* este o relaţie specială, dezvoltată între cadrul didactic şi persoana aflată în nevoie, în scopul declarat de a-l ajuta. Consilierea este un instrument de lucru în mâna, inima şi mintea cadrului didactic, alături de alte instrumente ce trebuie identificate pentru demersurile educaţionale. Consolidarea trebuie să reprezinte pentru cadrul didactic o preocupare teoretică şi practică, bazată pe constanţă şi seriozitate. De obicei, acesta evaluează consilierea numai dintr-o perspectivă conexă, ca preocupare a personalului specializat din şcoli pentru intervenţii în situaţiile de criză. Recomandăm ca această percepţie să se corecteze, în sensul formării iniţiale a cadrului didactic şi pentru activităţi manageriale complexe, care solicită preocupări teoretice şi practice de consiliere.

Consilierea familiei şi consilierea parentală se adresează în principal familiilor cu copii. Preocupările sunt cu predilecţie în sfera îndeplinirii funcţiei educative, în formarea deprinderilor, atitudinilor, capacităţilor şi competenţelor familiale şi parentale. *Consilierea familiei şi consilierea parentală* sunt acţiuni socio-educaţionale, ţintite, profesionale, realizate de specialişti, care îşi propun să sprijine familia. Menţionăm că deşi domeniile celor două tipuri de acţiuni se întâlnesc, nu se

suprapun perfect (E. A. Vrăjmaş, 2002, p.31). Consilierea educaţională a părinţilor se adresează tuturor viitorilor şi actualilor părinţi, fiind un proces de durată, ale cărui metode şi strategii depind de stadiile diferite ale vieţii. Consilierea educaţională îşi centrează atenţia asupra domeniului cognitiv şi a celui decizional, preocupând-se în principal, de sarcinile şi faptele educative ale părinţilor. Spre deosebire de alte forme ale intervenţiei asupra părinţilor *consilierea educaţională se adresează tuturor părinţilor, fără discriminări, acoperind toate răspunsurile, activităţile, competenţele ce corelează educaţia.*

Educaţia parentală este şi educaţia prin care pregătim tânăra generaţie în vederea preluării modelelor de parenţialitate. Educaţia parentală este un câmp de cercetare şi acţiune interdisciplinar şi relativ recent. *Educaţia parentală,* care poate fi mai bine exprimată în termenul de formare parentală, desemnează o tentativă formală de creştere a conştiinţei părinţilor şi de utilizare a practicilor parentale. Considerăm ca formare parentală orice acţiune educativă de sensibilizare, învăţare, antrenare, clarificare a valorilor, atitudinilor şi practicilor parentale de educaţie.

Educaţia familială se referă la construirea deprinderilor, valorilor, normele vieţii în familie şi îi are în vedere pe toţi membrii acesteia, cuprinzând o sferă mai amplă decât educaţia parentală. Duming (1990, 1994) defineşte *educaţia familială* ca fiind un ansamblu de practici sociale puse în mişcare de părinţi, în cadrul grupului familial, în direcţia copiilor, prin intermediul intervenienţilor sociali, în direcţia părinţilor – formare parentală, a copiilor – intervenţie educativă de sprijin sau de suplinire a grupului familial. În literatura de specialitate există preocupări de a găsi acele argumente care să sprijine existenţa programelor de consiliere a părinţilor. Aceste argumente pornesc de la perceperea părintelui ca fiind principalu1 responsabil de creşterea şi dezvoltarea iniţială a copilului, precum şi de la cerinţele sociale crescute în favoarea unei conştientizări şi Consilierea şcolară ca şi componentă a curriculum-ului poate fi abordată detaşat de rigorile metodologiei de desfăşurare a unei lecţii, dacă avem în vedere că în aceste activităţi se încearcă rezolvarea unor probleme ale elevului şi nu predarea - învăţarea unor cunoştinţe. Consilierea în şcoală prin diversitatea posibilităţilor sale de abordare ar trebui să se constituie într-o punte între consilierea şcolară ca asistenţă specializată şi curriculum-ul şcolar. Elementul cel mai important de care depinde calitatea şi eficienţa educaţiei în familie este stilul educativ al acesteia. Stilul educativ al familiei este modelul orientativ al acţiunilor educative în familie, amprenta subiectivă ca e caracterizează mediul respectiv. Insistăm asupra faptului că fiecare familie are stilul ei educativ. Indiferent de stilul educativ, fiecare părinte proiectează pentru copilul său anumite aspiraţii şi dorinţe pe care nu le-a realizat în viaţă. Pentru fiecare părinte, copilul constituie un viitor nou. Indiferent de posibilităţile copilului şi ţinând de particularităţile personale, părinţii consideră propriul copil o şansă de a nu repeta greşelile pe care le-au făcut ei în viaţă. Majoritatea repetă modelul educaţiei pe care au primit-o, sau încearcă să creeze un model nou, dacă au fost nemulţumiţi de proprii părinţi.

Toţi părinţii îşi iubesc foarte mult copiii, însă forma de exprimare este diferită şi mai mult sau mai puţin ascunsă de forme specifice şi personale. Pentru fiecare părinte, copilul său este „o bijuterie", fiind în acelaşi timp cel mai frumos, cel mai bun, remarcabil. Unii o recunosc deschis, alţii se feresc sau se tem să o arate, deşi valorizarea copiilor şi încrederea în forţele proprii se realizează în primul rând în familie.

Insistând asupra nevoii de a-i ajuta pe părinţi să fie părinţi, vom încerca să demonstrăm că învăţătorul / institutorul poate şi ar trebui să vrea să realizeze programe de consiliere educaţională a părinţilor măcar la nivelul clasei a cărei activitate o coordonează, dacă nu la nivelul întregii şcoli.

Introducerea ariei curriculare Consiliere şi orientare răspunde unor cerinţe sociale şi economice noi, care doreşte să atenţioneze asupra importanţei asumării de către şcoală a unei sarcini sociale suplimentare, aceea de a asigura şi buna inserţie

socio-profesională a elevilor pregătiţi în instituţiile de educaţie. Noua arie curriculară trebuie să se constituie drept o instanţă de comunicare cu o intenţionalitate precisă, realizată prin informare, exerciţiu, simularea situaţiilor cotidiene, un mijloc de învăţare a flexibilităţii, mobilităţii intelectuale, adaptabilităţii continue etc.

Procesul de educaţie şi formare desfăşurat în şcoală constituie puntea necesară trecerii spre viaţa socială adultă. În această întreprindere, Consilierea şi orientarea nu trebuie să se constituie ca un obiect de studiu sau disciplină şcolară în accepţiunea sa clasică, ci un mecanism educativ al schimbului de informaţii între parteneri, de autocunoaştere realistă, de învăţare socială, de comunicare, de cunoaştere a ambianţei sociale, culturale şi economice, ca o arie de aplicaţii, dezvoltări practice, experienţe şi atitudini care trebuie învăţate a fi exersate în viaţă.

Implicarea elevilor de la diferite niveluri şi forme de şcolarizare în elaborarea şi derularea planurilor comunitare ar aduce la acelaşi numitor cererea şi oferta de studiu, de petrecere a timpului liber, de pregătire pentru viaţa profesională, de învăţare socială.

Bibliografie:

- Berge, A. (1977), *Profesiunea de părinte. De la căsătoria părinţilor la căsătoria copiilor*. Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică.
- Doise, W.,Deschamps, J. C., Mugny, G. (1999), *Psihologie socială experimentală*, Iaşi, Editura Polirom
- Jigău, M.(coord.), (2001), *Consiliere şi orientare - ghid metodologie*, Bucureşti, Consiliul Naţional pentru Curriculum.
- Jinga, I., Negreţ, I.,(1999), *Familia, acest miracol înşelător*, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică.
- Osterrieth, Paul. (1973), *Copilul şi familia*, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică.
- Stănciulescu, Elisabeta, (1997), *Sociologia educaţiei familiale*, Iaşi, Editura Polirom.
- Vrăjmaş, Ecaterina - Adina, (2002), *Consilierea şi educaţia părinţilor*, Bucureşti, Editura Aramis.

Ce evaluăm, cum evaluăm?

Prof. Mărăcineanu Elena – Carmen,
Școala Gimnazială ”Prof. Ilie Popescu” Șotânga

Plecând de la ideea că fiecare este unic, are propriul său stil de lucru, diferite modalităţi de percepţie, gândire şi acţiune trebuie să privim evaluarea ca pe un proces la care elevul participă activ. Rolul evaluatorului este cel de factor din interior al procesului de învăţare, nu un observator neutru. El uşurează învăţarea şi evaluarea, plecând de la premiza că, evaluarea îndeplineşte funcţii mai degrabă de ameliorare şi de corectare, decât de sancţionare.

Importanţa pe care evaluarea o are în cadrul sistemului de învăţământ în general şi a procesului didactic în special este o temă larg dezbătută în ultimii ani și în urma unor experiențe inedite trăite pe perioada învățării online. Standardele ocupaţionale pentru profesia de cadru didactic cuprind competenţe care vizează evaluarea rezultatelor elevilor, proces care trebuie abordat din perspectiva unităţii şi interdependenţei cu celelalte componente.

În teoria şi practica educaţiei şi instruirii, conceptul de evaluare a suferit de-a lungul timpului modificări semnificative: de la simpla verificare a cunoştinţelor asimilate de către elev şi notarea lor de către cadrul didactic la extinderea acţiunilor evaluative asupra proceselor de instruire, calităţii curriculumului şcolar, pregătirea personalului didactic, până la elaborarea unui „ model de evaluare managerial”, bazat pe coerenţă, consistenţă şi relevanţă.

Atunci când se pune problema unei judecăţi de valoare, apare o întrebare: ce trebuie evaluat? O stare a individului, o transformare sau o evoluţie. Aşadar evaluarea muncii şcolare evidenţiază valoarea, nivelul şi eficienţa eforturilor depuse de toţi factorii educaţionali şi randamentul învăţării.

Analiza metodelor si instrumentelelor de evaluare traditionale şi alternative conduce către ideea că, este o reală necesitate modernizărea acestora şi inţelegerea de către cadrul didactic a ceea ce se aşteaptă de la el şi să aibă capacitatea profesională de a acţiona responsabil, inclusiv în domeniul evaluării rezultatelor şcolare.

. Evaluarea constă într-o măsurare sau apreciere, cu ajutorul criteriilor, a atingerii obiectivelor sau a gradului de proximitate a unui rezultat şcolar în raport cu o normă. Evaluarea în sine este o activitate cu caracter continuu, care măsoară, apreciază şi generează decizia, în urma căreia se stabileşte etapa de proiectare, cu alte obiective, ce vor constitui criterii de evaluare prin măsurare, apreciere, care vor conduce la alte decizii, într-un flux continuu, cu interferări ale celor trei forme de evaluare: iniţială, continuă, finală (sumativă).

La nivelul procesului de învăţământ interesează nu numai desfăşurarea evaluării didactice, ci şi formarea şi dezvoltarea capacităţii elevilor de autoevaluare. Apare astfel necesitatea accentuării preocupărilor care urmăresc dezvoltarea capacităţilor elevilor de autoevaluare, în condiţiile desfăşurării unui dialog deschis între educator şi elev. Aceste noi preocupări au ca scop dezvoltarea unei învăţări creative, menite să formeze oameni inovatori, conştienţi de propriile capacităţi, îndrumaţi de un educator, care este la rândul lui un autoformator.

O dată cu evoluţia societăţii şi modernizarea învăţământului, paradigma educaţională îşi transferă accentul de pe transmiterea cunoştinţelor spre învăţarea activă, creativă, iar demersurile pedagogice nu mai fac o distincţie netă între evaluare şi învăţare. Învăţătorul foloseşte strategii de evaluare care motivează şi stimulează elevii în învăţare, îi ajută să se cunoască, să se autoevalueze, încurajând progresul fiecărui elev. Strategiile didactice folosesc evaluarea ca mijloc de

apreciere a cunoştinţelor elevilor şi totodată, ca o extensie a învăţării. Evaluarea tradiţională tinde să fie tot mai mult înlocuită cu evaluarea alternativă, dialogată. Diferenţele dintre cele două modele de evaluare sunt semnificative.

În evaluarea capacităţii de exprimare orală, evaluarea dialogată este evidentă :

- este centrată pe dialog, pe cercetarea calitativă, mai mult decât pe măsurarea cantitativă
- este privită ca parte integrantă a procesului de dezvoltare şi schimbare şi implică judecata reflexivă;
- funcţia principală este de energizare din interior a procesului, depăşind concepţia prin care evaluarea este un proces de control exercitat din exteriorul procesului de învăţare.

În practica şcolară s-au îmbunătăţit metodele şi tehnicile de evaluare în scopul realizării unor corelaţii eficiente între predare – învăţare - evaluare şi pentru a atinge dezideratele propuse pentru formarea personalităţii. Spre deosebire de metodele tradiţionale care realizează evaluarea rezultatelor şcolare, obţinute pe un timp limitat, şi de regulă cu o arie mai mică de conţinut, metodele alternative de evaluare prezintă cel puţin două caracteristici: pe de o parte, realizează evaluarea rezultatelor în strânsă legătură cu instruirea / învăţarea, de multe ori concomitent cu aceasta şi pe de altă parte, ele privesc rezultatele şcolare obţinute pe o perioadă mai îndelungată, care vizează formarea unor capacităţi, dobândirea de competenţe şi mai ales schimbări în planul intereselor, atitudinilor, corelate cu activitatea de învăţare

Importanţa evaluării didactice în procesul de învăţământ este legitimată de următoarele constatări:

a) Actul predării asupra finalităţii, obiective instructive şi formative, iar performanţele elevului indică gradul, masura în care obiectivele au fost indeplinite.

b) Evaluarea rezultatelor şcolare permite profesorului să restructureze în chip optim demersul didactic.

c) Acţiunile de evaluare didactică deţin în şcoala o pondere însemnata, până la 40% din munca profesorului [15]

15 Radu, Ion, T., *Evaluarea în procesul didactic, Bucureşti,* 1981, pag.79,81

„ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC – DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV”

WALDVOGEL BRIGITTE GLORIA
COLEGIUL NAȚIONAL „MOISE NICOARĂ” ARAD

Fără îndoială, începând cu anul 2020, am avut parte de o mulțime de modele ale predării inovatoare. Profesorii cu care am lucrat în cadrul sesiunilor de dezvoltare personală și profesională din întreaga lume s-au aruncat cu toată inima în programe hibride, predare sincronă și cursuri asincrone. Ei au experimentat învățarea mixtă, sperând că modelele care propun individualizarea cu ajutorul resurselor digitale vor crește implicarea elevilor, creativitatea și gândirea de ordin superior. Profesorii au studiat resurse online pentru a rezolva probleme și au luat decizii cu privire la modul în care să folosească tehnologia pentru a-i motiva pe elevi.

Pe măsură ce noi, profesorii, am început să folosim programe digitale, am căutat feedback și ne-am revizuit predarea; pe scurt, am inovat. A trebuit să recunoaștem însă că, înainte de pandemie, din păcate, în România, instruirea asistată de tehnologie era opțională în combinație cu predarea în persoană; acum știm că învățarea mixtă este aici pentru a rămâne.

Întrebarea pe care trebuie să ne-o adresăm este: Ultimii ani de predare inovatoare au avut ca rezultat faptul că elevii au învățat să fie și ei mai inovatori? Cu alte cuvinte, din moment ce profesorii au experimentat, au rezolvat probleme și au luat decizii cu privire la utilizarea tehnologiei, este adevărat că și elevii au dezvoltat aceleași abilități de gândire critică și creativă?

Predarea inovatoare înseamnă că profesorul este creatorul, dar, din păcate, nu înseamnă neapărat același lucru pentru elevi. Inovarea nu înseamnă doar a face ceva nou, ci și a gândi noi modalități de a îmbunătăți un produs, o metodă sau o idee. Cum putem noi, ca educatori, să-i învățăm pe elevi să devină ei înșiși mai buni inovatori? Doar predând în mod explicit abilitățile de gândire și utilizând tehnologia pentru a maximiza accesul la informații.

TRADIȚIONAL ȘI MODERN ÎN PROCESUL DE PREDARE - ÎNVĂȚARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNT

Profesor: VANȚ ANCA MONICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIRCEA ELIADE, SATU MARE

Mulţi copii se chinuie în şcoli… pentru că felul în care li se predă este incompatibil cu felul în care învaţă. Fiecare elev dispune de un echilibru diferit între punctele tari şi slabe în aceste domenii. Aceasta va influenţa la rândul ei atât preferinţele lor de învăţare cât şi eficacitatea lor în diferite situaţii de învăţare. Indiferent de diferenţele pe care elevii le pot prezenta, ei nu învaţă o idee nouă în izolare, ci se dezvoltă şi îşi adaptează gândirea în continuu, în lumina experienţei anterioare. În promovarea învăţării centrate pe elev, trebuie să recunoaştem experienţa anterioară individuală a elevului, şi să o folosim ca pe o bază pentru a furniza noi experienţe care să-l ajute să-şi dezvolte ideile şi abilităţile.

Variaţiile în formaţia cu care vin elevii pot îmbrăca multe forme. Toţi venim cu formaţii diferite. Profesorul receptiv stabileşte o relaţie şi rezonanţă, simţind nevoile, conflictele, speranţele şi temerile neexprimate. Respectând autonomia elevului, profesorul petrece mai mult timp ajutându-l să articuleze întrebările urgente decât cerându-i răspunsurile potrivite. În cadrul unei societăţi bazate pe cunoaştere, este vitală nu doar creşterea accesului la oportunităţile de învăţare, ci şi consolidarea motivaţiei personale de a învăţa la şcoală şi în afara acesteia pe tot parcursul vieţii. Învățarea centrată pe elev trebuie să se concentreze asupra dezvoltării, testării şi implementarii materialelor, noilor metode pedagogice şi strategiilor destinate să contribuie la creşterea motivaţiei elevilor şi a atractivităţii învăţării; să consolideze dobândirea abilităţilor de învăţare; să consolideze educaţia interculturală şi contribuţia acesteia la integrarea socială.

Privind spre învăţământului preşcolar şi educaţia timpurie, curriculum permite implicarea părinţilor în calitate de co-responsabili, presupunând:

- identificarea experienţei şi bunelor practici
- schimbul de experienţă
- abordări pedagogice care să dezvolte creativitatea copiilor de la o vârstă cât mai timpurie
- învăţarea timpurie a limbilor străine
- consolidarea autonomiei şi atractivităţii sistemelor de educaţie, prin accentuarea relaţiei cu comunitatea
- proiectarea, dezvoltarea şi punerea în aplicare a celor mai performante instrumente care să contribuie la procesul de formare în orice context
- proiectarea şi punerea în aplicare a unor instrumente care să sprijine familia în procesul de autoinstruire.

A le permite elevilor să controleze ritmul de studiu pare ceva haotic. Cred că este eficient acest lucru, dat fiind faptul că elevii sunt diferiţi şi nu învaţă cu toţii în acelaşi ritm. Dacă vrem ca toţi elevii noştri să înveţe eficient, trebuie să acceptăm această provocare. Am recunoscut că fiecare elev este unic. Putem să ne confruntăm cu o provocare chiar mai mare, când ne gândim la rolul jucat de elevi în evaluarea învăţării.

Într-o învățare centrată pe elev, rolul profesorului este de instructor, ghid, îndrumătorul care te companiază, mentor, sfătuitor,consultant, transmiţător de cunoştinţe, formator, supraveghetor, coordonator, cercetător critic, model, colaborator – o persoană care facilitează procesul învăţării pentru elevi, încercând să descopere ce anume este interesat să înveţe elevul, şi determinând apoi cea mai bună modalitate de a-i pune la dispoziţie elevului acele informaţii prin furnizarea de sisteme de

cunoştinţe sau materiale, care să-i dea acestuia posibilitatea să se achite mai eficace de o sarcină. Acest lucru se realizează prin ascultare, punere de întrebări, furnizare de idei, sugerarea de alternative şi identificare de posibile resurse.

Organizarea clasei

Tradițional:

Asistăm la o lecţie obişnuită. Elevii sunt în bănci, unii în spatele celorlalţi, câte unul sau câte doi, ca pe vremea străbunicilor. Toţi au privirile aţintite înainte (acolo sunt catedra şi profesorul). Asta li se cere: privirea în faţă.

Unde găsesc ei răspunsurile la confruntările personale? La profesor, în spatele colegului, departe de zidurile şcolii?…

Modern:

- Elevii sunt pretutindeni în clasă.
- Ei se grupează / sunt grupaţi potrivit opţiunilor de studiu şi resurselor asigurate de profesor.
- Elevii privesc unii la alţii, faţă în faţă. Ei comunică. Toţi au şansa dialogului efectiv.
- În parteneriat cu profesorul ei vor găsi răspunsurile…

Rolul elevului

Tradițional:

- Urmărește prelegerea, expunerea, explicaţia profesorului.
- Încearcă să reţină şi să reproducă ideile auzite.
- Acceptă în mod pasiv ideile transmise.
- Lucrează izolat.

Modern:

- Realizează un schimb de idei cu ceilalţi.
- Cooperează în rezolvarea sarcinilor de lucru.
- Exprimă puncte de vedere proprii.
- Argumentează, pune şi îşi pune întrebări cu scopul de a înţelege.

Rolul profesorului

Tradițional:

- Expune, ţine prelegeri
- Impune puncte de vedere.
- Se consideră şi se manifestă “ca un părinte”.

Modern:

- Facilitează şi moderează învăţarea
- Ajută elevii să înţeleagă şi să explice punctele de vedere.
- Este partener în învăţare.

Modul de realizare a învățării

Tradiţional:

- Învăţarea are loc predominant prin memorare şi reproducere de cunoştinţe.
- Învăţarea conduce la competiţie între elevi, cu scopul de ierarhizare.

Modern:

- Învăţarea are loc predominant prin formare de competenţe şi deprinderi practice.
- Învăţarea se realizează prin cooperare.

Evaluarea

Tradiţional:

- Vizează măsurarea şi aprecierea cunoştinţelor (ce ştie elevul).
- Pune accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informaţie deţine elevul).
- Vizează clasificarea elevilor.

Modern:

- Vizează măsurarea şi aprecierea competenţelor (ce ştie să facă elevul cu ceea ce ştie).
- Vizează progresul în învăţare la fiecare elev.
- Pune accent pe elementele de ordin calitativ (valori, atitudini).

Concluzii

Ancorarea şcolii româneşti în secolul XXI presupune în mod obligatoriu utilizarea unor astfel de metode moderne. Nu este cazul să absolutizăm utilizarea acestor metode în detrimentul celor clasice. Un adevărat profesionist în predare (indiferent de disciplină) va trebui să ştie să adapteze demersul didactic. Sunt lecţii care în mod cert produc performanţe şcolare superioare numai cu ajutorul metodelor moderne, dar sunt şi lecţii în care prezenţa acestora nu este obligatorie.

Interesul elevilor pentru lecţii creşte ori de câte ori sunt folosite astfel de metode în predare. Prestanţa profesorului care le foloseşte este şi ea, în mod sigur, mai ridicată.

Bibliografie:

♣ Cojocariu,V., , 2006, Secrete metodice în didactica preşcolară, vol. 2, Editura C.C.D., Bacău.

♣ Creţu, C. , 1997, Psihopedagogia succesului, Iaşi, Editura Polirom.

♣ Erich Geissler, 1977, Mijloace de educaţie, Bucuresti, Editura Didactică şi Pedagogică.

Modernitate în abordarea literaturii române

Profesor Stanciu Melania
Liceul Tehnologic „Dragomir Hurmuzescu” Deva

Procesul instructiv-educativ este, prin excelenţă, „un act teleologic care urmăreşte, în mod conştient, atingerea unor finalităţi anterior stabilite”[16], chiar dacă nu exclude caracterul neprevăzut, spontan pe alocuri. Iată motivul pentru care proiectarea didactică ne apare ca o condiţie absolut necesară unei activităţi didactice optime. Ea reprezintă activitatea complexă de anticipare (prefigurare, prognozare) a modului de desfăşurare a procesului instructiv-educativ şi, mai ales, a componentelor sale. Sensul modern al termenului de proiectare devine sinonim cu sintagma design educaţional, înţeles ca act de „anticipare, prefigurare a demersului didactic, în termeni care să-l facă intraductibil în practică.”[17]

Nu mai trebuie de mult demonstrat faptul că eficienţa pedagogică, atât desfăşurarea, cât şi rezultatele procesului de învăţământ, depind mai ales de metodele alese de cadrul didactic. După cum o arată etimologia termenului, metodele de învăţământ reprezintă căile, modalităţile, procedeele, tehnicile şi mijloacele adecvate pentru desfăşurarea procesului instructiv-educativ: mai mult decât atât “căile folosite
în şcoală de către profesori pentru a-i sprijini pe elevi să descopere viaţa, natura, lumea, lucrurile, ştiinţa”, ele sunt mijloace prin care se formează şi se dezvoltă priceperile şi desprinderile elevilor, dar şi capacitatea acestora de a utiliza roadele cunoaşterii în aşa fel încât să-şi formeze şi să-şi dezvolte personalitatea.

Metodele moderne utilizate la clasă sunt:

Metoda Piramidei sau metoda bulgărelui de zăpadă presupune acumularea treptată a opiniilor individuale ale participanţilor. Are ca principiu de bază împletirea activităţii individuale cu cea de grup. Profesorul expune elevilor datele problemei în cauză. Elevii o rezolvă mai întâi individual, în aproximativ 5 minute. Elevii formează apoi diade, pentru a discuta rezultatele la care a ajuns fiecare. Se vor forma 2 grupe mari, egale ca număr, în care se dialogheză asupra soluţiilor pentru care s-a optat. Întreaga clasă, reunită, discută sarcina de lucru aleasă de profesor, analizează atât soluţiile la care au ajuns până în această etapă, cât şi problemele la care trebuie găsite răspunsuri. Se optează pentru soluţia cea mai bună şi se stabilesc concluziile întregului colectiv. Acestă metodă poate fi utilizată cu succes la orele de literatură. Sarcina de lucru ar suna astfel:

- Cum aţi reacţiona în locul ciobănaşului avertizat de mioara năzdrăvană?
- Cum aţi fi preferat să utilizaţi scrisoarea adversarului politic, dacă aţi fi fost în postura lui Nae Caţavencu?

Braistormingul (metoda “asaltului de idei”) este o metodă interactivă iniţiată de Alex Osborne. Acesta i-a descoperit şi valorizat funcţia distinctă, aceea de a înlesni căutarea şi găsirea celei mai adecvate soluţii a unei probleme de rezolvat, printr-o intensă mobilizare a ideilor tuturor participanţilor la discuţie. Metoda „asaltului de idei” are drept scop emiterea unui număr cât mai mare de soluţii privind modul de rezolvare a unei probleme, într-un grup coordonat de un moderator ce îndeplineşte rolul de animator şi de mediator al discuţiei.

---

[16] Cojocariu, Venera Mihaela, *Teoria şi metodologia instruirii*, Ed. Did. şi Ped., Bucureşti, 2002, p. 98.

[17] Ionescu, M., Radu, I., *Didactica modernă*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, p. 228.

Tehnica 6 / 3 / 5 presupune împărţirea clasei în grupe de câte 6 membri însă, spre deosebire de brainstorming, participanţii notează pe o foaie de hârtie câte trei soluţii la o problemă dată, timp de 5 minute. Totalul obţinut însumează, aşadar, 18 răspunsuri în 30 de minute, pentru fiecare grup.

Exemple : Care sunt modalităţile de caracterizare a personajului preferat din povestirea/nuvela studiată ? / Identificaţi, în textul liric studiat, trei figuri de sunet sau de construcţie şi analizaţi-le.

Tehnica “acvariului” (fishbowl) presupune o anumită aşezare a scaunelor din cabinetul de literartură, ceea ce justifică şi denumirea ei: ele sunt dispuse în două cercuri concentrice, unul din cercuri incluzându-l pe celălalt. Elevii aşezaţi în cercul interior primesc un timp de 8 – 10 minute pentru a discuta o problemă controversată, anunţată dinainte. În acest timp, cei aşezaţi în cercul exterior fac observaţii privind felul în care se relaţionează în primul cerc, tipurile de srategii folosite de participanţii la dialog pentru a-şi susţine poziţia, reacţiile lor şi contribuţia fiecăruia la reuşita dezbaterii. Urmează expunerea observaţiilor de către cei din cercul exterior, apoi schimbarea locurilor : cei din cercul interior trec în cel exterior şi invers. Dezbaterea continuă cu un alt subiect controversat, pe care îl analizează acum cei care în prima fază au fost observatori, urmând ca la final să se concluzioneze asupra activităţii.

Şarpele – joc folosit în secvenţele de fixare sau evaluare a însuşirii unor termeni de teorie literară. Presupune notarea pe o hârtie pliată (în formă de şarpe sau acordeon) a unui termen, constând într-o noţiune ce trebuie verificată; prima parte a hârtiei se pliază, iar pe următoarea parte al doilea participant notează definiţia noţiunii respective. Fără a vedea noţiunea iniţială, al treilea participant citeşte doar definiţia şi scrie termenul-noţiune care îi corespunde, care va fi citită de următorul participant. La final se reface traseul şi în cazul unuor erori, se depistează autorul şi cauza greşelii respective, operându-se eventualele ameliorări.

Procesul literar – este o formă complicată de dramatizare a unor fragmente literare şi chiar a unor opere întregi, văzută în fond ca o „dezbatere problematizată a universului unei opere literare, în care elevii se antrenează ca inculpaţi, acuzatori sau apărători ai destinelor personajelor respective.”[18] Procesul presupune distribuirea unor roluri specifice: preşedintele tribunalului, grefieri, procurori, secretari, avocatul apărării, pe lângă rolurile personajelor din opera literară de aici, numărul mare de elevi care trebuie implicaţi în procesul literar.

Exemplu: Procesul greierului acuzat de lene şi neglijenţă.

Pălăriile gânditoare (metoda *thinking hats*) este o metodă interactivă, de gândire critică, ce presupune interpretarea de roluri de către participanţii care şi aleg una dintre şase pălării – figurine decupate sau simple simboluri – de diferite culori, cărora le corespund semnificaţii şi implicit, modalităţi diferite de interpretare. Culoarea pălăriei este cea care defineşte rolul: pălăria albă este neutră, participanţii sunt învăţaţi să gândească obiectiv, pălăria roşie dă frâu liber sentimentelor, oferă o perspectivă emoţională asupra evenimentelor. Pălăria neagră este perspective gândirii negativiste, pesimiste, pălăria galbenă este simbolul gândirii pozitive şi constructive, al optimismului. Cel ce stă sub pălăria verde trebuie să fie creativ. Gândirea laterală este specifică acestui tip de pălărie. Cere un efort de creaţie. Pălăria albastră este dirijorul orchestrei şi cere ajutorul celorlalte pălării. Gânditorul pălăriei albastre defineşte problema şi conduce întrebările, reconcentrează informaţiile pe parcursul activităţii şi formulează ideile principale şi concluziile la sfârşit. Monitorizează jocul şi are în vedere respectarea regulilor. Un exemplu de întrebări posibile în acest joc este:

[18] Parfene, Constantin, *Literatura în şcoală*, Ed. Universităţii “Al. I. Cuza”, Iaşi, 1997, p. 126.

Pălăria albă	***Pălăria roşie***	***Pălăria galbenă***	***Pălăria neagră***	***Pălăria albastră***	***Pălăria verde***
➢ Ce informaţii avem? ➢ Ce informaţii lipsesc? ➢ Ce informaţii am vrea să avem? ➢ Cum putem obţine informaţiile?	➢ Punându-mi pălăria roşie, uite ➢ cum privesc eu lucrurile… ➢ Sentimentul meu e că… ➢ Nu-mi place felul cum s-a ➢ procedat.	➢ Pe ce se bazează aceste idei? ➢ Care sunt avantajele? ➢ Pe ce drum o luăm? ➢ Dacă începem aşa… sigur vom ajunge la rezultatul bun!	➢ Care sunt erorile? ➢ Ce ne împiedică? ➢ La ce riscuri ne expunem? ➢ Ne permite regulamentul?	➢ Putem să rezumăm? ➢ Care e următorul pas? ➢ Care sunt ideile principale? ➢ Să nu pierdem timpul şi să ➢ ne concentrăm asupra…, nu ➢ credeţi?	➢ Şansa succesului este dacă… ➢ Cum poate fi altfel atacată ➢ problema? ➢ Putem face asta şi în alt mod? ➢ Găsim şi o altă explicaţie?

Metoda Frisco seamănă cu cea prezentată anterior, deoarece presupune, ca şi aceasta, interpretarea unor roluri, de data aceasta în număr de patru: conservatorul, exuberantul, pesimistul, optimistul. Metoda are următoarele etape: etapa propunerii problemei de către profesor sau elevi; etapa organizării colectivului, în care se explică rolurile şi se stabilesc “actorii” care le vor interpreta; etapa dezbaterii colective în care sunt interpretate rolurile şi susţinute punctele de vedere; etapa sistematizării ideilor emise şi a concluzionării.

BIBLIOGRAFIE:

7. Cojocariu, Venera Mihaela, *Teoria şi metodologia instruirii*, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 2002.
8. E.E. Geissler, *Mijloace de educaţie*, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1977.
9. Goia, Vistian, *Didactica limbii şi literaturii române pentru gimnaziu şi liceu,* Editura Dacia, Cluj – Napoca, 2002.
10. Ionescu, M., Radu, T., *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj – Napoca, 2001.
11. Parfene, Constantin, *Literatura în şcoală*, Editura Universităţii din Iaşi, 1997.

STRATEGII DIDACTICE INTERACTIVE BAZATE PE ÎNVĂŢAREA PRIN COOPERARE

Prof. IGNĂTESCU AURELIA
Şcoala Gimnazială „G.E.Palade” Buzău

Strategiile didactice de invăţare pot avea la bază :- stimularea competiţiei sau

- promovarea muncii individuale sau
- invăţarea prin cooperare .

Cele trei variante de strategii didactice nu se exclud , ci toate sunt necesare. Dintre ele însă , invăţarea prin cooperare trebuie să aibă dominanţă în clasă , deoarece aceasta are un rol foarte important în pregătirea elevilor pentru a se integra în comunitate , în societate..Abilitatea de a lucra împreună cu ceilalţi , devine în zilele noastre o cerinţă tot mai prezentă pe piaţa locurilor de muncă . Numeroase studii demonstrează superioritatea strategiilor didactice cooperante faţă de cele competitive şi individuale în dezvoltarea proceselor cognitive superioare ,a abilităţilor de comunicare , în îmbunătăţirea motivaţiei , a stimei de sine , în dezvoltarea personalităţii . Căştigul elevilor care lucrează in cooperare cu colegii lor , se manifestă în faptul că :

- interrelaţiile dezvoltă capacităţile sociale de comunicare şi de adaptare la regulile grupului ;
- succesele înregistrate în soluţionarea colectivă a problemelor sunt mai mari ;
- sunt stimulate gândirea critică , creativă şi laterală ;
- dezvoltă încrederea în propriile puteri;
- promovează o atitudine pozitivă , respectul reciproc şi toleranţa ;
- motivează participarea activă şi implicarea în sarcina colectivă .

Munca în echipă dezvoltă capacitatea elevilor de a lucra împreună – o componentă importantă pentru viaţa şi activitatea viitorilor cetăţeni .

Obiectivele învăţării prin cooperare :

- valorizează schimburile intelectuale şi verbale , intensifică procesarea informaţiei şi mizează pe o logică a învăţării care ţine cont de opiniile celorlalţi ;
- munca în echipă constituie un stimulent intelectual şi declanşator al schimbului de opinii şi de informaţii;
- favorizează schimbul de idei şi discuţia , adică toate condiţiile care contribuie la educarea spiritului critic , a obiectivităţii şi a reflexiunii discursive;
- analiza critică a soluţiilor emise dezvoltă capacităţile de autoevaluare a participanţilor;
- încurajează la elevi o atitudine deschisă , bazată pe iniţiative personale;
- favorizează implicarea intensă a elevilor în rezolvarea sarcinilor de învăţare;
- sociabilitatea , acomodarea în roluri diferite , deprinderi ale conduitei disciplinate , deprinderi organizatorice , iniţiativă , formarea şi stabilizarea unor trăsături de personalitate;

- contribuie la rezolvarea conflictelor pe baza respectului mutual şi conduce la formarea moralei autonome în opoziţie cu morala heteronomă .

Reguli ce trebuie respectate atunci când se organizează învăţământ pe echipe :

- Elaborarea unui plan de lucru în care se trec elementele importante de studiat , sarcinile fiecărui membru, subtemele, aplicaţiile , locul de desfăşurare , etc.
- Explicaţiile profesorului asupra importanţei temei de studiu şi a avantajelor muncii în grup pentru rezolvarea ei .
- Oferirea elevilor spre rezolvare a unei sarcini relevante din punct de vedere cognitiv şi social .
- Optarea pentru un nr. optim de membrii în grup (4-5) şi crearea unor echipe eterogene .
- Crearea posibilităţii membrilor echipei de a fi consiliaţi .
- Crearea unei atmosfere propice de lucru şi a unui spaţiu adecvat .
- Explicarea modului de evaluare a muncii colective şi a fiecărui membru în parte .

Competenţele profesorului necesare susţinerii învăţării prin cooperare

Învăţarea prin cooperare solicită efort intelectual şi practic atât din partea elevilor cât şi din partea profesorului care coordonează bunul mers al activităţii . Utilizând strategia învăţării prin cooperare , profesorul trebuie să deţină următoarele competenţe :

- Competenţa energizantă – are în vedere capacitatea profesorului de a-i face pe elevi să dorească să se implice în activitate . Elevii trebuie încurajaţi şi stimulaţi să nu se oprească la prima soluţie descoperită , ci să se antreneze în căutarea de soluţii alternative .
- Competenţa empatică – presupune abilitatea de a lucra cu elevii reuşind să se transpună în situaţiile pe care aceştia le parcurg .
- Competenţa ludică – se referă la capacitatea profesorului de a răspunde jocului elevilor săi prin joc, favorizând integrarea elementelor ludice în activitatea de învăţare pentru a o face mai atractivă şi pentru a întreţine efortul intelectual şi fizic al elevilor .
- Competenţa organizatorică – are în vedere abilitatea profesorului de a organiza colectivul în echipe de lucru , de a menţine şi a impune respectarea regulilor . Totodată , profesorul poate intervenii în situaţii limită , în situaţii de criză , aplanând conflictele şi favorizând continuarea activităţii în direcţia dorită , evitând devierile .
- Competenţa interrelaţională – presupune disponibilităţi de comunicare cu elevii, menită să dezvolte şi la aceştia abilităţile sociale necesare integrării optime în colectiv .Toleranţa şi deschiderea faţă de nou , precum şi încurajarea răspunsurilor elevilor , va avea ca efect crearea de disponibilităţi asemănătoare elevilor săi în relaţiile cu ceilalţi .

Alături de aceste competenţe nu trebuie neglijate cele necesare şi specifice tuturor cadrelor didactice :

- Competenţele ştiinţifice – care se referă la corectitudinea ştiinţifică , la calitatea , structurarea logic internă şi transpoziţia didactică a conţinuturilor care vor contribui la atingarea obiectivelo stabilite şi la dezvoltarea la elevi a structurilor operatorii , afective , motivaţionale , volitive şi acţionale .
- Competenţele psihopedagogice şi metodice – prin care se asigură eficienţa psihopedagogică a demersurilor instructiv – educative , logica didactică , profesorul mediind legătura elevului cu obiectivul de învăţământ .
- Competenţele manageriale şi psihosociale ce ţin de managementul educaţional şi de organizarea relaţiilor sociale în clasa de elevi .

Învăţământul modern preconizează o metodologie axată pe acţiune , operatorie , deci pe promovarea metodelor interactive care să solicite mecanismele gândirii , ale inteligenţei , ale imaginaţiei şi creativităţii (Metoda predării\învăţării reciproce , Metoda mozaicului , Metoda schimbării perechii , Metoda piramidei , Tehnica Lotus , Diagrama cauzelor şi a efectului , etc.) .

Rolul profesorului se redimensionează şi capătă noi valenţe , depăşind optica tradiţională prin care el era doar un furnizor de informaţii .În organizarea învăţării prin cooperare el devine un coparticipant , alături de elev la activităţile desfăşurate . El însoţeşte şi încadrează elevul pe drumul către cunoaştere . Dimensiunile procesului de învăţământ (predaere – învăţare – evaluare) capătă , în cadrul strategiilor de lucru în echipă , valenţe formative şi formatoare , încurajând progresul individual şi colectiv , personal şi social .

BIBLIOGRAFIE

1) Tehnici de învăţare prin cooperare-curs –S. Panţuru , Braşov .

2) Orientări contemporane în teoria şi practica predării – S. Panţuru , Braşov .

3) Strategii didactice interactive –C. –L. Oprea , Ed . did. şi pedagogică , R.A.

4)Instruire interactivă . Repere pentru reflexie şi acţiune– Bocoş Muşata , Cluj-Napoca , Edit.Presa Universitară Clujană , 2002 .

5) Sisteme de instruire alternative şi complementare .Structuri , stiluri şi strategii I.Cerghit, , Bucureşti.Edit. Aramis , 2002 .

TRADIŢIE ŞI INOVAŢIE ÎN PREDAREA MATEMATICII

Prof. IGNĂTESCU VIOREL OVIDIU
Şcoala Gimnazială „G.E.Palade” Buzău

Într-o abordare modernă, profesorul se preocupă de crearea de ocazii de învăţare pentru elevii săi. În acest context, metodele pe care le va folosi sunt mijloacele prin care sunt configurate activităţile de învăţare ale elevilor. În absenţa unui inventar metodologic interiorizat (adică bine învăţat, mobil, în situaţie de a fi aplicat şi transferat în situaţii noi), activităţile elevilor nu pot fi anticipate interactiv, şi, cu atât mai puţin declanşate pe parcursul orelor. Profesorului îi revine sarcina cea mai importantă şi anume aceea de a alege metoda cea mai potrivita sau ansamblul de metode care să conducă la atingerea obiectivelor propuse. Nu există reţete sau scenarii prestabilite, ci doar recomandări care să ajute dascălul în demersul didactic. Pentru creşterea randamentului elevilor, s-a constatat în timp că e de preferat alternarea metodelor clasice cu cele moderne. Voi prezenta în continuare câteva metode de predare cu un grad mai ridicat de interactivitate care se pretează la predarea Matematicii:

Prelegerea – o perspectivă modernă

Prelegerea este fără îndoială cea mai frecventă alegere într-o abordare didactică tradiţională. În acest sens este tipică imaginea profesorului la catedră (sau la tablă) care vorbeşte elevilor care stau cuminţi în bancă şi ascultă sau scriu după dictare. Am văzut că această abordare este foarte puţin eficientă pentru învăţare. Cu puţină ”sare şi piper” prelegerea poate fi recondiţionată însă, şi introdusă într-un demers didactic modern, centrat pe achiziţiile elevului. Din această perspectivă, dascălul trebuie să se preocupe de : stimularea interesului elevilor; aprofundarea înţelegerii elevilor; implicarea elevilor pe parcursul prelegerii prin întreruperea prelegerii; evitarea unui punct final la final.

Brainstorming[19]

Brainstorming-ul (sau asaltul de idei) reprezintă formularea a cât mai multor idei – oricât de fanteziste ar putea părea acestea - ca răspuns la o situaţie enunţată, după principiul cantitatea generează calitatea. Conform acestui principiu, pentru a ajunge la idei viabile şi inedite este necesară o productivitate creativă cât mai mare.

Ştiu/vreau să ştiu/am învăţat[20]

Cu grupuri mici sau cu întreaga clasă, se trece în revistă ceea ce elevii ştiu deja despre o anumită temă şi apoi se formulează întrebări la care se aşteaptă găsirea răspunsului în lecţie.

Eseul de cinci minute[21]

[19] Adaptare după O. Păcurari (coord), Invăţarea activă, Ghid pentru formatori, MEC-CNPP, 2001

[20] Text preluat din O. Păcurari (coord) – Strategii didactice inovative, Ed. Sigma, 2003

Eseul este o modalitate eficientă de a încheia ora, pentru a-i ajuta pe elevi să-şi adune ideile legate de tema lecţiei şi pentru a-i da profesorului o idee mai clară despre ceea ce s-a întâmplat, în plan intelectual, în acea oră. Acest eseu le cere elevilor două lucruri: să scrie un lucru pe care l-au învăţat din lecţia respectivă şi să formuleze o întrebare pe care o mai au în legătura cu aceasta. Profesorul strânge eseurile de îndată ce elevii le-au terminat de scris şi le foloseşte pentru a-şi planifica la aceeaşi clasă lecţia următoare.

Ciorchinele[22]

Ciorchinele este o metodă de brainstorming neliniară care stimulează găsirea conexiunilor dintre idei şi care presupune următoarele etape:

1. Se scrie un cuvânt / temă (care urmează a fi cercetat) în mijlocul tablei sau a foii de hârtie;
2. Se notează toate ideile, sintagmele sau cunoştinţele care vă vin în minte în legătură cu tema respectivă în jurul acestuia, trăgându-se linii între acestea şi cuvântul iniţial;
3. Pe măsură ce se scriu cuvinte, idei noi, se trag linii între toate ideile care par a fi conectate;
4. Activitatea se opreşte când se epuizează toate ideile sau când s-a atins limita de timp acordată;

Turul galeriei[23]

Turul galeriei presupune evaluarea interactivă şi profund formativa a produselor realizate de grupuri de elevi.

1. În grupuri de trei sau patru, elevii lucrează întâi la o problemă care se poate materializa într-un produs (o diagramă, de exemplu), pe cât posibil pretându-se la abordări variate.
2. Produsele sunt expuse pe pereţii clasei.
3. La semnalul profesorului, grupurile se rotesc prin clasă, pentru a examina şi a discuta fiecare produs. Îşi iau notiţe şi pot face comentarii pe hârtiile expuse.
4. După turul galeriei, grupurile îşi reexaminează propriile produse prin comparaţie cu celelalte şi citesc comentariile făcute pe produsul lor.

Cubul[24]

Metoda presupune explorarea unui subiect, a unei situaţii din mai multe perspective, permiţând abordarea complexă şi integratoare a unei teme.

Sunt recomandate următoarele etape :

• Realizarea unui cub pe ale cărui feţe sunt scrise cuvintele: descrie, compară, analizează, asociază, aplică, argumentează.

• Anunţarea temei, subiectului pus în discuţie

---

[21]Text preluat din O. Păcurari (coord) – Strategii didactice inovative, Ed. Sigma, 2003

[22] Text preluat din O. Păcurari (coord) – Strategii didactice inovative, Ed. Sigma, 2003

[23] Text preluat din O. Păcurari (coord) – Strategii didactice inovative, Ed. Sigma, 2003

[24] Text adaptat după O. Păcurari (coord), Invăţarea activă, Ghid pentru formatori, MEC-CNPP, 2001

• Impărţirea clasei în 6 grupe, fiecare dintre ele examinând tema din perspectiva cerinţei de pe una dintre feţele cubului
• Redactarea finală şi împărtăşirea ei celorlalte grupe
• Afişarea formei finale pe tablă sau pe pereţii clasei

Bulgărele de zăpadă[25]

Metoda presupune reducerea numărului de elemente, aspecte, faţete ale unei probleme/situaţii pentru focalizarea asupra celor esenţiale.

Mozaicul[26]

Mozaicul presupune învăţarea prin cooperare la nivelul unui grup şi predarea achiziţiilor dobândite de către fiecare membru al grupului unui alt grup. Ca toate celelalte metode de învăţare prin cooperare şi aceasta presupune următoarele avantaje: stimularea încrederii în sine a elevilor, dezvoltarea abilităţilor de comunicare argumentativă şi de relaţionare în cadrul grupului, dezvoltarea gândirii logice, critice şi independente, dezvoltarea răspunderii individuale şi de grup, optimizarea învăţării prin predarea achiziţiilor altcuiva.

BIBLIOGRAFIE:

O. Păcurari (coord) - **Învăţarea activă, Ghid pentru formatori**, MEC-CNPP, 2001
O. Păcurari (coord) – **Strategii didactice inovative**, Ed. Sigma, 2003

[25] Text realizat de Adriana Tepelea

[26] Adaptare după O. Păcurari (coord), Invăţarea activă, Ghid pentru formatori, MEC-CNPP, 2001

ACORDAREA PRIMULUI AJUTOR

Schipor Nicoleta Adriana
Colegiul Andronic Motrescu

Primul ajutor reprezintă un complex de măsuri de urgenţă, care se aplică în cazuri de accidente înaintea intervenţiei cadrelor medicale.

Organizarea activităţii de acordare a primului ajutor

Organizarea activităţii de acordare a primului ajutor este deosebit de importantă. Printr-o acţiune ordonată, competentă şi fără gesturi inutile se câştigă timp preţios, element deosebit deseori esenţial pentru **salvarea vieţii victimelor**.

În momentul în care se intervine pentru salvarea victimelor unui accident trebuie respectate următoarele **principii:**

- victima nu se deplasează de la locul accidentului decât în cazul în care situaţia din teritoriul respectiv continuă să fie periculoasă pentru victimă sau/şi pentru cel care acordă primul ajutor!
- primul ajutor se acordă la locul accidentului!
- în primul rând se evaluează gravitatea stării victimei şi după această evaluare se alertează imediat ambulanţa!

Ţinând cont de aceste principii este bine ca acţiunea dumneavoastră să se desfăşoare în următoarea succesiune:

1. Izolaţi zona, îndepărtaţi curioşii (evitaţi creşterea numărului de victime)!
2. Degajaţi accidentatul!
3. Acordaţi primul ajutor!
4. Chemaţi ambulanţa!
5. Supravegheaţi victima şi continuaţi, dacă este nevoie, să-i acordaţi primul ajutor până la sosirea ambulanţei!

ABC-ul resuscitării:

- **Respectaţi etapele de acţiune în evaluarea funcţiilor vitale:**

A. Eliberarea căilor aeriene: menţinând deschise şi libere căile aeriene se permite circulaţia aerului între organism şi mediul înconjurător.

B. Respiraţia: procesul prin care pătrunde aerul în plămâni şi se eliberează dioxidul de carbon în aerul atmosferic.

C. Circulaţia: circulaţia sângelui prin organism.

În cazul cand accidentatul respireă greu, foarte rar si convulsiv, la fel ca un muribund, i se va face **respirație artificială și un masaj** în regiunea inimii.

În cazul cand persoana accidentată **nu mai dă semne de viață** (respirația, bătăile inimii, pulsul sunt absente) nu trebuie sa fie considerată pierduta. Moartea poate fi adesea numai aparenta, dar cel accidentat va muri daca nu i se va acorda primul ajutor, făcandu-i-se respirație artificiala. **Respirația artificială** trebuie făcută în mod continuu, până la sosirea medicului, care, în aceste cazuri, trebuie chemat urgent.

Pulsul se verifica la artera carotida, fără a presa excesiv.

Respirația artificială va fi executată numai în cazurile în care cel accidentat nu respiră deloc sau respira rar, convulsiv, cu sughițuri, ca un muribund, sau dacă respirația se înrăutățește. Executarea respirației artificiale trebuie să fie începută imediat și se continuă apoi fără întrerupere.

Înainte de a se proceda la executarea respirației artificiale, este necesar:

• să se elibereze imediat accidentatul de părțile de îmbrăcăminte care împiedică respirația (gulerul de la cămașă, fularul), să se desfacă cureaua de la pantaloni.

• să se elibereze imediat gura celui accidentat de obiecte străine (să se înlăture protezele dentare dacă exista);

• dacă gura accidentatului este încleștată, ea trebuie deschisă, în care scop falca inferioară este împinsă în afara; pentru aceasta cel care dă primul ajutor aplica cele patru degete de la ambele mâini în spatele colțurilor fălcii inferioare, apoi, prin apasarea degetelor mari deasupra marginii fălcii, aceasta este împinsă în afara, astfel ca dinții maxilarului inferior să fie aduși în fața dinților celui superior.

În cazul când în modul mai sus indicat nu se reușește să se deschidă gura, atunci se va recurge la ajutorul ***unei lame metalice sau unei linguri*** care se va introduce între masele la colțurile gurii și nicidecum în față (căci dinții se pot rupe) și cu precauție se desclestează dinții. (Înainte de a se folosi lama metalica/lingura, se învelește cu un material textil pentru a proteja dantura. Sunt preferabile de asemenea unelte din lemn).

METODE DE RESPIRAȚIE ARTIFICIALĂ

Metoda respirației artificiale gura-la-gura. Este cea mai bună metoda pentru ca este ușor de învățat și practicat, poate fi folosită asupra persoanelor de toate vârstele. În plus, oferă rata mare de succes pentru salvatorul singur.

Eliberarea căilor respiratorii

Gura la nas

Gura la gură

Tehnica masajului cardiac extern

Cu victima așezată pe spate pe un plan dur se localizează punctul de compresie situat în partea inferioară a sternului (apendicele xifoid - locul de întâlnire a coastelor). La acest nivel se așează podul palmei uneia dintre mâini, aceasta fiind locul în care trebuie făcute compresiunile toracice.

Așezăm cealalta mâna (cea cu care am reperat apendicele xifoid), peste mâna situată pe stern fără ca degetele să se sprijine pe torace.

Cu coatele întinse, cu bratele perpendicular pe stern, linia umerilor să fie paralela cu linia longitudinala a pacientului se fac compresiunile astfel încât sa înfundam sternul cu o adâncime de aproximativ 4-5 cm (numarând cu voce tare, şi 1 şi 2 si 3 si 4 si 5). Frecventa compresiunilor externe trebuie sa fie de 80-100/min.

La copiii mici (până la 4 ani) apăsarea se va efetua mai domol – doar cu 2 degete dar cu o frecvenţă mai mare 100/min.

Méthodes classiques et modernes dans l`enseignement du français

Ciobanu Diana-Ionela
Liceul Tehnologic „Ion Mincu”, Vaslui

La clé d'un cours réussi consiste dans la collaboration et la compréhension de l'enseignant avec les élèves, dans leur participation effective, la stratégie et les méthodes utilisées par l'enseignant étant essentielles. Ainsi, il est recommandé de "mêler" les méthodes traditionnelles d'enseignement-apprentissage avec les méthodes nouvelles et de ne pas les rejeter complètement, ainsi que d'adapter les méthodes traditionnelles au contexte actuel.

L’exposé c`est la méthode par laquelle on présente oralement un contenu sur un certain thème. Les étapes de l’exposé sont : 1. la préparation des élèves (l’enseignant doit apprendre aux apprenants à prendre des notes et leur présenter le plan de l’exposé) ; 2. l’exposé qui doit être sous la forme d’interaction (les élèves posent des questions); 3. les conclusions (le professeur vérifie si les élèves ont compris ou non). Les avantages de l’exposé sont : a) transmet une grande quantité de connaissances dans un temps relativement bref ; b) on peut employer à tous les niveaux d’enseignement: débutants, avancés; c) permet d’atteindre des objectifs cognitifs (présenter des informations d’actualité ; impliquer les élèves dans l’explication ou dans la démonstration de certains procès et phénomènes) ou des objectifs affectifs (stimuler l’imagination de l’auditeur ; transmettre des valeurs et des attitudes). Les désavantages de l’exposé sont: a) n’implique pas assez les élèves; b) transmet des connaissances « toutes faites »; c) favorise une activité passive de l’élève qui peut s’ennuyer ou peut trouver d’autres choses à faire.

L’explication c’est la méthode qui favorise la transmission et la présentation d’une grande quantité de connaissances dans un temps relativement court. À l’aide de cette méthode on peut présenter des faits, des événements, ou des informations orientées vers des conclusions. Les avantages de cette méthode sont: a) transmet une grande quantité de connaissances dans un temps relativement bref; b) on peut employer à tous les niveaux d’enseignement; c) présente des informations complexes; c) implique tous les élèves par l’intermédiaire des questions. En ce qui concerne les désavantages de l’explication on énumère: a) n’implique pas assez les élèves; b) transmet des connaissances « toutes faites »; c) favorise une activité passive de l’élève qui peut s’ennuyer ou peut trouver d’autres choses à faire; d) ne favorise pas l’interaction entre les élèves, ce qui peut instaurer un climat rigide et ennuyeux.

L’observation est la méthode qui implique la relation directe entre l’apprenant et la réalité qui est l’objet des processus de connaissance. L’observation peut être dirigée ou non par le professeur. Les étapes de l’observation: 1. la préparation des élèves pour l’activité de l’observation; 2. l’observation proprement dite; 3. les conclusions tirées après un échange de questions-réponses entre le professeur et les élèves. Les avantages de l’observation sont: a) permet aux élèves de remarquer certains faits seuls; b) on peut employer à tous les niveaux d’enseignement; c) favorise l’interaction entre élèves et professeur; d) accroît la motivation chez l’apprenant qui se voit capable d’observer et de découvrir seul un certain aspect. Les désavantages de cette méthode sont: a) nécessite beaucoup de temps pour que les élèves parviennent à saisir l’aspect désiré; b) présente un seul fait à la fois; c) on peut avoir besoin de supports (planches, fiches) qui doivent être préparés d’avant.

Le choix des méthodes modernes se réalise en fonction des élèves, de leur niveau de compréhension, des objectifs et des contenus de l’activité didactique. L`utilisation des méthodes interactives d`enseignement- apprentissage contribue à

l'amélioration de la qualité du processus instructif-éducatif, ayant un caractère actif –participatif et une réelle valeur active - formative sur la personnalité de l'élève. Les élèves eux-mêmes doivent organiser ce qu'ils ont vu et entendu dans un tout ordonné et significatif.

Une méthode interactive c`est **la pyramide** ou **la « boule de neige »** qui est la méthode qui permet l'accumulation graduelle des opinions individuelles. Les étapes de cette méthode : 1. « on présente aux élèves les données du problème en leur demandant d'essayer de résoudre dans un temps précisé et de noter les questions à discuter et même les solutions proposées; 2. chaque élève essaie de résoudre le problème individuel en respectant les demandes; 3. deux à deux, les élèves discutent les solutions trouvées et notent les éventuelles questions qui peuvent apparaître; 4. on peut partager la classe en deux grands groupes en faisant la même chose; 5. les solutions de chaque groupe sont écrites au tableau noir; 6. on choisit la meilleure solution en tirant les conclusions » . Les avantages de « La Pyramide » sont: a) favorise la communication; b) facilite l'interaction entre les élèves et encourage ceux qui sont timides ou n'ont pas assez de connaissances; c) développe l'imagination et la créativité des élèves. Les désavantages de cette méthode sont: a) si la classe n'est pas organisée assez bien peut apparaître le bruit et le désordr ; b) la méthode demande plus de temps pour la solution des problèmes visés.

Le Cube est la méthode qui permet l'analyse d'un concept a partir de 6 approches distinctes correspondant chacune à une facette du cube: décrire, comparer, associer, analyser, mettre en pratique, argumenter. Les étapes du cube : - « L'enseignant explique aux élèves les 6 approches : 1. Décrire – faire appel à des connaissances empiriques: nom, description, identification; 2. Comparer – les objets auxquels l'objet proposé ressemble; 3. Associer – a quoi l'objet visé fait penser ?; 4. Analyser – en quoi est-il fabriqué ?; 5. Mettre en pratique – comment on peut l'utiliser ?; 6. Argumenter et motiver » .

Les avantages de cette méthode sont: a) favorise la communication entre les élèves; b) encourage les élèves timides ou ceux qui n'ont pas assez de connaissances de français en favorisant l'interaction entre les élèves et le professeur; c) développe toute les types de compétences: compréhension orale – production orale, compréhension écrite – production écrite. - implique tous les élèves de la classe. Parmi les désavantages de cette méthode on peut mentionner le fait que si la classe n'est pas organisée assez bien peut apparaître le bruit et le désordre.

Le Brainstorming (le remue-méninge) est une méthode de travail en groupe centrée sur la découverte d'une solution nouvelle face à un problème difficile. Elle suppose l'existence d'un animateur, un groupe de participants, des observateurs et un jury et s'appuie sur la technique d'un bombardement d'informations sur un thème étudié. L'imagination créatrice y est importante et la censure critique des idées y est annulée. Les étapes de cette méthode sont: 1. « on choisit et on présente le problème à un groupe d'élèves; 2. le problème doit recevoir une solution; 3. le débat- étape où les élèves sont invités à y répondre en proposant plusieurs réponses ou solutions qui sont notées par les observateurs. Personne ne complète, ne critique et ne répète les idées mentionnées déjà; - le choix de la meilleure solution d'un grand nombre d'idées présentées par les élèves » . Les avantages de cette méthode sont: a) forme l'habileté d'employer les nouvelles connaissances dans de nouveaux contextes; b) on peut employer à tous les niveaux; c) favorise l'interaction élève-élève, élève –professeur; d) développe la capacité de soutenir par des arguments les solutions trouvées. Les désavantages de cette méthode sont: a) exige une bonne connaissance de la langue de la part des élèves mais aussi une bonne argumentation pour soutenir les solutions trouvées; b) nécessite une préparation d'avant de la part du professeur.

La technique appelée ”**l`arbre des idées** " implique un travail de groupe. C'est une méthode graphique dans laquelle le mot clé est écrit dans un rectangle, au centre. À partir de ce rectangle on ramifie comme les branches d' un arbre

toutes les connaissances évoquées. La feuille sur laquelle l`arbre est dessiné passe d'un membre à un autre membre du groupe et chaque élève a la possibilité de lire ce que ses collègues ont écrit. Cette forme d'activité en groupe est avantageuse parce qu`elle propose aux élèves une nouvelle forme d'organisation et de systématisation des connaissances.

La classe inversée, intitulée aussi **Flipped Classroom** est une méthode d'enseignement très efficace, à l'aide de laquelle les élèves deviennent des participants actifs dans le processus de l'éducation, l'apprentissage se centrant sur eux, et les enseignants jouent le rôle de fournir les ressources nécessaires pour l`apprentissage. L`objectif est de recentrer l`apprentissage autour de l`élève, en lui donnant les moyens d`être plus autonome. La classe inversée suppose de mettre les élèves en activité et de les faire travailler de manière collaborative. L`élève réalise un travail autonome pour acquérir des connaissances de base qui seront mobilisées dans une séance de travail en classe. Ces connaissances sont alors directement mobilisées dans des activités de mise en pratique et d`approfondissement. La classe inversée permet d`individualiser et de différencier l`enseignement. Tout d`abord à la maison, où chaque élève peut aller à son rythme pour voir les notions avant la classe, mais aussi pendant le cours où le travail de groupe permet à l`enseignant d`aller voir individuellement chaque élève pendant que le reste de la classe travaille.

Les méthodes modernes ont tendance à se rapprocher de méthodes de recherche scientifique, permettant aux élèves de s`impliquer dans des activités de recherche et d'investigation directe des phénomènes. L` utilisation des méthodes interactives dans l`activité didactique entraîne une augmentation de la motivation pour l'apprentissage et la confiance en soi, contribue à la formation des attitudes positives envers les objets d'étude à l'école et assure la capacité des enfants à interagir et à communiquer, les préparant mieux pour le travail social.

Bibliographie

1. Breben, Silvia , Gongea, Elena, Ruiu, Georgeta, Fulga, Mihaela, *Metode interactive de grup*. Ghid metodic pentru învățământul preşcolar, Editura Arves, Craiova
2. Cerghit, Ioan, *Metode de învăţământ,* Editura Polirom, Iaşi, 2006
3. Cojocariu, Venera Mihaela, *Teoria şi metodologia instruirii,* Editura Didactică şi Pedagogică, București, 2004
4. Crişan, Lucia, *Cadrul didactic. Didactica disciplinelor. Metode, procedee educaţionale şi noi tehnologii*. Noiembrie 2009
5. Ilie, Emanuela. *Didactica literaturii române,* Iaşi, Polirom, 2008
6. Oprea, Crenguţa - Lăcrămioara**,** *Strategii didactice interactive,* ed. a III-a, Editura Didactică şi Pedagogică, București, 2009

Sitographie

- https://eduscol.education.fr/sti/sites/eduscol.education.fr.sti/files/ressources/techniques/6508/6508-193-p44.pdf
- http://www.loescher.it/enfrancais@loescher.it

Metode interactive de predare online

Prof. Albescu Carmen
Liceul Tehnologic „Domnul Tudor”
Drobeta Turnu Severin

Învățarea are loc continuu, într-o varietate de contexte și moduri susținute de tehnologii care permit oricărui elev să acceseze cu ușurință informații interne și externe și să interacționeze în rețele cu experți și colegi. Mixarea metodelor face ca învățarea să fie mai eficientă.

E cert faptul că predarea în mediul online este diferită, dar nu cu un grad înalt de dificultate, informațiile pe care le vei preda rămân la fel, doar că vor trebui selectate metode interactive de predare, deoarece la distanță este mai greu să-i ții focusați pe copii pe o perioadă mai lungă, astfel și interactivitatea va fi la același nivel. Astfel, propunem 4 metode interactive de predare online.

- Informații structurate

Pentru această metodă rste necesară prezența mai multor activități de predare-învățare cu elevii, să nu fie doar teorie. Teoria ar trebui să ocupe doar 20 de minute din cadrul unei ore de curs. Pentru structurarea informațiilor care urmează să fie predate, recomandăm prezentările PowerPoint. Slide-urile vor cuprinde doar cele mai importante informații, astfel, urmând să se dezvolte împreună subiectul cursului.

De asemenea, prezentările PowerPoint trebuie să fie atractive, dar nu obositoare pentru ochi, astfel, alege o temă de culoare și culori care se pot citi. Mai mult, adaugă imagini și video-uri, dar îți recomandăm ca videourile să fie scurte, deoarece vei pierde atenția copiilor, fiindcă acestea conțin prea multe informații sau prea multe detalii iar copilul se plictisește.

- Chestionare și quiz-uri

Evaluarea sub formă de chestionare sau quiz-uri sunt metode bune și interactive de evaluare la fiecare sfârșit de oră. Pe internet există o mulțime de platforme care îți permit să evaluezi gradul de cunoștințe rămase în urma informațiilor predate.

Aceste metode oferă un plus foarte mare pentru cadrele didactice, deoarece față de evaluarea tradițională de la fiecare sfârșit de curs, în care se întreba elevii despre ce au discutat azi la oră, respectivele metode oferă posibilitate de a intra mai în detaliu în cunoștințele asimilate pe parcursul orei, precum și posibilitatea de a-și autoevalua tehnica de predare, deoarece dacă mai majoritatea elevilor au însușit corect informațiile predate, atunci e clar că profesorul face aproximativ tot ce trebuie.

De asemenea, aceste metode permit cadrelor didactice să își dea seama care copii nu au înțeles subiectul și au nevoie de o atenție sporită sau care copii nu au fost atenți la oră și ar trebui de implicat mai mult. Dar, îți recomandăm ca aceste chestionare și quiz-uri să nu fie notate, pentru a nu intimida copilul și pentru a fi perceput ca o activitate educativă.

- Proiectul

Aceasta este o metodă complexă de evaluare, de regulă are loc la sfârșitul unui modul sau semestru. Cu această metodă se evaluează progresele pe care le-au făcut în timp elevii. Această metodă pun elevii în situația de a analiza și cerceta informații pe care le-au descoperit singuri. Cu ajutorul accesului la internet și la volumul mare de informații, aceștia vor învăța să-și structureze informația și să o integreze în așa fel într-un proiect încât să fie pe înțelesul tuturor.

De asemenea, pentru ca acest proiect să fie mai interesant de realizat, dar și de prezentat de către elei, încurajații pe aceștia să utilizez platforme sau alte aplicații online pentru a crea suport vizual pentru proiectul lor. Să integreze poze sau videouri despre subiectul ales, astfel, realizarea proiectului devine mai captivantă.

- Jocurile didactice

Jocul este o metodă interactivă eficientă în procesul de predare-învățare-evaluare, iar în învățământul la distanță este mai accesibil, ușor de organizat și eficient, există jocuri deja special concepute pentru multe subiecte care sunt predate la școală. Astfel, tu, ca și cadru didactic, trebuie doar să îl identifici sau chiar să îl creezi tu. Există multe platforme care îți oferă această opțiune și tutoriale despre cum ar trebui să folosești platforma.

De asemenea, poți informa elevul în legătură cu faptul că există astfel de jocuri didactice, care sunt foarte captivante, chiar și pentru un om matur.

Avantajele respectivelor metode interactive de predare:

– pregătirea devine individuală, ținând seama de caracteristicile personalității, interesele și nevoile fiecărui elev;

– devine posibilă prezentarea concisă și succintă a oricărei cantități de informații educaționale;

– percepția vizuală se îmbunătățește de mai multe ori, procesul de însușire a materialului educațional este mult simplificat;

– activitatea cognitivă a elevilor este intensificată, aceștia primesc cunoștințe teoretice și abilități practice.

Concluzie

Indiferent de unde se desfășoară procesul de predare-învățare-evaluare, acesta trebuie să fie centrate pe nevoile elevilor, să răspundă diferitelor nevoi de învățare a elevilor, deoarece nu toți elevii învață în același ritm. Dacă materialele didactice vor fi structurate în așa fel încât să plaseze copilul pe primul loc, atunci acesta vor participa la activitățile școlii cu plăcere.

Principala problema cu care s-a confruntat sistemul de învățământ românesc a fost lipsa de structură și lipsa infrastructurii minimale (laptop, tabletă, telefon, conexiune la internet). dar și lipsa cunoștințelor tehnice ale cadrelor didactice, dar și a părinților.

Astfel, furnizorii de servicii educaționale s-au adaptat rapid la contextul actual, cercetând și analizând modele de predare-învățare-evaluare online au reușit să dezvolte cursuri pentru cadrele didactice și părinți în care îi instruiesc pe aceștia pe partea de folosire a tehnologiei în domeniul educației.

Inițial, aceste cursuri ofereau informații minime și generale despre educația la distanță, dar la aproximativ un an de la trecerea la învățământul la distanță, aceste cursuri au devenit mai complexe și specifice, în funcție de nevoile identificate ale cadrelor didactice.

Tot astfel, se poate observa faptul că elevii, dar și majoritatea cadrelor didactice au acceptat această nouă realitate și se află într-un continuu proces de învățare și dobândire a competențelor digitale.

Bibliografie:

- *Botnariuc P., Cucoş C., Glava C., ŞCOALA ONLINE - Elemente pentru inovarea Educaţiei, Editura Universităţii din Bucureşti, Bucureşti, 2020.*
- *www.gutenberg.ro*

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC - DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

BUTNARU CĂTĂLINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.2 TÂRGU-OCNA, JUDEȚUL BACĂU

Dezvoltarea educaţiei, în general, şi cea a învăţământului, îndeosebi, au determinat apariţia treptată, în fiecare ţară, a unui ansamblu de instituţii şcolare de diferite grade, profile şi forme, care au alcătuit sistemul de învăţământ al acelei ţări.

Sistemul de învățământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere și dinamism față de nou, dezvoltându-se și acționând în concordanță cu cerințele economico-sociale cu progresul ştiinţifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului ştiintifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului român, în condiţiile societăţii civile şi a statului de drept, democratic.

Să educi cu adevărat înseamnă să trezeşti îl cel de lângă tine acele resurse care-l pot împlini şi ridica, înseamnă să-l conduci pe celălalt spre descoperirea de sine, dându-i un imbold felului său de a fi, nu direcţionat de către tine, ci de ceea ce descoperă el că i se potriveşte, nu oferindu-i adevărul de-a gata, ci indicându-i direcţia posibilă pentru a-l găsi.

Grădinița oferă cadrul propice pentru învățarea între tradițional și modern prin amenajarea eficientă a spațiului educațional și permananta preocupare a educatoarei de îmbinare a strategiilor moderne, care ajută copiii să învețe mai profund, cultivând relațiile bazate pe respect reciproc și colaborare constructivă. Tehnicile de învățare prin cooperare implică strategii de atribuire a unor roluri active copiilor, pentru că aceștia să se sprijine reciproc în procesul de învățare.

Nu mai este suficient să li se prezinte copiilor date intuitive sau verbale, pentru ca ei să le înregistreze și să le interiorizeze, în scopul de a le reda fidel; este nevoie de interacțiuni cognitive, sociale, prin intermediul cărora copiii să înțeleagă scopul, rezultatele si utilitatea procesului pe care-l parcurg: acela de dobândire nu numai de noi informații, dar și de formare de atitudini si comportamente; aceasta este, de fapt, învățarea.

Învățarea nu poate fi concepută, în contextul actual, fără cooperare: pot colabora 3-4 copii într-un grup, 20 copii dintr-o grupă, dar pot conlucra și copii din grupe și grădinițe diferite, în proiecte comune. Deci, a coopera înseamnă a lucra împreună pentru un scop comun, presupunând un schimb activ de idei, înseamnă a dezvolta componenta socială a personalității copiilor.

Conștientizarea copiilor preșcolari să lucreze în echipă reprezintă o tehnică binecunoscută pentru promovarea învățării active și a unei bune pregătiri pentru integrarea școlară.

În toate activitățile de învățare nu trebuie să fie explicații plicticoase, ci jocuri cu rol, simulări, povești, probleme „decupate” din viața de zi cu zi. În orice moment al activității, copilul este antrenat într-o activitate cu o sarcina clară și întotdeauna participarea lui are drept scop să găsească o soluție, să câștige o competiție, să-și adjudece un merit pentru efortul său. Copiii trebuie învățați de mici să coopereze în cadrul unor echipe, dar să se înfrunte și individual știind să câștige, dar să și piardă. Utilizarea și aplicarea metodelor interactive de grup presupune organizarea grupurilor pe nivel, omogene, eterogene bazate pe acceptarea partenerilor de lucru.

Învățarea colaborativă are un rol foarte mare prin utilizarea METODELOR INTERACTIVE DE GRUP:

„Pălăriile gânditoare”

În evaluarea proiectului „Toamna” am aplicat metoda „Pălăriilor gânditoare” la care toți copiii pot valorifica cunoștințe, deprinderi și atitudini dobândite pe parcursul mai multor săptămâni, pot face o poveste dovedind că pot asculta

pe cel ce ne informează (pălăria albă), clarifica (albastră), spune ce simte (roșie), identifică greșelile (neagră) găsește soluții noi (verde), optimistă (galbenă).

„Explozia stelară” este o altă metodă pe care am folosit-o în procesul instructiv educativ. Este o metodă de stimulare a creativității și o modalitate de relaxare a copiilor. Ea se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de probleme. Am folosit această metodă cu bune rezultate în activitățile de lecturi după imagini, convorbiri, memorizări, povestiri. Ca material didactic am folosit o stea mare, cinci stele mici de culoare galbenă, cinci săgeţi roşii şi jetoane. Pe steluţa mare am aşezat o imagine legată de tema abordată, iar pe cele cinci steluţe mici am scris câte o întrebare de tipul CE ?, CINE ?, UNDE? , DE CE ?, CÂND ?. Prin folosirea acestei metode, am urmărit dezvoltarea potenţialului creativ al preşcolarilor, familiarizarea lor cu strategia elaborării de întrebări de tipul prezentat mai sus, exersarea capacităţii acestora de a alcătui propoziţii interogative pe baza conţinutului unor imagini şi nu în ultimul rând rezolvarea problemelor prin găsirea răspunsurilor la întrebările adresate.

„Diagrama Venn” este o metodă interactivă, de fixare, consolidare şi evaluare a cunoştinţelor. Această metodă are o largă aplicabilitate şi am folosit-o cu succes în activităţile de observare, povestiri, convorbiri, jocuri didactice, etc.. Diagrama Venn este formată din 2 cercuri care se suprapun parțial. În spațiul care intersectează cele două cercuri am aşezat, desenate sau scrise, asemănările dintre două obiecte, idei, concepte, iar în cele două cercuri am aşezat aspectele specifice ale acestora. Pentru fixarea și evaluarea cunoştinţelor copiilor, am folosit aceasta metodă în activităţile de povestire, observare, convorbire, etc.

În activitatea DLC - convorbire ,,Totul despre păsări”, preşcolarii au realizat o diagramă în care au evidenţiat asemănările şi deosebirile existente între păsările de curte şi păsările sălbătice. De asemenea, am folosit această metodă în jocul didactic ,,În lumea poveştilor” cu scopul de a verifica cunoştinţele copiilor privind poveştile învăţate. În cadrul acestui joc, copiii au realizat o diagramă Venn în care au aşezat în cele două cercuri personajele specifice fiecărei poveşti, iar în arealul în care se suprapun cele două cercuri au aşezat pe personajele comune. Învățarea prin cooperare dezvoltă capacitatea copiilor de a lucra împreună, la toate categoriile de activități din grădinița, acoperind neajunsurile învățării individualizate, acordând, în același timp, o importantă considerabilă dimensiunii sociale, prin desfășurarea proceselor interpersonale.

Din multitudinea de metode interactive, am prezentat pe scurt doar câteva pe care le-am aplicat la grupă, metode prin care noul si căutarea de idei conferă activităţii „un mister didactic” în care copilul e participant activ la propria formare, prin învățarea colaborativă.

Bibliografie:

1. Breben Silvia, Goncea Elena, Ruiu Georgeta, Fulga Mihaela – *Metode interactive de grup-ghid metodic*, Editura Arves, 2002;
2. Breben Silvia, Ruiu Georgeta, Gongea Elena – *Activităţi bazate pe inteligenţe multiple*, Editura Reprograph, Craiova, 2005;
3. Gluiga Lucia, Spiro Jodi – *Învăţarea activă, Ghid pentru formatori şi cadre didactice*,Bucureşti, 2001.

BARIERE DE COMUNICARE

prof.Pal Fogarasi Olga
Clubul Copiilor Luduș

Comunicarea didactică se referă efectiv la procesul de predare-asimilare de cunoştinţe, modul prin care are loc vehicularea unor conţinuturi determinate, specifice unui act de învăţare sistematică, asistată, în cadrul instituţionalizat al şcolii. Pe când comunicarea educaţională este cea care mijloceşte realizarea fenomenului educaţional în ansamblul său, indiferent de conţinuturile, nivelurile, formele sau partenerii implicaţi. Comunicarea educaţională şi cea didactică nu diferă prin caracteristici de comunicarea general-umană, însă oricum este influenţată în forme, mijloace şi conţinut de scopurile specifice acestui domeniu de activitate. Amândouă pot fi considerate „forme specializate ale fenomenului extrem de complex şi dinamic” (L. Iacob, 1998) al comunicării umane.

Comunicarea educaţională de tip şcolar este o relaţie intersubiectivă, la care interlocutorii participă cu întreaga lor personalitate (experienţă anterioară, temperament, mediu de provenienţă, grad de cultură, prejudecăţi şi stereotipii). Partenerii implicaţi în comunicare didactică au o relaţie de inegalitate, iar acest fapt poate crea dificultăţi în comunicare. Aici este foarte importantă empatia şi crearea unei relaţii de încredere reciprocă.

Barierele care stau în faţa comunicării didactice sunt de o mare diversitate şi le putem sistematiza în funcţie de natura elementului structural astfel:

- ✓ blocaje determinate de caracteristicile persoanei angajate în comunicarea didactică
- ✓ blocaje determinate de relaţiile social-valorice existente între participanţii la relaţia de comunicare didactică
- ✓ blocaje determinate de canalul de transmitere
- ✓ blocaje determinate de particularităţile domeniului în care se realizează comunicarea didactică

Dintre acestea voi insista pe cele mai importante bariere în comunicarea didactică din grădiniţă. Emoţiile sunt printe cele mai importante bariere care pot duce adesea la îngreunarea sau chiar eşuarea procesului de comunicare. Cauzele apariţiei emoţiilor la copii sunt teama de a nu greşi, neîncrederea în forţele proprii sau chiar o reacţie negativă a colegilor. Cadrul didactic are însă la îndemână câteva soluţii de îndepărtare a acestor bariere: adresarea unor întrebări mai uşoare sau chiar întrebări ajutătoare, acordarea unui timp mai îndelungat pentru elaborarea răspunsului, gesturile şi vorbele de încurajare şi lauda oricărei reuşite

Critica constituie de asemenea o barieră în comunicare, mai ales atunci când este folosită în mod constant. Este bine să criticăm comportamentul şi nu copilul, deoarece aceasta duce la creşterea stării de agitaţie, scăderea stimei de sine a copilului, stimularea resentimentelor sau chiar blocarea exprimării

Lipsa interesului este una din cele mai importante bariere care poate interveni în comunicare şi prejudiciază eficenţa acesteia. Ea poate fi determinată de: necunoaşterea de către copii a scopului acelei comunicări, lipsa unei motivaţii clare, mesajul transmis nu corespunde cu interesele copilului şi copii nu sunt implicaţi suficient în procesul comunicării. Modalităţile de depăşire a acestei bariere sunt: încurajarea feedback-ului, revenirea cu noi explicaţii, folosirea metodelor interactive, utilizarea unor materiale didactice atractive, diversificarea formelor de organizare a grupei(în perechi, în echipe) etc.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC - DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

Prof. Înv. preșc. Cazacu Georgiana Mădălina
Grădinița cu program normal Sperieței, Dâmbovița.

Modelul tradiţional de predare nu răspunde noilor tendinţe în didactica modernă, fiind fondat pe „triada învăţare frontală – studiul manualului – chestionarea”, pe un model de învăţare pasiv. În mod tradiţional, cadrului didactic îi revine rolul major şi activ în cadrul procesului didactic (cel de emiţător), acela de a transmite cunoştinţele spre un receptor aproape pasiv, determinat să memoreze şi să reproducă informaţia.

Noul model de învăţare este un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităţilor de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice.

Acest model impune în activitatea la clasă un nou tip de relaţionare pe mai multe direcţii: profesor – elev, elev – elev, elev – profesor, aflate în opoziţie cu tipul unidirecţional profesor – elev ce caracterizează modelul standard.

Rolurile se schimbă, se întrepătrund, după cum o demonstrează Kathee Terry (1996):

Profesorul a fost…	**Profesorul devine…**
Sursă de informaţii şi actor principal	Facilitator al procesului de învăţare
Centrat pe manual	Centrat pe realitate şi pe cele mai recente surse de informare
Coordonator al activităţii grupurilor de elevi	Manager al situaţiilor de învăţare
Creator de reguli pe care le impune (ce, când, cum)	Facilitează dezvoltarea structurilor de gândire care fac posibilă învăţarea permanentă
Un educator solitar	Membru al unei comunităţi educaţionale compuse din elevi, profesori, manageri, părinţi etc.

Elevul a fost…	**Elevul trebuie să fie…**
Un receptor pasiv	Participant activ la actul învăţării
Un executant obedient al sarcinilor stabilite de profesor	Profesor al colegilor săi
Sclav al unui curriculum prestabilit	Participant la decizia privind curriculum-ul şcolar
Obligat să-şi însuşească un anumit manual	Un permanent căutător de noi informaţii din surse cât mai variate

Diferenţele sunt semnificative, nu de puţine ori, modelul tradiţional de predare fiind identificat ca fiind unul informativ, pe când cel modern este definit ca un proces activ.

În didactică sunt încercări de a prezenta raportul între procesul de învăţare activ şi procesul de învăţare pasiv ca reflex al raportului teoretic – practic, informal – formativ. În lumina celor afirmate putem spune că activ – pasiv în procesul de învăţare nu se identifică cu teoretic – practic şi nici cu informal – formativ, ci aceste atribute ale profesorului se completează, se influenţează, se suprapun în combinaţii metodice mai mult sau mai puţin reuşite.

În învăţământul de tip tradiţional se cultivă competiţia între elevi cu scopul ierarhizării acestora şi activitatea individuală. Competiţia stimulează efortul şi productivitatea individului şi pregăteşte elevii pentru viaţă, care este foarte competitivă, dar poate genera conflicte şi comportamente agresive, lipsă de comunicare între colegi, marginalizarea nedreaptă a unora dintre aceştia, amplifică anxietatea şi teama de eşec, cultivă egoismul.

Modelul învăţământului modern face apel la experienţa proprie a elevului, promovează învăţarea prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre elevi, creşterea stimei de sine, încrederea în forţele proprii, diminuează anxietatea faţă de şcoală şi intensifică atitudinile pozitive faţă de cadrele didactice. În acelaşi timp, munca în grup, prin colaborare, nu pregăteşte elevii pentru viaţa care este foarte competitivă, metodele activ – participative aplicate în activitatea pe grupe sunt mari consumatoare de timp şi necesită experienţă din partea cadrului didactic, iar elevilor le trebuie timp ca să se familiarizeze cu acest nou tip de învăţare.

Metodele de învăţământ bine alese şi aplicate duc la realizarea obiectivelor informaţionale şi formative ale lecţiei şi ale activităţilor extraşcolare. Nicolae Iorga aprecia că „metoda cea mai bună are valoarea pe care i-o dă omul care o întrebuinţează. Ea nu are valoare generală **democratică**, prin care orice minte omenească ajunge a nimeri pe acelaşi la aceeaşi siguranţă în ţintă. Iar valoarea omului care întrebuinţează metoda atârnă, desigur şi de o anume inteligenţă, care nu e apanajul oricui, dar atârnă şi de mijloacele pe care i le pune la îndemână numai cultură generală, multilaterală, dând trei virtuţi fără care nici ştiinţa în cel mai înalt sens al cuvântului nu se poate. Aceste trei virtuţi sunt: orizont, disciplină şi omenie”. În şcolile din România se practică în proporţie mai mare modelul tradiţional faţă de cel modern, ţinându-se spre implementarea celui din urmă, dar fără anularea primului, ci realizarea unei simbioze structurale între cele două. Modelul modern nu va putea supravieţui fără fundamentul celui tradiţional.

Profesorul trebuie să deprindă măiestria de a le combina şi a le demonstra eficienţa şi aplicabilitatea În diverse experienţe de învăţare, înclinând balanţa în favoare celui modern, mult mai uşor acceptat de elevi.

BIBLIOGRAFIE :

1. Căpiţă, Laura, Căpiţă, Carol, *Tendinţe în didactica istoriei*, Editura Paralela 45, 2005
2. Dulamă, Maria Eliza, *Strategii didactice*, Ed. Clusium, 2000
3. Păcurari, Otilia, Târcă, Anca, Sarivan, Ligia, *Strategii didactice inovative*, suport de curs, Centrul Educaţia 2000+, Bucureşti, 2003

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC - DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

Prof. Înv. preșc. Soare Mihaela Denisa
Grădinița cu Program Normal Priboiu, Dâmbovița

Nu mai este suficient să li se prezinte copiilor date intuitive sau verbale, pentru ca ei să le înregistreze și să le interiorizeze, în scopul de a le reda fidel; este nevoie de interacțiuni cognitive, sociale, prin intermediul cărora copiii să înțeleagă scopul, rezultatele și utilitatea procesului pe care-l parcurg: acela de dobândire nu numai de noi informații, dar și de formare de atitudini și comportamente; aceasta este, de fapt, învățarea.

Învățarea centrată pe elev trebuie să se concentreze asupra dezvoltării, testării şi implementării materialelor, noilor metode pedagogice şi strategiilor destinate să contribuie la creşterea motivaţiei elevilor şi a atractivităţii învăţării; să consolideze dobândirea abilităţilor de învăţare; să consolideze educaţia interculturală şi contribuţia acesteia la integrarea socială.

Privind spre învățământului preşcolar şi educaţia timpurie, curriculum permite implicarea părinţilor în calitate de co-responsabili, presupunând:

- identificarea experienţei şi bunelor practici
- schimbul de experienţă
- abordări pedagogice care să dezvolte creativitatea copiilor de la o vârstă cât mai timpurie
- învăţarea timpurie a limbilor străine
- consolidarea autonomiei şi atractivităţii sistemelor de educaţie, prin accentuarea relaţiei cu comunitatea
- proiectarea, dezvoltarea şi punerea în aplicare a celor mai performante instrumente care să contribuie la procesul de formare în orice context
- proiectarea şi punerea în aplicare a unor instrumente care să sprijine familia în procesul de autoinstruire.

A le permite preşcolarilor sau elevilor să controleze ritmul de învăţare pare ceva haotic. Cred că este eficient acest lucru, dat fiind faptul că elevii sunt diferiţi şi nu învaţă cu toţii în acelaşi ritm.

Rolul profesorului este de instructor, ghid, îndrumătorul care te companiază, mentor, sfătuitor, consultant, transmiţător de cunoştinţe, formator, supraveghetor, coordonator, cercetător critic, model, colaborator – persoană care facilitează procesul învăţării pentru elevi, încercând să descopere ce anume este interesat să înveţe elevul, şi determinând apoi cea mai bună modalitate de a-i pune la dispoziţie preşcolarului/ elevului acele informaţii prin furnizarea de sisteme de cunoştinţe sau materiale. Acest lucru se realizează prin ascultare, punere de întrebări, furnizare de idei, sugerarea de alternative şi identificare de posibile resurse.

Organizarea clasei

Tradițional:

Asistăm la o lecţie obişnuită. Elevii sunt în bănci, unii în spatele celorlalţi, câte unul sau câte doi, ca pe vremea străbunicilor. Toţi au privirile aţintite înainte (acolo sunt catedra şi profesorul). Asta li se cere: privirea în faţă.

Unde găsesc ei răspunsurile la confruntările personale? La profesor, în spatele colegului, departe de zidurile şcolii?

Modern:

- Elevii sunt pretutindeni în clasă.
- Ei se grupează / sunt grupaţi potrivit opţiunilor de studiu şi resurselor asigurate de profesor.
- Elevii privesc unii la alţii, faţă în faţă. Ei comunică. Toţi au şansa dialogului efectiv.
- În parteneriat cu profesorul ei vor găsi răspunsurile.

Ancorarea şcolii româneşti în secolul XXI presupune în mod obligatoriu utilizarea unor astfel de metode moderne. Nu este cazul să absolutizăm utilizarea acestor metode în detrimentul celor clasice.

Organizarea învățării în grupuri / echipe mici de copii trebuie făcută în mod corect. La început, sunt copii care consideră că, dacă sunt grupați cu alții, pot sta liniștiți toată activitatea, că are cine să realizeze sarcina de lucru. Educatoarea trebuie să-i determine pe copii să conștientizeze că sarcina unui grup este una comună, iar pentru a fi realizată, fiecare copil are o sarcină individuală, pentru care-și asumă. Copiii trebuie învățați de mici să coopereze în cadrul unor echipe, dar să se înfrunte și individual știind să câștige ,dar să și piardă.Utilizarea și aplicarea metodelor interactive de grup presupune organizarea grupurilor pe nivel, omogene, eterogene bazate pe acceptarea partenerilor de lucru, responsabilitatea.

Un adevărat profesionist în predare (indiferent de disciplină) va trebui să știe să adapteze demersul didactic. Sunt lecţii care în mod cert produc performanţe şcolare superioare numai cu ajutorul metodelor moderne, dar sunt şi lecţii în care prezenţa acestora nu este obligatorie.

BIBLIOGRAFIE

1. Păcurari, Otilia, Târcă, Anca, Sarivan, Ligia, *Strategii didactice inovative*, suport de curs, Centrul Educaţia 2000+, Bucureşti, 2003
2. Căpiță, Laura, Căpiță, Carol, *Tendințe în didactica istoriei*, Editura Paralela 45, 2005
3. Dulamă, Maria Eliza, *Strategii didactice*, Ed. Clusium, 2000

TRADIȚIONAL VS. MODERN

Ciobanașu Valentina, profesor limba și literatura română
Liceul Tehnologic „Ștefan cel Mare și Sfânt” – Vorona, Botoșani

Tradițional vs. modern, aceasta este paradigma învățământului actual românesc, ce se regăsește pe buzele tuturor, profesori, elevi, părinți. Fiecare dintre aceștia, în funcție de experiența sa, poate susține sau nu una dintre cele două alternative. În realitate, pentru fiecare dintre cele două există argumente pro și contra menite să ghideze orientarea profesorilor în demersul didactic al fiecăruia.

Societatea actuală este într-o continuă și alertă schimbare, ceea ce determină adaptarea și formarea tinerilor pentru nevoile acesteia. Din această perspectivă **modernul** câștiga teren în fața **tradiționalului.** Pe de altă parte, elevii prezintă particularități psiho-fizice individuale, iar acest fapt impune din partea profesorului, utilizarea unei game cât mai ample de metode care să le valorifice potențialul și să le permită acestora dezvoltarea armonioasă a personalității. Importanța și valoarea metodelor depinde, în cea mai mare măsură, de utilizator și de contextul în care aceasta este folosită.

Cadrul legal actual este orientat către implicarea activă și conștientă a elevilor în procesul propriei formări și nu în ultimul rând stimularea creativității acestora. În această direcție, orientarea pe care o cunoaște metoda didactică stabilește câteva cadre definitorii. Relația dinamică-deschisă constă în raporturile în schimbare ce se stabilesc între diferitele metode. Diversitatea metodelor este impusă de complexitatea procesului de învățare, fiecare metodă trebuie să fie aleasă în funcție de registrul căruia i se raportează. Amplificarea caracterului formativ al metodelor presupune punerea accentului pe relațiile sociale pe care le are elevul în procesul de formare a personalității.

Tradiționalul, are ca element central expunerea profesorului, completată cu studiul individual al elevului. Această metodă a fost adesea criticată, pentru faptul că ea nu favorizează legătura teoriei cu practica. Discrepanța creată între cele două elemente, se manifestă în atitudinea elevilor, care asistă pasiv la expunerea noilor conținuturi, pe care trebuie să le asocieze cu alte elemente astfel încât să fie interiorizate.

In altă ordine de idei, tot în aria **tradiționalului**, convorbirea cu întreaga clasă, antrenează mai mult participarea elevilor, prin faptul că elevii sunt ghidați în ceea ce se urmărește odată cu transmiterea noilor conținuturi.

Modernul pune accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu **tradiţionalul** în învăţare. În acest context elevii sunt încurajați și sprijiniti să-și exprime opţiunile în domeniul educaţiei, culturii, timpului liber, devenind astfel participanți activi la propria formare. În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului activ-participativ înseamnă parcurgerea unui traseu care are ca scop dorința elevilor de a rezolva singuri anumite situații problemă.

Principalul avantaj al **modernului** îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra fenomenelor studiate. În acest sens, elevilor li se va dezvolta o gândire circumscrisă abilităţilor cognitive de tip superior. Aceasta reprezintă o gândire centrată pe testarea şi evaluarea soluţiilor posibile într-o situaţie dată, urmată de alegerea rezolvării optime pe baza argumentelor.

Învățarea centrata pe elev presupune asigurarea unui climat pozitiv în sala de clasă, fapt necesar pentru ca elevii să aibă impresia că au succes în ceea ce fac. Factorii care asigură succesul într-o clasă sunt: formularea de expectanțe pozitive

față de elevi; utilizarea unor strategii de management educațional eficient; stabilirea de obiective clare și comunicarea acestora elevilor; valorificarea la maxim a timpului destinat predării; evaluarea obiectivă.

Modernul face apel la experiența proprie a elevului, prin promovarea învățării prin cooperare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre elevi, creşterea stimei de sine, încrederea în forţele proprii. Această alternativă constituie elementul esenţial al strategiei didactice, reprezentând latura executorie de punere în acţiune a intregului ansamblu al procesului de învăţământ.

Concluzionând, **tradiționalul** și **modernul**, presupun în egală măsură alegerea corespunzătoare a metodelor care răspund real nevoilor elevilor, astfel încât integrarea socială a alevilor să se realizeze cu succes.

După cum subliniază J. Piaget, cele mai bune metode sunt cele care ţin cont de natura proprie a copilului, iar Nicolae Iorga aprecia faptul că, metoda cea mai bună are valoarea pe care i-o da omul care o întrebuințează. În acest sens, profesorul deci, trebuie să aleagă metodele, sa le combine și să le demonstreze eficienţa și aplicabilitatea, indiferent de natura și alternativa de care sunt definite.

Bibliografie:

1. Cerghit, I., (1997), *Metode de învăţământ*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti
2. Cucoş, C.(coordonatori), (2008) *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi grade didactice* – Ediția a II-a, Editura Polirom, Bucureşti
3. Ionescu, M., Radu I., (2001), *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca

MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI PROFESORUL – MANAGER

Ciobanașu Carmen Elena, profesor învățământ primar
Liceul Tehnologic “Ștefan cel Mare și Sfânt” – Vorona, Botoșani

Managementul clasei poate fi înțeles ca un ansamblu de strategii și tehnici de gestionare a relației profesor - elev în condițiile create. De asemenea, ar trebui amintit că această gestionare trebuie să posede întotdeauna valențe educative și că tot ceea ce se întâmplă în această zonă trebuie subordonat elevului.

Un bun manager al clasei trebuie să fie capabil să realizeze schimbări profunde în cultura, climatul și formarea tuturor copiilor, indiferent de naționalitate, în direcția fundamentării tuturor demersurilor didactice pe principii democratice, prin introducerea de noi strategii instrucționale care să încurajeze colaborarea, toleranța, sporirea încrederii în forțele proprii și îmbunătățirea performanțelor școlare ale elevilor.

Managementul clasei reprezintă setul complex de comportamente de organizare al clasei inițiate de către profesor, cu scopul de a promova și a menține un climat care să îi permită atingerea obiectivelor educaționale. În majoritatea situațiilor, cadrele didactice își centrează eforturile și atenția, controlul și concentrarea asupra situațiilor didactice, asupra activității de predare, fără să ia în calcul mediul și ambianța în care sunt pregătite și derulate aceste activități, ignorând, de multe ori nu din rea voință, diversitatea situațiilor educaționale ca structuri complexe, atitudinal - relaționale. Involuntar, asemenea atitudini educaționale creează un teren propice apariției și dezvoltării fenomenelor de criză.

În opinia specialiștilor în domeniul educației managementul școlii și al clasei au ca scop încurajarea controlului comportamental la elevi prin promovarea rezultatelor și comportamentelor școlare pozitive. De aceea, rezultatele școlare, eficiența didactică a profesorului și comportamentul elevilor și al profesorilor interacționează direct cu managementul clasei și al școlii. Managementul educațional se caracterizează mai ales prin asigurarea cooperării elevilor în timpul activităților de învățare.

Managementul eficient al problemelor disciplinare se referă la controlul profesorului asupra consecințelor demersului didactic. Componentele unui plan de management al problemelor disciplinare sunt: recompensarea comportamentului responsabil, corectarea comportamentului iresponsabil și inadecvat, ignorarea, controlul consecvent, mustrări verbale ușoare, așezarea preferențială în bănci etc. Managementul relațiilor interpersonale se focalizează asupra clasei ca microsistem social. Rolurile și expectațiile cadrului didactic și elevilor construiesc un mediu de învățare. Cu alte cuvinte, cultura școlară a unei instituții educaționale este unică. Cu toate acestea, ea este influențată de cultura comunității în cadrul căreia funcționează, ale cărei obiective educaționale trebuie respectate. Trebuie să existe o legătură strânsă între școală și comunitate, care să fie revizuită și modificată constant în conformitate cu dinamica socială.

Din perspectiva axiologică, principiile care trebuie să guverneze intervenția managerială de soluționare sunt: *sinceritate*, *cooperare*, *beneficiu comun*. Unii se centrează în managementul eficient al clasei pe controlul comportamentelor elevilor, însă, alături de elementul de control, managementul clasei reclamă și alte dimensiuni la fel de importante, ca de exemplu: ascultare activă, toleranța la frustrare, administrarea personalizată a întăririlor și pedepselor, adaptarea stilului de predare la stilurile de învățare ale elevilor, capacitatea de a influența clasa; altfel spus, toate acțiunile profesorului necesare pentru a asigura calitatea procesului de învățare.

Obiectivul principal al managementului clasei de elevi îl reprezintă crearea unui mediu care să optimizeze procesul de învățare. Un astfel de mediu poate fi caracterizat prin câteva dimensiuni de bază, precum: calitatea relațiilor sociale din clasă, comportamentele elevilor în diverse situații, tipul de autoritate din clasă, gradul de încredere sau neîncredere dintre profesor și elevi (Iucu, 2000). Gestionarea problemelor din clasă prin tehnici fundamentate științific creează premisele unei învățări eficiente, însă, nu duce cu necesitate la îmbunătățirea rezultatelor învățării. Evident, climatul educațional nu va genera în mod automat comportamentul de învățare. De cele mai multe ori, asocierea comportamentului de învățare cu o situație plăcută, îl va activa sau stimula pe elev. Uneori, este posibil ca aceștia să fie ordonați și liniștiți, fără ca aceste comportamente să ducă cu necesitate la creșterea performanțelor lor. Cu toate acestea, profesorii trebuie să-și pună în permanență problema măsurii în care strategiile utilizate în conducerea clasei contribuie la crearea unei atmosfere propice achiziției unor noi competențe și cunoștințe.

Succesul unui management al clasei presupune, până la un punct, prevenție înainte de dezvoltarea situației problematice. Abilitatea de detectare a crizelor în fazele inițiale, este de foarte multe ori mai valoroasă decât intervenția în cazul petrecerii unui eveniment neplăcut. Cadrele didactice cu experiență susțin faptul că, cel mai adesea, un obiectiv major pentru ei în primele zile de școală este acela de a institui un bun control asupra clasei. Pentru a conduce, din punct de vedere disciplinar, clasa de elevi, cadrele didactice trebuie să dovedească o serie de calități manageriale, care îl vor ajuta, pe acesta, să exploateze întreaga situație cu potențiale conotații negative în favoarea clasei, a membrilor și a climatului din interiorul acesteia. Mai mult decât atât, relația stabilită între problematica managementului clasei de elevi și problematica disciplinei este foarte clar determinată și poate fi explicată printr-o formă de subordonare. Astfel, disciplina, reprezentată prin cazul său un subdomeniu de analiză și intervenție al managementului clasei de elevi.

Un aspect important de precizat este faptul că, în structura personalității oricărui cadru didactic este necesar să se regăsească capacitatea de a fi empatic, de a putea surprinde, pe această cale, trăsăturile psihice ale fiecărui interlocutor. Referitor la comportamentul pedagogic, recursul la o astfel de capacitate conduce la descoperirea de către profesor a unor modalităţi adecvate de optimizare a relaţiilor cu elevii, sub toate aspectele, ca o condiţie a unei comunicări eficiente.

Nu se poate vorbi în acest demers de o aptitudine specială invocată în profesia de cadru didactic unde relația interpersonală profesor-elev este continuă și dominantă. În acest sens, calitatea comunicării contează ca o condiție imperios necesară. În acest sens, imprevizibilul situațiilor solicită masiv prezența de spirit, gândirea rezolutivă în ceea ce privește alegerea celor mai bune soluții.

Un sistem eficient de management al clasei creează un cadrul adecvat pentru controlul comportamental, în special la nivelul elevilor care manifestă probleme emoționale sau comportamentale. Succesul în construirea acestui context poate fi obținut prin proiectarea unor măsuri profilactice. Prevenția constă în modificarea parametrilor unei situații în care este posibil să survină un comportament ce nu se adaptează cerințelor, anterior declanșării acestuia.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bîrzea Cezar, (1995), *Arta şi ştiinţa educaţiei,* E.D.P., Bucureşti;
2. Creţu Carmen, (1997) *Psihopedagogia succesului*, Editura Polirom, Iaşi;
3. Iucu Romiţă, (2000), *Managementul clasei de elevi*, Editura Polirom, Iaşi;
4. Jinga Ioan, (1993), *Conducerea învăţământului*, E.D.P., Bucureşti.

SISTEM DE EDUCAȚIE ȘI FORMARE

Aștefănoaie Nicoleta
Școala Gimnazială “Liviu Rebreanu”
Comănești, jud. Bacău

Politicile educaţionale şi de formare ale statelor membre U.E. trebuie să integreze în mai mare măsură principiile eficienţei şi echităţii atunci când acestea întreprind reforme ale sistemelor lor educaţionale şi de formare. Experienţele anumitor state membre şi activităţile de cercetare pe care se bazează această comunicare demonstrează efectele benefice pe care politicile educaţionale şi de formare le pot avea în materie de echitate şi eficienţă. Totuşi, numeroase sisteme educaţionale şi de formare reproduc şi chiar accentuează inegalităţile existente, persoanele cel mai vulnerabile fiind cele care au cele mai joase calificări (32 % în 2004). Parcursul acestora demonstrează că nu dispun de aceleaşi oportunităţi de educaţie şi formare ca persoanele care urmează programe complete de studii, inclusiv studii superioare.

În plus, inegalităţile în materie de educaţie şi formare generează costuri, de exemplu în ceea ce priveşte impozitul pe venit, cheltuielile de sănătate şi de asistenţă publică, infracţionalitatea sau delincvenţa (potrivit unor studii realizate în Statele Unite şi în Regatul Unit). Politicile educaţionale şi de formare bazate pe eficienţă şi echitate oferă, în schimb, posibilitatea de a maximiza beneficiile de termen lung, de a reduce costurile economice şi sociale şi de a aduce o valoare adăugată altor domenii politice, cum ar fi dezvoltarea durabilă şi coeziunea socială. Într-adevăr, astfel de iniţiative presupun anumite costuri, dar costurile inacţiunii şi ale incidenţei ridicate a abandonului şcolar sunt mai mari.

Asigurarea unei educaţii şi formări de calitate pentru toţi cetăţenii UE va permite, de asemenea, Uniunii să facă faţă provocărilor socioeconomice cu care se confruntă, şi anume globalizarea şi competitivitatea ţărilor nou industrializate, structura demografică a UE (îmbătrânirea populaţiei şi fluxurile migratorii), evoluţia rapidă a pieţei muncii şi revoluţia tehnologiilor informaţiei şi comunicaţiilor (TIC).

Eficienţa şi echitatea ar trebui integrate într-un mod prospectiv în strategiile de învăţare pe tot parcursul vieţii. Repercusiunile şi efectele investiţiilor în educaţie şi formare sunt de apreciat pe termen lung. În cadrul acestor strategii, ar trebui să se pună accentul pe:

-planificarea pe termen lung la nivel local şi naţional cu ocazia stabilirii priorităţilor în materie de cheltuieli;

-validarea învăţării în toate contextele, inclusiv în cadre non-formale şi informale, care permit dobândirea de cunoştinţe sau competenţe-cheie. Această validare va fi facilitată de cadrele naţionale şi europene ale calificărilor;

-o cultură a evaluării care să permită stabilirea unor date solide rezultate din activităţile de cercetare, statistici sau mecanisme de evaluare a progreselor, sprijinind astfel eficienţa politicii;

-politici transsectoriale. Reducerea inegalităţilor nu rezultă doar din politica educaţională, ci şi din asocierea acesteia cu alte politici referitoare la anumite domenii, cum ar fi ocuparea forţei de muncă, economia, incluziunea socială, tineretul, sănătatea etc.

Politici educaţionale şi de formare

Învăţământul preşcolar se dovedeşte a fi esenţial pentru etapele ulterioare ale învăţării, în special în ceea ce priveşte rezultatele şi socializarea. Acesta ajută la prevenirea abandonului şcolar, la îmbunătăţirea echităţii rezultatelor şi la creşterea nivelului general de competenţe, dar şi la reducerea costurilor în alte domenii (şomaj, infracţionalitate etc.).

De aceea, urmând exemplul anumitor state membre ca Belgia sau Italia, învăţământul preşcolar trebuie să fie însoţit de programe de intervenţie precoce pentru a sprijini persoanele cel mai defavorizate. În plus, pentru a consolida eficacitatea acestor programe, ele trebuie să fie însoţite şi de alte măsuri de intervenţie, cum ar fi învăţarea limbilor străine sau sprijinul pentru adaptarea socială.

Astfel de programe trebuie să fie adaptate perioadei preşcolare, ţinând seama de natura învăţământului oferit (învăţare, competenţe individuale şi sociale) şi de aspectele pedagogice (îmbunătăţirea ofertei de educatori, angajamentul parental etc.). Angajamentul parental poate fi şi el susţinut prin programe speciale de educaţie parentală şi de sensibilizare a persoanelor marginalizate.

Învăţământul primar şi secundar trebuie să fie orientat spre calitatea formării de bază pentru toţi. Cu alte cuvinte, învăţământul de bază şi competenţele-cheie trebuie să fie garantate în mod echitabil pentru toţi într-o societate bazată pe cunoaştere. Astfel, anumite proceduri, cum ar fi „tracking-ul” precoce, adică regruparea elevilor de 10-12 ani în programe diferenţiate în funcţie de aptitudini, ar trebuie să fie evitate, deoarece constituie o sursă de inechitate, în special pentru persoanele defavorizate şi comunităţile de imigranţi.

Au fost create sisteme centrale de responsabilizare pentru a completa autonomia sporită acordată instituţiilor şcolare în numeroase state membre. Această combinaţie între autonomia instituţională şi responsabilizare s-a dovedit a fi pozitivă în ceea ce priveşte eficacitatea. Totuşi, trebuie să se asigure că standardele şi criteriile de evaluare ţin seama de echitate şi de difuzarea rezultatelor.

Şi în acest caz, se asigură eficienţa şi echitatea dacă natura învăţământului şi metodele pedagogice sunt adaptate, în special prin politici de recrutare care să asigure un învăţământ de calitate. În plus, trebuie să se încurajeze colaborarea între profesori, părinţi şi serviciile de asistenţă socială, în special prin strategii actualizate de incluziune socială bazate pe o abordare pedagogică.

Învăţământul superior, care înglobează educaţia, cercetarea şi inovarea („triunghiul cunoaşterii”), este un sector-cheie în cadrul economiei şi al societăţii bazate pe cunoaştere.

Trei elemente sunt importante pentru un învăţământ superior modernizat:

-să fie echitabil pentru toţi,

-sa fie viabil din punct de vedere financiar

-să deţină un rol mai eficient.

Sistemele naţionale de învăţământ superior gratuit nu sunt însă neapărat cele mai echitabile, deoarece privilegiază persoanele provenite din medii socioeconomice favorizate sau care au urmat o formă de învăţământ superior. În plus, finanţarea acestora nu a crescut, spre deosebire de numărul de studenţi şi de aşteptările din partea învăţământului superior. Beneficiile de care se bucură studenţii nu sunt complet compensate de sistemele de impozitare progresivă, ceea ce duce la un efect de redistribuire inversă.

Prin urmare, este necesar să se pună accentul pe investiţiile în învăţământul superior, în special prin introducerea taxelor de înscriere. Acestea vor permite reechilibrarea într-un mod echitabil a costurilor suportate de indivizi şi de societate, precum şi a beneficiilor de care se bucură fiecare, aducând fonduri suplimentare universităţilor. S-ar îmbunătăţi astfel calitatea învăţământului, administrarea universităţilor şi motivaţia studenţilor.

Însă pentru a garanta accesul tuturor la învăţământul superior, introducerea taxelor de înscriere trebuie să fie compensată de un ajutor financiar acordat persoanelor cel mai defavorizate, deoarece acestea investesc, în general, mai puţin în viitorul lor, în măsura în care randamentele personale nu sunt garantate. Acest aspect este deosebit de important atunci când cuantumul taxelor de înscriere se bazează pe o estimare a indicilor privind randamentele viitoare. Astfel, pentru a remedia această situaţie, se pot prevedea burse de studiu, împrumuturi bancare şi împrumuturi rambursabile în funcţie de veniturile viitoare pentru a încuraja accesul la învăţământul superior.

În acelaşi timp, învăţământul superior trebuie să devină mai atractiv pentru elevii care provin din medii defavorizate, pentru cei care deţin calificările pentru a accede la învăţământul superior, dar şi pentru copiii mai tineri şi familiile lor, precum şi să modifice percepţiile culturale. Prin urmare, trebuie să se pună accentul pe oferirea de informaţii prin vizite şcolare, programe de tutoriat şi de orientare pe tot parcursul vieţii, politici globale de sensibilizare a persoanelor marginalizate şi de acces la învăţământul de nivel universitar (inclusiv „programe-pasarelă” şi locuri rezervate).

SITOGRAFIE:

https://european-union.europa.eu/priorities-and-actions/actions-topic/education-training-and-youth_ro

CUM AM GÂNDIT NOI INOVAȚIA ÎN EDUCAȚIE

Prof. înv. preșc. Ispir Iuliana-Florentina
Prof. înv. preșc. Vlad Alexandra-Anamaria
Grădinița cu Program Prelungit Dumbrava Minunată, Rm. Vâlcea

O bună educație cere ca educatorul să inspire elevului stimă și respect, și nu se poate ajunge la aceasta prin nimicirea individualității elevilorș și prin asuprirea stimei de sine.
Samuel Smiles

Ne-am dorit întotdeauna ca activitatea predată la clasă să fie înțeleasă și în același timp să fie inovatoare. Acesta este țelul educatorului modern.

Experiența de la clasă ne-a învățat să împletim cele mai frumoase elemente în scopuri educaționale de succes.

În anul școlar 2022-2023 am implemetat la clasă proiectul național de educație pentru valori „***Joc, respect și bucurie***”, două proiecte județeane: „***Vocea cărților – invitatul săptămânii***” (dar din ianuarie 2023) și „***Ne jucăm și împreună învățăm***”, un proiect eTwinning „***Get to know your land***”, proiect local cu biserica „***Dai voință, iei putere***” și proiectul național „***Obiceiuri și tradiții***”.

Activitatea în proiecte nu este una ușoară. Acțiunile trebuie desfășurate la timp și corelate unele cu altele, să nu aglomereze.

Atunci când ne-am implicat în aceste proiecte am încercat să ne proiectăm activitatea de la grupă astfel încât copilul să-și poată însuși cunoștințele predate, făcând conexiuni cu activitățile proiectelor. Colaborarea a fost elemental principal și astfel am reușit să implicăm și părinții.

Conform planificării anuale, am proiectat Modulul III având ca valoare specifică „***tradiția***”.

Timp de opt săptămâni am încercat să-i învățăm pe cei mici despre tradiție.

Obiectivele urmărite au fost:

- Întelegerea conceptului de tradiție
- Cunoșterea cuvintelor sinonimice tradiției – **datină, obicei, regulă**
- Cunoașterea tradițiilor specifice anotimpurtilor toamna și iarna
- Organizarea, desfășurarea și evaluarea activităților tradiționale

De asemenea, potrivit scrisorii metodice elaborate în acest an școlar, activitatea din grădiniță se va desfașura sub deviza: „Joc respect, bucurie”, unde jocul este un mijloc de – comunicare, dezvoltare, învățare, relaxare; respectul e promovat fața de - sine, de semeni, valori, natură și patrimoniu viu; iar bucuria trebuie să fie – un mod de viață, o emoție.

Proiectarea noastră de la grupă a fost structurată pe două teme mari:

1. **„Anotimpuri”** (timp de patru săptămâni)

- Bine ai venit, Toamnă! (aspect de toamnă)
- Vitamine colorate (fructe de toamnă)
- Coșul de legume
- Carnavalul toamnei (evaluare)

2. **„Obiceiuri și tradiții”** (timp de patru săptămâni)

- 1 Decembrie – Ziua Românilor
- Sfântul Nicolae, prietenul copiilor
- Tradiții și obiceiuri de iarnă – colindul
- Moș Crăciun

Valoarea – tradiția, am promovat-o/învățat-o în activități precum:

❖ ***Săptamana 1*** - Construcții „Coșuri pentru Frunze” (obiceiul de a confecționa coșuri pentru diferite activități), JR „La cules” (*obiceiul de a culege roadele toamnei*), Împărtășirea cu ceilalți „Ca furnica muncesc, pentru iarna mă pregătesc” (învățarea deprinderii de hărnicie), DLC „Toamna și căutările veveriței”, de Anita Loughrey (lectura educatoarei)/ DOS „Ajutor pentru animale, toamna” (convorbire) – (*învățarea obiceiului animalelor de a se pregăti pentru iarna și ajutorul pe care îl poate da omul*).

❖ Săptămâna 2 – DLC „Povestea mărului buclucaș” (lectura educatoarei – *am promovat regula umană de a împărți*), DEC „Culesul viilor” (predare cântec) (*promovarea/consolidarea obiceiului de a culege roadele*)

❖ Săptămâna 3 – DS (cunoașterea mediului): „Coșul toamnei” (*promovarea obiceiului de a folosi coșul ca mijloc util al procesului de strângere a recoltei*), DLC: „Povestea legumelor lăudăroase” (lectura educatoarei)/Joc de masa: „Salata de legume” (sortare) (*promovarea obiceiului de a folosi legume proaspete în supă/alimentație sănătoasă*), DOS: „Strângerea frunzelor din curtea grădiniței” (activitate gospădărească), Activitatea de consiliere (obiceiul părintelui de a se implica în activitatea de dezvoltare personala a copilului): „Cum să crești un copil încrezător în sine?”, Știință: „Vreau să te cunosc” (activitate în parteneriatul județean „***Ne jucăm și împreună învățăm!***”/ *obiceiul partenerilor de a se prezenta, de a se cunoaște într-un proiect*)

❖ Săptămâna 4 – Tranziție: „La piață” (joc-exercitarea obiceiului de a face cumpărături), DS (cunoașterea mediului): „Toamna darnică” (joc didactic de evaluare), DLC: „Ridichea uriașă”, poveste populară rusă (lectura educatoarei) (*promovarea obiceiului de a lucra împreună pentru culegerea roadelor/ajutorul*), Activitate de grup: „De ce trebuie să mâncăm fructe și legume?” (*promovarea obiceiului de a mânca sănătos*), Activitate integrată: „Toamnă să te duci cu bine!” (DEC predare cântec „Pleacă păsărelele” – *promovarea obiceiului păsărilor călătoare de a pleca în țările calde* + DOS convorbire „Roadele toamnei, roadele muncii cinstite” – *însușirea tradiției muncii din mediul rural: aici culesul roadelor toamnei*, „Carnavalul toamnei” – expoziție cu lucrări.

❖ Săptămâna 5 – Artă: „Meșteri populari” (modelaj – *cunoașterea tradiției olăritului*), Tranziție: „Drag mi-e jocul românesc!” (joc cu text și cânt – *cunoașterea tradițiilor populare prin joc și cântec*), Activitate integrate: „Steagul mândria națională!” DS (cunoașterea mediului – lectură după imagini)+ DOS (confecție) (*învățarea regulei de cunoaștere a însemnelor țării – promovarea patriotismului*), ALA: Construcții – „Căsuțe tărănești”/ Știință: „Ne mândrim cu a noastră ie”/ Bibliotecă (semene grafice): „Vase tărănești” – (*învățarea și promovarea tradițiilor rurale*), Activități de recuperare a zilelor libere: DLC: „Povestea Olarului”, de Călin Gruia/ „Simțim și trăim românește” (formare de propoziții simple din cuvinte românești) (*promovarea tradițiilor și a limbajului românesc*), DS (activitate matematică): „Salba colorată, din forme geometrice confecționată!” (activitate cu material individual – *învățarea obiceiului de a confecționa podoabe tradiționale*).

❖ Săptămâna 6 – Atelierului de lucru cu tema: „Cine ești, de ce ne dăruiești?”, din cadrul proiectului de parteneriat

„***Dai voință iei putere***”, (vizita Preotului care a dăruit copiilor mici cadouri și s-a discutat despre ***tradiția*** *oamenilor de a dărui în perioada sărbătorilor și a oferit la rândul lui daruri copiilor*), DS (cunoașterea mediului): „Legenda lui Moș Nicolae” (lectura educatoarei – *însușirea obiceiurilor de Sf. Nicolae*), Activitate integrată: „Ghetute adunate, să le numărăm pe toate!” DLC (memorizare): „Ghetute pentru Moș Nicolae” + DS (activitate matematică - joc didactic) (*consolidarea obiceiului de a curața ghetuțele/de a fi motivat pentru a primi o recompensă*), Activitate integrată: „Să învățăm de la Moș Nicolae bucuria de a dărui!” DOS (*convorbire pe tema bunătății, darniciei, păstrării tradițiilor*) + DLC (joc didactic de cuvinte opuse) (*promovarea obiceiului de a dărui, de a fi bun*)

❖ Săptămana 7 – LUNI: ALA: Bibliotecă: „Din an în an, din moși strămoși!” (citire obiceiuri de Crăciun/ Joc de rol: „La colindat!”/Artă: „Sorcova” (modelaj)/ Activitate integrată: „Colindul la români” DS (cunoașterea mediului – lectură după imagini) + DEC (predare cântec) – „Domn, Domn, să-nălțăm!” (*învățarea obiceiurilor și tradițiilor de Crăciun*, activitate pe care am prezentat-o în proiectul de parteneriat eTwinning „**Get to know your land)**, Activitate de grup: „Tradiție și bucurie, de la conlindători să vie!” (*obiceiul românilor de a transmite emoția sărbătorilor din jur*), Activitate integrată: „Colindul, tradiție și poveste din bătrâni!” DOS (convorbire – exemple din familie – implicarea părinților) + DEC (desen liber, săculețul cu colindețe) (*promovarea obiceiurilor de iarnă*), DOS: „Un gând curat, o vorbă bună, un globule fermecător putem să facem împreună” (*perpetuarea tradiției de a confecționa felicitări/ornamente de Crăciun* - ACTIVITATE COMUNĂ CU PĂRINȚII, activitate de schimb de felicitări cu partener din Austria în cadrul proiectului de parteneriat eTwinning „**Get to know your land”,** dar și spectacol de colinde prezentat Moșului – activitate în cadrul proiectului de parteneriat „***Tradiții și obiceiuri***”.

❖ Săptămâna 8 – DS (cunoasterea mediului): „În lumea lui Moș Crăciun!” (lectura după imagini – *cunoașterea obiceiurilor/datinilor legate de Moș Crăciun*), DLC: „Nașterea Domnului” (lectură după imagini – *învățarea tradițiilor religioase concomitant cu cele laice*), DOS: „În atelierul lui Moș Crăciun, ne furișăm acum!” (activitate gospodărească – aranjare de jucării) (*obiceiul de face curățenia în prag de sărbătoare*).

Nu sună foarte ușor de realizat împletirea activităților de predare de la grupă cu cele din parteneriate la vârstă preșcolară, însă, ne-am pus baza în receptivitatea copilului preșcolar care este uimitoare, încât uneori întrece și capacitatea noastră de înțelegere.

Chiar dacă suntem visătoare și încrezătoare, știm, încă de la început, că nu vom realiza aceste activități, dacă nu avem suportul moral și implicarea părinților, care ne-au sprijinit în inițiativa și activitatea de la clasă, fiind informați încă de la începutul anului școlar de activitățile în parteneriat și având acordul lor.

Ne-am pus întrebarea încă de la început: „Ce și cum pot preșcolarii, la această vârstă” și astfel am proiectat activitățile ținând cont atât de interesele copiilor, dar și de posibilitățile lor de învățare.

Pentru a persevera, am pus la dispoziția lor următoarele materiale de lucru și informative:

a) Sectorul știință: calculatorul, filme reprezentative, imagini în PPT, enciclopedii;
b) Sectorul joc de masă: puzzle cu imagini și diverse jetoane;
c) Sectorul artă: acuarele, pensule, culori, foi de lucru, plastilină, planșete, foarfece, lipici și cartoane colorate;
d) Sectorul Bibliotecă: albume cu imagini, reviste pliante, planșe cu imagini;
e) Sectorul Construcții: cuburi de lemn, de plastic, rotodisc;
f) Sectorul Joc de rol: jocuri creative pentru băieți și fetițe, costume diferite, păpuși etc. .

Nu știm cât am reușit să impresionăm pe cei din jur cu activitățile pe care le-am organizat și desfășurat, dar știm că am reușit să implicăm preșcolarii și părinții în activități interesante, care i-au ajutat pe cei mici să-și însușească cunoștințele predate cu mai multă ușurință.

Provocările educației în era digital

prof. Gheorghe Roxana
Școala Gimnazială nr. 308

Pandemia ne-a pus pe toți în fața unor provocări pe care în alt context nici nu ni le-am fi imaginat. Una dintre acestea este digitalizarea formelor de predare-evaluare.

Ce este educația digitală?

Educația digitală este utilizarea inovatoare a instrumentelor și tehnologiilor digitale în timpul predării și învățării și este adesea denumită învățare îmbunătățită prin tehnologie sau e-Learning. Explorarea utilizării tehnologiilor digitale oferă educatorilor posibilitatea de a crea oportunități de învățare captivante în cursurile pe care le predau, iar acestea pot lua forma unor cursuri și programe mixte sau complet online.

Învățarea de tip mixt

Învățarea mixtă, cunoscută și sub denumirea de învățare hibridă, este o abordare a educației care combină materiale educaționale online și oportunități de interacțiune online cu metode tradiționale de clasă bazate pe loc. Necesită prezența fizică atât a profesorului, cât și a elevului, cu unele elemente de control al elevului în timp, loc, cale sau ritm. În timp ce elevii continuă să frecventeze școlile cu un profesor prezent, practicile de clasă față în față sunt combinate cu activități mediate de computer privind conținutul și livrarea. Învățarea combinată este, de asemenea, utilizată în cadrul dezvoltării profesionale și al formării.

În timpul pandemiei, învățarea mixtă a trecut de la o nișă la normă. I-a forțat pe educatori să se mute online, chiar dacă majoritatea nu aveau experiență în predarea online. Drept urmare, educatorii sunt mai bine echipați decât oricând, deoarece acum au competența de a îmbina cele mai bune metode din învățarea digitală și față în față.

Se pare că instruirea mixtă este mai eficientă decât cursurile pur față în față sau pur online. Metodele de învățare combinate pot duce, de asemenea, la niveluri ridicate de performanță a elevilor, mai eficiente decât învățarea față în față.

Folosind o combinație de instruire digitală și timp individual, elevii pot lucra pe cont propriu cu noi concepte care îi eliberează pe profesori să circule și să sprijine elevii individuali care ar putea avea nevoie de atenție individualizată. „În loc să joace la cel mai mic numitor comun – așa cum ar face într-o clasă tradițională – profesorii își pot eficientiza acum instruirea pentru a ajuta toți elevii să-și atingă potențialul maxim."Five benefits of blended learning - DreamBox Learning"

Învățarea combinată are, de asemenea, potențialul de a reduce cheltuielile educaționale, deși unii contestă faptul că învățarea combinată este în mod inerent mai puțin costisitoare decât învățarea tradițională la clasă.

Învățarea combinată poate reduce costurile prin plasarea sălilor de clasă în spațiul online și, în esență, înlocuiește manualele scumpe cu dispozitive electronice pe care elevii le aduc adesea la clasă. Manualele electronice, care pot fi accesate digital, pot ajuta, de asemenea, la reducerea bugetelor pentru manuale. Susținătorii învățării mixte citează oportunitatea colectării de date și personalizării instruirii și evaluării drept două beneficii majore ale acestei abordări.

Învățarea combinată include adesea software care colectează automat date despre elevi și măsoară progresul academic, oferind profesorilor, elevilor și părinților date detaliate despre elevi. Adesea, testele sunt punctate automat, oferind feedback instantaneu. Conectările elevilor și timpul de lucru sunt, de asemenea, măsurate pentru a asigura responsabilitatea.

Elevii cu talente sau interese speciale în afara programelor disponibile ar putea folosi tehnologia educațională pentru a-și avansa abilitățile. Învățarea combinată permite educația personalizată, înlocuind modelul în care un profesor stă în fața sălii de clasă și este de așteptat ca toată lumea să rămână în același ritm. „Învățarea combinată permite elevilor să lucreze în propriul ritm, asigurându-se că înțeleg pe deplin noile concepte înainte de a trece mai departe.”"Five benefits of blended learning - DreamBox Learning"

Dacă nu este planificată și executată cu succes, blended learning ar putea avea dezavantaje în aspectele tehnice, deoarece are o dependență puternică de resursele tehnice sau instrumentele cu care este livrată experiența blended learning. Aceste instrumente trebuie să fie fiabile, ușor de utilizat și actualizate, pentru ca ele să aibă un impact semnificativ asupra experienței de învățare.

Din perspectiva unui educator, cel mai recent, s-a observat că furnizarea de feedback eficient consumă mai mult timp (și, prin urmare, mai costisitoare) atunci când sunt utilizate mediile electronice, în comparație cu evaluările tradiționale (de exemplu, pe hârtie). Utilizarea platformelor de e-learning poate consuma mai mult timp decât metodele tradiționale și poate, de asemenea, să implice noi costuri, deoarece platformele de e-learning și furnizorii de servicii pot percepe taxe de utilizare pentru educatori.

O altă problemă critică este accesul la infrastructura de rețea. Deși decalajul digital se micșorează pe măsură ce Internetul devine mai răspândit, mulți elevi nu au acces permanent la Internet – chiar și în sălile de clasă. Orice încercare de a încorpora strategii de învățare combinată în strategia pedagogică a unei organizații trebuie să țină seama de acest lucru.

Referinţe bibliografice

1. Făt, Silvia & Adrian Labăr. Eficienţa utilizării noilor tehnologii în educaţie. EduTIC 2009; 2. Istrate, Olimpius – Efecte si rezultate ale utilizării TIC în educaţie în Lucrările Conferinţei Naţionale de Învăţământ Virtual , Ediţia a VIII-a, 29 octombrie – 31 octombrie 2010, Tehnologii Moderne în Educatie si Cercetare, Editura Universităţii din Bucureşti, 2010; 3. Mușata-Dacia Bocoș, Instruirea interactivă, Editura POLIROM, 2013, București.

Instrumente online pentru evaluarea elevilor

PRIOTEASA MARIANA
Școala Gimnazială Hârsești
Com. Hârsești, Jud Argeș

Evaluarea online este o metodă a evaluării care poate răspunde efficient situaţiilor identificate, mai ales că poate fi aplicată pe oricare dintre cele trei forme ale evaluării tradiţionale: iniţială, continuă şi cumulativă.

Cea mai frecventă punere în practică a evaluării online este reprezentată de testele tip chestionar. Acestea pot presupune răspunsuri de tip „da”/”nu” („adevărat”/”fals”) sau selectarea uneia sau mai multor variante corecte de răspuns din mai multe posibile, asociere de imagini, texte, sau întrebări cu răspuns deschis.

Astfel, **evaluarea online** prin teste de tip chestionar este o metodă ce poate fi aplicată indiferent de materie, are un nivel înalt de obiectivitate şi provoacă elevii să aibă o atenţie sporită pentru a face alegerile sau completările corecte, în acelaşi timp creându-le o imagine de ansamblu asupra materiei.

Este necesar ca evaluarea să fie centrată pe aspectele ei formative, astfel încât să întărească şi să susţină interesul elevilor pentru studiu, să-i îndrume spre acumularea de cât mai multe cunoștinte și spre activitatea de învăţare.

Profesorii trebuie să știe în ce măsură elevii reușesc să atingă obiectivele de învățare. De asemenea, elevii trebuie evaluați la sfârșitul semestrului și al anului și acordată o notă finală care să reflecte atât înțelegerea, cât și nivelul lor de efort.

Instrumentele de evaluare online pentru profesori sunt o parte necesară a învățării la distanță. Dacă avem un control asupra lacunelorlor de învățare, atunci putem ajusta lecțiile pentru a viza respectivele lacune.

Diferite instrumente de evaluare utilizate de profesor pot fi de natură formativă sau sumativă. Instrumentele de evaluare formativă sunt chestionarele, sarcinile și întrebările și discuțiile din clasă pe care profesorii le folosesc pentru a evalua și ghida (sau pentru a forma) procesul de învățare al elevilorlor.

Instrumentele de evaluare sumativă sunt eseurile și testele finale date la sfârșitul unui proiect, curs, semestru, unitate, program sau an școlar.

În continuare, voi prezenta câteva astfel de instrumente/ aplicații ce pot fi utilizate în evaluarea elevilor.

Quizizz este o aplicație de evaluare a cunoștințelor ce presupune prezența unor avatare amuzante, tabele, teme, muzică, meme-uri. Aplicațiapoate fi accesată de pe telefon, laptop, tablet sau computer.

Pentru accesare folosim adresa quizizz.com care ne va conduce la interfața aplicației. În partea stângă găsim meniul care prezint ăurmătoarele facilități:

- crearea unui test;
- căutarea unor teste create anterior;
- vizualizarea rapoartelor;
- conține colecții cu testele create sau salvate de la alți colegi;
- conține clase create sau importate de pe Classroom;
- conține domenii (pentru profesorii care predau mai multe discipline sau care predau la mai multe clase).

Pentru a crea un test, se va selecta butonul „Create” din partea stângă a meniului apoi puteți allege să importați întrebările sau să creați singuri întrebările.

Pentru aceasta veți selecta „New question” și vor apărea tipurile de întrebări pe care le putem folosi, astfel:

1. Multiple choice (alegere multiplă) – deși se pot oferi mai multe variante, elevul trebuie să aleagă un singur răspuns;
2. Checkbox (casetă de bifat) – presupune crearea unei grile cu mai multe răspunsuri corecte;
3. Fill-in-the-Blank (completează) – elevul trebuie să completeze enunțul lacunar, având variantă de verificare;
4. Poll (sondaj)
5. Open-Ended (răspuns deschis) – elevul nu poate verifica dacă răspunsul oferit este cel corect.

Wordwall este o aplicație unde se creează diverse activități interactive pentru elevi: fișe, chestionare, potriviri, jocuri de cuvinte, identificarea unor cuvinte lipsă etc.

În această aplicație se găsesc și material gata create de alți utilizatori. Înregistrarea se poate face prin contul Google sau Facebook.

Folosind instrumental Wordwall, putem crea cu ușurință un set de întrebări pe care să le folosim în cazul predării sincrone sau asincrone. Aceste tipuri de teste le putem folosi ca warm up (încălzire) sau la finalul lecției, pentru a asigura feed-back-ul. Toți elevii vor fi implicați într-o mod interactive în rezolvarea testului.

Jocurile/ testele create le putem distribui elevilor noștri, dând clic pe butonul „Partajează”.

Quizlet este o altă aplicație cu ajutorul căreia putem crea teste și pentru aceasta se accesează adresa următoare quizlet.com . Aici se pot crea în mod gratuit 8 teste.

Dupăce ne creăm cont, o să apară o nouă interfață și din bara de sus, vom selecta butonul „Create” și apoi „Set”. În continuare completăm titlul activității și descrierea cerinței, apoi în partea de jos introducem itemii și definițiile; se poate allege limba pentru a putea scrie cu diacritice.După ce am completat cardurile, selectăm butonul „Create” și o să obținem link-ul pe care îl vom distribui elevilor, fie copiindu-l și adăugîndu-l în mesaj, fie folosind opțiunea „Share”.

LearningApps este o platformă cu ajutorul căreia se pot crea fișe de lucru, activități interactive, teste etc. Se accesează adresa learning apps.org și se crează cont. Aplicația ne permite să setăm limba în română. În partea de sus a aplicației avem următoarele opțiuni:

- Bara de căutare
- Răsfoiește exerciții – se pot căuta exerciții selectate pe discipline
- Alcătuiește exerciții – vă ajută să creați fișe de lucru
- Clasele mele – puteți indica grupurile cu care lucrați
- Exercițiile mele – aici găsiți ceea ce ați creat

Pentru a crea aplicații noi, vom accesa „Alcătuiește exerciții”, apoi o să alegem tipul care se potrivește conținutului dorit de noi. **Hot Potatoes** . Suita de aplicații Hot Potatoes include cinci aplicații care pot crea exerciții pentru World Wide Web. Aplicațiile sunt JCloze (crează exerciţii de completare a spaţiilor libere), JCross (crează cuvinte încrucişate care pot fi completate online), JMatch (crează exerciţii de împerechere sau de ordonare), JMix

(crează exerciţii de rearanjare a cuvintelor în propoziţie) și JQuiz (crează exerciţii bazate pe întrebări). Există, de asemenea, o a șasea aplicație numită The Masher, care va compila toate exercițiile Hot Potatoes într-o singură unitate.

Hot Potatoes poate fi descărcat gratuit de la adresa: hotpot.uvic.ca

Webografie

quizizz.com/
wordwall.net/ro
quizlet.com/

Proiect didactic inovator de tipul SVS

Profesor: Ignat Cornelia Liliana
Școala Gimnazială „Alexandru Ioan Cuza”,
Baia Mare, Maramureș

Clasa a VI-a

Aria curriculară: Om și societate

Subiectul lecției: **Tradiții de Paști**

Tipul lecției: mixtă

Discipline integrate multidisciplinar: Biologie,Matematică, Geografie, Educație tehnologică, Educație plastică,TIC

- Competențele specifice exprimate în termeni de cunoștințe, abilități și atitudini / Comportamente:

Religie: 3.3. Analizarea rolului diferitelor sărbători şi tradiții religioase în viața personală şi a comunității, cu identificarea de elemente de specificitate pentru diferite comunități

Alte competențe atinse din prisma multidisciplinarității:

Biologie: 2.1. Organizarea informațiilor științifice după un plan propriu

Matematică: 6.6. Transpunerea, în limbaj specific, a unei situaţii date legate de geometria triunghiului, rezolvarea problemei obţinute şi interpretarea rezultatului

Geografie: 3.1. Utilizarea informaţiilor cu caracter geografic obţinute cu ajutorul instrumentelor TIC/GIS şi al elementelor din matematică şi ştiinţe

Educație Tehnologică: 1.1 Executarea unor produse simple / machete pornind de la o fișă tehnologică realizată cu sprijin din partea profesorului

TIC 3.3. Manifestarea creativă prin utilizarea unor aplicații simple de construire a unor jocuri digital

Educație Plastică: 3.1. Valorizarea propriilor idei și a sentimentelor exprimate prin limbaj plastic în cadrul unor compoziții proprii

Obiective operaționale ce vizează dezvoltarea cogniției:

O1: să identifice elemente specifice tradiției creștine de Paști din țara noastră și din alte țări

O2- să realizeze două lanțuri trofice pornind de la o rețetă de Paște

O3- să calculeze câte figuri geometrice pot fi desenate pe un ou

O4- să propună un traseu turistic internațional prin cel puțin 11 țări în care să includă diverse activități distractive,tematice

O5- să decoreze ouă utilizînd tehnica șervețelului

O6 - să utilizeze instrumentele web pentru redactarea/elaborarea răspunsurilor

O7 - să realizeze un desen având ca centru de interes elementele pascale

Obiective operaționale ce vizează dezvoltarea metacognitivă:

O1:Să formuleze trei idei cu privire la ceea ce au înțeles despre tema predate

O2:Să-și acorde o notă de la 1 la 10 pentru modul în care au răspuns/rezolvat sarcinile de lucru

Strategia didactică:

Metode şi procedee: conversaţia, problematizarea,Ciorchinele, jocul didactic

Mijloace de învățare: manualul digital, withe-bord, marker, caiete, videoproiector, https://youtu.be/uLt4HeyGI-Q

Forme de organizare: frontale, pe grupe şi individual

Resurse materiale: laptop, videoproiector, aplicații web, tabla interactivă

Resurse:

- ***Bibliografice***:
  - *Biblia sau Sfânta Scriptură,* Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1988.
  - Cristian Alexa, Marius Bîzoi, Sorina Ciucă, Mirela Șova, *Manual de religie pentru clasa a VI-a,* Ed. Akademos Art, București, 2017.

    Sursă imagini: https://www.crestinortodox.ro/paste/patimile-hristos/rastignirea-71100.html

    https://vascani.mmb.ro/11119-pescuirea-minunata

    https://doxologia.ro/puncte-de-vedere/spovedania-impartasania-duminica-de-duminica

    https://arhiepiscopiabzvn.ro/cuvant-pastoral-la-praznicul-nasterii-domnului-2016.html

    https://www.facebook.com/MJEAPMM Fotograf Gabriel Motica
- ***Spațiale***: sala de clasă.
- ***Temporale***: 50 minute (ora de curs)

DESFĂȘURAREA SITUAȚIILOR DE ÎNVĂȚARE

I. ȘTIU – 10 minute

Momentul organizatoric **- 1 minut**

Profesorul salută elevii, rostește rugăciunea împreună cu ei, apoi notează absenţele.

Elevii răspund la salut, spun rugăciunea şi se pregătesc pentru începerea activităţii didactice.

Conexiunea cu cunoștințele anterioare se va realiza prin rezolvarea de către elevi a unui exercițiu.

https://learningapps.org/view28341045

Elevii rezolvă exercițiul. Timp de rezolvare a sarcinii- **2 minute**

***Captarea atenției*: se face cu ajutorul videoclipului https://youtu.be/uLt4HeyGI-Q -**Povestea Paștelui **Timp de vizionare 4 minute**

Profesorul îi roagă pe elevi să exprime într-un enunț scurt ce reprezintă Paștele pentru ei. Pentru a răspunde accesați următorul link https://www.menti.com/z8kiz48n9i

Elevii răspund.(Anexa 1) Timp de lucru **2 minute**.

Comunicarea titlului lecției noi și motivarea pentru învățare **1 minut**

Profesorul comunică noua lecție ce urmează a fi supusă dezbaterii, obiectivele, precum și structura activității și notează titlul acesteia pe tablă.

Elevii vor scrie titlul lecției în caiete.

II. Vreau să știu - 24 de minute

Profesorul îi invită pe elevi să privească cu atenție imaginea din Anexa 2.

Profesorul adresează întrebarea: Ce-ți spune această imagine?

Elevii răspund oral pe marginea imaginii. **Timp 2 minute**

Profesorul apreciază verbal răspunsurile elevilor și lansează o nouă provocare: „Te-ai împrietenit cu un copil de altă religie. El nu înțelege nimic din ceea ce se întâmplă de Paști. Explică-i ce știi tu despre acest lucru, ca să-l ajuți să înțeleagă”.
Elevii răspund oral, profesorul notează cele mai interesante idei într-un ciorchine. Anexa 3- Timp de lucru **5minute**
Profesorul face aprecieri verbale și trece la următorul pas al lecției.
Clasa va fi împărțită pe grupe/echipe în funcție de abilitățile elevilor. Acum e momentul ca lecția să fie predată multidisciplinar.
Echipele vor fi cele ale: Biologilor, Matematicienilor, Teologilor, Geografilor, Artiștilor.
Profesorul distribuie sarcinile de lucru:
Echipa Biologilor: Realizați o rețea trofică, pornind de la rețeta tradițională de Paști – DROB DE MIEL
Realizați o prezentare a temei prin aplicația Canva.com. Elevii rezolvă sarcina și prezintă produsul muncii lor.
https://www.canva.com/design/DAE9kFD7bjs/joqwlypCWCOdEAzLGXFvZA/view?utm_content=DAE9kFD7bjs&utm
Echipa Matematicienilor: Pe oul vostru de paște, caculați câte figuri geometrice puteți desena? Notați problema și rezolvarea acesteia în jamboard pagina 1.
https://jamboard.google.com/d/1EtycHwXUOp4dX14yN3VK-AW3OiX0JsZCIDH5okCw3c0/edit?usp=sharing
Echipa Geografilor: Realizați un posibil traseu turistic internațional,cu ajutorul aplicației Google Earth, pornind de la cuvântul „Paște”.
Elevii rezolvă sarcina și prezintă produsul lor.
https://earth.google.com/earth/d/1IHHB-5VDxpa9Rnc2FqEJW8RPOTdE400p?usp=sharing
Echipa Tehnologilor: Accesați următorul link https://youtu.be/XS3cwkVFRrc și vizionați cu atenție. Decorați apoi propriul vostru ou.(Elevilor li s-a cerut să aducă unul sau două ouă fierte, un albuș de ou într-un borcan, pensulă, foarfece ,suport pentru ouă).
Echipa Artiștilor: Exemplificați printr-un desen, ce înseamnă pentru voi Paștele, pornind de la noțiunile studiate.
Fotografiați desenul voastru și-l încărcați în jamboard la pagina 2
https://jamboard.google.com/d/1EtycHwXUOp4dX14yN3VK-AW3OiX0JsZCIDH5okCw3c0/edit?usp=sharing
Echipa Teologilor: Realizați o poveste inedită, cu informațiile obținute din această lecție. Scrie povestea ta în storyjumper.com.
Elevii rezolvă sarcina și prezintă produsul lor
https://www.storyjumper.com/book/read/131113352/6258633fe0ac0

Timp de lucru pentru rezolvarea sarcinilor pentru toate echipele va fi de **5 minute,** iar pentru prezentarea produselor finale 2 minute pentru fiecare echipă 2x6=**12 minute**

Total timp **17 minute**

III. AM ÎNVĂȚAT - 16 minute

1.Profesorul recapitulează informațiile predate, cu ajutorul metodei 321. Astfel le cere elevilor să spună:
Trei idei din ceea ce au învățat.
Două idei despre care ar dori să învețe mai mult din acest subiect.
O capacitate,o pricepere sau o abilitate pe care consideră ei că au dobândit-o în urma activităților de învățare.

Răspunsurile vor fi date online prin accesarea linkului atașat:

https://forms.gle/TxMqnVnpUc1ZQt94A

Profesorul va avea astfel o imagine de ansamblu asupra subiectelor care sunt ştiute foarte bine şi cele care încă mai pun probleme. După completarea lui se discută, împreuna cu elevii, răspunsurile. Timp - **8 minute**

Profesorul va face evaluări cu privire la modul de implicare al elevilor și de realizare a sarcinilor date, dar îi va ruga și pe elevi să se autoevalueze referitor la modul de implicare, înțelegere și posibilitatea de aplicare a noțiunilor dobândite în cadrul acestei ore.

După completare se discută, împreuna cu elevii, răspunsurile

Timp - **8 minute**

Participare. Asumarea responsabilităţii. Argumentare.

Prof. Mîinescu, Corina Mianda
Școala Gimnazială ”Mihail Drumeș” Balș, Olt

Educaţia – cu tot ceea ce implică ea în cadrul procesului de învăţământ – trebuie să fie centrată pe participare, asumarea responsabilităţii, argumentare.

Profesorul are obligaţia – moral şi civic – să inoculeze şi să susţină la elevi aceste direcţii care vor constitui structura intimă a personalităţilor ce vor construi umanitatea. Viitorul se conturează azi, sub mâinile educatorului. El trebuie să realizeze – deci să demonstreze – congruenţa dintre expectanţele de adaptare şi dezvoltare ale elevului şi tendinţele fireşti şi benefice ale evoluţiei şi societăţii.

De succesul acestei acţiuni se ocupă şi este răspunzător profesorul, în fiecare secundă a contactului nemijlocit cu elevul, fie că predă matematica, limba franceza sau muzica, fie că este în pauză, în excursie sau în timpul său liber.

PARTICIPAREA semnifică nu numai senzaţie efemeră că „este luat în seamă”. Participare înseamnă convingerea clară a elevului că şi opinia lui este importantă, că se aşteaptă ceva de la el, că poate el însuşi reprezenta un factor de decizie.

Rolul profesorului este hotărâtor: el valorizează acele dimensiuni ale personalităţii care implică hotărâre, curaj, încredere în sine, nevoia de raportare obiectivă la sisteme de valori.

Implicarea este din nevoia de a înainta. Ea reprezintă materializarea necesităţii de a fi util.

ASUMAREA RESPONSABILITĂŢII, cu toate riscurile care derivă din ea.

Nu numai că nimeni nu preia responsabilităţile altuia dar nu trebuie să se întâmple acest lucru! Ea reprezintă un examen greu, dar cu miză enormă: o lume mai bună!

ARGUMENTAREA este delimitarea clară a poziţiei de pe care judecăţile de valoare devin viabile; ea accentuează încrederea în sine, conturând căutările întru adevăr. Pertinenţa argumentelor, logica lor, algoritmul acestora sunt tot atâtea oportunităţi în armonizarea relaţiilor interumane, în domesticirea tendinţelor de mitizare a faptelor mici şi neimportante.

Argumentarea poate începe cu delimitarea conceptelor pentru a şti în fiecare moment pe ce poziţii ne situăm. Ea poate constitui baza construirii sistemelor de valori. Evident, împletindu-se cu participarea şi asumarea responsabilităţii, argumentarea prezintă mai multe aspecte ce pot fi considerate chiar etape în consolidarea personalităţii: începând cu susţinerea răspunsurilor date de către elevi când sunt evaluaţi şi mergând până la încadrarea într-un curent, modă, sistem şi chiar la opţiunea profesională şi alegerea carierei.

De exemplu, în urma rezolvării unei ecuaţii, elevul de la tablă a ajuns la rezultatul $x = 5$. La întrebarea „*de ce (cum) ai obţinut* $x = 5$*?”*, tendinţa este de a retracta, de a renunţa la rezultatul obţinut, totuşi în urma raţionamentului propriu, nesiguranţa cunoştinţelor şi a rezolvării creând convingerea că întrebarea nu poate fi decât consecinţa unei greşeli. Reformulând, însă, (*„întrebarea cere justificarea raţionamentului folosit şi nu este neapărat amendarea rezolvării”)* elevul va înţelege necesitatea argumentării fiecărui pas. Acest lucru îi va fi util, pe de o parte în cadrul lecţiei – realizându-se fixarea cunoştinţelor dar şi delimitarea secvenţelor în alcătuirea întregului – iar, pe de alta, în conştientizarea necesităţii argumentării în cotidian unde, de cele mai multe ori, lipsa argumentelor solide şi probate duce la deformarea adevărului şi a realităţii.

Mergând mai departe, aderarea la un curent (sau o modă) se va realiza analizând în ce măsură acesta se mulează nevoilor şi aspiraţiilor individului, valorizând astfel participarea şi asumarea, coroborate cu argumentarea.

Opţiunea profesională şi alegerea carierei, susţinute de acest trialism pot genera succes, reducând şansele de eşec datorat hotărârilor aleatoare.

Aşadar, în actul educativ din şcoală, profesorul este cel care va îmbina cele trei aspecte – participare, asumare, argumentare – având grijă să evidenţieze interdependenţele dintre acestea. Este esenţial ca elevul să se formeze (să fie format!) în acest spirit.

Putem afirma că tabloul comportamental al adultului se conturează în prelungirea crochiului realizat în perioada şcolarităţii de către educator!

Matematica şi (în) limba română

Prof. *Mîinescu, Ion Cătălin*
Şcoala Gimnazială ”Mihail Drumeş” Balş, Olt

Dacă cineva şi-ar propune să adune greşelile de exprimare, nimic mai simplu: le întâlnim la tot pasul şi, ceea ce ni se pare cel puţin îngrijorător, ele există în ziare, emisiuni TV şi chiar în unele documente oficiale.
Ne vom referi la câteva dintre acestea, dar la cele care au legătură cu matematica – nu atât pentru a nu supăra pe confraţii filologi, ci datorită faptului că am putea scrie cărţi întregi doar cu enumerarea greşelilor cu care suntem bombardaţi zilnic, fără milă…
Multe dintre ele – chiar dacă par a nu mai ţine de matematică – ar putea fi evitate dacă folosirea lor ar fi coroborată de înţelegerea noţiunilor respective în cadrul orelor de matematică.
De aici vom porni! Şi de la convingerea că, o exprimare defectuoasă împiedică nu numai transmiterea ideilor, dar conduce la incapacitatea de a sesiza nuanţele.

Predăm matematica în limba română şi, mai mult, fiind o ştiinţă mustind de conexiuni şi nuanţe, este necesară o claritate de cristal a modului de prezentare a ei, fără echivoc, fără dubii, fără ezitări. Aşadar, responsabil este profesorul de matematică, a cărui paradigmă ar trebui să încercăm să o spargem acum. Căci el este văzut drept tipul dur, conservator şi pentru care preocupările umaniste sunt, în general, străine şi inutile. De aici ideea că nici exprimarea corectă nu ar fi un punct tare al acestuia. Vom lucra totuşi, în ipoteza existenţei unui profesor de matematică fin vorbitor de limbă română.
El trebuie să sesizeze şi să corecteze prompt greşelile elevilor, cele de ortografie, de exprimare şi de logică. Este esenţial ca acest lucru să fie făcut imediat, nominalizând greşeala - şi, nu neapărat pe cel care a făcut-o – scutindu-l astfel de eventuale frustrări dar trimiţându-i pe această cale un avertisment tacit. Este de aşteptat ca, în aceleaşi condiţii, memoria celui vizat să activeze avertismentul, iar elevul să aibă mai multă grijă.
Departe de a fi minore, cele de ortografie şi de exprimare, dacă sunt ignorate, credem că vor avea efecte nedorite în formarea tânărului – căci, să recunoaştem: plăcerea conversaţiei este minimă atunci când are loc cu un tip agramat. ..
Mergând mai departe, să vorbim puţin despre câteva dintre expresiile greşit folosite în diverse medii – multe dintre acestea, cu pretenţii – expresii al căror sens nu a fost înţeles probabil, încă din şcoală, de la orele de matematică.
Se spune mereu „procentul de promovabilitate a fost de 63 %”. Prin definiţie, *procent* înseamnă 1%, de unde rezultă imediat că „procentul de 63%” este ceva similar lui „cei patru evanghelişti erau trei: Luca şi Matei” – ca să nu mai spunem că, de fapt este „procentul de promovare” sau „promovabilitatea de 63%”…
Sau: „cifra de 8495”. Cifrele sunt simboluri formate dintr-un singur caracter cu ajutorul cărora alcătuim numerele. Ele sunt ceea ce regăsim pe tastatura telefonului (sau a calculatorului). Departe de a fi cifră, 8495 este un număr.
Sau: „în proporţie de 80%”. 80%, aşa cum am mai arătat, este un procentaj, iar *proporţia* se defineşte ca o egalitate de două rapoarte, adică total altceva…

Considerăm că exemplele prezentate mai sus – foarte des întâlnite în emisiunile TV şi în presă – sunt la fel de… rele ca şi binecunoscutele: „şi-a adus aportul”, „scurtă alocuţiune”, „apreciez pozitiv”, „prefer mai bine” sau termeni folosiţi cu sensul inspirat de pronunţia lor şi nu cel real, dintre care reprezentativ este „fortuit”.

Nu ne-am propus să conturăm o viziune apocaliptică generată de consecinţele necorectării la timp a acestor greşeli. Dar credem că un limbaj incorect poate afecta serios prestanţa oricărui individ, mai ales a acelora care încearcă să-şi construiască imaginea.

Insistenţa cu care profesorul de matematică urmăreşte bunul mers al comunicării cu elevii – la clasă şi în afara ei – şi din punct de vedere al limbii române rămâne, în opinia noastră, un obiectiv important al demersurilor noastre didactice.

Se vorbeşte despre interdisciplinaritate – iată un alt aspect al ei: matematica în limba română!

Exprimarea corectă a profesorului şi, deci impunerea acesteia şi elevului, conduc la o mai mare credibilitate şi contribuie chiar la dezvoltarea armonioasă şi sub toate aspectele a personalităţii „formabililor”.

Despre învățarea de zi cu zi

Prof. Mădălina Dinu-Pătrașcu,
Școala Gimnazială „Ion Câmpineanu”, Câmpina
Prof. Mihail Dinu-Pătrașcu, Liceul Tehnologic Administrativ și de
Servicii ”Victor Slăvescu”, Ploiești

Motto: *„Pentru fiecare om viaţa sa este o şcoală de la leagăn până la mormânt, tot ce suntem, ce facem, ce gândim, vorbim, auzim, dobândim, posedăm, nu este altceva decât o anumită scară pe care urcăm din ce în ce mai mult, spre a ajunge cât mai sus, fără însă a putea atinge vreodată suprema treaptă”. (J. A. Comenius)*[27]

Educaţia de calitate este un drept al fiecărui copil

Ne străduim mult la nivel global să reducem abandonul şcolar, însă nu e suficient să readucem/menţinem copiii în şcoală, contează şi ceea ce primesc aici. Investim 10-12-15-18 ani în educaţia formală, mai mult decât în majoritatea activităţilor unei vieţi umane, e firesc să dorim şi să ne aşteptăm ca această investiţie să merite. În educație eșecurile înregistrate în procesul de formare pot avea consecințe individuale și sociale nefaste, adică incompetență, analfabetism, inadaptare, delincvență.

Se discută despre calitate[28], dar un concept unitar al „calităţii” nu există, pentru că nu se poate vorbi despre calitate a educaţiei în sine, ci în funcţie doar de: valorile promovate în societate şi la nivelul organizaţiei şcolare, de politicile şi strategiile educaţionale existente la nivel naţional, regional şi local, de situaţia existentă, definită de factori contextuali şi situaţionali, şi nu în ultimul rând de evoluţia conceptului de calitate.

Cheia spre calitatea învăţământului preuniversitar constă în termenul de „adaptare”, adică o adaptare la vârsta elevilor, la stilurile lor de învăţare, la valorile societăţii româneşti, la nevoile elevilor, la perspectivele lor de viitor, etc. Un învăţământ de calitate presupune integrarea valorilor şi principiilor democratice, a drepturilor şi obligaţiilor partenerilor, fiind conceput într-un spirit de transparenţă, responsabilizare şi implicare, atât a şcolii ca furnizor de educaţie, cât şi a familiei – elev şi părinte – ca beneficiar direct al serviciului educațional.

Dreptul la educaţie este conectat cu dreptul la sănătate personală şi a mediului de acasă şi de la şcoală, precum şi cu accesul la un minim de resurse. Un copil bolnav şi sărac va întâmpina întârzieri şi dificultăţi în dezvoltare şi învăţare, prin comparaţie cu un copil sănătos, bine hrănit, bine îmbrăcat şi care are în jurul său stimuli pozitivi (o persoană care îi citește, vizite, excursii etc.) încă de la vârste mici.

La nivel mai specializat, conţinuturile învăţării de calitate sunt relevante pentru obiectivele educaţiei dintr-o ţară, astfel încât absolventul să poată funcţiona într-un mod pozitiv în societate. Felul în care profesorii sunt instruiţi este factor

[27]Ioan Cerghit, *Metode de învățământ,* Ed. a IV-a, Iași, Editura Polirom, 2006, p. 49.

[28]*Ibidem*, p. 157.

determinant al nivelului de calitate al educaţiei de care beneficiază un copil[29]. Dialogul profesor-elev necesită un climat educațional stabil, deschis și constructiv.

„Să presupunem ca suntem oriunde în această țara, în oricare clasa în care se predă și se învață (...). Într-o sala curată și luminoasă, elevii își așteaptă profesorul, cu rumoarea tinerească a oricărui dialog fertil care stă să înceapă. După priviri și gesturi, după seriozitatea si concentrarea abia stăpânite înțelegi că lecția care urmează este un ceas hotărâtor al vieții lor. În fine, apare profesorul. Nu este sacerdotul cine știe cărui minister, nu este dictatorul bine temperat care știe ca totul îi este îngăduit, nu este (...). Este un om cultivat, dar conștient de limitele sale, un căutător permanent al adevărului, pe care niciodată nu reușești să-l afli în întregime, un prieten și un tovarăș de drum.

Departe de a-și epata elevii cu emfaza marilor discursuri, el coboară în clasa si propune cu textele în mână, un subiect. Lasă impresia ca nu are nici o opinie fiind foarte tentat să le asculte pe ale celorlalți, dar cu un tact și o pricepere care este numai a lui știe să îndrume (...), să găsească și să lumineze mereu cu un dar, de el cunoscut (...). E greu de spus cât a durat lecția, știi sigur că regreți când s-a isprăvit și că nu ai altă dorință decât să o reiei mereu și mereu de la capăt”.[30]

Aceste rânduri, scrise de domnul profesor dr. Bogdan Teodorescu, prezintă modelul ideal al dascălului, spre care, fiecare dintre noi, ar trebui să tindem.

Standardizarea este utopică în educaţie. Este posibilă doar la nivel de mediu, resurse, conţinuturi obligatorii, orientări aduse de reformă în formarea profesorilor. În rest, fiecare comunitate este mai implicată sau mai puţin implicată în viaţa şcolii, fiecare persoană care lucrează în sistemul de învăţământ este, ca individ uman, un ansamblu unic de trăsături. Un profesor care este gânditor critic autentic poate preda şi la cea mai sofisticată şcoală privată urbană, dar şi la o simplă şcoală de ţară şi să influenţeze calitatea învăţării elevilor la fel de semnificativ. Dar acest profesor nu poate fi clonat.

În plus, fiecare elev este unic şi are nevoi unice de învăţare, prin urmare standardizarea este, într-o oarecare măsură, în opoziţie cu individualizarea învăţării.

Clasa de elevi ca organizație trebuie să fie durabilă și inovativă[31] în același timp.

Pătruns în aria învățământului din domeniul militar, conceptul de „strategie” a prelucrat și o serie de particularități. Orice comandant, înainte de a-și lansa trupele în atac[32], pune la punct o tactică de luptă, studiază condițiile și factorii din teren, ansamblul variabilelor care intră în joc în obținerea victoriei, elaborează soluții diferite, optând pentru aceea care este mai pertinentă, și are în vedere aspecte de tip anticipativ.

---

[29] Pedagogul David Émile *Durkheim spunea „(...) copilul, ființă umană, situat într-un anumit mediu, este profund influențat de acesta; comportamentul său diferă după cum trăiește solitar sau în colectiv și depinde, într-o mare măsură, de natura relațiilor cu partenerii”. Investigând aceleași fenomene, Kurt Lewin a desprins următoarea concluzie „Interacțiunile sociale condiționează dezvoltarea intelectuală a elevului, atitudinile sale cu privire la obiectivele educative ale școlii și rezultatele sale. Relațiile elevului cu profesorul și colegii influențează foarte mult evoluția atitudinilor, a conduitelor și a cunoștințelor învățate”.*

[30] *Prin pași mici descoperi lumea… Școlarului i se cade munca, profesorului conducerea…*

[31] *„Omul trece treptat de la o gândire influențată de mecanică și mecanisme – gândire care se mai resimte în toate domeniile – la o gândire psihico-informațională, adică la o gândire în pas cu știința și tehnologia epocii în care trăiești”*, conform lui M. Drăgănescu.

[32] Napoleon Bonaparte spunea *„(...) strategia este arta celui care conduce o forță militară către victoria finală”*.

Astfel, cadrul didactic întreprinde seturi de activități și comportamente identice la nivelul procesului de instruire, orientând în final întreprinderea didactică către maximum de rezultate educaționale.

Noțiunea de strategie a fost introdusă din nevoia de a găsi o alternativă practicilor tradiționale utilizate în învățământ, conceperea predării unei discipline (nivelul metodic), elaborarea conținuturilor (spațiu alocat proiectării curriculare), predarea unei simple activități educaționale (lecție, modul, situație). Chiar din punct de vedere funcțional, strategia[33] se situează pe traiectul de la intenție la realitate. Astfel, comportamentele fundamentale ale cadrului didactic în activitatea instructiv-educativă cu clasa de elevi presupun planificarea activităților cu caracter instructiv și educativ, organizează activitățile clasei, comunică informațiile științifice, conduce activitatea desfășurată la clasă, coordonează activitățile instructiv-educative ale clasei, îndrumă, motivează, consiliază elevii în activitățile școlare, precum și în cele extrașcolare, evaluează măsura în care scopurile și obiectivele dintr-o etapă au fost atinse prin instrumente de evaluare sumativă.

Educația, prin natura ei, este o acțiune organizată. Și ca orice acțiune organizată, educația presupune acceptarea și respectarea unor cerințe, reguli și dispoziții impuse din exterior. În acest timp, disciplina impune niște reguli și, prin urmare, asigură acea ordine exterioară indispensabilă oricărei acțiuni organizate. Semnificațiile conceptului „disciplină”[34] sunt fie din punct de vedere social, fie din punct de vedere școlar. Disciplina, din punct de vedere social, reprezintă „acceptare și supunere la regulile de conviețuire socială stabilite potrivit de cerințele de organizare și ordonare ale muncii și vieții sociale”, iar din punct de vedere școlar, „formarea elevilor în vederea respectării cu strictețe a cerințelor învățământului și a regulilor de conduită în școală și în afara școlii”[35].

Activitatea unui cadru didactic, calitățile sale și erorile pedagogice pe care le comite nu pot fi analizate și apreciate decât ca elemente ale unui ansamblu în care intervin factori diferiți, precum clasa cu care lucrează, condițiile sociale și materiale, interacțiunile psihosociale cu colectivul clasei, precum și relațiile cu colegii săi, cu managerul.

Sloganul „copilul este obiect și subiect al educației” trebuie înlocuit astăzi cu sintagma „nu te naști elev, ci devii elev…”.

BIBLIOGRAFIE:

- Cerghit, Ioan, Sisteme de instruire alternative şi complementare. Structuri, stiluri şi strategii, Iași, Editura Polirom, 2008
- Idem, Metode de învăţământ, ediţia a IV-a, revizuită şi adăugată, Iaşi, Editura Polirom, 2006.
- Cosmovici, Andrei, Iacob Luminița**,** Psihologie școlară, Iași, Editura Polirom, 1999.
- Cucoş, C-tin, Pedagogie, ed. a II-a revăzută şi adăugită, Iaşi, Editura Polirom, 2006.
- Neculau, Adrian, A fi elev, București, Editura Albatros, 1983
- Oprea, Crenguţa-Lăcrămioara, Strategii didactice interactive, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, 2007.

[33] Strategia este „*ansamblul de resurse și metode planificate și organizate de profesor în scopul de a permite elevilor să atingă obiectivele stabilite*.” (Ioan Cerghit).

[34] Din punct de vedere etimologic, termenul *disciplină* înseamnă învățătură, știință, educație și este de origine latină.

[35]Ioan Cerghit, *op.cit.*, p. 56.

Invatamantul romanesc- de la modelul traditional, la modelul inovativ

Prof. Moianu Delia Georgiana
Școala Gimnazială Al Ștefulescu, Tg Jiu

Educaţie prin tradiţie şi inovaţie într-o lume postmodernă reprezintă o cercetare a schimbărilor educaţionale în raport cu necesitatea acestora. Cu scopul de a stabili marja dintre tradiţie şi inovaţie, au fost analizate ideile marilor pedagogi, sociologi, psihologi, filosofi din România şi din comunitatea ştiinţifică internaţională. Studiul are ca obiectiv identificarea unui set de cerinţe pentru a adapta educaţia din societatea actuală la o lume postmodernă. Încercarea de a determina elementele educaţionale necesare pentru a fi menţinute în sistemul de învăţământ a ridicat un set de probleme privind relaţia dintre tradiţie şi inovaţie, dând posibilitatea de a contura câteva idei privind subiectul analizat. Trebuie precizat faptul că pedagogia postmodernă abordează educaţia ca terapie pentru dezvoltarea caracteristicilor specifice, diferenţiatoare ale fiecărei personalităţi, şi joacă rolul de potenţiator prin crearea situaţiilor favorabile demersului educativ. Ea renunţă deliberat la impunerea regulilor şi standardelor, căutând să se racordeze la necesităţile curente ale societăţii şi ale individului. Influenţată de ideile lui Nietzsche, Michel Foucault, Jean Baudrillard, Jean François Lyotard şi alţi filosofi, educaţia postmodernă se impune ca o alternativă pentru rezolvarea problemelor din perioada modernă. Ea respinge individualismul modernităţii şi analizează individul în procesul de transformare şi relaţionare.

Această instabilitate a postmodernismului este considerată de Patrick Slattery ca o dimensiune „eclectică, inovativă, revizionistă, ironică şi subiectivă a interpretării” . Pedagogia postmodernă oferă libertate fiecăruia de a se manifesta din perspectiva lui de judecată şi se caracterizează prin diversitate, creativitate, pluralism, multiculturalismul, amestec de stiluri, tolerarea ambiguităţii,acceptarea inovaţiei şi a schimbării, provocarea gândirii laterale, căutarea adevărului şi crearea realităţii prin schimburi de experienţă. Pornind de la aceasta, ne întrebăm dacă nu cumva principiile postmoderniste intră în contradicţie cu tradiţia ştiinţelor educaţiei, care „bazându-se pe cunoaşterea naturii omeneşti şi ţinând seama de idealul către care trebuie să tindă omenirea, stabileşte un sistem de principii, după care este îndrumată influenţa intenţionată a educatorului asupra celui educat” . Aşadar, educaţia postmodernă ascunde pericolul relativismului. De aceea este important să stabilim raportul dintre tradiţie şi inovaţie în învăţământ, pentru ca managementul procesului educativ, care în prezent tinde să înlocuiască ştiinţa pedagogică, să nu-i diminueze valoarea.

În prezent, învăţământul produce absolvenţi cu ajutorul unui sistem în care cunoştinţele sunt vândute şi evaluate. În aceste condiţii, profesorii sunt predispuşi să renunţe la entuziasm şi creativitate, iar educaţia se poate transforma într-un proces vicios, distructiv, formal. Acest pericol a existat şi în antichitate. Simpla transmitere a informaţiilor şi deprinderilor a fost criticată încă de Socrate, care poziţiona în contrast necesitatea omului de a căpăta înţelepciune: „Ce bine-ar fi dacă înţelepciunea ar avea darul să se scurgă, ori de câte ori ne atingem unii de alţii, de la cel ce are mai multă la cel cu mai puţină” . Dacă problemele actuale ale educaţiei au existat în trecut, apare întrebarea de ce ele nu au fost rezolvate? Răspunsul îl putem găsi, lansând următoarea dilemă: inovaţiile din sistemul educativ actual prezintă o noutate sau o revenire la ideile marilor personalităţi ale lumii, dar în alte condiţii socioeconomice? De exemplu, fenomenul globalizării a fost lansat încă de Comenius , care s-a pronunţat în privinţa necesităţii globalizării educaţiei, susţinând ideea că pentru a deveni om trebuie să fii educat şi insistând să se ofere oportunităţi educaţionale egale pentru toţi. Tot Comenius a promovat ideea unei educaţii pe

întreg parcursul vieţii, tota vita schola est, anunţând principiul educaţiei permanente, aplicat în sistemul de învăţământ modern.

Educatia într-o lume multiculturală, care trece prin procesul globalizării, se caracterizează prin aceea că interacţiunea socială nu se fundamentează pe consens şi acord, ci pe diferenţă şi pluralitate. Însă să nu uităm că cultura globală a avut precedente nereuşite în imperiile universale care au impus dominaţia lor printr-o limbă şi civilizaţie a elitei, neglijând tradiţiile şi culturile populaţiilor cucerite. În consecinţă, mişcările de eliberare naţională au distrus ţările care impuneau civilizaţia fără dorinţa popoarelor cucerite, iar acest fapt permite să remarcăm importanţa pentru fiecare popor a păstrării tradiţiilor sale, inclusiv în educaţie. Ideea intrării în universalitate prin păstrarea tradiţiei o găsim şi la Nicolae Iorga: „Nu-ţi este permis să creezi forme eterne numai pentru că te-ai rupt din ceea ce e în adevăr etern şi ai pretenţia de a crea alt etern care să pornească de la d-ta, din momentul în care l-ai rupt pe cel vechi” . În condiţiile în care generaţia actuală refuză valorile prezentului, ne putem aştepta ca următoarea generaţie să nu accepte nici ea valorile generaţiei anterioare.

La momentul actual, specialiştii din domeniul ştiinţelor educaţiei doresc să apropie educaţia de necesităţile vieţii reale şi critică importanţa exagerată acordată raţiunii în detrimentul naturii umane. Aceste idei le găsim şi la Fr.Bacon, M.Montessori, Comenius ş.a. Educaţia integrală a sistemelor de învăţământ din toată lumea face eforturi pentru a revigora valorile spirituale de natură etică şi virtuţile morale, pentru a cultiva toleranţa şi conştiinţa socială. O teorie spiritualistă asupra educaţiei o găsim la R.Steiner, care a considerat lipsa legăturii între idealurile spirituale ale oamenilor şi necesităţile materiale ale vieţii cotidiene a fi cauza declinului sociocultural.

Din datele analizate, putem concluziona următoarele:

1. Societatea postmodernă necesită adaptări precedate de o pregătire prealabilă a specialiştilor din sistemul de educaţie şi a oamenilor care fac parte din societatea în schimbare.

2. Inovaţiile în societatea postmodernă trebuie să reprezinte ajustări bazate pe cercetări ştiinţifice, pe analiza operelor marilor pedagogi români şi ai pedagogiei universale.

3. Măsura schimbărilor exterioare în educaţie este legată de posibilităţile interioare atât ale persoanelor, cât şi ale poporului din care acestea fac parte. De aici rezultă importanţa concentrării educaţiei asupra schimbărilor interioare a fiecărei persoane din societate.

4. Deoarece modernizarea şi dezvoltarea societăţilor au adus efecte negative, precum poluarea, inegalitatea, şomajul, acest tip de societate este considerat de sociologi mai puţin reuşit în comparaţie cu societăţile tradiţionale. În consecinţă, orice schimbare trebuie făcută doar dacă este necesară.

5. O educaţie postmodernă în vederea dezvoltării socioeconomice a unei naţiuni presupune colaborare şi deschidere interculturală, sprijin în promovarea valorilor internaţionale şi cultivarea tradiţiilor naţionale.

Jocul „Roata emoţiilor” pe platforma INDEP

Prof. Alzner Sabina
Grădinița P.P. 4 Reghin, jud. Mureș

Tema și subtema: Cum exprimăm ceea ce simţim? – „Eu și sentimentele mele”

Domeniul Om și societate: „Roata emoţiilor”

Scop: Familiarizarea, conştientizarea şi recunoaşterea emoţiilor de către copiii.

Obiective operaționale:

- să asocieze trăirile emoţionale cu expresiile emoţionale prezentate grafic;
- să recunoască şi să grupeze emoţiile pozitive/negative:
- să identifice trăirile emoţionale proprii și să precizeze trăirile emoţionale proprii în contextul unor situaţii date;
- să colaboreze în vederea realizării sarcinilor lucrând în grup.

Descrierea succintă a modalității de desfășurare a activității didactice:

În iunie 2013 am participat ca educatoare reprezentantă a judeţului Mureş la cursurile de formare din cadrul proiectului „Împreună cu copii penru un debut şcolar de calitate – instrumente didactice pentru preşcolari”, proiect POSDRU realizat de Ministerul Educaţiei Naţionale în parteneriat cu Universitatea Bucureşti şi cu firma Șotron, realizatoarea platformei interactive pentru preşcolari INDEP. Programul de pilotare a implicat utilizarea acestei platforme în activităţile din grădiniţă. Platforma creată are realizate jocuri instructiv-educative specifice vârstei preşcolare, structurate pe domeniile experienţiale.

Pentru prezentarea, familiarizarea, conştientizarea şi recunoaşterea emoţiilor de către copiii din grupa pe care o conduc utilizez, din cadrul Domeniului Om și societate, jocul „Roata emoţiilor”.

„Dragi copii, astăzi, ne vom juca împreună jocul „Roata emoţiilor” pe platformă. Personajele jocului nostru virtual ne explică: „Emoţia este ceea ce trăim, este starea sufletească a fiecărui om faţă de o întâmplare, de un eveniment sau faţă de o persoană importantă pentru el”. Apoi, ne exemplifică trăirea emoţiilor în anumite situaţii şi care sunt acestea. Unele sunt pozitive, adică bune – care apar atunci când ni se întâmplă ceea ce ne dorim şi atunci suntem bucuroşi, surprinşi, iar altele sunt negative, adică rele – care apar când se întâmplă ce nu ne dorim şi atunci suntem trişti, furioşi, fricoşi, dezgustaţi.

Voi, dragi copiii, aveți sarcini de lucru ce vă vor fi dezvăluite pe parcursul jocului (așa le vor afla și copiii, pe rând):

1. Să separați, pe ecran, feţele pozitive de cele negative;

2. Să precizați emoţia exprimată de faţa în dreptul căreia s-a oprit indicatorul rotit, iar apoi după ce personajele jocului au exemplificat, voi trebuie să spuneți în ce situaţii ați simţit acea emoţie;

3. Dați click pe difuzor, ascultați sunetul şi îl asociați cu emoţia. Dacă greșiți, jocul se reia pentru a corecta greşeala, iar la final veți fi recompensaţi cu cristale magice.

Copii vor lucra în grupuri mici la un computer. Prima sarcină - Să separați feţele pozitive de cele negative – o va realiza un copil, asistat de ceilalți din grup. Dacă greșește, ceilalți îl vor sprijini și îl vor ajuta. La a doua sarcină - Să precizați emoţia exprimată de faţa în dreptul căreia s-a oprit indicatorul rotit, iar apoi după ce personajele jocului au

exemplificat, voi trebuie să spuneți în ce situaţii ați simţit acea emoție – va lucra un alt copil, dar toți din grup, pe rând, vor spune când au simțit acea emoție. La a treia sarcină va presta un alt copil la mouse - Dați click pe difuzor, ascultați sunetul şi îl asociați cu emoția – , dar pot răspunde toți. Dacă greșiți, jocul se reia pentru a corecta greşeala, iar la final veți fi recompensaţi cu cristale magice.

Consider că aceaste activităţi sunt importante pentru a-i ajuta pe copii să identifice mai uşor emoţiile, atât cele proprii, cât şi cele pe care cei din jur le trăiesc, totodată făcând legătura între mimică şi comportament. Consider că preșcolarii deţin cunoştinţe generale legate de emoţii, vor reuși să le identifice și să le exprime în jocul digital propus. Munca în echipă în cadrul unui astfel de joc și colaborarea sunt foarte importante pentru dezvoltarea și funcționarea personalității fiecărui copil.

Utilizarea unei astfel de platforme cu activități pentru preșcolari este o excelentă modalitate de a pune bazele dezvoltării competențelor digitale, dar și a construirii unei independențe în utilizarea noilor tehnologii de către copii, atât de necesare în aceste vremuri pe care le trăim.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC
DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR MOȚI ADINA DENISA
GRĂDINIȚA CU P.P. CHIȘINEU CRIȘ

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea şi realizarea unei activităţi educaţionale, se pune accent pe felul cum se desfăşoară aceasta şi implică probleme organizatorice, procedurale şi materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învăţământ, al strategiilor de organizare a predării-învăţare, puse în aplicaţie, în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conţinuturile transmise, formele de realizare a instruirii şi modalităţile de evaluare.

Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaţionale constituie metoda didactica. Metoda este selectată de cadrul didactic şi este pusă în aplicare în lecţii sau activităţi extraşcolare cu ajutorul elevilor şi în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor şi elev, participarea lor la căutare de soluţii, la distingerea dintre adevăr şi eroare şi care, sub forma unor variante şi/sau procedee selecţionate, se foloseşte pentru asimilarea cunoştinţelor, a trăirilor valorice şi a stimulării spiritului creativ.

Învățarea centrată pe elev trebuie să se concentreze asupra dezvoltării, testării şi implementarii materialelor, noilor metode pedagogice şi strategiilor destinate să contribuie la creşterea motivaţiei elevilor şi a atractivităţii învăţării; să consolideze dobândirea abilităţilor de învăţare; să consolideze educaţia interculturală şi contribuţia acesteia la integrarea socială.

Privind spre învăţământul preşcolar şi educaţia timpurie, curriculumul permite implicarea părinţilor în calitate de co-responsabili, presupunând: identificarea experienţei şi bunelor practice, schimbul de experienţă, abordări pedagogice care să dezvolte creativitatea copiilor de la o vârstă cât mai timpurie, învăţarea timpurie a limbilor străine, consolidarea autonomiei şi atractivităţii sistemelor de educaţie, prin accentuarea relației cu comunitatea, proiectarea, dezvoltarea şi punerea în aplicare a celor mai performante instrumente care să contribuie la procesul de formare în orice context, proiectarea şi punerea în aplicare a unor instrumente care să sprijine familia în procesul de autoinstruire.

A le permite elevilor să controleze ritmul de studiu pare ceva haotic. Cred că este eficient acest lucru, dat fiind faptul că elevii sunt diferiţi şi nu învaţă cu toţii în acelaşi ritm. Dacă vrem ca toţi elevii noştri să înveţe eficient, trebuie să acceptăm această provocare. Am recunoscut că fiecare elev este unic. Putem să ne confruntăm cu o provocare chiar mai mare, când ne gândim la rolul jucat de elevi în evaluarea învăţării.

Într-o învățare centrată pe elev, rolul profesorului este de instructor, ghid, îndrumătorul care te acompaniază, mentor, sfătuitor,consultant, transmiţător de cunoştinţe, formator, supraveghetor, coordonator, cercetător critic, model, collaborator, o persoană care facilitează procesul învăţării pentru elevi, încercând să descopere ce anume este interesat să înveţe elevul, şi determinând apoi cea mai bună modalitate de a-i pune la dispoziţie elevului acele informaţii prin furnizarea de sisteme de cunoştinţe sau materiale, care să-i dea acestuia posibilitatea să se achite mai eficace de o sarcină. Acest lucru se realizează prin ascultare, punere de întrebări, furnizare de idei, sugerarea de alternative şi identificare de posibile resurse.

Organizarea clasei

Tradițional:

Asistăm la o lecţie obişnuită. Elevii sunt în bănci, unii în spatele celorlalţi, câte unul sau câte doi, ca pe vremea străbunicilor. Toţi au privirile aţintite înainte (acolo sunt catedra şi profesorul). Asta li se cere: privirea în faţă. Unde găsesc ei răspunsurile la confruntările personale? La profesor, în spatele colegului, departe de zidurile şcolii?…

Modern:

Elevii sunt pretutindeni în clasă. Ei se grupează / sunt grupaţi potrivit opţiunilor de studiu şi resurselor asigurate de profesor. Elevii privesc unii la alţii, faţă în faţă. Ei comunică. Toţi au şansa dialogului efectiv. În parteneriat cu profesorul ei vor găsi răspunsurile…

Rolul elevului

Tradițional:

Urmăreşte prelegerea, expunerea, explicaţia profesorului. Încearcă să reţină şi să reproducă ideile auzite.
Acceptă în mod pasiv ideile transmise. Lucrează izolat.

Modern:

Realizează un schimb de idei cu ceilalţi. Cooperează în rezolvarea sarcinilor de lucru. Exprimă puncte de vedere proprii. Argumentează, pune şi îşi pune întrebări cu scopul de a înţelege.

Rolul profesorului

Tradițional:

Expune, ţine prelegeri. Impune puncte de vedere. Se consideră şi se manifestă “ca un părinte”.

Modern:

Facilitează şi moderează învăţarea. Ajută elevii să înţeleagă şi să explice punctele de vedere. Este partener în învăţare. Modul de realizare a învățării

Tradițional:

Învăţarea are loc predominant prin memorare şi reproducere de cunoştinţe. Învăţarea conduce la competiţie între elevi, cu scopul de ierarhizare.

Modern:

Învăţarea are loc predominant prin formare de competenţe şi deprinderi practice. Învăţarea se realizează prin cooperare.

Evaluarea

Tradițional:

Vizează măsurarea şi aprecierea cunoştinţelor (ce ştie elevul). Pune accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informaţie deţine elevul). Vizează clasificarea elevilor.

Modern:

Vizează măsurarea şi aprecierea competenţelor (ce ştie să facă elevul cu ceea ce ştie). Vizează progresul în învăţare la fiecare elev. Pune accent pe elementele de ordin calitativ (valori, atitudini).

Concluzii

Ancorarea şcolii româneşti în secolul XXI presupune în mod obligatoriu utilizarea unor astfel de metode moderne. Nu este cazul să absolutizăm utilizarea acestor metode în detrimentul celor clasice. Un adevărat profesionist în predare (indiferent de disciplină) va trebui să ştie să adapteze demersul didactic. Sunt lecţii care în mod cert produc performanţe şcolare superioare numai cu ajutorul metodelor moderne, dar sunt şi lecţii în care prezenţa acestora nu este obligatorie. Interesul elevilor pentru lecţii creşte ori de câte ori sunt folosite astfel de metode în predare. Prestanţa profesorului care le foloseşte este şi ea, în mod sigur, mai ridicată.

Bibliografie:

1. Cojocariu,V., , 2006, Secrete metodice în didactica preşcolară, vol. 2, Editura C.C.D., Bacău.
2. Creţu, C. , 1997, Psihopedagogia succesului, Iaşi, Editura Polirom.
3. Erich Geissler, 1977, Mijloace de educaţie, Bucuresti, Editura Didactică şi Pedagogică.

Învăţământul românesc între tradiţie şi modern

Prof.Barbu
Genoveva Şcoala Gimnazială Vadu
Paşii,jud.Buzău

Când vorbim de educaţie şi formare folosim destul de des termenii de lumină şi iluminare.

Educaţia înseamnă iluminarea fiinţei,scoaterea la suprafaţă a adevărului,înţelegerii şi revelării.Prin educaţie,omul se eliberează de întunericul din el şi din jurul său,intrând în sfera luminii adevărului,a binelui,a dreptăţii,într-un cuvânt,a valorii. Prin urmare trebuie să realizăm că educaţia este cea mai mare şi mai grea problemă ce i s-a dat omului spre rezolvare.

Până la a-şi da cu părerea cadrele didactice despre cum este bine să fie crescut un copil,se ocupă de el părinţii,fraţii sau bunicii.Oricât de sofisticate ar fi prescripţiile profesioniştilor,nu se poate nega valoarea primelor orientări,emise în cadrul intim,familial.Oricât de amplă şi de sofisticată ar fi educaţia realizată de şcoală,nu se pot neglija în nici un caz,,cei şapte ani de acasă…”

Există cu siguranţă,o pedagogie populară,o modalitate de a răspunde la dilemele modelării umane.

Pedagogia populară s-a ivit şi s-a impus înaintea celei instituţionalizate,formalizate.Etosul pedagogic acompaniază în mod evident întreaga existenţă a individului,de când se naşte şi până moare. Pedagogia bunului simţ nu străluceşte prin exemplaritatea sa teoretică,ci prin subtilitatea răspunsurilor concrete,prin bogăţia şi adecvarea lor la chemările societăţii,realităţii,prin funcţia sa de anticipare sau cenzurare a actelor pe care urmează să le facem. Ce poate fi mai demn de respectat decât crezuri precum:„Omul cât trăieşte învaţă”, „Ce înveţi la tinereţe aia ai la bătrâneţe”.

Dezvoltarea educaţiei,în general,şi cea a învăţământului,îndeosebi, au determinat apariţia în fiecare ţară,a unui ansamblu de instituţii şcolare de diferite grade,profile şi forme,care au alcătuit sistemul de învăţământ al acelei ţări.

Sistemul de învăţământ contemporan de la noi din ţară se caracterizează prin deschidere şi dinamism faţă de nou,dezvoltându-se şi acţionând în concordanţă cu cerinţele societăţii,cu progresul ştiinţei,culturii,cu aspiraţiile poporului,în condiţiile societăţii civile şi statului de drept,democratic. Educatorul este agentul uman care mediază decisiv orice schimbare,inovare în cadrul învăţământului.

Direcţiile esenţiale ale reformei învăţământului de la noi sunt următoarele:

-schimbări de natură axiologică şi metodologică(autonomia persoanei,capacităţi creative,angajare şi responsabilităţi profesionale,modele de clasificare a obiectivelor).Să educi cu adevărat înseamnă să trezeşti în cel de lângă tine acele resurse care îl pot împlini şi ridica,înseamnă să-l conduci pe celălalt spre descoperirea de sine,dându-i un imbold felului său de a fi,nu direcţionat de tine.

Învăţarea presupune şi mister,şi un mare paradox,ea înseamnă şi deyvăţ,împotrivire,încălcare a regulilor venite din afară.Educatorul nu trebuie să conducă la o libertate exagerată,ci la o asumare cât se poate de responsabilă a propriului destin.Libertatea persoanei este derivată şi câştigată din felul cum are loc raportarea la obligaţiile ce decurg din ecuaţia de mai sus.

-îmbogăţirea şi diversificarea curriculum-ului (reevaluarea şi perfecţionarea disciplinelor consacrate,introducerea unor noi obiecte de învăţământ-educaţia ecologică,educaţia pentru pace,sunt domenii noi de cunoaştere);

-asimilarea perspective interdisciplinare,a predării integrale a ştiinţei.

-introducerea programelor diferenţiate de studiu-organizarea modulară,tratarea diferenţiată a elevilor,asigurarea unui minimum comun de performanţe şcolare,bareme şcolare minimale;

-informatizarea învăţământului. Se ştie că tinerii sunt atraşi de cultura digitală şi de suporturile tehnice ce o promovează.

Pot fi identificate şi suporturi aparent tradiţionale,dar care sunt acaparate de noile tehnologii digitale.Din punct de vedere educaţional,Internetul constituie o oportunitate interesantă,nouă,de instrument accesoriu al unor valori ce pot fi adăugate conţinuturilor educative vehiculate în instituţiile şcolare.

Noile sisteme de comunicare pot accelera capacităţile comunicaţionale,imaginative sau inventative dar le şi pot încetini în chip judicious şi mai ales,în mod univoc.Oricât de performantă ar fi noua tehnologie,aceasta se cere a fi completă cu strategii tradiţionale clasice de formare a abilităţilor umane.

Contactul viu,direct,personal cu alţii este edificator pentru propria persoană şi nu poate fi înlocuit total cu nicio tehnică,oricât de sofisticată ar fi.

În concluzie,putem spune că în fond există trei mari direcţii în care trebuie să insiste educaţia pentru schimbare:

a) Sesizarea şi întâmpinarea schimbărilor;
b) Evaluarea acestora;
c) Proiectarea schimbării şi intervenţia .

Toate aceste trei direcţii,vizează formarea omului astfel încât acesta să poată face faţă schimbărilor la care este supus mediului său fizic.

BIBLIOGRAFIE

-Cucoş Constantin-,,Educaţia.Iubire,edificare,desăvârşire,”Ed.Polirom,Iaşi 2008

-Joiţa Elena,E.Frăsineanu,M.Vlad,V.Ilie-,,Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară,”Ed.Arves,Craiova,2003.

Metode interactive în grădiniță- Metoda proiectului şi tehnica “5W şi H” - aspecte practice

Prof. Învățământ Preşcolar Moise Ligia-Gabriela,
G.P.N. Ciupelnița, Com. Dumbrava, Jud. Prahova

Învățământul preșcolar are o importanță crucială în dezvoltarea copiilor, deoarece aceasta reprezintă primul pas în ceea ce privește educația și pregătirea lor pentru viață. În ultimii ani, s-a constatat că metodele tradiționale de predare în învățământul preșcolar nu sunt suficient de eficiente în a satisface nevoile și potențialul copiilor. Prin urmare, se caută noi abordări și metode inovative de predare care să ajute la dezvoltarea armonioasă și completă a copiilor.

Metodele instructiv-educative interactive sunt o serie de tehnici și strategii utilizate în procesul de predare și învățare, care implică participarea activă a elevilor în procesul educațional și care încurajează dezvoltarea abilităților cognitive, sociale și emoționale.

Metoda proiectului este o metodă instructiv-educativă interactivă care implică dezvoltarea unui proiect în cadrul căruia elevii sunt încurajați să se implice activ și să dezvolte abilități de cercetare, planificare, organizare și colaborare. Această metodă poate fi aplicată la toate nivelurile de învățare, de la preșcolar până la nivel universitar.

Proiectul este o activitate care necesită planificare, organizare și dezvoltare a unui produs sau a unei soluții pentru o problemă dată. Prin urmare, metodologia proiectului implică dezvoltarea unei abordări personalizate și adaptabile pentru fiecare elev, care poate fi dezvoltată prin munca de echipă, cercetarea individuală și activitățile de învățare prin descoperire.

Metoda proiectului poate fi aplicată într-o varietate de domenii de învățare, cum ar fi științele, istoria, arta și literatura. Un exemplu de proiect la cunoașterea mediului ar putea fi construirea unui model al sistemului solar, care implică cercetarea planetelor, a distanțelor dintre ele și a mișcării lor. În timpul construcției modelului, elevii pot dezvolta abilități de organizare, de gândire critică și de luare a deciziilor.

Într-un proiect de istorie, elevii pot fi încurajați să cerceteze o perioadă istorică și să creeze o prezentare a evenimentelor importante și a personalităților implicate. Această activitate poate fi realizată în grupuri, ceea ce poate dezvolta abilitățile de colaborare și de comunicare.

Într-un proiect de artă, elevii pot fi încurajați să creeze o expoziție de artă, care implică cercetarea artiștilor și a stilurilor de artă, precum și crearea de opere de artă proprii. Această activitate poate dezvolta abilități creative și de expresie personală.

Într-un proiect de literatură, elevii pot fi încurajați să citească o carte și să creeze o prezentare a acesteia. Această activitate poate dezvolta abilități de citire critică și de sintetizare a informațiilor.

În concluzie, metoda proiectului este o metodă instructiv-educativă interactivă care implică dezvoltarea unui proiect în cadrul căruia elevii sunt încurajați să se implice activ și să dezvolte abilități de cercetare, planificare, organizare și colaborare. Această metodă poate fi aplicată într-o varietate de domenii de învățare și poate dezvolta abilități esențiale pentru succesul în viață.

Metoda proiectului poate fi aplicată cu succes și în grădiniță, deoarece această metodă încurajează implicarea activă a copiilor în activități interactive și de învățare prin descoperire.

În grădiniță, proiectul poate fi planificat într-un mod simplu, care să respecte interesele și capacitățile copiilor. De exemplu, un proiect pe tema animalelor poate fi dezvoltat prin explorarea diferitelor tipuri de animale, prin cercetarea mediului în care acestea trăiesc, prin identificarea alimentelor preferate și a obiceiurilor lor comportamentale.

De asemenea, un proiect poate fi dezvoltat în funcție de sezon, prin explorarea evenimentelor și activităților specifice fiecărui anotimp, precum sărbătorile de iarnă, primăvară și flora și fauna specifică fiecărui sezon.

În timpul unui proiect, copiii pot fi încurajați să participe activ, prin implicarea în activități practice și jocuri de rol, prin desenarea, prin creația de modele și prin comunicarea cu ceilalți copii și cu educatoarea.

Un exemplu de proiect pentru grădiniță ar putea fi dezvoltarea unei grădini de legume sau flori. Copiii pot fi implicați în plantarea și îngrijirea plantelor, în învățarea despre ciclurile de viață ale plantelor și a diferitelor tipuri de sol, precum și în realizarea unor activități practice, precum pregătirea solului sau udarea plantelor.

Prin intermediul metodei proiectului, copiii pot dezvolta abilități esențiale pentru succesul în viață, precum gândirea critică, colaborarea, comunicarea și rezolvarea de probleme. În plus, această metodă poate dezvolta interesul și pasiunea copiilor pentru învățare, prin implicarea lor activă și prin legarea subiectelor învățate de experiențele și interesele lor personale.

Așadar, metoda proiectului poate fi aplicată cu succes și în grădiniță, deoarece această metodă încurajează implicarea activă a copiilor în activități interactive și de învățare prin descoperire. Un proiect bine planificat poate ajuta la dezvoltarea abilităților esențiale pentru succesul în viață, precum gândirea critică, colaborarea și comunicarea, și poate crește interesul și pasiunea copiilor pentru învățare.

Tehnica investigativă "5W și H" este o metodă de cercetare care presupune formularea a șase întrebări cheie: Who (Cine), What (Ce), When (Când), Where (Unde), Why (De ce) și How (Cum), cu scopul de a obține informații complete și relevante despre subiectul investigat.

Astfel, prin aplicarea tehnicii 5W și H în activitățile din grădiniță, copiii pot ajunge la răspunsuri mai complete și mai profunde cu privire la subiectul studiat, își pot dezvolta curiozitatea și creativitatea și pot învăța să gândească critic și analitic. În plus, această metodă îi ajută să-și dezvolte abilitățile de comunicare și de colaborare cu ceilalți, să-și îmbunătățească vocabularul și să-și dezvolte gândirea critică.

De exemplu, într-o activitate de studiu a animalelor, copiii pot fi încurajați să formuleze întrebări folosind tehnica 5W și H: Who (Cine): "Cine este acest animal?", What (Ce): "Ce face acest animal?", When (Când): "Când este activ acest animal?", Where (Unde): "Unde trăiește acest animal?", Why (De ce): "De ce are acest animal această culoare sau formă?" și How (Cum): "Cum se deplasează acest animal?". Prin formularea acestor întrebări, copiii pot obține informații detaliate despre animalul studiat și pot înțelege mai bine modul în care acesta trăiește și se adaptează la mediul înconjurător.

În cadrul unei activități de Educarea limbajului, copiii pot fi invitați să asculte o poveste și să răspundă la întrebări folosind metoda “5W și H”. De exemplu, după ce li se citește o poveste, copiii sunt îndemnați să răspundă la următoarele întrebări:

Who? (Cine sunt personajele?)

What? (Ce se întâmplă în poveste?)

Where? (Unde are loc acțiunea?)

When? (Când se întâmplă acțiunea?)

Why? (De ce se întâmplă acțiunea?)

How? (Cum se întâmplă acțiunea?)

Copiii pot răspunde individual sau în grup, iar acest tip de activitate îi ajută să-și dezvolte abilitățile de ascultare, înțelegere și comunicare.

În concluzie, tehnica investigativă "5W și H" poate fi un instrument eficient în activitățile din grădiniță, ajutând copiii să învețe prin intermediul descoperirii și investigației și dezvoltându-le abilitățile de comunicare, colaborare, gândire critică și analitică.

Bibliografie:

1. Ioana Stoian, "Educația prin joc şi învățarea activă", Editura Polirom, 2015.
2. Constantin Cucoș, "Pedagogie", Editura Polirom, 2016.
3. Silvia Dumitrache, "Metode și tehnici didactice interactive", Editura Didactică și Pedagogică, 2008.
4. Cornelia Maria Hulubei, "Inovarea didactică prin metode interactive", Editura Paralela 45, 2014.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC – DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

Puskás Bajkó Annamária
Liceul Teoretic ”Mikes Kelemen”

”Cum arată astăzi școala, va arăta mâine țara.” Spiru Haret

Învățământul românesc trebuie să răspundă cerințelor societății moderne, nevoilor actuale ale copiilor de astăzi, trebuie sa aibă impact supra reușitei școlare a copilului. Modelul tradițional de predare-învățare în sistemul educațional românesc are nevoie de metode noi pentru a răspunde noilor tendințe, are nevoie de o reînnoire profundă.

Învățământul românesc tradițional se bazează pe un model de învățare pasivă. Copilul trebuie să însușească cunoștințe, trebuie să memoreze informații – aceste cunoștințe și informații îi sunt prezentate prin învățare frontală. Acesta presupune că învățătorul coordonează întreaga activitate, elevii trebuie să efectueze sarcinile cerute de el. Elevul este pasiv, el este numai un receptor. În acest fel se reduce dezvoltarea aptitudinilor individuale, nu se realizează motivația elevilor. Noul model de învățare este un model activ care presupune participarea activă a elevului în actul învățării iar rolul învățătorului este de organizator și îndrumător al activităților de învățare pe care o realizează elevul. Acest model de învățare folosește metode inovative, interactive. Aceste metode presupun că învățarea să se facă activ, elevii devenind coparticipanți la propria lor educație. În învățământul modern învățarea frontală este folosită la prezentarea problemelor ce trebuie studiate și clarificate, pregătește activitățile de grup și activitățile individuale. După realizarea acestora tot prin activitatea frontală sunt prezentate rezultatele activităților de grup sau individuale, sunt formulate concluzile și sunt evaluate eforturile depuse în realizarea activităților. În acest fel învățarea frontală se încadrează între activitățiile învățării inovative.

Învățarea trebuie să conducă la însușirea sistemului de valori, trebuie să orienteze elevii către libertate interioară, către valorile fundamentale ale umanității ca: bunătatea, respectul, compasiunea, integritatea și înțelepciunea. În modul tradițional învățarea are loc predominant prin memorare și reproducere de cunoștințe. Acest lucru nu dezvoltă valorile sus menționate ci conduce la competiție între elevi, cu scopul de ierarhizare. Ca să putem dezvolta valorile fundamentale ale umanității este necesar ca învățarea să se realizeze prin formarea competențelor și deprinderilor practice și elevii să însușească aceste competențe prin cooperare. Elevii învață o ideea nouă în lumina experiențelor anterioare. Modelul tradițional nu pune accent pe recunoașterea experiențelor anterioare individuală a elevilor. Dar în tendințele inovative, în promovarea noilor idei în educație devine tot mai important învățarea centrată pe elev, unde experiența anterioară a elevului este folosită ca pe o bază pentru a furniza noi experiențe care duc spre dezvoltarea competențelor și abilităților elevului. Prin cooperare se valorifică experiențele individuale ale eleviilor, ei învățând cel mai bine de la colegii lor. Acesta presupune că elevii să fie grupați potrivit opțiunilor de studiu, să se privească unii la alții, față în față. Să comunică între ei. Să aibă șansa să susține dialog între ei.

Un echilibru între trecutul și viitorul educației este să utilizăm astfel de metode moderne, să le adaptăm demersului didactic. Apariția sistemelor alternative de învățământ în România au prormovat învățarea prin descoperire, prin interacțiunea cu mediul, stimularea curiozității naturale a copilului și participarea sa la procesul de învățare. Aceste aspecte au avut impact și în învățarea tradițională în școlile obișnuite de stat. Se poate spune că în sistemul educațional tradițional cadrele didactice se orientează spre o nouă direcție a învățării, mai ales că elevii care intră în sistem în zilele noastre sunt incompatibili cu felul

în care se învață în mod tradițional. În astfel de circumstanțe cadrele didactice trebuie să folosească metodele clasice în așa fel ca ele să evolueze spre modernitate. În învățământul tradițional rolul elevului este urmărirea explicației profesorului, este acceptarea ideilor în mod pasiv. Cu aceste metode nu putem obține performanțe ridicate. Elevii învață dacă utilizăm ideile învățământului modern. Ei sunt stimulați când realizează un schimb de idei cu ceilalți, când cooperează în rezolvarea sarcinilor de lucru, când își pot exprima punctele de vedere proprii, când pot argumenta, pot pune întrebări cu scopul de a înțelege. Metodele inovative sunt care sunt satisfăcătoare într-o clasă, cu care să obținem implicarea directă a elevilor în procesul de dezvoltare a capacităților de învățare, în asimilarea cunoștințelor și dobândirea gândirii critice.

Totodată trebuie să acceptăm schimbarea rolului profesorului în predare. El din sursă de informații și actor principal trebuie să fie un facilitator al procesului de învățare. În loc ca în centrul învățării să fie manualul, profesorul trebuie să utilizeze sursele cele mai recente de informații, centrate pe realitate. Din creator de reguli pe care le impune profesorul trebuie să devine un facilator a gândirii critice, să dezvoltă structurile de gândire în așa fel ca să se facă posibilă învățarea permanentă. Trebuie să fie un îndrumător, un sfătuitor, un colaborator. El facilitează procesul învățării pentru elevi, încercând să descopere ce anume este interesant să învețe elevii, căutând modul de învățare care să dea posibilitate elevilor să realizează sarcinile primite cât mai eficace. El trebuie să fie un membru al unei comunități educaționale în care fac parte și părinții, elevii și colegii, profesori care predă în același clasă. În acest fel se realizează un cadru educațional în care elevul poate să fie un participant activ în actul învățării, un permanent căutător de noi informații din surse cât mai variate. Deci vedem că atribuțile profesorului se completează, se influențează, se suprapun în procesul de predare-învățare. Aceste încercări nu sunt totdeauna utilizate cu reușite, dar ele au pătruns în sistem. Tot mai multe profesori, cadre didactice înțeleg că predarea trebuie să evalueze spre modernitate.

Să nu uităm că în sistemul tradițional a învățământului românesc evaluarea care măsoara și apreciază cunoștințele elevului pune accent pe aspectul cantitativ deci cât de multă informație deține elevul în acest fel disciplinele școlare sunt privite drept scop în sine nu ca mijloace educaționale. În învățământul modern evaluarea se concentrează la măsurarea și aprecierea capacităților elevilor, deci se evaluează ce știe și ce poate să facă elevul. Se pune accent pe elementele calitative: valori, atitudini, pe progresul în învățare la fiecare elev. Elevul trebuie privit prin perspectiva potențialului său, a capacității de a învăța, de a deveni autonom. Curriculumul nu este adecvat așteptării majorității elevilor, de aceea este nevoie de o schimbare, acest curriculum forțează un număr tot mai mare al elevilor cu insucces școlar. În sistemul de evaluare din ciclul primar au avut schimbări majore, înlocuirea notelor cu calificative, renunțarea la mediile generale anuale. Aceste schimbări nu au adus rezultatele dorite fiindcă pe de o parte nu au fost continuate în ciclul gimnazial, pe de o altă parte ele nu au fost acceptate, asimilate de toți participanții sistemului educațional.

Deci în școlile din România se practică în proporție mai mare modelul tradițional în sistemul educațional față de cel modern. Dar elevii societății de astăzi solicită implementarea învățământului modern în cel tradițional. Metodele de învățământ bine alese și aplicate duc la pregătirea elevilor pentru viață. Modelul învățământului modern promovează învățarea prin colaborare, pe munca în grup, creșterea stimei de sine, intensifică atitudinile pozitive dar în același timp munca în grup, prin colaborare nu pregătește elevii pentru viața care este și competitivă. Deci trebuie să se realizeze o combinație a celor două învățământ, cel model cu cel tradițional. Inovarea a devenit o nevoie esențială pentru buna desfășurare a școlii, dar trebuie să se pună pe fundamentele tradiționale pe care se sprijină educația de calitate. Valorile sistemului tradițional se

intersecționează cu cele moderne, astfel școala devine un fundal al învățării creative, a gândirii critice pentru formarea elevilor, promovarea lor, ca să își poate atingă potențialul maxim.

BIBLIOGRAFIE:

- Bernat, S., 2003, *Tehnica învățării eficiente*, Presa Universitară clujeană, Cluj-Napoca
- Ionescu, M., Radu, I., 2001, *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca
- Păcurari, O., Ș., Târcă, A., Sarivan, L., 2003, *Strategii didactice inovative: suport de curs*, Sigma
- Văideanu, G., 1986, *Pedagogie-ghid pentru profesori*, ed.Universitatea Al.I.Cuza, Iași

Tradițional și modern în procesul de predare-învățare în învățământul preșcolar

Prof. VLAIC MIRELA DELIA
Grădinița cu P.P. Nr. 1 Marghita
Jud. Bihor

Mulţi copii se chinuie în şcoli… pentru că felul în care li se predă este incompatibil cu felul în care învaţă. Fiecare elev dispune de un echilibru diferit între punctele tari şi slabe în aceste domenii. Aceasta va influenţa la rândul ei atât preferinţele lor de învăţare cât şi eficacitatea lor în diferite situaţii de învăţare.

Indiferent de diferenţele pe care elevii le pot prezenta, ei nu învaţă o idee nouă în izolare, ci se dezvoltă şi îşi adaptează gândirea în continuu, în lumina experienţei anterioare. În promovarea învăţării centrate pe elev, trebuie să recunoaştem experienţa anterioară individuală a elevului, şi să o folosim ca pe o bază pentru a furniza noi experienţe care să-l ajute să-şi dezvolte ideile şi abilităţile.

Variaţiile în formaţia cu care vin elevii pot îmbrăca multe forme. Toţi venim cu formaţii diferite. Profesorul receptiv stabileşte o relaţie şi rezonanţă, simţind nevoile, conflictele, speranţele şi temerile neexprimate. Respectând autonomia elevului, profesorul petrece mai mult timp ajutându-l să articuleze întrebările urgente decât cerându-i răspunsurile potrivite. În cadrul unei societăţi bazate pe cunoaştere, este vitală nu doar creşterea accesului la oportunităţile de învăţare, ci şi consolidarea motivaţiei personale de a învăţa la şcoală şi în afara acesteia pe tot parcursul vieţii.

Învățarea centrată pe elev trebuie să se concentreze asupra dezvoltării, testării şi implementarii materialelor, noilor metode pedagogice şi strategiilor destinate să contribuie la creşterea motivaţiei elevilor şi a atractivităţii învăţării; să consolideze dobândirea abilităţilor de învăţare; să consolideze educaţia interculturală şi contribuţia acesteia la integrarea socială.

Privind spre învățământului preşcolar şi educaţia timpurie, curriculum permite implicarea părinţilor în calitate de co-responsabili, presupunând:

- identificarea experienţei şi bunelor practici
- schimbul de experienţă
- abordări pedagogice care să dezvolte creativitatea copiilor de la o vârstă cât mai timpurie
- învăţarea timpurie a limbilor străine
- consolidarea autonomiei şi atractivităţii sistemelor de educaţie, prin accentuarea relației cu comunitatea
- proiectarea, dezvoltarea şi punerea în aplicare a celor mai performante instrumente care să contribuie la procesul de formare în orice context
- proiectarea şi punerea în aplicare a unor instrumente care să sprijine familia în procesul de autoinstruire.

A le permite elevilor să controleze ritmul de studiu pare ceva haotic. Cred că este eficient acest lucru, dat fiind faptul că elevii sunt diferiţi şi nu învaţă cu toţii în acelaşi ritm.

Dacă vrem ca toţi elevii noştri să înveţe eficient, trebuie să acceptăm această provocare. Am recunoscut că fiecare elev este unic. Putem să ne confruntăm cu o provocare chiar mai mare, când ne gândim la rolul jucat de elevi în evaluarea învăţării.

Într-o învățare centrată pe elev, rolul profesorului este de instructor, ghid, îndrumătorul care te companiază, mentor, sfătuitor,consultant, transmiţător de cunoştinţe, formator, supraveghetor, coordonator, cercetător critic, model, colaborator – o persoană care facilitează procesul învăţării pentru elevi, încercând să descopere ce anume este interesat să înveţe elevul, şi determinând apoi cea mai bună modalitate de a-i pune la dispoziţie elevului acele informaţii prin furnizarea de sisteme de cunoştinţe sau materiale, care să-i dea acestuia posibilitatea să se achite mai eficace de o sarcină. Acest lucru se realizează prin ascultare, punere de întrebări, furnizare de idei, sugerarea de alternative şi identificare de posibile resurse.

Organizarea clasei

Tradițional:

Asistăm la o lecţie obişnuită. Elevii sunt în bănci, unii în spatele celorlalţi, câte unul sau câte doi, ca pe vremea străbunicilor. Toţi au privirile aţintite înainte (acolo sunt catedra şi profesorul). Asta li se cere: privirea în faţă.

Unde găsesc ei răspunsurile la confruntările personale? La profesor, în spatele colegului, departe de zidurile şcolii?…

Modern:

- Elevii sunt pretutindeni în clasă.
- Ei se grupează / sunt grupaţi potrivit opţiunilor de studiu şi resurselor asigurate de profesor.
- Elevii privesc unii la alţii, faţă în faţă. Ei comunică. Toţi au şansa dialogului efectiv.
- În parteneriat cu profesorul ei vor găsi răspunsurile…

Rolul elevului

Tradițional:

- Urmăreşte prelegerea, expunerea, explicaţia profesorului.
- Încearcă să reţină şi să reproducă ideile auzite.
- Acceptă în mod pasiv ideile transmise.
- Lucrează izolat.

Modern:

- Realizează un schimb de idei cu ceilalţi.
- Cooperează în rezolvarea sarcinilor de lucru.
- Exprimă puncte de vedere proprii.
- Argumentează, pune şi îşi pune întrebări cu scopul de a înţelege.

Rolul profesorului

Tradițional:

- Expune, ţine prelegeri
- Impune puncte de vedere.
- Se consideră şi se manifestă “ca un părinte”.

Modern:

- Facilitează şi moderează învăţarea
- Ajută elevii să înţeleagă şi să explice punctele de vedere.
- Este partener în învățare.

Modul de realizare a învățării

Tradiţional:

- Învăţarea are loc predominant prin memorare şi reproducere de cunoştinţe.
- Învăţarea conduce la competiţie între elevi, cu scopul de ierarhizare.

Modern:

- Învăţarea are loc predominant prin formare de competenţe şi deprinderi practice.
- Învăţarea se realizează prin cooperare.

Evaluarea

Tradiţional:

- Vizează măsurarea şi aprecierea cunoştinţelor (ce ştie elevul).
- Pune accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informaţie deţine elevul).
- Vizează clasificarea elevilor.

Modern:

- Vizează măsurarea şi aprecierea competenţelor (ce ştie să facă elevul cu ceea ce ştie).
- Vizează progresul în învăţare la fiecare elev.
- Pune accent pe elementele de ordin calitativ (valori, atitudini).

Concluzii

Ancorarea şcolii româneşti în secolul XXI presupune în mod obligatoriu utilizarea unor astfel de metode moderne. Nu este cazul să absolutizăm utilizarea acestor metode în detrimentul celor clasice. Un adevărat profesionist în predare (indiferent de disciplină) va trebui să ştie să adapteze demersul didactic. Sunt lecţii care în mod cert produc performanţe şcolare superioare numai cu ajutorul metodelor moderne, dar sunt şi lecţii în care prezenţa acestora nu este obligatorie.

Interesul elevilor pentru lecţii creşte ori de câte ori sunt folosite astfel de metode în predare. Prestanţa profesorului care le foloseşte este şi ea, în mod sigur, mai ridicată.

Bibliografie:

♣Cojocariu,V., , 2006, Secrete metodice în didactica preşcolară, vol. 2, Editura C.C.D., Bacău.

♣Creţu, C., 1997, Psihopedagogia succesului, Iaşi, Editura Polirom.

♣ Erich Geissler, 1977, Mijloace de educaţie, Bucuresti, Editura Didactică şi Pedagogică.

“Învățământul românesc de la modelul tradițional la modelul inovativ“

Popa Alina Ioana
CN„Onisifor Ghibu” Oradea

Învățământul românesc a parcurs o serie de transformări în ultimii ani, trecând de la un model tradițional de învățământ la unul inovativ. Această tranziție a fost influențată de evoluția tehnologică, schimbările socio-economice și nevoia de a pregăti elevii pentru succesul într-o lume în continuă schimbare.

Modelul tradițional de învățământ se concentra mai mult pe predare decât pe învățare. Elevii erau pasivi în procesul de învățare și aveau rolul de a asculta și a reține informații prezentate de profesori. Metodele de predare erau preponderent bazate pe lecții și notițe, iar evaluarea se făcea prin intermediul examenelor și a notelor obținute. În acest model, obiectivul principal era să se asigure că elevii dobândesc cunoștințele și informațiile necesare pentru a trece examenele.

În ultimii ani, însă, modelul tradițional de învățământ a început să fie considerat învechit și neadecvat nevoilor moderne ale elevilor și societății. Astfel, s-a luat decizia de a trece la un model inovativ de învățământ.

Modelul inovativ de învățământ se bazează pe o abordare mai activă și interactivă a procesului de învățare. În acest model, elevii sunt în centrul procesului de învățare și au un rol activ în acesta. Profesorii îi ghidează și îi încurajează să exploreze subiectele studiate, să pună întrebări și să caute soluții. În loc să rețină informațiile prezentate, elevii sunt încurajați să le înțeleagă și să le aplice în contexte reale. Pentru a susține acest model de învățământ, au fost dezvoltate noi metode și tehnologii de predare, precum învățarea bazată pe proiecte, învățarea online și folosirea tehnologiei educaționale. De asemenea, profesorii sunt încurajați să se adapteze noilor tehnologii și metode de predare și să colaboreze cu colegii lor pentru a împărtăși bune practici și a îmbunătăți continuu procesul de învățare.

Trecerea la modelul inovativ de învățământ a implicat și o schimbare în abordarea evaluării elevilor. În modelul tradițional, evaluarea se făcea prin intermediul examenelor și a notelor, iar obiectivul principal era să se determine cât de multe cunoștințe și informații au reținut elevii.

În modelul inovativ, evaluarea se concentrează mai mult pe dezvoltarea abilităților și competențelor, precum și pe capacitatea elevilor de a aplica cunoștințele în contexte noi. Evaluarea se face prin intermediul proiectelor, a lucrărilor practice, a prezentărilor și a altor activități care permit elevilor să demonstreze competențele dobândite.

Un alt aspect important al modelului inovativ de învățământ este personalizarea procesului de învățare. În acest model, elevii sunt tratați ca indivizi unici, cu nevoi și interese diferite. Profesorii își adaptează metodele de predare pentru a răspunde nevoilor și stilurilor de învățare individuale ale elevilor, iar elevii au mai multă libertate să-și aleagă subiectele de studiu și să-și organizeze propriul timp de învățare.

În plus, modelul inovativ de învățământ încurajează colaborarea și lucrul în echipă. Elevii sunt încurajați să lucreze împreună pentru a împărtăși idei și a se susține reciproc în procesul de învățare. De asemenea, profesorii își asumă rolul de mentori și îi încurajează pe elevi să devină lideri și să-și dezvolte abilitățile sociale și emoționale.

În concluzie, tranziția de la modelul tradițional de învățământ la modelul inovativ a fost una necesară și benefică pentru elevi și pentru societate. Modelul inovativ de învățământ se concentrează pe dezvoltarea abilităților și competențelor, pe personalizarea procesului de învățare, pe colaborare și lucrul în echipă și pe utilizarea tehnologiei educaționale. În această

nouă eră a învățământului, este important ca profesorii și elevii să se adapteze noilor tehnologii și metode de predare și să colaboreze pentru a îmbunătăți continuu procesul de învățare și a pregăti elevii pentru succesul într-o lume în continuă schimbare.

LECTURA GEOGRAFICĂ ÎN ORA DE GEOGRAFIE

Prof. SCHELL Ioana Dana
Liceul Teoretic “Eugen Pora”, Cluj-Napoca

Considerații asupra lecturilor geografice:

Lectura geografică este unul dintre mijloacele de învățământ utilizate în predarea și învățarea geografiei.

De fapt, pentru orice persoană, lectura în general este un ”instrument”pe care îl utilizează pe parcursul întregii vieți. Lectura geografică implică presupuneri, comentarii, argumentări, contraargumentări, explicații, un întreg proces prin care se descoperă conexiunile dintre elemente, procese, fenomene și fapte prin care, până la urmă se ajunge să se răspundă la întrebările ”de ce?”, ”unde?”, ”când?”, ”cum?”.

Așadar, lectura geografică este foarte importantă și necesară în timpul orelor de geografie. În calitate de profesori de geografie, avem nevoie de aceste descrieri realizate de cei care călătoresc și care surprind caracteristicile locurilor vizitate, deoarece, în explicarea unor fenomene geografice, în prezentarea unor regiuni, nu este suficientă imaginația noastră. Prin lectura geografică sunt întregite cunoștințele transmise de către manual și profesor și se facilitează analize și interpretări independente.

Iată câteva exemple de lecturi și sugestii de utilizare a acestora:

*”Într-unul din brațele uneia dintre galaxii, printre cele mai mici, poate cea mai mică, se găsește o stea dintre cele mai mici. I se zice ”Soarele”. În jurulacesteia se învârte o bucățică foarte mică de materie, zisă ”Terra”. Și pe aceasta există un infinit de mic viețuitor, zis ”omul”. În creierul acestuia sunt 10 miliarde de particule zise ”neuroni” și una din acestea este capabilă șă înregistreze și să înțeleagă ce se petrece în jurul ei”. Acest fragment poate fi utilizat fie la clasa a V-a, fie la clasa a IX-a la lecțiile legate de Sistemul Solar, dar și ca motto pentru un eseu sau referat în cadrul Cercului de Geografie al elevilor.

*Un copil/elev de clasa a V-a poate întelege mult mai bine meridianele și schimbarea orei pe Glob dacă citește următoarele rânduri: ”Cu mult timp în urmă, hotarul timpului urma strict meridianul de 180 de grade, el nefiind reprezentat prin cunoscuta linie convențională adoptată mai târziu. Meridianul de 180 de grade taie în două o localitate din Insulele Fiji. În vremurile amintite, când autoritatea preoților conducea intens viața localnicilor, o lege canonică interzicea negoțul în zilele de duminică și în alte zile religioase. Un negustor priceput a spart peretele opus ușii de la intrare, făcând astfel posibil negoțul în orice zi, doar prăvălia avea două intrari de acum. Astfel, el a continuat să-și vândă marfa în toate zilele săptămânii, demonstrând preoților veniți să-l sancționeze că dacă meridianul de 180 de grade trece prin mijlocul prăvăliei sale, el nu a încălcat legea ci, din contra, o respectă, ba în plus, în fiecare săptămână el ține două duminici și nu una, după numărul ușilor care alternativ erau închise. Negustorul era corect.

*Elevii studiază, începând din clasele mici, că petrolul este o resursă epuizabilă, că se află în anumite regiuni ale globului, iar mai târziu află cât de scump și cât de râvnit este.

De asemenea, ei învață că această resursă a subsolului Terrei ar trebui exploatată cu grijă, cu discernământ, altfel se termină mult prea repede, mult înainte ca resursele alternative să fie la îndemâna tuturor.

Iată lectura propusă: ”Ce este, de fapt, petrolul? Cine îl vede, cine îl pipăie, cine îl miroase? Nimeni sau aproape nimeni. Și eu deschid lumina electrică de acasă, fac plinul la mașină, fără să văd o picătură de țiței…merg cu mașina, îmi curăț vasele cu detergent, deschid gazul de la bucătărie, mă dau cu cremă pe mâini, trec cu aspiratorul peste mochetă și nu îndrăznesc, în niciun fel, să spun că am consumat câțiva litri de petrol”.

Eficientizarea proiectării demersului didactic

Prof. înv. primar Vasileniuc Maria
Școala Gimnazială „Petru Mușat” Siret/ jud. Suceava

Proiectarea demersului didactic presupune ,mai întâi, lecturarea programei care trebuie aplicată pe parcursul unui an școlar, urmând apoi planificarea calendaristică a materiei, proiectarea secvențială (a unităților de învățare) care valorifică potențialul lecției și, bineînțeles, proiectarea lecțiilor, ținând cont de particularitățile de vârstă și individuale ale elevilor.

În contextul noului curriculum, conceptul central al proiectării didactice este demersul didactic personalizat, iar instrumentul acestuia este unitatea de învăţare. Demersul personalizat exprimă dreptul profesorului de a lua decizii asupra modalităţilor pe care le consideră benefice în creşterea calităţii procesului de învăţământ, respectiv, răspunderea personală pentru a asigura elevilor un parcurs şcolar individualizat, în funcţie de condiţii şi cerinţe concrete.

Programa ne dă posibilitatea de a realiza un demers didactic adaptat clasei de elevi, putem modifica sau completa activitățile de învățare în funcție de nevoia de la clasă. Programa ne oferă exemple de activități de învățare diferite, pe care le putem adapta în contextul specific clasei la care predăm.

Manualul este un instrument, nu este obligatoriu, profesorul este cel care decide cum își organizează lecţiile în funcţie de nevoile colectivelor de elevi, învăţarea este centrată pe elev şi are în vedere realizarea competenţelor cheie. Manualul sau conţinuturile din manual pot fi schimbate, dar acest lucru îl poate face doar profesorul.

La clasa la care predau mă străduiesc să proiectez demersul didactic în așa fel încât să fie cât mai eficient. Planific din timp materialele didactice și metodele și strategiile didactice pe care aș putea să le folosesc pentru a face lecţiile cât mai atractive și pe înțelesul copiilor. Folosesc softuri educaţionale (pe multe dintre ele le creez chiar eu, folosind platforma Livresq), prezentări PPT, filmuleţe educative de pe youtube, fişe de lucru personalizate, folosesc metode ce stau la baza dezvoltării gândirii critice cum ar fi: ciorchinele, cadranele, cubul, diagrama Wenn, jurnalul cu dublă intrare, termeni în avans, metoda proiectelor, portofoliul, Ştiu/ Vreau să ştiu/ Am învăţat, explozia stelară,procesul, metoda pălăriilor gânditoare, experimentul, brainstormingul, lecţii outdoor, vizite la muzee, drumeții, etc.

Cel mai mult însă, și mie și copiilor, ne place să ne jucăm și, prin joc, să descoperim. Iar învățarea prin descoperire dă cel mai mare randament în formarea competențelor la elevi.

Jocul didactic urmăreşte un scop bine determinat, presupune o situaţie de joc, anumite condiţii, reguli. Ele au menirea de a plasa copilul în lumea cunoştinţelor, de a-l înarma cu deprinderi pentru a putea opera cu cuvântul. Prin intermediul jocului obişnuim copilul să gândească independent, să aplice cunoştinţele acumulate preventiv în diferite situaţii. Ele vin să altoiască copilului cele mai frumoase calităţi intelectuale, morale, estetice.

După obiectivele urmărite, jocul didactic este folosit în cadrul tuturor ariilor curriculare, iar după tipul lecţiei jocul este folosit ca mijloc de predare, asimilare, mijloc de consolidare, sistematizare, recuperare a cunoştinţelor .

Utilizarea jocurilor didactice în cadrul lecţiilor, are o mare importanţă deoarece vizează: cultivarea creativităţii prin îndrăzneală, isteţime, spirit inovator, flexibilitatea gândirii; crearea unor situaţii generatoare de motivaţie; educarea unor trăsături volitiv-pozitive; stimularea elevilor slabi sau timizi; cultivarea încrederii în forţele proprii, precum şi a spiritului de răspundere, de colaborare şi ajutor reciproc. Jocurile didactice le plac copiilor, iar folosirea lor sporeşte eficienţa lecţiilor.

Toate acestea contribuie la o învăţare eficientă, plăcută, fără mult efort din partea elevilor, evitându-se învăţarea mecanică.

DE LA TRADIȚIONAL LA INOVATIV ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

PROF. PRETORIAN ANDREEA
GPN ION CREANGĂ BALȘ

Învățarea este activitatea fundamentală a preșcolarului în grădiniță având două componente:

a. învăţarea internă - latura mentală a procesului de învăţământ şi care constă în realizarea actelor de percepţie, înţelegere, abstractizare, generalizare, fixare şi reproducere a cunoştinţelor;

b. învăţarea externă sau comportamentală care constă în aplicarea cunoştinţelor, formarea deprinderilor, obişnuinţelor şi priceperilor intelectuale şi practice. Eficienţa procesului de învăţământ este dată de interacţiunea dintre învăţarea internă şi cea externă.

Procesul de învăţământ are ponderea cea mai mare în transmiterea cunoştinţelor generale şi de specialitate, dar şi în formarea capacităţilor cognitive, afective şi acţionale ale preșcolarilor.

Eficienţa procesului de învăţământ este condiţionată de descoperirea acestui optim în relaţia informare-formare, în funcţie de particularităţile de vârstă şi individuale ale preșcolarilor.

Conţinuturile curriculare ale procesului de învăţământ sunt considerate componentele acestuia prin intermediul cărora se realizează principala activitate a procesului de învăţământ- învăţarea. Componentele procesului de învăţământ sunt:

1.Cunoștințele - reprezintă componenta ideatică, cognitivă a procesului de învăţământ exprimată prin informaţii sub formă de noţiuni, principii, legi, teorii, ipoteze care se predau şi se învaţă la o anumită disciplină de învăţământ sau pe ansamblul acestora.

2.Priceperile - reprezintă componenta formativ-acţională a procesului de învăţământ exprimată prin capacitatea de a aplica cunoştinţele în mod conştient, activ, participativ în condiţii variate, schimbate. A forma priceperile înseamnă modalitatea de a aplica metodele didactice de predare, de învăţare, de evaluare în mod diferenţiat în funcţie de situaţia de învăţare, de subiecţii educaţionali, de obiectivele propuse.

3. Deprinderile - sunt priceperi transformate în sisteme automatizate.

4. Obișnuințele - sunt componente formativ-acționale, de aplicare a cunoștințelor în mod curent și frecvent ca o necesitate vitală, de obicei ca un act reflex total. Activitatea educaţională nu se realizează numai în grădiniță de către professor-educator, ci se extinde și în afara ei.

Desfăşurarea procesului de învăţământ se realizează în contextul interacţiunii unor etape de natură pedagogigă, psihologică, gnoseologică şi logică. Acestea sunt: perceperea; înţelegerea, abstractizarea şi generalizarea; fixarea cunoștințelor; formarea priceperilor şi deprinderilor; evaluarea cunoştinţelor.

1.Perceperea este etapa cunoaşterii senzoriale, prin contactul direct cu realitatea (materiale didactice intuitive, experienţe), prin mijlocirea simţurilor şi a îmbinării cu raţionalul -când se formează imaginea globală a realităţii sub formă de percepţii şi reprezentări. În procesul educațional operația intelectuală a percepției este baza metodelor didactice intuitive, care asigură preșcolarilor contactul direct cu obiectele de învățat, formând un ansamblu de reprezentări necesare pentru devoltarea gândirii specifice domeniului respectiv.

2.Înțelegerea, abstractizarea și generalizarea cunoștințelor este etapa cunoaşterii logice, raţionale, abstracte. Pe baza comparaţiilor, analizei şi sintezei se diferenţiază semnificaţiile şi conexiunile esenţiale, tipice şi generale ale realităţii studiate realizându-se înţelegerea, abstractizarea şi generalizarea acestora sub formă de noţiuni, concepte, idei, principii, legi.

Educarea limbajului, Cunoasterea mediului, Activitatea Matematică sunt discipline cu multe aspecte concrete, dar în același timp, și cu un grad mare de abstractizare. De aceea sunt eficiente metodele didactice de modelare a realităţii, de simulare şi imaginare a situaţiilor educaţionale.

3.Fixarea cunoștințelor este actul de înregistrare și fixare mentală a cunoştinţelor. Fixarea trebuie să fie dinamică în sensul restructurării şi integrării continue a sistemelor de cunoștințe și se face prin aplicații practice, întrebări și răspunsuri, prin exerciţii, prin rezolvări de problem practice.

Studiul individual și aplicarea cunoștințelor dincolo de granițele grădiniței-în viața de zi cu zi- este deosebit de important în fixarea cunoştinţelor. Acesta este cu atât mai eficient cu cât copiii au iniţiativă în căutarea informaţiilor, în identificarea surselor de informaţie, în selectarea cunoştinţelor necesare, în organizarea lor în sisteme de cunoștințe. În acest fel cunoştinţele sunt mai bine înţelese, interiorizate, putând fi redate într-o manieră personalizată.

4.Formarea priceperilor și deprinderilor este etapa de formare a capacităţilor de aplicare a cunoştinţelor, de formare a priceperilor şi deprinderilor intelectuale şi practice, de proiectare şi investigaţie ştiinţifică. Aceasta este baza formării preșcolarilor. Conţinuturile educaţionale se adaptează în aşa fel încât să fie predominant acţionale. Tehnologia didactică este cea activ-participativă, care antrenează, stimulează şi dezvoltă capacităţile acţionale ale preșcolarilor.

5.Evaluarea cunoștințelor este actul didactic de control (verificare, apreciere, notare) a cunoştinţelor înregistrate de către preșcolar. Evaluarea evidenţiază valoarea, nivelul, şi eficienţa învăţării. Didactica actuală cu privire la problematica evaluării susţine necesitatea integrării evaluării întregului proces educaţional, în toate etapele sale. Cu cât evaluarea este mai continuă, mai formativă şi mai acţională cu atât ea devine mai eficientă.

Pentru eficientizarea și valorificarea practic-aplicativă a activităților de învățare se impune o interacțiune între obiective, conținuturi și strategii didactice în procesul învățării, deoarece rezultatele preșcolarului sunt dependente de modul de aplicare și dirijare a acestora de către profesorul-educator.

O strategie didactică prescrie modul în care epreșcolarul este pus în contact cu conținutul de învățare, adică traiectoria pe care urmează să-i fie condus efortul de învățare. Ea conferă soluții de ordin structural, procedural cu privire la proiectarea și combinarea diferitelor metode, mijloace, forme de organizare și resurse de predare-învățare, pentru ca preșcolarii sa ajungă la achizițiile dorite, iar obiectivele educaționale sa fie atinse.

Bibliografie

1. Hobjilă Angelica, *Elemente de didactică a activităților*, Editura Institutul European, 2008.
2. Miron Ion, Radu Ion, *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1995.
3. Nicola Ioan, *Tratat de pedagogie*, Editura Aramis, București, 2003.

***www.didactic.ro

Evaluarea - de la modelul tradițional la modelul inovativ

Cărcănescu Olimpia
Grădinița nr. 138

Motto: "*Copiii învaţă mai bine atunci când sunt într-un climat socio-afectiv sigur, când relaţionează plăcut cu părinţii, cu educatorii şi cu ceilalţi din jurul lor*."
John Bennet, UNESCO, 2004

Articolul de față își propune să contureze în linii generale evaluarea în sistemul preșcolar românesc între traditional și inovativ. Criteriul teoretic pe care l-am avut în vedere în conceperea prezentului articol este reprezentat de conceptul de educație timpurie, adică acea formă de stimulare intelectuală care debutează chiar din prima zi de viață a copilului. Așadar, copilăria timpurie reprezintă cea mai importantă perioadă din viaţa copilului, întrucât este marcată de momente importante pentru succesul său de mai tarziu, la școală și în viață. Intervenţia adultului asupra copilului în această perioadă este fundamentală. Iar investiţia în educația timpurie este cea mai rentabilă investiție în educatie, după cum arată un studiu elaborat de R.Cuhna, unul dintre laureaţii Premiului Nobel în economie.

Având în vedere că societatea în care trăim se află într-o continuă transformare şi valorizare, atât învăţământul preşcolar, dar şi celelalte trepte ale învăţământului trebuie să ţină pasul cu transformările societăţii. Așadar, și învătământul preșcolar se află într-un proces dinamic de restructurare şi revalorizare a metodelor de evaluare, de conectare la tendințele aflate in dezvoltare la nivel mondial.

Astfel, fiecare an petrecut în etapa preșcolarității începe și se încheie cu o evaluare a rezultatelor nivelului de cunoștințe, deprinderi și priceperi ale copiilor. Activitățile de bază ale procesului de învățământ sunt: predarea, învățarea și evaluarea.

Cele mai des întâlnite forme de evaluare sunt: evaluarea iniţială, continuă şi finală. Evaluarea iniţială este realizată de cadrul didactic la începutul fiecarui an școlar și are în vedere stabilirea nivelului de pregătire al preşcolarilor în momentul iniţierii evaluarii. Aceasta evaluare reprezintă o condiţie de bază pentru reuşita activităţilor din acel an școlar deoarece oferă profesorului posibilitatea de a cunoaşte potenţialul oricarui preşcolar. Practic, ea este foarte eficientă doar atunci când criteriile și modalitățile de verificare, măsurare și apreciere ale nivelului de pregatire al preșcolarilor sunt innovative si adecvate fiecarei grupe de preșcolari. Prin evaluarea formativă**,** de-a lungul întregului an școlar cadrul didactic își propune să verifice dacă conţinuturile predate au fost însușite de catre preșcolari, să cunoască nivelul lor de pregătire, să identifice dacă o parte din ei necesită sprijin, după fiecare secvenţă de învăţare și mai ales să adopte măsuri pentru ameliorarea procesului de învăţământ, astfel încât pe viitor să aibă rezultate foarte bune. În ceea ce privește evaluarea finală, aceasta are loc la sfârşitul fiecarui an școlar. Se bazează pe o evaluare de bilanţ, realizată din mai multe teme de studiu în fiecare probă de verificare propusă. Se finalizează cu o estimare globală a rezultatelor.

Funcţiile evaluării pentru nivelul preşcolar sunt: susţine interesul pentru cunoaştere stimulând şi dirijând învăţarea; îi ajută pe preșcolari să-și consolideze și să reţină cunoştinţele prin repetare şi prin fixarea pozitivă a cunoștințelor evaluate de cadrul didactic; le crește copiilor încrederea în forţele proprii; poate descuraja comportamentele negative; formează

capacitatea de autoapreciere şi stimulează capacitatea de autoafirmare a preșcolarilor; conduce la întărirea colaborarii dintre grădiniţă si familie.

Metodele și tehnicile de evaluare pot fi tradiționale sau moderne, inovative. Metodele tradiționale sunt: probe orale, probe scrise (fișe cu sarcini de lucru) și probe practice. Dintre metodele moderne de evaluare amintesc: metoda Lotus - flori de nufăr mici şi o floare de nufăr mare; Explozia stelară - o steluţa mare şi 5 steluţe mici; Cubul - un cub cu șase fețe pe care este scris: descrie, compară, analizează, argumentează, asociază, aplică; Pălăriile gânditoare: albă, roşie, galbenă, verde, albastră, neagră; Piramida şi diamantul - suport de lucru, pătrate sau benzi de carton de culori diferite, etc.

În cadrul procesului de evaluare trebuie evitată centrarea atenţiei pe produsele finale ale activităţii copilului, de a emite judecăți de valoare asupra unor activităţi având în vedere calitatea produselor finale. Adevărata valoare a muncii unui preșcolar este reflectată de ceea ce a învăţat din aceasta, de drumul parcurs de el pe durata desfășurării respectivului proiect. Cadrul didactic trebuie să consemneze cu regularitate aprecierile asupra activităţii fiecărui copil.

În concluzie, cele mai bune metode de evaluare inovative sunt acelea care conduc energiile creatoare ale preşcolarilor în direcţia propusă, dar le și stimulează mecanismele gândirii, le captează atenţia, motivaţia, voinţa şi imaginaţia şi, mai ales, îi implică afectiv în ceea ce fac.

Bibliografie:

1. Curriculum pentru educatia timpurie, Ministerul Educației Naționale, 2019
2. Ionescu, M. si coord., Proiectul pentru reforma educatiei timpurii, Educaţia timpurie şi specificul dezvoltării copilului preşcolar, Ministerul Educatiei si Cercetarii Bucuresti, 2008

Influența managementului clasei asupra dezvoltării elevilor

Prof. Pițu Georgeta,
Colegiul Tehnic Ion Holban, Iași
Prof. Pițu Leon,
Colegiul Național Emil Racoviță, Iași

Moto: „Educația numai atunci este eficace, când tratează pe fiecare conform cu natura sa și când dă fiecăruia hrana mintală de care el are nevoie”

P. Ștefănescu-Goangă

Evoluția și transformările permanente ce au loc în ultimii ani în sistemul de învățământ implică realizarea unor servicii educaționale care să răspundă intereselor și nevoilor beneficiarilor direcți și indirecți. Un proces educativ de calitate, care să pregătească elevi capabili să facă față nevoilor de pe piața muncii, este posibil numai dacă profesorul reușește să se perfecționeze continuu, să motiveze și să angajeze elevii în activități, responsabilizându-i și încurajându-i permanent.

Cadrul didactic dirijează managerial activitatea instructiv – educativă, astfel încât să nu realizeze numai predarea – învățarea – evaluarea, ci să relaționeze cu elevii, să le influențeze comportamentul de învățare, să construiască un climat specific de muncă promovând rezultatele și comportamentele școlare pozitive, să comunice informații variate și să intervină în direcționarea evoluției generale ale elevilor. Abordarea într-o formă nouă și modernă a activităților din clasă vine în întâmpinarea unei nevoi obiective de perfecţionare şi de eficienţă. Așa cum afirmă Romiță B. Iucu [1], profesorul, în calitatea sa de manager al clasei, „nu educă numai la catedră sau în clasă, ci, prin fiecare contact relaţional cu copiii şi părinţii, desfăşoară o muncă de creştere şi dezvoltare, de conducere şi direcţionare. Activitatea cadrelor didactice se desfăşoară în faţa unor individualităţi psihice umane în formare. De aici derivă necesitatea unei maxime responsabilităţi în ceea ce priveşte comportamentele şi intervenţiile educatorului. Aceasta este deci perspectiva care le conferă cadrelor didactice o poziţie oarecum specială, unică. Ei sunt, de obicei, adulţi, singurii adulţi într-un grup de copii, în faţa cărora educatorii devin reprezentanţii lumii adulţilor, lumea pentru care îi pregătesc pe aceştia”.

Pentru orice profesor este o provocare să poată realiza un mediu propice de învățare unde elevul să se simtă stimulat și entuziasmat. Managementul clasei de elevi este foarte important şi trebuie făcut cu simţ de răspundere, iar cadrul didactic trebuie să fie foarte bine pregătit nu numai la materia pe care o transmite elevilor, ci trebuie să fie un bun psiholog şi un bun manager. Acesta trebuie să coordoneze activitatea de la clasă și să stabilească anumite metode și strategii de lucru, ținând cont de nevoile elevilor. Eficientizarea actului didactic se poate realiza dacă profesorul urmărește o serie de elemente enumerate succint , după cum urmează:

- Folosește diverse strategii didactice peermițând procesarea informațiilor în mod optim
-Antrenează elevii în activități
- Stabilește clar obiectivele pe care urmează să le realizeze
- Încurtajează interacțiunile între elevi
- Monitorizează progresul elevilor în îndeplinirea obiectivelor propuse
- Se adaptează diversității personalității elevilor

- Menține un climat de lucru favorabil
- Dezvoltă capacitățile de esențializare a informațiilor de către elevi
- Identifică activitățile de învățare pentru viața cotidiană

Indiferent de disciplina pe care o predă, profesorul trebuie să stabilească obiective și să selecteze modalități de atingere a acestora în funcție de particularitățile clasei de elevi.

A. Gherguț [2] consideră că managementul clasei cuprinde trei componente esențiale:

- Managementul conținutului – care intervine atunci când profesorul se află în postura de a coordona spațiul, materialele, echipamentele aferente, mișcarea și așezarea elevilor, precum și materialul de studiu propriu-zis, integrate într-o arie curriculară sau într-un program de studiu.
- Managementul problemelor disciplinare – se referă la tehnicile necesare rezolvării problemelor de disciplină a clasei și la controlul profesorului asupra consecințelor demersului didactic.
- Managementul relațiilor interpersonale - are ca obiect aptitudinile manageriale în domeniul relațiilor interpersonale pe care profesorul le exercită în raport cu elevii percepuți ca grup și se focalizează asupra clasei ca microsistem social.

Ținând cont că o clasă de elevi este un univers socio-relațional complex, în care profesorul poate fi privit ca un lider, este foarte important ca acesta să fie o prezență semnificativă în viața elevilor. Respectul față de elevi este demonstrat prin atenția pe care profesorul o manifestă față de aceștia. M. Niculescu [3] afirmă că „uneori personalitatea profesorului poate avea o influență mai mare asupra elevilor decât cunoștințele predate de el. Un profesor bun emană respect, afecțiune, adorație, simpatie, atât prin ceea ce spune, dar, mai ales, prin felul cum spune, și prin felul cum se manifestă, prin ceea ce face, prin atitudine și comportament. Profesorul nu este atotștiutor sau depozitarul adevărului. El poate fi supraveghetorul, facilitatorul, moderatorul, consilierul, prietenul elevului. Important este să creeze un mediu propice învățării, un climat favorabil formării elevului pentru viață, prin folosirea unor strategii potrivite cu profilul elevilor din generațiile actuale.”

Trebuie subliniat faptul că interacțiunile care se dezvoltă în clasă între elevi imprimă acestora o serie de valori și norme care îi influențează în procesul de formare. Influențele exercitate de unii elevi asupra altora trebuie studiate cu atenție atât de diriginte, cât și de profesori și orientate, cu tact și seriozitate, spre aspectele pozitive.

Deși mediul școlar lasă o puternică amprentă asupra comportamentului și dezvoltării elevilor, alături de profesori, părinții joacă un rol important în dezvoltarea personalității copiilor. Aceștia, prin colaborarea cu cadrele didactice, sunt continuu implicați în interacțiunile cu copiii, dezvoltând capacitatea acestora de a aborda sarcinile în mod organizat și încrezător, învățându-i să caute ajutor atunci când au nevoie.

În concluzie, putem afirma că managementului clasei de elevi trebuie să i se acorde o importanţă deosebită. Printr-o disciplină adecvată și un bun management al clasei, profesorul, deși poate fi privit ca un „conducător” impus din exterior, trebuie să asigure un climat psihosocial favorabil dezvoltării personalității elevilor, astfel încât școala să fie un mediu preferat de elevi, în care aceștia să fie pregătiți pentru cerințele societății din care fac parte.

Bibliografie:

[1] R. B. Iucu, „Managementul clasei de elevi. Aplicații pentru gestionarea situațiilor de criză educațională”, Editura Polirom, 2006

[2] A. Gherghuț, C. Ceobanu, G. Diac, V. Curelaru, A. Marian, R. Criu, „Introducere în managementul clasei de elevi”, Editura Universității ”Al. I. Cuza” Iași, 2010;

[3] M. Niculescu, „Managementul clasei de elevi. Curs universitar”, Editura Presa Universitară Clujeană, 2016

Inovație în predare

Prof. Stainer Claudia,
Colegiul Tehnic George Barițiu

Competențele digitale au devenit un factor important pentru dezvoltarea și participarea activă în societatea informațională actuală. Tehnologia a devenit o parte integrantă a vieții noastre private și a muncii profesionale. În Europa, 77% dintre cetățenii adulți și 75% dintre copii folosesc internetul, dar nu toți sunt dotați cu abilitățile adecvate necesare pentru a obține și prelucra datele într-un mod eficient și sigur. În zilele noastre, utilizatorii de internet nu sunt doar observatori pasivi. Din ce în ce mai mulți utilizatori devin participanți activi în rețeaua globală. Ei nu doar consumă conținut digital, ci și îl creează. A fi activ în spațiul virtual permite modelarea realității digitale, dar necesită cunoștințe și abilități de actualitate în acest domeniu. Pentru a funcționa corect în această lume, cunoștințele și abilitățile în acest domeniu. trebuie actualizate și dezvoltate constant. Este extrem de importantă includerea și integrarea instrumentelor informatice în implementarea programelor de învățământ ale diferitelor discipline școlare și familiarizarea elevilor cu acestea.

Modernizarea și îmbunătățirea educației nu este posibilă fără un progres semnificativ în utilizarea tehnologiei informației. Una dintre manifestările sale este utilizarea unei versiuni modificate de e-learning. E-learning-ul este o metodă de predare care utilizează toate mediile electronice disponibile, inclusiv internetul. E-learning - „învățarea la distanță” este cel mai adesea asociată cu învățarea online. Esența superiorității e-learning-ului față de alte metode constă în deplasarea centrului de greutate în predare de la profesor la student. Forma de dobândire a cunoștințelor este o consecință inevitabilă a provocărilor pe care le ridică societatea informațională în domeniul educației. Aceasta reprezintă, de asemenea, implementarea priorității Uniunii Europene în domeniul învățării pe tot parcursul vieții. Această formă de educație poate susține cu succes lecțiile școlare tradiționale prin crearea unei educații hibride (învățare combinată - o combinație între o sală de clasă standard și un sistem de lecții cu e-learning), care îmbină avantajele predării tradiționale și ale e-learning-ului. O astfel de combinație va permite minimizarea unora dintre dezavantajele educației școlare tradiționale.

Utilizarea metodei discutate permite dobândirea și consolidarea cunoștințelor și abilităților adecvate atât pentru elevii supradotați, cât și pentru cei mai slabi. Această abordare a predării permite individualizarea predării și, astfel, îmbunătățirea acesteia. Câteva dintre avantajele învățării mixte sunt:

- acces constant la materiale educaționale pe platformele de e-learning din orice loc și fără software adițional și în orice moment pentru toți elevii, inclusiv cei care nu au putut participa la lecțiile tradiționale;
- timp și ritm de învățare individualizat, adaptat nevoilor și capacitățile unui anumit elev;
- posibilitatea de autocontrol a rezultatelor obținute;
- timp adecvat, adaptat elevului, pentru a se gândi la materialul învățat, care în condițiile unei lecții tipice într-un sistem tradițional poate fi prea scurt;
- introducerea unor elemente multimedia atractive în cadrul orelor tradiționale, ușurința cu care pot fi actualizate și completate materialele;
- capacitatea de a controla munca elevilor și de a analiza rezultatele.

Utilizarea mijloacelor IT în activitatea didactică are foarte multe beneficii prin crearea și partajarea lecțiilor sau a unor mijloace didactice electronice precum: desene, hărți, diagrame, manuale electronice, fragmente de sursă, texte științifice și literare, fragmente de filme, fișiere sonore, diagrame, prezentări multimedia, programe de calculator, teste, exerciții, etc. Tehnologia contribuie la monitorizarea și evaluarea procesului de învățare (rapoarte de activitate, teste electronice, evaluări, sondaje etc.), prin completarea sistemului tradițional de la clasă cu lecții cu un sistem e-learning (aceasta oferă o oportunitate de a crește eficiența predării și de a adapta conținutul la nevoile individuale ale studenților).

Există o serie de aplicații care pot fi utilizate în procesul de predatre-învățare. De exemplu, un instrument care poate fi utilizat în e-learning este Quizlet. Quizlet este util, de exemplu, pentru introducerea și revizuirea vocabularului în limbi străine. Cu ajutorul aplicației Quizlet se poate studia, exersa, crea carduri sau găsi unul pentru a studia din peste 500 de milioane de seturi create de profesori și studenți. Cu suita de instrumente de studiu susținute de știință, se poate memora vocabularul sau familiariza cu conceptele-cheie din cadrul lecțiilor precum si explora baza de date cu materiale de studiu din cele mai populare subiecte, cum ar fi învățarea limbilor străine, medicină, drept, matematică, științe sociale și multe altele.

Așa cum apare în descrierea aplicației pe Google App Store cu această aplicație profesorii și elevii pot accesa fișe de studiu create de alți elevi și profesori, sorta cardurile ca o modalitate rapidă de a revizui și de a exersa materialele parcurse, transforma cardurile în evaluare formativă sau într-un joc interactiv în clasă, crea un test de pregatire pentru un test la clasă, partaja seturi de carduri cu prietenii și colegii de clasă. De asemenea elevii pot studia întrebările din lucrările anterioare sau învăța din soluții detaliate.

Un alt instrument care poate fi folosit la clasă este Learning Apps care presupune crearea de exerciții și sarcini bazate pe cuvinte încrucișate, perechi, gruparea cuvintelor, alocarea de puncte pe hartă etc. Aplicația de mai sus reprezintă un instrument excelent atât pentru lecții, cât și pentru teme.

Hot Potatoes este un pachet de șase programe concepute pentru a crea chestionare interactive. Cu acest instrument, se pot crea teste cu alegere multiplă, exerciții de potrivire, puzzle-uri de cuvinte, itemi cu răspuns scurt sau cu răspunsuri scurte și cuvinte încrucișate. Poate fi folosit de profesorii de orice materie și la toate nivelurile de învățământ.

Wiziq este o platformă online care oferă participarea părților interesate la întâlniri sincrone educaționale. Funcționează folosind un browser web și le permite profesorilor să învețe într-o clasă virtuală în timp real (http://www.wiziq.com). Utilizatorul poate participa la conferințe audio/video, canale de discuții (chat room), poate folosi o tablă interactivă, partaja materialele create, adică documente text, prezentări, fișiere PDF, etc. Software-ul permite, de asemenea, înregistrarea sesiunilor, care pot fi accesate ulterior de cei interesați.

Desigur că există o multitudine de alte aplicații care pot fi utilizate cu succes, dintre care se pot aminti: Zoom, o aplicație mai ales pentru videoconferințe unde poate participa un număr mare de persoane, Google Meet, care oferă posibilitatea unor întâlniri nelimitate, videoconferințe, captură live, partajarea ecranului, mesaje și multe altele. Un alt instrument digital foarte util și interactiv este Kahoot, prin intermediul căruia se pot crea jocuri educaționale. Pentru a construi un joc care poate fi jucat imediat, profesorii trebuie să pregătească un set de întrebări și să introducă întrebările și răspunsurile pregătite pe web.

Quizizz este o aplicație utilă atât profesorilor, cât și elevilor, prin intermediul căreia profesorii pot crea chestionare interactive care vor face lecțiile mai interesante și atractive.

Dezvoltarea dinamică a instrumentelor TIC ne obligă să includem acest domeniu important al vieții în practica școlară. Integrarea TIC în predarea școlară este un proces complex influențat de mai mulți factori. Suntem conștienți că în procesul didactic modern, tehnologiile informaționale sunt considerate importante pentru dezvoltarea competențelor de bază și cheie. Vrem ca elevii noștri să câștige „competență digitală”. Acest lucru le va permite să elimine diferențele dintre colegii lor din țările bogate și cele mai sărace din UE, să le permită un început mai bun în viață, să-și sporească competitivitatea pe piața muncii în viitor, să-și consolideze încrederea în sine, să predea cooperarea și responsabilitatea și le va permite. pentru a dobândi competențe importante.

Educația digitală

Prof. PODUMNEACĂ DANIELA
LICEUL TEHNOLOGIC AGROMONTAN „ROMRO CONSTANTINESCU”
VĂLENII DE MUNTE, PRAHOVA

Trăim în era informației, cunoscută și ca era digitală, care este o perioadă din istoria omenirii caracterizată prin trecerea de la producția industrială la informație și computerizare, schimbând semnificativ modul în care oamenii interacționează între ei, dar și cu instituțiile publice și entitățile economice.

Dacă acum câțiva ani ni se părea învățământul la distanță o realitate îndepărtată, acesta a ajuns la stadiul în care progresul care s-a făcut într-un an pe această direcție, ar fi durat cel puțin 10 ani, dacă nu exista contextul actual.

Cu certitudine, faptul că toți au fost luați prin surprindere, în special cadrele didactice, deoarece au trebuit ca în decurs de câteva luni să se adapteze noului sistem de predare, care în mod normal, ar trebui să ia cel puțin un an. Pentru a-i susține și ajuta, multe entități au elaborat cursuri prin care au instruit cadrele didactice în cum să folosească tehnologia pentru a-și structura informația care trebuie predată și pentru a face cursurile cât mai atractive și interactive pentru copii.

Progresele în tehnologia digitală au permis elevilor să aleagă ce, cum și când să învețe. Se străduiesc pentru o învățare personalizată care să se potrivească preferințelor și nevoilor lor individuale. O cultură a învățării independente se dezvoltă puternic atunci când oamenii se îndreaptă să continue să învețe.

Instruirea ar trebui să sprijine în mod direct activitățile pe care angajații le desfășoară în lumea reală și la locul de muncă, mai degrabă decât să se concentreze pe predarea cunoștințelor și a teoriei. Oamenii ar trebui să poată accesa această învățare specială în propriul context, atunci când au nevoie de ea.

Învățarea are loc continuu, într-o varietate de contexte și moduri susținute de tehnologii care permit oricărui elev să acceseze cu ușurință informații interne și externe și să interacționeze în rețele cu experți și colegi. Mixarea metodelor face ca învățarea să fie mai eficientă.

E cert faptul că predarea în mediul online este diferită, dar nu cu un grad înalt de dificultate, informațiile pe care le vei preda rămân la fel, doar că vor trebui selectate metode interactive de predare, deoarece la distanță este mai greu să-i ții focusați pe copii pe o perioadă mai lungă, astfel și interactivitatea va fi la același nivel.

E necesară prezența mai multor activități de predare-învățare cu elevii, să nu fie doar teorie. Teoria ar trebui să ocupe doar 20 de minute din cadrul unei ore de curs. Pentru structurarea informațiilor care urmează să fie predate, recomandăm prezentările PowerPoint. Slide-urile vor cuprinde doar cele mai importante informații, astfel, urmând să se dezvolte împreună subiectul cursului.

De asemenea, prezentările PowerPoint trebuie să fie atractive, dar nu obositoare pentru ochi, astfel, alege o temă de culoare și culori care se pot citi. Mai mult, adaugă imagini și video-uri, dar îți recomandăm ca video-urile să fie scurte, deoarece vei pierde atenția copiilor, fiindcă acestea conțin prea multe informații sau prea multe detalii iar copilul se plictisește.

Mereu este nevoie de o verificare a informațiilor predate. Evaluarea sub formă de chestionare sau quiz-uri sunt metode bune și interactive de evaluare la fiecare sfârșit de oră. Pe internet există o mulțime de platforme care îți permit să evaluezi gradul de cunoștințe rămase în urma informațiilor predate.

Aceste metode oferă un plus foarte mare pentru cadrele didactice, deoarece față de evaluarea tradițională de la fiecare sfârșit de curs, în care se întreba elevii despre ce au discutat azi la oră, respectivele metode oferă posibilitate de a intra mai în detaliu în cunoștințele asimilate pe parcursul orei, precum și posibilitatea de a-și autoevalua tehnica de predare, deoarece dacă mai majoritatea elevilor au însușit corect informațiile predate, atunci e clar că profesorul face aproximativ tot ce trebuie.

De asemenea, aceste metode permit cadrelor didactice să își dea seama care copii nu au înțeles subiectul și au nevoie de o atenție sporită sau care copii nu au fost atenți la oră și ar trebui de implicat mai mult. Dar, îți recomandăm ca aceste chestionare și quiz-uri să nu fie notate, pentru a nu intimida copilul și pentru a fi perceput ca o activitate educativă.

Proiectul este o metodă complexă de evaluare, de regulă are loc la sfârșitul unui modul. Cu această metodă se evaluează progresele pe care le-au făcut în timp elevii. Această metodă pune elevii în situația de a analiza și cerceta informații pe care le-au descoperit singuri. Cu ajutorul accesului la internet și la volumul mare de informații, aceștia vor învăța să-și structureze informația și să o integreze în așa fel într-un proiect încât să fie pe înțelesul tuturor.

De asemenea, pentru ca acest proiect să fie mai interesant de realizat, dar și de prezentat de către ei, încurajații pe aceștia să utilizez platforme sau alte aplicații online pentru a crea suport vizual pentru proiectul lor. Să integreze poze sau video-uri despre subiectul ales, astfel, realizarea proiectului devine mai captivantă.

Jocul este o altă metodă interactivă eficientă în procesul de predare-învățare-evaluare, iar în învățământul la distanță este mai accesibil, ușor de organizat și eficient, există jocuri deja special concepute pentru multe subiecte care sunt predate la școală. Astfel, tu, ca și cadru didactic, trebuie doar să îl identifici sau chiar să îl creezi. Există multe platforme care îți oferă această opțiune și tutoriale despre cum ar trebui să folosești platforma.

De asemenea, poți informa copilul în legătură cu faptul că există astfel de jocuri didactice, care sunt foarte captivante, chiar și pentru un om matur.

Avantajele respectivelor metode interactive de predare:

– pregătirea devine individuală, ținând seama de caracteristicile personalității, interesele și nevoile fiecărui elev;

– devine posibilă prezentarea concisă și succintă a oricărei cantități de informații educaționale;

– percepția vizuală se îmbunătățește de mai multe ori, procesul de însușire a materialului educațional este mult simplificat;

– activitatea cognitivă a elevilor este intensificată, aceștia primesc cunoștințe teoretice și abilități practice.

Indiferent de unde se desfășoară procesul de predare-învățare-evaluare, acesta trebuie să fie centrate pe nevoile elevilor, să răspundă diferitelor nevoi de învățare a elevilor, deoarece nu toți elevii învață în același ritm. Dacă materialele didactice vor fi structurate în așa fel încât să plaseze copilul pe primul loc, atunci acesta vor participa la activitățile școlii cu plăcere.

Principala problema cu care s-a confruntat sistemul de învățământ românesc a fost lipsa de structură și lipsa infrastructurii minimale (laptop, tabletă, telefon, conexiune la internet), dar și lipsa cunoștințelor tehnice ale cadrelor didactice, dar și a părinților. Astfel, furnizorii de servicii educaționale s-au adaptat rapid la contextul actual, cercetând și analizând modele de predare-învățare-evaluare online au reușit să dezvolte cursuri pentru cadrele didactice și părinți în care îi instruiesc pe aceștia pe partea de folosire a tehnologiei în domeniul educației.

Inițial, aceste cursuri ofereau informații minime și generale despre educația la distanță, dar la aproximativ un an de la trecerea la învățământul la distanță, aceste cursuri au devenit mai complexe și specifice, în funcție de nevoile identificate ale cadrelor didactice.

Tot astfel, se poate observa faptul că copiii, dar și majoritatea cadrelor didactice au acceptat această nouă realitate și se află într-un continuu proces de învățare și dobândire a competențelor digitale.

A fi profesor în societatea contemporană, numită și societatea cunoașterii, o societate în care pretențiile beneficiarilor, ale elevilor, cresc necontenit odată cu progresul tehnologic și cu fluxul imens de informații, pe care îl recepționează neîncetat, înseamnă a ține pasul cu tehnologia, a te informa și forma continuu, pentru ca educația pe care o furnizezi să nu fie una perimată și, implicit, inutilă. E imperativ ca profesorul să pregătească elevii pentru a fi la fel de flexibili precum a devenit societatea, capabili să se adapteze din mers modificărilor și progresului. Accentul învățării se transferă de la teorie la practică. Elevul învață nu numai pentru a ști, ci, mai ales, pentru a face, profesorul fiind acela care trebuie să le insufle pragmatismul și abilitatea de a reuși profesional. Astfel, o abordare transdisciplinară, inovativă a învățării, tratarea diferențiată, centrată pe elev și abordarea integrată a cunoașterii devin deziderate ale actului instructiv-educativ.

Scopul final al instruirii este de a ajuta elevii să devină cât mai independenți posibil astfel încât să-și poată controla propria învățare. Tehnologia și instruirea în ceea ce privește deprinderile de auto-orientare pot ajuta la realizarea acestui obiectiv. Nu este însă cazul să absolutizăm utilizarea acestei metode în detrimentul celor clasice. Un adevărat profesionist în predare (indiferent de disciplină) va trebui să știe să adapteze demersul didactic. Sunt lecții care în mod cert produc performanțe școlare superioare numai cu ajutorul metodelor moderne, dar sunt și lecții în care prezența acestora nu este obligatorie.

BIBLIOGRAFIE

1. Oprea, Crenguţa - Lăcrămioara – “ Strategii didactice interactive”, ed. a III-a, EDP, București, 2008

2.Cerghit., I. − Metode de învățământ. Ediția a IV-a revizuită și adăugită. Ed. Polirom. București, 2006.

3. Breben Silvia, Gongea Elena, Ruiu Georgeta, Fulga Mihaela, “ Metode și tehnici interactive de grup” , sursa www. scribd.com

Imbinarea metodelor tradiționale cu metodele moderne în grădiniță

Prof.ptr.înv.preșcolar Bocai Cristinela
Grădinița nr.206, sector 1, București

Procesul instructiv-educativ din scoala trebuie să se adapteze schimbărilor și evoluției sistemului de învățământ, astfel metodele trebuie să fie căutate și adaptate nevoilor reale ale educabililor, indiferent de vârsta școlară.

Trebuie mai des abordată tema privind îmbinarea si aplicarea metodelor tradiționale cu cele moderne, cu scopul de a observa influenta acestora asupra progresului școlar

În literatura psihopedagogică este reprezentat domeniul metodelor alternative, la nivel teoretic și mai puțin practic.

Orice activitate instructiv-educativă are anumite finalități educaționale. Pentru a se ajunge la aceste finalități se folosește un sistem de metode și procedee, iar rezultatele sunt verificate si evaluate prin strategii didactice. Curriculum-ul acordă o importanță deosebită metodelor, deoarece acestea fac posibilă atingerea finalităților educaționale.

Metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă” (M. Ionescu, V. Chiş,1992, p.126).

Aceste metode de predare-învățare-evaluare trebuie să fie adaptate vremurilor și cerințelor actuale ale educabililor. De aceea, îmbinarea metodelor tradiționale cu cele moderne crează contexte de învățare reale și astfel se realizează trecerea către un învățământ modern bazat pe actualitate și pe pregătirea copiilor, indiferent de vârstă școlară sau preșcolară, pentru vremurile viitoare, deoarece pregătirea trebuie să fie pentru viitor. Una din investițiile bune pe termen lung în resursa umană este aceea din educație.

Metodele tradiționale de învățare sunt metodele clasice care pun accent pe acțiunea de predare, rolul central revenindu-i profesorului comparativ cu metodele activ-participative care pun accent pe învăţarea prin cooperare, acesta fiind un răspuns necesar la schimbările din sistemul de educație din întreagal ume. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant activ la educaţie. În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăţa” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune. Principalul avantaj al metodelor activ-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra fenomenelor studiate și dezvoltarea gândirii critice.

Deoarece la nivel global se produc cu repeziciune schimbări în toate domeniile și țara noastră ar trebui să țina pasul cu acestea, dar în domeniul educației schimbările trebuie făcute în
concordanță cu prevederile internaționale, dar selectate pentru a corespunde nevoilor societțtii noastre.

Un exemplu de activitate desfăsurată la grupa mare în care metoda modernă a fost îmbinată cu metodele tradiționale este „Jocul literelor din cadrul activității DLC. Este metoda „Lotus de grup’’ și este o metodă de predare-învățare.

Materiale necesare: Flipchart cu desenul diagramei, jetoane cu litere și cu imagini, creioane colorate

1. Tema va fi anunțată de către educatoare care va explica și modul de desfășurare al jocului.

2. Copiii cooperează și dialoghează între ei și cu educatoarea despre ideile secundare, desprinse din tema central exprimată în titlul jocului desfășurat, literele A, M, I, N,B, V, E, C.
3. Colectivul de copii va fi împărțit în 8 grupe (câte 3 copii în fiecare grupa, iar în grupa incompletă se va alătura educatoarea).
4. Literele, care sunt idei secundare, vor deveni teme centrale.

   Copiii din fiecare grup vor avea sarcina de a desena câte o imagine a unui obiecte care începe cu sunetul corespunzător literei pe petala florii de lotus (diagramă) atribuite grupului.
5. Grupurile își prezintă diagram proprie. În cazul în care există diagrame incomplete sau greșite vor fi completate până se va finaliza sarcina.

   A doua sarcina a jocului didactic va fi aceea în care copiii vor selecta imagini corespunzătoare literei pe care le așază în căsuța diagramei.

   Jocul se va continua prin formularea a unei propoziții pentru fiecare imagine în componența cărora se află cuvintele secundare, care devin la rândul lor, principale.
6. În cadrul evaluării, copiii vor spune cum au colaborat și dacă au întâmpinat greutăți în rezolvarea sarcinilor. Se vor bucura împreună de rezultatele colective obținute.

In concluzie, metodele moderne de predare- învățare-evaluare contribuie la stimularea dialogului dintre copii și a dialogului dintre cadrul didactic și copii, urmărindu-se astfel dezvoltarea inteligenței productive, a spontaneității, a curiozității, descoperirii de noi soluții la situațiile- problemă. Copiii au demonstrat că devin mai curajoși si mai încrezători în forțele proprii. Toate acestea duc la dezvoltarea viitorului adult, privită ca un tot unitar.

Bibliografie

1. Breben, S. (2002), *Metode interactive de grup-ghid metodic, Editura Arves, Craiova.*
2. Cerghit, I. (1997), *Metode de învățământ*, Editura Didactică ş iPedagogică, București,
3. Ionescu, M. Chiş, V. (1992), *Strategii de predare și învățare*, Editura Stiințifică. București.

DIFFICULTES DANS L'ACQUISITION DES PRONOMS PERSONNELS COMPLEMENTS DIRECTS ET INDIRECTS

Prof. Gr. I Radu-Caraiani Elena
Colegiul Național Pedagogic „Constantin Brătescu” Constanța

En ce qui concerne les pronoms personnels compléments, j'ai rencontré pendant mon activité didactique plusieurs difficultés auxquels je me confronte toutes les fois que nous les étudions.

La première c'est la difficulté de faire les élèves distinguer entre les pronoms compléments directs et indirects de troisième personne, puisque pour les deux autres personnes nous avons les mêmes formes. Voici quelques – unes des phrases des élèves :

- *Les enfants, il faut les chouchouter, les caresser, les embrasser, ***les** dire qu'on les aime, ***les** tenir la main, ***les** raconter des histoires.*
- *Mes amis, je les vois, je les connais, je leur parle, *je **les** envoie des messages, *je **les** téléphone, je les invite, *je **les** achète des cadeaux.*
- **… elle **l'**avait jeté un pot de fleur sur la tête…*
- **… un homme **le** disait…*

Elles montrent que les élèves, dans leur apprentissage des pronoms compléments passent par cette étape où ils confondent le complément direct avec le complément indirect, ce qui est presque inévitable, étant donné que les deux sont courts (une syllabe, voir un son, dans le cas de ***l'***) et semblables phonétiquement (commençant par le même son : ***le, la, l', les, lui, leur***). En plus le fait d'apprendre le complément d'objet direct avant celui indirect, fait qu'ils aient la tendance de l'utiliser exclusivement au début, ou bien de ne pas l'utiliser correctement, dans la plupart des cas.

Je pense que la seule solution dans cette situation est d'encourager les élèves à prendre conscience des ressemblances entre les deux langues, c'est-à-dire de constater que les constructions verbales semblables en roumain sont nombreuses, que ces pronoms existent en roumain aussi, que leur place est presque toujours devant le verbe qu'il détermine, que leur fonction aussi se ressemble et que ce qui est complément d'objet direct en roumain, l'est en français aussi dans la plupart des cas. Il faut également les encourager, dès le début de l'apprentissage à distinguer entre les deux compléments en leur demandant de poser les questions (***à qui*** ? ou ***qui ?*** / ***quoi ?***) auprès du verbe, avant de choisir le pronom complément convenable.

Parler – à qui ? – lui parler

Téléphoner - à qui ? - lui téléphoner

Envoyer des messages – à qui ? – lui envoyer des messages

Ou bien

Inviter – qui ? – les inviter

Regarder – qui / quoi ? – les regarder

Puis il est aussi très important de leur faire repérer toujours les noms qu'ils veulent substituer à l'aide de ces pronoms, puisque pour les pronoms personnels compléments directs il y a non seulement la distinction de nombre mais aussi celle de genre.

A mon avis, ce n'est qu'au moment où les enseignés ont réussi à les distinguer dans les structures semblables entre les deux langues que le professeur devrait attirer leur attention sur les différences de constructions entre le roumain et le français.

C'est le cas du verbe « remercier » qui en roumain régit un complément d'objet indirect, alors qu'en français il est transitif. Ce type de transfert négatif est donc presque inévitable :

Ma mère m'a beaucoup aidé et je dois* ***lui* *remercier de tout.*

La solution serait de multiplier la construction de phrases correctes avec ce verbe :

Contexte : acteur recevant un grand prix

Je remercie le réalisateur,

Je remercie mes collègues,

Je remercie toute l'équipe.

Je les remercie tous.

Les exercices structuraux de corrélation simple, bien que assez monotone, pourraient également habituer les élèves d'une façon automatique aussi à la forme correcte :

Remplacez je par vous, tu, nous , ils etc

Je la remercie pour son cadeau.

Je l'ai remerciée pour son cadeau.

Je vais la remercier pour son cadeau

Remercie- la pour son cadeau !

Une autre catégorie de construction qui est différente en roumain et en français et qui génèrent des interférences, ce sont les verbes qui en roumain régissent un COD, alors qu'en français ils régissent un COI. Et c'est le cas de deux catégories de verbes : des verbes à déterminant de rection prépositionnelle (la préposition *à*), pronominalisables par ***lui*** et les verbes à double déterminant obligatoire, régissant un COD et un COI.

Parmi les verbes à déterminant prépositionnel, il y en certains qui en roumain régissent un COD. Par exemple :

Cine îşi minte ***şeful****, riscă slujba.[COD]* ***(îl*** *minte)*

Qui ment ***à son chef****, risque son emploi.[COI] (il* ***lui*** *ment)*

Des interférences, comme :

**il l'obéit* au lieu de *il lui obéit*

**ça le coûte* au lieu de *ça lui coûte*

**il le pardonne* au lieu de *il lui pardonne*

ont la même explication : la tendance d'imiter la même structure en français que celle de sa langue maternelle.

De même, quelques-uns des verbes à double déterminant obligatoire ont des constructions différentes en roumain. Si en français ils régissent un COD et un COI, en roumain, ils peuvent avoir deux COD, l'une marquant la personne et l'autre l'objet. Or le français ne permet pas une construction à double COD, alors le COD personne du roumain aura un équivalent COI en français.

Il întreb dacă va pleca… - **Je* ***le*** *demande s'il partira. (*au lieu de *Je* ***lui*** *demande…)*

Il anunţ că prietenul lui îl aşteaptă . - **Je* ***l'****annonce que son ami l'attend. (*au lieu de *Je* ***lui*** *annonce que…)*

*Il sfătuiesc să aibă răbdare. – *Je* ***le*** *conseille d'avoir de la patience. (*au lieu de *Je lui conseille de…)*

C'est ce qui se passe aussi quand on a la voix factitive. Les deux compléments directs du roumain se traduisent en français par un COD et un COI.

**Profesorul îi face pe elevi să înveţe regulile concordanţei, îi pune să le repete , îi pune să facă exerciţii.*

Le professeur fait* ***les élèves* *apprendre les règles de la concordance, il les leur fait répéter, il* ***les*** *fait faire des exercices. (*au lieu de *Il fait apprendre* ***aux élèves*** *les règles…, il leur fait faire des exercices.)*

Même si la place du pronom complément objet est le même qu'en roumain, c'est-à-dire il se trouve devant le verbe qu'il détermine ou devant l'auxiliaire, s'il est à un temps composé, parfois des erreurs de distribution apparaissent quand même au cours des exercices. Comme dans l'exemple ci-dessous :

As-tu voulu leur offrir ces fleurs ?

Oui, je* ***leur les* *ai voulu offrir.* (à la place de *J'ai voulu* ***les leur*** *offrir)*

Cette production nous laisse estimer le niveau de l'acquisition de ce problème grammatical : d'abord que l'enseigné n'a pas de connaissances précises sur la place des pronoms, surtout quand il y a un verbe à l'infinitif dans la structure, et en plus l'ordre des deux pronoms est dictée par celle de la langue maternelle. Tout en l'encourageant à se corriger, en soulignant les règles et les différences par rapport à la langue maternelle, on le fait parvenir petit à petit à une amélioration de ses productions linguistiques.

Par ailleurs, les erreurs ci-dessous signalent justement une difficulté que nous avons mentionnée aux préliminaires théoriques aux sous-chapitre des coverbes, l'existence des compléments d'objet direct (infinitif) de rection indirect, comme ***reprocher de faire quelque chose***, (*promettre, accepter, regretter, oublier, risquer, etc) :*

Va-t-il lui reprocher d'être indécise ?

Oui, il va* ***lui en* *reprocher*

As-tu promis à la fille de l'accompagner ?

Oui, je* ***lui en* *ai promis*

Il est évident qu'à la vue de la structure à substituer précédée par la préposition DE l'apprenant a choisi le pronom EN, mais *reprocher d'être indécise* équivaut à *reprocher son indécision,* et même si apparemment c'est une rection indirecte, le test de l'interrogation aussi nous fait penser à un COD (*Que va-t-il lui reprocher ? / Qu'est-ce que tu lui as promis ?)*

Pour ce qui est du pronom EN complément d'objet direct, il est d'autant plus difficile de l'employer, qu'en roumain il n'existe pas. C'est pourquoi les cas où les enseignés l'omettent sont fréquents :

Tu as vu des oiseaux ?

**Oui, j'ai vu, / *Non, je n'ai pas vu.*

Leur faire remarquer qu'il s'agit d'une idée de quantité (en ajoutant *beaucoup, quelques-uns, plusieurs*, etc) et qu'on remplace un nom, sera bénéfique pour le progrès de nos élèves. Les faire réfléchir sur leur production linguistique, leur poser des questions pour qu'ils prennent conscience de ce qui manque dans leur énoncé, pourra améliorer leur performance. En ce sens, on pourra leur poser des questions (*Quoi ? Qu'est-ce que tu as vu ?*) et les inciter à ne pas répéter les mots, en les leur faisant remplacer**.**

BIBLIOGRAPHIE

1. CRISTEA, TEODORA, *Élements de grammaire contrastive*, Edit. didactică şi pedagogică, Bucureşti , 1977;
2. GREVISSE , *Le bon usage*, De Boeck & Duculot, 2000, Bruxelles;
3. GROSS, MAURICE, *Remarques sur la notion d'objet direct*, langue français n°1;
4. GUILLAUME, GUSTAVE, *Temps et verbe. Théorie des aspects, des modes et des temps*, Honoré Champion, Paris, 1984 (original 1929) ;
5. VIGNER, GERARD, *La grammaire en FLE*, Hachette, 2004, Paris ;
6. VISAN V, Le caractérisant du verbe, Universitatea din Bucureşti, 1977.

RESURSELE WEB ÎN PROCESUL EDUCAȚIONAL

Prof. Țifrea Rodica-Florina
Școala Gimnazială Aurel Vlaicu, Fetesti

„Informatica nu are limite. Iată un calculator capabil să scrie cărţi. Iată un altul, dispus să le citească.” (aforism de Vasile Butulescu din « Imensitatea punctului »)

În contextul actual când lumea contemporană tinde să se transforme într-o societate informațională apare nevoia de cunoaștere și la nivel informațional prin utilizarea calculatorului în educație, prin crearea de competențe digitale care vor oferi tinerilor o pregătire diversificată în viitor.

Apariția calculatorului ca sursă de învățare, diversificarea mijloacelor digitale moderne în scop evolutiv, pătrunderea hardware-ului și software-ului în România reprezintă o permanentă provocare pentru educație.

Dacă facem o scurtă trecere în revistă a meseriilor de bază, vom contata că nu există domeniu de activitate unde să nu se prelucreze sau să nu se transmită informații, unde să nu existe nevoia de cunoaștere a modului de utilizare a conținutului informatic. În prezent, avem accesul deschis la resurse educaționale, facilitate desigur de tehnologiile informației și ale comunicațiilor cu scopul de a dobândi competențe și cunoștințe care să ne permită să evoluăm, să ne formăm și perfecționăm, să participăm activ în societatea românească bazată pe cunoaștere. Este unul din avantajele de care ar trebui să beneficieze atât elevii/studenții, cât și profesorii/adulții în vederea accesului la educație, la schimbul de resurse on-line, pentru consultare personală sau profesională.

Informatica este studiul lucrului individual, al creării de competențe și priceperi proprii, al dezvoltării deprinderilor de a lucra singur și de a crea un mod de gândire aparte. Astfel, se va pune accentul pe disponibilitatea de a rezista unui efort intelectual, pe puterea de concentrare, de rezolvare de probleme, de manipulare a informației.

Datorită acestui „cumul de informație” la care suntem supuși inevitabil, trebuie să deținem competențe digitale pentru a face față trend-ului, pentru a deține controlul și a fi stăpâni pe situație.

În ceea ce privește mediul școlar, elevul trebuie să se adapteze cerințelor școlii, să aibă capacități de lucru cu calculatorul, să știe să manipuleze informațiile pe care le deține, să colaboreze cu profesorul astfel încât să achiziționeze cunoștințe pe care, treptat, le va pune în practică. Introducerea în școală a tehnologiilor informației și ale comunicării duce la schimbări importante în procesul de învățământ. Actul de învățare nu mai reprezintă în totalitate munca profesorului, ci rodul interacțiunii elevilor cu calculatorul și al colaborării profesorului cu clasa de elevi. Se constată faptul că gradul de atractivitate al cursului sau al activităților școlare și extașcolare crește datorită utilizării calculatorului în proiecte educaționale (ex. prezentarea regiunilor Franței), prezentări multimedia (ex. Ziua Francofoniei, Ziua Educatorului, Ziua Europei), conținut predat (ex. folosirea documentelor audio-video în predarea timpului viitor simplu la ora de limbă franceză, dezvoltarea competențelor orale cu ajutorul lecțiilor de audiție).

În rândul profesorilor, conceptul de *e-learning* câștigă teren. Deoarece performața în învățare este determinată în mare parte de strategii de instruire și demersuri didactice bine conturate, cadrele didactice caută să se adapteaze mediului școlar modern. Din dorința de a evolua, de a transmite elevilor conținut informațional nou, profesorii aleg să participe la programe de formare profesională, să se documenteze, să se înscrie în forumuri de discuții pe teme de interes școlar, să acceseze materiale existente pe diverse medii de stocare (dischete, cd-uri interactive, să descarce materiale didactice găsite pe

diferite site-uri educaționale), să parcurgă etapele necesare dezvoltării personale, să creeze teste on-line, bareme de corectare, matrici, planuri remediale, scheme de progres cu diagrame care le vor ușura munca didactică. În activitatea desfășurată, profesorii folosesc calculatorul ca suport pentru obținerea abilităților de lucru. Sunt deschiși la tot ce presupunere inovație în educație pentru a livra cunoștințe moderne de actualitate astfel încât elevii să facă față, pe viitor, testelor de evaluare (evaluări anuale, examene de capacitate, de bacalaureat, olimpiade și concursuri școlare), dar și mediului lucrativ când vor urma o carieră.

Se pot remarca, astfel, valențele benefice pe care le are internetul în actul de predare-învățare-evaluare, necesitatea accesului la informație, adaptarea rapidă la nou. Chiar dacă se configurează ideea că elevii asociază, din ce în ce mai des, internetul cu un veritabil profesor, calculatorul nu va înlocui niciodată total acțiunea profesorului, rolul acestuia neputând fi ignorat, fiind mai mult decât constructiv.

Bibliografie:

Pavel Cerbușca, Învățământul general în mod online: eficacitate și eficiență, Chișinău, 2020
https://siguronline.md/rom/educatori/informatii-si-sfaturi/copiii-scoala-si-internetul

CALITATEA ȘI EFICIENȚA DIDACTICĂ PRIN UTILIZAREA METODELOR MODERNE

Prof. Norocel Marcela
Școala Gimnazială „George Voevidca” Câmpulung Moldovenesc

*"Dacă dezvoltăm numai forţele fizice ale unui copil, facem dintr-însul un atlet sau un sălbatic; de cultivăm numai forţele morale, facem un entuziast sau un maniac; dacă dezvoltăm numai forţele intelectuale, vom avea un om original sau poate un monstru. Dacă voim un om complet, trebuie să ne îngrijim ca o armonie perfectă să existe în dezvoltarea ce o dăm acestor forţe." (**S. Smiles**)*

Într-o lume în continuă schimbare, elevii vor avea nevoie de capacitatea de a cerne informaţiile şi de a alege ce este cu adevărat important şi util.

Şcoala constituie un spaţiu social de transmitere şi asimilare de informaţii, dar şi de modelare a personalităţii. De asemenea, are un rol important în educarea şi formarea copiilor. "Cel dintâi scop al unei şcoli ar trebui să fie educaţia umană, adică înălţarea, mobilizarea firii omeneşti; înălţare înseamnă că omul trece de la frică la curaj, de la lene la muncă, de la furie la stăpânirea de sine, de la minciună la adevăr." (Nicolae Moisescu)

Educaţia este una dintre cele mai nobile şi mai complexe activităţi umane. Ea se realizează în perspectiva unui ideal de personalitate umană, acordat la repere culturale şi istorice bine determinate.

În condiţiile în care şcoala contemporană deplasează accentul de pe memorarea unei cantităţi de cunoştinţe pe dezvoltarea gândirii creatoare, pe însuşirea metodelor şi tehnicilor muncii intelectuale, elevul devine – aşa cum s-a subliniat adesea participant activ la propria formare, iar cadrul didactic se situează pe o nouă poziţie, aceea de îndrumător al elevului.

Orice cadru didactic pasionat încearcă să răspundă la multiplele întrebări ivite în activitatea zilnică la catedră. De ce nu progresează toţi elevii în acelaşi fel? Cum poate să-şi structureze demersul didactic pentru ca toţi elevii să înţeleagă? Cum poate să-i ajute pe cei care asimilează mai greu?

Un prim răspuns ar fi că trebuie să accepte existenţa diversităţii dintr-o clasă. Este cunoscut faptul că fiecare elev are propriile sale capacităţi intelectuale, diferite de cele ale altor colegi, că fiecare are stilul său propriu de a învăţa şi fiecare are nevoile sale în privinţa asimilării de informaţii.

Bunul mers al procesului de învăţământ şi rezultatele obţinute depind de metodele utilizate. Marii pedagogi au evidenţiat faptul că folosindu-se metode diferite se obţin diferenţe esenţiale în pregătirea elevilor, că însuşirea unor noi cunoştinţe sau comportamente se poate realiza mai uşor sau mai greu, în funcţie de metodele utilizate.

Metodele interactive sunt instrumente importante aflate la dispoziţia profesorului, de a căror cunoştinţe şi utilizare depinde eficienţa muncii educative. Profesorul, cunoscând varietatea metodelor, particularităţile elevilor cu care lucrează, obiectivele pe care trebuie să le atingă, trebuie să acţioneze pentru a-şi valorifica pe deplin personalitatea, devenind el însuşi un creator în materie a strategiilor, metodelor şi procedeelor didactice.

Antrenarea permanentă a elevilor la un efort intelectual susţinut şi înarmarea acestora cu capacităţi necesare unei activităţi de învăţare productivă reprezintă modalitatea cea mai eficientă de educare a elevilor în spiritul unei atitudini conştiente şi active.

Metodele interactive de grup se pot combina între ele sau cu cele tradiţionale, cu metode din aceeaşi categorie, iar metodele tradiţionale nu se elimină, se modernizează, se combină, se modifică, se îmbunătăţesc şi se adaptează.

Nevoile şi cerinţele copiilor „actori” pe scena educaţională pretind dascălilor o schimbarea radicală a modului de abordarea a activităţii didactice.Profesorul trebuie să ştie cum să-i motiveze pe elevi, atât instructiv, dar şi afectiv, să menţină întregului grup un tonus afectiv pozitiv, constructiv.

Toate metodele interactive de grup (în special 6/3/5, brainstroming, 6/6, ş.a.m.d.) stimulează creativitatea, comunicarea, activizarea tuturor copiilor şi formarea de capacităţi ca: spiritul critic constructiv, independenţă în gândire şi acţiune, găsirea unor idei creative, îndrăzneţe de rezolvarea a sarcinilor de învăţare.

Situaţiile de învăţare, rezolvate prin metode interactive de grup dezvoltă copiilor gândirea democratică deoarece ei exersează gândirea critică şi înţeleg că atunci când analizează un personaj, comportamentul unui copil, o faptă, o idee, un eveniment, ei critică comportamentul, ideea, fapta şi nu critică personajul din poveste sau copilul, adultul.

Metodele implică mult tact din partea dascălilor, deoarece trebuie să-şi adapteze stilul didactic în funcţie de tipul de copil timid, pesimist, agresiv, acaparator, nerăbdător pentru fiecare găsind gestul, mimica, întrebarea, sfatul, orientarea, lauda, reţinerea, aprecierea, entuziasmul în concordanţă cu situaţia şi totul va fi ca la carte.

Ar fi frumos ca fiecare dascăl să fie pentru copiii lui „formator” pentru a simţi zilnic acea satisfacţie pe care ţi-o dă pregătirea pentru activitatea cu copiii şi mai ales plăcerea de a realiza o predare/învăţare/evaluare creativă diversă, eficientă, atractivă, diferenţiată, atât pentru tine ca dascăl, cât şi pentru copii.

Mihai Eminescu spunea:„Capul unui om talentat este ca o sală iluminată cu pereţi şi oglinzi. Din afară vin ideile într-adevăr reci şi indiferente, dar ce societate, dar ce petrecere găsesc!”.

BIBLIOGRAFIE

Ausubel David, Robinson Floyd, *Învăţarea în şcoală*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 2005;

Bernat S.E., *Tehnica învățării eficiente*, Ed. Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2003;

Chateau Jean, *Copilul și jocul*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 2005.

EVALUAREA –DE LA MODEL TRADIȚIONAL LA MODEL INOVATIV

Prof.Țăran Crina Manuela
ȘCOALA
GIMNAZIALĂ”ȘTEFAN CEL MARE ”CÂRLIBABA

Evaluarea reprezintă o componentă fundamentală a procesului de învăţământ, statutul ei în cadrul acestuia fiind reconsiderat, mai ales în ultimele decenii, datorită numeroaselor cercetări, studii, lucrări elaborate pe această temă. Evaluarea şcolară este percepută astăzi ca fiind organic integrată în procesul de învăţământ, având rolul de reglare, optimizare, eficientizare a activităţilor de predare-învăţare.În cadrul evaluării şcolare se produce astfel o mutaţie radicală: de la un demers evaluativ centrat pe produs, pe rezultatele obţinute efectiv de către elev, fiind necesar să realizăm tranziţia către un act evaluativ centrat pe procesele cognitive care susţin învăţarea, un act evaluativ care să permită şi să stimuleze autoreflecţia, autocontrolul şi autoreglarea.Procesul de evaluare cuprinde trei etape: stabilirea competențelor de evaluat, alegerea metodelor și a instrumentelor de evaluare potrivite și notarea. Pe lângă acestea, în evaluare pun accent foarte mare pe feedbackul dat elevilor în vederea ameliorării învățării, a tehnicilor de învățare, a modului de formare a competențelor.

Instrumentul de evaluare este o probă, o grilă, un chestionar, un test de evaluare. O probă de evaluare (un instrument) se poate compune dintr-un singur item sau din mai mulți itemi. Un instrument de evaluare integrează fie un singur tip de itemi, fie itemi de diverse tipuri, care solicită, tehnici diverse de redactare, formulare sau prezentare a răspunsurilor. Construcția instrumentelor de evaluare este o activitate laborioasă. Există o puternică corelație între instrumentele de evaluare și operațiile evaluării (măsurarea, aprecierea, decizia), tipurile de evaluare, precum și între instrumente și metode. Fiecare operație, metodă, strategie solicită instrumentul evaluativ cel mai potrivit.

Tipologia metodelor de evaluare:

1. Metode tradiționale: evaluarea orală, evaluarea scrisă, evaluare prin probă practică
2. Metode complementare/moderne de evaluare: observarea sistematică a comportamentului elevului față de activitatea școlară, portofoliul, investigația, proiectul, autoevaluarea etc.

În acest context se impune diversificarea strategiilor evaluative şi alternarea metodelor, tehnicilor şi instrumentelor **tradiţionale** de evaluare cu cele **moderne**.

Valenţe formative ale metodelor şi tehnicilor moderne de evaluare

- stimularea activismului elevilor;
- accentuarea valenţelor operaţionale ale diverselor categorii de cunoştinţe;
- formarea şi dezvoltarea unor competenţe funcţionale, de tipul abilităţilor de prelucrare, sistematizare, restructurare şi utilizare în practică a cunoştinţelor;
- evidenţierea, cu mai multă acurateţe, a progresului în învăţare al elevilor şi, în funcţie de acesta, facilitarea reglării/autoreglării activităţii de învăţare;
- formarea şi dezvoltarea capacităţilor de investigare a realităţii; de cooperare, a spiritului de echipă;
- dezvoltarea capacităţii de autoorganizare şi autocontrol;
- dezvoltarea gândirii critice, creative şi laterale;

- dezvoltarea creativităţii și capacităţilor de interevaluare şi autoevaluare;
- formarea şi dezvoltarea capacităţii reflective şi a competenţelor metacognitive;
- cristalizarea unei imagini de sine obiective;
- dezvoltarea motivaţiei pentru învăţare şi formarea unui stil de învăţare eficient etc..

Voi prezenta câteva metode și instrumente moderne de evaluare care pot măsura nivelul de performanță al competențelor elevilor:

Metoda R.A.I. vizează „stimularea şi dezvoltarea capacităţilor elevilor de a comunica (prin întrebări şi răspunsuri) ceea ce tocmai au învăţat.” (Oprea, 2006, 269).

Denumirea acestei metode provine de la asocierea iniţialelor cuvintelor ***R****ăspunde* – ***A****runcă*- ***I****nteroghează.* Poate fi utilizată în orice moment al activităţii didactice, în cadrul unei activităţi frontale sau de grup. Această metodă alternativă de evaluare poate fi utilizată în cadrul oricărei discipline de studiu, cadrul didactic atenţionând însă elevii în ceea ce priveşte necesitatea varierii tipurilor de întrebări şi a gradării lor ca dificultate.

Avantajele metodei R.A.I.:

- este, în acelaşi timp, o metodă eficientă de evaluare, dar şi o metodă de învăţare interactivă;
- elementele de joc asociate acestei metode transformă demersul evaluativ într-o activitate plăcută, atractivă, stimulativă pentru elevi;
- nu implică sancţionarea prin notă a performanţelor elevilor, având rol constativ-ameliorativ, ceea ce elimină stările emoţionale intens negative;
- promovează interevaluarea şi interînvăţarea;
- permite realizarea unui feedback operativ;
- contribuie la:
  - formarea şi consolidarea deprinderii de ascultare activă;
  - formarea şi dezvoltarea capacităţii reflective;
  - dezvoltarea competenţelor de relaţionare; dezvoltarea competenţelor de comunicare; competenţelor de evaluare şi autoevaluare;
  - dezvoltarea capacităţii argumentative etc.

➢ *Limitele* acestei metode pot fi următoarele:

- consum mare de timp;
- răspunsuri incomplete sau incorecte, în condiţiile în care profesorul nu monitorizează cu atenţie activitatea grupului;
- nonimplicarea unor elevi sau etichetarea elevilor care au nevoie de mai mult timp pentru formularea întrebărilor/răspunsurilor;
- marginalizarea sau autoizolarea elevilor care împărtăşesc anumite opinii;
- dezinteres, neseriozitate manifestată de unii elevi;
- aparentă dezordine;
- apariţia unor conflicte între elevi etc..

Tehnica 3-2-1 este „un instrument al evaluării continue, formative şi formatoare, ale cărei funcţii principale sunt de constatare şi de sprijinire continuă a elevilor.” (Oprea, 2006, 268). Este o tehnică modernă de evaluare, care nu vizează sancţionarea prin notă a rezultatelor elevilor, ci constatarea şi aprecierea rezultatelor obţinute la finalul unei secvenţe de instruire sau al unei activităţi didactice, în scopul ameliorării/îmbunătăţirii acestora, precum şi a demersului care le-a generat.

- *Avantajele tehnicii 3-2-1*:

- aprecierea unor rezultate de diverse tipuri (cunoştinţe, capacităţi, abilităţi);
- conştientizarea achiziţiilor ce trebuie realizate la finalul unei secvenţe de instruire sau a activităţii didactice;
- cultivarea responsabilităţii pentru propria învăţare şi rezultatele acesteia;
- implicarea tuturor elevilor în realizarea sarcinilor propuse;
- formarea şi dezvoltarea competenţelor de autoevaluare;
- formarea şi dezvoltarea competenţelor metacognitive;
- asigurarea unui feedback operativ şi relevant;
- reglarea oportună a procesului de predare-învăţare;
- elaborarea unor programe de recuperare/compensatorii/de dezvoltare, în acord cu nevoile şi interesele reale ale elevilor etc..

- *Limitele* acestei tehnici pot fi următoarele:

- superficialitate în elaborarea răspunsurilor;
- „contaminarea” sau gândirea asemănătoare;
- dezinteres, neseriozitate manifestată de unii elevi etc..

Proiectul - Reprezintă „o metodă complexă de evaluare, individuală sau de grup, recomandată profesorilor pentru evaluarea sumativă.” (Cucoş, 2008, 138).

Elaborarea proiectului necesită o perioadă mai mare de timp (câteva zile sau câteva săptămâni) şi poate fi sarcină de lucru individuală sau de grup. În utilizarea acestei metode se parcurg următoarele *etape*:

1. Stabilirea temelor pentru proiect (pot fi implicaţi şi elevii, dacă le este deja familiar acest tip de activitate).
2. Stabilirea și precizarea perioadei de realizare a proiectului.
3. Familiarizarea elevilor cu exigenţele specifice elaborării unui proiect.
4. Planificarea activităţii (individuale sau de grup)
   - formularea obiectivelor proiectului;
   - constituirea grupelor de elevi (dacă este cazul);
   - distribuirea/alegerea subiectului de către fiecare elev/grup de elevi;
   - distribuirea/asumarea responsabilităţilor de către fiecare membru al grupului;
   - identificarea surselor de documentare.
5. Desfăşurarea cercetării/colectarea datelor.
6. Realizarea produselor/materialelor.
7. Prezentarea rezultatelor obţinute/proiectului.

8. Evaluarea proiectului.

Avantaje ale utilizării proiectului ca metodă de evaluare:

- este, în acelaşi timp, o metodă eficientă de evaluare, dar şi o metodă de învăţare interactivă;
- plasează elevul într-o situaţie de cercetare autentică;
- cultivă responsabilitatea pentru propria învăţare şi rezultatele acesteia;
- asigură implicarea tuturor elevilor în realizarea sarcinilor propuse;
- facilitează abordările de tip inter- şi transdisciplinar;
- promovează interevaluarea/autoevaluarea şi interînvăţarea;
- oferă posibilitatea aprecierii unor rezultate de diverse tipuri (cunoştinţe, capacităţi, abilităţi);
- permite exersarea şi evaluarea:
    - capacităţii de a observa;
    - capacităţii investigative;
    - capacităţii de analiză, sinteză, comparaţie, generalizare şi abstractizare;
    - capacităţii de a utiliza tehnici specifice de muncă intelectuală;
    - capacităţii de a utiliza, asocia, transfera diverse cunoştinţe;
    - capacităţii argumentative;
    - capacităţii de a realiza un produs etc.;
- asigură dezvoltarea competenţelor de relaţionare, a competenţelor de comunicare;
- stimulează creativitatea;
- facilitează dezvoltarea încrederii în propriile forţe etc..

➢ *Limite ale utilizării proiectului ca metodă de evaluare*:

- apariţia unor conflicte între elevi (în condiţiile elaborării în grup a proiectelor);
- minimalizarea rolului profesorului etc..

Portofoliul - Este „o metodă de evaluare complexă, longitudinală, proiectată într-o secvenţă mai lungă de timp, care oferă posibilitatea de a se emite o judecată de valoare, bazată pe un ansamblu de rezultate.” (Cucoş, 2008, 140).

TANGENȚA MODELULUI TRADIȚIONAL CU CEL INOVATIV ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

IRINA-OANA HUMĂ- PROFESOR DE MATEMATICĂ
COLEGIUL NAȚIONAL „CALISTRAT HOGAȘ” PIATRA NEAMȚ

„O ceasuri verticale, frunţi târzii!
Cer simplu, timpul. Dimensiunea, două...”
Ion Barbu- Mod

Învățământul românesc a început să fie marcat de o serie de schimbări în privința modalităților efective prin care are loc procesul de predare-învățare. Acest lucru trebuie privit dintr-o perspectivă pozitivă, calificând această schimbare drept o evoluție în identificarea celor mai bune și eficiente metode de învățare. Sunt de părere că nu putem *de plano* să renunțăm la aplicarea unui așa-zis model tradițional în detrimentul unui model inovativ, ci, mai degrabă, considerăm că abordarea corectă ar fi să supunem unei analize concise aceste două modele în ipostaza lor de premise și să ajungem la concluzia susținută în titlu, realizând practic un veritabil silogism. În acest sens, începem analiza cu prima premisă și, anume modelul tradițional.

Ab initio, vom începe analiza abordare semantică a primei premise din raționamentul nostru. Astfel, prin sintagma „*modelul tradițional*” se înțelege un ansamblu de concepții, idei, obiceiuri care își au originea într-un mental social dintr-o perioadă de timp și care au ca și caracteristică principală durata îndelungată de timp. Pornind de la aceste aspecte, observăm faptul că din punctul de vedere al învățământului românesc modelul tradițional este reprezentat de o serie de metode, tehnici, exerciții prin care are loc procesul predare-învățare. Ceea ce particularizează modelul tradițional este faptul că procesul de predare-învățare este ghidat în direcțiile alese de profesor, elevii fiind și ei incluși în acest proces fără însă ca aceștia să poată interveni asupra direcțiilor către care procesul se îndreaptă. Cu alte cuvinte, colectivul de elevi este purtat în profunzimile lecției ce trebuie parcursă de către profesor, acesta din urmă fiind cel care transmite toate informațiile către elevi, neexistând un schimb de idei, concepte sau păreri. Expunerea profesorului este întregită cu studiul individual al elevului, mecanismele de învățare folosite în acest proces fiind practic cele cu o scurtă durată în timp, informația se acumulează de către elev, dar nu pentru suficient timp. Modelul tradițional se concentrează, în principal, pe latura informativă a educației[36], accentul fiind pus pe activitatea de predare a profesorului („*comunicarea fiind uni-direcțională*”[37]). Un alt aspect caracteristic acestui sistem este faptul că metodele și tehnicile folosite au un conținut preponderent comunicativ, fiind orientate spre imaginea de ansamblu și, în final, pe procesul de evaluare al elevilor, proces care, de cele mai multe ori, are tendința să fie o reproducere fidelă a informațiilor transmise de către profesor. O altă caracteristică a acestui model este formalismul și faptul că încurajează o competiție acerbă între elevi, motivația extrinsecă fiind componenta folosită în procesul de învățare. Altfel spus, procesul de învățare, de acumulare a informației este realizat în virtutea obținerii unei „note bune” (a unei recompense).

[36] M.C. Iacob, *Învățământul românesc între tradițional și modern*, în volumul suplimentar al Colocviului Internațional „*Europa: Centru și Margine, Cooperare și Cultură Transfrontalieră*”, ediția a V-a, Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” din Arad, Arad, 27-28 octombrie 2016, p. 200

[37] *Ibidem.*

Relația predare-învățare în cadrul modelului tradițional tinde să fie mult prea rigidă, iar rezultatele pe termen lung (și nu ne referim la evaluările în vederea notării elevilor) sunt dezamăgitoare.

La polul opus acestui model, se regăsește modelul inovativ. Ca și în cazul celuilalt model, vom începe analiza prin explicarea noțiunii de „inovativ”. Din punct de vedere semantic, cuvântul „*inovativ*” are în vedere realizarea unei schimbări într-un sistem, practică, activitate, scopul fiind acela de îmbunătățire a calităților. Caracteristicile acestui model sunt, în principal: axarea pe dezvoltarea personalității elevilor, „*pe așa zisa latură formativă*”[38]; centrarea pe însăși activitatea de învățare a elevului, acest fiind centrul acestui proces; faptul că metodele și tehnicile aplicate în procesul de predare-învățare se bazează pe descoperire. Modelul inovativ are în vedere ca metodele, tehnicile prin care se realizează procesul de instruire (de predare-învățare) să fie orientate către implicarea directă a elevilor, scopul final fiind acela al acumulării cunoștințelor și dobândirea unei gândiri critice. Rolul în procesul educativ se translatează: de la profesor la elev, de la elev la profesor și chiar de la elev la elev. Dacă la modelul tradițional, modalitățile de comunicare era unidirecționale, la modelul inovativ comunicarea este una de grup, fiind încurajată schimbarea de roluri între participanții procesului de învățare. Folosirea unor metode activ-participative în actul didactic ajută fără dubii la dezvoltarea gândirii elevilor, gândire „*circumscrisă abilităților cognitive de tip superior*” așa numita gândire critică. Printre schimbările[39] pe care le presupune modelul inovativ, le exemplificăm pe următoarele: profesorul, care în modelul anterior era protagonistul procesului de instruire, unica sursă de informații, devine un intermediarul acestui proces; de la folosirea accentuată a manualului se trece la realitatea de zi cu zi, se urmărește oferirea de informații de la surse actuale; dacă în modelul anterior elevul era un așa zis „*receptor pasiv*”[40] , acum acesta devine un participant inclus în mod activ în procesul de instruire. Modelul inovativ urmărește să inspire elevilor dezvoltarea personalității acestora, fiind intensificată motivația intrinsecă de acumulare a cunoștințelor și activată memoria de lungă durată.

Rațiunea alegerii titlului prezentei lucrări a fost și este dată de faptul că soluțiile radicale, soluțiile preluate din extreme s-au dovedit de-a lungul timpului să nu ofere rezultatele mult dorite și așteptate. Mai mult decât atât, la o analiză atentă, putem observa faptul că atât modelul tradițional, cât și modelul inovativ în învățământul românesc oferă rezultate palpabile mult mai bune dacă se intersectează (dacă ajung într-o poziție de tangență). De ce? Pentru că ambele modele urmăresc transmiterea de informații, facilitează practic în modul lor caracteristic procesul de predare-învățare. Îmbinarea modalităților, tehnicilor și a instrumentelor specifice celor două modele ar crește în mod exponențial șansele de îmbunătățire a procesului educațional și, în consecință, ar încuraja mecanismele gândirii critice a elevilor și ar dezvolta latura aplicativă a informațiilor acumulate de aceștia. În mod concret, îmbinarea celor două modele ar presupune trecerea de la „*triada învățare frontală-studiul manualului- chestionarea*”[41] la o învățare activă bazată pe mai multe roluri interschimbabile, unde învățarea prin descoperirea directă a elevilor devine cel mai important mod de transmitere a informațiilor.

---

[38] *Idem*, p. 201.

[39] A se consulta în acest sens adresa *http://www.asociatia-profesorilor.ro/traditional-sau-modern-in-predare.html*, consultat în data de 26.02.2023.

[40] *Ibidem*.

[41] *Ibidem.*

În concluzie, nu putem exclude complet folosirea modelului tradițional în procesul de instruire a elevilor și să folosim în acest proces doar metode, mijloace, instrumente, tehnici cu caracter inovativ. Sunt de părere că cele două modele pot coexista în învățământul românesc, cu condiția *sine qua non* ca modelul tradițional să fie supus unui proces de adaptare, de reconfigurare. Deși, la o primă vedere s-ar considera că modelul tradițional nu excelează la capitolul rezultate pe termen lung, există, ca în orice sistem, excepții. Iar ca aceste excepții să devină o regulă, se poate realiza o îmbinare între metodele, tehnicile, instrumentele folosite în modelul tradițional cu cele folosite în modelul inovativ, ajungând practic la un „compromis”, compromis care să aibă ca scop final îmbunătățirea procesului de predare-învățare (de instruire), fiind activate mecanismele de învățare, acumulare de informații bazate pe motivația intrinsecă, pe acea gândire de „*lungă durată*” și, totodată, fiind activată și dezvoltată gândirea critică a elevilor. Prin îmbinarea celor două modele se ajunge la acoperirea unei sfere mult mai largi de particularități psihice existente la diferite tipologii de elevi, fiind, astfel, valorificat potențialul unui număr destul de mare de participanți ai acestui proces de predare-învățare. În învățământul românesc, cele două ar putea să existe împreună doar dacă se ținti către o „*simbioză structurală*”[42] între modelul tradițional și cel modern, inovativ. Consider că „*quod erat demonstrandum*” în forma unui raționament format din două premise (adică cele două modele) a ajuns la concluzia pe care am „*dezvăluit-o*” încă prin alegerea titlului prezentei lucrări.

Bibliografie

Surse de specialitate:

- Academia Română, Institutul de Lingvistică, *Dicționarul explicativ al limbii române*, ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Univers Enciclopedic Gold, București, 2009.
- Iacob Cerasela Mădălina, *Învățământul românesc între tradițional și modern*, în volumul suplimentar al Colocviului Internațional „*Europa: Centru și Margine, Cooperare și Cultură Transfrontalieră*”, ediția a V-a, Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” din Arad, Arad, 27-28 octombrie 2016.

Surse online:

- *http://www.asociatia-profesorilor.ro/traditional-sau-modern-in-predare.html*, [accesat în data de 26.02.2023];

[42] *Ibidem.*

Metoda R. A. I.

PROF.INV.PRIMAR,NEGRU LOREDANA
ȘCOALA GIMNAZIALA COȘTEIU,TIMIȘ

Metoda R. A. I. are la bază stimularea și dezvoltarea capacităţilor elevilor de a comunica (prin întrebări și răspunsuri) ceea ce tocmai au învăţat. Denumirea provine de la iniţialele cuvintelor ***Răspunde – Aruncă –Interoghează***și se desfășoară astfel: la sfârșitul unei lecţii sau a unei secvenţe de lecţie, profesorul, împreună cu elevii săi, investighează rezultatele obţinute în urma predării-învăţării, printr-un joc de aruncare a unei mingii mici și ușoare de la un elev la altul. Cel care aruncă mingea trebuie să pună o întrebare din lecţia predată celui care o prinde. Cel care prinde mingea răspunde la întrebare și apoi aruncă mai departe altui coleg, punând o nouă întrebare. Interogatorul trebuie să cunoască și răspunsul întrebării adresate. Elevul care nu cunoaște răspunsul iese din joc, iar răspunsul va veni din partea celui care a pus întrebarea. Acesta are ocazia de a mai arunca încă o dată mingea. În cazul în care, cel care interoghează este descoperit că nu cunoaște răspunsul la propria întrebare, este scos din joc, în favoarea celui căruia i-a adresat întrebarea. Eliminarea celor care nu au răspuns corect sau a celor care nu au dat nici un răspuns, conduce treptat la rămânerea în grup a celor mai bine pregătiţi.

Metoda R.A.I. poate fi folosită la sfârșitul lecţiei, pe parcursul ei sau la începutul activităţii, când se verifică lecţia anterioară, înaintea începerii noului demers didactic, în scopul descoperirii, de către profesorul ce asistă la joc, a eventualelor lacune în cunoștinţele elevilor și a reactualizării ideilor-ancoră. Metoda RA.I. este adaptabilă oricărui tip de conţinut, putând fi folosită la istorie, biologie, geografie, matematică, literatură, limbi străine etc. Se desfășoară în scopuri constatativ-ameliorative și nu în vederea sancţionării prin notă sau calificativ. Permite reactualizarea și fixarea cunoștinţelor dintr-un domeniu, pe o temă dată. Exersează abilităţile de comunicare interpersonală, capacităţile de a formula întrebări și de a găsi cel mai potrivit răspuns.

Valenţele formative care susţin aceste metode alternative ca practici de succes atât pentru evaluare cât și pentru realizarea obiectivului central al învăţământului și anume învăţarea, sunt următoarele:

1. stimulează implicarea activă în sarcină a elevilor, aceștia fiind mai conștienţi de responsabilitatea ce și-o asumă;
2. asigură o mai bună punere în practică a cunoștinţelor, exersarea priceperilor și capacităţilor în variate contexte și situaţii;
3. asigură o mai bună clarificare conceptuală și o integrare ușoară a cunoștinţelor asimilate în sistemul noţional, devenind astfel operaţionale;
4. asigură un demers interactiv al actelor de predare-evaluare, adaptat nevoilor de individualizare a sarcinilor de lucru pentru fiecare elev, valorificând și stimulând potenţialul creativ și originalitatea acestuia;
5. descurajează practicile de speculare sau de învăţare doar pentru notă;
6. reduce factorul stres.

Bibliografie:

- Bocoș, Mușata; Jucan, Dana, *Teoria și metoda instruirii. Teoria și metodologia evaluării.*
- *Repere și instrumente didactice pentru formarea profesorilor*, Editura Paralela 45, 2008;
- Luca, Dan, *Dilemele Comunicării UE*, Bruxelles, 2008;
- Meyer, Genevieve, *De ce și cum evaluăm*, Editura Polirom, Iași, 2000;

Grădinița și rolul ei în pregătirea preșcolarului pentru școală

Ivascanu Zina Cornelia
Gradinita PN Padureni

Grădiniţa reprezintă, pentru cei mai mulţi dintre copii, prima experienţă a vieţii în societate având o importanţă nemăsurabilă în formarea şi dezvoltarea unor abilități esenţiale pe care nu le poate dobândi stând acasă. „Funcţia principală a grădiniţei este aceea de a pregăti copiii preşcolari pentru începerea activităţii şcolare, pe baza valorificării experienţei lor infantile, în condiţiile activităților specifice vârstei preşcolare.” (Golu, F., 2015, p. 105). Datorită numărului mare de copii care frecventează grădiniţa, acesteia îi revine implicit şi rolul de factor socializator, astfel copilul învaţă să lege prietenii, să coopereze, să împartă jucării cu alţi copii. De asemenea, tot în acest mediu se dezvoltă procesul comunicării şi al dezvoltării intelectuale, copiii învaţă să devină independenţi, iar prin faptul că acesta este solicitat să se exprime liber, să gândească, să găsească soluţii la diferite probleme, preşcolarul se dezvoltă şi din punct de vedere personal.

Grădiniţa are un rol deosebit şi prin implicarea la viaţa din comunitate deoarece prin parteneriatele pe care le adoptă aceasta poate conduce la formarea unei reţele de sprijin comunitar pentru realizarea unor obiective, oferirea unui suport material şi cultural copiilor din grădiniţă sau promovarea valorilor mediului comunitar.

„Scopurile educaţiei preşcolare sunt orientate pe întregirea şi accelerarea formării unor capacităţi ce conturează personalitatea, în raport cu specificul vârstei cronologice şi individuale, urmărind deschiderea orizontului cultural şi pregătirea copilului pentru şcoală.” (Voiculescu, E., 2001, p. 14). Odată intrat în colectivitatea specifică mediului din grădiniţă, copilul învaţă să se respecte şi să îi respecte pe cei din jurul lui, învaţă despre modurile diferite de a privi evenimentele, astfel încât ceea ce pentru el putea părea a fi benefic, pentru cei din jur poate fi dăunător. Grădiniţa oferă securitate copilului, dar îl şi determină să respecte reguli de conduită şi convenţii.

„Grădiniţa reprezintă un spaţiu de joc şi experimentare socială, unde copilul se joacă, mănâncă, stabileşte relaţii afective cu adulţii şi copiii, învaţă să trăiască în comunitate şi să respecte individualitatea altora, să fie tolerant cu diferenţele. Copilul se va cunoaşte pe sine prin relaţiile stabilite, prin prieteniile sale, prin cuvintele auzite de la alţii despre sine. Astfel familia şi grădiniţa au acelaşi scop: de a-i veni copilului în întâmpinarea nevoii de colectivitate şi socializare. Prin funcţiile sale, grădiniţa se dovedeşte un cadru necesar dezvoltării copilului, complementar celui familial.” (Farca, S., 2010), p. 51)

Marele psihopedagog Pestalozzi afirma, acum, două secole, că „vârsta preşcolară a fost şi va rămâne pentru copii, temelia educativă a întregii vieţi”, iar pentru ca evoluţia copilului să fie una pozitivă unul dintre cei mai importanţi factori este grădiniţa, care are un rol esenţial în dezvoltarea fizică, psihică şi emoţională a copilului.

Colaborarea constantă şi coerentă a cadrului didactic cu membrii familiei asigură preşcolarului fundamentul unei educaţii de calitate oferite în cele două medii de viaţă şi învăţare. Aceasta presupune *implicarea familiei în activităţile extraşcolare* a copilului, *activităţi de informare şi consiliere a părinţiilor*, adunări comune părinţi – elevi ş. a. .Printre beneficiile implicării familiei asupra activităților desfăşurate în grădiniţă regăsim : frecvenţa regulată la grădiniţă, îmbunătăţirea abilităților de socializare, o mai bună adaptare la mediul preşcolar, accentuarea sentimentului de competență personală. (Henderson & Mapp 2002, Hoover – Dempsey 2005 apud Pushor, 2007, apud Călineci, M., C., Ţibu, S., L., 2013).

În literatura de specialitate sunt propuse următoarele tipuri de programe pentru implicarea părinților în parteneriate cu şcoala :

1. Programe de mentorat
2. Centre ale părinţilor
3. Membrii ai familiei/ ai comunităţii ca asistenţi ai profesorilor
4. Programe de voluntariat
5. Vizite acasă
6. Programe de educaţie a părinţilor
7. Parteneriate şcoală – comunitatea de afaceri
8. Părinţi şi membri ai comunităţii implicaţi în managementul şcolii
9. Programme de tutorat (Brayen, J., Holcomb – McCoy, 2007, apud Călineci, M., C., Ţibu, S., L., 2013).

În aceeași sursă bibliografică, regăsim șase tipuri de programe de implicare a părinţilor :

1. Parenting
2. Comunicare
3. Voluntariat
4. Învățare acasă
5. Negociere a deciziilor
6. Parteneriate cu comunitatea. (Călineci, M., C., Ţibu, S., L., 2013).

Parteneriatul grădiniţă - familie face referire la clădirea unor relaţii pozitive între familie şi grădiniţă, la consolidarea sistemului de valori, având un efect benefic asupra copiilor, atunci când aceştia observă comunicarea cadrului didactic cu părintele.

Comunicarea bazată pe respect reciproc constituie baza construirii unei relaţii eficiente familie – grădiniţă. Există însă anumite cazuri când aceasta eşuează din cauza unor erori comunicaţionale dintre cele două părţi; profesorul vrea să transmită o informație, iar părintele acordă o cu totul altă semnificaţie mesajului transmis de către cadrul didactic. Aceeași situație se poate întâmpla și viceversa.

Bibliografie

1. Agabrian, M., (2006). Şcoala, familia, comunitatea, Iaşi, Editura Institutul European.
2. Agabrian, M., Millea, V.,(2005). Parteneriate şcoală – familie – comunitate / studiu de caz, Iaşi, Editura Institutul european
3. Băban, A., (2011). Consiliere educațională ghid metodologic pentru orele de dirigenție și consiliere, Cluj-Napoca: Editura ASCR
4. Bonchiș, E. (2011). Familia și rolul ei în educarea copilului, Iași: Editura Polirom

Tradițional și modern în procesul de predare-învățare în învățământul gimnazial

Prof. Dorneanu Constantin Bogdan,
Prof Dorneanu Daniela
Școala Gimnazială „Petru Rareș” Hârlău, județul Iași

Mulți copii se luptă la școală... pentru că modul în care li se predă nu este compatibil cu modul în care învață. Fiecare elev are un echilibru diferit ținând cont punctele forte și puncte slabe în diferite domenii. Acest lucru le afectează, la rândul său, preferințele de învățare și eficacitatea lor în diferite situații de învățare.

Indiferent de diferențele pe care elevii le prezintă, ei nu învață idei noi izolat, ci își dezvoltă și își ajustează în mod continuu gândirea pe baza experienței anterioare. Când promovăm învățarea centrată pe elev, trebuie să recunoaștem experiențele individuale anterioare ale copiilor și să le folosim ca bază pentru a oferi noi experiențe care îi ajută să dezvolte idei și abilități.

Schimbările survenite în atitudinea elevilor pot lua mai multe forme. Cu toții venim cu formații diferite. Profesorii receptivi construiesc relații și empatie simțind nevoi neexprimate, conflicte, speranțe și frici. Respectând autonomia elevului, profesorul petrece mai mult timp ajutându-l să clarifice întrebări stringente decât punându-i răspunsul corect. Într-o societate bazată pe cunoaștere, este vital nu numai creșterea accesului la oportunitățile de învățare, ci și creșterea motivației individuale de a învăța atât în școală, cât și în afara acesteia.

Învățarea centrată pe elev trebuie să se concentreze pe dezvoltarea, testarea și implementarea materialelor, a noilor metode și strategii de predare, concepute pentru a ajuta la creșterea motivației elevilor și a învățării durabile, îmbunătățirea dobândirii abilităților de studiu, îmbunătățirea educației interculturale și contribuția acesteia la integrarea socială.

Ar putea părea confuz să-i lași pe elevi să-și controleze propriul ritm de învățare. Cred că acest lucru funcționează pentru că studenții sunt diferiți și învață la ritmuri diferite. Trebuie să acceptăm această provocare dacă dorim ca toți studenții noștri să învețe eficient. Recunoaștem că fiecare elev este unic. Ne putem confrunta cu provocări și mai mari atunci când luăm în considerare rolul pe care îl joacă elevii în evaluarea învățării.

În învățarea centrată pe elev, rolul profesorului este acela de mentor, consilier, consultant, diseminator de cunoștințe, formator, supervizor, facilitator, cercetător critic, model de urmat, autor colaborator – o persoană care facilitează procesul de învățare al unui student, încearcă să descopere de ceea ce este interesat să învețe elevul și apoi determină cea mai bună modalitate de a furniza acele informații elevului prin furnizarea unui sistem de cunoștințe sau material. Acest lucru îi va oferi posibilitatea de a îndeplini sarcinile mai eficient. Iar acest lucru se realizează ascultând, punând întrebări, oferind idei, sugerând alternative și identificând posibile resurse.

Organizarea clasei

A. *Tradițional:*

Avem cursuri regulate. Elevii sunt așezați în bănci, unul în spatele celuilalt, câte unul sau doi, așa cum fuseseră pe vremea bunicilor și a părinților noștri. Toată lumea privește înainte (către profesori). Asta li se cere, iar elevii așteaptă cu nerăbdare. Unde găsesc ei răspunsuri la luptele lor personale? La profesori, în spatele colegilor, departe de zidurile școlii?

B. *Modern:*

Elevii sunt peste tot în clasă, sunt grupați în funcție de opțiunile de învățare și resursele oferite de profesorii lor. Se privesc unul la celălalt, se confruntă unul cu celălalt, interacționează unul cu celălalt și toți au ocazia să poarte o conversație eficientă. În cooperare cu profesorii lor, ei vor găsi răspunsurile.

Rolul de student

A. *Tradițional:*

În sistemul tradițional, elevii urmăresc prelegerile profesorului, expunerile, explicațiile, încercând să rețină și să reproducă ideile auzite. Receptiv pasiv la ideile transmise, lucrând în mod izolat.

B. *Modern:*

În sistemul modern, elevii fac schimb de idei cu ceilalți și colaborează pentru a rezolva sarcinile de lucru. Exprimă propria părerea, argumentează, pune și pune întrebări pentru înțelegere.

Rolul profesorului

A. *Tradițional:*

În sistemele tradiționale, profesorii prezintă, predau și impun idei. Se comportă „ca un părinte”.

B. *Modern:*

În sistemele moderne, profesorii facilitează și moderează învățarea, ajutând elevii să înțeleagă și să explice ideile. Este un partener de învățare.

Cum se realizează învățarea

A. *Tradițional:*

Învățarea are loc în primul rând prin memorarea și reproducerea cunoștințelor, iar învățarea are ca rezultat o competiție între elevi în scopuri de clasare.

B. *Modern:*

Învățarea are loc în primul rând prin formarea de abilități de comunicare și abilități practice, iar învățarea se realizează prin cooperare.

Evaluarea

A. *Tradițional:*

Conceput pentru a măsura și evalua cunoștințele (ceea ce știu elevii), cu accent pe aspectele cantitative (câte informații au însușit elevii). Acest instrument este conceput pentru a clasifica elevii.

B. *Modern:*

Conceput să măsoare și să evalueze abilitățile (elevul știe să facă ceea ce știe), punând accent pe factorii calitativi (valori, atitudini). Acesta vizează progresul de învățare al fiecărui elev.

În loc de concluzie

Un punct de sprijin în școala românească în secolul XXI necesită utilizarea acestei abordări moderne. Nu este necesară absolutizarea utilizării acestor metode în detrimentul metodelor clasice. Un adevărat profesionist din predare (indiferent de materie) trebuie să știe să adapteze metodele de predare. Sunt unele cursuri care pot produce rezultate școlare superioare doar cu ajutorul metodelor moderne, dar există și unele cursuri pentru care aceste metode moderne nu sunt obligatorii.

Ori de câte ori această metodă este utilizată în predare, interesul studenților pentru curs crește. Profesorii care le-au folosit și ei au avut cu siguranță rezultate mai bune.

Bibliografie:

♣ Cojocariu,V., 2006, Secrete metodice în didactica preșcolară, vol. 2, Editura C.C.D., Bacău.

♣ Crețu, C., 1997, Psihopedagogia succesului, Iași, Editura Polirom.

♣ Erich Geissler, 1977, Mijloace de educație, Bucuresti, Editura Didactică și Pedagogică.

Cartea dar, cartea bucurie

Prof. Bărcan Florina Flavia
Școala Gimnazială „Dimitrie Cantemir” Oradea

„Nici cea mai proastă carte din lume nu poate fi nocivă, ea îşi produce după consumare efectul natural – trezeşte dorul după cele bune.”

Cartea a fost întotdeauna un dar, o bucurie, o sărbătoare nesfârșită pentru iubitorii ei, cei grăbiți să o deschidă, să parcurgă cu fosnet numărul de pagini surprinzătoare, parcă dornice și ele să fie citite de ochi de copil, de părinți, de venerabili bunici.

Informație necesară și petrecere rodnică a timpului liber, litera scrisă a fost prețuită de omenire pentru valențele ei spirituale, pentru rolul ei de comunicare în longitudine și latitudine geografică, dar și în traseul întortocheat al istoriei. Gând și emoție, aduce – copilului care a învățat (cu mândrie) să citească – imagini cu animăluțele preferate, cu super-eroi, cu planetele pe care le va vizita într-un viitor proxim, cu personalități de geniu. Educă estetic prin muzicalitatea versurilor și moral prin narațiunea unor convingătoare *basme* mai vechi sau moderne.

„Harry Potter” (J.K. Rowling) - simbolul copilului „ales”, special, cu haruri deosebite, cu un trecut misterios, ancorat într-o lume magică și ea; „Matilda” lui Roald Dahl – alt suflet inocent, captiv într-un mediu ostil, sufocant, eliberat tot prin miracolul magiei justițiare; „Coraline” (Neil Gaiman) – pe care contrastul cu „cei de dincolo” o ajută să aprecieze realitatea senină, firească, chiar dacă imperfectă, a unei familii obișnuite – iată câțiva din posibilii aventurieri prin viață, prin începuturile nedumerite și pline de suspans ale fiecărei zile ale oricărui copil de pe acest pământ, cu grijile, încordările și copleșitoarele responsabilități inerente, dar și cu nestăvilita sete de joc, veselie, prietenie, fantezie.

Scrieri sau traduceri recente aduc și în gama lecturii micilor cititori pe acești eroi-copii (aici includem și „vedetele” altor generații: Cuore, Heidi, Remy, copiii căpitanului Grant etc.), astfel că micuții se regăsesc cu mai mare receptivitate în trăsăturile lor de comportament și caracter, decât s-ar fi identificat poate cu personajele adulte din basmele tradiționale sau romanele de aventură (tot pozitive, tot de înaltă ținută etică): Făt-Frumos, Greuceanu, ultimul mohican etc.

Literatura devine sursă de inspirație nu doar pentru cei ce doresc să-și direcționeze drumul și vocația spre arta scrisului, a creației, dar e și învățătură pentru viață. Se știe că la vârste fragede personalitatea copilul nu se conturează doar prin ceea ce i se spune, i se cere, prin reguli exigente, ci mai ales alegându-și (inconștient și involuntar) modele dintre cei din jur sau din cele citite, văzute, copiază, imită.

Își formează astfel treptat structuri și dimensiuni ale gândiri, aprecieri critice care devin cu timpul pertinente, elaborate în imagini ale frumosului, capacitatea de exprimare elegantă, corectă și fluentă, creativă, extinzându-și orizonturile dincolo de spațiul limitativ al cotidianului – atât din punct de vedere al conținutului și acumulărilor cognitive, dar și al formei și dezvoltării unor deprinderi stilistice. Un alt câștig este din punct de vedere psihologic – lectura activând resorturi ale autoconștientizării și autodescoperirii.

În mod natural, se regăsește în carte elevul căruia dascălul îi recomandă autori iubitori ai vârstei năstrușnice a copilăriei, scriitori care știu să prezinte și să „participe” cu umor la situații aparent fără ieșire și care iau turnură comică, sau

deplâng cu profundă și sinceră empatie dramele unor necăjiți ai sorții. Cititorul novice se va apropia de personaje, va căuta soluții, se va portretiza ca potențialul temerar al propriei cărți sau vieți – pentru că ei, copiii, au fost dăruiți cu o imaginație bogată și neîngrădită.

Cuvintele din cărți, cu puterea lor, furnizează energia pentru a depăși inerentele obstacole ale vieții de școlar, întărind capacitatea de adaptare, inclusiv prin compensare afectivă; viața devine spectacol, speranță, biruință. Diversitatea acțiunilor, atitudinilor, caracterelor cuprinse în *poveste* (fie că e basm, schiță, povestire, nuvelă, roman), *șarmul povestitorului* declanșează și susțin atenția și *încrederea* cititorului în elementul magic, în binele triumfător asupra nefastului, o promisiune la diversitate și lipsa de plictis/ predictibilitate a vieții în general. Cărțile *trebuie să fie* și *sunt interesante*, ele prezintă copilului lucruri care nu s-au întâmplat în imediata lui vecinătate, ci *undeva, cânda*, demult sau foarte departe în viitor, sau chiar în clipa lecturii (Bastian lecturează propriile evenimente izolat în mansarda școlii –„*Povestea fără sfârșit*”); îl apropie (*prin informație)* și îl detașează (*prin fabulos)* oximoronic de toate datele și faptele lumii concrete și reale. Cartea e floarea cu care copilul își înmiresmează clipele și bogăția minții, e scutul și paloșul cu care se protejează și ripostează. Primul pas spre cultură vine din dorința de a descifra ce nu a fost descifrat înainte, fiecare copil visează un pionierat al științei, al aventurii, al celebrității.

Dar e din ce în ce mai greu pentru părinți să satisfacă dorințele de lectură ale celor mici, odată cu intrarea competitivă pe piață a nenumărate edituri, cu oferte generoase în titluri, însă la prețuri nu întotdeauna accesibile. Bugetul familiei de mijloc nu se încadrează decât în procent limitat pentru volumele elegante, *în vogă* și atractive.

Bibliotecile mici școlare, cu fonduri insuficiente alocate, nu satisfac exigențele celor ce doresc noutățile din librării; salvator rămâne de cele mai multe ori apelul la bibliotecile dotate, municipale sau județene. Dar cititorii adevărați, după ce în clasele pregătitoare-I epuizează *cărțile-copertă*, cărțile care se recomandă prin design și ilustrație, vor privi cu încredere spre rafturile înțesate de aventuri, curiozități sau povești (chiar dacă e *mult-mult de citit*!), pe care le vor aborda conștiincioși și devotați.

Efortul părintelui și al dascălului de a îndruma copilul spre lectură este subminat în prezent și de invazia mijloacelor electronice, comode și interactiv-distractive. Dacă în urmă cu 20 ani cartea reprezenta esența timpului liber, și avea adepți confirmați în rândul tuturor vârstelor, acum copilul se orientează cu predilecție spre computer, tabletă, I-phone – orice dispozitiv cu acces la jocuri electronice și Internet. Jocul nu mai e joc, socializarea e una închipuită, iluzorie – chiar și adulții au căzut în plasa derizoriului.

Tabula rasa, mintea copilului soarbe cu imaginație și aviditate tot ce e nou, tot ce e demn de admirat. Nu e capabil încă să facă selecția valorilor, își alege pasiunile și preocupările, preferințele și în funcție de prieteni, și din acest motiv faptul că o carte tăcută și înțeleaptă îl „păcălește”, îl cucerește și ademenește în lumea ei cu o copertă lucioasă, colorată – în schimbul câtorva ore, zile din timpul de lenevit pe tabletă – trebuie să fie întărit, confirmat de calitatea scrierii. Un defect al multor traduceri actuale este slaba calitate stilistică, iar elevii încântați de viteza cu care se parcurg astfel de texte superficiale rămân străini de sfera beletristicii autentice. (vezi *jurnalele,* sărace în conținut, sau traducerile în limbaj „cool”).

Părinții și bunicii (și bibliotecarii ☺) visau la *cartea de nisip* a lui Borges, la fel de infinită și arbitrar numerotată ca însăși Cunoașterea, însă mulți copii ai zilei de azi caută cărțile cu imagini mari și texte puține. Nu toți.

Excepțiile confirmă ipoteza că literatura nu e doar o artă, care de altfel a inspirat și a purtat pe umerii ei viguroși destinul marilor arte surori (servind în librete pentru operă, sculpturile zeilor olimpieni, pictură, teatru, arta cinematografică),

e și catharsis, e și motivație, e scop și echilibru pentru cei ce o iubesc. Și, reîntorcându-ne la copii, e imbold spre a citi mai departe, despre alte personaje reale sau legendare; și spre a crea, a scrie – versuri sau proză; a desena pe marginea textelor citite; a-i învăța și pe alții care vin din urmă să citească și să se bucure. Pentru că „*o carte e un dar, ce se deschide iar și iar” (proverb).*

Bibliografie:

1. Costea, Octavia – *Didactica lecturii. O abordare funcțională,* Editura Institutul European, Iași, 2006;
2. Itu, Iustina – *Funcția formativă a orelor de literatură*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981.

ROLUL EVALUĂRII ÎN ACTIVITATEA INSTRUCTIV EDUCATIVĂ

PRPF.ÎNV. PRIMAR: ION MARIANA FLORICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 1 CHIJIC

Evaluarea reprezintă un proces didactic foarte amplu, care este bine structurat și integrat în activitatea instructiv-educativă. Evaluarea este componenta finală dintr-o serie de evenimente cuprinzând etape ce determină următoarele elemente deosebit de importante: stabilirea obiectivelor și a țintelor pedagogice, elaborarea și executarea programului de realizare a obiectivelor precum și determinarea rezultatelor aplicării programului .

Evaluarea este un proces continuu care are în componența sa două elemente: măsurarea și raportarea care sunt raportate la un etalon sau la un standard în funcție de care măsură .

În concluzie diagnoza inițială ne arată care este starea de pregătire pentru activitatea ce trebuie efectuată și care ar fi căile mai eficiente pentru a acționa ținând cont de scopul urmărit. Diagnoza inițială este efectuată de educatoare la grupă, dar nu este efectuată cu ajutorul probelor standard și nici nu v-a face o diagnoză a tuturor grupelor de preșcolari ci doar a grupei de preșcolari pe care o îndrumă .

În țara noastră politicile educaționale dar și curriculumul național întocmit și apoi aplicat în decursul anilor, a arătat o creștere a schimbărilor și ajustărilor, fapt care a dus la o evoluție în domeniu precum și la stabilirea unor relații a politicilor educaționale ale României cu politicile de la nivel European.

În ultimi ani, studiile și cercetările au demonstrat că abordările pedagogice centrate pe copii pot fi foarte eficiente pentru o dezvoltare generală a copiilor. Această abordare a oferit un real sprijin pentru strategiile de învățare, astfel se poate promova mult mai ușor dezvoltarea cognitivă și non-cognitivă cu ajutorul învățării practice a jocurilor dar și a interacțiunilor sociale .

Scopul evaluării este acela de a aduna organiza și apoi de a interpreta datele obținute în urma punerii în practică a unor instrumente de măsurare, având drept obiectiv enunțarea unei judecăți de valoare, care are la bază o anumită decizie, privind planul educațional.

Scopul evaluării este acela de a aduna organiza și apoi de a interpreta datele obținute în urma punerii în practică a unor instrumente de măsurare, având drept obiectiv enunțarea unei judecăți de valoare, care are la bază o anumită decizie, privind planul educațional.

Evaluarea și controlul cunoștințelor în desfășurarea activității sau a altor forme de activitate îndeplinesc mai multe funcții:

- *constatativă*
- *diagnostică*
- *prognostică*

Funcția constatativă face referire la cunoașterea precum și la constatarea fenomenului sau activității desfășurate și la rezultatele obținute.

Funcția diagnostică se referă la a stabili cauzele ce stau la baza fenomenelor constatate.

Funcția prognostică are rolul de a lua deciziile de ameliorare care sunt aprobate pentru desfășurarea activității.

În ceea ce priveşte funcţiile specifice evaluării, acestea privesc, pe de o parte, cadrul didactic, pe de altă parte, elevul/preşcolarul.

Din perspectiva elevului/preşcolarului evaluarea îndeplineşte următoarele funcţii:

- de informare,
- motivaţională,
- de selecţie,
- de reglare și autoreglare,
- de certificare.

Pentru elevi/preşcolari evaluarea este un indiciu în reglarea efortului în învăţare, aceasta luând act de cerinţele societăţii faţă de pregătirea sa, conturându-şi aspiraţii proprii.

Pentru părinţi, evaluarea este o bază de predicţie sau o garanţie a reuşitei în viitor a copilului.

Din perspectiva educatoarei, evaluarea reprezintă un feed-back asupra eficienţei activităţii didactice desfăşurate, atât pentru întreg colectivul de copii, cât şi pentru fiecare elev/preşcolar în parte.

Obiectivele de evaluare – derivă din cele cadru şi de referinţă, precizând ce, cum şi cât se evaluează. Adesea, se confundă cu obiectivele operaţionale.

Pornind de la bunele practici naționale și europene evaluarea are la bază câteva criterii de clasificare:

Prima clasificare o reprezintă cantitatea de informații precum și experiența acumulată. Acestă prima clasificare poate fi efectuată parțial sau global.

A doua clasificare o reprezintă axa temporală care se efectuează cu ajutorul evaluării inițiale, evaluării continue, evaluării finale.

A treia clasificare prezintă un sistem de referință la care trebuie să ne raportăm pentru a efectua evaluarea inițială, evaluarea formativă precum și evaluarea sumativă.

Prin îmbinarea celor trei criterii de clasificare au rezultat următoarele forme de evaluare:

- evaluarea inițială;
- evaluarea formativă;
- evaluarea sumativă.

Cele trei forme ale evaluării se bazează pe o pedagogie mixtă alcătuită din cinci etape:

1. Etapa inițială sau preliminară

Are rolul de a informa educatorul asupra nivelului de cunoștințe a preșcolarului la intrarea în grupa mică.

2. Pedagogia colectivă

Scopul este de a recupera sau ameliora evaluarea inițială după un anumit program.

3. Evaluarea formativă

Poate fi realizată cu ajutorul instrumentelor unitare în care preșcolarului i se comunică ce nu știe ce dificultăți are și ce mai are de învățat.

4. Pedagogia diferențiată

Preșcolarilor li se comunică erorile apoi fiecare preșcolar își îndreaptă atenția asupra propriilor dificultăți cu ajutorul educatorului.

5. Evaluarea sumativă

Este evaluarea terminală care este apreciată identic pentru toată grupa și se realizează la final de proiect sau școlar.

Evaluarea poate fi și un început nu doar finalul unui proces educativ pe plan al reluării dar și al unei cercetări temeinice. În urma unei evaluări se poate stabili o situație în care se regăsește o stagnare a învățării, atunci este timpul ca educatorul să-și structureze într-o nouă formă modalitățile predării.

Toate cele trei tipuri de evaluări au în vedere rezultatele școlare obținute de preșcolari/elevi într-un interval de timp definit, astfel că evaluarea devine un mijloc de formare foarte important a copiilor având posibilitatea de a obeserva mult mai ușor nivelul de dezvoltare a competențelor acestora

BIBLIOGRAFIE

1.Balea L. C., Metode inovative de predare-învățare-evaluare, Lucrările Simpozionului Național, Buftea, 2020

2.*Cucos C., Pedagogie, Ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași, 2006.*

3.Mogonea F. R., Pedagogie pentru viitori profesori, sinteze teoretice, sarcini, modele, instrumente aplicative, Editura Universitară, Craiova, 2010.

4.Radu I. T., Evaluarea în Procesul Didactic, Editura Didactică și Pedagogică, 2000.

5.Soitu L., Cherciu R.D., coord., Strategii educaționale centrate pe elev, Ministerul Educației și Cercetării, București, 2006.

6.Tiron E., Stanciu T., Teoria și metodologia instruirii; Teoria și metodologia evaluării, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 2019.

7.*Toma S., Profesorul, factor de decizie, Editura Tehnică, București, 1994.*

Metode inovative de învăţare în învăţământul preşcolar

Prof. Inv. Prescolar Tudorache Cornelia
Gradinita nr.1 Voluntari, jud. Ilfov

Metodologia didactică actuală este orientată către implicarea activă şi conştientă a elevilor în procesul propriei formări şi stimularea creativităţii acestora. În acest context, prefacerile pe care le cunosc metodele de învăţământ cunosc câteva direcţii definitorii. Relaţia dinamică-deschisă constă în raporturile în schimbare ce se stabilesc între diferitele metode. Diversitatea metodelor este impusă de complexitatea procesului de învăţare, fiecare metodă trebuie să fie aleasă în funcţie de registrul căruia i se raportează. Amplificarea caracterului formativ al metodelor presupune punerea accentului pe relaţiile sociale pe care le are elevul în procesul de culturalizare şi formare a personalităţii. Reevaluarea permanentă a metodelor tradiţionale vizează adaptarea lor în funcţie de necesităţi şi raportarea lor la evoluţia ştiinţei.

Metodele didactice pot fi clasificate în:

1. Tradiţionale: expunerea didactică, conversaţia didactică, demonstraţia, lucrul cu manualul, exerciţiul;

2. Moderne: algoritmizarea, modelarea, problematizarea, instruirea programată, studiul de caz, metode de simulare(jocurile, învăţarea pe simulator), învăţarea prin descoperire.

Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare. Educaţia pentru participare ii ajuta pe elevi sa-si exprime opţiunile în domeniul educaţiei, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanţi la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant activ la educaţie.În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăţa” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune.

Principalul avantaj al metodelor activ-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra fenomenelor studiate. În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităţilor cognitive de tip superior, gândirea critică. Aceasta reprezintă o gândire centrată pe testarea şi evaluarea soluţiilor posibile într-o situaţie dată, urmată de alegerea rezolvării optime pe baza argumentelor.

Principalele metode de dezvoltare a gândirii critice sunt:

- ✓ metoda Ciorchinelui;
- ✓ metoda Mozaic;
- ✓ metoda Cubul;
- ✓ metoda Turul Galeriei;
- ✓ metoda 6/3/5;
- ✓ metoda Lotus;
- ✓ metoda Pălăriile gânditoare;
- ✓ metoda Frisco;
- ✓ metoda Schimbă perechea;
- ✓ metoda Explozia stelară;
- ✓ diagrama Venn;

- ✓ metoda Cauză-efect.

Eficienţa muncii în grup depinde de claritatea explicaţiei pentru sarcinile de lucru. Profesorii trebuie să ofere explicații cât mai clare şi să se asigure că ele au fost corect înţelese de către elevi.

- * Metoda cubului este o modalitate de lucru care poate fi aplicată individual, în perechi şi pe grupe. Această metodă solicită gândirea copilului şi are un rol important în dezvoltarea creativităţii acestuia.

Metoda presupune explorarea unui subiect, a unei probleme, situaţie din mai multe puncte de vedere, permiţând elaborarea completă a unei teme. Pentru realizarea cu succes a acestei metode este preferabil să fie respectată o anumită ordine pentru a conduce copii în mod treptat spre o gândire complexă.

Etapele corespund celor şase feţe ale cubului:

1. Descrie!-explică, defineşte o noţiune, un concept;
2. Compară!-stabileşte asemănări şi deosebiri;
3. Asociază!-la ce te face să te gândeşti?
- 4. Aplică!-ce aplicabilitate practică poate avea?
5. Analizează!-analizează conceptul din diferite puncte de vedere.
6. Argumentează pro sau contra!- este util, inutil-este bine, rău

Am utilizat această metodă la povestea ,,Cenușăreasa”

Am împărţit grupa în şase subgrupe. Fiecare subgrupă a avut de rezolvat cîte o sarcină de pe feţele cubului (descrie, compară, asociază, analizează, aplică, argumentează).

Descrie!

*Descrie imaginea de pe cub!(o secvență din povestea ,,Cenușăreasa”)

Compară!

*Compară îmbrăcămintea Cenușăresei! (atunci când era cu cenușă și atunci când era la bal)

Analizează!

*Cum se comportă cele două surori vitrege cu Cenușăreasa?

Asociază!

*Numește altă poveste în care întâlnim mamă vitregă!

Aplică!

*Mimează ceea ce face Cenușăreasa în bucătărie sau la bal.

Argumentează!

*Ce personaj ți-a plăcut din povestea ,,Cenușăreasa”? De ce?

Tradiție vs inovație în biblioteca școlară

Mocanu Elena Manuela
Școala Gimnazială „Ionel Teodoreanu” Iași

Spațiul și prioritățile bibliotecii școlare trebuie să se schimbe pentru a răspunde nevoilor tot mai mari ale utilizatorilor. O astfel de schimbare este necesară elevilor erei digitale. Odată cu inserția din ce în ce mai mare a noilor tehnologii digitale în procesul de învățare, multe școli se gândesc la modul în care își pot adapta programele și caută modalități de a adapta tehnologiile relevante în moduri semnificative.

Biblioteca școlară trebuie să promoveze nu doar dragostea de cărți și lectură ci și dorința de a învăța. Configurarea bibliotecii școlare cu acces la dispozitive precum tablete, notebook-uri sau computere desktop poate extinde această dragoste pentru învățare. Spațiul bibliotecii în sine, în multe școli, a evoluat. Cărțile sunt încă acolo, dar centrul atenției este pus pe instrumentele digitale de învățare și pe spațiile de creație. Pentru aceasta prioritățile pentru bibliotecile școlare sunt
↳ dotarea cu tehnologie și echipamente, achiziționarea de e-book-uri; ↳ formarea personalului pentru a dobândi noi competențe digitale (digital skills); ↳ oferirea de documente în format digital; ↳ găsirea unor soluții pentru a asigura accesul la bibliotecă pentru utilizatorii care nu dețin tehnologia/competențele digitale necesare; ↳ digitizarea documentelor de bibliotecă prin transpunerea lor în format electronic și includerea lor într-o bibliotecă digitală accesibilă on line și gratuity; ↳ oferirea de noi servicii care să răspundă nevoilor comunității; ↳ intesificarea prezenței bibliotecilor în rețelele de socializare.

Astfel se poate asigura un acces ușor și liber și o valorificare mai bună a fondului info-documentar al bibliotecii, venind real în sprijinul utilizatorilor pentru nevoia lor de studiu, cercetare, documentare și lectură.

Nu se poate vorbi, însă, de sfârșitul cărții tipărite și nici al bibliotecii tradiționale, ci de o împletire/îmbinare perfectă a bibliotecii tradiționale cu cea digitală, **biblioteca – hybrid,** unde trebuie să conviețuiască instrumentele biblioteconomice tradiționale și instrumentele moderne, bazate pe tehnologii avansate și acces la internet care să reafirme rolul bibliotecilor în dezvoltarea unei comunități școlare armonioase, comunitate în care membrii acesteia posedă competențe de cultura lecturii, cultura informației și cultura comunicării virtuale.

Va fi nevoie de o adevărată transformare a activității bibliotecilor școlare pentru ca acestea să își mențină rolul important în comunitate, transformare în care *achiziționarea de tehnologie actuală* pentru a oferi servicii adaptate nevoilor utilizatorilor și *formarea unor „bibliotecari digitali”- „become a digital librarian”* sunt de primă importanță.

De ce e nevoie de biblioteci digitale? Pentru că**:** - sistemul manual de căutare a informațiilor și materialelor este ineficient și consumator de timp; - în mod tradițional, biblioteca nu permite utilizarea multiplă a aceluiași material de către utilizatori diferiți ai bibliotecii; - se impune necesitatea conservării documentelor de bibliotecă.

Ce este biblioteca digitală? Conform Federației Bibliotecilor Digitale bibliotecile digitale sunt organizații care asigură resursele digitale, inclusiv personalul specializat pentru a selecta, structura, oferi acces intelectual, interpreta, distribui, păstra integritatea în timp a colecțiilor de lucrări digitale, astfel încât acestea să fie ușor și economic disponibile pentru utilizare de către o comunitate definită sau un set de comunități. O definiție informală bibliotecii digitale ne spune că biblioteca digitală este o colecție gestionată de informații, cu servicii asociate, unde informațiile sunt stocate în formate digitale și sunt accesibile printr-o rețea. În plus, pentru a distinge termenul „biblioteca digitală” de „biblioteca electronică” și „biblioteca virtuală”, o bibliotecă digitală este o bibliotecă formată din materiale digitale (articole care sunt stocate, procesate

și transferate prin mijloace digitale (binare), dispozitive și rețele și servicii digitale) și servicii digitale (servicii care sunt livrate digital prin rețele de calculatoare).

Ce este biblioteca digitală în școală? Bibliotecile digitale școlare oferă spațiul și contextul pentru a învăța în ritm propriu. Elevii pot accesa și citi materialele bibliotecii în diverse formate digitale (cărți electronice, cărți audio, videoclipuri la cerere 24 de ore/zi) oricând și oriunde folosind dispozitivele lor preferate.

Cu toate acestea, există o serie de provocări în procesul de digitalizare a materialelor bibliotecii, provocări legate de resursele umane, tehnice, financiare și de timp. De la factorul psihologic și necesitatea unei recalificări a bibliotecarului la aspectele financiare și tehnice ale întregului proces, digitalizarea necesită planificare atentă și monitorizare adecvată.

Digitalizarea unei biblioteci nu înseamnă doar scanarea sau fotocopierea unor documente. Este necesară proiectarea de programe flexibile și compatibile, cu o interfață prietenoasă cu utilizatorii, astfel încât aceștia să poată căuta informații cu ușurință. Costul digitalizării unei biblioteci poate fi uriaș.

Bibliotecarii digitali

Pe măsură ce ne obișnuim cu creșterea transparenței și mobilității utilizării TIC, rolul profesioniștilor din domeniul informației se schimbă dramatic. Schimbările aduse de dezvoltarea TIC au însemnat variații și ajustări semnificative în natura problemelor informaționale ale societății, a comportamentului de căutare a informațiilor, a cantității și calității resurselor informaționale și a accesului la astfel de resurse. Poate că schimbările cele mai semnificative vor fi asociate cu o mutare a atenției de la biblioteca - instituție, la rolul bibliotecarilor.

Rolul bibliotecarului școlar digital este clar: ■ continuă să medieze între utilizatori și resurse, deși acest lucru poate fi realizat de la distanță; ■ ar trebui să fie un agent al inovației, al cetățeniei și al facilitatorului de învățare, într-un mod pro-activ, care este susținut de accesul la resurse digitale; ■ trebuie să aibă abilități excelente de comunicare, în citit, scris și vorbit, pentru a îndeplini rolul social și pentru a asigura incluziunea socială în procesul educativ, precum și să aibă abilități de colaborare cu toți factorii interesați; ■ poate concepe biblioteca digitală ca o sală de clasă virtuală și, de aceea, trebuie să aibă abilități pedagogice; ■ trebuie să fie un facilitator activ al accesului la resursele informaționale.

Pe lângă faptul că știu multe despre biblioteci, **bibliotecarii digitali** trebuie să aibă abilități excelente de operare a computerului pentru a gestiona colecțiile digitale, pentru a folosi diverse software-uri și pentru a gestiona prezența digitală a unei biblioteci pe rețelele sociale sau pe propriul site/ blog. Noii bibliotecari digitali trebuie să fie promotorii interacțiunilor inovatoare cu utilizatorul. Numai în acest fel, biblioteca în sine poate deveni un activator al interesului.

Un nou rol al bibliotecii școlare în era digitală?

S-ar putea argumenta că vechea funcție a unei biblioteci de a oferi acces la resursele de învățare va deveni mai puțin importantă. Elevii și profesorii vor putea accesa resurse digitale din orice loc din lume atâta timp cât există o conexiune la internet. Cu toate acestea, nu toți elevii au o conexiune la internet (suficient de bună) acasă, așa că pentru ei o bibliotecă va continua să fie un loc pentru a avea acces la resurse digitale.

Un alt lucru care joacă un rol și mai important în acest sens este faptul că resursele online devin atât de abundente, încât am putea vorbi de un flux complet de informații. Există milioane de site-uri web, bloguri, instrucțiuni online, videoclipuri online. Problema elevilor nu este să găsească resurse pe internet, ci să identifice sursele proaste de cele bune. Aici biblioteca are un rol mai important decât oricând. Rolul unui bibliotecar va fi mai mult de a-i învăța pe elevi cum să caute corect în oceanul de informații și să evalueze valoarea sursei informației.

În bibliotecă este important ca bibliotecarul să știe ce aplicații sunt disponibile și potrivite pentru elevii școlii, ce aplicații pot fi utilizate pe iPad-uri, ce aplicații sunt bazate pe browser-ul web și ce aplicații sunt multiplatforme, aplicații care permit învățarea în ritm propriu pentru fiecare elev. Unele aplicații web pentru elevii de școală primară includ: **Scratch, Snap, Lightbot, Blockly Games** și, pentru cei mai avansati, **Cod Pencil**. Pentru tablete, încercați acestea pentru primii ani: **Scratch Jr, The Foos, Daisy the Dinosaur** și, pentru cele mai avansate, **Codea sau Swift Playgrounds**. Pentru elevii de liceu, încercați aceste aplicații, care le permit elevilor să creeze proiecte: **Thimble, Google CS First: Storytelling, Swift Playgrounds.** Indiferent de ceea ce decideți să alegeți, multe dintre aceste aplicații au tutoriale online sau videoclipuri **YouTube** de sprijin care îi ajută pe elevi să codifice și să creeze.

Prezența bibliotecii școlare în mediul virtual - *Involve digital media in everything you do*

Pe măsură ce bibliotecarii școlari digitali își măresc nivelul de expertiză tehnică, ei se vor putea implica mai mult în crearea de documente digitale, în calitate de editori și creatori.

Broadcasting & Podcasting

Transmiterea în direct de la bibliotecă, **broadcasting-ul**, poate fi o experiență deranjantă, dar streaming-ul live din bibliotecă poate oferi imaginea spațiului bibliotecii sau poate oferi o imagine despre ceva interesant care se întâmplă în bibliotecă.

Puteți filma segmente scurte și le puteți partaja după editarea clipurilor. Un videoclip cu muzică și titluri adăugate este o altă modalitate de a împărtăși ceea ce are de oferit biblioteca.

Podcasting-ul este un mod diferit de a ajunge la cititorii noștri și există o serie de moduri în care se poate crea un podcast pentru biblioteca școlii, de ex. o emisiune de interviuri. Autori, ilustratori, editori, alți bibliotecari, membri ai comunității ar putea fi invitați la emisiune. În plus, elevii ar putea fi implicați în selectarea subiectelor și ar putea ajuta la înregistrarea episoadelor.

Site-uri web și bloguri

Site-ul web al unei biblioteci oferă un loc unde pot fi prezentate resursele și serviciile bibliotecii. Un site web organizat poate ajuta un utilizator să înțeleagă cum îl poate sprijini biblioteca în ceea ce caută. Dacă aveți deja un site web de bibliotecă, puteți cere feedback de la diferiți utilizatori și puteți face ajustări pe baza sugestiilor acestora.

Blogurile sunt modalități excelente de a vă concentra pe anumite subiecte, o colecție, o temă, o figură importantă sau un eveniment nou despre care elevii ar dori să afle mai multe. Blogurile pot fi, de asemenea, locuri bune pentru a intervieva autori, ilustratori, membri ai comunității. O notă pozitivă despre bloguri este că pot avea și alte elemente media, cum ar fi link-uri live, videoclipuri și GIF-uri încorporate în ele, ceea face blogul mai dinamic pentru cititor.

Social Media

La cine vrei să ajungi?

Fiecare tip de social media are un public țintă care cel mai probabil ar vedea și interacționa cu postările tale:

• **Facebook** este destinat utilizatorilor de vârstă mijlocie și mai în vârstă, care pot partaja cu ușurință postări și pot interacționa cu informațiile postărilor.

• **Instagram** este destinat unui public mai tânăr, de la adolescenți până la vârsta mijlocie, care doresc mai multe imagini fotografice și video, cu modalități limitate de a interacționa cu postările.

• Utilizatorul mediu al **Twitter** are peste 20 de ani. Ei caută conținut și conversație mai scurte, dar și pentru crearea de rețele și construirea comunității. Politicienii, companiile, știrile și instituțiile media au adesea conturi de Twitter.

• **TikTok** este folosit intens de adolescenți și este mai ales pentru partajarea videoclipurilor scurte.

O modalitate de a ajunge la publicul țintă pe rețelele sociale este să folosești și să urmărești **hashtag-urile #** care se potrivesc cu subiectele postărilor. Există o comunitate puternică pe rețelele sociale, astfel încât să puteți urmări alte biblioteci, librari, educatori, autori, ilustratori, editori și grupuri comunitare cu care contul dvs. de bibliotecă poate interacționa. Puteți ajunge la un public și mai larg etichetând și alte conturi și utilizatori în postările bibliotecii. În general, există o serie de instrumente media și de comunicare pe care bibliotecarii le au la îndemână.

Pe măsură ce formatele media și modalitățile de comunicare evoluează, biblioteca școlară poate, și trebuie, să-și păstreze o prezență online activă care să aducă în atenția tuturor rolul și locul pe care-l ocupă în comunitatea școlară și nu numai.

Activând deopotrivă în spațiul fizic al bibliotecii și în spațiul virtual, bibliotecarii școlari moderni pot construi în jurul lor comunități școlare de succes.

EVALUAREA ÎNTRE MODELUL TRADIȚIONAL ȘI MODELUL MODERN

Prof. Boacă Rodica
Liceul Economic „A.I.Cuza” Piatra Neamț

Este cunoscut faptul că succesul școlar oferă satisfacție, dinamizând sporirea rezultatelor la învățătură, insuccesul școlar determină, dimpotrivă, insatisfacție, dar dacă este conștientizat ca fiind corect și obiectiv, poate determina înlăturarea nereușitei la învățătură.

Evaluarea este actul didactic care asigură evidențierea cuantumului de cunoștințe dobândite de elevi, valoarea și eficiența acestora la un moment dat. Scopul evaluării este măsurarea și aprecierea rezultatelor obținute de elevi în raport cu obiectivele proiectate, spre a interveni în timp util pentru ameliorarea activității didactice.

Metoda de evaluare este considerată „o cale prin care profesorul oferă elevilor posibilitatea de a demonstra nivelul de stăpânire a cunoştinţelor, de formare a diferitelor capacităţi testate prin utilizarea unei diversităţi de instrumente adecvate scopului urmărit”. Metodele de evaluare sunt împărţite în două categorii: metode tradiţionale de evaluare şi metode alternative sau complementare de evaluare. Această clasificare are la bază criteriul timp sau, altfel spus, momentul apariţiei şi utilizării lor în activitatea didactică. Astfel metodele tradiţionale de evaluare sunt considerate clasice, în timp ce metodele alternative sau complementare de evaluare sunt considerate moderne.

„Evaluarea tradiţională procedează în felul următor: constată, compară şi judecă. Este aproape exclusiv centrată pe individ (elevul) şi apreciază conformitatea cunoştinţelor redate (lecţia învăţată, cunoaşterea regulilor de ortografie sau prezentarea unei dizertaţii) şi a atitudinilor şi a comportamentelor (respectarea autorităţii, efortul în lucru). Pe scurt, ea apreciază conformitatea produsului, dar o face după o scară de valori care este lăsată la aprecierea evaluatorului şi care rămâne şi care rămâne ân mare parte implicită (pentru elev şi pentru profesor). Din această cauză, ea incriminează doar individul evaluat, nu şi criteriile de apreciere, evaluatorul, programele sau instituţia”.

Avem trei categorii de metode tradiţionale de evaluare: probele orale, probele scrise şi probele practice.

**Probele orale*

Probele orale reprezintă metoda de evaluare cel mai des utilizată la clasă, dar sunt recomandabile în principal disciplinelor care presupun demonstrarea unor capacități și abilități dificil de surprins prin intermediul probelor scrise (de exemplu, capacitatea de comunicare verbală). Aceste probe au avantaje, dar și dezavantaje. Principalele avantaje ar fi următoarele: au o mare importanță în stabilirea interacțiunii educator – educabil, care trebuie să stimuleze modul de structurare a răspunsurilor de către elev, încurajând și manifestari ce permit evaluarea comportamentului afectiv – atitudinal; oferă posibilitatea modulării întrebărilor în funcție de răspunsurileelevului, oferă posibilitatea de a clasifica și corectă imediat eventualele greșeli sau neînțelegeri ale elevului, oferă mai multă libertate de manifestare a originalității educabilului, a capacității sale de argumentare.

**Probele scrise*

Probele scrise reprezintă o modalitate de evaluare foarte des practicată, uneori chiar preferată deoarece prezintă mai multe avantaje pe care nu ar trebui să le ignorăm dacă se dorește realizarea unui proces de instruire eficient și să crească gradul de obiectivitate în apreciere.

„Evaluarea modernă evaluează indivizii în raport cu o normă. Dar această normă de referinţă, precum şi criteriile de apreciere sunt clar formulate, cunoscute şi de către evaluator şi de către evaluat. În plus, evaluarea se sprijină pe instrumente elaborate cu grijă, în funcţie de obiectul şi obiectivul evaluării”.

Evaluarea modernă se deosebeşte de evaluarea tradiţională prin trei aspecte. Mai întâi prin transparenţă şi ordonare metodologică, apoi prin obiectele şi obiectivele evaluării şi, în sfârşit, prin reduntanţă de la centru (minister) spre periferie (cadrele didactice). Metodele de evaluare moderne sunt: portofoliul, proiectul, investigaţia, observarea sistematică a activităţii şi comportamentului elevilor şi autoevaluarea.

Portofoliul este o metodă din ce în ce mai folosită de către profesori, deoarece reprezintă o metodă de evaluare complexă, integratoare, flexibilă, care poate oferi o imagime clară nu numai asupra activităţilor unui semestru sau an şcolar, dar şi asupra evoluţiei unui elev de la începerea până la părăsirea unui ciclu de învăţământ. Portofoliul reprezintă o adevărată carte de vizită a elevului, acesta putând cuprinde: temele pentru acasă ale elevilor, calendarul activităţilor lunare ale elevului, notiţele elevului, lucrări de cercetare saulucrări de laborator, etc. , iar evaluarea se poate face evaluând fiecare componentă a acestuia în parte, în momentul realizării ei sau se poate realiza o evaluare holistică a portofoliului, ţinând cont de toate componentele sale.

Proiectul este o metodă alternativă de evaluare care presupune trei etape diferite:

- prezentarea sarcinii de lucru şi explicarea acesteia de către profesor, la clasă;
- rezolvarea proiectului, individual, de către elev, pe parcursul unei perioade de timp stabilită de către profesor şi elev;
- prezentarea proiectului de către elev, la clasă, în faţa colegilor şi a profesorului.

Evaluarea unui proiect se face în funcţie de două categorii de criterii:

- criterii care vizează calitatea proiectului (calitatea produsului);
- criterii care vizează calitatea activităţii elevului (calitatea procesului).

****Investigaţia*** este o metodă alternativă de evaluare asemănătoare proiectului, dar deosebindu-se de acesta prin faptul că nu are o amploare aşa mare. Și în cazul investigaţiei întâlnim cele trei etape de la proiect, dar diferenţa este că toate aceste etape se realizează la clasă.

****Observarea sistematică a activităţii şi a comportamentului elevilor*** reprezintă acea metodă alternativă de evaluare prin intermediul căreia profesorul poate obţine informaţii relevante asupra performanţelor elevilor, asupra competenţelor şi abilităţilor practice pe care aceştia le deţin. Această metodă uşurează activitatea profesorului, deoarece raportarea asupra abilităţilor şi a competenţelor deţinute de elevi va fi mai uşor de realizat, dar şi pentru că, în situaţia unei eventuale contestăria notei acordate, se poate dovedi modalitatea de evaluare. Pentru a evita însă astfel de situaţii, se recomandă ca la începutul anului şcolar sau a semestrului, profesorul să ofere o listă a tuturor aspectelor ce vor fi urmărite pe parcursul

desfăşurării observaţiei sistematice: prezenţa la clasă, frecvenţa efectuării temelor pentru acasă, respectarea eventualelor termene limită, corectitudinea, etc.

***Autoevaluarea** are un rol formativ, profesorul trebuind să încurajeze elevul să îşi realizeze propria sa evaluare, căci numai aşa rolul formativ al evaluării va fi atins. Pentru formarea capacităţii de autoevaluare la elevi, specialiştii recomandă o serie de condiţii ce trebuie îndeplinite de către profesor. Acestea sunt:

- prezentarea încă din debutul activităţii a obiectivelor curriculare şi de evaluare pe care trebuie să le atingă elevii;
- încurajarea elevilor pentru a-şi pune întrebări legate de modul de rezolvare a unei sarcini de lucru şi efectele formative ale acesteia şi pentru a răspunde în scris la acestea;
- stimularea evaluării în cadrul grupului;
- completarea la sfârşitul unei sarcini de lucru importante a unui chestionar de evaluare.

La final trebuie să subliniem faptul că activitatea de evaluare, luată individual, nu este un proces coerent, omogen sau consensual. Aici intervine însă rolul profesorului – a unui profesor formator, în primul rând, şi evaluator, în al doilea rând – acela de a alege metodele de evaluare adecvat fiecărei situaţii didactice şi de a face tot posibilul pentru a crea un sistem de evaluare coerent, omogen şi consensual. Pare un demers dificil, dar nu imposibil, demers în cadrul căruia aplicaţiile practice ale evaluării, prezentate în continuare, pot fi un sprijin deosebit de util.

Bibliografie

1. ***, „Educaţie şi schimbare”, Suport de curs, MEC 2007.
2. Bontaş, I. „Pedagogie” Editura All, Bucureşti, 1996.
3. Cucoş, C. „Pedagogie” Editura Polirom, Iaşi 1996.
4. Nicola, I. „Pedagogie şcolară” EDP, Bucureşti 1980.

Studiu de caz - Calități și competențe ale unui întreprinzător de success

Prof. ec. Mihăieș Crina
Colegiul Tehnic ”Ioan Ciordaș” Beiuș

1. Comentați următoarea afirmație: *“Mi-am greşit cariera, ce fac acum?”* folosindu-vă de următoarele variante:

- acest lucru este întotdeauna un eșec personal;
- este o oportunitate, o nouă șansă.

2. Eumerați principalele calități și competențe ale unui întreprinzător de succes.

3. Care credeți că au fost principalele calități și competențe ale lui Ion Țiriac?

CALITĂȚI	COMPETENȚE
- - - -	- - - -

4. Cât de importantă este adaptabilitatea unui întreprinzător la o anumită situație? Exemplificați!

5. Ce observați? Cum putem să definim calitățile, dar competențele?
Calitatea-

Competența-

6. Descrieți o situație în care v-ați bazat pe o anumită calitate/competență personală. V-a fost de ajutor în descoperirea traseului profesional?

INOVAŢIE ŞI CREAŢIE ÎN ACTIVITATEA

PROF.INV.PRIMAR STOICAN DORINA ADRIANA
SCOALA GIMNAZIALA SPIRU HARET , OLTENITA

În societatea contemporană, cu schimbări rapide şi efecte imediate, educaţia şi învăţământul trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât putem vorbi despre o permanentă inovaţie şi creaţie in activitatea didactică. Obiectivul general este acela de a promova creativitatea ca factor cheie în dezvoltarea competenţelor personale, antreprenoriale şi sociale prin învăţarea pe tot parcursul vieţii dar şi de a găsi strategii moderne folosite pentru asigurarea unei educaţii de calitate în învăţământ. Pentru elevi, şcoala viitorului trebuie să promoveze o educaţie de calitate şi să fie axată pe valori în care elevii să creadă, în care să se regăsească, îndeplinind două condiţii, fundamentale din punctul lor de vedere: şcoala viitorului trebuie să le placă şi să fie eficientă.

Elevii trebuie formaţi de mici să asculte şi să accepte, să înţeleagă că în cadrul dezbaterilor, al lecţiilor şi al schimbului de opinii nu se critică copilul, ci ideea. Avantajele dezvoltării gândirii critice pentru elevi sunt :

- libertatea de a-şi exprima propriile idei;
- respectul faţă de opiniile celor din jur;
- realizarea de conexiuni logice între idei și argumente proprii,
- construirea de argumente și idei noi pe baza celor acumulate până la momentul actual;
- creşterea încrederii în sine, a motivării în actul învăţării;
- dezvoltarea spiritului critic, autocritic şi argumentativ;
- stimularea implicării în munca de echipă, a cooperării şi comunicării interpersonale;
- plasarea copilului în centrul procesului educativ prin solicitare individuală şi personalizată.

Aspectele şi situaţiile specifice, care pot duce la dezvoltarea gândirii critice, complexe, la elevi, pot fi considerate următoarele :

- încurajarea copiilor să pună cât mai multe întrebări;
- exersarea comunicării prin organizarea de discuţii şi dezbateri între copii, între cadrul didactic şi elevi;
- activizarea copiilor prin solicitarea lor de a opera cu idei, concepte, obiecte în vederea reconsiderării acestora si a emiterii de noi variante;
- cultivarea spiritului critic şi autocritic, constructiv, a capacităţii de argumentare şi de căutare a alternativelor;
- organizarea de discuţii pe anumite teme, iniţierea de jocuri, excursii;
- oferirea perspectivei de a privi altfel lucrurile, de a-şi pune întrebări neobişnuite despre lucruri obişnuite;
- libertatea în exprimarea cunoştinţelor, ideilor , a faptelor;
- stimularea interesului către nou, necunoscut , către găsiriea soluţiei după depunerea unui efort de căutare, ceea ce duce la satisfacţia personală.

Metodele inovative de învățare sunt modalități moderne de stimulare a învățării și dezvoltării copiilor încă de la vârste timpurii, sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experiențe, de cunoștințe, asigurând perfecționarea și optimizarea demersului educațional.

Metodele utilizate în învățământul primar sunt atât cele “clasice”, cât şi cele “moderne”; numai abilitatea cadrului didactic poate face ca orice metodă folosită să stârnească interesul copilului şi să-l determine să înveţe în modul cel mai plăcut: prin joc. Cele mai utilizate metode interactive sunt cele care canalizează energiile creatoare ale elevilor în direcţia propusă, le captează atenţia, stimulează mecasnismele gândirii, ale inteligenţei, voinţei, motivaţiei şi imaginaţiei şi îi implică afectiv în ceea ce fac. Metodele inovative presupun o învăţare prin comunicare, prin colaborare, care produce o confruntare de idei, opinii şi argumente, creează situaţii de învăţare centrate pe disponibilitatea şi dorinţa de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă şi activă, pe influenţa reciprocă din interiorul microgrupurilor şi interacţiunea socială a membrilor unui grup. Profesorul model pentru a crea cadrul optim de învăţare este necesar să ţină cont de anumite criterii în aplicarea metodelor moderne de învăţare, cum ar fi: competenţele ce urmează a fi dezvoltate la elevi, nivelul intelectual şi capacităţile elevilor, resursele materiale accesibile şi gradul de complexitate al conţinutului. În învăţământul primar sunt utilizate o multitudine de metode moderne însoţite de tehnici specifice şi resurse materiale, dintre care amintesc trei metode folosite la clasa la care predau

- **Explozia stelară**

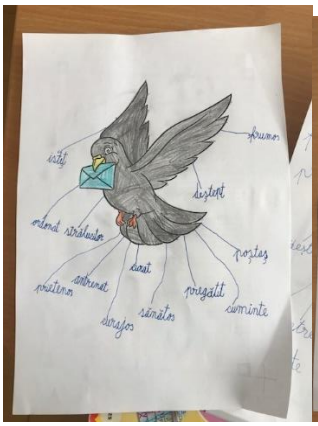
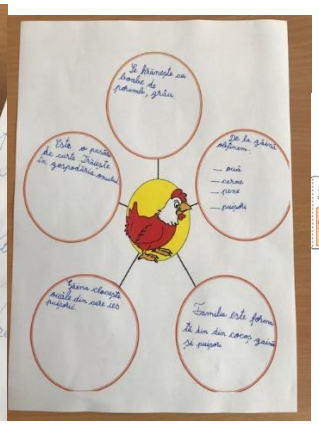
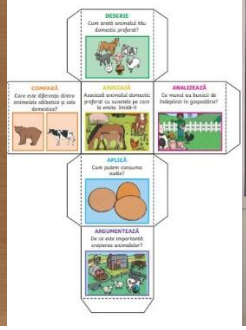
Este o metodă de stimulare a creativităţii, o modalitate de relaxare a copiilor şi se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de noi probleme şi noi descoperiri

- **Ciorchinele**

Stimulează realizarea unor asociaţii noi de idei. Permite cunoaşterea propriului mod de a înţelege o anumită temă.

- **Cubul**

Cubul este o strategie de predare –învățare care urmărește descrierea, comparația, asocierea, analizarea, aplicarea, argumentarea și se poate folosi atât în grup cât și individual, urmărește fie dobândirea de noi cunoștințe, fie consolidarea sau aprofundarea acestora.

BIBLIOGRAFI

-“ Strategii didactice interactive”, ed. a III-a, EDP, Bucureşti, 2008 Cerghit., I. − Metode de învăţământ. Ediţia a IV-a revizuită şi adăugită. Ed. Polirom, Bucureşti, 2006. - www.didactic.ro/.../58127_metode-moderne-de-predare-învățare - www.didactic.ro/.../13662_metode-moderne-de-predare-învăţare-strategii-didactice-inovative

-M.E.C., Învăţarea activă, ghid pentru formatori şi cadre didactice, Bucureşti, 2001.

-Crenguţa Lăcrămioara Oprea, Pedagogie. Alternative metodologice interactive, Editura Universităţii din Bucureşti, 2003

-Otilia Păcurari (coordonator), Învățarea activă: ghid pentru formatori, București, MEC-CNPP,
2001.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

MIRICĂ MARIA
COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC
”CONSTANTIN CANTACUZINO”, TÂRGOVIȘTE

Motto: „Să nu-i educăm pe copii pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari. Şi nimic nu ne permite să ştim cum va fi lumea lor. Atunci să-i învăţăm să se adapteze.” (Maria Montessori)

Educația are și a avut dintotdeauna roluri multiple pentru individ și pentru societate. Conectarea sistemului de învățământ din România la tendințele de evoluție ale economiei și la tendințele de dezvoltarea viitoare este un imperativ pentru asigurarea dezvoltării sustenabile, pe termen lung, a României, dar și pentru creșterea rezilienței sistemului. Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaţionale constituie metoda didactica. Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”. Metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă”.(M.Ionescu, V.Chiş, p.126). Metoda este selectată de cadrul didactic şi este pusă în aplicare în lecţii sau activităţi extraşcolare cu ajutorul elevilor şi în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor şi elev, participarea lor la căutare de soluţii, la distingerea dintre adevăr şi eroare şi care, sub forma unor variante şi/sau procedee selecţionate, se foloseşte pentru asimilarea cunoştinţelor, a trăirilor valorice şi a stimulării spiritului creativ. Noile tehnologii au produs schimbări, modificări în toate domeniile și era de așteptat ca la un moment dat acest progres să influențeze și procesul de predare-învățare.Astfel elevii sunt nevoiți să învețe să gestioneze un număr impresionant de informații,să le analizeze, să ia decizii săși dezvolte cunoștințele pentru a face față provocărilor tehnologice actuale. În ceea ce privește personalul didactic, sunt necesare eforturi de formare profesională. Totalitatea instrumentelor care aparțin tehnologiei informațiilor și comunicării sunt binecunoscute sub denumirea de TIC. În această categorie aș include: calculatorul, internetul, poșta electronică, imprimanta, videoproiectorul. Toate acestea reprezintă realități pe care elevii le experimentează în fiecare zi. La rândul lui, cadrul didactic este pus în situația de a opta între continuarea demersului său educațional în mod conservator, folosind metodele tradiționale, ignorând tendințele de schimbare sau acceptarea provocării și implementarea în același timp a noilor tehnologii în activitatea sa didactică. În cadrul orelor de limba și literatura română, instrumentele TIC facilitează procesul de predare-învățare și uneori chiar și evaluare (chiar dacă ne gândim la simplele teste alcătuite cu ajutorul calculatorului,la imprimanta sau scannerul care ne ajută să multiplicăm materialele) ne oferă posibilitatea de a căuta, ne învață a colecta şi procesa în mod corect informaţia şi de a o folosi într-o manieră critică şi sistematică. De asemenea se dezvoltă abilitatea de a folosi instrumente digitale pentru a produce, prezenta şi înţelege singuri informaţii complexe; abilitatea de a accesa, căuta şi folosi servicii bazate pe internet. Folosirea mijloacelor TIC sprijină dezvoltarea gândirii critice, a creativității și în același timp dezvoltă o atitudine critică şi reflexivă faţă de informaţia disponibilă. În activitatea de dascăl, cu ajutorul unui calculator se pot elabora si redacta pe calculator planuri de lectii, schite, desene, scheme, fise de lucru individuale sau de grup, pentru elevi; aceste materiale, stocate sub forma de fișiere,pot fi periodic actualizate. De asemenea se pot utiliza facilități multimedia pentru a susține auditiv si vizual teoria (prezentări multimedia), se pot accesa informații de pe CD-uri, dischete, etc. Elementul cheie în educaţie îl reprezintă elevul care trebuie să realizeze o serie de procese pentru a putea cunoaşte şi utiliza practic informaţiile însuşite. O învăţare eficientă

presupune mai întâi înţelegerea faptelor, analizarea acestora, formularea unor idei pe baza cunoştinţelor dobândite ulterior, generalizarea şi abstractizarea lor. Profesorul nu mai este cel care ţine o prelegere în faţa elevilor ci e mediator şi îndrumător în activitatea de învăţare pe care aceştia o parcurg. Predarea se realizează prin utilizarea unor metode activ – participative care să solicite interesul, creativitatea,imaginaţia,implicarea şi participarea elevului,în scopul însuşirii unor cunoştinţe care să–i folosească. În procesul de învăţământ profesorul, ca şi elevii, acţionează prin intermediul unor metode de predare şi învăţare. Calitatea muncii lor este în funcţie de aceste metode, ele constituind o sursă însemnată de creştere a capacităţii şi eficienţei învăţământului. Aplicându-se metode deosebite, se obţin diferenţe esenţiale în pregătirea elevilor. În ultimele decenii a crescut interesul pentru aşa-numitele metode moderne. Sunt considerate moderne toate acele metode care sunt capabile să mobilizeze energiile elevului, să-i concentreze atenţia, să-l facă să urmărească cu interes şi curiozitate lecţia, să-i câştige adeziunea logică şi afecţiunea faţă de cele nou învăţate, care-l îndeamnă să-şi pună în joc imaginaţia, înţelegerea, puterea de anticipare, memoria etc. Aceste metode pun mai mult accentul pe cunoaşterea operaţională, pe învăţarea prin acţiune, prin manipulare în plan manual şi mintal a obiectelor, acţiunilor etc. Folosirea metodelor moderne de predare-învăţare-evaluare nu înseamnă a renunţa la metodele tradiţionale ci a le actualiza pe acestea cu mijloace moderne. Metoda este selectată de cadrul didactic şi este pusă în aplicare în lecţii sau activităţi extraşcolare cu ajutorul elevilor şi în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor şi elev, participarea lor la căutare de soluţii, la distingerea dintre adevăr şi eroare şi care, sub forma unor variante şi/sau procedee selecţionate, se foloseşte pentru asimilarea cunoştinţelor, a trăirilor valorice şi a stimulării spiritului creativ. Când se alege o metodă, se ţine cont de finalităţile educaţiei, de conţinutul procesului instructiv, de particularităţile de vârstă şi de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor şcolare, de natura mijloacelor de învăţământ, de experienţa şi competenţa cadrului didactic. Activitatea la clasă ne-a demonstrat de fiecare dată că formarea de competenţe lectorale şi de interpretare a lecturii se produce efectiv prin valorificarea potenţialului intelectual propriu al elevilor în interacţiune cu situaţia de învăţare, în care rolul determinant îl au tehnicile aplicate. Povestea, într-un act de educaţie literar-artistică, oferă o mare diversitate de posibilităţi şi căi de investigare necesare într-un proces de formare-dezvoltare a elevului cititor.

EVALUAREA ELEVULUI PRIN METODE ALTERNATIVE: OBSERVAREA SISTEMATICĂ A ACTIVITĂȚII ȘI COMPORTAMENTULUI ELEVULUI

prof. Boian Mircea-Vasile
Şcoala Gimnazială Vad, jud. Cluj

Metodele alternative/complementare de evaluare se înscriu în categoria acelor strategii de evaluare care urmăresc să ofere elevilor posibilităţi sporite de a demonstra nu numai că au asimilat un ansamblu de cunoştinţe, dar şi că dispun de priceperi, deprinderi, abilităţi de a opera cu respectivele cunoştinţe. Au un potenţial formativ ridicat şi permit o mai bună individualizare a actului educaţional. Se recomandă folosirea acestor metode, întrucât ele vizează alături de obiectivele de învăţare şi obiective atitudinale şi comportamentale la elevi. Îmbunătăţirea calităţii instrucţiei şi educaţiei presupune „dezvoltarea unor tehnici de evaluare adaptate situaţiilor în care răspunsurile corecte nu pot fi integral anticipate sau prescrise”.

În tabelul de mai jos e prezentată o serie de obiective pentru care instrumentele tradiţionale se dovedesc a fi incomplete:

Finalităţi	Comportamente
Cunoştinţe şi capacităţi	Vorbirea, ascultarea, realizarea unor experimente complexe de laborator, desene, dans, gimnastică, abilităţi muzicale
Atitudinea faţă de desfăşurarea unei activităţi	Eficienţa planificării, utilizarea timpului, utilizarea echipamentelor şi a altor surse; demonstrarea unor caracteristici ca : iniţiativă, creativitate, perseverenţă, încredere în sine
Atitudini sociale	Preocuparea pentru bunăstarea celorlalţi, respectul faţă de lege, respectul faţă de bunurile celorlalţi, sensibilităţi la problemele sociale, preocuparea faţă de instituţiile sociale, dorinţa de a lucra pentru îmbunătăţirea aspectelor sociale
Atitudini ştiinţifice	Deschiderea la nou, sensibilitatea la relaţii de tip cauză-efect, minte iscoditoare
Interes	Exprimarea sentimentelor pentru diferite activităţi educaţionale, estetice, ştiinţifice, sociale, vocaţionale, de timp liber
Aprecieri	Exprimarea unor sentimente de apreciere şi de satisfacţie pentru: natură, muzică, artă, literatură, contribuţii sociale importante
Adaptări/ajustări	Relaţia cu colegii, reacţia faţă de autoritatea cadrului didactic, emotivitatea, adaptarea socială

În activitatea pe care o desfăşoară zilnic la clasă, profesorul obţine prin intermediul acestei metode informaţii relevante asupra performanţelor elevilor din perspectiva capacităţii lor de acţiune şi reacţionare, a competenţelor şi abilităţilor de care dispun. Permite cunoaşterea unor performanţe greu cuantificabile, dar foarte importante pentru

aprecierea randamentului şcolar: conduita morală, trăsături de personalitate şi implicit pentru calitatea şi eficienţa demersului didactic.

„În sensul său cel mai general, observaţia constă în investigarea sistematică, pe baza unui plan dinainte elaborat şi cu ajutorul unor instrumente adecvate, a acţiunilor şi interacţiunilor, a evenimentelor, a relaţiilor şi a proceselor dintr-un câmp social dat.”

Acest tip de observaţie *participativă* este, în esenţă, subiectivă, dar poate să-şi sporească gradul de obiectivitate dacă profesorul îşi concentrează atenţia asupra modului de elaborare şi utilizare a instrumentelor.

Pentru ca metoda să conducă la obţinerea unor informaţii cu adevărat relevante, utile actului evaluativ, foarte important este modul în care acestea sunt înregistrate şi prelucrate. Ghidurile de evaluare elaborate de Serviciul Naţional de Evaluare şi Examinare indică trei modalităţi de înregistrare a acestor informaţii:

- ***Fişa de evaluare***
- ***Scara de clasificare***
- ***Lista de control/verificare***

Aceste instrumente se utilizează atât pentru evaluarea procesului, cât şi a produselor realizate de către elevi, cu ajutorul lor putând fi surprinse atât obiectivări comportamentale ale domeniului cognitiv, cât şi ale domeniilor afectiv şi psihomotor.

a. ***Fişa de evaluare*** este un instrument în care cadrul didactic consemnează date factuale cu privire la comportamentul sau modul de acţiune al elevului (fapte deosebite, probleme de natură comportamentală, aptitudini generale sau specifice etc.), pe care apoi le prelucrează şi le interpretează.

Prezintă avantajul că educatorul decide asupra comportamentului sau performanţelor pe care le consideră relevante, semnificative pentru a fi reţinute, nu presupune implicarea elevului în completarea fişei şi nu depinde de capacitatea de comunicare a elevului cu educatorul. Are şi dezavantajul că solicită un timp considerabil pentru notarea datelor factuale şi nu întotdeauna interpretarea acestora are gradul de obiectivitate dorit.

Fişa de evaluare se poate prezenta astfel:

Clasa_____
Numele elevului _____
Data_____
Prezentarea evenimentului/ faptei_____
Interpretarea evenimentului (concluzii de natură psiho-pedagogică)_____

b. ***Scara de clasificare*** însumează un set de caracteristici (comportamente) ce sunt supuse evaluării, cu participarea directă a elevului. Acestuia i se prezintă o serie de enunţuri faţă de care el trebuie să-şi manifeste acordul sau dezacordul, având la dispoziţie o scară cu 5 trepte: puternic acord, acord, indecis/neutru, dezacord, puternic dezacord.

Exemplu:

1. Particip cu plăcere la activităţile organizate pe grupuri de lucru:

puternic ☐ dezacord ☐ neutru ☐ acord ☐ puternic

dezacord

acord

Important este ca enunţurile să fie redactate astfel încât să permită obţinerea informaţiei necesare pentru formularea unei concluzii pertinente cu privire la opinia, atitudinea pe care o are în vedere cadrul didactic, iar elevii să fie conştientizaţi asupra cerinţei de a răspunde cu sinceritate.

Iată câteva **sugestii** cu privire la redactarea unor bune enunţuri din cadrul unei astfel de scări:

- Fiecare enunţ să cuprindă cuvinte familiare elevului, utilizând limbajul acestuia şi nu unul puternic specializat sau tehnic. Deci, *enunţuri cu o structură simplă.*
- Fiecare enunţ să fie exprimat *clar pozitiv* sau *clar negativ* . Este bine ca enunţurile să fie experimentate înainte de introducerea lor în cadrul instrumentului.
- Lista finală de enunţuri trebuie să conţină *un număr aproximativ egal de enunţuri pozitive şi negative.*
- *Fiecare enunţ trebuie să producă informaţia necesară*. Nu se introduce un enunţ doar pentru că „este interesant de văzut ce răspund elevii la el”.
- Enunţul trebuie să facă referire clară la atitudinea sau opinia despre care dorim să aflăm informaţii.

c. *Lista de control/verificare* permite cadrului didactic să constate la elevii săi prezenţa sau absenţa unor caracteristici sau comportamente, fără ca pe moment să formuleze judecăţi de valori asupra celor înregistrate.

Exemplu, în cadrul unei lecţii de educaţie plastică, se poate folosi următoarea fişă de control:

Elevul:

- A urmat instrucţiunile de lucru date înaintea activităţii DA…..NU…..
- A respectat etapele ce trebuiau parcurse DA…..NU…..
- A folosit corect instrumentele de lucru DA…..NU…..
- A finalizat lucrarea DA…..NU…..
- A lucrat independent, neavând nevoie de ajutor DA…..NU…..
- A sesizat unele imperfecţiuni ale propriei lucrări DA…..NU…..

Prezintă avantajul că se elaborează relativ uşor, e simplă de aplicat elevilor şi permite evaluarea obiectivă a unor abilităţi.

Aceste instrumente de observare a activităţii şi comportamentului se recomandă a fi utilizate mai ales în cazul copiilor cu dificultăţi de învățare (care au nevoie de sprijin şi îndrumare).

Bibliografie:

1. **CERGHIT, IOAN** – *Sisteme de instruire alternative şi complementare; Structuri, stiluri şi strategii*, Editura Aramis, Bucureşti, 2002;
2. **TOMŞA, GHEORGHE**(coord.) – *Psihopedagogie preşcolară şi şcolară* – definitivat şi gradul II didactic, Editura Coresi, Bucureşti, 2005;
3. **VOGLER, JEAN** –*Evaluarea în învăţământul preuniversitar*, Editura Polirom, Iaşi, 2000.

METODE MODERNE UTILIZATE ÎN CADRUL ORELOR DE LIMBA ŞI LITERATURA ROMÂNĂ ÎN SCOPUL ÎMBOGĂŢIRII ŞI ACTIVIZĂRII VOCABULARULUI ELEVILOR

prof. înv. primar Boian Aurelia Cornelia
Școala Gimnazială Vad, jud. Cluj

Metodele de învăţare activă fac lecţiile interesante, ajută elevii să realizeze judecăţi de substanţă şi fundamentate, sprijină elevii în înţelegerea conţinuturilor pe care să fie capabili să le aplice în viaţa reală. Printre metodele care activizează predarea – învăţarea sunt şi cele prin care elevii lucrează productiv unii cu alţii, îşi dezvoltă abilităţi de colaborare şi ajutor reciproc. Ele pot avea un impact extraordinar asupra elevilor datorită denumirilor, caracterului ludic şi oferă alternative de învăţare cu „priză” la copii.

În vederea dezvoltării vocabularului la elevi, trebuie să utilizăm, cu precădere unele strategii activ – participative care să le îmbogăţească exprimarea. Acestea nu trebuie rupte de cele tradiţionale, ele marcând un nivel superior în spirala modernizării strategiilor didactice.

Din multitudinea de strategii moderne am ales o sinteză a unor strategii pe care le utilizez frecvent în cadrul lecțiilor de Limba și literatura română. Am ales ca suport texte ce abordează tema **„Paștele - cea mai mare sărbătoare a creștinătății”.**

1. Diamantul si piramida povestirii – strategie foarte atractiva pentru copii şi valoroasă deoarece prin ea, elevii sintetizeaza si ideile principale ale textului.

Dacă se dorește scrierea unei piramide la *Limba și literatura română*, se va face după următoarea regulă:

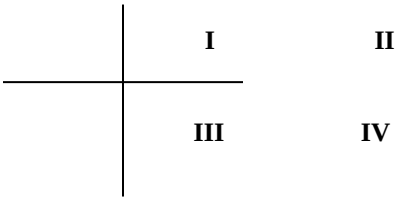
- un cuvânt- cheie care exprimă esența textului;
- 2 cuvinte pentru cuvântul-cheie;
- 3 cuvinte pentru însuşirile lui;
- 4 cuvinte pentru faptele lui;
- 5 cuvinte pentru analiza;

Exemplu:

Paștele
Sărbătoarea Învierii
așteptată, luminoasă, dorită
A sosit, a purificat, a aprins, a luminat
importantă, sfântă, pretuită, pomenită, iubită.

Cu aceste cuvinte se obţine piramida, iar, continuând descrescător până la un cuvânt, se obţine şi ***„diamantul”.***

2. **Metoda cadranelor** este o modalitate de rezumare şi sintetizare a unui conţinut informaţional, solicitând participarea şi implicarea elevilor în înţelegerea acestuia. Cum se procedează? Se trasează la tablă două axe perpendiculare, în aşa fel încât să apară patru cadrane:

Elevii citesc/ascultă un text. Sunt apoi solicitaţi să noteze în cadranul I sunetele auzite, în cadranul II sentimentele pe care le-au simţit, în cadranul III să stabilească o legătură între conţinutul textului şi experienţa lor de viaţă, iar în cadranul IV învăţătura ce se desprinde din text. Activitatea se poate desfăşura atât frontal cât şi pe grupe sau individual. Conţinutul cadranelor poate suferi modificări în funcţie de obiectivele lecţiei.

Text suport : „În ziua de Paşte” de Elena Farago

I. Citate Scrie din memorie prima strofă a poeziei.	***II. Argumente*** Cum ar trebui să ne purtăm de Paşte cu cei dragi?
III. Creaţie Alcătuieşte câte o propoziţie folosind cuvintele: „înviere”, „smerit”, „suflet milos”.	***IV. Desen*** Desenează simbolul sărbătorii de Paşte.

3. Jurnalul cu dublă intrare este o metodă prin care cititorii stabilesc o legătură strânsă între text şi propria lor curiozitate şi experienţă. Acest jurnal este deosebit de util în situaţii în care elevii au de citit texte mai lungi, în afara clasei. Elevii trebuie să împartă o pagină în două, trăgând pe mijloc o linie verticală. În partea stângă li se cere să noteze un pasaj dintr-un text care i-a impresionat. În partea dreaptă li se va cere să comenteze acel pasaj. După ce elevii au realizat lectura textului, jurnalul poate fi util în faza de reflecţie.

Text suport: *„La Paști” de George Coșbuc*

Idei (Ce?)	**Motivaţia (De ce?)**
E pace-n cer și pe pământ.	
Și cât e de frumos în sat!	
Și doi, de se-ntâlnesc în cale **Își zic: „Hristos a înviat!”**	

Biserica, pe deal, mai sus, **E plină astăzi de lumină.**	

4. Scrierea liberă sau Eseul de 5 minute”

Învăţătorul cere elevilor ca timp de 5 minute să scrie neîntrerupt tot ce gândesc despre un anumit subiect. Când vor citi ideile în perechi sau în grup, în faţa clasei, elevii vor sublinia aspectele de care sunt siguri şi pe cele de care nu sunt siguri. Ultimele le vor urmari în cursul lecturii textului nou pentru a-şi clarifica incertitudinile.

E bine ca la sfârşitul activităţii elevii să revină asupra celor scrise în debutul lecţiei şi să le evalueze din perspectiva noilor informaţii.

Exemplu: *Scrieţi în 5 minute tot ce vă trece prin minte despre* ***„Paști - sărbătoarea Învierii Domnului”.***

Vorbind despre necesitatea inovării în domeniul metodologiei didactice şi a căutării de noi variante pentru a spori eficienţa activităţii instructiv-educative din şcoală, prin directa implicarea a elevului şi mobilizarea efortului său cognitiv, profesorul Ioan Cerghit afirmă:

“Pedagogia modernă nu caută să impună nici un fel de reţetar rigid, dimpotrivă, consideră că fixitatea metodelor, conservatorismul educatorilor, rutina excesivă, indiferenţa etc. aduc mari prejudicii efortului actual de ridicare a învăţământului pe noi trepte; ea nu se opune în nici un fel iniţiativei şi originalităţii individuale sau colective de regândire şi reconsiderare în spirit creator a oricăror aspecte care privesc perfecţionarea şi modernizarea metodologiei învăţământului de toate gradele. În fond creaţia, în materie de metodologie, înseamnă o necontenită căutare, reînnoire şi îmbunătăţire a condiţiilor de muncă în instituţiile şcolare.”

Bibliografie:

- Cerghit, Ioan, (2006), *„Metode de învăţământ”,* Editura Polirom, Bucureşti;
- Şerdean, Ioan, (2006), „*Didactica limbii şi literaturii române*”, Editura Corint, Bucureşti;
- Ungureanu, Adalmina, (2003), „*Metodica studierii limbii şi literaturii române”,* Editura AS’S, Iaşi.

ROLUL ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE ÎN PROCESUL EDUCAȚIONAL INOVATIV

PESCARU IRINA, profesor învățământ primar,
Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu“, Bucuresti
CREȚ ILEANA, profesor învățământ primar,
Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu“, Bucuresti

În accepțiunea generală activitățile extrașcolare sunt excursiile, drumețiile, vizionările de filme, piese de teatru sau spectacolele de magie, dar și activități de implicare a celor mici în viața comunității prin organizarea de târguri, expoziții, concursuri, activități de protejare a mediului sau chiar realizarea revistei școlii, blogului, paginii de internet sau o rețea de televiziune dedicată lor. Prin participarea la astfel de evenimente, îi ajutăm pe copii să își dezvolte abilitățile de comunicare și socializare, de observație, de dezvoltare a culturii, memoriei și imaginației.

Desigur aceste activități implică direct copilul și îl ajută să deprindă obiceiuri pozitive, care în timp îl susține să se descurce singur în orice situație, să își facă prieteni noi, să aibă mai multă încredere în el și să își dezvolte noi hobby-uri, ei vor fi mai motivați să reușească în tot ceea ce și-au propus și vor reuși să obțină note mari la școală, deoarece își vor dezvolta capacitățile de învățare, bagajul de cultură generală, memoria, simțul critic.

De aceea, este imperios necesar că orice cadru didactic să centreze în mod real întregul proces instructiv-educativ pe nevoile copiilor, predându-le acele cunoştinţe necesare integrării în viaţa socială, apropiind problemele şi aspectele acesteia de nevoile copiilor (să aducă viaţa în clasă şi să elimine pe cât posibil balastul de care copiii nu au nevoie, încărcând memoria acestora doar cu informații anoste).

De asemenea, autoperfecţionarea continuă şi menţinerea în curentul ideilor noi de abordare a procesului instructiv-educativ vor susține întreaga activitate de educare, aducând un aport major pozitiv întregului demers.

În general activitățile sportive sunt preferatele celor mai mulți părinți, pentru că acestea îi ajută pe copii să aibă o viață ordonată, să aibă un program stabilit, pe care îl respectă zilnic, un regim alimentar și un stil de viață sănătos. În ultima perioadă însă se reliefează tendința de a reflectă mai profund asupra parteneriatelor cu comunitatea în care se află unitatea de învăţământ în care își desfășoară activitatea şi mai ales cu părinţii copiilor pe care îi formează, organizând „şcoala părinţilor” sau cursuri de parenting, prin care să îi ajute pe aceştia să cunoască particularităţile de vârstă ale copiilor, legate de ce înseamnă imaginea şi stima de sine, de organizare a timpului liber al copiilor lor etc. Cadrul didactic este cel care este capabil de a asigura legătura cu specialiştii din comunitate (logopezi, psihologi în vederea unor şedinţe de consiliere parentală sau a copiilor cu probleme sau nevoi speciale, medici de specialitate...).

Nu cred că e cazul să ne ferim dacă avem o ratare în cadrul unor astfel de activități deoarece chiar și eșecul în aceste condiții ne va acorda oprtunitatea de a îi învața pe copii câteva lecții valoroase, cum ar fi că pentru obținerea succesului este nevoie de mai multă muncă, perseverență, dar și de pasiune.

Mai mult, activitățile extracurriculare îi ajută pe cei mici să se adapteze mult mai ușor la condiții și medii noi și uneori dificile și să lucreze sub presiune. Experiența dobândită în acest mod îi ajută să își păstreze concentrarea și eficiența, indiferent de temperaturi, de zgomote sau de factorii disturbatori din jur.

Pentru susținerea celor de mai sus este necesară flexibilizarea curriculumului şi centrarea întregului demers pedagogic pe competenţele necesare dezvoltării personale a copiilor, pe economia cunoaşterii (profesorul să-i înveţe pe copii

să înveţe şi să se orienteze în informaţii, să le caute şi să le afle prin mai multe căi, să-şi esenţializeze cunoştinţele, să le structureze, să facă conexiuni; aici intră şi competenţele digitale, adică să-i ajute să folosească internetul în mod sigur, să ştie să se ferească de pericolele internetului, să-i informeze asupra acestora şi să le dea sursele de informare şi instrumentele de lucrul cu calculatorul, să-i înveţe inclusiv pe părinţi cum să-şi ajute copiii în aflarea informaţiilor).

Nu trebuie să minimalizăm puterea activităților extrașcolare și extracurriculare în formarea de competenţe axiologice şi de valorizare, necesare participării active şi responsabile a copiilor la viaţa socială, ba chiar să o inițializăm și să o ghidăm astfel încât să folosim rezultatele acesteia.

Pe urmele pandei uriașe

Mihai Adela
Școala Gimnazială ”Rakoczi Ferenc” Satu Mare

Cititul are nenumărate efecte pozitive asupra vieții omului, de exemplu: contribuie la dezvoltarea memoriei, a creativității, a vocabularului, a concentrației, îmbunătățește ortografia, elimină stresul și anxietatea.
Unele cercetări arată că citirea influențează pozitiv starea de sănătate a omului, fiindcă încetează dezvoltarea demenței și provoacă o stare de bine, organismul eliberând endorfină în timpul citirii unei cărți interesante.

Copiii citesc destul? Ce le place copiilor să le citească? La aceste întrebări am căutat răspunsuri. Am realizat o anchetă la clasa mea. Din răspunsurile date reiese că elevilor cuprinse între vârsta de 7- 10 ani le plac cărțile a căror protagoniști trec printr-o serie de aventuri, nuvelele unde personajele sunt copii de vârsta lor, care trec prin mai multe întâmplări hazlii din viața reală sau prin întâmplări fantastice. De asemenea le plac și cărțile despre animale.

Pornind de la rezultatele acestei anchete împreună cu clasa mea am realizat un proiect intitulat ” Pe urmele pandei uriașe”. Obiectivul principal al acestui proiect era îndrăgirea citirii. Niște elevi de vârsta școlară mică în timpul vacanței de vară, cu ajutorul unei mașini de timp ajung în China, într-un laborator unde oamenii de știință fac tot posibilul pentru salvarea pandelor uriașe. Petrecând o zi în acest loc au aflat nenumărate informații despre panda, precum și despre unele tradiții chinezești.
Elevii au însușit o mulțime de cunoștințe despre aceste animale, precum și despre mâncăruri și băuturi tradiționale chinezești. Înainte de a pleca în această călătorie imaginară , împreună am căutat informații despre China, despre obiceiuri și tradiții, despre clădiri interesante și relevante.
Pe lângă informațiile dobândite din carte elevii au căutat și alte informații despre panda uriașă, căutând pe internet și prin lexicoane. Am realizat un concurs intitulat ” Cine știe mai mult despre panda uriașă?” Elevii au răspuns la diferite întrebări legate de înfățișarea, greutatea, mărimea, stilul de viață, hrana, obiceiurile pandei.
Împreună am gustat ceaiul de ghimbir și puiul sichuan. Pe baza celor citite elevii au realizat un plan pentru salvarea acestor animale. Au creat machete reprezentând pădurile unde panda uriașă ar putea trăi în siguranță. În pădurea ideală în afară de copaci au primit loc și un teren de joacă și o grădiniță pentru pui. Elevii au utilizat diferite materiale și technici pentru crearea acestei păduri. Fiecare dintre ei a realizat câte un element la alegere, până ce toți au fost mulțumiți de locația creată de ei.

Astfel am reușit să realizăm un proiect interdisciplinar. În afară de îndrăgirea cititului am învățat lucruri noi despre o altă cultură, despre un animal care este în pericol. Realizarea machetelor a contribuit la dezvoltarea abilităților practice.
Proiectul s-a încheiat cu realizarea unor benzi desenate și scrierea unor compuneri în care elevii au avut posibilitatea să împărtășească impresiile, sentimentele , cunoștințele acumulate în timpul proiectului.

Bibliografie:

Pe urmele pandei uriașe, Editura TKK, Debrecen

Locul educației nonformale în sistemul de învățământ contemporan

Prof. Olteanu Gigi Mirel
Liceul Tehmologic Turceni, Județul Gorj

În prezent, conceptul de educaţie se dezvoltă din ce în ce mai mult, iar diferitele forme educaţionale pot interacționa pentru a crea un întreg viabil. Cu certitudine că în acest domeniu este vital ca schimbările să fie realizate într-un mod unitar şi că, dincolo de orice clasificare conceptuală, trebuie să privim lucrurile ca pe un tot, care serveşte oamenilor, determinîndu-i să fie atrași de învăţare. Astfel, educația nonformală nu este realizată pentru a diminua rolul sau importanța educației formale, ea vine în completarea acesteia pentru a-i crește eficiența.

În acest context, tot mai multe procedee de educaţie nonformală încep să apară şi în sistemul educaţional autuhton. Împrumutate de cele mai multe ori din Occident, acestea au fost concepute în încercarea de a-i susține pe elevi să înveţe mai repede şi mai uşor, lucruri mai utile decât se pot învăţa prin metodele tradiţionale de predare. Privind în profunzime acest nou concept, putem constata că învățarea non-formală se face prin joacă, într-o atmosferă degajată şi plină de energie. În sistemul de învățământ preuniversitar din țara noastră, există încercări, cel puţin la nivel de programă, de a intersecta cele două tipuri de educaţie (formală și nonformală), prin adăugarea de materii precum "Joc şi mişcare", în învățământul primar. Din anul şcolar 2015-2016, în programa şcolară a ciclului primar, există o nouă disciplină – Joc şi mişcare. Aceasta poate fi privită ca o completare a materiei Educaţiei fizică, deoarece disciplina este introdusă în aria Educaţie fizică, sport şi sănătate şi își propune să completeze experienţele dobândite la educaţie fizică.

Principalele trăsături care fac ca educația nonformală să fie atractivă sunt caracterul voluntar al acesteia și faptul că se bazează mai mult pe învățarea practică decât pe teorie. Chiar dacă se desfășoară într-un mod organizat, persoana alege de bunăvoie să se implice, fără să aștepte în schimb recompense financiare sau recompense specifice educației formale: notele. Deși nu se aplică nici pedepse, cum ar fi absențele, scăderea notei la purtare și altele, există obiective clare de învățare, dar realizarea lor se desfășoară într-un alt mod decât acela al predării, care este metoda principală din instituțiile de învățământ de la noi.

Efectele majore pe care educația nonformală își propune să le aducă, sunt:

- îmbunătățirea calităţii actului educaţional şi a rezultatelor învăţării;
- creșterea interesului elevilor și a cadrelor didactice de a se implica în activități educative curriculare, extraşcolare şi extracurriculare;
- sporirea iniţiativelor tinerilor în dezvoltarea comunităţii şcolare/comunităţii;
- reducerea fenomenelor antisociale, a abandonului şi absenteismului şcolar;
- asigurarea şanselor egale de dezvoltare personală;
- stimularea creșterii resursei umane necesare dezvoltării societăţii;

Există numeroase atuuri ale implicării în diferite organizații care se dedică educației nonformale. Primul ar fi acela că apar numeroase oportunități care îți oferă perspective originale, noi experiențe și îți susțin astfel dezvoltarea personală. Într-o societate în care tehnologia avansează ameţitor şi datorită ei, de la cele mai fragede vârste, copiii sunt asaltaţi de informaţii mai mult sau mai puţin utile, educaţia se îndreaptă din ce în ce mai mult către regăsirea comuniunii cu

natura. După mult timp în care toate eforturile profesorilor s-au concentrat pe aducerea copiilor în clasă pentru a se realiza actul educational, experții în educație sunt siliți să recunoască faptul că nu este cea mai potrivită formă de educaţie pentru aceste generații foarte inteligente care se plictisesc repede și au mereu nevoie de provocări. Este momentul cel mai potrivit să îi ducem pe elevi în afara pereților clasei pentru a se conecta cu natura, pentru a se redescoperii și pentru a trăi experiențe de învățare inedite.

Educaţia outdoor se pliază cel mai bine pe cea nonformală, întrucât educaţia outdoor se bazează foarte mult pe implicarea activă, optimizează procesul de învăţare, se desfăşoară în contexte distincte eliminând monotonia, foloseşte metode care încurajează implicarea şi participarea, are o structură şi o proiectare deschisă, procesul învăţării este orientat spre participant, se bazează pe experienţa participanţilor. Atât educaţia nonformală cât şi educaţia outdoor pot veni în completarea educației formale, iar tendinţa actuală este de creștere a importanței primelor două forme pentru a oferi elevilor oportunitatea unor experiențe de învățare valoroase și diversificate.

Deseori educaţia outdoor este identificată cu educaţia pentru mediu-ecologică. Deși asemănările dintre ele sunt evidente (cele două se întâlnesc în aer liber și au un caracter creativ), educaţia outdoor nu înseamnă numai acest lucru. Complexitatea acestui tip de educație vine din diversitatea activităților care se pot desfășura în natură și din capacitatea crescută a elevilor de a se implica în aceste activități care elimină total monotonia orelor desfășurate în mod traditional în sala de clasă.

Așadar educația outdoor este o alternativă viabilă și potrivită pentru învățământul românesc ce aduce, pe lângă rezultate îmbunătățite la numeroase obiecte de studiu, avantaje mult mai importante: creșterea încrederii în forțele proprii, creșterea empatiei și a dorinței de a lucre în echipă și comuniunea cu natura care este o ancoră puternică a personalității oricărui individ.

Poveștile la vârsta preșcolară

Prof. înv. preşc. VĂRGATU LOREDANA ELENA
Grădiniţa cu P.P. “Căsuţa Fermecată”, Craiova

Copiii adoră să le vorbeşti. Precum un burete, creieraşul lor absoarbe toate informaţiile pe care adulţii le împărtăşesc cu ei. Din acest motiv, toţi copiii sunt deosebit de receptivi şi atenţi atunci când li se citesc poveşti. Personajele din basme, întâmplările prin care trec acestea şi deciziile pe care sunt nevoite să le ia joacă un rol decisiv asupra viziunii pe care cei mici o au asupra realităţii şi a modului în care ajung să se comporte în societate. La vârsta copilăriei, poveştile, şi mai ales basmele, sunt mai mult decât simple texte culese din cărţi. Ele reprezintă un instrument de bază aflat la îndemana părinţilor şi a educatoarelor, pentru a stimula dragostea de lectură şi cărţi şi curiozitatea intelectuală a micuţului. Poveștile joacă un rol esențial atât în educația, cât și în dezvoltarea copiilor. Reprezintă un stimul pentru creativitate, o întărire a relației cu părinții, ajută la dezvoltarea morală si îi învață să capete încredere în propriile forțe, dar și să pătrundă într-un univers fantastic plin de mistere şi necunoscut. Poveştile au rol moralizator şi de cele mai multe ori prezintă situaţii sau personaje cu care copiii se pot identifica. Atunci când alegi o poveste, gândeşte-te la fricile, complexele sau problemele cu care se confruntă copilul tău. Dacă cel mic are o teamă de întuneric atunci citeşte-i o poveste în care personajul învinge această teamă. Dacă nu vrea să-şi împartă lucrurile atunci îi poţi spune o poveste din care să înveţe importanţa generozităţii. Este esenţial să-i împărtăşeşti poveşti educative care să-l înveţe cât de important este să fii bun, cinstit, sincer şi generos cu cei din jur. O poveste trebuie să influenţeze pozitiv şi constructiv caracterul celor mici, trebuie să transmită un mesaj moralizator, să-i înveselească şi să aibă capacitatea de a-i transpune în lumea magică pe care ei o îndrăgesc atât de mult.

Pentru formarea şi informarea preşcolarilor am apelat deseori la poveşti şi basme din literatura naţională şi universală. Mijlocul de insuflare la preşcolari a dragostei pentru literatură, dar şi pentru informarea copiilor despre aspecte din mediul înconjurător şi formarea de priceperi şi deprinderi este povestirea. Astfel, pe langa basmele clasice, copiii pot dobandi informaţii despre corpul uman şi igiena corporală ascultând poveşti precum „Maricica” şi „Supărarea Danielei”, pot afla ce înseamnă politeţea din povestirile ”Nu numai la grădiniţă” sau „Sanda la grădiniţă”. Personajele negative şi păţaniile lor îi pot determina pe copii să respecte şi să aplice regulile de igienă corporală şi de comportare civilizată, spre a nu fi exemple negative. Amintim de asemenea, poveşti şi basme precum ”Răţuşca cea urâtă”, ”Puiul”, ”Gândăcelul”, ”Căprioara”, poveşti ce pot oferi copiilor date despre viaţa păsărilor şi animalelor şi despre diferitele medii de viaţă.

Toate aceste poveşti şi basme reprezintă un mijloc de cunoaştere care le creează copiilor trăiri contradictorii, prin intermediul lor ei putând experimenta sentimente de iubire, ură, teamă, fericire, tristeţe sau pot asista la confruntarea dintre bine şi rău. Deşi aceste trăiri sunt uneori foarte greu de inteles la o vârsta atât de fragedă, tocmai aici se conturează importanţa basmelor. Prin intermediul exemplului ele îmbogăţesc viaţa afectivă a copiilor, oferindu-le oportunitatea de a experimenta, alături de personajele prezentate, diverse circumstanţe desfăşurate în cele mai diverse ipostaze.

La această vârstă, imaginaţia copiilor suferă modificări calitative, în strânsă corelaţie cu schimbările psihofiziologice ce au loc. Se dezvoltă intens funcţia analitică a scoarţei cerebrale, se perfecţionează funcţia reglatoare a limbajului şi creşte rolul inhibiţiei condiţionate. Gândirea copilului devine mai abstractă, ceea ce dă posibilitatea lărgirii câmpului de acţiune a imaginaţiei, creşterii gradului său de creativitate. Cunoştinţele copilului devin mai precise şi mai

sistematice. Toate aceste schimbări creează noi posibilităţi de transformare a reprezentărilor, la aceasta contribuind şi povestirile.

Povestirile influențează în mod indirect și estetica comportării copiilor, contribuie la lărgirea orizontului de cunoaștere prin multitudinea de aspecte din ambianța înconjurătoare la care face apel. În procesul ascultării unei povestiri este antrenată în mare măsură activitatea psihică a copilului. Copilul urmărește cu atenție datele povestirii, memorează, compară, analizează diferite situații, stabilește pe plan mintal unele relații faptuale, însușiri ale personajelor. Astfel, este antrenată și gândirea copilului, devenind capabil de a înțelege faptele, gândurile și sentimentele personajelor. Poveştile îmbogăţesc deprinderile de a comunica, îmbogăţesc vocabularul, cultivă sentimente frumoase, stimulează imaginaţia şi creativitatea, educă spiritul de sacrificiu, altruism, solidaritate, dreptate. Pune baza concepţiei despre lume şi viaţă.

Se înţelege că gustul pentru lectură se formează timpuriu şi de aceea, în gradiniţă informaţiile sumare legate de mediul înconjurător sau istorie se transmit prin intermediul povestioarelor. Acestea fac trecerea de la lumea fabuloasă a poveştilor din grădiniţă la cea reală. Contactul cu poveştile educatoarei conduce la dezvoltarea gustului pentru frumos, la îmbogăţirea vocabularului, la creativitate.

Prin intermediul povestirii, copilul se eliberează de egocentrism, întrucât se identifică în plan imaginar cu personajele în care găseşte ceva din el însuşi, şi ceva din personaje în el. Pentru preşcolar, adultul care îi citeşte povestea este şi autorul, martorul întâmplărilor povestite, magicianul care deschide uşa unei lumi nebănuite, actorul, şi mai ales modelul de vorbire şi povestire.

Povestirile copiilor permit dezvoltarea cu precădere a limbajului preşcolarilor, permiţându-le astfel să se exprime cu uşurinţă, atât în relaţie cu ceilalţi copii, dar şi cu adulţii.

Povestirile create de copii au evidentă valoare formativă, contribuind la dezvoltarea gândirii şi a imaginaţiei creatoare, la dezvoltarea unei vorbiri corecte, fluente, expresive.

Cele mai frecvente tipuri de povestiri create şi practicate în grădiniţa de copii sunt povestirile create pe baza unui şir de ilustraţii şi povestirile cu început dat. Tematica poveştilor create de copii după modelul educatoarei poate fi legată de: fapte cotidiene, întâmplări, momente trăite de copii, de familia acestora sau de prieteni; întâmplări din viaţa animalelor. Copiii trebuie să-şi imagineze locuri, întâmplări, fapte care s-au petrecut sau se pot petrece în viitor, ca în lumea reală, ca în filme de desene animate ori ca în vis.

Copilul este independent în expresie, îşi manifestă nestingherit iniţiativa, spontaneitatea şi fantezia inepuizabilă. Atitudinea creatoare pe care o are faţă de limbaj depinde de natura mesajului pe care îl transmite şi de posibilităţile sale intelectuale, lingvistice, afective. Povestirile lui sunt scurte, fără divagaţii, fără explicaţii întinse, oarecum incorecte dar uneori pot avea o savoare deosebită. Sunt situaţii în care, prin povestirile create, proiectează asupra personajelor, propriile sale dorinţe, preferinţe, probleme. Educatoarea are sarcina didactică de a stimula imaginaţia şi de a încuraja originalitatea copiilor. Cu ajutorul povestirii, ca metodă, educatoarea realizează apropierea copiilor de cele mai variate aspecte de viaţă şi domenii de activitate şi-i informează asupra unor fapte şi evenimente ce nu pot fi cunoscute prin experienţa lor proprie. În acelaşi timp, prin cuvântul viu, li se trezesc copiilor emoţii şi li se orientează atenţia spre cele comunicate. Prin intermediul povestirilor expuse de către educatoare, copiii sunt familiarizaţi cu structura limbii române, cu bogăţia formelor sale gramaticale, cu frumuseţea şi expresivitatea limbajului, ceea ce contribuie la dezvoltarea vorbirii şi a gândirii lor.

În cadrul activităţilor de povestire se exersează vorbirea copiilor, se formează deprinderea de a povesti independent, ceea ce contribuie la mărirea posibilităţilor de exprimare corectă, coerentă şi expresivă.

În grădiniţa de copii povestirea este folosită atât ca metodă de expunere şi comunicare de cunoştinţe, cât şi ca formă de activitate destinată cunoaşterii mediului şi dezvoltării vorbirii preşcolarilor.

În concluzie, se poate reţine că rolul şi importanţa povestirilor – ca activităţi organizate – constă în valoarea lor cognitivă, etică şi estetică, prin care se exercită o puternică înrâuire asupra întregii personalităţi a copiilor.

Bibliografie:

- ✓ Ministerul Educaţiei şi Învăţământului, *Programa activităţilor instructiv-educative în grădiniţa de copii*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1987.
- ✓ *Revista, Învăţământul preşcolar, nr.1-2/1992*.
- ✓ Bratu, B., *Preşcolarul şi literatura*, E.D.P., Bucureşti, 1977.
- ✓ *Curriculum pentru educaţia timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani*, 2008;
- ✓ Rafailă, E., (2002), *Educarea creativităţii la vârsta preşcolară*, Editura Aramis, Bucureşti.
- ✓ Chergit, I., *Metode de învăţământ*, Editura Polirom, Bucuresti,1997
- ✓ https://edict.ro/prescolarul-si-lumea-minunata-a-povestilor/
- ✓ http://www.gradinitaluidavid.ro/importanta-povestilor-in-viata-copiilor/

PRINCIPII ALE EDUCAȚIEI INCLUZIVE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

Prof. Vărgatu Veronica Daniela
Grădinița cu P.P. „Floarea Soarelui”, Craiova

Diversele schimbări de ordin economic și sociocultural au generat fenomenul excluderii copiilor din procesele educațional și social, datorate inegalității și segmentării populației, migrațiunii, dispersării familiilor, exodului rural și denaturării principiilor solidarității umane, în general. În ciuda eforturilor făcute de diferite țări, realitatea demonstrează că educația tinde să reproducă și chiar să sporească segmentarea socială și culturală. Rolul tradițional al educației ca mijloc de promovare a coeziunii și mobilității sociale s-a diminuat puternic în contextul actual economic și social. Fenomenele menționate au condus la izolarea/excluderea unor categorii de indivizi sau grupuri de indivizi. Aceasta explică importanța deosebită acordată, în prezent, reconceptualizării sistemului de educație din perspectiva incluziunii.

Educația incluzivă prevede schimbarea și adaptarea continuă a sistemului educațional pentru a răspunde diversității copiilor și nevoilor ce decurg din aceasta, pentru a oferi educație de calitate tuturor în contexte integrate și medii de învățare comună.

Reformele în domeniul educației, inclusiv reforma sistemului rezidențial de îngrijire a copilului, includerea în învățământul general a tot mai mulți copii cu cerințe educaționale speciale impugn restructurarea și reconsiderarea culturii, politicilor și practicilor școlare, astfel încît acestea să răspundă diversității copiilor și necesităților lor. În aceste procese, rolul primordial revine cadrului didactic în calitate de agent al schimbării, care trebuie să promoveze, la nivel de unitate școlară și de comunitate, ideea și benei ciile educației incluzive orientate spre asigurarea participării tuturor copiilor la educație și eradicarea excluderii lor din mediul școlar comun.

Cadrul didactic trebuie să i e bine intenționat și pregătit pentru a face față provocărilor induse de transformările care se produc în abordarea individualizată a copiilor și să acorde asistență calitativă și calii cată în corespundere cu necesitățile diferitor categorii de copii, iar demersal didactic se cere a i regîndit din perspectiva educației incluzive.

Educația incluzivă este o abordare și un proces continuu de dezvoltare a politicilor și practicilor educaționale, orientate spre asigurarea oportunităților și șanselor egale pentru persoanele excluse/marginalizate de a benei cia de drepturile fundamentale ale omului la dezvoltare și educație în condițiile diversității umane.

Dezvoltată din conceptul de integrare, educația incluzivă se focalizează pe o gamă mult mai largă de copii care puteau fi marginalizați sau excluși din sistemul de învățământ din cauza aparentelor dificultăți cu care se confruntă. Din această perspectivă, benefciarii educației incluzive sunt toți copiii, indiferent de starea materială a familiei, mediul de reședință, apartenența etnică, limba vorbită, sex, vârstă, de apartenența politică sau religioasă, starea de sănătate, de caracteristicile de învățare, de antecedente penale etc., inclusiv:

- copiii orfani, abandonați, lipsiți de îngrijire părintească și cei din familii defavorizate;
- copiii instituționalizați în școlile-internat;
- copiii care consumă droguri, alcool, alte substanțe toxice;
- copiii cu dificultăți de învățare și comunicare;

- copiii care se confruntă cu probleme de învățare și integrare socială din cauza faptului că aparţin minorităţilor naţionale, etnice, religioase sau lingvistice;
- copiii cu deficienţe mai grave, care au nevoie și de o formă de sprijin suplimentar.

Beneficiari ai educaţiei incluzive pot fi și alte categorii de copii, tineri și adulţi care, din diferite motive, sunt marginalizaţi sau excluși în procesul accederii și realizării unui program de educaţie.

Incluziunea nu înseamnă doar acceptarea, tolerarea copiilor cu cerinţe speciale într-o clasă din învăţământul general, ci adaptarea școlii la cerinţele copiilor, cuprinderea acestora în programele educaţionale alături de toţi ceilalţi copii, dar și asigurarea concomitentă a serviciilor de specialitate, programelor de sprijin individualizate.

Educaţia incluzivă se dezvoltă în baza următoarelor principii:

- principiul drepturilor egale în domeniul educaţiei;
- principiul egalizării șanselor;
- principiul interesului superior al copilului;
- principiul non-discriminării, toleranţei și valorii cării tuturor diferenţelor;
- principiul intervenţiei timpurii;
- principiul individualizării procesului de educaţie și dezvoltării la maximum a potenţialului fiecărui copil;
- principiul asigurării serviciilor de sprijin;
- principiul dreptului părintelui de a alege;
- principiul cooperării și parteneriatului social.

Referințe bibliografice:

1. Bolboceanu A. ș.a. Inclusiv EU. Studiul ei cienței experiențelor de incluziune a copiilor cu CES, dezvoltate în instituțiile de învățământ general din Republica Moldova. Chișinău: Centrul de zi „Speranța”, Centrul de resurse pentru promovarea educației incluzive „Inclusiv EU”, Institutul de Științe ale Educației, 2010.
2. Bucun N. și al. Concepția educației incluzive, în Univers Pedagogic, nr.2, 2009.
3. Danii A., Popovici D.-V., Racu A. Intervenția psihopedagogică în școala incluzivă. Chișinău: Tipograi a Centrală, 2007.
4. Programul de dezvoltare a educației incluzive, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.523 din 11.07.2011. Monitorul Oi cial al Republicii Moldova nr.114-116 din 15.07.2011, art. 589.
5. Racu A., Popovici D.-V., Danii A. Educația incluzivă. Ghid pentru cadrele didactice și manageriale. Chișinău: Tipograi a Centrală, 2010.
6. Vrăjmaș T. Învățământul integrat și/sau incluziv. București: Aramis, 2001.

Revoluție creativă în educație de la tradiție la inovație

Prof. Psihopedagog Silvia FICUȚ
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Nr. 1 Oradea

" O educație de calitate înseamnă echilibru între tradiție și inovație între creativitate și rutină”. Sir Ken Robinson

În mod tradiţional, şcoala este locul de producere şi transmitere a cunoaşterii, de formare a competenţelor cognitive, de înţelegere a sensului vieţii şi a lumii care ne înconjoară, de înţelegere a raporturilor cu ceilalţi şicu noi înşine. Misiunea şcolii nu este doar de a pregăti forţa de muncă. Şcoala trebuie să formeze caractere, să-i educe tânărului plăcerea de a învăţa, dorinţa de a reuşi şi de a face faţă schimbărilor de pe piaţa muncii.

Valorile esențiale ale culturii inovatoare sunt: orientarea spre acțiune și schimbare, focalizarea activității pe elev, profesionalizare și competență, calitate, eficiență, management participativ și leadership, egalitate, echitate, descentralizare, valorizarea părinților și comunității locale că parteneri educaționali. Sistemul educațional actual trebuie să se focalizeze pe calitate și echitate componente care ulterior se reflectă pregnant în reușita școlară a elevilor și reușita socială a absolvenților. Reușita școlară depinde în principal de factorii interni ai procesului educațional: nivelul de pregătire profesională al cadrelor didactice, organizarea și gestionarea procesului de predare-învățare, rigoarea evaluării, aspectele ce țin de realizarea curriculumului, climatul relațional din școală și din clasă, gestionarea timpului alocat predării și învățării. Reușita socială a absolvenților ar trebui să fie determinată, în mare măsură, de reușita școlară. Acest lucru nu mai este astăzi general valabil. Reușita socială este dependentă și de factori extrapedagogici cum sunt poziția socială, relațiile familiei și structurile sociale existente.

Alături de școală, în prezent, au apărut și s-au extins și alte surse și modalități de educare și formare ale individului, lucru care a dus la reducerea monopolului educațional pe care școala la exercitat de-a lungul timpului. Noul model educațional implică două categorii de schimbări: pe axa timp/durata (educația se poate realiza de-a lungul întregii vieți) și pe axa spațiu (are loc lărgirea și amplificarea surselor sociale de educație). Apare astfel concurența dar și cooperarea dintre educația formală (școlară) și educația nonformală și informală.Extinderea rapidă a educației nonformale și informale, mai flexibilă, mai adaptabilă, mai deschisă și mai neconvențională impune necesitatea realizării unui *“*parteneriate constructive*”,* (E. Păun, 2005, pag.90) între cele trei componente ale câmpului social al educației (formală, nonformală și informală) sub egida școlii.

În viziunea pedagogiei moderne relaţia cadru didactic – elev este concepută ca o relaţie de mare complexitate, care implică un dialog permanent între cei doi factori, educat şi educator, o comunicare reciprocă, angajând toate laturile personalităţii acestora.

Profesori trebuie să dispună de capacitatea empatică proprie a unui bun cadru didactic deoarece empatia presupune aptitudine deosebită de transpunere în situația ascultătorilor sau a elevului(comportamentul de "coborâre "

la nivelul copilului pentru a creşte din nou împreună cu el). Un comportament empatic, din partea cadrului didactic va asigura şi baza influenţei pertinente asupra educaţiei elevului, asupra motivaţiei sale pentru muncă, asupra orientării sale şcolare şi profesionale, asupra fixării unui comportament moral dezirabil pe măsura cerinţelor societăţii noastre. Avem nevoie de o bună comunicare atât verbal (folosirea cuvintelor "magice" de ex. “mulţumesc”, “te rog”, cuvinte precise, pozitive și concrete, folosirea propozițiilor scurte pentru ca elevul să poata interveni dacă dorește), dar și comunicarea nonverbala(vocea caldă, expresivă, cu un ton adecvat, gesticulația sa fie expresivă, iar zâmbetul care cumpără totul și nu costă nimic, cel mai vechi secret al educației. Este ştiut faptul că cel mai bine se învaţă acolo unde ne simţim în siguranţă, apreciaţi şi respectaţi. Acest lucru este valabil, pentru toţi beneficiarii unui proces de învăţare, dar mai ales pentru copii.

Realizarea acestui parteneriat determină școală actuală să funcționeze într-un climat educațional care se bazează pe comunicare și cunoaștere, determinată de prezența masivă a noilor tehnologii. Pentru exploatarea și valorificarea maximă a potențialului acestor noi tehnologii este necesară realizarea unui efort susținut atât la nivel social cât și la nivel educațional în ceea ce privește formarea și dezvoltarea competențelor pentru utilizarea acestora. Prezența tehnologiei informației și comunicării (TIC) în școală are că rezultat multiplicarea și diversificarea surselor de informații și permite accesul elevilor în mod direct la informație depășind barierele impuse de curriculumul școlar. Prin intermediul TIC, se realizează trecerea de la elevul consumator de informație la elevul activ, deschis spre noi orizonturi și cu un spirit critic bine dezvoltat. În acest context se modifică și rolul pe care îl are profesorul în cadrul sistemului educațional, care acum nu mai ocupă locul central, lucru care poate fi privit ca un aspect pozitiv în măsura în care cadrul didactic este scutit de problema transmiterii cunoștințelor având mai mult timp pentru pentru selecția și ordonarea lor euristică și pentru antrenarea elevilor în situații de învățare de tip formativ.

Educația virtuală oferă elevilor flexibilitatea să învețe în ritmul lor oferindu-le totodată controlul asupra ritmului, spațiului și timpului care sunt elemente esențiale în realizarea învățării active și automotivante. (Salman Khan, 2013).

PARALELĂ ÎNTRE METODELE TRADIŢIONALE ŞI MODERNE UTILIZATE ÎN PREDARE

Prof. inv.primar ZAHARIA ELENA
Scoala Gimnaziala Bosia,jud.Iasi

Activitatea instructiv-educativă se desfăşoară în baza unor finalităţi, este pusă în practică prin intermediul unui sistem de metode şi procedee, apelează la o serie de mijloace tehnice de realizare, iar rezultatele sunt verificate şi evaluate prin strategii specifice. Curriculum-ul şcolar integrează toate aceste componente, dintre care o poziţie centrală revine metodelor care fac posibilă atingerea finalităţilor educaţionale.

Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”. Metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă”.(M.Ionescu, V.Chiş, p.126)

Din punct de vedere executiv, operaţiei îi corespunde un procedeu, acţiunii o anumită metodă, iar activităţii o metodologie. Procedeele pot fi considerate tehnici mai limitate de acţiune care reprezintă un mod concret de valorificare a metodei. Metoda se poate defini ca o acţiune comună a binomului profesor-elev pentru informarea şi formarea elevului, în timp ce metodologia didactică reprezintă ansamblul metodelor şi procedeelor folosite în învăţământ.

Între elementele constitutive ale procesului intsructiv-educativ se stabileşte o relaţie de interdependenţă, în care metodelor didactice le revine o importanţă deosebită. În conformitate cu principiile didacticii moderne, se acreditează ideea transformării elevului în subiect al acţiunii instructiv-educative şi implicării sale active în realizarea acestui proces. Elevii prezintă particularităţi psihoindividuale, astfel încât se impune utilizarea unei game cât mai ample de metode de predare care să le valorifice potenţialul. Semnificaţia metodelor depinde, în cea mai mare măsură, de utilizator şi de contextul în care este folosită. Metodele tradiţionale, expozitive ori frontale lasă impresia că nu ar mai fi în conformitate cu noile principii ale participării active şi conştiente a elevului. Acestea pot însă dobândi o valoare deosebită în condiţiile unui auditoriu numeros, având un nivel cultural care să-i asigure accesul la mesajul informaţional transmis raportat la unitatea de timp.

Metodologia didactică actuală este orientată către implicarea activă şi conştientă a elevilor în procesul propriei formări şi stimularea creativităţii acestora. În acest context, prefacerile pe care le cunosc metodele de învăţământ cunosc câteva direcţii definitorii. Relaţia dinamică-deschisă constă în raporturile în schimbare ce se stabilesc între diferitele metode. Diversitatea metodelor este impusă de complexitatea procesului de învăţare, fiecare metodă trebuie să fie aleasă în funcţie de registrul căruia i se raportează. Amplificarea caracterului formativ al metodelor presupune punerea accentului pe relaţiile sociale pe care le are elevul în procesul de culturalizare şi formare a personalităţii. Reevaluarea permanentă a metodelor tradiţionale vizează adaptarea lor în funcţie de necesităţi şi raportarea lor la evoluţia ştiinţei.

Metodele de predare-asimilare pot fi clasificate în :

1. Tradiţionale: expunerea didactică, conversaţia didactică, demonstraţia, lucrul cu manualul, exerciţiul;
2. Moderne: algoritmizarea, modelarea, problematizarea, instruirea programată, studiul de caz, metode de simulare(jocurile, învăţarea pe simulator), învăţarea prin descoperire.

Principala metodă de educare a gândirii în învăţământul tradiţional o constituie expunerea profesorului, completată cu studiul individual al elevului. Această metodă a fost criticată, susţinându-se că ea nu favorizează legătura cu practica. Lipsa de legătură cu realitatea vine de la atitudinea elevilor: ei asistă pasiv la expunere, pe care ştiu că trebuie să o repete. Cealaltă

metodă tradiţională, convorbirea cu întreaga clasă, antrenează mai mult participarea elevilor, dar elevii sunt ghidaţi, nu ştiu ce se urmăreşte. Aşadar, forma clasică a învăţământului dezvoltă puţin gândirea elevilor.

La începutul secolului XX s-au preconizat diverse moduri de organizare a învăţământului, denumite şcoli active, în care accentul cade pe studiul individual efectuat de elevi. Modul nou, activ, de organizare a învăţământului se dovedeşte superior, dar solicită mult timp. Odată cu descongestionarea programelor şcolare în cadrul reformei învăţământului, se va începe şi activizarea predării în şcoala românească.

Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare. Educaţia pentru participare şi democraţie face parte din gama noilor educaţii, care reprezintă cel mai pertinent şi mai util răspuns al sistemelor educative la imperativele generate de problematica lumii contemporane. Prin participare, elevii îşi pot exprima opţiunile în domeniul educaţiei, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanţi la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant activ la educaţie.În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăţa” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune. Principalul avantaj al metodelor activ-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra fenomenelor studiate. În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităţilor cognitive de tip superior, gândirea critică. Aceasta reprezintă o gândire centrată pe testarea şi evaluarea soluţiilor posibile într-o situaţie dată, urmată de alegerea rezolvării optime pe baza argumentelor. A gândi critic înseamnă a deţine cunoştinţe valoroase şi utile, a avea convingeri raţionale, a propune opinii personale, a accepta că ideile proprii pot fi discutate şi evaluate, a construi argumente suficiente propriilor opinii, a participa activ şi a colabora la găsirea soluţiilor. Principalele metode de dezvoltare a gândirii critice sunt: Gândiţi, lucraţi în echipă, comunicaţi; Termeni-cheie iniţiali; Ştiu-vreau să ştiu-am învăţat; metoda Sinelg; metoda Mozaic; Cubul; Turul Galeriei; Elaborarea unui referat/eseu; Jurnalul în trei părţi; Tehnica predicţiei; Învăţarea în grupuri mici; Turneul între echipe; Linia valorilor.

Pentru ca învăţarea prin cooperare să se bucure de un real succes, se impune respectarea unor reguli. Literatura de specialitate relevă faptul că, pentru ca elevii să fie dispuşi să lucreze în echipă, se impune respectarea a două condiţii: asigurarea unui climat pozitiv în clasă; formularea unor explicaţii complete şi corecte asupra sarcinii de lucru, astfel încât aceasta să fie înţeleasă de toată lumea.

În vederea asigurării unui climat pozitiv în sala de clasă este necesar ca elevii să aibă impresia că au succes în ceea ce fac. Factorii care asigură succesul într-o clasă sunt: formularea de expectanţe pozitive faţă de elevi; utilizarea unor strategii de management educaţional eficient; stabilirea de obiective clare şi comunicarea acestora elevilor; valorificarea la maxim a timpului destinat predării; evaluarea obiectivă.

Eficienţa muncii în grup depinde de claritatea explicaţiei pentru sarcinile de lucru. Profesorii trebuie să ofere explicaţii cât mai clare şi să se asigure că ele au fost corect înţelese de către elevi.

V. Guţu oferă o imagine fidelă asupra antitezei care se creează între metodele tradiţionale şi cele moderne utilizate în predare. Metodele tradiţionale au următoarele caracteristici:

•pun accentul pe însuşirea conţinutului, vizând, în principal, latura informativă a educaţiei;

•sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii;

•sunt predominant comunicative, verbale şi livreşti;

•sunt orientate, în principal, spre produsul final;

•au un caracter formal, sunt rigide şi stimulează competiţia;

•stimulează motivaţia extrinsecă pentru învăţare;

•relaţia profesor-elev este autocratică, disciplina şcolară fiind impusă.

La polul opus, metodele moderne se caracterizează prin următoarele note:

•acordă prioritate dezvoltării personalităţii elevilor, vizând latura formativă a educaţiei;

•sunt centrate pe activitatea de învăţare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educaţional;

•sunt centrate pe acţiune, pe învăţarea prin descoperire;

•sunt orientate spre proces;

•sunt flexibile, încurajează învăţarea prin cooperare şi capacitatea de autoevaluare la elevi;

•stimulează motivaţia intrinsecă;

•relaţia profesor-elev este democratică, bazată pe respect şi colaborare, iar disciplina derivă din modul de organizare a lecţiei.

Din toate cele menţionate rezultă faptul că profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de integrare socioprofesională şi educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un învăţământ de calitate. Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura esenţial înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar.

Profesorul nu va putea dezvolta elevul pentru şi prin libertatea raţională şi creativă, dacă el însuşi nu o cunoaşte, nu o înţelege, nu are un comportament de om liber. Reconsiderarea relaţiei autoritate-libertate, orientarea prioritară spre elev, spre obiectivele formativ-educative au generat şi o altă alternativă în sistemul concepţiilor educaţionale- perspectiva umanistă asupra educaţiei. Excesul de control dăunează conduitei fireşti, valorile morale trebuie să joace un rol mai important, omul trebuie format pentru schimbare, afirmarea sa trebuie să fie liberă şi constructivă.

.

BIBLIOGRAFIE

1. Cerghit, I., Metode de învăţământ, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1997
2. Cucoş, C.(coordonatori), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi grade didactice, Editura Polirom, Bucureşti, 1998
3. Dumitru, I., Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara, 2001
4. Guţu, V., Dezvoltarea şi implementarea curriculumului în învăţământul gimnazial: cadru conceptual, Grupul Editorial Litera, Chişinău, 1999
5. Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001
6. Marcu V. , Filimon L., Psihopedagogie pentru formarea profesorilor, Editura Universităţii din Oradea, 2003

Inteligența emoțională și orele de literatură

Profesor Iordache Maria Ecaterina
Liceul Tehnologic de Industrie Alimentară Fetești, Ialomița

Inteligenţa emoţională reprezintă aptitudinea de a identifica, evalua şi controla propriile emoţii dar şi pe cele ale persoanelor din jur. Acest tip de inteligenţă rezidă din capacitatea de a te cunoaşte şi înţelege pe ţine şi de a-i cunoaşte şi înţelege pe ceilalţi. Inteligenţă emoţională este legată de concepte precum iubire, empatie, spiritualitate, şi nu are legătură cu coeficientul de inteligenţă pe care îl ştim cu toţii - IQ.

Inteligenţă emoţională se bazează pe anumite aptitudini potenţiale înnăscute: sensibilitate emoţională, memorie emoţională, capacitatea de procesare emoţională şi capacitatea de învăţare emoţională. Aceste caracteristici înnăscute pot fi dezvoltate şi cultivate de-a lungul vieţii sau, din conta, pot fi degradate, acest lucru depinzând foarte mult de modul în care suntem crescuţi şi educaţi în copilărie şi adolescenţă. Termenul „inteligenţă emoţională” a fost folosit pentru prima dată într-un articol din anul 1990 de către psihologii, Peter Salovey şi John Mayer. Cu toate că acest termen este relativ nou, componentele conceptului, inteligenţă emoţională pot fi datate până la arhicunoscută afirmaţie a lui lui Socrate (470 – 399 iHr) „Cunoaşte-te pe ţine însuţi”. În 1983 Howard Gardner a introdus conceptul de: ”Inteligente Multiple”. El argumenta că există nu doar un singur tip de inteligenţă că şi cea măsurată prin teste şi dezvoltată în cadrul şcolar, ci multiple tipuri de inteligente. El a inventat sintagma : „ Nu întrebaţi, cât de deştepţi sunteţi, ci cum sunteţi inteligenţi”.

EMPATIA este o abilitate subtilă, greu de prins în rigoarea unei definiţii, o trăsătură rară prin care puţini sunt aceia care se pot ipostazia în trăirile şi emoţiile celuilalt, înţelegându-i astfel mai bine resortul acţiunilor şi adaptându-şi propriul registru de intenţii faţă de acea persoană. A înţelege sentimentele altora şi preocupările lor, precum şi a aborda situaţia din perspectiva lor, apreciind felul diferit în care oamenii simt şi reacţionează, este o condiţie a unei relaţionări eficiente şi chiar a reuşitei profesionale sau, de ce nu, manageriale în integrarea socială viitoare a elevului. Literatura este, considerăm, un domeniu privilegiat, care poate permite profesorului să dezvolte aceste abilităţi empatice ale elevului, susţinând nevoia acestuia de a i se dezvolta nu numai cunoştinţele, ci şi trăsăturile comportamentale necesare pentru viitorul său profesional, graţie trăsăturilor inteligenţei emoţionale de factură interpersonală pe care le actualizează.

Astfel, în cadrul orei de literatură, a caracteriza un personaj înseamnă a te detaşa de el printr-un filtru analitic distant şi a-i încadra trăsăturile conform unor standarde morale prestabilite. A încerca să te ipostaziezi însă în personalitatea sa ar însemna a înţelege mai bine resorturile interioare ale unui profil uman cu care viaţa te va confrunta sau în care te vei încadra tu însuţi în anumite contexte. Binele şi răul sunt mult mai bine înţelese dacă sunt trăite, iar literatura oferă scenarii de viaţă care pot fi concepute drept avanpremiere ale unei realităţi viitoare într-o vârstă a maturităţii elevilor noştri.

Astfel, în cadrul orelor de literatură se pot realiza exerciţii în care elevii să se identifice cu personajul literar, nu doar să îl analizeze detaşat, iar, ca atare, perspectiva asupra acţiunilor acestuia va fi cu totul alta. A încerca să fii Mara, de exemplu, confruntată cu perspectiva creşterii a doi copii, să fii Ion, privind întinderea pământurilor atât de mult dorite, sau oricare alt personaj animat de convingeri sau indecizii reprezintă o cu totul altă perspectivă. Nu pledăm pentru lectură asimilativă, în care arta să fie raportată pe deplin la viaţă, ignorându-se deschiderea acesteia către pluralitatea interpretărilor

(inclusiv perspectiva metaforică), dar cultivarea capacităţii empatice este o lecţie de viaţă, utilă dezvoltării inteligenţei emoţionale.

ACCEPTAREA DE SINE – trăsătură a inteligenţei intrapersonale – reprezintă capacitatea de a-ţi recunoaşte punctele tari si punctele slabe, de a înţelege că nu este nimic rău în avea toate sentimentele cu putinţă, dar că trebuie să discerni între acestea şi să gestionezi adecvat manifestarea lor. De multe ori, o imagine de sine distorsionată poate crea nemulţumiri nejustificate, generatoare fie de complexe, ce pot inhiba demersuri fundamentale în traseul existenţei noastre, fie de elanuri şi iniţiative nefireşti, raportate la capacităţile reale avute, frizând eşecul şi, de ce nu, ridicolul.

Acceptarea de sine presupune o analiză detaşată a propriei persoane, anulând suprapunerea cu un model mental al individului ideal şi înţelegerea faptului că suma calităţilor şi a defectelor noastre ne defineşte ca oameni diferiţi şi tocmai în acest fapt, în varietate, rezidă şi frumuseţea vieţii, căci o lume funciar pozitivă ar fi fatal de plictisitoare şi opacă...

Graţie profilurilor umane ipostaziate de către personajele literare – avarul, inadaptatul, pragmaticul etc. – pot recunoaşte în mine aceste trăsături şi pot discerne între calităţi şi defecte. Astfel, discuţia asupra personajului literar prin raportare la propriul eu (fără ca accentul orei să fie această metodă, ci doar prin punctări sumare la finele unei lecţii) poate duce la conştientizarea de sine şi la proiectarea într-un traseu ameliorativ a trăsăturilor negative sau la cultivarea celor pozitive. Înţelegerea sinceră a unei trăsături şi analiza cauzelor şi a manifestărilor acesteia, fără emfază sau culpabilizare, duc la o bună cunoaştere de către elev a unor componente ale caracterului şi ale personalităţii sale şi, ca atare, contribuie la proiectarea adecvată a traseului unei evoluţii într-o viitoare profesie, căci realizările oamenilor sunt impulsionate sau limitate adeseori nu de capacităţile lor reale, ci de imaginea inexactă asupra sinelui şi de către propriile convingeri.

O întrebare se naşte, astfel, firesc: În ce măsură şcoala de astăzi îl învaţă pe elev să aibă un mod de gândire flexibil, determinându-l să fie receptiv la tot ce înseamnă noutate şi la tot ce este benefic şi securizant pentru sine şi profesia sa viitoare? Simţul valorii de sine depinde substanţial de capacitatea de a se „descurca la şcoală”, capacitate reflectată în diagrama notelor obţinute. Neridicându-se la nivelul notei dorite, copilul se socoteşte înfrânt şi reacţionează ca atare, ceea ce poate reprezenta o perspectivă sumbră pentru întreaga sa viaţă. Am întâlnit cu toţii elevi străluciţi care, participând la concursuri de prestigiu, înlocuiesc bucuria de a fi obţinut o distincţie cu complexul de a nu fi deţinătorii marelui premiu, raportându-se astfel negativ la sine şi la reuşita lor, autoprogramându-se, poate, în mod deliberat, pentru destinul de viitor angajat conştiincios sub conducerea unor semeni cu prestaţii intelectuale minore calitativ.

Astfel, rolul profesorului de limba română, care este prin excelenţă un profesor de emoţii, este şi acela de a-i cultiva elevului încrederea în faptul că nu acumularea de cunoştinţe este cheia reuşitei, ci o bună cunoaştere a sinelui şi gestionarea emoţiilor în întregul lor ansamblu, căci acestea sunt aspectele ce guvernează autocontrolul, capacitatea de automotivare, reuşita socială.

Analizarea şi interiorizarea acestor calităţi umane – empatia, conştiinţa de sine, arta de a asculta, de a rezolva conflicte, de a gestiona frustrările sau de a expune punctul de vedere, prin raportare la personajele literare studiate şi la situaţiile de viaţă imaginate preluate din universul beletristicii, – duc la înţelegerea faptului că, alături de cantitatea de cunoştinţe acumulată, nota maximă o poate primi şi cel care are o bună intuiţie a caracterului uman şi ştie să se raporteze corect la sine şi la semenii săi. Elevul va înţelege, astfel, că adevăraţii învingători sunt cei care dovedesc şi trăsături performante ale inteligenţei emoţionale– ştiu să realizeze relaţii interumane de calitate şi să aibă un ridicat simţ al valorii de

sine, căci viaţa nu îţi cere să reproduci definiţii, ci să ştii să valorifici oportunităţi, să fii eficient şi cooperant, pentru a fi acceptat şi apreciat de către semenii tăi.

Bibliografie:

Goleman Daniel, *Inteligența Emoțională*, Curtea Veche, București, 2001

Mihaela Roco, *Creativitate și Inteligență Emoțională*, Polirom, București, 2004

Steven J. Stein, Howard E. Book, *Forța Inteligenței Emoționale*, Editura Allfa, București

Beneficiile activităților sportive de timp liber în vederea menținerii și ameliorării stării de sănătate.

Prof. Pavel Simona Gianina
Colegiul Național “Nicolae Grigorescu”, Municipiul Câmpina

Lipsa activităților fizice regulate poate contribui la debutul precoce a unor boli, în special bolilor cardiovasculare, dar orice creștere a nivelului acestor activități va aduce beneficii asupra stării de sănătate.

Mișcarea nu trebuie să lipsească din viața unei persoane. Ea întreține o condiție satisfăcătoare a parametrilor funcționali cardiovasculari ai sistemului osteoarticular, crează un anumit echilibru psihic, generează sentimentul tonic de independență și unitate. Lipsa mișcării fizice însoțită de supraalimentație și alți factori nocivi, favorizează ateroscleroza, hipertensiunea arterială și reumatismul cronic degenerativ

Practicarea sistematică a mișcării are următoarele efecte:

-întărește sănătatea.

-dezvoltă calitățile fizice o dată cu mărirea rezistenței organismului, ceea ce duce la sporirea randamentului intelectual și fizic.

-favorizează interdependența dintre intelect și fizic.

-mușchii capătă o formă plăcută, longilină, iar corpul o ținută corectă.

-mișcarea este un tonic puternic și totodată un factor de longevitate.

-orientează comportamentul individului spre colaborare, formează o ținută etică disciplinată, sportivă, îndeosebi în activitatea desfășurată în cadrul colectivului.

-sportul împrospătează viața psihică și devine totodată izvor de inspirație pentru creația de valori intelectuale și morale.

-exercițiul fizic are și o valoare etică de corectitudine, având ca obiectiv sprijinirea celor slabi, dezvoltarea spiritului de cinste și ținută morală.

-înbunătățesc starea de spirit și imaginea de sine, reducând stările de depresie și anxietate.

-combat bolile cronice, controlează tensiunea arterială, nivelul colesterolului prin creșterea nivelului HDL și scăderea LDL, de asemenea ajutând la prevenirea diabetului și a osteoporozei.

-ajută la menținerea controlului asupra greutății prin arderea caloriilor, efortul depus nu trebuie să fie de intensitate mare și nici să necesite mult timp de practicare.

-are rol de îmbunătățire a sistemului respirator, vascular și a funcționării optime a inimii, oferind un somn liniștit, măresc productivitate și starea de spirit.

Este suficientă o activitate fizică de: 50 minute mers pe jos, 30 minute alergare în tempo moderat sau 20 minute alergare în tempo susținut, executate de 3 ori pe săptămână, scade numărul infarctelor, iar inima se adaptează mai ușor la variațiile de intensitate ale efortului, în timp, se contractă mai bine și devine mai puțin sensibilă la factorii de stress.

Beneficiile activităților fizice sunt valabile pentru toate categoriile de persoane indiferent de vârstă sau sex, la copii și adolescenți favorizează dezvoltarea armonioasă, iar la persoanele adulte și de vârsta a treia practicarea unui sport ușor conferă o menținere a tonusului fizic și psihic.

Persoanele cu diverse afecțiuni, dar în special celor cu probleme cardiovasculare, nu li se interzice cu desăvârsire practicarea activităților fizice, o activitate bine selectată permite o recuperare mai bună după boală, evitând astfel și recidiva.

În general, nu există contraindicații pentru activitatea corporală, dacă aceasta este adaptată la posibilitățile fiecărui individ și dacă este defășurată în urma unui control medical. Mijloacele culturii fizice sunt variate, în functie de pregătirea fizică general și reprezentată de diferite ramuri de sport (atletism, gimnastică, înot, ciclism, schi, tenis, fitness etc).

Concluzii:

Influența sportului și a activităților fizice asupra omului și societății este complexă, în special datorită efectelor pe care le produce asupra menținerii sănătății, formării și dezvoltării personalității.

Timpul a validat efectele pozitive ale activităților fizice și sportului asupra conceptului de sine, autoaprecierii, anxietății, depresiei, tensiunii și stresului, energiei, dispoziției, eficienței și stării de bine.

Sportul și activitățile fizice contribuie la socializarea oamenilor și îndeosebi a tinerilor în condițiile în care există o bună dirijare. Socializarea în sport nu poate fi promovată decât atunci când sunt puse în evidență calitățile morale. Aptitudinile, depriderile și regulile acumulate pot fi transferate în orice altă sferă socială și pot fi adaptate la specificul oricărei instituții.

Statul, trebuie să intervină în promovarea, organizarea și dezvoltarea “sportului pentru toti”, până când populația în majoritatea se va putea participa la activități sportive, susținute de posibilități financiare proprii, de condiții și în special de mentalități favorabile, atitudini pozitive și atractive la toate nivelurile.

Practicarea sistematică, corectă și conștientă a exercițiilor fizice, cu precădere în timpul liber, atât organizat, cât și independent, creează premisele dezvoltării culturii sportive, ceea ce va determina crearea unei societăți competitive în interiorul UE, aliniate la standardele acesteia.

Interesul manifestat de elevi pentru exercițiile fizice, influențează calitatea și rezultatele intregii activități asupra organismului lor.

Acest interes trebuie să fie crescut și durabil iar el se poate menține atunci când impresiile emotive în legătură cu executarea exercițiilor sunt întărite printr-o profundă înțelegere a scopului acțiunilor respective și a utilității acestora.

Bibliografie:

Bota,A., -Exerciții fizice pentru viață activă- Activități motrice de timp liber,Editura Cartee Universitară, București ,2006.

Dragnea,A.,Teodorescu ,S., -Teoria sportului ,Editura FEST, București 2002.

Epuran ,M., -Dezvoltarea fizică.Aspecte ale dezvoltării fizice în ontogeneză,ANEFS,București .1999.

Horghidan ,V., -Problematica psihomotricității, Editura Globus. București ,2000.

Weinek,J.,- Biologie du sport,Edition Vigot,,Paris ,1992.

*** Chart international de l’Education Phisyque et du Sport.

*** Les enjeux de l’EducationPhisyque et du Sport.

*** Raportsurlerol du sport dansl’education.

METODELE TRADIŢIONALE ŞI MODERNE UTILIZATE ÎN PREDARE

Prof. înv. primar Stavăr Constantin - Ioan
Şcoala Gimnazială „Ioan Vodă cel Viteaz” Slobozia Ciorăşti, Vrancea

Activitatea instructiv-educativă se desfăşoară în baza unor finalităţi, este pusă în practică prin intermediul unui sistem de metode şi procedee, apelează la o serie de mijloace tehnice de realizare, iar rezultatele sunt verificate şi evaluate prin strategii specifice. Curriculum-ul şcolar integrează toate aceste componente, dintre care o poziţie centrală revine metodelor care fac posibilă atingerea finalităţilor educaţionale.

Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”. Metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă”.(M.Ionescu, p.127)

Din punct de vedere executiv, operaţiei îi corespunde un procedeu, acţiunii o anumită metodă, iar activităţii o metodologie. Procedeele pot fi considerate tehnici mai limitate de acţiune care reprezintă un mod concret de valorificare a metodei. Metoda se poate defini ca o acţiune comună a binomului profesor-elev pentru informarea şi formarea elevului, în timp ce metodologia didactică reprezintă ansamblul metodelor şi procedeelor folosite în învăţământ.

Între elementele constitutive ale procesului intsructiv-educativ se stabileşte o relaţie de interdependenţă, în care metodelor didactice le revine o importanţă deosebită. În conformitate cu principiile didacticii moderne, se acreditează ideea transformării elevului în subiect al acţiunii instructiv-educative şi implicării sale active în realizarea acestui proces. Elevii prezintă particularităţi psihoindividuale, astfel încât se impune utilizarea unei game cât mai ample de metode de predare care să le valorifice potenţialul. Semnificaţia metodelor depinde, în cea mai mare măsură, de utilizator şi de contextul în care este folosită. Metodele tradiţionale, expozitive ori frontale lasă impresia că nu ar mai fi în conformitate cu noile principii ale participării active şi conştiente a elevului. Acestea pot însă dobândi o valoare deosebită în condiţiile unui auditoriu numeros, având un nivel cultural care să-i asigure accesul la mesajul informaţional transmis raportat la unitatea de timp.

Metodologia didactică actuală este orientată către implicarea activă şi conştientă a elevilor în procesul propriei formări şi stimularea creativităţii acestora. În acest context, prefacerile pe care le cunosc metodele de învăţământ cunosc câteva direcţii definitorii. Relaţia dinamică-deschisă constă în raporturile în schimbare ce se stabilesc între diferitele metode. Diversitatea metodelor este impusă de complexitatea procesului de învăţare, fiecare metodă trebuie să fie aleasă în funcţie de registrul căruia i se raportează. Amplificarea caracterului formativ al metodelor presupune punerea accentului pe relaţiile sociale pe care le are elevul în procesul de culturalizare şi formare a personalităţii. Reevaluarea permanentă a metodelor tradiţionale vizează adaptarea lor în funcţie de necesităţi şi raportarea lor la evoluţia ştiinţei.

Metodele de predare-asimilare pot fi clasificate în :

3. Tradiţionale: expunerea didactică, conversaţia didactică, demonstraţia, lucrul cu manualul, exerciţiul;
4. Moderne: algoritmizarea, modelarea, problematizarea, instruirea programată, studiul de caz, metode de simulare(jocurile, învăţarea pe simulator), învăţarea prin descoperire.

Principala metodă de educare a gândirii în învăţământul tradiţional o constituie expunerea profesorului, completată cu studiul individual al elevului. Această metodă a fost criticată, susţinându-se că ea nu favorizează legătura cu practica. Lipsa de legătură cu realitatea vine de la atitudinea elevilor: ei asistă pasiv la expunere, pe care ştiu că trebuie să o repete. Cealaltă metodă

tradiţională, convorbirea cu întreaga clasă, antrenează mai mult participarea elevilor, dar elevii sunt ghidaţi, nu ştiu ce se urmăreşte. Aşadar, forma clasică a învăţământului dezvoltă puţin gândirea elevilor.

La începutul secolului XX s-au preconizat diverse moduri de organizare a învăţământului, denumite şcoli active, în care accentul cade pe studiul individual efectuat de elevi. Modul nou, activ, de organizare a învăţământului se dovedeşte superior, dar solicită mult timp. Odată cu descongestionarea programelor şcolare în cadrul reformei învăţământului, se va începe şi activizarea predării în şcoala românească.

Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare. Educaţia pentru participare şi democraţie face parte din gama noilor educaţii, care reprezintă cel mai pertinent şi mai util răspuns al sistemelor educative la imperativele generate de problematica lumii contemporane. Prin participare, elevii îşi pot exprima opţiunile în domeniul educaţiei, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanţi la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant activ la educaţie.În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăţa” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune. Principalul avantaj al metodelor activ-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra fenomenelor studiate. În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităţilor cognitive de tip superior, gândirea critică. Aceasta reprezintă o gândire centrată pe testarea şi evaluarea soluţiilor posibile într-o situaţie dată, urmată de alegerea rezolvării optime pe baza argumentelor. A gândi critic înseamnă a deţine cunoştinţe valoroase şi utile, a avea convingeri raţionale, a propune opinii personale, a accepta că ideile proprii pot fi discutate şi evaluate, a construi argumente suficiente propriilor opinii, a participa activ şi a colabora la găsirea soluţiilor. Principalele metode de dezvoltare a gândirii critice sunt: Gândiţi, lucraţi în echipă, comunicaţi; Termeni-cheie iniţiali; Ştiu-vreau să ştiu-am învăţat; metoda Sinelg; metoda Mozaic; Cubul; Turul Galeriei; Elaborarea unui referat/eseu; Jurnalul în trei părţi; Tehnica predicţiei; Învăţarea în grupuri mici; Turneul între echipe; Linia valorilor.

Pentru ca învăţarea prin cooperare să se bucure de un real succes, se impune respectarea unor reguli. Literatura de specialitate relevă faptul că, pentru ca elevii să fie dispuşi să lucreze în echipă, se impune respectarea a două condiţii: asigurarea unui climat pozitiv în clasă; formularea unor explicaţii complete şi corecte asupra sarcinii de lucru, astfel încât aceasta să fie înţeleasă de toată lumea.

În vederea asigurării unui climat pozitiv în sala de clasă este necesar ca elevii să aibă impresia că au succes în ceea ce fac. Factorii care asigură succesul într-o clasă sunt: formularea de expectanţe pozitive faţă de elevi; utilizarea unor strategii de management educaţional eficient; stabilirea de obiective clare şi comunicarea acestora elevilor; valorificarea la maxim a timpului destinat predării; evaluarea obiectivă.

Eficienţa muncii în grup depinde de claritatea explicaţiei pentru sarcinile de lucru. Profesorii trebuie să ofere explicaţii cât mai clare şi să se asigure că ele au fost corect înţelese de către elevi.

V. Guţu oferă o imagine fidelă asupra antitezei care se creează între metodele tradiţionale şi cele moderne utilizate în predare. Metodele tradiţionale au următoarele caracteristici:

- •pun accentul pe însuşirea conţinutului, vizând, în principal, latura informativă a educaţiei;
- •sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii;
- •sunt predominant comunicative, verbale şi livreşti;
- •sunt orientate, în principal, spre produsul final;

•au un caracter formal, sunt rigide şi stimulează competiţia;

•stimulează motivaţia extrinsecă pentru învăţare;

•relaţia profesor-elev este autocratică, disciplina şcolară fiind impusă.

La polul opus, metodele moderne se caracterizează prin următoarele note:

•acordă prioritate dezvoltării personalităţii elevilor, vizând latura formativă a educaţiei;

•sunt centrate pe activitatea de învăţare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educaţional;

•sunt centrate pe acţiune, pe învăţarea prin descoperire;

•sunt orientate spre proces;

•sunt flexibile, încurajează învăţarea prin cooperare şi capacitatea de autoevaluare la elevi;

•stimulează motivaţia intrinsecă;

•relaţia profesor-elev este democratică, bazată pe respect şi colaborare, iar disciplina derivă din modul de organizare a lecţiei.

Din toate cele menţionate rezultă faptul că profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de integrare socioprofesională şi educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un învăţământ de calitate. Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura esenţial înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar.

Profesorul nu va putea dezvolta elevul pentru şi prin libertatea raţională şi creativă, dacă el însuşi nu o cunoaşte, nu o înţelege, nu are un comportament de om liber. Reconsiderarea relaţiei autoritate-libertate, orientarea prioritară spre elev, spre obiectivele formativ-educative au generat şi o altă alternativă în sistemul concepţiilor educaţionale- perspectiva umanistă asupra educaţiei. Excesul de control dăunează conduitei fireşti, valorile morale trebuie să joace un rol mai important, omul trebuie format pentru schimbare, afirmarea sa trebuie să fie liberă şi constructivă.

BIBLIOGRAFIE

4. Cerghit, I., Metode de învăţământ, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1997

5. Cucoş, C.(coordonatori), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi grade didactice, Editura Polirom, Bucureşti, 1998

6. Dumitru, I., Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara, 2001

7. Guţu, V., Dezvoltarea şi implementarea curriculumului în învăţământul gimnazial: cadru conceptual, Grupul Editorial Litera, Chişinău, 1999

8. Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001

9. Marcu V. , Filimon L., Psihopedagogie pentru formarea profesorilor, Editura Universităţii din Oradea, 2003

MODELUL CLASIC ŞI MODERN ÎN SISTEMUL DE ÎNVÂŢĂMÂNT ROMÂNESC

Prof. înv. primar Stavăr – Oprişan Mihaela – Alexandra
Şcoala Gimnazială „Anghel Saligny” Focşani, Vrancea

„Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori şi, din acest punct de vedere, educaţia va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situaţie precisă, indicaţiile generale date de cărţile de metodologie.” Gaston Mialaret

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea şi realizarea unei activităţi educaţionale, se pune accent pe felul cum se desfăşoară aceasta şi implică probleme organizatorice, procedurale şi materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învăţământ, al strategiilor de organizare a predării-învăţare, puse în aplicaţie, în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conţinuturile transmise, formele de realizare a instruirii şi modalităţile de evaluare. Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaţionale constituie metoda didactica. Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”. Metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă”.(M.Ionescu, V.Chiş, p.126)

Metoda este selectată de cadrul didactic şi este pusă în aplicare în lecţii sau activităţi extraşcolare cu ajutorul elevilor şi în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor şi elev, participarea lor la căutare de soluţii, la distingerea dintre adevăr şi eroare şi care, sub forma unor variante şi/sau procedee selecţionate, se foloseşte pentru asimilarea cunoştinţelor, a trăirilor valorice şi a stimulării spiritului creativ. Când se alege o metodă, se ţine cont de finalităţile educaţiei, de conţinutul procesului instructiv, de particularităţile de vârstă şi de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor şcolare, de natura mijloacelor de învăţământ, de experienţa şi competenţa cadrului didactic.

O metodă se defineşte prin predominanţa unor caracteristici la un moment dat, caracteristici ce se pot metamorfoza astfel încât metoda să fie satisfăcătoare într-o clasă, complementară sau chiar contrară. Astfel, o metodă tradiţională poate evolua spre modernitate, în măsura în care secvenţele proceduale care le compun ingăduie restructurări inedite sau când circumstanţele de aplicare a acelei metode sunt cu totul noi. În unele metode moderne surprindem secvenţe destul de tradiţionale sau descoperim că variante ale acestei metode erau de mult cunoscute şi aplicate. Considerăm că fiecare metodă, şi nu mă refer doar la clasificarea în funţie de axa istorică, apare sub forma unor variante şi aspecte diferite, încât, in mod difuz, în cadrul unei metode, de exemplu cea clasică, se poate naşte treptat tendinţe către modernism. Ele apar şi se concretizează în variante metodologice compozite, prin difuziunea permanentă a unor trăsături şi prin articularea a două sau mai multe metode. O variantă de clasificare a metodelor educaţionale se poate pronunţa în jurul axei istorice: metode clasice, tradiţionale (modelul clasic) și metode moderne (modelul modern).

Noile tehnologii au produs schimbări, modificări în toate domeniile și era de așteptat ca la un moment dat acest progres să influențeze și procesul de predare-învățare.Astfel elevii sunt nevoiți să învețe să gestioneze un număr impresionant de informații,să le analizeze, să ia decizii săși dezvolte cunoștințele pentru a face față provocărilor tehnologice actuale. În ceea ce privește personalul didactic, sunt necesare eforturi de formare profesională.

Totalitatea instrumentelor care aparțin tehnologiei informațiilor și comunicării sunt binecunoscute sub denumirea de TIC. În această categorie aș include: calculatorul, internetul, poșta electronică, imprimanta, videoproiectorul. Toate acestea reprezintă realități pe care elevii le experimentează în fiecare zi. La rândul lui, cadrul didactic este pus în situația de a opta între continuarea demersului său educațional în mod conservator, folosind metodele tradiționale, ignorând tendințele de schimbare sau acceptarea provocării și implementarea în același timp a noilor tehnologii în activitatea sa didactică.

În cadrul orelor de limba și literatura română, instrumentele TIC facilitează procesul de predare-învățare și uneori chiar și evaluare (chiar dacă ne gândim la simplele teste alcătuite cu ajutorul calculatorului,la imprimanta sau scannerul care ne ajută să multiplicăm materialele) ne oferă posibilitatea de a căuta, ne învață a colecta şi procesa în mod corect informaţia şi de a o folosi într-o manieră critică şi sistematică. De asemenea se dezvoltă abilitatea de a folosi instrumente digitale pentru a produce, prezenta şi înţelege singuri informaţii complexe; abilitatea de a accesa, căuta şi folosi servicii bazate pe internet.

Folosirea mijloacelor TIC sprijină dezvoltarea gândirii critice, a creativităţii şi în acelaşi timp dezvoltă o atitudine critică şi reflexivă faţă de informaţia disponibilă. În activitatea de dascăl, cu ajutorul unui calculator se pot elabora si redacta pe calculator planuri de lectii, schite, desene, scheme, fise de lucru individuale sau de grup, pentru elevi; aceste materiale, stocate sub forma de fișiere,pot fi periodic actualizate. De asemenea se pot utiliza facilități multimedia pentru a susține auditiv si vizual teoria (prezentări multimedia), se pot accesa informații de pe CD-uri, dischete, etc.

La ora de limba română, se poate favoriza utilizarea mesajelor instante, similare comunicării prin chat room prin care, elevii pot să comunice unii cu ceilalţi şi în afara clasei; primesc reacţii cu privire la produsele la care lucrează; exersează comunicarea utilizând limbajul scris; se implică în discuţii interactive, la distanţă; lucrează împreună la un proiect, în timp real, în grupuri sau perechi; schimbă informaţii bazate pe text, documente şi alte resurse. Publicaţiile electronice – afişe, prezentări, publicaţii (broşuri, buletine informative, ziare), siteuri sau bloguri – create de elevi pe parcursul unei unităţi de învăţare reprezintă un exemplu de integrare creativă a tehnologiilor informatice şi comunicaţionale în procesul de predare-învăţareevaluare.

Elementul cheie în educaţie îl reprezintă elevul care trebuie să realizeze o serie de procese pentru a putea cunoaşte şi utiliza practic informaţiile însuşite. O învăţare eficientă presupune mai întâi înţelegerea faptelor, analizarea acestora, formularea unor idei pe baza cunoştinţelor dobândite ulterior, generalizarea şi abstractizarea lor. Profesorul nu mai este cel care ţine o prelegere în faţa elevilor ci e mediator şi îndrumător în activitatea de învăţare pe care aceştia o parcurg. Predarea se realizează prin utilizarea unor metode activ – participative care să solicite interesul, creativitatea,imaginaţia,implicarea şi participarea elevului,în scopul însuşirii unor cunoştinţe care să–i folosească.

BIBLIOGRAFIE:

Albulescu, I; Albulescu, Mirela, 2000, Predarea şi învăţarea disciplinelor socioumane, Editura Polirom, Iaşi;

Bernat, Simona, 2003, Tehnica învăţării eficiente, Presa Universitară clujeană, Cluj-Napoca Cerghit, I, 2006, Metode de învăţământ, , editura Polirom, Iaşi;

Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001;

Moise, C., 1996, Concepte didactice fundamentale, Ankarom, Iaşi;

Văideanu, G., 1986, Pedagogie- ghid pentru profesori, ed. Universitpţii Al. I. Cuza, Iaşi.

ŞCOALA DE AZI, ÎNTRE TRADIŢIE ŞI INOVAŢIE

Iacobescu Liliana,
Grădinița cu P.P.Nr. 3

În societatea contemporană, cu schimbări rapide şi efecte imediate, educaţia şi învăţământul trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât putem vorbi despre o permanentă inovaţie şi creaţie în activitatea didactică.

Atât elevii cât și studenții trebuie să treacă peste provocările cu caracter global, să fie pregătiți să-și rezolve problemele noi cu care se confruntă și să se adapteze noilor tehnologii. Unul dintre subiectele mult discutate astăzi, este gradul în care învățământul tradițional satisface cerințele societății moderne.

În școala tradițională, accentul se pune pe conținutul instruirii, profesorul fiind singurul care ia deciziile cu privire la organizarea și desfășurarea activității elevilor. Acesta le predă materialul și așteaptă ca elevii săi să reproducă integral conținutul dictat. Forma principală de învățare este memorarea mecanică.

Pentru elevi, şcoala viitorului trebuie să promoveze o educaţie de calitate şi să fie axată pe valori în care elevii să creadă, în care să se regăsească, îndeplinind două condiţii, fundamentale din punctul lor de vedere: şcoala viitorului trebuie să le placă şi să fie eficientă. Prioritatea învăţământului o constituie informatizarea, softul educaţional, reprezentat de programele informatice special dimensionate în perspectiva predării unor teme specifice, ceea ce reprezintă o necesitate evidentă. Utilizarea calculatorului în procesul instructiv-educativ facilitează realizarea scopurilor didactice şi idealurilor educaţionale. Formarea capacităţii de a utiliza calculatorul, de a folosi internetul este benefică elevilor, atât în activitatea şcolară cât şi în cea extraşcolară, în plan cognitiv cât şi psihic, prin relaţionarea cu lumea oferită de aceste instrumente de lucru ale mileniului al III-lea.

Metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă”.

Metodele tradiţionale au următoarele caracteristici:

- pun accentul pe însuşirea conţinutului, vizând, în principal, latura informativă a educaţiei;
- sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii;
- sunt predominant comunicative și verbale;
- sunt orientate, în principal, spre produsul final;
- au un caracter formal, sunt rigide şi stimulează competiţia;
- stimulează motivaţia extrinsecă pentru învăţare;
- relaţia profesor-elev este autocratică, disciplina şcolară fiind impusă.

Dacă în învăţământul tradiţional, principalele metode le constituie conversaţia, expunerea, demonstraţia, metodele centrate pe profesor, transmiterea de cunoştinţe, pasivitatea elevilor, învăţământul modern solicită aplicarea metodelor active şi interactive, a celor care dezvoltă gândirea critică.

În cadrul demersului didactic profesorul folosește anumite metode și mijloace moderne cu ajutorul cărora își desfășoară activitatea. În prezent cele mai folosite metode sunt metodele interactive .

Metodele interactive de grup sunt modalităţi moderne de stimulare a învăţării şi dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experienţe, de cunoştinţe.

Metodele moderne se caracterizează prin următoarele note:

- acordă prioritate dezvoltării personalităţii elevilor, vizând latura formativă a educaţiei;
- sunt centrate pe activitatea de învăţare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educaţional;
- sunt centrate pe acţiune, pe învăţarea prin descoperire;
- sunt orientate spre proces;
- sunt flexibile, încurajează învăţarea prin cooperare şi capacitatea de autoevaluare la elevi;
- stimulează motivaţia intrinsecă;

relaţia profesor-elev este democratică, bazată pe respect şi colaborare, iar disciplina derivă din modul de organizare a lecţiei.

Pentru fiecare profesor sunt fundamentale două roluri, cel de manager şi cel de evaluator. Procesul instructiv-educativ trebuie astfel conceput şi desfăşurat, încât să-i convingă pe elevi să preţuiască propria moştenire naţională, să primească contribuţiile originale ale oricărei naţiuni la civilizaţia modernă, pregătind atât elevii, cât şi dascălii să înţeleagă valoarea diversităţii şi a independenţei de spirit. Pentru a susţine creativitatea, predarea de tip clasic trebuie depăşită şi înlocuită cu metode care pun accent pe explorare, pe descoperire, pe încurajarea gândirii critice a elevului, pe participarea activă a acestuia la formarea şi dezvoltarea sa intelectuală.

Creativitatea, in termeni generali, este un proces mental care permite generarea de idei şi concepte noi sau asocieri originale intre concepte şi idei deja existente. Lumea modernă pune accentul pe folosirea mai eficientă a cunoaşterii şi a inovaţiei. Este necesară extinderea abilităţilor creatoare ale întregii populaţii, mai ales ale acelora care le permit oamenilor să se schimbe şi să fie deschişi faţă de idei noi într-o societate diversă din punct de vedere cultural, bazată pe cunoaştere. Educaţia şi formarea profesională sunt factori decisivi pentru realizarea acestui lucru.

Noul mileniu aduce noi cerinţe educaţionale care impun noi metode, altele decât cele folosite până acum. O importanţă majoră în pregătirea elevilor pentru noile cerinţe, o au cele trei forme ale educaţiei şi anume: educaţia formală însemnând învăţare sistematică, structurată si gradată cronologic, realizată in instituţii specializate de către un personal specializat; educaţia nonformală constând in activităţi educative desfăşurate in afara sistemului formal de învăţământ

Bibliografie:

1. Alois Gherguţ,- “Management general şi strategic în educaţie”, Ed. Polirom, Iaşi, 2007;
2. I..Cerghit – “Sisteme de instruire alternative”, Aramis, Bucuresti, 2002;
3. Ionescu M., Radu I.-” Didactica modernă”, Ed. Dacia, Cluj – Napoca, 2001.

Metode inovative de predare – învățare – evaluare

Schuhmann Monica-Elisabeta,
Colegiul Național Bănățean, Timșoara

În societatea noastră, procesul de învăţământ reprezintă mijlocul principal prin care educă şi instruieşte noile generaţii. În acest sens, școlii îi revine responsabilitatea organizării şi conducerii acestui proces. Procesul de învăţământ este reprezentat printr-un ansamblu de activităţi organizate şi dirijate, ce se desfaşoară etapizat, în cadrul unor instituţii specializate, sub îndrumarea unor persoane pregatite în acest scop, în vederea atingerii anumitor obiective instructiv-educative. În timp ce ştiinţa fundamentală şi de sinteză a educaţiei este pedagogia ştiinţa şi arta procesului de învăţământ este didactica. Astfel, educaţia are o sferă mai largă decât procesul de învăţământ, ocupându-se cu toate tipurile şi formele ei: educaţia formală, non-formală, informală. În centrul preocupărilor sale, didactica are tehnologia procesului de învăţământ: metodele, mijloacele şi formele de organizare şi evaluare a procesului educational.

Tehnologia didactică include într-un tot unitar toate componentele procesului de învățământ, insistând asupra interdependenței dintre conținut și toate celelalte aspecte, cum ar fi: organizarea, relațiile profesor-elevi, metodele, procedeele folosite etc.

În procesul de învăţământ profesorul, ca şi elevii, acţionează prin intermediul unor metode de predare şi învăţare. Calitatea muncii lor este în funcţie de aceste metode, ele constituind o sursă însemnată de creştere a capacităţii şi eficienţei învăţământului. Aplicându-se metode deosebite, se obţin diferenţe esenţiale în pregătirea elevilor.

Pentru elevi, şcoala viitorului trebuie să promoveze o educaţie de calitate şi să fie axată pe valori în care elevii să creadă, în care să se regăsească, îndeplinind două condiţii, fundamentale din punctul lor de vedere: şcoala viitorului trebuie să le placă şi să fie eficientă.

Abordarea integrată a învăţării şi utilizarea metodelor alternative de evaluare stimulează crearea unei relaţii de colaborare, de încredere şi respect reciproc între cadrul didactic şi elevi şi între elevi. Elevul nu se simte "controlat", ci sprijinit. Metodele moderne de predare, utilizate la clasă, au următoarele avantaje:

- Învăţarea nu se bazează numai pe conţinuturi, ci şi pe abilităţi.
- Principiile şi strategiile constructiviste susţin realizarea învăţării prin înţelegere.
- Metodele interactive implică elevul, care devine partener al cadrului didactic în actul de predare-învăţare
- Metodele interactive ajută la formarea deprinderilor practice, abilităţilor de comunicare, cultivă independenţa elevilor, stimulează conexiunile logice.
- Cooperarea presupune atât învăţare şcolară cât şi învăţare socială.
- Stimularea imaginaţiei.
- Stimularea interesului faţă de nou.
- Dezvoltarea unei gândiri divergente.

Metodologia didactică desemnează sistemul metodelor utilizate în procesul de învăţământ precum şi teoria care stă la baza acestuia. Sunt luate în considerare: natura, funcţiile, clasificarea metodelor de învăţământ, precum şi caracterizarea,

descrierea lor, cu precizarea cerinţelor de utilizare. Metodele de învăţământ sunt un element de bază al strategiilor didactice, în strânsă relaţie cu mijloacele de învăţământ şi cu modalităţile de grupare a elevilor. De aceea, opţiunea pentru o anumită strategie didactică condiţionează utilizarea unor metode de învăţământ specifice. Sistemul metodelor de învăţământ conţine: - metode tradiţionale, cu un lung istoric în instituţia şcolară şi care pot fi păstrate cu condiţia reconsiderării şi adaptării lor la exigenţele învăţământului modern; - metode moderne, determinate de progresele înregistrate în ştiinţă şi tehnică, unele dintre acestea de exemplu, se apropie de metodele de cercetare ştiinţifică, punându-l pe elev în situaţia de a dobândi cunoştinţele printr-un efort propriu de investigaţie experimentală; altele valorifică tehnica de vârf (simulatoarele, calculatorul).

În ceea ce privesc metodele inovative de predare – învățare – evaluare centrate pe elev, 78 în școala modernă, dimensiunea de bază în funcţie de care metodele de învăţământ sunt considerate inovative este caracterul lor activ adică măsura în care sunt capabile să declanşeze angajarea elevilor în activitate, concretă sau mentală, să le stimuleze motivaţia, capacităţile cognitive şi creatoare. Aceste metode inovative se numesc metodele interactive centrate pe elev, acele modalităţi moderne de stimulare a învăţării şi dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experienţe, de cunoştinţe.

Un învăţământ modern, bine conceput permite iniţiativa, spontaneitatea şi creativitatea copiilor, dar şi dirijarea, îndrumarea lor, rolul profesorului căpătând noi valenţe, depăşind optica tradiţională prin care era un furnizor de informaţii. În organizarea unui învăţământ centrat pe copil, profesorul devine un coparticipant alături de elev la activităţile desfăşurate. El însoţeşte şi încadrează copilul pe drumul spre cunoaştere. Utilizarea metodelor interactive de predare – învăţare în activitatea didactică contribuie la îmbunătăţirea calităţii procesului instructiv - educativ, având un caracter activ – participativ . În concluzie putem spune că inovarea didactică este un proces progresist, în derulare, și se poate continua şi în alte ocazii. În aceast sens elevul trebuie pus permanent în situaţia de a face, a judeca, a coopera, a da răspunsuri, a avea păreri pentru a deveni responsabil şi creativ. De asemenea, pentru a realiza un învăţământ de calitate şi pentru a obţine cele mai bune rezultate trebuie să folosim atât metodele clasice de predare-învăţare-evaluare cât şi metodele moderne, iar profesorii trebuie să posede pe lângă cunoştinţele teoretice şi practice aferente disciplinei studiate şi abilităţi de utilizare a TIC.

Bibliografie:

Oprea, Crenguţa - Lăcrămioara –“ Strategii didactice interactive”, ed. a III-a, EDP, Bucureşti, 2008 Cerghit., I. − Metode de învăţământ. Ediţia a IV-a revizuită şi adăugită. Ed. Polirom, Bucureşti, 2006. - www.didactic.ro/.../58127_metode-moderne-de-predare-învăţare
- www.didactic.ro/.../13662_metode-moderne-de-predare-învăţare-strategii-didactice-inovative

EDUCAȚIA TIMPURIE ÎNTRE TRADIȚIE ȘI INOVAȚIE

Hudiță Nicoleta Roxana
Grădinița Nr. 10 (structură a GPP Nr. 23), Ploiești, Prahova

Sistemul românesc de învățământ a cunoscut o serie de reforme considerate necesare, în perioada postmodernă, dar, cea mai importantă este dezvoltarea conceptului de *educație timpurie*. Educația timpurie reprezintă termenul ce include educația individului de la naștere până la vârsta de 8 ani, vârstă la care copilul atinge stadiul gândirii operațiilor concrete. Educația timpurie, denumită la nivel global ECCE (Early Childhood Care and Education), în cadrul UNESCO și EDC (Early Childhood Development), în cadrul UNICEF, a pătruns în țara noastră printr- o serie de proiecte de reformă ce au avut ca scop, atât modificări la nivelul Curriculumului național cât și formarea cadrelor didactice și nedidactice deja angajate în unitățile de învățământ preșcolar. Cele trei etape ale educației timpurii, acceptate, la nivel internațional sunt: educația antepreșcolară (de la naștere la 3 ani), ce include creșele și grădinițele particulare ce au ca obiect dezvoltarea și îngrijirea copilului de vârstă foarte mică, educația preșcolară, ce cuprinde grădinițele de stat și private (3- 6/ 7 ani) și etapa școlarului mic, (6- 8 ani), de regulă, prima treaptă a educației primare, în Romania, ce are ca scop pregătirea copilului pentru perioada școlară mică și este caraccterizată drept o “împletire a procesului instructiv- educativ din grădiniță cu procesul instructiv- educativ din școală” (Molan, 2020, p. 12). La nivel general, educația timpurie vizează și educația prenatală realizată în familie, educația copilului mic, pâna la un an, educația părinților, educația comunității, adică toti factorii care pot contribui la formarea și dezvoltarea individului până la vârsta de 8 ani.

Scopul principal al educației timpurii este creșterea și dezvoltarea copilului, astfel încât să poată achiziționa priceperi și deprinderi necesare pe tot parcursul vieții. Această etapă poate fi definitorie pentru dezvoltarea viitorului adult, așadar toate cunoștințele și experiențele de învățare pe care copilul le parcurge în grădiniță trebuie să fie atent proiectate și realizate iar “un program de educație timpurie trebuie să aibă în vedere dezvoltarea copilului în sensul devenirii și construcției personalității sale armonioase” (Petrescu, 2010, p. 32). În România, educația preșcolară este considerată educația celor *șapte ani de- acasă*.

Unul dintre aspectele importante ale educației timpurii este îngrijirea copiilor. În acest sens, este evidențiată nevoia de îngrijire fizică (physical care) a copiilor care se află la vârste mai mici decât vârsta potrivită pentru școala primară, atât datorită faptului că aceștia nu au deprinderile de autonomie dezvoltate cât și pentru a veni în ajutorul mamelor/ părinților care au un loc de muncă (Kamerman, 2006, p. 1). În România instituțiile care oferă servicii de educație timpurie, inclusiv de îngrijire a copiilor sunt creșele, grădinițele cu program prelungit, și unele after- school- uri.

Cele trei direcții ale educației timpurii sunt: dezvoltarea intelectuală (deprinderi cognitive), dezvoltarea afectivă și pregătirea pentru școală. Pentru realizarea acestor obiective cadrele didactice trebuie să adapteze conținuturile la nivelul de vârstă al copiilor (în primele două etape ale educației timpurii se pune accentul pe educație prin joc), să țină cont de mediul din care provin copiii și să completeze sau să consolideze achizițiile pe care copilul le are din mediul familial. Se pune accentul pe pregătirea temeinică a adulților responsabili cu realizarea educației, astfel încât au fost implementate diferite programe de formare profesională menite să contribuie la o mai bună realizare a acesteia.

Diferitele categorii de activități ce urmăresc realizarea de achiziții cognitive de către preșcolari vizează cunoștințele despre mediul natural și socio- cultural, precum și abilitatea de rezolvare de probleme. Conținutul acestora este adaptat, în

funcție de interesele copiilor, aceștia având un rol important în selectarea temelor de studiu. Din acest punct de vedere a fost subliniată ideea de individualizare văzută ca “un mijloc de stimulare a dezvoltării individuale și sociale” (Petrescu, 2010, p. 41). Conceptul de individualizare are la bază idea că fiecare copil este unic și fiecare experiență de învățare este raportată la relația acestuia cu obiectele și persoanele din jur. Copiii trebuie încurajați și ajutați să- și dezvolte propriile aptiudini și să se accepte așa cum sunt.

Dezvoltarea socio- afectivă a individului, în cadrul educației timpurii, primește o atenție semnificativ sporită, comparativ cu vechiul model de educație preșcolară, deoarece copilul devine subiectul propriei formări și toate influențele educative exercitate asupra sa sunt privite prin prisma propriei afectivități. Copilul trebuie, astfel, abordat în funcție de trăsăturile de comportament (introvertit, extrovertit, izolat, ezitant) și ajutat să- și dobândească capacitatea de auto- control și de încredere în forțele proprii. Această direcție a educației timpurii este urmărită în cadrul tuturor activităților din grădiniță, în special în cadrul celor care permit copiilor să socializeze.

Pregătirii pentru școală îi este alocată grupa mare, în grădinița de copii, dar în sens larg, toate activitățile din grădiniță urmăresc pregătirea copiilor pentru etapa școlară. Aceasta cuprinde familiarizarea copiilor cu unele instrumente specifice scris- cititul, dobândirea de cunoștințe, formarea unor deprinderi de muncă intelectuală, educarea răbdării sau a capacității de a aștepta, formarea unei atitudini favorabile față de actul de a învăța, formarea unor deprinderi de socializare necesare pentru a face față lucrului in cadru unei colectivități, formarea unor deprinderi și atitudini de ingrijire personală.

Un alt scop al educației timpurii, ce a fost vizat și în țara noastră, în ultimii ani, este cel al integrării și incluziunii sociale. Conceptul de incluziune presupune ca toți copiii, indiferent de mediul de proveniență, zona în care locuiesc, probleme de sănătate/ dizabilități, religie sau etnie, trebuie beneficieze de procesul instructiv- educativ, să fie supuși acelorlași experiențe de învățare, pentru egaliatea de șanse la vârsta adultă. Acest aspect este de real ajutor unora dintre beneficiarii educației deoarece pot avea parte, la grădiniță/ creșă de îngrijirea și educația care, din motive variate, acasă lipsesc, educația timpurie putând “compensa deprivările sociale din care provin” acești copii (Albulescu, 2019, p. 31). Conceptul de integrare face referire la un fenomen în continuă dezvoltare, atât în țara noastră cât și la nivel global și anume multiculturalitatea. Sunt copii care provin din diferite țări și care aparțin unor culture diferite dar se loves, uneori, de bariera discriminării. Acești copii, ca și cei care provin din medii nefavorizate, au nevoie să se simtă acceptați, înțeleși, pentru a avea o dezvoltare armonioasă și a putea deveni membri activi și pașnici ai societății. Diversitatea culturală rezultată din integrarea acestor copii în formațiunile de studiu poate constitui drept material didactic pentru de oportunități de schimburi interculturale. Educarea copiilor în spiritual combaterii discriminării de orice tip este obiect necesar societății contemporane și constituie un subiect de bază al educației timpurii. Astfel, educația timpurie, prin accentul pe care-l pune pe incluziune și pe integrare contribuie la crearea unei societăți mai bune, mai tolerante și promovează comportamente sociale pozitive. (Petrescu, 2010, pp. 36- 37).

Participarea familiei copiilor la educația propriilor copii este un alt aspect demn de menționat al educației timpurii. Contribuind efectiv la luarea deciziilor, în ceea ce privește activitățile la clasă, părinții dezvoltă o atitudine mult mai cooperantă decât dacă participă doar furnizând unele materiale pentru realizarea activităților. Noul Curriculum pentru educația timpurie prevede, în acest sens, desfășurarea unor activități cu părinții, la care aceștia să participe fizic (atunci când situația epidemiologică permite acest lucru). De asemenea, părinții sunt invitați să ia parte la actul de decizie, în legătură cu planificarea activităților extrașcolare și a activităților opționale (Curriculum la Decizia Școlii) ce urmează a fi desfășurate pe parcursul unui an școlar. Programul “Școala altfel”, implementat, în România, în ultimii ani, a contribuit mult la crearea unei

imagini reale față de modul în care ar trebui abordat fenomenul includerii părinților în planificarea procesului instructiv-educativ, aceștia din urmă, având posibilitatea de a alege și a organiza, chiar, împreună cu educatoarea, activitățile desfășurate. Lărgirea libertății părinților, în cadrul procesului de învățământ, a creat acea transparență a actului didactic necesară sporirii încrederii părinților, denumiți “beneficiari indirecți ai actului educațional”, încredere necesară construirii unui parteneriat eficient grădiniță- familie, cu efecte vizibil îmbunătățite asupra predării- învățării din educația preșcolară.

Ca și componentă de bază a educației timpurii, în România, educația preșcolară vizează abordarea holistică a dezvoltării copilului, “acordând, în permanență atenție egală tuturor domeniilor de dezvoltare: dezvoltarea fizică, dezvoltarea limbajului și a comunicării dezvoltarea cognitivă și dezvoltarea socioemoțională” (Albulescu, 2019, p. 28), Educația preșcolară este axată pe învățarea centrată pe copil, recunoscând și respectând particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia, are ca scop realizarea incluziunii sociale a copiilor proveniți din medii defavorizate și a integrării copiilor ce aparțin altor etnii/ culturi și are în vedere realizarea unui parteneriat eficient între grădiniță și familie, părinții, beneficiari indirecți ai educației, devenind actori importanți în actul de predare.

BIBLIOGRAFIE:

Albulescu, I., Catalano, H. (Coord.) (2019), *Sinteze de Pedagogia Invatamantului Prescolar*, București, editura DPH;

Colceriu, L., *Metodica predării activității instructiv- educative în grădiniță,* descărcat în data de 7. 01. 2022 pe: https://www.academia.edu/25576231/Metodica_Predarii_Activitatilor_Instructiv_Educative_in_Gradinita_de_Copii

Kamerman, S. B., (2006), A global history of childhood, education and care, lucrare realizată pentru *Education for All Global Monitoring Report 2007. Strong foundations: early childhood care and education*

Vallieres, S., (2009*), Trucuri psihologice pentru părinți. Cum să ne educăm copilul?*, Iași, Editura Polirom;

JOCUL DIDACTIC- ÎNTRE JOACĂ ȘI TERAPIE RECUPERATORIE

Educatoare pentru învățământul special, MÎNDRU MARIANA
Școala Gimnazială Specială „Constantin Pufan” Galați

Pedagogia preşcolară modernă atribuie jocului cel mai înalt grad de a atinge nevoia de activitate a copilului care generează dorinţele, trebuinţele şi tendinţele specifice preşcolarului. Astfel, se poate afirma că jocul constituie o formă de manifestare pe care o întâlnim la toţi copiii şi această manifestare datează din cele mai vechi timpuri. Se poate spune că jocul este prietenul cel mai important şi nedespărţit al copilului şi la copilăriei lui. La vârsta de preşcolar copilul este o fiinţă foarte activă, iar acum nimic nu este mai impropriu pentru un copil sănătos decât starea de apatie şi nemişcare. Activitatea îmbrăcând forma jocului este deosebit de necesară dezvoltării fizice şi psihice a copilului.

Jocul ca mijloc de instruire şi educare este cunoscut în literatura pedagogică sub numele de *joc didactic.*

În activitatea cu copiii cu deficiențe mintale nu se poate pleca de la premisa ca acești copii învață spontan să se joace. Jocul este o activitate, o deprindere ce trebuie formată treptat, într-o succesiune de etape cu grad progresiv de dificultate. Jocul didactic este un mijloc de accelerare a trecerii de la joc la învățare, deoarece îmbină ludicul cu asimilarea de cunoștinte, formarea unor capacități de cunoaștere. Jocul didactic este propus, organizat și condus de educatoare în scopul realizării unor sarcini didactice precise.

Jocul didactic trebuie să trezească interesul copiilor, să-i angajeze plenar, să-i distreze. Jocul didactic trebuie considerat și apreciat ca o baza a conceperii activităților instructiv-educative în învățământul preșcolar. În grădinița specială, jocul didactic, având ca scop organizarea învățării, trebuie să fie adaptat la aptitudinile, preferințele și dispoziția de moment ale copilului, astfel putem spune că realizăm o adaptare a metodei la copil, și nu a copilului la metodă. Jocul este mijlocul de instruire și educare a copiilor, procedeul metodic de realizare optimă a sarcinilor concrete ale procesului de învațământ și este o forma de organizare a activității de cunoaștere și dezvoltare a capacităților psihofizice pe toate planurile.

Jocul didactic este un tip de joc prin care educatorul consolidează, precizează și verifică cunoștințele predate copiilor, le îmbogățește sfera de cunoștințe. Jocul didactic îmbină într-un tot unitar și armonios sarcinile specifice jocului cu sarcinile și funcțiile specifice învățării. Este desemnat ca cel mai eficient mijloc de instruire și educare, de formare și consolidare a anumitor cunoștințe, priceperi și deprinderi. Fiecare joc are laturi constitutive prin care se diferențiază de celelalte jocuri sau forme de activitate din grădiniță –conținut, sarcina didactică, reguli, acțiunea de joc.

În grădinița specială jocurile didactice se inițiazăîn grupuri mici de copii, pe grupe, după diferite criterii: tipul și gradul deficienței, vârsta mintală, egalitatea de forțe atunci când intervine întrecerea, gradul depregătire pentru rezolvarea sarcinilor didactice, atenția, posibilitățile de concentrare, afinitățile între copii. Aceleași jocuri didactice se pot folosi de mai multe ori atunci când preșcolarii manifestă interes deosebit pentru ele, sau pentru cei care au un ritm mai greoi de înțelegere și asimilare. În acest mod copiii își formează, își dezvoltă cunoștintele referitoare la diferențierea culorilor, formei, mărimilor, denumirii, clasificării, etc.

Jocul didactic reclamă în cele mai multe cazuri o îndrumare foarte susținută, la început chiar conducerea lui directă de către educator. Prin urmare aceasta trebuie sa exercite un control direct asupra felului în care copiii rezolvă sarcinile didactice și să intervină cu îndrumările necesare, continuând pe parcursul jocului, în sensul creării atmosferei stimulative

pentru joc. Rolul educatorului este de a asigura respectarea regulilor jocului, de a observa comportamentul copiilor, de a-i implica în joc, de a-i încuraja și de a-i susține, de a stimula spiritul competitiv, de a încuraja manifestarea entuziasmului în jocurile-competiție între grupe, de a tempera tendințele negative și comportamentul aberant care poate să apară. Reușita jocului depinde de organizarea acestuia și de asigurarea condițiilor necesare bunei desfășurări, de împletirea judicioasă a sarcinii de lucru cu elementele de joc. În ceea ce privește asigurarea materialului de joc, cadrului didactic îi revine sarcina de a gândi și de a elabora/confecționa materialele necesare adaptate particularităților de vârstă, individuale, tipului și gradului de deficiență. De inventivitatea și creativitatea educatorului depinde obținerea materialelor stimulative, diferite de la o activitate la alta, atractive. În grădinița specială, efortul este suplimentar în sensul gândirii acestor materiale cu elemente crescute de siguranță, adaptate și ușor de manipulat de către fiecare copil.

Influența favorabilă a jocurilor didactice asupra copiilor din învățământul preșcolar, dar mai ales a celor din învățământul special a determinat introducerea unor forme cât mai variate de activități de acest tip în grădinițe și în grădinițele speciale.

Jocul didactic asigură experiența directă a copiilor cu obiectele, stimulează participarea activă a preșcolarilor la învățare și cunoaștere. Jucându-se cu obiecte, își dezvoltă percepțiile de formă, mărime, culoare, greutate, își formează capacitatea de a observa. Când copilul pune laolaltă două cuburi mari roșii și alte trei cuburi mici galbene, el face două tipuri de diferențiere: între mărimea cuburilor și culoare. Dacă prin aceeași mișcare simplă, cu satisfacție primară de plăcere va constata că este posibilă o schimbare permanentă a culorii și a mărimii și că va rămâne constantă forma, copilul începe să opereze cu diferențieri fundamentale pentru o viitoare cunoaștere.

În organizarea jocurilor se are în vedere experiența acumulată de copii în constituirea unor mulțimi formate din obiectele din lumea înconjurătoare. În timpul jocului copilul dobândește cunoștințe despre mediul înconjurător, iar prin aceasta se dezvoltă procesele psihice. Jocul are deci un rol important în dezvoltarea psihică a copilului, el antrenând și dezvoltând resurse afective, volitiv-motivaționale, cognitive. Prin joc copiii își îmbogățesc percepțiile, își dezvoltă spiritul de observație, își formează o serie de reprezentări. Prin joc copiii născocesc, modifică realitatea și astfel își dezvoltă capacitatea imaginativă. Ei își amplifică și posibilitățile de memorare, păstrare și reactualizare necesare respectării regulilor. Asfel se face trecerea de la memorarea involuntară la cea voluntară.

Jocul didactic imprimă activităţii didactice un caracter mai viu şi mai atrăgător, aduce varietate şi o stare bună de dispoziţie, de veselie, de bucurie, de divertisment şi de destindere, ceea ce previne apariţia monotoniei şi plictiselii, a oboselii. Ele sunt realizate pentru a deservi procesul instructiv – educativ, au un conţinut bine diferenţiat pe obiectele de studiu, au ca punct de plecare noţiunile dobândite de preşcolari la momentul respectiv, iar prin sarcina dată, aceştia sunt puşi în situaţia să elaboreze diverse soluţii de rezolvare, diferite de cele cunoscute, potrivit capacităţilor lor individuale, accentul căzând nu atât pe rezultat, cât mai ales pe modul de obţinere a lui.

BIBLIOGRAFIE:

- Muşu, I., Taflan, A.(coord.) (1997) „Terapia educaţională integrată”, Editura Pro Humanitate, Bucureşti
- Păunescu, C., Mușu, I.,(1997) „Psihopedagogie Specială Integrată”, Editura Pro- Humanitate, București
- Șchiopu ,U.,Verza, E., (1997) „Psihologia vârstelor-Ciclurile vieții”, Editura Didactică și Pedagogică, București

TEMELE CROSS-CURRICULARE - REPERE INOVATIVE DE PREDARE-ÎNVĂȚARE A LIMBII FRANCEZE PENTRU ELEVII DE GIMNAZIU

prof. CUCIUREANU Mihaela-Leontina
Școala Gimnazială “Lucian Blaga” și Colegiul Național "Vasile Lucaciu"
Baia Mare, Maramureș

“Dincolo de discipline, dar împreună cu ele, instruirea se poate baza pe un curriculum integrat, asemănător caracterului integrat al vieții, al lumii încare trăim, un curriculum ce ar putea să aducă celpuțin două beneficii: primul ar fi apropierea școlii de viața reală, astfel încât copiii să poată veni în școală „cu lumea lor cu tot”, iar al doilea, accentul pe formarea unor competențe, atitudini și valori transversale și transferabile, utile pentru dezvoltarea personală și social a elevilor.” (Ciolan, 2008, p109).

În acest context, în opinia mea, temele cross curriculare pot fi considerate unități integrate de studiu, care implică participarea activă a elevilor la activitățile desfășurate și încearcă să aducă în atenție diferite probleme semnificative ale lumii reale, relevante pentru viața de zi cu zi

De aceea, lucrarea de față se dorește a fi un exemplu de bună practică prin care mi-am propus să împărtășesc experiența mea pedagogică, privind impactul procedeelor și tehnicilor cross curriculare, pe care le-am achiziționat în urma participării mele la programul de formare ***Interdisciplinaritate și transdisciplinaritate în proiectarea curriculară,*** asupra activitățile didactice de predare-învățare-evaluare a limbii franceze la clasa a VIII-a, anul IV de studiu.

Astfel, una dintre procedeele inovative de predare-învățare a limbii franceze, care are și caracter integrat, este, după părerea mea, învățarea pe bază de dezbatere care ar putea fi adaptată sub formă de “Discuție” sau "masă rotundă" pentru orele de limbă străină.

În acest sens, împărtășesc ideea lui lui Constantin Luca, cum că **discuţia** poate fi **o formă a dezbaterii** care reprezintă una dintre cele mai active modalităţi de atragere directă a elevilor spre explicarea şi clarificarea în comun a unor noţiuni şi idei, teorii şi concepţii, spre soluţionarea unei probleme complexe, care comportă mai multe alternative, spre cercetarea unor noi aspecte teoretice şi practice etc.

Printre variantele cel mai des utilizate ale acestei metode la orele de limba franceză se numără „discuţia liberă”, „discuţia obişnuită în grup organizat” sau discuţia (dezbaterea) de tipul "mesei rotunde".

Rolul cadrului didactic poate fi acela de a modera discuţia, dar îndeosebi acela de a asigura echitatea şi corectitudinea dezbaterii sub aspectul timpului acordat, al fundamentării poziţiilor şi al argumentelor invocate de fiecare parte participantă.

A. Asocierea metodei alese unui conținut / activitate tematică

În opinia mea, la nivelul clasei a VIII-a, L2, conform programei școlare în vigoare, temele de cultură, istorie și civilizație franceză pot constitui teme de discuție sub formă de mese rotunde, pornind de la texte sau suporturi video, de la recunoașterea unui eveniment istoric sau cultural dintr-un document audiat sau vizionat sau de la documentarea în vederea realizării unor proiecte cu caracter cultural / proiecte transdisciplinare/ proiecte la alte discipline.

Așadar, propun, în continuare, câteva activități, care, după părerea mea, ar putea constitui punctul de plecare pentru o dezbatere de tip discuție de grup cu elevii clasei a VIII-a.

B. Demersul didactic propus

Denumirea activității : *Personalități istorice franceze*

Durata desfășurării activității **:** 50 de minute

C. Descrierea succintă a etapelor metodei pentru conținutul ales:

I. Pregătirea activității sub formă de discuție / dezbatere

***Activitatea 1*:**

Vizionarea videoclipului intitulat Top *10 des plus GRANDS Français de l'histoire !,* disponibil la adresa următoare https://www.youtube.com/watch?v=ohitxon-EV8. În timpul vizionării, elevii sunt invitați să răspundă, în scris, următoarelor întrebări:

1. *– Quelles sont les personnalités historiques présentées dans la vidéo ? Écrivez leur noms et prénoms dans vos cahiers.*
2. *– En quelle période historique est-ce qu'ils ont vécu ?*
3. *– Pourquoi est-ce qu'ils sont célèbres dans l'histoire de la France ? Notez 2 évènements qui sont présentés dans la vidéo.*

Activitatea 2. *Punerea în comun a răspunsurilor elevilor și oferirea de explicații suplimentare din partea profesorului, dacă este necesar*

II. Desfășurarea dezbaterii sub formă de discuție / dezbatere

Activitatea 1. Împărțirea elevilor în grupe

Elevii sunt împărțiți în 3 grupe de câte 5 elevi și 2 grupe de câte 4 elevi (23 elevi în total)

Activitatea 2. Distribuirea materialelor suport pentru discuția / dezbatere care va urma

Profesoara de limba franceză distribuie fiecărei grupe de elevi un material support cuprinzând informații esențiale referitoare la viața și activitatea a cinci personalități istorice marcante, precum: ***Ludovic al XIV-lea****,* ***Ioana D'Arc****,* ***L'Abbé Pierre****,* ***Napoléon Bonaparte și Charles de Gaulles,*** *care sunt prezentate în videoclipul anterior.*

Activitatea 3. Notarea informațiilor relevante despre fiecare personalitate în parte

Elevii sunt încurajați să citească cu voce tare aceste informații, în timp ce profesoara le notează pe cele mai cunoscute pe tablă, sub forma unui tabel cu 5 coloane

Ludovic al XIV-lea	*Ioana D'Arc*	*L'Abbé Pierre*	*Napoleon Bonaparte*	*Charles de Gaulle*

Activitatea 4. **Discuția de grup și** ***formularea de PUNCE TARI și PUNCTE SLABE de către fiecare grupă în parte***

Pornind de la întrebarea ***« Comment ces personnalités ont-elles influencé la vie et la société française de nos jours? Notez 2 points forts et 2 points faibles,*** *li se solicită elevilor să găsească 2* ***PUNCE TARI și 2 PUNCTE SLABE*** *și să utilizeze* ***formulele de opinie, învățate, în limba franceză****, pentru a le prezenta.*

Model : *Je pense que les points forts de Napoléon Bonaparte sont….., parce qu'il….. Ses points faibles sont…, car….*

À mon avis / Selon moi, / je crois que les points forts de Louis XIV sont….., car il…. Ses points faibles sont…, parce qu'il…

Activitatea 5. **Prezentarea argumentelor de către membrii fiecărui grup (elevii aleg colegii care prezintă *PUNCELE TARI și PUNCTELE SLABE*)** și oferirea de feedback imediat din partea profesoarei

D. Evaluarea activității sub formă de discuție / dezbatere

Grilă de evaluare pentru prezentarea **argumentelor de către membrii fiecărui grup** de elevi.

Numele și prenumele elevului	**Nota 10**	**Nota 9**	**Nota 7**	**Nota 5**
.....	Poate să utilizeze cu ușurință lexicul și structurile achiziționate, referitoare la exprimarea opiniei și prezentarea punctelor tari și a punctelor slabe, dovedind o pronunție clară și articulată.	Poate să utilizeze lexicul și structurile achiziționate, referitoare la exprimarea opiniei și prezentarea punctelor tari și a punctelor slabe, dar comite încă erori de exprimare.	Poate să utilizeze unele cuvinte și structuri adecvate pentru prezentarea destul de clară a punctelor tari și a punctelor slabe, însă comite mici greșeli de pronunție și/sau de organizare a propoziției și de exprimare a opiniei, însă dovedește că este capabil să se autocorecteze.	Poate să utilizeze unele cuvinte și structuri adecvate, dar prezintă cu dificultate punctele tari și punctele slabe, face greșeli gramaticale și lexicale elementare și are nevoie de sprijin din partea profesorului.

Bibliografie:

Ciolan, Lucian. [2008]. Învățarea integrată. Fundamente pentru un curriculum transdisciplinar, Editura Polirom, p. 109

Site-uri utilizate:

https://www.youtube.com/watch?v=ohitxon-EV8 – consultat în data de 23 ianuarie 2023

http://marimarcu.blogspot.com/2012/12/metodele-de-predare.html, consultat în data de 23 ianuarie 2023

http://dppd.ulbsibiu.ro/ro/cadre_didactice/adriana_nicu/cursuri/Pedagogie%202_curs_3_Metode%20si%20mijloace%20de%20invatamant.pdf , consultat în data de 23 ianuarie 2023

https://constantinluca.files.wordpress.com/2013/11/cap4-strategia-didactica-metode-si-procedee-didactice.pdf , consultat în data de 22 ianuarie 2023

https://edict.ro/dezbaterea-metoda-de-evaluare-a-competentei-de-lectura/ , consultat în data de 22 ianuarie 2023

https://www.herodote.net/Le_Roi_Soleil_et_la_France_a_son_apogee-synthese-192.php - consultat în data de 28 ianuarie 2023

https://www.linternaute.fr/actualite/biographie/1776040-louis-xiv-biographie-courte-dates-citations - consultat în data de 28 ianuarie 2023

Învățământul românesc

Prof. Ramona Tămaș,
Colegiul Naţional Bănăţean, Timişoara

Profesorul a avut şi va avea în continuare un rol esenţial în formarea elevului, în desăvârşirea personalităţii acestuia. Dacă în trecut, dascălul decidea totul cu privire la procesul instructiv-educativ, acum el trebuie să devină doar un liant în formarea elevului, un suport pentru dezvoltarea autonomiei şi pentru formarea în spiritul responsabilităţii şi culturii civice. Se pune din ce în ce mai mult accentul pe caracterul formativ al educației. Cadrul didactic nu mai este transmiţător, ci facilitator, folosind dialogul şi cooperarea în relaţia cu elevii. «Școala cea bună e aceea în care și școlarul învață pe profesor.» (Nicolae Iorga)

Dacă altădată metoda predominantă de desfăşurare a lecţiei era expunerea, care oferea posibilitatea profesorului să-şi etaleze bagajul de cunoştinţe, astăzi se pune accent pe metode moderne, care să transforme profesorul în manager al învăţării, iar elevului să i se creeze cadrul unei manifestări proprii, pentru a-și putea forma puncte de vedere personale.

Dincolo de latura informativă a educaţiei, trebuie să se pună accent pe formativ, astfel încât elevii să poată face față unor situaţii noi, care necesită nu numai cunoştinte solide, ci şi capacități şi competențe.

Însuşi procesul de învăţământ se îmbogăţeşte cu o nouă latură, evaluarea, care vine să completeze predarea şi învăţarea, astfel încât cadrul didactic îşi sporeşte atribuţiile, dar, pe de altă parte, dă posibilitatea elevului să ia parte la instruirea proprie, profesorul coordonând acest proces.

Lecţia, ca formă de bază a desfăşurării instrucţiei şi educaţiei, devine o suită de evenimente care pot fi segmentate, fiecare având coerenţă şi conducând elevii spre realizarea obiectivelor.

Pedagogia modernă modifică, astfel, rolul jucat de polii educaţionali, mutând accentul pe elev. Abandonarea limbii de lemn, folosirea unui discurs nou, mobilizarea elevilor în procesul educativ sunt numai câteva dintre caracteristicile acestei pedagogii. Întrebarea dominantă a învăţământului modern este ce rol alege şcoala să joace în societatea actuală şi cât de pregatită este ea să facă faţă schimbărilor provocate de globalizare. Idealul educaţional este legat de valorile culturale ce trebuie asimilate, de tipul de personalitate impus de societate, dar şi de nevoile elevului. Nu mai este vorba de un model educaţional standard, ci de unul dinamic, în concordanţă cu noile realităţi şi capabil să reziste la schimbări.

Asadar, cadrul didactic nu mai este transmiţător, ci facilitator de cunoştinţe, folosind dialogul şi cooperarea în relaţia cu elevii. Acest profesor va şti să coordoneze procesul educativ, astfel încât toţi elevii să atingă obiectivele stabilite şi va fi capabil, de asemenea, să-l ajute pe elev să-şi formeze capacităţi de muncă individuală şi să folosească ceea ce a dobândit.

Deci, învăţământul modern nu caută să scoată în evidenţă rolul profesorului, ci vine în întâmpinarea cerinţelor societăţii, propunând strategii didactice potrivite pentru formarea elevilor.

Școala trebuie să încurajeze formarea unui spirit critic, a unor atitudini pozitive şi a studiului individual, antrenând elevii în activităţi diverse şi diversificate, pentru a-i face să renunţe la rolul pasiv.

«Cei mai buni profesori sunt cei care te învață încotro să te uiți, dar nu îți spun și ce să vezi».

BIBLIOGRAFIE:

- „Pedagogie”, Constantin Cucoș, Editura POLIROM, Iași, 1998;
- „ Pedagogie generală”, Rodica Niculescu, Editura SCORPION, 1996;
- „ Management general şi strategic în educaţie- ghid practic”, Alois Gherguţ, Editura POLIROM, 2007;
- „ managementul şi gestiunea clasei de elevi – Fundamente teoretico- metodologice”, Romiţă B. Iucu, Editura POLIRIM, 2000;
- Curs de „Managementul organizaţiei şcolare. Comunicare instituţionlă”, predat de prof. univ. dr. Dumitru Iacob şi lector. univ. drd. Diana-Maria Cismaru, 2005-2006;
- curs de „Fundamentele pedagogiei” , predat de prof. univ. dr. Emil Stan, UPG Ploieşti, 2005.

RELAŢIA PROFESOR- ELEV- PĂRINTE ŞI ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

Prof. Călin Codrța,
Colegiul Naţional Bănăţean, Timişoara

Şcoala, un spaţiu al comunicării se defineşte pe trei dimensiuni esenţiale:

– educaţională – prin care scopul primordial al şcolii îl reprezintă sprijinirea formării individuale a copiilor şi tinerilor, în dezvoltarea capacităţilor personale necesare integrării acestora în societate şi în viaţa profesională.

– politică – respectarea principiilor de politică educaţională cuprinse în constituţie: asigurarea dreptului fundamental la educaţie.

– socială – prin care trebuie asigurat liberul acces al tuturor persoanelor şi grupurilor din societate, la un parcurs educaţional potrivit capacităţilor şi intereselor acestora, garantat prin legea învăţământului şi prin alte reglementări specifice.

Educatorul este un partener de dialog cu ceilalţi, ajutând elevul să-şi descopere resursele, bogăţia interioară,să se exprime. Succesul şcolar nu se obţine numai în urma efortului de asimilare a materialului predat, succesul şcolar presupune învăţarea normelor care guvernează comportamentele acceptate în grupurile de elevi în şcoală. Despre educaţie se vorbeşte mult în zilele noastre şi mulţi factori sunt implicaţi în realizarea ei dar între aceştia familia ocupă locul de bază. Rolul conducător în procesul de educaţie îl are fără îndoială şcoala,dar în calitatea sa de cel mai apropiat colaborator al şcolii, familia, trebuie să o secondeze de aproape şi sincer. Dialogul cu familia este unul din elementele indispensabile ale reuşitei şcolare.

Din totdeauna şcoala a colaborat cu părinţii în diverse forme, dar astăzi din punct de vedere a cerinţelor sociale şi instituţionale, apare mai mult ca niciodată necesitatea întăriri legăturii dintre şcoală şi familie. Cunoaşterea cerinţelor specifice ale şcolii, valorificarea muncii elevilor, urmărirea activităţii de învăţare în modul familial, contribuie la îmbunătăţirea acestei legături şi diminuând sursele de neînţelegere, plasează părinţii şi elevii în relaţii de încredere cu mediul şcolar. Părinţii şi şcoala prin rolul fiecăruia este necesar să formeze un tot unitar.

Reuşita şcolară presupune un anumit nivel al dezvoltării şi funcţionării unor **factori** ca: gândirea, imaginaţia, limbajul, memoria, atenţia, inteligenţa ca aptitudine generală. Specialişti arhicunoscuţi vorbesc despre diferenţierea inteligenţei: o inteligenţă artistică, alta ethnică, alta ştiinţifică, sau chiar inteligenţa „şcolară”, ca aptitudine a elevului de a se adapta situaţiilor problematice din şcoală prin asimilarea cerinţelor acesteia şi acomodarea la ele.

Bibliografie:

1. Bandura, L., Elevii dotati si dirijarea instruirii lor, Edit. Did si Ped., Buc.,1978.
2. Cosmovici, A., Iacob, L., coord., Psihologia scolara, Edit. POLIROM, Buc., 1998.
3. Jinga, I., Negret, I., Invatarea eficienta, Ed. Editis, Buc. ,1994.
4. Jinga, I., Petrescu, A., Gavota, M., Stefanescu, V., Evaluarea performantelor scolare, Edit. AFELIU, Buc.,1996.
5. Nicola, I., Tratat de pedagogie scolara, Edit. ARAMIS, Buc., 2003.
6. Salvastru, D., Psihologia Educatiei, Ed. POLIROM, Buc., 2004.
7. Coord., Consiliul National pentru Curriculum, Ghid metodologic pentru aplicarea programelor scolare din aria curriculara Om si societate, invatamant liceal, Edit. MEGA- press, holdings s.a , Buc.,1999.

Politici educaționale vechi și noi în învățământul românesc

Hârcă Elena
Școala Gimnazială Specială “Constantin Păunescu”- Iași

Istoria învățământului românesc este strâns legată de transformările politice care și-au pus amprenta asupra evoluției societății ca atare. Începând cu anul 1989, de la Revoluția română , sistemul de învățământ românesc a fost într-un continuu proces de transformare și reorganizare pentru a se găsi fomula cea mai potrivită nevoilor educabililor.

Dacă învățământul tradițional românesc se caracteriza prin următoarele aspecte:

-predare centrată pe memorare: memorarea informațiilor, fără a se acorda importanță înțelegerii și aplicării acestora în context

-abordare unidirecțională: profesorii sunt sursa principală de informații, iar elevii au rolul de a asculta și memoriza.

-evaluare bazată pe teste scrise: evaluarea se concentrează pe teste scrise, fără a se acorda importanță abilităților practice sau proiectelor.

Învățământul modern, pe de altă parte, se caracterizează prin:

-predare centrată pe înțelegere și aplicare: învățământul modern se concentrează pe înțelegerea și aplicarea informațiilor, dezvoltând astfel abilități practice și critice.

-abordare bidirecțională: elevii și profesorii interacționează, fiecare contribuind la procesul de învățare.

-evaluare bazată pe proiecte și evaluare continuă: evaluarea se bazează pe proiecte și evaluare continuă, acordându-se importanță atât cunoștințelor teoretice, cât și abilităților practice.

Acestea sunt doar câteva dintre diferențele dintre învățământul tradițional și învățământul modern, care reflectă o evoluție în abordarea procesului de învățare și a metodelor de evaluare.

Tehnologia are din ce în ce mai multă utilizare în predarea și însușirea de cunoștințe.Tehnologia poate ajuta în învățare prin următoarele modalități:

-acces la informație: tehnologia oferă acces la o vastă cantitate de informații, cum ar fi cărți electronice, video-uri educationale și resurse online.

-interacțiune și colaborare: instrumente precum forumurile online, chat-urile sau videoconferințele permit elevilor să interacționeze și să colaboreze cu alți elevi sau cu profesorii.

-evaluare personalizată: software-ul educațional poate oferi feedback personalizat, în funcție de progresul elevului, și poate personaliza programul de învățare în funcție de nevoile individuale ale fiecărui elev.

-învățare gamificată: jocurile educaționale și aplicațiile interactive pot face învățarea mai distractivă și mai interesantă, îmbunătățind astfel motivația și retenția informației.

-flexibilitate și accesibilitate: tehnologia permite accesul la învățare de oriunde și oricând, oferind astfel flexibilitate și accesibilitate în procesul de învățare.Cu toate acestea, tehnologia trebuie utilizată cu atenție, pentru a se evita suprasolicitarea sau dependența excesivă de tehnologie în procesul de învățare.

Pe lângă aceste aspecte, s-au făcut demersuri pentru a se evita segregarea anumitor categorii de copii, astfel respectându-se drepturile tuturor copiilor la educație. Acest lucru se vede prin conceptul de integrare și incluziune a elevilor cu diferite cerințe educaționale speciale în școlile de masă, o politică educațională adoptată și impelmentată și de

învăţământul românesc. Astfel, tendinţele actuale de organizare a procesului instructiv-educativ-recuperator este şcolarizarea în sistem integrat a elevilor cu anumite deficienţe (deficienţă mintală uşoară, deficienţă mintală moderată, dificultăţi de învăţare,ADHD, tulburare pervazivă,etc.) şi orientarea spre şcoala specială a elevilor cu deficienţă mintală severă şi /sau deficienţe asociate. Lucrul diferenţiat şi individualizat oferă posibilitatea valorizării fiecărui elev, stabilind cea mai oportună strategie psihopedagogică de intervenţie educaţională.

Dificultăţile integrării nu sunt generate atât de natura deficienţelor sau a nevoilor speciale ale eleviilor din învăţământul primar, cât mai ales de modul în care cei care oferă educația se pot adapta și pot oferi o educație de calitate tuturor categoriilor de copii. Există un întreg demers în consilierea și integrarea și copiilor cu ces , demers coordonat de o echipă de specialiști din care amintim profesorul consilier școlar ce are rolul de a ghida și sprijini copilul în dezvoltarea deprinderilor de socializare, de orientare școlară și profesională, profesorul de sprijin ce are rolul de a adapta conținuturile școlare, profesorul logoped și nu în ultimul rând profesorii de la clasă. Consilierul şcolar planifică şi desfăşoară activităţi de consiliere educaţională individuală sau de grup care au drept obiectiv adaptarea elevului la probleme specifice mediului şcolar, sau alte dificultăți sau deficiențe, analizează problemele specifice mediului școlar: adaptare şcolară, motivaţie şcolară, deprinderi de studiu, absenteism, eşec şi abandon şcolar etc.; observă şi evaluează performanţa şcolară, comportamentul şi dezvoltarea elevului. Consilierea realizată în școli de profesorul consilier școlar reprezintă o activitate prin care se urmărește sugerarea modului de a proceda sau a modului de comportare ce trebuie adoptat de o persoană consiliată într-o situaţie dată sau, în general, în viaţă şi activitatea sa cotodiană. În cadrul grupurilor şcolare consilierea reprezintă o formă particulară de interacţiune şi influenţare , care contribuie la sprijinirea elevilor în rezolvarea problemelor cu care se confruntă, precum şi la omogenizarea şi dezvoltarea clasei de elevi ca grup educaţional. Este un demers dificil ce implică colaborarea tuturor beneficiarilor , atât elevi cu C.E.S., colegii acestora, părinți și profesori, deoarece integrarea înseamnă educarea copiilor cu nevoi speciale şi/ sau cu deficienţe în şcolile obişnuite, asigurarea serviciilor specializate în şcoala obişnuită şi sprijinirea adecvată a cadrelor didactice. Nu înseamnă integrare cuprinderea copiilor cu deficienţe în programele obişnuite fără pregătirea şi suportul necesar, ignorarea nevoilor strict individuale ale copilului şi izolarea copiilor cu deficienţe, cuprinşi în programul de integrare în şcolile obişnuite.

Orice copil poate întâmpina dificultăţi în şcoală, dar rezolvarea acestora poate constitui, de fapt, o oportunitate pentru ameliorarea procesului de predare – învăţare în general. Atunci când elevii cu cerinţe educaţionale speciale se află împreună cu cei normali, din studiile realizate, diferenţele dintre cele două categorii sunt aparent insesizabile, la nivel comportamental . Mediul incluziv creează, de cele mai multe ori, situţia de normalizare-în special pentru elevii de vârstă şcolară mică ce prezintă deficienţe uşoare.Consilierea psihologică este necesară, în acest sens, deoarece poate ameliora și rezolva problemele de adaptare școlară, profesională, socială și relațională, în gestionarea conflictelor personale și a conflictelor familiale, în caz de probleme de identitate, pentru rezolvarea de probleme psihologice, pentru dezvoltarea și valorificarea potențialului propriu, a resurselor personale.

Asistenţa copiilor cu nevoi speciale în vederea integrării şcolare, profesionale şi sociale, promovarea şi garantarea dreptului dreptului la educaţie pentru toţi copiii, creşterea calităţii practicilor de predare şi învăţare, asigurarea echităţii în educaţie, a şanselor egale, a intervenţiei timpurii şi creşterii calităţii serviciilor educaţionale oferite copiilor cu cerinţe educative speciale sau copiilor aflaţi în dificultate, constituie priorităţi de politică şcolară actuală ce nu ar fi posibile fără

implicarea profesorului consilier școlar și al profesorului de sprijin, resurse umane care vin în ajutorul atât al copiilor cu ces. cât și al cadrelor didactice care au în clasă această categorie de copii.

Şcoala de masă trebuie să fie o instituţie publică care să poată răspunde cerinţelor diverse de şcolarizare – de la şcolarizarea elevilor supradotaţi, până la integrarea celor cu deficienţe. În acest context este necesară o pregătire a tuturor cadrelor didactice cât și prezența specialiștilor în educație specială(profesori consilieri școlari, profesori de sprijin, profesori logopezi, mediatori școlari), creându-se astfel un mediu tolerant, de acceptare, înțelegere și ajutor reciproc.

Bibliografie

1. Coman,S.,2001-„Parteneriat în educaţia integrată a copiilor cu cerinţe educative speciale”,Editura Spiru Haret, Iaşi
2. Cozma, T., 1988 – „Şcoala şi educaţiile paralele”, Editura Universităţii „Al. I. Cuza”, Iaşi
3. Gherguţ, A., 2001 – „Psihopedagogia persoanelor cu cerinţe speciale – strategii de educaţie integrată”, Editura Polirom, Iaşi

ABORDAREA INTEGRATA ŞI JOCUL DIDACTIC- ROL IMPORTANT ÎN FORMAREA COMPETENȚELOR CHEIE LA ȘCOLARUL MIC

Prof.înv.primar SLABU PANSELUȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 10 BOTOȘANI

Dinamica socială a ultimelor decenii aduce în fața lumii contemporane o serie de provocări față de care domeniul educației nu poate rămâne indiferent. Competențele, valorile şi atitudinile de care au nevoie elevii noştri pentru reuşita personală şi socială nu pot fi formate în întregime prin intermediul disciplinelor şcolare clasice. Problema care se pune este aceea a depăşirii frontierelor rigide, a deplasării accentului spre conştientizare, cooperare, gândire critică şi creativă, spre adaptabilitate şi interpretarea lumii mereu în schimbare. Oare poate învățământul traditional să răspundă unor asemenea deziderate? Rezolvarea problemei nu rezidă numai în schimbări de curriculum, ci mai ales în schimbări referitoare la implementarea lui. Cheia succesului se află la practicieni – educatoare, învățători, profesori şi constă în proiectarea, organizarea şi realizarea unui demers didactic în, între şi dincolo de orice disciplină - abordare transdiciplinară a învățării. Abordarea integrată a curriculumului presupune crearea de conexiuni între teme sau competențe care sunt de regulă formate disparat, în interiorul diferitelor discipline. Aceste teme au o puternică legătură cu viața cotidiană a elevilor şi vizează formarea de valori şi atitudini. O învățare dincolo de discipline, parcurgerea unui curriculum integrat poate fi mai aproape de nevoile omului contemporan. În funcție de ce anume se integrează – cunoştințe, deprinderi, competențe, valori, atitudini, metodologii de lucru şi cât de mult integrăm, putem distinge câteva niveluri de abordare integrată a curriculumului: monodisciplinaritatea , pluridisciplinaritatea , interdisciplinaritatea transdisciplinaritatea .

Întrecerile, jocul, concursurile, sunt câteva dintre modalităţile de lucru cu elevii ce contribuie la formarea comportamentelor adecvate vârstei dar şi la dezvoltarea unei imagini de sine corecte, a încrederii în propriile forţe şi capacităţi, a motivaţiei pentru învăţare.

Jocul, cu toate formele lui, este considerat o recompensă. Spre deosebire de celelalte jocuri, jocul didactic este creat de profesor, este orientat şi subordonat îndeplinirii sarcinilor instructiv-educative. Proiectarea jocului didactic presupune proiectarea elementelor structurale, în care se includ: scopul didactic, sarcina şi conținutul ludic.

Scopul didactic al jocului, dat de finalitatea instructiv-educativă şi formativă vizată, trebuie astfel formulat încât să facă referire nemijlocită la obiectivele specifice ariei de conținut în care se înscrie conținutul jocului. Formularea scopului trebuie să fie clară, precisă, astfel încât să oglindească problemele specifice impuse în realizarea jocului pentru a asigura organizarea şi desfăşurarea corectă a activității.

Sarcina didactică a jocului repezintă problema de gândire şi/sau de acțiune pusă în fața elevului. Conținutul jocului este alcătuit din ansamblul cunoştințelor şi capacităților obținute în diferite activități instructiv-formative, care sunt activate în funcție de sarcina jocului ce presupune reactualizarea, completarea, aplicarea lor în practică.

În proiectarea jocului didactic, trebuie să se formuleze explicit regulile jocului şi elementele de joc, astfel încât ele să fie aplicabile pe perioada derulării întregului joc şi pentru toți participanții, pentru a se menține caracterul ludic şi disciplina în clasă..

În finalul jocului cadrul didactic trebuie să sublinieze că toţi copiii sunt câştigători, dar pe primul loc se află aceia care au rezolvat cel mai bine cerinţele date. Orice recompensă, cât de neînsemnată, pentru adulţi, este pentru şcolari un motiv

de mândrie, constituind în acelaşi timp o modalitate prin care se dezvoltă motivaţia pentru învăţare. Copiii vor dori să înveţe mai bine, să cunoască mai multe despre temele propuse pentru a fi recompensaţi, felicitaţi în faţa clasei.Prin urmare, motivaţia pentru învăţare se dezvoltă de la cele mai mici vârste, mai întâi prin aprecierile verbale asupra activităţii la clasă, apoi prin întreceri, jocuri, concursuri, toate acestea organizate cu scopul de a verifica capacităţi şi comportamente dobândite pe parcursul procesului educativ.

Cerinţa primordială a unei educaţii moderne o reprezintă asigurarea unei metodologii diversificate, bazată pe îmbinarea activităţilor de învăţare şi de muncă independentă, cu activităţile de cooperare, de învăţare în grup şi de muncă interdependentă.

Toate cadrele didactice cunosc importanta motivatiei pentru activitatea de învățare.

Cel mai important lucru este să înţelegem că elevul care, rezolvând sarcina de învăţare, gândeşte, exprimă idei originale şi colaborează cu colegii de clasă, este implicat activ şi tot ce ne rămâne de făcut este să încurajăm şi să apreciem această atitudine.

Metodele interactive de grup sunt modalităţi moderne de stimulare a învăţarii şi dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experienţe, de cunoştinţe. Prin aplicarea în clasă a metodelor interactive de grup, copiii îşi exercită capacitatea de a selecta informaţii, de a comunica idei şi deprind comportamente de învăţare necesare în viaţa de şcolar şi adult. Metodele interactive de grup acţionează asupra modului de gândire şi de manifestare a copilului. Aplicarea lor trebuie făcută sub forma unui joc. Prezentate astfel, ele atrag copiii în activitate spre învăţarea activă, spre cooperare, îi determină să se consulte în grup în luarea deciziilor şi previn/aplanează conflictele.

Interactivitatea presupune o învăţare prin comunicare, prin colaborare, produce o confruntare de idei, opinii şi argumente, creează situaţii de învăţare centrate pe disponibilitatea şi dorinţa de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă şi activă, pe influenţa reciprocă din interiorul microgrupurilor şi interacţiunea socială a membrilor unui grup.

Implementarea acestor instrumente didactice moderne presupune un cumul de calităţi şi disponibilităţi din partea cadrului didactic: receptivitate la nou, adaptarea stilului didactic, mobilizare, dorinţă de autoperfecţionare, gândire reflexivă şi modernă, creativitate, inteligenţa de a accepta noul şi o mare flexibilitate în concepţii.

E bine ca profesorul să modeleze tipul de personalitate necesar societăţii cunoaşterii, personalitate caracterizată prin noi dimensiuni: gândire critică, creativă, capacitate de comunicare şi cooperare, abilităţi de relaţionare şi lucru în echipă, atitudini pozitive şi adaptabilitate, responsabilitate şi implicare.

Un învăţământ modern, bine conceput permite iniţiativa, spontaneitatea şi creativitatea copiilor, dar şi dirijarea, îndrumarea lor, rolul profesorului căpătând noi valenţe, depăşind optica tradiţională prin care era un furnizor de informaţii. În organizarea unui învăţământ centrat pe copil, profesorul devine un coparticipant alături de elev la activităţile desfăşurate. El însoţeşte şi încadrează copilul pe drumul spre cunoaştere.

Utilizarea metodelor interactive de predare – învăţare în activitatea didactică contribuie la îmbunătăţirea calităţii procesului instructiv - educativ, având un caracter activ – participativ şi o reală valoare activ – formativă asupra personalităţii elevului.

Din expunerea de mai sus reiese clar faptul că elevul este mult avantajat dacă dispune de metode moderne de predare, având în vedere faptul că şcoala îl formează pentru viaţă.

BIBLIOGRAFIE:

Basarab N., Transdisciplinaritatea, Editura Polirom, Iasi, 1999

Ciolan, L, Dincolo de discipline – ghid pentru invatarea integrata / crosscurriculara, Editura Humanitas Educational, Bucuresti, 2003

Ciolan, L, Invatarea integrata, Edituira Polirom Iasi, 2008

Învățământul românesc – de la modelul tradițional la modelul inovativ

Prof. Gheorghian Anca Maria
Colegiul Național „Ienăchiță Văcărescu” Târgoviște

Din experienţa acumulată până acum, pot afirma cu certitudine că ancorarea şcolii româneşti în secolul XXI, presupune în mod obligatoriu utilizarea unor metode moderne, privind predarea – invatarea.

Cred că nu suntem convinşi, încă, de valoarea acestor metode. Mai cred în reticenţa faţă de nou și în inerţia în care ne aflăm. Riscăm în acest fel să rămânem în urmă, ceea ce este de-a dreptul nociv pentru calitatea demersului didactic.

Elevul trebuie pus permanent în situaţia de a face, a judeca, a coopera, a da răspunsuri, a avea păreri, a analiza răspunsurile auzite, a ajunge la identificarea răspunsurilor corecte, din care apoi descoperă cunoştinţele noi.

Un adevărat profesionist în predare (indiferent de disciplină) va trebui să ştie să adapteze demersul didactic. Sunt lecţii care în mod cert produc performanţe şcolare superioare numai cu ajutorul metodelor moderne, dar sunt și lecţii în care prezenţa acestora nu este obligatorie. Folosirea de strategii didactice moderne care vor menține interesul elevilor , vor crea atmosfera propice de învățare și vor ridica actul educațional la nivelul necesar societății. Procesul de învățare și rezultatele obținute depind de metodele utilizate, dar și de multitudinea de strategii moderne, dintre care voi prezenta o sinteza a catorva strategii:

1. Un exemplu este realizarea lecțiilor online prin folosirea jocului didactic.

Interesul elevilor pentru lecţii creşte ori de câte ori sunt folosite astfel de metode în predare. Prestanţa profesorului care le foloseşte este și ea, în mod sigur, ridicată. Între activitatea de învățare a elevului și cea de predare a profesorului consider că nu se poate face o distincție clară, dar folosind jocul ca modalitate didactică, predarea și activitatea de învățare este mult mai ușoară. Cred, totuși, că sunt doua activități care, pentru o mare parte din timpul orei de curs, se desfășoară concomitent, simultan. Aceste activități sunt într-o simbioza. Profesorul este dirijorul, iar elevii formeaza membrii orchestrei. Activitatea de predare și evaluare a profesorului și activitatea de învățare a elevului se afla într-o strânsă interdependență.

2. Folosirea prezentărilor power point, prin crearea de pdf-uri care să conțină informațiile și documentele necesare, dar și cerințe de evaluare a noilor cunoștințe, facilitează accesul elevilor la materiale inovatoare, trezind astfel interesul pentru disciplina predată.

3. Predarea-învățarea-evaluarea se prezintă ca elemente operaționale ale procesului de învățământ, acționează interdependent asigurând derularea lui ca unitate organică. Articularea lor se face prin intermediul strategiei didactice pe care profesorul o selectează în urma analizei situației didactice și prin raportare directa la obiectivele de atins.

Relația predare-învățare-evaluare este o interdependență aflată într-o didactică naturală și necesară deoarece: predarea implică producerea unor rezultate în conduita elevilor, profesorul încercând să stabilească un acord între schema învățării și cea a predării; rezultatele așteptate sunt determinate atât fața de inducerea învățării cât și de producerea efectivă a învățării; predarea implică învățare pentru că profesorul intenționează să obțină un rezultat cu valoare de succes; învățarea este logic implicată în predare pentru că aceasta are intenția de a conduce spre învățare prin explicare, cercetare, descoperire, căutare, deci utilizeaza forme ale învățării; predarea și învățarea se manifestă ca procese coevaluative în sensul interacțiunii lor ca sisteme; evoluția uneia are consecințe asupra celeilalte, și invers; predarea dobândește funcționalitate și eficiență numai daca generează un proces real de învățare, motivează implicarea elevilor; predarea implică o structură mentala și interacțională

ordonată, bazată pe relații introsistemice și extrasistemice; predarea este un proces secvențial și reversibil, prescriptiv și normativ, care facilitează dezvoltarea progresivă a personalității; predarea include atât componentele deschise observabile și măsurile, cât și comportamente închise, interiorizate dar nu mai puțin importante; predarea se referă la programarea didactică, tehnologia elaborării lecției, elaborarea auxiliarelor, evaluarea rezultatelor.

Predarea își menține funcția de comunicare- prezentare a materiei- comunicare a cunoștințelor dar și-o asumă și pe aceea de a dezvălui experiențe de învățare posibile în care vor fi introduși elevii, deci de a organiza și conduce învățarea, facilitând-o și asigurându-i o eficiență maximă. În acestă postură problema optimizării este dublată de cea a ameliorării comportamentelor, stilurilor de predare.

4.Elaborarea unui mecanism de evaluare care să excludă orice dubiu în privința corectitudinii evaluării. Scopul major al evaluării nu este acela de a pune presiune pe elev prin testări standardizate sau care folosesc itemi de evaluare învechiți, ci trebuie să existe o colaborare între profesor și elev, în urma căreia profesorul să constate daca elevul a înțeles și a asimilat corect noile cunoștințe, realizându-se prin analiza informațiilor istorice, a unor documente puse la dispoziție de profesor care să evidențieze aspectele forte ale elevului. Prin evaluare trebuie să se urmarească întregul demers de proiectare și realizare a actului evaluativ: sondajul, interviul, ancheta, observarea comportamentului verbal și non verbal prin acțiuni întreprinse de elevi, comparația, dar și procedee și mijloace folosite în studierea și analiza documentelor sau a realității sociale.

În ceea ce privește evaluarea, strategiile de bază au dezvoltat și format competențe, pornind de la conceptul de integrare a domeniilor: cognitiv, afectiv, psihomotor, punându-se accentul pe domeniul cognitiv, lipsind practic cele de ordin afectiv și psihomotor.

5.Evidențierea principalelor elemente de noutate în predare-învățare se bazeaza pe familiarizarea elevilor cu elemente IT, prin optimizarea activității de proiectare și derulare a secvențelor învățării, cu accent pe domeniile formativ-educative, valorificând experiența pozitivă prin activități de grup sau individuale.

Important este să se pună accent pe formarea competențelor ce permit managementul unei activități proprii bazat pe: gândire analitică, comunicare, creativitate, adoptarea de decizii, căutarea și colectarea de informații, emiterea de judecăți și raționamente proprii, motivare, autoîncredere.

Școala prin ceea ce reprezintă ar trebui să acorde mai mult timp formării competențelor sociale și cetățenești ce permit participarea și acomodarea la noile realități socio-economice, acest lucru realizându-se prin: participare social-activă, comunicare, înțelegerea naturii și a comunității prin implicare, valori morale, drepturile omului, principiile democrației.

Calitatea de profesor implică pentru persoana în cauză anumite funcții, competențe, aptitudini și un anumit stil educațional. Profesorul realizează o multitudine de funcții cu grade de generalizare diferita: raportate la elev, ca obiect și subiect al educației, în ansamblu și în activitatea curentă (modelare, suport în cristalizarea grilei de valori, captarea și controlul atenției, asigurarea conexiunii inverse); raportate la social (participarea la activitățile comunităților sociale, participare la viața profesională și civică, participarea la activitățile din școală).

Unul dintre factorii care pot contribui la succesul procesului de învățământ este aptitudinea pedagogică. Aceasta se referă la însușiri propriu-zis pedagogice (capacitatea de a face materialul de învățare accesibil elevilor, creativitatea în muncă, influența asupra personalității elevului, capacități organizatorice, interes față de elev, tact pedagogic) și însușiri de

personalitate (spirit organizatoric, curiozitate stiintifica, capacitate de autostapânire, capacitate de munca, insusiri emotionale, imaginatie bogata, capacitatea de a intelege elevul, creativitate in activitatea pedagogica s. a.).

Stilul educațional reprezintă calitatea comportamentelor profesorului, atitudinea sa față de valorile pofesiunii didactice și ale disciplinei, nota personală - mod specific de a aborda elevii și situațiile de învățare, de a trata și evidenția valorile disciplinei de a mânui metodele și tehnicile de predare-învățare, calitatea vieții sale afective, experiența sa de viata - aptitudinile și caracterul.

Formula “trebuie să-i învățăm pe elevi cum trebuie să învețe” trebuie privită în sensul extinderii ei și integrării metodelor de învățare cu metodele de muncă intelectuale și cu formarea unui stil al muncii intelectuale.

Preocuparea profesorului pentru modul cum învață elevii este deosebit de pozitivă și are o mare importanță pentru ridicarea calității învățământului.

SPECIFICUL ŞI METODE DE INTEGRARE A COPIILOR CU ADHD ŞI A COPIILOR CU TULBURĂRI DE COMPORTAMENT

Prof. înv.primar, ISAILĂ NATALIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ,, SIMION BĂRNUȚIU,, TIUR-BLAJ

Tulburările de comportament şi tulburările cu deficit de atenţie reprezintă afecţiuni neurobiologice întâlnite în primii ani ai copilăriei. Aceste boli afectează anumite zone ale creierului, zone care îl ajută pe copil să rezolve probleme, să planifice lucruri, să–şi controleze impulsurile şi să înţeleagă acţiunile celorlalţi. Principalele simptome ale ADHD sunt hiperactivitatea, copilul nu poate sta locului, se mişcă şi vorbeşte continuu, impulsivitatea, copilul are un comportament şi un limbaj necontrolat şi tulburările de concentrare, copiii se plictisesc şi sunt distraşi repede de la activităţi.

Program de intervenție pentru un elev cu comportamente disruptive ce va fi implementat pe durata a trei module dintr-un an şcolar

Numele şi prenumele beneficiarului: O.N.R.

Clasa: a II-a

Vârsta: 8 ani

Diagnostic (dacă există): -

Identificarea problemei de către cadrul didactic:

Elevul O.N.R. are un comportament nepotrivit în cadrul programului şcolar şi extraşcolar: orele de curs, pauze, activităţi extraşcolare.

În cadrul activităţilor şcolare şi extraşcolare, elevul este foarte agitat, nu se concentrează pe sarcinile de lucru, este tot timpul preocupat de obiectele din jur (creioane, radieră, penar) pe care le manipulează în permanenţă, răsfoieşte manualul, nu îşi menţine atenţia decât când este atenţionat, nu termină niciodată o sarcină dată tuturor elevilor, rămâne în urmă în finalizarea unor cerinţe. Acasă nu îşi realizează temele niciodată. Face parte dintr-o familie săracă, părinţii sunt plecaţi în străinătate, iar el este îngrijit de bunici care nu au frecventat şcoala.

În pauze, elevul caută întotdeuna să iese în evidenţă prin conflicte mici şi dese, un limbaj nepotrivit pentru un elev şi o agitaţie permanentă, aleargă, sare şi nu se supără dacă i se fac observaţii.

Obiectivele programului de intervenție:

- **Diminuarea comportamentelor nepotrivite în timpul programului şcolar şi acasă;**
- **Captarea atenției pe o perioadă mai mare de timp;**
- **Creşterea stimei de sine.**

Durata programului și frecvența activităților propuse: programul se va desfăşura pe parcursul unui semestru.

1. Activităţi curente la clasă desfăşurate în timpul orelor de curs;
2. Activităţi de consiliere- o activitate pe săptămână sau atunci când este necesar- 20 minute după orele de curs;
3. Activităţi de dezvoltare personală, o dată pe săptămână , 30 de minute cu psihologul şcolar.
4. Consilierea bunicilor , o dată pe săptămână , 20 de minute.

Activități curente:

- Organizarea unui spatiu în sala de clasă unde elevul poate să se recreeze în timpul orelor de curs. Se va retrage un timp după ce şia finalizat sarcina data de învăţător. În acel loc pot să se retragă şi elevii în pauză.

- Se va stabili un cod pentru elevul cu cerinţe speciale pentru a şti când se poate retrage în locul special amenajat printr-o atingere cu mâna pe umăr.
- Se va întocmi un plan de intervenţie personalizat cu sarcini concrete în fiacare zi, etapizate, împărţite în unităţi mici.

Activităţi specifice:

- Stabilirea programului zilnic;
- Jocuri de rol pentru identificarea şi discutarea comportamentelor nepotrivite şi violente ale unor copii, povestioare cu rol educativ care vor fi discutate şi din care vom desprinde învăţături,
- Multe jocuri pentru dezvoltarea stimei de sine: Afişul pe spate, Aruncăm la coş ce nu ne place!, Cine sunt eu?

Activităţi de consiliere

Aceste activităţi vor viza pe de o parte evoluţia comportamentelor elevului, discutarea acestora cu ceilalţi profesori care predau la clasă, precum şi discutarea despre acestea cu bunicii, respectiv părinţii elevului şi consilierea bunicilor.

Consilierea bunicilor va viza mai întâi conştientizarea cerinţelor copilului şi implicarea acestora pentru a realiza progres elevul.

Familia va încerca să stabilească un program cu elevul acasă, prin sarcini concrete în fiecare zi(ghiozdan pregătit, cameră ordonată, trezirea la ora 7.00, efectuarea temelor scurte), o supraveghere mai mare referitoare la petrecerea timpului liber, diminuarea timpului petrecut de acesta pe telefon.

Modalități de evaluare a reușitei/ajustarea programului în funcție de rezultate:

O frecvenţă mai scăzută a conflictelor cu elevii;

Diminuarea discuţiilor nepotrivite cu alţi copii;

Recompensarea elevului prin aplauze, buline, steluţe care va duce la creşterea stimei de sine;

Observarea sistematică privind timpul în care elevul este atent pentru a îndeplini sarcina dată;

Se vor evita reproşurile şi se va motiva elevul pentru a folosi timpul cât mai eficient pentru rezolvarea unor sarcini clare şi uşoare;

Se va stabili un nou plan de intervenţie personalizat care să urmărească diminuarea acelor comportamente care s-au modificat şi continuarea activităţilor de consiliere urmărind creşterea stimei de sine.

BIBLIOGRAFIE:

1.) Cucoş Constantin, ,,Educaţia. Iubire, edificare, desăvârşire’’, Editura Polirom, Iaşi, 2002;
2.) Kuyma, Kay, ,,Înţelege-ţi copilul”, Editura Viaţă şi sănătate, Bucureşti, 2006;
3.) Iucu,Ioniţă, ,,Managementul clasei de elevi”, Editura Polirom, Iaşi, 2006.

Învățământul românesc de la tradițional la modern în procesul de predare-învățare

Prof. Despa Elena Anca
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă *Rudolf Steiner* Hunedoara

Mulţi copii se chinuie în şcoli… pentru că felul în care li se predă este incompatibil cu felul în care învaţă. Fiecare elev dispune de un echilibru diferit între punctele tari şi slabe în aceste domenii. Aceasta va influenţa la rândul ei atât preferinţele lor de învăţare cât şi eficacitatea lor în diferite situaţii de învăţare.

Indiferent de diferenţele pe care elevii le pot prezenta, ei nu învaţă o idee nouă în izolare, ci se dezvoltă şi îşi adaptează gândirea în continuu, în lumina experienţei anterioare. În promovarea învăţării centrate pe elev, trebuie să recunoaştem experienţa anterioară individuală a elevului, şi să o folosim ca pe o bază pentru a furniza noi experienţe care să-l ajute să-şi dezvolte ideile şi abilităţile.

Variaţiile în formaţia cu care vin elevii pot îmbrăca multe forme. Toţi venim cu formaţii diferite. Profesorul receptiv stabileşte o relaţie şi rezonanţă, simţind nevoile, conflictele, speranţele şi temerile neexprimate. Respectând autonomia elevului, profesorul petrece mai mult timp ajutându-l să articuleze întrebările urgente decât cerându-i răspunsurile potrivite. În cadrul unei societăţi bazate pe cunoaştere, este vitală nu doar creşterea accesului la oportunităţile de învăţare, ci şi consolidarea motivaţiei personale de a învăţa la şcoală şi în afara acesteia pe tot parcursul vieţii.

Învățarea centrată pe elev trebuie să se concentreze asupra dezvoltării, testării şi implementarii materialelor, noilor metode pedagogice şi strategiilor destinate să contribuie la creşterea motivaţiei elevilor şi a atractivităţii învăţării; să consolideze dobândirea abilităţilor de învăţare; să consolideze educaţia interculturală şi contribuţia acesteia la integrarea socială.

Privind spre învăţământului preşcolar şi educaţia timpurie, curriculum permite implicarea părinţilor în calitate de co-responsabili, presupunând:

- identificarea experienţei şi bunelor practici
- schimbul de experienţă
- abordări pedagogice care să dezvolte creativitatea copiilor de la o vârstă cât mai timpurie
- învăţarea timpurie a limbilor străine
- consolidarea autonomiei şi atractivităţii sistemelor de educaţie, prin accentuarea relaţiei cu comunitatea
- proiectarea, dezvoltarea şi punerea în aplicare a celor mai performante instrumente care să contribuie la procesul de formare în orice context
- proiectarea şi punerea în aplicare a unor instrumente care să sprijine familia în procesul de autoinstruire.

A le permite elevilor să controleze ritmul de studiu pare ceva haotic. Cred că este eficient acest lucru, dat fiind faptul că elevii sunt diferiţi şi nu învaţă cu toţii în acelaşi ritm.

Dacă vrem ca toţi elevii noştri să înveţe eficient, trebuie să acceptăm această provocare. Am recunoscut că fiecare elev este unic. Putem să ne confruntăm cu o provocare chiar mai mare, când ne gândim la rolul jucat de elevi în evaluarea învăţării.

Într-o învățare centrată pe elev, rolul profesorului este de instructor, ghid, îndrumătorul care te companiază, mentor, sfătuitor,consultant, transmiţător de cunoştinţe, formator, supraveghetor, coordonator, cercetător critic, model, colaborator – o persoană care facilitează procesul învăţării pentru elevi, încercând să descopere ce anume este interesat să înveţe elevul, şi determinând apoi cea mai bună modalitate de a-i pune la dispoziţie elevului acele informaţii prin furnizarea de sisteme de cunoştinţe sau materiale, care să-i dea acestuia posibilitatea să se achite mai eficace de o sarcină. Acest lucru se realizează prin ascultare, punere de întrebări, furnizare de idei, sugerarea de alternative şi identificare de posibile resurse.

Organizarea clasei

Tradițional:

Asistăm la o lecţie obişnuită. Elevii sunt în bănci, unii în spatele celorlalţi, câte unul sau câte doi, ca pe vremea străbunicilor. Toţi au privirile aţintite înainte (acolo sunt catedra şi profesorul). Asta li se cere: privirea în faţă.

Unde găsesc ei răspunsurile la confruntările personale? La profesor, în spatele colegului, departe de zidurile şcolii?…

Modern:

- Elevii sunt pretutindeni în clasă.
- Ei se grupează / sunt grupaţi potrivit opţiunilor de studiu şi resurselor asigurate de profesor.
- Elevii privesc unii la alţii, faţă în faţă. Ei comunică. Toţi au şansa dialogului efectiv.
- În parteneriat cu profesorul ei vor găsi răspunsurile…

Rolul elevului

Tradițional:

- Urmăreşte prelegerea, expunerea, explicaţia profesorului.
- Încearcă să reţină şi să reproducă ideile auzite.
- Acceptă în mod pasiv ideile transmise.
- Lucrează izolat.

Modern:

- Realizează un schimb de idei cu ceilalţi.
- Cooperează în rezolvarea sarcinilor de lucru.
- Exprimă puncte de vedere proprii.
- Argumentează, pune şi îşi pune întrebări cu scopul de a înţelege.

Rolul profesorului

Tradițional:

- Expune, ţine prelegeri
- Impune puncte de vedere.
- Se consideră şi se manifestă “ca un părinte”.

Modern:

- Facilitează şi moderează învăţarea
- Ajută elevii să înţeleagă şi să explice punctele de vedere.
- Este partener în învățare.

Modul de realizare a învățării

Tradiţional:

- Învăţarea are loc predominant prin memorare şi reproducere de cunoştinţe.
- Învăţarea conduce la competiţie între elevi, cu scopul de ierarhizare.

Modern:

- Învăţarea are loc predominant prin formare de competenţe şi deprinderi practice.
- Învăţarea se realizează prin cooperare.

Evaluarea

Tradiţional:

- Vizează măsurarea şi aprecierea cunoştinţelor (ce ştie elevul).
- Pune accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informaţie deţine elevul).
- Vizează clasificarea elevilor.

Modern:

- Vizează măsurarea şi aprecierea competenţelor (ce ştie să facă elevul cu ceea ce ştie).
- Vizează progresul în învăţare la fiecare elev.
- Pune accent pe elementele de ordin calitativ (valori, atitudini).

Concluzii

Ancorarea şcolii româneşti în secolul XXI presupune în mod obligatoriu utilizarea unor astfel de metode moderne. Nu este cazul să absolutizăm utilizarea acestor metode în detrimentul celor clasice. Un adevărat profesionist în predare (indiferent de disciplină) va trebui să ştie să adapteze demersul didactic. Sunt lecţii care în mod cert produc performanţe şcolare superioare numai cu ajutorul metodelor moderne, dar sunt şi lecţii în care prezenţa acestora nu este obligatorie.

Interesul elevilor pentru lecţii creşte ori de câte ori sunt folosite astfel de metode în predare. Prestanţa profesorului care le foloseşte este şi ea, în mod sigur, mai ridicată.

Bibliografie:

♣ Cojocariu,V., 2006, Secrete metodice în didactica preşcolară, vol. 2, Editura C.C.D., Bacău.

♣Creţu, C. , 1997, Psihopedagogia succesului, Iaşi, Editura Polirom.

♣ Erich Geissler, 1977, Mijloace de educaţie, Bucuresti, Editura Didactică şi Pedagogică.

Tradițional și modern în procesul de predare-învățare în învățământul preșcolar

Prof. înv. preşc. Muntean Roxana
Grădiniţa cu Program Prelungit Agnita

În învăţământul românesc, mulţi copii nu se regăsesc, pentru că felul în care li se predă este incompatibil cu felul în care învaţă. Fiecare copil dispune de un echilibru diferit între punctele tari şi slabe în aceste domenii. Aceasta va influenţa, la rândul ei, atât preferinţele lor de învăţare, cât şi eficacitatea lor în diferite situaţii de învăţare.

Indiferent de diferenţele pe care copiii le pot prezenta, ei nu învaţă o idee nouă în izolare, ci se dezvoltă şi îşi adaptează gândirea în continuu, în lumina experienţei anterioare. În promovarea învăţării centrate pe elev, trebuie să recunoaştem experienţa anterioară individuală a elevului şi să o folosim ca pe o bază pentru a furniza
noi experienţe care să-și dezvolte ideile și abilitățile.

Variaţiile în formaţia cu care vin educaţii pot îmbrăca multe forme. Toţi venim cu formaţii diferite. Profesorul receptiv stabileşte o relaţie şi rezonanţă, simţind nevoile, conflictele, speranţele şi temerile neexprimate. Respectând autonomia elevului, profesorul petrece mai mult timp ajutându-l să articuleze întrebările urgente decât cerându-i răspunsurile potrivite. În cadrul unei societăţi bazate pe cunoaştere, este vitală nu doar creşterea accesului la oportunităţile de învăţare, ci şi consolidarea motivaţiei personale de a învăţa la grădiniță sau la școală și în afara acestora, pe tot parcursul vieţii.

Învățarea centrată pe copil trebuie să se concentreze asupra dezvoltării, testării și implementarii materialelor, noilor metode pedagogice şi strategiilor destinate să contribuie la creşterea motivaţiei elevilor şi a atractivităţii învăţării; să consolideze dobândirea abilităţilor de învăţare; să consolideze educaţia interculturală şi contribuţia acesteia la integrarea socială.

Privind spre învăţământului preşcolar şi educaţia timpurie, curriculum permite implicarea părinţilor în calitate de co-responsabili, presupunând:

- identificarea experienţei şi bunelor practici
- schimbul de experienţă
- abordări pedagogice care să dezvolte creativitatea copiilor de la o vârstă cât mai timpurie
- învăţarea timpurie a limbilor străine
- consolidarea autonomiei şi atractivităţii sistemelor de educaţie, prin accentuarea relației cu comunitatea
- proiectarea, dezvoltarea şi punerea în aplicare a celor mai performante instrumente care să contribuie la procesul de formare în orice context
- proiectarea şi punerea în aplicare a unor instrumente care să sprijine familia în procesul de autoinstruire.

A le permite copiilor să controleze ritmul de studiu pare ceva haotic. Cred că este eficient acest lucru, dat fiind faptul că aceștia sunt diferiţi şi nu învaţă cu toţii în acelaşi ritm. Dacă se dorește ca toţi copiii să înveţe eficient, trebuie ca această provocare să fie acceptată. Se cunoaște că fiecare copil este unic.

Într-o învățare centrată pe educat, rolul educatoarei este de instructor, ghid, îndrumătorul care te companiază, mentor, sfătuitor,consultant, transmiţător de cunoştinţe, formator, supraveghetor, coordonator, cercetător critic, model, colaborator – o persoană care facilitează procesul învăţării pentru preșcolari, încercând să descopere ce anume este interesat să înveţe

preşcolarul şi, determinând apoi, cea mai bună modalitate de a-i pune la dispoziţie copilului acele informaţii prin furnizarea de sisteme de cunoştinţe sau materiale, care să-i dea acestuia posibilitatea să se achite mai eficace de o sarcină. Acest lucru se realizează prin ascultare, punere de întrebări, furnizare de idei, sugerarea de alternative şi identificare de posibile resurse.

Organizarea grupei

Tradițional:

Asistăm la o activitate instructiv-educativă obişnuită. Copiii sunt la măsuţe, unii în spatele celorlalţi, câte unul sau câte doi. Toţi au privirile aţintite înainte, acolo unde este doamna educatoare. Asta li se cere: privirea în faţă.

Unde găsesc ei răspunsurile la confruntările personale? La educatoare, în spatele colegului, departe de zidurile sălii de grupă?

Modern:

- Preşcolarii sunt pretutindeni în sala de grupă.
- Ei se grupează / sunt grupaţi potrivit opţiunilor de studiu şi resurselor asigurate de educatoare.
- Copiii privesc unii la alţii, faţă în faţă. Ei comunică. Toţi au şansa dialogului efectiv.
- În parteneriat cu doamna educatoare ei vor găsi răspunsurile.

Rolul preşcolarului

Tradițional:

- Urmăreşte prelegerea, expunerea, explicaţia educatoarei.
- Încearcă să reţină şi să reproducă ideile auzite.
- Acceptă în mod pasiv ideile transmise.
- Lucrează izolat.

Modern:

- Realizează un schimb de idei cu ceilalţi.
- Cooperează în rezolvarea sarcinilor de lucru.
- Exprimă puncte de vedere proprii.
- Argumentează, pune şi îşi pune întrebări cu scopul de a înţelege.

Rolul cadrului didactic

Tradițional:

- Expune, ţine prelegeri
- Impune puncte de vedere.
- Se consideră şi se manifestă „ca un părinte”.

Modern:

- Facilitează şi moderează învăţarea
- Ajută preşcolarii să înţeleagă şi să explice punctele de vedere.
- Este partener în învăţare.

Modul de realizare a învățării

Tradițional:

- Învăţarea are loc predominant prin memorare şi reproducere de cunoştinţe.
- Învăţarea conduce la competiţie între copii, cu scopul de ierarhizare.

Modern:

- Învăţarea are loc predominant prin formare de competenţe şi deprinderi practice.
- Învăţarea se realizează prin cooperare.

Evaluarea

Tradițional:

- Vizează măsurarea şi aprecierea cunoştinţelor (ce ştie copilul).
- Pune accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informaţie deţine copilul).
- Vizează clasificarea preșcolarilor.

Modern:

- Vizează măsurarea şi aprecierea competenţelor (ce ştie să facă preșcolarul cu ceea ce ştie).
- Vizează progresul în învăţare la fiecare preșcolar.
- Pune accent pe elementele de ordin calitativ (valori, atitudini).

Concluzii

Ancorarea şcolii româneşti în secolul XXI presupune în mod obligatoriu utilizarea unor astfel de metode moderne. Nu este cazul să absolutizăm utilizarea acestor metode în detrimentul celor clasice. Un adevărat profesionist în predare (indiferent de disciplină) va trebui să ştie să adapteze demersul didactic. Sunt activități instructiv-educative care în mod cert produc performanţe şcolare superioare numai cu ajutorul metodelor moderne, dar sunt şi activități în care prezenţa acestora nu este obligatorie.

Bibliografie:

https://revistaprofesorului.ro

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC- DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

Prof. înv. preșcolar Bora Cristina
Școala Gimnazială „Mihail Sadoveanu”
GPP „Crai Nou”, Bacău, jud. Bacău

„Natura ne aseamănă, educația ne deosebește!” (Confucius)

Educația este aceea care trebuie să conducă la schimbarea sistemului de valori, să-i orienteze pe învățați către libertate interioară, respect, dreptate, frumusețe, bunătate și compasiune, valori fundamentale ale umanității.

Echilibrul între trecutul și viitorul educației determină referirea țelurilor acesteia și asigură direcția nouă de instruire și formare, în acord cu complexitatea problemelor cu care se confruntă absolvenții de azi, dar mai ales cei de mâine.

Necesitatea permanentă de modernizare și eficientizare a învățământului românesc, de aliniere a acestuia la standardele europene, face ca demersului didactic tradițional să i se dea o direcție inovativă, constructivă, adaptată vremurilor în care trăim.

Procesul de inovare în educație a devenit o nevoie esențială pentru buna desfășurare a procesului instructiv-educativ din școală, a vieții. În aceste vremuri, când timpul se scurge mai repede ca oricând, valorile tradiționale par să rămână în urmă, făcând loc derutei, dezordinii și presiunii, în această lume guvernată de viteză, în care copiii noștri trebuie să fie abili, curajoși, inventivi. Doar atunci când școala devine un centru de simulare a gândirii, a învățării, având la bază informația, putem vorbi despre formarea umană eficientă.

Tradiția, cultura și inovația sunt fundamente pe care se sprijină o educație de calitate, tradiția și cultura presupunând identitate, valorizare și continuitate, ele fiind punctul de plecare al inovației. Școala contribuie la inițiere și experimentare, vizează crearea unei motivații, a unui interes, a unei practici și chiar a unei vocații. Însă, pentru realizarea acestor deziderate este necesar să se pornească de la formarea continuă a cadrelor didactice pentru stimularea potențialului creator și inovativ al acestora, în scopul profesionalizării carierei didactice, corelate cu noutățile aduse de strategiile europene actuale, pentru implementarea unui învățământ modern și eficient în școala românească.

În vederea aplicării strategiilor și tehnicilor moderne corespunzătoare unui învățământ inovativ, corelat cu specificul învățământului tradițional românesc, este necesară valorizarea experienței didactice prin participarea la simpozioane, schimburi de bune practici, etc.

Folosirea metodelor tradiționale trebuie să se realizeze prin argumentarea eficienței acestora și adaptarea lor la cerințele educației europene. Stimularea inovării și a creativității ar trebui să se realizeze la toate nivelurile de educație și de formare profesională.

Vremurile pe care le trăim sunt unice, din perspectiva socială, moral-religioasă, culturală, etc., vremuri la care nu ne-am fi gândit vreun moment, în urmă cu ceva timp; conjunctura în care ne desfășurăm activitățile cotidiene s-a schimbat iar educația, de asemenea, aceasta impunând o abordare diferită. Cadrele didactice s-au văzut în fața situației de a regândi actul educațional, de a lucra cu copiii, atât în sala de clasă cât și în varianta hibrid sau efectiv online (sincron și asincron), atunci când situația pandemică a impus-o.

În acest context, s-a impus reflexia asupra digitalizării actului educativ, dezvoltarea competențelor specifice acestui domeniu și implementarea unui tip de învățare pe toate nivelele curriculare, pentru a evita o situație de colaps educațional.

Așadar, se face analiza avantajelor și a dezavantajelor acestui mod de învățare, dar și a modului tradițional, a coordonatelor la care trebuie să se raporteze cadrul didactic pentru a răspunde exigențelor societății actuale, puternic informatizate.

Crearea de experiențe de învățare necesită un efort din partea cadrului didactic, atât la nivel de proiectare a activității cât și la nivel de alegere/ achiziționare a materialului didactic (de cele mai multe ori din resurse financiare proprii). Activitățile demonstrative variate se disting prin combinarea permanentă a metodelor moderne cu cele tradiționale.

Folosirea strategiilor inovative la clasă este la îndemâna oricărui cadru didactic, cu condiţia ca, încă din etapa de proiectare a activităţilor, să vizeze tematici adecvate şi să pună la dispoziţia copiilor/elevilor materiale corespunzătoare. Acesta trebuie să respecte particularitățile de vârstă și individuale ale acestora și să activeze potențialul creativ într-un mod atractiv.

Când eforturile partenerilor educaționali au ca rezultat atingerea obiectivelor propuse dar și bucuria efectivă a celor instruiți, vine recompensa mult așteptată de cadrele didactice.

BIBLIOGRAFIE:

- Breben, S., Gongea, E., Ruiu, G., Fulga, M. (2007). *Metode interactive de grup. Ghid metodic.* Craiova: Editura Arves.
- Cojocariu, V. M. (2010). *Strategii educaționale centrate pe beneficiarul învățării. Constructivism și practici eficiente.* Bacău: Editura Alma Mater.
- Neacşu, I. (1990). *Metode şi tehnici de învăţare eficientă*. Bucureşti: Editura Militară.
- Șoitu, L., Cherciu, R. (2006). *Strategii educaționale centrate pe elev*. București: Editura Alpha MDN.
- X X X (2019). *Curriculum pentru educaţia timpurie.* Bucureşti: Ministerul Educației Naționale.

Emoție și creativitate – doi factori esențiali în comunicarea emoțională și didactică

Cociug Cerasela
Școala Gimnazială „Mihai Viteazul”, Târgoviște

Motto: Ne amintim cu apreciere de străluciții noștri profesori, însă cu gratitudine de acei profesori care au atins simțămintele noastre umane. Lucrurile ce trebuie a fi învățate sunt în mod necesar o materie brută, însă căldura este elementul vital pentru creșterea plantelor și a sufletelor copiilor. (Carl Jung)

Într-o societate modernă, aflată în permanentă schimbare, se observă din ce în ce mai frecvent dorința firească a omului de a se afirma, de a munci pentru a avea o carieră de succes. De multe ori, cei care au un nivel ridicat de inteligență cognitivă și de la care ne așteptăm să facă carieră, nu ajung prea departe, iar cei care nu au un randament foarte bun la învățătură ajung oameni de succes. Cum este posibil acest lucru? Ei bine, răspunsul este destul de simplu.

Cercetările științifice au demonstrat că, în majoriatea cazurilor, cei ce ajung să aibă succes sunt cei ce dispun de un nivel ridicat de inteligență emoțională și nu neapărat cei ce au un nivel de IQ ridicat. Cercetările arată că inteligența cognitivă (IQ) este responsabilă în proporție de 6% de succesul la locul de muncă, iar inteligența emoțională (EQ) de 27 – 45%.

Pentru o carieră de succes în educație se completează cunoștințele academice cu cele care țin de emoții. Se acordă mai multă importanță propriilor emoții și se adaptează reacțiile la emoțiile colegilor astfel încât să se obțină un efect pozitiv asupra activității profesionale.

În ultimul timp, a început să se vorbească tot mai des despre inteligența emoțională și despre rolul acesteia în crearea relațiilor de comunicare. Inteligența emoțională este definită ca fiind capacitatea de a înțelege și de a gestiona atât propriile emoții, cât și pe ale celor din jurul nostru, fiind esențială în procesele de autoevaluare, de empatizare și de motivare. Deși unii consideră că ar fi o abilitate înnăscută, cele mai recente studii au demonstrat că inteligența emoțională poate fi dobândită în timp, cu răbdare.

Relația dintre emoții și creativitate este studiată de mulți cercetători, printre care remarcăm pe Hope și pe Kyle. Aceștia au demonstrat că stările afective influențează performanța creativă, iar James menționează despre impactul emoțional asupra stării conflictuale și despre reacțiile originale pe care le-au manifestat subiecții săi în legătură cu situația-conflict.

Între inteligența emoțională și creativitate există o relație de interdependență, astfel încât nivelul inteligenței emoționale poate influența nivelul creativității. Maslow, în urma cercetării fenomenului creativității, a evidențiat trăsături caracteristice ale persoanei creative, precum: neconvenționalismul, încăpățânarea, specularea, inocența, sentimentalismul.

Într-un astfel de context, în care s-a demonstrate impactul pe care îl are gestionarea emoțiilor asupra firii umane, este clar că mediul școlar trebuie să joace un rol extrem de important. Educația primită la școală poate să aibă un rol stimulativ asupra creativității copiilor atât timp cât se pune accent pe învățarea interactivă. Un mediu școlar ce stimulează creativitatea face ca învățarea să fie plăcută, respectă personalitatea copiilor, le formează deprinderi de învățare activă și de autoînvățare. Într-un asemenea mediu copiii trebuie să se simtă liberi, să discute problemele care-i frământă, să aibă sentimentul de apartenență la clasă sau la școala la care învață.

În viața școlară actuală, este nevoie de cadre didactice cu abilități de comunicare extrem de bine dezvoltate, empatice, cu viziune, care să își motiveze elevii și să fie partenerii educaționali.

În mediul școlar, de corpul profesoral și de managerul unității de învățământ depinde cel puțin atenuarea rigidităților impuse de sistemul de învățământ (orare, sarcini, curriculum obligatoriu, concepție pedagogică etc.). Atitudinea inteligentă a profesorilor este aceea de a accepta modul original al copiilor de a se exprima și de a se manifesta. În plus, cadrele didactice trebuie să încurajeze comunicarea, exprimarea emoțiilor și să renunțe la rutina demersului didactic, rutină ce îi determină pe copii să nu-și mai exercite rolul creativ, de implicare în propria lor formare.

Pentru că viaţa de familie nu mai oferă un sprijin sigur pentru tot mai mulţi copii, grădiniţa sau şcoala rămâne singurul loc în care comunitatea poate rezolva deficienţele competenţelor emoţionale şi sociale ale copiilor. Alfabetizarea emoţională implică un mandat lărgit pentru unităţile de învăţământ, care trebuie să recupereze ceea ce familiile n-au reuşit în privinţa adaptării la societate a copiilor lor. Această misiune presupune două schimbări majore: cadrele didactice trebuie să meargă dincolo de îndatorirea lor tradiţională, iar membrii comunităţii să se implice mai mult în viaţa unităţilor de învăţământ.

Dacă există sau nu în mod explicit ore dedicate alfabetizării emoţionale contează mai puţin decât felul în care sunt predate lecţiile. Poate că în niciun alt caz nu este mai importantă calitatea cadrului didactic, având în vedere că felul în care el îşi desfăşoară activitatea este în sine un model, o lecţie de facto în domeniul competenţei emoţionale. De câte ori reacţionăm faţă de un copil, alţi 20 sau 30 învaţă o lecţie.

Comunicarea încrezătoare este compusă din patru elemente, și anume: poziția corpului, privirea, limbajul și tonul vocii. Antrenând potrivit acest gen de comunicare, copilul va câștiga încredere în el, îi va crește stima de sine și îi vor spori șansele să fie înțeles și respectat de ceilalți. Sporirea și integrarea educației bazate pe inteligența emoțională va aduce multe plusuri în viața școlară și nu numai. Așa vom reuși să restabilim și să păstrăm pacea și armonia în clasă.

Așadar, dacă vom reuși să ne creștem copiii în spiritul unei educații bazate pe inteligența emoțională, vom avea niște oameni creativi, cu o viață frumoasă și fericită, care vor putea înțelege că nu toate lucrurile care li se întâmplă au legătură cu ei, că nu pot deține permanent controlul și că, de fapt, nu există noroc sau ghinion. Există doar vreau sau nu vreau să fiu fericit!

Bibliografie:

1. Fodor, I.D.,”Inteligența emoțională și stilurile de conducere,” EdLumen, Iași, 2009;
2. Goleman, D., ”Iteligența emoțională în leadership”, Ed. Curtea Veche, București, 2007.

INOVARE ŞI DIGITALIZARE ÎN CICLUL PRIMAR

PROF. ÎNV. PRIMAR, STANCA CRISTINA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ MĂDULARI-CERNIŞOARA
JUDEŢUL VÂLCEA

Toţi am păşit cu sfială pe un teritoriu nou, cel al predării online. Am apelat la tehnici și strategii cu care înainte doar cochetam. Am accesat platforme de e-learning care au permis continuarea procesului instructiv- educativ. Astfel, orele s-au derulat folosindu-se mai multe mijloace specifice:

- aplicații simple, precum Whatsapp, Facebook, messenger;
- apeluri telefonice, SMS;
- utilizarea resurselor educaționale deschise și conținutului digital, cum ar fi: situri cu informații și ilustrații, biblioteci online, soft educațional, muzee virtuale;
- platformele specializate de e-learning – Google classroom, aplicațiile pentru comunicare sincronă în grup prin apeluri video/ videoconferințe precum: Zoom, Meet, Teams.

Școala este cea care îl determină pe elev să învețe, să realizeze că oamenii sunt ființe sociale care se dezvoltă. Profesorul, ca și părintele, educă și atunci când nu vorbește, deoarece transmite enorm de multe informații nonverbal.

Școala online limitează această interacțiune a persoanelor, facem schimb de informații și de idei ascunzându-ne în spatele unor semne și emoticoane.

Cadrul didactic a fost nevoit să caute şi să găsească diverse instrumente online și offline care pot fi utilizate pentru a conecta subiecţii actului didactic atunci când aceștia se află în locuri diferite.

Proiectarea și desfășurarea activităților de învățare online este un proces complex ce presupune integrarea instrumentelor și a resurselor în format digital, dintr-o nouă abordare pedagogică. Aceasta impune crearea unui nou design al situațiilor de învățare care să permită parcurgerea curriculumului, facilitarea asimilării noilor conținuturi, precum și activizarea și motivarea elevilor, stimularea interesului elevilor pentru cunoaștere.

Crearea de teste prin intermediul diverselor aplicații s-a dovedit a fi utilă. Aceste instrumente digitale de evaluare încurajează totodată autoevaluarea. Raportul, care se generează automat la finalulul testului, oferă indicatori relevanți prin raportare la rezultatele cantitative și calitative obținute de elevi.

Aşadar, există posibilitatea de a monitoriza cu ușurință progresul în învățare și de a interveni prompt în vederea remedierii sau recuperării.

În urma integrării acestor instrumente digitale în lecții se produce un impact pozitiv asupra elevilor, astfel:

- sunt mai motivaţi să lucreze și să-și ducă la îndeplinire sarcina de lucru;
- devin mai activi, dorindu-și îmbunătăţirea propriilor abilităţi și competențe;
- învaţă mai rapid, fără a depune un efort prea mare;
- gestionează și rezolvă cu mai mare ușurință problemele apărute;
- primesc feedback imediat cu privire la ceea ce au realizat, observând și progresul.

Elevii școlii noastre au beneficiat de platforma Google Classroom și programul școlar nu a suferit modificări, conexiunea dintre cadrele didactice și elevi menținându-se.

Beneficiile platformei sunt numeroase, elevii putând relua materialele, putând iniția discuții cu cadrul didactic, având posibilitatea îmbunătățirii și diversificării comunicării educaționale.

În concluzie, noile tehnologii vor genera schimbări majore, atât în ceea ce privește suporturile de învățare, cât și mecanismele de utilizare a acestora din punct de vedere metodologic.

Bibliografie

www.elearning.ro/manualul-digital-perspectiva-pedagogica

https://iteach.ro/pg/cursuri/view/74796/

tribunainvatamantului.ro/2013/07/11/manualul-digital-constantin-cucos/

EXPERIENŢA ONLINE MODELEAZĂ SUFLETE!

PROF.ÎNV. PRIMAR: OLESCU ILEANA
SCOALA GIMNAZIALĂ MĂDULARI-CERNIȘOARA
JUD. VÂLCEA

În prezent, predarea online nu mai este o noutate, ci a devenit o realitate zilnică pentru cadrele didactice, elevi şi părinţi. În funcţie de numărul cazurilor, de încadrarea localităţilor în diferite scenarii, educaţia se desfăşoară cu prezenţă fizică sau online.

Atunci când predarea se face online, profesorii au nevoie de instrumente adaptate și practici de lucru pentru a susține predarea, dar și pentru a o face atractivă și folositoare. Desigur, nevoia de dispozitive adaptate a apărut și în rândul elevilor, iar această nevoie a fost acoperită de părinţi, şcoală, societate.

În ceea ce privește nevoia pregătirii cadrelor didactice, au fost identificate mai multe variante: cursuri, schimburi de experiență, webinare.

Predarea online a acoperit nevoia elevilor de continuitate în învățare, iar părinții au înțeles că este important pentru copii să își vadă educatorii, colegii și să se conecteze cu ei. Este nevoie, așadar, de o altă perspectivă asupra educabilului. Vorbim practic de o experiență, în centrul învățării aflându-se copilul. Când planificăm o activitate, trebuie să ne gândim la ce tip de experiență va avea copilul, nu la ce trebuie el să învețe. Când vedem această oportunitate ca pe o experiență pentru copii și pentru noi, abordarea sesiunilor online va fi diferită, căci omul în devenire necesită abilități optime în vederea construirii unor relații armonioase cu societatea, cu familia. De aceea, învățătorul este, alături de părinți, punctul de sprijin al unei dezvoltări personale, de cunoaștere și autocunoaștere a copilului, este factorul care contribuie la construcția conștiinței de sine pentru interacțiunea cu lumea exterioară.

Tehnicile folosite vizează procesul creativ şi nu produsul finit. Scopul activităților va fi stabilirea unui climat pozitiv ce va determina sentimentul de siguranță al copilului aflat în spatele unui ecran, comunicarea ca proces de formare a legăturilor între elevi şi cadrele didactice realizându-se prin utilizarea unor metode creative de dezvoltare personală. Fiecare învățător participă cu experienţa proprie la îmbunătățirea metodelor de captare a atenției, de predare, evaluare, de aceea nu există reguli stricte de organizare a activităţilor online, flexibilitatea fiind cea mai importantă regulă. Mai important este ca activarea cunoașterii să fie prin ochii elevilor, informația să fie transformată prin prisma necesităților acestora pentru eficienţa dezvoltării emoționale şi cunoașterea lumii exterioare.

Un copil cu o dezvoltare armonioasă va manifesta încredere în sine și în activitățile pe care la va desfășura, ca urmare a susținerii constante din partea adulților, curiozitatea exprimând o deschidere spre cunoaștere, spre lucruri pozitive și care îi fac plăcere, intenționalitatea dovedind eficiență în amânarea satisfacerii imediate a trebuinţelor, autocontrol, capacitatea de a comunica și de a coopera pentru a-și atinge scopurile.

Construirea unui caracter armonios depinde de factorii sociali şi de modul în care aceştia reuşesc să-i satisfacă anumite nevoi, asigurându-i securitatea fizică, psihică şi afectivă.

Tehnicile creative îi ajută pe copii să își depășească sentimentele negative, să acceseze informații noi, să primească suport emoțional de la grupul de contact (profesori, părinţi, colegi). Prin jocuri creative dascălul stabilește o relație apropiată de copil, pentru ca acesta să se simtă în siguranță și să se desfășoare în voie. Scopul activităților se centrează pe comunicare,

concept esențial în procesul de autocunoaștere și cunoaștere interpersonală, prin rolurile pe care le adoptă elevul. Aceste strategii dezvoltă creativitatea, exprimarea fără limite a emoțiilor, a sentimentelor, a dorințelor și se pune accent pe formarea unei atitudini pozitive față de restul grupului.

Părinții și profesorii trebuie să înțeleagă că experiența este centrată pe copil și trebuie urmărit interesul acestuia pentru a-I asigura o dezvoltare emoţională optimă. Sunt lecții predate diferit. Trebuie să punem accent pe ce putem face, nu pe ce nu putem face. Sesiunile online pot părea un fel de joacă, pentru că în învăţare sunt folosite dispozitive pe care elevii le utilizează cu mare plăcere (telefon, laptop, tabletă) şi pe care, înainte de predarea online le puteau folosi doar cu acordul părinţilor, un timp limitat, iar acum se pot conecta şi le pot folosi mai mult timp şi în fiecare zi. În acest fel, copiii învaţă cel mai bine. Online se folosesc alte instrumente, apar provocări noi.

Nevoile de bază ale copiilor de la fiecare vârstă trebuie avute mereu în vedere atunci când structurăm lecțiile online. Acestea vor fi interactive, folosind toate resursele disponibile în mediul online. Pentru a construi o experiență benefică în predarea online, trebuie respectate câteva principii: nevoia de mișcare, folosirea muzicii, implicarea copiilor în activități și pauzele acordate la timp.

Dacă părintele va înțelege importanța experienței de predare, fie ea și online, atunci va putea să ofere copilului sprijin și să îl susțină în procesul de învățare şi dezvoltare emoţională.

Ca și în format fizic, învăţătorul este acolo pentru a-l ghida pe copil să descopere lumea. El este prezent pentru copii, nu pentru părinți. Important este să oferim copiilor o experiență de învățare în care să se simtă ascultați și valorizați.

În mediul online deci, putem transmite cunoştinţe, forma deprinderi cu ajutorul diverselor aplicaţii, dar prin gesturi, prin voce putem transmite şi emoţie și putem fi alături de copii, chiar dacă nu suntem prezenți fizic lângă ei. Este important să adresăm întrebări copiilor, pentru a vedea cum se simt, ce griji au, ce s-a întâmplat cu ei. Este foarte important să fim alături de copii și ei să simtă asta.

Experiența online este despre a învăța să fim împreună altfel.

Bibliografie

www.elearning.ro/manualul-digital-perspectiva-pedagogica
https://iteach.ro/pg/cursuri/view/74796/
tribunainvatamantului.ro/2013/07/11/manualul-digital-constantin-cucos/
www.teachtoday.de/ro/Informare/Jocuri_digitale/2526_nv_area_prin_joc.htm

Învățământul românesc- de la modelul tradițional la modelul inovativ

Obretin Gabi-Mădălina
Școala Gimnazială „Mircea Sântimbreanu”

Motto :„*Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari. Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze*” (Maria Montessori).

Lumea în care trăim este într-o continuă schimbare: de la felul în care gândim și ne comportăm, de la cum ne îmbrăcăm și ce principii de viață alegem până la cum relaționăm cu cei din jur. Astfel, fără îndoială, și sistemul educațional românesc suferă anumite modificări, iar noi, profesorii, trebuie să cunoaștem aceste transformări, să le analizăm și să le punem în aplicare.

Tinerii din ziua de astăzi au cu totul alte preocupări față de generațiile crescute înainte de anii `90. Statul în biblioteci cu orele, cu o carte bună în mână, uitând de tot ceea ce se întâmplă prin apropiere a fost înlocuit cu lecturarea unei cărți pe e-bookuri, calculatoare sau chiar telefoane inteligente. Preocupările elevilor din vremurile actuale nu se încadrează în acele șabloane clișeizate ale tipologiei de elev cu care părinții sau bunicii noștri sunt obișnuiți. Acum, totul este într-o continuă transformare, copiii sunt mereu în căutare de nou, vor dinamism, atractivitate, lucruri cu care și profesorii ar trebui să se acomodeze încetul cu încetul și să propună elevilor lecții care să satisfacă aceste nevoi.

În trecut, tabla și tradiționala cretă erau cei mai buni prieteni ai unui cadru didactic. Acesta se concentra mai mult pe predarea conținuturilor și mai puțin pe nevoile elevului. Trecerea timpului ne învață că nimic nu este de neînlocuit și, treptat, toate școlile din România au început să implementeze în fiecare sală de curs table inteligente, pixuri speciale de scris pe tablă, videoproiectoare. Era digitală, pe care o traversăm, este cea care a favorizat apariția acestor metode noi de învățare, iar pandemia a fost factorul decisiv în abordarea unei metode „altfel” de a preda elevilor. Brusc, viața tuturor s-a schimbat, laptopul sau calculatorul fiind singurele instrumente care serveau la realizarea orelor într-un mod eficient. Precum o vorbă veche spune „nevoia te învață”, așa și noi, învățători și profesori de pretutindeni, am început să ne descurcăm cât mai bine cu materialele pe care le aveam, să ne perfecționăm și să-i integrăm pe elevi în noul sistem educațional. Astfel, ei ascultau cântece, vedeau filme, realizau proiecte, desenau, rezolvau fișe de lucru prin intermediul unor aplicații noi, dar foarte utile și atractive. Permanenta necesitate de modernizare și de eficientizare a învățământului românesc face ca demersului didactic tradițional să i se imprime o direcție inovativă, constructivă, adaptată vremurilor actuale. Putem aminti aici și metodele moderne de evaluare care, îmbinate cu cele tradiționale, facilitează și influențează procesul de învățământ: observația sistematică a comportamentului elevului, investigația, proiectul, portofoliul, autoevaluarea etc. Acestea îl au în prim plan pe elev și oferă cadrului didactic informații suplimentare despre activitatea și nivelul pregătirii acestuia. Ele completează datele furnizate de metodele tradiționale.

Metoda portofoliului, elaborarea și susținerea de proiecte, pregătirea de expoziții, lucrări de grup, alcătuirea de jurnale personale, interviuri, dezbateri se încadrează în categoria metodelor care au drept scop cunoașterea elevului și lucrul în echipă, prezentarea opiniei, împărtășirea sentimentelor. Se încurajează folosirea acestor metode moderne de evaluare, deoarece ele nu prezintă o simplă informație, într-un anumit moment al achizițiilor elevului, ci progresele înregistrate de

acesta în timp. De asemenea, se urmărește depășirea anumitor limite din partea elevilor, îmbinându-se în momentul predării informațiile utile, standard, cu idei care să-l vizeze în mod direct pe elev și cu acele informații care să fie relevante pentru preocupările sale zilnice.

De exemplu, portofoliul reprezintă un material didactic foarte util, deoarece prezintă activitatea elevului și munca depusă de acesta pe parcursul întregului an școlar. El participă la elaborarea portofoliului său, acest produs complex, format din elemente diferite, ca modalități de transmitere a informației sau a mesajului: fișe de informare și documentare independentă, referate, eseuri, pliante, desene, colaje, toate acele materiale pe care le consideră necesare și care îl reprezintă. Acesta poate fi prezentat în format fizic sau digital, cu ajutorul noilor instrumente care facilitează învățarea/ evaluarea.

Există foarte multe metode noi de învățare, cum ar fi *conversația*, prin care copiii își pot spune opinia, pot învăța lucruri noi de la colegi și pot împărtăși gânduri, experiențe. *Studiul de caz* este o altă metodă care hrănește acea dorință de cunoaștere a elevilor. Având un subiect despre care trebuie să realizeze un poiect, elevii vor explora singuri, vor cerceta și se vor documenta, precum într-o misiune detectivistică, pentru a găsi cât mai multe informații. Este o metodă care funcționează foarte bine atunci când există în centru subiecte istorice, culturale sau literare. După ce li se explică, în linii mari, ideile esențiale despre o perioadă literară sau istorică, profesorul le poate oferi varii studii de caz care să fie reprezentative pentru ceea ce se discută. În aceste condiții, ei își vor îmbogăți cultura generală, fixându-și niște informații pe care ei singuri le-au găsit, le-au selectat în urma trecerii prin propriul filtru al gândirii și le-au prezentat într-o manieră personală întregii clase.

Spre deosebire de conversație, *dezbaterea*, o altă metodă nouă, este centrată asupra capacității de argumentare. Puterea de a-i convinge pe cei din jur că părerea lor este bună și merită atenție este un aspect foarte important în zilele noastre. Elevii trebuie să învețe să-și argumenteze clar și coerent ideile, astfel încât să convingă persoanele din jur de respectivele aspecte. Se dezvoltă, cu ajutorul acestei metode, capacitățile unui viitor leader, posibilitatea de a coordona și de a stabili anumite reguli și idei cu ajutorul demonstrației și al argumentării adecvate.

Procesul educativ din vremurile actuale este centrat pe nevoile elevilor, iar acesta necesită o colaborare permanentă între profesori, elevi și părinți. Pentru a desfășura ore cât mai atractive, se poate recurge la realizarea unor jocuri interactive, la care să participe toți elevii, filme care abordează subiectul lecției propuse, prezentări Powerpoint în care să fie sintetizată lecția, astfel încât elevii să aibă mult mai ușor acces la materialele didactice.

Ceea ce este foarte important este ca profesorii, indiferent de vârstă sau de mediul în care predau, să fie conștienți de această schimbare care se produce în sistemul educațional. Ne adaptăm timpului și cerințelor pe care generațiile noi ni le impun, astfel încât competențele să fie atinse, iar performanțele elevilor să fie cât mai mari. În acest sens, eu am folosit numeroase metode inovative care să fructifice ceea ce elevii știau deja și să dezvolte aspectele care le erau necunoscute, încă. Metoda ciorchinelui, cubul, brainstormingul, SINELG, gândirea critică, cvintetul, pălăriile gânditoare, explozia stelară, mozaicul, turul galeriei, știu/ vreau să stiu/ am învățat, harta conceptuală sunt doar câteva dintre metodele care le dezvoltă elevilor imaginația, gândirea critică, creativitatea etc.

Aceste metode interactive se caracterizează prin: centrare pe elevi, comunicare multidirecțională, accent pe dezvoltarea gândirii, formare de aptitudini și deprinderi, și, nu în ultimul rând, încurajează participarea elevilor, inițiativa, creativitatea, îmbunătățind astfel relația cadru didactiv-elev, dar și elev-elev. În cazul predării interactive, aceștia învață cum să învețe, să se exprime liber, să experimenteze, să se ajute unii pe alții și să-și împărtășească ideile. Jocurile de rol, plantatul de copăcei, mersul la circ, la teatru, compunerea/ recitarea poeziilor, realizarea unor proiecte pe care să le prezinte ulterior,

confecționarea unor jucării sau a unor mărțișoare din materiale reciclabile, a felicitărilor pentru „Ziua mamei”, dezbateri constante pe diferite teme, ateliere de pictat ouă de Paște, toate acestea fac parte din noile preocupări ale elevilor, menite să le satisfacă nevoia de cunoaștere. Copiii au fost foarte receptivi și atrași de toate activitățile pe care le-am realizat, dezolvând, prin intermediul lor, diferite aptitudini, precum: creativitatea, originalitatea, independența, seriozitatea, perseverența, lucrul în echipă/ cooperarea.

Școala nu trebuie să mai fie, precum era acum ceva timp, o simplă insituție în care copiii veneau și învățau conținuturi noi, memorând ceea ce le preda profesorul sau direct din manual. Elevul era ascultat în fața clasei, din lecția predată anterior, fără a i se da neapărat posibilitatea de a interveni în vreun fel sau de a-și spune părerea. Acum, lucrurile s-au schimbat, iar profesorii încearcă prin multitudinea metodelor și mijloacelor de care dispun să-i determine pe elevi să participe cu plăcere la cursuri. Aceștia devin parteneri, participanți activi în procesul instructiv-educativ. Doar prin aceste metode inovative, la care se adaugă, cu siguranță, multe altele, copiii pot fi atrași de tot ceea ce înseamnă sistem educațional, dezvoltându-se, involuntar, pe toate planurile. Inovarea a devenit o nevoie esențială pentru buna desfășurare a școlii, a vieții în general. Astăzi, când timpul se scurge parcă mai repede decât oricând și valorile tradiționale par a rămâne cumva în umbră, într-o lume guvernată de viteză, copiii noștri trebuie să fie curajoși, creativi, abili, iar școala devine un centru de stimulare a gândirii și a învățării, având la bază informația. Poate acum, mai mult decât oricând, elevii au nevoie să fie ascultați, încurajați și lăsați să-și exprime opiniile, fără a-i clasifica, compara sau stigmatiza, deoarece fiecare copil este unic și are propriul ritm de învătare.

Respecând toate acestea, vom avea probabil în fața noastră, în clasă, elevi fericiți, dornici să descopere lumea!

ŞCOALA VIITORULUI ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

Vlad Mihaela
Şcoala Gimnazială „Nicu Albu” Piatra-Neamţ

În societatea contemporană, caracterizată de schimbări rapide şi de efecte imediate, educaţia şi învăţământul trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât să putem vorbi despre o permanentă inovaţie şi creaţie în activitatea didactică.

Obiectivul şcolii ar trebui să fie acela de a promova creativitatea ca factor cheie în dezvoltarea competenţelor personale, antreprenoriale şi sociale, prin învăţarea pe tot parcursul vieţii, dar şi de a găsi strategii moderne pentru asigurarea unei educaţii de calitate în învăţământ.

Pentru elev, şcoala viitorului trebuie să pună accentul pe o educaţie de calitate şi să fie axată pe valori în care elevii să creadă, în care să se regăsească, îndeplinind două condiţii esenţiale în opinia lor: şcoala viitorului trebuie să le placă, dar să fie şi eficientă.

Ceea ce este prioritar în învăţământ este informatizarea. Softul educaţional, reprezentat de anumite programe informatice, special dimensionate în perspectiva predării unor teme specifice, reprezintă o necesitate atât în prezent, cât şi în viitor. Utilizarea calculatorului în procesul instructiv-educativ uşurează îndeplinirea scopurilor şi idealurilor educaţionale. În plus, reprezintă o metodă mai plăcută şi pentru elevi, care apreciază întotdeauna noutatea şi ineditul. Aceştia au fost obişnuiţi cu metodele clasice de predare, dar cele noi le-au atras mereu atenţia şi s-au dovedit a fi mai eficiente. Copiii vor aprecia mai mult o lecţie realizată pe calculator, decât una clasică. Calculatorul nu este folosit în activitatea didactică pentru a înlocui activitatea de predare a dascălului. Cu alte cuvinte, nu-i exclude importanţa. El vine în sprijinul predării, ajutându-l în procesul instructiv-educativ. Programul de calculator poate deveni un suport important pentru o predare eficientă. Formarea capacităţii de-al utiliza nu îi este necesară elevului doar în procesul de învăţământ, ci îl poate ajuta şi în activitatea extraşcolară. Trăim cu toţii într-o lume a vitezei, a tehnologiei, a internetului. Asemenea capacităţi, ca cele de a lucra pe calculator, se cer din ce în ce mai mult, chiar şi în momentul angajării. Cu alte cuvinte, ele vor ajuta tinerii şi pe viitor.

O altă iniţiativă a şcolii viitorului ar trebui să urmărească nu numai creşterea performanţei şcolare, ci şi educaţia elevilor pe relaţii de colaborare şi pe îmbunătăţirea mediului de învăţare şi de predare. Pentru atingerea acestui obiectiv, copiii şi tinerii trebuie să fie implicaţi activ, integrând ceea ce li se predă cu propria lor experienţă de viaţă.

Datorită strategiilor cooperative toţi elevii învaţă să asculte activ, să fie toleranţi, să ia decizii şi să-şi asume responsabilităţi în cadrul grupului. Învăţarea în grupuri mici, activă şi colaborativă, asigură o reală interacţiune şi intercomunicare, o redistribuire corectă de recompense sociale (apreciere, considerare, respect), o distribuţie eficientă a sarcinilor de lucru, un simţ al disponibilităţii şi al artei solicitării sau acordării ajutorului, mult sporite. Lecţiile bazate pe învăţarea prin cooperare influenţează în mod pozitiv formarea răspunderii individuale (elevii trebuie să comunice rezultatele în nume personal sau în numele grupului), interacţiunea directă şi formarea deprinderilor interpersonale şi de grup mic. De asemenea, ele creează între elevi o interdependenţă pozitivă (aceştia realizează că au nevoie unii de alţii pentru a realiza obiectivele şi sarcinile grupului, că au resurse pe care trebuie să le administreze în comun, că recompensele vor fi comune).

Predarea în parteneriat s-a dovedit până acum un real succes şi poate reprezenta şi o metodă utilizată în şcoala viitorului. Aceasta presupune prezenţa şi colaborarea a două cadre didactice în cadrul lecţiei propriu-zise. Unele condiţii se cer a fi respectate: să se realizeze după asistenţă reciprocă la oră, să fie riguros planificată anterior, să se desfăşoare activităţi

compatibile şi complementare, să reprezinte o unitate în concepţiile prezentate, în modul de a acţiona. Vor trebui evitate controversele. Asemenea lecţii sporesc interesul elevilor şi le captează atenţia.

Printre primele metode, ar trebui să se pună accentul mai mult şi pe strategiile tutoriale. Tutorialul se poate realiza între egali, cu inversare de roluri, sau între elevi de vârste diferite. Tutorialul între egali, numit şi „De la copil la copil”, se poate realiza în cadrul şcolii, dar şi în afara ei, vizând programul de realizare a temelor, dar şi activităţile extraşcolare. Se realizează prin formarea unei perechi compuse dintr-un copil cu cerinţe educative speciale şi unul normal. Aceasta trebuie făcută pe baza unor prietenii sau simpatii. Copiii care îndeplinesc rolul de tutor trebuie aleşi discret, din rândul celor care au dovedit de-a lungul timpului disponibilităţi în a acorda sprijin celorlalţi, într-un mod spontan, neimpus. Când tutorialul se face reciproc, strategia devine benefică. Elevul normal poate învăţa de la cel disabil, mai ales când acesta are un talent pentru o anumită disciplină. Schimbarea rolurilor este benefică pentru copilul disabil, care capătă încredere în propriile forţe şi în valoarea lui, dar şi pentru colegul lui normal, care învaţă să caute în profunzime şi să respecte talentul fiecărui om. Noi, dascălii, trebuie să ştim că fiecare copil este unic în felul lui, iar şcoala trebuie să se adapteze, pentru că şcoala viitorului reprezintă o şcoală în diversitate. Copiii cu cerinţe educative speciale trebuie acceptaţi în rândul celorlalţi şi valorizaţi în funcţie de capacităţile lor. Bineînţeles, nu va fi uşor să lucrăm cu elevi atât de diferiţi, cu toate că unii dintre noi o fac şi acum, însă provocarea va avea efecte benefice.

Pentru abordarea creativităţii în procesul educaţional, elevul trebuie să fie încurajat să gândească independent, să îşi asume riscuri şi responsabilităţi în demersul său spre formarea intelectuală. Evaluarea pentru asigurarea calităţii trebuie să identifice nivelul de pregătire al elevilor şi să ne ajute să descoperim componentele ce au nevoie de sprijin în dezvoltare.

Un alt obiectiv pe care ar trebui să îl stabilim în anii ce vor urma este acela de a dezvolta un indicator internaţional al capacităţii de a învăţa, toate acţiunile bazându-se pe cercetarea ştiinţifică. Învăţământul modern are ca sistem de referinţă competenţele generale şi specifice pe care trebuie să le dobândească elevul pe parcursul şi la sfârşitul unui ciclu de instruire, al unui an de studiu, etc. Profesorul trebuie să fie şi un distribuitor de recompense, o sursă de informare, evaluator, deci, manager al învăţării. Lumea modernă pune accentul pe folosirea mai eficientă a cunoaşterii şi a inovaţiei. Este necesară extinderea abilităţilor creatoare ale întregii populaţii, mai ales ale acelora care le permit oamenilor să se schimbe şi să fie deschişi faţă de idei noi într-o societate diversă din punct de vedere cultural, bazată pe cunoaştere.

Noul mileniu a adus noi cerinţe educaţionale care impun noi metode, altele decât cele folosite până acum. O mare importanţă în pregătirea elevilor pentru noile cerinţe o au cele trei forme de educaţie:

- educaţia formală;
- educaţia nonformală;
- educaţia informală.

Evaluarea ar trebui să asigure evidenţierea progresului înregistrat pe elev în raport cu sine însuşi, pe drumul atingerii obiectivelor prevăzute în programă. Nu trebuie evaluată numai cantitatea de informaţii de care dispune elevul, ci, mai ales, ceea ce poate el să facă utilizând ceea ce ştie sau ceea ce intuieşte. Fiecare activitate de evaluare a rezultatelor şcolare este însoţită de o autoevaluare a procesului pe care profesorul l-a desfăşurat cu toţi elevii şi cu fiecare în parte. Astfel poate fi descris nivelul de formare a competenţelor pentru fiecare elev şi pot fi stabilite modalităţi prin care se poate regla, de la o etapă la alta, activităţi de învăţare-formare a elevilor, în mod diferenţiat. Trebuie realizat un echilibru dinamic între evaluarea scrisă şi cea orală. Aceasta din urmă, deşi necesită mai mult timp, prezintă avantaje deosebite: realizarea

interacţiunii elev-profesor, demonstrarea stadiului de formare a unor competenţe prin intervenţia cu întrebări ajutătoare, demonstrarea comportamentului comunicativ şi de interrelaţionare al elevului, etc. Este necesară şi folosirea, mai des, a metodelor de autoevaluare.

Într-o şcoală a viitorului trebuie pus accentul şi pe managementul clasei(dimensiunea ergonomică, dimensiunea psihologică, socială, operaţională, inovatoare, normativă). O şcoală numită „a viitorului” există în Philadelphia. Copiii intră în clădirea şcolii prin dreptul unui detector invizibil de metale. Deschid dulapurile personale cu carduri inteligente, îşi lasă hainele şi-şi iau laptopurile personale. N-au caiete de notiţe şi nici cărţi. Pot acesa orice colţ al campusului de pe terminalul personal, dotat cu conexiune wireless. În această instituţie Microsoft pregăteşte următoarea generaţie de specialişti în materie de tehnologie. Cantina şcolii este un elegant restaurant cu autoservire, de unde elevii, cu nişte carduri speciale, îşi pot cumpăra trei mese pe zi. Aceleaşi carduri calculează numărul de calorii al fiecărui elev. În loc de tabla clasică profesorii folosesc un „smart board”, o tablă inteligentă. Elevii primesc extemporalele pe laptop. Dacă nu reuşesc să răspundă corect, sunt redirecţionaţi către lecţiile de recuperare. De asemenea, copiii au şi orare personale online în care sunt stabilite întâlniri cu educatorii. Nu există bibliotecă, ci un centru de instruire, unde toată informaţia este digitală. Elevii nu parcurg materii propriu-zise, ci discută pe marginea unor probleme de viaţă reală. Teoria este mai puţin importantă. Totul e să ştii să te descurci în viaţă. Nu cred că pretenţiile noastre ar trebui să se ridice la nivelul celor propuse de Şcoala viitorului din Philadelphia. Probabil acest lucru ar putea fi posibil într-un viitor mult prea îndepărtat. Ar trebui să adoptăm politica paşilor mărunţi şi să evoluăm încet, dar sigur. Procesul intructiv-educativ trebuie să se centreze pe elev şi să urmărească să îl transforme din obiect al procesului educativ, în subiect activ al propriei deveniri.

Profesorul trebuie să răspundă exigenţelor fiecărui elev care îi calcă pragul clasei, cu speranţa reuşitei lor. Astfel, el trebuie să se plieze după fiecare caz, să-şi flexibilizeze procesul didactic pentru a satisface cerinţele educative ale fiecărui elev luat în parte şi ale tuturor la un loc.

În concluzie, şcoala viitorului trebuie să ţină cont atât de ţelurile profesorilor, de obiectivele programelor, dar şi de preferinţele şi necesităţile elevilor, fără a face abstracţie de nevoile de ordin tehnic, financiar, material.

Bibliografie:

1) Cerghit I., „Sisteme de instruire alternative”, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
2) Gherguţ Alois, „Managementul general şi strategic în educaţie”, Editura Polirom, Iaşi, 2007
3) Pânișoară Ion- Ovidiu, Profesorul de succes, Editura Polirom, Iași, 2015

STIMULAREA POTENŢIALULUI CREATIV PRIN EXERCIŢII ŞI TEHNICI CREATIV

Prof.Hriscu Cristina
Colegiul Tehnic „Ion Holban”- Iaşi

Multă vreme termenul de creativitate nu s-a găsit în dicţionarele de specialitate, acesta fiind înlocuit cu noţiuni tangenţiale precum *talent, inspiraţie, supradotare, imaginaţie, geniu, fantezie creatoare*. Greu de definit creativitatea implică *noutate, originalitate, interes, curiozitate, spontaneitate, deschidere faţă de nou, tendinţa de a îmbina realul cu fantasticul* (calităţi întâlnite mai ales la copii), dar şi *independenţă, încredere în sine, deschidere faţă de nou, spirit critic* (însuşiri întâlnite mai ales la adultul creator).

Un concept complex, creativitatea poate fi privită atât ca proces prin care se realizează un produs, cât şi ca aptitudinea de a produce ceva nou. Paul Popescu Neveanu defineşte creativitatea ca fiind „o dispoziţie generală personalităţii spre nou, o anumită organizare (statistică)a proceselor psihice în sistem de personalitate” (p. Popescu Neveanu- 1987, p. 52, apud M. Rocco-2001).

Creativitatea se caracterizează prin : noutate, originalitate, dar , şi *utilitate, eficienţă, valoare, productivitate* şi derivă dintr-*o nevoie* socială. La o primă vedere s-ar crede că această aptitudine este caracteristică doar artiştilor: poeţi, muzicieni, pictori, compozitori etc. De fapt, fiecare din noi se naşte cu un anumit grad de creativitate (factori genetici) care poate fi antrenată, stimulată , cultivată, sau , din contra, poate fi blocată şi diminuată prin intermediul factorilor de mediu (începând din familie”Ce pui atâtea întrebări?” sau în şcoală , unde elevii sunt direcţionaţi spre domenii şi informaţii care nu prezintă interes şi curiozitate pentru ei). În acest sens Carl Rogers a specificat unele critici la adresa culturii şi educaţiei (apud. M. Rocco, p.12):

- „În educaţie se tinde spre formarea unor oameni conformişti, cu stereotipii numeroase şi marcante, considerându-se că este de preferat o educaţie cât mai completă decât să dezvolţi o gândire originală şi creativă.
- Distracţiile din timpul liber al oamenilor au un caracter pasiv, sunt non-creative.
- În domeniul ştiinţific sunt apreciaţi mai mult oameni i eruditi, conformişti. Cei creativi care formulează ipoteze noi, au idei originale şi îndrăzneţe sunt oarecum toleraţi.
- În industrie creaţia este rezervată câtorva categorii de personal-managerului, şefului din departamentul de cercetare-în timp ce majoritatea oamenilor sunt frustraţi de eforturi de creativitate şi originalitate.

Mediul educaţional poate deveni un mediu care stimulează creativitatea ca dipoziţie generală a personalităţii elevilor dacă profesorul apreciază pozitiv curiozitatea elevilor, îi încurajează să găsească soluţii la probleme sau situaţii de viaţă, deţine arta de a pune întrebări, acceptă idei diverse, pe care le direcţionează, stimulează gândirea divergentă , determină elevii să găsească soluţii valoroase, judecăţi valabile. Referitor la acest aspect, Ana Stoica în cartea „Creativitatea elevilor” realizează un portret al profesorului creativ, care inspiră elevii şi are o conduită specifică:

„Profesorul creativ oferă o atmosferă neautoritară, îi încurajează pe elevi să înveţe suplimentar, încurajează procesele gândirii creative. Aceasta înseamnă că el îndeamnă pe copii să caute noi conexiuni între date, să asocieze , să-şi imagineze, să găsească soluţii la probleme, să facă presupuneri nebănuite, să emită idei , să perfecţioneze ideile altora şi să orienteze aceste idei în direcţii noi.(...) profesorul creativ ştie cum să folosească întrebările. Fiecare act creativ începe cu întrebări, dar, acestea trebuie să fie deschise, să aibă sens , să nu aibă răspunsuri predeterminate. Întrebarea opraţională

provoacă conduita creatoare, pentru că ea duce la explorare, ddezvoltă curiozitatea şi stimulează tendinţele implicate în aceastea. O condiţie principală este instaurarea unui climat favorabil unei conlucrări fructuoase între profesori- elevi, climat caracterizat printr-o tonalitate afectiv-pozitivă, de exigenţă şi înţelegere, de responsabilitate. Un climat de stimulare a elevului de a aduce o contribuţie proprie, de a fi original, inventiv, creator.”

Contextul actual educational solicita din ce in ce mai mult din partea profesorilor , pe langa competententele psihopedagogice si competente digitale , mai ales manifestarea creativitatii in realizarea lectiilor online. Ei, profesorii, trebuie sa-si depaseasca temerile proprii, nesiguranata si sa devina calmi si centrati pe sine pentru a- i ajuta si pe elev sa fie astazi , pe vremea pandemiei, la fel de calmi si angajati in procesul de invatare. Provocarile exista pentru toti cei implicati in invatare, atat pentru elevi cat si pentru profesori sau parinti. a raspunde cat mai profesionist provocarilor actuale, una dintre acestea fiind aceea de a pastra “aproape” , cu camerele deschise si prezenti la ore elevii. Pe elev il va tine “aproape” de activitatea de invatare relatia pe care a stabilit-o cu profesorul sau, anterior activitatii online.

Tehnicile creative folosite în interacţiunea cu copiii de orice vârstă are multiple avantaje. Personalitatea elevilor, inclusiv capacitatea creativă, poate fi dezvoltată, cultivată prin tehnici precum**: desenul, pictura, modelajul,colajul, teatrul,basmele, jocul, mationetele, dansul** sau **mişcarea creativă**. În cadrul acestor tipuri de activităţi elevii simt libertatea de exprimare ţi manifestare a dorinţelor, nevoilor, dar şi siguranţă.

Desenul grupului-

Este un exerciţiu care vizează *dezvoltarea comunicării în grup, creşterea toleranţei la frustrare* şi *creşterea autocontrolului, dar şi dezvoltarea creativităţii şi spontaneităţii*.

Descrierea jocului: grupul primeşte o coală mare de hârtie. Se cere elevilor să îşi aleagă un loc pe hârtie în aşa fel încât fiecare să aibă un loc al lui pe coală. Fiecare poate desena ce îşi doreşte. Li se dă elevilor un număr limitat de creioane tocmai pentru creşte toleranţa la frustrare, cu precizarea că fiecare va folosi pe rând culorile şi va aştepta dacă este necesar (în cazul în care mai mulţi copii au nevoie de aceeaşi culoare în acelaşi timp). După ce au terminat desenul fiecare va povesti ce a desenat. Ceilalţi îl vor asculta şi îl vor ajuta dacă va fi nevoie. Copiii îşi pot numi separat desenul, se pot semna pe propriul desen, iar în final vor cădea de acord pentru denumirea întregului desen. De preferat ca numărul copiilor din grup să nu fie mai mare de 8.

Rotaţia desenelor

Jocul urmăreşte *creşterea capacităţii de cooperare în cadrul unui grup, respectul faţă de colegii de grup, dezvoltarea abilităţilor de rezolvare a problemelor, conflictelor, dezvoltarea creativităţii.*

Descrierea jocului: fiecare copil va primi câte o coală de hârtie şi o cutie cu creioane colorate şi vor desena ce vor până când conducătorul jocului va spune „Stop joc!”. Apoi fiecare copil va da desenul colegului din dreapta. Timp de 5 minute vor desena pe foaia colegului ce doresc, apoi conducătorul de joc va spune: „Stop! Schimbă!” şi vor da din nou foaia colegului din dreapta (se rotesc desenele pe la fiecare coleg până fiecare primeşte desenul iniţial, dacă-l mai recunoaşte.

Pe parcursul acestui joc pot apărea conflicte între ei. Unii doresc să realizeze desenul într-un anumit fel , iar ceilalţi le strică planurile. Copiii pot fi învăţaţi cum să facă faţă frustrării prin precizarea că est un desen de grup, nu există bine sau rău, frumos sau urât şi e doar un desen. Acceptarea desenului înseamnnă o acceptare a grupului şi o integrare în grup. (Ghid de bune practici- Tehnici creative).

Parada modei

Descrierea jocului: se vor lega mâinile participanţilor la spate. Anterior , fiecare echipă va crea o colecţie de haine din ziare.Sarcina participanţilor va fi să se îmbrace şi să se schimbe de haine cu mâinile legate la spate.Parada modei poate continua şi în stradă.Jocul forţează participanţii să rezolve o situaţie problemă inedită şi îi ajută să depăşească frica de a experimenta situaţii noi.

Bibliografie

Gheorghe Daniela Maria (2005) - *Ghid de bune practici- Tehnici creative*, Editura Vanemonde, Bucureşti

Rocco Mihaela(2001) - *Creativitatea şi inteligenţa emoţională*, Editura Polirom, Iaşi

Stoica Ana(1983) - *Creativitatea elevilor*, Editura Didactică şi pedagogică, Bucureşti

855 de jocuri şi activităţi (2005)- Ghidul animatorului, asociaţia European Youth Echange Moldova, Chişinău

INOVAŢIE ŞI CREAŢIE ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

URÎTU MARINELA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ IONEȘTI-GORJ

Societatea contemporană se caracterizează printr-un ritm accelerat al descoperirilor științifice și o evoluție a tehnologiei cu schimbări rapide și efecte imediate în societate în fața cărora educația nu poate rămâne imună. Din această perspectivă putem vorbi de un proces continuu al inovației în educație și învățământ. În acest context scopul educației nu este doar formarea armonioasă a personalității elevului, ci formarea unui elev capabil să facă față cerințelor viitorului, capabil să se adapteze unei societății supusă permanent schimbării, integrării, o personalitate autonomă și conștientă de sine, integrată în ambianța culturală a spațiului social căruia îi aparține.

O societate bazată pe cunoaștere presupune un sistem educațional deschis spre inovație. Învățământul românesc este deschis spre inovație prin reforma curriculară care presupune o reconstrucție a învățământului, de la abordarea conținuturilor învățării până la modernizarea metodelor de predare-învățare-evaluare. Cuvântul cheie în acest demers este creativitatea, necesară în a găsi strategiile moderne de învățare pentru a ancora conținuturile la dinamica societății, de a introduce noi conținuturi, alte tipuri de educații, precum educația pe tot parcursul vieții, educația personală, educația pentru mediu, educația antreprenorială, educația pentru democrație etc.

Noul context social aduce noi cerințe educaționale care schimbă polii procesului educativ, aducând ca actor principal elevul și nevoile sale. Pentru elevi, şcoala viitorului trebuie să promoveze o educaţie de calitate şi să fie axată pe valori în care elevii să creadă, în care să se regăsească, îndeplinind două condiţii, fundamentale din punctul lor de vedere: şcoala viitorului trebuie să le placă şi să fie eficientă. Cadrul didactic devine astfel un manager care pe lângă rolurile sale binecunoscute de literatura științifică, trebuie să devină un partener al elevului, supus și el, ca și elevul, noilor schimbări. Idealul educațional este legat de nevoile elevului, de aceea profesorul nu este un transmițător de conținuturi, ci un facilitator al acestora, un ghid al elevului pe drumul cunoașterii, integrând în procesul instructiv-educativ și celelalte tipuri de educație: stima de sine, deschiderea către nou, educația stresului, gândire creativă, critică, divergentă, educația emoțională etc. Profesorul devine consilier, formator, un meditator între elev și lumea viitorului. Pentru a stimula capacitățile creatoare ale elevilor trebuie să manifeste interes pentru preocupările lor, să pătrundă în lumea lor și, în proiectarea aactivității dorite, să plece de la această premisă. Pentru a dezvolta o gândire de tip creativ necesară unei societății în schimbare, trebuie o atitudine deschisă către nou, mai întâi, a cadrului didactic, spre manifestările elevilor, care nu urmează un tipar formal. Numai prin propriul exemplu, prin câștigarea încrederii lor, prin interesul pentru elev și lumea lui, putem încuraja elevul spre curiozitate, spre experimentare, explorare, inițiativă. Ca agent motivator, profesorul declanșează și întreține interesul, curiozitatea și dorința lor pentru cunoaștere, în ipostaza sa de consilier, devine un observator al comportamentului elevilor, un îndrumător persuasiv, străduindu-se să înțeleagă comportamentul și reacțiile elevului. Sentimentul de siguranță al elevului este cel care asigură participarea acestuia la activitate. De asemenea, este binecunoscut faptul că profesorul își continuă rolul și în afara spațiului școlii, nu doar prin activitățile educative extrașcolare, el este partenerul familiei în parcursul educativ al acestuia. De aceea, este important de subliniat că, în contextul învățământului modern, calitatea de cadru didactic presupune o serie de calități nu doar profesionale, dar , mai ales, umane, o capacitate de deschidere spre noi abordări ale educației, o

disponibilitate spre exercitarea intregii sale personalități, spre o dezvoltare profesională și adaptare pe tot parcursul carierei sale.

În literatura de specialitate se apreciază că profesiunea didactică nu se poate restrânge doar la simpla sursă de cunoștințe, pentru acest lucru softurile educaționale au rezolvat problema, informația se găsește în imediata apropiere, rolul său este mult mai important. Chiar dacă rolul de conducător al activității didactice rămâne cel definitoriu, la fel de important este și menținerea interesului elevului, a curiozității și a dorinței lor de a participa la activitate, iar pentru acest lucru acesta trebuie să dovedească permanent creativitate, să găsească mereu contexte noi, adaptate vieții elevului, practice, ancorate în societatea modernă. Considerăm că rolul profesorului nu poate fi analizat doar din perspectiva pregătirii sale profesionale, ci și pe baza relației elev-profesor. Se impune o nouă abordare a unei responsabilități morale comune, la recunoașterea reciprocă a celuilalt, a acceptării acestuia, a valorizării fiecăruia, indiferent de cât și cum este de diferit, de acordarea încrederii în posibilitățile fiecaruia de a performa, promovarea autencității, a acceptării, a sincerității.

Cei patru piloni ai educației moderne, a învăța să știi, a învăța să faci, a învăța să trăiești cu ceilalți, a invăța să fii, trebuie să îndeplinească roluri noi. Ca exemplu, în acest context, un profesor trebuie să creeze situații de învățare adecvate obiectivelor proiectate, ținând seama de natura subiectului lecției, dar , mai ales, de particularitățile clasei, ale grupului de elevi.

Concluzionând, ,,cei mai buni profesori sunt cei care te învață încotro să te uiți, dar nu îți spun și ce să înveți, lăsând libertatea fiecărui copil de a descoperi și cunoaște în stilul său propriu".

Bibliografie:

1. Ionescu M., Radu I.-” Didactica modernă”, Ed. Dacia, Cluj – Napoca, 2001;
2. Alois Gherguţ,- “Management general şi strategic în educaţie”, Ed. Polirom, Iaşi, 2007;
3. I..Cerghit – “Sisteme de instruire alternative”, Aramis, Bucuresti, 2002.

Profesorul modern - competențe, calități și roluri

Profesor Simioanca Simona
Școala: Liceul cu Program Sportiv Bistrița

Profundele transformări înnoitoare au avut efecte considerabile asupra șiintelor educației, implicit a statutului și a rolului cadrelor didactice.

Odată cu lansarea formală a paradigmei „educație pentru toți", după anul 1990, direcțiile strategice care au impus o mai mare responsabilitate și flexibilitate a serviciilor educaționale românești au constat în democratizarea școlii și în actiunile de egalizare a șanselor tuturor elevilor, atribuind cadreior didactice un nou statut și roluri multiple.

Preocupările intense ale specialiștilor din domeniul educației, în special din a doua jumătate a secolului al XX-lea, s-au concretizat în găsirea unor noi soluții la provocările apărute în fața școlii de: dificultățile la învățătură, atitudini și comportamente problematice, clasele incluzive, absenteism, abandon școlar ș.a. Implicit, au generat: preocupări pentru a găsi formule noi de solidaritate umană, căi de prospectare a unor strategii eficiente pentru stimularea progresului la toți elevii, mai ales la cei supradotați, modernizarea învățământului și a cadrelor didactice.

În ultimii zece ani ai secolului al XXI-lea, prin perfecționarea tehnologiei informațiilor și a comunicațiilor, prin dotarea școlilor și prin înnoirea conținuturilor, ca principal factor exponențial al procesului de învățământ, profesorul modern reunește o serie de competențe, calități și roluri.

Noțiunea de profesor este asociată în minte, pentru fiecare dintre noi, cu „portretul unei anumite persoane care întruchipează tot ceea ce credem noi că reprezintă modelul de dascăl”, sau cu o serie „de trăsături selectată din mulțimea de exemple oferită pe timpul anilor de școală”.

Necesitatea de a transforma meseria de dascăl în profesia de cadru didactic, a fost impusă de faptul că la nivelul fiecărui stat și în particular a statului român, educația reprezintă o prioritate națională, care are ca obiectiv principal elaborarea unei politici educaționale, în baza căreia este făcută pregătirea pentru viață, la orice vârstă, a ființelor omenești. Activitatea educațională este complexă, adaptată, orientată, dinamică și flexibilă, pentru a stimula idealul fiecărei ființe umane, exprimat prin „a fi și a deveni", concis: realizează pregătirea omului ca element activ al vieții sociale.

Educația modernă are ca scop dezvoltarea conștientă a potentialului biopsihic al omului și formarea unui tip de personalitate solicitat de condițiile prezente și de perspectivă ale societății.

Activitatea didactică a profesorului modern, depășește evidențierea unor calități personale ale acestuia, apreciate prin terminii de: vocație, talent, măiestrie, prin faptul că presupune însușirea unui sistem complex de cunoștințe teoretice, formarea unor deprinderi, abilități, competențe, calități și asumarea unor roluri, într-o manieră riguroasă și controlată, ceea ce reprezintă profesionalismul său.

Personalitatea reprezintă un termen foarte complex, studiat în psihologie, care exprimă „organizarea dinamică în cadrul individului a acelor sisteme psihofizice care determină comportamentul său caracteristic”.

Psihologul Gordon Allport a considerat faptul că personalitatea nu este un conglomerat de trăsături, ci o structură complexă și organizată alcătuită pe lângă trăsături comune și de dispoziții personale.

Analiza structurală a personalității cadrelor didactice a fost realizată de către cercetători, luând în considerare influența factorilor interni (ereditari) și a celor contextual-situaționali care au efect asupra evoluției sale, în cadrul socio-cultural

specific și prin realizarea obiectivelor instructiv-educative, ceea ce constituie o abordare integrală, unitară, care îmbină maniera structurală cu cea funcțională. De-a lungul timpului, specialiștii au încercat să contureze modelul „profesorului ideal”, prin care să prezinte într-o manieră sintetică totalitatea trăsăturilor și a calităților personale, necesare unui bun specialist. A fost subliniat faptul că, pe lângă caracterul înnăscut și dobândit al cadrului didactic, este necesară și dobândirea unui sistem complex de competențe, care să facă posibilă obținerea de plus valoare în activitatea sa de predare-învățare.

Cel mai frecvent aplicat criteriu de stabilire a modelului „profesorului ideal” este cel de eficiență în activitatea de predare-învățare, definită în termeni de conduită așteptată și realizată de către elevi. Principala calitate a acestui model, din punct de vedere structural, a fost considerată compatibilitatea dintre „vocația pedagogică” și „a te simți chemat, ales pentru această sarcină și apt pentru a o îndeplini”. Vocația pedagogică presupune: „iubire pedagogică”, certitudinea valorilor social-culturale, conștiința responsabilității față de copii, față de țară și față de umanitate, în general. Alte însușiri ale „profesorului ideal" sunt de ordin: fizic (sănătatea, integritatea fizică, prezența agreabilă, ținuta decentă), intelectual (inteligența, spiritul de observație, memoria bună, imaginația bogată), afectiv (empatia, generozitatea, pasiunea, entuziasmul), volitiv (fermitatea, perseverența, consecvența, răbdarea), moral (modestia, onestitatea, corectitudinea) etc.

Studiile efectuate asupra eficienței activității didactice, au evidențiat faptul că există, sub forma a trei structuri, legături între trăsăturile de personalitate ale cadrului didactic referitoare la structurile psihocomportamentale și structurile motivaționale ale elevilor, respectiv:

- structura A, caracterizată prin: afecțiune, înțelegere, prietenie, în opoziție cu egoismul și distanțarea
- structura B, caracterizată prin: responsabilitate, spirit metodic, acțiuni sistematice, în opoziție cu șovăiala și neglijența
- structura C, caracterizată prin: putere de stimulare, imaginație, entuziasm, în opoziție cu inerția și rutina

Trăsăturilor de personalitate amintite, li se adaugă anumite „standarde de performanță”, potrivit criteriului competenței, care reprezintă o structură de „calități, aptitudini-abilități și cunoștințe”, activate în mod diferit, în funcție de tipul sarcinii didactice și de rolurile specifice pe care trebuie să le îndeplinească acel cadru didactic. Datorită acestui fapt, a fost definit conceptul de „profil de competență”, de către specialiști în psihopedagogie, care au elaborat apoi un model al profesiei didactice, care cuprinde mai multe tipuri de competențe generale care pot fi dezvoltate și anume, competențe: metodologice; de comunicare și relaționare; de evaluare a performanțelor elevilor; psihosociale; tehnice și tehnologice; de management al carierei.

Structurile menționate, pot fi deplin înțelese, dacă sunt studiate din punctul de vedere al noțiunii de „competență pedagogică”, care este utilizată cu înțelesul de „standard profesional minim”, ce poate fi abordat în sens larg (prin referire la „capacitateta unui educator de a se pronunța asupra unei probleme pedagogice, pe temeiul cunoașterii aprofundate a legităților și determinărilor fenomenelor educative”), sau în sens restrâns (prin referire la capacitatea unei persoane de a realiza, la un nivel de performanță, totalitatea sarcinilor tipice de muncă, specifice profesiei de cadru didactic).

Bibliografie:

1. l. Cucoș, C. (coordinator) — Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iasi, 2008;

2. 2 Cucoș, C. (coordinator) — Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Ediția a III-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași, 2009;
3. Bontaș, I. — Pedagogie. Tratat, Ediția a V-a revăzută și adăugită, Editura BIC ALL, București, 2001;
4. Nicola, I. — Pedagogie. Ediția a II-a îmbunătățită și adăugită, Editura Didactică și Pedagogică, RA., București, 1994;
5. Popovici, D. — Didactica. Soluții noi la probleme controversate, Editura Aramis, București, 2000;
6. Ștefan, M. — Lexicon pedagogic, Editura Aramis, București, 2006.

Surse de documentare și de informare:

1. http://legeaz.net/legea-educatiei-nationale- I -2011/art-241
2. http://legeaz.net/legea-educatiei-nationale- I -201 1/art-267
3. http://www.unibuc.ro/n/organizare/biro-perf/docs/2013/mar/20_15_02_05Metodologia_anexa_OM 5720.pdf
4. http://ro.wikipedia.org/wiki/Pagina_principal%C4%83
5. http://en.wikipedia.org/wiki/Main Page

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ÎNTRE TRADIȚIONAL SI MODERN

Profesor Învățământ Preșcolar:Ristache Andreea Maria
Grădinița cu Program Prelungit ”Elena Farago”,Craiova,Dolj

Învățământul la fel ca tot ceea ce ne înconjoară este în continuă schimbare fapt ce constă în utilizarea noilor metode de învăţare-evaluare a unor strategii moderne, care permit reasamblări, reajustări şi adaptări la disciplinele de învățământ, depinde în ultimă instanţă de cunoaşterea, de înţelegerea şi de abilitatea de a le folosi.

Încă din antichitate, PLATON (427-347 î.e.n.) a formulat ideea că educaţia ar trebui să fie capabilă să-l ajute pe fiecare individ uman să-şi desăvârşească, atât cât este cu putinţă, acele însuşiri ale corpului şi sufletului cu care s-a născut.

În epoca Renaşterii, ERASMUS DIN ROTERDAM (1467-1536) aprecia că oamenii se formează prin educaţie,iar educatorii lor ar trebui să-i ajute pe indivizi să se dezvolte liber, armonios, sub aspect intelectual, dar si moral, estetic şi fizic. In aceeaşi epocă însă, MICHEL DE MONTAIGNE (1553-1595) manifesta unele rezerve cu privire la puterea educaţiei de a transforma natura umană. Însă, în secolul al XVII-lea, JAN AMOS COMENIUS (1592- 1670), creează primul mare sistem de educaţie, o impresionantă construcţie teoretică, în care analizează sistematic problemele fundamentale ale pedagogiei (el o numea “didactica”): educabilitatea, idealul educaţiei armonioase a intelectului, moralităţii, religiozităţii şi a corpului, principiile instruirii, metodele de instruire şi de educaţie morală, organizarea învăţământului pe clase şi pe lecţii ş.a.

Reforma învăţământului pune deosebit accent pe crearea de alternative metodologice, pe stimularea învăţării prin cooperare şi folosirea metodelor interactive de grup. Persoanele care au darul de a asigura schimbarea directa a sistemului de invatamant sunt in primul rand cadrele didactice, iar apoi toti ceilalti actori educationali. Fundamentul activitatii didactice în scoala traditionala a fost asigurat de psihologia asociationista, pentru care actul cunoasterii se reducea la simpla înregistrare prin simturi, la perceptie. A determina elevii să reţină pe dinafară ceea ce le-a fost comunicat este, evident, mai simplu decât a-i conduce spre autonomia judecăţii. Rolul activ si dominant revine profesorului, pe când elevului îi revine rolul de spectator receptiv, solicitat îndeosebi sa asculte, sa noteze, sa memoreze si sa reproduca. Pe când în învățământul modern balanța înclină către elev, fiind pus în centrul atenției. Cadrul didactic fiind punctul lui de sprijin în actul educațional. Într-o învățare centrată pe elev, rolul profesorului este de instructor, ghid, îndrumătorul care te companiază, mentor, sfătuitor,consultant, transmiţător de cunoştinţe, formator, supraveghetor, coordonator, cercetător critic, model, colaborator – o persoană care facilitează procesul învățării pentru elevi, încercând să descopere ce anume este interesat să înveţe elevul, şi determinând apoi cea mai bună modalitate de a-i pune la dispoziţie elevului acele informaţii prin furnizarea de sisteme de cunoştinţe sau materiale, care să-i dea acestuia posibilitatea să se achite mai eficace de o sarcină. Acest lucru se realizează prin ascultare, punere de întrebări, furnizare de idei, sugerarea de alternative şi identificare de posibile resurse.

Diferente între învățământul tradițional și învățământul modern apar asupra mai multor nivele precum:organizarea clasei, rolul elevului, rolul profesorului, modul de realizare al învățătii, evaluare.

Organizarea clasei:Tradițional:Asistăm la o lecţie obişnuită. Elevii sunt în bănci, unii în spatele celorlalţi, câte unul sau câte doi, ca pe vremea străbunicilor. Toţi au privirile aţintite înainte (acolo sunt catedra şi profesorul). Asta li se cere: privirea în faţă.Modern:Elevii sunt pretutindeni în clasă.Ei se grupează / sunt grupaţi potrivit opţiunilor de studiu şi resurselor asigurate de profesor.

Rolul elevului:Tradițional:Urmăreşte prelegerea, expunerea, explicaţia profesorului.Încearcă să reţină şi să reproducă ideile auzite.Acceptă în mod pasiv ideile transmise.Lucrează izolat.Modern:Realizează un schimb de idei cu ceilalţi.Cooperează în rezolvarea sarcinilor de lucru.Exprimă puncte de vedere proprii.Argumentează, pune şi îşi pune întrebări cu scopul de a înţelege.

Rolul profesorului:Tradițional:Expune, ţine prelegeri.Impune puncte de vedere.Se consideră şi se manifestă “ca un părinte”.Modern:Facilitează şi moderează învăţarea.Ajută elevii să înţeleagă şi să explice punctele de vedere.Este partener în învăţare.

Modul de realizare a învățării:Tradițional:Învăţarea are loc predominant prin memorare şi reproducere de cunoştinţe.Învăţarea conduce la competiţie între elevi, cu scopul de ierarhizare.Modern:Învăţarea are loc predominant prin formare de competenţe şi deprinderi practice.Învăţarea se realizează prin cooperare.

Evaluarea:Tradițional:Vizează măsurarea şi aprecierea cunoştinţelor (ce ştie elevul).Pune accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informaţie deţine elevul).Vizează clasificarea elevilor.

Modern:Vizează măsurarea şi aprecierea competenţelor (ce ştie să facă elevul cu ceea ce ştie).Vizează progresul în învăţare la fiecare elev.Pune accent pe elementele de ordin calitativ (valori, atitudini).

In concluzie toate aceste schimbari au vizat evolutia omului,dezvoltarea lui globala, incurajandu-l sa devina cea mai buna versiune a lui in lumea cunosterii plina de mister

BIBLIOGRAFIE

1. Cojocariu,V., , 2006, Secrete metodice în didactica preşcolară, vol. 2, Editura C.C.D., Bacău.
2. Cucoş Constantin - ,,Educaţia. Iubire, edificare, desăvârşire’’, Ed. Polirom, Iaşi 2008
3. Stanciu I.G. Curs de istoria pedagogiei universale. Bucureşti: Tipografia Universităţii din Bucureşti, 1975.

Învățământul românesc-de la modelul tradițional la modelul inovativ

Prof.Înv.Preșcolar Dîrstaru Sarah-Alexandra
GPP. Nr.8, Buzău

Lucrarea actuală şi-a propus să surprindă trecerea de la metodele tradiţionale la cele moderne şi observarea schimbărilor asupra calităţii predării. În acest sens, s-a urmărit realizarea unei comparaţii între cele două abordări, pornind de la aspectele teoretice consemnate în literatura de specialitate şi insistând asupra celor derivate din punerea în practică a acestora.

Mih (2012, p. 2) afirmă că la nivelul modelului tradiţional, profesorul reprezintă elementul activ, cel care transmite conţinuturile de învăţat, structurează informaţia, reglează procesul de învăţare din exterior, formulează comentarii şi asigură completările necesare conţinuturilor aferente manualelor. Astfel, elevului îi revine un rol pasiv, în care informaţiile predate sunt achiziţionate fără ca el să fie nevoit să le elaboreze sau să le proceseze.

Spre deosebire de acest model, în cazul metodelor şi tehnicilor moderne accentul se mută de pe profesor, considerat a fi un facilitator în cadrul procesului de învăţare, pe elev, care dobândeşte astfel un rol proactiv, el fiind cel responsabil nu doar de construirea sensului conţinuturilor care îi sunt predate şi care urmează a fi achiziţionate, ci şi de asocierea noilor cunoştiinţe cu cele deja stocate, rezultând o adaptare continuă la contexte din ce în ce mai variate şi mai complexe.

Diferenţele de accepţiune dintre cele două modele – tradiţional (MT) şi modern (MM) – sunt surprinse sugestiv, într-o manieră comparativă, de către Bocoş şi Jucan (2008, pp. 25-26). Astfel, pe baza a cinci criterii de analiză, sunt identificate deosebirile dintre cele două abordări, sesizate la nivelul: statutului elevului (obiect pasiv al educaţiei în MT vs. obiect şi subiect activ în MM), sursei cunoaşterii (percepţii în MT vs. acţiuni în MM), mecanismului cunoaşterii (imagine în MT vs. operaţie în MM), laturii învăţării pe care se pune accentul (informativă în MT vs. formativă în MM) şi al orientării generale a fiecărei metode (dezvoltarea intelectuală în MT vs. cea integrală în MM).

Toate aceste particularităţi s-au reflectat şi la nivelul structurării lecţiilor. De pildă, modelului tradiţional îi este specifică axarea pe cinci momente ale lecţiei (Dulamă, 2010, pp. 331-332), în timp ce metodele moderne, care de altfel introduc conceptul de tehnici activizante pe care profesorul le poate utiliza la clasă în vederea eficientizării procesului de învăţare, determină structurarea lecţiei în nouă etape (Dulamă, 2010, p. 339).

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea şi realizarea unei activităţi educaţionale, se pune accent pe felul cum se desfăşoară aceasta şi implică probleme organizatorice, procedurale şi materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învăţământ, al strategiilor de organizare a predării-învăţare, puse în aplicaţie, în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conţinuturile transmise, formele de realizare a instruirii şi modalităţile de evaluare. Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaţionale constituie metoda didactica. Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”.

Metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă”.(M.Ionescu, V.Chiş, p.126) Metoda este selectată de cadrul didactic şi este pusă în aplicare în lecţii sau

activităţi extraşcolare cu ajutorul elevilor şi în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor şi elev, participarea lor la căutare de soluţii, la distingerea dintre adevăr şi eroare şi care, sub forma unor variante şi/sau procedee selecţionate, se foloseşte pentru asimilarea cunoştinţelor, a trăirilor valorice şi a stimulării spiritului creativ. Când se alege o metodă, se ţine cont de finalităţile educaţiei, de conţinutul procesului instructiv, de particularităţile de vârstă şi de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor şcolare, de natura mijloacelor de învăţământ, de experienţa şi competenţa cadrului didactic. O metodă se defineşte prin predominanţa unor caracteristici la un moment dat, caracteristici ce se pot metamorfoza astfel încât metoda să fie satisfăcătoare într-o clasă, complementară sau chiar contrară. Astfel, o metodă tradiţională poate evolua spre modernitate, în măsura în care secvenţele proceduale care le compun ingăduie restructurări inedite sau când circumstanţele de aplicare a acelei metode sunt cu totul noi. În unele metode moderne surprindem secvenţe destul de tradiţionale sau descoperim că variante ale acestei metode erau de mult cunoscute şi aplicate.

Considerăm că fiecare metodă, şi nu mă refer doar la clasificarea în funţie de axa istorică, apare sub forma unor variante şi aspecte diferite, încât, in mod difuz, în cadrul unei metode, de exemplu cea clasică, se poate naşte treptat tendinţe către modernism. Ele apar şi se concretizează în variante metodologice compozite, prin difuziunea permanentă a unor trăsături şi prin articularea a două sau mai multe metode. O variantă de clasificare a metodelor educaţionale se poate pronunţa în jurul axei istorice: metode clasice, tradiţionale (modelul clasic) și metode moderne (modelul modern).

Noile tehnologii au produs schimbări, modificări în toate domeniile și era de așteptat ca la un moment dat acest progres să influențeze și procesul de predare-învățare.Astfel elevii sunt nevoiți să învețe să gestioneze un număr impresionant de informații,să le analizeze, să ia decizii să-și dezvolte cunoștințele pentru a face față provocărilor tehnologice actuale. În ceea ce privește personalul didactic, sunt necesare eforturi de formare profesională. Totalitatea instrumentelor care aparțin tehnologiei informațiilor și comunicării sunt binecunoscute sub denumirea de TIC. În această categorie aș include: calculatorul, internetul, poșta electronică, imprimanta, videoproiectorul. Toate acestea reprezintă realități pe care elevii le experimentează în fiecare zi. La rândul lui, cadrul didactic este pus în situația de a opta între continuarea demersului său educațional în mod conservator, folosind metodele tradiționale, ignorând tendințele de schimbare sau acceptarea provocării și implementarea în același timp a noilor tehnologii în activitatea sa didactică.

În cadrul orelor de limba și literatura română, instrumentele TIC facilitează procesul de predare învățare și uneori chiar și evaluare (chiar dacă ne gândim la simplele teste alcătuite cu ajutorul calculatorului,la imprimanta sau scannerul care ne ajută să multiplicăm materialele) ne oferă posibilitatea de a căuta, ne învață a colecta și procesa în mod corect informaţia şi de a o folosi într-o manieră critică și sistematică. De asemenea se dezvoltă abilitatea de a folosi instrumente digitale pentru a produce, prezenta și înțelege singuri informaţii complexe; abilitatea de a accesa, căuta și folosi servicii bazate pe internet.

Folosirea mijloacelor TIC sprijină dezvoltarea gândirii critice, a creativităţii și în același timp dezvoltă o atitudine critică și reflexivă față de informaţia disponibilă. În activitatea de dascăl, cu ajutorul unui calculator se pot elabora si redacta pe calculator planuri de lectii, schite, desene, scheme, fise de lucru individuale sau de grup, pentru elevi; aceste materiale, stocate sub forma de fișiere,pot fi periodic actualizate. De asemenea se pot utiliza facilități multimedia pentru a susține auditiv si vizual teoria (prezentări multimedia), se pot accesa informații de pe CD-uri, stick-uri, etc.

În școlile din România se practică într-o proporţie mai mare modelul tradiţional faţă de cel modern. Un studiul realizat, a presupus alcătuirea unui chestionar ce a fost aplicat (recent) pe un grup de 30 de studenţi de la Universitatea „Gh. Asachi” Iași, viitori profesori, având cunoştinţele de bază ale Pedagogiei. Studenţii de vârste diferite, facultăţi diferite, şi

pregătire pedagogică la nivele diferite, au completat chestionarele primite în vederea realizării unei statistici satisfăcătoare. Având în vedere că, abia desprinşi de pe băncile şcolii , se pregătesc să profeseze meseria dascălilor lor, sunt puşi în situaţia să balanseze modelul clasic şi cel modern. Rezultatele cercetării au scos în evidenţă apropierea de modelul modern; de o comunicare mai profundă între elev şi profesor; de o educaţie bazată mai mult pe descoperire, cercetare; iniţiativa elevului atras cu pasiune de informaţiile primite. În mod sigur o metodologie de succes va implica împletirea celor două modele (clasic şi modern), având proporţii diferite între ele în funcţie de situaţia momentului, de colectiv şi bineînţeles de obiectivele educaţionale urmărite. Elementul cheie în educaţie îl reprezintă elevul care trebuie să realizeze o serie de procese pentru a putea cunoaşte şi utiliza practic informaţiile însuşite.

O învăţare eficientă presupune mai întâi înţelegerea faptelor, analizarea acestora, formularea unor idei pe baza cunoştinţelor dobândite ulterior, generalizarea şi abstractizarea lor.

Profesorul nu mai este cel care ţine o prelegere în faţa elevilor ci e mediator şi îndrumător în activitatea de învăţare pe care aceştia o parcurg. Predarea se realizează prin utilizarea unor metode activ – participative care să solicite interesul, creativitatea,imaginaţia,implicarea şi participarea elevului,în scopul însuşirii unor cunoştinţe care să–i folosească.

Bibliografie

- Bocoş, M., Jucan, D. (2008), *Teoria şi metodologia instruirii şi teoria şi metodologia evaluării: repere şi instrumente didactice pentru formarea profesorilor, Ed. a III-a,* Editura Paralela 45, Piteşti
- Dulamă, M.E. (2010), *Didactica axată pe competenţe: teorie şi aplicaţii, Editura Presa Universitară Clujeană*, Cluj-Napoca.
- Mih, V. (2012), *Psihopedagogia copilului, adolescenţilor, tinerilor şi adulţilor – Note de curs,* Universitatea Babeş-Bolyai, Cluj-Napoca

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC – DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

Prof. IVANCIU ELENA-ALEXANDRA
COLEGIUL TEHNIC “MIRON COSTIN”, ROMAN, JUD. NEAMȚ

O metaforă des utilizată atunci când se vorbeşte despre educaţie şi formare se referă la lumină şi iluminare.

Educaţia înseamnă iluminarea fiinţei, dumerire, scoatere la suprafaţă a adevărului, înţelegere şi revelare. Prin educaţie, omul se eliberează de întunericul din el şi din jurul său, intrând în sfera luminii adevărului, a binelui, a dreptăţii, într-un cuvânt, a valorii.

Lupta dintre tradiţional şi modern este deschisă angajantă, revoluţionară. Prin profesia lor,dascălii sunt aceia care dau viaţă transformărilor care au loc la nivelul sistemului de învăţământ prin reformele care vizează calitatea educaţiei.

Modelul tradiţional de predare nu răspunde noilor tendinţe în didactica modernă, fiind fondat pe un model de învaţare pasiv (—triada învăţare frontala-studiul manualului - chestionarele)

În modelul tradiţional, cadrului didactic îi revine rolul major de emiţător, de a transmite cunoştinte spre un receptor pasiv, determinat dă memoreze, să reproducă informaţia.

Noul model de predare se vrea un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităţilor de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice. Acest model impune în activitatea la clasă un nou tip de relaţionare pe mai multe direcţii, profesor-elev, ele-elev, elev-profesor.

Rolurile se schimba, dupa cum o demonstrează Kathee Terry(1996)

ÎNV. TRADIŢIONAL	**ÎNV. MODERN**
Profesorul a fost:	**Profesorul devine:**
-sursa de informaţii si actor principal; centrat pe manual; - coordonator al activităţii grupurilor deelevi; creator de reguli pe care le impune;	facilitator al procesului de invăţare; - centrat pe realitate şi pe cele mai recentesurse de informaţii; manager al situaţtiilor de invăţare; - facilitează dezvoltarea structurilor de gândire care fac posibilă invăţarea; membru al unei comunităţi educaţionale,

un educator solitar; relaţia profesor elev- autocrată	Compuse din elevi profesori, manageri,parinţi; - relaţia profesir elev- democratică, bazatăpe incredere;
Elevul a fost:	Elevul trebuie sa fie:
un receptor pasiv; - un executant al sarcinilor stabilite deprofesor; supus unui curriculum prestabilit; obligat să studieze după un anumit manual.	participant activ al actului de invăţare; profesor al colegilor săi; - participant la decizia privind curriculum-ul şcolar; - un permanent căutator de noi informaţii din surse cât mai variate.

In invăţamântul tradiţional se cultivă competiţia între elevi cu scopul ierarhizarii. Competiţia stimuleaza efortul şi pregătește elevii pentru viaţa dar poate genera conflicte si comportamente agresive, marginalizarea unora dintre aceştia, cultivă egoismul.

Invătământul modern face apel la experienţa proprie a elevului , promovează învăţarea prin cooperare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre elevi, creşterea stimei de sine, încrederea in forţele proprii.

Metodele constituie elementul esenţial al strategiei didactice, reprezentând latura executorie de punere in acţiune a intregului ansamblu al procesului de invăţământ.

Metodele de invăţământ bine alese si aplicate duc la realizarea obiectivelor informaţionale si formative ale lecţiei.

–Metodele noi - subliniaza Piaget – sunt cele care ţin seama de natura proprie a copilului, iar Nicolae Iorga aprecia ca –metoda cea mai bună are valoarea pe care i-o da omul care o intrebuinţează‖

Vorbind despre necesitatea inovării in domeniul metodologiei didactice şi a căutarii de noi variante pentru a spori eficienţa activităţii instructiv- educative din şcoala prin directa implicare a elevului şi mobilizarea efortului său cognitiv, profesorul Ioan Cerghit afimă:

„*Pedagogia modernă nu caută să impună nici un reţetar rigid, dimpotrivă, consideră că fixitatea metodelor, conservatorismul, rutina excesiva, idiferenţa, aduc mari prejudicii*

efortului de ridicare a învăţământului pe noi trepte; ea nu se opune în nici un fel iniţiativei şi originalităţii individuale sau colective.

În fond creaţia, în materie de metodologie înseamnă o necontenită căutare, reînnoire şi îmbunătăţire a condiţiilor de munca în instituţiile şcolare”.

În evoluţia metodelor didactice se stabilesc trei momente principale, fiecare etapăimprimând caracteristici specifice metodei didactice.

Caracteristici ale met. tradiţionale	**Caracteristici ale metodelor moderne**	**Caracteristici ale metodelor interactive**
- pasive, verbale	- sunt activ participative;	- integreaza in activitatea de invataremetode verbale active, iconice;
- transmit cunoştinţe gatafăcute;	- au capacitatea de a mobiliza energiile elevului in direcţia concentrării atentiei, ainteresului si curiozităţii pentru activitate;	- stimuleaza participarea activa (personala) si interactiunea cu colegii
- mecanismul de invăţare este memorarea;	- cunostintele sunt redescoperite, elaborate	- stimuleaza invatarea prin cooperare
- elevul este simplu receptor de informaţii;	-elevul dobândeşte cunoştinţe prin efort propriu;	- invaţarea presupune documentare, schimb de opinii, rezolvări de probleme, evaluare;
- in centrul procesului instructiv educativ se aflaprofesorul;	- invaţarea angajează operaţiile gândirii;	

In România reforma invăţământului vizează cateva obiective concrete cu trimitericătre un invăţământ : diversificat;

care încurajează competiţia şi favorizează înnoirea;cu standarde ridicate, orientat spre cercetarea ştiinţifică;

compatibilizat cu sistemele europene, deci internaţionalizat;

orientat spe valori;

În concluzie trebuie menţionat faptul ca profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educarii să coopereze cu elevii să se implice in deciziile educaţionale.

Şcoala trebuie să-şi schimbe abordarea faţă de desfăşurarea învăţării si să utilizeze metode noi interactive care să conducă la o invăţare potrivit tendinţelor societăţii.

BIBLIOGRAFIE

1. Ioan Cerghit „Metode de invăţământ, 2006, Ed. Polirom, Iaşi;
2. Dumitru I „Dezvoltarea gândirii critice şi invăţarea eficientă, 2001, Editura de Vest,Timişoara;
3. - Cucoş Constantin - „Educaţia. Iubire, edificare, desăvârşire’’, Ed. Polirom, Iaşi 2008 ;
4. - Joiţa Elena (coordinator), E. Frăsineanu, M. Vlad, V. Ilie - „Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară’’, Ed. Arves, Craiova, 2003.

Interdisciplinaritatea în procesul de predare-învăţare

prof. Ciocoiu Alina
Școala Gimnazială „Ion Simionescu” Iași

Motto: „Cel mai puternic argument pentru integrarea curriculumului este chiar faptul că viaţa nu este împărţită pe discipline.” (J. Moffett)

În societatea de astăzi, când cunoaşterea umană se află într-un proces continuu de diferenţiere, când apar noi discipline care se adaugă celor deja existente, în învăţământ, tendinţei de diferenţiere încearcă să i se opună tendinţa de integrare. Explozia informaţională conduce nu numai la creşterea cantitativă a cunoştinţelor, ci şi la esenţializare, la integrare.

Succesul şcolar este dat de capacitatea elevului de a “performa” în cadrul diverselor structuri şi contexte disciplinare, pe când succesul în viaţa personală, profesională şi socială este dat tocmai de capacitatea de a ieşi din tiparul unei discipline, de capacitatea de a realiza conexiuni şi transferuri rapide care să conducă la rezolvarea adecvată a problemelor concrete cu care se confruntă.

Curriculum-ul integrat presupune crearea de conexiuni semnificative între teme sau competenţe care sunt de regulă formate disparat, în interiorul diferitelor discipline. Aceste teme sau competenţe au o puternică legătură cu viaţa cotidiană a elevilor şi îşi propun, direct sau indirect, să contribuie la formarea unor valori şi atitudini.

La nivel curricular, integrarea înseamnă stabilirea de relaţii clare între cunoştinţele, capacităţile, competenţele, atitudinile şi valorile care aparţin unor discipline şcolare distinct.

Abordarea interdisciplinară porneşte de la ideea că nicio disciplină de învăţământ nu constituie un domeniu închis, ci se pot stabili l**egături între discipline**.Integrarea conţinuturilor vizează stabilirea de relaţii strânse, convergenţe între elemente, precum: *concepte, abilităţi, valori* aparţinând disciplinelor şcolare distincte.

- ✓ "Interdisciplinaritatea este o formă a cooperării între discipline diferite cu privire la o problematică a cărei complexitate nu poate fi surprinsă decât printr-o convergenţă şi o combinare prudentă a mai multor puncte de vedere." (C. Cucoş, 1998)
- ✓ Interdisciplinaritatea „implică un anumit grad de integrare între diferitele domenii ale cunoaşterii şi diferite abordări, ca şi utilizarea unui limbaj comun permiţând schimburi de ordin conceptual şi metodologic”.(G. Văideanu, 1988)
- ✓ Interdisciplinaritatea este o formă de cooperare între discipline ştiinţifice diferite, care se realizează în principal respectând logica ştiinţelor respective, adaptate particularităţilor legii didactice şi-l ajută pe elev în formarea unei imagini unitare a realităţii, dezvoltându-i o gândire integratoare.
- ✓ În interdisciplinaritatea la nivelul activităţilor de predare-învăţare sunt căutate teme comune pentru diferite obiecte de studiu, care pot duce la realizarea obiectivelor de învăţare de ordin înalt, cum ar fi luarea de decizii, rezolvarea de probleme, însuşirea metodelor şi tehnicilor de învăţare eficientă etc. Aceste competenţe cu caracter generic pot fi transferate cu uşurinţă dintr-un context disciplinar în altul, dar, mai ales, pot fi transferate efectiv în contexte de viaţă cotidiană în afara clasei.

Avantaje şi dezavantaje ale interdisciplinarităţii:

Avantaje:

- conceptele şi organizarea conţinutului din această perspectivă favorizează transferul şi, prin urmare, rezolvarea de probleme noi, permit o vedere mai generală şi o decompartimentare a cunoaşterii umane;
- această optică constituie o abordare economică din punctul de vedere al raportului dintre cantitatea de informaţie şi volumul de învăţare;
- realizează conexiuni între discipline, punând în evidenţă coeziunea, unitatea, globalitatea temei/ problemei de studiat.

Dezavantaje:

- tratarea interdisciplinară trebuie să evite tendinţa de generalizare abuzivă, de însuşire a unor cunoştinţe şi deprinderi dezordonate;
- perspectiva interdisciplinară realizată la nivel de grupe de discipline conexe sau concepută sub o formă şi mai radicală nu implică abandonarea noţiunii de disciplină.

Interdisciplinaritatea presupune o intersectare a metodologiei diferitelor arii curriculare. În abordarea interdisciplinară se topesc graniţele stricte dintre discipline.

Munca interdisciplinară solicită instruire integrată şi caută căile de a rezolva problemele prin amestecul mai multor discipline şi se finalizează mai ales sub formă de proiecte. În acest tip de activităţi se pune accent nu atât pe conţinut, cât pe dezvoltarea unor competenţe.

Legătura dintre discipline se poate realiza la nivelul conţinuturilor, obiectivelor, competențelor dar se creează şi un mediu propice pentru ca fiecare elev să se exprime liber, să-şi dea frâu liber sentimentelor, să lucreze în echipă, individual.

Conform lui L.Ciolan, activităţile interdisciplinare duc la dezvoltarea unor capacităţi, cum ar fi:

-lucrul în echipă – se constituie echipe formate din elevi şi cadre didactice;

-gândirea critică –presupune propunerea şi analizarea direcţiilor de abordare, cât şi stabilirea criteriilor de evaluare a activităţii;

-rezolvarea de probleme – se realizează prin distribuirea sarcinilor de lucru;

-luarea de decizii – se petrece în fiecare din etapele anterioare, atunci când se aleg temele abordate, echipele de lucru, distribuirea sarcinilor, modul de realizare şi finalitatea activităţii (broşură, site, prezentare multimedia).

Aşadar, perspectiva interdisciplinară creează la elevi abilitatea de a aplica şi transfera cunoştinţe spre a rezolva probleme în mod creativ. Prin realizarea de conexiuni la mai multe niveluri, elevii trec de la acumularea de informaţii la participarea efectivă, la realizarea unor produse.În procesul de învăţământ se regăsesc demersuri interdisciplinare la nivelul corelaţiilor minimale obligatorii, sugerate chiar de planul de învăţământ sau de programele disciplinelor sau ariilor curriculare.

Un curriculum centrat pe nevoile, posibilităţile, pe ritmul, rolurile şi demersurile celui care învaţă ar putea reprezenta cadrul integrator care va înlocui curriculumul centrat pe disciplinele de învăţământ. Formarea experienţei şi dezvoltarea competenţelor nu trebuie să fie doar obiective scrise pe hârtie. Nouă dascălilor ne revine misiunea de a forma aceste competențe, de a şti cum să le implementăm în activitatea zilnică de predare, învăţare şi evaluare, de a descoperi valorile ce se ascund în fiecare din elevii noștri. Reușita va depinde mult de calitatea actului didactic și a parteneriatului educator-educat.

Bibliografie:

1. Cucoş, Constantin – *“Pedagogie”*Editura Polirom, Iaşi, 1998

2. Ciolan, Lucian – *“Învăţarea integrată. Fundamente pentru un curriculum transdisciplinar”* , Editura Polirom, Iaşi, 2008

3. Nicolescu, Basarab – “*Transdisciplinaritatea. Manifest*” Editura Polirom, Iaşi, 1999

4.Văideanu, George – “*Educaţia la frontiera dintre milenii”,* Editura Didactică si Pedagogică, Bucureşti, 1988.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC ÎNTRE TRADIȚIE ȘI MODERNITATE

BACIU ANA MARIA
Liceul Teoretic “Eugen Pora”, Cluj-Napoca

Intoarcerea la traditie, scria N.Iorga “nu înseamnă întoarcerea la trecut, ci ţinerea în seamă a ceea ce din transmisiunea secolelor e încă viu, cu adevărat viu, în sufletul omenesc”1. Prin aceasta, cautam sa ne imbogatim sufletul si sa ne adancim puterea judecatii.

Pedagogia tradițională de-a lungul timpului este conturată ca prelungire a simțului comun ce abordează procesul de predare-învățare pornind de la psihologia clasică, cunoașterea este reductibilă la simpla înregistrare prin simțuri la „lectura perceptivă” a lucrurilor, iar elevul este privit mai mult ca obiect al educatiei.

Modelul de realizare a învățării în învățământul tradițional se bazează pe memorarea și reproducerea cunoștințelor transmise de cadrul didactic și de competiția cu scop de ierarhizare pe când modelul de realizare a învățării într-un sistem modern pune accentul făcând apel la experiența proprie, promovează învăţarea prin colaborare, dezvoltă gândirea critică în confruntări. Învățământul tradițional se remarcă prin avantaje precum: stimularea productivității, promovează aspiraţii mai înalte; pregăteşte elevii pentru viaţa competitivă, iar ca și limite generează conflicte, agresivitatea; lipsa comunicării și a încrederii, amplifică teama de eşec, egoismul.

Învățământul modern iese în evidență prin faptul că stimulează argumentarea unei opinii; cooperarea în rezolvarea sarcinilor şi problemelor de lucru (de învăţare), stimulează iniţiativa, spiritul întreprinzător, cutezanţa, asumarea riscurilor, implicare personală, gândire liberă, creativă, critic.

În aceeași ordine de idei, evaluarea în învățământul tradițional se face prin măsurarea şi aprecierea cunoştinţelor și anume ce ştie elevul, iar accentul cade pe aspectul cantitativ, cât de multă informaţie deţine elevul, pe când evaluarea în învățământul modern se realizează prin măsurarea şi aprecierea capacităţilor mai precis ce ştie şi ce poate să facă elevul; accentul căzând pe elementele de ordin calitativ precum sentimente, atitudini etc.

Schimbările provocate de noile tehnologii au produs, modificări în toate domeniile și era de așteptat ca la un moment dat acest progres să influențeze și procesul de predare-învățare. Astfel elevii sunt nevoiți să învețe să gestioneze un număr impresionant de informații, să le analizeze, să ia decizii și să dezvolte cunoștințele pentru a face față provocărilor tehnologice actuale. În ceea ce privește personalul didactic, sunt necesare eforturi de formare profesională.

Cu toate acestea, rolul profesorului în epoca modernă, este de a facilita și intermedia învățarea, de a fi partener în învățare, de a-i ajuta pe elevii săi să înțeleagă, să argumenteze puncte de vedere proprii, de a alege strategii adecvate prin care să-i pregătească să facă față și să se integreze optim unei societăți aflate într-o dinamica uriașă.

De asemenea, pentru a face faţă cu succes diverselor provocări ale societăţii contemporane este necesar ca educaţia să se orienteze nu înspre eliminarea nediscriminatorie şi abuzivă a ideilor pedagogice ale modernităţii ci asupra transformării şi adaptării acestora la specificul şi caracteristicile pe care societatea postmodernă le impune

Privind raportarea comparativă a principiilor noii paradigme educaţionale la cele ale paradigmei educaţionale clasice prezintă, la fel ca şi cazul paradigmei didacticii moderne, importante valenţe instructiv-formative. Cele menționate mai sus se referă la faptul că precizarea de o manieră explicită a coordonatelor ce definesc noua paradigmă educaţională

oferă un important suport teoretic şi metodologic atât pentru organizarea activităţilor instructiv-formative de tip şcolar şi extraşcolar cât şi în ceea ce priveşte proiectarea strategiilor investigative care urmăresc optimizarea realităţii educaţionale.

Paradigmele anterior menţionate ilustrează modul în care diversele teorii pedagogice promovate de-a lungul timpului au influenţat şi influenţează realizarea educaţiei. Fiecare orientare pedagogică majoră aduce cu sine un anumit potenţial acţional, potenţial care se obiectivează invariabil la nivelul realităţii educaţionale.

Cu toate acestea, societatea contemporană este, datorită progresului tehnologic, o societate comunicaţională, o societate a comunicării generalizate, fapt ce implică restructurări adecvate la nivelul realităţii educaţionale. Aceste restructurări ale educaţiei se realizează în contextul societăţii comunicaţionale şi sunt impuse în opinia lui J.-F. Lyotard de trecerea, graţie progresului tehnologic, de la “jocurile cu informaţie incompletă” la “jocurile cu informaţie completă”.

Învățământul modern, centrat pe cel ce învață, are o serie de particularități care-l face să fie diferit față de învățământul tradițional. Iată câteva dintre acestea:

- Curriculum și învățarea pot fi individualizate la maximum. Selecția conținuturilor poate fi realizată în funcție de posibilitățile, interesele și nevoile elevilor;
- Elevii progresează în ritm propriu și este încurajată învățarea independentă;
- Se încurajează inițiativa, elevii sunt activi pe domeniul lor de interes; este promovată învățarea semidirijată;
- Elevului i se oferă maximum de ocazii pentru a-și construi cunoașterea, atât în cadrul instituției școlare cât și în afara acesteia prin acțiuni extrașcolare;
- Orice experiență nouă de învățare este corelată cu precedentele;
- Cadrul didactic este partener în învățare, elevul fiind implicat activ în procesul de predare și evaluare. Munca se realizează în grupuri mici sau individual; profesorul diagnostichează dificultățile elevului și îl orientează fără a-l contrazice; astfel contribuindu-se și la conturarea personalității elevului;
- Profesorul este întâi educator și apoi sursă de informații;
- Actualitatea și problemele vieții intră în instituția de învățământ, școala fiind în posibilitatea de a alege anumite specializări în care se preconizează dezvoltarea economică;
- Se promovează învățarea permanentă, elevul fiind învățat cum să învețe, să se adapteze la noile cerințe impuse de piața forței de muncă;
- Relația elevilor cu cadrele didactice este una democratică. În funcție de nivelul de vârstă, de nivelul de experiență și de pregătire, elevii participă la formularea cerințelor, la respectarea și la aplicarea lor;
- Spațiul, mobilierul, echipamentele sunt utilizate în mod flexibil;
- Evaluarea este formativă pe baza probelor de evaluare criterială, obiectul evaluării fiind procesele cognitive, în defavoarea produselor învățării;
- Se stimulează autoreflecția, autoevaluarea, autoreglarea comportamentului de învățare.

Bibliografie

Stan, C., (2001) Teoria educaţiei. Actualitate şi perspective, Editura Presa Universitară Clujeană.

Bârlogeanu, L., (2005), Educaţie interculturală, Ed. MEC, Bucureşti.

Bocoş M., Jucan, D., 2010, Fundamentele pedagogiei. Teoria și metodologia curriculumului, ediția a 2-a, Editura Paralela 45, Pitești.

INOVAŢIE ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

Prof. inv. primar TUDOR LUMINIȚA
Școala Gimnazială Scorțoasa, jud. Buzău

“Să nu-i educăm pe copiii noştri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari şi nimic nu ne permite să ştim cum va fi lumea lor. Atunci, să-i învăţăm să se adapteze.” (Maria Montessori –”Descoperirea copilului”)

În societatea contemporană, cu schimbări rapide şi efecte imediate, educaţia şi învăţământul trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât putem vorbi despre o permanentă inovaţie şi creaţie în activitatea didactică.

Școala a fost întotdeauna un factor esențial în creșterea și continuitatea culturii unui popor. Ca parte indispensabilă a acestuia, ea a trebuit să se modeleze creând noi punți între tânăra generație și dascăli.

Idealul educaţional al societăţii contemporane impune dezvoltarea liberă, integrală şi armonioasă a elevilor, formarea unei personalităţi autonome şi creative. Dreptul la educaţie este unul din drepturile fundamentale ale omului. Creativitatea, ca ţintă a educaţiei, trebuie identificată, stimulată, cultivată şi dezvoltată la toţi participanţii din procesul instructiveducativ şi în toate domeniile pregătirii lor. Procesul educaţional este un act de socializare, de culturalizare, de formare şi dezvoltare a unei personalităţi autonome şi creative.

Creativitatea este factorul cheie în dezvoltarea competenţelor personale, antreprenoriale şi sociale prin învăţarea pe tot parcursul vieţii dar şi de a găsi strategii moderne folosite pentru asigurarea unei educaţii de calitate în învăţământ. Pentru elevi, şcoala viitorului trebuie să promoveze o educaţie de calitate şi să fie axată pe valori în care elevii să creadă, în care să se regăsească, îndeplinind două condiţii, fundamentale din punctul lor de vedere: şcoala viitorului trebuie să le placă şi să fie eficientă.

Pentru a satisface deziderateleșocietății moderne, învățământul trebuie să se adapteze și să-și completeze instrumentele utilizate în procesul didactic cu mijloace moderne. De aceea, în reforma învățământului se pot viza câteva direcții pe care să se înscrie modernizarea strategiilor didactice: selectarea acestora în concordanță cu obiectivele propuse, transformarea elevului într-un partener prin consultarea sa în alegerea unei metode și mai ales încurajarea interacțiunilor în colectiv. Înlocuirea activității individuale cu cea în grup sau în echipă este esențială pentru interacțiunea elevilor, facilitând dezvoltarea cognitivă și socială a acestora, creativitatea, imaginația, spiritul analitic și de cooperare, formându-i spre cunoaștere și descoperire.

În profilul profesorului ideal trebuie să coexiste pregătirea de specialitate și cea psihopedagogică. Aceste două elemente asigură realizarea unui învățământ de calitate prin capacitatea de a selecta instrumentele adecvate contextului educațional, particularităților de vârstă și de asimilare ale elevilor. Totodată, profesorul trebuie să fie într-un permanent contact cu cerințele moderne prin participarea la conferințe, simpozioane, webinare sau cursuri de perfecționare. În procesul de predare, de asimilare, de fixare și de evaluare a cunoștințelor, acesta trebuie să uzeze de o paletă largă de metode și procedee, atât tradiționale, cât și moderne. Între metodele tradiționale și cele moderne există o interdependență: cele dintâi facilitează transmiterea unui bagaj de cunoștințe necesare formării abilităților individuale, celelalte îi oferă elevului cadrul de afirmare necesar prin canalizarea energiilor acestuia în direcția sporirii curiozității, atenției, creativității și documentării.

Profesorul trebuie să asigure un demers didactic adecvat învăţăturii active şi interactive folosind metode, procedee şi tehnici de învăţare eficiente, cu scopul dezvoltării gândirii critice a elevilor. Fără a exclude strategiile învăţământului

tradiţional, învăţătorul trebuie să folosească şi strategii didactice moderne, care vor menţine interesul elevilor, vor avea atmosfera propice de învăţare şi vor ridica actul educaţional la nivelul necesar momentului în care trăim, începutul mileniului trei. Elevii nu trebuie să fie obiecte ale formării, ci subiecţi activi ce contribuie la propria formare. Iată câteva metode interactive de grup, tratate exact pe lecţiile, ce şi le însuşesc zi de zi elevii, din manualele alternative ce le folosim în şcoala noastră

Profesorul trebuie să fie surprinzător, să depășească orice obstacol ce i se pune în cale, să fie un desăvârșit a ceea ce înseamnă tactul pedagogic. Pentru a fi un bun dascăl trebuie să fii înzestrat cu mult tact și măiestrie în exercitarea activității cu elevii. Tactul pedagogic îl aseamănă pe profesor cu un artist, așa cum un actor știe să își trasmită mesajul până la sensibilizare, în același fel cel ce educă trebuie să transmită cunoștințe, informațiile, trezind în elev trăiri afective diferite. Schimbarea în educație poate porni direct din sala de clasă, de la cel ce conduce activitatea didactică prin intermediul căii care duce către cunoaștere, învățare, și anume, prin intermediul strategiilor pe care profesorul alege să le folosească la clasă.

Ca să crești o generație sănătoasă, trebuie să fii tu sănătos, adică să fii la curent cu tot ce este nou, interesant, util creșterii ei, chiar cu riscul de fi suprasolicitat, de a nu înțelege o iotă în tehnică sau de a pierde repede interesul față de aceste schimbări atît de necesare pentru școala de azi.

Bibliografie

1. Alois Gherguț,- “Management general şi strategic în educaţie”, Ed. Polirom, Iaşi, 2007;
2. Ionescu M., Radu I.-” Didactica modernă”, Ed. Dacia, Cluj – Napoca, 2001.
3. I..Cerghit – “Sisteme de instruire alternative”, Aramis, Bucuresti, 2002;

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC ÎNTRE TRADIȚIONAL ȘI MODERN

BODEA ANGELA
Liceul Teoretic “Eugen Pora” Cluj-Napoca

De-a lungul timpului rolul statului în ceea ce priveşte educaţia a fost unul de tip monopolist, mai precis sistemul educaţional era în întregime creat şi condus de stat, statul era cel care ajusta sistemul educaţional la necesităţile impuse de structura pieţei forţei de muncă şi care trasa sarcini clare privind formarea civică a cetăţenilor şi cultivarea prin educaţie a unei anumite loialităţi faţă de instituţiile acestuia. Pe de altă parte, postmodernismul rezervă însă statului un rol redus în ceea ce priveşte organizarea şi funcţionarea sistemelor de învăţământ, acestuia revenindu-i funcţia de a facilita descentralizarea, diversificarea şi flexibilizarea reţelelor educaţionale în ideea asigurării unei mai bune plieri a acestora la opţiunile şi interesele celor care se educă.

În ceea ce privește pedagogia tradițională, aceasta este conturată ca prelungire a simțului comun ce abordează procesul de predare-învățare pornind de la psihologia clasică, cunoașterea este reductibilă la simpla înregistrare prin simțuri la „lectura perceptivă” a lucrurilor, iar elevul este privit mai mult ca obiect al educatiei.

Sistemul de învățământ reprezintă principalul subsistem al sistemului de educație, care face referire la organizarea instituțională a învățământului. În cadrul sistemului sunt reunite instituțiile specializate implicate în procesul de educație, cercetare și cultură, responsabile de realizarea în mod organizat, planificat și metodic a deziderateloreducative. Învățământul special și special integrat este parte integrantă a sistemului național de învățământ românesc și oferă tuturor copiilor /elevilor /tinerilor programe educaționale adaptate gradului de deficiență și a nevoilor lor de dezvoltare.

În concepția modernă, rolul profesorului este de a facilita și intermedia învățarea, de a fi partener în învățare, de a-i ajuta pe elevii săi să înțeleagă, să argumenteze puncte de vedere proprii, de a alege strategii adecvate prin care să-i pregătească să facă față și să se integreze optim unei societăți aflate într-o dinamica uriașă.

Sistemul de învățământ românesc e într-o continuă “modelare” și schimbare în bine, deși unele voci critici vor susține uneori opusul.

Pedagogia modernă, introduce în programe școlare cunoștiințele esențiale, pentru a putea face față itmului,accelerat de achiziție al stiinței și tehnicii și a-l pregătirii petânăr pentru viitor. Pedagogia învățării are obligația de a selecta mereu esențialul și de a evita ceea ce este trecător, de a nu îngloda memoria fizică a elevului. Pedagogia modernă, introduce în programe școlare cunoștiințele esențiale, pentru a putea face față ritmului, accelerat de achiziție al stiinței și tehnicii și a-l pregătirii pe tânăr pentru viitor. Pedagogia învățării are obligația de a selecta mereu esențialul și de a evita ceea ce este trecător, de a nu îngloda memoria fizică a elevului.

În ceea ce privește pedagogia modernă, aceasta introduce în programele școlare cunoștiințele esențiale, pentru a putea face față ritmului accelerat de achiziție al științei și tehnicii și a-l pregăti pe tânăr pentru viitor. Pedagogia învățării are obligația de a selecta mereu esențialul și de a evita ceea ce este trecător, de a nu ingloda memoria fizică a elevului.

De asemenea schimbări substanţiale sunt preconizate a se produce şi la nivelul conţinuturilor instructiv-formative vehiculate. Societatea postmodernă conştientizează tot mai mult faptul că, în condiţiile accelerării progresului tehnico-ştiinţific, achiziţia unor deprinderi şi cunoştinţe mereu actuale şi de înaltă calitate condiţionează în mod decisiv statutul şi reuşita lor profesională. Din această perspectivă eficienţa sistemelor educaţionale este în mare parte

superpozabilă cu măsura în care acestea își actualizează și diversifică în permanență structura curriculară și oferta de informații.

Diversificarea și actualizarea în timp util a structurii curriculare a sistemelor educaționale aparținând societății postmoderne este determinată și de un alt fenomen și anume de mercantilizarea ofertei informaționale. Reducerea implicării statului în organizarea sistemelor de învățământ implică, alături de descentralizare și diminuarea resurselor bugetare alocate acestora. Această situație impune tot mai mult atât asumarea de către diversele instituții de învățământ a principiilor autogestiunii și autofinanțării cât și preocuparea pentru competitivate ca și condiție de bază a supraviețuirii în condițiile unui realități educaționale de tip concurențial.

Din cauza creșterii pieței educaționale și urmărind asigurarea și menținerea competivității în acest sector, instituțiile de învățământ contemporane se văd obligate nu numai la frecvente restructurări a conținutului învățământului și la o mai bună politică de selecție a personalului didactic ci și la stabilirea unor legături de strânsă colaborare cu departamentele de cercetare științifică existente la nivelul diverselor domenii de activitate. Acestor priorități li se vor adăuga în timp, datorită concurenței de pe piața educațională, ridicarea standardelor de selecție a candidaților. În contextul autofinanțării și sistemelor educaționale concurențiale devine evident faptul că trebuie stabilite criterii pertinente de selecție a candidaților astfel încât educația acestora să implice costuri cât mai reduse iar performanțele lor ulterioare să contribuie la îmbunătățirea imaginii instituției care i-a pregătit.

Din altă perspectivă, se impun schimbări majore și în ceea ce privește sistemul managerial al școlii care trebuie să devină mai flexibil și mai dispus să reacționeze rapid și adecvat la provocările socio-economice ale prezentului. La rândul lor, profesorii de la toate nivelurile de organizare a învățământului, vor fi încurajați să-și asume în mod direct și explicit responsabilitatea progresului școlar al celor care se educă, evitându-se ca relația profesor-elev să devină o relație goală de orice semnificație.

Postmodernismul însă aduce de astfel profesionalizarea accentuată a educației, criteriul de eficiență al acesteia fiind competivitatea și gradul în care absolvenții sunt dotați cu competențele operaționale solicitate în contextul unei piețe educaționale care, adeseori, depășește granițele naționale, devenind internațională. Educația se va orienta în acest sens cu precădere asupra pregătirii, pe cât posibil, a unor experți și a unui personal cu înaltă calificare pentru sectoarele de vârf, elemente capabile să asigure viabilitatea diverselor instituții educaționale și să valideze locul pe care acestea îl ocupă în spațiul concurențial al pieței ofertelor educaționale.

Bibliografie

- Bocoș M., Jucan, D., 2010, Fundamentele pedagogiei. Teoria și metodologia curriculumului, ediția a 2-a, Editura Paralela 45, Pitești.
- Stan, C., (2001) Teoria educației. Actualitate și perspective, Editura Presa Universitară Clujeană.
- Bârlogeanu, L., (2005), Educație interculturală, Ed. MEC, București.

IMPORTANȚA METODELOR ACTIVE DE ÎNVĂȚARE ÎN CONTEXTUL UTILIZĂRII NOILOR TEHNOLOGII

Prof. Violeta Marilena Grecea
C.N.I. Matei Basarab Râmnicu Vâlcea

“Calculatoarele sunt incredibil de rapide, precise şi proaste. Fiinţele umane sunt incredibil de lente, inexacte şi geniale. Împreună, puterea lor depăşeşte orice imaginabilă limită.” Albert **Einstein**

Forma comunicaţiilor, ritmul de viaţa şi munca şi chiar mediul înconjurator în care trăim au suferit, datorită acestei inovaţii, modificări esenţiale. Azi nu se vorbeşte în zadar despre aşa-numita ,,societate informaţională” şi aceasta e socotită o comunitate al cărei bun esenţial –informaţiile - s-au dezvoltat în mod continuu.

Societatea informaţională presupune *„folosirea intensivă a tehnologiilor informatice şi de comunicaţii în toate sferele activităţii şi existenţei umane, cu impact economic şi social semnificativ”* . Considerat vector esenţial al societăţii informaţionale, dar şi factor determinant al globalizării, Internetul devine o resursă internaţională şi o piaţă internaţională în acelaşi timp.

Aceia care, în cadrul societăţii informaţionale, din diferite motive sunt rupţi de informaţii, se confrunta deja cu mari probleme, fiind în mod clar, dezavantajaţi.

Instituţiile de învăţământ preuniversitar trebuie să implementeze şi să utilizeze noile tehnologii în actul didactic, facilitând un concept diferit de cel tradiţional de predare-învăţare-evaluare. Se are în vedere crearea unui mediu de învăţare, în care elevii sunt implicaţi, motivaţi şi îşi asumă propria responsabilitate pentru studiile făcute şi cunoştinţele însuşite. Dar, includerea calculatorului și a tot ce implică tehnica de calcul în educație, duce la efecte pozitive sau negative asupra principalului subiect al procesului de învățământ..elevul?!

Dacă unii sunt sceptici, cei care au utilizat calculatorul la clasă, spun cu voce tare...EFECTE POZITIVE!!

Evident că sunt și aspecte negative ale utilizarii calculatorului în procesul instructiv-educativ, dacă se încarcă anumite reguli...elevii nu sunt supravegheați, nu le este permanent evaluată implicarea în activitate, nu au un plan clar a ceea ce trebuie să facă etc.

Toate acestea pot fi evitate printr-o bună pregătire a lecției de către profesor, prin prezentarea anticipată a regulilor de urmat în cadrul activităților. Beneficiile, merită cu prisosință utilizarea T.I.C. în clasă, în cadrul metodelor activ-participative.

Tehnologia informaţiilor şi comunicaţiilor asigură un şir de instrumente şi metode care permit trecerea de la un mediu de învăţare centrat pe profesor la un mediu colaborativ, interactiv, centrat pe procesul de învăţare. Utilizarea noilor tehnologii informaţionale poate avea un rol semnificativ în racordarea sistemului de învăţământ la cerinţele societăţii informaţionale bazate pe cunoaştere. Progresul tehnologiilor digitale se manifestă în domeniul educaţional prin:

- documentarea într-o bibliotecă virtuală răspândită în toată lumea;
- formarea sub îndrumarea unui profesor aflat la mii de kilometri distanţă;
- calificarea profesională pentru o piaţă globală a forţei de muncă;
- pregătirea pentru activităţi la distanţă bazate pe tehnologiile informatice şi de comunicaţii;
- îmbogăţirea permanentă a propriei culturi cu elemente din alte culturi.

Introducerea noilor tehnologii informaţionale aduce mai multe beneficii decat dezavantaje sistemului de educaţie. Argumentele pro pot fi considerate următoarele:

- *noile tehnologii oferă informaţii de o calitate superioară***.** Folosirea instrumentelor multimedia duce la o înţelegere mult mai bună a unor concepte şi idei decât instrumentele clasice de până acum. În plus, Internetul oferă resurse practic nelimitate de învăţare şi posibilitatea de a sări de la o referinţa la alta, de a descoperi semnificaţia fiecarui concept dintr-un articol printr-o simpla apăsare a unui buton. Se oferă în felul acesta posibilitatea unei înţelegeri integrate şi se încurajează abordările inter-disciplinare.
- *gradul de interacţiune oferit de noile tehnologii este mult mai mare.* Softurile educaţionale permit elevilor să creeze modele şi exemple ale ideilor predate şi să experimenteze cu acestea.

Argumentele contra pot fi considerate următoarele:

- *informaţiile transmise sunt de multe ori simpliste sau inconsistente***.** În încercarea de a face lucrurile mai atractive, softurile educaţionale sau enciclopediile online simplifică într-o mare măsură informaţia până la punctul la care nu mai solicită practic nici un efort din partea elevului.
- *noile tehnologii pot crea confuzie*. Rolul principal al profesorului este de a ghida elevul şi de a îl ajuta să aleagă informaţiile relevante. Cu cât elevul este mai interesat să înveţe cu ajutorul noilor tehnologii informaţionale, cu atât îi este mai greu să distingă între lucrurile pe care ar trebui să se concentreze şi ceea ce este mai puţin important.

Schimbările majore din ultimii ani - creşterea exponenţială a comunicaţiilor mobile şi a utilizatorilor de Internet, contribuţia sectorului Tehnologiei Informaţiei şi Comunicaţiilor (TIC) la creşterea economică şi la crearea de locuri de muncă, restructurarea/reingineria companiilor şi a business-ului în general pentru a beneficia mai eficient de noile tehnologii, dezvoltarea accelerată a comerţului electronic - susţin tranziţia de la era industrială la cea post-industrială, trecerea la "noua economie".

Suportul tehnologic al noii societaţi se constituie prin convergenţa a trei sectoare: tehnologia informaţiei, tehnologia comunicaţiilor, producţia de conţinut digital. Progresul tehnologic a permis apariţia unor noi servicii şi aplicaţii multimedia, care combiă sunetul, imaginea şi textul şi utilizează toate mijloacele de comunicaţie (telefon, fax, televiziune si calculatoare). Dezvoltarea acestor noi mijloace de comunicaţie şi de tehnologia informaţiei reprezinta un factor important de creştere a competitivităţii agenţilor economici, deschizând noi perspective pentru o mai buna organizare a muncii şi crearea de noi locuri de muncă. Totodată se deschid noi perspective pentru modernizarea serviciilor publice, a asistenţei medicale, a managementului mediului şi noi căi de comunicare între instituţiile administraţiei publice şi cetăţeni. Accesul larg la educaţie şi cultură - pentru toate categoriile sociale, indiferent de vârstă sau de localizarea geografică - poate fi de asemenea realizat cu ajutorul noilor tehnologii.

Noile tehnologii digitale fac ca accesul, stocarea şi transmiterea informaţiei să fie din ce în ce mai facile şi mai accesibile ca tarife. Dispunând de informatia digitală, aceasta poate fi transformată în noi valori economice şi sociale, creând imense oportunităţi pentru dezvoltarea de noi produse şi servicii. Informaţia devine resursa-cheie şi factor de producţie pentru economia digitală.

Dezvoltarea tehnologică pornită de noi, este într-o continuă evoluţie, astfel încât până şi gadgeturile rezultate au ajuns să ne conducă viaţa de zi cu zi, transformându-ne în nişte dependenţi docili ai "societăţii informatizate", în fapt al propriilor idei şi realizări, astfel încât până şi alegerea unei variante asupra propriei soarte o lăsăm tot în grija gadget-urilor din dotare.

Metode moderne în predarea matematicii

Prof. Arseni Simona /Specializarea matematică
Colegiul Tehnic Dimitrie Ghika Comănești, Jud Bacău

Articolul tratează despre utilizarea tehnologiei informației (IT) în învățarea matematicii. Acesta argumentează că tehnologia poate îmbunătăți calitatea și eficiența învățării matematicii, oferind un mediu interactive, distractiv și dinamic pentru elevi. De asemenea, se discută despre modul în care tehnologia poate ajuta la personalizarea învățării, adaptând învățarea la ritmul și nevoile individuale ale fiecărui elev.

Articolul de asemenea, menționează că utilizarea IT în învățarea matematicii poate ajuta la îmbunătățirea colaborării și comunicării între elevi și între elevi și profesori, precum și la dezvoltarea abilităților de cercetare și rezolvare a problemelor.

Există o gamă largă de instrumente și resurse disponibile pentru a îmbunătăți învățarea matematicii prin intermediul tehnologiei informației. Iată câteva dintre acestea:

1.Jocuri educaționale: Jocurile educaționale sunt un mod distractiv de a învăța matematica, prin intermediul unui mediu interactiv și dinamic. Acestea pot ajuta elevii să înțeleagă concepte complexe prin intermediul exercițiilor amuzante.

2.Simulări și animații: Simulările și animațiile sunt un instrument puternic pentru a ilustra concepte matematice abstracte, oferind elevilor o vizualizare clară a modului în care funcționează diferite modele și procese matematice.

3.Sisteme de învățare adaptivă: Sistemele de învățare adaptivă pot monitoriza progresul elevilor și pot oferi resurse suplimentare și feedback pentru a-i ajuta să înțeleagă conceptele mai bine. Acestea pot adapta și personaliza experiența de învățare pentru fiecare elev în parte.

4.Forumuri online și chat-uri în grup: Forumurile online și chat-urile în grup pot ajuta elevii să lucreze împreună pentru a rezolva probleme matematice și să discute concepte cu profesorii și cu ceilalți elevi.

5.Enciclopedii virtuale și baze de date: Enciclopediile virtuale și bazele de date oferă elevilor acces la informații actuale și relevante despre matematică, care îi pot ajuta să își formeze propriile opinii și să rezolve probleme.

Acestea sunt doar câteva dintre instrumentele și resursele disponibile pentru a îmbunătăți învățarea matematicii prin intermediul tehnologiei informației. Este important să se continue să se exploreze noi modalități de a utiliza tehnologia pentru a oferi elevilor o experiență de învățare dinamică și eficientă în matematică.

Utilizarea tehnologiei informației (IT) în predarea matematicii a câștigat teren în ultimii ani, deoarece tehnologia oferă o gamă largă de instrumente și resurse pentru a îmbunătăți învățarea matematicii.

Unul dintre avantajele cele mai evidente ale utilizării IT în predarea matematicii este posibilitatea de a oferi un mediu interactiv și distractiv pentru elevi.

Alte avantaje ale utilizării IT în predarea matematicii includ personalizarea învățării și adaptarea la ritmul și nevoile individuale ale fiecărui elev. Instrumente precum sistemele de învățare adaptivă pot monitoriza progresul elevilor și oferi feedback și resurse suplimentare pentru a-i ajuta să înțeleagă conceptele mai bine.

IT-ul poate, de asemenea, ajuta la îmbunătățirea colaborării și comunicării între elevi și între elevi și profesori. De exemplu, instrumente precum forumurile online și chat-urile în grup pot ajuta elevii să lucreze împreună pentru a rezolva probleme matematice și să discute concepte cu profesorii și cu ceilalți elevi.

În plus, utilizarea IT în predarea matematicii poate ajuta la dezvoltarea abilităților de cercetare și rezolvare a problemelor ale elevilor. Instrumente precum enciclopediile virtuale, bazele de date și resursele online pot oferi elevilor acces la informații actuale și relevante despre matematică, care le pot ajuta să își formeze propriile opinii și să rezolve probleme.

Deși există și provocări asociate cu utilizarea IT în predarea matematicii, cum ar fi accesibilitatea la tehnologie și competențele digitale ale elevilor și profesorilor, acestea pot fi surmontate prin implementarea unor planuri de formare și dezvoltare adecvate.

În general, utilizarea IT în predarea matematicii poate oferi un mediu în care elevii pot învăța prin explorare, experimentare și colaborare, ceea ce poate conduce la îmbunătățirea înțelegerii și retenției conceptelor matematice. Este important să se continue să se exploreze noi modalități de a utiliza IT în predarea matematicii pentru a îmbunătăți experiența de învățare a elevilor și pentru a-i pregăti pentru provocările din viitor.

În concluzie, utilizarea tehnologiei informației în predarea matematicii poate aduce numeroase beneficii și îmbunătățiri în procesul de învățare. De la jocuri educaționale la sisteme de învățare adaptivă și de la simulări la enciclopedii virtuale, există o gamă largă de instrumente și resurse disponibile pentru a oferi elevilor o experiență de învățare mai interactivă, personalizată și eficientă în matematică.

Este important să se continue să se exploreze noi modalități de a utiliza tehnologia pentru a îmbunătăți învățarea matematicii și pentru a oferi elevilor acces la informații actuale și relevante. În același timp, este important să se garanteze că tehnologia este utilizată într-un mod responsabil și echilibrat, în armonie cu alte metode de învățare și cu nevoile individuale ale elevilor. În ansamblu, utilizarea tehnologiei informației poate fi un instrument puternic pentru a îmbunătăți învățarea matematicii și pentru a oferi elevilor căi noi și creative de a înțelege acest subiect important.

Bibliografie

1.Posibilitati de imbinare a metodelor didactice moderne cu cele traditionale in lectiile de matematica, autor Lovin Lacramioara

2. Joc si intuitie in predarea si invatarea matematicii la clasa a V-a, autor Luminita Catana

METODE ȘI TEHNICI DE ÎNVĂȚARE INTERACTIVĂ

GHEORGHE SABINA
ȘCOALA.GIMNAZIALĂ NR.194

Un învăţământ modern, bine conceput permite iniţiativa, spontaneitatea şi creativitatea copiilor, dar şi dirijarea, îndrumarea lor, rolul profesorului căpătând noi valenţe, depăşind optica tradiţională prin care era un furnizor de informaţii. Profesorul este cel care modelează tipul de personalitate necesar societăţii cunoaşterii, personalitate caracterizată prin noi dimensiuni: gândire critică, creativă, capacitate de comunicare şi cooperare, abilităţi de relaţionare şi lucru în echipă, atitudini pozitive şi adaptabilitate, responsabilitate şi implicare.

Caracterul activ al metodelor și tehnicilor de învățare este dat de măsura în care sunt capabile să declanşeze angajarea elevilor în activitate, concretă sau mentală, să le stimuleze motivaţia, capacităţile cognitive şi creatoare, fiind instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experienţe, de cunoştinţe.

Aceste metode inovative se numesc metodele interactive centrate pe elev, acele modalităţi moderne de stimulare a învăţării şi dezvoltării personale, încă de la vârstele timpurii.

Interactivitatea presupune o învăţare prin comunicare, prin colaborare, produce o confruntare de idei, opinii şi argumente, creează situaţii de învăţare centrate pe disponibilitatea şi dorinţa de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă şi activă, pe influenţa reciprocă din interiorul microgrupurilor şi interacţiunea socială a membrilor unui grup. Prin folosirea metodelor interactive este stimulată învățarea și dezvoltarea personală, favorizând schimbul de idei, de experiențe și cunoștințe, asigură o participare activă, promovează interacțiunea, conducând la o învățare activă cu rezultate evidente. Pentru utilizarea eficientă a acestor metode, în practica didactică, este necesară cunoașterea teoretică, o minimă experiență în utilizarea acestora și integrarea corespunzătoare în proiectul didactic, în interrelație cu metodele tradiționale. Acest mod de predare transformă elevul într-un actor, participant activ în procesul învățări, pregătit să-și însușească cunoștințele prin efort propriu, o angajare optimă a gândirii, mobilizându-l în raport cu sarcinile de învățare date, se identifică cu situația de învățare în care este antrenat, fiind parte activă a propriei transformări și formări, generată de cunoaștere.

Procesul de formare interactiv presupune acţiune, atât din partea profesorului, cât şi din partea elevului.

Profesorul model pentru a crea cadrul optim de învăţare este necesar să ţină cont de anumite criterii în aplicarea metodelor moderne de învăţare, cum ar fi:

- competenţele ce urmează a fi dezvoltate la elevi,
- nivelul intelectual şi capacităţile elevilor,
- resursele materiale accesibile
- gradul de complexitate al conţinutului.

O metodă eficientă de predare-învățare, a cărei popularitate a crescut foarte mult este clasa răsturnată. Prin această modalitate de predare-învățare, se ating performanțe extraordinare, elevii sunt mai „prinși” de subiect pentru că îl experimentează și se implică mult mai mult. Este una din cele mai bune metode prin care se antrenează învățarea independentă. A „răsturna” o clasă înseamnă a schimba „ordinea” în care cunoștințele și deprinderile se formează. Elevii, în loc să învețe în clasă exclusiv, învață la domiciliu prin vizionarea de filmulețe, realizate de profesori. În clasă se desfășoară

discuțiile, activitățile practice și proiectele. Elevii analizează și aplică cunoștinele lor prin interacțiunea cu toți elevii clasei, dar și cu profesorul.

O altă metodă de predare inovativă este predarea de la egal la egal, astfel că în cadrul orelor, elevii pot prelua conducerea activității, alegându-și domeniul de interes din cadrul subiectului, în care sunt „experți„. Această autonomie oferită elevilor îi ajută să dezvolte un sentiment de proprietate asupra materiei și, totodată, responsabilitatea de a o preda corect, ceea ce înseamnă că ei, deja au învățat pe de rost și au înțeles problema în detaliu pentru a putea să-și învețe colegii.

Elevii înțeleg și stăpânesc mai bine cunoștințele atunci când sunt capabili să le explice clar. Atunci când prezintă, ei ar putea să învețe pe de rost în prealabil și să vorbească cu voce tare ceea ce își amintesc, dar pentru a-și învăța colegii, trebuie să înțeleagă problema în detaliu. Această oportunitate pe care o au elevii de a preda în fața colegilor de clasă le crește încrederea, încurajează studiul independent și îmbunătățește abilitățile de prezentare.

Proiectul este un instrument eficient de evaluare.

Proiectul este o metodă activă prin care tehnologia este integrată şi se realizează abordări particularizate, teme indicate anterior elevilor. Dezvoltă cunoştinţe şi capacităţi, promovează investigaţia/căutarea şi demonstrează învăţarea prin rezultate.

Învaţă elevii cum să gestioneze proiectul, timpul alocat diverselor activităţi. Sunt coordonate activităţi comune în cadrul grupului. Elevii vor discuta între ei şi vor face schimb de informaţii.

Proiectele se axează pe obiectivele operaţionale corespunzătoare competenţelor specifice sau obiectivelor de referinţă. În proiectele educaţionale succesiunea fazelor de realizare este următoarea:

- Alegerea temei de proiect şi motivarea elevilor
- Constituirea grupelor de lucru
- Planificarea etapelor de lucru şi distribuirea responsabilităţilor
- Documentarea şi execuţia proiectului
- Monitorizarea şi controlul proiectului
- Prezentarea rezultatelor şi evaluarea rezultatelor

Aceste metode interactive ne conduc spre un demers didactic de predare-învățare-evaluare, orientat spre formarea deprinderilor de colaborare și formarea sarcinilor în grup cu participarea activă și conștientă a fiecărui membru al grupului. Ca urmare a aplicării cu regularitate a metodelor inovative, de cooperare, în timp, nu vor întârzia să apară rezultate superioare, relaţionări heterogene pozitive, motivaţie intrinsecă mai mare, respect de sine mai crescut şi abilităţi sociale deosebite, solicitate de piaţa muncii.

Bibliografie:

1. Cerghit, Ioan, (1997), Metode de învăţământ, ediţia a III-a, Editura Didacticăşi Pedagogică, R.A.,București.
2. Mureşan, Pavel, (1990), Învăţarea rapidă şi eficientă, Editura Ceres, București;
3.Oprea, C.L.,Strategii didactice interactive, Editura Didactică și Pedagogică, RA, București, 2009
4. Păcurari, Otilia, (coord.), (2003), Strategii didactice inovative, Editura Sigma, București.

Timpul și spațiul de învățare online pentru copiii din învățământul primar

Mitea Mariana,
Școala Gimnazială „Lucian Blaga”, Satu Mare

Mulți aruncă vina înspre internet pentru scăderea capacității intelectuale. Când e mai ușor să găsești o informație la un clic distanță...de ce să pierzi vremea în biblioteci? Iar aceasta susțin criticii internetului duce la o aparență de educație. Copiezi informația primită „de-a gata”, nu ți se fixează în cap, dar te ajută să-ți vopsești o fațadă intelectuală. Iar tinerii, susțin aceeași critici sunt primele victime ale acestei tehnologii. Internetul, spun ei, îi face superficiali, alergători după o notă de trecere, nu să învețe. Oare de ce sunt dornici să ia note bune sau de trecere fără a munci pentru aceasta? Poate tocmai societatea în care trăim încurajează „furtul căciulii”.

Realitatea imediată este că, pastrând proporțiile și echilibrul, acolo unde elevii sunt cooptați în activitățile instructiv – educative online, aceștia și părinții lor resimt o normalizare a rutinelor zilnice, orarul săptămânal al activităților, raportării la o serie de evenimente socio – economice actuale, relațiilor familiale, o normalizare a motivației, a optimismului, a perseverenței.

Activitățile online la clasă, ori acasă sunt benefice, deschid orizonturi noi au un rol semnificativ în cultivarea rezilienței, în organizarea timpului zilnic și în îndeplinirea nevoilor copiilor de socializare în afara mediului familial, cu condiția de a nu induce dependența. Din perspectiva activităților online timpul trebuie privit din prisma frecvenței, duratei și a intervalelor orare ale activităților digitale. Spațiul virtual dedicat învățării este divers și oferă multe resursse educaționale adecvate temelor din programa școlară. Gestionarea acestuia revine atât profesorilor, cât și părinților și copiilor și implică participarea activă și inițiativă în ceea ce privește selectarea surselor de informare și de documentare pentru consolidarea cunoștințelor.

Rețelele sociale, media, freccvent accesate de elevi, reprezintă un spațiu care poate fi valorificat și din perspectiva învățării. Aceeași valoare educativă o pot avea softurile educaționale, jocurile, materialele didactice digitale, videoclipurile și prezentările care se înscriu oricum în aria de interesc a copiilor, fiind atractive și ușor de utilizat ca mijloace de învățământ.

Cadrelor didactice le revine responsabilitatea de a organiza sesiuni de învățare online ținând cont de următoarele aspecte: particularitățile de vârstă și dezvoltare ale copiilor – frecvența și durata, recomandările specialiștilor în legătură cu timpul de ecran – frecvența și durata, schimbările din rutinele zilnice ale copiilor – intervale orare ale activităților.

Micii școlari reprezintă etapa învățării și a transferului de cunoștințe, a formării deprinderilor de autocunoaștere, de comunicare asertivă a bazelor gândirii critice și a interesului pentru noile tehnologii. Acum, copiii sunt utilizatori iscusiți ai aplicațiilor digitale, învață acesând diferite aplicații, socializează online, sunt interesați de lumea digitală și autonomi în spațiul acesteia.

Spatiul dedicat activităților online va dedica scurte secvențe de timp pentru socializare colegială, la începutul fiecărei sesiuni sau pentru captarea atenției, prin metode specifice spațiului virtual. În acest sens, vor fi utilizate resursele aplicațiilor folosite pentru desfășurarea activităților, prin opțiuni de tipul share screen, care ajută livrarea în timp real a metodelor de lucru și a materialelor didactice. Pentru trei – cinci minute, copiii au ocazia să joace un joc de energizare fizică, mentală, emoțională sau să urmărească un clip video.

Valorificarea la maximum a timpului dedicat introducerii unei sesiuni condiționează într-o foarte mare măsură durata totală a timpului unei sesiuni, adică o bună gestionare a timpului. Sfatul specialiștilor pentru cadre didactice și părinți este organizarea timpului petrecut de elevi în mediul virtual, ținând cont de câteva elemente:

- ✓ Nevoile diferite de învățare;
- ✓ Timpul optim de expunere la ecran în funcție de vârsta copiilor;
- ✓ Programa școlară și programa de examen;
- ✓ Nevoia de socializare;
- ✓ Nivelul de digitalizare.

Resursele digitale folosite de mine cel mai mult provin de pe: Twinkl.com, didactic.ro, wordwall.net. Menționez că resursele utilizate de pe *didactic.ro* și *twinkl* au fost folosite atât pentru formarea de noi cunoștințe, cât și pentru consolidare și testare. Pe cele de pe *wordwall.net* le-am folosit cu predilecție pentru consolidare și testare de cunoștinte.

Am observat că cele mai utile resurse digitale în desfașurarea acestor tipuri de activități sunt cele de pe platforma twinkl și jocurile educative realizate pe wordwall.net si youtubekids.com. Copiii pot beneficia de mai mult timp petrecut cu părinții, pot acumulat noi informații în domeniul IT, învățând să utilizeze un instrument digital în scop educativ, au posibilitatea să învețe lucruri noi despre natură, experimentând alături de părinți și îndrumați de cadrul didactic.

Părinții au beneficii, la rândul lor prin faptul că pot observa nivelul educativ al propriului copil, felul în care acesta se raportează la actul instructiv-educativ, nivelul de implicare al său în actul instructiv-educativ, beneficiază de feed-back în timp real atât de la copil, cât și de la cadrul didactic, învață că tehnologia poate oferi o nouă formă de educație

Utilizarea internetului și a noilor tehnologii este un domeniu cu o dinamică deosebită, în întreaga lume și în țara noastră, în special din momentul adoptării parțiale (sau poate, din păcate totală) a sistemelor de învățare digitală.

Noile educații – un model inovativ pentru învățământul românesc

Prof. Florea Mihaela-Maria
Școala Gimnazială Solovăstru, jud. Mureș

În secolul XXI, apariția noilor educații este determinată de dinamica proceselor ecologice, demografice, economice, politice, culturale și comunitare, amplificate în contextul societății postmoderne, bazată pe cunoaștere. Toate noile educații au un obiectiv general comun, care constă în “formarea – dezvoltarea civică a personalității în contextul unor noi valori culturale, economice, politice, comunitare, care anticipează educația de calitate în societatea bazată pe cunoaștere.”[43]

În prezent, problema educației este în strânsă legătură cu problematica lumii contemporane, o lume ce se caracterizează prin transformări și schimbări în toate domeniile, determinate de progrese în domeniul științei și tehnicii, evoluția nevoilor materiale și spirituale ale oamenilor.

Educația reprezintă o dimensiune constitutivă a ființei umane. Tot ce ține de umanitate: limbaj, rațiune, sentimente, artă, morală se realizează numai prin educație. Societatea de mâine este rezultatul societății de astăzi. Educația nu poate fi separată de viața comunității, de situația economică, socială și politică. Educația trebuie să răspundă permanent unor exigențe ale realității contemporane.

Noile educații nu trebuie privite numai ca surse de reînnoire a unor conținuturi care provin din dimensiunile tradiționale ale educației, ci din perspectiva multiplelor relații de tip sistemic și a efectului de viitor. Capacitatea de a stăpâni tehnologiile moderne reprezintă una dintre provocările majore ale societății contemporane.

În cele ce urmează îmi voi concentra atenția asupra uneia dintre noile educații, cea interculturală și asupra formelor și metodologiilor de realizare ale acesteia.

Interculturalitatea pune accentul pe interacțiunea dintre diferitele grupuri distincte dintr-o societate, cu referire la un proces dinamic de schimburi, de dialog între grupuri, precum și de determinare a unui limbaj și a unui spațiu comune în care să se desfășoare comunicarea. Acceptarea diversității culturale duce la ideea de acceptare a coexistenței mai multor culturi și la adoptarea multiculturalismului ca o politică de gestionare a diversității.

Conceptul de interculturalitate face referire la spațiul dintre două sau mai multe culturi, un spațiu care este dinamic și supus în permanență unor negocieri între două grupuri considerate ca aparținând unor culturi diferite.

Interculturalismul înseamnă înțelegerea și aprecierea propriei culturi, dublate de respectul față de cultura etnică a celuilalt. Interculturalitatea este un proces care se produce la intersecția dintre culturi și care pornește de la ideea că înțelegerea dintre persoane din grupuri diferite este posibilă tocmai datorită acestui proces. Abordarea interculturală se realizează prin intermediul educației, ca răspuns la fenomenul excluderii și marginalizării.

Educația interculturală se referă la deprinderea de a trăi împreună cu ceilalți. Comisia Internațională pentru Educația secolului XXI pune accent pe această componentă a educației ca fiind esențială pentru dezvoltarea armonioasă a societății.

Scopurile educației interculturale sunt:

- “înțelegerea la nivel intercultural și internațional;
- recunoașterea și respectul diferențelor culturale;

[43] Sorin Cristea, *Conținuturile și formele generale ale educației*, Editura Didactica Publishing House, București, 2017, p. 28-29

- negarea rasismului și xenofobiei;
- drepturi umane și cetățenești egale;
- oportunități egale la nivel educațional;
- acces egal la cunoaștere și instruire.”[44]

Obiectivul general al educației interculturale este acela de deprindere a abilităților de conviețuire în societatea plurală a zilelor noastre. Dezvoltarea abilităților de interacțiune eficientă în contexte interculturale se realizează prin învățarea unor comportamente specifice, dobândite în cadrul unor influențe educative formale, informale și nonformale.

Aplicarea principiilor educației interculturale presupune respectul diversității și al dreptății. Pe aceste două aspecte se bazează conținuturile și procesele pedagogice specifice educației interculturale.

Urmând aspectul diversității, găsim preocuparea educativă de a oferi elevului posibilitatea de a comunica și de a coopera cu ceilalți în cadrul unor grupuri eterogene. Acesta este scopul de a familiariza elevul cu existența unor perspective diferite de a sa și de a reflecta asupra diversității punctelor de vedere. Diversitatea culturală pune atât problema apărării diferențelor cât și pe cea a dialogului cultural, care recunoaște că fiecare trebuie să contribuie la îmbogățirea experienței umane.

Cel de-al doilea aspect al educației interculturale se referă la dreptate, care se bazează pe faptul că și alte puncte de vedere pot fi la fel de valabile și de corecte ca propria perspectivă. Această dimensiune a dreptății vizează abordarea conceptelor legate de drepturile omului, potrivit cărora toți indivizii se nasc egali, precum și înțelegerea de către elevi a practicilor de intoleranță, rasism și discriminare, care contravin drepturilor omului și copilului.

Din perspectiva deschiderii interculturale, văzută ca fiind o exigență a educației contemporane, educația interculturală ar putea fi definită ca o formă a educației pentru toți, în spiritul recunoașterii diferențelor care apar în cadrul comunității, precum și a respectului față de propria persoană și față de ceilalți.

Potrivit lui C. Cucoș (2000), educația interculturală reprezintă “cel puțin trei perspective: o idee sau un concept, o mișcare de reformă educațională și un proces, pentru că:

- include ideea că toți elevii, fără deosebire de apartenență de gen, socială, etnică sau culturală trebuie să aibă oportunități egale de a învăța;
- este o mișcare de reformă capabilă să producă schimbări majore în școală și în cadrul altor instituții educaționale, elevii beneficiind de egalizarea șanselor în instrucție și educație;
- este un proces în permanentă derulare ce include idei ca echitatea și preocuparea continuă pentru stimularea realizărilor școlare.”[45]

La nivelul Consiliului Europei sunt propuse o serie de politici de promovare a educației interculturale și se referă la acordarea dreptului de a participa la dialogul intercultural și asumarea unui rol activ în determinarea practicilor educaționale, afirmarea diversității culturale și lingvistice, promovarea dialogului intercultural pentru întărirea democrației și înlesnirea învățării limbilor străine.

---

[44] Mariana Marinescu, *Noile educații în societatea cunoașterii*, Editura Pro Universitaria, București, 2013, p. 193

[45] C. Cucoș, *Educația. Dimensiuni culturale și interculturale*, Editura Polirom, Iași, 2000, p. 174

Pentru realizarea cu succes a educației interculturale, în cadrul școlii se impune asigurarea de oportunități pentru comunicare și cooperare, precum și asigurarea de șanse egale de educație, prezentarea informațiilor din mai multe perspective, pentru a stimula înțelegerea diversității și a unității prin diversitate și reflectarea diverselor realități specifice societăților multiculturale.

În practica școlară, este necesar să se recurgă la o pedagogie activă și participativă, prin învățarea colectivă care îi implică mai mult pe copiii cu posibilități materiale modeste cu scopul de a promova egalitatea șanselor educaționale și prin educația pentru comunicare.

Ca forme de realizare a educației interculturale amintim pe cele generale, specifice oricărui tip de educație, respectiv: lecțiile obișnuite, activitățile nonformale din școală și influențele informale exercitate în afara perimetrului școlii.

Din punctul de vedere al metodologiei didactice, metodele activ-participative vor pune în evidență interesul și creativitatea elevilor, dându-le posibilitatea colaborării și exprimării. Printre activitățile specifice educației interculturale se numără realizarea de proiecte, cercetările, interviurile, recitările de poezii, jurnalele de clasă, interpretările de roluri, povestirile, manifestările teatrale, discuțiile legate de unele probleme ce privesc viața școlii, exercițiile de reflecție critică și constructivă, utilizarea unor documente autentice, cum ar fi: fotografiile, foile de jurnal, emisiunile televizate și filmele video.

Invitarea în mediul școlar a unor persoane avizate din exterior, care provin din medii sociale și culturale diferite și care au puncte de vedere diferite reprezintă o altă activitate prin care se poate realiza educația interculturală. Școala interculturală poate deveni un spațiu al interacțiunilor și întâlnirilor benefice și avantajoase pentru toți cei implicați în activități, un spațiu care să asigure egalitatea șanselor de acces și reușită ale tuturor elevilor.

Alte posibile activități utilizate pentru punerea în practică a educației interculturale le reprezintă participarea la evenimente culturale și sărbători locale, vizitarea unor muzee și expoziții, antrenarea în activități muzicale și sportive, organizarea de întâlniri între persoane aparținând unor culturi diferite, participarea la activități propuse de unele organizații și asociații.

Educația interculturală are o influență pozitivă asupra experiențelor majorității elevilor deoarece implică învățarea experiențială, având o puternică dimensiune practică. Învățarea interculturală este centrată pe elev, fiind luate în considerare particularitățile fiecăruia în parte.

Educația interculturală este strâns legată de viața comunității, de situația economică, socială și politică, de forma de guvernare și oferă răspuns exigențelor realității naționale și internaționale.

Bibliografie:

Cristea, S. (2017), *Conținuturile și formele generale ale educației*, Editura Didactica Publishing House, București

Cucoș, C. (2000), *Educația. Dimensiuni culturale și interculturale*, Editura Polirom, Iași

Marinescu, M. (2013), *Noile educații în societatea cunoașterii*, Editura Pro Universitaria, București

Clasa de elevi ca grup social

Prof. înv. primar Gaceu Săndița
Liceul de Arte „Hariclea Darclee”, Brăila

Este specifică pedagogiei contemporane o preocupare din ce în ce mai intensă pentru fenomenele de grup ; cucereşte teren o nouă înţelegere a dezvoltării copilului ca parte a entităţilor sociale. Grupurile şcolare sunt obiectul unor intense investigaţii.

Invăţarea umană în sensul său cel mai larg de achiziţie a unor elemente inexistente în experienţa anterioară este, în aceeaşi măsură şi concomitent, un proces individual şi social. Individual, în sensul că aparţine şi se realizează de către un subiect, social în sensul că se manifestă în anumite condiţii sociale, într-un context situaţional, în care acţionează o mulţime de variabile exterioare cunoştinţelor individuale, dar nu independente de ele, variabile care îşi pun amprenta asupra rezultatelor învăţării. Care sunt aceste variabile şi cum acţionează ele, iată două întrebări fundamentale ce constituie punctul de convergenţă a unui tot mai mare număr de cercetări interdisciplinare cu finalitate pedagogică. Elucidarea lor va permite o înţelegere mai profundă a mecanismelor socializarii individului uman şi ca urmare a procesului învăţării.

În prezent, învăţământul pe plan mondial se confruntă cu o serie de probleme grave, probleme de fond, dintre care se amintesc cel mai des : lipsa de motivaţie a elevilor, numeroase lacune în cunoştinţele de bază ale elevilor, lipsa cadrelor didactice specializate, lipsa de motivaţie şi interes a cadrelor didactice, numărul din ce în ce mai mare de elevi şi de studenţi.

De aceea, modificarea atitudinii elevului (trezirea interesului, satisfacţia) prin aplicarea metodelor psihologiei sociale în procesul instructiv-educativ nu este doar benefică ci şi absolut necesară în contextul modernizarii învăţământului.

Trecerea de la viziunea individualistă, centrată pe elev, către o abordare socială, este o sarcină de mare importanţă, menită să schimbe mentalitatea şi comportamentul atât al cadrelor didactice cât şi al elevilor.

Trezirea interesului pentru studiu, încrederea în propriile posibilităţi, intercunoaşterea, toate acestea pot fi efectul direct al aplicării metodelor de grup în procesul instructiv-educativ.

Psihosociologia grupurilor şcolare sugerează necesitatea luării în considerare în cadrul procesului de învăţământ nu numai a factorilor de ordin strict pedagogic (lecţia, cu toată structura sa), metodic (procedee metodice de predare) sau chiar psihologic (personalitatea profesorului), ci şi a factorilor psihosociali (relaţiile interpersonale dintre copii, dintre copii şi profesori, comunicarea în grup, structura şi organizarea lui, însuşi grupul ca factor educativ) care au o deosebită importanţă.

Uneori ei au un rol acompaniator, de însoţitor al celorlalţi, alteori de catalizator, stimulator, în fine pot avea chiar rol determinant în buna organizare a procesului instructiv-educativ.

Factorii psihosociali au un rol formativ, ei influenţând amplu constituirea personalităţii copiilor.

De aceea, numai cunoaşterea, cercetarea şi ameliorarea lor ca şi considerarea clasei ca grup educaţional în cadrul căruia acţionează astfel de factori pot conduce la obţinerea progresului educaţional.

Aplicarea metodelor de grup în cadrul procesului instructiv - educativ are efecte asupra întregii personalităţi a celor care le practică . Ele afectează profund planul intelectual (permit schimbul de idei, confruntarea lor, găsirea unor soluţii originale, deci dezvoltă creativitatea), planul afectiv (dau naştere la emoţii cum ar fi bucuria şi satisfacţia muncii în comun, la unele sentimente-colectivismul), planul acţional – comportamental (se valorifică în practică spiritul de colaborare, răspundere, iniţiativă), planul aptitudinal (deci posibilitatea descoperirii faptului că toate aptitudinile sunt necesare într-o

activitate, deşi nu dispune fiecare de toate, dezvoltă pur şi simplu unele aptitudini generale sau speciale intelectuale, organizatorice), planul atitudinal şi motivaţional (dezvoltă atitudini noi şi manifestări faţă de cei care se sustrag de la activitate, spiritul de răspundere personală şi colectivă, crează motivaţii suficiente şi eficiente totodată pentru desfăşurarea normală a activităţii).

Prin aplicarea metodelor de grup se urmăreşte, înainte de toate, influenţarea celor asupra cărora sunt orientate, obţinerea unor modificări, restructurări pozitive în personalitatea copiilor.

Acţiunile educative ce vizează colectivul de elevi trebuie să se concentreze pe maturizarea socială a membrilor săi. Aceasta presupune din punct de vedere pedagogic asimilarea şi interiorizarea unor mecanisme psihosociale cu funcţie reglatoare asupra comportamentului uman în relaţiile pe care le stabileşte cu ceilalţi, în concordanţă cu cerinţele şi normele grupului social din care face parte precum şi ale societăţii în ansamblul său. Societatea prezentă şi viitoare impune pregătirea individului pentru ***contactul interuman.***

Se vorbeşte despre colectiv ca « totalitate » sau sistem social, ca « grup » de persoane reunite cu scopul desfăşurării unor activităţi.

Pe fondul acestei pluralităţi de sensuri se distinge şi unul pedagogic care presupune reuniunea copiilor într-o unitate microsocială în vederea desfăşurării activităţii instructiv-educative. Reuniunea asigură o anumită omogenitate în ceea ce priveşte vârsta, experienţa de viaţă şi gradul de instruire a membrilor componenţi. Colectivul fiind un grup social, o variantă a acestuia, ies în evidenţă particularităţi ale colectivului de elevi prin analogie cu cele ale grupului social : structura, coeziunea, dinamica şi scopurile specifice.

Ca oricare alt grup social , colectivul de elevi se constituie în vederea desfăşurării unei activităţi şi a atingerii unor ***scopuri*** fundamentale . Deci un colectiv de elevi este un grup educaţional constituit în vederea atingerii unor scopuri educative, care, la rândul lor, sunt subordonate idealului educaţional. Aşadar, raţiunea însăşi de existenţă a colectivului este asigurarea condiţiilor necesare în vederea dezvoltării unei atitudini cooperant-participative, expresie a mobilurilor fundamentale de dezvoltare a societăţii umane.

Grupul educaţional este grupul care este organizat şi care funcţionează în vederea realizării şi desfăşurării procesului instructiv-educativ. Grupurile educaţionale sunt grupuri psihosociale cu întrepătrunderea puternică a celor două planuri, cu funcţionarea şi influenţarea lor reciprocă. Deci cercetarea psihosocială complexă a grupurilor educaţionale este mai fructuoasă decât una sociologică pe de o parte şi alta psihologică pe de altă parte.

Funcţionarea ca atare a grupului atrage după sine sau mai bine zis dă naştere la o serie de efecte cum ar fi : coeziunea membrilor grupului, conformismul sau nonconformismul, deviaţionismul, tonul hedonic, omogenitatea, permeabilitatea, stabilitatea grupului care sunt tot atâtea caracteristici ale grupului.

Cadrul şi dimensiunile sociale ale instruirii precum şi efectele lor au o semnificaţie majoră în formarea personalităţii.

Pentru identificarea dimensiunilor sociale ale instruirii , punctul de pornire îl constituie studierea clasei de elevi din perspectiva particularitaţilor sale sociopedagogice şi mecanismelor prin care ea favorizează actul de predare şi învăţare. Grupul de elevi constituie cadrul psihosocial al desfăşurării activităţii de instruire şi educare. El condiţionează şi mediază activitatea de învaţare , relaţia profesor-elev , metodele pedagogice. El autorizează şi consacră anumite metode şi relaţii educaţionale, comportamentale, didactice, iar pe de altă parte determină formele actului educaţional în ansamblul său .

Invăţarea nu este doar un act individual ci şi unul social ; grupul de elevi nu se manifestă doar în situaţiile de educare ci şi în cele de învaţare. Chiar dacă influenţa factorilor de grup este uneori latentă, impactul lor calitativ este semnificativ.

Deşi numită adesea « societate în miniatură » , societatea şcolară are anumite reguli de funcţionare proprii.

Având un caracter tranzitoriu , anumite modalităţi de organizare şi funcţionare au o anumită artificialitate, ceea ce face din ele doar un exerciţiu pentru rolul social viitor.

Indiscutabil, clasa şcolară este o realitate socială unde au loc anumite fenomene cu evidente semnificaţii sociale . Jean Claude Filloux (1968-1969) spune că o clasă este, înainte de toate , un mediu de comunicare, instrumentul instituţionalizat prin care partenerii acestui proces interacţionează reciproc şi în cadrul căruia sunt reflectate valorile şi ideologia unei societaţi. Și Durkheim vorbește despre clasa școlară ca « grup natural » care întrunește caracteristicile unei microsocietăţi, fiind sediul unor fenomene de contagiune. Tot Durkheim vorbeşte despre existenţa unui sistem normativ al clasei de elevi , un fel de « rezumat condensat » al experienţelor colective. Clasa de elevi este , astfel, un mediu semnificativ de socializare, prin procesele colective ce au loc aici.

Implementarea strategiei de învățare RIR la disciplina Fizică

Prof. Szöllösi-Moța Cristina
Şcoala Gimnazială Nr. 7 Petroşani

„A pune întrebări este una dintre cheile fundamentale ale învățării. Este întotdeauna mai bine să puneți o întrebare decât să vă prefaceți că înțelegeți”. Catherine Pulsifer

Strategia de învățare: RIR(Relația întrebare răspuns) este o strategie care sprijine elevii în înțelegerea și formularea diferitelor tipuri de întrebări. Strategia are avantajul că îi obligă pe elevi să gândească și dincolo de limitele textului, să fie creativi și să coopereze în timp ce se angajează în gândire de ordin superior.

Nivelul de dificultate: mediu

EXEMPLU: Inerția

RELAȚIA ÎNTREBARE - RĂSPUNS RIR

PROBLEMA ȚINTITĂ

- Comprehensiune
- Reflecție și evaluare

MOD DE LIVRARE

- Față în față

RESURSE

- Fișă cu textul ce urmează a fi citit sau cartea personală

NIVEL DE LITERAȚIE se realizează pentru cele trei componente ale literației: localizarea informației, înțelegerea textului, sintetizarea informației

MOD DE LUCRU

- Individual

DESCRIEREA ACTIVITĂȚII

Înainte de activitate Se citește textul în moduri variate.

″ Pentru micul dejun Vlad găsește pe masa de bucătărie o cană plină cu 250 cm^3 lapte și un corn cu ciocolată . Se așează la masă și trage brusc spre el cana cu lapte. Câteva picături de lapte cad pe masă. După ce servește micul dejun Vlad pleacă spre stadion unde va participa la concursul de atletism, la proba de 800m plat. S-a dat startul. Vlad ajunge primul la linia de sosire, dar nu se poate opri brusc. Oare din cauza vântului care-i suflă din față?″

În timpul activității

În urma citirii textului, elevii vor formula diferite tipuri de întrebări pe care le vor nota în patru cadrane ale unui tabel.

„Mergem în virtutea inerției”

A.CHIAR ACOLO *1. Ce găsește Vlad pe masă?* *2. Cât volum avea cana de lapte?* *3. Unde pleca Vlad după micul dejun?* *4. Ce cade pe masă?* *5. Câți* cm^3 *de lapte sunt în cană?* *6. Unde găsește Vlad micul dejun?* *8. La ce concurs va participa Vlad?* *9. Ce a băut Vlad de dimineață?*	*B.GÂNDEȘTE ȘI CAUTĂ* *1. De ce nu se poate opri Vlad brusc din alergat?* *2. Ce corpuri își schimbă starea de mișcare și de repaus?* *3. De ce după parcurgerea celor 800 de m, Vlad nu se oprește?* *4. De ce când tragem brusc de cană o parte din lichid se varsă?*
C. AUTORUL ȘI TU *1. De ce crezi că nu se poate opri Vlad?* *2. Ce preocupări are Vlad?* *3. Ce mănânci sănătos la micul dejun?* *4. Câți metrii parcurgi zilnic pentru a fi sănătos?* *5. La câte concursuri ai participat?* *6. Ce program are Vlad într-o zi? Dar tu?*	*D. DOAR TU* *1.Ce sport faci?* *2.Ce mănânci?* *3.La ce probă de sport nu vă puteți opri?* *4.Ce se întâmplă cu noi la proba de viteză?* *5.Ce este inerția?* *6.Ce se întâmplă când frânăm brusc bicicleta?* *7.Ce se întâmplă dacă nu folosim centura de siguranță și frânează brusc mașina?* *8. Îți plac cornurile cu ciocolată? Crezi că sunt sănătoase?* *9. Acest meniu ne oferă plusul de energie?*

Fișă inerția

Ce proprietăți recunoști în text?

Toate corpurile ocupă un loc în spațiu numit volum.

Toate corpurile interacționează

Toate corpurile se găsesc într-o anumită stare de agregare.

Toate corpurile au inerție

Explică de ce se varsă picăturile de lapte din cană? De ce Vlad nu se oprește brusc la linia de sosire?

Să explicăm: Moneda din pahar, Roata șoricelului, Autobusul

Laptele din cană, corpul lui Vlad, moneda de pe carton etc, se opun schimbării stării de repaus sau de mișcare rectilinie uniformă pe care a avut-o înaintea interacțiunii cu un alt corp, adică au INERȚIE

Reține:

Inerția

- proprietate generală a corpurilor
- apare în diferite momente din viața cotidiană
- este proprietatea corpurilor de a se opune schimbării stării de repaus sau de mișcare rectilinie uniformă

Concluzii:

Elementul cheie în educație îl reprezintă elevul care trebuie să realizeze o serie de procese pentru a putea cunoaște și utiliza practic informațiile însușite. O învățare eficientă presupune mai întâi înțelegerea faptelor, analizarea acestora, formularea unor idei pe baza cunoștințelor dobândite ulterior. Profesorul este mediator și îndrumător în activitatea de învățare pe care aceștia o parcurg. RIR este o metodă care le solicita elevilor să gândească dincolo de limitele textului, să devină creativi, să aibă imaginație să participe la lecție în scopul însușirii unei cunoștințe.

BIBLIOGRAFIE

1. Cerghit, Ioan , 2002, Sisteme de instruire alternative şi complementare. Structuri, stiluri şi strategii, Editura Aramis, Bucureşti;
2. Dumitru, I. Al., 2000, Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara

Învățământul românesc – de la modelul tradițional la modelul inovativ

Sava Andra-Maria
Grădinița cu program normal nr. 15 Iași

Trăim într-o societate în care totul este într-o continuă modernizare, schimbare, iar în aceste condiții și învățământul trebuie îmbunătățit, perfecționat și adaptat, pentru a putea vorbi despre o permanentă inovație și creație în activitatea didactică care să le asigure copiilor o educație de calitate din care să aibă de câștigat pentru tot restul vieții.

Învățământul românesc tradițional și învățământul românesc inovativ constituie o temă importantă de reflexie asupra tuturor cadrelor didactice, deoarece doar aceștia au puterea de a face o schimbare la nivelul sistemului de învățământ.

Între cele două există o luptă constantă, întrucât în ultimii ani s-a observat o scădere accentuată a motivației elevilor pentru învățare și s-au urmărit diverse metode pentru stimularea acesteia.

Dacă vorbim despre învățământul tradițional, acesta are la bază metode de învățare pasive care se bazează pe ideea de ascultare a elevului a ceea ce predă profesorului situat în fața clasei. În acest caz profesorul este emițătorul, este cel care expune informațiile și impune un punct de vedere, în schimb ce elevul doar ia parte din bancă fără a fi implicat activ la lecție, urmărindu-l pe profesor și încercând să memoreze și să reproducă informațiile ascultate. Aceste lecții pot fi uneori epuizante pentru elevi. Se poate evidenția faptul că în cazul acestui tip de învățământ, atunci când un elev este dornic de a-și exprima opinia, iar aceasta este alta decât cea a dascălului, de multe ori nu este luată în calcul, ba chiar ignorată sau tratată cu superioritate. În aceste condiții, elevii nu manifestă interes pentru cele prezentate, sunt absenți la oră chiar dacă fizic sunt în sala de clasă, însă pot și absenta, totodată, și fizic considerând că nu au de ce să meargă la acea oră.

Pe de altă parte, dacă facem referire la modelul inovativ, în primul rând, acesta presupune implicarea activă a elevului în actul didactic prin exprimarea punctelor de vedere proprii, încurajează cercetarea, schimbarea de idei cu ceilalți participanți din cadrul activității, cooperarea în rezolvarea sarcinilor, iar profesorul devine partener în învățare, facilitând învățarea și ajutându-i pe aceștia să înțeleagă mai ușor informațiile predate. Toate acestea, însă presupun existența unei relații deschise profesor-elev și elev-profesor. Este important ca elevii să simtă că profesorul nu îi judecă, că le este alături la orice pas și să nu se simtă stingheriți atunci când apelează la ajutorul lui. Dacă facem referire la dascăl, acesta trebuie să dețină capacitatea de a înțelege nevoile elevilor, să știe cum să le valorifice potențialul și cum să îi facă să participe la activități cu drag implicându-se în totalitate în cadrul acestora.

În al doilea rând, când vorbim despre inovație în învățământ ne gândim și la metodele, mijloacele folosite de către profesor pentru a face lecția cât mai atractivă, interesantă și accesibilă pentru elevi și pentru a reuși atingerea obiectivelor propuse.

De exemplu, încă de mici copiii sunt atrași de instrumentele digitale (telefoane, tablete, calculatoare) având în vedere că trăim în era digitalizării și, în acest caz, este bine să profităm de ocazie și să înserăm aceste dispozitive și la orele de curs. De exemplu, pentru predarea unei anumite lecții ne putem folosi de prezentări realizate cât mai interactiv, videoclipuri sau chiar jocuri distractive. Putem folosi, de asemenea, realitatea virtuală, 3D și astfel pentru câteva minute putem călători într-o altă țară sau într-un alt univers, putem descoperi animale dispărute etc. Pe de altă parte, instrumentul digital oferă explicații, justificări, ilustrări ale unor concepte ce pot fi mai greu de înțeles sau de observat în mediul natural din varii motive.

Trebuie menționat faptul că, folosirea calculatoarelor sau a tabletelor nu va înlocui actul de predare, ci va fi folosit ca un ajutor în desfășurarea acestuia sprijinind activitatea didactică și facilitând realizarea idealurilor și a scopurilor educaționale. Totodată, instrumentele digitate vor fi folosite cu scopul achiziționării copiilor a unor cunoștințe și dezvoltarea unor deprinderi care să îi ajute pe aceștia să se adapteze la societatea care se află într-o continuă evoluție. Câteva dintre avantajele folosirii calculatoarelor sunt stimularea capacității de învățare, motivarea implicării copiilor în actul instructiv-educativ, dezolvarea gândirii, memoriei, imaginației.

În școlile din țara noastră se practică mai mult modelul tradițional decât cel inovativ, însă nu trebuie să apelăm la cel din urmă și să îl eliminăm pe primul, ci este importantă găsirea unei balanțe între cele două. Așadar, consider că fiecare profesor trebuie să dețină capacitatea de a ști cum să le îmbine, înclinând totuși spre cel modern, deoarece este mai apreciat și de impact asupra elevilor.

Bibliografie:

1. Chivu R., „Elemente de managementul educaţiei”, Ed. Meronia, Bucureşti, 2008;
2. Ionescu M., Radu I., „Didactica modernă”, Ed. Dacia, Cluj – Napoca, 2001.

Softuri educaționale – inovativ în matematică

Bălănescu Silviu
Liceul Teoretic „D. Alighieri”, Bucureşti, sector 3

Ca metodă, învăţarea asistată de calculator recurge la un ansamblu de mijloace care să-i permită atingerea obiectivelor şi formarea competenţelor specifice. Mijloacele didactice specifice metodei sunt programele de învăţare sau soft-urile didactice. Prin soft educaţional se înţelege un program proiectat în raport cu o serie de coordonate pedagogice (obiective comportamentale, conţinut ştiinţific specific, caracteristici ale grupului ţintă) şi tehnice (asigurarea interacţiunii individualizate, asigurarea feed-back-ului secvenţial, realizarea evaluării formative).

Softurile educaţionale în curriculum şcolar conferă:

- rapiditate;
- spaţiu de învăţare virtual autonomie în învăţare (elevii îşi petrec timpul utilizând informaţia, nu căutând-o);
- individualizarea învăţării, absenţa grupurilor de elevi care învaţă împreună (caracteristică depăşită în prezent cu ajutorul teleconferinţelor sau cu ajutorul discuţiilor on-line), respectarea ritmului propriu de lucru al fiecăruia;
- comunicarea în ambele sensuri (ceea ce face deosebirea între învăţământul la distanţă şi utilizarea tehnologiei pentru a ajuta învăţarea tradiţională).

Vom detalia trei softuri educaționale, utile în matematică:

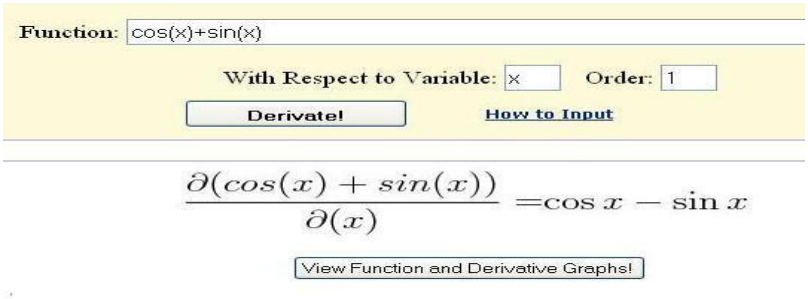
1. **SolveMyMath**
2. **MAFA Plotter de Grafice Matematice**
3. **Hotpotatoes**

1. SOLVEMYMATH

Un astfel de soft educațional este softul „**solvemymath**” care se accesează cu ajutorul site-ului: **http://www.solvemymath.com/online_math_calculator/calculus/** .

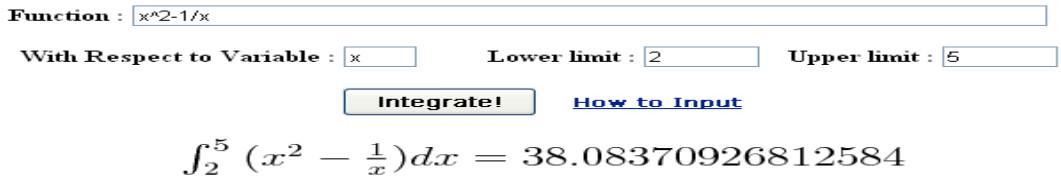
O ramură a lui este **Derivative Calculator**

Este o aplicaţie online de determinare a **derivatei unei funcţii**. Interfaţa prietenoasă, chiar dacă este în engleză, ne ajută să completăm foarte uşor expresia funcţiei a cărei derivată se doreşte a fi calculată. Graficul funcţiei şi al derivatei poate fi vizualizat apăsând butonul View Function And Derivative Graphs. Exemplu de utilizare:

Definite Integrals Calculator

- este o alta ramură site-ului de mai sus.
- este o aplicaţie online de calculare a integralelor definite. Interfaţa prietenoasă, chiar dacă este în engleză, ne ajută să completăm foarte uşor expresia funcţiei şi extremităţile intervalului de integrare.

2. O altă aplicaţie utilă este: **MAFA Plotter de Grafice Matematice**.

Este un software online care calculează şi generează grafice de funcţii matematice introduse de utilizator. Este intuitiv si uşor de folosit, dar în acelaşi timp oferă posibilitatea unor setări de mare precizie şi complexitate, fiind astfel capabil să afişeze graficele majorităţii funcţiilor introduse.

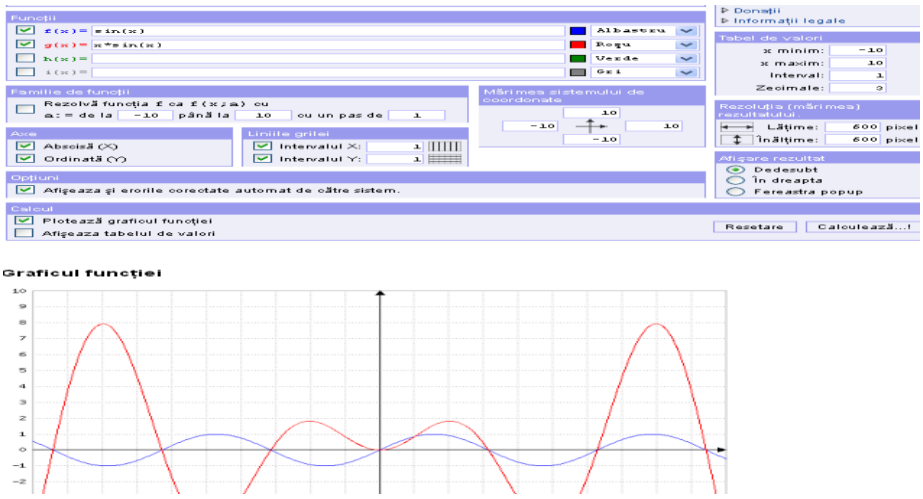
Ce oferă MAFA Plotter de Grafice Matematice?

- Reprezentarea grafică a funcţiilor matematice
- Crearea tabelelor de valori

Cum se utilizează MAFA Plotter de Grafice Matematice?

La accesarea linkului corespunzător http://www.mathe-fa.de/ro se deschide pagina WEB corespunzătoare aplicației.

Exemplu de utilizare a acestui soft:

Cu ajutorul acestei aplicaţii, elevii se pot verifica după ce au realizat grafice de funcţii la analiză matematică in clasa a XI-a.

Hotpotatoes

Ce este Hot Potatoes?

- Este un soft gratuit cu ajutorul căruia se pot construi exerciţii interactive, aritmogrife, rebusuri, teste grilă.

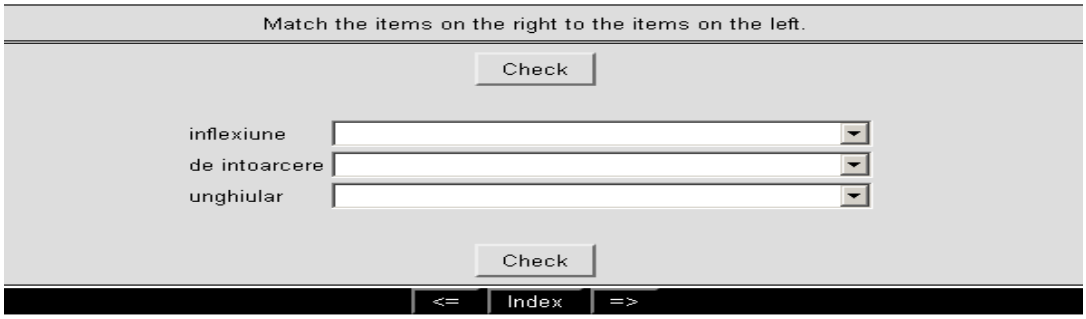
Ce oferă softul Hot Potatoes 6?

- Hot Potatoes 6 cuprinde șase instrumente: **Jquiz, Jcloze, Jcross, Jmatch, Jmix, Jmasher.**

Test de evaluare - funcţii derivabile - creat cu ajutorul aplicatiei **HotPotatoes.**

Puncte importante

Matching exercise

În comparaţie cu alte metode, învăţarea asistată de calculator prezintă o serie de avantaje cum ar fi:

- sprijină şi facilitează procesul de învăţare;
- încurajează construcţia activă a cunoştinţelor;
- asigură contexte semnificative pentru învăţare;
- stimulează creativitatea şi competitivitatea, dar şi lucrul în echipă;
- promovează reflecţia;
- stimulează activitatea intelectuală şi dezvoltarea de competenţe;
- informaţia este receptată şi asimilată mult mai eficient;
- procesul de învăţare devine dinamic, intuitiv şi participativ;
- crește calitatea actului pedagogic;
- eliberează elevul de multe activităţi de rutină;

În contextul unei societăţi aflate într-o continuă căutare a modelelor spirituale şi morale şi în condiţiile în care individul are o determinare spaţio-temporală puternic influenţată de factorul economic, izolarea socială a acestuia este o realitate evidentă. De aceea se impune adoptarea unor strategii care să contracareze efectul izolării. Aceste strategii sunt de regulă de natură comunicaţională. Prin utilizarea tehnologiilor informatice şi comunicaţionale, ruperea barierelor spaţio-temporale devine o realitate. Tehnologiile informatice şi comunicaţionale reprezintă un nou grad de libertate a individului în societate.

Cum nu putem desprinde educaţia de comunicare, inserţia tehnologiilor informatice în educaţie este o consecinţă firească a progresului societăţii.

Bibliografie:

http://solvemymath.com

http://www.mathe-fa.de/ro

https://hotpot.uvic.ca

Exemple de bune practici

Material întocmit de,
Prof.înv.primar, Anton Gianina Oana
Școala Gimnazială„Emil Racoviță”,Onești

Una dintre metodele eficiente prin care sunt sprijinite unitățile de învățământ să își îmbunătățească activitatea este accesul la bunele practici. În cadrul unor rețele, prin vizite sau prin documentare, cunoașterea bunelor practici oferă prilej de reflecție și pot genera soluții de ameliorare sau optimizare a învățării, de creștere a gardului de satisfacție a beneficiarilor.

Voi prezenta cateva exemple de bune practici cu dovezi de la activitățile susținute.

- Utilizarea artelor creative în activitatea de predare – învățare – evaluare

Am introdus în lecțiile desfășurate cu elevii diverse tehnici creative.

Desenul, pictura, modelajul, colajul, teatrul, basmele şi povestirile, jocul, marionetele, dansul şi mişcarea creativă, muzica sunt câteva din tehnicile folosite pentru dezvoltarea creativităţii şi, implicit, a personalităţii copilului. Acestea oferă copilului siguranţa de care are atâta nevoie şi libertate de exprimare şi manifestare a dorinţelor, trebuinţelor, nevoilor, opiniilor, atitudinilor sale.

Beneficii:

-elevii au învățat să se exprime în diverse moduri și au devenit creativi;

- integrarea artelor creative a avut ca efect creșterea motivației elevilor pentru învățarea citit-scrisului și a achizițiilor specifice matematicii;

-a crescut atractivitatea lecțiilor de Limba română și Matematică;

-elevii au avut posibilitatea de a învăța mai ușor, prin valorificarea „inteligențelor multiple”;

- mi-am diversificat constant tehnicile utilizate;

-sălile de clasă au devenit adevărate ateliere de creație;

-mulți elevi și-au descoperit aptitudinile;

-s-au creat rețele de colaborare între clase;

-au fost încurajate cooperarea și sprijinul reciproc pentru realizarea unor produse.

Dovezi de la atelierul *Pictura pe sticlă:*

- Părinții – partenerii noștri în învățare

Părinții au fost implicați în diverse activități alături de copiii lor, au lucrat împreună pentru realizarea unor produse. Au constituit pe rând, resursă, sprijin, model, susținător al copilului. Tații i-au ajutat pe copii să creeze daruri pentru mame, iar mamele și copiii au creat decoruri pentru sala de clasă și au amenajat diverse spații.

Beneficii:

- îmbunătățirea relației dintre copii și părinții lor;

- responsabilizarea părinților și conștientizarea de către aceștia a rolului școlii.

DOVEZI, poze de la activitatea din 8 martie 2019

- Activitate eco,, Școala mea curată”

La intrarea în şcoală copiii au o serie de reprezentări despre mediul natural, social şi familial în care trăiesc. Şcoala este chemată să determine nu numai sentimente de admiraţie faţă de frumuseţile naturii, ci şi convingeri şi deprinderi de protejare a mediului înconjurăt Educaţia ecologică a elevilor se realizează atât în cadrul lecţiilor de cunoaşterea mediului, geografie, ocazional şi în cadrul unor lecţii de educaţie civică, limba româna, educaţie muzicală, educaţie plastică, istorie sau în cadrul unor activităţi extracurriculare. Considerăm că este o datorie cetăţenească, o datorie de conştiinţă şi etică să contribuim la ocrotirea naturii pentru că natura aparţine nu numai generaţiilor actuale ale Terrei ci, cu deosebire, generaţiilor viitoare în care proiectăm idealurile cu toate speranţele noastre de continuitate. Am realizat diverse activități de ecologizare. Dovezi din curtea școlii!

Beneficii: Elevii se simt responsabilizaţi, se implică cu plăcere şi ca urmare a explicaţiilor şi sfaturilor date, înţeleg semnificaţia unor norme, optează pentru ele şi-şi manifestă dorinţa de a se conduce după acestea în acţiunile lor prin adoptarea unei atitudini şi a unui comportament ecologic.

Fiecare poate contribui la salvarea naturii, asigurând condiții de viață locuitorilor de mâine ai Terrei. Trebuie să fie o acțiune comună a tuturor pentru salvarea naturii, oprind poluarea industrială și îndepărtând pericolul contaminării cu reziduuri aruncate la voia întâmplării.

Dacă copiii vor învăța de mici că strada nu este coș de gunoi, ci există locuri special amenajate pentru reziduuri, că pădurea este locul cel mai potrivit pentru recreere și petrecerea timpului liber și nu pentru acumularea resturilor lăsate după un picnic sau o ieșire în aer liber, o să trăiască într-un mediu curat și sănătos.

ETICA ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV

TODERAȘ FLORENTINA

Prof. Înv. Primar - Școala Primară Nr.1 Zecehotare, Bihor

Oamenii cataloghează de multe ori lucrurile din jurul lor ca fiind morale sau imorale, utilizând acești termeni întocmai sau termeni cu același înțeles. Astfel, putem auzi în jurul nostru afirmații precum „El este un om moral", „El este un om de omenie" etc. Nu doar persoanelor li se poate atribui această calitate, ci și acțiunilor sau chiar intențiilor din spatele unor acțiuni. Și, totuși, se ridică întrebarea cum putem distinge între ce este moral și ce nu. De asemenea, ne putem întreba cine este avizat să decidă gradul de moralitate și în baza căror criterii.

Această sarcină dificilă revine eticii: „Unul dintre obiectivele tradiționale ale eticii este cel de a identifica tipurile de criterii în funcție de care putem distinge între ceea ce este moral" (Socaciu, 14). și ceea ce este imoral". Referindu-ne la etica școlară, subliniem faptul că această ramură se axează în a stabili care acțiuni ale membrilor comunității școlare sunt corecte și care sunt incorecte din punct de vedere moral.

Punerea „diagnosticului" de corect sau incorect este, în realitate, ultimul pas dintr-un proces destul de complex. Până a ajunge în acest punct este nevoie să se analizeze valorile comunitare și valorile profesionale implicate, adică acele „valori care au specificitate de exprimare în spațiul școlar", respectiv acele "valori care caracterizează activitatea fiecărui membru al comunității școlare, precum și relația colegială" (Ioan, 12). În mod evident, aceste valori nu pot fi separate, căci sunt complementare una alteia. Câteva dintre aceste valori sunt: loialitatea, solidaritatea, angajamentul, responsabilitatea socială, libertatea și echitatea.

Loialitatea presupune ca membrul unei societăți școlare să se angajeze în acțiunile desfășurate cu scopul de a atinge obiectivele propuse la nivel de școală. Este esențial ca toți membrii aceleiași societăți să aibă un țel comun, o misiune unică. O primă dovadă a loialității este cunoașterea legislației în vigoare. Din păcate, mulți dintre cei care fac parte din mediul academic omit această responsabilitate. Pur și simplu nu o consideră primordială. Prin urmare, consecințele sunt pe măsură. Încălcarea unor legi atrage după sine o pedeapsă. Deși se crede adesea că doar persoana în cauză are de suferit, aproape întotdeauna vorbim de consecință care se răsfrânge asupra colectivului.

La fel de importantă este solidaritatea. Membrii din societatea școlară au obligația morală de a se ajuta unii pe ceilalți. Acest fapt va conduce la reușită și implicit la o bună poziționare în clasamentul stabilite de către societate. Ba mai mult, solidaritatea membrilor este o valoare care atrage din exterior noi membri. Aceștia vor avea îndrăzneala să între în acest mediu știind ca deși sunt la început de drum, vor avea pe cineva alături care să îi ghideze în plan profesional.

Responsabilitatea socială este cea mai importantă valoare raportată la mediul extern. Comunitatea școlară este direct răspunzătoare de un proces educativ de calitate. Cei care formează comunitatea școlară trebuie să creeze politici educaționale care să asigure progresul. Mai mult, trebuie să aibă o comunicare eficientă cu toți beneficiarii actului educațional. Pe de altă parte, responsabilitatea comunității școlare fața de societate implică și adoptarea unui comportament potrivit, adică neimplicarea în acele acțiuni care pot aduce daune pentru societate. Un astfel de comportament presupune ca membrii societății să fie un exemplu de moralitate, convingându-i astfel pe ceilalți să adere la acest grup.

Libertatea în comunitatea școlară se traduce prin dreptul la libera exprimare. Fiecare are drept de a-și expune ideile. Există însă o condiție pe care mulți nu o respectă. A-ți expune părerea nu înseamnă un stil de comunicare agresiv, ci asertiv. Cu alte cuvinte, fiecare membru are datoria morală de a respecta opinia celor din jur, fără a ataca sau desconsidera persoana.

În cele din urmă, membrii nu trebuie să uite de valoarea care se cheamă echitate. Nu contează poziția socială a cuiva sau experiența din domeniu. Membrii trebuie să beneficieze de șanse egale. În același timp, ei au drepturi și obligații egale. A fi echitabil cuprinde și a nu discrimina pe nimeni, a nu abuza de putere.

În concluzie, etica școlară, adică respectarea unor reguli care se referă la morală, aduce beneficii atât pe plan personal, cât și social. Organizarea comunității școlare pe valori comunitare și profesionale asigură bunul mers al întregii societăți, la fel cum nerespectarea regulilor poate grav afecta dezvoltarea societății.

ROLUL CADRULUI DIDACTIC ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL TRADIȚIONAL VS. ÎNVĂȚĂMÂNTUL MODERN

Prof. înv.preșcolar Fazekas Beáta Orsolya
Școala Gimnazială nr.1 Viișoara ,Bihor

Moto: *„Copiii sunt tot ce avem mai scump. Bogăţia noastră cea mai mare sunt copiii pe care i-am crescut şi educat, căci asta este menirea educatorului pe pământ. Această menire de a creşte şi educa copii atrage dupa sine o mare responsabilitate*.”

Într-o lume aflată în permanentă transformare, modernizarea învăţământului prin utilizarea metodelor noi de învăţare-evaluare a unor strategii moderne, care permit reasamblări, reajustări şi adaptări la disciplinele de învăţământ, depinde în ultimă instanţă de cunoaşterea, de înţelegerea şi de abilitatea de a le folosi. Prin adaptarea vechilor valori la noile cerinţe ale societăţii, cadrul didactic “nu este un simplu executant al unor prescripţii sau reţete, ci devine factor activ al procesului de învăţământ, învaţă cu cei pe care îi învaţă, având rol de coordonator şi catalizator al educaţiei şi instrucţiei” (Romita Jucu).

Profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de integrare socioprofesională şi educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un învăţământ de calitate. Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura esenţial înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar.

Reforma învăţământului pune deosebit accent pe crearea de alternative metodologice, pe stimularea învăţării prin cooperare şi folosirea metodelor interactive de grup. Implementarea în practica educativă a strategiilor manageriale interactive presupune un proces de învăţare socială, ce influenţează întreaga structură psihică a educatorului-manager, dar şi a educabililor, toate aceste modificări de la nivelul personalităţii acestora reflectându-se în noi componente, atitudini, valori.

Cadrele didactice reprezintă principala resursă umană capabilă să prognozeze, organizeze şi coordoneze activităţile de introducere a noului, asigurând astfel dezvoltarea optimă a organizaţiei şcolare.

Fundamentul activitatii didactice în **școala tradiționala** a fost asigurat de psihologia asociationista, pentru care actul cunoasterii se reducea la simpla înregistrare prin simturi, la perceptie.

A determina elevii să reţină pe dinafară ceea ce le-a fost comunicat este, evident, mai simplu decât a-i conduce spre autonomia judecăţii. Rolul activ si dominant revine profesorului, pe când elevului îi revine rolul de spectator receptiv, solicitat îndeosebi sa asculte, sa noteze, sa memoreze si sa reproduca. Dialogul autentic dintre componentii binomului educational profesor-elev se realizeaza rar si fragmentar. În cadrul lectiei nu se antreneaza si nu se exerseaza gândirea, nu se creaza situatii în care adevarul sa fie descoperit (redescoperit) de catre elevi, ceea ce conduce la pasivitate, plictiseala, oboseala si în final la o eficacitate formativ-educativa scazuta. Sunt aproape inexistente criticile, cautarile personale, rarele revendicari exprimate de elevi îl deranjeaza pe profesor si în general sunt evitate.

O analiza comparativa a activitatilor desfasurate în scoala traditionala si în cea moderna, scoate în evidenta urmatoarele aspecte:

Rolul cadrului didactic în învăţământul tradiţional:

AVANTAJE:

- Asigură însuşirea temeinică şi sistematică a cunoştinţelor predate

LIMITE:

- predă, expune, ţine prelegeri;
- explică şi demonstrează;
- limitează foarte mult activitatea elevilor (expunerea nu trebuie să depăşească cel mult 30% în cadrul unei ore);
- lasă puţin timp de iniţiativă elevilor, manifestat de regulă prin întrebări generatoare de explicaţii;
- elevii se află într-un raport de dependenţă faţă de învăţător.
- impune puncte de vedere proprii;
- se consideră singurul ,,expert’’într-o problemă.
- deţine adevărul (absolut);
- ştie ce este adevărat sau fals, corect sau incorect, ceea ce trebuie să înveţe elevul (ceea ce este ,,bun’’ pentru el).

Rolul cadrului didactic care promovează predarea-învăţarea în învăţământul modern:

- organizează şi dirijează învăţarea, o orchestrează şi o regizează;
- facilitează şi moderează activitatea de învăţare;
- ajută elevii să înţeleagă lucrurile şi să şi le explice;
- responsabilizează elevii în vederea funcţionării optime a grupului;

Lecţia de predare-învăţare devine astfel ,,o aventură a cunoaşterii” în care copilul participă activ,după puterile proprii,întâlnind probleme şi situaţii dificile,examindu-le şi descoperind soluţii plauzibile.Rolul profesorului constă în cel de stimulare şi dirijare.El trebuie nu numai să organizeze spaţiul şi activitatea, ci şi să participe alaturi de elevi la elaborarea cunoştinţelor, să servească drept model în legăturile interpersonale şi să încurajeze interacţiunile cooperante dintre elevi; să-i îndrume cum să-şi folosească timpul, spaţiul, echipamentul şi materialele; să ajute invidul sau grupul sa extragă din experienţe informaţiile necesare,valorile şi să le interpreteze şi evalueze.

Bibliografie:

- Crenguța, Lăcrămioara Oprea, *Strategii didactice interactive*” (2008),București
- Cucoș, C., Psdihopedagogie, Editura Polirom, Iași,1998

METODELE ACTIV-PARTICIPATIVE- „CHEIA” SUCCESULUI LA ORELE DE COMUNICARE ÎN LIMBA ROMÂNĂ – clasa a II-a

Prof. înv. primar Pașcu Cristiana Ruxandra
Școala Gimnazială Constantin Brâncuși – Sector 6, București

„ Întreaga artă a instruirii constă în capacitatea de a trezi curiozitatea naturală a minților tinere cu scopul de a-și satisface această curiozitate ulterior.” - Anatole France

Comunicarea este cea care face ca lumea să funcționeze, facilitând conexiunile umane, este cea care ne permite să învățăm, să creștem, să ne dezvoltăm. Nu este vorba doar despre vorbit sau citit, despre a ști să scrii, ci și despre a înțelege ceea ce se spune și, în unele cazuri, ceea ce nu se spune.

În ciclul primar, importanța limbii române ca disciplină școlară este covârșitoare deoarece urmărește dezvoltarea limbajului oral și scris al elevilor, cunoașterea și folosirea corectă a limbii materne, cât și învățarea unor tehnici de bază ale activității intelectuale precum cititul, scrisul și exprimarea corectă.

După perioada achizițiilor fundamentale, a alfabetizării, specifică clasei pregătitoare și clasei I, la clasa a II-a orele de COMUNICARE ÎN LIMBA ROMÂNĂ joacă un rol deosebit în formarea unor competențe fundamentale pentru studiul ulterior al acestei discipline, punându-se accent pe receptarea și exprimarea unor mesaje orale, dar și pe receptarea sau redactarea unor mesaje scrise în contexte variate. A-l învăța pe micul școlar să citească şi să scrie, în perspectiva evoluţiei lui viitoare, înseamnă a-l învăţa cum să înveţe. A-l instrui pe elev cum să studieze înseamnă a-l învăţa tehnici pe care le va aplica în mod autonom şi datorită cărora îşi va mări şansele de a reţine ceea ce a văzut şi auzit. Procesul studierii limbii române în școală este parte integrantă a acțiunii de dezvoltare a gândirii, dat fiind faptul că ideile se prefigurează și persistă în mintea omului pe baza cuvintelor, a propozițiilor, a frazelor.

Dacă în învăţământul tradiţional, principalele metode le constituie conversaţia, expunerea, demonstraţia, metodele centrate pe profesor, transmiterea de cunoştinţe, învăţământul modern solicită aplicarea metodelor active şi interactive, a celor care dezvoltă gândirea critică. Sunt considerate moderne toate acele metode care sunt capabile să mobilizeze energiile elevului,să-i concentreze atenția, să-l facă să urmărească cu interes și curiozitate lecția, să-i câștige adeziunea logică și afecțiunea față de cele nou învățate, care-l îndeamnă să-și pună în joc imaginația, înțelegerea, puterea de anticipare, memoria etc.

Folosirea metodelor moderne, activ-participative, nu trebuie să excludă metodele tradiționale ci să le actualizeze prin mijloace moderne. La clasele mici, ambele tipuri de metode sunt importante, necesitând o împletire armonioasă a acestora la orele de comunicare în limba română, cadrul didactic jucând un rol important în alegerea cea mai potrivită a acestora.

Între metodele active-participative, folosite cu succes la clasa a II-a, amintesc:

HARTA POVEȘTII = este o metodă prin care elevii trebuie să facă dovada înțelegerii textului, răspunzând unor cerințe stabilite de învățător: data, locul, timpul, personajele, intriga, evenimentele, concluzia, morala. Este metoda prin care se obține, de fapt, feedbackul lecției și pe care am aplicat-o la cele mai multe texte literare studiate cu copiii.

CVINTETUL - reprezintă instrumentul de sintetizare a informațiilor, de evaluare a înțelegerii și creativității elevilor și mijlocul de exprimare a creativității lor. Este o poezie de 5 versuri care se elaborează individual, în perechi sau în grup și respectă următoarele repere : titlul (un singur cuvânt – substantiv); descriere (2 cuvinte – adjective); acțiune (3 cuvinte – verbe); sentimente, păreri(4 cuvinte – enunț); esența subiectului (un cuvânt cheie);

Aplicație – **Textul**: *„Ce băiat!”(după Octav Pancu-Iași)*

băiatul / indiferent neatent / sare se repede privește / Băiatul este tare needucat / politețe

METODA CUBULUI- - presupune explorarea unui subiect din mai multe perspective. Scopul ei este lărgirea orizontului de idei al elevilor. Este o metodă care poate fi aplicată individual, în perechi sau în grupuri. Se folosește un cub mare pe fețele căruia este scrisă o sarcină de lucru sub diferite forme.

Aplicație – Text suport: *Luchi (după Otilia Cazimir)*

DESCRIE Descrie personajul principal, ținând cont de desfășurarea întâmplărilor.	COMPARĂ Compară prima zi de școală a ta cu cea a lui Luchi.
ASOCIAZĂ Precizează o poreclă care ți-a fost atribuită, în funcție de activitățile pe care le desfășori .	ANALIZEAZĂ De ce fetița a renunțat la porecla pe care o avea:„ Luchi”?
ARGUMENTEAZĂ Este bine să avem o poreclă? În ce situații?	APLICĂ Continuă povestirea încercând să iei rolul fetiței și să încerci să te prezinți cât mai frumos colegilor, prezentând unele informații mai importante despre tine.

PĂLĂRIILE GÂNDITOARE - este o metodă care corespunde diferitelor tipuri de gândire. Încurajează gândirea complexă, atât cea individuală, cât si cea de grup. Participanții la jocul didactic trebuie să cunoască foarte bine semnificația fiecărei culori și să își asume rolul sugerat de aceasta; _____

Aplicație – Text suport: *Pif, Paf, Puf (de Cezar Petrescu)*

1.**Pălăria albă** – INFORMEAZĂ

Ce știm despre cele trei personaje: Pif, Paf, Puf? De ce era supărat băiatul pe paiață? Care este personajul care v-a plăcut mai mult? De ce?

2.**Pălăria roșie-** SPUNE CE SIMȚI!

Voi ce credeți despre atitudinea lui Pif care încerca să paseze propria vină asupra lui Puf? Ce ați simțit?

3. **Pălăria verde** – GENEREAZĂ IDEI NOI

Ce faci atunci când greșești cu ceva? (Fiecare elev scrie pe un bilet fraza: „Atunci când am greșit cu ceva ...”)

4. **Pălăria galbenă** – ASPECTE POZITIVE/PLĂCUTE

Interpretați rolul personajelor din poveste, găsind modalități de a rezolva situația problemă, punând accent pe prietenia dintre cele trei personaje.

5. Pălăria albastră - CLARIFICĂ

Dacă asemeni lui Pif, faci ceva care să-i necăjească pe părinți cum trebuie să procedezi?

6. **Pălăria neagră** – ASPECTE NEPLĂCUTE

Povestiți pe scurt întâmplări asemănătoare, din experiența personală, în care ați făcut o faptă de care vă este rușine.

METODA CADRANELOR

Metoda cadranelor este o modalitate de rezumare şi sistematizare a unui conţinut informaţional, solicitând participarea şi implicarea elevilor în înţelegerea lui adecvată. Stimulează atenţia şi gândirea. Metoda presupune trasarea a două axe principale perpendiculare, în urma cărora apar patru cadrane ce trebuie completate de către elevi. O asemenea activitate presupune o serie de avantaje: facilitează o cât mai bună receptare a mesajului scris; oferă oportunităţi elevilor în sensul exprimării unor puncte de vedere personale referitoare la subiectul pus în discuţie; stimulează atenţia şi gândirea; formează competenţe şi deprinderi reale de lucru cu textul literar.

Aplicație – Text suport: *Cioc! Cioc! Cioc!(după Emil Gârleanu)*

Transcrie propoziția din care aflăm care este personajul care își strângea provizii pentru iarnă.	Scrieți două enunțuri despre cele două personaje ale povestirii.
Identificați câte trei însușiri pentru cele două personaje ținând cont de desfășurarea întâmplărilor.	Realizați un desen în care să prezentați cum și-a făcut dreptate veverița.

Acestea sunt doar câteva dintre metodele moderne de predare-învățare-evaluare pe care le-am folosit cu succes la clasă, metode pe care le recomand în mod deosebit, datorită feedbackului pozitiv pe care l-am obținut în desfășurarea orelor de limba română la clasa a II-a.

Bibliografie:

Ioan Jinga, Elena Istrate, ,,Manual de pedagogie”, Ed. All, Bucureşti,2001

Ioan Cerghit, ,,Metode de învăţământ”, E.D.P., Bucureşti,1973

Chereja Florica, ,,Dezvoltarea gândirii critice în învăţământul primar”,Ed. Humanitas Educaţional, Bucureşti 2004

Învățământul românesc – de la modelul tradițional la modelul inovativ

Roman Andreea
Școala Gimnazială „Mihai Drăgan”, Bacău

Activitatea instructiv-educativă se desfăşoară în baza unor finalităţi, este pusă în practică prin intermediul unui sistem de metode şi procedee, apelează la o serie de mijloace tehnice de realizare, iar rezultatele sunt verificate şi evaluate prin strategii specifice. Curriculum-ul şcolar integrează toate aceste componente, dintre care o poziţie centrală revine metodelor care fac posibilă atingerea finalităţilor educaţionale. Metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă”. (M.Ionescu,V.Chiş).

Metoda este selectată de cadrul didactic şi este pusă în aplicare în lecţii sau activităţi extraşcolare cu ajutorul elevilor şi în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor şi elev, participarea lor la căutare de soluţii, la distingerea dintre adevăr şi eroare şi care, sub forma unor variante şi/sau procedee selecţionate, se foloseşte pentru asimilarea cunoştinţelor, a trăirilor valorice şi a stimulării spiritului creativ. Când se alege o metodă, se ţine cont de finalităţile educaţiei, de conţinutul procesului instructiv, de particularităţile de vârstă şi de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor şcolare, de natura mijloacelor de învăţământ, de experienţa şi competenţa cadrului didactic. Metodele tradiţionale, expozitive ori frontale lasă impresia că nu ar mai fi în conformitate cu noile principii ale participării active şi conştiente a elevului. Acestea pot însă dobândi o valoare deosebită în condiţiile unui auditoriu numeros, având un nivel cultural care să-i asigure accesul la mesajul informaţional transmis raportat la unitatea de timp. Metodologia didactică actuală este orientată către implicarea activă şi conştientă a elevilor în procesul propriei formări şi stimularea creativităţii acestora. În acest context, prefacerile pe care le cunosc metodele de învăţământ cunosc câteva direcţii definitorii. Relaţia dinamică-deschisă constă în raporturile în schimbare ce se stabilesc între diferitele metode. Diversitatea metodelor este impusă de complexitatea procesului de învăţare, fiecare metodă trebuie să fie aleasă în funcţie de registrul căruia i se raportează. Amplificarea caracterului formativ al metodelor presupune punerea accentului pe relaţiile sociale pe care le are elevul în procesul de culturalizare şi formare a personalităţii. Reevaluarea permanentă a metodelor tradiţionale vizează adaptarea lor in funcție de necesități si raportarea lor la evoluția științei..Metodele de predare-asimilare pot fi clasificate în :

1. Tradiţionale: expunerea didactică, conversaţia didactică, demonstraţia, lucrul cu manualul, exerciţiul;

2. Moderne: algoritmizarea, modelarea, problematizarea, instruirea programată, studiul de caz, metode de simulare(jocurile, învăţarea pe simulator), învăţarea prin descoperire. Principala metodă de educare a gândirii în învăţământul tradiţional o constituie expunerea profesorului, completată cu studiul individual al elevului. Această metodă a fost criticată, susţinându-se că ea nu favorizează legătura cu practica. Lipsa de legătură cu realitatea vine de la atitudinea elevilor: ei asistă pasiv la expunere, pe care ştiu că trebuie să o repete. Cealaltă metodă tradiţională, convorbirea cu întreaga clasă, antrenează mai mult participarea elevilor, dar elevii sunt ghidaţi, nu ştiu ce se urmăreşte. Aşadar, forma clasică a învăţământului dezvoltă puţin gândirea elevilor. Ulterior s-au preconizat diverse moduri de organizare a învăţământului, denumite şcoli active, în care accentul cade pe studiul individual efectuat de elevi.

Odată cu descongestionarea programelor şcolare în cadrul reformei învăţământului, se va începe şi activizarea predării în şcoala românească. Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare. Educaţia pentru participare ii ajuta pe elevi sa-si exprime opţiunile în domeniul educaţiei, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanţi la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant activ la educaţie. În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăţa” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune. Principalul avantaj al metodelor activ-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra fenomenelor studiate. În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităţilor cognitive de tip superior, gândirea critică. Aceasta reprezintă o gândire centrată pe testarea şi evaluarea soluţiilor posibile într-o situaţie dată, urmată de alegerea rezolvării optime pe baza argumentelor. A gândi critic înseamnă a deţine cunoştinţe valoroase şi utile, a avea convingeri raţionale, a propune opinii personale, a accepta că ideile proprii pot fi discutate şi evaluate, a construi argumente suficiente propriilor opinii, a participa activ şi a colabora la găsirea soluţiilor. Principalele metode de dezvoltare a gândirii critice sunt: metoda Ciorchinelui; metoda Mozaic; metoda Cubul; metoda Turul Galeriei; metoda 6/3/5; metoda Lotus; metoda Pălăriile gânditoare; metoda Frisco; metoda Schimba perechea; metoda Explozia stelara; diagrama Venn; metoda Cauza efect. Pentru ca învăţarea prin cooperare să se bucure de un real succes, se impune respectarea unor reguli.

Literatura de specialitate relevă faptul că, pentru ca elevii să fie dispuşi să lucreze în echipă, se impune respectarea a două condiţii: asigurarea unui climat pozitiv în clasă; formularea unor explicaţii complete şi corecte asupra sarcinii de lucru, astfel încât aceasta să fie înţeleasă de toată lumea. În vederea asigurării unui climat pozitiv în sala de clasă este necesar ca elevii să aibă impresia că au succes în ceea ce fac. Factorii care asigură succesul într-o clasă sunt: formularea de expectanţe pozitive faţă de elevi; utilizarea unor strategii de management educaţional eficient; stabilirea de obiective clare şi comunicarea acestora elevilor; valorificarea la maxim a timpului destinat predării; evaluarea obiectivă. Eficienţa muncii în grup depinde de claritatea explicaţiei pentru sarcinile de lucru. Profesorii trebuie să ofere explicaţii cât mai clare şi să se asigure că ele au fost corect înţelese de către elevi. Literatura de specialitate oferă o imagine fidelă asupra antitezei care se creează între metodele tradiţionale şi cele moderne utilizate în predare. Metodele tradiţionale au următoarele caracteristici: • pun accentul pe însuşirea conţinutului, vizând, în principal, latura informativă a educaţiei,; •sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii, aşadar comunicarea este unidirecţională; •sunt predominant comunicative,; •sunt orientate, în principal, spre produsul final, evaluarea fiind de fapt o reproducere a cunoștințelor; •au un caracter formal şi stimulează competiţia; •stimulează motivaţia extrinsecă pentru învăţare; •relaţia profesor-elev este autocratică, disciplina şcolară fiind impusă.

Aceste metode generează pasivitatea in rândul elevilor. La polul opus, metodele moderne se caracterizează prin următoarele note: •acordă prioritate dezvoltării personalităţii elevilor, vizând latura formativă a educaţiei; •sunt centrate pe activitatea de învăţare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educaţional; •sunt centrate pe acţiune, pe învăţarea prin descoperire; •sunt orientate spre proces; •sunt flexibile, încurajează învăţarea prin cooperare şi capacitatea de autoevaluare la elevi, evaluarea fiind una formativa; •stimulează motivaţia intrinsecă; •relaţia profesor-elev este democratică, bazată pe respect şi colaborare, iar disciplina derivă din modul de organizare a lecţiei.

Prin metodele moderne se încurajează participarea elevilor, inițiativa si creativitatea. Din toate cele menţionate rezultă faptul că profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de educaţie permanentă. În mod sigur o metodologie de succes va implica împletirea celor două modele (clasic şi modern), având proporţii diferite între ele în funcţie de situaţia momentului, de colectiv şi bineînţeles de obiectivele educaţionale urmărite. Elementul cheie în educaţie îl reprezintă elevul care trebuie să realizeze o serie de procese pentru a putea cunoaşte şi utiliza practic informaţiile însuşite. O învăţare eficientă presupune mai întâi înţelegerea faptelor, analizarea acestora, formularea unor idei pe baza cunoştinţelor dobândite ulterior, generalizarea şi abstractizarea lor. Profesorul nu mai este cel care ţine o prelegere în faţa elevilor ci e mediator şi îndrumător în activitatea de învăţare pe care aceştia o parcurg. Predarea se realizează prin utilizarea unor metode activ – participative care să solicite interesul, creativitatea,imaginaţia,implicarea şi participarea elevului,în scopul însuşirii unor cunoştinţe care să–i folosească.

BIBLIOGRAFIE

• Cerghit, I, 2006, Metode de învăţământ, , editura Polirom, Iaşi
• Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001
• Moise, C., 1996, Concepte didactice fundamentale, Ankarom, Iaşi
• Văideanu, G., 1986, Pedagogie- ghid pentru profesori, ed. Universităţii Al. I. Cuza, Iaşi

USING GAMES IN TEACHING ENGLISH-AN INNOVATIVE TEACHING METHOD

AUTOR: PROF. GRIGORE MIHAELA
INSTITUȚIA: ȘCOALA ”SF. ANDREI” BRĂILA

Using games in teaching English has become one of the most effective method that transforms language learning from a hard and frustrating task into a nice and motivating one. Games not only engage our students, but also teach through play and create a class where students not only learn but also enjoy their time there.

It is well known that many students, even the most attentive ones, can get bored and lose focus when the teacher uses only traditional teaching methods. On the contrary, if the teacher uses modern teaching methods, like games, students are interested and they absorb and retain more knowledge.

Students learn faster with English language games and there is nothing that engages them more than teaching English through play. But, besides this fact, there are many other advantages of using games in teaching English, such as:

- games create a meaningful context for language use;
- games are a welcome break from the routine of the language class;
- games create an important bond between the teacher and the students;
- games encourage students to interact and communicate.

It is very important for teachers to know what games to use, when to use them and how to link them up with the syllabus, textbook or curriculum. Teachers also need to consider that the key to a successful language game is that the rules are clear, the ultimate goal is well defined and the game must be fun.

Here are a few aspects that teachers should take into consideration when using grammar and vocabulary games in class in order to use them successfully.

- **Organization.**

The first thing we should do when start teaching an elementary school ESL class is to figure out how to organize your class. For the younger students we'll want to change our activities every five to ten minutes because they have shorter attention spans. If we don't change our activities, they'll soon start losing interest. As we get towards the higher elementary grades, we can expand the time we spend per activity. The best way to gauge this is to pay attention to your class for the first few days to see what length of time works the best for them. Additionally, we must try to have everything ready to go before the students enter the classroom. That way we can go from activity to activity with minimal downtime. This is essential as we can lose control of the class if we do not keep them occupied.

- **Expectations.**

If we notice that our class is getting noisy or rambunctious, it's time to change activities. Kids of this age like to be active; in order to balance out the energy levels in the classroom, we should alternate between active and passive activities.

We must be careful how we use activities that require fine motor skills - or more importantly pay attention to our expectations for activities that require fine motor skills. Children in early elementary are just learning to write in their own languages. This is not the best time to expect them to write in a foreign language as well. As they progress

through elementary school, however, we can begin using games and activities that require them to write small amounts.

- **Variation**

We want to make sure our activities appeal to all sorts learning styles, so even when we are using games to teach grammar we'll want to vary the types of things we expect our students to do. For early elementary grades, we should stick to games that use talking, listening, looking and moving. For middle and high elementary, we can continue to use games that use talking, listening, looking and moving and add in some games that use writing and reading. Going along with this same idea, think about what children learn from the easiest. Television commercials are short and catchy and the most memorable are the ones that are repeated often. We should keep these characteristics in mind when we are teaching grammar to our students and incorporate these characteristics into our daily activities.

- **Respect**

To make games work for us and our class, we must be sure to operate our class with the utmost respect - both to and from students. This includes teaching our students from the very start that we expect respect at all times. This includes giving encouragement and following the rules. That said, we'll need to make sure the rules for all of the games are clear and manageable. When possible, we should explain the rules in the students' native language so that they all know what is expected of them.

- **Nurture**

Perhaps the most important thing we can do with our students is to nurture them everyday. For each child in our class, we should find something we like about him or her and be sure to tell him or her. We must be encouraging, patient and kind while playing games and participating in activities and they'll like us as a teacher and a person which will in turn help them get excited about the English class.

Games can also help teachers solve difficult situations. For example, if our students don’t enjoy being in class, a nice game can make them willing participants, or if some of our students are not motivated to learn, using games can stimulate and motivate them a lot. Games are a good way of teaching vocabulary and grammar because they provide a model of what learners will use the language for in real life in the future. Games encourage our students, entertain and promote fluency, and if not for any of these reasons, they should be used just because they help students see beauty in a foreign language and not just problems that at times seem overwhelming.

The games I use for teaching vocabulary and grammar are highly motivating and useful for my students and they give shy students the chance to express their opinion and feelings. They also add variation to my lessons and increase my students’ wish to use the target language.

Some of the games my students enjoy a lot are: *Chain drawings, One word stories, Change places if..., Picture consequences, The memory game, The miming game, Whispering trees, Touch and guess, Find your twin, Human sounds, Do you know your town?, Back to board games, Follow the path, Suggestion chain, Notices and warnings;* etc.

In order to demonstrate how to use grammar and vocabulary games in the classroom, some examples are provided below.

Game 1: Whisper Circles

- **Aim**: grammar (it takes ...to do ...) ; speaking (using a whisper), pronunciation, listening,
- **Notes**:

1. Divide the students into groups of 7 to 10.
2. Choose one leader from each group. Give the leaders the card which has the sentence "It takes about six seconds for something you drink to reach your stomach." Ask him to memorize the sentence, go back to his group and whisper what he has read on the card to the person on his right. Each person will whisper the sentence to the next person and the sentence can be said only once. The last person will say the sentence out loud. If the sentence is the same with the one written on the card, that group wins.

Game 2: Match and Catch the Riddle

- **Aim**: grammar (simple present tense), linguistic and nonlinguistic reasoning; reading silently, reading aloud, pronouncing segmental and suprasegmental features correctly, listening selectively,
- **Notes**:

1. Divide the class into two groups: The QUESTION group and the ANSWER group.
2. Give the questions to the first group and the answers to the other group.
3. Each student in the first group is supposed to read the question he has aloud and whoever has the answer in the other group reads the answer aloud.
4. If the question and the answer match, put the students in pairs. If they don't, continue till the right answer is found. Each student can read his part only twice. When all questions and answers are matched ask the pairs to read the riddle they have just for fun.

Some Suggested Riddles

QUESTIONS	**ANSWERS**
What animal is gray and has a trunk?	A mouse going on vacation
What animal eats and drinks with its tail?	All do. No animal takes off its tail when eating or drinking.
Why do mother kangaroos hate rainy days?	Because then the children have to play inside.
How can you tell the difference between a can of chicken soup and a can of tomato soup?	Read the label.
Why is an eye doctor like a teacher?	They both test the pupils.
Why do cows wear bells?	Because their horns don't work.
What is the best way to prevent milk from turning sour?	Leave it in the cow.

The games I included here are by no means an exhaustive selection. I have only tried to present some examples of games that can be tried successfully in our classes. These games can be an important and enjoyable way of practicing English for learners. From the observations I made during the English classes, I noticed that the students from the groups in which I used traditional teaching methods appeared to be bored and quite frustrated when doing speaking activities. They were

having a better control of the receptive skills, and less control of the productive ones. On the other hand, the students from the groups in which I taught using games had an excellent attitude towards speaking activities and were more communicative. They even felt more motivated and interested in what they were doing. In fact, all my students registered progress, but those in the groups in which I generally used games, had fun at the same time and worked in a relaxed atmosphere created by games. at the same time

BIBLIOGRAPHY

Lee, William Rowland, *Language Teaching Games*, Oxford University, 2003

Rieber, Lloyd, *Seriously Considering Play*: *Designing Interactive Learning Environments Based on the Blending of Microworlds*, *Simulations and Games*, Longman, London, 2007

INTEGRAREA COMPETENȚLOR DE AUTOCUNOAȘTERE ȘI INTERCUNOAȘTERE ÎN PARADIGMA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI MODERN

PROFESOR: CRISTINA HORGA
COLEGIUL TEHNIC”PETRU PONI„ ROMAN

”Educația este, în ultimă instanță, un act de cultură, de ridicare a individului de la starea de natură la starea de cultură”.(Dumitru Salade)

Structura metodologic-acţională specifică acestui sistem de instruire implică o conduită flexibilă, un stil didactic inovator, o sensibilă armonizare între predare-învăţare-evaluare, conştiinţa clară a obiectivelor urmărite în fiecare lecţie, estimări progresive şi conexiuni inverse între profesor şi elevi la nivel cognitiv, motivaţional şi atitudinal.

Conceptele de *progres şcolar* şi *regres şcolar* sunt tot mai des invocate în contextul preocupărilor actuale de creştere a expectanţelor legate de performanţa şcolară a elevilor, prin raportare la capacitatea profesorului de a folosi metode şi strategii care să asigure o învăţare temeinică probată prin rezultatele şcolare ale elevilor. Orele de psihologie și cele de consiliere trebuie să contribuie decisiv la modelarea personalității elevilor și să cuprindă activități și modele de bune practici prin care să se formeze și să se dezvolte competențele de autocunoaștere și intercunoaștere necesare integrării sociale și adaptării emoționale la cerințele și provocările lumii actuale.

Factorii reuşitei scolare sunt extrem de numeroşi, pornind de la înzestrarea genetică şi până la nivelul de aspiraţii, după cum şi cauzele eşecului şcolar sunt la fel de multiple şi complexe, astfel încât menirea profesorului de psihologie este în primul rând aceea de a face din lecţie nu doar un instrument de control, de dominare sau impunere a autorităţii, cât mai ales un mijloc de perfecţionare, de autodepăşire şi o cale de autocunoaştere prin care elevul îşi întregeşte percepţia asupra propriului potenţial, îşi descoperă capacităţile şi aptitudinile, îşi consolidează stima de sine şi conştiinţa de sine.

Conform studiilor actuale în domeniul psiho-social, programele de creștere a calității demersului didactic și facilitării progresului școlar au la bază integrarea și dezvoltarea abilităților de comunicare și afirmare de sine, pornindu-se de la exercițiile de autocunoaștere și intercunoaștere prin activități de consilere care să vizeze prioritar următoarele aspecte:

Formarea unei imagini de sine şi a unei identităţi pozitive prin strategii educaţionale precum**:**

- Activităţi speciale de întărire şi recompensare a comportamentelor pozitive sub formă de premii, recompense, aprecieri, diplome
- Participarea la programe de consiliere în familie cu scopul determinării cauzelor subestimării şi negativismului
- Programe speciale de stimulare a interesului elevilor pentru propria formare şi dezvoltare de perspectivă
- Programe de training profesional care să pregătească tinerii pentru cariere/meserii care să le ofere satisfacţii şi împlinirea personalităţii
- Programe de dezvoltare a stimei de sine
- Programe de evitare a victimizării –învăţarea regulior de autoprotejare şi autoapărare

Formarea abilităţilor de autoreglare prin strategii educaţionale precum:

- Învăţarea şi exersarea tehnicilor de echilibru şi autocontrol emoţional
- Activităţi de grup destinate diminuării fobiilor personale prin exerciţii speciale de autocunoaştere şi intercunoaştere
- Implicarea elevilor în activităţi ce presupun exersarea adaptării la situaţii dificile, situaţii limită
- Dezvoltarea capacităţii de comunicare pozitivă cu ceilalţi
- Identificarea obiectivă a limitelor personale dar şi a calităţilor, cu scopul stabilirii unor priorităţi şi scopuri realiste, care să asigure echilibrul psihic.

Dezvoltarea abilităţilor de relaţionare socială prin strategii educaţionale precum:

- Implicarea elevilor în programe de petrecere a timpului liber şi dezvoltare socială în afara şcolii
- Alocarea unor ore speciale de diriginţie pe tema tehnicilor de mediere şi rezolvare a conflictelor
- Simularea unor situaţii de interrelaţionare socială-negociere, convingere, contraargumentare, rezolvare de probleme comportamentale.
- Învăţarea regulilor comunicării eficiente şi asertive

Dezvoltarea unui sistem de valori prosocial prin strategii precum:

- Realizarea unor campanii de promovare a normelor prosociale și descurajarea comportamentelor negative prin implicarea elevilor, profesorilor, părinţilor (Săptămâna toleranţei, Săptămâna porților deschise)
- Lansarea unor proiecte şi concursuri şcolare pe tema valorilor morale, etice, religioase, economice, artistice, sociale

Prin intermediul *predării –învățării centrate pe nevoile reale ale elevului* se pot identifica factorii care au asigurat reuşita sau au derminat eşecul, deoarece acest tip de educație implică să se realizeze periodic activităţi de autoevaluare şi interevaluare de grup, cu discutarea rezultatelor, precum şi a sarcinilor de recuperare, aprofundare sau extindere a învăţării, în funcţie de nevoile şi particularităţile elevilor. Deasemenea evaluarea este privită ca o experienţă de învăţare, axată pe dialog, cooperare, descoperire, reflecţie, revizuire şi consiliere concomitent cu sesizarea la timp a dificultăţilor şi declanşarea imediată a unor măsuri de corectare şi ameliorare. Tratarea diferenţiată a elevilor, orientarea şi îndrumarea acestora precum și verificarea atitudinii elevilor faţă de disciplina de studiu şi stimularea interesului, determină creşterea motivaţiei prin crearea unui sistem de recompensare şi întărire pozitivă.

Un astfel de sistem valorizează experiența personală, unicitatea și nevoia de afirmare ca un pași necesari spre cunoaștere, creează noi soluţii şi alternative, evidenţiază impactul strategiilor utilizate şi deschide calea spre noi demersuri şi modalităţi de abordare.

Valenţele formative ale unor metode complementare de predare-învăţare se reflectă în oportunitatea creată profesorului de a obţine noi şi relevante informaţii despre nivelul de pregătire al elevilor, de a aprecia corect integrarea conceptuală a noţiunilor şi gradul de operaţionalitate, precum şi de a valorifica potenţialul creativ, de a stimula performanţa şi de a oferi elevului posibilitatea de a arăta ceea ce ştie să facă în variate contexte şi situaţii.

Performanţa şcolară şi progresul şcolar depind în mare măsură de transformările pe care intervenţiile educative au reuşit să le producă la nivelul personalităţii elevului şi în consecinţă actul didactic trebuie gândit ca o veritabilă artă a descoperirii ce are la bază unitatea dintre logic, psihologic şi pedagogic.

Bibliografie:

Gabriela Lemeni, Mircea Miclea, *Consiliere și orientare*, Editura ASCR, Cluj-Napoca, 2004.

Ioan Neacșu, *Introducere în psihologia educației și a dezvoltării*, Polirom, Iași, 2010

Elena Joița/coordonator, *Formarea pedagogică a profesorului*, Editura Didactică și Pedagogică, București,2008

Stanciu, Mihai, *Reforma conţinuturilor învăţământului*, Ed. Polirom, Iaşi, 1999

ROLUL ORIENTĂRII ȘCOLARE ȘI PROFESIONALE ÎN PROCESUL DECIZIONAL PENTRU ALEGEREA CARIEREI

PROFESOR COORDONATOR: CRISTINA HORGA
COLEGIUL TEHNIC”PETRU PONI„ ROMAN

A lua o decizie în domeniul carierei înseamnă a alege o soluţie de orientare şcolară şi profesională din mai multe variante posibile. Această alegere poate valorifica potenţialul existent sau poate duce pe un drum greşit, un drum spre eşec profesional şi social.

Alegerea profesiei este un moment important în viaţa fiecăruia, constituind una din premisele inserţiei sociale şi are loc într-un context mai larg în care sunt implicaţi factori de natură personală, educaţională, economică, contextuală. Din acest motiv, planificarea carierei implică demersuri precum: orientarea şcolară, orientarea profesională, consilierea pentru carieră.

Cariera este ansamblul rolurilor profesionale exersate de-a lungul vieţii active a căror succesiune poate urma traiectorii diferite în timp. Traiectoria în carieră depinde nu numai de resursele acţionale ale persoanei la începutul carierei şi pe parcursul ei, ci şi de oportunităţi şi, mai ales, de modul în care individul are obiective de carieră clare şi este capabil să se folosească de aceste oprtunităţi pentru a le atinge.

Decizia de cariera reprezintă un proces de selecţie a unei alternative de carieră din variantele disponibile la un moment dat. Aceasta se referă, pe de o parte, la decizia ce trebuie luată şi, pe de altă parte, la procesul decizional.

Procesul decizional presupune parcurgerea unui traseu alcătuit din mai multe etape posibile:

- definirea deciziei şi identificarea alternativelor -“Trebuie să iau o decizie”, “Trebuie să identific alternativele posibile”;
- explorarea şi evaluarea alternativelor existente -“Care dintre opţiuni corespund valorilor şi stilului de viaţă dorit?”;
- planul de carieră -“Cum pun în practică decizia luată?”
- implementarea deciziei -“Trebuie să aplic planul stabilit”
- reevaluarea deciziei “Am ales bine?”

Decizia de carieră stă sub influenţa unor factori , fie psihosociali - familia, şcoala, grupul de prieteni, cererea pieţei forţei de muncă, *moda profesiunilor*, prejudecăţile legate de unele profesiuni, fie individuali - nivelul intelectual, aptitudinile, motivaţia, trăsăturile dominante de personalitate.

Mass-media are o pondere din ce în ce mai mare în informarea tinerilor privind dinamica pieţei muncii, mobilitatea profesională, în promovarea unor modele de succes în carieră prin site-uri specializate, anunţuri în ziare, târguri ale locurilor de muncă, emisiuni televizate.

Aptitudinile speciale pot înlesni orientarea vocaţională, dar identificarea şi evaluarea lor necesită o bună autocunoaştere şi informaţii suficiente despre piaţa muncii. Lipsa unor aptitudini speciale poate fi apreciată ca o contraindicaţie. Rolul aptitudinilor generale în orientarea profesională creşte datorită mobilităţii profesionale pentru că sunt utile în mai multe domenii de activitate.

Motivaţia este foarte importantă mai ales prin trebuinţele de stimă şi statut şi trebuinţele de autorealizare. Acestea motivează orientarea vocaţională, precum şi interesul pentru carierele care le pot satisface. La baza intereselor profesionale pot sta şi anumite impresii, experienţe personale. Idealurile şi conceptia despre lume şi viată influenţează şi ele opţiunea vocaţională a tânărului.

Rezultatele şcolare pot fi criterii de selecţie pentru anumite forme de învăţământ, influenţând astfel opţiunea profesională. Acest factor are şi o influenţă indirectă asupra orientării vocaţionale, pentru că de multe ori elevul este apreciat şi apoi orientat doar pe baza acestor rezultate.

Trăsăturile dominante de personalitate. Acest factor are un rol deosebit mai ales în realizarea identificării cu cariera aleasă, condiţie a succesului profesional. Sunt importante: tipul de temperament, independenţa, rezistenţa la eşec, spiritul de iniţiativă, spiritul de echipă etc

Se detaşează rolul familiei în sprijinirea propriilor copii în alegerea liberă a viitoarei lor cariere. Ponderea influenţei părinţilor asupra copiilor este, uneori, decisivă. Modelele comportamentale ce ţin de muncă şi care sunt vehiculate în familie, sunt preluate şi de copii, contribuind la conturarea alegerilor. De asemenea, atitudinile parentale au rata lor de „manipulare”în sens pozitiv/negativ.

Criteriile pe care le are familia în vedere în influenţarea alegerii şcolar-profesionale a copiilor se referă la: *siguranţa şi viitorul profesiei pe piaţa forţei de muncă, avantajele materiale aşteptate, poziţia socială conferită de profesie, potenţiale riscuri ale muncii, taxe ale educaţiei şi durata studiilor.*

Schimbările actuale şi rapide de pe piaţa muncii şi oferta săracă pentru tinerii absolvenţi sunt luate în considerare de către elevi, aceştia fiind preocupaţi nu doar de profesiile cele mai căutate pe piaţa internă, ci şi in străinătate unde o mare parte îşi doresc să profeseze.

Situaţia economică actuală influenţează şi ea alegerea elevilor care se orientează după criterii care vizează un salariu care să le asigure un nivel de trai bun, perspective de dezvoltare profesională. Se constată tot mai mult că aşteptările pe care tinerii le au faţă de primul loc de muncă sunt din ce în ce mai concentrate în jurul nevoii de statut şi de securitate financiară.

Dacă până de curând pasiunile au jucat un rol important în alegerea unui domeniu de profesare, în prezent, acestea sunt mai puţin folosite de către viitorii angajaţi pentru simplul fapt că nu se mai corelează cu aşteptările pieţei muncii. Alegera carierei este un proces de cunoaştere, dar şi unul afectiv. Factorul esenţial îl constituie motivaţia. Din păcate, astăzi, tot mai des, alegerea carierei presupune criterii ce vizează asigurarea unui nivel de trai bun, renunţându-se la satisfacţii profesionale, afective. În ultima perioadă, oamenii se ghidează în alegera profesiei folosind criterii ca salariul, oportunităţi de promovare sau sfera de relaţii ce se poate genera la jobul respectiv. Pe de altă parte, în alegerea unui profesii, nu criteriile s-au schimbat, ci doar prioritățile. Criteriul financiar şi-a menţinut importanţa în decizia de alegere a unei profesii, însă, în prezent, acesta are o altă intensitate.

În alegerea profesiei există riscul pe care mulţi tineri nu-l conştientizează şi anume acela de a-şi crea o falsa identitate socio-profesională tocmai pentru că nu există o cunoaştere de sine reală şi motivaţia lor intrinsecă care are la bază dorinţele, nevoile, interesele proprii fiecăruia dintre ei, este din ce în ce mai puţin prioritizată în faţa motivaţiilor „de igienă”, aşa cum numesc psihologii nevoia de statut şi securitate pe plan profesional.

INTERDISCIPLINARITATE ŞI CREATIVITATE ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

PROFESOR : HORGA PETRICĂ
COLEGIUL TEHNIC ”MIRON COSTIN” ROMAN

În perioada contemporană, reforma conţinuturilor învăţământului românesc a creat cadrul unor transformări la nivelul curriculumului, între care se distinge perspectiva interdisciplinară.

Interdisciplinaritatea constituie un principiu ce trebuie aplicat, o modalitate de gândire şi acţiune, ce decurge din evoluţia ştiinţei şi a vieţii economico-sociale. Realizarea interdisciplinarităţii presupune aportul creator al profesorului în realizare de programe, teme, fişe de lucru, activităţi extradidactice, evaluare. Formarea viziunii interdisciplinare asupra lumii şi în acelaşi timp formarea elevilor pentru a fi apţi să realizeze abordări de acest fel, necesită apelul la modalităţi de lucru care prilejuiesc exersarea principalelor procese ale gândirii, fără de care nu este posibilă cunoaşterea multiplelor şi variatelor interdependenţe dintre fenomenele lumii reale.

Societatea în care trăim şi în care vor trăi copiii pe care îi pregătim are nevoie de oameni care să gândească interdisciplinar, care să treacă cu uşurinţă de la un domeniu la altul. Un învăţământ interdisciplinar poate să-i ajute pe copii să dobândească o privire de ansamblu asupra vieţii şi universului, să asimileze mai temeinic valorile fundamentale şi să distingă mai uşor scopurile de mijloace.

Avantajele interdisciplinarităţii sunt:

• permite elevului să acumuleze informaţii despre obiecte procese, fenomene care vor fi aprofundate în anii următori ai şcolarităţii;

• clarifică mai bine o temă făcând apel la mai multe discipline;

• creează ocazii de a corela limbajele disciplinelor şcolare;

• permite aplicarea cunoştinţelor în diferite domenii;

• constituie o abordare economică din punct de vedere al raportului dintre cantitatea de cunoştinţe şi volumul de învăţare.

Abordarea interdisciplinară porneşte de la ideea că nici o disciplină de învăţământ nu constituie un domeniu închis, ci se pot stabili legături între discipline.

Interdisciplinaritatea se referă şi la transferul metodelor dintr-o disciplină într-alta, transfer cu grade diferite de implicare sau finalizare. Ea apare ca necesitate a depăşirii limitelor creatoare de cunoaştere, care a pus graniţe artificiale între diferite domenii ale ei. Argumentul care pledează pentru interdisciplinaritate constă în aceea că oferă o imagine integrată a lucrurilor care sunt analizate separat. Predarea interdisciplinară pune accent simultan pe aspectele multiple ale dezvoltăii copilului: intelectuală, emoţională, socială, fizică şi estetică. Interdisciplinaritatea asigură formarea sistematică şi pogresivă a unei culturi comunicative necesare elevului în învăţare, pentru interrelaţionarea cu semenii, pentru parcurgeea cu succes a treptelor următoare în învăţare, pentru interrelaţionarea cu semenii, pentru parcurgeea cu succes a treptelor următoare în învăţare, pentru învăţarea permanentă.

În opinia lui G. Văideanu, *interdisciplinaritatea* „implică un anumit grad de integrare între diferitele domenii ale cunoaşterii şi între diferite abordări, ca şi utilizarea unui limbaj comun permiţând schimburi de ordin conceptual şi metodologic”.

În înfăptuirea unui învăţământ modern, formativ, predarea – învăţarea interdisciplinară este o condiţie importantă. Corelarea cunoştinţelor de la diferitele obiecte de învăţământ contribuie substanţial la realizarea educaţiei elevilor, la formarea şi dezvoltarea flexibilităţii gândirii, a capacitaţii lor de a aplica cunoştinţele în practică.Corelarea cunoştinţelor fixează şi sistematizează mai bine cunoştinţele, o disciplină o ajută pe cealaltă să fie mai bine însuşită. Posibilităţile de corelare a cunoştinţelor dintre diferitele obiecte de învăţământ sunt nelimitate.

Important este ca predarea – învăţarea să fie văzută ca o modalitate modernă de realizare a eficienţei lecţiilor, iar profesorul, pentru a-şi atinge obiectivele propuse, trebuie să se pregătească din timp şi să apeleze la capacitatea sa creatoare. Predarea – învăţarea prin corelarea obiectelor de studiu reprezintă noul în lecţii, care activează pe elevi, le stimulează creativitatea şi contribuie la unitatea procesului instructiv – educativ, la formarea unui om de valoare.

Un sistem de educație care să asigure progresul școlar trebuie să pornească de la anumite condiţii preliminare, gândite ca principii de acţiune permanentă care să favorizeze trecerea de la ignoranţă, submotivare, rigiditate, neimplicare la un climat caracterizat prin receptivitate, creativitate, dorinţă de afirmare, competitivitate, cooperare.

Preocuparea continuă pentru realizarea unui feed-back operaţional constructiv în cadrul fiecărei intervenţii educative reprezintă una dintre condiţiile cheie pentru ameliorarea, îmbunătăţirea şi optimizarea rezultatelor şcolare. Acest aspect este susţinut tot mai mult în cadrul dezbaterilor actuale din domeniul ştiinţelor educaţiei şi evidenţiază ceea ce teoreticienii *învăţării depline*- J. B. Carroll, B. S. Bloom- enunţau şi anume că evaluarea formativă reprezintă principiul fundamental al activităţii didactice.

Evaluarea formativă aduce beneficii atât elevului căruia i se oferă şansa ca la fiecare lecţie să conştientizeze că merită efortul de a încerca să devină mai bine pregătit şi mai competent într-un domeniu, dar şi profesorului care nu riscă să devină incompatibil cu proprii elevi, propunând un nivel al discursului fie prea savant sau academic, fie lipsit de relevanţă pentru auditoriu. Interesul elevilor pentru lecţie creşte atunci când intervenţia educativă permite şi facilitează angajarea fiecăruia în descoperirea soluţiilor şi rezolvarea dificultăţilor, astfel încât se poate considera că *evaluarea formativă* promovează responsabilizarea elevilor, educarea autodisciplinei şi dezvoltarea capacităţilor de concentrare a atenţiei şi a efortului voluntar.

Astfel, interdiciplinaritatea corelată cu evaluarea formativă asigură un cadru optim pentru manifestarea creativității în procesul educațional, oferind elevilor șansa de a căpăta competențe utile în toate aspectele vieții lor școlare, sociale și profesionale.

„Invatamantul romanesc-de la modelul traditional la modelul inovativ„

Tepele Stela Floare
Liceul Teoretic nr1 Bratca
GPN NR2 VALEA CRISULUI

Invatamantul traditional/ invatamantul modern ar trebui sa constituie o tema de reflectare pentru persoanele care au un rol in educatia si instruirea copiilor. Lupta dintre traditional si modern este deschisa , revolutionara.

Prin profesia lor , dascalii sunt aceia care dau viata transformarilor care au loc la nivelul sistemului de invatamant prin reformele care vizeaza calitatea educatiei.

Modelul traditional de predare nu raspunde noilor tendinte in didactica moderna, fiind fondat pe un model de invatare pasiv. („Triada invatare frontal/ studiul manualului chestionare„) In modelul traditional , cadrului didactic ii revine rolul major de emitator , de a transmite cunostinte spre un receptor pasiv , determinat sa memoreze, sa reproduca informatia. Noul model de predare se vrea un model activ si presupune implicarea directa a elevului in procesul de dezvoltare a capacitatilor de invatare, in asimilarea cunostintelor si dobandirea gandirii critice. Acest model impune in activitatea la clasa un nou tip de relationare pe mai multe directii, profesor-elev , elev-elev,elev-profesor.

„Acest tip de predare interactivă este, de fapt, învățarea experiențială, care ar trebui să constituie baza sistemului educațional al secolului al XXI-lea, fiind cea mai importantă sursă de învățare și de dezvoltare a copiilor.

Nu putem nega valoarea instruirii tradiționale, însă ea trebuie adaptată vremurilor și noilor generații de copii, punând accent pe participare, pe cooperare, pe explorare, pe schimb de idei cu ceilalți. Profesorul nu mai poate fi doar un transmițător autoritar de cunoștințe, ci trebuie să devină partener în formarea elevilor, cel care le declanșează și le întreține interesul, curiozitatea și dorința de a progresa.”

„La început, da, eram privită destul de ciudat, fiind percepută ca cea care vrea să iasă în evidență, să impresioneze părinții clasei, să facă mereu spectacol și să devină vedetă

Materialele didactice necesare nu sunt asigurate de sistem, ci le procur sau le confecţionez singură sau cu ajutorul părinţilor, cu care am o colaborare foarte frumoasă. La acestea se adaugă necesitatea parcurgerii programei şcolare stufoase, care nu îţi permite să aloci foarte mult timp unui anumit conţinut, pentru a-l valorifica şi integra în activităţi cu adevărat interesante pentru copii.

„Dificultățile cu părinții nu au lipsit nici ele, tocmai din cauza faptului că există acele «secrete» pe care tinerii profesori nu au de unde să le știe. Primii ani a trebuit să mă lovesc de toate, a durut de multe ori, pentru că mi-am dorit să încerc diferite metode, dar au avut și toate acestea avantajul lor, nu avem cum să învățăm fără un «un drum cu gropi».

Sunt o norocoasă că am parte de colegi care vorbesc cu mine, cu care pot schimba diferite idei, informații, deoarece concurenta si afirmarea multora incurca socializarea.

Eu am fost dintotdeauna o fire creativă și nu am putut sta nepăsătoare în momentul în care vedeam că elevii mei se plictisesc. Mă inspir de pe rețelele de socializare. Foartă mult m-a influențat modelul folosit de colegii vazut la cercuri sau comisii metodice.

„Eu mă bazez foarte mult pe creativitate și pe originalitate, cu ajutorul cărora brodez (pe competențe și pe conținuturi) adevărate provocări pentru copiii mei, care îi scot din rutina zilnică, îi invită la o învățare activ

Şcoli moderne, atmosferă entuziastă, dascăli creativi, elevi fascinaţi de cunoaştere, ore atractive, program de dimineaţă, teme rezolvate la şcoală, cluburi pentru activităţi nonformale, iar seara - timp numai de relaxare, petrecut cu familia.

Dar va rămâne aşa cum este acum, dacă nu vom reuşi să lăsăm orgoliile deoparte şi să ne dăm mâna, toţi actorii din sistemul educaţional, pentru a le crea celor ce vin din urma noastră o şcoală ideală“. Oameni care au conturat generaţii întregi de genii, consilieri pe probleme de educaţie, părinţi şi lideri în domeniul învăţământului au pus pe hârtie, pentru cine are ochi să vadă, cum ar putea fi reformată cu adevărat societatea prin educaţie

„În primul rând, aş vedea o relaţie bună, sănătoasă între ceea ce înseamnă cerinţe de curriculum naţional şi ceea ce copiii pot alege. În momentul acesta, curriculumul este la decizia profesorilor, din oferta şcolii. Adică mă aştept, de pildă, ca noi doi să fim colegi la Limba şi literatura română sau la Istoria României şi în acelaşi timp, dacă dumneavoastră vreţi Fizică, să alegeţi Fizică, dacă eu vreau Chimie, să iau Chimie etc. Este, dacă vreţi, un mod în care putem învăţa să ne focalizăm pe ce vrem să fie mai departe. Sigur că m-aş aştepta la un comportament al profesorilor mult mai centrat pe o relaţie de tip adult-adult, decât pe una de tip părinte-copil. Şi am să vă dau un exemplu care e un bun exerciţiu şi poate fi pus în fapt de acum. Din ce în ce mai puţin să punem întrebarea: «Ai înţeles ce am spus?», pentru ca din ce în ce mai mult să putem pune întrebarea: «Am explicat clar?» sau «Ai întrebări?». Pentru că al doilea caz, de fapt, obişnuieşte profesorul cu ideea că nu poate avea întotdeauna dreptate şi să poată accepta că toţi greşim, dar în acelaşi timp pune presiune pe copil să-şi asume rolul de adult.

În al treilea rând, mi-aş dori ca o şcoală să reprezinte un spaţiu primitor şi deschis pentru copii. Unde să existe un loc în care să primească o masă caldă sau să-şi petreacă timpul, fie făcându-şi lecţiile, fie făcând altceva. Ca atare, spaţiul să permită deopotrivă activităţi profesionale – a învăţa, a ne face lecţiile, dar să fie şi un spaţiu unde să ne simţim bine, pur şi simplu, să citim, să facem activităţi de club etc. În orar pot fi patru, cinci, şase ore pe zi. Important e ca ele să fie atractive, interesante, şi aici mă refer la ceea ce înseamnă interacţiunea zilnică.

Dar mai mult şi mai mult, mi-aş dori o şcoală unde componenta de transdisciplinaritate şi de interdisciplinaritate să fie mult mai bine aspectată. Timpul conversaţiilor aride şi înguste pe unul sau altul dintre subiecte a cam trecut. Este în momentul de faţă timpul către deschidere spre globalizare, către discipline care au nu numai conotaţii tehnice. Pot să învăţ informatică, să fac o pagină de web şi în acelaşi timp să folosesc acel loc pentru a învăţa să comunic mai eficient mesajul meu. Sunt două aspecte total distincte: faptul de a o proiecta înseamnă ceva, transmiterea mesajului este altceva. Cât despre ghiozdanul şcolar, mi-l doresc cât mai uşor cu putinţă.

Atenţie, pledoaria mea nu este pentru simplism, este pentru simplitatea profundă! Să fie teme, pentru că organul neexersat se atrofiază. Exerciţiul este necesar, dar trebuie să fie cumpănit, echilibrat. Mai multe probleme rezolvate nu au omorât pe nimeni. Şi e firesc să fie aşa, aşa funcţionează mintea umană. Dacă nu rezolv probleme de matematică, pot să fac probleme de orientare turistică, sau proiecte de dezvoltare durabilă în care să mă uit la componenta economică, socială, de mediu etc.

Dar esenţial, un lucru e clar: dacă nu muncim, nu ne pică nimic din cer, nu ne vine nimic pe degeaba. Nu acumulăm cunoştinţe, nu suntem performanţi. Howard Gardner (n.r. – psiholog specialist în dezvoltare personală), într-un volum foarte bine scris, acum zece ani, a pus în discuţia publică modelul a ceea ce numeşte el «the good worker», muncitorul

performant al secolului XXI. Identifica cinci valenţe ale unui astfel de profesionist: una este comportamentul etic, respectuos, creativ/inovator, sintetic, dar una esenţială este mintea disciplinată de a ne face meseria la blană, pe bune, competenţă profesională excepţională, pentru că în absenţa ei, suntem frunze în vânt şi atât.“

„De ziua ideală de şcoală trebuie să se poată bucura cât mai mulţi copii, indiferent de mediul de provenienţă sau de situaţia financiară. În primul rând, această zi ideală de şcoală începe de dimineaţă pentru toţi copiii din sistemul educaţional, indiferent că vorbim de mediul urban sau mediul rural. Încerc să îmi imaginez un tablou şi îi văd pe elevi venind la cursuri într-un campus şcolar modern, unde au la dispoziţie o bază materială vastă pentru desfăşurarea orelor şi a altor activităţi extra-program, cum ar fi: teatru, muzică, dezbateri academice, sport, cluburi de lectură etc. Apoi văd imaginea unor elevi care intră într-o sală cu maximum 25 de locuri, unde găsesc toate materialele necesare pentru derularea cursurilor, aceştia nefiind nevoiţi să aducă nimic de acasă.

Dar nu este necesar ca întreaga zi elevul să rămână în acea sală, acesta putând merge pentru anumite ore opţionale în alte săli, unde învaţă în grupă cu colegi din alte clase. Orarul acestei zile ideale este unul echilibrat, care îi permite elevului să dobândească un bagaj general de cunoştinţe, dar care pune accentul în special pe dezvoltarea aptitudinilor fiecărui elev în parte, în funcţie de potenţialul acestuia. Bineînţeles, acest program ideal cuprinde şi ore în care elevul să înveţe cum să devină un cetăţean care se implică în viaţa cetăţii, nu unul care stă pe margine.

Când intră la clasă, profesorul îi tratează pe elevii prezenţi ca pe nişte parteneri, nu ca pe nişte subordonaţi. Respectul elevului faţă de cadrul didactic trebuie câştigat, prin ţinută şi comportament, nu impus. Vremea în care elevii învăţau de frică trebuie să apună. Un alt aspect important este că în ziua ideală de şcoală, elevul, dacă are peste 14 ani, poate părăsi incinta şcolii singur, deoarece nimeni nu îi poate restrânge libertatea de mişcare. Dar acesta este conştient că absenteismul exacerbat este dăunător pentru viitorul său, pentru că acest lucru îi este explicat în cadrul orelor de consiliere.

La finalul orelor, elevul poate urma în cadrul campusului şcolar anumite activităţi extra-program, îşi poate face temele sau poate citi o carte în biblioteca modernă a instituţiei. Dacă vrea să meargă acasă şi a venit cu bicicleta, o poate lua din rastelul amenajat în curtea şcolii, unde aceasta este în siguranţă. Aceasta este viziunea unui elev preocupat de viitorul societăţii româneşti. Şi nu reprezintă o utopie. Dar va rămâne aşa, dacă nu vom reuşi să lăsăm orgoliile deoparte şi să ne dăm mâna, toţi actorii din sistemul educaţional, pentru a le crea celor ce vin din urma noastră o şcoală ideală.“

Daca am optat pentru aceasta nobila profesie de a educa,sa o facem cu gandul la copil,la viitor.Educatoarele pun temelie educatiei;asa a fost sa fie : sa fie ele pionieri intr-o societate democratica,europeana,fara frontier.

Convingeti-va impreuna cu noi prin exemple practice experimentate la clasa,ca orice metoda poate devein accesibila la orice varsta daca avem incredere in ,minunea,,acestei lumi care este –COPILUL.Aceasta minune asteapta de la noi zilnic noutati,ne vrea pe placul lui.Sa nu-l dezamagim!

STIMULAREA GÂNDIRII CRITICE LA ELEVI

Grigoraș Gabriela-Liliana
Colegiul Național de Informatică „Spiru Haret” Suceava

ACTIVITATE DE ÎNVĂȚARE - CELULA EUCARIOTĂ

PROBLEMA: Cum influențează compartimentarea spațiului celular activitatea celulei eucariote?

COMPETENȚE SPECIFICE:

1.3. Identificarea structurilor biologice microscopice în vederea caracterizării lor
3.1. Reprezentarea lumii vii pe baza modelelor
4.1. Utilizarea corectă a terminologiei specifice biologiei în diferite situații de comunicare
4.2. Prezentarea informațiilor folosind diverse metode de comunicare

COMPETENȚE DERIVATE:

La sfârșitul lecției elevii vor fi capabili:
O_1 - Să identifice și să caracterizeze componentele celulei eucariote
O_2 - Să comunice eficient, să lucreze în echipă și să își folosească aptitudinile pentru modelarea diferitelor procese.
O_3 - Să folosească corect terminologia științifică în situații diferite de comunicare.
O_4 - Să coreleze informații, să își exprime opiniile și să se evalueze corect.

DESCRIEREA ACTIVITĂȚII

Activitate de recapitulare/evaluare ce are ca și scop dezvoltarea abilităților de gândire critică la elevi prin: învățarea activă, modelare, lucrul în echipă, brainstorming, interevaluare.

Grupele de elevi vor rezolva sarcini de lucru care urmăresc aprofundarea cunoștințelor despre celula eucariotă, dezvoltarea capacității de comunicare, creativitatea, modelarea asistată de calculator. Elevii sunt stimulați să construiască răspunsurile utilizând achizițiile anterioare dar și folosind anumite aptitudini personale (jocul de rol, modelarea prin desen).

De asemenea aceștia vor evalua activitatea fiecărei grupe, argumentând părerile emise referitoare la rezolvarea sarcinilor din fișele de lucru

BIBLIOGRAFIE

https://www.mozaweb.com › Extra-Animatii_3D-Struct...
Gheorghe Mohan, Gabriel Corneanu Biologie. Manual pentru clasa a 9-a, Ed. Corint
M. E., Repere metodologice pentru aplicarea curriculumului la clasa a IX-a, an școlar 2021-2022

FIȘE DE LUCRU

Grupa I

ENERGIE

REZOLVAȚI URMĂTOARELE CERINȚE:

1. Identificați organitul asociat cu noțiunea dată.
2. Realizați un joc de rol prin care colegii dumneavoastră să recunoască organitul.
3. Realizați un desen cu structurile organitului identificat.
4. Precizați rolul organitului și relațiile stabilite cu alte organite celulare.
5. Identifică organitul din imaginea proiectată.

ARGUMENTAȚI AFIRMAȚIA:

- Cloroplastele influențează compoziția atmosferei.

Gupa a II-a

LUMINĂ

REZOLVAȚI URMĂTOARELE CERINȚE:

1. Identificați organitul asociat cu noțiunea dată.
2. Realizați un joc de rol prin care colegii dumneavoastră să recunoască organitul.
3. Realizați un desen cu structurile organitului identificat.
4. Precizați rolul organitului și ce relații stabilește cu alte organite celulare.
5. Identifică organitul din imaginea proiectată.

ARGUMENTAȚI AFIRMAȚIA:

- Mitocondria intervine în sinteza unor substanțe.

Gupa a III-a

TRANSPORT

REZOLVAȚI URMĂTOARELE CERINȚE:

1. Identificați organitul asociat cu noțiunea dată.
2. Realizați un joc de rol prin care colegii dumneavoastră să identifice organitul.
3. Realizați un desen cu structura organitului identificat.
4. Precizați rolul organitului și ce relații stabilește cu alte organite celulare.
5. Identifică organitul din imaginea proiectată.

ARGUMENTAȚI AFIRMAȚIA:

- Nucleul intervine în transmiterea caracterelor ereditare.

Gupa a IV-a

COORDONARE

REZOLVAȚI URMĂTOARELE CERINȚE:

1. Identificați structura celulară asociatăcu noțiunea dată.
2. Realizați un joc de rol prin care colegii dumneavoastră să recunoască componentul celular.
3. Realizați un desen cu structurile organitelor menționate.
4. Precizați rolul componentului și relațiile stabilite cu alte organite celulare.
5. Identifică organitul din imaginea proiectată.

ARGUMENTAȚI AFIRMAȚIA:

- Prin intermediul RE nucleul comunică cu mediul extracelular.

Gupa a V-a

PRELUCRARE

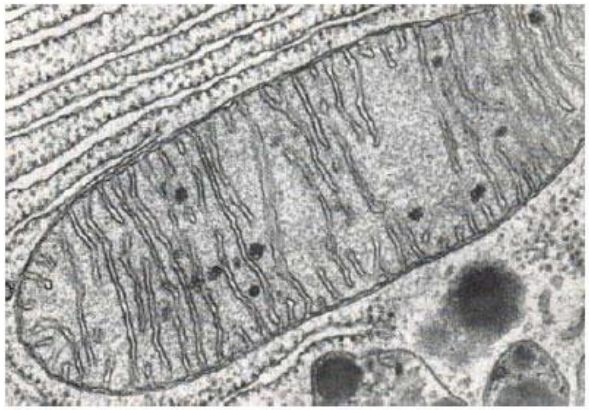
REZOLVAȚI URMĂTOARELE CERINȚE:

1. Identificați organitul ce are funcția menționată.
2. Realizați un joc de rol prin care colegii dumneavoastră să recunoască organitul.
3. Realizați un desen cu structurile organitului identificat.
4. Precizați rolul organitului și relațiile stabilite cu alte organite celulare.
5. Identifică organitul din imaginea proiectată.

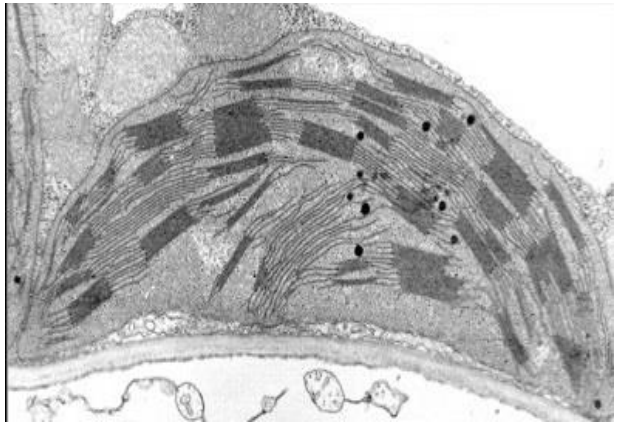
ARGUMENTAȚI AFIRMAȚIA:

- Lizozomii au rol în digestia intracelulară

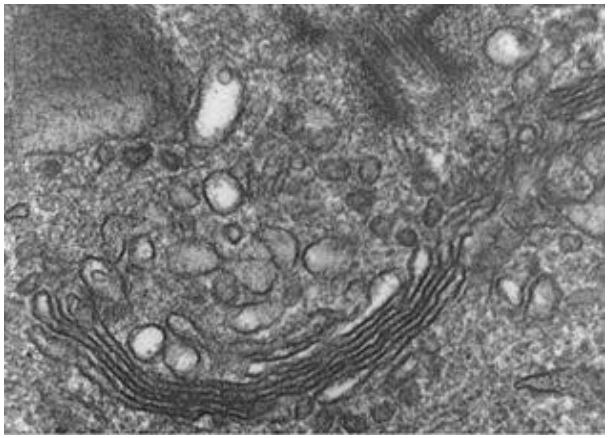

A

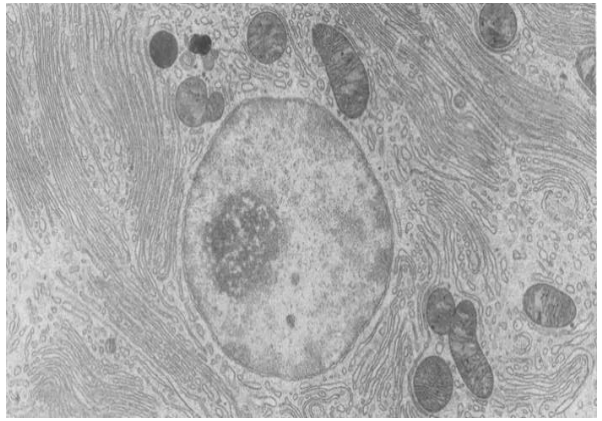
B

C

D

E

Ziua culturii române - implimentare în cadrul activităților din grădiniță

Prof.înv.preșcolar Pena Liliana
Grădinița P.P.Nr.36, Timișoara

Tema propusă pentru acest schimb de experință este foarte importantă în viața fiecărui român, implicit în dezvoltarea copiilor, iar adordarea ei poate începe de la vârste fragede în cadrul diferitelor activități.

Țara noastră celebrează „Ziua culturii naționale”,începând din anul 2011 la 15 ianuarie, data fiind aleasă special deoarece tot acum se sărbătorește nașterea poetului nostru național, Mihai Eminescu.

În grădiniță activitățile prin care facem cunoscută copiilor, cultura românească pot fi diverse și le pot deschide acestora ferestre spre literatura , muzica, dans, pictura, scuptura , teatru și cinematografia noastră. Astfel în realizarea diferitelor activități extrașcolare și extracurricular pot fi invitate și diverse insituții partenere cum ar fi muzeele, teatrele, cinematografele, bibliotecile, etc. Implicând mai mulți factori în educația copiilor, orizonturile acestora se lărgesc și îi ajută să crească și să se maturizeze , știind că aparțin unei culturi frumoase și bogate.

Pentru **muzică și dans** putem să utilizăm atât muzica populară românească , cât și muzica cultă cea a lui Ciprian Porumbesc sau George Enescu, inspirată chiar ea din spiritul românesc.

În ceea ce rivește **pictura, sculptura** trebuie să le facem cunoscuți copiilor câțiva dintre artiștii români, precum Ștefan Luchian,Nicolae Grigorescu și Constantin Brâncuși, ale cărui opere pot fi admirate la Muzeul de Artă din Timișoara în acest an.

Teatrele și cinematografele pot deschide porțile spiritualitățiin românești, Teatrul Merlin venind în sprijinul școlilor și grădinițelor cu povești clasice
Românești.

Literatura este importantă în educarea tinerei generații,iar între toate arte, cred că este liantul comun. Astfel multe dintre operele literare, sunt punct de plecare pentru celelalte, iar autorii români au texte diverse și educativece pot fi utilizate cu succes atât în cadrul activităților pe domenii experențiale.

Pornind de la literatura română ,pot da câteva exemple desfășurate în cadrul activităților artistico-plastice și educarea limbajului , precum poeziile „Somnoroase păsărele” a lui Mihai Eminescu, „Greierele și furnica” a lui George Topîrceanu.

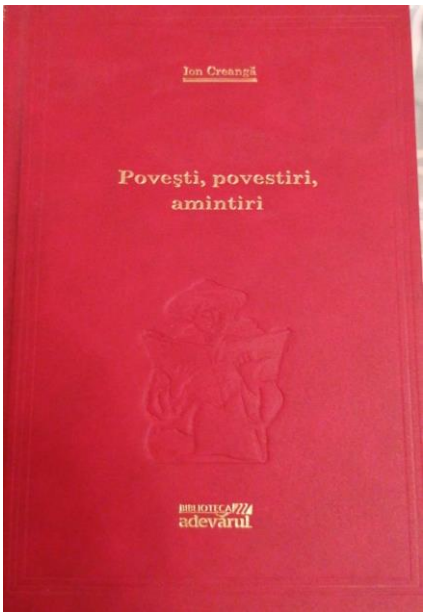
Poezii precum „Cântec de primăvară” de Ștefan Octavian Iosif, „Moș Crăciun„ de Octavian Goga sau „Iarna pe uliță” de George Coșbuc se pot studia sau pune pe melodii și integra în serbările grupei.

De asemenea basmele si poveștile pot introduce noțiuni și învățăminte despre cultura românească, iar povestitorii noștrii, Ion Creangă, Petre Ispirescu, Vladimir Colin ne pot veni în ajutor, în acest sens.

În cadrul unei activități de *educarea limbajului* de tipul *lectura educatoarei* am ales povestea *„Sarea in bucate”* scrisă de Petre Ispirescu. După lectura textului am făcut fixarea cunoștințelor prin *metoda cubului,* iar grupa a fost împărțită în două echipe, pentru face activitatea interactivă și a educa spiritul de echipă în grupă.

Metoda cubului este o modalitate de a achiziționa cunoștințe noi, dar și a observa relațiile dintre acestea. Astfel fiecare fațetă a cubului reprezintă o sarcină de lucru , pe care copilul a primit-o: să decrie, să compare, să asocieze, să analizeze, să aplice, să argumenteze, o situație/o idee,/un personaj din povestea audiată.

Astfel copiii pot fi ajutați cu exemple pentru aceste șase sarcini.

La **asociere** pot să facă asocieri cu alte situații din alte povești sau experințe persoanele. Ex: atitudinea tatălui față de Prâslea din „Prâslea cel voinic și merele de aur” de P.Ispirescu, care nu l-a crezut că o să prindă hoțul merelor.

La **descriere** poate să descrie temapoveștii sau anumite stuații.

La **argumetare** să fie pro sau contra unei idei sau situații, putându-se folosiîntrebări ajutătoare: „E bun sau rău ? '“„E bine să folosim...?”, „De ce?”

La **comparare** să pună față în față o idee, două personaje, două situații, două povești. Ex: se poate compara fata de împărat din „Sarea în bucate” cu fata moșului din „Fata babei și fata moșului”a lui I.Creangă(aceasta fiind alungată pe nedrept de acasă).

La **analiză** se poate avea în vedere menționarea și „disecarea” elementelor componente ale poveștii: „Care sunt elementele de intrigă a poveștii?”, „Cum sunt personajele?”, „Ce etape vedem în desfășurarea acțiunii?”

La **aplicarea** cunoștințelor/învățămintelor în viață sau alte situații de învățare, folosindu-se de următoarele întrebări ajutătoare: „Ce întrebări ajutătoare: „Cum poate fi folosit(ă) idee /învățătura acestei povești?”, utilizare poate avea în viață să fii muncitor, modest, serior? '‘(abilitățile fetei de împărat).

Copiii care sunt implicați în activități intecative sunt mai atenți și participă cu interes, iar noțiunile achiziționate se păstrează mai mult timp în memoria lor.De multe ori îți aduc aportul chiar la pregătirea altor activități ulterioare chiar cu materiale , care sprijină cadrul didactic(cărți, marionete, jocuri, etc)

Bibliografie:

- Poezii din copilărie AlecsandriV., Eminescu M., Coșbuc G.,Iosif Șt.O., Goga O.,Topîrceanu G, Editura Cartea Copiilor, 2012
- Ispirescu P., „Prâslea cel voinic și merele de aur-legende sau basmele românilor”, Editura Agora, București, 2009.

VALOAREA FORMATIVĂ A COOPERĂRII ÎN GRUPURI MICI ÎN ACTIVITĂȚILE DIN GRĂDINIȚĂ

Prof.înv.preșcolar Potîng Alina-Elena
Grădița P.P. Nr.36, Timișoara

Într-o societate care se află într-o schimbare continuă, în care copilului îi sunt oferite o multitudine de informații, atât prin intermediul vorbirii, cât și prin intermediul tehnologiei, este foarte important să îi învățăm pe preșcolari: ce este util să învețe, cum să își însușească cunoștințele eficient, cum să gândească atât critic, cât și constructiv.

Unitatea de învățământ trebuie să ofere copiilor posibilitatea de a trăi experienţe sociale care să pună accent pe cooperare și colaborare. Numai așa copiii vor reuși să rezolve mai ușor problemele și să facă față cu succes provocărilor vieții.

Pentru început am avut în vedere aspecte teoretice referitoare la cooperarea în activitățile desfășurate în grădinița de copii. Voi pune accent pe necesitatea rezolvării a trei probleme, și anume: comunicarea, colaborarea și coordonarea, care vor duce, împreună, la cooperarea dintre preșcolari și voi sublinia eficiența învățării prin cooperare la nivel copil-copil, față de învățarea individuală.

Pentru înțelegerea acestor concepte voi urmări o cercetare experimentală:” Cooperarea, metodă de stimulare a învățării”, având ca eșantion experimental două grupe de preșcolari: grupa mare” A” la care îmi desfășor activitatea (grupul experimental) și grupa paralelă – grupa mare” B” (grupul de control). Voi compara rezultatele obținute în urma testelor/evaluărilor efectuate pe parcursul semestrului I al anului școlar 2019-2020. Voi prezenta argumentul cercetării, obiectivele și ipoteza cercetării, etapele și concluziile cercetării efectuate.

Învăţarea prin cooperare poate fi definită ca o „metodă instrucţională de învăţare a grupurilor mici de copii, prin care aceştia lucrează împreună, urmând ca fiecare membru al grupului să îşi îmbunătăţească performanţele proprii şi să contribuie la creşterea performanţelor celorlalţi membrii ai grupului” . Cooperarea este o „formă de învăţare”, de studiu, de acţiune reciprocă, interpersonală, intergrupată, cu durată variabilă, care rezultă din influenţările reciproce ale celor implicaţi.

Învăţarea prin cooperare nu presupune doar plasarea copiilor într-un anumit grup şi repartizarea unei sarcini grupului, ci învăţarea prin cooperare se bazează pe comunicare, colaborare şi coordonare.

Cei mai mulţi cercetători susţin că nivelul atins de grup depăşeşte pe cel al celui mai inteligent dintre indivizii grupului care utilizează exclusiv mijloace proprii. Deci învăţarea prin cooperare la nivel copil-copil este mai eficientă decât învăţarea individuală. Sub diverse forme de organizare: grupuri, echipe, perechi, aceasta îi ajută pe copii să înveţe să fie mai prietenoşi, mai sociabili, mai comunicativi şi mai toleranţi faţă de ceilalţi.

Învăţarea prin cooperare ajută copiii să înveţe mai profund, cultivând relaţii bazate pe respect reciproc şi colaborare. Observând comportamentul copiilor atunci când ei sunt organizaţi în grupuri mici, educatoarea poate identifica rolurile pe care aceştia şi le asumă, gradul de participare la activitate, de unde poate desprinde alte particularităţi esenţiale ale personalităţii lor. Cooperarea a fost și este utilizată în jocurile de rol, jocurile de creaţie, jocurile didactice, jocurile de mişcare.

Prescolarul/elevul de la început, își propun să se concentreze, să se încadreze în timp, impunându-şi un ritm alert, trăgând după ei pe cei lenţi, indiferenţi, nepăsători. Așa se cultivă calităţile viitorului lider.Copiii reţin şi taxează reciproc toate intervenţiile individuale din cadrul grupului, își reproșează, se apreciază, se încurajează, își dau chiar calificative. Când se ajunge la acest nivel înseamnă că munca nu a fost zadarnică.

Faptul că un copil aparţine unui grup îi oferă un sentiment de siguranţă, încredere în forţele proprii şi în ale colegilor de grup, antrenare reciprocă a membrilor ce duce la dispariţia fricii de eşec şi determină curajul de a-şi asuma riscul.

Este de preferat ca atunci când formăm grupurile să integrăm şi pe copiii mai emotivi, mai sensibili, mai tăcuţi, iar dacă este nevoie să le pregătim sarcini de învăţare diferenţiată. Doar aşa vom facilita succesul fiecărui copil în parte. Pe parcursul experimentului am urmărit realizarea obiectivelor specifice activităţilor matematice în pregătirea pentru şcoală:

Dezvoltarea operaţiilor intelectuale;

Dezvoltarea capacităţii de a înţelege şi utiliza cifre, numere, unităţi de măsură, întrebuinţând un vocabular adecvat;

Dezvoltarea capacităţii de rezolvare de situaţii problematice, prin achiziţia de strategii adecvate.

Ipoteza de lucru este următoarea: *dacă copiii cooperează în grup, atunci li se oferă ocazia implicării în activitate, a discuţiei, a investigaţiei şi a acţiunii, iar învăţarea are loc în mod eficient*. Prin abordarea predării tradiţionale de către educatoare nu se produce învăţarea decât într-o mică măsură, deoarece mai mult se explică, se demonstrează, iar copiii doar urmăresc ceea ce face educatoare, nefiind implicaţi activ·

În vederea realizării unei educaţii de calitate centrată pe copil, este nevoie ca activităţile de cooperare, de învăţare în grup şi de muncă interdependentă să fie combinate.

Experimentul s-a derulat pe parcursul semestrului I al anului şcolar 2019-2020, la grupa mare. Am ales ca grup experimental, grupa mea, grupa mare ”A” de la Grădiniţa cu Program Prelungit Nr.36 din Timișoara cu un efectiv de 27 copii, iar grupa paralelă, grupa mare ”B” de la Grădiniţa cu Program Prelungit Nr.36 cu un efectiv de 25 copii, drept grupă martor. Copiii celor două grupe din cele două grădiniţe au vârste apropiate.

Experimentul s-a desfăşurat după cum urmează:

-*etapa pre-test*: am verificat la ce nivel sunt copiii celor două grupe, la începutul anului şcolar, în luna septembrie 2019, prin aplicarea unei probe de evaluare iniţială, pentru a mă informa în legătură cu performanţele de care sunt capabili copiii;

-*etapa intervenţiei experimentale (cercetarea propriu-zisă):* am aplicat experimentul la clasa experimentală, în perioada octombrie 2019 - ianuarie 2020;

-*etapa post – test (testarea finală):* am aplicat o probă de evaluare celor două grupe în luna februarie 2017, atât pentru grupa experimentală, cât şi pentru grupa martor;

-am retestat preşcolarii ambelor grupe în luna martie 2020.

În cadrul grădiniţei, la începutul anului şcolar, mai exact în perioadă 15.09.2019 – 30.09.2019 se desfăşoară evaluarea iniţială. Aşadar, evaluarea pe care am pregătit-o eu privind experimentul de faţă a coincis cu evaluarea iniţială din cadrul fiecărei grădiniţe. Testul de evaluare iniţială pe care l-am aplicat a fost realizat conform Curriculum-ului pentru Învăţământul Preşcolar. În cadrul acestei evaluări iniţiale am urmărit măsurarea nivelului pe care îl deţin copiii referitor la cunoştinţele matematice specifice grupei mari.

Testul de evaluare iniţială a avut următoarele obiective:

O 1: să recunoască formele geometrice: pătratul, cercul, triunghiul;

O 2: să compare grupe de obiecte prin corespondenţă element la element în concentrul 1-5;

O 3: să realizeze corespondenţa între cifră şi numărul de obiecte;

O 4: să recunoască vecinii din partea stângă şi din partea dreaptă a unei cifre date;

Acest test de evaluare iniţială a fost aplicat individual copiilor celor două grupe.

Foarte bine	Bine	Suficient
- recunoaşte cele trei figuri geometrice învăţate: pătrat, cerc, triunghi;	- recunoaşte două dintre cele trei figuri geometrice învăţate: pătrat, cerc, triunghi;	- recunoaşte una dintre cele trei figuri geometrice învăţate: pătrat, cerc, triunghi;
- compară corect cele două grupe, trasând corect săgeţile;	- compară jumătate din obiectele celor două grupe, trasând corect săgeţile;	- compară cu ajutor cele două grupe, trasând corect doar o săgeată;
- realizează corect corespondenţa cifră - număr de obiecte, în întregime;	- realizează parţial corect corespondenţa cifră – număr de obiecte;	- realizează corect corespondenţa cifră – număr de obiecte, doar pentru o cifră;
- găseşte corect vecinii pentru cele două cifre date;	- găseşte corect vecinii doar pentru o cifră;	- găseşte, cu ajutor, vecinii doar pentru o cifră.

Începând cu data de 01.10.2019, în cadrul activităţilor matematice desfăşurate cu grupa de preşcolari ce formează grupul experimental, am rugat copiii să lucreze în pereche câte doi, astfel încât copiii să fie puși în situația de a rezolva în grup, colaborând în rezolvarea diferitelor probleme puse. La sarcina nouă copii au lucrat tot în perechi, dar de fiecare dată perechile erau formate din alți copii. La grupa de control s-au desfăşurat activităţi firești cu copiii.

Obiectivele testului de control au fost următoarele:

O 1: să deseneze pe fiecare balon atâtea buline câte arată cifră;

O 2: să coloreze prima, a două şi ultima pălărie;

O 3: să completeze şirul numeric dat;

O 4: să formeze prin încercuire mulţimea florilor şi mulţimea frunzelor.

Foarte bine	Bine	Suficient
- desenează corect pe fiecare balon câte buline arată cifra;	- desenează corect pe trei baloane câte buline arată cifra;	- desenează corect pe un balon câte buline arată cifra;
- colorează corect prima, a doua şi ultima pălărie;	- colorează corect prima şi a doua pălărie;	- colorează corect doar una dintre pălării;
- completează corect şirul numeric dat;	- completează parţial corect şirul numeric dat;	- completează doar o cifră corectă din şirul numeric dat;
- formează corect prin încercuire mulţimea florilor şi mulţimea frunzelor;	- formează prin încercuire mulţimea florilor şi mulţimea frunzelor, cu mici greşeli;	- formează incorect prin încercuire mulţimea florilor şi mulţimea frunzelor.

Etapa postest

În perioada 15-29 februarie 2020, am aplicat un test de evaluare finală atât grupului experimental, cât şi grupului de control. În realizarea acestuia, am avut în vedere să fie aproape la fel structurat cu testul de evaluare inițială.

Testul de evaluare finală a avut următoarele obiective:

O 1: să recunoască formele geometrice: pătratul, cercul, triunghiul, dreptunghi;

O 2: să compare grupe de obiecte prin corespondenţă element la element în concentrul 1-10;

O 3: să realizeze corespondenţa între cifră şi numărul de obiecte;

O 4: să recunoască vecinii din partea stângă și din partea dreaptă a unei cifre date, în concentrul 0-10;

Foarte bine	**Bine**	**Suficient**
- recunoaşte cele patru figuri geometrice învăţate: pătrat, cerc, triunghi, dreptunghi.	- recunoaşte două dintre cele patru figuri geometrice învăţate: pătrat, cerc, triunghi, dreptunghi;	- recunoaşte una dintre cele patru figuri geometrice învăţate: pătrat, cerc, triunghi, dreptunghi;
- compară corect cele două grupe, trasând corect săgeţile;	- compară jumătate din obiectele celor două grupe, trasând corect săgeţile;	- compară cu ajutor cele două grupe, trasând corect doa\ă;
- realizează corect corespondenţa cifră - număr de obiecte, în întregime;	- realizează parţial corect corespondenţa cifră – număr de obiecte;	- realizează corect corespondenţa cifră – număr de obiecte, doar pentru o cifră;
- găseşte corect vecinii pentru cele două cifre date;	- găsește corect vecinii doar pentru o cifră;	- găsește, cu ajutor, vecinii doar pentru o cifră.

Putem să afirmăm cu adevărat că ei au cooperat și învăţat mai eficient, ajutându-se reciproc atunci când au realizat transferul achiziţiilor în contexte noi. Munca în echipă a oferit preşcolarilor ocazia de a se cunoaşte mai bine, de a-şi împărtăşi părerile, ideile, strategiile personale de lucru, informaţiile.

Prin intermediul cooperării am observat că copiii s-au implicat mai mult în învăţare decât în abordările frontale sau individuale şi şi-au manifestat dorinţa de a împărtăşi celorlalţi ceea ce au experimentat, fiind deosebit de încântaţi, dar am observat și o îmbunătățire calitativă a gândirii, inteligenţei, imaginaţiei şi creativităţii.

În urma experienţei la grupă am ajuns la următoarea concluzie: creativitatea copiilor poate fi influenţată prin demersuri creative, prin metode moderne. Cadrul didactic trebuie să-şi ajute copiii să depăşească conduitele imitative. Educatoarea trebuie să-i provoace pe preşcolari la muncă şi gândire independentă, inventivitatea, creativitate şi original. Tot ei îi revine sarcina de a organiza toate activităţile sub formă de joc, trezindu-le copiilor interesul şi curiozitatea faţă de nou.

Activitatea pe grupuri mici răspunde nevoilor actuale ale învățământului preșcolar, ținând cont de faptul că numărul de preșcolari înscriși într-o grupă este destul de ridicat și de faptul că nu întotdeauna grupele care se formează sunt omogene.

Bibliografie:

1. Cucoş Constantin, (2005), *Psihopedagogie,* Editura Polirom, Iaşi
2. Ilica Anton, *Metodologia cercetării experimentale,*
   Editura Universităţii „Aurel Vlaicu”, Arad, 2005
3. Ilica Anton, (2010), *O pedagogie modernă*, Editura Universităţii „Aurel Vlaicu”, Arad

CARE SUNT ATRIBUȚIILE ȘI RESPONSABILITĂȚILE CADRELOR DIDACTICE ÎN IMPLEMENTAREA EDUCAȚIEI INCLUZIVE?

Profesor Marcu Jenita Daniela
Liceul de Artă „ Ștefan Luchian” Botoșani

Una dintre categoriile de populație cele mai vulnerabile o reprezintă copiii cu dizabilități. În vederea incluziunii lor sociale ulterioare, se pune accent pe calitatea educației și recuperării acestora. Printr-un demers calitativ, interviuri semidirective aplicate actorilor relevanți, s-au dedus principalele provocări și dileme cu care se confruntă specialiștii în ceea ce privește găsirea celor mai bune soluții pentru identificarea, evaluarea precum și școlarizarea acestor copii.

IMPLEMENTAREA EDUCAŢIEI SPECIALE

Sistemul educațional din România – deși se schimbă și evoluează –mai prezintă încă elemente de discriminare, în sensul că nu toți copiii ajung la școală sau, atunci când ajung, nu se bucură de toate oportunitățile posibile de dezvoltare maximal a potențialului lor, fiind necesară colaborarea dintre profesioniști pentru nobilul scop al schimbării de orientare incluzivă în cadrul sistemului educațional din România, ca țară europeană.

Primul pas pentru integrarea educativă este depistarea cerințelor educative speciale.

Identificarea copilului cu cerințe educative speciale se face de către familie, cadrele didactice, medici, specialiști sau medicii de familie. Evaluarea, expertizarea, orientarea și/sau reorientarea școlară a copilului cu CES se face de către comisiile și serviciile specializate.

Al doilea pas este diagnosticarea, care constă în identificarea nevoilor speciale pe care le prezintă copilul/elevul și se face de către Comisia Internă de Evaluare Continuă din cadrul școlii, sau a centrului de resurse. În cazurile cu deficiențe majore intelectuale, senzoriale sau fizice orientarea școlară și forma de integrare școlară se face de către Serviciul de Evaluare Complexă a Copilului a cărui propunere va fi discutată de către Comisia pentru Protecția Copilului ca factor de decizie.

Aceasta din urmă respectă drepturile copilului și principiile educației integrate aprobând orientarea școlară cea mai benefică pentru elev.

Regulamentul-cadru al instituției de învățământ general incluzive stipulează că personalul din învățământ are obligația:

-să promoveze educația incluzivă sub toate aspectele, asigurând în măsură deplină incluziunea școlară și socială a elevilor cu cerințe educaționale speciale;

-în limita competențelor, să cunoască particularitățile de dezvoltare a copiilor, necesitățile acestora la fiecare etapă de vârstă, strategii de intervenție, de recuperare/compensare în cazul copiilor cu cerințe educaționale speciale;

-să sesizeze, la nevoie, instituțiile publice de asistență socială/educațională specializată, serviciile de protecție a copilului în legătură cu situațiile care afectează demnitatea, integritatea fizică și psihică a elevului;

-să demonstreze respect și considerație în relațiile cu toți elevii, părinții/reprezentanții legali ai acestora.

Cadrele didactice care lucrează cu copiii cu CES au un rol important în transpunerea în fapt a recomandărilor oferite de Serviciul de Evaluare Complexă.

În cazul în care elevului cu CES are un plan de servicii individualizat, orientați școlar și profesional, cadrele didactice vor participa activ în procesul de elaborare și implementare a Planului Educațional Individualizat (PEI).

În acest sens, învățătorul de la clasă/profesorul la disciplină va fi responsabil de:

-prezentarea informației privind rezultatele evaluării competențelor elevului la disciplină;

-elaborarea și implementarea curriculumului individualizat la disciplina predată;

-realizarea adaptărilor curriculare la disciplina de studiu;

-stabilirea strategiilor didactice la disciplina de studiu;

-determinarea și aplicarea strategiilor de evaluare;

-identificarea resurselor necesare realizării finalităților stabilite;

-corelarea proiectării didactice (de lungă și de scurtă durată) cu PEI prin stabilirea obiectivelor specifice pentru elevul cu CES;

-oferirea de consultanță elevului și părinților/tutorelui în parcurgerea demersului educațional la disciplina de studiu;

-crearea în clasă a unui mediu relațional adecvat pentru toți (profesor-elev, elev-elev, etc.);

-colaborarea cu toți specialiștii implicați în elaborarea/realizarea/evaluarea PEI.

Diferențele umane reclamă adaptarea învățării la necesitățile copilului. Din aceste considerente, educația incluzivă este centrată pe toți elevii și pe fiecare în parte. Misiunea profesorului este de a cunoaște identitatea fiecărui elev și a o valoriza în cadrul procesului instructiv-educativ.

Copiii cu dizabilități fac parte din categoria copiilor cu cerințe de educație speciale (CES). Gama cerințelor speciale este mai vastă și cuprinde, pe lângă categoria „dizabilități”, încă alte două categorii: „dificultăți” și „dezavantaje” (OECD, 2003: 14).

Educația integrată se referă în esență la integrarea în structurile învățământului aparținând comunității, a copiilor cu cerințe speciale în educație (copii cu deficiențe senzoriale, fizice, intelectuale sau de limbaj, defavorizați socio-economic și cultural, copii cu tulburări psiho-afective și comportamentale) pentru a oferi un climat favorabil dezvoltării armonioase și cât mai echilibrate a personalității acestora.

ASPECTE ALE UTILIZĂRII TIC ÎN PREDAREA BIOLOGIEI

Profesor: Veiss Aloma-Maria,
Colegiul Național „Petru Rareș” Piatra Neamț

Tehnologiile informaționale și comunicaționale trebuie integrate în procesul de predare învăţare-evaluare la disciplina biologie atât prin folosirea corespunzătoare a instrumentelor și resurselor tehnologice, cât şi prin cunoaşterea şi utilizarea unor practici educative adecvate, scopul fiind acela de a crea toate condiţiile pentru o colaborare profesor - elev eficientă.

Profesorii de biologie ar trebui să ştie când și cum să utilizeze noile tehnologii informatice pentru activităţile şcolare şi extraşcolare specifice disciplinei. Îmbinând cunoştinţele de specialitate cu cele tehnologice, profesorul de biologie are posibilitatea să faciliteze experienţe care să sporească capacitatea de învăţare, creativitatea şi capacitatea de inovare a elevilor în mediul virtual, asigurând o educație de calitate.

Utilizarea mijloacelor TIC în lecția de biologie este un proces multicomponent, are valențe atât informative cât și formative, sporește semnificativ atractivitatea procesului instructiv-educativ și îmbunătățește comunicarea profesor-elev prin folosirea unui limbaj comun, dobândit prin competențele TIC. Dar, integrarea instrumentelor TIC în lecție, pe lângă avantajele pe care le oferă atât pentru profesor cât și pentru elev, are și limite.

Exemplele de învăţare propuse în continuare au menirea de a orienta cadrul didactic în demersul de armonizare a procesului de predare-învăţare-evaluare a biologiei cu competenţele digitale dobândite de elevi prin studierea disciplinei TIC în școală. Sarcinile de lucru propuse pentru formarea unor competenţe specifice biologiei valorifică competenţele digitale dobândite de elevi în cadrul disciplinei TIC.

Aplicaţia 1 - Exemplu de activitate la biologie – clasa a IX-a

Competenţe specifice la biologie:

- Culegerea de date din surse variate de informare/documentare despre organizarea lumii vii.
- Prezentarea informaţiilor folosind diverse metode de comunicare.
- Argumentarea importanţei teoretice şi practice a noţiunilor de biodiversitate şi de genetic.

Conţinuturi:

Boli ereditare umane cauzate de mutaţii: genice, cromozomale, genomice, dominante, recesive, autozomale, heterozomale.

Competenţe specifice TIC necesare elevului/profesorului:

- Prelucrarea informaţiei în format digital (aplicarea operaţiilor de bază necesare realizării unei pagini web, realizării unui site în HTML).
- Elaborarea de produse informatice care să dezvolte spiritul inventiv şi creativitatea.

Instrumente specifice TIC necesare realizării sarcinii de lucru:

Limbajul HTML.

Sarcini de lucru/Activităţi de învăţare:

- Folosiţi HTML pentru a îndeplini următoarea sarcină:

- Creaţi o pagină web care să aibă titlul „Anomalii cromozomiale de structură. Sindromul cri-duchat”.

În acest sens:

- Inseraţi un tabel alcătuit din 4 rânduri şi 2 coloane, în care să introduceţi următoarele informaţii:
- Pe primul rând, prima coloană să conţină cuvântul „Cauza”, iar a doua coloană textul „deleția parțială a brațului scurt al cromozomului 5 (5p-); indivizii afectați au cariotipul 46,XX,5p- sau 46,XY,5p-”
- Pe rândul al 2-lea, prima coloană să conţină cuvântul „Incidenţa”, iar a doua coloană textul „1 la 50000 de nou-născuţi; sex ratio: F>M”
- Pe rândul al 3-lea, prima coloană să conţină cuvântul „Simptome”, iar a doua coloană textul „indivizii afectaţi prezintă: plâns caracteristic, asemănător mieunatului de pisică, datorat hipoplaziei laringiene, microcefalie, hipotonie musculară, retard mintal”
- Pe rândul al 4-lea, prima coloană să conţină cuvântul „Imagine”, iar a doua coloană să conţină o imagine (imaginea se caută cu ajutorul unui motor de căutare după cuvintele cheie sindromul cri-du-chat) care să aibă o legătură către o pagină web cu informaţii detaliate despre sindromul cri-du-chat.
- Salvaţi fișierul cu numele cri-du-chat și extensia html (sau "htm").

Aplicația 2 - Exemplu de activitate la biologie – clasa a X-a

Competențe specifice la biologie:

- Utilizarea investigației pentru evidențierea structurii și funcțiilor organismelor.
- Prezentarea informației folosind diverse metode de comunicare.
- Aplicarea în viața cotidiană a cunoștințelor despre influența factorilor de mediu asupra funcțiilor organismelor.

Conţinuturi:

- Fotosinteza: ecuație chimică, etape (fără mecanismul intim al fotosintezei), evidențierea și importanța fotosintezei; rolul pigmenților asimilatori (clorofila a și clorofila b – evidențiere);
- Influența factorilor de mediu asupra intensității fotosintezei (lumina, temperatura, apa și sărurile minerale, CO_2), aplicații practice.

Competențe specifice TIC necesare elevului/profesorului:

Prelucrarea informaţiei în format digital (aplicarea operaţiilor de bază necesare pentru prezentări grafice).

Instrumente specifice TIC necesare realizării sarcinii de lucru:

Aplicaţia PowerPoint din programul Microsoft Office**,** Internet.

Sarcini de lucru/Activităţi de învăţare:

Folosiţi instrumentele aplicaţiei PowerPoint pentru a îndeplini următoarea sarcină:

Realizaţi o prezentare în imagini cu tema *„Fotosinteza – principalul proces de nutriție autotrofă”* care să evidenţieze:

- Definiția și ecuație generală a fotosintezei;
- Sediul fotosintezei la nivelul plantei și la nivel celular;
- Condițiile prioritare pentru desfășurarea fotosintezei: rolul pigmenților asimilatori;

- Etapele/fazele procesului de fotosinteză – de lumină și de întuneric;
- Procedee de evidențiere a fotosintezei (după CO_2 absorbit, după substanțele organice produse, după O_2 produs);
- Importanța fotosintezei;
- Ilustrarea influenței factorilor de mediu asupra intensității fotosintezei: lumina, temperatura, concentrația CO_2, concentrația O_2, apa, elementele minerale din sol, poluanții atmosferici;
- Aplicații practice ale fotosintezei: legătura dintre fotosinteză și recoltă; măsuri de sporire a recoltei;

Cerinţe de realizare:

- Prezentarea va conţine maxim 10 slide-uri (primul este slide-ul de titlu) şi efecte de tranziţie între slide-uri;
- Slide-urile vor fi particularizate (prin editare, etichetare, efecte de mişcare) în funcţie de opţiunea fiecăruia, astfel încât prezentarea să fie cât mai atractivă şi să dureze maxim 5 minute.

Bibliografie:

1. Cucoș C., (2000), Educație. Dimensiuni culturale și interculturale. Editura Polirom Iași ***M.E.C., (2001)
2. Curriculum Național. Programe școlare pentru ariile curriculare Matematică, Științe și Tehnologii

Învățământul românesc între tradițional și inovație

Elena Dobândă,
Colegiul Național ”Calistrat Hogaș”, Piatra-Neamț

Sistemul de învățământ este principalul subsistem al sistemului de educație și include principalele organizații sociale speciliazate în proiectarea și realizarea unor activități de formare și dezvoltare a educabililor.

Societatea actuală, aflată într-o permanentă schimbare, influențează și trebuie să determine adaptarea conținuturilor, a modului de prezentare și asimilare a acestora. Complexitatea fenomenelor din societatea modernă solicită un bagaj mare de informații precum și capacități din ce în ce mai dezvoltate. De asemenea viteza cu care circulă informația schimbă modul în care cunoștințele sunt prezentate elevilor. Astfel, se urmărește trecerea de la cunoașterea ca un cumul de cunoștințe la cunoașterea ca un cumul de competențe.

Acest lucru se realizează prin trecerea de la memorarea de informații la formarea de abilități, competențe, iar elevii, viitori adulți vor fi capabili să analizeze situațiile concrete, să rezolve sitauțiile problemă prin gândire critică, divergentă. Se impune, de asemenea, dezvoltarea formelor de educație continuă pe tot parcursul vieții.

În învățământul tradițional se punea accentul pe competiția între elevi, în vederea ierarhizării acestora și dezvoltării individuale. Acest tip competiție are efecte negative, cum ar fi generarea de conflicte, comportamente agresive, precum și o devalorizare a unor elevi, ceea ce determină anxietate, teama de eșec.

Învățământul modern presupune învățarea prin cooperare, colaborare, fiecare elev vine cu propria experiență care duce la dezvoltarea gândirii critice. Învățarea în grup crește adaptabilitatea la diferite situații, iar elevii sunt pregătiți pentru viață, care de altfel este foarte competitivă.

Această modernizare a învățământului presupune schimbarea relațiilor între cele trei părți ale procesului de învățare: predare, învățare, evaluare. Astfel procesul de învățare a suferit modificări datorită evoluției societății (modalitatea de a preda când eram noi elevi și cum se predă momentan). Se atribuie roluri precise profesorului și elevului, dar care în anumite situații pot fi schimbate, ameliorate. Generează cunoaștere și actualizează, redescoperă cunoașterea. Determină autoînvățarea, motivarea subiectului de a continua procesul de cunoaștere autonom.

Predarea trebuie să cumuleze metode învățământ bine alese, adaptate la elevi, la nivelul acestora. Să fie asigurat un mediu de învățare eficient pentru toți, prin combinarea muncii în grup cu cea individuală. Să se urmărească realizarea unui climat de respect, acceptare a diferențelor; gruparea elevilor se face prin modalități flexibile, pe baza nevoilor de învățare, implicarea tuturor elevilor. Utilizarea studiilor de caz, problematizării dezvoltă gândirea logică structurată și strategiile cognitive. De asemenea crește motivarea elevilor printr-o asigurare constantă a feed-back-ului, și caracterului aplicativ al cunoștințelor.

Evalurea trebuie să fie sistematică și continuă, să urmărească progresul elevilor. Acest proges trebuie tradus în standarde de performanță astfel încât fiecare elev să aibă posibilitatea de a atinge succesul. Metodele de evaluare trebuie să dezvolte și capacitatea acestora de a se autoevalua, autoevaluarea fiind necesară în procesul de ameliorare permanentă a procesului de învățare.

Tehnologia de care beneficiem datorită evoluției a fost integrată în procesul de învățământ, începând cu predarea, dar și în evaluare. Beneficiile tehnologiei au fost evidente în timpul pandemiei. Metodele participative devin și mai captivante folosind diferite aplicații, iar implicarea elevilor este garantată. De asemenea evaluarea devine atractivă prin aplicațiile folosite. Dar utilizarea în exces a metodelor moderne duce la monotonie, din punctul meu de vedere, la pierderea motivării elevilor de a învăța. Tradiționalul își are rolul său bine determinat în bazele sistemului de învățare, pe care trebuie să construim prin adăugare, rezolvarea situațiilor problemă.

Cel care deține rolul de a îmbina armonios tradiționalul cu inovativul este profesorul, pentru ca elevul să se dezvolte la capacitatea maximă. Dacă în învățământul tradițional profesorul avea rolul principal, acum, în cel modern, elevul este în rolul principal, favorizând comunicarea interactivă.

În concluzie, inovația se construiește pe tradițional.

Bibliografie:

1. ***Pedagogie,*** C-tin Cucoș, editura Polirom, 2006
2. ***Manual de pedagogie,*** I. Jinga, Elena Istrate, Editura All, ediția a II a
3. ***Metodica predării-învăţării biologiei*** , Ion Iordache, Ulpia Maria Leu, Editura Solaris- Iaşi 2004.
4. ***Metodica predării biologiei,*** Camelia Ureche, Corina Cucu, Ed. Zedax, 2003.

Jocul didactic matematic în activitățile cu elevii cu CES

Profesor itinerant: Șerb Niculina-Daniela
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă „Miron Ionescu”

Jocul didactic, metodă activ-participativă, este mijlocul prin care se precizează, consolidează, verifică și se pun în valoare cunoștințe, se antrenează capacitățile creatoare ale elevilor, înviorând lecțiile de matematică, oferind astfel un drum mai sigur și mai plăcut spre formarea unor deprinderi matematice durabile, a gândirii logice și a împlinirii personalității elevului.

În timpul jocului copilul devine actorul principal, nu doar un simplu spectator, participând la îndeplinirea obiectivelor jocului, realizând astfel o învățare autentică prin stimularea resurselor intelectuale și dezvoltarea permanentă a imaginației și creativității.

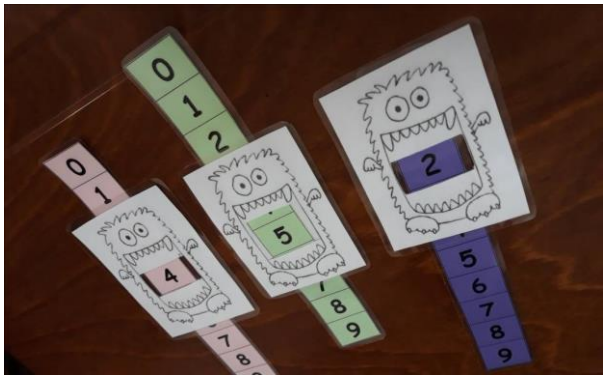
Fiind o activitate atractivă și accesibilă, îmbinând elementul distractiv cu cel instructiv, jocul didactic matematic oferă copiilor posibilitatea de a-și forma anumite noțiuni, de a-și însuși treptat și în ritm propriu noile noțiuni.

Matematica este considerată o disciplină dificilă, greu de înțeles de mulți dintre noi. Elevii în general și elevii cu CES în special, privesc cu teamă exercițiile și problemele, iar punerea acestora într-o formă distractivă, interesantă, veselă, colorată, îi va face să abordeze matematica cu plăcere, cu zâmbetul pe buze, cu voie bună, ajutându-i să asimileze mult mai ușor noțiunile matematice și să înlăture o parte din barierele care făceau din aceasta o disciplină greu accesibilă.

Activitățile matematice realizate prin intermediul jocului, devin o invitație la distracție, copiii participând cu drag, fără teamă, dornici de a învăța, descoperi, fără a simți efortul depus, angajându-se total în acțiune și dobândind mai multă siguranță în ei.

Jocurile propuse pot fi folosite pe parcursul ciclului primar, ele captând atenția copiilor prin frumusețea conținutului și a formei. Faptul că elevii sunt cei care mânuiesc direct piesele fiecărui joc, îi determină să adopte o atitudine pozitivă față de matematică, condiție esențială pentru reușita școlară.

Prezint câteva din jocurile didactice utilizate în activitatea desfășurată cu elevii cu CES din învățământul primar:

„Cine vrea înghețată?”

„Puzzle dulce”

Aceste activități sunt departe de a fi simple jocuri, ele reprezentând momente de efort concentrat, deoarece elevul, în primul rând, trebuie să recepționeze mesajul, să-l înțeleagă, să interpreteze datele, să gândească și să aleagă calea cea mai bună de a acționa, apoi să se concentreze la maximum pentru a efectua ceea ce i se cere. Totuși, la final, elevul are impresia că „s-a jucat”, că „a fost interesant, plăcut și distractiv”, fără să fie conștient de efortul depus.

Dacă elevul simte că pătrunde în miezul noțiunilor matematice, dacă gândirea lui este stimulată sistematic, făcând un efort gradat, dacă el trăiește bucuria fiecărui succes, mare sau mic, atunci se cultivă interesul pentru matematică, se construiește atitudinea pozitivă față de această disciplină.

Acum mai bine de 2000 de ani, istoricul și filozoful grec Plutarh spunea: „Capul copilului nu este un vas pe care să-l umpli, ci o făclie pe care s-o aprinzi, astfel încât, mai târziu, să lumineze cu propria lumină”.

Jocurile didactice matematice folosite în cadrul activităților de sprijin au fost realizate ținând cont de particularitățile individuale și de vârstă ale elevilor cu CES din învățământul primar. Am încercat să individualizez sarcinile de lucru în funcție de posibilitățile fiecăruia, concepându-le gradual din punct de vedere al dificultății, oferind posibilitatea fiecărui copil să obțină măcar un mic succes, să își demonstreze capacitatea de progres cu fiecare pas realizat în cadrul sarcinilor propuse. Toate acestea au fost gândite pentru a ajuta elevii să aibă mai multă încredere în forțele proprii, să fie mai siguri pe ei și pe răspunsurile lor, să îi motivez în realizarea următorilor pași.

Fișele de lucru și cele de muncă independentă, testele folosite, asigură caracterul individual și independent al învățării, ținând cont de ritmul propriu de lucru al fiecăruia, în funcție de capacitățile, deprinderile, priceperile și nivelul de cunoștințe al elevilor. Acestea asigură însușirea cunoștințelor în mod accesibil de către fiecare elev. Rezultatul obținut în rezolvarea sarcinii didactice prin folosirea jocului didactic matematic este perceput de elev ca un succes, ceea ce îl motivează pe viitor.

Jocurile didactice matematice se pot folosi și ca testări pentru a vedea calitatea și nivelul cunoștințelor pe care le are elevul, la un moment dat. Acestea se pot executa în multiple variante, ele putând cuprinde sarcini asemănătoare, diferența constând în gradul de dificultate stabilit în funcție de vârstă și nivelul de cunoștințe.

Dacă un joc se repetă, dar într-o formă nouă, se poate elimina monotonia, plictiseala, nu devine obositor, se poate mări gradul de dificultate, rămânând însă la fel de interesant.

Jocul didactic matematic poate fi introdus în orice moment al activității, satisfăcând nevoia de joc a copilului, captând atenția, înlăturând starea de oboseală, ușurând înțelegerea și asimilarea unor cunoștințe. Orice exercițiu sau problemă poate deveni, la un moment dat, un joc didactic.

Pe baza experienței acumulate pot afirma că folosind jocul didactic matematic ca mijloc de învățare, am reușit în mare măsură să înlătur unele obstacole precum: teama de greșeală, timiditatea, descurajarea, lipsa de motivație pentru învățare.

Când aude cuvântul „joc” copilul este bucuros, interesat și nu realizează că prin joacă el învață și își consolidează cunoștințele.

În activitatea desfășurată cu elevii cu CES am folosit mai multe jocuri didactice matematice: „Numere spumoase”, „Monstruleții numerelor”, „Cartonașe vesele”, „Comparăm cu crocodilii”, „Scrie și șterge”, „Rimele scăderii”, „Bingo”, „Puzzle”, „Puzzle dulce”, „Calculează și lipește”, „Roata norocului”, „Beculețe colorate”, „Brăduțul matematician” și „Cine vrea înghețată?”.

Acestea au fost primite cu bucurie de către copii, ei cerând singuri „să ne jucăm” în activitățile următoare. Bucuria, plăcerea și succesul acestor activități m-au determinat să realizez mai multe variante pentru același joc pentru ca elevii să se poată bucura de ele, să învețe mai ușor, să le trezesc interesul și dorința de a învăța.

Pentru ca jocul didactic matematic să fie cât mai reușit, materialele didactice folosite au fost variate, atractive, adecvate și ușor de manevrat. Jocurile didactice matematice folosite au optimizat performanțele elevilor cu CES din învățământul primar și au sporit eficiența demersului pedagogic.

Utilizarea unei game variate de jocuri didactice matematice a fost de un real folos pentru elevi, contribuind la însușirea, consolidarea, recuperarea cunoștințelor legate de conceptul de număr natural și a operațiilor cu numere naturale.

„Jocul este cel mai elevat tip de cercetare.”

(Albert Einstein)

Tradițional și modern în procesul de predare-învățare în învățământul preșcolar

Prof. Dumitru Ionela Corina
Colegiul Economic” Maria Teiuleanu” -Pitești

Mulţi copii se chinuie în şcoli… pentru că felul în care li se predă este incompatibil cu felul în care învaţă. Fiecare elev dispune de un echilibru diferit între punctele tari şi slabe în aceste domenii. Aceasta va influenţa la rândul ei atât preferinţele lor de învăţare cât şi eficacitatea lor în diferite situaţii de învăţare.

Indiferent de diferenţele pe care elevii le pot prezenta, ei nu învaţă o idee nouă în izolare, ci se dezvoltă şi îşi adaptează gândirea în continuu, în lumina experienţei anterioare. În promovarea învăţării centrate pe elev, trebuie să recunoaştem experienţa anterioară individuală a elevului, şi să o folosim ca pe o bază pentru a furniza noi experienţe care să-l ajute să-şi dezvolte ideile şi abilităţile.

Variaţiile în formaţia cu care vin elevii pot îmbrăca multe forme. Toţi venim cu formaţii diferite. Profesorul receptiv stabileşte o relaţie şi rezonanţă, simţind nevoile, conflictele, speranţele şi temerile neexprimate. Respectând autonomia elevului, profesorul petrece mai mult timp ajutându-l să articuleze întrebările urgente decât cerându-i răspunsurile potrivite. În cadrul unei societăţi bazate pe cunoaştere, este vitală nu doar creşterea accesului la oportunităţile de învăţare, ci şi consolidarea motivaţiei personale de a învăţa la şcoală şi în afara acesteia pe tot parcursul vieţii.

Învățarea centrată pe elev trebuie să se concentreze asupra dezvoltării, testării și implementarii materialelor, noilor metode pedagogice și strategiilor destinate să contribuie la creșterea motivației elevilor și a atractivității învățării; să consolideze dobândirea abilităților de învățare; să consolideze educația interculturală și contribuția acesteia la integrarea socială.

Privind spre învățământului preșcolar și educația timpurie, curriculum permite implicarea părinților în calitate de co-responsabili, presupunând:

- identificarea experienței și bunelor practici
- schimbul de experiență
- abordări pedagogice care să dezvolte creativitatea copiilor de la o vârstă cât mai timpurie
- învățarea timpurie a limbilor străine
- consolidarea autonomiei și atractivității sistemelor de educație, prin accentuarea relației cu comunitatea
- proiectarea, dezvoltarea și punerea în aplicare a celor mai performante instrumente care să contribuie la procesul de formare în orice context
- proiectarea și punerea în aplicare a unor instrumente care să sprijine familia în procesul de autoinstruire.

A le permite elevilor să controleze ritmul de studiu pare ceva haotic. Cred că este eficient acest lucru, dat fiind faptul că elevii sunt diferiţi şi nu învaţă cu toţii în acelaşi ritm.

Dacă vrem ca toţi elevii noştri să înveţe eficient, trebuie să acceptăm această provocare. Am recunoscut că fiecare elev este unic. Putem să ne confruntăm cu o provocare chiar mai mare, când ne gândim la rolul jucat de elevi în evaluarea învăţării.

Într-o învățare centrată pe elev, rolul profesorului este de instructor, ghid, îndrumătorul care te companiază, mentor, sfătuitor,consultant, transmiţător de cunoştinţe, formator, supraveghetor, coordonator, cercetător critic, model, colaborator – o persoană care facilitează procesul învăţării pentru elevi, încercând să descopere ce anume este interesat să înveţe elevul, şi determinând apoi cea mai bună modalitate de a-i pune la dispoziţie elevului acele informaţii prin furnizarea de sisteme de cunoştinţe sau materiale, care să-i dea acestuia posibilitatea să se achite mai eficace de o sarcină. Acest lucru se realizează prin ascultare, punere de întrebări, furnizare de idei, sugerarea de alternative şi identificare de posibile resurse.

Concluzii

Ancorarea şcolii româneşti în secolul XXI presupune în mod obligatoriu utilizarea unor metode moderne. Nu este cazul să absolutizăm utilizarea acestor metode în detrimentul celor clasice. Un adevărat profesionist în predare (indiferent de disciplină) va trebui să ştie să adapteze demersul didactic. Sunt lecţii care în mod cert produc performanţe şcolare superioare numai cu ajutorul metodelor moderne, dar sunt şi lecţii în care prezenţa acestora nu este obligatorie.

Interesul elevilor pentru lecţii creşte ori de câte ori sunt folosite astfel de metode în predare. Prestanţa profesorului care le foloseşte este şi ea, în mod sigur, mai ridicată.

Bibliografie:

♣ Cojocariu,V., , 2006, Secrete metodice în didactica preşcolară, vol. 2, Editura C.C.D., Bacău.

♣ Creţu,C1997 ,Psihopedagogia succesului, Iaşi, Editura Polirom.

♣ Erich Geissler, 1977, Mijloace de educaţie, Bucuresti, Editura Didactică şi Pedagogică

Romanian Modern Teaching is Better than the Classical one

Prof, Manole Irina
Școala Gimnazială Prof. Mihai Dumitriu, Valea Lupului, Iași

A good teaching procedure will lead to effective learning. The old fashioned idea of teaching was that the children should play a passive part. They were completely in the hands of their teachers, to be molded into a certain pattern set by formal education, and to emerge as school leavers full of facts which, they had all too often learned off by heart and parrot-woes. The modern teaching method is a learner-centered and activity-based teaching method that is used to get learners fully involved.

The teacher's aim is to develop the full potential of each child. Classroom activities to be effective must be governed by different strategies. Today, therefore, the facts and the subjects studied are secondary to the development of the child's whole personality. Hence, subjects cover a much wider range these days, from technical and practical subjects to current affairs and commerce. Pupil to pupil interaction must be observed every time a lesson will be introduced in the class. All the learners are made to learn at their own rates since they can work individually and in cooperative groups.

A variety of instructional materials should be visible in each classroom so that learning will be full of fun and interesting. To claim a child's interest, great importance is placed on purposive learning which means practical work of all kinds for the pupil. Such work must be varied as a child soon becomes bored when one particular activity is carried on for too long. His interest is not stimulated neither is the require skill acquired. The modern teaching approach is inclusive because all categories of learners are supported in the learning process.

New attitudes mean new methods. Oral teaching, a time-honored method is still used, but not to the same extent. The teacher must do some talking, but children are encouraged to talk too, to ask questions and to discuss. The teacher has many mechanical aids to assist him in oral work. Language laboratories in which children can both listen to correct speech in foreign languages and record their own efforts are extensively used. Modern teaching methods are in line with best practices in teaching and learning across the world. Words must be supplemented by visual aids which are important. Diagrams and charts clarify many subjects like anatomy, science or chemistry. Film strips, from which children absorb facts much more quickly than they do from a book, are widely used too. In the modern teaching approach, real-life teaching-learning materials are used.

Ideal teaching today encourages the application of new methods in teaching to develop initiative, creativity, confidence, self-reliance, and independence among the pupils. Modern Romanian teaching includes the body as well as the mind. a child must express himself and have an outlet. Hence, all schools provide facilities for physical education and for a variety of games. Many provide swimming instruction. extra-curricular activities to are considered important. Hence, visits to museums, art galleries, theaters, and public games are organized.

TEORIA INTELIGENȚELOR MULTIPLE – FORMĂ INOVATIVĂ DE PREDARE-ÎNVĂȚARE- EVALUARE

Popa Luciana
G.P.N. Odăile -Școala Gimnazială Comuna Odăile

Teoria inteligenţelor multiple a lui Gardner

Howard Gardner, psiholog care activează în domeniul psihologiei stadiale, a formulat o teorie cu privire la natura inteligenţei, care vine în contradicţie cu perspectiva psihometrică anterioară (Gardner, 1993). Această teorie a inteligenţelor multiple, enunţată în cartea *Frames of Mind: The Theory of Multiple Intelligences*(1993), a insistat asupra faptului că inteligenţa nu trebuie concepută ca un construct unidimensional, ci ca o serie de şapte inteligenţe independente. Această perpsectivă permite individului să „manifeste transformările şi modificările percepţiilor individuale” şi să „recreeze aspecte ale propriilor experienţe” (Gardner, 1993, p.173).

Cele şapte tipuri de inteligenţă originale sunt:

Inteligenţa verbală/lingvistică – aceasta reprezintă capacitatea de a folosi eficient cuvintele, fie în registrul oral (ca moderator TV, orator, politician, povestitor), fie în registrul scris (ca jurnalist, dramaturg, poet, editor). Un elev cu tipul acesta de inteligenţă va agrea în mod deosebit să citească, să scrie, să povestească, să facă jocuri de cuvinte (Armstrong, 2000).

Elevii care posedă acest tip de inteligenţă au abilitatea de a opera cu: structurile şi regulile de structurare a limbajului (de ex. punctuaţia cu valoare stilistică), nivelul fonetic al limbajului (aliteraţii), nivelul semantic (sensurile duble), nivelul pragmatic al limbajului; pot folosi limbajul în scop persuasiv (funcţia retorică), în scopul de a rememora informaţia (funcţia mnezică), în scopul de a explica ceva (funcţia peripatetică), în scopul de a furniza informaţii despre limbajul însuşi (funcţia metalingvistică).

Inteligenţa logică/matematică – aceasta include capacitatea de a utiliza raţionamente inductive şi deductive, de a rezolva probleme abstracte, de a înţelege relaţiile complexe dintre concepte, idei şi lucruri. Deprinderea de a emite raţionamente are aplicabilitate în multe arii ale cunoaşterii şi include, de asemenea, capacitatea de utiliza gândirea logică în ştiinţă, studii sociale, literatură etc. (Bellanca, 1997).

Inteligenţa vizuală/spaţială – această inteligenţă a „imaginilor şi tablourilor” cuprinde capacitatea de a percepe corect lumea înconjurătoare pe cale vizuală, precum şi capacitatea de a recrea propriile experienţe vizuale. Acest tip de inteligenţă începe să se dezvolte odată cu acutizarea percepţiilor senzorio-motorii. Pictorul, sculptorul, arhitectul, grădinarul, cartograful, proiectantul, graficianul, cu toţii transferă imagini mentale asupra unui obiect pe care îl crează ori îl îmbunătăţesc. Percepţia vizuală se combină cu un set de cunoştinţe prealabile, cu experienţa, cu reacţiile emoţionale, cu imagini preexistente pentru a crea o nouă viziune oferită celorlalţi ca experienţă.

Inteligenţa corporală/kinestezică – inteligenţa la nivelul corpului şi a mâinilor ne permite să controlăm şi să interpretăm mişcările corpului, să manevrăm obiecte, să realizăm coordonarea (armonia) dintre trup şi spirit. Acest tip de inteligenţă nu se regăseşte numai la atleţi, ci poate fi întâlnit în mişcările de finețe ale chirurgului care realizează o operaţie pe cord sau la un pilot care îşi reglează cu finețe aparatura de bord. „Acest tip de inteligenţă include deprinderi fizice speciale

precum coordonarea, echilibrul, dexteritatea, forţa, flexibilitatea, viteza, precum şi deprinderi la nivelul proprioceptorilor, la nivel tactil şi cutanat”(Armstrong, 2000).

Inteligenţa muzicală/ritmică – acest tip se conturează prin gradul de sensibilitate pe care individul îl are la sunet şi prin capacitatea de a răspunde emoţional la acest tip de stimuli. Pe măsură ce elevii îşi dezvoltă conştiinţa muzicală, îşi dezvoltă şi fudamentele acestui tip de inteligenţă. Pe măsură ce elevii sunt capabili să creeze variaţiuni pornind de la un inventar limitat de sunete, să cânte la un instrument, să compună. Ea se dezvoltă şi pe măsură ce elevii dobândesc, în urma audiţiilor, un gust rafinat.

Inteligenţa interpersonală – reprezintă abilitatea de a sesiza şi de a evalua cu rapiditate stările, intenţiile, motivaţiile şi sentimentele celorlalţi. Aceasta include sesizarea expresiei faciale, a inflexiunilor vocii, a gesturilor; include şi capacitatea de a distinge între diferite tipuri de relaţii interpersonale şi capacitatea de a reacţiona eficient la situaţiile respective (Armstrong, 2000).

Acest tip de inteligenţă implică „deprinderi de comunicare verbală şi nonverbală, deprinderi de colaborare, capacitatea de rezolvare a conflictelor, de lucru consensual în grup, capacitatea de a avea încredere, de a respecta, de a fi lider, de a-i motiva pe ceilalţi în vederea atingerii unor scopuri reciproc avantajoase.”(Bellanca, 1997). La un nivel simplu, acest tip de inteligenţă este sesizabil la copilul care observă şi reacţionează la stările şi dispoziţiile adulţilor din jurul său. La nivel complex, se traduce prin capacitatea adultului de a „citi” şi interpreta intenţiile ascunse ale celorlalţi.

Inteligenţa intrapersonală – Aceasta presupune capacitatea de a avea o reprezentare de sine corectă (de a cunoaşte calităţile şi punctele slabe), de a avea conştiinţa stărilor interioare, a propriilor intenţii, motivaţii, de a-ţi cunoaşte temperamentul şi dorinţele; de asemenea, capacitatea de autodisciplină, autoînţelegere şi autoevaluare (Armstrong, 2000).

O persoană cu asemenea tip de inteligenţă îşi petrece timpul reflectând, gândind, autoevaluându-se. Nevoia de introspecţie transformă inteligenţa în ceva extrem de intim. Conform lui Gardner, „inteligenţa intrapersonală depăşeşte cu puţin capacitatea de a distinge între plăcere şi durere şi de a te implica sau retrage dintr-o situaţie pe ca rezultat al acestei distincţii”(1983; 1993).

Inteligenţa naturalistă – Aceasta este sesizabilă la copiii care învaţă cel mai bine prin contactul direct cu natura. Pentru aceştia, cele mai potrivite lecţii sunt cele din aer liber. Acestor elevi le place să alcătuiască proiecte la ştiinţe naturale, cum ar fi observarea păsărilor, alcătuirea insectarelor, îngrijirea copacilor sau a animalelor. Ei preferă ecologia, zoologia, botanica (Gardner, 1994).

Impactul aplicării teoriei lui Gardner în procesul de predare-învăţare- evaluare

Prin aplicarea teoriei inteligenţelor multiple în procesul de învăţământ, curriculum-ul se organizează în jurul celor şapte abilităţi: lingvistică, logico-matematică, corporal-kinestezică, spaţială, muzicală, interpersonală şi intrapersonală (Gardner, 1991). Conceptul de *inteligenţe multiple* a oferit baza dezvoltării curriculare în învăţământul preuniversitar (Armstrong, apud. Soares, 1998). Printre avantajele acestei abordări se numără:

- crearea mai multor ocazii pentru dezvoltarea talentelor copiilor şi pentru obţinerea performanţelor de către aceştia,
- mai mult timp pentru realizarea conexiunilor între diverse arii curriculare în procesul didactic,
- un material suplimentar pentru îmbunătăţirea evaluării.

Teoria lui Gardner a avut un efect catalizator asupra educaţiei. De exemplu, în programele de cultură generală a constituit un imbold pentru valorificarea diversităţii culturale; din perspectiva teoriei inteligenţelor multiple, inteligenţa, în calitatea de construct cultural, a fost reconfirmată (Gardner şi Avery, 1998).

Cadrele didactice, profesorii, educatorii pot juca, deci, un rol semnificativ în identificarea, dezvoltarea şi exploatarea acestor inteligenţe în contexte educaţionale formale, nonformale sau informale cu scopul de a eficientiza procesul de predare-învăţare evaluare. Teoria inteligenţelor multiple constituie o altenativă a muncii diferenţiate, o strategie modernă de instruire interactive și inovativă, care poate contribui la îmbunătăţirea performanţelor şcolare.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bocoş, Muşata, (2002), *Instruirea interactivă – Repere pentru reflecţie şi acţiune*, Presa Universitară Clujeană.
2. Gliga, L. (coord.), (2001), *Învăţarea activă; Învăţarea diferenţiată*, MEC, București.
3. Stanciu, M., (1999), *Reforma conţinuturilor învăţământului preuniversitar*, Ed. Polirom, Iaşi.
4. Gardner, H., (2005), *Mintea disciplinată*, Editura Sigma, București.
5. Gardner, H., (2006), *Inteligenţe multiple. Noi orizonturi*, Editura Sigma, București.
6. Gardner, H., (2006), *Tratat de răzgândire,* Editura ALLFA, București.

Învățământul românesc-de la modelul traditional la modelul inovativ
Metode și tehnici interactive de grup

Prof.înv.primar Badalache Ionela
Liceul de Arte ”Hariclea Darclee”, Brăila

Metodele de învăţământ (“*odos”* = cale, drum; “*metha”* = către, spre) reprezintă căile folosite în şcoală de către profesor, în a-i sprijini pe elevi să descopere viaţa, natura, lumea, lucrurile, ştiinţa. Ele sunt totodată mijloace prin care se formează şi se dezvoltă priceperile, deprinderile şi capacitaţile elevilor de a acţiona asupra naturii, de a folosi roadele cunoaşterii transformând exteriorul în facilităţi interioare, formându-şi caracterul şi dezvoltându-şi pesonalitatea.

“Calitatea pedagogică a metodei didactice presupune transformarea acesteia dintr-o *cale de cunoaştere* propusă de profesor într-o *cale de învăţare* realizată efectiv de preşcolar, elev, student, în cadrul instruirii formale şi nonformale, cu deschideri spre educaţia permanentă.” (Sorin Cristea, 1998, p. 303).

Dezideratele de modernizare şi de perfecţionare a metodologiei didactice se înscriu pe direcţiile sporirii *caracterului activ al metodelor de învăţământ*, în aplicarea unor metode cu un pronunţat *caracter formativ*, în valorificarea noilor *tehnologii instrucţinale* (e-learning), în contaminarea şi suprapunerea *problematizării* asupra fiecărei metode şi tehnici de învăţare, reuşind astfel să se aducă o însemnată contribuţie la dezvoltarea întregului potenţial al elevului.

Cerinţa primordială a educaţiei progresiviste, cum spune Jean Piaget, este de a asigura o metodologie diversificată bazată pe îmbinarea activităţilor de învăţare şi de muncă independentă, *cu activităţile de cooperare, de învăţare în grup* şi de muncă interdependentă.

Deşi învătarea este eminamente o activitate proprie, ţinând de efortul individual depus în înţelegerea şi conştientizarea semnificaţiilor ştiinţei, nu este mai puţin adevărat că relaţiile interpersonale, de grup sunt un factor indispensabil apariţiei şi construirii învăţării personale şi colective.

“Învăţarea în grup exersează capacitatea de decizie şi de iniţiativă, dă o notă mai personală muncii, dar şi o complementaritate mai mare aptitudinilor şi talentelor, ceea ce asigură o participare mai vie, mai activă, susţinută de foarte multe elemente de emulaţie, de stimulare reciprocă, de cooperare fructuoasă.”(Ioan Cerghit,1997, p. 54)

Specific *metodelor interactive de grup* este faptul că ele promovează interacţiunea dintre minţile participanţilor, dintre personalităţile lor, ducând la o învăţare mai activă şi cu rezultate evidente. Acest tip de interactivitate determină “identificarea subiectului cu situaţia de învăţare în care acesta este antrenat” (Idem), ceea ce duce la transformarea elevului în stăpânul propriei transformări şi formări.

„Metodele interactive urmăresc optimizarea comunicării, observând tendinţele inhibitorii care pot apărea în interiorul grupului” (Ion-Ovidiu Pânişoară, 2003, p. 140).

Interactivitatea presupune atât *cooperarea* – definită drept “forma motivaţională a afirmării de sine, incluzând activitatea de avansare proprie, în care individul rivalizează cu ceilalţi pentru dobândirea unei situaţii sociale sau a superiorităţii” – cât şi *competiţia* care este o “activitate orientată social, în cadrul căreia individul colaborează cu ceilalţi pentru atingerea unui ţel

comun” (Ausubel, 1981). Ele nu sunt antitetice; ambele implică un anumit grad de interacţiune, în opoziţie cu comportamentul individual.

În condiţiile îndeplinirii unor sarcini simple, activitatea de grup este stimulativă, generând un comportament contagios şi o străduanie competitivă; în rezolvarea sarcinilor complexe, rezolvarea de probleme, obţinerea soluţiei corecte e facilitată de emiterea de ipoteze multiple şi variate. Interacţiunea stimulează efortul şi productivitatea individului şi este importantă pentru autodescoperirea propriilor capacităţi şi limite, pentru autoevaluare. Există o dinamică intergrupală cu influenţe favorabile în planul personalităţii, iar subiecţii care lucrează în echipă sunt capabili să aplice şi să sintetizeze cunoştinţele în moduri variate şi complexe, învăţând în acelaşi timp mai temeinic decât în cazul lucrului individual. În acest fel se dezvoltă capacităţile elevilor de a lucra împreună ce se constituie într-o componentă importantă pentru viaţă şi pentru activitatea lor profesională viitoare.

Învăţământul modern preconizează o metodologie axată pe acţiune, operatorie, deci pe promovarea metodelor interactive care să solicite mecanismele gândirii, ale inteligenţei, ale imaginaţiei şi creativităţii. “Activ” este elevul care “depune efort de reflecţie personală, interioară şi abstractă, care întreprinde o acţiune mintală de căutare, de cercetare şi redescoperire a adevărurilor, de elaborarea a noilor cunoştinţe.

Vorbind despre necesitatea inovării în domeniul metodologiei didactice şi a căutării de noi variante pentru a spori eficienţa activităţii instructiv-educative din şcoală, prin directa implicarea a elevului şi mobilizarea efortului său cognitiv, profesorul Ioan Cerghit afirmă: “Pedagogia modernă nu caută să impună nici un fel de reţetar rigid, dimpotrivă, consideră că fixitatea metodelor, conservatorismul educatorilor, rutina excesivă, indiferenţa etc. aduc mari prejudicii efortului actual de ridicare a învăţământului pe noi trepte; ea nu se opune în nici un fel iniţiativei şi originalităţii individuale sau colective de regândire şi reconsiderare în spirit creator a oricăror aspecte care privesc perfecţionarea şi modernizarea metodologiei învăţământului de toate gradele. În fond creaţia, în materie de metodologie, înseamnă o necontenită căutare, reînnoire şi îmbunătăţire a condiţiilor de muncă în instituţiile şcolare.*”* (1997, p. 44)

BIBLIOGRAFIE:

1.Ausubel,D.,*Învăţarea în şcoală.O introducere în psihologia pedagogică*.,EDP, Bucureşti,1981

2.Cerghit,I,*Metode de învăţământ*,Editura Polirom,Iaşi,1996.

3.Cristea,S.,*Dictionar de termeni pedagogici*,E.D.P, Bucuresti,1998

4.Pânişoară,I.O.,*Comunicarea eficientă.Metode de interacţiune eficientă*, Editura Polirom,Iaşi,2003

ȘCOALA ROMÂNEASCĂ – SPAȚIU AL DEZVOLTĂRII INTELIGENȚEI EMOȚIONALE A ELEVILOR

prof. înv. primar Andrașcu Marinela
Școala Gimnazială „Aurelian Stanciu” Salcea, Suceava

Prima interacțiune a copilului cu școala reprezintă un pas definitoriu pentru cei mai mulți copii. Această etapă pune baza atitudinilor pe care copilul le are cu privire la credințele lui și la succes/insucces ca variabilă a imaginii de sine. Mediul școlar construiește copilului o imagine de sine pozitivă (bazată pe reușite și succes) sau negativă (cauzată de insucces) prin setul de cerințe specifice care provoacă modificări în planurile de activitate psihică a copilului. Activitatea de învățare din mediul școlar cere de la copil rezistență și implicare continuă, de aceea inteligența emoțională este de o importanță semnificativă în școlaritatea mică și trebuie dezvoltată precoce.

Școala modernă are rolul de a ajuta copilul să își dezvolte competențele cognitive, dar și pe cele sociale, precum și personalitatea acestuia. În mediul școlar, copilul dobândește cunoștințe formale care contribuie totodată și la dezvoltarea memoriei, a atenției, la îmbunătățirea capacității de a rezolva probleme complexe, dar și la capacitatea de autoreglare emoțională . În perioada școlară, atitudinea copilului față de sine devine mai conștientă, fapt care îmbunătățește dezvoltarea socială. Astfel elevul devine conștient de sine și de calitățile sale prin raportarea la grupul școlar din care face parte.

Unitățile de învățământ au un rol crucial în alfabetizarea emoțională a copiilor pentru care familia nu oferă suficient sprijin privind adaptarea la societate. În acest caz, școala devine singurul loc în care copiii își pot soluționa deficiențele emoționale și sociale. Această misiune pe care o are școala, atribuie cadrelor didactice îndatorirea de a se implica în relația cu elevii mai mult decât presupune procesul de predare-învățare-evaluare a cunoștințelor. Felul în care cadrul didactic își defășoară activitatea didactică trebuie să încurajeze școlarii să își exprime sentimentele, să stârnească imaginația și creativitatea, iar acest lucru poate fi realizat doar prin apropierea de elevi. Dascălii oferă școlarilor contextul emoțional în care aceștia să poată reușI. Garanția succesului nu este asigurată aici de condițiile de reușită, ci de competența emoțională a copilului de a suporta succesul sau eșecul.

Atunci când devine elev, copilul conștientizează seriozitatea și responsabilitatea activității pe care o desfășoară în mediul școlar. Statutul de școlar îi impune o stăpânire de sine care implică temperarea manifestărilor afective și inhibarea expresiilor emoționale; școlarul devine stabil emoțional în această etapă a copilăriei datorită funcției sociale pe care o primește în școală: el capătă o serie de îndatoriri și obligații care îi aduc totodată și drepturi. În perioada școlarității mici, copilul – elev are ca activitate de bază învățătura. Aceast activitate de asimilare organizată a unui volum de cunoștințe și priceperi și deprinderi despre natură și societate dezvoltă emoțiile și sentimentele intelectuale ale copilului și îi menține activă curiozitatea chiar și în momentele de activități- rutină.

Dezvoltarea inteligenței emoționale s-a transformat într-un obiectiv principal în învățământul românesc modern. Etapa școlarității mici este ce mai prielnică perioadă în care copiilor li se pot oferi experiențe de viață utile în viitoarea carieră și viață personală. Activitățile școlare la care copiii participă acum reduc incidența comportamentelor agresive, antisociale, disciplinare și de abandon. Cheia succesului școlar este dezvoltarea emoțională și socială. Performanțele școlare pot fi îmbunătățite doar prin integrarea dezvoltării competențelor emoționale în programele școlare.

Școala oferă micului școlar oportunitatea de a-și dezvolta mintea, spiritul și sufletul prin încurajarea copilului de a valoriza calitățile pe care le are, prin conviețuirea alături de persoane diferite alături de care formează legături sociale

sănătoase. Prin interacțiunea socială pe care contextul școlar i-o oferă, școlarul mic ajunge să înțeleagă valori morale ca adevărul, cinstea, corectitudinea, sinceritatea, curajul, mândria, modestia. Școlarul mic trebuie direcționat înspre înțelegerea normelor care alcătuiesc baza valorilor morale prin situații practice de viață din care el poate distinge binele de rău, frumosul, adevărul, cinstea și necinstea ori curajul și lașitatea. Afectivitatea este cel mai important factor în transmiterea acestor influențe educative, de aceea ea trebuie folosită optim în activitatea de învățare, în concordanță cu obiectivele și scopul procesului intructiv-ediucativ. Învățătorul are un rol foarte important: el este modelul pe care școlarul îl admiră, este persoana care transferă cunoștințe și face copilul „să înțeleagă”. Felul în care învățătorul apreciază și susține micul școlar (corectitudinea, empatia, lipsa favoritismului) formează simțul propriei valori la copil.

Formarea și folosirea inteligenței emoționale în clasele primare pun bazele succesului social și profesional al copilului ca viitor adult. Școala trebuie să formeze elevul cu abilități emoționale pe care să le valorifice în momentele de colaps personal. Îmbunătățirea vizibilă a inteligenței emoționale la școlarul mic se poate realiza prin activități de alfabetizare emoțională care constau în:

- Cunoaștere de sine – elevul trebuie să își cunoască capacitățile și calitățile personale, dorințele și fricile. El trebuie să stabilească importanța pe care o au emoțiile simțite zilnic și să fie obiectiv atunci când se exprimă;
- Înțelegerea propriilor emoții – elevul trebuie să își descrie, numească și diferențieze emoțiile și sentimentele pe care le simte;
- Conștientizarea diferenței dintre sentimente și gânduri
- Analizarea propriilor trăiri – elevii trebuie să își descopere nevoile emoționale, să își asume emoțiile și sentimentele, fără a avea regrete
- Valorificarea trăirilor – elevii trebuie să își fixexe obiective și să ia decizii cu ajutorul a ceea ce simt;
- Dezvoltarea empatiei – să încerce să își înțeleagă colegii, să le accepte sentimentele fără a-i critica, judeca sau să încerce să îi controleze/influențeze.

Școlarii trebuie pregătiți să facă față emoțiilor și sentimentelor negative prin crearea unei stări de relaxare pozitivă și atractivă. Ei trebuie să învețe că înăbușirea unei stări negative nu este o soluție deoarece acel sentiment/stare va apărea din nou cu consecințe grave asupra comportamentului. Modelul inovativ al învățământului românesc încurajează elevii să ceară ajutor atunci când au nevoie de suport și spriin de ordin emoțional. Anii de școală din ciclul primar oferă oportunități nenumărate pentru dezvoltarea emoțională, sunt cea mai bună șansă pentru a introduce copiii în experiențe de viață care să îi ajute în viața personală și în viitoarea carieră.

Activitățile de alfabetizare emoțională au scopul de a stabili la elevi o viață interioară echilibrată, iar între elev, profesori și părinți – relații eficiente. Un copil cu EQ este un copil care înțelege limbajul autoacceptătii și trece mai ușor peste situațiile dificile cu care se întâlnește în mod inevitabil, știe să gestioneze și să accepte dezamăgiri, dureri sau alte experiențe negative neplăcute. Inteligența emoțională îi dă copilului capacitatea de a-și cunoaște emoțiile și de a le indentifica; asta înseamnă că micul școlar își va controla emoțiile în funcție de situație, își va reprima impulsurile și va fi capabil să amâne satisfacerea dorințelor. Mai târziu, acesti copii se vor evidenția prin capacitatea de a organiza și de a fi lideri ai grupurilor, vor fi capabili să medieze și să negocieze conflicte, soluții, se vor orienta spre sentimentele, preocupările și motivațiile pe care le au ceilalți – se vor adapta la schimbările survenite în viața de zi cu zi.

Școala online, între provocare și schimbare

Maltin Ramona
Grădinița P.P. nr. 2, Lugoj

Școala online a reprezentat și reprezintă, în continuare, o provocare pentru toți cei implicați în procesul educațional, atât la nivel de macrosistem, cât și de microsistem. Trecerea de la formula „față în față” la modalitatea „online” de livrare a educației, a presupus o pliere pe cerințele impuse de urgență, dar și o„cotitură” didactică și de paradigmă.

În lipsa unei infrastructuri tehnologice decente, fără abilitare consistentă în zona competențelor digitale ale profesorilor, fără acces gratuit la platforme online, cu resurse didactice digitale și multimedia precare, cadrele didactice au fost nevoite să identifice rapid soluții pentru a asigura tuturor copiilor acces la o educație de calitate.

Cei mai buni prieteni au devenit platformele educaționale online și platformele de streaming, modalitățile cele mai potrivite pentru continuarea procesului educațional în acest context sensibil. A existat o explozie de experiențe didactice la distanță, soluții ad-hoc, dar și profesioniste, eclectisme operaționale, dar și viziuni unitare.

Școala online presupune o reorganizare completă a modului în care se abordează actul didactic, pornind de la metode și tehnici de predare, procedee de lucru, dozajul diferit al timpului și terminând cu materialele și mijloacele didactice utilizate. Monitorizarea învățării se realizează într-un alt mod acum, câteodată chiar foarte greu. Lipsa unui dialog autentic cu clasa, imposibilitatea urmăririi modului în care elevii își iau notițe, dificila administrare a probelor de evaluare reprezintă aspecte care trebuie regândite și îmbunătățite.

Rolul părintelui ca partener al cadrului didactic, în situația mutării școlii în noul sistem, este unul extrem de important. La nivelul preșcolar unul dintre părinții trebuia să fie în permanență lângă preșcolar, trebuia supravegheat și îndrumat. Părintele este unul dintre factorii care trebuie să gestioneze activitatea de acasă și să se asigure atât de funcționarea fizică a sistemului informatic, de frecventarea cursurilor de către elev, cât și de motivarea și implicarea acestuia în actul de învățare. De asemenea, părintele deține rolul de suport emoțional pentru stările specifice acestei perioade restrictive. Trebuie să empatizeze cu copilul, să discute cu el, oferind multe explicații despre situația actuală și să susțină cauza educației și a învățării, chiar și în aceste condiții dificile.

Consumul de resurse personale- energia, concentrarea atenției- depinde foarte mult de modul în care este organizat învățământul la distanță, de calitatea actului educațional și de implicarea profesorilor, a elevilor și a părinților în gestionarea aspectelor didactice și a celor afective. De asemenea, sunt foarte importante acceptarea acestui sistem de învățare și acordarea unei atenții sporite, așa cum i se acordă școlii ,,față în față”.

Cu toate că interesul tuturor actorilor educaționali este foarte vizibil , procesul de instruire își pierde, din punctul meu de vedere, din calitate și din consistență. Există, conform studiilor efectuate de specialiști, probleme legate de nivelul scăzut al rezultatelor școlare, dar sunt convinsă că noile experiențe prin care trecem cu toții vor reprezenta puncte de plecare pentru găsirea unor soluții eficiente de reglare a procesului de învățământ.

Perioada de început a fost destul de greu de gestionat atât din pricina lipsei de experiență a dascălilor în ceea ce privește modul de predare online, cât și din pricina lipsei device-urilor necesare. După aceea situația a fost vizibil îmbunătățită, Casa Corpului Didactic a pus la dispoziția cadrelor didactice cursuri pentru perfecționarea acestora în utilizarea diferitelor platforme educaționale.

Profesorul/ educatorul nu numai în perioada online trebuie să fie un model, să-și controleze nemulțumirile și frustrările, să încurajeze punctele forte ale elevului/preșcolarului, sa-l responsabilizeze pe elev, să nu-l compare cu alt coleg, să-l laude, sa nu-l critice, să-l aprecieze.

Comunicarea poate fi eficientă atât față în față , cât și online dacă îndeplinim câteva reguli de bază:

- Ne concentrăm pe ceea ce spune vorbitorul;
- Minimizăm barierele externe;
- Controlăm barierele interne;
- Înlăturăm blocajele profesor-elev-părinte;
- Credem în capacitățile: profesorului, elevului, părintelui;
- Acordăm atenție stării mentale a elevului și să discutăm despre orice modificare a stării sale emoționale;
- Găsim una sau mai multe soluții la orice problemă instant apărută;
- Ne concentrăm să dăm răspunsuri adecvate la solicitările primite;

Învățarea de la distanță este și va fi un șir de invenții și descoperiri, creativitate și comunicare eficientă, și va contribui la consolidarea abilităților de muncă independentă, promovarea unei culturi a încrederii și a stării de bine. Totodată, cadrele didactice, precum și elevii, părinții, managerii școlari trebuie să fie autodidacți, să învețe din propria experiență dar și a celorlalți. În viitor trebuie pus accentul pe elementele învățării personalizate/ individualizate, dar și pe posibilitățile copilului. Elevii nu vor pune accent doar pe conținuturi, ci și pe analiza strategiilor și modalităților de învățare, precum și pe relațiile stabilite între participanții la actul învățării.

Bibliografie:

- Secuiu Eugen, Secuiu Elena, „Educație și noi orizonturi”,Constanța,Septembrie 2020
- Bușcă Daniela, „Școala online prin ochii unui profesor”, București, Septembrie 2020

1 MARTIE –MĂRȚIȘOR

Prof.inv.primar Mitroi Lorena Nuți
Școala Gimnazială Nr.6, Drobeta Turnu Severin

Sărbători importante:
1 martie – Sântoader, Dochia, Mărțișorul, Intrarea în Zilele Babei;
9 martie – Mucenicii, Moartea Dochiei, Ieșirea din Zilele Babei, Sâmbra Plugului, Anul Nou Agrar;
10 martie – Intrarea în Zilele Moșilor – Caii lui Sân Toader;
17 martie – Alexii, Ziua Șarpelui, Ziua Peștelui;
25 martie – Blagovestenia (Buna-Vestire), Ziua Cucului.

În România, luna martie are denumirea populară Mărțișor. În luna martie (Mart) începe primăvara, vremea se încălzește treptat. Este o lună capricioasă, legendele spunând că Mart a luat câte o zi de la fiecare lună pentru a-și depăși toți frații.

Mărțișorul este considerat simbolul primăverii, al revenirii la viață a naturii și a tot ce o înconjoară. Este oferit în fiecare an pe data de 1 martie, zi în care se respectă o serie de tradiții și obiceiuri pentru un an îmbelșugat.

Mărțișorul oferit în ziua de 1 martie este considerat un talisman al norocului, al prețuirii și bunăstării. Este dăruit doamnelor și domnișoarelor de către bărbați, în semn de admirație și respect și este purtat de acestea timp de două săptămâni ori toată luna martie.

Mesajele transmise în această zi fac trimitere la simbolistica mărțișorului, la idea de renștere a naturii și vieții. Urările de la început de primăbară sunt pline de bucurie, speranță și optimism.

Ghioceii, primii vestitori ai primăverii, răsar devreme de sub stratul de zăpadă pentru a întâmpina noul anotimp. Albul lor curat semnifică puritate, dar și primul semn timid al vieții care renaște sub razele calde ale soarelui. Aceleași raze vor călăuzi mai apoi natura spre explozia culorilor și a formelor lumii vegetale. Românii cunosc și îndrăgesc această floare deosebit de gingașă și frumoasă.

Adesea, la începutul lui martie, buchetul de ghiocei însoțește mărțișorul. El reprezintă o tradiție românească ce datează din cele mai vechi timpuri. Firele - de lână, de ață, de mătase – alb și roșu sunt împletite împreună. Odinioară, de ele se atârna un ban de aur sau de argint, a cărui strălucire evoca lumina soarelui. Simbolistica mărțișorului cunoaște diverse interpretări, cea mai răspândită fiind bazată pe faptul că, în folclorul nostru, anotimpurile sunt simbolizate cromatic: primăvara este roșie, vara este verde, toamna este neagră, iar iarna este reprezentată prin culoarea albă. A dărui mărțișoare este un gest de dragoste, prietenie, respect și apreciere.

Legenda populară spune că firul mărțișorului ar fi tors de Baba Dochia în timp ce urca oile la munte. De aceea, simbolic, firul mărțișorului este firul anului, al tuturor zilelor de peste an. Tradiția mărțișorului datează de sute de ani. Potrivit cercetărilor arheologice efectuate pe teritoriul țării, au fost descoperite amulete ce se aseamănă cu mărțișoarele acum mai bine de 8.000 de ani. Acestea constau în pietricele perforate în culorile alb și roșu, care erau purtate la gât sub formă de coliere. Cele două

culori au fost alese deoarece roșul era asimilat cu sângele, cu referire la ritualurile de sacrificiu ce erau practicate la începutul primăverii, iar albul simboliza puritatea zăpezii, a gheții și a norilor.

Obiceiurile şi tradiţiile străvechi exprimă strânsa legătură a omului cu natura. Obiceiurile calendaristice şi cele legate de viaţa de familie sunt o componentă perenă a culturii tradiţionale.

Anotimpul primăvara, anotimpul renaşterii, este bogat în obiceiuri populare străvechi, uneori contopite cu tradiţia creştină, alteori dăinuind izolate, cu toate ciudăţeniile lor precreştine, pe care azi ne este greu să le mai luăm în serios, dar pe care cei din vechime le credeau şi le respectau cu stricteţe ţesându-şi existenţa pe ele, ca pe o urzeală tainică, vegheată din veac de sufletele strămoşilor.

INVĂȚĂMÂNTUL ÎNTRE TRADIȚIE ȘI INOVAȚIE

Prof. Bocioagă Loredana, C.N,,Carol I”, Craiova
Prof. Diaconu Raluca-Mihaela, C.N,,Carol I”, Craiova
Prof. Stăncele Mihaela, C.N,,Carol I”, Craiova

Educaţia înseamnă iluminarea fiinţei, dumerire, scoatere la suprafaţă a adevărului, înţelegere şi revelare. Prin educaţie, omul se eliberează de întunericul din el şi din jurul său, intrând în sfera luminii adevărului, a binelui, a dreptăţii, într-un cuvânt, a valorii.

Până la a-şi da cu părerea învăţătorii şi profesorii despre cum este bine să fie crescut un copil, se ocupă de el părinţii, fraţii sau bunicii. Oricât de sofisticate ar fi prescripţiile profesioniştilor, nu se poate nega valoarea primelor orientări, emise în cadrul intim, familial. Oricât de amplă şi de sofisticată ar fi educaţia realizată de către şcoală, nu se pot neglija în nici un caz „cei şapte ani de acasă …’’Există, cu siguranţă, o pedagogie populară, o platformă ideatică ingenuă ce răspunde la dilemele modelării umane. Pedagogia populară s-a ivit şi s-a impus înaintea celei instituţionalizate, formalizate. Transmis intuitiv sau pe cale orală, etosul pedagogic acompaniază în mod evident întreaga existenţă a individului, din leagăn până la mormânt.

Pedagogia bunului-simţ nu străluceşte prin exemplaritatea sa teoretică, ci prin subtibilitatea răspunsurilor concrete, prin bogăţia şi adecvarea lor la chemările realităţii prin funcţia sa înrăuritoare, de anticipare sau cenzurare a actelor pe care urmează să le facem. Ce poate fi mai demn de respectat de cât crezuri cum ar fi : „Omul cât trăieşte învaţă’’, „Învăţătura bună e pe cap cunună’’, „A învăţa de mititel este mult mai uşurel’’, „Ce înveţi la tinereţe ai la bătrâneţe’’, „Frumuseţea vesteşte, iar înţelepciunea creşte’’, „Multe greşeşti, multe înveţi’’ etc. Dezvoltarea educaţiei, în general, şi cea a învăţământului, îndeosebi, au determinat apariţia treptată, în fiecare ţară, a unui ansamblu de instituţii şcolare de diferite grade, profile şi forme, care au alcătuit sistemul de învăţământ

Reforma învăţământului se înscrie în actualul context politic şi economico-social ca o tactică folosită de societate în cadrul strategiei naţionale globale care vizează ca obiectiv remodelarea comportamentului pedagogic în perspectiva amplificării randamentului în prestaţia efectuată. Educatorul este agentul uman care mediază decisiv orice schimbare / inovare în cadrul învăţământului.

Direcţiile esenţiale ale reformei învăţământului din România sunt următoarele :

– schimbări de natură axiologică şi metodologică (autonomia persoanei, capacităţi creative, angajare şi responsabilităţi profesionale, modele de clasificare morfologică şi taxonomică a obiectivelor. Să educi cu adevărat înseamnă să trezeşti în cel de lângă tine acele resurse care-l pot împlini şi ridică, înseamnă să-l conduci pe celălalt spre descoperirea de sine, dându-i un imbold felului său de a fi, nu direcţionat de către tine, ci de ceea ce descoperă el că i se potriveşte, nu oferindu-i adevărul de-a gata, ci indicându-i direcţia posibilă pentru a-l găsi.

Trebuie să fii de acord că preceptele avansate de tine nu coincid întodeauna cu ceea ce el poată să facă, unele dintre ele limitându-i evolutia. Principiul de bază ar fi eliberarea lui de constrângerile tale sau ale altora, pentru a le descoperi şi respecta … pe ale lui. Învăţarea presupune şi mister, şi un mare paradox, ea înseamnă şi dezvăţ, împotrivire, încălcare a regulilor venite din afară. Pe lângă regula ascultării şi supunerii, educatorului trebuie să i se recunoască şi dreptul de a încălca, de a construi un set de norme personale, în acord cu ceea ce el poate şi speră să întreprindă. Acesta nu trebuie să conducă la o libertate exagerată, ci la o asumare cât se poate de responsabilă a propriului destin.

Libertatea persoanei este derivată și câstigată din felul cum are loc raportarea la obligațiile ce decurg din ecuația de mai sus. Procesul didactic presupune predare, învățare și evaluare, activități ce se desfășoară pe scena educației în care actorii sunt profesorii și elevii. Demersul didactic este procedeul didactic prin care formăm competențe în rândul elevilor utilizând diferite metode și procedee.

Astfel, învățământul centrat pe competențe propune o nouă interpretare și o nouă viziune asupra educației, care trebuie să pună în evidență cunoștințele și competențele cursanților din perspectiva achiziției noțiunilor și a aptitudinilor cu caracter general pe care le vor folosi în viață, fiind o alternativă a învățământului tradițional centrat exclusiv pe cunoștințe, pe asimilare de informații.

De aceea, profesorul este regizorul actului didactic, iar elevii sunt actorii ce trebuie să descifreze mesajul pentru a-și putea identifica bine și foarte bine locul ce îi reprezintă pe scara vieții.

Mijloacele de învățământ sunt variate, acestea fiind selectate astfel încât formarea competențelor și transmiterea informației să fie cât mai eficiente, iar elevul trebuie să fie captat în jocul acțiunii didactice.

Vorbim despre mijloacele digitale moderne care înseamnă pentru fiecare dintre noi, indiferent de vârstă, pregătire profesională, o nouă alfabetizare care ne permite să ținem pasul cu “noul” din existența noastră.

Trăim cu toții o experiență unică de viață, cauzată de o moleculă nemiloasă, virusul SARS COVID 19, care impune adaptarea la un alt stil de viață, de alimentație, de petrecere a timpului, de organizare a propriei ființe dar, mai ales, de găsire a resurselor de a învăța să depășim momentele dificile din viața noastră.

De aceea, menținerea distanțării față de semenii noștri este măsura necesară pentru a ne proteja de infectarea cu virusul care nu își alege victimele. De-a lungul timpului, omul a fost încercat de nenumărate ori, dar a avut puterea de a merge mai departe biruind vicisitudinile istoriei și ale naturii.

În momentul dat, Instituția școlară, ca toate celelalte instituții, este afectată de această pandemie care a făcut inactivă activitatea didactică din clasă și a condus la **reorganizarea procesului de învățământ prin utilizarea tehnologiei digitale on-line, un mijloc sigur și eficient ce are ca scop continuarea procesului de predare- învățare și evaluare.**

Deși la început ne-a fost destul de greu să ne acomodăm cu această metodă modernă, a trebuit să aplicăm sintagma: “a învăța să înveți”si să punem în practică toate cunostințele de operare cu noua tehnologie. Reticența corpului profesoral a fost transformată în pasiune materializată în dorința de a depăși barierele în adaptarea la o nouă metodă virtuală.

În ajutorul dascălilor au venit cursurile de perfecționare în domeniul TIC, cursul CRED și utilizarea eficientă a platformelor de comunicare virtuală: zoom, classroom, meetgoogle etc. Acestea ne oferă posibilitaea reală și obiectivă de a desfășura în mod inedit activitatea didactică.

Odată pașii urmați, fiecare dintre noi accesează platformele și desfășoară procesul didactic punând accent pe imaginație, pe măiestrie, pe responsabilitatea față de generațiile pe care avem obligația să le formăm ca oameni, pe profesionalismul care ar trebui să ne caracterizeze în calitate de prefesori, formatori de competențe pentru elevii noștri, foarte receptivi și care au îmbrățișat cu bucurie noua formă de învățare.

Trebuie menționat faptul că aceștia sunt deja familiarizați cu tehnologia digitală, mai ales că ei reprezintă generația nouă ale cărei pasiuni sunt: calculatorul, tableta, jocul on-line, comunicarea prin Messenger, WhatsApp etc.

Dacă avantajele utilizării on-line a platformelor educationale sunt nenumărate, dezavantajele constau starea de oboseală oculară datorată timpului exagerat alocat on-line pe platformă, în inexistența tablei, lipsa dotărilor și a plăcerii efectuării experimentelor din laboratoare, însă specialiștii, cu siguranță, vor îmbunătăți în viitorul apropiat și aceste aspecte.

Bibliografie:

1.Bush, T.,Leadership și management educațional. Teorii si practici actuale. Științele educației,Editura 2.Polirom,2015 ▪ Cojocaru, V., Schimbarea în educatie și schimbarea manageriala, Chișinău, Editura 3.Lumina,2004 ▪ Cristea, S., Managementul organizației școlare, București, E.D.P.,1996

Abordarea inovativă a educaţiei utilizând principiile mecatronice

Prof. Dache Liliana
Colegiul Tehnic „I.D.Lăzărescu” Cugir

Educaţia (mecatronică) este organizată astfel încât să traverseze barierele obiectelor de studiu, aducând împreună diferitele aspecte ale curriculumului în asociaţii semnificative care să se centreze pe ariile mai largi de studiu. (Shoemaker, 1991)

Noile educaţii sunt caracterizate prin democratizare, umanizare şi modernizare. Astfel, în educaţie copilul trebuie perceput în baza unui ansamblu de legităţi biologice, psihologice, sociale ţinându-se seama de proprietăţile individuale, de convingerile, necesităţile , idealurile şi aptitudinile fiecăruia.

„Lumea în care trăim este un sistem vast, minunat şi complicat. Fiecare parte din acesta este conectat şi depinde de toate celelalte părţi. În cadrul sistemelor de învăţământ actuale, noua viziune integrată se referă la lume ca la un sistem interconectat. Această percepţie este baza educaţiei integrate care defineşte şi o nouă abordare integrată a predării. În metoda de educaţie integrată, elevii nu învaţă subiecte separate, ci, mai degrabă, fiecare „subiect” este prezentat ilustrând conectarea acestuia la toate celelalte subiecte.”[1]

Educaţia integrată are la bază concepţia holistică a cunoaşterii ştiinţifice, care a demostrat imposibilitatea unei singure discipline de a cerceta global şi de a explica problemele complexe ale realităţii. „Ea presupune armonizarea dimensiunilor şi formelor educaţiei; interacţiunea, completarea de formare cu cel de evaluare, având ca rezultat întregirea acţiunii educative, unitatea educaţiei.” [2]

Educaţia modernă determină o altă abordare a educaţiei prin curriculum, curriculum integrat, care presupune conectarea subiectelor la viaţa reală, tratarea conţinuturilor în variante interdisciplinare, transdisciplinare , modulare.[3] La nivelul şcolilor, obiectivele generale nu pot fi atinse fără aportul tuturor ariilor curriculare, astfel încât, colectivul profesoral trebuie să constituie o echipă şi să acţioneze ca atare.[4]

„Noile educaţii” au o puternică vocaţie inter- şi transdisciplinară. Educaţia nu se rezumă la o singură disciplină, „ci constituie realităţi complexe a căror clarificare necesită cooperarea unui întreg evantai de dimensiuni şi perspective ale cunoaşterii”. Interdisciplinaritatea integrativă şi transdisciplinaritatea au rol important, esenţial în introducerea noilor educaţii în învăţământ.

Multidisciplinaritatea rezultă ca „o simplă agregare a diferitelor discipline care păstrează neschimbate punctele lor de vedere specifice”[5]. Legăturile dezvoltate între discipline sunt cumulative având rolul de a lucra împreună pentru a crea o imagine mai complexă a realităţii întrucât caracteristicile obiectului cercetat pot fi dezvăluite mai bine când este examinat din perspective diferite, folosind cunoştinţe şi metode furnizate de către mai multe discipline.

Perspectiva interdisciplinară presupune abordarea fenomenelor şi proceselor complexe, contribuind la „formarea unei imagini unitare a realităţii”, la „însuşirea unei metodologii unitare de abordare a realităţii.” Interdisciplinaritatea rezultă din procesul de combinare şi integrare a diferitelor discipline, împreună cu metodologiile şi ipotezele lor de lucru. Are loc o trecere a frontierelor tradiţionale dintre discipline şi combinarea acestora în vederea atingerii unui obiectiv comun.

Transdisciplinaritatea se referă la exercitarea proceselor de explorare a realităţii, îndeosebi a fenomenelor şi proceselor de mare complexitate, astfel încât prin coordonarea cercetărilor să se acceadă în cele din urmă la definirea unor domenii noi ale cunoaşterii.

Din confruntarea dintre discipline, a fenomenelor şi proceselor complexe, transdisciplinaritatea face să apară noi puncte de intersecţie dintre discipline şi noi rezultate. Aceasta ne oferă o nouă viziune şi interpretare despre educaţie şi cunoaştere, despre lume, cultură. Ne dă posibilitatea unei noi viziuni asupra „Naturii şi Realităţii”. Transdisciplinaritatea nu presupune elaborarea unei superdiscipline şi nici înfiinţarea de noi catedre, departamente şi obiecte de învăţământ, ci să realizeze punţi de legătură între discipline la ceea ce au în comun.

Având în vedere eficientizarea actului educaţional, nivelul învăţământului trebuie considerat din perspectiva cunoştinţelor cu semnificaţie practică pe care le însuşesc elevii şi în fond din perspectiva folosirii practice a cunoştinţelor. Educaţia integrată este esenţială într-o civilizaţie în care performanţele tehnice depind de relevanţa culturală. Aşezarea procesului educaţional pe noi principii şi elaborarea tehnologiilor didactice adecvate, sunt elemente esenţiale pentru orientarea învăţământului cu faţa către viitor.

Prin învăţarea transdisciplinară s-a demonstrat că elevii îşi conştientizează mult mai bine nevoile, abilităţile, stilurile de învăţare, atitudinea etc., atunci când sunt solicitaţi să o facă.

Dezvoltarea unei gândiri transdisciplinare determină obţinerea de abilităţile şi competenţe transdisciplinare (fig.1).Printre acestea se enumeră:

- Competenţe generale – metodologice: observarea, experimentarea, reprezentarea grafică, interpretarea datelor sau a unui text etc.
- Competenţe metacognitive – estimare a gradului de dificultate a sarcinii de lucru, planificarea strategică, evaluarea rezultatelor, monitorizarea comportamentală, tehnici personale de învăţare;
- Atitudine pozitivă, motivantă – realism, interes pentru învăţare, toleranţă pentru informaţii contradictorii, atitudine pozitivă faţă de performanţele personale;
- Abilităţi pragmatice – iniţiativă personală, capacitate de concentrare, orientarea acţiunilor spre rezolvarea sarcinii, deprinderi de muncă.

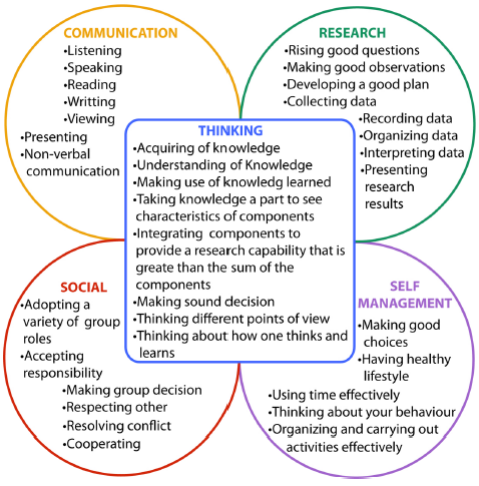

Fig.1.Abilităţi transdisciplinare[7]

Mecatronica este un exemplu integrare sinergetică a mai multe discipline, un domeniu de mare complexitate. Studiul mecatronicii, proiectarea şi realizarea sistemelor mecatronice trebuie clădite pe cei trei piloni principali: mecanica, electronica, tehnica de calcul, fiecare cu subsistemele şi subdomeniile lui principale, iar intersecţia acestora conduce la sisteme şi produse cu caracteristici remarcabile, superioare unei simple reuniuni a componentelor de diferite tipuri. Acest lucru impune înzestrarea specialistului în mecatronică cu cunoştinţe temeinice din domeniul mecanicii, electronicii şi tehnicii de calcul, dar şi al sistemelor mecatronice, de cele mai diferite tipuri, şi al principiilor şi etapelor de proiectare şi realizare a acestora.

În etapa actuală, în întreaga lume, educaţia are la bază principiile mecatronice. Educaţia mecatronică asigură flexibilitate în acţiune şi în gândire, trăsături definitorii ale specialistului în economia de piaţă. Valenţele creatoare ale filozofiei mecatronice au fost confirmate deopotrivă în cercetare şi în producţie.

Educaţia mecatronică este soluţia eficientă pentru promovarea interdisciplinarităţii, stimularea iniţiativei şi a creativităţii. Pregătirea interdisciplinară facilitează rezolvarea problemelor de reconversie profesională.

Mecatronica s-a născut în mediul industrial. Strădaniile la nivel academic pentru a asigura pregătirea specialiştilor în acord cu cerinţele noii tehnologii au condus la conturarea principiilor mecatronice în educaţie.

Aceste principii sunt:

- *hands on*- prezenţa palpabilă a obiectului de studiu;
- *learning by doing*- învăţarea prin practică;
- *interaction*- ineracţiunea sistemelor mecanice, electronice, informatice.

Laboratoarele interdisciplinare de mecatronică constituie baza pentru materializarea principiilor „educaţie prin practică”, „educaţie prin cercetare”.

Aflată la intersecţia unor domenii ale ştiinţei cu performanţe de vârf în implementarea noilor tehnologii, mecatronica abordează creativ concepte şi sisteme noi în ingineria micro şi nano senzorilor şi sistemelor de acţionare, materiale şi compozite pretabile pentru implementări la scară celulară sau atomică, structuri celulare şi reţele neuronale, sisteme ce prefigurează conceptele de nanoelectronică capabile să producă viitoarele nano-procesoare, noi concepte ale inteligenţei artificiale privind adaptabilitatea, capacitatea de a raţiona, capacitatea de instruire, noi sisteme de conducere axându-se în special pe controlul robust, tolerant la defecte, adaptiv, inteligent, sisteme expert , etc.

Oferind soluţii eficiente pentru promovarea interdisciplinarităţii, mecatronica a devenit suportul demersurilor pentru stimularea iniţiativei şi a creativităţii.

Platformele mecatronice reprezintă fundamentul tehnico-ştiinţific pentru promovarea filosofiei mecatronice în educaţie, formare, precum şi în activităţile de cercetare şi dezvoltare tehnologică.

Recent demesurile pentru înnoire în educaţie şi cercetare aduc în atenţie problema mecatronicii ca mediu educaţional în societatea informaţională, respectiv mediu de proiectare şi fabricare integrată. Mecatronica a deschis orizonturi nebănuite în toate domeniile, datorită stimulării efectului de sinergie.

Asocierea conceptelor creativitate- interdisciplinaritate- mecatronică şi aplicarea lor ca metode de predare şi învăţare pot aduce un suflu nou în desfăşurarea eficientă a actului educaţional.

Bibliografie

1. BERIAN, S., *Cercetări privind potenţialul transdisciplinar al mecatronicii*, Teză de doctorat, Universitatea Tehnică din Cluj Napoca, 2010.
2. HADÎRCĂ, M., *Abordarea integralizată în educaţie.Calitatea educaţiei: teorii, principii, realizări.*Materialele Conferinţei ştiinţifice internaţionale,Ch., CEP USM, 2008.
3. HUSEN, T., NEVILLE, P., *The International Encyclopedia of Education*, second edition, vol 12, Pergamon, 1994.
4. MĂTIEȘ, V., MÂNDRU , D., BĂLAN , R., TĂTAR , O., RUSU , C., HANCU, O., *Tehnologie şi educaţie mecatronică,* Editura Todesco, Cluj-Napoca, 2007.
5. ZAMAN, GH., GOSCHIN, Z., *Multidisciplinaritate, interdisciplinaritate şi transdisciplinaritate: abordări teoretice şi implicaţii pentru strategia dezvoltării durabile postcriză,* articol prezentat la Simpozionul „Criza globală şi reconstrucţia ştiinţei economice”, 5-6 noiembrie 2010, Facultatea de Economie, Academia de Studii Economice, Bucureşti.
6. Integrating Transdisciplinarity in Undergraduate Education
7. Transdisciplinary Skills, http://www.amersol.edu.pe/es/pyp/PYPskills.asp, accessed : August 18, 2012

Abordarea inovativă a educaţiei utilizând principiile mecatronice

Prof. Dache Liliana
Colegiul Tehnic ,,I.D.Lăzărescu” Cugir

Educaţia (mecatronică) este organizată astfel încât să traverseze barierele obiectelor de studiu, aducând împreună diferitele aspecte ale curriculumului în asociaţii semnificative care să se centreze pe ariile mai largi de studiu. (Shoemaker, 1991)

Noile educaţii sunt caracterizate prin democratizare, umanizare şi modernizare. Astfel, în educaţie copilul trebuie perceput în baza unui ansamblu de legităţi biologice, psihologice, sociale ţinându-se seama de proprietăţile individuale, de convingerile, necesităţile , idealurile şi aptitudinile fiecăruia.

„Lumea în care trăim este un sistem vast, minunat şi complicat. Fiecare parte din acesta este conectat şi depinde de toate celelalte părţi. În cadrul sistemelor de învăţământ actuale, noua viziune integrată se referă la lume ca la un sistem interconectat. Această percepţie este baza educaţiei integrate care defineşte şi o nouă abordare integrată a predării. În metoda de educaţie integrată, elevii nu învaţă subiecte separate, ci, mai degrabă, fiecare „subiect” este prezentat ilustrând conectarea acestuia la toate celelalte subiecte.”[1]

Educaţia integrată are la bază concepţia holistică a cunoaşterii ştiinţifice, care a demostrat imposibilitatea unei singure discipline de a cerceta global şi de a explica problemele complexe ale realităţii. „Ea presupune armonizarea dimensiunilor şi formelor educaţiei; interacţiunea, completarea de formare cu cel de evaluare, având ca rezultat întregirea acţiunii educative, unitatea educaţiei.” [2]

Educaţia modernă determină o altă abordare a educaţiei prin curriculum, curriculum integrat, care presupune conectarea subiectelor la viaţa reală, tratarea conţinuturilor în variante interdisciplinare, transdisciplinare , modulare.[3] La nivelul şcolilor, obiectivele generale nu pot fi atinse fără aportul tuturor ariilor curriculare, astfel încât, colectivul profesoral trebuie să constituie o echipă şi să acţioneze ca atare.[4]

„Noile educaţii” au o puternică vocaţie inter- şi transdisciplinară. Educaţia nu se rezumă la o singură disciplină, „ci constituie realităţi complexe a căror clarificare necesită cooperarea unui întreg evantai de dimensiuni şi perspective ale cunoaşterii”. Interdisciplinaritatea integrativă şi transdisciplinaritatea au rol important, esenţial în introducerea noilor educaţii în învăţământ.

Multidisciplinaritatea rezultă ca „o simplă agregare a diferitelor discipline care păstrează neschimbate punctele lor de vedere specifice”[5]. Legăturile dezvoltate între discipline sunt cumulative având rolul de a lucra împreună pentru a crea o imagine mai complexă a realităţii întrucât caracteristicile obiectului cercetat pot fi dezvăluite mai bine când este examinat din perspective diferite, folosind cunoştinţe şi metode furnizate de către mai multe discipline.

Perspectiva interdisciplinară presupune abordarea fenomenelor şi proceselor complexe, contribuind la „formarea unei imagini unitare a realităţii”, la „însuşirea unei metodologii unitare de abordare a realităţii.” Interdisciplinaritatea rezultă din procesul de combinare şi integrare a diferitelor discipline, împreună cu metodologiile şi ipotezele lor de lucru. Are loc o trecere a frontierelor tradiţionale dintre discipline şi combinarea acestora în vederea atingerii unui obiectiv comun.

Transdisciplinaritatea se referă la exercitarea proceselor de explorare a realităţii, îndeosebi a fenomenelor şi proceselor de mare complexitate, astfel încât prin coordonarea cercetărilor să se acceadă în cele din urmă la definirea unor domenii noi ale cunoaşterii.

Din confruntarea dintre discipline, a fenomenelor şi proceselor complexe, transdisciplinaritatea face să apară noi puncte de intersecţie dintre discipline şi noi rezultate. Aceasta ne oferă o nouă viziune şi interpretare despre educaţie şi cunoaştere, despre lume, cultură. Ne dă posibilitatea unei noi viziuni asupra „Naturii şi Realităţii”. Transdisciplinaritatea nu presupune elaborarea unei superdiscipline şi nici înfiinţarea de noi catedre, departamente şi obiecte de învăţământ, ci să realizeze punţi de legătură între discipline la ceea ce au în comun.

Având în vedere eficientizarea actului educaţional, nivelul învăţământului trebuie considerat din perspectiva cunoştinţelor cu semnificaţie practică pe care le însuşesc elevii şi în fond din perspectiva folosirii practice a cunoştinţelor. Educaţia integrată este esenţială într-o civilizaţie în care performanţele tehnice depind de relevanţa culturală. Aşezarea procesului educaţional pe noi principii şi elaborarea tehnologiilor didactice adecvate, sunt elemente esenţiale pentru orientarea învăţământului cu faţa către viitor.

Prin învăţarea transdisciplinară s-a demonstrat că elevii îşi conştientizează mult mai bine nevoile, abilităţile, stilurile de învăţare, atitudinea etc., atunci când sunt solicitaţi să o facă.

Dezvoltarea unei gândiri transdisciplinare determină obţinerea de abilităţile şi competenţe transdisciplinare (fig.1).Printre acestea se enumeră:

- Competenţe generale – metodologice: observarea, experimentarea, reprezentarea grafică, interpretarea datelor sau a unui text etc.
- Competenţe metacognitive – estimare a gradului de dificultate a sarcinii de lucru, planificarea strategică, evaluarea rezultatelor, monitorizarea comportamentală, tehnici personale de învăţare;
- Atitudine pozitivă, motivantă – realism, interes pentru învăţare, toleranţă pentru informaţii contradictorii, atitudine pozitivă faţă de performanţele personale;
- Abilităţi pragmatice – iniţiativă personală, capacitate de concentrare, orientarea acţiunilor spre rezolvarea sarcinii, deprinderi de muncă.

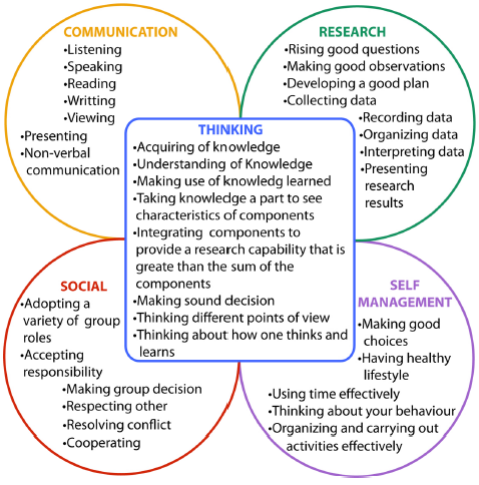

Fig.1.Abilităţi transdisciplinare[7]

Mecatronica este un exemplu integrare sinergetică a mai multe discipline, un domeniu de mare complexitate. Studiul mecatronicii, proiectarea şi realizarea sistemelor mecatronice trebuie clădite pe cei trei piloni principali: mecanica, electronica, tehnica de calcul, fiecare cu subsistemele şi subdomeniile lui principale, iar intersecţia acestora conduce la sisteme şi produse cu caracteristici remarcabile, superioare unei simple reuniuni a componentelor de diferite tipuri. Acest lucru impune înzestrarea specialistului în mecatronică cu cunoştinţe temeinice din domeniul mecanicii, electronicii şi tehnicii de calcul, dar şi al sistemelor mecatronice, de cele mai diferite tipuri, şi al principiilor şi etapelor de proiectare şi realizare a acestora.

În etapa actuală, în întreaga lume, educaţia are la bază principiile mecatronice. Educaţia mecatronică asigură flexibilitate în acţiune şi în gândire, trăsături definitorii ale specialistului în economia de piaţă. Valenţele creatoare ale filozofiei mecatronice au fost confirmate deopotrivă în cercetare şi în producţie.

Educaţia mecatronică este soluţia eficientă pentru promovarea interdisciplinarităţii, stimularea iniţiativei şi a creativităţii. Pregătirea interdisciplinară facilitează rezolvarea problemelor de reconversie profesională.

Mecatronica s-a născut în mediul industrial. Strădaniile la nivel academic pentru a asigura pregătirea specialiştilor în acord cu cerinţele noii tehnologii au condus la conturarea principiilor mecatronice în educaţie.

Aceste principii sunt:

- *hands on*- prezenţa palpabilă a obiectului de studiu;
- *learning by doing*- învăţarea prin practică;
- *interaction*- ineracţiunea sistemelor mecanice, electronice, informatice.

Laboratoarele interdisciplinare de mecatronică constituie baza pentru materializarea principiilor „educaţie prin practică”, „educaţie prin cercetare”.

Aflată la intersecţia unor domenii ale ştiinţei cu performanţe de vârf în implementarea noilor tehnologii, mecatronica abordează creativ concepte şi sisteme noi în ingineria micro şi nano senzorilor şi sistemelor de acţionare, materiale şi compozite pretabile pentru implementări la scară celulară sau atomică, structuri celulare şi reţele neuronale, sisteme ce prefigurează conceptele de nanoelectronică capabile să producă viitoarele nano-procesoare, noi concepte ale inteligenţei artificiale privind adaptabilitatea, capacitatea de a raţiona, capacitatea de instruire, noi sisteme de conducere axându-se în special pe controlul robust, tolerant la defecte, adaptiv, inteligent, sisteme expert , etc.

Oferind soluţii eficiente pentru promovarea interdisciplinarităţii, mecatronica a devenit suportul demersurilor pentru stimularea iniţiativei şi a creativităţii.

Platformele mecatronice reprezintă fundamentul tehnico-ştiinţific pentru promovarea filosofiei mecatronice în educaţie, formare, precum şi în activităţile de cercetare şi dezvoltare tehnologică.

Recent demesurile pentru înnoire în educaţie şi cercetare aduc în atenţie problema mecatronicii ca mediu educaţional în societatea informaţională, respectiv mediu de proiectare şi fabricare integrată. Mecatronica a deschis orizonturi nebănuite în toate domeniile, datorită stimulării efectului de sinergie.

Asocierea conceptelor creativitate- interdisciplinaritate- mecatronică şi aplicarea lor ca metode de predare şi învăţare pot aduce un suflu nou în desfăşurarea eficientă a actului educaţional.

Bibliografie

8. BERIAN, S., *Cercetări privind potenţialul transdisciplinar al mecatronicii*, Teză de doctorat, Universitatea Tehnică din Cluj Napoca, 2010.
9. HADÎRCĂ, M., *Abordarea integralizată în educaţie.Calitatea educaţiei: teorii, principii, realizări.*Materialele Conferinţei ştiinţifice internaţionale,Ch., CEP USM, 2008.
10. HUSEN, T., NEVILLE, P., *The International Encyclopedia of Education*, second edition, vol 12, Pergamon, 1994.
11. MĂTIEȘ, V., MÂNDRU , D., BĂLAN , R., TĂTAR , O., RUSU , C., HANCU, O., *Tehnologie şi educaţie mecatronică,* Editura Todesco, Cluj-Napoca, 2007.
12. ZAMAN, GH., GOSCHIN, Z., *Multidisciplinaritate, interdisciplinaritate şi transdisciplinaritate: abordări teoretice şi implicaţii pentru strategia dezvoltării durabile postcriză,* articol prezentat la Simpozionul „Criza globală şi reconstrucţia ştiinţei economice”, 5-6 noiembrie 2010, Facultatea de Economie, Academia de Studii Economice, Bucureşti.
13. Integrating Transdisciplinarity in Undergraduate Education
14. Transdisciplinary Skills, http://www.amersol.edu.pe/es/pyp/PYPskills.asp, accessed : August 18, 2012

TRADIȚIONAL SAU MODERN ÎN PREDARE?

Prof. Lăbău-Buțan Diana-Luminița
Liceul Tehnologic Văleni, jud. Olt

Modelul tradiţional de predare nu răspunde noilor tendinţe în didactica modernă, fiind fondat pe „triada învăţare frontală – studiul manualului – chestionarea”, pe un model de învăţare pasiv. În mod tradiţional, cadrului didactic îi revine rolul major şi activ în cadrul procesului didactic (cel de emiţător), acela de a transmite cunoştinţele spre un receptor aproape pasiv, determinat să memoreze şi să reproducă informaţia.

Noul model de învăţare este un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităţilor de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice.

Acest model impune în activitatea la clasă un nou tip de relaţionare pe mai multe direcţii: profesor – elev, elev – elev, elev – profesor, aflate în opoziţie cu tipul unidirecţional profesor – elev ce caracterizează modelul standard.

Rolurile se schimbă, se întrepătrund, după cum o demonstrează Kathee Terry (1996):

Profesorul a fost…	**Profesorul devine…**
Sursă de informaţii şi actor principal	Facilitator al procesului de învăţare
Centrat pe manual	Centrat pe realitate şi pe cele mai recente surse de informare
Coordonator al activităţii grupurilor de elevi	Manager al situaţiilor de învăţare
Creator de reguli pe care le impune (ce, când, cum)	Facilitează dezvoltarea structurilor de gândire care fac posibilă învăţarea permanentă
Un educator solitar	Membru al unei comunităţi educaţionale compuse din elevi, profesori, manageri, părinţi etc.
Elevul a fost…	**Elevul trebuie să fie…**
Un receptor pasiv	Participant activ la actul învăţării
Un executant obedient al sarcinilor stabilite de profesor	Profesor al colegilor săi
Sclav al unui curriculum prestabilit	Participant la decizia privind curriculum-ul şcolar
Obligat să-şi însuşească un anumit manual	Un permanent căutător de noi informaţii din surse cât mai variate

Diferenţele sunt semnificative, nu de puţine ori, modelul tradiţional de predare fiind identificat ca fiind unul informativ, pe când cel modern este definit ca un proces activ.

În didactică sunt încercări de a prezenta raportul între procesul de învăţare activ şi procesul de învăţare pasiv ca reflex al raportului teoretic – practic, informal – formativ. În lumina celor afirmate putem spune că activ – pasiv în procesul de învăţare nu se identifică cu teoretic – practic şi nici cu informal – formativ, ci aceste atribute ale profesorului se completează, se influenţează, se suprapun în combinaţii metodice mai mult sau mai puţin reuşite.

În învăţământul de tip tradiţional se cultivă competiţia între elevi cu scopul ierarhizării acestora şi activitatea individuală. Competiţia stimulează efortul şi productivitatea individului şi pregăteşte elevii pentru viaţă, care este foarte competitivă, dar poate genera conflicte şi comportamente agresive, lipsă de comunicare între colegi, marginalizarea nedreaptă a unora dintre aceştia, amplifică anxietatea şi teama de eşec, cultivă egoismul.

Modelul învăţământului modern face apel la experienţa proprie a elevului, promovează învăţarea prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre elevi, creşterea stimei de sine, încrederea în forţele proprii, diminuează anxietatea faţă de şcoală şi intensifică atitudinile pozitive faţă de cadrele didactice. În acelaşi timp, munca în grup, prin colaborare, nu pregăteşte elevii pentru viaţa care este foarte competitivă, metodele activ – participative aplicate în activitatea pe grupe sunt mari consumatoare de timp şi necesită experienţă din partea cadrului didactic, iar elevilor le trebuie timp ca să se familiarizeze cu acest nou tip de învăţare.

Metodele de învăţământ bine alese şi aplicate duc la realizarea obiectivelor informaţionale şi formative ale lecţiei şi ale activităţilor extraşcolare. Nicolae Iorga aprecia că „metoda cea mai bună are valoarea pe care i-o dă omul care o întrebuinţează. Ea nu are valoare generală democratică, prin care orice minte omenească ajunge a nimeri pe acelaşi la aceeaşi siguranţă în ţintă. Iar valoarea omului care întrebuinţează metoda atârnă, desigur şi de o anume inteligenţă, care nu e apanajul oricui, dar atârnă şi de mijloacele pe care i le pune la îndemână numai cultură generală, multilaterală, dând trei virtuţi fără care nici ştiinţa în cel mai înalt sens al cuvântului nu se poate. Aceste trei virtuţi sunt: orizont, disciplină şi omenie”. În şcolile din România se practică în proporţie mai mare modelul tradiţional faţă de cel modern, ţinându-se spre implementarea celui din urmă, dar fără anularea primului, ci realizarea unei simbioze structurale între cele două. Modelul modern nu va putea supravieţui fără fundamentul celui tradiţional.

Profesorul trebuie să deprindă măiestria de a le combina şi a le demonstra eficienţa şi aplicabilitatea În diverse experienţe de învăţare, înclinând balanţa în favoare celui modern, mult mai uşor acceptat de elevi.

BIBLIOGRAFIE :

Păcurari, Otilia, Târcă, Anca, Sarivan, Ligia, *Strategii didactice inovative*, suport de curs, Centrul Educaţia 2000+, Bucureşti, 2003

Căpiţă, Laura, Căpiţă, Carol, *Tendinţe în didactica istoriei*, Editura Paralela 45, 2005

Dulamă, Maria Eliza, *Strategii didactice*, Ed. Clusium, 2000

Beşliu, Daniela, Dvorski, Monica, Manea, Mihai, *Istorie. Sugestii didactice pentru clasa a IV-a*, Centrul Educaţia 2000+, 2006

Ghid metodic pentru aplicarea programelor de istorie la clasele a IV-a – a VIII-a, Ministerul Educaţiei şi Cercetării, Consiliul Naţional pentru Curriculum, Bucureşti, 2001

MODERN APPROACHES IN TEACHING ENGLISH
Case study

Prof. Împăratu Lăcrămioara
Colegiul Național de Informatică “Matei Basarab” Rm. Vâlcea

English Language Teaching has tremendously changed over the last one decade. Language teaching in the twenty first century has undergone numerous changes and innovations. In the past ten years the crucial factors have combined to affect current perspectives on the teaching of English: The decline of methods, A growing emphasis on both bottom- up and topdown skills, The creation of new knowledge about English and, Integrated and contextualized teaching of multiple language skills.

1. Teaching with Technology

Computers and language teaching have been walked hand to hand for a long time and contributed as teaching tools in the classroom. But at the same time computers and technology are still a source of uncertainties and anxiety for many teachers everywhere in the world despite the latest advances applicable to language teaching such as specialized websites, blogs, wikis, language teaching methodology, journals and so on.

Teaching with the technology deals with the ICT in the language curriculum. According to the authors ICT have basic features that make its use a valuable source for input but some teachers may not trust technology or just be reluctant to include computer in their classrooms. Learning with technology as distinct from learning about technology has the capacity to transform learning environments in ways that are difficult for most educators to imagine.

2. Learner centeredness and needs

Interest in learner centered approaches is high on many agendas. This includes attention to learner styles, self direction, self evaluation, multiple intelligences, affective factors in learning, etc. This agenda can be hijacked in a number of directions, for example by methodologies that espouse learner centeredness (LC) at one level, yet are highly directive at another; or materials that take a limiting view of LC, or so-called learner training that has been
hierarchically determined. But the growing interest in learner centeredness indicates a new and emerging valuing of diversity and difference, which also links with the points which were made about networking. Two key concepts of the learner centered classroom are first, placing more responsibility in the hands of the students to manage their own learning, and second, teachers taking roles as facilitators of knowledge to help learners learn how to learn rather than being the source of knowledge.

3. Reflective practice

This is about teachers questioning and exploring their own practice of teaching. It is a sort of systematic curiosity about going beyond the edges of what we know and do, to find out how we could do things differently or better. Of particular interest are questions like 'Is there a discrepancy between what I say I do and what I actually do?' Action research might guide us to try to become more aware of our own beliefs and how they frame the way we teach and think about teaching. It brings an appreciation of the existence of this frame, and rigour about surfacing our unconscious slants, skews and biases if we want to make real changes to our practice.

English being the language of international communications is widely spoken all over the world. It is the urgent need of the day for advanced studies and for running first class business at international level, so is the key to international success. With a view to keep pace with the enhancement of its status in our educational institutions, today we are resoluted to embark on a strategic plan of mass education in English language as is the dire need of the age. While advancing towards its adequate acquirement, not only quantity but quality should be taken into considerable account, rather both the element should go hand in hand. To seek solution to our countless problems, we require outstanding and talented leaders in the sphere of English language Teaching to cope with the increasing challenge of quality in the Teaching of English for quality is the essence of every success and achievement. Quality is vital to acquire remarkable status in every walk of life. There are different approaches to achieve it.

4. Scientific Approach.

Improved methods of Teaching English are urgently needed as it is the language of modern technology, science, art, politics, medicine, etc. A systematic and scientific approach is required for its adequate teaching. It causes a lot of confusion if taught haphazardly; really a hard task to accomplish. Unless the teacher adopts befittingly structured and cautiously designed methods, ultimate success is unthinkable. Concerted efforts are needed to charter a well planned program for the purpose.

5. Learning by doing.

A lot of emphasis is laid on Teaching the action verbs by actually performing the

actions. The concepts thus formed sink deep into the mind and one tends to become what one does. Activity provides vividness to experience. For instance, when the students have just returned from the zoo, they would describe their experiences most enthusiastically. Likewise, they would write interestingly about a picnic party or a boating trip, immediately after having a trip. This is how learning process is accomplished by‘doing’. It improves vocabulary in general and action words in particular.

6. Functional Approach.

Before the Functional Approach was taken into fashion, reading and writing were initiated with the letters of alphabets which are abstract to the pupils and is devoid of interest at all. The modern trend opines to establish the functional approach in the Teaching of the both. It is necessitated to begin with the words of immediate interest to them and come from the range of their experience. They should also be provided with variety of exercises for the purpose to prepare them to read and write conveniently. The readiness tenure is considered to be a very significant one.

7. Audio- Visual Aids.

Modern trend of Teaching English emphasizes a lot on the use of Audio-Visual aids to attract the interest of the students. These are considered to be an integral part of the Teaching of foreign language in the advanced countries. The exercise of pictures, films and lingua phone records infuses a new life in their bones. A teacher who is considerably dedicated to this work taps up all possible sources to procure the required material. He harnesses the potentialities and capabilities of the students for the purpose.

8. Oral Work.

With a view to laying a concrete foundation in the Teaching of English, oral work is highly recognized as the vital skill. It is crystal clear that the language sense which is independent of all grammar can only be cultivated by forming good

speech habits. No syntax knowledge can be of any avail in this regard. Reading and Writing are part and parcel of a language but speaking is the natural mode of expression. The traditional methods of Teaching language are now considered to be vague ones rather modern trend is very much inclined towards oral practice.

9. Controlled Vocabulary.

A considerable inclination towards conversational approach does not mean a haphazard presentation of new vocabulary and structures. An arrangement of oral work should be made that benefits our conditions. The modern trend is in favour of Teaching scientifically selected and suitably graded structures and vocabulary. The words of high frequency should precede those words which occur less frequently in the course of speaking and reading. The teacher should not impart every thing whatsoever strikes his mind or comes his way. He should rather follow a carefully chartered program and well-tried methods and principles of selection

and gradation.

10. Play-way-Method.

The interest of the student is the main concern of the modern way of education. While learning through ‘Play-Way-Method’, he is less conscious of a sense of work, hence no feeling of tiresome, the better he learns. Play-Way-Method captures the attention of the pupil yielding remarkable results and feedback. Plays, dialogues, declamation contests, debates and competition of vocabulary tests stimulate the interest of the students in language learning.

REFERENCES

1. Krashen, S. D. and Terrell, T. D. Language Acquisition in the Classroom. New directions in language teaching.
2. Rivers, W. Teaching Foreign-Language Skills.
3. Wills J. Task- Based Language Learning. The Cambridge Guide to Teaching English to Speakers of other languages.

Utilizarea tehnologiilor moderne în procesul educațional

BOGHIAN Leonard-Ștefan
Liceul Tehnologic “MIHAI VITEAZUL”, Zalău

Evoluția tehnologică se impune, cu o mai mare sau mai mică reacțiune din partea factorului uman, în toate domeniile socio-economice, procesul educațional nefăcând opinie separată. Tehnologiile moderne aduc cu ele atât avantaje cât și dezavantaje. Dintre avantaje menționăm: sporirea eficienței, creșterea vitezei de circulație a informației, automatizarea, în special a evaluării, minimizarea sau chiar desființarea distanțelor și nu în ultimul rând, atractivitatea utilizării noilor tehnologii. Este corect să admitem că noile tehnologii prezintă și dezavantaje, unele dintre acestea fiind: scăderea interacțiunii umane directe, scăderea implicării emoționale, estomparea farmecului aparte al metodelor tradiționale.

În cele ce urmează, voi prezenta o aplicație on-line, destinată, în special, evaluării și anume “Kahoot!” (figura 1). Prin aceasta, evaluarea devine atractivă, interactivă și competitivă, întrucât se desfășoară sub forma unui concurs, în timp real, fiind o ocazie pentru elevi de a-și utiliza telefoanele smart ca interfață de participare.

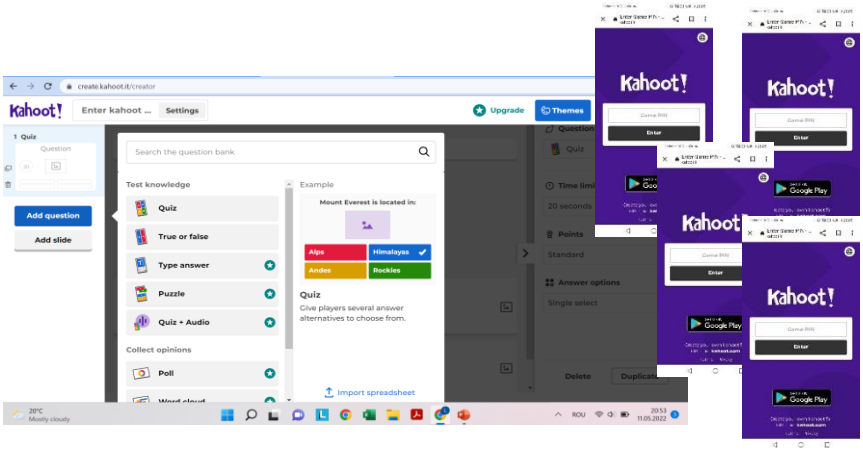

Fig. 1. Interfața aplicației (profesor - stânga și elev – dreapta)

Pașii de urmat pentru crearea și rularea aplicației sunt următorii:

1. Logarea/crearea contului de către profesor, accesând pagina web: www.kahoot.com, (figura 2).

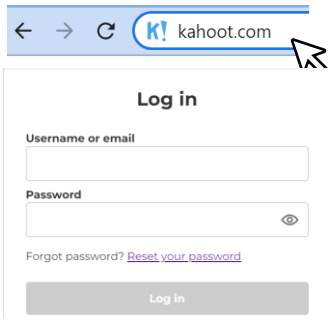

Fig. 2. Logarea/crearea contului

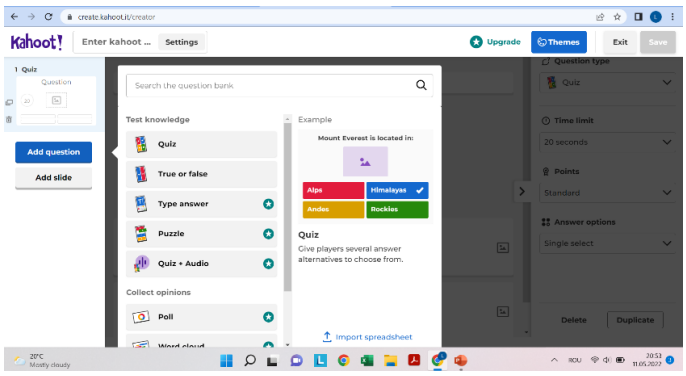

Fig. 3. Crearea temei

2. Crearea temei de către cadrul didactic, pentru care are la dispoziție câteva variante gratuite și altele contra-cost (figura 3).

3. Lansarea competiției de către profesor, prin comunicarea codului elevilor participanți (figura 4).

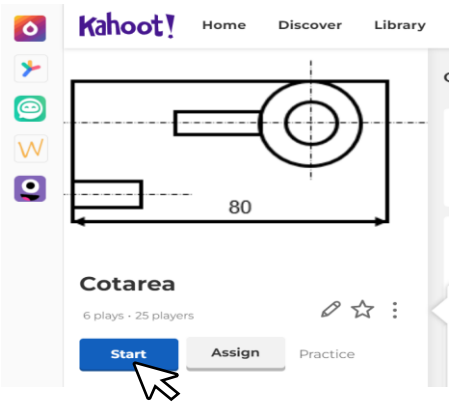

Fig. 4. Lansarea competiției

4. Desfășurarea competiției, prin afișarea pe un ecran a itemilor. Elevii vor accesa pagina web www.kahoot.it și vor alege, prin intermediul smartphone-ului/tabletei/laptopului/PC-ului, într-un timp limitat, varianta considerată corectă, primind imediat confirmarea, respectiv, infirmarea alegerii variantei corecte (figura 5).

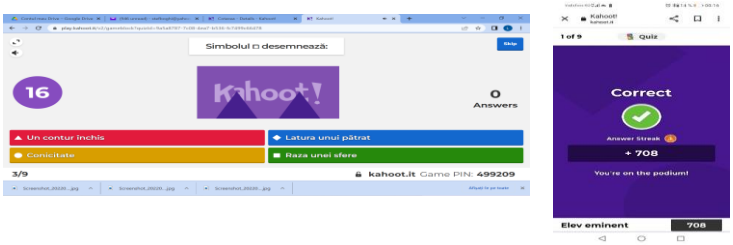

Fig. 5. Desfășurarea competiției

5. Desemnarea câștigătorilor și obținerea feedback-ului de către profesor (figura 6). Cadrul didactic obține, prin intermediul aplicației, informații cu privire la dificultățile întâmpinate de elevi pentru a implementa măsuri corective.

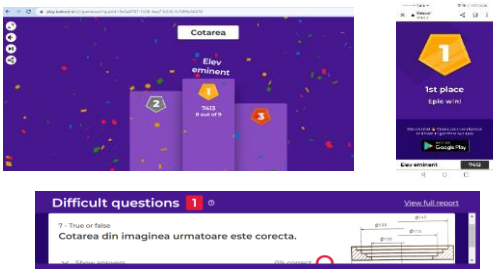

Fig. 6. Desfășurarea competiției

METODE ŞI TEHNICI BAZATE PE REZOLVAREA DE PROBLEME
-CUBUL-

Prof. Moldovan Lucreția Rodica
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Nr.2, Bistrița

Metoda interactivă pe care o utilizez frecvent în activitatea mea didactică este „Cubul”, cu mențiunea că aplicarea acesteia este adaptată condițiilor de la clasă, clasă de învățământ primar- clasă mică-clasa a II-a B/DMU- profilului elevilor și numărului mic de elevi din clasă (9 elevi).

„Cubul” este o metodă care poate fi aplicată individual, în perechi sau în grupuri mici, pentru abordarea și tratarea complexă, din perspective multiple sau integratoare, a unei situatii. Pentru a fi eficientă, are o mare importanță modalitatea și felul în care este exploatată în scenariul didactic, felul în care reușește să antreneze elevii în activitate, să le antreneze eforturile intelectuale, iar în final, o măsură a eficienței ei se va reflecta asupra rezultatelor școlare. Este important ca elevii să posede exercițiul utilizării acestei metode interactive, altfel se pierde timp prețios în explicarea etapelor de lucru care însoțesc metoda propusă. Utilizez această metodă interactivă la clasă, la diferite discipline, în dorința de a stimula interacțiunea dintre elevi, de a-i mobiliza, de a-i activiza, de a le oferi modalități interesante, atractive asupra conținutului învățării.

Cum aplic această metodă?

-Dacă îmi proiectez lecția pe baza acestei tehnici, am posibilitatea de a o utiliza *fie frontal* (prezint o față a cubului, citesc sarcina și dezbat/discut cu întreaga clasă), *fie individual* (întorcând o față a cubului și propunându-le elevilor sarcina ca o activitate independentă) sau pot grupa elevii în perechi sau echipe de 2-3 elevi, fiecare primind spre rezolvare una dintre cele șase sarcini. Din raportarea pe care o face fiecare echipă (cu sprijin!)/elev, se construiește, de fapt, un sens comun al învățării.

Metoda CUBULUI - Abordarea conținutului de studiat se poate face, pe de o parte, într-o ordine de complexitate a sarcinilor ce reia traseul firesc al producerii cunoașterii științifice, astfel:

Etape:

1. Propunerea temei activităţii

2. Împărţirea colectivului de elevi în grupuri/individual

3. Oferirea de explicaţii elevilor:

- prezentarea unui cub din hârtie (Am construit un cub a cărui laturi sunt de culori diferite, iar pe suprafața fiecărei laturi este lipită imaginea unui personaj de desen animat/animal);
- metoda presupune utilizarea unui cub care are diferite instrucțiuni, notate pe fiecare față (instructiunea de pe fața cubului=sarcina de lucru pe care o presupune;), dar, în cazul nostru particular, instrucțiunile sunt asociate cu simbolurile desenate/lipite pe suprafața cubului și enunțate de către profesor;
- se folosesc fiecare dintre cele şase suprafeţe ale acestuia: Descrie!, Compară!, Asociază!, Analizează!, Aplică! şi Argumentează! (fiecare personaj/animal este asociat cu cerința respectivă);

4. Rezolvarea sarcinilor activităţii:

- fiecare dintre cele 2- 3 grupuri (un grup format din doi sau trei copii) va trata tema propusă dintr-o perspectivă, astfel:

Grupa 1: Descrie

Grupa 2: Compară

Grupa 3: Asociază

Fiind formate doar trei grupuri, grupele vor primi încă una dintre cerințe, dar doar după ce realizează cerințele deja primite și prezintă rezolvarea/interpretarea acestora în fața colegilor:

Grupa 1: Analizează

Grupa 2: Aplică

Grupa 3: Argumentează pro și contra

Când se lucrează individual, elevii vor primi, fiecare, cerința de pe una dintre suprafețele cubului.

5. Prezentarea temei din perspectiva fiecăruia din cele 2- 3 grupuri:

- fiecare grup prezintă tema din perspectiva pe care a abordat-o (cerințele se rezolvă cu implicare, coordonare, ajutor din partea profesorului).

6. Discuţii finale în legătură cu tema abordată.

C. Exemple de integrare a metodei în activitatea de învăţare:

Disciplina: **Abilităţi socio-emoţionale**

Unitatea de învățare: **Comportamente adaptative în relaţia cu mediul înconjurător**

(natural şi social)

Tema: **-Povestirea Iedul cu trei capre** *(lecţie cu dominanta de abordare de noi conţinuturi)*

Metoda ***Cubul*** a fost folosită în etapa de obținere a performanței,

DESCRIE -Ești în pădurea unde trăiește iedul. Ești invitat în căsuța Iedului. Spune: -Cum arată iedul? -Cine locuiește în căsuță? -Cum se comporta iedul în fiecare zi?	**COMPARĂ** Compară comportamentul tău cu cel al Iedului cu trei capre. Ce ai fi făcut într-o situaţie ca.....? Dar....
ASOCIAZĂ -Exerciții de asociere a anumitor situații cu anumite reacții emoționale: Exemple: - „Iedul s-a trezit în casă și nu e nimeni acasă ...iedul este…(furios)”,; -“Mama capră îi dă iedului să mănânce și iedul este …(bucuros)”, -“ Ursul intră în casă și iedul este… (speriat)”	**ANALIZEAZĂ** Analizaţi pericolele situaţiilor în care este pus Iedul. Ce ar fi putut să se întâmple rău ?
ARGUMENTEAZĂ Este sau nu vinovat Iedul pentru comportamentul lui? De ce?	**APLICĂ** Dramatizaţi textul „Iedul cu trei capre”.

Titlu:A régi és az új opcionális tantervek összehasonlítása

Nume, prenume: Fazekas Eva
Școala Gimnazială Nr. 1 Camăr, jud. Sălaj

Globalizált világunkban egyre inkább szükség van a készségek, képességek, attitűdök széles skálájának fejlesztésére ahhoz, hogy alkalmazkodni tudjunk a változásokhoz. Az Európai Bizottság 2006-os ülésén az egész életen át tartó tanulás szükségességének értelmében nyolc kulcskompetencia fejlesztését határozta meg az oktatási rendszerben.

Nemzeti Alaptantervünk ezeknek a kompetenciáknak a fejlesztésére épül.

Romániában nincs referenciakeret, amely a curriculum finalitását fogalmazza meg. Ennek a szerepét tölti be a tanuló képzési profilja, amely minden oktatási ciklus végén összefoglalja azokat a kompetenciákat, amelyekkel rendelkeznie kell a diáknak. E képességek, készségek, attitűdök nyolc kulcskompetencia köré szerveződnek:

-anyanyelvi kommunikáció

-idegennyelvi kommunikáció

-matematikai, természettudományi és technológiai kompetenciák

-digitális kompetencia

-a tanulás tanulása

-személyközi és állampolgári kompetenciák

-vállalkozói kompetenciák

-kulturális tudatosság és kifejezéskészség

A tanuló képzési profilja meghatározza a kerettantervet valamint az egyes tantárgyak tanterveit.

Az érvényben lévő Magyar nyelv és irodalom tanterv a fejlesztendő kulcskompetenciák és a nyolcadik osztályos tanuló képzési profilja alapján a következő általános kompetenciákat fogalmazza meg:

1. Szóbeli szövegértés és szövegalkotás különböző kommunikációs helyzetekben
2. Írott szövegek értése és értelmezése
3. Írásbeli szövegalkotás
4. A nyelvi megformálásra való érzékenység és igényesség a szóbeli és írásbeli kommunikációban

A magyar nyelv és irodalom tantárgy keretein belül ezen kompetenciák fejlesztésén van a hangsúly, ugyanakkor a pedagógusnak figyelnie kell a korábbiakban említett, más műveltségi területekhez tartozó kompetenciák fejlesztésére is.

Az opcionális tanterv részét képezi a nemzeti tantervnek. A kerettanterv szabályozza a választható tantárgyak heti óraszámát. Az új kerettanterv műveltségi területenként biztosít egy adott órakeretet az opcionális tantárgyakra. Az érvényben lévő kerettanterv a gimnáziumi osztályok számára lehetőséget nyújt 1-4 órában egy adott tantárgy elmélyítésére vagy új tantárgy bevezetésére egy műveltségterületen belül vagy többműveltségterületet érintve.

A 3238/2021.02.05. Metodológia meghatározza az opcionális tantárgy megírásának követelményeit. E tantárgy megtervezése erre a hivatalos dokumentumra épül, figyelembe véve a diákok érdeklődési körét, a helyi közösség igényeit, szükségleteit is. Két fő típusa van: elmélyítő (az adott tantárgyon belül a törzsanyagot részletesebben tárgyalja) és új tantárgy (amely lehet integrált is).

Ha nem a Minisztérium által jóváhagyott opcionális tantárgyról van szó, akkor az illető tantervet az adott metodológia szerint az oktatási intézménynek és a tanfelügyelőségnek jóvá kell hagynia, láttamoznia.

A pedagógus részéről az opcionális tantárgy kidolgozása alapos munkát igényel, ugyanis egy új tantervet kell megírnia, figyelembe véve az adott tantágy tantervi felépítését, amelyhez tartozik. A következőkben röviden összevetem a régi és az új opcionális tantervi követelményeket.

A **régi** választható tantárgy tantervének a felépítése a következő volt:

-*Módszertani alapvetés*

-*Kompetenciák*

-*Kompetenciák* (specifikus), amelyekhez *Tartalmakat* rendelt.

Az **új** metodológia szerint az opcionális tantárgy tanterve a következőképpen épül fel:

-*Bevezetés*

-*Általános kompetenciák*

-*Specifikus kopetenciák*

-*Tanulási tevékenységek*

-*Tartalmak*

-*Módszertani útmutató*

-*Szakirodalom*

Látható, hogy a két tanterv között jelentős eltérések vannak. A *Módszertani alapvetés* valamilyen szinten megfelel az új tanterv *Bevezetés*ének, de általánosabban beszél, nem ad olyan konkrét módszertani útmutatást, mint az új tanterv *Módszertani útmutatója.*

A régi tanterv *kompetencia* terminológiája egyaránt jelent általános és specifikus kompetenciát, bár tartalmilag ezek jól elkülöníthetőek. Az új tantervben átláthatóbb az általános és specifikus kompetenciák rendszere.

Míg a régi tanterv tartalmakat rendelt a kompetenciákhoz, az új tanterv tanulási tevékenységeket sorakoztat fel minden sajátos kompetenciához, amelyek segítik a pedagógus munkáját. A *Tartalmak* itt külön fejezetben kapnak helyet.

Az új tanterv *Módszertani útmutatója* előtérbe helyezi a kooperatív tanulást, a kritikai gondolkodás fejlesztését, tevékenységközpontú. A módszereket az általános kompetenciákhoz rendeli. Kitér az értékelés típusaira, módjaira is.

Mindezeket összevetve: az új tanterv mind szerkezetében, mind szemléletében a kompetenciaalapú tanulást segíti.

DIRECȚII INOVATIVE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

Prof. înv. primar Cotos Marinela
Școala Gimnazială ”D. Onciul” Straja

Individualizarea învăţării exprimă necesitatea adaptării dinamice a componentelor cognitivă şi acţională ale conţinuturilor şi ale strategiilor didactice la particularităţile psihofizice ale fiecărui copil și, respectiv, la particularitățile relativ comune unor grupuri de copii, în vederea atingerii potențialului maxim în dezvoltare. Prin individualizare se asigură unitatea între particular şi general în educaţie, între obiect şi subiect al educaţiei, între strategiile de grup și cele individuale.

În abordarea individualizării urmează să găsim răspunsuri explicite la mai multe întrebări:

Ce este? De ce? Cum? Pentru ce? De ce ţinem cont?

Individualizarea
Ce este?
• baza organizării procesului educaţional, realizării educaţiei centrate pe copil; • adaptarea activităţii didactice la potenţialul/particularităţile individuale ale dezvoltării elevului (personalizarea educaţiei); • distribuirea sarcinilor de învăţare în funcţie de particularitățile individuale; • este un răspuns al cadrului didactic la necesitățile celor care învaţă.
De ce?
• pentru realizarea idealului educaţional - formarea unei personalităţi armonioase şi creatoare, capabilă să se adapteze la schimbare și să realizeze rolurile cu care o investește societatea; • pentru a oferi cadrului didactic şansa să ţină fiecare copil în zona proximei dezvoltări.
Cum?
Prin: • valorificarea resurselor umane (copil, cadrul didactic, alți specialiști, părinte) și • stabilirea obiectivelor/finalităților educaţionale individuale; • adaptarea procesului educațional la diversitatea de necesităţi ale elevului; • diversificarea metodelor, tehnicilor și a procedeelor; • utilizarea materialelor didactice conform necesităților elevului (elaborare, adaptare, suplimentare);
Pentru ce?
Pentru: • asigurarea reuşitei fiecărui elev şi realizarea unor performanţe cât mai apropiate de potenţialul său intelectual maxim; • oferirea de șanse elevului pentru participare; • valorificarea rolului social al elevului.

De ce ţinem cont? *(condiţiile)*
• potențialul și particularitățile individuale pe domenii de dezvoltare (emoțional, motor, cognitiv, verbal, social); • aptitudinile, inteligenţa predominantă; • vârsta cronologică a elevului; • ritmul de dezvoltare; • temperamentul (flegmatic, sangvinic, coleric, melancolic); • stilul de învăţare (auditiv/vizual/kinestezic; global/analitic); • interesele, preferințele individuale; • punctele forte şi necesităţile; • mediul socio-cultural al familiei **(**modul în care gândesc, se comportă, valorile, religia etc.).

Principiile care stau la baza elaborării *unei strategii de **proiectare individualizată*** sunt:

- centrarea procesului educațional pe copil și nu pe conținuturi;
- adaptarea strategiilor de predare-învățare-evaluare la comunitatea de instruire și la fiecare elev cu necesități speciale, în parte;
- asigurarea caracterului flexibil al procedurilor/activităților de evaluare;
- asigurarea șanselor egale fiecărui copil prin adaptare la ritmul,stilul de învățare, tipul de inteligență;
- alternarea eficientă a formelor de organizare a procesului educațional (*frontal, în grup, în perechi şi individual*);
- utilizarea metodelor activ-participative;
- implicarea elevilor în luarea deciziilor în procesul de proiectare;
- asigurarea conexiunii inter/intra/transdisciplinare;
- axarea pe progresul individual în realizarea evaluării bazată pe competențe.

Sugestii în facilitarea *comunicării* şi învăţării *citit-scrisului*

- Iniţierea conversaţiilor despre experienţele, emoţiile, trăirile personale;
- Organizarea dialogurilor despre viaţa de şcolar, despre familie, despre mediul înconjurător;
- Implicarea elevului în activităţi de joc, dramatizare în rol de ascultător;
- Simularea unor situaţii de comunicare pe teme cunoscute, din viaţa personală, din activităţile de rutină;
- Încurajarea solicitării ajutorului;
- Povestirea unor întâmplări personale;
- Imitarea vorbelor, replicilor unor personaje îndrăgite din poveşti, desene animate;
- Iniţierea discuţiilor libere despre ceea ce place/displace elevului, jocuri, jucării, fapte din viaţa proprie, despre comporare civilizată, despre mediul şcolar, despre reguli de circulaţie rutieră, despre regulile de igienă sanitară, despre ocrotirea mediului înconjurător;
- Planificarea exerciţiilor de repovestire, dramatizare, mimică, desenare prin care se demonstrează înţelegerea mesajului audiat;

- Construirea corectă a propoziţiilor în baza ilustraţiilor, imaginilor, ce reflectă diverse contexte (La magazin, La piaţă, La medic, La bazin etc.);
- Practicarea exerciţiilor de reglare a tonului, intensităţii, vitezei vorbirii, dicţiei;
- Simularea unor dialoguri cu persoane diferite cu folosirea formulelor de adresare, salut, prezentare etc;
- Utilizarea jocurilor de rol;
- Utilizarea alfabetului ilustrat;
- Gruparea numelor/cuvintelor după litera iniţială consolidează conceptul de alfabet
- Expunerea literelor îm diverse variante-litere mari (majuscule) şi mici, litere de tipar şi scrise astfel încât elevii să se obişnuiască de timpuriu cu acestea;
- Sprijinirea încercărilor elevilor de a scrie literele;
- Învăţarea alfabetului cântat;
- Afişarea alfabetului la nivelul ochilor elevilor. Acroşarea literelor în locuri în care copii le pot vedea, atinge, manipula. Este recomandabilă utilizarea literelor din diverse materiale (carton, lemn, ţesătură), a literelor magnetice, din smirghel s.a;
- Furnizarea de experienţe multisenzoriale cum ar fi: scrierea pe nisip, pe spumă; modelarea literelor din aluat, plastelină sau din alte materiale uşor modelabile. Utilizarea aţei şi a sârmei de plastic, frânghiei pentru a modela litere;
- Organizarea jocurilor de imitare a unor litere prin utilizarea părţilor corpului şi a flexibilizării acestuia (imită litera L, rostogoşleşte-te ca un O etc.);
- Crearea unui perete al cuvintelor, care să permită elevilor exersarea scrierii de litere/silabe/cuvinte;
- Identificarea literelor pe materialele acroşate pe pereţii clasei, panouri etc.;
- Crearea rutinelor zilnice care implică scrisul (exersarea scrisului în fiecare dimineaţă cu elememte semnificative pentru copil: numele, prenumele, dispoziţia, o dorinţă, descrierea vremii, formule de salut, cuvinte magice etc.);
- Afişarea pe pereţii clasei a lucrărilor elevilor (TOATE lucrările, indiferent de calitatea, aspectul lor);
- Crearea oportunităţilor de a scrie în fiecare zi (indiferent de dificultăţi);
- Organizarea jocurilor de scriere (la tablă, pe trotuar etc.).

Evaluarea rezultatelor școlare ale elevului cu CES se realizează prin raportare la copil și prin raportare la curriculum. Raportarea evaluării la copil presupune măsurarea progresului individual al acestuia. În cadrul raportării evaluării la curriculum se apreciază performanțele elevului în procesul educațional, axat pe adaptări ale procesului educațional sau modificări curriculare.

Evaluarea progresului școlar al elevilor încadrați în procesul educațional **prin curriculum adapat (CA)** se realizează în baza **probelor/sarcinilor individualizate,** axate pe finalitățile și conținuturile stabilite în curriculumul modificat, cu/sau fără adaptarea strategiilor de evaluare.

“Plan de acțiune pentru crearea unui mediu de învățare incluziv”

Centrul de Pedagogie Curativă Simeria
Prof.psihopedagogie specială :Stănică Iolanda-Cristina

„Dificultățile de învățare sunt un termen generic ce se referă la un grup de tulburări ce se exprimă prin dificultăți semnificative în achiziționarea și utilizarea receptării și înțelegerii limbajului, a vorbirii, scrierii, citirii (literarii, silabisirii), a raționamentului și abilităților matematice, ca și unor abilități sociale. Aceste tulburări sunt intrinseci individului și se presupune că sunt datorate unor disfuncții minimale ale Sistemului nervos central” (ICLD Jurnal 1987. p222).

Se poate considera că un copil/elev are dificultăți de învățare (D.I) dacă:

- există o diferență semnificativă între capacitățile sale și performanța școlară atinsă;
- progresul realizat de el în procesul de învățare este minim sau zero , pe o perioadă mai mare de timp;
- are o dizabilitate/incapacitate care-l împiedică să utilizeze facilitățile educaționale care sunt puse la dispoziția copiilor de aceeași vârsta cu el, lucrează în plan școlar la un nivel inferior acestora și are dificultăți persistente în învățarea citit-scrisului și a calculului matematic;
- are dificultăți emoționale și comportamentale care împiedică frecvent și la un nivel considerabil procesul de învățare a copilului sau chiar a întregii clase;
- are deficiente senzoriale și psihice care necesită un echipament sau servicii specializate suplimentare;
- are dificultăți continue de comunicare și interacțiune care-l împiedică în dezvoltarea unor relații sociale echilibrate și formează obstacole în procesul învățării.

Elevi

Idei de activități

- să stea în prima bancă, cu un coleg cooperant și empatic, care îl ajută la nevoie;
- să nu fie agitație în jurul lui, ca să nu-i distragă atenția, în jurul lui să fie elevi liniștiți;
- materialele didactice care îl ajută la învățare să fie la îndemâna lui;
- jocuri de integrare în colectiv și de cunoaștere mai bine a acestuia (Pânza încrederii, Schimbă locul!, Ghici cine e? etc.)
- vizionarea unor filmulețe educative, a unor povești terapeutice, în funcție de cazul de dizabilitate (Rățușca cea urâtă, Puiul, Frumoasa și Bestia etc.);
- activități de terapie educațională (ludoterapia, meloterapia, terapia ocupațională);
- conținuturile activităților adaptate în funcție de dizabilitate (PIP sau Plan de remediere, după caz);
- activitățile să fie scurte şi să se pregătească mai multe variante pentru fiecare lecție;
- formularea instrucţiunilor într-un mod accesibil;
- alocarea de timp suficient pentru sarcinile de învățare;
- organizarea unor momente frecvente de consolidare și exersare;
- formarea de rutine prin activităţi similare.

Strategii de învățare

- învățarea individualizată sau individualizarea unor secvențe de învățare;

- tratarea diferențiată;
- metode activ-participative și practice (jocul de rol, jocul didactic, Explozia stelară, Ciorchinele, Cubul, Turul galeriei etc. - adaptate);
- învățarea prin cooperare: în perechi, în echipă;
- valorizarea activității în fiecare oră;
- ancorarea de interesele copilului, hobbyurile lui, activităţile extraşcolare, pentru motivare.

Resurse

- folosirea de material didactic adecvat și ușor de manipulat (socotitori, alfabetar magnetic, carioci, jetoane etc.);
- mijloace de predare/învățare multisenzoriale și distractive, cu material concret-intuitiv;
- mijloace IT (calculator, videoproiector, tabletă, CD-uri etc.);
- cărți/reviste cu imagini;
- planșe tematice afișate permanent în clasă etc.

Evaluare

- observarea sistematică a comportamentului;
- evaluări orale și scrise diferențiate și cu sprijin (indicații);
- aprecieri verbale;
- fișe de observare a comportamentului, a progresului.

Părinți

Idei de activități

- consultări permanente cu părinții elevului în vederea stabilirii unui plan comun de acțiune și a cunoașterii mai bine a elevului (Părinți la școală-părinți acasă));
- activități comune cu invitați de specialitate - psihologi, profesori de sprijin, consilieri școlari (Împreună vom reuși)
- activități comune părinți-elevi-profesor (ateliere de lucru- Rama familiei, excursii, vizite, serbări etc.);
- lectorate despre integrarea copiilor cu CES, toleranță, tipuri de temperament (Suntem diferiți?);

Strategii de învățare

- lectorate
- dezbateri
- mese rotunde
- expoziții

Resurse

- ppt-uri tematice
- pliante/reviste/afișe informative
- umane: medici de specialitate, psihologi, consilieri școlari, profesori de sprijin

Evaluare

- observarea sistematică
- chestionare
- portofolii cu produsele activităților

Cadre didactice

Idei de activități

- colaborarea cu profesorul de sprijin/consilierul școlar (PIP sau Plan de remediere, după caz);
- plan de intervenție comun cu profesorii de la clasă;
- simpoziane/conferințe/cursuri de formare vizând integrarea copiilor cu CES (Integrarea copiilor cu CES);
- activități comune părinți-profesori-elevi (Copilul vostru-elevul nostru)
- predarea în echipă cu profesorul de sprijin/consilierul școlar etc.

Strategii de învățare

- dezbateri
- interasistențe
- lucru în echipă

Resurse

- pliante/reviste/afișe informative
- tehnologii informatizate
- listă cu lucrări de specialitate
- materiale didactice adecvate

Evaluare

- chestionare
- portofolii cu produsele activităților

Metode moderne de predare în învăţământul primar

Rădulescu Pompilia
Şcoala Gimnazială Bogdana,judeţul Teleorman

Şcoala reprezintă un factor important pentru modelarea personalităţii elevului şi a trăsăturilor lui. Primii ani de şcoală au un rol important în întreg procesul de formare a omului nou şi a personalităţii sale.

Metodele interactive sunt modalităţi moderne ce ajută la stimularea dezvoltării creativităţii copiilor, la stimularea învăţării experienţiale şi la exersarea capacităţilor de analiză. Aceste metode promovează interacţiunea dintre elevi, schimbul de cunoştinţe şi de idei, asigurând în acelaşi timp un demers interactiv al procesului de predare- învăţare- evaluare.

Pentru şcolari aceste metode sunt benefice, deoarece îi angajează în depunerea efortului intelectual, exersarea proceselor psihice în urma cărora îşi asumă responsabilităţi şi verifică soluţii.

Rolul folosirii acestor metode este acela de a dezvolta comunicarea, independenţa în gândire, creativitatea, îi ajută în luarea deciziilor corecte şi în posibilitatea de a argumenta aceste decizii.

Pentru ca aceste metode să funcţioneze cu succes este necesar să ţinem cont de particularităţile de vârstă ale copiilor, de combinarea diferitelor forme de activitate, combinarea muncii individuale cu munca în grup.

„Să nu-i educăm pe copiii noştri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mai mari şi nimic nu ne va permite să ştim cum va fi lumea lor.”(Montessori)

Promovarea acestor metode moderne de instruire a devenit o adevărată necesitate. De precizat este faptul că importantă nu este cantitatea de informaţie pe care elevul o asimilează,ci valoarea informaţiei.

Metodele interactive sunt mai apreciate deoarece sunt atractive: stimulează iniţiativa, stimulează o punere în practică mai bună a priceperilor, deprinderilor şi cunoştinţelor, stimulează implicarea activă în sarcinile didactice, stimulează originalitate şi creativitatea copiilor, încurajează responsabilitatea în rezolvarea sarcinilor şi învăţarea prin cooperare, copiii învaţă să-şi argumenteze propriile acţiuni, să asculte părerile celor din jur şi să comunice între ei.

În ajutorul cadrului didactic, în ceea ce priveşte împărtăşirea cunoştinţelor vin metode interactive, printre care amintim: brainstormingul, cubul, cvintetul, mozaicul metoda pălăriilor gânditoare, metoda cadranelor, metoda ciorchinelui, explozia stelară, diamantul, floarea de lotus, metoda R A I , cvintetul, bula dublă, etc.

Metodele interactive le putem clasifica astfel:

- **metode de predare- învăţare**, dintre care putem aminti: predarea reciprocă, mozaicul, tehnica lotus, bula dublă, cubul, puzzle, acvariul, comunicarea rotativă, schimbă perechea, învăţarea în cerc, etc.
- **metode de fixare, consolidare şi evaluare** - ciorchinele, piramida şi diamantul, ghicitorile, diagrama venn, turul galeriei, cvintetul, posterul, metoda piramidei, etc.
- **metode de creativitate** - brainstormingul, tehnica 6/3/5, metoda philips 6/6.
- **metode de rezolvare de probleme** - metoda pălăriuţele gânditoare, diagrama cauză- efect, explozia stelară, pătratele divizate, metoda frisco, etc.

Metodele interactive de grup sunt bine venite în ajutorul cadrului didactic, deoarece acestea ajută la schimbarea modului de gândire al copilului, dar şi la modul de manifestare al acestuia. Pentru ca aceste metode să fie eficiente, ele trebuie prezentate

sub forma unui joc cu reguli. Prezentate sub forma unor jocuri de cooperare, de învăţare, a unor jocuri distractive, copiii vor reuşi să rezolve probleme pe care aceştia le întâmpină, să aplaneze conflicte şi să ia decizii.

Pentru aplicarea acestor metode avem nevoie de timp, implicare în acţiune, de idei diversificate, de responsabilitate didactică şi de o aplicare creativă, pentru ca procesul instructiv educativ să fie unul eficient.

Predarea-învăţarea reciprocă - este *o strategie de învăţare prin studiu pe text/ imagine sau imagine/ text pentru dezvoltarea comunicării copil-copil şi experimentarea rolului educatoarei*.

Această metodă are ca obiective înregistrarea performanţelor individuale învăţând de la alţii, copiii sunt implicaţi activ în cadrul activităţilor de grup şi frontale, dezvoltă încrederea în puterea lor de comunicare şi relaţionare cu ceilalţi, îşi asumă responsabilităţi.

Metoda presupune patru strategii de învăţare. Aceasta se poate folosi atât în activitatea frontală cât şi în jocurile libere.

Mozaicul - reprezintă învăţarea prin cooperare, prin interdependenţa grupurilor şi exercitarea statutului de expert în rezolvarea unei sarcini de învăţare.

Obiectivele acestei metode constau în documentarea şi redarea rezultatelor studiului în mod independent faţă de ceilalţi, devenind astfel expert pentru tema studiată.

Beneficiile metodei Mozaic ar fi acelea că dezvoltă capacităţi de ascultare, prin implicarea activă şi prin cooperare în vederea rezolvării independente a unei sarcini. Prin intermediul metodei, copiii învaţă să coopereze cu colegii care au studiat aceeaşi temă, învaţă să comunice liber ideile, învaţă să se documenteze verificând mai multe surse, învaţă să capete curaj în propriile forţe, este înlăturată ierarhia de grup, fiecare devenind pe rând lider.

Cadrul didactic le explică elevilor ca va împărţi clasa în patru grupe a câte patru elevi fiecare grupă. Fiecare elev va primi o fişă, numerotată de la 1 la 4 care cuprinde sinonimele şi antonimele. (fişa expert numărul 1). În funcţie de numărul fişei elevii se vor grupa în grupuri de experţi. Următorul pas este ca elevii astfel grupaţi să citească fişa de învăţare primită. Ei discută, încearcă să înţeleagă bine şi hotărăsc modul în care pot prezenta colegilor din grupa iniţială partea pe care au avut-o de pregătit. Se insistă pe faptul că fiecare expert este responsabil cu prezentare secţiunii sale cât mai bine ,pentru ca ceilalţi elevi ai grupei iniţiale să înţeleagă.

După ce sarcinile de lucru au fost explicate elevilor, fiecare expert merge către grupul său de experţi unde au 10 minute pentru discuţii. În urma discuţiilor fiecare expert se întoarce la grupa i

După încheierea activităţii fiecărui expert se trece în revistă unitatea învăţată prin prezentare orală.

niţială şi explică: definiţia sinonimelor, tipurile sinonimelor, exemple, definiţia antonimelor, tipuri, exemple.

Ulterior fiecare expert va primi întrebări de la membrii grupei sale, dar şi de la ceilalţi colegi din celelalte grupe sau de la profesor (profesorul poate interveni cu întrebări ajutătoare pentru a monitoriza şi a dirija predarea).

După încheierea activităţii fiecărui expert se trece în revistă unitatea învăţată prin prezentare orală.

Tehnica Lotus se defineşte ca fiind „ *o modalitate interactivă de lucru în grup care oferă posibilitatea stabilirii de relaţii între noţiuni pe baza unei teme principale din care derivă alte opt teme*.” (Breben, S., 2002, p. 71) Metoda are ca obiective stimularea inteligenţei elevilor, dezvoltarea creativităţii individuale şi în grup,abordând teme din domenii diferite.

Tehnica Lotus sau „Floare de nufăr” se descrie ca având o temă principală din care derivă alte opt subteme, ce vor deveni teme pentru activităţi pe grupuri mai mici.

Metoda „tehnica lotus” poate fi adaptată unei lecţii de predare a sinonimelor şi antonimelor după cum urmează:

Învăţătoarea anunţă tema centrală - „Sinonime şi antonime”. Elevii împreună cu doamna învăţătoare discută timp de cinci minute despre opt teme secundare ce pot deriva din tema centrală. Ajunşi la o înţelegere, copiii menţionează cele opt teme secundare. Au fost alese opt cuvinte: *accesibil, bravură, catastrofă, juvenil, fermecat, mercantil, obraznic, plăpând.* Cele opt teme secundare devin acum teme centrale.

Clasa se împarte în opt grupe a câte trei sau patru copiii fiecare grupă. Fiecare grupă dezbate şi dezvoltă în mod independent ideile, având ca sarcină ca fiecare să găsească cât mai multe cuvinte cu sens asemănător şi antonimele pentru fiecare cuvânt. Fiecare grupă prezintă apoi rezultatele găsite.

Grupa 1 are ca temă centrală cuvântul: „accesibil”, pentru care au găsit următoarele sinonime: abordabil, acceptabil, convenabil, potrivit, rezonabil. Iar antonime pentru acest cuvânt au găsit: inaccesibil, neaccesibilă.

Grupa 2 are ca temă centrală cuvântul: „bravură”, pentru care au găsit următoarele sinonime: vitejie, cutezanţă, eroism, iar antonimele găsite: laşitate, fiică.

Grupa 3 trebuie să găsească sinonime pentru cuvântul „catastrofă”: dezastru, calamitate, grozăvie, nenorocire, iar antonim pentru catastrofă nu au găsit

Grupa 4 au primit cuvântul: „juvenil”, pentru care au găsit: copilăresc, tineresc, iar ca opus al cuvântului au găsit: bătrânesc.

Grupa 5 are de aflat sensul asemănător pentru cuvântul „fermecat”: încântat, captivant, vrăjit, iar cuvântul cu sens opus este: nefermecat

Pentru grupa cu numărul 6 avem cuvântul: „mercantil” cu următoarele sensuri asemănătoare: comercial, negustoresc, iar ca antonim: nemercantil

Grupa 7 are de găsit sinonime pentru cuvântul „obraznic”: nepoliticos, impertinent, insolent, necuviincios, neobrăzat, neruşinos, tupeist, iar ca sens opus: ascultător, politicos, cuminte, cuviincios, respectuos.

Grupa cu numărul 8 au găsit sinonime pentru cuvântul „plăpând”: debil, gingaş, fragil, delicat, iar opusul cuvântului este: robust, zdravăn, viguros.

După prezentarea fiecări subteme învăţătoarea va decide care echipă s-a descurcat mai bine şi care a găsit cele mai multe sinonime şi antonime .

Bula dublă - este metoda în care sunt grupate asemănările şi deosebirile dintre două fenomene, două obiecte, două idei, concepte. Bula dublă constă în realizarea a două cercuri mari în interiorul cărora se aşază imaginea care sugerează tema. În cercurile de mărime mai mică se aşază simbolurile ce scot în evidenţă asemănări şi deosebiri ale celor doi termeni. Cercurile mici sunt aşezate între cele două cercuri mari. În cercurile aflate la exteriorul celor mari se notează deosebirile, caracteristicile şi particularităţi.

Cubul – este o metodă descoperită în anul 1980, o strategie de predare- învăţare prin intermediul căreia se face referiri la descriere, asociere, analiză, comparaţie, aplicare şi argumentare. Se poate utiliza această metodă în momentul în care se doreşte cercetarea unei teme noi sau o temă cunoscută pentru a fi completată cu informaţii noi.

Instrument pentru evaluarea competențelor

Centrul de Pedagogie Curativă Simeria
Profesor-educator: Stănică Daniel

Disciplina: Consiliere și dezvoltare personală

Clasa: a VIII-a

Competență generală:

1. Adoptarea atitudinilor pozitive faţă de sine şi a unui stil de viaţă sănătos și echilibrat;

Competența specifică:

1.2. Luarea deciziilor sigure şi sănătoase pentru prevenirea situaţiilor cu potenţial de risc sau de criză;

Unitatea de învăţare: Autocunoaștere și stil de viață sănătos

Activitatea: Pot să mă controlez?

Activitate individuală- identificarea stimulilor care pot declanșa “pierderea controlului”.

- ***„Ce mă face să îmi pierd controlul”*** ?- fișă de autoevaluare.

Elevii vor nota pe foile lor și vor pune un X în dreptul stimulilor în prezența cărora își pierd controlul; sunt rugați să menționeze (aleagă) 3 stimuli din lista prezentată pe care ar dori să îi elimine (ar fi bine să realizeze o ierarhizare a primilor 3 stimuli pe care îi consideră cei mai importanți). Elevii sunt rugați să se gândească la acești stimuli frecvent întâlniți, în prezența cărora trăiesc emoții neplăcute, dar mai ales la acei stimuli care creează contexte pentru reacții pe care ulterior și- ar fi dorit să le poată controla.

„Ce mă face să îmi pierd controlul”?

Cu toții am avut momente în care ne-am pierdut controlul și am reacționat așa cum poate nu ne-am fi dorit. Ca să poți să schimbi ceva, primul pas este să identifici care sunt aceste situații în care îți pierzi cumpătul. Marchează cu X care sunt acele situații în cazul tău, iar în spațiile punctate, scrie-le pe cele care lipsesc, dar care te “stresează”. În chenarul din partea de jos a paginii, realizează clasamentul primelor trei situații care sunt cele mai frecvente și în care ai dori să reacționezi diferit.

_____ când cineva întârzie.
_____ când am prea multe teme pentru acasă.
_____ când trebuie să vorbesc în public.
_____ când merg la dentist.
_____ când mă cert cu prietenii.
_____ când părinții îmi spun că nu am voie să fac ceva/îmi pun restricții.
_____ când trebuie să fac treburi casnice.
_____ când nu reușesc să adorm.
_____ când nu am cu cine să ies în oraș.
_____ în timpul orei de……..
_____ când nu știu ce să fac sau sunt plictisit/ plictisită.

_____ când oamenii sunt nepoliticoși.
_____ când nu am bani.
_____ când trebuie să lucrez în grup.
_____ când pierd ceva valoros.
_____ când am disputele cu părinții.
_____ când sunt întrerupt atunci când lucrez.
_____ când mă cert cu prietenul/prietena.
_____ când pierd la jocuri.
_____ când nu sunt respectat.
_____ când un prieten mă trădează.
_____ ……
_____ ……....
_____ …….

Clasamentul meu:

1_____

2_____

3_____

Activitate de grup ***“Soluții la probleme”***

După ce toți elevii au completat fișa de autoevaluare sunt rugați să prezinte pe rând stimulul cu cea mai mare relevanță pentru ei. După ce toată lumea a prezentat li se solicită pe bază de voluntariat prezentarea unei strategii pe care o consideră potrivită pentru a sprijini efortul de a controla impulsurile/reacțiile la stimulul respectiv. Dacă există stimuli similari la mai mulți elevi, aceștia pot prezenta împreună o strategie gândită/analizată pe loc. Se oferă sprijin permanent acolo unde este cazul, elevii putând utiliza și strategiile de control al reacțiilor impulsive, prezentate ulterior.

Ce am vizat?

Prin acest instrument de lucru am vizat ca elevii să-și dezvolte competențele de autoreglare emoțională și controlul impulsurilor prin:

-identificarea stimulilor care le activează emoții puternice negative (ca de ex., furia);

-exemplificarea situațiilor în care își pierd controlul;

- identificarea strategiilor prin care ar putea să își controleze comportamentele/reacțiile impulsive;

Ce rezultat am obținut?

Elevii au fost sprijiniți pentru dezvoltarea controlului impulsurilor prin activități de alfabetizare și reglare emoțională, setarea unor limite și a unor reguli clare, prin dezvoltarea strategiilor de rezolvare a problemelor și managementul stresului, controlul furiei, identificarea domeniilor sau a situațiilor în care le este greu să își stăpânească reacțiile.

Ce decid pe mai departe, pe baza a ceea ce am aflat la evaluare?

Pentru elevii din categoria cu risc, în funcție de situația specifică fiecăruia, activitatea se poate adapta, prin stimularea curiozității și implicare în funcție de abilitățile și aptitudinile fiecăruia. Problematica acestora este atât de complexă, încât mă voi rezuma concret la cazuistica unui elev cu tulburări de atenție; acesta știe să deseneze și îi voi solicita atenția pentru a dezvolta această abilitate raportată la tema subiectului dezbătut. Sunt convinsă că de aici va rezulta o adevărată poveste, din care pot dezvolta o evaluare apreciativă, dezvoltând o viziune și reușită personală: aspirații, modele de gândire și de acțiune.

Tradițional și modern – o controversă a didacticii actuale

Ifrim Anca-Elena
Colegiul Economic ,,Octav Onicescu’’Botoșani

Eficiența actului didactic depinde, într-o mare măsură, de metodele adoptate de cadrul didactic. Cercetările unor pedagogi iluștri, precum: J.S. Brunner, Jean Piaget, Ioan Cerghit etc. au subliniat rolul important al metodelor procesului didactic. Toți au convenit asupra faptului că dascălul trebuie să dovedească inteligență în a-și alege cea mai potrivită metodă pentru fiecare lecție, pentru a obține rezultatele dorite.

Polemicile în legătură cu alegerea metodelor didactice privesc și motivația opțiunii pofesorului pentru o metodă anume, fie ea tradițională (conversația, expunerea, demonstrația, observarea, lucrul cu manualul, exercițiul), fie modernă (Jurnalistul-cameleon, Schimbă perechea, pălăriile gânditoare, Frisco, metoda turneului între echipe etc.).

Metodele tradiționale lasă impresia că nu ar mai fi în conformitate cu noile principii ale participării active și conștiente a elevului. Acestea pot însă dobândi o valoare aparte în condițiile unui auditoriu mai mare, având un nivel cultural care să-i asigure accesul la mesajul informațional transmis. Reevaluarea permanentă a metodelor tradiționale vizează adaptarea lor în funcție de necesități și raportarea lor la evoluția științei.

Metodele moderne pot fi eficiente doar atunci când se iau în considerare câteva criterii în alegerea lor: obiectivele și conținutul procesului instructiv-educativ, particularitățile de vârstă, psihologice și intelectuale ale elevilor, specificul clasei, gradul de dotare a școlii, personalitatea cadrului didactic. În caz contrar, riscul este ca ora să se transforme într-un fiasco și să se piardă ce este mai important, neasimilarea cunoștințelor de către elevi. Am întâlnit în inspecțiile de la clasă astfel de inadecvări de metode. Spre exemplu, din cauza faptului că nu s-a mai folosit înainte, ci doar la ora specială, metoda pălăriilor gânditoare a stârnit, în rândul elevilor de la clasa a V-a, amuzament și ilaritate, profesorul fiind depășit de situație.

Literatura de specialitate evidențiază diferențele între metodele tradiționale și cele moderne.

Metodele tradiționale au următoarele caracteristici:

- pun accent pe însușirea conținutului, vizând, în principal, latura informativă a educației;
- sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii, comunicarea fiind unidirecțională;
- sunt predominant comunicative;
- sunt orientate, în principal, pe produsul final, evaluarea fiind, în mare parte, o reproducere a cunoștințelor;
- au un caracter formal, care stimulează competiția;
- relația profesor-elev este autocratică, disciplina școlară fiind impusă.

Metodele moderne se caracterizează prin:

- acordă prioritate dezvoltării personalității elevilor, vizând astfel latura formativă a educației;
- sunt centrate pe acțiune, pe învățarea prin descoperire;
- sunt flexibile, încurajează învățarea prin cooperare și capacitatea de autoevaluare la elevi, evaluarea fiind una formativă;
- relația profesor-elev este una democratică, bazată pe respect și colaborare.

Dacă metodele tradiționale declanșează pasivitate în rândul elevilor, metodele moderne încurajează participarea elevilor, inițiativa și creativitatea.

Profesorul modern lucrează împreună cu elevii săi, cooperând, în vederea reușitei învățării. Rolurile sunt bine stabilite: profesorul stimulează căutarea și descoperirea, iar elevii se vor ocupa de activitățile de căutare și descoperire, ei participând activ și conștient la asimilarea cunoștințelor și formarea personalității.

Care este cheia succesului în procesul educativ? Spre ce tip de metodă trebuie să încline balanța? În mod sigur, împletirea ambelor metode, în proporții diferite, în funcție de măiestria profesorului, de elevi și, binențeles, de obiectivele educaționale urmărite, va conduce la reușita actului didactic.

Bibliografie:

- Cerghit I., *Metode de învățământ*, Editura *Polirom*, Iași, 2006;
- Ilie E., *Didactica limbii și literaturii române*, Editura *Polirom*, Iași, 2020;
- Ionescu M., Radu I, *Didactica modernă*, Editura *Dacia*, Cluj-Napoca, 2001.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC ÎNTRE TRADIȚIONAL ȘI MODERN

Prof. Tăutu Daniela
Prof. Tăutu Alin
Școala Gimnazială Nr.1 Roșia, Bihor

În mod tradițional, școala a fost considerată un pilon al societății, o instituție socială fundamentală care treptat a exercitat un adevărat monopol educațional, devenind o instituție sacralizată care a funcţionat într-un spațiu social stabil unde stabilitatea era cuvântul de ordine (Emil Păun, 2017). Astăzi acest sistem de învățământ, relativ conservator și rigid, este în cădere liberă.

În funcționarea școlii se identifică două tipuri de culturi: culturi de dezvoltare (inovatoare) și culturi de menținere (conservatoare).

Valorile esențiale ale culturii inovatoare sunt: orientarea spre acțiune și schimbare, focalizarea activității pe elev, profesionalizare și competență, calitate, eficiență, management participativ și leadership, egalitate, echitate, descentralizare, valorizarea părinților și comunității locale că parteneri educaționali, dezvoltă, se identifica aceleași structuri educaționale, aceleași planuri și programe de învățământ, proiectarea didactică este unitară iar metodele și strategiile pedagogice sunt uniforme, evaluarea elevilor și a cadrelor didactice se realizează standardizat, structurile ierarhice și organigramă sunt aceleași, timpul școlar, destinat activității în școală, este decupat, planificat, ritmat, este măsurabil, cuantificabil și administrabil toate acestea sunt elemente esențiale care țin de cultura conservatoare care se identifică în funcționarea școlii. (E. Păun, 2017).

Sistemul de învățământ românesc a suferit de-a lungul timpului foarte multe schimbări, acestea fiind datorate, în mare parte, schimbărilor politice, dar acestea nu sunt singurele cauze.Am putea spune că învăţământului românesc de azi s-a transformat destul de mult datorită tehnologiei care a evoluat într-un mod rapid, mai ales în rândul elevilor. Introducerea manualelor digitale era o necesitate ce se impunea, însă, numai în anumite unităţi şcolare, din anumite zone ale ţării, se putea realiza efectiv, dat fiind faptul că nu toate şcolile din ţară (aici mă refer la zonele defavorizate şi la şcolile din mediul rural) au dotările necesare desfăşurării în condiţii optime a unor astfel de lecţii.

Sistemul educațional actual trebuie să se focalizeze pe calitate și echitate componente care ulterior se reflectă pregnant în reușita școlară a elevilor și reușita socială a absolvenților. Reușita școlară depinde în principal de factorii interni ai procesului educațional: nivelul de pregătire profesională al cadrelor didactice, organizarea și gestionarea procesului de predare-învățare, rigoarea evaluării, aspectele ce țin de realizarea curriculumului, climatul relațional din școală și din clasă, gestionarea timpului alocat predării și învățării. Reușita socială a absolvenților ar trebui să fie determinată, în mare măsură, de reușita școlară. Acest lucru nu mai este astăzi general valabil. Reușita socială este dependentă și de factori extrapedagogici cum sunt poziția socială, relațiile familiei și structurile sociale existente.

Alături de școală, în prezent, au apărut și s-au extins și alte surse și modalități de educare și formare ale individului, lucru care a dus la reducerea monopolului educațional pe care școala la exercitat de-a lungul timpului. Noul model educațional implică două categorii de schimbări: pe axa timp/durata (educația se poate realiza de-a lungul întregii vieți) și pe axa spațiu (are loc lărgirea și amplificarea surselor sociale de educație). Apare astfel concurența dar și cooperarea dintre educația formală (școlară) și educația nonformală și informală.

Extinderea rapidă a educației nonformale și informale, mai flexibilă, mai adaptabilă, mai deschisă și mai neconvențională impune necesitatea realizării unui *„parteneriat constructiv”* (E. Păun, 2005, pag.90) între cele trei componente ale câmpului social al educației (formală, nonformală și informală) sub egida școlii. Realizarea acestui parteneriat determină școală actuală să funcționeze într-un climat educațional care se bazează pe comunicare și cunoaștere, determinată de prezența masivă a noilor tehnologii. Pentru exploatarea și valorificarea maximă a potențialului acestor noi tehnologii este necesară realizarea unui efort susținut atât la nivel social cât și la nivel educațional în ceea ce privește formarea și dezvoltarea competențelor pentru utilizarea acestora. Prezența tehnologiei informației și comunicării (TIC) în școală are că rezultat multiplicarea și diversificarea surselor de informații și permite accesul elevilor în mod direct la informație depășind barierele impuse de curriculumul școlar. Prin intermediul TIC se realizează trecerea de la elevul consumator de informație la elevul activ, deschis spre noi orizonturi și cu un spirit critic bine dezvoltat. În acest context se modifică și rolul pe care îl are profesorul în cadrul sistemului educațional, care acum nu mai ocupă locul central , lucru care poate fi privit ca un aspect pozitiv în măsura în care cadrul didactic este scutit de problema transmiterii cunoștințelor având mai mult timp pentru pentru selecția și ordonarea lor euristică și pentru antrenarea elevilor în situații de învățare de tip formativ. Educația virtuală oferă elevilor și studenților flexibilitatea să învețe în ritmul lor oferindu-le totodată controlul asupra ritmului, spațiului și timpului care sunt elemente esențiale în realizarea învățării active și automotivante. (Salman Khan, 2013).

Însă, ceea ce reprezintă formarea copilului nu se limitează la a-l face pe acesta capabil să exercite o profesie despre care a învățat de-a lungul anilor de studiu. Latura formativă a învățământului vizează în primul rând dezvoltarea individului ca personalitate, ca om întreg, este ceea ce îl pregătește pentru viață în general. Ori, în primul rând de la modelarea laturii morale a copilului trebuie să se pornească atunci când este pregătit pentru integrarea în cadrul unei societăți.

În consecinţă, rolul şi implicarea noastră în educaţia tinerilor astăzi reprezintă o direcţie atent urmărită de comunitate şi autorităţi. Trebuie să fim preocupaţi să-i învăţăm pe copii nu doar să înveţe, ci şi cum să-şi consolideze anumite însuşiri specific umane, cum ar fi prietenia, omenia, solidaritatea, dragostea, ospitalitatea, compasiunea faţă de ceilalţi.

Bibliografie

Khan, Salman. (2013). O singură școală pentru toată lumea, Bucureşti: Editura Publica.

Păun, Emil. (2017). Pedagogie. Provocări și dileme privind școala și profesia didactică, Bucureşti: Editura Polirom.

Robinson, Ken. (2011). O lume ieșită din minți. Revoluția creativă a educației, Bucureşti: Editura Publica.

INSTRUIREA DIFERENȚIATĂ ŞI PERSONALIZATĂ A COPIILOR DIN PERSPECTIVA TEORIEI INTELIGENȚELOR MULTIPLE

Prof. Ionela MANOLACHI
Şcoala Gimnazială „Al. I. Cuza”, Bacău

Într-o lume „bombardată” informaţional, dominată de căutarea succesului profesional şi personal, în care banii şi eficienţa au devenit cuvinte cheie, oamenii caută să îşi găsească echilibrul mintal şi emoţional. Grădiniţa/şcoala, familia, societatea, cu toţii ne propunem să formăm copii bine pregătiţi, capabili să facă faţă schimbărilor permanente, capabili să înfrunte obstacolele vieţii cotidiene.

Dacă până de curând asociam adaptarea la cerinţele mediului (şcolar, profesional, familial, social) cu conceptul de „*dezvoltare a abilităţilor intelectuale*” (funcţii cognitive: memorie, atenţie, raţionament, decizie etc.), separând tranşant raţionalitatea de emoţii, cele mai recente cercetări din domeniul psihologiei au arătat că un nivel ridicat de abilităţi intelectuale (IQ) poate contribui semnificativ la rezultate bune în diferite domenii, cum ar fi cel şcolar, dar nu este suficient pentru o bună adaptare şi nici nu asigură succesul în viaţă. Studiile ştiinţifice efectuate au relevat faptul că un număr mult mai mare decât cel aşteptat de elevi deosebit de inteligenţi (IQ mult peste medie), au eşuat din punct de vedere profesional şi personal în viaţa adultă, comparativ cu cei cu nivele medii de IQ.

Autorul **Teoriei inteligenţelor multiple**, **Howard Gardner**, porneşte de la ideea că unii copii cu coeficient ridicat de inteligenţă nu au rezultate bune la şcoală, fiind consideraţi „deştepţi” doar cei care au punctaje meri la testele de inteligenţă. El a fost uimit de numeroasele persoane celebre care au reuşit remarcabil în viaţă, dar au avut dificultăţi la şcoală, ca de exemplu: Picasso, Einstein, Mozart, Freud, Darwin etc.

Conform tradiţiei suntem tentaţi să-i considerăm „inteligenţi” pe cei care sunt buni la obiectele de bază din şcoală (română, matematică, fizică etc.), iar pe ceilalţi să-i considerăm „talentaţi”. Dacă le numim pe unele „inteligenţe” şi pe celelalte „talente” înseamnă că nu le considerăm la fel de importante şi egale.

În viziunea lui Gardner ***o inteligenţă este un mod de a rezolva problemele şi de a dezvolta produse considerate ca valori în cel puţin o cultură***. Ea este o promisiune de potenţial bio-psihologic. Valorizarea inteligenţei este determinată de domeniul în care ea se manifestă. Acest domeniu poate fi o disciplină sau un meşteşug practicat în societate. De aici şi importanţa actului educativ în dezvoltarea uneia sau mai multor tipuri de inteligenţă umană, în funcţie de oportunităţile şi posibilităţile de dezvoltare.

Studiind modul în care oamenii rezolvă problemele, Gardner a ajuns la concluzia că există opt tipuri de inteligenţă:

a) **Inteligenţa lingvistică**:
   - Este caracteristică persoanelor care gândesc cu predilecţie în cuvinte şi folosesc cu predilecţie limbajul pentru a exprima şi înţelege realităţi complexe;
   - Copiii care au acest tip de inteligenţă învaţă cu uşurinţă limba maternă şi limbile străine, citesc cu plăcere, îşi aleg mai târziu profesii care au la bază capacităţi lingvistice.

b) **Inteligenţa logico-matematică**:
   - Determină analiza cauzelor şi a efectelor, înţelegerea relaţiilor dintre acţiuni, obiecte şi idei;
   - Presupune abilitatea de a calcula, cuantifica, de a efectua operaţii logice complexe;

- Presupune o gândire deductivă şi inductivă, capacităţi critice şi creative de rezolvare a problemelor.

c) **Inteligenţa muzicală**:

- Persoanele care au acest tip de inteligenţă gândesc în sunet, ritmuri, melodii şi rime;
- Sunt sensibili la tonalitatea, intensitatea, înălţimea şi timbrul sunetului;
- Recunosc, creează şi reproduc muzica, folosind un instrument sau vocea.

d) **Inteligenţa spaţială**:

- Înseamnă a gândi în imagini şi a percepe cu acurateţe lumea vizuală;
- Presupune abilitatea de a gândi tridimensional, de a transforma percepţiile, de a recrea aspecte ale experienţei vizuale cu ajutorul imaginaţiei;
- Posesorii ei au capacitatea de a înţelege relaţiile din spaţiu şi de a lucra cu obiectele.

e) **Inteligenţa naturalistă**:

- Aceste persoane înţeleg lumea naturală, iubesc plantele şi animalele;
- Interacţionează eficient cu creaturi vii şi pot discerne cu uşurinţă fenomene legate de viaţă şi forţele naturii.

f) **Inteligenţa kinestezică**:

- Presupune o gândire în mişcări şi folosirea corpului în moduri sugestive şi complexe;
- Ea implică simţul timpului şi al coordonării mişcărilor întregului corp şi ale mâinilor în manipularea obiectelor.

g) **Inteligenţa interpersonală**:

- Înseamnă a gândi despre alte persoane şi a le înţelege, a fi empatic, a recunoaşte diferenţele între oameni şi a aprecia modul lor de gândire, fiind sensibil la motivele, intenţiile şi stările lor;
- Implică o interacţiune eficientă cu una sau mai multe persoane din familie sau din societate.

h) **Inteligenţa intrapersonală**:

- Determină înţelegerea de sine, conştientizarea punctelor tari şi a celor slabe, planificarea eficientă, atingerea obiectivelor personale, monitorizarea în relaţiile cu alţii;
- Este vorba despre cunoaşterea de sine şi luarea unor decizii în funcţie de acest lucru.

Gardner susţinea că **Teoriei inteligenţelor multiple** reflectă mai adevărat datele despre comportamentul uman inteligent şi, nu în ultimul rând, stă la baza unei reforme de substanţă a şcolii. Obiectivul acesteia ar fi substituirea „şcolii uniforme” printr-una cu adevărat centrată pe elev.

Şcoala visată de Gardner vizează:

- Dobândirea unei înţelegeri profunde în cadrul câtorva discipline-nucleu;
- Încurajarea elevilor în folosirea cunoaşterii asimilate pentru rezolvarea de probleme cu care se pot confrunta în comunitatea mai largă;
- Încurajarea combinaţiei unice de inteligenţe a fiecărui elev.

Fiecare tip de inteligenţă poate fi folosit în calitate de conţinut al învăţării şi mijloc/ mediu de comunicare al conţinutului. În şcoala centrată pe individ, atât metodele de evaluare, cât şi curriculum-ul favorizează diferite profiluri de inteligenţă ale elevilor. În cazul **evaluării** se utilizează procedurile şi instrumentele care se aplică diverselor inteligenţe, cum ar fi **evaluarea proiectelor în timp ce acestea sunt în progres** şi **portofoliul**. De asemenea, Gardner propune reformularea

curriculum-ului din perspectiva deprinderilor, cunoştinţelor şi mai ales a înţelegerii, adaptându-l, pe cât posibil, stilurilor de învăţare şi profilurilor intelectuale ale elevilor.

Şcoala individualizată presupune şi câteva roluri noi:

- Specialişti în evaluare;
- Specialişti în relaţia elev-curriculum;
- Specialişti în relaţia şcoală-comunitate.

Proiectele elevilor nu presupun non-angajarea profesorului. Rolul acestuia este de a orienta elevii în toate fazele activităţii. Profesorul rămâne, aşadar, un factor esenţial al procesului.

Bibliografie:

1. Allport, W.G., (1981). *Structura şi dezvoltarea personalităţii*, E.D.P., Bucureşti;
2. Botiş, A. & Tărău, A. (2004). *Disciplinarea pozitivă sau Cum să disciplinezi fără să răneşti*. Ed. ASCR, Cluj-Napoca;
3. Ausubell, P.D. Robinson, G.F. (1981). *Învăţarea în şcoală. O introducere în pedagogia psihologică*, E.D.P., Bucureşti;
4. Gardner, H. (1993). *Frames of mind: the theory of multiple intelligence*, New York, Basic Bock;
5. Golemann, D. (2001). *Inteligenţa emoţională*. Ed. Curtea Veche, Bucureşti;
6. Schaffer, H. R. (2007). *Introducere în psihologia copilului*. Ed. ASCR, Cluj-Napoca;

Învățarea bazată pe cercetare în cadrul lecțiilor de fizică

prof. Lupulescu Manuela Elena
Liceul Teoretic ”Iulia Hasdeu” Lugoj, jud. Timiș

Învățarea bazată pe cercetare în cadrul lecțiilor de fizică presupune îmbunătățirea metodelor de predare – evaluare prin utilizarea tehnologiei și mijloacelor moderne specifice secolului XXI.

Prin acest tip de activitate în cadrul orelor de fizică, profesorul are misiunea de facilitator al învățării, elevii având rolul central în găsirea soluțiilor la diverse probleme, generarea unor idei noi prin stimularea gândirii creative, colaborarea fiind esențială atunci când beneficiarii procesului educațional trebuie să cerceteze un anumit aspect al unei tematici propuse.

În cadrul orelor de fizică se pot utiliza diverse platforme de învățare ce facilitează dobândirea competențelor – cheie ale elevilor, punându-se accentul pe comunicare, creativitate, inovare, gândire critică, gândire creativă, învățare bazată pe investigare și cercetare.

Beneficiile acestui tip de învățare bazată pe cercetare și găsirea soluțiilor, în cadrul orelor de fizică, sunt numeroase, printre care se pot aminti:

- elevii sunt stimulați să gândească și să găsească propriile soluții;
- își folosesc propriile cunoștințe în rezolvarea problemelor;
- sunt mai implicați în procesul de învățare;
- învață să colaboreze, să fie creativi și responsabili;
- își dezvoltă abilitățile specifice mileniului trei;
- elevii își exprimă propriile opinii, devenind participanți activi în învățare;
- elevii învață diferențiat, conform gradului individual de dezvoltare psiho-somatică.

Există unele platforme de învățare care pot fi utilizate cu succes în cadrul lecțiilor de fizică, cum ar fi site-ul de generare a unor coduri QR https://delivr.com/QR-Code-Generator, aplicația de citire a codurilor de bare http://i-nigma.com sau aplicația de testare online a cunoștințelor https://kahoot.com.

În cadrul unei ore de fizică în laborator, fiecare grupă de elevi poate să efectueze experimente diferite pe care le vor afla din câteva figuri găsite pe bancă, ce reprezintă de fapt niște coduri QR. Pentru a fi diversitate la oră, prin citirea codurilor de bare *QRCode* prin intermediul aplicației *I-nigma,* fiecare grupă află ce experiment trebuie să facă în momentul intrării în laborator. Pentru efectuarea experimentelor fiecare coordonator de grupă, prin citirea codului de bare generat, și-a stabilit materialele de care avea nevoie și modul de lucru specific. Pe fișa de lucru primită, elevii și-au completat propriile observații legate de fenomele studiate.

Ca o concluzie a elevilor, a fost o lecție atractivă și foarte animată, care a pus în valoare modul în care componenții grupelor au colaborat și comunicat în vederea efectuării cercetărilor propuse și învățării bazate pe cercetare. Din păcate, nu toate lecțiile de fizică permit efectuarea unor astfel de experimente, respectiv nu există resurse materiale necesare realizării acestora.

O altă abordare a învățării fizicii bazată pe cercetare se poate face în cadrul unei lecții de recapitulare și sistematizare a cunoștințelor prin exerciții și probleme. Fiecare grupă de elevi ar avea de rezolvat un set de probleme diferențiate ca și grad de dificultate, problemele fiind ”expuse” prin laboratorul de fizică sub forma unor pagini albe ce au

imprimate pe ele un cod de bare generat de aplicația https://delivr.com/QR-Code-Generator. Elevii au rezolvat problemele citite prin intermediul smart-phone-ului, utilizând aplicația de citire a codului de bare *I-nigma*. Învățarea problematizată a devenit mai atractivă datorită utilizării telefonului mobil în cadrul orei, pentru afișarea fiecărei probleme citite de pe foile tipărite cu acele coduri.

În cadrul lecțiilor de recapitulare și sistematizare a cunoștințelor se poate utiliza aplicația https://kahoot.com, în care pot fi create teste online având itemi cu răspuns la alegere. Avantajul acestui tip de evaluare sumativă constă în faptul că elevii devin extrem de combativi și implicați în precizarea răspunsurilor corecte, primind automat punctajele în funcție de corectitudinea și rapiditatea cu care au răspuns la întrebările testului.

Un alt avantaj constă în utilizarea dispozitivelor electronice smart conectate la internet pentru susținerea și finalizarea testului, astfel că mijloacele moderne de comunicare sunt ”la vedere”, fiind folosite benefic de către elevi în cadrul lecțiilor.

Fiecare test creat de profesor poate fi pus în valoare atunci când sunt conectați elevii unei clase la aplicația *Kahoot!* astfel încât atractivitatea evaluării interactive este extrem de ridicată. Elevii sunt implicați și conectați la test prin intermediul unui număr PIN de șase cifre, răspunzând la întrebările afișate prin intermediul unui proiector. Pe ecranul telefonului smart pot vizualiza punctele primite și locul pe care îl ocupă în acel moment.

La finalul testului ei sunt clasificați în funcție de punctajele obținute, profesorul având la dispoziție câteva statistici și rapoarte ale evaluării, efectuate într-un fișier excel. Acest tip de evaluare interactivă este mult mai bine recepționat de către elevi în detrimentul testelor clasice. Dezavantajul acestei evaluări constă în faptul că nu poate fi testată capacitatea de rezolvare a problemelor la fizică, ci doar gradul de înțelegere al unui fenomen studiat la clasă.

Asimilarea și sistematizarea cunoștințelor prin învățarea bazată pe problematizare, respectiv învățarea bazată pe cercetare, este mult mai benefică în dezvoltarea abilităților elevilor de rezolvare a situațiilor – problemă, pregătindu-i mai ușor pentru viață. Stilurile de învățare sunt diferite pentru fiecare elev în parte dar oricine este capabil să își găsească metodele și resursele prin care să obțină rezultate optime, fiind ghidați de profesorul de la clasă.

Utilizarea tehnologiilor moderne în procesul de predare – învățare – evaluare este esențială în contextul actual, elevii având posibilitatea obținerii informațiilor din diverse surse din afara școlii. Pentru asigurarea progresului intelectual al elevilor este necesară o armonizare a strategiilor de instruire și autoinstruire cu nivelul de dezvoltare intelectuală a acestora, dar și cu stimularea motivației pe care o au pentru studiul respectivei discipline.

Bibliografie:

1. Ion Alexandru Dumitru, Dorel Ungureanu – **Pedagogie şi elemente de psihologia educaţiei**, Editura Cartea Universitară, Bucureşti, 2005
2. Ionescu Miron – **Tratat de didactică modernă**, Pitești, Editura Paralela 45, 2009
3. https://delivr.com/QR-Code-Generator
4. http://i-nigma.com
5. https://kahoot.com

Conceptul de “activizare” a strategiilor didactice

Profesor pentru învățământul primar OLARIU DACIANA-TEODORA
COLEGIUL NAȚIONAL PREPARANDIA DIMITRIE ȚICHINDEAL ARAD

Prin ”activizare” se înţelege acţiunea de a “activiza”, adică a face pe cineva să lucreze mai activ (să participe în mod efectiv la o acţiune – harnic, vrednic), a însufleţi pe cineva la lucru, a grăbi desfăşurarea unui proces, a unui fenomen .

Reconsiderarea conceptului de “metode active” în pedagogia modernă, după cum consemnează Ion Cerghit , comportă câteva distincţii. O distincţie clară trebuie făcută între vechiul punct de vedere ce punea accentul pe aspectele figurative (imaginistice, intuitive) ale gândirii si noua orientare ce vizează aspectele operatorii ale gândirii. În acest sens, principalul în activizarea procesului de învăţământ nu constă în recurgerea unilaterală la intuiţie (prin metode demonstrative), sau în exersarea elevilor într-o activitate doar manuală şi nici a pune elevul în faţa unui complex de sarcini ce urmează apoi să le realizeze din proprie iniţiativă, ci activitatea autentică trebuie să se bazeze pe mecanismele inteligenţei (Piaget, Rubinstein, Leontiev); activizarea maximă urmează să se desfăşoare la nivelul gândirii, al abstracţiunii celei mai înalte şi al manipulărilor verbale. “Activ” nu este elevul care se menţine la nivelul acţiunii concret – senzoriale , intuitiviste şi nici la cel al acţiunii fizice, manuale, practice, ci acela care gândeşte, care depune un efort de reflecţie personală, interioară şi abstractă, care întreprinde o acţiune mintală de căutare, de cercetare şi redescoperire a adevărurilor, de elaborare de noi cunoştinţe. “Activismul exterior” serveşte drept suport material “activismului interior”, psihic, mintal şi devine un purtător al acestuia. Astfel, metodele active sunt acelea care fac apel la capacitatea elevului de a gândi şi de a acţiona, de a imagina şi de a crea în acelaşi timp. Metodele active sunt metodele operatorii, care îi rezervă elevului un rol activ în interacţiunea lui cu obiectele învăţării. Metodele active sunt metode participative, sunt metode care cer angajare efectivă proprie, trăire personală a acţiunii.

Metodologia activă favorizează concomitent atât elaborarea noilor cunoştinţe prin eforturi proprii, cât şi construcţia operaţiilor mintale corespunzătoare ce trebuie formate.

O a doua distincţie legată de aspectul participativ este importanţa suportului emoţional – motivaţional, pe care trebuie să se întemeieze o metodologie autentic activă; ea subliniază ideea potrivit căreia numai o acţiune efectivă, care include interesul şi curiozitatea, trebuinţa de cunoaştere şi trăire emotivă, impresia plăcută şi starea de bună – dispoziţie, poate duce la întreţinerea şi dezvoltarea operaţiilor intelectuale. În concepţia actuală, metodele active se întemeiază pe primatul efortului de gândire şi pe “mecanismul gândirii”, iar ”mecanismul motivaţiei“ se subordonează şi se asociază acestora.

În sfârşit, de multe ori sub denumirea de “metode active” se înţelege fie individualizarea învăţământului, fie activitatea de echipă sau colectivă, autodisciplina, autoguvernarea etc.

Aşadar, în opoziţie cu metodologia tradiţională pentru care elevul rămâne mai mult un auditor sau un simplu spectator în clasă, gata să recepteze pasiv ceea ce i se transmite ori i se demonstrează, metodele active au tendinţa să facă din elev un participant activ în procesul învăţării, pregătit să-şi însuşească cunoştinţele pe calea activităţii proprii, a unei angajări optime a gândirii, a mobilizării tuturor funcţiilor intelectuale şi energiilor emoţional – motivaţionale în raport cu sarcina de învăţare dată. Ele tind să concentreze efortul propriu de învăţare, până la identificarea subiectului cu situaţia de învăţare în care acesta este antrenat. Numai atingerea unui asemenea grad de încordare mintală şi de tensiune afectiv-emoţională este în

măsură să transforme “subiectul învăţării” într-un factor al propriei sale dezvoltări, pregătit pentru a gândi şi a acţiona în mod creator.

Atingerea finalităţilor propuse, respectiv a obiectivelor instructiv-educative de natură formativă şi informativă, presupune proiectarea şi utilizarea unor strategii de instruire cu importanţă specială – metodologia didactică - datorită dinamismului şi operaţionalităţii sale .

Metodologia didactică “este înţeleasă ca teorie şi practică a metodelor de învăţământ şi reprezintă ştiinţa care studiază definirea, statutul , funcţiile, clasificarea şi valorificarea metodelor şi procedeelor didactice, precum şi principiile şi cerinţele care stau la baza utilizării lor eficiente.” .

În didactica modernă calitatea pedagogică a unei metode didactice / de învăţământ, presupune transformarea acesteia dintr-o cale de cunoaştere propusă de cadrul didactic, într-o cale de învăţare parcursă de cel ce se instruieşte (prin instruire formală şi nonformală) pentru o educaţie permanentă. Din acest sens, metodele sunt instrumente cu ajutorul cărora elevii, sub îndrumarea cadrului didactic sau în mod independent, progresează în acţiunea de cunoaştere şi de formare a priceperilor şi deprinderilor intelectuale şi practice.

În acelaşi timp, metodele didactice sunt planuri de acţiune cu funcţie (auto) reglatoare şi modalităţi de acţiune. Utilizarea metodelor de învăţământ vizează o triplă finalitate:

- atingerea unor scopuri de cunoaştere (stăpânirea metodelor de gândire şi a unor strategii cognitive de procesare a informaţiilor);

- atingerea unor scopuri de instruire (asimilarea unor cunoştinţe, priceperi, deprinderi, a unor tehnici şi operaţii de lucru);

- atingerea unor scopuri formative (formarea şi modelarea trăsăturilor de personalitate);

Sub aspect metodologic deci, întregul proces de învăţământ cuprinde un ansamblu de metode - “căi” de instruire, orientate spre însuşirea sau elaborarea de către elevi a unor structuri cognitive şi operaţionale, ce le asigură calea de acces spre cunoaşterea şi transformarea realităţii înconjurătoare, spre însuşirea culturii, tehnicii şi civilizaţiei.

Faţă de noile exigenţe ale societăţii şi învăţământului, de achiziţiile înregistrate în ştiinţele despre învăţare, de progresele teoriei şi practicii, instrucţiei şi educaţiei, fiecare metodă didactică a suferit modificări.

În ultimii ani s-au înregistrat progrese remarcabile referitoare la posibilele clasificări ale metodologiei didactice.

Tradițional și inovativ în învățământul românesc

Prof.Vasii Elena
Liceul cu Program Sportiv, Arad

Sistemul de învățământ din România a evoluat semnificativ de-a lungul timpului, trecând prin diferite perioade de reforme și inovații.

După sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial şi până la mijlocul anilor ’60 –, sistemele de învăţământ din majoritatea ţărilor sunt confruntate cu două probleme majore: inegalităţile de şanse de acces la educaţie şi diminuarea semnificativă a suportului financiar de la bugetele de stat. Termenul de inovație nu este un termen nou. Acesta este preluat studiat și modificat odată cu schimbările din societate .Un singur lucru devine evident și anume că doar dezvoltarea din punct de vedere cantitativ a sistemului de învăţământ cum ar fi creşterea numărului de instituţii învăţământ, a elevilor școlarizați şi a personalului didactic este insuficientă. Dezvoltarea cantitativă trebuia continuată și însoțită și de o dimensiune calitativă, inovativă. Pornind de la aceste dimensiuni, inovaţia în învăţământ este definită ca un „proces deliberat de transformare a practicilor prin introducerea unei noutăţi curriculare, pedagogice sau organizaţionale, care face obiectul unei diseminări şi care vizează ameliorarea durabilă a reuşitei educative a elevilor şi studenţilor” (Béchard, J. P., L’enseignement superieur et les innovations pedagogiques: une récension des écrits, Revue des sciences de l’éducation).

Inovaţia trebuie să fie durabilă și să fie o acţiune deliberată, care să contribuie la reuşita şcolară a unui număr cât mai mare de indivizi.

Modelul tradițional de învățământ

Modelul tradițional de învățământ din România a fost caracterizat de o abordare didactică predominant teoretică și rigidă, centrată pe profesor și pe transmisia de cunoștințe. În acest model, profesorul avea rolul principal și era considerat a fi singura sursă de cunoștințe. Elevii erau pasivi, ascultau și luau notițe, fără a fi implicați în mod activ în procesul de învățare. Evaluarea era bazată pe examene și teste standardizate, care nu luau în considerare diferențele individuale între elevi.

Acest model tradițional a fost implementat în România după cel de-al Doilea Război Mondial și a fost influențat de ideologia comunistă, care promova un sistem educațional care să producă o forță de muncă calificată și disciplinată, capabilă să susțină industrializarea țării.

Una dintre marile probleme ale acestui model a fost aceea că nu a luat în considerare nevoile individuale ale elevilor. În plus, accentul pus pe memorare și pe transmiterea de cunoștințe, în locul dezvoltării abilităților și competențelor, a limitat capacitatea elevilor de a aplica cunoștințele în viața reală și de a-și dezvolta gândirea critică și creativă.

Modelul inovativ de învățământ

Modelul inovativ de învățământ, pe de altă parte, se bazează pe o abordare didactică mai deschisă și mai flexibilă, care implică elevii în mod activ în procesul de învățare și încurajează dezvoltarea abilităților și competențelor lor. În acest model, profesorul și elevii sunt considerați parteneri egali în procesul de învățare, iar evaluarea este bazată pe o gamă variată de metode, care țin cont de nevoile individuale ale fiecărui elev.

Modelul inovativ de învățământ reprezintă o abordare care încurajează creativitatea, gândirea critică și colaborarea între elevi. Acesta presupune utilizarea tehnologiilor moderne în procesul de învățământ și implicarea elevilor în activități care îi ajută să își dezvolte abilitățile și competențele necesare pentru a fi pregătiți pentru viitor.

Principalele caracteristici ale modelului inovativ de învățământ includ:

- Învățare bazată pe proiecte: elevii sunt încurajați să își dezvolte propriile proiecte și să lucreze în grup pentru a le implementa. Acest lucru îi ajută să învețe cum să ia decizii și să ia inițiative, să colaboreze cu alți elevi și să își dezvolte creativitatea.
- Utilizarea tehnologiei în procesul de învățământ: tehnologia este utilizată pentru a îmbunătăți procesul de învățământ și pentru a face învățarea mai atractivă și mai interesantă pentru elevi. Elevii sunt învățați să utilizeze instrumente digitale pentru a-și organiza informațiile și pentru a-și dezvolta abilitățile tehnologice.
- Gândire critică și analitică: elevii sunt învățați să gândească critic și analitic și să dezvolte abilitățile necesare pentru a lua decizii informate și pentru a rezolva probleme complexe.
- Colaborare și comunicare: elevii sunt învățați să lucreze în grup și să comunice eficient cu colegii lor pentru a-și dezvolta abilitățile sociale și pentru a învăța să lucreze într-un mediu divers.

De ce este important modelul inovativ în învățământul românesc?

Modelul inovativ ar putea fi o soluție pentru multe dintre problemele cu care se confruntă învățământul românesc.

Printre acestea se numără:

- Sistemul tradițional de învățământ bazat mai mult pe memorare
- Imposibilitatea de a valoriza și utiliza cunostintele dobândite în viața de zi cu zi
- Rezultate tot mai slabe la evaluarile PISA
- Pierderea interesului fata de școală și lipsa motivației
- Subfinanțarea învățământilui românesc
- Situația socio-economică precară , medii sociale dezavantajate din care provin un număr considerabil de elevi.

Pandemia, schimbările geo-politice și socio-economice din ultima perioadă au dus la o crestere a capacității de adaptare a individului ,la identificare de alte nevoi și căutare de noi soluții adaptate prezentului. Fiecare individ a trebuit să se adapteze contextului creat. Inovația a devenit un element central în majoritatea domeniilor de activitate, iar educația nu face excepție. Inovația în învățământ poate fi definită ca introducerea de noi idei, metode și tehnologii în procesul de predare și învățare. Modelul Inovativ în învățământul românesc este important din mai multe motive.

În primul rând, inovația în învățământ poate duce la îmbunătățirea calității educației. Prin introducerea unor tehnologii noi și a unor metode de predare inovatoare, elevii pot fi motivați să învețe și să se angajeze mai activ în procesul de învățare. De asemenea, inovația poate duce la creșterea performanțelor academice și la dezvoltarea abilităților de gândire critică și creativă, astfel încât elevii să poată face față provocărilor viitoare din lumea reală.

În al doilea rând, inovația în învățământ poate ajuta la reducerea decalajului dintre cerințele pieței forței de muncă și pregătirea elevilor. Într-o lume în care tehnologia și informațiile evoluează rapid, este important ca elevii să fie pregătiți cu abilitățile și cunoștințele necesare pentru a face față provocărilor viitoare ale pieței forței de muncă. Modelul Inovativ în învățământul românesc poate ajuta la dezvoltarea acestor abilități și cunoștințe.

În al treilea rând, inovația în învățământ poate contribui la dezvoltarea socială și economică a țării. Elevii educați într-un mediu inovativ pot deveni lideri în diferite domenii și pot aduce contribuții semnificative la dezvoltarea economiei și a societății în ansamblu.

În concluzie, Modelul Inovativ în învățământul românesc este important pentru îmbunătățirea calității educației, pregătirea elevilor pentru cerințele pieței forței de muncă și dezvoltarea socială și economică a țării. Prin urmare, este important ca educația să rămână în pas cu progresele tehnologice și să adopte metode de predare inovatoare pentru a îmbunătăți calitatea învățământului și pentru a pregăti elevii pentru provocările viitoare.

Bibliografie

1. Béchard, J. P., L'enseignement superieur et les innovations pedagogiques: une récension des écrits„Revue des sciences de l'éducation", Vol. XXVII
2. Simona Ionela Nicolae- Ameliorarea serviciilor educaţionale din România din perspectiva educaţiei incluzive - Universitatea „Babeş-Bolyai‖ Cluj-Napoca, Cluj-Napoca, 2012
3. Nicoleta Voicu , Letiția Baba , Rport cu privire la situația educației incluzive în România- Proiectul ‖Parteneriat pentru educaţie incluzivă‖ (2007 – 2009).

EVOLUȚIA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ROMÂNESC: DE LA TRADIȚIONAL LA MODERN

Profesor învățământ preșcolar: Sfetcu Adriana Cristiana
Grădinița cu Program Prelungit „Elena Farago”

Consider că în ultima perioadă, cu specificație către începutul pandemiei de Covid- 19, învățământul tradițional a apelat la metodele moderne de predare- învățare- evaluare, pentru a menține elevii conectați permanent la educație.

Așadar, este de înțeles că învățământul tradițional a suferit modificări din punctul de vedere al mijloacelor și metodelor utilizate, însă, s-au păstrat rădăcinile educației, obiectivele și ritmul în care acestea trebuie parcurse.

Învățământul tradițional românesc pune accent pe pregătirea cadrului didactic care parcurge o programa, și se axează pe transmiterea unor cunoștințe/ informații, punând accent pe materia predată, pe informația transmisă, în timp ce învățământul modern are la bază învățarea centrată pe copil și pe nevoile acestuia.

În ipostaza de cadre didactice, observăm că generațiile de copii s-au schimbat, au evoluat și metodele de învățare trebuie să fie cât mai atractive, chiar dacă implică utilizarea tehnologiei și a aparaturii de ultimă generație. Observăm că preșcolarii sunt mult mai atrași de imagini, jocuri interactive, puzzel-uri, imagini 3D proiectate în clasă, creând senzația de real, jocuri senzoriale, jocuri activ- participative, care să necesite mult mai mult implicarea lor, decât a cadrului didactic. Se pune accent pe învățarea prin descoperire, pe nevoia copilului. Așadar, putem observa evoluția cadrului didactic:

PROFESORUL A FOST	***PROFESORUL ESTE***
Sursă de informații	Facilitator al procesului de învățare
Centrat pe manual	Centrat pe realitate și pe nevoile educabilului
Coordonator al activității grupurilor de elevi	Manager al situațiilor de învățare Facilitează dezvoltarea structurilor de gândire care fac posibilă învățarea permanentă Un educator solitar Membru al unei comunități educaţionale compuse din elevi, profesori, manageri, părinţi etc

Modelul tradiţional de predare nu răspunde noilor tendinţe în didactica modernă, fiind fondat pe „triada învăţare frontală – studiul manualului – chestionarea”, pe un model de învăţare pasiv. În mod tradiţional, cadrului didactic îi revine rolul major şi activ în cadrul procesului didactic (cel de emiţător), acela de a transmite cunoştinţele spre un receptor aproape pasiv, determinat să memoreze şi să reproducă informaţia. Noul model de învăţare este un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităţilor de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice. Acest model impune în activitatea la clasă un nou tip de relaţionare pe mai multe direcţii: profesor – elev, elev – elev, elev – profesor, aflate în opoziţie cu tipul unidirecţional profesor – elev ce caracterizează modelul standard. Rolurile se schimbă, se întrepătrund.

Învățarea centrată pe copil, conform învățământului modern/ inovativ, se concentrează asupra dezvoltării testării și implementarii materialelor, noilor metode pedagogice și strategiilor destinate care să contribuie la creşterea motivaţiei elevilor şi a atractivităţii învăţării; să consolideze dobândirea abilităţilor de învăţare; să consolideze educaţia interculturală și contribuţia acesteia la integrarea socială.

Elevii prezintă particularităţi psihice individuale, ca urmare a acestui lucru, se impune şi utilizarea unei game cât mai variate de metode de predare care să le valorifice potenţialul. Semnificaţia metodelor depinde, în cea mai mare măsură, de utilizator şi de contextul în care este folosită

Facem o paralelă între ceea ce a fost cadrul didactic/ elevul și ceea ce au devenit:

ELEVUL A FOST	***ELEVUL ESTE***
Un receptor pasiv	Participant activ la actul învăţării
Supus al unui curriculum prestabilit	Participant la decizia privind curriculum-ul şcola
Obligat să-şi însuşească un anumit manual	Un permanent căutător de noi informaţii din surse cât mai variate

Între procesul de învăţare activ şi procesul de învăţare pasiv ca un reflex al teoriei cu practica, rezultând un raport informal sau formativ. Drept concluzie, putem afirma faptul că noţiunea de activ – pasiv în ceea ce priveşte procesul de învăţare nu poate fi identificată cu noţiunea de teoretic – practic şi nici cu acest concept de informal – formativ, ci mai degrabă, aceste atribute ale profesorului sunt completate, influenţate, se suprapun în unele combinaţii de metode care pot fi reuşite într-o măsură mai mare sau mai mică, de la caz la caz.

În cele expuse mai sus, se poate observa faptul că diferenţele sunt destul de importante, modelul tradiţional de predare fiind preluat ca fiind unul informativ, în vreme ce cel modern este descris ca fiind mai degrabă un proces activ. Învăţământul de tip tradiţional este cultivată competiţia între elevi având ca scop setarea unei ierarhii, a unui top a acestora reflectat de către activitatea individuală.

În concluzie, profesorul trebuie să deprindă măiestria de a le combina şi a le demonstra eficienţa şi aplicabilitatea În diverse experienţe de învăţare, înclinând balanţa în favoare celui modern, mult mai uşor acceptat de elevi.

Bibliografie:

- Breben Silvia, Metode interactive de grup, Ghid metodic, Editura Arves, Craiova, 2002,
- Olalau Odetta Ioana, Curs - Metode activ-participative, 2016, p. 32

STEAM - ABORDĂRI DIDACTICE INOVATIVE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

Prof. înv. primar DOMNICA DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICU ALBU” PIATRA NEAMȚ

„Şcoala să nu fie nimic altceva, decât ateliere pline de activitate. Numai astfel vor putea să probeze toţi, în propria lor practică, adevărul că: învăţând pe alţii ne învăţăm pe noi înşine.”

John Amos Comenius

O lume complexă, cum este cea contemporană, dinamică, antrenată în procese de schimbare continue şi marcante are nevoie de oameni cu capacitate de integrare şi adaptare,cu spirit de autonomie şi independenţă, cu efervescenţă creatoare. Complexitatea existenţei solicită nu doar personalităţi creative individuale,ci şi organizaţii, capabile să moduleze şi să instrumenteze orgoliile individuale şi să alcătuiască echipe axate pe elaborarea de „produse creative”. Astfel şi numai astfel, se stimulează şi se dezvoltă aptitudinile creatoare, dar mai ales se depistează sau se determină cadrul pentru deblocarea unor înzestrări inovatoare. Într-o societate condusă de tehnologie, STEAM reprezintă argumentul cheie al unei educații care privește înainte, spre viitor, fiind orientată spre sporirea capacității individului de a reacționa și a deține controlul. STEAM își propune în primul rând, promovarea și utilizarea unor metode de predare bazate pe explorare, investigare și anchetă, pentru a implica elevii, dar și prezentarea și promovarea de modele de cariere în domeniu, în așa fel încât elevii să regăsească un exemplu demn de urmat. Metodologia STEAM – prescurtarea din limba engleză pentru Science, Techology, Engineering, Maths, în limba română: Știință, Tehnologie, Inginerie, Artă și Matematică – este bazată pe învățarea integrată a tuturor disciplinelor științifice și se caracterizează prin a fi o metodă activă, aplicată, constructivistă și de a „învăța prin a face”. Este vorba despre faptul că, elevii vor lucra în sala de clasă sau în afara ei, asemănător unui om de știință sau a unui inginer: observând, adresând întrebări, formulând idei, ipoteze, experimentând și punând în practică ceea ce descoperă și formulând și transmițând concluziile.

Activitățile STEAM – Științe, Tehnologie, Inginerie, Arte și Matematică – ne permit o abordare modernă, transdisciplinară, sala de clasă transformându-se astfel într-un mediu de învățare creativ, unde elevii deprind modalități noi de a soluționa problemele, dobândesc acele competențe vizate pentru categoria de vârstă în care se încadrează, creează și folosesc instrumentele de lucru într-o manieră inovatoare. În momentul în care desfășurăm cu elevii noștri astfel de activități, îi ajutăm să își dezvolte imaginația, gândirea critică, să pună în aplicare ideile pe care le au, să soluționeze anumite probleme propuse sau descoperite, să utilizeze eficient tehnologia sau să își descopere pasiunile pentru anumite domenii (științific, inginerie, artă…). În loc de a avea copii care sunt doar consumatori de tehnologie, am putea avea copii care o înțeleg și o folosesc într-un mod conștient sau chiar o creează. Competenţele STEAM sunt deja considerate ca o formă alfabetizare de bază şi implică echiparea tinerei generaţii europene cu cunoştinţele şi aptitudinile care să îi permită să participe la dezvoltarea societăţii, să influenţeze şi să modeleze viitorul şi să participe la activităţi economice specifice epocii în care trăim. Poți cultiva interesul și pasiunea copiilor pentru STEAM de la vârste timpurii, folosindu-te de curiozitatea lor nativă, de înclinația către explorare și experimentare, prin activități simple. Cercetările sugerează că educaţia STEAM integrată trebuie să dezvolte elevilor capacitatea de a colabora cu ceilalți atunci când abordează o problemă și când formulează soluții.

Prin proiectul **„Piatra Neamț - orașul nostru**” am urmărit să dezvoltăm elevilor capacitatea de a colabora cu ceilalți atunci când abordează o problemă și când formulează soluții și să oferim cadrelor didactice posibilitatea de a împărtăși din experiența profesională, căci, profesionalismul, creativitatea, experienţa, dăruirea şi dragostea faţă de meseria de dascăl fac din învăţători adevărate surse de idei, soluţii, reuşite, exemple de bune practici.

Scopul proiectului:

Înțelegerea conceptelor şi formarea de abilităţi procedurale necesare pentru rezolvarea problemelor „personale, sociale și globale“, care implică integrarea „componentelor complementare“ din științe, tehnologie, inginerie, artă și matematică. Motivarea elevilor, formarea aptitudinilor și a atitudinilor pentru studiul științelor experimentale.

Obiective:

Creșterea interesului pentru studierea științelor prin participarea la diverse activități experimentale;

Dezvoltarea competenţelor ştiinţifice ale elevilor, prin antrenarea lor în activităţi de învăţare prin aplicaţii experimentale;

Dezvoltarea competențelor de comunicare, colaborare și de lucru în echipă;

Interes pentru natură și respect pentru lucrurile vii;

Construirea și stabilirea relațiilor inter-curriculare.

Grupul ţintă: elevii claselor I A, a II- a A, a III-a A şi a IV-a A

Locul desfăşurării: sălile de clasă și diverse locații din școală.

Resurse:

a) - **materiale**: materiale diverse necesare desfășurării unor experimente fotografii, materiale necesare realizării unor lucrări, calculator, xerox

b) - **umane:** elevi, părinți, cadre didactice.

c) - **financiare:** autofinanțare, cadrele didactice

Discipline implicate:

Prin intermediul acestui proiect generos și a abordării originale a domeniului STEAM am acoperit toate ariile curriculare prevăzute în programa pentru învățământul primar, printr-o perspectivă transdisciplinară și creativă.

Rezultate așteptate:

Elevii lucrează în echipe și se grupează în funcție de aptitudinile și tipul lor de inteligență. Lucrând în echipă au mai multe șanse să pună în practică ideile, astfel au acoperit o paletă largă de domenii: de la programare la muzică, pictură, sport, literatură, științe, totul printr-o abordare sub forma de joc și cooperare, în care fiecare a învățat unul de la celălalt. A crescut motivația pentru învățare deoarece conținuturile au fost proiectate în funcție de interesele copiilor și învățarea s-a bazat pe investigare, experimentare, pe participarea activă a copilului la propria sa învățare. Elevii au devenit mai încrezători în puterea lor de muncă, mai răspunzători față de activitățile desfășurate, mai implicați, mai toleranți și mai creativi.

Monitorizare și evaluare

- Valorificarea potenţialului creativ al copiilor şi al cadrelor didactice;
- Facilitarea schimbului de experienţă între copii, cadre didactice și părinți;

- Realizarea de fotografii şi CD-uri cu imagini din derularea proiectului.

Prin acestă activitate comună, desfășurată în cadrului proiectului „Piatra Neamț - orașul nostru” s-a urmărit realizarea unei colecţii de exemple, de activități ce implică competențe STEAM, care este necesară şi oportună, nu pentru a oferi „reţete de predare”, ci pentru a stimula imaginaţia constructivă şi harul pedagogic al fiecărui învăţător. Prin intermediul sarcinilor din lumea reală, profesorii își pot angaja elevii într-o învățare semnificativă și o evaluare autentică, iar aceasta este cea mai bună pregătire pentru lumea din afara școlii. Proiectul a analizat impactul acestui tip de învățare informală a științelor asupra:

a) educației științifice formale și a intervențiilor mai tradiționale ale învățării informale a științelor;
b) asupra cetățeniei științifice, analizând cu precădere atitudinile, valorile și dispozițiile pe care tinerii le pot dobândi, în calitate de elevi și cetățeni, prin astfel de activități, față de știință, oamenii de știință și informațiile științifice în viața cotidiană.

Bibliografie:

- Activități STEAM, ed. Paralela 45
- Matematică uimitoare de Hannah Wilson Titlu original: Amazing Math Traducere: Mugur Butuza
- Știință senzațională de Stephanie Clarkson Titlu original: Sensational Science Traducere: Mugur Butuza
- Tehnologie grozavă de Claire Sipi Titlu original: Terrific Technology Traducere: Mugur Butuza
- Inginerie fabuloasă de Paul Virr Titlu original: Extreme Engeneering Traducere: Mugur Butuza

EVALUAREA ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL PREŞCOLAR

Prof. FELDRIHAN ANGELICA
Grădinița Nr. 230, Sector 6, București

Evaluarea, componentă a procesului instructiv - educativ, conferă acestuia un caracter reglabil şi autoreglabil, întrucât reprezintă mecanizmul fundamental al conexiunii inverse.Evaluarea poate fi definită ca activitatea prin care se înregistrează, prelucrează, interpretează informaţii despre calitatea rezultatelor şcolare şi a procesului care a condus la aceste rezultate, despre evoluţia procesului în vederea perfecţionării şi maximalizării rezultatelor.

Evaluarea oferă informaţii despre nivelul de dezvoltare şi de pregătire a copiilor, despre măsura în care au fost realizate obiectivele propuse, despre calitatea selectării, organizării, transmiterii şi însuşirii cunoştinţelor învăţării, despre calitatea metodelor şi mijloacelor didactice, despre eficienţa tipurilor de interacţiuni despre utilizarea timpului.

În amplul proces de raţionalizare a învăţării, evaluarea a devenit una din comportamentele principale ale reformei. Inserările acesteia privesc lărgirea funcţiilor sale, diversificarea formelor, importanţa ei în funcţionarea procesului de învăţământ, creştera coerenţei manifestărilor sale.

În teoria şi practica evaluării în învăţământul preşcolar pot fi enumerate următoarele tendinţe:

- extinderea evaluării de la evaluarea rezultatelor copilului la evaluarea procesului care a condus la aceste rezultate. Prin evaluare se înregistrează informaţii nu numai despre calitatea prelucării şi transmiterii cunoştinţelor, a strategiilor educative, a metodelor şi mijloacelor didactice de adecvare a lor la obiective , despre rigurozitatea elaborării obiectivelor, ierarhizarea lor, adecvarea lor la vârsta preşcolarilor;
- înţelegerea rezultatelor şcolare ca o realitate complexă care nu poate fi redusă la cunoştinţe şi care include şi capacitatea de aplicare a cunoştinţelor, de transferare a lor în alte situaţii, capacităţi intelectuale, conduite morale, trăsături de personalitate;
- utilizarea unor modalităţi de interpretare permanentă a acţiunilor evaluative în activitatea instruirii educative sub forma evaluării iniţiale, formative şi sumative;
- integrarea în acţiune evaluativă a unor operaţii diferite , dar complementare-măsurare, apreciere şi decizie;
- obiectivarea evaluării în vederea pregătirii preşcolarului pentru reuşita şcolară prin raportarea rezultatelor nu numai la posibilităţile individuale şi ale grupei, ci, în primul rând, la obiectivele prevăzute de programă;
- perfecţionarea tehnicilor în aşa fel încât să ofere informaţii cât mai exacte şi cuprinzătoare despre rezultatele activităţii şi desfăşurarea acesteia;

În procesul instructiv – educativ din grădiniţă evaluarea îndeplineşte mai multe funcţii:

- de constatare (descriere, măsurare) a rezultatelor obţinute de cei educaţi;
- de clasificare , ierarhizare a acestora după performanţele obţinute;
- de diagnoză, adică de cunoaştere a factorilor ce au condus la aceste rezultate;
- de prognoză, de prefigurare a soluţiilor de ameliorare a rezultatelor, eliminare a lipsurilor şi erorilor, reglarea şi perfecţionare a activităţii;

Privind din perspectiva educatoarei/ institutorului, funcţiile evaluării vizează:

- stabilirea eficienţei organizării, structurii, accesibilizării conţinutului, alegerea strategiei adecvate grupei sau indivizilor din grupă
- descoperirea unor lacune, dificultăţi,rămâneri îm urmă pentru că pe baza lor să elaboreze un program de recuperare (cu întreaga grupă, pe grupuri mici sau individual);
- anticiparea, proiectarea, organizarea şi conducerea ştiinţifică, eficientă, a următoarelor secvenţe de instruire;

Pentru preşcolari, funcţiile specifice ale evaluării sunt educative :

- îl ajută să fixeze, să consolideze şi să reţină cunoştinţele prin repetare şi prin întărirea pozitivă pe care evaluarea o determină, să le integreze în sisteme;
- să-i mărească încrederea în forţele proprii ori să-i descurajeze comportamentele negative sau ineficiente;
- îi susţine interesul pentru cunoaştere;
- îi stimulează şi îi dirijează învăţarea;
- contribuie la formarea capacităţii de autoapreciere şi la stimularea trebuinţei de autoafirmare;

Evaluarea este o activitate complexă implcând trei operaţii succesive – măsurare, apreciere, decizie, operaţii mentale să analizeze şi să perfecţioneze procesul instructiv-educativ;

Măsurarea este operaţia prin care se atribuie un număr unui rezultat şcolar pe baza unei caracteristici observabile. Calitatea măsurării depin de calitatea instrumentelor de măsurat şi de priceperea educatoarei de a le folosi.

Instrumentele de măsurat trebuie să dispună de următoarele calităţi:

- validitate (instrumental va măsura ceea ce educatoarea îşi propune să măsoare);
- fidelitate (în cursul aplicări lui successive instrumental va oferi rezultate constante);
- obiectivitate (instrumental va oferi aceleaşi informaţii în cazul utilizării lui de evaluator diferiţi);
- sensibilitate (instrumentul va evidenţia cele mai fine modalităţi interne ivite în rezultatul şcolar măsurat);
- aplicabilitate(calitatea instrumentului de a fi administrat şi utilizat cu uşurinţă);

În grădiniţă pot fi utilizate instrumente ca: teste psihologice, tehnici sociometrice , probe practice, artistice, sportive, fişe de evaluare; natura rezultatelor determină tipul de instrument. Educatoarea foloseşte instrumente construite de ea însăşi, dar şi instrumente deja elaborate. Elaborarea oricărei probe se porneşte de la obiective.

Aprecierea reprezintă operaţia prin care se emit judecăţi de valoare asupra rezultatelor. Este subiectivă, depinzând de experienţa pedagogică, de personalitatea şi stilul educaţional al educatoarei, de temperamentul copilului, precum şi de gradul lui de adaptare la cerinţele grădiniţei.

Pentru eliminarea subiectivităţii, aprecierea trebuie să fie precedată de măsurare. Măsurarea şi aprecierea servesc deciziei, luării unor soluţii menite să perfecţioneze rezultatele şi procesul instructiv – educativ.O evaluare eficientă include toate cele trei operaţii. Măsurarea neurmată de apreciere şi decizie este gratuită. Aprcierea în absenţa măsurării este subiectivă. Decizia în absenţa măsurării şi aprecierii nu este adecvată. Pentru activitatea concretă de evaluare desfăşurată de un cadru didactic, premisele esenţiale sunt:

- cunoaşterea teoretică şi practică a particularităţilor copilului;
- competenţa în domeniul evaluării;
- cunoaşterea scopurilor definite, operaţionalizate, a inventarului de performanţe posibile, pe care le oferă planul de învăţământ (curriculum-ul);

În fiecare secvenţă educativă, intr-o primă fază, educatoarea preia unele din obiectivele din program, le adaptează particularităţilor copiilor şi situaţiilor de învăţare, le redefineşte, le ordonează liniar şi ierarhic pentru a le înscrie în logica didactică.

Digital skills promoted by schools in a digitalised society

Sărdărescu Carmen
CNI Matei Basarab, Rm.Valcea

The daily lives of children and adolescents are more digitalised than ever before, therefore it is crucial for schools to meet the pupils'needs at the point where they are in their digital lives. Digital literacy is a complex ability which our students have to possess since an early age. It is defined as encompassing skills that relate to using ICT effectively, efficiently and responsibly, combining basic ICT skills, computational thinking, media literacy and information literacy. I believe that such broad access to digital competence in schools is necessary in order to meet current and future challenges. It is of paramount importance for our students to be prepared for the future world of work.

With an ever-increasing digitalised life, it becomes more important for children and adolescents to develop digital judgement, and to learn how to cope with digital challenges in a good and safe way. Digital development in today's society is fast-paced just like evry little aspect of our life. To take advantage of the possibilities within digitalisation, there is a continuous need for specialised digital competence and a high level of general digital competence in society. The labour market relies on the education system. Educating the future employees with advanced digital knowledge, skills and competence needed to work in different occupations is a must in the school system nowadays. At the same time, all citizens need general digital competence to use the developed services, to perform duties using ICT, to make sound choices in their digital lives and to secure privacy. Digital competence in schools, competence in using tools and to communicate via digital media are important areas within the digital competence that schools must offer. Other important areas within digital literacy are digital judgement and reflection on our technological society. That is why new subjects should be introduced in the school curricula to offer equal chances to each and every student in the world.

I truly believe it will be vital in the future for teachers to be aware of how social media, and continuously new media technologies, influence and change our students' daily lives. Similarly, an important question to ask in schools is how we, as teachers, can influence new technology through our own usage. The creation of technology is also an important competence, as this helps to ensure welfare and solve common problems in the world today. To ensure digital value creation in the future, I am firmly convinced that we need new generations that are not only capable of consuming, but also capable of creating. In order to utilise the digital possibilities, I believe it is essential for school staff to work together with a common understanding of the type of digital competence the pupils will develop. I also believe it is crucial for teachers and school management to cooperate on the type of digital competence the teachers need and offer them the necessary courses to be able to keep a high standard in teaching.

Professional digital competence can be linked to the teachers' own professional practice and knowledge enhancement. At the same time, this means that teachers must also have the competence to support pupils in their development of competence in using digital technologies in self-learning. I do believe that a large challenge in digitalised schools is to create enough situations where teachers actually teach useful ways of working with subjects digitally. I believe that digital tools should be used in a pedagogically sound manner, namely, to create teaching situations where digital tools are used to exploit the best possible potential for learning.

Many schools and teachers work diligently on the academic and pedagogical possibilities that lie within digital technologies. At the same time, I believe that adequate adaptation to enable the pupils to develop their digital competence requires

systematic professional cooperation between the teachers. In conjunction with this, productive questions such as how digital practices can be integrated into the existing subjects and how common practices can be created in schools can be asked. To develop good digital practices, it is crucial that digital technology does not only turn into what each teacher wants to do – it should become a joint project where everybody acts towards a common goal: the acquisition of digital skills. I have pinpointed the fact that several of the contributions point out the responsibility and role of teacher training programmes. I think that teacher training institutions must be aware of their responsibility for contributing to the digital competence of teachers.

In conclusion, even though we have had computers and digital literacy in schools for a while now, we can say that we still have the potential to develop and improve. This applies to work related to the competence the pupils will acquire, pedagogical use of ICT and, not least, the competence of teachers at the crossroad between subject, didactics and technology.

Bibliography:

Bernard Marr, “Future Skills”, 2022, Wiley

Nick Pernisco, “Media literacy”, 2020, Indy Pub

Lisa Estrada, Heather Rubin, Andrea Honigsfeld, “Digital-Age Teaching for English learners”, 2022, Sage Publications Inc.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC DE LA TRADIȚIONAL LA MODERN

PROF.ÎNV. PREȘCOLAR TERȚIU DANIELA,
GRĂDINIȚA NR.2 NEREJU MIC

Moto: ***„****Copiii sunt tot ce avem mai scump. Bogăţia noastră cea mai mare sunt copiii pe care i-am crescut şi educat, căci asta este menirea educatorului pe pământ. Această menire de a creşte şi educa copii atrage dupa sine o mare responsabilitate*.”

Educaţia înseamnă iluminarea fiinţei, dumerire, scoatere la suprafaţă a adevărului, înţelegere şi revelare. Prin educaţie, omul se eliberează de întunericul din el şi din jurul său, intrând în sfera luminii adevărului, a binelui, a dreptăţii, într-un cuvânt, a valorii.

Metafora este clar explicată în filosofia antică, dar primeşte o consistenţă cu totul deosebită în creştinism. ,,Educaţia este cea mai mare şi mai grea problemă ce i s-a dat omului spre rezolvare.’’

Într-o lume aflată în permanentă transformare, modernizarea învăţământului prin utilizarea metodelor noi de învăţare-evaluare a unor strategii moderne, care permit reasamblări, reajustări şi adaptări la disciplinele de învăţământ, depinde în ultimă instanţă de cunoaşterea, de înţelegerea şi de abilitatea de a le folosi. Prin adaptarea vechilor valori la noile cerinţe ale societăţii, cadrul didactic “nu este un simplu executant al unor prescripţii sau reţete, ci devine factor activ al procesului de învăţământ, învaţă cu cei pe care îi învaţă, având rol de coordonator şi catalizator al educaţiei şi instrucţiei” (Romita Jucu).

Dezvoltarea educaţiei, în general, şi cea a învăţământului, îndeosebi, au determinat apariţia treptată, în fiecare ţară, a unui ansamblu de instituţii şcolare de diferite grade, profile şi forme, care au alcătuit sistemul de învăţământ al acelei ţări.

Sistemul de învăţământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere si dinamism faţă de nou, dezvoltându-se şi acţionând în concordanţă cu cerinţele economico-sociale cu progresul ştiinţifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului ştiintifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului român, în condiţiile societăţii civile şi a statului de drept, democratic.

Reforma învăţământului se înscrie în actualul context politic şi economico-social ca o tactică folosită de societate în cadrul strategiei naţionale globale care vizează ca obiectiv remodelarea comportamentului pedagogic în perspectiva amplificării randamentului în prestaţia efectuată. Educatorul este agentul uman care mediază decisiv orice schimbare / inovare în cadrul învăţământului.

Profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de integrare socioprofesională şi educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un învăţământ de calitate. Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura esenţial înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar.

Învăţarea presupune şi mister, şi un mare paradox, ea înseamnă şi dezvăţ, împotrivire, încălcare a regulilor venite din afară. Pe lângă regula ascultării şi supunerii, educatorului trebuie să i se recunoască şi dreptul de a încălca, de a construi un

set de norme personale, în acord cu ceea ce el poate şi speră să întreprindă. Acesta nu trebuie să conducă la o libertate exagerată, ci la o asumare cât se poate de responsabilă a propriului destin. Libertatea persoanei este derivată şi câstigată din felul cum are loc raportarea la obligaţiile ce decurg din ecuaţia de mai sus.

- îmbogăţirea şi dersificarea curriculum-ului(reevaluarea şi perfecţionarea disciplinelor consacrate, introducerea unor obiecte de învăţământ – educaţia ecologică, educaţia pentru pace, sunt domenii noi de cunoaştere

- reevaluarea funcţiilor aplicative ale conţinutului (ridicarea statutului activităţilor practice ; practica trebuie să aibă o programă, metode şi conţinuturi proprii) ;

- asimilarea perspectivei interdisciplinare, a predării integrale a ştiinţei.

- introducerea programelor diferenţiate de studiu – organizarea modulară (tratarea diferenţiată a elevilor, variaţia timpului şi a sarcinii de învăţare, asigurarea unui minimum comun de performanţe şcolare – baremuri şcolare minimale) ;

- informatizarea învăţământului. Se ştie că tinerii şi copiii sunt atraşi de cultura digitală şi de suporturile tehnice ce o promovează. Nu putem spune exact cât de mare este această latură a culturii, dar există, ne invadează, ne infestează. Din punct de vedere expresiv, cyber cultura este mai aproape de interesele tinerilor, prezentându-se sub formă de jocuri, videoclipuri, chat-uri, etc.

Rolul cadrului didactic în învăţământul tradiţional:

AVANTAJE:

- Asigură însuşirea temeinică şi sistematică a cunoştinţelor predate

LIMITE:

- predă, expune, ţine prelegeri;
- explică şi demonstrează;
- limitează foarte mult activitatea elevilor (expunerea nu trebuie să depăşească cel mult 30% în cadrul unei ore);
- lasă puţin timp de iniţiativă elevilor, manifestat de regulă prin întrebări generatoare de explicaţii;
- elevii se află într-un raport de dependenţă faţă de învăţător.
- Impune puncte de vedere proprii;
- se consideră singurul ,,expert’’într-o problemă.
- deţine adevărul (absolut);
- ştie ce este adevărat sau fals, corect sau incorect, ceea ce trebuie să înveţe elevul (ceea ce este ,,bun’’ pentru el).

Rolul cadrului didactic care promovează predarea-învăţarea în învăţământul modern:

- organizează şi dirijează învăţarea, o orchestrează şi o regizează;
- facilitează şi moderează activitatea de învăţare;
- ajută elevii să înţeleagă lucrurile şi să şi le explice;
- responsabilizează elevii în vederea funcţionării optime a grupului;

Lecţia de predare-învăţare devine astfel ,,o aventură a cunoaşterii” în care copilul participă activ,după puterile proprii,întâlnind probleme şi situaţii dificile,examindu-le şi descoperind soluţii plauzibile.Rolul profesorului constă în cel de stimulare şi dirijare.El trebuie nu numai să organizeze spaţiul şi activitatea, ci şi să participe alaturi de elevi la elaborarea cunoştinţelor, să servească drept model în legăturile interpersonale şi să încurajeze interacţiunile cooperante dintre elevi; să-i

îndrume cum să-şi folosească timpul, spaţiul, echipamentul şi materialele; să ajute invidul sau grupul sa extragă din experienţe informaţiile necesare,valorile şi să le interpreteze şi evalueze.

Bibliografie:

- Crenguţa, Lăcrămioara Oprea, *Strategii didactice interactive*” (2008),București
- Cucoș, C., Psdihopedagogie, Editura Polirom, Iași,1998
- Joiţa Elena (coordinator), E. Frăsineanu, M. Vlad, V. Ilie - ,,Pedagogie şi elemente de psihologieş colară’’, Ed. Arves, Craiova, 2003

De la învățământul tradițional la învățământul inovativ la preșcolari

Prof. Bancoș Loredana
G.P.P. ,,Otilia Cazimir”, Baia Mare

Procesul de învăţământ reprezintă mijlocul principal prin care societatea noastră educă şi instruieşte noile generaţii, responsabilitatea organizării şi conducerii acestui proces pornește de la grădiniță.

Procesul de învăţământ ne apare, astfel, ca un ansamblu de activităţi organizate şi dirijate, care se desfaşoară etapizat, în cadrul unor instituţii specializate, sub îndrumarea unor persoane pregatite în acest scop, în vederea atingerii anumitor obiective instructiv-educative.

Metodele utilizate la preşcolari sunt atât cele “clasice”, cât şi cele “moderne”; numai abilitatea cadrului didactic poate face ca orice metodă folosită să stârnească interesul copilului preşcolar şi să-l determine să înveţe în modul cel mai plăcut: prin joc. Cele mai utilizate metode interactive sunt cele care canalizează energiile creatoare ale preşcolarilor în direcţia propusă, le captează atenţia, stimulează mecasnismele gândirii, ale inteligenţei, voinţei, motivaţiei şi imaginaţiei şi îi implică afectiv în ceea ce fac.

Învățarea teoretică sau tradițională este o metodă folosită în educație dintotdeauna, însă eficacitatea ei a început să scadă odată cu apariția noilor tehnologii. Întrucât lumea este într-o continuă mișcare și schimbare, iar elevii au devenit din ce în ce mai curioși și mai energici, metodele tradiționale nu mai pot acoperi nevoia de cunoaștere a lor și nici nu mai prezintă un interes deosebit pentru aceștia. Cu toate acestea, această învățare nu trebuie și nici nu poate fi eliminată definitiv, deoarece poate deveni eficientă atunci când este completată de alte metode care aparțin învățării experiențiale sau când este folosită cu un public adult, care are deja un bagaj de cunoștințe mai mare în spate.

Învățarea experiențială este un concept relativ nou care introduce metode moderne de predare-învățare și care îmbogățește procesul didactic prin frumusețea și diversitatea strategiilor folosite la clasă. Deși ambele sunt apreciate pentru avantajele lor de către experții din educație, ele nu pot exista separat, ci trebuie folosite una în completarea celeilalte, implicând astfel în activitate și profesorul și elevul în mod egal, dezvoltând creativitatea amândurora și alternând teoria cu practica astfel încât elevul să asimileze ușor și în mod plăcut noi informații sau chiar să le descopere singur, ghidat fiind de profesorul de la clasă. Pe de o parte, învățarea teoretică este centrată pe folosirea unor metode clasice precum expunerea, conversația, demonstrația, exercițiul etc și pune în lumină mai mult profesorul, care are rolul principal, defavorizând astfel elevul, care ascultă pasiv și care asimilează informații pe care de cele mai multe ori nu le poate corela cu realitatea. Această metodă favorizează învățarea mecanică și nu dezvoltă gândirea critică a elevului. Acesta preia informațiile așa cum le primește și, în vederea evaluării, încearcă să le reproducă identic pentru obținerea unor rezultate bune. Atunci când informațiile asimilate sunt așezate într-un alt context sau când sunt cerute situații concrete din realitate, elevul întâmpină dificultăți în transpunerea acestor informații în viața cotidiană, întrucât el nu a fost instruit în acest sens. Totodată, învățarea teoretică nu pune accentul pe tratarea diferențiată a elevilor, în funcție de competențele și de stilul lor de învățare. Astfel, această metodă poate deveni foarte ușor plictisitoare, deoarece elevii buni nu pot evolua foarte mult, iar elevii mai slabi nu au capacitatea să asimileze atâtea informații prin acest tip de învățare.. Învățarea experiențială pune accentul pe experiență și pe practică și încearcă să dezvolte un elev autodidact: încurajează elevul să preia inițiativa, încurajează curiozitatea și dezvoltă

setea de cunoaștere a copiilor și îl invită pe elev să se implice activ în procesul didactic, astfel încât să își poată forma anumite deprinderi pe care să le rețină și să le folosească și în alte contexte din viitor.

În şcoala modernă, dimensiunea de bază în funcţie de care metodele de învăţământ sunt considerate inovative este caracterul lor activ adică măsura în care sunt capabile să declanşeze angajarea elevilor în activitate, concretă sau mentală, să le stimuleze motivaţia, capacităţile cognitive şi creatoare.

Aceste metode inovative se numesc metodele interactive centrate pe elev**,** acele modalităţi moderne de stimulare a învăţării şi dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experienţe, de cunoştinţe.

Interactivitatea presupune o învăţare prin comunicare, prin colaborare, produce o confruntare de idei, opinii şi argumente, creează situaţii de învăţare centrate pe disponibilitatea şi dorinţa de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă şi activă, pe influenţa reciprocă din interiorul microgrupurilor şi interacţiunea socială a membrilor unui grup.

Implementarea acestor instrumente didactice moderne presupune un cumul de calităţi şi disponibilităţi din partea cadrului didactic: receptivitate la nou, adaptarea stilului didactic, mobilizare, dorinţă de autoperfecţionare, gândire reflexivă şi modernă, creativitate, inteligenţa de a accepta noul şi o mare flexibilitate în concepţii.

Uneori considerăm educaţia ca o activitate în care continuitatea e mai importantă decât schimbarea. Devine însă evident că trăim într-un mediu a cărui mişcare este nu numai rapidă ci şi imprevizibilă, chiar ambiguă. Nu mai ştim dacă ceea ce ni se întâmplă este “bine” sau “rău”. Cu cât mediul este mai instabil şi mai complex, cu atât creşte gradul de incertitudine.

Datorită progresului tehnologic şi accesului sporit la cunoaştere şi la resurse ne putem propune şi realiza schimbări la care, cu câtva timp în urmă nici nu ne puteam gândi.

E bine ca profesorul să modeleze tipul de personalitate necesar societăţii cunoaşterii, personalitate caracterizată prin noi dimensiuni: gândire critică, creativă, capacitate de comunicare şi cooperare, abilităţi de relaţionare şi lucru în echipă, atitudini pozitive şi adaptabilitate, responsabilitate şi implicare.

Un învăţământ modern, bine conceput permite iniţiativa, spontaneitatea şi creativitatea copiilor, dar şi dirijarea, îndrumarea lor, rolul profesorului căpătând noi valenţe, depăşind optica tradiţională prin care era un furnizor de informaţii.

În organizarea unui învăţământ centrat pe copil, profesorul devine un coparticipant alături de elev la activităţile desfăşurate. El însoţeşte şi încadrează copilul pe drumul spre cunoaştere.

Utilizarea metodelor interactive de predare – învăţare în activitatea didactică contribuie la îmbunătăţirea calităţii procesului instructiv - educativ, având un caracter activ – participativ

Bibliografie:

1. Cojocariu,V., , 2006, Secrete metodice în didactica preşcolară, vol. 2, Editura C.C.D., Bacău.
2. Creţu, C. , 1997, Psihopedagogia succesului, Iaşi, Editura Polirom.
3. Erich Geissler, 1977, Mijloace de educaţie, Bucuresti, Editura Didactică şi Pedagogică.
4. Oprea, Crenguţa - Lăcrămioara – “ Strategii didactice interactive”, ed. a III-a, EDP, Bucureşti, 2008
5. Pânișoară, Ion- Ovidiu – “ Comunicarea eficientă”, ediţia a III-a, Editura Polirom, Iaşi, 2006

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC ÎNTRE TRADIȚIE ȘI INOVAȚIE

Turbatu Luminița
Grădinița cu P.P. nr.2 Focșani

Învățământul românesc a cunoscut de-a lungul timpului numeroase transformări, de la sistemele tradiționale de predare până la adoptarea tehnologiilor și metodologiilor inovatoare. Evoluția acestui sistem a fost influențată de numeroși factori, printre care se numără contextul social, politic și economic, precum și nevoile educaționale ale elevilor și ale societății în general.

Educația a parcurs un drum lung și anevoios, de la tradiție la inovație. În continuare, voi încerca să evidențiez principalele etape prin care a trecut sistemul de învățământ din România și cum acestea au influențat evoluția educației românești.

Tradițional, învățământul românesc se baza pe metode de predare de tip frontal, cu accent pe memorizare și învățare prin repetiție. Aceste metode au fost valabile pentru mult timp și au avut succes în a crea generații bune de elevi, capabili să-și amintească și să reproducă informații la examene. Cu toate acestea, o astfel de abordare nu a fost întotdeauna suficientă pentru a dezvolta abilități de gândire critică și creativă sau pentru a stimula curiozitatea și interesul elevilor pentru învățare.

Așadar, învățământul tradițional a fost caracterizat de o educație formală, bazată pe memorare și repetare, și pe o abordare didactică rigidă. Aceasta a fost în mare parte influențată de modelul austriac, care a dominat sistemul de învățământ în timpul Imperiului Austro-Ungar, dar și de cel rusesc, care a avut o mare influență asupra educației din Basarabia și Bucovina.

În perioada interbelică, învățământul românesc a cunoscut o perioadă de reforme și modernizare. Învățământul primar a fost extins și obligatoriu, iar școlile tehnice și profesionale au început să primească mai multă atenție. În acest timp, s-au înființat și primele universități din țară, care au avut un impact major asupra dezvoltării culturale și intelectuale a populației.

După al Doilea Război Mondial, sistemul de învățământ din România a fost reorganizat și controlat de Partidul Comunist. Învățământul a fost văzut ca un instrument de propagandă și control social, iar abordarea didactică a devenit și mai rigidă și mai formală. Învățământul superior a fost redus la o simplă instrucție profesională, iar creativitatea și gândirea critică au fost înăbușite.

În urma Revoluției din 1989, sistemul de învățământ din România a trecut prin mai multe reforme. Învățământul primar și gimnazial a fost modernizat, iar curriculumul a fost actualizat și adaptat la noile nevoi ale societății. În același timp, sistemul de învățământ superior a fost reorganizat și deschis către cooperarea internațională și către colaborarea cu mediul de afaceri și cu sectorul privat.

O schimbare semnificativă a avut loc în anii '90, odată cu adoptarea Legii Educației Naționale, care a introdus concepte precum autonomia școlară, învățarea bazată pe competențe și pe proiecte, precum și o educație mai personalizată, adaptată nevoilor individuale ale elevilor. Aceste schimbări au încurajat metode de predare mai interactive și mai inovatoare, care implicau elevii în procesul de învățare și îi ajutau să-și dezvolte abilitățile și competențele necesare pentru a reuși în viață.

Cu toate acestea, implementarea efectivă a acestor schimbări a fost încetinită de probleme precum lipsa de resurse, infrastructura inadecvată și un sistem de evaluare care încuraja încă un stil de învățare bazat pe memorare și repetiție. În ultimii ani însă, există un interes crescut în a adopta tehnologii și metodologii inovatoare, care să ajute la dezvoltarea abilităților digitale și la pregătirea elevilor pentru o lume aflată în continuă schimbare.

Astăzi, învățământul românesc se află într-o perioadă de tranziție către o abordare inovatoare și mai flexibilă. Digitalizarea și tehnologiile moderne sunt integrate în procesul de învățare, iar elevii sunt încurajați să gândească critic, să fie creativi și să învețe într-un mod interactiv.

Astfel, învățământul românesc a început să adopte o abordare mai personalizată, bazată pe nevoile și interesele individuale ale elevilor, și care implică mai multe forme de învățare, cum ar fi învățarea prin jocuri, învățarea bazată pe proiecte, învățarea bazată pe probleme și învățarea la distanță. Mai mult decât atât, se pune un accent tot mai mare pe dezvoltarea competențelor sociale și a celor digitale. Introducerea de tehnologii precum tabletele, laptopurile și alte dispozitive inteligente a schimbat modul în care elevii accesează informația și cum comunică între ei și cu profesorii.

În ultimii ani, România a făcut progrese semnificative în ceea ce privește digitalizarea educației. În prezent, majoritatea școlilor din România sunt dotate cu echipamente și tehnologie digitală, iar profesorii au acces la diferite instrumente și resurse online pentru a sprijini procesul de predare.

În contextul pandemiei de COVID-19, digitalizarea educației a devenit o prioritate pentru autoritățile române, iar multe școli au fost nevoite să treacă rapid la învățarea online. Acest proces a dus la creșterea utilizării platformelor și a instrumentelor digitale în cadrul educației. Există încă provocări în ceea ce privește digitalizarea educației în România, cum ar fi infrastructura slabă de internet în anumite zone ale țării și lipsa de competențe digitale a unora dintre profesori și elevi.

În concluzie, digitalizarea educației în România reprezintă un proces în desfășurare, iar autoritățile și instituțiile de învățământ trebuie să continue să investească și să dezvolte resurse și instrumente digitale pentru a asigura accesul la o educație modernă și eficientă.

Bibliografie:

1. *Istoria educației în România de la origini până în prezent*, Ion Ghinoiu, 2007.
2. *Politici și strategii pentru modernizarea învățământului preuniversitar și universitar din România*, 2012, Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului.
3. *Școala românească între trecut și viitor*, Ionuț Butoi și Teodora Secășan, 2018.

METODE UTILIZATE LA LIMBA ŞI LITERATURA ROMÂNĂ ÎN ÎNVĂŢAREA CENTRATĂ PE ELEV

Prof. înv. primar GRAMA TEREZIA ILDIKO
L.T.”I. Buteanu” Şomcuta Mare, jud. Maramureş

Suntem în era informaţională pe care unii cu greu o acceptă. În învăţământ au loc transformări rapide pornind de la crearea mediului de învăţare care poate eficientiza tehnicile de învăţare sau le poate bloca, încetini uneori din lipsa banilor, alteori din dezinteresul dascălilor.

Nevoile şi cerinţele copiilor pe scena educaţională pretind dascălilor o schimbare radicală a modului de abordare a activităţilor didactice. Sistemul de învăţarea are ca obiective schimbarea mentalităţii şi formarea unor dascăli reflexivi, utilizarea calculatorului în activitatea didactică, în opţionale şi alte activităţi non-formale.

Trecerea la o metodologie mai activă, centrată pe elev implică elevul în procesul de învăţare şi îl învaţă aptitudinile învăţării, precum şi aptitudinile fundamentale ale muncii alături de alţii şi ale rezolvării de probleme. Metodele centrate pe elev implică individul în evaluarea eficacităţii procesului de învăţare şi în stabilirea obiectivelor pentru dezvoltarea viitoare.

Utilizând metode, mijloace şi tehnici diverse de evaluare în activitatea didactică, se educă şi se dezvoltă capacităţile creatoare ale elevilor, precum şi încercările originale de a găsi soluţii variate de rezolvare a situaţiilor problematice. Aceasta este ipoteza de la care am pornit atunci când mi-am propus să aplic proiectul despre care voi vorbi în continuare.

În realizarea acestui studiu am pornit de la aplicarea proiectului educativ “Lecturile lunii”, proiect ce a cuprins 3 etape, fiecare etapă finalizându-se cu un concurs pe grupe. Fiecare etapă a acestui proiect a însemnat o trimitere spre realizarea unor metode alternative de evaluare pentru a dezvolta capacitatea creatoare a elevilor şi capacitatea de a extrage informaţii impoertante dintr-un volum de date.

Scopul acestui proiect a fost stimularea interesului pentru lectură, a imaginaţiei creatoare, a creativităţii lexicale în perioada micii şcolarităţi.

Prima etapă a proiectului *Lecturile lunii octombrie* a cuprins lecturile :

• Domnu’ Trandafir – M. Sadoveanu

• Ce te legeni, Revedere, Făt-Frumos din Lacrimă – M. Eminescu.

Studiind chipul învăţătorului desprins din textul *Domnu’ Trandafir*, le-am propus elevilor să consulte diferite surse pentru a descoperi alte aspecte ale acestei teme. Astfel, prin **investigaţie**, portretul învăţătorului a putut fi întregit şi comparat cu datele oferite de textele *Domunul Vucea, Şcoala din Humuleşti, După 50 de ani*.

Elevii s-au descurcat minunat, lucru care se poate observa şi din comentariile lor:

„Când scriam acele informaţii mi se părea că acei învăţători sunt lângă mine şi-mi şoptesc tot ce trebuie aflat despre ei.” (D.V.)

„Mie mi-a plăcut povestea *Domnul Vucea* pentru că a fost palpitant la caracterizare. Eu cred că m-am descurcat la toate.” (L.D.)

„Mie mi-a plăcut foarte mult această temă pentru că am citit patru lecturi care mi-au plăcut foarte mult. Eu am întâmpinat dificultăţi când trebuia să introducem chipul învăţătorilor în compunere. Dar mi-a plăcut foarte mult.” (A.A.)

„Nu pot să spun că mi-a fost greu, dar nu pot să spun ca mi-a fost nici uşor.” (M.L.)

„Mie mi-a plăcut să citesc poveştile acelea frumoase. Şi acestea au fost pe placul meu. Doar la caracterizare am întâmpinat probleme, dar am reuşit.” (Ş. D.)

Această metodă – investigaţia – a condus la informaţii relevante despre: creativitatea şi iniţiativa elevului, despre modul de participare în cadrul grupului şi de cooperare cu colegii, despre perseverenţa în muncă, fiexibilitatea gândirii.

Tot aici, în prima etapă a proiectului, pornind de la studierea poeziilor *Ce te legeni, Revedere*, am realizat **proiectul** cu titlul*Tristeţi şi bucurii de toamnă*. Am ales proiectul pentru că lucrând în echipă, elevii îşi dezvoltă abilităţile de comunicare şi învaţă să-şi organizeze mai bine timpul. Toate materialele au fostcuprinse în *Cartea Toamnei*.

În urma discuţiilor purtate cu elevii, se poate concluziona că în timp ce lucrează la proiecte, aceştia îşi dezvoltă competenţe reale, corezpunzătoare secolului în care trăim şi anume: capacitatea de a lucra cu ceilalţi, capacitatea de a lua decizii bine gândite, de a avea iniţiativă, de a comunica eficient.

„Mi-a plăcut foarte mult pentru că am lucrat împreună, fiecare a avut o contribuţie, chiar şi A.D. a reuşit să fie alături de noi şi să lucreze frumos." (A.A..)

„Sunt bucuros că am realizat împreună cu colegii acest portofoliu." (Ş.D.)

A doua etapă a proiectului *Lecturile lunii noiembrie* a cuprins următoarele lecturi istorice :

• Scrisoarea III – M. Eminescu
• Condeiele lui Vodă – D. Almaş
• Moş Ion RoatăşiVodă Cuza – I. Creangă
• Stejarul din Borzeşti – E. Camilar.

Aici, studiind despre Ştefan cel Mare, am realizat, tot pe grupe, **proiectul interdisciplinar** *Ştefan cel Mare şiSfânt*, având ca suport câteva materiale şi activităţi.

Folosind aceată metodă de evaluare interdisciplinară, am pus elevul să caute, să sintetizeze, să asocieze, să compare şi nu în ultimul rând, să-şi scoată din „cutiuţele” minţii lor cunoştinţele, indiferent la ce disciplină au fost dobândite.

Ultima etapă a proiectului *Lecturile lunii martie – În lumea poveştilor lui Creangă* s-a desfăşurat sub forma unui mini-spectacol dedicat marelui povestitor. Această etapă s-a finalizat prin prezentarea **portofoliului** *Creangă – cel mai frumos mărţişor*. Prin realizarea acestui portofoliu am verificat modul în care ştiu să utilizeze sursele de informaţie, interesul, precum şi originalitatea, sensibilitatea şi creativitatea elevilor.

La realizarea portofoliului despre Creangă, copiii „s-au întrecut pe ei” atunci când au prezentat munca lor . Am avut ocazia să descopăr copii talentaţi la pictură, laliteratură, copii care au adunat materiale ce depăşeau foarte mult cerinţele unei teme. Dar, datorită baremului care s-a dovedit uşor de aplicat, evaluarea portofoliilor mi-a oferit reale satisfacţii profesionale datorate mai ales seriozităţii şi interesului pe care l-am constatat în realizarea sarcinilor date, în cazul majorităţii elevilor.

Citez câteva păreri ale elevilor despre alcătuirea acestui portofoliu:

„Când am avut de realizat cioechinele despre năzdravăniilile lui Nică, am simţit că Ion Creangă este lângă mine şi îmi dădea inspiraţie să caut informaţii despre el. Mie mi-a folosit mult portofoliul la lectură pentru a luat o notă mai bună”. (M. L.)

„Mi-a făcut o mare plăcere să fac portofoliul pentru că am găsit informaţii care mi-au plăcut – mai ales unde trebuie să scriem fragmente care o descriu pe mama lui Nică. Am întâmpinat o mare dificultate la punctul în care trebuie să departajăm poveştile şi povestirile pentru că toate sunt frumoase.” (A. A.)

„Mie mi-a plăcut cel mai mult compunerea şi cioechinele, dar mai ales informaţiile despre Ion Creangă – m-a făcut sa explorez viaţa lui. Nu prea m-am descurcat la desene fiindcă pe mine nu mă definesc desenele. Mie îmi place sa explorez vieţile oamenilor.” (L. E.)

„Eu nu prea m-am descurcat la compunerea cu Eminescu şi Creangă. Cel mai mult mi-a plăcut să dăm notă poveştilor lui Creangă de la 1 la 5, cvintetul şi ciorchinele. Mie mi-a prins bine acest portofoliu pentru că am avut ocupaţie.” (L. D.)

„Experienţa aceasta m-a îndrumat să citesc mai mult, să studiez mai mult. Iar când ne-aţi dat să povestim despre Ion Creangă, parcă am vorbit despre mine. Şi vă mulţumesc că mi-aţi dat această oportunitate.” (B. I.)

Aş putea concluziona că aceste metode au pus accent pe cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de evaluare. Au contribuit la dezvoltarea gândirii critice, la dezvoltatea creativităţii, au implicat activ elevii în actul didactic.

Diversitatea metodelor şi procedeelor practicate nu ajută doar elevul, ci îmbogăţeşte în mod considerabil şi exprienţa didactică a învăţătorului. Îi oferă o gamă mai largă de alternative şi posibile alegeri; posibilitatea de a lua decizia cea mai adecvată.

Consider că utilizarea alternativelor metodologice moderne în activitatea didactică contribuie la îmbunătăţirea calităţii procesului instructiv-educativ, având cu adevărat un caracter activ-participativ şi o reală valoare educativ-formativă asupra personalităţii elevilor.

Un învăţământ modern, bine conceput, va permite iniţiativa şi spontaneitatea, creativitatea elevului, dar şi dirijarea, îndrumarea sa, existenţa unor relaţii de cooperare între profesor şi elev. Acesta este elementul esenţial al învăţământului modern.

Este nevoie de gândire critică poate şi pentru că noi, dascălii, urmărim să formăm oameni cu putere de decizie, cu simţul răspunderii, oameni cu idei proprii, oameni în adevăratul sens al cuvântului. Gândirea critică îi învaţă pe elevi să emită şi să-şi susţină propriile idei. Satisfacţia noastră, a dascălilor, nu constă în a vedea că elevul a reprodus lecţia citită, compunerea sau comentariul dictat „cuvânt cu cuvânt”, ci în a-i pune în evidenţă *talentul* de a-şi realiza propriul rezumat, propria compunere. Elevul nu trebuie să fie o maşină de memorat, ci un creator. Avem obligaţia de a asigura atmosfera propice declanşării valului de idei personale, de a le da elevilor şansa de a se afirma ca adevăraţii descoperitori ai *noului* (chiar şi atunci când e vorba de o redescoperire).

Pot afirma cu tărie că ipoteza pe care am formulat-o la începutul acestui studiu privind utilizarea diversificată a metodelor se certifică. Elevii îşi dezvoltă capacităţile creatoare şi încercările originale de a găsi soluţii variate în rezolvarea problemelor. În acest sens am anexat diverse lucrări ale acestora din timpul activităţilor desfăşurate.

Bibliografie:

1. Radu, Ion, T. – *Evaluareaînprocesuldidactic*, EdituraDidacticăşiPedagogică, Bucureşti 2000
2. Cucoș, Constantin – *Educaţia,* Ed. Polirom, Iaşi, 2000
3. Radu, Ion, T. – *Teorie şi practică în evaluarea eficienţei învăţământului,* Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1981
4. Cerghit, Ioan– *Sisteme de instruire alternative şi complementare,* Ed. Aramis, Bucureşti, 2002

De la tradițional la „modern” în cadrul orelor de Matematică și explorarea mediului/Matematică

Profesor învășământ primar Vasilescu Mihaela
Liceul Tehnologic „Căpitan Nicolae Pleșoianu”
Râmnicu Vâlcea, Vâlcea, România

Schimbarea este legea fundamentală care guvernează întreaga natură. Tehnologia se schimbă rapid, nimeni nu poate garanta că lumea va fi aceeași peste cinci ani, pe măsură ce lucrurile evoluează și se schimbă continuu. Evoluția societății a condus la o nouă abordare în domeniul științelor educației, învăţământul cunoscând numeroase şi profunde transformări dominate de ideea înnoirii. Se distinge astfel trecerea de la didactica tradițională în care accentul era pus pe conținutul predat, la didactica modermă sau curriculară, centrată pe competențe, unde accentul este pus pe conținutul predat-învățat-evaluat. Prin urmare, didactica s-a schimbat foarte mult și se schimbă în continuare, căci înnoirea procedurilor de predare-învăţare a devenit unul dintre obiectivele majore ale reformei învăţământului de pretutindeni.

Prin urmare, în această perioadă a inovaţiilor şi descoperirilor din domeniul tehnic şi informatic, educaţia copiilor a necesitat o transformare din mai multe puncte de vedere. Schimbările din jur influenţează și copiii. Ele conduc la asimilarea unor noi date, informaţii, la formarea unor capacităţi şi comportamente, fiind un punct de sprijin al formării, al dezvoltării personalităţii şi integrării lor în activitatea contemporană.

Matematica constituie fundamentul culturii moderne, având în vedere că, omul modern trebuie să posede o pregătire matematică pentru a putea soluţiona multiplele şi variatele probleme de viaţă. Pentru unele profesiuni este necesar un bagaj mai simplu de cunoştinţe, pentru altele, dimpotrivă, se cer cunoştinţe foarte aprofundate. În contextul larg şi complex al vieţii sociale, economice şi politice este foarte greu ca, omul să formuleze un raţionament inteligent, dacă nu posedă o gândire matematică, care, evident, pornește de la cunoştinţe matematice corespunzătoare etapelor sale de formare.

Cercetările psihologice arată că la începutul vârstei şcolare mici apar şi se dezvoltă primele operaţii logice elementare: conjuncţia, disjuncţia logică şi negaţia. Formarea mulţimilor după una sau mai multe proprietăţi ale elementelor lor cultivă şi dezvoltă la elevi capacitatea de a lega între ele proprietăţile obiectelor care alcătuiesc o mulţime, cu ajutorul elementelor de relaţie. Una din premisele psihopedagogice esenţiale ale formării conceptului de număr natural, la copil, este apariţia primelor reprezentări asupra invariantei cantităţi. Plecând de la activităţi logice de comparare a mulţimilor, elevii vor deveni conştienţi de modul în care se stabileşte corespondenţa între două mulţimi prin legi de atribuire, de corespondențe, relationale etc. Introducerea conceptului de număr natural, impune, ca o etapă premergătoare, familiarizarea elevilor cu noţiunea de relaţie echivalentă a mulţimilor, de clasa de echivalenţă, de funcţie bijectivă etc. Procesul formării conceptului de număr natural se bazează pe noţiunea de mulţime şi introducerea operaţiilor cu numere naturale, are la bază operaţiile cu mulţimi de obiecte. Introducerea operaţiilor cu numere naturale se face cu ajutorul legăturilor dintre operaţii şi cunoştinţele însuşite anterior, ca o extindere, ca o aprofundare a acestora. Conceptul de „număr natural şi operaţii cu aceste numere” ocupă primul loc în obiectivele învăţământului matematic în şcoala primară. Ceea ce trebuie să se realizeze în reforma învăţământului matematic este schimbarea reală a accentului de la predarea și însușirea de informaţii (ceea ce revine asimilarea codificării cunoașterii profesorului sau/și adulților în limbajul matematic) de către elevi, pe formarea şi dezvoltarea gândirii matematice a micilor şcolari, pe dezvoltarea capacităţii acestora de a opera cu această gândire în viaţa socială cotidiană pentru a o releva/cunoaște/înțelege/etc. Dar din această cogniție directă a „concretului” lumii reale, prin dezvoltarea limbajului matematic și cel științific, elevului trebuie să i se „permită”/să i se „asigure calea de formare”/etc. să devină o ființă umană (human being) înzestrată cu o

gândire superioară/ sistemică/abstractă/etc. cu posibilitatea de construncție de spații ideatice (cum ar fi în cazul matematicii, spațiul euclidian 2D și 3D). De altfel, există o punte de legătură între matematica abstractă (platoniană) și matematica aplicată/folositoare/etc. în lumea reală (aristoteliană). De ce numărul natural este începutul și sfârșitul lucrurilor în matematică? Răspunsul este greu de formulat într-o singură frază. Deși, acesta a fost dat de Aristotel prin celebra sa afirmație că „oricărui obiect/lucru/fenomen/etc. din Univers îi corespunde un număr”, abia în secolul trecut s-a început să se înțeleagă ce a vrut să spună acesta. Deci, pentru a se înțelege teza lui Aristotel a trebuit să treacă mii de ani de cunoaștere a lumii reale de către om și încă mai avem de învățat/de înțeles/de cunoscut/etc., căci cunoașterea este nemărginită.

Istoria învățământului nu cunoaște metodă care să fi rămas neschimbată. Fiecare metodă, de-a lungul timpului, a suferit transformări, i s-a atribuit un caracter dinamic. Potrivit lui Cerghit, în evoluția metodologiei se observă două orientări:

- metodologia centrată pe elev care promovează metodele activ-participative;
- metodologia centrată pe grup care promovează metodele interactive.

Învățarea interactivă se bazează pe „interschimbul de informații și idei, de experiențe și reflecții, de interpretări și sugestii rezolvate, de opinii și convingeri, de impresii și atitudini, pe interacțiunile sociale care se stabilesc în interiorul clasei de elevi ori al micro-grupurilor sau în perechi”. (Cerghit, 2006, p. 74)

Învăţarea în grup exersează capacitatea de decizie şi de iniţiativă, dă o notă mai personală muncii, scoate în evidenţă aptitudinile şi talentele membrilor echipei, ceea ce asigură o participare mai vie, mai activă.

Cu ajutorul metodelor interactive, cadrul didactic trebuie să creeze elevilor situații în care copiii să își folosească o gamă largă de procese și operații mintale (observarea, identificarea, clasificarea, calcularea, verificarea, analiza şi sinteza, comparaţia, abstractizarea etc.), aceștia să folosească informațiile dobândite anterior în rezolvarea sarcinilor noi.

Aplicarea metodelor interactive, de grup, necesită mult tact din partea cadrului didactic, solicită mult timp de pregătire a conținuturilor, materialului didactic, dar și a formelor de organizare.

În didactica „modernă” întâlnim diverse metode interactive, de grup, pe care le putem folosi în procesul de predare - învățare – evaluare la disciplinele Matematică și explorarea mediului/Matematică. Voi exemplifica, în continuare, câteva dintre aceste metode:

- Metoda Cubului;
- Metoda Jigsaw (Mozaicul);
- Metoda piramidei;
- Philips 6/6;
- Schimbă Perechea;
- Explozia Stelară;
- Metoda Pălăriilor Ganditoare;
- Metoda Cadranelor;
- Metoda Ciorchinelui;
- Metoda Cvintetul.
- Metoda R.A.I.;
- Știu/Vreau Să Știu/ Am Învățat;
- Brainstorming-ul;
- Diagrama Venn;

- Ghicitorile;
- Investigația.

Bibliografie:

- Cerghit, I. (2006). *Metode de învățământ*. Iași: Editura Polirom;
- Bocoș, M., Jucan, D.(2007). *Teoria și metodologia instruirii. Teoria și metodologia evaluării*. Pitești: Editura Paralela 45;
- MEC. (2013). *Programa școlară pentru disciplina Matematică și explorarea mediului, clasa pregătitoare, clasa I și clasa a II-a, Aprobată prin ordin al ministrului Nr. 3418/19.03.2013*. București;

Demersul didactic între tradiție și inovație

Suciu Maria
Liceul Teoretic Eugen Pora, Cluj-Napoca

Analizând curentele cunoscute, curentul magistro – centrat, curentul puero – centrat, curentul socio – centrat, curentul tehno – centrat sau curentul centrat pe învățare, și luând în seamă opiniile părinților, ale elevilor și nu în ultimul rând ale colegilor mei, tind să cred că un loc important îl ocupă curentul magistro-centrat, dar acesta nu se manifestă permanent, noile politici educaționale deschizând drumul și pentru curentul puero-centrat sau pe cel centrat pe învățare.

Cu toate acestea, majoritatea profesorilor tind să fie tributari curentului magistro- centrat, fie pentru că așa au fost formați la rândul lor, fie pentru simțământul „datoriei împlinite”, deoarece prin anumite metode, transmit un anumit volum de cunoștințe selectate în funcție de logica proprie, fără să țină cont de nevoile și cerințele elevilor. Acest lucru este susținut și de faptul că fiecare elev trebuie să parcurgă aceeași materie și să și-o însușească. Desigur, acest curent este adoptat cu ușurință, devine mai confortabil și datorită materiei dense prevăzută de programele școlare și a timpului insuficient de parcurgere a acesteia, folosind metode care necesită mai mult timp, de gândire, de acțiune. Nu este de neglijat nici aspectul rezultatelor obținute care urmăresc parcurgerea programelor școlare, al evaluărilor în cazul disciplinelor de examen, astfel, se folosește mult timp din cadrul lecțiilor pentru transmiterea cunoștințelor prin transcriere/dictare, de multe ori, chiar dacă elevul nu înțelege ceea ce scrie.

Uneori ne întrebăm dacă toată informația pe care am primit-o în școală ne-a ajutat cu ceva, dacă a fost necesară, dacă ne-ar fi fost prezentată altfel, s-ar fi schimbat ceva? Undeva în adâncul nostru, recunoaștem că modul în care am fost educați ar fi putut fi îmbunătățit. Cu siguranță, au existat multe momente de risipire, cauzate de încercarea de a memora anumite informații, fără a vedea în ele o aplicabilitate în viața reală.

Deși, acum se recunoaște acest lucru și se încearcă o abordare a procesului de instruire mai flexibilă, centrată pe nevoile și interesele elevului, schimbarea este dificil de făcut . Această aplecare este determinată si de modificările profunde ale societății contemporane, ce își lasă amprenta asupra cerințelor de instruire a tinerei generații. Spre școală se privește mereu, de la ea fiind așteptate acele schimbări care să conducă la formarea unor personalități capabile să se adapteze realităților economice și sociale. De aici trecerea de la învățământul tradițional la cel centrat pe elev. Acest tip de învățare ar trebui să trezească din nou curiozitatea elevilor, dorința si motivația lor de a învăța, determinarea pentu a afla, deschiderea pentru a împărtăși.

Învățat cum să învețe, cum să analizeze lucrurile, cum să le folosească în alte contexte, să gândească, să acționeze independent, într-o manieră responsabilă, copilul care face tot ceea ce poate singur , va progresa , ocolind eticheta de analfabet funcțional. Lucrând independent, în ritmul lui, știind ca are nevoie de ajutor atît cât să se poată descurca singur, copilul astfel educat va repeta activitățile până la stăpânirea lor deplină, ceea ce îl va conduce la succes și la creșterea dorinței de a învăța.

Ca și profesor, am încercat să nu mă axez doar pe transmiterea unui volum de cunoștințe. De cele mai multe ori îmi place să-i antrenez în discuții, dezbateri, plecând de la o secvență dintr-un film sau chiar un scurt documentar. La clasele mai mici, aplic dferite metode activ- participative, plecăm de la ceea ce le place să facă, spre exemplu, transpunem informația într-un rebus, joc, exercițiu logic, cantec, etc. și construim treptat, de la simplu spre complex, trecem de la joc, la o expunere euristică.

Folosirea metodelor active, centrate pe elev, contribuie la implicarea acestuia în procesul de învățare, el ajunge în timp să-și dezvolte abilități de învățare, de cooperare în grup și aptitudini de rezolvare a problemelor. Elevul este implicat în evaluarea propriei învățări și în stabilirea unor noi obiective care să contribuie la dezvoltarea lui. Toate aceste beneficii, contribuie la adaptarea lui în societate, la o tranziție mai ușoară spre un loc de muncă și în același timp la deschiderea spre o învățare continuă.

Ca metode didactice moderne și activ-participative ce pot fi folosite în cadrul lecțiilor, cu accent pe operaționalizare și aplicabilitate, pot fi: dezbaterea, brainstorming-ul, turul galeriei, ciorchinele, floarea de nufăr, studiul de caz, proiectul, interviul, colajul, povestea fotografică și reprezentarea grafică, dilema ori jocul teatral.

Desigur, când ne gândim la o abordare inovativă, nu putem să nu aducem în discuție diversele aplicații folosite pentru predarea-învățarea și evaluarea online**:** LearningApps, Wordwall, Jigsaw, StudyStack**,** Purposegames, Quizlet etc. prin intermediul cărora a fost creată o paletă vastă de jocuri (Rebus, Știi și câștigi,_Chestionar-concurs, Potrivește, Adevărat-Fals**,** Cursă de cai, Puzzle, Ordine simplă, _Ordonează perechi, Scrabble, Anagramă, Quiz*)*. Una din funcțiile acestor jocuri este cea cognitivă, informativă, elevii învață să facă asocieri, acumulează noi date, informații și cunoștințe despre ceea ce s-a predat, își formează și exersează un set de deprinderi și priceperi, atenția și simțul de observație, sarcinile jocului orientând procesul cunoașterii. Implicarea lor în rezolvarea sarcinilor asigură memorarea celor descoperite. De asemenea, se pot folosi și itemi cu un caracter formativ, afectiv-atitudinal.

Pentru a optimiza și eficientiza metodele didactice amintite, este de dorit să se utilizeze următoarele forme de organizare: activitate în perechi/ grup sau activități în echipă de tip work-shop. Satisfacerea nevoii de informare și evaluarea informației se realizează după criterii de autenticitate, obiectivitate, relevanță, acuratețe, adecvare, înțelegere și claritate .

Nu trebuie trecută cu vederea nici necesitatea de a-i motiva pe elevi, de a-i stimula să-și fixeze propriile obiective, să-și observe progresul, să-și pună în valoare performanțele, să privească în viitor cu încredere. Dacă elevul percepe școala într-o lumină pozitivă, este mai atent, mai receptiv, mai motivat, gata să se implice cu toată dăruirea în activitatea didactică. Cu acest scop se poate utiliza jocul didactic. El poate fi folosit cu succes pentru a înlocui plictiseala și lipsa de viață a unor lecții. El trebuie să întărească voința, să alunge delăsarea și să exerseze inteligența. Poate fi desfășurat în diferite momente ale lecției, dar și ca lecție propriu-zisă. Utilizat corect, asigură o însușire temeinică a cunoștințelor, dezvoltă raționamentul, memoria, interesul de a cunoaște cît mai mult și stimulează încrederea în forțele proprii pentru a învinge anumite dificultăți în activitatea de învățare.

Analizând domeniul învățării creative , profesorul va fi condus înspre aplicarea și respectarea unui set de principia și legități cu caracter inovativ. Dintre acestea , esențiale sunt:

- Principiul divergenței și lateralității;
- Principiul disocierii;
- Principiul combinatoric;
- Principiul reiterării istoriei problemei;
- Principiul entropiei mentale optime;
- Principiul acceptanței erorilor și greșelilor;
- Principiul evaluarii amânate;
- Principiul rezonanței de camp, creator de sensibilitate, comunicare, anticipare mentală;
- Principiul empatiei;

- Principiul refracției inverse;

Chiar dacă există anumite dificulăți în abordarea acestui tip de învățământ - colective mari, greu de gestionat, gestionarea timpului- profesorul printr-o planificare riguroasă și atentă a activităților didactice, prin organizarea propriilor intervenții, prin identificarea așteptărilor elevilor, a nevoilor lor de învățare, prin cunoașterea și descoperirea propriilor elevi, va reuși să le depășească.

Rămâne de luat în calcul efortul profesorului, disponibilitatea lui spre o astfel de abordare.

Bibliografie:

1. Pânișoară, Ion-Ovidiu, Comunicarea eficientă, Ed. Polirom, Iași, 2008.
2. Potolea, Dan; Neacșu, Ioan; Iucu, Romiță; Pânișoară Ion-Ovidiu , Pregătirea psihopedagogică, Manual pentru definitivat și grad didactic II. Ed. Polirom, Iași, 2008.
3. https://edict.ro/demersul-didactic-intre-traditie-si-inovatie/

L’enseignement roumain-du modèle traditionnel au modèle inovatif

Giugiulan Iulia-Nicoleta
Lycée Théorique Novaci

Ces dernières années, l'enseignement roumain n'a cessé de se renforcer. Les écoles roumaines montent de plus en plus dans les classements mondiaux. De nos jours, ils comptent parmi les meilleurs d'Europe de l'Est. Il est même possible d'entreprendre des diplômes en roumain, en suivant un cours préparatoire d'un an dans certaines écoles.

Faisant partie de l'UE, la Roumanie participe également à Erasmus. Erasmus permet de faire un semestre, un an ou même une qualification complète ou un stage à l'étranger. La nationalité n'a pas d'importance, il suffit d'étudier dans une école qui participe à Erasmus. La plupart des écoles roumaines le font, même la mienne. Certains ont défini des échanges, d'autres permettent de choisir où aller comme bon semble.

Les méthodes traditionnelles d’enseignement étaient souvent basées sur des cours magistraux, où l’enseignant était celui qui présentait la leçon et enseignait le contenu aux étudiants. La pédagogie traditionnelle était basée sur l’idée que les enseignants étaient ceux qui devraient fournir des connaissances et des informations à leurs élèves. Les élèves devaient écouter, prendre des notes et poser des questions, si nécessaire. C’était une philosophie éducative qui mettait l’accent sur l’importance de la discipline, de la mémorisation par cœur, et de la répétition. Cela impliquait également l’utilisation de cours magistraux, de manuels et de devoirs pour enseigner aux étudiants. Dans la pédagogie traditionnelle, l’enseignant était la figure centrale qui guidait et informait les apprenants. Le rôle de l’apprenant était passif : il était là pour être enseigné. La relation était verticale, dans laquelle l’élève était un objet d’enseignement. Donc, l’enseignant était la figure la plus importante du système scolaire traditionnel. Dans ce cadre d’enseignement, l’apprentissage commençait et se terminait selon les termes de l’enseignant et il n’y avait aucune attente pour la participation des élèves, le rôle de l’élève étant simplement d’écouter et d’apprendre. L’enseignant était celui qui transmettait toutes les informations aux élèves, qui facilitait l’apprentissage et la résolution de problèmes, qui évaluait les progrès des élèves. Les méthodes pédagogiques traditionnelles s’appuyaient fortement sur les manuels, les évaluations, les quiz, les devoirs, les cours magistraux, les devoirs, les manuels pour les enseignants et les manuels pour les élèves pour activer ce système.

La pédagogie traditionnelle échouait souvent à intégrer ce qui était enseigné en classe avec la vie quotidienne de l’apprenant. Cela conduisait à une déconnexion entre ce que l’élève apprenait en classe et ce qu’il apprenait par d’autres moyens comme les médias en dehors de l’école.

Dans une salle de classe traditionnelle, l’enseignant était souvent déconnecté de ses élèves. Sa responsabilité était de transmettre des connaissances et des compétences aux élèves, ce qui pouvait être fait de manière robotique sans aucun attachement émotionnel. L’enfant devait moins réfléchir. En d’autres termes, il suffisait d’écouter, de mémoriser et de reproduire. Il était donc difficile pour les élèves de se forger leurs propres opinions à partir des points de vue des autres. L’enseignant n’avait pas à s’efforcer d’enseigner aux élèves comment penser par eux-mêmes et comment apprendre les choses, car on supposait qu’elles n’étaient que le produit de ce qu’ils apprenaient à l’école toute la journée. L’enfant apprenait sans plaisir. Certaines connaissances étaient inutiles car l’enfant ne savait pas les appliquer, les utiliser en situation réelle. L’objectif était de construire des machines à savoir plutôt que de s’engager dans un développement comportemental et relationnel.

D’une part, cela permettait aux enseignants de se concentrer sur l’enseignement sans avoir à se soucier d’un lien émotionnel avec les élèves. D’autre part, cela créait un environnement où le manque d’empathie et de compréhension de l’enseignant envers les pensées et les sentiments de l’élève pouvait conduire à un manque de collaboration entre l’élève et l’enseignant.

En revanche, les styles d’enseignement modernes incluent souvent des travaux de groupe ou des activités basées sur des discussions où les élèves peuvent partager leurs propres réflexions et opinions sur ce qu’ils ont appris. Aujourd’hui, les élèves sont plus engagés et interactifs en classe. Ils peuvent présenter leurs propres idées ou opinions lors de discussions en classe, poser des questions à leurs enseignants ou collaborer avec leurs camarades de classe pour apprendre de nouveaux concepts.

De nos jours, l’enseignant doit être un expert et un modèle qui utilise une série d’astuces pour garder le contrôle sur les élèves, un professeur qui peut répondre facilement aux questions en classe tout en démontrant une expertise incroyable sur son sujet. Cela contraste avec le modèle expert où les élèves sont moins susceptibles d’être impressionnés et plus susceptibles d’examiner de manière critique les connaissances et les croyances de l’enseignant. Dans la nouvelle pédagogie, la socialisation prend une place importante. Les enfants doivent être capables d’interagir avec les autres et de communiquer afin de développer leurs compétences sociales. L'éducation nouvelle est un courant pédagogique qui défend le principe d'une participation active des individus à leur propre formation. Elle déclare que l'apprentissage, avant d'être une accumulation de connaissances, doit être un facteur de progrès global de la personne. Il faut aussi le charisme de l’enseignant pour canaliser les cours. L’enseignant doit être capable d’inspirer ses élèves et de leur donner envie d’apprendre. La pédagogie nouvelle prône la participation active des individus à leurs apprentissages. Cela aide également les élèves à améliorer leurs compétences et à s’assurer qu’ils peuvent apprendre rapidement de nouvelles choses. Elle tient compte de l’individualité des élèves. La différence entre les élèves est prise en compte, de sorte qu’il est possible d’atteindre un meilleur degré d’intérêt entre eux et d’augmenter leur estime de soi. L’un de ses grands principes de la pédagogie nouvelle est que l’apprentissage part de ce qui entoure l’enfant. L’objectif est que les enfants interagissent avec leur environnement de manière naturelle afin de développer des compétences qui seront cruciales pour leur avenir. En d’autres termes, ils ne sont plus simplement enseignés à partir d’un manuel, mais apprennent et partagent des connaissances grâce à la communication avec leurs pairs. L’apprentissage n’est pas centré sur le stockage des connaissances, mais aussi sur l’expression corporelle et l’art.

Ces pédagogies cherchent à éveiller tous les sens de l’enfant et lui permettent de se développer sous différents aspects. Ces pédagogies recouvrent un éventail de pratiques plus physiques qu’intellectuelles, mais elles peuvent aussi conduire à des changements de personnalité ou de comportement en déclenchant de nouvelles émotions et sensations que les enfants ne connaissaient pas auparavant. Les enfants apprennent mieux grâce à l’apprentissage pratique, c’est pourquoi cette idée de commencer par un défi, puis de les laisser travailler à leur propre rythme afin qu’ils puissent profiter du processus fonctionne.

Après le changement radical de structure de l'année scolaire dans l'enseignement pré-universitaire, les élèves et les enseignants de Roumanie sont confrontés à de nouveaux changements du système éducatif. À partir de cette année scolaire : 2022-2023, qui a débuté plus tôt que les années précédentes, le 5 septembre, les deux semestres ont été remplacés par cinq modules d'apprentissage qui alternaient avec cinq périodes de vacances. Le ministre Sorin Cîmpeanu a annoncé la renonciation, à partir de l'automne prochain, aux moyennes semestrielles, à l'obligation de passer des compositions écrites et aussi que seule une moyenne générale serait nécessaire à la fin de l'année scolaire. Ainsi, le professeur a beaucoup plus d'autonomie dans l'évaluation de l'élève tout au long de l'année scolaire, et les notes ou les

qualificatifs mettent en évidence les compétences des élèves, a déclaré le ministre. Les notes sont accordées par l'enseignant en fonction du nombre d'heures allouées chaque semaine à la discipline en question.

Il convient également de noter que l'évaluation standardisée des élèves du primaire et du secondaire a eu lieu à partir de cette année – c'était un projet pilote numérique, une première dans l'enseignement roumain. Le 10 juin, les élèves d'environ 330 écoles à travers le pays passeront deux tests chacun, en roumain et, selon le cas, en mathématiques ou en histoire.

Sur la toile de fond des changements majeurs annoncés dans l'éducation roumaine, le Conseil national des élèves et la communauté Declic ont organisé une protestation devant le ministère de l'Éducation. Ils ont souhaité tirer la sonnette d'alarme sur la situation dans les écoles où les élèves recevaient des aliments malsains ou ils ne recevaient pas de nourriture du tout, et ont exigé que tous les élèves bénéficiaient d'un repas chaud. Lors d'une réunion avec le ministre, il leur a promis un programme national d'alimentation saine dans les écoles, financé d'un milliard d'euros, qui devrait commencer dès cette année, et il y a eu plusieurs initiatives législatives à cet égard en Roumanie.

Cependant, aucun programme efficace n'a été mis en œuvre. Il existe aussi un projet pilote, qui se bloque dans la bureaucratie chaque année. Selon une étude de World Vision Roumanie, un enfant sur dix va au lit sans avoir mangé, et deux enfants sur dix dans les zones rurales de Roumanie disent que la famille ne leur fournit que parfois ou jamais assez de nourriture. Dans le même temps, plus de 1'adolescent sur 3 s'absente de l'école parce qu'il doit travailler dans le ménage, et un enfant sur dix ne fréquente aucun établissement d'enseignement.

L'éducation moderne diffère considérablement des méthodes traditionnelles et est maintenant largement pratiquée dans les écoles mettant davantage l'accent sur la science et la technologie. L'éducation moderne comprend une variété de méthodes d'apprentissage et d'enseignement, qui encourage les élèves à passer rapidement d'une activité à l'autre. Avec l'application de la science et de la technologie dans les méthodes d'enseignement, l'éducation devient plus intéressante, facile et intéressante pour les étudiants. Une variété de technologies informatiques, Internet et des présentations de projecteurs aident l'éducation moderne à rendre les cours intéressants et interactifs pour les élèves. L'éducation en ligne utilise également les dernières technologies telles que les applications mobiles, les forums audio et vidéo tels que YouTube, les podcasts, les livres électroniques, les films, etc pour enseigner aux élèves et rendre le processus d'apprentissage attrayant et engageant. Contrairement aux manuels traditionnels et à l'apprentissage théorique, l'éducation moderne réduit les frontières du système traditionnel à l'apprentissage par l'expérimentation et l'expérience et répond aux besoins, aux intérêts et aux capacités de chaque élève.

Sources :

Jean Houssaye, *La pédagogie traditionnelle. Une histoire de la pédagogie*;

Françoise Raynal, Alain Rieunier, Pédagogie, dictionnaire des concepts clés: Apprentissage, formation, psychologie cognitive;

Paul Benaych, Alain Bentolila, Serge Bolmare, Vivianne Bouysse, L'essentiel de la pédagogie;

Danielle Alexandre, Anthologie des textes clés en pédagogie: Des idées pour enseigner.

De la metode tradiţionale la metode moderne în predarea şi învăţarea limbii şi literaturii române în învăţământul primar

prof.înv.primar Smeureanu Viorica-Maria,
Școala Gimnazială “Regele Ferdinand” Sibiu

Metodele de predare–învăţare specifice limbii şi literaturii române sunt multiple. Pentru a putea dezbate importanţa unor metode în asimilarea unor deprinderi şi abilităţi, trebuie să cunoaştem semnificaţia conceptului:

*„Privită sub raport funcţional şi structural, **metoda** poate fi considerată drept un model sau un ansamblu organizat al procedeelor sau modurilor de realizare practică a operaţiilor care stau la baza acţiunilor parcurse în comun de profesori şi elevi şi care conduc în mod planificat şi eficace la realizarea scopurilor propuse.”*

(I. Cerghit)

*„Înţelegând prin **metodă** de învăţământ o cale, un drum de străbătut deopotrivă de elevi şi profesori, prin care, conform unor principii (principii didactice) dar şi unor legi (legile învăţării) se înfăptuiesc obiectivele instruirii, adică se însuşesc de către elevi anumite cunoştinţe de bază şi se formează anumite capacităţi intelectuale şi convingeri în vederea integrării progresive în societate.” (Ion Berca)*

Dacă în învăţământul tradiţional, principalele metode le constituie conversaţia, expunerea, demonstraţia, metodele centrate pe profesor, transmiterea de cunoştinţe, învăţământul modern solicită aplicarea metodelor active şi interactive, a celor care dezvoltă gândirea critică. Aplicarea acestor metode care generează învăţarea activă şi prin care elevii sunt iniţiaţi în gândirea critică nu este simplă ci necesită timp, răbdare, exerciţiu şi este de preferat să se facă de la vârste fragede, la toate disciplinele, însă cu măsură. Acestea trebuie să fie selectate şi utilizate în mod riguros, creativ, în funcţie de obiectivele propuse, de specifcul grupului educaţional şi nu trebuie să constituie un trend sau un moft al cadrului didactic. Metodele active şi interactive au multiple valenţe formative care contribuie la dezvoltarea gândirii critice, la dezvoltarea creativităţii, implică activ elevii în învăţare, punându-i în situaţia de a gândi critic, de a realiza conexiuni logice, de a produce idei şi opinii proprii argumentate, de a le comunica şi celorlalţi, de a sintetiza/esenţializa informaţiile, se bazează pe învăţarea independentă şi prin cooperare, elevii învaţă să respecte părerile colegilor.

Descriu, pe scurt, câteva din metodele folosite împreună cu elevii mei şi care au devenit eficiente instrumente de lucru pentru aceştia în cadrul atelierelor de limba şi literatura română.

Brainstorming-ul, în traducere liberă „furtună în creier”, este o metodă de lucru interactivă care se bazează pe asaltul de idei pe care îl provoacă o anumită temă, sarcină. Este o metodă ce stimulează creativitatea prin anunţarea spontană a mai multor idei în legătură cu tema dată, îl solicită pe elev să găsească soluţii.

Metoda cadranelor, metodă a gândirii critice, presupune trasarea pe mijlocul foii a două drepte perpendiculare, astfel încât să se formeze cele patru „cadrane” în care elevii vor nota informaţiile solicitate. Se poate lucra individual sau cu clasa împărţită pe grupe şi atunci fiecare grupă va primi câte o fişă. Se pot propune diferite cerinţe în cadrul metodei cadranelor pentru a realiza obiectivele propuse în lecţia respectivă.

Cvintetul este o tehnică ce constă în crearea unei poezii de cinci versuri după reguli precise în scopul de a sintetiza conţinutul unei teme abordate în exprimări concise. Regulile de elaborare sunt:

- Primul vers constă dintr-un singur cuvânt semnificativ, care denumeşte subiectul (un substantiv);
- Al doilea vers este format din două cuvinte care descriu subiectul (adjective);
- Al treilea vers este format din trei cuvinte care arată acţiuni (verbe la gerunziu);
- Al patrulea vers este o propoziţie din patru cuvinte care să exprime ce simt ei despre subiect;

- Ultimul vers este format dintr-un cuvânt cu rol de constatare sau concluzie care să exprime esența subiectului (substantiv). Cuvântul nu trebuie să fie repetat în celelalte versuri.

Cubul - tehnică folosită în condiţiile în care se urmăreşte să se afle cât mai multe informaţii în legătură cu un subiect. Pe cele şase feţe ale cubului, colorate diferit, se notează câte un verb:

- Albastru - Descrie: Descrie cum arată personajul X.
- Mov - Compară: Compară personajul X cu personajul Y.
- Roşu - Asociază: Asociază numele personajului X cu un nume cunoscut de tine.
- Verde - Analizează: Spune ce crezi despre faptele personajului X.
- Galben - Argumentează: Argumentează pro sau contra de ce s-a întâmplat…
- Portocaliu - Aplică: Povesteşte despre personajul principal.

Are avantajul că se poate desfăşura individual, în perechi sau în grup.

Scheletul de recenzie este o metodă care se aplică pentru fixarea cunoştinţelor asigurând astfel feed-back-ul textului citit. Metoda este valoroasă, deoarece îmbină cititul, scrisul, comunicarea orală şi gândirea critică, flexibilă. Pe fişele elevilor sau pe tablă se scriu o serie de cerinţe:

- Să scrie într-o singură propoziţie despre ce este vorba în text;
- Să scrie într-o impresie ce conţine textul;
- Să scrie într-un cuvânt ce conţine textul;
- Să precizeze culoarea pe care o asociem cu conţinutul;
- Să noteze cel mai important aspect (idee, gând, imagine);
- Să realizeze un desen care să surprindă esenţialul.

Diagrama Venn - Se cere elevilor să facă o reprezentare grafică a două obiecte în ceea ce au asemănător şi diferit. Ei vor vizualiza partea comună şi vor evidenţia în spaţii diferite elemente diferite. De exemplu: Prin ce se aseamănă şi se deosebesc personajele A şi B?

Pot fi utilizate, cu rezultate bune, şi alte metode şi tehnici activ-participative, precum: **Ciorchinele, Lectura în perechi, Ştiu/Vreau să ştiu/Am învăţat, Metoda pălăriilor gânditoare, Metoda SINELG, Jurnalul dublu, Eseul de cinci minute, Turul galeriei, Benzile desenate, Reportajul.**

Metodele şi tehnicile active şi interactive au avantaje şi dezavantaje. Dezvoltarea gândirii critice, caracterul formativ şi informativ, valorificarea experienţei proprii a elevilor, determinarea elevilor de a căuta şi dezvolta soluţii la diverse probleme, evidenţierea modului propriu de înţelegere, climatul antrenant, relaxat, bazat pe colaborarea, încrederea şi respectul dintre învăţător-elev/elevi, elev-elev/elevi sunt câteva dintre avantajele metodelor şi tehnicilor active care fac din lecţie o aventură a cunoaşterii în care copilul participă activ, după propriile puteri. Dintre dezavantaje putem menţiona pe cele de ordin evaluativ, pe cele de ordin temporal, material, de proiectare, se creează agitaţie în rândul elevilor, necesită introducerea de elemente de creativitate pentru a evita monotonia, repetiţia.

Bibliografie:

Ioan Jinga, Elena Istrate, „Manual de pedagogie”, Ed. All, Bucureşti,2001

Ioan Cerghit, „Metode de învăţământ”, E.D.P., Bucureşti,1973

Constantin Cucoş, Pedagogie, Ed. Polirom, Iaşi, 1996

Chereja Florica, „Dezvoltarea gândirii critice în învăţământul primar”,Ed. Humanitas Educaţional, Bucureşti 2004

TRADIȚIONAL ȘI MODERN ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

SABĂU NICOLETA ANUȚA
Liceul Teoretic “Eugen Pora” Cluj-Napoca

Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori şi, din acest punct de vedere, educaţia va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situaţie precisă, indicaţiile generale date de cărţile de metodologie.” Gaston Mialaret

Cadrul didactic este pus în situația de a opta între continuarea demersului său educațional în mod conservator, folosind metodele tradiționale, ignorând tendințele de schimbare sau acceptarea provocării și implementarea în același timp a noilor tehnologii în activitatea sa didactică.

În trecut metoda predominantă de desfășurare a lecției era expunerea, pentru că oferea posibilității profesorului să-și etaleze bagajul de cunoştinţe. Astăzi însă, se pune accent pe metode moderne, care să transforme profesorul în manager al învăţării, capabil să-i creeze elevului cadrul unei manifestări proprii, pentru a-și putea forma puncte de vedere personale, deoarece elementul cheie în educaţie este elevul.

O învăţare eficientă presupune mai întâi înţelegerea faptelor, analizarea acestora, formularea unor idei pe baza cunoştinţelor dobândite ulterior, generalizarea şi abstractizarea lor. Profesorul nu mai este cel care ţine o prelegere în faţa elevilor ci e mediator şi îndrumător în activitatea de învăţare pe care aceştia o parcurg. Predarea se realizează prin utilizarea unor metode activ-participative care să solicite interesul, creativitatea, imaginaţia, implicarea şi participarea elevului, în scopul însuşirii unor cunoştinţe care să-i folosească.

Mulţi copii se chinuie în şcoli… pentru că felul în care li se predă este incompatibil cu felul în care învaţă. Fiecare elev dispune de un echilibru diferit între punctele tari şi slabe în aceste domenii. Aceasta va influenţa la rândul ei atât preferinţele lor de învăţare cât şi eficacitatea lor în diferite situaţii de învăţare.

În promovarea învăţării centrate pe elev, trebuie să recunoaştem experienţa anterioară individuală a elevului, şi să o folosim ca pe o bază pentru a furniza noi experienţe care să-l ajute să-și dezvolte ideile şi abilităţile.

Învăţământul tradiţional promova o învăţare de menţinere, axată pe transmiterea informațiilor și excluzând rolul elevului ca partener al procesului instructiv – educativ. Profesorul avea rolul de a facilita acest transfer de informaţii, neglijând funcţia formativă a învăţării şi neacceptând intervenţiile elevilor. De altfel, se dorea cultivarea unui spirit obedient din partea acestora din urmă, care excludea imaginaţia şi iniţiativa. „Prejudecata profesorului, notează Emil Stan, de cele mai multe ori neconstientizata ca atare, era aceea că elevul nu trebuie să se mişte decât în cadrele fixate şi că nu are nici un cuvânt de spus în ceea ce priveşte cadrele ca să arate activitatea de fixare a lor.… În acest context, autoritatea profesorului se întemeia pe câteva elemente: statut, experienţă, volum mai mare de cunoştinţe.”

Profesorul avea inițiativa și tot el decide catitatea de informații pe care trebuia să o ofere elevilor, fără a ține cont de particularitățile acestora. Instrucţia era pentru toţi şi aceleași informatii erau solicitate tuturor elevilor. Lecţia, demersul educativ de bază, nu era altceva decât o succesiune monotonă de secvențe, în care elevul își are ca rol pasiv de recepție a informațiilor, pe care trebuia apoi să le reproducă întocmai, fără a le îmbogăţi.

Pedagogia activă, caracteristică învăţământului modern, face posibilă trecerea de la transmiterea de cunoştinţe la formarea de deprinderi şi de abilităţi, accentuând astfel latura formativă a educaţiei.

Cadrul didactic nu mai este transmițător, rolul lui este de instructor, ghid, îndrumătorul care te companiază, mentor, sfătuitor,consultant, transmiţător de cunoştinţe, formator, supraveghetor, coordonator, cercetător critic, model,

colaborator – o persoană care facilitează procesul învățării pentru elevi, încercând să descopere ce anume este interesat să înveţe elevul, şi determinând apoi cea mai bună modalitate de a-i pune la dispoziţie elevului acele informaţii prin furnizarea de sisteme de cunoştinţe sau materiale, care să-i dea acestuia posibilitatea să se achite mai eficace de o sarcină.. Acest profesor va ști să coordoneze procesul educativ, astfel toți elevii să atingă obiectivele stabilitate și va fi capabil, de asemenea, să-l ajute pe elev să-și formeze capacități de muncă individuală și să folosească ceea ce a dobândit. Acest lucru se realizează prin ascultare, punere de întrebări, furnizare de idei, sugerarea de alternative și identificare de posibile resurse.

Profesorul, ca organizator al procesului instructiv-educativ, trebuie să dea dovada unora capacităţi psihopedagogice, alegând materialul didactic pe care îl va prezenta copiilor într-o formează cât mai accesibilă. De asemenea, trebuie să adopte o cale eficientă de comunicare, exercitând influenţe constructive asupra copiilor şi să utilizeze moderat autoritatea şi puterea. Stilul managerial pe care profesorul îl adoptă este demersul realizat de acesta, constând înidentificarea și valorizarea resurselor umane și tehnice ale clasei de elevi.

Un rol important îl au însă și elevii, care trebuie să părăsească poziţia de receptori pasivi şi să devină parte creativă, activă și cooperantă a acestui proces. Ei trebuie să ajutaţi să-şi asume nu numai drepturi, ci și responsabilități, deoarece acestea din urmă îi vor ajuta să-și formeze un spirit civic. În învăţământul modern, se promovează un rol nou al elevilor, aceştia fiind stimulaţi să dobândească abilităţi şi capacităţi. De asemenea, se pune mare accent pe studiul individual, pentru ca elevii, odată ieșiți din câmpul școlar, să fie capabili să-și continue educația, abordând latura informală a acesteia.

În ceea ce privește organizarea clasei există mari diferențe între *Tradițional și Modern.* Dacă în învățământul tradițional elevii sunt în bănci, unii în spatele celorlalţi, câte unul sau câte doi, ca pe vremea străbunicilor, toţi au privirile aţintite înainte (acolo sunt catedra şi profesorul), în învățământul modern elevii sunt pretutindeni în clasă, ei se grupează / sunt grupaţi potrivit opţiunilor de studiu şi resurselor asigurate de profesor, privesc unii la alţii, faţă în faţă, comunică, toţi având şansa dialogului efectiv.

Ancorarea şcolii româneşti în secolul XXI presupune în mod obligatoriu utilizarea unor astfel de metode moderne. Nu este cazul să absolutizăm utilizarea acestor metode în detrimentul celor clasice. Un adevărat profesionist în predare (indiferent de disciplină) va trebui să ştie să adapteze demersul didactic. Sunt lecţii care în mod cert produc performanţe şcolare superioare numai cu ajutorul metodelor moderne, dar sunt şi lecţii în care prezenţa acestora nu este obligatorie. Interesul elevilor pentru lecţii creşte ori de câte ori sunt folosite astfel de metode în predare. Prestanţa profesorului care le foloseşte este şi ea, în mod sigur, mai ridicată.

Bibliografie:

- Cojocariu,V.,2006, Secrete metodice în didactica preşcolară, vol. 2, Editura C.C.D., Bacău.
- Cucoş Constantin, 2008, Educaţia. Iubire, edificare, desăvârşire, Ed. Polirom, Iaşi.
- Joiţa Elena, E. Frăsineanu, M. Vlad, V. Ilie, 2003, Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară, Ed. Arves, Craiova.
- Stan, Emil, 2009, Managementul clasei, Institutul European, Iași
- Stan, Emil, 1999, Profesorul, între autoritate și putere, Teora, București

Educația și problematica lumii contemporane

Prof. înv. primar, Urs Mihaela - Lia
Școala Gimnazială „Simion Bărnuțiu” Zalău

„Natura şi educaţia sunt asemănătoare. Întradevăr,
educaţia îl transformă pe om şi transformându-l, îi dă o a doua natură.”

Ritmul rapid al schimbărilor a determinat constituirea unei problematici complexe a lumii contemporane, care a adus omenirea în faţa unei alternative extreme. Ne punem întrebarea: Spre ce va fi mersul omenirii: ordine, progres, înţelepciune sau hazard, stagnare, iraţionalitate, distrugere, atomizare?

În faţa acestui „ghem de probleme presante” educaţia are un rol hotărâtor. Astăzi, problema educaţiei este abordată în strânsă legătură cu problematica lumii contemporane, lume ce se caracterizează prin multiple transformări, prin schimbări în toate domeniile, determinate de progresele în domeniul ştiinţei şi tehnicii, proliferarea informaţiei, evoluţia trebuinţelor spirituale şi materiale ale oamenilor. Dar, totuşi, să nu uităm că omenirea se mai caracterizează prin cerinţe şi aspiraţii specifice.

Educaţia este o dimensiune constitutivă a fiinţei umane. Omul nu poate deveni om decât prin educaţie - spune Kant, la modul imperativ.

Tot ce ţine de umanitate: limbaj, raţiune, sentimentele, arta, morala se realizează numai prin educaţie. Societatea de mâine este efectul societăţii de astăzi. Omenirea are nevoie de o conştiinţă comună, de promovare a unui nou umanism, bazat nu numai pe valorile morale şi culturale, ci şi pe achiziţiile revoluţiei ştiinţifice şi tehnice şi pe impactul lor asupra vieţii. Educaţia însăşi nu este cu adevărat „neutră”, ea nefiind inseparabilă de viaţa comunităţii, de situaţia economică, socială, politică, de forma de guvernare. Educaţia trebuie să răspundă necontenit unor exigenţe ale realităţii naţionale şi internaţionale.

Actualmente, educaţia este o problemă prioritară. Toţi cei care văd limpede evoluţia fiinţei umane, a fiinţei raţionale, a omului modern, a umanităţii, în ansamblul ei plasează în centru educaţia. În ultimele decenii, omul modern se identifică prin prezenţa unor noi tipuri de probleme, care se impun atât prin caracterul lor grav şi presant, cât şi prin dimensiunile lor regionale şi universale.

Asemenea probleme sunt: deteriorarea continuă a mediului (atât terestru cât şi marin), deteriorarea atmosferei, limitarea resurselor naturale, caracterul galopant al creşterii demografice în unele zone etc. Viaţa contemporană se caracterizează prin o serie de mutaţii: amplificarea şi impreviziunea schimbărilor de natură economică şi sociopolitică, intensificarea schimbărilor din sfera profesiunilor, amplificarea interdependenţelor dintre macrosistemul social şi componentele sale. Aceste probleme care la început păreau a sta doar în atenţia savanţilor, factorilor decizionali, oamenilor politici, au început să devină probleme concrete, deschise şi îngrijorătoare pentru toţi oamenii, probleme ce nu pot fi discutate separat, ci într-o interconexiune. Astfel, dezvoltarea nu poate avea loc fără pace, pacea nu poate fi autentică fără respectarea drepturilor omului şi asigurarea libertăţilor fundamentale.

Libertăţile şi drepturile sunt iluzorii acolo unde domnesc: analfabetismul, mizeria, hazardul, foametea. Semnificaţia şi eficienţa actului educativ sunt date de disponibilităţile educaţiei de adaptare şi autoreglare faţă de sfidările tot mai numeroase ale spaţiului social (C. Cucoş, 1996, p. 30).

Adevărul este că fiecare aspect al vieţii, la nivel atât individual, cât şi social, oferă posibilităţi pentru educaţie, dar şi pentru participarea activă. Oamenii trebuie să profite de fiecare oportunitate pentru a învăţa sau a se autoperfecţiona, cu remarca că asimilarea acestor resurse potenţiale este posibilă numai dacă în prealabil s-a primit o educaţie fundamentală solidă.

Putem chiar să ne imaginăm o societate în care fiecare individ să fie, pe rând, elev şi profesor. Fiecare dintre noi putem fi pe rând om de acţiune şi om de reflecţie. Omenirea nu trebuie să ezite între continuarea hotărâtă a drumului pe care se află şi resemnare. Primul lucru care trebuie făcut într-o societate unde ritmul rapid al schimbărilor ne presează din toate direcţiile, este acela de a-i reda educaţiei locul central.

La sfârşitul secolului trecut, un document UNESCO propunea sub titlul de Problemele mondiale în şcoală, introducerea în şcoală a unor teme ca:

− drepturile omului şi libertăţile fundamentale;

− foametea, sărăcia şi progresul economic;

- protejarea copilăriei şi a adolescenţei;

− proliferarea conflictelor între naţiuni;

− creşterea problemelor de sănătate;

− alimentaţia, malnutriţia şi subnutriţia;

− dispariţia speciilor de plante şi animale etc.

Aceste realităţi l-au determinat pe Aurelio Peccei – fostul preşedinte al Clubului de la Roma să introducă noul concept de problematică a lumii contemporane. Reprezentanţii Clubului de la Roma avertizează omenirea asupra pericolelor care o pândesc, de exemplu Alexander King şi Bertrand Schneider în Prima revoluţie globală – o strategie pentru supravieţuirea lumii.

Sigur că, agravarea unor astfel de probleme, consecinţele multiplicării şi amplificării lor s-au impus atenţiei nu numai forurilor internaţionale, diverselor categorii de specialişti ci şi analizelor futurologilor (ex. Alvin şi Heidi Toffler în Şocul viitorului, Al treilea val, Puterea în mişcare, Război şi antirăzboi, Spasmul economic etc.). Pregătirea pentru viitor se bazează pe înţelegerea profundă a problemelor lumii contemporane, a cauzelor care a generat-o, pentru a anticipa evoluţiile acesteia şi a i se adapta în mod creator.

Problematica lumii contemporane (PLC) prezintă mai multe caracteristici:

✓ caracter universal, toate regiunile şi toate ţările sunt plasate în miezul acestor problematici; soluţiile sunt cooperarea şi solidaritatea;

✓ caracter global, este prezentă în toate sectoarele vieţii sociale, constituind o sursă de probleme deschise, dar şi dificultăţi, atât în sfera vieţii materiale cât şi în cea spirituală;

✓ evoluţie rapidă şi greu previzibilă, în sensul că omul modern foarte frecvent este pus în faţa unor situaţii inedite, şi de cele mai multe ori nu este pregătit pentru abordarea acestora;

✓ complexitate, caracter pluridisciplinar şi interdisciplinar, adesea în rezolvarea unor probleme trebuie luate în considerare conexiunile cu alte probleme;

✓ caracter prioritar sau presant, din partea comunităţilor naţionale şi mondiale se cer răspunsuri prompte, ingeniozitate şi foarte frecvent importante răspunsuri financiare.

Problematica lumii contemporane (PLC) demonstrează tot mai pregnant că soluţiile cele mai eficiente nu pot fi găsite prin demersuri şi angajări secvenţiale, parcelare, ci este nevoie de o viziune holistică în studierea şi decantarea

celor mai eficiente mijloace de rezolvare a marilor probleme cu care se confruntă omenirea (degradarea mediului, explozia demografică, proliferarea conflictelor dintre naţiuni etc.) (C. Cucoş, 2002, p. 54).

Îmbogăţirea conţinutului valoric al educaţiei, dinamic şi complex, impune schimbarea sensului formării prin trecerea de la modelul pluridisciplinar la modelul interdisciplinar. În plan educaţional, analiza problematicii complexe a lumii contemporane şi conturarea cât mai clară a marilor teme de reflecţie au condus la constituirea unor răspunsuri specifice prin potenţarea „noilor educaţii” (sau noi tipuri de conţinuturi).

Şcolii, ca principal agent educativ, îi revine rolul de a înarma tinerii cu simţ critic, cu capacitatea de a înţelege şi răspunde adecvat diverselor provocări din partea societăţii, de a deveni tot mai mult agenţi ai propriei formări, care să-şi organizeze, să-şi structureze singuri cunoaşterea, să descopere singuri, având formată judecata şi responsabilitatea viitoare.

Bibliografie:

1.Cristea S. Fundamentele ştiinţelor educaţiei. Teoria generală a educaţiei. Chişinău: Litera Educaţional, 2003.

2.Cristea S. Noile educaţii în pedagogia postmodernă. În: Didactica Pro..., 2009, nr.4

3.Cucoş C. Pedagogie. Ediţia a II-a. Iaşi: Polirom, 2006.

4.Savu N. Noile educații, o realitate a lumii contemporane. În: Învățământul preșcolar, 2011

Educația pentru tehnologii și progres

Prof. înv. primar, *Ciunt Florentina*
Școala Gimnazială „Simion Bărnuțiu” Zalău

„Ce este un copil? Un experiment? Este o nouă încercare de a perfecționa omul cinstit; adică, de a face un om divinitate.” (George Bernard Shaw)

Astăzi, mai mult ca întotdeauna, într-o societate caracterizată printr-o dinamică accelerată a schimbărilor structurale, dar şi a profunzimii acestor schimbări, a plasării omului în contextul acestor „izbucniri tehnologice”, ridică în permanenţă noi sarcini educaţiei, cărora acestea trebuie să le facă faţă. În lumea întreagă, datorită numeroaselor realizări, există un sentiment crescând de nesiguranţă şi neliniște, observând cum sub privirea noastră în „dosarul naturii umane” există mai multă schimbare decât putem digera.

Folosirea tehnologiilor implică un grad de civilizaţie, iar avantajele civilizaţiei nu necesită demonstraţii, odată ce produsele revoluţiei tehnologice fac parte din mediul nostru ambiant. „Revoluţia informatică extinsă la alte planuri (prima revoluţie globală) constituie un prag al intrării modernităţii într-o fază nouă, care după depăşirea unui interval de tranziţie capătă conturul şi coerenţa unei paradigme ce poate deveni emblematică în secolul XXI: geomodernitatea”.

Actualmente, toate aceste schimbări în această societate postindustrializată, informatizată cu implicaţiile fireşti în activitatea cotidiană, ne determină să acordăm o atenţie corespunzătoare Educaţiei tehnologice sau Educaţia pentru noua tehnologie şi progres .

Educaţia pentru tehnologie şi progres formează omului capacitatea de a-şi tehnologiza activitatea şi de a opera tehnologii în variate domenii. Este tipul de educaţie care răspunde la întrebarea cu privire la modalitatea de devenire întru fiinţă. Al doilea termen indică calitatea schimbării: progresistă. În cotidian însă acest tip de educaţie este înţeles la nivelul de suprafaţă: o educaţie pentru însuşirea tehnologiilor moderne de producere a valorilor materiale şi pentru progresul tehnic, economic, ştiinţific.

Educaţia pentru tehnologie şi progres vizează formarea şi cultivarea aptitudinilor generale şi speciale şi a atitudinilor afective, motivaţionale şi caracteriale, deschise în direcţia aplicării sociale a cuceririlor ştiinţifice în condiţii economice, politice şi culturale specifice modelului societăţii postindustriale de tip informaţional. Am încercat să redăm în schema următoare, relaţia: Om-Societate-Tehnologie-Educaţie sub forma unui circuit închis, evidenţiind legătura reversibilă „Om-Tehnologie”, cu implicaţiile evidente la nivelul societăţii şi educaţiei.

Secolul XXI va continua această dezbatere, o va intensifica, va sta sub semnul acestor probleme deschise. Ţara noastră se aliniază ţărilor europene, care au depăşit stadiul de „alfabetizare digitală”, cu un tineret foarte receptiv în domeniul noilor tehnologii.

Dezvoltarea tehnologică, progresele ştiinţifice şi tehnice, trecerea de la societatea industrializată la cea postindustrială, informatizată, marile probleme globale create de civilizaţie şi cu care omenirea se confruntă determină o atenţie corespunzătoare educaţiei pentru tehnologie şi progres. Explozia informaţională şi uzura accelerată a cunoştinţelor ştiinţifice, tehnice ca şi proliferarea, diversificarea şi perfecţionarea continuă a produselor tehnologice impun educaţia tehnologică prin care omul să fie capabil să stăpânească mai bine şi să exploateze mai eficient tehnologia nouă.

Obiective instructiv-educative ale educaţiei tehnologice:

1. cultivarea unui veritabil umanism tehnologic;
2. dezvoltarea spiritului ştiinţific de cercetare;

3. amplificarea capacităţilor creative, a disponibilităţilor pentru invenţie si inovaţie;
4. iniţierea în pregătirea tehnico-practică;
5. iniţierea în limbajele tehnologice specifice;
6. cunoaşterea dezvoltării ştiinţei şi tehnicii, a istoriei sumare a ingeniozităţii spiritului uman;
7. înţelegerea raportului dintre tehnologie–mediu şi cultivarea unei atitudini şi a unui comportament ecologic;
8. cunoaşterea marilor familii profesionale, cu specific tehnologic, pentru o viitoare opţiune socioprofesională.

Educaţia tehnologică are menirea de a-i dezvolta elevului şi capacitatea de a alege, şi nu de a fi selectat în ceea ce priveşte calificarea sa ulterioară; de a alege în cunoştinţă de cauză, şi nu de a fi „orientat” şi „dirijat”. În contextul apariţiei de noi profesii – speranţe ale viitorului – declanşate de înaltele tehnologii, de informatizare, procesare şi automatizare, se cer a fi cunoscute calităţile, aptitudinile generale şi speciale umane corespunzătoare acestor noi profesii. Asemenea lucru implică o inventariere a acestor calităţi şi corelarea lor cu standardele vocaţionale specifice fiecărei profesii.

Teoria pedagogică a învăţământului la distanţă porneşte de la încercările de definire a educaţiei la distanţă. Istoric, educaţia la distanţă însemna studiul prin corespondenţă, însă accepţiunile actuale tind să fie mai apropiate de metode de transmitere a materialelor susţinute de tehnologii audio, video şi (mai frecvent şi deschizând mai multe posibilităţi) prin Internet.

În general, se vorbeşte despre educaţie la distanţă atunci când profesorul şi studentul (studenţii) sunt separaţi prin distanţă fizică şi tehnologia (audio, video, reţele de calculatoare, material tipărit) îmbinată uneori cu comunicarea faţă în faţă, este folosită pentru instruire. Educaţia la distanţă presupune înscrierea şi studiul la o instituţie de instruire, care asigură materialele didactice pregătite într-o ordine secvenţială şi logică pentru ca studenţii să studieze pe cont propriu. La sfârşitul fiecărei etape, studentul trimite prin fax sau e-mail către instructori calificaţi, produsul muncii sale spre corectare, clasare şi orientare tutorială pe problemele temei de studiu. Sarcinile corectate sunt înapoiate, acest schimb asigurând o relaţie student–profesor personalizată.

Un alt numitor comun al definiţiilor de până acum este caracteristica acestui sistem de a argumenta oportunităţile de învăţare ale studenţilor, prin eliminarea obstacolelor de ordin spaţial, temporal sau a impunerii unui ritm de învăţare. Educaţia la distanţă nu este un fenomen nou în câmpul educaţional, ci constituie o modalitate de predare şi învăţare cunoscută şi practicată de cel puţin o sută de ani. Înainte de apariţia şi folosirea în masă a noilor tehnologii ale informaţiei şi comunicării, educatorii foloseau materialul tipărit şi serviciile poştale.

Tipuri de educaţie la distanţă

➢ Educaţia prin radio

➢ Educaţia prin televiziune

➢ Educaţia prin Internet

Caracteristici ale educaţiei la distanţă:

✓ separarea dintre student şi profesor în timp şi spaţiu;

✓ utilizarea tehnologiei în scopuri educaţionale;

✓ asigurarea unei comunicaţii în dublu sens;

✓ redefinirea cunoaşterii legitime;

✓ relaţie pedagogică individualizată;

✓ caracterul activ şi constructiv al învăţării;

✓ orientarea pe problemă în învăţarea la distanţă.

Platforme educationale (de ex: E-learning, Google Classroom, Docebo, eLearning Schoology, eLearning Edmodo etc.

Modalităţi de realizare a educaţiei pentru tehnologie şi progres

A. La nivelul învăţământului formal:

a) prin disciplinele şcolare din planul de învăţământ, precum istoria, matematica etc.;

b) prin realizarea curriculumului la decizia şcolii.

B. La nivelul învăţământului nonformal:

a) prin activităţi extracurriculare;

b) prin activităţi extraşcolare.

Strategiile educaţiei pentru tehnologie şi progres se axează pe înlănţuirea, combinarea metodelor investigaţionale şi problematizate: studiu de caz, modelarea teoretică, rezolvarea situaţiilor-problemă etc

Bibliografie:

1. Cristea S. Fundamentele ştiinţelor educaţiei. Teoria generală a educaţiei. Chişinău: Litera Educaţional, 2003.
2. Cristea S. Noile educaţii în pedagogia postmodernă. În: Didactica Pro..., 2009, nr.4
3. Cucoş C. Pedagogie. Ediţia a II-a. Iaşi: Polirom, 2006.
4. Savu N. Noile educații, o realitate a lumii contemporane. În: Învățământul preșcolar, 2011

Educația tradițională versus educația STEM

Prof. înv. primar, Nicorici Ana -Felicia
Școala Gimnazială „Simion Bărnuțiu” Zalău

„Atunci când eşti liber, te poţi juca, iar când te joci, devii liber.”

(Heidi Kaduson)

Educaţia tradiţională versus educaţia STEM ar trebui să constituie o temă de reflectare pentru toate persoanele care au un rol în instruirea şi educarea copiilor. Bineînţeles că primele vizate sunt cadrele didactice începând cu educatoarele şi ajungând la profesorii din universităţi care trebuie să cunoască tendinţele şi orientările noii educaţii şi în acelaşi timp să depăşească cadrul tradiţional al conceperii activităţilor, să-l activizeze pe copil, elev sau student în propria formare şi educare. Educaţia STEM prin diferitele sale posibilităţi oferă intensificarea învăţării pe toate planurile astfel că şcoala trebuie să fie prima instituţie care trebuie să-şi schimbe abordarea faţă de desfăşurarea învăţării şi să utilizeze metode noi, interactive care să conducă la o învăţare superioară şi într-un ritm accelerat potrivit tendinţelor societăţii actuale, de asemenea trebuie să abordeze noi strategii de realizare optimă a învăţării si să-şi lărgească domeniul de cunoaştere ajutându-l pe individ să se adapteze mai uşor la societatea în continuă schimbare.

Invăţământul tradiţional înglobează o serie de caracteristici:

- ✓ Şcoala pregăteşte elevii pentru viaţă;
- ✓ Cadrul didactic pune la dispoziţia copiilor cunoştinţe;
- ✓ Procesul de învăţare este o progresie liniară prin acumularea de informaţii şideprinderi;
- ✓ Elevii sunt consumatori pasivi de informaţii şi autoritate;?Conţinutul programei este prezentat global;
- ✓ Diferenţele de cultură şi individuale sunt ignorate, deoarece se presupune că eleviise adapteaza la cultura dominanta;
- ✓ Accentul se pune pe însuşirea deprinderilor de bază;
- ✓ Cadrul didactic este singura sursă de informaţii;
- ✓ Evaluarea se concentrează asupra tipurilor de răspuns corect sau greşit şi peîntrebări închise;
- ✓ Evaluarea este facută în momente fixate printr-o programare semestrială şi anuală;
- ✓ Evaluarea este concepută ca fiind separată de predare;?Părinţii sunt văzuţi ca outsideri şi nu sunt implicaţi;
- ✓ Comunicarea cu familia se realizează doar când apare o problemă etc.

Ceea ce diferențiază STEM de educația tradițională este învățarea coezivă, mixtă, ce le demonstrează copiilor cum metoda științifică poate fi aplicată în viața de zi cu zi. Le dezvoltă gândirea bazată pe calcul și se concentrează pe rezolvarea problemelor prin aplicarea soluțiilor din viața reală, acest tip de educație putând începe de la cele mai mici vârste.

Spre deosebire de lecțiile clasice din sistemul tradițional de învățământ, unde profesorul predă și copilul ascultă, STEM este o metodă activă, aplicată, constructivistă, de a „învăța prin a face”. Este vorba despre faptul că băieții și fetele vor lucra în sala de clasă sau acasă alături de părinți asemănător unui om de știință sau a unui inginer: observând,

adresând întrebări, formulând idei, ipoteze, experimentând și punând în practică ceea ce descoperă, formulând și transmițând concluziile.

STEM nu este doar un acronim pentru Știință, Tehnologie, Inginerie și Matematică, ci o metodă de educație care integrează toate aceste subiecte.

Acesta abordează preocupările că aceste discipline sau subiecte sunt adesea predate în mod izolat, în timp ce faptul este că toate sunt interconectate. Este o abordare interdisciplinară coerentă, bazată pe învățarea hands-on.

În lumea de astăzi, este imposibil să se disimileze aceste câmpuri unul de celălalt. Alegeți orice articol din gospodărie sau birou și încercați să-l potriviți în oricare dintre subiectele STEM. Veți găsi imposibil să faceți acest lucru, deoarece totul este integrat unul cu celălalt. Știința și matematica conduc la dezvoltarea tehnologiei, care este apoi integrată cu ingineria pentru a o face utilă în viața noastră.

STEM încurajează copiii să experimenteze, să facă greșeli și să învețe din propriile experiențe pentru a ajunge la rezultate corecte, mai degrabă decât să se bazeze pe ceea ce spune manualul.

Gândirea critică, analiza logică, ancheta și învățarea bazată pe proiecte sunt pietrele de temelie în educația STEM. Stimulează curiozitatea copiilor, făcând procesul de învățare distractiv, relevant și veșnic.

Aceasta este o schimbare de paradigmă de la educația tradițională, care lipsește în mod vital în învățarea hands-on, la o învățare mult mai bună și mai profundă.

Un defect cheie cu învățarea izolată este că adesea elevii nu sunt capabili să aplice conceptele învățate la problemele reale, scăzând productivitatea sau înțelegerea și, prin urmare, punerea în aplicare.

Rezolvarea problemelor este un set major de competențe, iar sistemul educațional actual nu îl abordează.

Dacă interogările sau lacunele de învățare nu sunt abordate în primii ani, lucrurile se înrăutățesc atunci când nivelul de dificultate al subiecților crește în timp. Acest capăt liber în educația de bază duce la teama pentru subiectul merge mai departe - toate din cauza decalajului inerente în educația tradițională.

Educația STEM asigură că nu există nicio deconectare în înțelegerea conceptelor, ajutând elevii să lucreze la aplicații.

Luând un exemplu de bază pentru primii ani, matematica este introdusă copiilor cu învățarea numerelor: 1, 2, 3 și așa mai departe. Copiii nu înțeleg de ce sunt învățați numere și de ce *mai puțin / mai mult* nu poate fi suficient, în loc de numere.

Pe de altă parte, punând întrebări precum (cât de mult/ mai mult sau cât de puțin) îi poate face imediat să înțeleagă sensul din spatele numerelor și cuantificării.

Ceea ce este imperativ de înțeles este modul în care conceptele predate sunt legate de lumea reală și modul în care învățarea lor îi va ajuta pe copii să-și rezolve problemele de zi cu zi.

În mod similar, jocurile de masă, amestecarea matematicii cu artele și modelele din împrejurimi pot stimula înțelegerea și interesul copilului pentru subiect, fără a lăsa spațiu pentru anxietate.

În contemporaneitate, o importanţă deosebită o capătă termenul de “educaţie pentru schimbare” înţelegând prin aceasta totalitatea elementelor de noutate pătrunse în învăţământul românesc tradiţional. Educaţia STEM si modernisnul învăţământului românesc aduce în prim plan educaţia centrată pe elev, metodele interactive de predare-învăţare-evaluare,noile educaţii şi profesorul constructivist.

Bibliografie:

1. Albulescu, C. T., & Draghici, A. (2016). Entrepreneurial activity and national innovative capacity in selected European countries. The International Journal of Entrepreneurship and Innovation, 17(3), 155-172.
2. https://publications.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/297a33c8-a1f3-11e9-9d01-01aa75ed71a1/language-en
3. Comisia Europeană, Competențele-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții, publications.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/297a33c8-a1f3-11e9-9d01-01aa75ed71a1/language-en.

Teaching culture to middle school students

Halmagiu Camelia
Liceul Tehnologic de Industrie Alimentara – Fetesti (Ialomita)

Every teacher should be in a continuous search of new methods and techniques of teaching of knowledge, whereas those to whom it is addressed, the children, are not always willing to listen or to understand what they are told. The more so as the subject he teaches is English. Although it is one of the most spoken languages in the world, children don't understand that studying it is important, that wherever they go it will always be at hand to use acquired knowledge of English in school, to understand, to communicate with those around them.

I'm a teacher of English at Perieti Secondary School. Perieti is a village not far from the town of Slobozia, a village in which people have been forced to go abroad to earn a living, to give to the children left at home with their grandparents, those needed. I have been teaching in this village for 18 years and it happened to me to meet former students, who confessed the fact that regret the years when they weren't paying attention to English classes. I've invited some of them at school to tell their younger colleagues that there, among strangers, it is very important to have a minimum knowledge of both language and culture. You're more appreciated by the locals as you know a little bit of the history, traditions, customs and language of the country in which you are living for the short period of time.

My aim, as a teacher of English for middle school students, is to make them understand the importance of studying English language and culture. If children seem to learn grammar and vocabulary pretty well, this doesn't happen when I come up with information on culture. Many of my children find English culture difficult to understand. Maybe because they are not interested in it, just like they are not keen on Romanian culture. This is why I try to bring them interesting facts and challenge them to bring back new ones about the same subject. Some of them do it, but most don't.

This is why, at the beginning of each school year, I give my students a test that contains culture, as well as language items so that I can discover the starting point of teaching them English and to initiate a plan in order to improve their language and culture.

The current chapter is organized into four sections. The first one includes the initial test, followed by an analysis of its results. Then, a final test will be introduced; a comparison between the final results and the initial ones will be drawn, in order to check if, after hard work, the students finally master some information on English culture, which sometimes seems to be difficult for non-native speakers of English. The next section will contain a study, aiming to find out whether the textbook mentioned in the previous chapter is useful in teaching culture and what other supplementary materials are used in the lessons at selected level in Romanian secondary school. Section three will offer two models of lesson plans containing cultural information which I hope will be useful to my students. Finally, the last section of the chapter provides supplementary materials which I used during English classes over the years.

Both the initial test and the final one consists of 6, respectively 5 exercises, the first of which is for listening, the second one for selection of the appropriate information from the text in order to answer questions, the third being the exercise of true/false type with respect to the text. The fourth exercise touches issues of grammar, by testing students' acquirements about personal pronouns and prepositions as well as knowledge about some tenses. The last is the most difficult exercise, as it is asking students to elaborate a short composition using more or less information from the text. As you will see, the test results demonstrate progress, proving that the actions taken by me were generally successful.

If we were to conclude, we should say that teaching English culture should play a very important part of foreign

language instruction. Culture teaching should make learners increase their knowledge of the target culture regarding people's way of life, values, attitudes and beliefs. It should make learners aware of speech acts and connotations, as well as provide them with the opportunity to act out being a member of the target culture. The more you have notions of English culture, the more likely you can communicate with and integrate among native speakers.

We can say without doubt that foreign language teachers should be foreign culture teachers. They should have the ability to analyze both the home and target cultures. Their task is of transmitting cultural meanings and introduce students to a kind of learning ‘which challenges and modifies their perspective on the world and their cultural identity as members of a given social and national group' (Byram, Morgan et al., 1994: 73).

References

1. Byram, M., Morgan, C., & Colleagues. (1994). *Teaching-and-learning: Language- and-culture*. Bristol, PA: Multilingual Matters.
2. Damen, L. (1987). *Culture learning: The fifth dimension in the language classroom*. Reading, MA: Addison-Wesley
3. Hughes, G. H. (1986). An argument for culture analysis in the second language classroom. In J. M. Valdes (Ed.), *Culture bound* (pp. 162-169). New York, NY: Cambridge University Press.
4. www.onestopenglish.com
5. www.english-to-go.com

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

Prof. Băjenaru Carmen Veronica
COLEGIUL NAȚIONAL„I.L.CARAGIALE” PLOIEȘTI

În secolul XXI lucrurile se mişcă în ritm rapid, iar profesorii şi elevii trebuie să creeze un mediu de învățare adecvat prin utilizarea tehnologiilor moderne. Cea mai nouă tendinţă în învăţământ, este acela de „e-learning”. Acest concept de învăţare reprezintă interacţiunea dintre procesul de predare – învăţare - evaluare si tehnologiile informaţionale. E-learning este parte din învățământul actual și promite să devină tot mai căutat datorită economiei de timp pe care o implică. Acest proces permite flexibilizarea procesului de învățământ și posibilitatea de a oferi celor interesați cea mai largă gamă de cărţi electronice, sfaturi, imagine şi text.

Oportunitățile de învățare online și utilizarea resurselor educaționale deschise, a modelelor 3D, a filmelor didactice și a altor tehnologii pot reduce costurile asociate cu materialele necesare procesului didactic şi permit utilizarea mai eficientă a timpului profesorului și elevului. Cea mai avantajoasă este învățarea care îmbină învățarea față în față cu învățarea online. Modul în care se împletesc cele două variază în funcție de școli. Îmbinarea învățării online cu cea față în față este utilă pentru că avantajează diversele stiluri de învățare ale elevilor şi pentru că le permite acestora să studieze în ritmul propriu.

Pentru că vine în completarea învățării clasice, învățarea online are câteva beneficii. Pe platforma electronică, informațiile sunt accesibile oricând, elevii putând accesa produsele educaționale online atunci când au timp. Filmele de predare pot fi vizualizate de câte ori este nevoie, fie că elevii vor să se pregătească pentru temele zilnice, fie pentru teze, concursuri sau examene. Și în ceea ce privește problemele rezolvate în pași, dar și testele, elevii au posibilitatea să-și verifice cunoștințele și să aprofundeze materia.

E-learningul este tot mai mult folosit în ultimul timp pentru că oferă posibilitatea ca cel interesat să se conecteze prin intermediul unui site web pentru a urmări un curs care să îi permită dobândirea de cunoştinţe noi de la formatori care pot fi la sute de kilometri distanţă.

Platformele de e-learning permit două moduri de învățare: sincronă, în care profesorul controlează lecția în întregime, creând, coordonând, adaptând şi monitorizând mediul educaţional și asincronă, ceea ce implică studiu în ritmul personal al cursanţilor, proiecte de colaborare şi învăţare la distanţă.

Platformele e-learning au o serie de avantaje, precum: pot fi accesate informațiile în orice moment și din orice locație; activitățile sunt centrate pe elev, aceștia pot colabora și pot învăța împreună, folosirea platformelor favorizează creativitatea și învățarea prin descoperire; folosirea lor permite accesul la noile competențe cerute de noul tip de învățare; profesorul se poate adresa unui număr mult mai mare de elevi decât în învățământul tradițional; materialele pot fi personalizate; există posibilitatea modificării informației deja difuzate; transmitrea cunoștințelor se caracterizează prin accesibilitate, comfort, flexibilitate; interacțiunea elevului cu profesorul este liberă, fără constrângeri; elevul poate învăța în ritmul lui propriu, și poate beneficia de feedback rapid și permanent; sunt costuri reduse de distribuție a materialelor; învățământul online este organizat pe subiecte, nu pe grupe de vârstă; el este mai puțin stresant decât cel tradițional; Internetul are o capacitate mult mai mare de stocare a informației comparativ cu locațiile fizice sau hard discurile individule și permite interacțiune sincronă și asincronă între profesor și elevi.

Dintre dezavantajele create de instruirea online pot fi amintite: nu toți elevii și nu toate școlile au resurse tehnologice performante și conexiuni optime la rețea și de aceea sunt mari probleme în ceea ce privește sunetul, imaginea și rularea anumitor grafice; folosirea îndelungată a învățării online duce la apariția unor probleme legate de lipsa

contactului face-to-face, esențial pentru socializare; nu orice curs poate fi livrat prin intermediul platformelor e-Learning; este necasar ca elevii și profesorii să aibă experiență în folosirea platformelor educaționale; elevii trebuie să fie extrem de motivați de profesori pentru a participa la cursurile online.

Perioadele de criză au beneficiile lor, în sensul că obligă la găsirea de noi drumuri de urmat. Dacă în mediul online s-a lucrat până acum doar opțional, în această perioadă el a devenit tot mai folosit de elevi și de profesori. Munca de până acum a cadrelor didactice își va arăta din plin beneficiile pentru perioada ce va urma.

O platformă gratuită europeană, disponibilă pentru profesori și elevii din clasele a VII-a, a X-a și a XI-a, le oferă acestora lecții de Istorie dintr-o altă perspectivă este Hi-story lessons. Proiectul a fost organizat de Rețeaua Europeană Memorie și Solidaritate în colaborare cu Institutul Georg Eckhert. Scopul Hi-Story lessons este acela de a sprijini procesul de predare și de a facilita o mai bună înțelegere a istoriei europene a secolului XX, utilizând grafice, animații și cronologii interactive care prezintă o listă de evenimente relevante pentru secolul trecut. Alegerea acestor date cu semnificație importantă s-a făcut de către un număr de istorici experți din șase țări – Germania, Ungaria, Polonia, România, Slovacia și Republica Cehă. Totul s-a făcut în spiritul respectului reciproc pentru varietatea de opinii și istorii naționale. La proiect a participat și un grup de profesori de la Colegiul Național „I.L. Caragiale“ din Ploiești - profesorii Vasile Moga, Carmen Băjenaru, Dragoș Mocanu și Constantin Vrînceanu. Predarea și învățarea istoriei Europei secolului XX este un proiect educațional multilingvist online creat pentru profesori și elevi de liceu, respectiv studenți. Hi-Story lessons https://hi-storylessons.eu/ro/ este o platformă ce conține mijloace practice pentru integrarea noilor mijloace media în sala de clasă, dar și pentru situațiile de criză, cum este cea prin care trecem și în care totul se întâmplă „la distanță“, care să permită profesorilor să susțină lecții prin care se urmărește conștientizarea multiplelor viziuni existente asupra acelorași fapte istorice. Acest proiect se concentrează pe învățarea activ-participativă și pe dezvoltarea acelor abilități esențiale care vor ajuta elevii și studenții să devină cetățeni globali toleranți. În meniu, cei interesați vor găsiți si limba română.

Voi exemplifica modul în care se pot folosi materialele digitale și platformele de e-learning în cazul lecției de la disciplina Istorie, clasa aVII-a -„Viața în tranșee și „frontul de acasă”- *Studiu de caz* care face parte din Unitatea de învățare nr. 1: „Lumea la sfârșitul sec. al XIX- lea și începutul sec. al XX-lea”, capitolul „Primul Război Mondial. Evoluția alianțelor. Fronturile de luptă”.

Competențe specifice care trebuie formate și exersate:

3.1. Determinarea relaţiilor dintre personalităţile şi grupurile umane în desfăşurarea faptelor istorice

3.2. Prezentarea unor elemente de continuitate şi schimbare în evoluţia sistemului de valori

4.1. Realizarea unor proiecte individuale sau de grup prin utilizarea resurselor multimedia

4.2. Aplicarea unor tehnici de muncă intelectuală care valorizează cooperarea, disciplina şi perseverenţa

4.3. Folosirea perspectivelor multiple şi a capacităţilor de analiză critică pentru luarea deciziilor pe bază de argumente şi dovezi pertinente

Activitățile de invățare

- Realizarea unor texte folosind adecvat termenii istorici
- Analiza surselor scrise sau vizuale pe baza unor cerințe
- Analiza unor evenimente istorice prin utilizarea surselor care oferă perspective multiple
- Îndeplinirea unor sarcini/roluri diferite în cadrul grupului de lucru
- Realizarea de produse care să fie rezultatul dialogului și negocierii în cadrul unei echipe de lucru
- Exerciții de descriere a consecințelor războiului asupra comunități umane

- Realizarea unor prezentări pe o temă istorică, utilizând mijloace digitale
- Compararea ideilor și valorilor umane analizând două surse
- Realizarea unor dezbateri asupra unor situații-problemă
- Argumentarea unor puncte de vedere
- Realizarea unui eseu pe baza unui plan de idei

Scenariul de desfășurare a lectiei este:

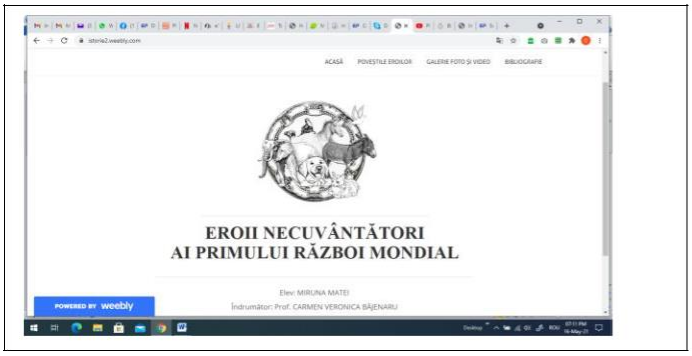
Elevii vor fi împărțiți în 3 grupe și vor primi ca temă pentru acasă la finalul lecției „Primul Război Mondial. Evoluția alianțelor. Fronturile de luptă” ca sarcini de lucru să citească sau să vizioneze materialele pe care le revin prin tragere la sorți și să realizeze o prezentare în care să folosească elementele pe care le consideră a fi cele mai relevante (din materialele primite), pentru a evidenția modul în care războiul a schimbat viața oamenilor și a aminalelor atât pe front cât și în spatele frontului.

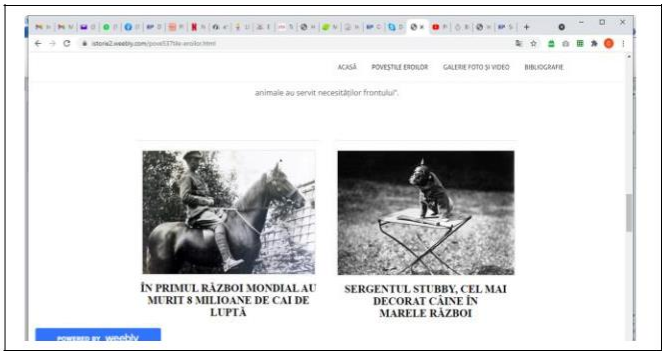
Fiecare grupă își va desemna un reprezentant care să le prezinte în 15 minute colegilor materialul lor în timp ce ceilalți îl ajută cu prezentarea către colegii lor a informațiilor astfel încât să existe o coordonare între ei și elevii să primească și informațiile și imaginile sau filmele. După prezentare vor răspunde la întrebările puse de colegii lor.

Grupa nr. 1 primește lucrarea

EROII NECUVÂNTĂTORI AI PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL

https://istorie2.weebly.com/pove537tile-eroilor.html

Grupa nr. 2 primește lucrarea

NORMALUL ÎN VREME DE RĂZBOI

file:///C:/Users/CNILC/AppData/Local/Temp/Rar$EXa13500.31726/normalul/index.html

Grupa nr. 3 primește filmul

PRIMUL RĂZBOI MONDIAL LA PLOIEȘTI

https://www.youtube.com/watch?v=R-Cw61JF5NA&t=15s

Este un film postat pe youtube și realizat de televiziunea Valea Prahovei TV în seria „Povești nespuse”.

Ca temă pentru acasă vor avea:

Realizează un mesaj, o *scrisoare de îmbărbătare* pe care să o trimiți unei persoane din familie pe frontul de luptă.

Concluzii:

- E-learningul este foarte util în învățare, atât pentru elevii de vîrste mici, cât și pentru cei cu vârste mari.
- Pentru cei mici tehnologia este atractivă, iar pentru cei mari trebuie să existe o motivație puternică pentru a o utiliza în mod eficient.
- Folosirea platformelor de e-learning și a învățării online este o oportunitate și e de viitor.

BIBLIOGRAFIE

https://er.educause.edu/articles/2020/3/the-difference-between-emergency-remote-teaching-and-online-learning

LIMBAJUL PARAVERBAL – MOD DE COMUNICARE LA COPILUL DE VÂRSTĂ ŞCOLARĂ MICĂ
(studiu de specialitate)

Profesor învățământ primar,STANCU MARILENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 39 - „Nicolae Tonitza”

Sub umbrela derutantă a noţiunii de comunicare orală se află deopotrivă elemente care ţin de expresia sonoră a vocii umane şi elemente care ţin de sensul cuvintelor. În acest sens se poate face o distincţie între două tipuri de limbaj, profund diferite ca natură, dar intim conectate:

•limbajul paraverbal sau ceea ce oamenii comunică prin voce (volum, intonaţie, ritm, tonalitate, accent, pauze) şi prin manifestări vocale fară conţinut verbal (râsul, dresul vocii, geamătul, oftatul, mormăieli, plescăituri,urlete, ţipete, fluierături etc.);

•limbajul verbal sau ceea ce oamenii comunică prin rostirea şi descifrarea înţelesului cuvintelor. În lumina acestei distincţii este evindent statutul de componentă a comunicării orale atribuit comunicării verbale.

Comunicarea orală prezintă numeroase avantaje faţă de comunicarea scrisă:

• vorbitorul îşi poate observa interlocutorul şi interveni pe loc cu modificări, atât la nivelul limbajului paraverbal cât şi verbal, pentru a eficientiza comunicarea.

• oralitatea permite „un joc logic şi imediat al întrebărilor cu răspunsurile, într-o derulare spontană şi flexibilă”

•oralitatea „asigură terenul cel mai fertil pentru manifestarea comportamentelor persuasive şi manipulative”, pune în valoare „carisma şi capacitatea de a convinge şi influenţa oamenii” . Puternica legătură existentă între mesajul paraverbal şi cel verbal se traduce prin aceea că intervenţia celui dintâi provoacă intensificarea, slăbirea, distorsionarea sau anularea semnificaţiilor cuvintelor rostite. De aceea, persoanele care doresc să influenţeze sau să-i controleze pe cei din jurul lor, să-i încurajeze sau să-i intimideze, să-şi afirme autoritatea şi să-şi menţină controlul, să obţină aprobarea sau refuzul interlocutorilor, trebuie să înveţe să mânuiască mesajul paraverbal.

În timp ce vorbește, omul dezvăluie o cantitate imensă de informaţii despre sine, dar nu atât de mult prin cuvinte cât prin voce. Prin alternarea tonurilor vocii putem contracara monotonia şi direcţiona atenţia ascultătorului. Tonurile crescânde exprimă o doză de siguranţă, în timp ce inflexiunile descrescânde punctează nesiguranţa. Atunci când dorim să arătăm încredere şi competenţă, când vrem să atragem atenţia şi să fim convingători, psihologii ne recomandă folosirea unui „ton parental”. Când nu suntem luati în serios, când vedem că nu prea reuşim să convingem şi nu ne putem impune în faţa celorlalţi, e timpul să ne întrebăm şi dacă nu cumva tonul adoptat de noi este unul de copil. Varierea volumului vocii este o alta tehnică pe care trebuie să învăţăm a o stapâni deoarece ne ajută să dominăm sau să fim dominaţi. Fiecare din noi putem face acest lucru mai bine sau mai rău, în funcţie de volumul plămânilor, de capacitatea toracică, de calitatea corzilor vocale, de modul în care ne controlăm respiraţia, de poziţia corpului etc. Elementele care nu ţin neapărat de noi în corecţia volumului vocii, dar care trebuie luate în seamă dacă vrem să fim auziţi şi ascultaţi, sunt mărimea încăperii, mărimea publicului şi zgomotele de fond.

Articularea este arta de a vorbi inteligibil şi a emite sunete potrivite folosind buzele, maxilarul, dinţii şi limba. Dicţia depinde de articularea corectă şi completă a consoanelor şi de enunţarea clară a vocalelor. Cei pe care natura nu i-a prea ajutat şi vorbesc dintotdeauna neclar sau bâlbâit nu pot fi bănuiţi de adoptarea vreunei strategii de comunicare, dar un vorbitor care de regulă vorbeşte răspicat şi care dintr-o dată devine neclar în anumite zone ale discursului său, lasă să

se înţeleagă că ori nu este sigur pe ceea ce spune, ori nu-i place ceea ce spune, ori pur şi simplu are ceva de ascuns. Uneori, deşi nu avem probleme cu articularea, e posibil să nu stapînim bine accentul. Acesta se referă la pronunţarea mai intensă şi pe un ton mai înalt a unei silabe dintr-un cuvânt sau a unui cuvânt dintr-un grup sintactic. Accentul deţine un rol important în schimbarea înţelesului cuvintelor şi inducerea de mesaje colaterale celui transmis prin cuvinte.

Ritmul vorbirii este dat de derularea lentă (aproximativ 200 de silabe/minut) normală (în jur de 350 de silabe /minut) sau rapidă (în jur de 500 de silabe/minut) a cuvintelor pronunţate. Un bun vorbitor trebuie să varieze viteza pronunţării cuvintelor în funcţie de conţinutul şi importanţa generală a mesajului.

Pauzele dintre cuvinte şi fraze transmit indicii atât despre intenţiile şi atitudinile discursive ale vorbitorului, cât şi despre stările lui afective. Pauzele scurte divid ideile dintr-o frază, iar cele lungi marchează sfârşitul frazelor. Pauzele prea lungi pot obosi audienţa, cele scurte şi bine plasate dau ascultătorului sentimentul de implicare activă. Pauzele tactice sunt făcute înainte de cuvintele sau ideile care merită subliniate, altele nu vizează deloc interlocutorul ci necesitatea unui moment de meditaţie, de aducere aminte. Există şi pauze datorate stânjenelii, când tot ce putem spera este ca interlocutorul nostru să ia cuvântul. Dincolo de calităţile vocii stă la pândă cuvântul. Gândim în cuvinte şi comunicăm tot cu ajutorul cuvintelor. Deviza wittgensteiniana „Nu căutaţi sensul unui cuvânt, ci modul lui de întrebuinţare” ne reaminteşte că „singurul control empiric pe care îl avem asupra studiului limbii este „întrebuinţarea situaţiilor cotidiene concrete.”

Altfel spus, sensul cuvintelor depinde întotdeauna de contextul în care sunt plasate. Deşi uneori nu facem faţă atâtor sensuri principale şi secundare, atâtor acţiuni comunicaţionale care construiesc sensuri prin manipularea diferitelor tipuri de contexte, cuvântul rămâne „expresia cea mai înaltă a limbajului şi este actul de identitate al speciei umane.”

Există şi nenumărate obstacole în calea gândirii şi rostirii de cuvinte:

•confuziile dintre denotaţiile şi conotaţiile cuvintelor, lipsa unei moderaţii în folosirea sinonimiei, omonimiei sau polisemiei conduc la ambiguitate;

•lumea este plină de contrarii, iar oamenii le descriu prin cuvinte extreme: alb sau negru, bun sau rău. Această modalitate de polarizare a gândirii prin limbaj ne face uneori să „atacăm”, să nu avem răbdare să căutăm o cale de mijloc, să nu ne putem înfrâna pornirile duşmănoase şi să rostim „cine nu este cu mine este împotriva mea!” ;

•convinşi că putem cunoaşte lucrurile în totalitatea lor, nu ne sfiim să tragem concluzii mult prea generale, să folosim enunţuri globalizante, deseori generatoare de conflicte: „Întotdeauna mă critici!” ;

• cei care vobesc mult, inutil şi mai comit şi indiscreţii sunt evitaţi în comunicare sau acceptaţi cu rezerve;

•păstrarea prea multor secrete şi refuzul sistematic de a pune în discuţie aspecte ale propriei personalităţi înseamnă a întoarce spatele comunicării. Egocentrismul este un păcat pe care comunicarea nu-l tolerează;

• utilizarea abuzivă sau neadecvată momentului comunicării a unui jargon sau argou blochează comunicarea;

• preţiozitatea cuvintelor şi abstractizările exagerate ne pot plictisi, adormi sau alunga ascultătorii.

Râsul şi plânsul – vocalizări ritmice în care sunt implicaţi muşchi de pe întregul corp, vizibile mai ales pe faţă – sunt alături de expresiile enumerate mai sus, manifestări ale fiinţelor umane în raport cu lumea înconjurătoare şi reacţii la stimuli fizici, psihici sau sociali.

Omul este singurul animal care râde nota filozoful francez Henri Bergson şi sub rezerva descoperirilor ulterioare (râsul uman are multe în comun cu unele chemări ale animalelor), se poate afirma că râsul este parţial moştenit, parţial învăţat, variază foarte mult ca formă, durată şi intensitate şi apare ca răspuns într-o situaţie emoţionantă, jenantă sau amuzantă, acestea din urmă, specific umane.

A plânge este omeneşte şi s-a dovedit că lacrimile de bucurie sau de tristeţe sunt specific umane. Răspuns visceral la suferinţă, fericire, tristeţe sau durere, plânsul are durată variabilă: un plâns fericit durează două minute; un plâns nefericit, şapte .

BIBLIOGRAFIE

1. **Bîrzea, C.** - *Arta şi ştiinţa educaţiei,* Bucureşti, E.D.P., 1995
2. **Bontaş, I.** - *Pedagogie,* Bucureşti, Editura ALL, 1994
3. **Dinu, M.** - *Comunicarea*, Bucuresti, Ed. Stiintifica, 1997
4. **Dragu A., Cristea S.** - *Psihologie şi pedagogie şcolară***,** Constanţa , Editura Ovidius University Press, 2002
5. **Dragan ,I.** - *Paradigme ale comunicarii de masa***,** Bucuresti, Ed.Sansa , 1996
6. **Frunză V.** - *Factori favorizanţi şi perturbatori ai activităţii didactice***,** Constanţa , Editura Ovidius University Press, 2003
7. **Frunză V.** -*Teoria comunicării didactice,* Constanţa , Editura Ovidius University Press, 2003
8. **Hybels, S., Weaver, R.** - *Communicating effectively,* New York, Random House, 1986
9. **Hubbard , L.Ron** - Note de lectură şi comentarii după “Scientology: What is Effective Communication?”
10. **Iacob, L.; Balan, B.**- *Comunicarea in campul social.Texte alese***,** Iasi, Ed. Univ. A.I.Cuza, 1997.
11. **Legrand, Jean-Andre** - *Tehnici de comunicare***,** Iași, Ed.Polirom, 2001
12. **Lohisse J.** - *Comunicarea* - De la transmiterea mecanica la interactiune**,** Iași, Ed. Polirom, 2002.
13. **eacșu, I.,** - *Instruire si învatare*, București, Editura Didactica și pedagogica R.A., 1999
14. **Popescu, D.** - *Arta de a comunica***,** București, Ed.Economica, 1997
15. **Popescu , D.** - *Eficienta comunicarii in afaceri***,** 2003
16. **Watzlawick, P.** - *Une logique de la communication***,** Paris, Editions du Seuil, 1972.

Recenzie - ”Parenting necondiționat - de la recompense și pedepse la iubire și înțelegere”, Alfie Kohn

Prof. Năsui Raluca – Otilia
Școala Gimnazială nr. 8 Borșa, MM

”Nimic din această carte nu ar trebui interpretat drept o invitație de a ne relaxa total și a-i lăsa pe copii să se crească ei singuri. Am putea spune că este de datoria noastra să deținem controlul, și anume să creăm un mediu sănătos și sigur, să oferim îndrumare și să stabilim limite; dar nu este nicidecum datoria noastră să controlăm, adică să solicităm obedienta absolută, să ne bazăm pe exercitarea unei presiuni sau să reglăm toate detaliile vieții copiilor. De fapt, deși pare paradoxal, datoria noastră este să controlăm modul în care îi ajutăm pe copii să preia ei înșiși controlul asupra propriei vieți. Scopul este să-i înzestrăm cu abilități, nu să-i determinăm să se conformeze, iar metodele sunt bazate mai degrabă pe respect, decât pe constrângere”.(Parenting necondiționat, pg.58), este un citat care ar trebui să ne dea multora de gândit, fie că suntem părinți, fie educatori.

Cartea ”Parenting necondiționat - de la recompense și pedepse la iubire și înțelegere”, de Alfie Kohn a fost lansată în România pe 4 noiembrie 2013.

Alfie Kohn, un expert în științe sociale care pledează pentru un model de educație progresist și propune paradigma parentingului necondiționat. Pentru a distila această paradigmă, Kohn critică, prin contrast, parentingul condiționat care ar putea fi identificat cu parentingul familiar, tradițional. Parentingul condiționat, în opinia lui Kohn are o perspectivă relativ negativă asupra naturii umane (copiii par un fel de organisme egoiste care trebuie ținute sub control), este de inspirație behavioristă, centrat strict pe comportamentul copiilor (nu pe ce se află în spatele său) și livrează ca strategii educaționale majore sistemul de recompensă și pedeapsă, mizând pe principiul că anumite comportamente pot fi întărite prin răsplată, iar altele descurajate prin mijloace punitive. Pe de o parte Kohn critică fiecare din elementele enumerate.

Pe de altă parte sugerează (recunoscând că nu există prea multe studii concludente în acest sens) că, în ciuda eficienței relative a acestui tip de parenting, costurile sale pe termen lung, când vine vorba de adulții care se dezvoltă din copiii expuși acestor strategii este mult prea mare (sugestia ar fi că o parte dintre sentimentele de inadecvare și tensiuni parentale, ba chiar vulnerabilitățile care stau la baza unor sindorame depresive și anxioase sunt de fapt consecințele degradării relației dintre părinți și copii prin strategiile de condiționare). Perspectiva pe care o propune Kohn privește natura umană într-o cheie pozitivă (copiii nu vor abuza de încrederea pe care le-o acordăm, dacă știm cum să o construim), privește copilul ca întreg (fără să îl reducă la comportamente), consideră iubirea parentală un dar și propune strategii educaționale de tip ghidaj nu de tip acțiune prin control.

Criticile elaborate pe care le aduce Kohn în acest volum sunt adresate celor mai cunoscute mijloace de educație (valabile la orice vârstă) pe care le antrenează de fapt milioane de părinți: pedeapsa și recompensa. Chiar dacă vechile corecții corporale sunt privite măcar la nivel de standard social ca fiind inacceptabile și păguboase pentru copil, Kohn e de părere că și pedepsele de tip emoțional pot fi la fel de problematice. Exemplul cel mai comun este cel de time-out sau de retragere a iubirii (un termen inspirat din experimentele behavioriste din anii 50) – când copilul încalcă o regulă sau generează o situație problematică, părinții fie îl trimit în camera sa (să se gândească la ce a făcut), fie îl ignoră, fie îl anunță că îl vor lăsa singur drept consecință pentru acțiunea sa. În opinia lui Kohn, departe de a înțelege cu adevărat motivele adultului, copiii vor raționa cu totul altfel: în primul rând ei vor trăi o profundă anxietate de separare (dat fiind

faptul că separarea de părinte este printre cele mai dificile experiențe pe care un copil vulnerabil e dispus să o tolereze) și asta s-ar putea să-i facă să sufere mai mult.

Pe de altă parte copilul nu se va gândi la impactul acțiunii sale asupra celorlalți ci doar asupra propriei persoane (deci, dimensiunea morală a lecției va fi ratată de fapt – copilul nu va înțelege de ce e rea acțiunea sa, ci se va concentra mai degrabă asupra disconfortului trăit și la cum ar putea fi el evitat pe viitor). Pedeapsa cauzează mai degrabă furie (iar copilul va învăța ca victimă, mai apoi, să devină agresor la rândul său când va impune pedepse altora), oferă un model viciat de utilizare a puterii, eficiența ei în timp e redusă (atâta timp cât motivațiile negative nu au șanse să funcționeze pe termen lung) și, cel mai important, erodează relația dintre părinte și copil și trimite mesaje amestecate copilului: eu sunt părintele care te iubește dar tot eu te fac să suferi.

Probleme mai subtile sunt surprinse și când vine vorba de recompensă, o strategie educațională la fel de problematică. La fel ca pedeapsa și recompensa cumpără supunere temporară, dar orice recompensă întărește motivații extrinseci care, conform studiilor citate de Kohn, scad eficiența oamenilor pe termen lung și scad chiar interesul pentru activitatea pentru care e apreciat. Recompensa poate fi înțeleasă în sens larg, fie că vorbim de acțiuni concrete, simbolice sau verbale, efectul pare să fie similar, așa cum a fost studiat în organizații: generează un tip de presiune, scade interesul pentru o activitate (și crește de fapt interesul pentru laude), reduce creativitatea (oamenii nu mai sunt dispuși să asume prea multe riscuri după ce au fost lăudați cu privire la un anume fel de a face lucrurile).

Când vine vorba de copii atât pedeapsa cât și recompensa vor ajunge în timp să stârnească două tipuri de reacții extreme: fie vor deveni mai degrabă excesiv de supuși fie sfidători (pe față sau pe la spate) , ceea ce Kohn consideră o reacție firească la o tentativă constantă de control.

Cele două strategii antrenate inclusiv în sistemul educațional promovează o cultură problematică a succesului și a performanței: părinții pun presiune pe copiii lor să devină performanți la școală și în sporturi, acolo unde logica competiției stabilește că vor exista mereu perdanți și câștigători. Rezultatul pe termen lung al acestei logici întărite de pedeapsă și recompensă va fi construcția unei stime de sine condiționate și a unui atașament precar în raport cu părinții: copiii vor simți că sunt iubiți doar atunci când ating un anumit standard de comportament sau de performanță. Parentingul condiționat se face prin iubire condiționată și construiește o stimă de sine condiționată, fragilă prin vulnerabilitatea ei la eșecuri și reușite.

Kohn identifică apoi motivele pentru care parentingul condiționat este încă atât de răspândit: pe de o parte împrumutăm strategii parentale de la proprii noștri părinți, pe de altă parte suntem tentați să ne privim adesea cu lipsă de încredere copiii, prețuim performanța, considerăm competiția importantă și judecăm adesea binar (între pedeapsa riguros aplicată și permisivitate totală) și ne e teamă să nu fim inadecvați ca părinți, să nu fim judecați sau ne e teamă pentru siguranța copilului și pentru riscurile permisivității.

Contrar acestui model, Kohn propune principiile generale ale parentingului necondiționat: să reflectăm mereu la motivele pentru care cerem ceva copilului, să ne regândim solicitările (adesea avem pretenții deplasate), să punem mereu relația cu copilul pe locul întâi (astfel încât să evităm pe cât posibil laudele sau pedepsele), să ne schimbăm perspectiva când copilul ridică o problemă (să nu dăm prioritate pedepsei ci să ne gândim la suferința pe care o antrenăm), să îi respectăm sentimentele (nu îl contrazicem când spune că urăște pe cineva, de exemplu), să fim autentici (să recunoaștem când suntem obosiți sau nesiguri), să întrebăm mai mult decât să judecăm, să încercăm să înțelegem mereu motivele din spatele comportamentelor.

Ultima parte a volumului este dedicată câtorva strategii generale prin care putem pune în practică iubirea necondiționată (care implică exemple practice despre cum să limităm critica, cum să căutăm alternative la critică dar și la

laudă: în loc să îi spunem copilului că ne place un anume desen, că a scris un eseu bun, că e frumos din partea lui că a împărțit prăjitura cu un alt copil, ni se sugerează să observăm mai degrabă detalii, să atragem atenția asupra consecințelor practice benefice sau să îi chestionăm motivele). Nu în ultimul rând, Kohn subliniază importanța de a ne afirma iubirea necondiționată mai ales când copilul nu ne-o cere sau chiar când acesta eșuează.

Cei doi piloni esențiali în noua educație progresistă propuși de Kohn sunt așadar iubirea necondiționată și respectul autonomiei copilului. Oferind o relație de atașament solidă și încurajând copilul să își facă propriile alegeri, adaptate nivelului de vârstă putem întări capacități de socializare sănătoase, o stimă de sine necondiționată și o personalitate armonioasă.

Alfie Kohn pledează mult și împotriva recompenselor care fac parte tot din dresaj, dar și împotriva laudelor. Înțeleg repercursiunile laudelor manipulatoare și înțeleg riscul ca un comportament al copilului să ajungă să fie modelat doar în funcție de primirea laudei de către părinți: iau nota 10 ca să mă laude mama. Copiii răsfățați sunt cei care primesc prea mult din ce își doresc și prea puțin din ce au nevoie.

Părinții care iubesc necondiționat nu numai că se comportă diferit, dar ei percep lucrurile diferit. Când un copil face un lucru nepotrivit, părinții care iubesc condiționat vor privi acest comportament drept o infracțiune, iar infracțiunile trebuiesc pedepsite. Părinții care iubesc necondiționat sunt capabili să vadă același comportament drept o problemă care necesită rezolvare, o ocazie de a-l învăța pe copil ceva și nu de a-l face să sufere. Mai mult, când vedem comportamentul copiilor drept o oportunitate de învățare, îi implicăm și pe ei în procesul de rezolvare a problemei, strategie care are șanse mult mai mari de reușită.

În carte există şi o parte care se referă la evaluările şcolare şi presiunea care se pune în această direcţie. Autorul susţine interesul nostru activ faţă de ceea ce învaţă copilul, nu concentrarea excesivă pe succesul şcolar. Sprijină dezvoltarea intelectuală, nu zecele pe linie cu orice preţ.

Perspectiva lui Kohn este, într-adevăr provocatoare, ținând cont de faptul că ne face să ne gândim asupra unor reflexe aparent atât de intuitive: aprecierea copilului și necesitatea de a-i impune limite. Din acest punct de vedere, alternativa lui Kohn este un punct critic important în anticiparea strategiilor educaționale ale viitorului care mai au nevoie însă de multe studii pentru a limpezi legăturile cauzale pe care autorul le face când vine vorba de consecințele parentingului condiționat.

Pe de altă parte, a cultiva acest model este încă destul de dificil: pe de o parte părinții sunt deja tributari unor modele bătătorite în obișnuințe educaționale și sociale, pe de altă parte presiunea și stresul în care lucrează (mai ales dacă au mai mulți copii) nu le permit să fie suficient de răbdători mereu pentru a căuta de fiecare dată să ajungă dincolo de comportament și să cultive doar motivații.

În plus societatea de astăzi oferă încă puține alternative la educația formală clasică (centrată pe modelul competitiv, la fel ca organizarea sistemului economic, în cele din urmă) iar curentele de parenting au creat deja un climat relativ defavorabil și tensionat: modelul iubirii necondiționate (parțial înțeles în felul promovat de Kohn) a fost ocazional pervertit sau exploatat pentru a cultiva o specie de narcisism și de toleranță extrem de scăzută la frustrare care afectează pregnant o parte a generațiilor contemporane, asamblând, la rândul lor premisele pentru anxietate și dezechilibru psihic.

MEDIUL GEOGRAFIC RURAL ȘI PRETABILITATEA SA ÎN CADRUL DESFĂȘURĂRII ACTIVITĂȚILOR DE AGREMENT ȘI TIMP LIBER

Prof. NĂSUI GABRIEL – BOGDAN
Școala Gimnazială nr. 8 Borșa, MM

”Organismul și mediul formează un tot inseparabil.” CL. Bernard

Relieful României este variat. În cuprinsul lui întâlnim câmpii dealuri și munți.

Principalele unități de relief sunt: Delta Dunării și Podișul Dobrogei, Câmpia Română, Câmpia de Vest, Dealurile Subcarpatice, Dealurile de Vest, Podișul Moldovei, Podișul Getic, Podișul Transilvaniei, Munții Carpați.

Noţiunea de rural (sau ruralitate) reprezintă un domeniu în care, până în prezent, nu s-a ajuns la o definire unanim acceptată, deşi multiplele concepte şi definiţii date de specialişti, se referă la acelaşi spaţiu fizic (geografic). Spaţiul rural nu constituie un ansamblu omogen, dar nu este nici spaţiu abstract.

Jacob şi Luloff (1995), văd trei aspecte importante într-o definiţie a ruralităţii:

-ecologic- unde ruralul este alcătuit din mici comunităţi separate de zone largi de peisaj deschis; - ocupaţional

- bazat pe legătura zonelor rurale cu un model de angajare în agricultură silvicultură, pescuit şi minerit. În ultimul timp, odată cu creşterea productivităţii în sectorul primar, forţa de muncă în exces este treptat absorbită de pieţele non – agricole ale muncii;

- socio-cultural – unde ruralul este caracterizat printr-o aderenţă mult mai conservatoare la valorile tradiţionale ale populaţiei rurale.

În România pentru mediul geografic rural și pretabilitatea sa pentru desfășurarea unor activități de agrement și timp liber pot fi puse în evidență trei aspecte:

- Cadrul fizic
- Nivelul general de dezvoltare economică
- Specificul activităților economice din cadrul spațiului.

Cadrul fizic

Mediul, prin factorii săi de o extremă diversitate, determină reacțiile fiziologice de adaptare ale organismului. Cunoașterea diversității și amplitudinii acestor reacții, a limitelor în care ele fac posibilă menținerea homeostaziei organismului reprezintă o preocupare constantă a fiziologilor.

Unele cărți de sinteză printre care și ”Fiziologia umană – elemente de fiziologie ambientală”, I. Hăulică, conțin capitole distincte despre acţiunea factorilor normali ai ambianţei asupra organismului, aceste date fiind dispersate în cadrul fiziologiei sistemelor din organism, funcţie de acţiunile cele mai caracteristice ale factorilor de mediu respectiv. Se conturează astfel o abordare interdisciplinară a complexei interacțiuni ***mediu – organism.***

Binomul ființă vie – mediu are o importanță particulară în cazul omului, deoarece adaptarea organismul uman la mediu, cu scop de conservare și dezvoltare (Mărgineanu, 1973) este fiziologică, biofizică și biochimică, nu numai pshio-socială.

Omul se adaptează atât la relief cât și la temperatură, umiditate, presiune etc., într-un fel lucrăm vara și în altul iarna. Astfel privită problema, apare evident faptul că într-un mod ne desfășurăm activitatea în condiții de șes și în alt mod în

condiții de altitudine. Variația influenței mediului fizic este simultan dependentă de natura mediului fizic ca atare și de individ.

Investigațiile au evidențiat că mediul geografic cu toate caracteristicile sale își pune amprenta asupra fenotipului (Șandor, 2002, Teza de doctorat). Condițiile în care trăiește, se formează și muncește omul îl determină pe acesta să găsească toate soluțiile pentru a putea face față cu succes la provocările la care este supus.

Omul în lupta sa pentru a modifica natura s-a modificat pe sine.

Nivelul general de dezvoltare economică

Specificul dotărilor arealelor rurale diferă în raport cu marile unități de relief. Amenajarea arealelor reclamă eforturi materiale, financiare, fizice și psihice deosebite pentru care România trebuie să fie pregătită.

Accesul populației la dotări este dificil. Nu există căi de acces bine puse la punct, iar unde acestea există, din punct de vedere financiar, inaccesibile pentru majoritatea populației.

Fiecare din marile orașe ale României are corespondență spațială în areale rurale pentru posibilități de desfășurare a activităților de agrement și timp liber:

• Sighetu – Marmației: depresiunea Maramureş şi munţii limitrofi: Rodna, Maramureş, Ţibleş, Gutâi, Botiza, Vadu Izei, Săpânţa, Rozavlea, Ocna Şugatag, Săliştea de Sus, etc.;

• Suceava: Bucovina (Obcinile Bucovinei, depresiunile Dorna - Câmpulung Moldovenesc): Ciocăneşti, Dărmăneşti, Dorna Arini, Iacobeni, Poiana Stampei, Panaci, Neagra Şarului, Vama, Vatra Moldoviţei, Mănăstirea Humorului, Putna etc.;

• Miercurea Ciuc: Harghita (Munţii Gurghiu - Harghita, Giugeu - Hăşmaşu Mare, depresiunile Gheorghieni - Ciuc, aria deluroasă Praid - Corund, Sovata - Odorhei): Praid, Corund, Harghita Băi, Dăneşti, Cârţa, Sântimbru Băi, etc.;

• Braşov:Ţara Bârsei (Depresiunea Braşov - Covasna şi munţii limitrofi: Bodoc, Baraolt şi Perşani, Ciucului, Piatra Mare, Postăvaru): Arcuş, Ilieni, Sânzieni, Zăbala, Şugaş Băi, Turia, Malnaş Băi, Zagon, Perşani, Cristian, Ghimbav etc.; Bran - Fundata (culoarul Bran, Munţii Bucegi şi Piatra Craiului): Bran, Bran - Predeluţ, Bran - Şimon, Moeciu, Fundata, Peştera etc.;

• Sibiu: Ţara Făgăraşului (Depresiunea Făgăraş, Munţii Făgăraş): Bucium, Sâmbăta de Jos, Avrig, Cârţişoara, Şercaia etc.; Mărginimea Sibiului (Depresiunea Sibiului şi Munţii Cindrel): Sibiel, Răşinari, Gura Râului, Orlat, Poplaca, Jina, Săliște, Ciosnădioara, Cristian, etc.;

• Valea Arieşului - Ţara Moţilor (Munţii Bihor - Trascău - Metaliferi): Albac, Arişeni, Gârda de Sus, Întregalde, Rimetea, Scărişoara etc.;

Specificul activităților economice din cadrul arealului rural

Specificul activităților economice:

a. agricultură, silvicultură, acvacultura şi pescuit;

b. activităţile economice şi culturale ale locuitorilor acestor zone (artizanat, industrie, servicii etc);

c. amenajările de zone neurbane pentru timpul liber şi distracţii (sau de rezervaţii naturale);

d. alte folosinţe (cu excepţia celor de locuit).

Pretabilitatea mediului geografic rural pentru desfășurarea activităților de agrement și timp liber

Factorii climatici reprezintă elementul cheie de atracţie pentru activitățile de agrement și timp liber în arealele rurale montane, ori de litoral şi nu numai. Astfel, vremea caldă şi precipitaţiile reduse sunt factorii cei mai importanţi pentru litoral,

iar grosimea şi durata stratului de zăpadă reprezintă punctul forte al unui areal destinat sporturilor de iarnă. În general, toate formele de activitate care au loc în aer liber sunt influenţate într-o formă sau alta de efectele schimbărilor climatice.

Pentru multe areale rurale condiţiile climatice necorespunzătoare pot afecta puternic nivelul de dezvoltare economică şisocială al respectivelor comunităţi.

Ameninţări:

Cele mai vulnerabile zone rurale la efectele schimbărilor climatice sunt zonele costiere și regiunile montale.

Oportunităţi:

- Veri lipsite de precipitații, mai călduroase decât până acum, implică creșterea oportunităților de agrement și timp liber în interiorul arealelor rurale;
- Ierni mai puțin friguroase, care favorizează agrementul pe durata întregului an;
- Creșterea perioadelor de activitate în aer liber;
- Diversificarea formelor de agrement, favorizate de vremea caldă (ex. orientare turistică, drumeții, vânătoare și pescuit sportiv etc.).

Numeroase localităţi rurale prezintă excelente condiţii pentru practicarea sporturilor de iarnă (sate montane şi de deal) şi nautice pe râurile interioare, lacuri de acumulare, fără amenajări speciale şi costisitoare. Acest tip de sat poate să atragă, în general tinerii: sportivi amatori, iniţiaţi în practicarea sporturilor respective. Pentru cei neiniţiaţi, pot exista instructori de schi, bob, înot, recrutaţi din rândul populaţiei locale.

Mediul rural poate constitui un spaţiu important pentru susţinerea activităţilor sportive: se pot amenaja terenuri de sport multifuncţionale (tenis, volei), patinoare, lacuri pentru agrement nautic, plajă şi înot, locuri de picnic, poteci marcate pentru drumeţie etc. Acolo unde condiţiile naturale o permit, se pot amenaja piscine, saune adiacente caselor de vacanţă, se pot organiza programe pentru speoturism, alpinism, turism de cunoaştere etc.

Activităţi cu caracter general rural: excursii în împrejurimi; alpinism, escalade; explorări în locuri sălbatice; plimbări sau coborâri cu barca; schi fond; schi pe piste cu grad de dificultate redus sau mediu; cicloturism; echitaţie; observarea naturii, fotografiere din puncte de belvedere; contemplarea peisajelor; cunoaşterea patrimoniului rural; pescuit; vânătoare; sporturi care se practică în natură (orientare turistică, gimnastică aerobică, jogging etc.).

Este important de menționat că o pensiune rurală singură nu poate propune toate tipurile de agrement, fapt pentru care este importantă cooperarea cu alte structuri care deservesc oaspeții satului.

Bibliografie

Hăulică, I., 1997, *Fiziologia umană – elemente de fiziologie ambientală*, ed. Medicală, București

Jacob, S., Luloff, A., E., 1995, *Explorarea semnificației ruralului prin hărți cognitive*, From the journal Rural sociology (USA)

Margineanu, Nicolae, 1973, *Condiția umană. Aspectul ei bio-psiho-social și cultural*, ed. Științifică, București

Șandor, Iosif, 2005, *Antrenamentul la altitudine*, ed. Risoprint, Cluj-Napoca

Utilizarea noilor tehnologii în cadrul lecțiilor interactive (TIC)

prof. IANCU Mihaela
Liceul de Arte „Margareta Sterian” Buzău

Vă propun în cele ce urmează schița unui demers de activitate interactivă care încearcă să răspundă tendințelor actuale de evoluție a societății privind utilizarea tehnologiei. Disciplina Tehnologia Informației și a Comunicațiilor este menită să formeze și să dezvolte în principal competența digitală - una dintre competențele cheie europene, însă consider că integrarea unor instrumente/tehnologii suplimentare în cadrul demersului didactic trebuie realizată cu moderație, cu rafinament, aș putea spune, astfel încât să se evite diversitatea exagerată ce poate fi obositoare și derutantă pentru elevi. Activitatea este propusă pentru ***clasa*** a X-a, Tehnologia Informației și a Comunicațiilor.

Tema lecției: Aplicații de calcul tabelar - Diagrame

Competența specifică vizată:

1.5. Utilizarea unor tehnici și procedee de realizare de grafice și diagrame

Competențe derivate:

- identificarea noțiunii de diagramă și a avantajelor oferite de reprezentarea grafică a datelor
- recunoașterea tipurilor de diagrame puse la dispoziție de aplicația utilizată;
- reprezentarea datelor numerice dintr-o foaie de calcul cu ajutorul diagramelor și a elementelor de formatare specifice acestora.

Metode și procedee: explicația, conversația, gândiți/lucrați în perechi/comunicați, problematizarea, lucrul în echipă, expunerea.

Strategia didactică: deductivă, semidirijată

Mijloace de învățământ: videoproiector, fișă de lucru, tablă interactivă, platforme educaționale, laptop/pc pentru fiecare elev participant

Modalități de evaluare: observare directă, listă de verificare

Detalierea activității

1. *Momentul organizatoric* va presupune organizarea colectivului de elevi pentru buna desfășurare a lecției, verificarea funcționării stațiilor de lucru (laptop/pc) și a respectării locului alocat în laborator fiecărui elev, pregătirea materialelor necesare.
2. *Reactualizarea cunoștințelor dobândite anterior:* se va solicita elevilor să precizeze tema lecției anterioare și apoi să completeze următorul formular cu feed-back imediat, de recapitulare a noțiunilor https://forms.gle/ngfwmqw6NZsHBfNy5 (figura 1). Se vor identifica pe baza statisticilor generate automat și discuta întrebările cele mai problematice.
3. *Anunțarea temei: S*e va prezenta tema și competențele ce urmează a fi dezvoltate (ce vor ști să facă în urma desfășurării acestei activități)
4. *Captarea atenției: S*e va prezenta următorul material video https://www.youtube.com/watch?v=0ZKtsUkrgFQ&t=8s (Wass to represent data | Data and statistics | 6th grade | Khan Academy)
5. *Dirijarea învățării*
   - Demonstrația: se va prezinta elevilor modul în care sunt reprezentate datele pe baza răspunsurilor pe care le-au dat prin intermediul formularului completat în etapa de reactualizare a cunoștințelor. Pe baza datelor mai sus prezentate se va demonstra prin intermediul tablei interactive (și a videoproiectorului) modul de realizare și

formatare a diagramelor. Se va oferi următorul link https://edpuzzle.com/media/63455c82c6cf65415e77b3a3 ca sursă de documentare suplimentară

- Lucrul în echipă: Se vor împărți elevii în echipe (câte 3) și se vor distribui elevilor fișe de lectură sau materiale în care se precizează site-ul de unde urmează să se documenteze, câte o fișă pentru fiecare echipă, dar fiecare temă va fi comună pentru 2 echipe (fișele deci sunt în dublu exemplar). Printre temele propuse se pot regăsi:
    - evoluția temperaturilor în localitatea de domiciliu într-un anumit interval de timp
    - stiluri de învățare la nivelul unei clase
    - număr de cărti citite de elevii unei clase într-un interval de timp
    - mijloace de transport pe care le folosesc in mod obișnuit elevii unei clase pentru a veni la scoală
    - culoarea ochilor elevilor unei clase
    - număr de romane scrise de 4-5 scriitori (dintre cei studiați la limba romana sau limba străină)

  Se va solicita fiecărei echipe să organizeze informațiile oferite de fișa de lectură, într-un tabel realizat într-o aplicație de calcul tabelar. Elevii vor sintetiza datele într-un tabel, apoi vor găsi moduri diferite de reprezentare grafică. Se va solicita membrilor echipei să se consulte și să se ajute reciproc pentru rezolvarea sarcinilor de lucru. Se va verifica frontal modul de rezolvare a sarcinilor de lucru oferindu-se eventuale indicații privind modul de rezolvare a sarcinii de lucru acolo unde este necesar. Pentru grupele care finalizează sarcina de lucru se va formula o cerință suplimentară (fișa de lucru din imaginea alăturată).

FIȘĂ DE LUCRU

(extindere)

1) Deschideți fișierul *statistica_vanzarilor.xlsx* aflat pe Desktop.
2) Adăugați funcții sau formule potrivite pentru completarea tabelelor din cele trei foi de calcul.
3) a) Realizați o diagramă, în aceeași foaie de calcul, pentru reprezentarea evoluției vânzărilor pe parcursul lunilor anului din foaia de calcul *Vanzari*. Ce tip de diagramă considerați că ar fi potrivit?
b) Adăugați diagramei: titlul *Vânzări,* titlul *Luna* pentru axa orizontală, titlul *Valoare vânzări* pentru axa verticală. Afișați legenda în partea dreaptă.
4) a) Pentru aceleași date (din foaia de calcul *Vanzari*), într-o foaia de lucru nouă, creați o diagramă care să exprime în procente, cât reprezintă valoarea vânzărilor corespunzătoare fiecărei luni, din totalul vânzărilor.
b) Formatați suprafețele elementelor grafice reprezentative pentru fiecare serie de date cu umpleri de timp gradient, model sau textură.
c) Modificați dimensiunile diagramei la valorile 11 cm înălțime și 20 cm lățime.
5) Salvați modificările făcute.

- Turul galeriei: Fiecare echipă va încărca într-un folder comun (https://drive.google.com) fișierul creat, iar elevii vor viziona în drive modul de rezolvare abordat de fiecare echipă adresând întrebări și făcând aprecieri (interevaluare) prin intermediul https://padlet.com .

6. *Realizarea feed-back-ului și evaluării:* Se realizează evaluarea achizițiilor proprii prin completarea listei de verificare https://forms.gle/zBmfybys7Ay924st6 (figura 2), urmând să contorizeze evoluția pe care au înregistrat-o (o copie a răspunsurilor va fi trimisă pe mailul personal).

Se cere elevilor completarea unor enunțuri pentru a măsura gradul de satisfacție în urma participării la această activitate:

Completați următoarele enunțuri:

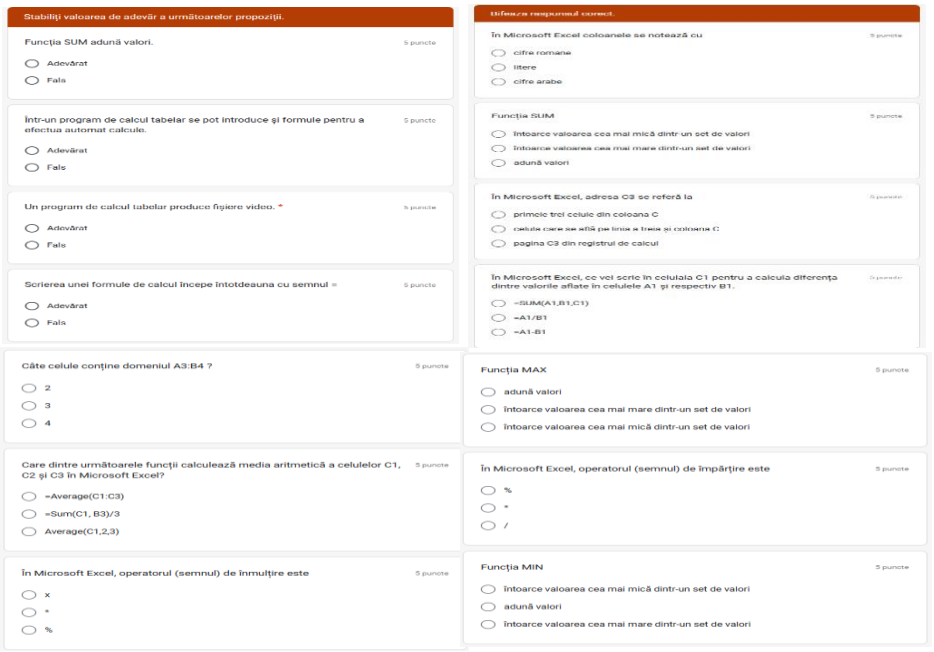
Cea mai importantă informație pe care am aflat-o astăzi a fost ……
……

În ceea ce privește utilizarea Microsoft Excel știu foarte bine să ……
……..și ar trebui să învăț mai multe despre
……

Când am lucrat în echipă m-am simțit ……
……

Se vor face aprecieri asupra modului de lucru (în mod constructiv și motivant).

Extinderi/ deschideri spre alte discipline: Matematică (elemente de statistică), Limba română (comunicare orală și scrisă, înțelegerea mesajului scris, teme pentru proiecte - scriitori), Limba engleză (utilizarea funcției *Help*), Geografie (teme pentru proiecte – temperaturi), Consiliere și dezvoltare personală (teme pentru proiecte – stiluri de învățare)

Figură 1

Știu să/Pot să.... *

	Foarte bine	Bine	Satisfăcător	Insuficient
Salvez un fișier Excel într-o locație stabilită	○	○	○	○
Urmez pașii corespunzători proiectării unei diagrame	○	○	○	○
Aleg tipul de diagramă potrivit pentru reprezentarea datelor mele	○	○	○	○
Adaug titlu unei diagrame	○	○	○	○
Formatez suprafața unei diagrame	○	○	○	○
Adaug legendă unei diagrame	○	○	○	○
Adaug titluri de axe	○	○	○	○
Modific scara unei axe	○	○	○	○
Salvez o diagramă într-o foaie nouă	○	○	○	○

Figură 2

Învățământul românesc între vechi și nou

Grigorescu Ioana- Camelia
G.P.N „Orizont”-Rm.Sărat-Buzău

Societatea contemporană se află într-o continuă dezvoltare, schimbările economice și sociale sunt influențate și de infuzia tehnologiei în majoritatea domeniilor. “Secolul vitezei” în care trăim, în care informațiile se află la un click distanță impune adaptarea rapidă la condițiile sociale, politice, morale și economice. Direcțiile de evoluție sunt clare: “Ne putem aștepta la noi tipuri de locuri de muncă în viitor, care nu au fost inventate încă. Dacă ne gândim la ultimii 30 ani, putem spune că tehnologia a avut un impact major, dar mergând mai departe, putem spune că schimbările vor fi mai rapide și de mult mai mare amploare” (Prince, 2019, p.27).

La baza oricărei societăți stă educația. De-a lungul timpului educația a însoțit istoria omenirii, prin intermediul ei au fost transmise cunoștințe, deprinderi, din generație în generație. Și pentru că a însoțit istoria omenirii de-a lungul timpului, educația este supusă schimbării. Idealul educațional s-a schimbat, acesta bazându-se pe “promovarea unui învățământ orientat pe valori, creativitate, capacități cognitive, capacități volitive și capacități acționale, cunoștințe fundamentale și cunoștințe, competențe și abilități de utilitate directă, în profesie și în societate.” (LEN I/2011, art. 2, alin. 1)

În societatea tradițională, școala promova volari ca disciplina, ascultarea, supunerea față de profesor. În învățătmântul tradițional profesorul este actorul principal, el selectează conținuturile ce i se par importante și le expune elevilor pentru a fi memorate. Elevul cu nevoile și interesele sale este trecut în plan secundar, nepunându-se accent pe individualitate. Acest tip de învățământ nu ține cont de faptul că aceleași cunoștințe sunt procesate în mod diferit de fiecare elev.

Generația de astăzi, denumită și generația ***Z*** , este mult mai activă, mai curioasă, mai dornică de informații rapide și la obiect, este o generație nativă digital, cu cele mai bune abilități de utilizare a tehnologiei. Aceștia stăpânesc toate platformele *social media* și trăiesc într-o lume conectată virtual. Rothman consideră că: “învățarea bazată pe audierea unor prezentări sau discuții nu este deloc agreată de membrii acestei generații, în timp ce jocurile interactive, proiectele collaborative și provocările sunt apreciate” (Rotman, 2016, *apud* Cilliers, 2017, p, 191).

Prensky face un adevarat profil al “elevului de astăzi” și anume:

-Vor să nu li se mai țină prelegeri
-Vor să fie repectați, să li se acorde încredere, opiniile lor să fie valorizate, să conteze
-Vor să își urmeze pasiunile și interesele
-Vor să creeze utilizând uneltele timpului lor
-Vor să lucreze alături de colegii lor în grupuri de lucru și proiecte
-Vor să ia decizii și să aibă controlul acțiunilor lor
-Vor să fie conectați cu colegii lor pentru a exprima și împărtăși opinii atât în sala de clasă cât și în afara ei
-Vor să colaboreze între ei și să intre în competițe unii cu alții
-Vor o educație care să nu fie doar relevant, ci reală!

Astfel că educația trebuie să se reinventeze pentru a raspunde tendințelor, nevoilor societății, școlii îi revine rolul de a pregăti copiii pentru această lume a dinamicii, a schimbării.

Prin însăși definiția sa “inovare” se referă la schimbare, la introducerea a ceva nou într-un sistem cu scopul de a-l îmbunătăți.

Când vorbim de inovație în educație, implementarea de noi tehnologii joacă un rol important, digitalizarea pedagogică va fi una din evoluțiile tari. Prioritatea învățământului trebuie să fie informatizarea, softul educațional reprezentat de

programe informatice special dimensionate în perspectiva predării unor teme specifice, dar, pentru aceasta este nevoie de formarea cadrelor didactice, pentru că tu ca profesor nu poți cere elevilor să utilizeze tehnologia dacă tu nu o faci, “trebuie să practici ceea ce predici”, cum spunea Brookfield (2001, p71).

Strict asociată cu inovarea este creativitatea. În abordarea creativității, în procesul educațional, elevul trebuie încurajat să gândească independent, să exploreze, să cerceteze, să folosească toate instrumentele pentru a descoperi ceva nou, să-si dezvolte abilitățile de rezolvare a problemelor.

În concluzie școala trebuie să-și ia în serios rolul de a-și pregăti viitorii cetățeni, capabili să se adapteze într-o lume a schimbării și poate face acest lucru consolidând la generațiile pe care le formează mentalități deschise, pasiune pentru inovație și o înțelegere profundă a tuturor acestor mecanisme ce rezultă din impactul tehnologiei asupra vieții fiecăruia dintre noi.

Bibliografie

AcademiaABC – Inovație în educație

INOVATIA IN EDUCATIE SI INVATAMANT (scrigroup.com)

Ceobanu C., Cucoș C., Istrate O., Pânișoară I.O “Educația digital”, Ed. Polirom, Iași, 2022

Păun E. “Școala viitorului sau viitorul școlii?” Ed. Polirom, Iași 2022

Pânișoară I.O , Manolescu M. “Pedagogia învățământului primar și preșcolar” Ed. Polirom, Iași 2022

Modalități de implementare a noilor tehnologii în procesul instructiv-educativ

Prof. Oprea Mihaela Cristina
Școala Gimnazială Nr. 84, Sector 3, București

Având în vedere avântul tehnologiei digitale în ultimii ani, elevii și studenții au fost și sunt expuși mult mai mult tehnologiei, au acces și știu să utilizeze orice dispozitiv digital, acest lucru făcându-le munca de a descoperi informații mai ușoară. Spre deosebire de adulții care trebuie să se adapteze noilor cerințe, tinerii au învățat încă de mici să utilizeze dispozitive electronice, să caute și să descopere informații utile în mediul digital.

Mergând pe această linie, sistemul de învățământ ar trebui să se adapteze la cerințele acestora, integrând în modul lor de lucru și de operare tehnologiile digitale.

Un prim exemplu ar fi existența unui site al școlii complex din punct de vedere al informațiilor pe care le oferă. Astfel, acesta ar putea conține informații complete privind discipline, profesori, orar, secțiuni specifice pentru profesori, elevi (să îți poată afla notele, temele de lucru, informații specifice clasei/grupei de lucru etc.) sau părinți (orarul clasei, colectivul cadrelor didactice, notele obținute de elev, activități și teme de lucru, anunțuri de interes general etc.). Unitățile de învățământ ar trebui să dispună de o secțiune de ‘catalog online’ unde cei interesați pot vizualiza notele obținute până la momentul respectiv.

De asemenea, se poate continua lucrul cu platformele online care au luat avânt în timpul în care am fost nevoiți să ne continuăm activitățile de la distanță. Acestea pot fi utilizare în continuare pentru ca profesorul să le ofere elevilor informații sau materiale suplimentare, teme de lucru suplimentar, poate crea o secțiune de tip expoziție cu cele mai reușite materiale realizate de elevii, termenele limită pentru diverse teme de lucru, datele activităților extracurriculare, materiale de lucru suplimentare pentru elevii capabili de performanță dar și pentru cei care au nevoie de ajutor suplimentar pentru înțelegerea tematicii obligatorii. Tot în clasa virtuală elevii pot încărca proiectele realizate, evitând astfel consumul exagerat de hârtie, toner sau alte cheltuieli suplimentare. De asemenea, profesorii pot încărca într-o secțiune specială, pentru fiecare lecție unde este cazul, materialele pe care le-a folosit în cadrul lecție respective la clasă (prezentări PowerPoint, scheme ale lecției, grafice, hărți, link-uri către diverse activități online de tipul testelor și al jocurilor online), ajutându-i astfel pe elevi să se pregătească mai ușor acasă. Acest lucru ar ajuta și în ceea ce privește concentrarea asupra sarcinilor de luru în clasă, elevii știind că tot ce utilizează în timpul orei le va fi pus la dispoziție, se pot concentra asupra activităților în sine și nu asupra activității de a lua notițe intensiv sau de a memora fiecare moment al lecție pentru a se putea pregăti acasă ulterior.

Un alt exemplu de aplicare a tehnologiei digitale în cadrul unităților de învățământ ar fi și existența platformelor și a softurilor educaționale, pentru fiecare domeniu de studiu sau disciplină în parte și asigurarea accesului tuturor la aceste elemente de lucru. Aici ar putea interveni costuri suplimentare de formare în special a cadrelor didactice în vederea utilizării acestora, însă rezultatul este unul benefic din punct de vedere al formării noilor generații, deoarece tinerii de azi învață mult mai ușor prin descoperire.

În grupul de aplicații puse la dispoziție de Google putem utiliza și alte resurse, pe lângă Google Classroom, de exemplu, pentru a ne ușura munca și pentru a comunica mai ușor unii cu alții, fie că vine vorba de comunicare profesor-elev, profesor-părinți sau profesor-profesor.

Cu ajutorul **Google Classroom** sunt create secțiuni pentru fiecare clasă a unui profesor, sau poate pentru fiecare disciplină în parte, unde elevii pot face schimb de informații sau idei, pot deschide discuții pe anumite teme de interes general sau personal.

Tot la capitolul **Google Classroom**, fiecare diriginte/învățător poate realiza oc lasă de dirigenție la care să aibă acces părinții elevilor clasei sale, cu ajutorul căruia să disemineze informațiile de interes general, pentru a facilita comunicarea și în afara tradiționalelor ședințe cu părinții. În acest fel pot fi puse la dispoziția părinților informații de tipul: structura anului școlar, orarul clasei (cu toate modificările din timpul anului), metodologii pentru examene și concursuri, datele tezelor, examenelor, modele de subiecte pentru examene, situați notelor pe parcursul anului școlar etc.

De asemenea, cu ajutorul **Google Drive**, pot fi împărțite cu elevii, materiale, referate, fișe de lucru etc. atât din partea profesorului către restul grupului, cât și din inițiativa elevilor. Acestea pot fi organizate foarte ușor în foldere pentru fiecare temă și sunt disponibile oricărui membru al grupului oricând și utilizând orice dispozitiv ar avea la îndemână (telefon, tabletă, laptop etc.).

Cu ajutorul **Google Sites**, fiecare profesor poate realiza un site pentru fiecare clasă, un site pentru toate clasele la care predă dar și pentru disciplina în sine, indiferent de numărul de profesori din școală care predau aceeași disciplină, pentru a pune în evidență cele mai frumoase lucrări ale elevilor. Astfel, aceștia sunt motivați să lucreze în cel mai bun ritm posibil pentru a apărea pe site cu o lucrare, pentru a fi printre cei mai buni. Google Sites poate fi o aplicație ușoare, accesibilă pentru orice profesor de a crea un site, pentru a pune în aplicare ideile menționate mai sus cu privire la utilitatea acestui tip de comunicare.

Google Docs este aplicația care ne ajută să lucrăm în echipă, să colaborăm unii cu ceilalți, să vedem ce au lucrat ceilalți colegi. Cu ajutorul Google Docs, elevii pot realiza referate în echipă sau chiar în grup, proiecte, pot colabora cu restul colegilor de clasă sau din școală, putând avea astfel un ‘portofoliu virtual’. Profesorul poate să-l noteze, să aducă comentarii portofoliului, să extragă referatele cele mai reușite și să le posteze pe site-ul clasei, al disciplinei sau al școlii. De asemenea, toate referatele pot fi împărțite cu părinții elevilor respectivi, pentru ca aceștia să știe care este progresul copilului.

În general, utilizarea la clasă a mijloacelor informatice se rezumă la etapa de predare-evaluare, utilizând laptopul și video-proiectorul pentru a afișa informații, schemele lecțiilor, hărți, imagini, acolo unde tema lecției o necesită, surse istorice, filmulețe cu tematică istorică sau pentru orele de dirigenție etc. De asemenea, pot fi proiectate testele de evaluare pentru a avea cerințele la îndemâna tuturor elevilor, pentru a evita dictarea cerințelor sau consumul hârtiei pentru printarea testelor.

Un alt mod de intergrare a tehnologiei în predarea disciplinelor de studiu (de exemplu a disciplinei istorie, dar nu numai) este acela de a utiliza jocuri interactive on-line prin care elevii să-și verifice cunoștințele, să-și însușească materia de studiu și, nu în ultimul rând, să se și distreze prin grafica de care acestea dispun.

În concluzie, spre deosebire de învățământul din secolul al XX-lea, învățământul secolului al XXI-lea ar trebui să pună mai mult accent pe utilizarea tehnologiilor moderne, digitale, să analizeze cu atenție ce și cum pot integra în procesul pedagogic, deoarece elevii sunt mereu cu un pas înaintea adulților, iar dacă nu li se oferă un suport interactiv, online al învățării, îl vor căuta singuri. Și, pentru a evita utilizarea unor resurse neadecvate vârstei sau incorecte din mai multe puncte de vedere, trebuie ca noi, adulții, să învățăm să integrăm noile tehnologii în procesul instructiv-educativ, selectând acele elemente care ajută, și nu să-i lăsăm pe tineri să le descopere pe cele care distrug.

Bibliografie

1. ****Ghid metodologic de implementare a TIC în curriculumul naţional*, 2011, Bucureşti
2. Istrate, O., *In Romania, 7 profesori din 10 prefera ajutorul calculatorului*. Elearning Romania, Bucuresti: TEHNE-Centrul pentru Dezvoltare si Inovare în Educație, http://www.elearning.ro., 2008
3. Logofătu M., *Instruire asistată de calculator, Proiectul pentru învățământul rural,* 2008
4. Logofătu M., Garabet M., Voicu A., Păușan E., *Tehnologia Informației și a comunicațiilor în școala modernă*, Editura Credis, București, 2003
5. Logofătu M., *Utilizare PC şi Internet, Proiectul pentru învăţământul rural,* 2007
6. Neicu C., *TIC în educație, Proiectul Inovație și performanță în dezvoltarea profesională a cadrelor didactice din mediul urban*, București, 2011
7. Noveanu, G.N., Vlădoiu, D., *Folosirea tehnologiei informaţiei şi comunicării în procesul de predare – învăţare,* Educaţia 2000+, Bucureşti, 2009
8. http://pshihopedagogie.blogspot.ro/2007/08/elemente-de-psihologia-dezvoltrii.html
9. www.google.com

INVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL MODERN

Tudorașcu Oana-Niculina,
Grădinița cu Program Prelungit „Mihai Eminescu”, Tg-Jiu

Sistemul de învățământ românesc este un subsistem al sistemului social global. Prezintă la intrare cerințele societății contemporane pentru educația tinerei generații, pregătirea forței de muncă și a specialiștilor și la ieșire - scopul, valoarea și eficiența instituțiilor de învățământ și de învățământ, concretizate ca „produse” sau specifice - Oamenii instruiți, forța de muncă, specialiștii, pot fi integrați în activități social benefice cu eficiență și creativitate. Întotdeauna, între fluxurile de intrare și de ieșire, intră în joc fenomene de reglare și optimizare, numite conexiuni inverse.

În România, educația îndeplinește idealuri educaționale bazate pe tradițiile umaniste, valorile democratice și aspirațiile societății românești, contribuind la păstrarea identității naționale. El consideră cultivarea unei personalități libere, multidimensionale, complete, armonioase, autonome, demne și creative ca un ideal educațional.

Educația tradițională este în mare măsură centrată pe profesor și pe materia de învățat și urmează un scenariu oarecum clasic: profesorul predă și elevii ascultă. Punctul de plecare pentru acest tip de educație este presupunerea că toți elevii au aceleași nevoi și interese și că au aceeași vârstă, au același punct de plecare și abordează noile cunoștințe în același mod.

Prin urmare, conform programului școlar, profesorul selectează informații aparent importante și esențiale, prezintă material nou, respectă legea conținutului, dă exemple, pune întrebări pentru a verifica dacă noile cunoștințe au fost înțelese. Elevul este atent, lucrează mai mult sau mai puțin independent, amintindu-și și reproducând informații de la profesor. Evaluarea este și de tip clasic, prin examene orale și scrise.

Educația modernă centrată pe elev are multe particularități diferite de educația tradițională.

Amintim următoarele particularități: lecțiile și învățarea pot fi personalizate la maximum; conținutul poate fi selectat în funcție de posibilitățile, interesele și nevoile elevilor; elevii progresează în ritmul lor și învățarea independentă este încurajată; Încurajează inițiativa, cu studenții implicați activ în domeniile lor de interes; personalul didactic este partener în învățare, iar elevii sunt implicați activ în procesul de predare și evaluare. Lucrarea se desfășoară în grupuri sau indivizi, profesorul diagnostichează dificultățile elevului, îl ghidează și nu îl infirmă, contribuind astfel la modelarea personalității elevului.

Așadar, subiectul educației este elevul, iar aceștia trebuie să treacă printr-o serie de procese pentru a învăța practic informațiile pe care le-au obținut și pentru a le putea aplica.Învățarea eficientă începe cu înțelegerea și analizarea faptelor.și să le dea seama. Ideile bazate pe cunoștințele dobândite sunt ulterior formulate, generalizate și abstrase din ele.

Bibliografie:

- Cucoș., „Psihopedagogia”, editura Polirom, Iași, 1998
- Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001
- https://revistaprofesorului.ro/traditional-si-modern-in-procesul-de-predare-invatare-in-invatamantul-prescolar/

Învățământul românesc-de la modelul tradițional la modelul inovativ

Paicu Mădălina
Școala Gimnazială Cricov Valea Lungă,Dâmbovița

Învățământul tradițional, în cea mai mare parte, este centrat pe cadrul didactic și pe materia de învățat și se desfășoară după un scenariu oarecum clasic: cadrul didactic predă, elevul ascultă. Acest tip de învățământ pleacă de la ipoteza că nevoile și interesele sunt aceleași pentru toți elevii, iar aceștia, fiind de aceeași vârstă, pleacă de la același nivel iar noile cunoștințe sunt procesate la fel. În consecință, profesorul, în raport cu programa școlară, selectează informațiile care par importante și esențiale, expune materialul nou, respectă legea conținutului, oferă exemple, adresează întrebări prin care se verifică dacă noile cunoștințe au fost înțelese. Elevii sunt atenți, lucrează mai mult sau mai puțin individual, memorează și redau informațiile transmise de către profesor. Evaluările sunt tot de tip clasic, prin probe orale și scrise.

Modul de predare interactiv este tot mai des folosit de profesori și învățători în școlile din România.

Dificultăți sigur că au fost și sunt, mai ales din punctul de vedere al organizării spaţiale, căci funcţionăm într-o şcoală în care se învaţă în trei schimburi, iar numărul elevilor de la clasă este foarte mare (34 elevi). Materialele didactice necesare nu sunt asigurate de sistem, ci le procur sau le confecţionez singură sau cu ajutorul părinţilor, cu care am o colaborare foarte frumoasă.

Învățământul modern, centrat pe cel ce învață, are o serie de particularități care-l face să fie diferit față de învățământul tradițional. Iată câteva dintre acestea:

- Curriculum și învățarea pot fi individualizate la maximum. Selecția conținuturilor poate fi realizată în funcție de posibilitățile, interesele și nevoile elevilor;
- Elevii progresează în ritm propriu și este încurajată învățarea independentă;
- Se încurajează inițiativa, elevii sunt activi pe domeniul lor de interes; este promovată învățarea semidirijată;
- Elevului i se oferă maximum de ocazii pentru a-și construi cunoașterea, atât în cadrul instituției școlare cât și în afara acesteia prin acțiuni extrașcolare;
- Orice experiență nouă de învățare este corelată cu precedentele;
- Cadrul didactic este partener în învățare, elevul fiind implicat activ în procesul de predare și evaluare. Munca se realizează în grupuri mici sau individual; profesorul diagnostichează dificultățile elevului și îl orientează fără a-l contrazice; astfel contribuindu-se și la conturarea personalității elevului;
- În mod tradiţional, cadrului didactic îi revine rolul major şi activ în cadrul procesului didactic (cel de emiţător), acela de a transmite cunoştinţele spre un receptor aproape pasiv, determinat să memoreze şi să reproducă informaţia.
- Noul model de învăţare este un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităţilor de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice.

Învățarea creativă și predarea inovatoare

Prof. Dobre Monica
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă ”Sf. Vasile” Craiova

„Creativitatea reprezintă miraculoasa întâlnire dintre energia neinhibată a copilului cu ceea ce pare a fi opusul şi dușmanul ei, simţul ordinii, impus de disciplinata inteligenţă a adultului”. (Norman Podhoretz).

În funcţie de felul cum este organizat şi orientat, procesul de învăţământ poate duce la dezvoltarea gândirii creatoare, dar din păcate şi la formarea unei gândiri şablon. Acest lucru se întâmplă atunci când profesorul se mulţumeşte cu o reproducere textuală şi acordă note mari pentru o atare reproducere textuală, caz în care elevii nu se vor strădui să reprezinte materialul consultat într-o formă personală, să gândească asupra lui, să caute soluţii originale, să grupeze şi să ierarhizeze ideile. Un astfel de profesor va contribui la educarea unei gândiri şablon, la frânarea dezvoltării spiritului critic şi a gândirii creatoare. Gândirea creatoare a elevilor se dezvoltă în instituţia de învăţământ prin creşterea exigenţei faţă de capacităţile lor, fără a distanţa însă prea mult exigenţele faţă de posibilităţi. Cerinţa principală trebuie să vizeze nu reproducerea fidelă a textelor sau explicațiilor date la lecție, ci stimularea independenței și originalității gândirii, căutarea activă de soluții și răspunsuri, experimentarea, chestionarea etc. În școală elevii ridică adeseori întrebări. Între întrebare și răspuns este util să se ducă o mică discuție de tip euristic cu elevul, care să-i dea cât mai mult posibilitatea să contribuie la găsirea răspunsului, pe baza experienței și a cunoștințelor sale. Acestea sunt principiile ce stau la baza organizării activităților didactice în cadrul școlilor asistate, elevii având ocazia să experimenteze lucruri noi, să găsească soluții la o serie de situații-problemă. Aceștia sunt încurajați să colaboreze, să învețe unii de la alții, majoritatea activităților luând forma proiectelor de grup, în care spiritul de competiție este înlocuit de interrelaționare, colaborare și comunicare.

Educația este un proces prin care nu numai că se construiește încrederea elevilor în ei înșiși, ci și se exploatează curiozitatea lor cu privire la lumea din jur. Pentru a incita interesul elevilor, profesorii trebuie să integreze creativitatea în realizarea unor lecții inovatoare, creând medii stimulatoare pentru elevi, prin antrenarea lor în proiecte interesante. Profesorul trebuie să promoveze libertatea și dragostea pasională pentru muncă, cu scopul de a pregăti elevii pentru viitor și a-i încuraja să devină inovatori. Elevii trebuie să "învețe cum să învețe". Pentru a avea succes într-un mediu colaborativ, elevii trebuie să învețe să comunice liber și direct, să-și susțină membrii echipei și să aprecieze contribuția fiecărui membru.

Creativitatea constituie una dintre cele mai importante valori umane, sociale, educaţionale. Rolul creativităţii în procesul culturii şi civilizaţiei este enorm iar în şcoala contemporană este prezentă o vie preocupare pentru educarea creativităţii. Multă vreme creativitatea a fost considerată un har divin, har pe care îl aveau puţini oameni. Concepţia conform căreia talentele şi geniile sunt înnăscute a fost depăşită. Acestea sunt rezultatul interacţiunii dintre influenţa mediului şi a eredităţii, dintre învăţare, maturizare şi dezvoltare.

În primul rând, creativitatea nu trebuie văzută ca un proces necesar doar la vârsta adultă sau școlară. Necesitatea stimulării creativității trebuie conștientizată încă din faza preșcolară, aceasta asigurând premisele accederii cu success la treptele superioare din viață. Educatorii trebuie să încerce să se adapteze la ideile copiilor fără a încerca să structureze ideile acestora dacă acestea nu se potrivesc cu cele ale adulților. Potenţialul creativ există latent în fiecare copil, putând fi dezvoltat sub influenţa unui mediu socio-educaţional stimulativ, responsabilii pentru stimularea creativităţii copilului preşcolar şi şcolar fiind părinţii şi cadrele didactice.Familia are rolul de a stimula încă de la cele mai fragede vârste,

iniţiativa şi independenţa de acţiune a acestuia. Copilul este prin natura sa un creativ datorită imensei sale curiozităţi, a freamătului permanent pentru a cunoaşte tot ceea ce se petrece în jurul său. În perioada preşcolară imaginaţia se exprimă viu prin tot ceea ce face copilul la grădiniţă la toate activităţile.

Preşcolaritatea reprezintă vârsta la care este imperios necesar stimularea potenţialului creativ al copilului, nevidenţiat sau neexprimat prin cunoaşterea şi stimularea aptitudinilor, prin mobilizarea resurselor latente prin susţinerea manifestaţilor printr-o motivaţie intrinsecă.

Activitatea didactică trebuie înţeleasă ca un act de creaţie nu ca un şir de operaţii şablon, de rutină. Cadrul didactic trebuie să dispună de capacitatea de înţelegere a copiilor, să trăiască împreună sentimente puternice, să creeze situaţii care să îmbogăţească mintea copilului cu anumite reprezentări şi obişnuinţe, să-şi transforme ocupaţia într-o frumoasă minune.

Creativitatea, spre deosebire de inteligenţă, este la copil un fenomen universal. Nu există copil care să nu deseneze, să nu fabuleze.

Educația este un proces prin care nu numai că se construiește încrederea elevilor în ei înșiși, ci și se exploatează curiozitatea lor cu privire la lumea din jur. Pentru a incita interesul elevilor, profesorii trebuie să integreze creativitatea în realizarea unor lecții inovatoare, creând medii stimulatoare pentru elevi, prin antrenarea lor în proiecte interesante. Profesorul trebuie să promoveze libertatea și dragostea pasională pentru muncă, cu scopul de a pregăti elevii pentru viitor și a-i încuraja să devină inovatori. Elevii trebuie să "învețe cum să învețe". Pentru a avea succes într-un mediu colaborativ, elevii trebuie să învețe să comunice liber și direct, să-și susțină membrii echipei și să aprecieze contribuția fiecărui membru. Un exemplu de activitate creativă care s-a bucurat de un real succes la clasele la care am propus-o a fost realizarea unei povestiri având la bază colaborarea scrisă.

Elevii au stat timp de 1 minut cu ochii închiși, fiind invitați să-și lase gândurile libere de orice constrângere. După ce timpul s-a scurs, li s-a cerut să înceapă o poveste, plecând de la ceea ce le-a trecut prin minte în acest interval. În decurs de 3 minute, fiecare elev a avut ocazia să aștearnă pe foaie lucrurile la care s-a gândit, după care a pus stiloul jos, chiar dacă nu și-a terminat propoziția. Textul scris a fost transmis colegului de bancă care a trebuit să-l citească și să să continue ideea respectivă. Povestea a fost continuată de fiecare elev din clasă până ce a revenit aceluia care a început-o. Proprietarul povestirii a citit-o, a făcut mici schimbări dacă a considerat necesar, dar fără a schimba ideea principală și i-a pus un titlu.

Bibliografie

1. Bocoş, Mușata, Catalano, Horațiu - Pedagogia învăţământului preşcolar şi şcolar, Cluj-Napoca, Presa Universitară Clujeană, 2008 ;

2. Bontaş, Ioan, Tratat de pedagogie, Bucureşti, Editura Bic All, 2007

3. Cojocariu, Venera – Mihaela - Educaţie pentru schimbare și creativitate, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2008;

4. Roco, Mihaela - Creativitate și inteligență emoțională, Iași, Polirom, 2004

5. Matei N. C., Educarea capacităţilor creatoare în procesul de învăţământ, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1982

6. Moraru I., Ştiinţa şi filozofia creaţiei, E.D.P. Bucureşti, 1995

Invățarea creativă și jocuri de învățare interactivă în cadrul activităților outdoor

Prof. Budeancă-Babolea Oana Bianca
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă ”Sf. Vasile” Craiova

Învățarea creativă și predarea inovatoare în funcție de felul cum este organizat și orientat, procesul de învățământ poate duce la dezvoltarea gândirii creatoare, dar din păcate și la formarea unei gândiri șablon. Acest lucru se întâmplă atunci când profesorul se mulțumește cu o reproducere textuală și acordă note mari pentru o atare reproducere textuală, caz în care elevii nu se vor strădui să reprezinte materialul consultat într-o formă personală, să gândească asupra lui, să caute soluții originale, să grupeze și să ierarhizeze ideile. Un astfel de profesor va contribui la educarea unei gândiri șablon, la frânarea dezvoltării spiritului critic și a gândirii creatoare.

Gândirea creatoare a elevilor se dezvoltă în instituția de învățământ prin creșterea exigenței față de capacitățile lor, fără a distanța însă prea mult exigențele față de posibilități. Cerința principală trebuie să vizeze nu reproducerea fidelă a textelor sau explicațiilor date la lecție, ci stimularea independenței și originalității gândirii, căutarea activă de soluții și răspunsuri, experimentarea, chestionarea etc. În școală elevii ridică adeseori întrebări. Între întrebare și răspuns este util să se ducă o mică discuție de tip euristic cu elevul, care să-i dea cât mai mult posibilitatea să contribuie la găsirea răspunsului, pe baza experienței și a cunoștințelor sale. Acestea sunt principiile ce stau la baza organizării activităților didactice în cadrul școlilor asistate, elevii având ocazia să experimenteze lucruri noi, să găsească soluții la o serie de situații-problemă. Aceștia sunt încurajați să colaboreze, să învețe unii de la alții, majoritatea activităților luând forma proiectelor de grup, în care spiritul de competiție este înlocuit de interrelaționare, colaborare și comunicare.

Educația outdoor (educația în aer liber) este o formă organizată de învățământ ce se bazează pe filozofia, teoria și practica educație experiențiale și ecologice având ca scop dezvoltarea la copii a înțelegerii și aprecierii de sine, a celor din jur și a lumii naturale.

În contextul educativ românesc educația outdoor este un concept relativ nou; acestă formă de educație bazânduse pe educația în aer liber. Educația outdoor se desfășoară într-un singur loc sau în cursul unor călătorii. Acest concept de educație poate include educația pentru mediu, activități recreative, programe de dezvoltare personală și socială, drumeții, aventură etc.

Putem identifica următoarele caracteristice ale educație outdoor: oferă posibilitatea contactului direct cu natura; reprezintă o sursă puternică de experiențe de învățare; facilitează copiilor procesul de învățare cu dificultăți în acest sens; dezvoltă spitirul de echipă; ajută la dezvoltarea personală a tuturor celor implicați; oferă numeroase beneficii fizice, emoționale și mentale ce asigură bunăstarea societății.

În derularea unei activități outdoor este foarte important ca profesorul să-și planifice foarte bine activitatea urmărind anumite etape:

- identificarea activității ce urmează a fi derulată în funcție de particularitățile de vârstă, sugestiile și ideile subiecților implicați;
- realizarea unui plan al activității: obiective, descrierea activității, rezultate așteptate;
- detalii tehnice (locația, condițiile climatice, numărul de participanți, durata activității, identificarea resursele necesare pentru desfășurarea activității, realizarea unui set de reguli pentru participanți pentru a evita posibile conflicte, identificarea riscurilor derulării activității în aer liber);
- evaluarea activității (cantitativă, calitativă, metode și instumente de evaluare utilizate, feed-back).

Exemple de jocuri cercetășești în cadrul activităților outdoor:

1. **Autocarul plin**

Scop: dezvoltarea calității motrice, a atenției și a strategiei

Participanți: efectivul unei grupe sau clase

Materiale: cutii de la lada de gimnastică sau saltele

Durata: 20 - 30 minute

Loc de desfășurare: exterior

Descriere:

Pe circumferința unui cerc mare se așează din loc în loc câte o cutie de la lada de gimnastică sau câte o saltea reprezentând ”autocarele„.

Jucătorii aleargă în jurul cercului, iar la semnal, fiecare caută să-și ocupe un loc în autocar. La al doilea semnal, elevii părăsesc autocarele și aleargă din nou în jurul cercului.

Câștigă cei care au rămas de cele mai puține ori sau deloc fără loc în autocar sau au ”urcat” în autocare ultimii.

Numărul de locuri este limitat, astfel încât de fiecare dată să rămână 2 – 4 jucători fără locuri.

Cutiile de la lada de gimnastică vor sta așezate cu pinioanele din colțuri spre sol.

2. **Mal și lac**

Scop: dezvoltarea vitezei de reacție și execuție, dezvoltarea atenției, orientarea în timp și spațiu

Participanți: efectivul unei grupe sau clase

Durata: 20 - 30 minute

Loc de desfășurare: exterior

Descriere:

Copiii sunt așezați pe circumferința unui cerc mare, ce reprezintă ”malul”, cu un interval de 2 lungimi de brațe între ei, iar interiorul cercului reprezintă ”lacul”.

Jocul începe la comanda profesorului, care strigă ”mal„ sau ”lac”, iar copiii trebuie să intre în cerc la ”lac” și să se așeze pe circumferința lui, la ”mal”.

Dacă sunt pe mal și profesorul strigă tot ”mal”, copiii care greșesc și intră în ”lac” sunt eliminați din joc.

Jocul continuă până când rămân câțiva copii care sunt declarați ”cei mai atenți copiii” (învingători).

Intrarea și ieșirea din lac se poate face printr-o simplă pășire, săritură pe ambele picioare sau pe un picior.

Cei eliminați din joc se așează în linie pe un rând și vor executa câte o săritură în lungime de pe loc, la oricare din comanda profesorului (”mal” sau ”lac„), pentru cei aflați în joc, câștigând și între pierzători cei care au executat primii săritura.

3. **Semănatul și culesul cartofilor**

Participanți: efectivul unei grupe sau clase

Materiale: mingi de oină (cartofii) sau cartofi

Durata: 20 - 30 minute

Loc de desfășurare: exterior

Descriere:

Se așează participanții în două coloane de câte unul în spatele unei linii de plecare.

Din 2 în 2 metri sunt așezate pentru fiecare echipă câte 3 cercuri de gimnastică, cercuri în care se vor ”semăna cartofii”.

Primul copil din fiecare coloană va avea în mână câte 3 mingi de oină (cartofi) .

La semnal, aceștia aleargă cu mingile, pe care le așează pe sol, (seamănă cartofii) în interiorul celor 3 cercuri, apoi aleargă în continuare, ocolesc un jalon situat la 2 metri de ultimul cerc, se întorc, culeg ”cartofii”, de unde i-au ”semănat” și îi dau următorului coechipier, apoi trec în coada șirului.

Mingile sau cartofii se vor așeza ușor în interiorul cercurilor, astfel încât să nu se deplaseze de pe loc, pentru a nu se alerga după ele la ”cules”.

Se vor ”semăna” și ”culege” cartofi respectând aceleași reguli până la ultimul jucător al fiecărei echipe.

Este declarată câștigătoare echipa care a terminat prima de ”semănat” și ”cules” cartofii.

Putem concluziona subliniind faptul că acest nou tip de educație oferă posibilitatea profesorului de a identifica diferite probleme de comportament sau de integrare ale colectivului pe care îl conduce. Activitățile outdoor implică activ participare copilului, îl face să-și asume responsabilități, să răspundă rolurilor și sarcinilor primite, încurajează copilul pasiv.

Bibliografie:

1. Emilian, I.; Ursu, V. *Dezvoltare pentru viaţă,* Editura Pontos, Chişinău, 2004;
2. Moldovanu, I.; Culea, L. *Cartea mare a jocurilor,* Editura CIDDC, Chişinău, 2002
3. *Manual de educație outdoor/Outdoor education manual*, COMENIUS REGIO PARTNERSHIP ECO- EDU BEYOND RHETORIC PROJECT, 2010 – 2012;
4. *855 de jocuri și activități – Ghidul animatorului,* Chișinău, 2005.

INDIVIDUL ÎNTRE EDUCAŢIA FORMALĂ ŞI CEA INFORMALĂ

Prof. Limba și literatura română Udubașa Elena Mădălina
Liceul Tehnologic „Căpitan Nicolae Pleșoianu”, Rm. Valcea, Valcea, România

Educaţia reprezintă procesul esenţial şi permanent prin intermediul căruia se transferă valori, cunoştinţe, informaţii în şi dinspre mediul înconjurător. “A educa” nu se referă doar la procesul de asimilare a informaţiilor, ci înglobează toate experienţele intrinseci şi extrinseci la care suntem expuşi. Este un fenomen socio-uman care asigură transmiterea acumulărilor teoretice (informaţiilor) şi practice (abilităţilor), obţinute de individ de-a lungul evoluţiei social-istorice, tinerelor generaţii, formându-le personalitatea şi profesionalitatea necesară desfăşurării de activităţi utile în plan social.

Educaţia este un mijloc de practici care inserează mediul nostru înconjurător spre propria fiinţă, îndreptând axa către ceea ce alcătuieşte personalitatea noastră, precum cultura, morala şi comportamentul. Prin intermediul educaţiei individul învaţă şi asimilează anumite cunoştinţe, norme comportamentale şi morale, viziunea asupra lumii generaţiei trecute dar şi experienţa creării unei lumi noi.

Educaţia, de asemenea, îi conferă individului oportunitatea de a se plia la mediul social prin intermediul asimilării de norme sociale obligatorii necesare convieţuirii interpersonale. În sens social-istoric educaţia este procesul de transmitere şi asimilare a experienţei – economice, politice, religioase, filosofice, artistice, ştiinţifice şi tehnice – de la înaintaşi la urmaşi. Din punct de vedere psihologic, psihogenetic, educaţia este procesul de formare a omului ca personalitate în plan cognitiv, afectiv-motivaţional, volitiv, aptitudinal, atitudinal, educaţia, în acest caz, este instrumentul formării individului ca personalitate. În sens pedagogic, educaţia este fenomenul social complex privit în trei dimensiuni: activitate conştientă a educatorului de stimulare, îndrumare, formare a educatului; proces de formare a individului pentru integrarea activă în societate, proces de formare intelectuală, morală, profesională, fizică, estetică; rezultat prin preluarea selectivă a acţiunilor informaţionale şi includerea celor învăţate în propriile structuri de cunoaştere şi acţiune. Necesitatea de comunicare a individului reprezintă suportul psihologic al relaţiei educaţionale. Se comunică nu numai cunoştinţe, informaţii ci şi atitudini, sentimente şi convingeri, comunicarea fiind verbală, nonverbală şi metaverbală. Zilnic individul este supus unui aflux informaţional cu sau fără intenţie pedagogică. Toate influenţele şi acţiunile educative care intervin în viaţa individului, în mod organizat şi structurat (în conformitate cu anumite norme generale şi pedagogice, desfăşurate într-un cadru instituţionalizat) sau, dimpotrivă, în mod spontan (întâmplăror, difuz, neoficial) sunt reunite sub denumirea de forme ale educaţiei. Acestea reprezintă modalităţile prin care se realizează activitatea de formare şi de dezvoltare a personalităţii a individului. Funcţiile generale ale educaţiei reprezintă proprietăţi intrinseci, specifice activităţii de formare-dezvoltare permanentă a personalităţii, exprimate la nivelul consecinţelor sociale angajate în mod obiectiv, la nivelul de sistem (societatea în ansamblul) şi de subsistem (cultural, comunitar, economic, politic, natural).

Funcţia de bază a educaţiei este dezvoltarea personalităţii în vederea integrării sociale. O parte a învăţăturii este rezultatul contactului spontan al omului cu diferite aspecte ale vieţii sociale, însă cea mai mare parte a învăţăturii se acumulează prin instruire, prin forme organizate si sistematice. În funcţie de gradul de organizare şi de oficializare al formelor educaţiei putem delimita trei mari categorii: educaţia formală (oficială), este cea oferită de şcoală; educaţia non-formală (extraşcolară), reprezintă activităţile educative organizate de alte instituţii, cum ar fi muzeele, bibliotecile, cercurile ştiinţifice etc.; educaţia informală (spontană), reprezentată de influenţele spontane sau neorganizate din mediu, familie, grup de prieteni, mass media etc., este procesul care durează pe tot parcursul vieţii prin care individul acumulează cunoştinţe, informaţii, atitudini, abilităţi prin intermediul experienţelor de zi cu zi şi relaţiei cu mediul înconjurător.

Delimitarea dintre aceste trei forme ale educaţiei este una teoretică, în practică ele funcţionând ca un complex ale cărui graniţe sunt dificil de trasat, cele trei genuri de acţiuni educative potenţându-se reciproc.

Educaţia formală se referă la ansamblul acţiunilor educative, sistematice şi organizate, elaborate şi desfăşurate în cadrul unor instituţii de învăţământ specializate (şcoala, universitate etc). Educaţia formală organizează şi structurează sitemul cognitiv, aptitudinal şi atitudinal al individului, astfel încât, ulterior, să fie posibilă o mai mare receptivitate faţă de informaţiile şi valorile vehiculate prin intermediul educaţiei nonformale sau informale. Scopul acestui acestui tip de educaţie este introducerea progresivă a elevilor în marile paradigme ale cunoaşterii şi instrumentalizarea lor cu tehnicile culturale care le vor asigura o anumită independenţă educativă. Pregătirea este elaborată în mod conştient şi eşalonat, fiind asigurată de un corp de specialişti pregăţiti anume în acest sens. Informaţiile primite sunt selectate cu grijă şi structurate, permiţând o asimilare sistematizată a cunoştinţelor şi facilitând dezvoltarea unor abilităţi şi deprinderi necesare integrării individului în societate. Ea este puternic expusă exigenţelor sociale. Acest tip de educaţie se caracterizează prin uniformitate şi printr-o anume rigurozitate. Graniţa dintre educaţia formală şi cea nonformală nu este întotdeauna clar definită, deoarece există aspecte nonformale în structura educaţiei formale. Educaţia nonformală este diferită de educaţia formală, prin aspectul conţinutului şi formele de realizare.

Educaţia nonformală cuprinde totalitatea acţiunilor şi influenţelor educative structurate, organizate şi instituţionalizate, dar desfăşurate în afara sistemului de învăţământ. Aceste activităţi, la fel ca la educaţia formală, sunt coordonate de pedagogi de specialitate, dar care, în aceste situaţii, au un rol secundar, de moderatori sau coordonatori. Acţiunile incluse în acest perimetru se caracterizează printro mare flexibilitate, oferind o mai bună posibilitate de pliere pe interesele şi abilităţile elevilor. Caracterul acestor activităţi este mai puţin formal, dar cu acelaşi rezultat formativ, este flexibil şi variat, facultativ sau opţional şi include activităţi paraşcolare (de perfecţionare, reciclare etc.) şi perişcolare (vizite la muzeu, excursii, cluburi, cercuri ştiinţifice, vizionări de filme etc), elevii fiind implicaţi în proiectarea, organizarea şi desfăşurarea acestor activităţi. Aceste acţiuni permit lărgirea orizontului cultural, îmbogăţirea cunoştinţelor din anumite domenii şi dezvoltarea unor aptitudini şi interese speciale, promovează munca în echipă, accentuează obiective de tip formativ-educativ.

Educaţia informală se referă la influenţele educative neorganizate, nesistematice şi nesubordonate unor finalităţi educaţionale precise. Include totalitatea informaţiilor cotidiene cu care se confruntă individul. Aceste informaţii au conţinuturi variate, nu sunt selectate, prelucrate pedagogic sau transmise în conformitate cu principiile de organizare a procesului instructiv-educativ. Educaţia informală este un proces de învăţare continuu şi spontan, care se realizează în afara cadrului educaţiei formale şi al educaţiei nonformale. Familia este principalul grup social în care se desfăşoară acest tip de educaţie, apoi prietenii şi persoanele cu care individul intră în contact. Un rol important îl au mijloacele de informare în masă. Internetul, televiziunea, radioul, presa scrisă, prin varietatea de informaţii pe care o transmit, ne permit să fim în continuu contact cu diferitele evenimente sociale, politice şi economice, atât în plan naţional, cât şi internaţional, lărgindu-ne, astfel, mediul vizual şi perceptiv. Acest lucru influenţează comportamentul şi modul de a gândi al indivizilor, modifică forma prin care oamenii cunosc şi înţeleg realitatea înconjurătoare. Modelându-ne gusturile, valorile, obiceiurile şi opiniile, canalele informative şi funcţiunile comunicative constituie un mijloc puternic de educaţie informală. Deşi toate cele trei tipuri ale educaţie: formală, nonformală şi informală, sunt diferite, toate sunt necesare, împreună formând “individul”. Educaţia trebuie să aibă un caracter global, îmbinând armonios şi eficient educaţia formală cu cea nonformală şi informală pentru a asigura individului o bună dezvoltare şi integrare în societate. Totodată fiecare din aceste forme de educaţie, are un rol caracteristic de îndeplinit. Cele trei forme ale educaţiei se sprijină şi se condiţionează reciproc, însă rolul cel mai important revine, totuşi, educaţiei formale, prin intermediul căreia vor fi filtrate mesajele primite prin celelalte canale. De

aceasta depinde calitatea coordonării şi integrării influenţelor nonformale şi informale asupra individului. Educaţia reprezintă, astfel, activitatea psihosocială cu funcţie generală de formare şi dezvoltare permanentă a personalităţii umane pentru integrarea socială optimă.

BIBLIOGRAFIE :

1. Antonesei, Liviu, Paideia. Fundamentele culturale ale educatiei, Editura Polirom, Bucureşti, 1996
2. Cucoş, Constantin, Pedagogie, Editura Polirom, Bucureşti, 2001
3. Macavei, Elena, Pedagogie, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1997
4. Nicola, Ioan, Tratat de pedagogie şcolară, Editura Aramis, Bucureşti, 2003

ROLUL CADRULUI DIDACTIC ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL TRADIȚIONAL VS. ÎNVĂȚĂMÂNTUL MODERN

Prof. Rosu Daniela
Gradinita PP Furnicuța Arad

Moto: *„Copiii sunt tot ce avem mai scump. Bogăţia noastră cea mai mare sunt copiii pe care i-am crescut şi educat, căci asta este menirea educatorului pe pământ. Această menire de a creşte şi educa copii atrage dupa sine o mare responsabilitate*.”

Într-o lume aflată în permanentă transformare, modernizarea învăţământului prin utilizarea metodelor noi de învăţare-evaluare a unor strategii moderne, care permit reasamblări, reajustări şi adaptări la disciplinele de învăţământ, depinde în ultimă instanţă de cunoaşterea, de înţelegerea şi de abilitatea de a le folosi. Prin adaptarea vechilor valori la noile cerinţe ale societăţii, cadrul didactic “nu este un simplu executant al unor prescripţii sau reţete, ci devine factor activ al procesului de învăţământ, învaţă cu cei pe care îi învaţă, având rol de coordonator şi catalizator al educaţiei şi instrucţiei” (Romita Jucu).

Profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de integrare socioprofesională şi educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un învăţământ de calitate. Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura esenţial înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar.

Reforma învăţământului pune deosebit accent pe crearea de alternative metodologice, pe stimularea învăţării prin cooperare şi folosirea metodelor interactive de grup. Implementarea în practica educativă a strategiilor manageriale interactive presupune un proces de învăţare socială, ce influenţează întreaga structură psihică a educatorului-manager, dar şi a educabililor, toate aceste modificări de la nivelul personalităţii acestora reflectându-se în noi componente, atitudini, valori.

Cadrele didactice reprezintă principala resursă umană capabilă să prognozeze, organizeze şi coordoneze activităţile de introducere a noului, asigurând astfel dezvoltarea optimă a organizaţiei şcolare.

Fundamentul activitatii didactice în **scoala traditionala** a fost asigurat de psihologia asociationista, pentru care actul cunoasterii se reducea la simpla înregistrare prin simturi, la perceptie.

A determina elevii să reţină pe dinafară ceea ce le-a fost comunicat este, evident, mai simplu decât a-i conduce spre autonomia judecăţii. Rolul activ si dominant revine profesorului, pe când elevului îi revine rolul de spectator receptiv, solicitat îndeosebi sa asculte, sa noteze, sa memoreze si sa reproduca. Dialogul autentic dintre componentii binomului educational profesor-elev se realizeaza rar si fragmentar. În cadrul lectiei nu se antreneaza si nu se exerseaza gândirea, nu se creaza situatii în care adevarul sa fie descoperit (redescoperit) de catre elevi, ceea ce conduce la pasivitate, plictiseala, oboseală și în final la o eficacitate formativ-educativă scazută. Sunt aproape inexistente criticile, căutarile personale, rarele revendicări exprimate de elevi îl deranjează pe profesor și în general sunt evitate.

O analiză comparativă a activităților desfășurate în școala tradițională și în cea moderță, scoate în evidență urmatoarele aspecte:

Rolul cadrului didactic în învăţământul tradiţional:

AVANTAJE:

- Asigură însuşirea temeinică şi sistematică a cunoştinţelor predate

LIMITE:

- predă, expune, ţine prelegeri;
- explică şi demonstrează;
- limitează foarte mult activitatea elevilor (expunerea nu trebuie să depăşească cel mult 30% în cadrul unei ore);
- lasă puţin timp de iniţiativă elevilor, manifestat de regulă prin întrebări generatoare de explicaţii;
- elevii se află într-un raport de dependenţă faţă de învăţător.
- impune puncte de vedere proprii;
- se consideră singurul ,,expert’’într-o problemă.
- deţine adevărul (absolut);
- ştie ce este adevărat sau fals, corect sau incorect, ceea ce trebuie să înveţe elevul (ceea ce este ,,bun’’ pentru el).

Rolul cadrului didactic care promovează predarea-învăţarea în învăţământul modern:

- organizează şi dirijează învăţarea, o orchestrează şi o regizează;
- facilitează şi moderează activitatea de învăţare;
- ajută elevii să înţeleagă lucrurile şi să şi le explice;
- responsabilizează elevii în vederea funcţionării optime a grupului;

Activitatea de predare-învăţare devine astfel ,,o aventură a cunoaşterii” în care copilul participă activ,după puterile proprii,întâlnind probleme şi situaţii dificile,examindu-le şi descoperind soluţii plauzibile.Rolul profesorului constă în cel de stimulare şi dirijare.El trebuie nu numai să organizeze spaţiul şi activitatea, ci şi să participe alaturi de elevi la elaborarea cunoştinţelor, să servească drept model în legăturile interpersonale şi să încurajeze interacţiunile cooperante dintre elevi; să-i îndrume cum să-şi folosească timpul, spaţiul, echipamentul şi materialele; să ajute invidul sau grupul sa extragă din experienţe informaţiile necesare,valorile şi să le interpreteze şi evalueze.

Bibliografie:

- Crenguța, Lăcrămioara Oprea, *Strategii didactice interactive*” (2008),București
- Cucoș, C., Psdihopedagogie, Editura Polirom, Iași,1998

MODELUL CLASIC ŞI MODERN ÎN SISTEMUL DE ÎNVÂŢĂMÂNT ROMÂNESC

Marin Carmen Gina
Școala Gimnazială Goiești

„Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori şi, din acest punct de vedere, educaţia va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situaţie precisă, indicaţiile generale date de cărţile de metodologie.” Gaston Mialaret

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea şi realizarea unei activităţi educaţionale, se pune accent pe felul cum se desfăşoară aceasta şi implică probleme organizatorice, procedurale şi materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învăţământ, al strategiilor de organizare a predării-învăţare, puse în aplicaţie, în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conţinuturile transmise, formele de realizare a instruirii şi modalităţile de evaluare. Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaţionale constituie metoda didactica. Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”. Metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă”.(M.Ionescu, V.Chiş, p.126) Metoda este selectată de cadrul didactic şi este pusă în aplicare în lecţii sau activităţi extraşcolare cu ajutorul elevilor şi în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor şi elev, participarea lor la căutare de soluţii, la distingerea dintre adevăr şi eroare şi care, sub forma unor variante şi/sau procedee selecţionate, se foloseşte pentru asimilarea cunoştinţelor, a trăirilor valorice şi a stimulării spiritului creativ. Când se alege o metodă, se ţine cont de finalităţile educaţiei, de conţinutul procesului instructiv, de particularităţile de vârstă şi de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor şcolare, de natura mijloacelor de învăţământ, de experienţa şi competenţa cadrului didactic. O metodă se defineşte prin predominanţa unor caracteristici la un moment dat, caracteristici ce se pot metamorfoza astfel încât metoda să fie satisfăcătoare într-o clasă, complementară sau chiar contrară. Astfel, o metodă tradiţională poate evolua spre modernitate, în măsura în care secvenţele proceduale care le compun ingăduie restructurări inedite sau când circumstanţele de aplicare a acelei metode sunt cu totul noi. În unele metode moderne surprindem secvenţe destul de tradiţionale sau descoperim că variante ale acestei metode erau de mult cunoscute şi aplicate.

Noile tehnologii au produs schimbări, modificări în toate domeniile și era de așteptat ca la un moment dat acest progres să influențeze și procesul de predare-învățare. Astfel elevii sunt nevoiți să învețe să gestioneze un număr impresionant de informații, să le analizeze, să ia decizii să-și dezvolte cunoștințele pentru a face față provocărilor tehnologice actuale. În ceea ce privește personalul didactic, sunt necesare eforturi de formare profesională. Totalitatea instrumentelor care aparțin tehnologiei informațiilor și comunicării sunt binecunoscute sub denumirea de TIC. În această categorie aș include: calculatorul, internetul, poșta electronică, imprimanta, videoproiectorul. Toate acestea reprezintă realități pe care elevii le experimentează în fiecare zi. La rândul lui, cadrul didactic este pus în situația de a opta între continuarea demersului său educațional în mod conservator, folosind metodele tradiționale, ignorând tendințele de schimbare sau acceptarea provocării și implementarea în același timp a noilor tehnologii în activitatea sa didactică. În cadrul orelor, instrumentele TIC facilitează procesul de predare-învățare și uneori chiar și evaluare (chiar dacă ne gândim la simplele teste alcătuite cu ajutorul calculatorului, la imprimanta sau scannerul care ne ajută să multiplicăm materialele) ne oferă posibilitatea de a căuta, ne învață a colecta şi procesa în mod corect informaţia şi de a o folosi într-o manieră critică şi sistematică. De asemenea se dezvoltă abilitatea de a folosi instrumente digitale pentru a produce, prezenta şi

înţelege singuri informaţii complexe; abilitatea de a accesa, căuta şi folosi servicii bazate pe internet. Folosirea mijloacelor TIC sprijină dezvoltarea gândirii critice, a creativităţii și în același timp dezvoltă o atitudine critică şi reflexivă faţă de informaţia disponibilă. În activitatea de dascăl, cu ajutorul unui calculator se pot elabora si redacta pe calculator planuri de lecții, schițe, desene, scheme, fise de lucru individuale sau de grup, pentru elevi; aceste materiale, stocate sub forma de fișiere, pot fi periodic actualizate. De asemenea se pot utiliza facilități multimedia pentru a susține auditiv si vizual teoria (prezentări multimedia), se pot accesa informații de pe CD-uri, dischete etc.

La ora de matematică, se poate favoriza utilizarea mesajelor instante, similare comunicării prin chat room prin care, elevii pot să comunice unii cu ceilalţi şi în afara clasei; primesc reacţii cu privire la produsele la care lucrează; se implică în discuţii interactive, la distanţă; lucrează împreună la un proiect, în timp real, în grupuri sau perechi; schimbă informaţii bazate pe text, documente şi alte resurse.Publicaţiile electronice - afișe, prezentări, publicaţii (broşuri, buletine informative, ziare), site-uri sau bloguri - create de elevi pe parcursul unei unităţi de învăţare reprezintă un exemplu de integrare creativă a tehnologiilor informatice şi comunicaţionale în procesul de predare-învăţare-evaluare.

De asemenea, elevii pot consulta cărți on-line, materiale informative, pot selecta informația necesară (pot realiza fișe de lectură, fișe cu citate, aspecte critice, interpretări ale anumitor critici, autori).În şcolile din România se practică într-o proporţie mai mare modelul tradiţional faţă de cel modern. Un studiu realizat a presupus alcătuirea unui chestionar ce a fost aplicat (recent) pe un grup de 30 de studenţi, viitori profesori, având cunoştinţele de bază ale Pedagogiei. Studenţii de vârste diferite, facultăţi diferite, şi pregătire pedagogică la nivele diferite, au completat chestionarele primite în vederea realizării unei statistici satisfăcătoare. Având în vedere că, abia desprinşi de pe băncile şcolii, se pregătesc să profeseze meseria dascălilor lor, sunt puşi în situaţia să balanseze între modelul clasic şi cel modern. Rezultatele cercetării au scos în evidenţă apropierea de modelul modern; de o comunicare mai profundă între elev şi profesor; de o educaţie bazată mai mult pe descoperire, cercetare; iniţiativa elevului atras cu pasiune de informaţiile primite. În mod sigur o metodologie de succes va implica împletirea celor două modele (clasic şi modern), având proporţii diferite între ele în funcţie de situaţia momentului, de colectiv şi bineînţeles de obiectivele educaţionale urmărite.

Elementul cheie în educaţie îl reprezintă elevul care trebuie să realizeze o serie de procese pentru a putea cunoaşte şi utiliza practic informaţiile însuşite. O învăţare eficientă presupune mai întâi înţelegerea faptelor, analizarea acestora, formularea unor idei pe baza cunoştinţelor dobândite ulterior, generalizarea şi abstractizarea lor. Profesorul nu mai este cel care ţine o prelegere în faţa elevilor ci e mediator şi îndrumător în activitatea de învăţare pe care aceştia o parcurg. Predarea se realizează prin utilizarea unor metode activ-participative care să solicite interesul, creativitatea, imaginaţia, implicarea şi participarea elevului, în scopul însuşirii unor cunoştinţe care să-i folosească.

Bibliografie

1. Bernat, Simona, 2003, Tehnica învăţării eficiente, Presa Universitară clujeană, Cluj-Napoca
2. Cerghit, I, 2006, Metode de învăţământ, , editura Polirom, Iaşi
3. Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001

STIMULAREA CREATIVITĂTII PREŞCOLARILOR ÎN CADRUL DOMENIUL ESTETIC CREATIV

Prof. Iliesi Julieta
G.P.N.Dumbrava Minunată Dumbrăveni Suceava

Preşcolaritatea este vârsta ce cuprinde cea mai importantă experienţă educaţională în viaţa unei persoane; pe parcursul ei înregistrăm ritmurile cele mai accelerate în dezvoltarea individualităţii umane şi unele dintre cele mai semnificative achiziţii ce vor avea urmări pentru etapele urmatoare ale dezvoltării sale.

De aceea, nu putem face abstracţie de una din dimensiunile esenţiale pentru întreaga dezvoltare şi afirmare a personalităţii –CREATIVITATEA

Termenul de creativitate îşi are originea din cuvântul latin „creare” , care înseamnă „a zămisli”, „a făuri”, „a crea”, „a naşte”. Însuşi etimologia cuvântului ne demonstrează că termenul de creativitate defineşte un act dinamic, un proces care se dezvoltă , se desăvârşeşte şi cuprinde atât originea cât şi scopul.

Psihologii susţin , că a fi creativ înseamnă a crea ceva nou, original şi adecvat realităţii. A crea înseamnă a face să existe, a aduce la viaţă, a cauza, a genera, a produce. Creativ este cel care se caracterizează prin originalitate, expresivitate şi este imaginativ, generativ, deschizător de drumuri, inventiv, inovativ.

Preşcolarii creativi se diferenţiază de obicei de restul grupului prin diferite comportamente:

- sunt foarte curioşi;
- vin cu soluţii neobişnuite, cu idei originale;
- au iniţiativă şi un spirit de observaţie foarte bine dezvoltat;
- văd conexiuni între elementele aparent fără nici o legătură ;
- pun întrebări adecvate;
- caută alternative şi explorează noi posibilităţi;
- manipulează şi controlează simultan mai multe idei;
- învaţă rapid şi uşor;
- au o memorie bună, un vocabular bine dezvoltat;
- găsesc căi neobişnuite pentru soluţionarea problemelor;
- au o imaginaţie vie şi o capacitate deosebită de a crea.

În educarea acesteia există numeroase disponibilităţi psihice şi cognitive ale copilului : nevoia de lărgire a experienţei cognitive, curiozitatea şi interesul pentru cunoaştere, dezvoltarea competenţelor lingvistice, constituirea formelor voluntare ale unor procese psihice, câştigarea de abilităţi, apariţia competitivităţii.

În cadrul activităților din domeniul estetic și creativ, modelajul se prezintă ca o activitate prin care copilul percepe și transfigureaza realitatea în mod tridimensional (sesizează volumul, proporțiile) realizând diferite produse, prin efort propriu.

Activitatea de modelaj contribuie la:

- dezvoltarea musculaturii fine a mâinii (prin specificul procedeelor și tehnicilor de lucru);
- la formarea și dezvoltarea deprinderilor creative;
- la dezvoltarea unei relații armonioase între gândire - îndemanare și afectivitate.

În plus, modelajul poate debloca și facilita cu succes comunicarea verbală a copilului legată de experiențele și gândurile acestuia.

Curriculum activităților din grădinița de copii prevede, la capitolul destinat activităților estetice și creative(activ. de modelaj) , un set de comportamente.

Astfel, se așteaptă de la copii:

- să pregătească materialul de modelat (plastilina, aluatul, lutul) prin frământare, rupere etc. ;
- să denumească și să utilizeze corect materiale și instrumente de lucru specifice modelajului;
- să modeleze forme spațiale de culori și dimensiuni diferite (corpul omenesc, păsări, animale), în poziții statice sau în mișcare, folosind procedeele specifice modelajului(mișcarea translatorie a palmelor față de planșetă, mișcarea circulară, adâncirea, aplatizarea, lipirea) ;
- să realizeze forme în relief folosind tehnici de lucru specifice modelajului;
- să sesizeze caracteristicile și transformările materialelor în timpul lucrului;
- să folosească în discuțiile cu cadrul didactic și cu colegii un limbaj specific modelajului;
- să coopereze cu ceilalți colegi în cazul realizării unor lucruri complexe din domeniul modelajului;
- să aplice reguli de utilizare corect a materialelor și instrumentelor de lucru, astfel încât să asigure protecția sănătății proprii și a celorlalți.

MATERIALE ȘI INSTRUMENTE DE LUCRU

- PLASTILINA este cel mai utilizat material în activitățile de modelaj. Ea oferă o plasticitate mare în conditii de căldură (la rece este rigidă) și o gama diversă de culori. Din acest mod frământarea plastilinei este prima operație pe care copilul o descoperă și exersează, până ce va deveni deprindere a etapei de pregătire pentru lucru.
- ALUATUL este un material foarte agreat de copii. Odată preparat, copiii îl prelucrează prin tehnicile de modelare. Produsul obținut se lasă un timp la uscat în sala de lucru sau se coace în cuptor și se colorează folosind culori pentru pictură sau alimentare.
- LUTUL (argila) este un material natural, cu multiple posibilități de utilizare. El poate fi utilizat în grădiniță sau în afara acesteia, în mediul natural unde care se găsește. Dacă se păstrează, cu grijă, se poate utiliza timp îndelungat. Se păstrează într-un sac de plastic sau într-un vas acoperit.
- Un alt material care se mai folosește la modelaj se numește PAPIER MACHE (hârtie tocată) și este o pastă din hârtie. Ea se obține din hârtie (de ziar, creponată etc.) înmuiat cu aracet, amestecat cu ghips sau caolin și se folosește pentru confecfionarea unor obiecte decorative sau pentru imitații de sculpturi.
- PROCEDEE DE LUCRU

  - frământarea – strângerea acesteia dintr-o mână în alta;
  - mişcarea translatorie (rularea) cu palma/cu degetele pe un suport sau cu palmele faţă în faţă;
  - mişcarea circulară (rotirea) a palmelor/ degetelor pe un suport sau cu ambele palme faţă în faţă;
  - aplatizarea (apăsarea) cu palma sau cu degetele pe un suport;
  - adâncirea cu degetul mare;
  - îmbinarea părţilor modelate prin lipirea/netezirea cu ajutorul degetelor;
  - presarea/apăsarea cu palma a unor elemente de plastilină (aluat, lut) pe un suport;
  - ruperea – decuparea unei părți dintr-un întreg;
  - strângerea unei suprafeţe de plastilină cu mâinile la diferite distanţe;
  - scobirea unei suprafeţe de plastilină cu un instrument de lucru;
  - netezirea unei suprafeţe de plastilină/ lut cu mâna uscată/udă;

- ciupirea – apăsarea unei suprafețe cu două, trei sau toată mâna;
- întinderea – apăsarea și tragerea unei suprafețe cu două, trei sau toată mâna.

- Activităţile de modelaj din imaginaţie sunt activităţi creatoare dacă sunt pregătite cu grijă şi copiii dirijaţi spre observarea tuturor aspectelor din natură, fiind învăţaţi să sesizeze, să analizeze şi să compare orice aspect observat.
- Când s-a desfășurat lecția de observare în livadă a copacului înflorit copiii au observat: florile copacului, frunzele mici care au început să crească, albinele care culegeau nectar din florile de măr, iarba verde din livadă, soarele care strălucea. Copiii în cadrul activităților domeniului artistic si creativ (modelaj) au avut ca temă de realizat “Copacul înflorit”, “Crenguța de cireș”, “Floarea de măr”, „ Albinele culeg miere”, „Tablou de primăvară”, ”Primăvara în livada înflorită” unde vor modela florile copacilor, vor surprinde aspecte din grădină: florile care au culori diferite, copacii cu înălțimi diferite, unii au flori mai multe, alții au mai puține, albinele cum zumzăie prin flori etc. Alegerea tehnicilor de lucru, a procedeelor și a materialelor rămâne la latitudinea cadrului didactic, la potențialul creativ al acestuia, la disponibilitatea de a folosi noul.
  Pentru observarea " Aspecte ale anotimpului toamna " copiii au fost în pădure, unde au observat o multitudine de copaci de diferite înălţimi şi grosimi, cu frunze de diferite forme și culori. În activitatea de modelaj "Copăcelul desfrunzit" copiii nu s-au limitat la modelarea unui singur copac, ci pe planşetă au apărut copaci de diferite forme, mărimi și covorul de frunze de diferite culori. Cadrul didactic poate astfel influenţa potenţialele creative ale copiilor nu numai prin conţinutul activităţilor, strategiilor folosite sau cadrul stimulativ, ci mai ales prin propria atitudine creativă.
- Cadrul didactic poate astfel influenţa potenţialul creativ al copiilor nu
  numai prin conţinutul activităţilor planificate, prin strategile didactice folosite sau crearea unui cadru stimulativ ci, mai ales prin propria atitudine creativă (interese cognitive şi devotement pentru profesie pentru antirutina, receptivitate pentru nou, cultivarea consecventă a originalităţii).

În activitatea noastra nu trebuie să uităm că :

“ Niciodată nu este prea devreme pentru începerea educării creativităţii; activitatea creatoare nu ar trebui să fie îngrădită de nici un fel de restricţii , limitări, critici.”

Școala românească, între tradiţie şi inovaţie

prof. ing. ANDREI CAMELIA
Școala gimnazială ANTON PANN, Rm. Vâlcea

În societatea contemporană, cu schimbări rapide şi efecte imediate, educaţia şi învăţământul trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât putem vorbi despre o permanentă inovaţie şi creaţie în activitatea didactică.

Obiectivul general este acela de a promova creativitatea ca factor cheie în dezvoltarea competenţelor personale, antreprenoriale şi sociale prin învăţarea pe tot parcursul vieţii dar şi de a găsi strategii moderne folosite pentru asigurarea unei educaţii de calitate în învăţământ.

Pentru elevi, şcoala viitorului trebuie să promoveze o educaţie de calitate şi să fie axată pe valori în care elevii să creadă, în care să se regăsească, îndeplinind două condiţii, fundamentale din punctul lor de vedere: şcoala viitorului trebuie să le placă şi să fie eficientă.Prioritatea învăţământului o constituie informatizarea, softul educaţional, reprezentat de programele informatice special dimensionate în perspectiva predării unor teme specifice, ceea ce reprezintă o necesitate evidentă.Utilizarea calculatorului în procesul instructiv-educativ facilitează realizarea scopurilor didactice şi idealurilor educaţionale.Formarea capacităţii de a utiliza calculatorul,de a folosi internetul este benefică elevilor,atât în activitatea şcolară cât şi în cea extraşcolară, în plan cognitiv cât şi psihic,prin relaţionarea cu lumea oferită de aceste instrumente de lucru ale mileniului al III-lea.

In abordarea creativităţii în procesul educaţional, elevul trebuie încurajat să gândească independent, să îşi asume riscuri şi responsabilităţi în demersul său spre formare intelectuală. Evaluarea pentru asigurarea calităţii şi rezultatele obţinute trebuie să ne lărgească perspectiva asupra situaţiei reale din şcoli, să identifice nivelul de pregătire al elevilor şi să ne ajute să descoperim componentele ce au nevoie de sprijin în dezvoltare.

Un obiectiv important ce ar trebui stabilit pentru anii următori este de a dezvolta un indicator internaţional al capacităţii de a învăţa, toate acţiunile bazându-se pe cercetarea ştiinţifică.Învăţământul modern are ca sistem de referinţă competenţele generale şi specifice pe care trebuie să le dobândească cel ce învaţă – elevul – pe parcursul şi la finele unui ciclu de instruire, al unui an de studiu etc.Centrarea pe competenţe reprezintă o preocupare majoră în triada predare-învăţare-evaluare.

Noua imagine a profesorului trebuie stabilită prin luarea în considerare a tuturor abordărilor de până acum, de la conceperea ca distribuitor de recompense sau ca sursă de informaţii, până la cea de „manager al învăţării”.Pentru fiecare profesor sunt fundamentale două roluri, cel de manager şi cel de evaluator. Procesul instructiv-educativ trebuie astfel conceput şi desfăşurat, încât să-i convingă pe elevi să preţuiască propria moştenire naţională, să primească contribuţiile originale ale oricărei naţiuni la civilizaţia modernă, pregătind atât elevii, cât şi dascălii să înţeleagă valoarea diversităţii şi a independenţei de spirit. Educaţia este factorul hotărâtor al dezvoltării psihoindividuale a persoanei.Ea sistematizează şi organizează influenţele mediului,dezvolta personalitatea.

Profesorului îi revine rolul de a ghida elevul în descoperirea de noi adevăruri prin antrenarea în discuții moderne, menite a încuraja exprimarea propriilor opinii.

Creativitatea, in termeni generali, este un proces mental care permite generarea de idei şi concepte noi sau asocieri originale intre concepte şi idei deja existente.Lumea modernă pune accentul pe folosirea mai eficientă a cunoaşterii şi a inovaţiei. Este necesară extinderea abilităţilor creatoare ale întregii populaţii, mai ales ale acelora care le permit oamenilor să se schimbe şi să fie deschişi faţă de idei noi într-o societate diversă din punct de vedere cultural, bazată pe cunoaştere.Educaţia şi formarea profesională sunt factori decisivi pentru realizarea acestui lucru.

Noul mileniu aduce noi cerinţe educaţionale care impun noi metode, altele decât cele folosite până acum. O importanţă majoră în pregătirea elevilor pentru noile cerinţe, o au cele trei forme ale educaţiei şi anume: educaţia formală însemnând învăţare sistematică, structurată si gradată cronologic, realizată in instituţii specializate de către un personal specializat;educaţia nonformală constând in activităţi educative desfăşurate in afara sistemului formal de învăţământ de către diferite instituţii educative;educaţia informală care se referă la experienţe de învăţare spontană, cotidiană, existenţială, desfăşurate în medii culturale care nu au educaţia ca scop principal.

Criteriul de calitate aplicat educaţiei are un rol foarte important deoarece măsurile propuse pentru a promova creativitatea şi capacitatea pentru inovare vor fi adaptate fiecărei etape din cadrul învăţării continue.

Fiecare activitate de evaluare a rezultatelor şcolare este însoţită de o autoevaluare a procesului pe care profesorul l-a desfăşurat cu toţi elevii şi cu fiecare elev în parte. Astfel poate fi descris nivelul de formare a competenţelor pentru fiecare elev şi pot fi stabilite modalităţi prin care se pot regla, de la o etapă la alta, activităţi de învăţare-formare a elevilor, în mod diferenţiat.

De o importanta deosebita este realizarea unui echilibru dinamic între evaluarea scrisă şi evaluarea orală; aceasta din urmă, deşi presupune un volum mare de timp pentru aprecierea tuturor elevilor şi blocaje datorate emoţiei sau timidităţii, prezintă avantaje deosebite, precum: realizarea interacţiunii elev-profesor; demonstrarea stadiului de formare a unor competenţe prin intervenţia cu întrebări ajutătoare, demonstrarea comportamentului comunicativ şi de interrelaţionare al elevului etc.

O importanţă deosebită in inovaţia şi creaţia în activitatea didactică o au rolurile manageriale ale cadrului didactic:de planificare (planifică activităţile cu caracter instructiv - educativ);de organizare (organizează activităţile clasei); de comunicare (comunică idei, cunoştinţe, ascultă efectiv, oferă feedback, stabileşte canalele de comunicare); de conducere (conduce activităţile cu elevii, desfăşurate în clasa şi în afara ei);de coordonare (sincronizează obiectivele individuale cu cele comune clasei, contribuind la întărirea grupului şi formării echipelor de lucru); de îndrumare (prin intervenţii punctuale adaptate unor situaţii specifice, recomandări);de motivare (prin întăriri pozitive, prin utilizarea aprecierilor verbale şi non-verbale în sprijinul consolidării comportamentelor pozitive); de consiliere (de orice tip, în probleme personale sau legate de şcoală); de control (în scopul cunoaşterii stadiului în care se află activitatea de realizare a obiectivelor şi nivelul de performanţă); de evaluare (măsura în care scopurile şi obiectivele au fost atinse).

Anul European al Creativităţii şi Inovaţiei are ca obiectiv promovarea unor abordări inovative şi creative în diferite domenii de activitate, la toate nivelurile, având totuşi ca punct principal educaţia şi cultura.

Pentru a susţine creativitatea, predarea declarativă, de tip clasic trebuie depăşită şi înlocuită cu metode care pun accent pe explorare, pe descoperire, pe încurajarea gândirii critice a elevului, pe participarea activă a acestuia la formarea şi dezvoltarea sa intelectuală.

In viziunea metodologilor moderne, demersul didactic se centrează pe elev şi are in vedere transformarea acestuia din “obiect” al procesului didactic in” subiect activ” al propriei deveniri.

Modelul de proiectare a activităţii didactice are în vedere trecerea de la centrarea pe conţinut la centrarea pe activitatea elevului, care presupune deplasarea accentului în activitatea didactică.

Bibliografie:

Alois Gherguţ,- “Management general şi strategic în educaţie”, Ed. Polirom, Iaşi, 2007;

I..Cerghit – “Sisteme de instruire alternative”, Aramis, Bucuresti, 2002;

Ionescu M., Radu I.-” Didactica modernă”, Ed. Dacia, Cluj – Napoca, 2001.

EVALUAREA INTERACTIVĂ – MODEL INOVATIV DE COANTIFICARE A PROGRESULUI ȘCOLAR

Prof. ing. Comănescu Marghioala
Prof. dr. ing. Maftei Laura
Liceul Agricol „Dr. C. Angelescu” Buzău

Metodele interactive de predare - învăţare folosite în activitatea instructiv- educativă din şcoală pot fi continuate cu succes cu strategii interactive de evaluare pentru a aprecia atât rezultatele învăţării elevilor cât şi rezultatele muncii acestora.

Strategiile didactice interactive ca strategii de grup, presupun munca în colaborare a elevilor organizaţi pe microgrupuri sau echipe de lucru în vederea atingerii unor obiective preconizate, sunt strategii de interacţiune activă între participanţii la activitate (elev-elev, elev- profesor). Aceste strategii se bazează pe sprijinul reciproc, stimulează participările individuale şi solicită efort de adaptare la normele de grup, toleranţă faţă de opiniile, părerile colegilor, dezvoltând capacităţile autoevaluative.

Pentru eficientizarea procesului de învăţare, evaluarea are un rol extrem de important de aceea cadru didactic trebuie să aprecieze cu obiectivitate, prin mijloace moderne şi diverse, rezultatele muncii elevilor precum şi calitatea achiziţiilor acestora la sfârşitul unui semestru, an sau ciclu de învăţare.

Deoarece creşterea calităţii procesului de evaluare presupune creşterea validităţii şi fidelităţii rezultatelor se urmăreşte trecerea de la urmărirea diferenţelor dintre elevi la urmărirea progreselor elevilor în timp. Astfel iniţiativa de învăţare şi de evaluare va reveni elevului care trebuie să reflecte asupra rezultatelor activităţii sale iar profesorul va trebui să-i urmărească evoluţia pe parcursul pregătirii, oferindu-i sprijin şi îndrumare.

Această evaluare *formatoare* este mult mai eficientă pentru că vine din partea elevului care nu numai că se implică în *autoevaluarea* sa dar şi se implică în realizarea materialelor de evaluare.

Strategiile de evaluare centrate pe învăţare, cele de dialog calitativ între profesor şi elev şi cele formatoare care se bazează pe iniţiativa elevului sunt *strategii de evaluare interactive.*

O parte din metodele de evaluare interactive care pot fi utilizate cu succes la toate disciplinele sunt:

- portofoliul individual şi de grup;
- hărţile conceptuale;
- studiul de caz;
- proiectul;
- investigaţia;
- observarea sistematică a activităţii şi a comportamentului elevului;
- interviul;
- înregistrările audio şi video;
- fişa pentru activitatea personală a elevului.

Reprezentative şi uzuale pentru învăţământul profesional şi tehnic sunt: portofoliu, observarea sistematică a activităţii şi a comportamentului elevului, jurnalul reflexiv, proiectul, studiul de caz.

Portofoliul este „cartea de vizită” a elevului prin care profesorul poate urmări activitatea şi progresul acestuia la o disciplină sau modul pe parcursul unui an şcolar. Profesorul, care trebuie să discute cu elevul despre ce trebuie să ştie să facă de-a lungul procesului de învăţare, va realiza o evaluare diagnostică pentru a putea adopta un plan de măsuri privind

activitatea de predare - învăţare - evaluare şi pentru a stabili obiectivele, metodele şi criteriile de evaluare. Portofoliul este o metodă prin care elevului îi sunt stimulate creativitatea, perseverenţa şi originalitatea.

Portofoliul cuprinde:

- coperta cu titlul, domeniul sau modulul studiat şi numele celui care l-a realizat;
- lista conţinutului care cuprinde titlul fiecărei lucrări, teme şi numărul paginii;
- argumentul pentru care lucrarea este inclusă în portofoliu datorită importanţei acesteia;
- rezumate, eseuri, referate, fişe de documentare, fişe de observaţie şi fişe de studiu, teme;
- schiţe şi experimente;
- teste de evaluare şi lucrări scrise semestriale;
- chestionare, fotografii, observaţii, reflecţii, creaţii proprii, interviuri, comentarii etc.

Materialele cuprinse în portofolii sunt obligatorii şi opţionale selectate de elev cu ajutorul profesorului care permit aprecierea corectă a aptitudinilor, talentelor şi contribuţiilor elevului.

Tipuri de portofolii:

- portofoliu de prezentare sau introductiv care cuprinde cele mai importante lucrări;
- portofoliu de lucru sau de progres;
- portofoliu de evaluare.

Evaluarea portofoliului este precedată de explicaţiile pe care le primeşte elevul legate de obiectivele de realizat pentru care va primi nota. Elevul va şti ce produse trebuie să conţină portofoliul care vor fi dovada muncii depuse de acesta. Prezentarea portofoliului este de fapt un interviu cu acesta despre lucrările anexate şi munca depusă pentru realizarea acestora, părţile bune şi cele care trebuiesc îmbunătăţite pe viitor; se vor evalua nu cantitatea ca număr de pagini ci creativitatea, originalitatea, punctele forte.

Criterii de apreciere

- prezentare: portofoliul este complet şi are estetică;
- rezumate: ce a acumulat elevul, calitatea temelor şi referatelor, cantitatea şi concordanţa cu cele cerute de profesor;
- lucrări practice: corespund scopului şi obiectivelor propuse, mod de lucru eficient, rezultate corecte şi complete, repartizarea sarcinilor pentru activităţile practice efectuate în echipă;
- păreri proprii: legate de concepţie, muncă, rezultatele grupului, contribuţia proprie;
- ordonarea materialelor;
- autoevaluarea progresului, notei;
- aprecierea în ansamblu.

Observarea sistematică a activităţii şi comportamentului elevilor este efectuată permanent de către profesor cu scopul de a avea informaţii referitoare la performanţele elevilor, la competenţele şi abilităţile de care aceştia dispun. Observarea sistematică este o modalitate de a urmări evoluţia şi progresul elevilor în activitatea de învăţare cu privire la nivelul de pregătire, direcţia de evoluţie, viitorul profesional, interesele manifestate pentru anumite domenii de activitate, aptitudinile, atitudinile şi entuziasmul acestora precum şi gradul de implicare în activităţile curente de la clasă.

Profesorul va completa sistematic o *fişă de evaluare* în care va înregistra evenimente deosebite privind comportamentul elevului şi modul lui de acţiune dupa anumite criterii*(conf. Tabelului 1)*.

Scala de apreciere cuprinde un număr de enunţuri care îi sunt prezentate elevului despre care acesta trebuie să-şi manifeste acordul şi dezacordul astfel:

Particip cu plăcere la activităţile de instruire practică desfăşurate la agentul economic:

- Puternic dezacord;
- Dezacord;
- Nu ştiu sau îmi este indiferent;
- Acord;
- Puternic acord.

Profesorul poate observa la elevii săi *abilităţi intelectuale* precum: modul de exprimare, capacitatea de a scrie corect şi de a citi cursiv, modul de exprimare, de analiză a unui caz, de a sintetiza cunoştinţele, de a compara şi clasifica termenii, de a generaliza, abstractiza şi concretiza informaţiile.

Jurnalul reflexiv cuprinde însemnările elevului despre toate aspectele întâlnite în procesul de învăţare, evoluţia şi atitudinile experimentate care pot îmbunătăţi învăţarea viitoare.

Cu ajutorul jurnalului reflexiv elevul va aprecia ce a învăţat dintr-o lecţie, cum a învăţat, ideile mai interesante, dificultăţile întâmpinate, cum se poate îmbunătăţi învăţarea pe viitor, părerile despre materia studiată, ce ar fi de schimbat, comentariile despre ce ar fi de schimbat etc.

Prin această metodă de evaluare alternativă se urmăresc trei direcţii:

- Autoreglarea învăţării;
- Controlarea acţiunilor de învăţare;
- Controlarea cunoştinţelor acumulate.

Proiectele oferă situaţii autentice, din viaţa reală pentru contextualizarea activităţilor de învăţare şi încorporează abilităţi de gândire de nivel superior cu ideile importante. Un proiect se organizează în jurul unor întrebări morale, esenţiale sau al unor afirmaţii provocatoare, astfel încât să dea posibilitatea elevilor să facă unele conexiuni profunde între zonele acoperite de materii, în timp ce învaţă conţinutul cheie din fiecare.

Pentru a avea succes, unităţile de învăţare sunt proiectate cu un scop final şi organizate în jurul unor concepte importante. Activităţile proiectate îi ajută pe elevi să-şi formeze competenţele propuse, să înţeleagă conceptele esenţiale ale unităţii de învăţare precum şi imaginea de ansamblu asupra unităţii de învăţare. Astfel prin metoda proiectului sunt dezvoltate: abilităţi de comunicare verbale, scrise şi multimedia; creativitatea şi curiozitatea intelectuală; capacităţi de lucru în echipă; abilităţi de adaptare la diverse roluri şi responsabilităţi.

Prin revizuirea scopului, competenţelor specifice, a competenţelor derivate şi observarea modului în care acestea se îmbină se pot stabili priorităţi în instruire. Deci, activităţile de proiectare trebuie să includă nevoile de învăţare ale elevilor, să facă legătura cu lumea exterioară şi să includă activităţi care implică utilizarea noilor tehnologii. Atunci când elevii investighează aspecte care au implicaţii asupra propriilor lor vieţi şi în viaţa reală, este logic ca aceştia să fie puşi în faţa identificării, formulării şi soluţionării unor probleme dar şi să creeze produse prin intermediul cărora să demonstreze cunoştinţele şi abilităţile însuşite, produse care vor fi utile şi în afara orei de curs.

Bibliografie

[1] Oprea, C.L., *Strategii didactice interactive,* Editura didactică şi pedagogică, Bucureşti, 2008, pag.98;

[2] Barna A., Antohe G., *Curs de pedagogie*, Ed. LOGOS, Galaţi, 2001

[3] Suport de curs Intel Teatch, *Predare în societatea cunoaşterii*.

EFICIENȚA ACTIVITAȚILOR INTEGRATE ÎN ACTUL DIDACTIC

Prof. înv. primar Codilă Monica
Școala Gimnazială „Marius Șandru” Reșița

Perioada actuală, marcată de tendinţa de modernizare a învăţământului românesc, implică într-o măsură considerabilă cadrele didactice în încercarea permanentă de a dezvolta metode şi instrumente care să mobilizeze şi să sprijine copilul în procesul de învăţare.

În derularea actului didactic la nivela preşcolar, activitatea frontală îmbracă forme diverse, definite atât de categoria de activitate, cât şi de scopul şi de mijloacele de realizare a acesteia. O formă distinctă, utilizată cu succes în practica preşcolară o reprezintă activităţile integrate. Caracteristica lor predominantă o reprezintă utilizarea activă a premiselor comune mai multor tipuri de activităţi şi realizarea conexiunilor dintre ele.

În desfăşurarea lor se urmăreşte realizarea unor obiective generale, cum ar fi:

- eliberarea de formalism, oferită atât educatoarei, cât şi copiilor;
- libertate mai mare în privinţa capacităţilor de expresie pentru copii ;
- un aport crescut de creativitate şi originalitate în abordarea temelor, fapt ce conferă o amprentă personală activităţilor, făcându-le atractive şi apreciate.

O altă caracteristică importantă a activităţilor integrate o constituie oportunitatea utilizării metodelor interactive în realizarea acestora, cum ar fi : învăţarea prin cooperare, activitatea de grup, jocul.

În pregătirea acestor activităţi, o atenţie deosebită este acordată resurselor materiale, varietăţii şi eficacităţii acestora, întrucât ele reprezintă “îmbrăcămintea” scenariului ce stă la baza fiecărei activităţi, iar materialele utilizate sunt foarte atent dozate, realizate cu deosebit simţ artistic şi practic, contribuind la reuşita fiecărei secvenţe în parte, iar, în final, a ctivităţii în sine.

Printre “atuurile” activităţilor integrate trebuie amintit şi faptul că sunt activităţi dinamice, în care etapele se succed cu intensitate, nelăsând loc pentru “timpi morţi”, care plictisesc copiii şi le distrag atenţia de la temă. În cadrul acestor activităţi, copiii sunt puşi în situaţia de a efectua mai multe acţiuni: descoperirea unor elemente proprii (pentru : anotimpuri, animale, plante, activităţi umane, mijloace de locomoţie şi transport, fenomene etc); compararea, sortarea îmbinarea în scopul obţinerii unui întreg; gruparea obiectelor aparţinând unei noţiuni; manevrarea materialelor matematice şi efectuarea operaţiilor cerute în mod prompt şi corect; intonarea de cântece şi executarea mişcărilor cerute de jocul muzical; utilizarea deprinderilor practice în situaţii noi; recurgerea la elemente de limbaj plastic în anumite secvenţe de activitate. Această înşiruire de acţiuni este completă în funcţie de tematica activităţilor integrate, de categoria de vârstă la care se aplică şi de perioada în acre se desfăşoară.

Elementul esenţial ce trebuie amintit în acest punct este acela că, în suita de activităţi amintite mai sus, copiii sunt puşi în situaţia de a interacţiona, de a schimba idei, de a face constatări asupra temei, de a aprecia lucrări proprii şi pe ale colegilor. Interrelaţionând, desfăşurând activităţi de grup, comunicând impresii, copiii devin mai motivaţi şi mai încrezători, îşi îmbogăţesc achiziţiile, îşi dezvoltă perseverenţa şi spiritul de echipă. Nimic nu ambiţionează mai mult decât exemplul pozitiv, concret pe care îl putem oferi copiilor, creând contextul propice pentru acesta.

Strategiile didactice utilizate de către educatoare incită gândirea copiilor, disponibilitatea lor pentru acţiune şi dorinţa de a reuşi în ceea ce au de intreprins pe parcursul activităţii. Cele mai frecvent utilizate sunt : problematizarea – în cadrul căreia copilul acţionează în mod independent cu materialele, munca în grup – care pune accent pe comunicare,

interrelaţionare, învăţare prin cooperare, jocul de rol, care valorifică creativitatea copilului, capacitatea de utilizare a cunoştinţelor în contexte variate, punând în valoare totodată şi expresivitatea şi bogăţia limbajului oral.

Promovarea unui învăţământ activ, axat pe acţiunea concretă a copilului, pe valorificarea achiziţiilor cognitive, socio-afective, psiho-motorii ale acestuia, reprezintă ţinta imediată a educatoarelor. Numai utilizând forme variate de activitate, atractive şi în concordanţă cu interesele copilului, vom reuşi să sporim eficienţa actului didactic, să întregim personalitatea sa în formare şi să-i sădim în suflet încrederea că pentru fiecare problemă există cel puţin o soluţie care aşteaptă să fie descoperită.

Reuşita predării integrate a conţinuturilor in grădiniţa tine în mare măsură de gradul de structurare a conţinutului proiectat, intr-o viziune unitara, ţintind anumite finalităţi. Învăţarea intr-o maniera cat mai fireasca, naturala pe de-o parte si, pe de altă parte, învăţarea conform unei structuri riguroase sunt extreme care trebuie sa coexiste in curriculum-ul integrat.

De reţinut este faptul că preşcolarii trebuie sa înveţe intr-o maniera integrata, fiecare etapa de dezvoltare fiind strâns legată de cealaltă. Activităţile integrate sunt oportune in acest sens, prin ele aducându-se un plus de lejeritate si mai multa coerenta procesului de predare - învăţare, punând accent deosebit pe joc ca metoda de baza a acestui proces.

Activitatea integrata se dovedeşte a fi o soluţie pentru o mai buna corelare a activităţilor de învăţare cu viata societăţii, cultura si tehnologia didactica.

Literatura de specialitate oferă o serie de modele de organizare si monitorizare a curriculum-ului integrat.

a) ***Modelul integrării ramificate*** - elementul central al acestui model este *tema studiata*, iar detalierea experienţelor de învăţare se face, la un prim nivel, pe domeniile de activitate prevăzute in programa. La un al doilea nivel de proiectare sunt considerate experienţele de formare, pe diversele dimensiuni psihofizice individuale: intelectuala, afectiva, sociala, fizica. Având in vedere finalităţile stabilite pentru aceste 2 nivele, cadrul didactic alege conţinuturile ce se înscriu in sfera temei centrale si care pot contribui la atingerea

b) ***Modelul integrării liniare (modelul hibridării)***; in acest nivel, integrarea curriculară se face in jurul unei finalităţi de transfer, de tipul „dezvoltarea comportamentului social”. Prin complexitatea lor si prin specificul integrat, aceste finalităţi se pot constitui ca (sub)domenii independente. Acest model al proiectării este aplicabil pentru finalităţile urmărite pentru perioade mai îndelungate de timp si este foarte potrivit pentru proiectarea intervenţiei educaţionale diferenţiate si individualizate cu scopuri recuperatorii sau de dezvoltare a finalităţilor.

c) ***Modelul integrării secvenţiale:*** in acest model, cunoştinţele de aceeaşi sfera ideatica sunt predate in proximitate temporala: deşi abordarea lor se face distinct, propunătorul facilitează transferul achiziţiilor învăţate de la un domenii la altul, prin comentariile, trimiterile, întrebările, sarcinile de lucru formulate. Proiectarea pe teme, o cerinţa de actualitate în învăţământul preşcolar romanesc, ilustrează cel mai adesea acest model de integrare curriculară.

d) ***Modelul curriculum-ului infuzionat:*** specificul acestui model consta in studierea unor teme diverse din perspectiva unui *centru de interes* care poate fi temporar (de exemplu: o finalitate complexa, precum înţelegerea conceptului de transformare reversibile / ireversibile, relaţia timp-transformare etc., analiza structurilor si compararea structurilor naturale cu cele create de om) sau permanent (de exemplu: studierea unei discipline opţionale utilizând o limba străina:educarea caracterului, conţinutul fiind parcurs in limba engleza.

e) ***Modelul integrării in rețea.*** Este soluţia de integrare pe care o propune metoda proiectelor de investigare - acţiune. Pornind de la subiectul proiectului, copiii optează pentru o reţea de teme si resurse de studiu corelate cu tema centrala. Domeniul central si cele corelate ale proiectului sunt ele insele teme trans disciplinare si vor fi abordate ca atare. Neajunsul acestui model este faptul ca aplicarea lui poate crea riscul multiplicării tematicii proiectului peste posibilităţile de monitorizare a rezolvării ei. Proiectarea după modelul integrării in reţea impune cel puţin doua nivele de planificare: constituirea unei hărţi tematice in care, pornindu-se de la tema centrala, sunt identificate subtemele ce vor fi parcurse si desfăşurarea pe categorii si tipuri de activităţi a conţinuturilor ce vor rezolva tema proiectului.

f) ***Modelul polarizării:*** implica stabilirea unui nou domeniu de cunoaştere (eventual opţional) in jurul căruia, pentru realizarea unor obiective specifice, sunt polarizate segmente din alte discipline. Un exemplu in acest sens îl poate constitui tema ”Vremea poveştilor” in care dezvoltarea deprinderilor de comunicare si alte finalităţi se îndeplinesc prin exploatarea conţinutului poveştilor din perspectiva mai multor categorii de activităţi prevăzute in planul de învăţământ.

Tipurile fundamentale de învăţare au evoluat de la simplul „a învăţa să ştii pentru tine” la „a învăţa să trăieşti împreună cu ceilalţi”. Prin abordarea activităţilor în formă integrată, educatoarea organizează învăţarea ca un regizor, un moderator, ajutându-i pe copii să înţeleagă, să accepte şi să stimuleze opinii personale, emoţii, sentimente, să fie parteneri în învăţare. Desfăşurând activităţi integrate, copilul are posibilitatea de a-şi exprima păreri personale, de a coopera cu ceilalţi în elaborarea de idei noi, în rezolvarea sarcinilor, în argumentare, devenind mai activ şi câştigând mai multă ncredere în sine. Integrarea se va face prin împletirea ntr-un scenariu bine închegat a conţinuturilor corespunzătoare celor două arii curriculare implicate. Evident, conţinuturile propuse au un subiect comun, care urmează a fi investigat şi elucidat în urma parcurgerii acestora şi a realizării obiectivelor propuse.

Bibliografie:

1. „Metoda proiectelor la vârstele timpurii”, Ministerut Educaţiei si Cercetării, Ed. Miniped, Bucureşti 2012
2. Programa activităţilor instructiv-educative din gradiniţă;

PARTENERIAT ÎN PROMOVAREA UNEI SOCIETĂȚI INCLUZIVE

PROF. SĂCEANU ION
LICEUL MĂTĂSARI, JUDEȚUL GORJ

Lumea în care trăim, lumea de azi, evoluează într-o direcție nouă; acceptăm sau nu, trebuie să învățăm că trăim într-o lume a includerii, în care fiecare individ este unic în felul său. Suntem diferiți, dar egali, posedăm fiecare abilitatea de a urca pe culmi sau de a cădea în disperare, dar ni se oferă tuturor șansa de a putea încerca. Separat, însă, nu însemnăm nimic. Căci lumea nouă în care învățăm să trăim, suntem noi toți - împreună. Incluziunea începe cu TINE!

Când vorbim despre incluziune ne gândim cel mai adesea la persoane cu cerințe educaționale speciale, persoane cu un grad mai mic sau mai mare de handicap, de orice natură ar fi acesta. A forma elevilor noștri o educație incluzivă timpurie este, de fapt, o educație conform conceptului “școală pentru toți” prin învățarea și participarea tuturor elevilor care riscă să fie excluși, prin perceperea diversității ca pe o șansă de cunoaştere şi interrelaționare, și nu ca pe o problemă. Pentru a realiza o educaţie incluzivă timpurie este nevoie de implementarea unor strategii de dezvoltare a conştiinţei şi formare a comportamentelor copiilor în spiritul toleranţei şi nediscriminării, al acceptării şi oferirii de şanse egale pentru toți. Aceasta presupune pregătirea celorlalți copii în vederea acceptării în mod firesc a copiilor cu cerințe speciale, proveniți din medii sociale diferite, de alte etnii sau care pur și simplu au dificultăți de învățare sau sunt timizi, pentru a nu face diferențe în manifestarea comportamentală sau verbală.

Acceptarea necondiționată a diversității într-un grup și educația în spiritul toleranței este o adevărată provocare pentru educatori. Acesta se confruntă adesea cu situații în care este nevoit ca înainte de a acționa în cadrul colectivului de elevi, să se lupte cu prejudecățile părinților. Nu de puține ori ne-am confruntat cu situații de genul: “copilul meu nu poate sta în bancă cu un copil rrom” sau „cum să învețe într-o clasă în care este cuprins un copil cu infecție HIV!”, „nu are ce căuta în clasa aceasta copilul X, nu va face față cerințelor, ritmului de învățare...”. Educatorul are prioritar sarcina dificilă de a-i educa mai întâi pe părinţi şi mai apoi să încurajeze în munca cu copiii cooperarea, lucrul în perechi sau formarea de grupuri eterogene, cunoașterea și discutarea diverselor obiceiuri, tradiții, valori. Desigur că rezultatele nu se văd imediat, ci în urma multor activități educative având la bază obiective clar precizate și accesibile copiilor de vârstă școlară mică.

Beneficiile incluziunii sunt reciproce, dar majoritatea dintre noi n-am simțit încă acest lucru. Separarea ne limitează înțelegerea reciprocă. Conştiinţa copiilor de la cea mai fragedă vârstă trebuie formată şi dezvoltată învățându-i pe copii că primirea copiilor, „diferiți” alături de toți ceilalți trebuie făcută nu de dragul lor, și nu din milă pentru ei, ci pentru dreptul fiecărui individ de a participa acţiuni comune pentru dezvoltarea lui ulterioară, pentru a contribui şi el la dezvoltarea comunității în care trăieşte.

Fiecare copil trebuie înţeles ca un participant activ la învăţare şi predare pentru că aduce cu sine: o experiență, un stil de învățare, un model social, o interacţiune specifică, un ritm personal, un mod de abordare, un context cultural căruia îi aparţine.

Mici şi mari deopotrivă, trebuie să înţeleagă că educația tuturor este o cale de ieşire din sărăcie, dependenţă şi exploatare. O persoană care ştie să citească, să scrie, are o şansă în plus la o viață mai bună, are acces la oportunitățile educaţionale şi este în situaţia de a lua propriile decizii, de a-şi deschide singură drumul în viaţă. Pentru a se adresa tuturor copiilor şi a deveni deschisă, flexibilă, adaptată şi orientată spre fiecare şi pentru toţi, educaţia trebuie să presupună în practică o schimbare de optică şi anume o nouă orientare care pune accentul pe cooperare, parteneriat, învăţare socială şi valorizare a relațiilor pozitive, umaniste în educație.

Educaţia incluzivă făcută cu răbdare şi dăruire, cu tact şi abnegaţie va duce, indubitabil, la o societate incluzivă în care toţi suntem unul, dar nu unul şi acelaşi.

Mai bine de 100 de milioane de europeni sunt implicați în activități de voluntariat, trăiesc în solidaritate şi prin aceasta aduc o contribuție în societate. Un sondaj Eurobarometru efectuat în 2006 relevă faptul că 3 din 10 europeni pretind a fi activi ca voluntari şi că aproape 80% din respondenți consideră că activităţile de voluntariat reprezintă o parte importantă a vieții demografice în Europa.

Oriunde oamenii se implică împreună în activități pentru a se ajuta reciproc, pentru a îi susține pe cei cu nevoi, pentru a conserva mediul înconjurător, pentru a participa în campanii pentru drepturile omului, pentru a desfăşura activităţi bazate pe cunoaştere, relationare, respect, toleranță sau pentru a iniția acțiuni menite a asigura fiecăruia o viaţă decentă - atât societatea în ansamblu, cât şi fiecare voluntar ies în câştig, iar coeziunea socială este semnificativ întărită.

Voluntariatul este unul dintre modurile în care persoane cu orice tip de abilităţi şi profil pot contribui la schimbări pozitive. Aşadar, voluntarii sunt agenții valorilor şi obiectivelor europene, după cum acestea sunt enunțate în Tratatele UE, în speţă cele ce privesc promovarea coeziunii sociale, solidaritatea şi participarea activă - prin mâinile lor, zi de zi, aceste valori fiind traduse în acţiune.

BIBLIOGRAFIE:

- Ungureanu, D, Educația integrată și școala incluzivă, Editura de Vest, Timișoara, 2000;
- Vrășmaș, T, Învățământul integrat și/sau incluziv, Editura Aramis, București, 2001.

Educaţia- între tradiţionalism şi modernism

Prof. Neagoe Carmen- Maria
Liceul Tehnologic Turceni, jud. Gorj

Educaţia este o acţiune specific umană, care îşi schimbă finalităţile, conţinuturile şi funcţiile odată cu schimbările societăţii însăşi, pe care o influenţează la rândul ei. Fenomenul educaţional reprezintă acel fenomen complex prin care se transmite experienţa de la înaintaşi la urmaşi şi prin care se asigură continuitatea istorică a generaţiilor. Prin educaţie se realizează procesul de ridicare a omului de la starea sa de natură la cea de cultură, din ins biologic individul devine o fiinţă socială moderată cultural.

Educaţia tradiţională a încetăţenit ideea că puntea de contact între subiectul cunoscător şi lumea externă o realizează percepţia, cunoaşterea fiind reductibilă la simpla înregistrare prin simţuri, individul având în consecinţă o atitudine pasivă, având doar calitatea de receptor.

Principala metodă de educare a gândirii în învăţământul tradiţional o constituie expunerea profesorului, completată cu studiul individual al elevului. Această metodă a fost criticată, susţinându-se că ea nu favorizează legătura cu practica. Lipsa de legătură cu realitatea vine de la atitudinea elevilor: ei asistă pasiv la expunere, pe care ştiu că trebuie să o repete. Cealaltă metodă tradiţională, convorbirea cu întreaga clasă, antrenează mai mult participarea elevilor, dar elevii sunt ghidaţi, nu ştiu ce se urmăreşte. Aşadar, forma clasică a învăţământului dezvoltă puţin gândirea elevilor.

Învăţarea nu constă în simpla învăţare a informaţiilor provenite din contactul cu stimulii de mediu. Nu este suficient să-l punem pe elev în contact direct cu lucrurile pentru ca acesta să desprindă din ele informaţia relevantă din punct de vedere ştiinţific. Realitatea externă nu-şi dezvăluie proprietăţile şi legile sale decât dacă este explorată, investigată de către subiectul cunoscător. Orientările moderne în psihologie pun la baza însuşirii cunoştinţelor acţiunea în dubla ei ipostază: aceea de acţiune externă, obiectuală şi cea de acţiune mentală.

Pornind de la aceste orientări îşi croieşte drum o nouă didactică şi anume didactica modernă, o didactică a metodelor activ-participative, în care elevul nu mai este un simplu receptor de informaţie, ci subiect al cunoaşterii şi acţiunii. Elevul ştie, stăpâneşte cu adevărat anumite cunoştinţe doar atunci când reuşeşte să le aplice, când poate opera cu ele nu numai în situaţii tip, dar mai ales în condiţii variate. Prin urmare, întreaga informaţie şi cultură dobândite în şcoală trebuie să aibă o tentă aplicativă.

Termenul de *modern* este folosit în educaţie, de obicei, pentru a releva situaţia avansată a prezentului în relaţie cu trecutul care a fost depăşit prin dezvoltare. Pentru unii, modernitatea este opusă practicilor tradiţionale şi se caracterizează prin schimbare, inovaţie şi dinamism. În societăţile moderne, cunoaşterea e echivalentă cu ştiinţa şi e importantă în sine. Oamenii caută căile optime pentru a dobândi cunoaştere, ştiinţă din cât mai multe domenii, considerând că astfel vor fi recunoscuţi drept persoane educate. Educaţia modernă are în vedere nişte educatori care să fie aceia care uşurează cunoaşterea şi participă la construirea cunoaşterii. Cunoaşterea se realizează pentru că este utilă. Relaţiile educator- educat sunt deschise, bazate pe sprijin reciproc, pe dialog constructiv şi pe cooperare. Această viziune promovează colaborări strânse ale şcolii cu comunitatea educativă presupunând reîntoarcerea elevilor către lume, promovând investigaţiile, interogaţiile, discuţiile. Se renunţă la control, punându-se accent pe proces.

Făcând o paralelă între didactica tradiţională şi cea modernă, putem rezuma următoarele:

- în timp ce didactica tradiţională consideră percepţia drept sursă a cunoştinţelor, didactica modernă consideră acţiunea externă şi mentală drept sursă a acestor cunoştinţe, percepţia fiind doar un moment al acţiunii;

- didactica tradiţională pune accent pe transmiterea de cunoştinţe gata făcute, cea modernă pune accent pe latura formativă şi educativă a învăţării, pe cultivarea creativităţii;
- în didactica tradiţională predomină informaţia livrescă, orientarea intelectualistă; didactica modernă pune în centrul atenţiei îmbinarea instruirii cu activităţi aplicative şi de investigaţie;
- elevul este privit ca obiect al educaţiei de către didactica tradiţională, în didactica modernă el devine şi subiect al educaţiei. Pe primul plan stă cunoaşterea cucerită prin efort propriu.

Şcoala şi oamenii ei se află acum la graniţa dintre modernism şi postmodernism. Într-o societate postmodernistă, cunoaşterea trebuie să fie funcţională, utilă; înveţi nu doar pentru a şti şi a stoca o serie de informaţii din diferite domenii, pentru a demonstra "cât de educat eşti", ci înveţi pentru a face, a folosi ceea ce ştii, pentru a aplica ceea ce ai acumulat, în folosul tău şi al celorlalţi. A şti ce să faci cu ceea ce ai învăţat este dezideratul major al educaţiei postmoderniste.

A trăi astăzi înseamnă a evolua, a deveni fără a-ţi abandona propria personalitate. De aici imperativul corelării educaţiei pentru schimbare ca pregătire anticipativă şi ca asimilare a ritmurilor alerte cu formarea încrederii în propriile resurse şi în continuitate. Astfel, şcolii îi revine rolul de a înarma tinerii cu simţ critic, cu capacitatea de a înţelege şi răspunde adecvat diverselor provocări din partea societăţii, de a deveni tot mai mult agenţi ai propriei formări. Ei trebuie să-şi organizeze, să-şi structureze singuri cunoaşterea, să descopere singuri, având formată judecata şi responsabilitatea viitoare.

Bibliografie:

- Ionescu, M., Radu I.- *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001.
- Jinga, I, Istrate, E- *Manual de pedagogie*, Ed. All, Bucureşti, 1998.
- Marcu V. , Filimon L.- *Psihopedagogie pentru formarea profesorilor*, Editura Universităţii din Oradea, 2003.

ROLUL CADRULUI DIDACTIC ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL TRADIȚIONAL VS. ÎNVĂȚĂMÂNTUL MODERN

Prof. Irina ȚIPLEA
Grădinița cu P.P.Nr.12 Sighetu Marmației

Moto: *„Copiii sunt tot ce avem mai scump. Bogăţia noastră cea mai mare sunt copiii pe care i-am crescut şi educat, căci asta este menirea educatorului pe pământ. Această menire de a creşte şi educa copii atrage dupa sine o mare responsabilitate*.”

Într-o lume aflată în permanentă transformare, modernizarea învăţământului prin utilizarea metodelor noi de învăţare-evaluare a unor strategii moderne, care permit reasamblări, reajustări şi adaptări la disciplinele de învăţământ, depinde în ultimă instanţă de cunoaşterea, de înţelegerea şi de abilitatea de a le folosi. Prin adaptarea vechilor valori la noile cerinţe ale societăţii, cadrul didactic “nu este un simplu executant al unor prescripţii sau reţete, ci devine factor activ al procesului de învăţământ, învaţă cu cei pe care îi învaţă, având rol de coordonator şi catalizator al educaţiei şi instrucţiei” (Romita Jucu).

Profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de integrare socioprofesională şi educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un învăţământ de calitate. Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura esenţial înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar.

Reforma învăţământului pune deosebit accent pe crearea de alternative metodologice, pe stimularea învăţării prin cooperare şi folosirea metodelor interactive de grup. Implementarea în practica educativă a strategiilor manageriale interactive presupune un proces de învăţare socială, ce influenţează întreaga structură psihică a educatorului-manager, dar şi a educabililor, toate aceste modificări de la nivelul personalităţii acestora reflectându-se în noi componente, atitudini, valori.

Cadrele didactice reprezintă principala resursă umană capabilă să prognozeze, organizeze şi coordoneze activităţile de introducere a noului, asigurând astfel dezvoltarea optimă a organizaţiei şcolare.

Fundamentul activitatii didactice în **scoala traditionala** a fost asigurat de psihologia asociationista, pentru care actul cunoasterii se reducea la simpla înregistrare prin simturi, la perceptie.

A determina elevii să reţină pe dinafară ceea ce le-a fost comunicat este, evident, mai simplu decât a-i conduce spre autonomia judecăţii. Rolul activ si dominant revine profesorului, pe când elevului îi revine rolul de spectator receptiv, solicitat îndeosebi sa asculte, sa noteze, sa memoreze si sa reproduca. Dialogul autentic dintre componentii binomului educational profesor-elev se realizeaza rar si fragmentar. În cadrul lectiei nu se antreneaza si nu se exerseaza gândirea, nu se creaza situatii în care adevarul sa fie descoperit (redescoperit) de catre elevi, ceea ce conduce la pasivitate, plictiseala, oboseala si în final la o eficacitate formativ-educativa scazuta. Sunt aproape inexistente criticile, cautarile personale, rarele revendicari exprimate de elevi îl deranjeaza pe profesor si în general sunt evitate.

O analiza comparativa a activitatilor desfasurate în scoala traditionala si în cea moderna, scoate în evidenta urmatoarele aspecte:

Rolul cadrului didactic în învăţământul tradiţional:

AVANTAJE:

- Asigură însuşirea temeinică şi sistematică a cunoştinţelor predate

LIMITE:

- predă, expune, ţine prelegeri;
- explică şi demonstrează;
- limitează foarte mult activitatea elevilor (expunerea nu trebuie să depăşească cel mult 30% în cadrul unei ore);
- lasă puţin timp de iniţiativă elevilor, manifestat de regulă prin întrebări generatoare de explicaţii;
- elevii se află într-un raport de dependenţă faţă de învăţător.
- impune puncte de vedere proprii;
- se consideră singurul ,,expert’’într-o problemă.
- deţine adevărul (absolut);
- ştie ce este adevărat sau fals, corect sau incorect, ceea ce trebuie să înveţe elevul (ceea ce este ,,bun’’ pentru el).

Rolul cadrului didactic care promovează predarea-învăţarea în învăţământul modern:

- organizează şi dirijează învăţarea, o orchestrează şi o regizează;
- facilitează şi moderează activitatea de învăţare;
- ajută elevii să înţeleagă lucrurile şi să şi le explice;
- responsabilizează elevii în vederea funcţionării optime a grupului;

Lecţia de predare-învăţare devine astfel „o aventură a cunoaşterii” în care copilul participă activ,după puterile proprii,întâlnind probleme şi situaţii dificile,examindu-le şi descoperind soluţii plauzibile.Rolul profesorului constă în cel de stimulare şi dirijare.El trebuie nu numai să organizeze spaţiul şi activitatea, ci şi să participe alaturi de elevi la elaborarea cunoştinţelor, să servească drept model în legăturile interpersonale şi să încurajeze interacţiunile cooperante dintre elevi; să-i îndrume cum să-şi folosească timpul, spaţiul, echipamentul şi materialele; să ajute invidul sau grupul sa extragă din experienţe informaţiile necesare,valorile şi să le interpreteze şi evalueze.

Bibliografie:

- Crenguţa, Lăcrămioara Oprea, *Strategii didactice interactive*” (2008),Bucureşti
- Cucoș, C., Psdihopedagogie, Editura Polirom, Iași,1998

Jocul didactic –metoda modernă

Prof.înv.primar: Brancea Estera
Școala Gimnazială „Iuliu Hațieganu ”Panticeu

“…toate metodele active de educare a copiilor trebuie să furnizeze acestora un material corespunzător pentru ca, jucându-se, ei să reușească să asimileze realitățile intelectuale care, fără acestea, rămân exterioare inteligenței copilului”.

Jean Piaget

Procesul instructiv-educativ este centrat pe metodele didactice alese și utilizate de cadrele didactice, care conferă eficacitatea procesului de învățare.

Pornind de la metode tradiționale, care puneau accent pe expunerea învățătorului și pe studiul individual al elevului și care și-au demonstrat eficacitatea în perioada comunistă și postcomunistă timpurie, s-a simțit nevoia acută de schimbare. Astfel a început implementarea metodelor didactice moderne, care stimulează elevii în timpul orei, îi determină să participe la procesul de predare-învățare și sunt eficiente în dobândirea competențelor specifice fiecărei discipline. În prezent, fără utilizarea metodelor moderne de predare, dobândirea competențelor de către elevi nu este posibilă, dar nu în concurență cu metodele tradiționale ci combinate și alternate în funcție de specificul disciplinei geografie. Învățătorul trebuie să dobândească abilitățile de a le combina și să le demonstreze aplicabilitatea și eficiența în diferite situații de învățare, astfel încât echilibrul să fie înclinat spre o direcție modernă și mai acceptabilă pentru elevi. Deoarece în ultimul timp a scăzut interesul acordat școlii de către societate , s-a consatat o creștere a procentului de populație cu analfabetism funcțional, astfel, cadrele didactice trebuie să găsească metode noi, adaptate elevilor pentru a crește motivația acestora pentru învățare, interesul pentru finalizarea studiilor, în paralel cu schimbarea mentalității comunității despre rolul și importanța școlii. Aceste cerințe presupun un efort din partea cadrelor didactice de a identifica și utiliza metode eficiente de predare adaptate fiecărei discipline.

Asa cum afirma Muro&Kottman „Jocul este metoda utilizată de majoritatea copiilor pentru a explora lumea și relațiile cu cei din jur, pentru a înțelege trecutul și a se pregăti pentru viitor .El este limbajul universal al tuturor copiilor, atât al celor care se confruntă cu dificultăți cât și al celor care se dezvolta într-o relativa armonie” am dorit ca în această lucrare metodico-științifică să prezint câteva exemple de activități, dar și eficiența jocului didactic sub diferite forme în predarea geografiei la clasa a IV a , astfel încât elevii să-și dezvolte competențele specifice acestei discipline prin joc. (Muro & Kottman,1995).

În literatură se precizează că jocul este o „activitate individuală sau în grup, care se desfăşoară după reguli benevol acceptate cu scopul de a satisface nevoia de plăcere şi de destindere a individului, prin generarea unor emoţii pozitive” (Dulamă, 2008, p. 386). Jocul este o „activitate umană fundamentală, alături de muncă, învățare și creație” (Bocoș, 2016, p. 240). Această activitate specific umană se desfășoară în mod conştient, are „caracter universal, permanent şi polivalent” (Balint, 2008, p. 8) și este predominantă în perioada copilăriei când se realizează din plăcere, fără a se urmări alt scop (Balint, 2008, p. 4). Prin această formă de activitate ludică atractivă și accesibilă, participantul își exersează anumite componente (cognitive, afective, volitionale, atitudinale, sociale) (Bocoș, 2016, p. 240).

Utilizarea jocurilor în învățământul primar este susținută de funcțiile acestuia. Principala funcție a jocului, menționată în literatură, este considerată a fi „manifestarea personalităţii şi realizarea eului”, iar divertismentul și relaxarea sunt apreciate ca funcţii secundare (Balint, 2008, p. 8). Pe baza afirmațiilor lui Jean Piaget, Balint (2008, p. 8) susține că

„funcția cea mai importantă este cea de adaptare la realitate a copilului, prin imitație și acomodare”. Pedagogul susține că jocul îndeplinește funcţii mintale şi funcţii motrice și enumeră și alte „funcţii ale jocului: formativă, informativă, cathartică, de socializare”. Referitor la școlari, adaugă și alte funcții ale jocului care sunt adecvate și pentru preșcolarii mai mari: „formativă, de relaxare, de adaptare la activitatea de învățare, de dezvoltare psiho-motrică, de satisfacere a trebuinţelor de activitate” (Balint, 2008, p. 4).

Metodologia jocului didactic se referă la pregătirea jocului înainte de activitate de către învățător și la etapele jocului didactic (organizarea, desfășurarea, încheierea și valorificarea). În literatura din România, referitoare la pedagogia jocului, există păreri diferite despre organizarea și desfășurarea acestei activități (Răduț-Taciu, 2004; Balint, 2008; Dulamă, 2008; Bocoș, 2016).

Pregătirea jocului înainte de activitate de către învățător cuprinde: „alegerea jocului; stabilirea conţinutului utilizat în joc, a regulilor și a modului de desfășurare a jocului; pregătirea materialelor necesare” (Dulamă, 2008, p. 405). Pregătirea jocului didactic, ca activitate didactică dirijată, necesită „cunoașterea jocului de către învățător, proiectarea succesiunii de activităţi prin realizarea cărora elevii dobândesc cunoştinţele din conţinutul jocului, procurarea şi/sau realizarea materialelor didactice necesare şi potrivite pentru joc” (Balint, 2008, p. 11). Alegerea jocului se face în funcţie de: „obiectivele propuse, caracteristicile grupei de copii” (Balint, 2008, p. 11). Stabilirea conţinutului utilizat în joc se face în funcţie de nivelul de cunoștințe anterioare și de dezvoltare personală a elevilor. Alegerea materialelor și pregătirea materialelor necesare se face în funcţie de conţinutul jocului și de anumite „cerinţe (accesibilitate, simplitate, claritate, atractivitate, vizibilitate din orice poziţie, valoare artistică etc.)” (Balint, 2008, p. 11). Stabilirea modului de desfășurare a jocului și a regulilor se face în funcţie de vârsta și numărul elevilor, de normele de siguranță, de obiectivele vizate prin joc.

Etapele jocului didactic sunt: organizarea, desfășurarea, încheierea și valorificarea. Unii autori includ încheierea în desfășurarea jocului (Bocoș, 2016).

Educația în aer liber- un nou mod de a preda și de a învăța

Nedelcu Matei Gheorghița
Grădinița cu Program Prelungit Inocența, Găești, Dâmbovița

Educaţia outdoor reprezintă o abordare nouă în contextul educativ românesc, care captează din ce în ce mai mult interesul actorilor educaţioali din sistemul de învăţământ formal. Există mai multe definiții pentru termenul de educație outdoor, însă pentru a explica pe înțelesul tuturor, se poate afirma că această formă de educaţie se bazează pe învăţarea în aer liber. Educația outdoor presupune educația pentru mediu, activităţi recreative, programe de dezvoltare personală şi socială, drumeţii, aventură, etc.

Educația outdoor se definește prin următoarele caracteristici cheie:

- *Educaţia outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura* – protecţia mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu conștientizează impactul pe care acţiunile lor non-ecologice le au asupra mediului – educaţia outdoor se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;
- *Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experienţe de învăţare* – un mediu relaxant, liber, fară constrângerile pe care le impun ”cei 4 pereți ai unei săli de clasă” poate oferi copiilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspiraţional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relaţie puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc;
- *Educația outdoor facilitează procesul de învăţare al copiilor care întâmpimă dificultăţi în acest sens* – cum spuneam mai sus, educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite copiilor care în mod usual întâmpină dificultăţi de învăţare și au un nivel scăzut de performanţă şcolară, să devină mai motivaţi, cu mult mai capabili;
- *Dezvoltarea spiritului de echipă* – conexiunea între copii, copii – educatoare duce la creşterea gradului de participare activă, creşterea cetăţeniei active în rândul ambelor categorii;
- *Educația outdoor oferă nenumărate beneficii fizice, emoţionale, mentale* ce asigură bunăstarea societăţii.

Un aspect important al educaţiei outdoor este acela că poate contribui la creşterea nivelului de bunăstare al indivizilor; pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există şi o serie de nevoi la care educaţia outdoor poate răspunde şi anume: nevoia de a fi respectat, inclus social, de a fi active şi responsabil, nevoia de a te simți în siguranţă.

- ***Nevoia de a se simți respectat*** – derularea de diferite activități în aer liber încurajează copilul să se simtă în largul său, astfel el va fi mult mai deschis, va comunica, își va exprima propriile opinii, se va simți băgat în seamă și va simți că deciziile sale contează pentru ceilalți; copii pot fi consultați cu privire la diferite jocuri sau activități.
- ***Nevoia de a fi responsabil*** – activitățile outdoor permit copilului oportunitatea de a primi diferite sarcini (educația outdoor este printre altele o formă de învățare organizată și structurată, astfel că profesorul trebuie să aibă în vedere implicarea tuturor copiilor în activitățile propuse); sub supravegherea profesorului/educatorului, fiecare copil primește diferite responsabilități și sarcini pentru atingerea scopului propus.
- ***Nevoia de a fi activ*** – implicarea în diferite activități sportive, jocuri, plimbări tematice, nu va aduce decât beneficii dezvoltării fizice, psihice ale copilului. Jocul este o caracteristică principal a copilăriei, de aceea este important să fie stimulați în mod constant să se joace, să alerge, să participe la diferite activități în mod activ.

- ***Nevoia de a fi inclus social*** – poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor este aceea că este o modalitate de succes de a depăși unele dificultăți ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoționale sau economice), astfel încât acesta să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități; se consideră că mediul din interiorul clasei este mai degrabă unul competitiv, în timp ce cel din afara clasei este unul suportiv, care permite copiilor să se exprime, să relaționeze cu ceilalți, să colaboreze.
- ***Nevoia de a se simți în siguranță*** - un aspect pe care literatura de specialitate îl consideră important în abordarea educației outdoor este că aceasta trebuie să țină cont de această nevoie. Interiorul clasei este mult mai sigur pentru copii, în timp ce mediul exterior implică diferite riscuri și situații neprevăzute care pot avea efect negativ. Profesorul trebuie să identifice posibilele riscuri care pot să apară și să conceapă un plan de management al riscului.

Educația de tip outdoor este o modalitate prin care este stimulat potențialul creativ al cadrului didactic. Educatoarea este pusă în situația în care să găsească soluții de învățare astfel încât rezultatul să se poată citi pe fața copiilor, dar în același timp să îmbine utilul cu plăcutul. Expresia feței unui copil când se află afară (chiar dacă este rece), constituie un feed-back mult mai relevant decât rezultatul obținut în urma unei evaluări scrise (fișe). Concluzionând: “Cât mai mult timp în natură!”

Bibliografie:

1. Popescu, F. (2014), Activitățile de tip outdoor- modalități de integrare în curriculum preșcolar, R.Î.P. nr.1-2/2014
2. Stamenovski, C. (2014), Educația outdoor în grădiniță, R.Î.P. nr.3-4/ 2014
3.Scrisoare metodică pentru învățământul preșcolar 2022
4. Șerban, G.(2014), Un tip de educație nonformală: outdoor education- resurse teoretice pentru predare- învățare în activitățile outdoor” R.Î.P nr1-2/ 2014

Inovarea educaţiei

Prof. Inv. Preşcolar Ioniţă Ionela Tatiana
Şcoala Gimnazială nr. 308, Bucureşti

Conceptul de inovare defineşte sintetic introducerea noului. Acţiunile având acest scop fac parte din viaţa omului nu de ieri, de azi, găsirea şi introducerea noului reprezentând factorii principali care au determinat evoluţia omenirii de-a lungul întregii sale existenţe. Importanţa şi volumul acestor activităţi au crescut odată cu dezvoltarea societăţii. În special în ultimele decenii se constată o creştere fenomenală a interesului pentru inovare, ca modalitate de a obţine o creştere economică durabilă a organizaţiilor şi a societăţii.

În prezent, trăim într-o perioadă de tranziţie accelerată, marcată de transformări complexe şi profunde în toate domeniile de activitate. Amploarea inovării se reflectă în primul rând în ritmurile mari ale dezvoltării de noi produse şi tehnologii, dar schimbările nu se referă doar la lucruri tangibile. În cadrul organizaţiilor, sunt tot mai numeroase acţiunile de inovare orientate spre metodele de management, organizarea şi configurarea afacerii, care contribuie la obţinerea de avantaje competitive durabile. Totodată, inovarea se manifestă în societate în general, materializându-se în noi strategii, concepte, idei şi organizaţii care se adresează nevoilor sociale – de la piaţa muncii şi condiţiile de lucru, până la educaţie, sănătate şi dezvoltarea comunitară.

În percepţia comună, inovarea este asociată cu progresul tehnic, care a fost de-a lungul vremii motorul dezvoltării societăţii. Apariţia automobilului, a telefonului, a calculatoarelor reprezintă doar câteva exemple de inovare tehnică cu un impact major asupra mediului economic şi civilizaţiei. Dar inovarea nu se limitează la crearea de produse şi tehnologii noi (inovare tehnică), ci are materializări multiple, atât în cadrul organizaţiilor cât şi în societate. În cadrul organizaţiilor, este tot mai mare ponderea acţiunilor de inovare orientate spre introducerea unor metode moderne în logistică, marketing, managementul resurselor umane şi alte domenii funcţionale, contribuind la obţinerea de avantaje competitive durabile.
Motivaţii ale organizaţiei pentru a inova:

- ameliorarea calităţii produselor educaţionale;
- creşterea cotei de piaţă/ creşterea imaginii pozitive a şcolii;
- cucerirea de noi pieţe/ atragerea populaţiei şcolare de calitate din alte zone ale localităţii;
- lărgirea gamei de produse/ activităţi;
- înlocuirea produselor învechite.

Activitatea online are, dincolo de avantajele evidente, reliefate și de studiul de față, limite în relaționarea cadru didactic – elev. Are însă și limite, care au impact negativ asupra învățării eficiente, întrucât o importantă latură a activității didactice față-în-față nu se poate face virtual. În mod explicabil, sprijinul pe care în mod tradițional îl ofereau elevilor cu nevoi speciale sau cu dificultăți de învățare este greu de oferit online, date fiind limitările tehnologice implicite. În realitate, în mediul online, fiecare elev poate să reprezinte pentru cadrul didactic o posibilă situație de dificultate în învățare, făcând astfel dificilă identificarea celor cu probleme reale. Chiar dacă profesorul își cunoaște bine clasa și elevii și știe cine are nevoie de sprijin suplimentar, acest lucru s-ar putea realiza eventual ulterior activității de predare online, prin consiliere individuală. Este foarte dificilă interacțiunea personalizată cu un elev anume în contextul în care contactul nu este direct, profesorul este urmărit online de o clasă întreagă și fiecare elev îi solicită atenția.

Platformele educaționale online, platformele de streaming, în general, facilitează comunicarea în timp real între profesor și cursanții săi. Cu toate acestea, comunicarea în acest caz este foarte frecvent percepută ca fiind oarecum artificială, pe de parte din cauza imposibilității obținerii unui feedback comunicațional real (ceea ce face comunicarea autentică), iar pe de altă parte din cauza contextului incomod al plasării în spațiul virtual. Faptul că poți fi înregistrat, faptul că poți fi auzit de orice persoană (nu doar de elevii tăi), neavând un control real al publicului-țintă, îi determină pe profesori să construiască un discurs corect, consistent, fluid. Comunicarea nonverbală și utilizarea mediată a paralimbajului completează paradigma dificilă a comunicării în mediul online în cazul în care comunicarea se realizează prin chat instant, iar unele indicii pe care o bună comunicare nonverbală le putea produce pentru susținerea comunicării verbale sunt acum pierdute prin întreruperi sau blocaje specifice acestor sesiuni in condiții de capacitate de banda limitata sau de trafic încărcat.

În mod firesc, trecerea bruscă la activitatea online nu este ferită de anumite dificultăți în realizarea activităților la distanță propuse în această perioadă: în primul rând vorbim despre dificultăți tehnice (73%), apoi de lipsa obișnuinței de a învăța cu ajutorul noilor tehnologii (71%), urmând să consemnăm nivelul insuficient al competențelor digitale (68%), lipsa unui dispozitiv adecvat (65%), lipsa unui program bine structurat (65%), lipsa controlului și monitorizării constante a activității lor (65%), acces limitat la Internet (64%), lipsa suportului/ lipsa de interes/ interdicții din partea adulților (59%).

Perioada actuală relevă aspecte problematice ale sistemelor de învățământ, în care accesul echitabil la educație (de calitate) pare să prevaleze ca direcție prioritară pentru ameliorare (Schleicher, 2020)3 . Așa cum ne indică rezultatele cercetării de față, și sistemul de învățământ românesc are câteva puncte nevralgice pe care situația suspendării cursurilor în clasă pare să le accentueze. Sunt necesare studii suplimentare pentru a identifica nevoile și practicile elevilor care nu au beneficiat de activități organizate de profesori pe perioada suspendării cursurilor, cât și pentru a identifica modele funcționale prin care părinții, voluntarii sau alte resurse din comunitatea locală sau extinsă pot contribui la realizarea educației în astfel de perioade

Sistemele de învățământ sunt esențiale pentru inovare, grație formării de competențe care dau naștere la idei și tehnologii noi. Cu toate acestea, pe când tehnologiile digitale transformă profund modul în care lucrăm, comunicăm și ne distrăm, lumea educației și învățării nu cunoaște același proces de inovare alimentată de tehnologie pe care îl cunosc celelalte sectoare.

Bibliografie

BĂLOIU, L.M., Managementul inovaţiei, Ed. Eficient, 1995.

DRUKER, PETER, Inovaţia şi sistemul antreprenorial, Ed. Enciclopedică Bucureşti,1993.

NEAGU GABRIELA, Inovație în învățământ, Revista Calitatea vieții, 2009.

POPESCU MARIA, Managementul inovării, Editura Universității Transilvania, Brașov, 2016.

Învățământul românesc –între tradiție și modernitate

Marin Gabriela Narciza
Liceul de Agricultură și Industrie Alimentară Odobești

Ioan Cerghit definea educaţia ca un proces, prin care fiinţa umană este supusă unei transformări îndelungate, atât ca acţiune de conducere, omul devenind o fiinţă formată şi autonomă, dar şi ca acţiune socială sau ca relaţie desfăşurată între doi poli, educatorul şi cel care este educat. (Constantin Cucos –Pedagogie). Astfel, rolul educației este acela de a disciplina și civiliza individul în vederea unei bunei integrări în societate.

Funcţiile educaţiei sunt diverse şi se referă la transmiterea valorilor pe care societatea le posedă, la pregătirea şi la formarea oamenilor sau la valorizarea creaţiilor culturale. Educatorul trebuie să aleagă metode şi strategii optime de dezvoltare ale educabililor, ţinând cont de particularităţile individuale şi de vârstă ale acestora. Rolul educatorului este să stimuleze imaginaţia şi exprimarea elevilor, oferindu-le un cadru favorabil creşterii, fără a le impune un cadru rigid, prestabilit.

În societatea tradițională, elevii stau în bănci, cu privirea ațintită către profesor, urmărind prelegerea și explicațiile acestuia și încercând să memoreze și să reproducă ideile auzite. Rolul profesorului este de a transmite informații și de a impune anumite idei, de a aprecia nivelul cantitativ al cunoștințelor asimilate de către elevi, de a crea ierarhii și de a stimula competitivitatea între elevi.

Societatea modernă transformă profesorul în manager al învăţării, iar elevului i se creează cadrul unei manifestări proprii, pentru a-şi putea forma puncte de vedere personale. În pedagogia actuală învățarea este centrată pe elev, respectând autonomia elevului și experiența anterioară individuală a acestuia. Profesorul reușește să rezoneze și să înțeleagă nevoile, temerile și speranțele elevului, furnizând noi experienţe care să-l ajute să-şi dezvolte ideile şi abilităţile. Noul model educațional face posibilă trecerea de la transmiterea de cunoştinţe la formarea de deprinderi şi de abilităţi, accentuând astfel latura formativă a educaţiei. Cadrul didactic nu mai este transmiţător, ci instructor, ghid, mentor, formator, supraveghetor, coordonator, facilitator de cunoştinţe, folosind dialogul şi cooperarea în relaţia cu elevii și încercând să descopere ce anume este interesat să înveţe elevul.

În învățământul modern elevii realizează un schimb de idei cu ceilalţi, cooperează în rezolvarea sarcinilor de lucru, își expun punctul de vedere aducând argumente, iar profesorul este partener în procesul de învățare. El încurajează cooperarea în cadrul procesului de învățare și evaluează competențele dobândite de elevi, progresul făcut de fiecare elev în parte, precum și valorile și atitudinile dezvoltate de către aceștia.

Demersul educativ actual vizează în mod obligatoriu utilizarea unor astfel de metode moderne fără să respingem în totalitate metodele tradiționale. Un bun profesionist va trebui să ştie să adapteze demersul didactic. Anumite lecţii produc performanţe şcolare superioare numai cu ajutorul metodelor moderne, dar sunt şi lecţii în care prezenţa acestora nu este obligatorie.

Din perspectiva unui învățământ modern, în strânsă concordanță cu nevoile actuale ale societății, se impun tehnici moderne de studiu pentru elevi : brainstorming-ul, știu/ vreau să știu/ am învățat, jurnalul cu dubla intrare, “ SINELG”, eseul de cinci minute, ciorchinele, cadranele, diagrama Venn, metoda Frisco, turul galeriei, cubul, bulgărele de zăpadă (piramida), mozaicul (jigsaw), discuția, problematizarea, dezbaterea, proiectul, studiul de caz. Gruparea și sarcinile în care membrii grupului depind unul de celalalt pentru realizarea rezultatului urmărit arată că elevii se implică mai mult în învățare decât în abordările frontale sau individuale, elevii odată implicați își manifestă dorința de a împărtăși celorlalți ceea ce experimentează, iar aceasta conduce la noi conexiuni în sprijinul înțelegerii.

Un alt aspect important al învățământul modern este pătrunderea calculatorului și tablei interactive în instituţiile de învăţământ. Informatizarea societății a dus la dezvoltarea de abilități în utilizarea echipamentelor bazate pe tehnologii moderne, prezente în viaţa cotidiană iar tinerii au devenit mult mai receptivi la demersul didactic. Eficiența mijloacelor tehnice de instruire depinde, în mare măsură, de pregătirea profesorului, de nivelul la care el stăpânește materialul ce urmează a fi utilizat, de măsura în care este familiarizat cu aparatele în același timp fiind necesară și pregătirea elevilor pentru a utiliza în activitatea lor, suporturile audio-vizuale.

Mijloacele și materialele didactice facilitează percepția directă a realității, solicită și sprijină operațiile gândirii, stimulează căutarea si descoperirea de soluții, imaginația și creativitatea elevilor, iar integrarea și armonizarea lor în cadrul lecțiilor determină creșterea motivației elevilor față de procesul învățării, a gradului de optimizare si de eficientizare a învățării. Strategiile didactice interactive promovează o învăţare activă, implică o
colaborare susținută între elevi care, organizați în microgrupuri, lucrează împreună pentru realizarea unor obiective prestabilite.

Metodologia interactivă urmărește pe lângă realizarea obiectivelor de ordin cognitiv (stimularea proceselor cognitive superioare, dezvoltarea capacității de a lega cunoştinţele între ele şi de a crea reţele conceptuale, dezvoltarea inteligenţelor multiple etc.) şi atingerea obiectivelor de ordin socio- afectiv (dezvoltarea capacităţilor
de comunicare, de dialogare interpersonală).

Evoluția societății și a tehnologiei au dus la apariția numeroaselor programe informatice care vin în sprijinul profesorului pentru a eficientiza demersul didactic. Pandemia și nevoia desfășurării activității didactice în sistem online au contribuit de asemenea la căutarea de noi resurse care să stimuleze interesul elevilor și să facă mai atractiv conținutul didactic. Au fost folosite astfel diferite programe și platforme informatice care au favorizat atât lucrul sincron, cât și asincron.

Diversitatea programelor informatice facilitează dezvoltarea anumitor competențe și abilități ale elevilor. Rolul profesorului este de a alege cea mai bună modalitate de lucru la clasă și instrumentul informatic care contribuie cel mai bine la formarea competențelor urmărite. Putem evidenția astfel instrumente numerice care facilitează procesul gândirii (Mindmeister, Coggle, Digimindmap, Digipad, Padlet, Post-it) și creativitatea (Genially, Powtoon, Canva, Piktochart). Instrumente precum Digidoc, Framapad, Google Docs, blog, Wiki, Calaméo, Issuu, facilitează redactarea de documente în comun de către mai mulți participanți la activitate, transferul de cunoștințe și co-dezvoltarea de competențe. Pentru dezvoltarea competențelor de comunicare orală, mai ales în cadrul orelor de limbi străine, foarte eficiente sunt programele și instrumentele de înregistrare audio (Vocaroo, Online Voice recorder, Speakpipe) sau audio-video (Webcamera) care permit trimiterea de mesaje înregistrate atât prin poșta electronică cât și direct pe platforme sau forumuri specializate.

Un aspect extrem de important în demersul didactic este evaluarea care în învățământul modern este formativă pe baza probelor de evaluare criterială, obiectul evaluării fiind procesele cognitive, în defavoarea produselor învățării. Pentru a facilita acest aspect avem la îndemână diverse programe (Learningapps, Digistorms, Wooclap, Kahoot, Quizziz, Hot Potatoes) care ne ajută să evaluăm atât în clasă cât și la distanță, individual, folosind chestionare online în cadrul cărora putem stabili de la început anumiți parametri: durata testului, număr de încercări posibile, afișarea punctajului obținut și a răspunsurilor corecte la finalul testului. Acest tip de chestionare oferă un feedback imediat, într-un timp foarte scurt.

Datorită acestor mijloace și instrumente informatice moderne selecția conținuturilor poate fi realizată în funcție de posibilitățile, interesele și nevoile elevilor iar elevii progresează în ritm propriu și este încurajată învățarea independentă. Demersul didactic modern, sub diversele sale forme, stimulează autoreflecția, autoevaluarea, autoreglarea comportamentului de învățare.

La o analiză mai profundă a actualului sistem de învățământ putem observa că acesta este de fapt o îmbinare a celor două sisteme, tradițional și modern, profesorul rămâne în continuare un transmițător de cunoștințe, care însă încercă să imprime elevilor învățarea semidirijată, elevii sunt conștienți că învățarea permanentă nu este doar un concept, însă așteaptă să fie constrânși să învețe. Prin felul în care solicită răspunsuri la o problemă, prin felul în care organizează activităţile de informare şi de formare ale elevilor/studenţilor, prin accentul pe care îl pune pe dezvoltarea proceselor cognitiv aplicative etc., profesorul influenţează comportamentul activ şi creativ al elevului.

În societatea actuală rolul esențial al profesorului este să imprime în mentalul colectiv al societății civile noțiunea de învățare permanentă, bazată pe căutări și descoperiri de informații utile și care asigură, cu timpul, formarea competențelor în diferite domenii de activitate.

Bibliografie:

Cucoș, Constantin – *Pedagogie*, Polirom, 2014

https://www.utgjiu.ro/revista/dppd/pdf/2016-03/3_Amelia%20Georgiana%20Boncea.pdf

https://iteach.ro/experientedidactice/o-analiza-elementara-invatamant-traditional-invatamant-modern

https://revistaprofesorului.ro/traditional-si-modern-in-procesul-de-predare-invatare-in-invatamantul-prescolar/

PAŞTELE

Prof. Nicolovici Constantin
Liceul Mătăsari-Gorj

Paştele este o sărbătoare religioasă întâlnită, cu semnificaţii diferite. Unele obiceiuri de Paşti se regăsesc, cu semnificaţie diferită, în antichitatea anterioară religiilor biblice.

Semnificaţie: celebrează învierea lui Iisus
Celebrări: servicii bisericeşti religioase, festinuri în familie, ouă de Paţti, oferirea de cadouri
Obiceiuri: slujbe, veghe toată noaptea (aporape excliusiv în tradiţiile din Est), serviciu larăsăritul soarelui (în special în tradiţiile protestante americane)

Paştele (greacă: Πάσχα, *Pascha*) este cea mai importantă sărbătoare religioasă din anulliturgic creştin. Creştinii cred că Iisus a fost înviat după trei zile de la crucificarea sa.

Multe denominaţii creştine celebrează învierea sa în **Ziua de Paşti** sau **Duminica Paştelui** (denumită şi **Ziua Învierii** sau **Duminica Învierii**), la două zile după SfântaVineri. Cronologia morţii sale şi a învierii este estimată diferit între anii 26 şi 36 e.n.

Paştele se referă de asemenea şi la sezonul din anul bisericesc denumit Perioada Pascalăsau Sezonul Paştelui. În mod tradiţional Sezonul Paştelui durează 40 zile de la Ziua Paştelui până la Ziua Înălţării dar acum durează în mod oficial 50 zile până la Rusalii.

Prima săptămână a Sezonului paştelui este cunoscută ca Săptămâna Paştelui sau OctavaPaştelui. Paştele marchează de asemenea sfârşitul Păresimii, un sezon de rugăciune şi penitenţă.

Paştele este o sărbătoare cu dată schimbătoare, aceasta însemnând că nu are o dată fixă încalendarul civil. Paştele cade undeva între sfârşitul lui martie şi sfârşitul lui aprilie în fiecare an (începutul lui martie şi începutul lui aprilie în creştinismul oriental), urmând ciclul Lunii. După mai multe secole de dezacord, toate bisericile au acceptat calcularea după Biserica Alexandriană (acum Biserica Coptă) conform căreia Paştele este în prima Duminică de după Luna Plină Pascală, care este prima lună pentru care a 14-a zi (“luna plină” eclesiastică) este în data de sau după 21 martie (“echinoxul de primăvară” eclesiastic).

Paştele este legat de Paştele evreiesc nu numai prin simbolism, dar de asemenea şi prin poziţia sa în calendar. El este de asemenea legat de Odihna de Primăvară, o vacanţă şcolară seculară (de obicei un weekend lung) celebrat la diferite date în America de Nord,şi caracterizat de excursii cu maşina şi bachanalii.

Elemente culturale, precum Iepurele de Paşti, au devenit parte a celebrărilor moderne asărbătorii, atât de creştini cât şi de necreştini.

Semnificaţia teologică a Paştelui

(Victorie asupra mormântului, de Bernard Plockhorst)

Noul Testament leagă Cina cea de taină şi crucificarea lui Iisus de Paştele evreiesc şi exodul din Egipt. Iisus s-a pregătit pe el însuşi şi pe discipolii săi pentru moartea sa în timpul Cinei, dând mesei de Paştele evreiesc un nou înţeles. El a identificat pâinea şi cupa de vin ca simbolizând corpul său care va fi sacrificat curând şi sângele său care urma să fie vărsat. În Prima Epistolă către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, Capitolul5, el spune: “*Curăţiţi aluatul cel vechi, ca să fiţi frământătură nouă, precum şi sunteţi*

fără aluat; căci Paştile nostru Hristos S-a jertfit pentru noi.“, făcând referire la tradiţiilePaştelui evreiesc şi identificându-se cu mielul Pascal.

O interpretare în Sfânta Evanghelie după Ioan este că Iisus, ca miel Pascal, a fost crucificat aproape în acelaşi timp cu sacrificul ritual al mieilor în templu, în după-amiaza celei de a 14-a zi de Nisan. Această interpretare este inconsistentă cu cronologia din Evangheliile Sinoptice. Se presupune că “pregătirea Paştelui” din Sfânta Evanghelie dupăIoan, Capitolul 19, se referă literar la cea de a 14-a zi de Nisan

Stabilirea datei pentru Paşti

(Piero della Francesca - Învierea)

Paştele este o sărbătoare religioasă cu dată schimbătoare, atât în calendarul iulian cât şi încel gregorian. În fapt, data în care se celebrează Paştele se determină pe baza unui calendar lunisolar similar cu calendarul ebraic. Primul Consiliu de la Niceea (325) a stabilit ca dată a Paştelui prima duminică după luna plină (Luna plină pascală) de după echinocţiul de primăvară din emisfera nordică. Din punct de vedere ecleziastic, echinocţiul este considerat a fi la data de 21 martie (chiar dacă din punct de vedere astronomic cele mai multe echinocţii sunt pe 20 martie), iar “Luna plină” nu este neapărato dată corectă din punct de vedere astronomic.

În creştinătatea occidentală (ritul latin al bisericii catolice, inclusiv bisericile anglicane şiprotestante – Europa cu excepţia unei părţi din Europa de Est, Africa de Nord şi de Sud, Australia) care foloseşte calendarul gregorian, Paştele pică întotdeauna într-o duminică între 22 martie şi 25 aprilie inclusiv. Următoarea zi, de luni, este sărbătoare legală în multe ţări cu tradiţii creştine predominante.

Creştinătatea orientală (în principal din Balcani, şi parte din Europa de Est, Anatolia, Orientul Mijlociu, Africa de Nord-Est, India, parte din Orientul Îndepărtat) calculează data Paştelui pe baza calendarului iulian. Datorită unei diferenţe de 13 zile între cele douăcalendare în perioada 1900 – 2099, 21 martie în calendarul iulian, de exemplu, corespunde datei de 3 aprilie în calendarul gregorian pe tot parcursul secolului XXI. DeciPaştele variază ca dată între 4 aprilie şi 8 mai în calendarul gregorian (calendarul iulian nu mai este folosit în scopuri civile acolo unde creştinătatea orientală este predominantă).Unele biserici ortodoxe orientale au renunţat la calendarul iulian în favoarea celui gregorian, astfel încât data de Paşte ca şi pentru alte sărbători cu dată schimbătoare este aceeaşi cu cea a bisericilor occidentale.

Data exactă a Paştelui a fost disputată de-a lungul timpului. Cu ocazia Primului Consiliude la Niceea din anul 325, s-a decis ca toate bisericile creştine să celebreze Paştele în aceeaşi zi, care va fi calculată independent de orice calcule evreieşti pentru determinareadatei Pesah (sărbătoarea religioasă din iudaism care simbolizează eliberarea din robia egipteană şi ieşirea din Egipt a evreilor conduşi de Moise, şi cei 40 de ani de peregrinareprin deşert). Probabil însă (deşi nu a supravieţuit nicio evidenţă a deciziei Consiliului în acest sens) că Consiliul nu a specificat nicio metodă concretă de determinare a datei.

IMPORTANȚA ETICII APLICATE PREDĂRII ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR

Ilincuța Cristina
Liceul „Simion Stolnicu”

Există o legătură intrinsecă între etică și deontologia profesională, toate aplicate în sistemul de învățământ. Dacă etica pune accentul pe morală și face apel la norme, deontologia profesională se aplică în diverse domenii de activitate și, de regulă, ea face apel la lege. Foarte apropiată de acestea este etica aplicată, o nouă ramură a eticii, care își propune să studieze și să rezolve problemele din diverse domenii, cum ar fi cel al educației (Ghițău, 2020, p.58).

Schimbările din ultima perioadă înregistrate în sistemul de învățământ, tocmai, ca urmare a extinderii rolului tehnologiei digitale, determină o regândire a proiectării și promovării unei noi strategii didactice. Din perspectiva raportării la tehnologia digitală, specialiștii în științele educației au atribuit noi roluri participanților la actul didactic. Elevii sunt considerați „nativi digitali”- născuți și educați în mediul tehnologiei IT, respectiv profesorii, care se adaptează sau nu acestei tehnologii sunt considerați „imigranți digitali” (Ghițău, 2020, p.60).

Multitudinea informației din spațiul digital pusă la dispoziția elevului, fără reguli de utilizare a ei, poate duce la fenomenul „analfabetismului digital”. Tehnologia IT nu poate avea întotdeauna efecte pozitive, mai ales în cazul în care, elevii nu știu sau nu au capacitatea de a-și selecta informația. În acestă situație, elevi pot asimila o informație greșită fără să își dea seama (Măirean, 2020, p.143). Cei mai mulți dintre aceștia nu citesc cerințele cu răbdare, nu apelează la procesul gândirii reflexive, critice, nu sunt în stare să-și exprime liber punctul de vedere referitor la un fenomen sau un proces etc. Chiar dacă elevii utilizează cu ușurință divice-urile, ei pot manifesta nepricepere în realizarea unei prezentări folosind aplicația Power Point. Sunt lucruri simple, dar neaplicate pot determina manifestarea „analfabetismului digital” în rândul elevilor care folosesc IT doar în scopul socializării.

Între elev și conținutul învățării online/tehnologiei IT stă profesorul. Rolul său se schimbă față de perioada anterioară. Rolul profesorului este acela de a îndruma folosirea informației, de a-i motiva pe elevi pentru învățare, de a-i fascina, insuflându-le pasiunea pentru un domeniu (Pânișoară, 2020, p.106).

Un alt aspect al unei bogate informații, de cele mai multe ori obținută pe cale digitală, ar trebui însoțită de reguli de folosire. În învățământul preuniversitar nu se pune accentul pe noțiunea de „proprietate intelectuală”, pe ceea ce este permis sau nu să se să facă cu respectiva informație. Din acest motiv, multe teme din seria referatelor sau proiectelor sunt realizate pe baza tehnicii „copy-paste”, fără emiterea unor argumente sau puncte de vedere ale elevilor cu referire la subiect. Lipsa precizării surselor folosite în documentarea și realizarea unui referat într-o minimă bibliografie, ori lipsa unui aparat critic, încurajează plagiatul. Într-un articol al doamnei Diana Ghimișl, publicat pe platforma *edupedu.ro*, sunt popularizate rezultatele unui studiu privind plagiatul în proiectele și referatele realizate de elevi. Studiul promovează următoarele concluzii: „75% dintre elevi consideră că sunt originali în realizarea lucrărilor - teste, referate, proiecte, eseuri - și respectă drepturile de autor, în timp ce profesorii sunt de părere că peste 50% din elevii lor își însușesc informații ce nu le aparțin” (Ghimișl, 2021, p.1). Considerăm că analiza nu reflectă realitatea de la nivelul țării, fenomenul plagiatului nu este monitorizat la nivelul învățământului preuniversitar.

Dincolo de aceste studii, cadrele didactice, mai ales acelea care predau la liceu, au experimentat modalitatea de fraudare a proprietății intelectuale. Poate într-o măsură redusă, respectivii profesori au intervenit și au încercat să evite plagiatul, în condițiile în care nu există prevederi legislative însoțite de sancțiuni pentru acestă practică.

Este necesară aplicarea eticii în procesul didactic, care să includă reguli și sancțiuni respectate de profesori și elevi. Din acest motiv, considerăm că ar fi utilă explicarea unor termeni (proprietate intelectuală, drepturi de autor, plagiat etc.) către elevi, încă de la vârste mici. Conștientizarea de către aceștia că, furtul unor idei sau imagini are aceeași gravitate precum furtul unor obiecte, ar duce la schimbarea atitudinii față de teme, proiecte sau creații proprii bazate pe originalitate. O altă măsură în scopul preîntâmpinării furtului intelectual presupune familiarizarea elevilor cu normele de citare a surselor primare și secundare, cu afirmarea propriilor idei argumentate pe baza unei cercetări. Deloc de neglijat este feed-back-ul dat de profesor, aprecierea creațiilor proprii, încurajarea originalității și, nu în ultimul rând, sancționarea cazurilor de plagiat. Toate aceste norme aplicate elevilor de la vârste mici până la finalizarea studiilor liceale formează o generație de tineri responsabili care cunosc și aplică principiile eticii.

Dar, pentru că în sistemul de învățământ preuniversitar nu se menționează aceste noțiuni, tinerii studenți află pentru prima dată despre plagiat în mediul universitar. În funcție de seriozitatea centrului universitar problema furtului proprietății intelectuale se poate rezolva. În raport cu etica academică, studenții conștientizează că plagiatul nu este doar o problemă care se raportează la o profesie, dar poate fi și o problemă juridică.

Pentru o rezolvare a problemei încălcării dreptului de autor în mod voluntar sau involuntar, considerăm că este necesară o regândire a proiectării curriculare. Astfel, la fiecare disciplină ar trebui introduse obiective și conținuturi care vizează dimensiunea etică, alături de dimensiunea cognitivă. În același timp, elevii trebuie responsabilizați pentru respectarea normelor morale privind etica didactică, dar mai ales, pentru identificarea și condamnarea cazurilor de plagiat. Reducerea furtului intelectual trebuie sa fie o practică constantă aplicată de la nivelul învățământului primar până la finalizarea studiilor. Doar în acest mod se poate garanta că indivizii pot respecta deontologia profesională prin educație.

Referințe bibliografice:

Ghimișl Diana. (2021, noiembrie 22). Plagiatul în referate și proiecte. *Edupedu.ro*. https://www.edupedu.ro/plagiatul-in-referate-si-proiecte

Ghițău Roxana. (2020). Etică și tehnologie în context educațional. În Ciobanu Ciprian, Cucoș Constantin, Istrate Olimpus, & Pânișoară Ion- Ovidiu, *Educație digitală,* Iași*:* Polirom, (pp. 56–70).

Măirean Cornelia. (2020). Modificarea profilului învățării individuale în era tehnologiilor digitale. În Ciobanu Ciprian, Cucoș Constantin, Istrate Olimpus, & Pânișoară Ion- Ovidiu, *Educația digitală, Iași:* Polirom, (pp. 136–147).

Pânișoară Ion- Ovidiu. (2020). Procesul de învățământ din perspectiva digitalizării. În Ciobanu Ciprian, Cucoș Constantin, Istrate Olimpus, & Pânișoară Ion- Ovidiu, *Educația digitală, Iași:* Polirom. (pp. 99–107).

DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV IN INVATAMANTUL ARTISTIC

Gabor Florina
Colegiul de Arte “Sabin Drăgoi” Arad

Ca profesor în cadrul unei scoli vocaționale cu profil artistic consider important adaptarea permanentă la noile tehnici de predare-învățare, chiar mai mult pentru o învățare eficientă învațământul artistic impune adaptarea la profilul emoțional al elevului. Noile tehnologii pe care elevii le manevrează cu destulă dexteritate trebuie să ne ofere profesorilor șansa de a ne apropia de instrumentele cu care ei operează. Predau la clasă istoria muzicii și încerc în permanență sa îmi adaptez forma de predare cerințelor elevilor pentru a stimula creativitatea si învățarea rațională. Elevii din ziua de azi despre care se spune că nu vor să mai memoreze nimic, ba chiar sunt categorisiți ca ignoranți pot fi stimulați și atrași spre învățare.

Conform ultimului raport al testelor PISA 40 % din elevii ce au vârsta de 15 ani sunt analfabeți funcțional. Este un raport dat publicitatii joi 24 noiembrie 2022 în cadrul unui jurnal de știri al postului Radio Romania Actualități. Întrebarea pe care mi-o adresez în primul rând mie cât și colegilor profesori- Oare această statistică nu este și rezultatul unor tipare învechite de predare pe care încă le utilizăm la clasă? E adevărat că procesul de învățare în ziua de azi are mulți “concurenți”. Elevii își pierd mult din timpul ce îl pot dedica studiului cu rețelele sociale, jocuri de tot felul la care se mai adaugă tot felul de activități. Fară un învățământ atractiv din punct de vedere al cunoașterii nu vom câștiga lupta.

Strategiile didactice interactive promovează o învăţare activă, implică o colaborare susţinută între elevi care, organizaţi în microgrupuri, lucrează împreună pentru realizarea unor obiective prestabilite. Cadrul didactic plasează accentul nu pe rolul de difuzor de mesaje informaţionale, ci pe rolurile de organizator, facilitator şi mediator al activităţilor de învăţare. Demersul didactic este conceput astfel încât nu îl mai are în centru pe profesor, ci pe elev.[1]

Am experimentat cu elevii acest tip de învatare interactivă și am observat o stimulare a interesului pentru subiectul propus un grad crescut de creativitate și nu în ultimul rând o satisfacție personală de a cunoaste. La modul concret am propus clasei a-X-a să se organizeze în grupuri de câte patru sau cinci elevi și să studieze viața și activitatea compozitorilor Carlo Gesualdo di Venosa și Luca Marenzio doi compozitori renascentiști despre care nu avem foarte multe informații la o căutare pe google în limba română. După o saptămână elevii au venit mai pregătiți decât m-aș fi așteptat eu. Au făcut prezentări power point în care erau conținute o mulțime de informații traduse de ei din limba engleză însoțite de imagini, au audiat din proprie inițiativă creațiile acestor compozitori și și-au prezentat cu mult entuziasm “cercetarea.” Mai mult de atât m-a impresionat faptul că elevi foarte buni sau asociat cu elevi mai puțin harnici și experimentați. Chiar si elevii de la care nu am avut mari așteptări au dovedit că se poate. Evident că efortul lor a fost răsplătit cu câte o notă bună reușind astfel să ii motivez să studieze.

În urma acestei experienţe pot spune că rolul profesorului rămâne unul capital. Renunţând la vechile practici educaţionale rigide şi uniforme, el devine organizator al unui mediu de învăţare adaptat particularităţilor şi nevoilor beneficiarilor, facilitând procesul învăţării şi dezvoltarea competenţelor. Proiectând şi realizând activităţi de predareînvăţare-evaluare bazate pe strategii didactice Percepţia cadrului didactic asupra elevilor suportă deci transformări radicale: imaginea elevului - receptor pasiv de informaţii, de cunoştinţe „prefabricate” este înlocuită cu imaginea elevului activ, motivat să practice o învăţare autentică, să-şi formeze competenţe specifice de procesare a informaţiilor, de generare de noi cunoştinţe, de aplicare a acestora în diferite contexte etc.

[1] https://www.utgjiu.ro/revista/dppd/pdf/2016-03/3_Amelia%20Georgiana%20Boncea.pdf

Ceea ce reprezintă un obiectiv fundamental al educaţiei şcolare - transmiterea, respectiv acumularea de cunoştinţe - trece în plan secund atunci când se doreşte promovarea, la acest nivel, a unei culturi a calităţii. Acum, accentul este plasat pe modul în care informaţiile asimilate sunt prelucrate, structurate, interpretate şi utilizate în situaţii variate. Astfel elevii dobândesc competenţe solide, dar şi încrederea că acestea se vor dovedi operaţionale şi le vor servi în mod autentic în diverse contexte de viaţă.[2]

Noul model de învăţare este un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităţilor de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice. Acest model impune în activitatea la clasă un nou tip de relaţionare pe mai multe direcţii: profesor – elev, elev – elev, elev – profesor, aflate în opoziţie cu tipul unidirecţional profesor – elev ce caracterizează modelul standard.

Disciplina istoria muzicii are la baza audiția ceea ce presupune o formă specială de percepție și anume aceea a percepției artistice. Operele de artă pleacă de la un conținut emoțional transmis prin limbajul sunetelor și are ca scop reflectarea unei realități în conștiința umană. Percepția este de la început condiționată de recunoașterea mesajului, a formei interne a creației muzicale.

Învățarea dirijată se ocupă de analiza elementelor obiective ce țin de discursul muzical și deasemenea de cunoașterea elementelor subiective ce țin de afecte, sentimente, trăiri. Istoria muzicii este disciplina care permite ca percepția muzicii să se facă dintr-o dublă postură: atât aceea de ascultător cât și cea de interpret.[3] Acest “bagaj” intelectual și afectiv va ajuta elevul-interpret să fie el însăși un interpret-creator care își va avea propia “personalitate artistică.”

În condițiile actuale elevii au la dispozitie enciclopedii on line, youtube unde pot să audieze tot ce doresc în cele mai bune interpretări, astfel că nu transmiterea informației este primordială ci felul în care o transmiți.

Ceea ce distinge în mod fundamental istoria muzicii de alte discipline este această parte a descifrării mesajului din punct de vedere estetic. Toate celelalte cunoștințe legate de epoci, perioade, le pot regăsi parțial și la celelalte discipline însă sfera esteticului trebuie să fie aparțină orelor de istoria muzicii.

“*Muzica, poate cea mai discursivă dintre arte ne apare ca un excelent exemplu de exprimare a unor procese psihologice. Descifrarea mesajului muzical reprezintă un complex de operații de ordin fizic si psihofiziologic între ale căror laturi fiziologice și psihologice, inseparabile de altfel, se regăsește interconexionarea continuă*.”[4]

[2] https://www.utgjiu.ro/revista/dppd/pdf/2016-03/3_Amelia%20Georgiana%20Boncea.pdf
[3] Suliteanu, Ghizela, *op. cit*., p. 39-41.
[4] Suliteanu, Ghizela, *Psihologia folclorului muzical*, Ed. Academiei Republicii Romania, Bucuresti, 1980, p. 35-36.

DIFERENȚIEREA, O CALE SPRE SUCCES

Rusu Constantin
Liceul „Mihail Sadoveanu”- Borca

Problema deosebirilor individuale dintre elevi în ceea ce priveşte capacităţile de însuşire al cunoştinţelor şi ritmul de învăţare atrage tot mai mult atenţia psihologilor şi pedagogilor de astăzi, când volumul cunoştinţelor este în continuă creştere iar conţinutul lor se complică mereu. Pe măsura dezvoltării acestui proces, apar cu deosebită claritate şi se adâncesc chiar atât diferenţele menţionate dintre elevi, cât şi dificultăţile de a elabora un sistem de cerinţe şcolare care să fie adecvat fiecăruia. Din ce în ce mai des, se aduc critici severe şcolii tradiţionale pentru faptul că, ignorând diversitatea caracteristicilor individuale, unicitatea personalităţii, nivelează şi uniformizează pregătirea tinerilor. Aşadar este necesar să se găsească mijloace potrivite pentru a-i ajuta pe toţi elevii să-şi însuşească cunoştinţele corespunzătoare, în vederea dezvoltării cât mai depline a personalităţii acestora.

Conducerea şi organizarea procesului instructiv - educativ în perspectiva facilităţii instruirii diferenţiate, se impune ca o necesitate a procesului instructiv - educativ de astăzi. Experienţa acumulată până acum, demonstrează că hotărâtoare în asigurarea reuşitei la învăţătură este munca diferenţiată cu elevii în funcţie de particularităţile lor de vârstă individuale, pentru a asigura fiecăruia posibilitatea de a se dezvolta şi pregăti la nivelul capacităţilor sale.

Analiza conceptelor care definesc procese specifice strategice adaptării învăţământului la trăsăturile elevilor implică, între altele, lămurirea raporturilor dintre două aspecte corelate cu relevarea punctelor comune dar şi a nuanţelor deosebitoare: ”diferenţierea“ activităţii de învăţare şi ”diversificarea” acestor activităţi.

În timp, instruirea diferenţiată vizează adaptarea activităţii de învăţare - îndeosebi sub raportul conţinutului, al formelor de organizare şi al metodologiei didactice - la posibilităţile diferite ale elevilor la capacitatea de înţelegere şi ritmul de lucru proprii unor grupuri de elevi sau chiar fiecărui elev în parte, diversificarea studiilor se exprimă în procesul de orientare a elevilor către studii corespunzătoare înclinaţiilor şi aptitudinilor lor.

Pornind de la această distincţie, am stabilit că diferenţierea priveşte procesul de luare în considerare a particularităţilor individuale sau a tipurilor de individualităţi prin adaptarea activităţilor didactice la aceasta. În acelaşi timp, diversificarea pregătirii presupune stabilirea mai multor profiluri sau direcţii de formare şi, în consecinţă, îndrumarea elevilor spre acelea care le convin cel mai bine, în care pot obţine maximul de randament. Din multitudinea factorilor care conduc la necesitatea realizării unei activităţi didactice nuanţate, acelea care s-au impus în primul rând au fost deosebirile dintre elevii de aceeaşi vârstă supuşi unui proces complex de instruire. Ele privesc dimensiunea psihologică a personalităţii umane, care se distinge printr-o sinteză de dispoziţii, tendinţe biologice, înclinaţii înnăscute, pe de o parte şi însuşiri formate în cursul vieţii şi activităţii, pe de altă parte. Diferenţierea învăţământului ca modalitate de sprijinire a elevilor în activitatea de învăţare la nivelul posibilităţilor individuale se realizează în lecţie, mai ales în acea parte a lecţiei care priveşte fixarea, aprofundarea şi aplicarea cunoştintelor. Această practică este justificată la clasele începătoare unde elevii abia sunt introduşi în ştiinţă şi unde predomină preocuparea pentru formarea deprinderii de bază a muncii intelectuale (citit, scris, calcul), paralel cu însuşirea bazelor teoretice în domeniul informaţiilor.

În linii generale, strategia " individualizării " învăţământului se exprimă în modul de desfăşurare a activităţii didactice prin îmbinarea formelor de activitate cu colectivităţi de elevi şi a muncii individuale a elevilor. În acest sens, mulţi autori stabilesc o veritabilă "tipologie a formelor de activitate didactică".

De obicei se disting :

a. Lecţii colective, magistrale, fie pentru una sau mai multe clase, fie numai pentru câţiva elevi care întâmpină aceleaşi dificultăţi ori care au aceleaşi interese, ceea ce implică necesitatea unor explicaţii comune. Acestea sunt de regulă, lecţii pentru prezentarea unor informaţii care trebuie asimilate, lecţii de sinteză sau chiar activităţi suplimentare menite să clarifice probleme studiate individual.

b. Activităţi în echipe cu efective restrânse, în care formele de activitate colectivă se îmbină cu munca individuală.

c. Activităţi individuale independente de autoinstruire.

Deşi fiecare din aceste strategii didactice oferă posibilităţi de adaptare a procesului de instruire la particularităţi ale elevilor, un interes crescând este manifestat faţă de activitatea individuală. Cerinţele formării omului în societatea contemporană - în perspectiva realizării unei educaţii permanente - impun ca şcoala să-i înveţe şi să-i obişnuiască pe elevi să se instruiască independent.

În accepţia învăţământului modern, elevul se confruntă cu ştiinţa, sub îndrumarea şi sprijinul educatorului. Elevul "cucereşte" ştiinţa prin accesul pe care educatorul i-I dă la sursele de informare, care devin tot mai bogate. Într-o asemenea accepţie, individualizarea învăţământului vizează nu numai aprofundarea, consolidarea şi aplicarea în practică, ci şi conţinutul învăţământului care, însă, se realizează în mod diferenţiat. Ordinea şi succesiunea în care cel ce învaţă ia contact cu materialele din cadrul unui domeniu de cunoaştere determină dificultăţile pe care le întâmpină în stăpânirea acelor materiale19.

Aceasta presupune o analiză profundă a conţinutului învăţământului, până la nivelul fiecărei lecţii şi determinarea - pe cât posibil precisă - a naturii solicitărilor pe care le impune achiziţionarea unui volum de cunoştinte (a unei secvenţe) şi efortul intelectual pe care-I suscită. Sunt secvenţe care cer reproducerea unor noţiuni, reguli, pe baza unor algoritmi, punând în funcţiune mai ales memoria. Altele cer recunoaşterea regulii de calcul ce se aplică la un caz particular de exerciţiu, a problemei individuale care se încadrează într-o categorie de probleme; a unor categorii gramaticale pe care elevul le depistează în cadrul propoziţiei sau unui text; în aceste cazuri, funcţionează algoritmi de recunoaştere.

Alte secvenţe necesită interpretarea fenomenului, a cazului, a situaţiei; pentru aceasta se cere angajarea complexă a proceselor de cunoaştere (gândire, memorie, imaginaţie), la efectuarea unor operaţii de analiză - sinteză, comparaţie, abstractizare. Sunt şi secvenţe de cunoştinţe care se organizează astfel încât să solicite creativitatea; aici funcţionează, pe prim plan, gândirea şi imaginaţia creatoare.

Este important ca învăţătorul să organizeze conţinutul astfel încât, pentru a ajunge la o definiţie, regulă, sistem, să adreseze elevilor solicitări diferenţiate, în raport cu posibilităţile individuale. De exemplu, elevilor mai slabi li se poate cere să observe două ilustraţii, să analizeze două probleme simple, din a căror comparaţie iese în evidenţă trăsătura esenţială. Celor mai buni li se pot da aceleaşi sarcini pe o ilustraţie (text, problemă) complexă în care ei să descopere esenţialul. Organizarea materiei din cadrul lecţiei se poate realiza sub forma unor programe pentru însuşirea unor teme, care să cuprindă activităţile ce se vor desfăşura (perceperea, acumularea, selecţia datelor necesare generalizatorilor) şi care să se adapteze neîncetat şi uşor la necesităţile colectivului de elevi prin însuşirea " pe faze " a algoritmilor de calcul20. Activitatea cu elevii se realizează în practică, mai ales prin îmbinarea formelor de activitate cu întreaga clasă (frontală) cu activitatea desfăşurată pe grupe şi cu munca independentă a elevilor.

Strategia diferenţierii învăţământului conduce la o gamă variată de forme de lucru şi modalităţi de organizare a activităţii didactice. O lecţie modernă, mobilă, se poate construi cu concursul diferenţiat al elevilor. Aceasta, prin natura solicitărilor pe care le adresăm elevilor, atât în ceea ce priveşte conţinutul învăţământului, cât şi modalităţile de realizare

a activităţii: întrebările adresate elevilor, sarcinile privind munca în grup sau munca independentă (pe caiete, pe fişe, la tablă) sarcinile date în activităţile practice.

Se impune aşadar, în aceeaşi măsură, cunoaşterea elevilor, a posibilităţilor lor intelectuale, ca şi cunoaşterea eforturilor la care sunt supuşi atunci când efectuează actul învăţării, când realizează diferite sarcini, răspund la solicitările învăţătorului. Într-un fel, este vorba de programarea solicitărilor şi a eforturilor fiecărui elev.

Solicitările intelectuale de diferite nivele (reproductiv, recunoaştere, funcţionalitate - integrare, transfer, raportare, evaluare, creaţie) se concretizează în sarcinile pe care învăţătorul le atribuie elevilor pe parcursul lecţiei şi în afara ei şi care se gradează în raport de capacităţile fiecărui elev, realizând cu toţii sarcinile unice prevăzute de programă.

Lecţia structurată în concepţia individualizării învăţământului presupune o profundă şi competentă analiză a conţinutului ei şi o clasificare a sarcinilor ce vor fi adresate elevilor. Se impune ca învăţătorul să gândească asupra modalităţilor de îmbinare a celor trei forme de activitate (colectivă, în grup, individuală) iar la fiecare dintre acestea asupra unor sarcini gradate prin conţinut şi mod de realizare. În cadrul programului comun sunt necesare modalităţi de sprijinire, cum ar fi consacrarea a 1/4 din timpul de lucru pentru sprijinirea directă a elevilor care întâmpină dificultăţi.

Atunci când în componenţa unei clase se disting trei grupuri de elevi cu niveluri diferite, lecţiile pot dobândi o structură asemănătoare celor care se desfăşoară în condiţiile predării simultane la două sau mai multe clase. Întrucât, de regulă, elevii care obţin rezultate mai slabe au nevoie de mai mult sprijin direct din partea pedagogului, lecţia cuprinde o parte, a cărei durată este variabilă în funcţie de conţinutul ei şi de obiectivele urmărite, în care activitatea se desfăşoară cu toată clasa, sub îndrumarea învăţătorului, după care majoritatea elevilor lucrează individual, pe teme date, pedagogul continuându-şi activitatea nemijlocită, succesiv, cu celelalte grupuri.

Pentru elevii cu nivel scăzut la învăţătură, eventual cu ritm lent de activitate intelectuală, cu posibilităţi limitate, ne orientăm către sarcini de nivel reproductiv şi de recunoaştere pentru a-i ajuta să realizeze obiectivele programei la nivel de limită. Acestea pot viza : însuşirea algoritmilor simpli de calcul mental şi în scris, să rezolve probleme la nivelul clasei respective, să¬-şi formeze deprinderile de citire, scriere, precum şi spiritul de observaţie.

O altă categorie de sarcini angajează intelectul mai plenar, fiind vorba de exerciţii complexe de calcul în care se utilizează algoritmi simpli, rezolvarea unor probleme care solicită transfer de cunoştinţe şi tehnici, exemple noi, rezolvări variate. O a treia categorie de sarcini se înscrie în planul creativităţii. Li se cere copiilor să interpreteze, să descopere noi aspecte, relaţii, să construiască noi sisteme, să inventeze, să descopere cuvinte noi prin adăugarea unui sunet (a unei silabe) la un cuvânt dat, să găsească cât mai multe cuvinte care încep cu o anumită literă cât mai multe însuşiri pentru o fiinţă sau un lucru, să elaboreze compuneri, să efectueze calcule care solicită creativitatea, să rezolve şi să compună probleme.

Gândind fiecare lecţie prin secvenţele ei şi gradând sarcinile în raport cu efortul pe care-l solicită, adresând fiecărui elev sarcini pe "măsura" posibilităţilor lui şi, de regulă, unele superioare acestor posibilităţi pentru a-l determina la un efort sporit, vom reuşi să-i sprijinim pe toţi elevii şi să dea un randament bun. Activitatea didactică, sub aspectul său structural (resurse umane, materiale, conţinut, mediu, timp) cât şi sub aspect operaţional (metode, procedee, tehnici de lucru) trebuie să devină o secvenţă a procesului complex de recuperare, a cărei strategie nu poate să nu recurgă la algoritm de lucru diferenţiat şi în acord cu care învăţătorul poate şi trebuie să redimensioneze conţinuturile cu care operează.

Bibliografie:

1. Cerghit I., I.T.Radu, Popescu E.; *Didactica*, Bucureşti, E.D.P., 1993
2. Popescu, Neveanu P.; *Învăţământul diferenţiat - concepţii şi strategii*, E.D.P.,Bucureşti, 1978
3. Radulian V.; *Diferenţierea activităţii cu elevii din ciclul primar în cadrul lecţiei*, Bucureşti, 1976

OPȚIONAL – YOGAJOC

Prof. LĂPUȘNEANU MONALISA ELENA
GRĂDINIȚA NR. 40, SECTOR 6, BUCUREȘTI

DENUMIREA OPŢIONALULUI : „YOGAJOC”

TIPUL OPŢIONALULUI:

La nivelul mai multor domenii experienţiale:

- domeniul psihomotric;
- domeniul om şi societate;
- domeniul limbă și comunicare.

NIVELUL DE VÂRSTĂ/GRUPA: I- GRUPA MIJLOCIE

DURATA: un an școlar, 20-30 minute/1 activitate/săptămână

ARGUMENT

Există un cult al zilelor noastre legat de yoga în rândul adulților. Puțini însă iau in calcul că această activitate poate fi practicată cu extrem de multe beneficii de către copii.

Copilăria este perioada dezvoltării intense a organismului, respectiv a sistemului osos, muscular, nervos, respirator, iar practicarea activităților fizice, a sportului și a oricărei forme de mișcare, contribuie la dezvoltarea armonioasă a copilului .

Vârsta preşcolară este considerată ca fiind cea mai importantă, pentru acumulare de impresii puternice şi pentru formare de priceperi şi deprinderi din diferite domenii de dezvoltare. Manifestarea prioritară, răspunsul natural al oricărui copil la această vârstă este mişcarea, iar exerciţiile fizice şi mişcarea,sub toate formele, constituie un element esenţial al dezvoltării fizice armonioase, fiind baza stării de bine ce defineşte conceptul de sănătate.

Așa cum îi spune și numele, yoga pentru copii este yoga adaptată copiilor, nivelului lor de dezvoltare fizică, cognitivă, psihică. Yoga este una singură, diferă doar abordarea practicii.Asanele (sau posturile) sunt adaptate copiilor, sunt aceleași ca și cele pe care le execută adulții, dar simplificate.

In cadrul acestui curs optional de yoga, nu este judecat niciun copil în funcție de felul în care execută o postură sau joacă un joc. Executarea perfectă a unei posturi nu constituie un țel în yoga, țelul este armonizarea interiorului cu exteriorul, corp, minte, suflet.

Atmosfera destinsă încurajează copiii să se relaxeze și să se distreze, în timp ce dezvoltă nu doar rezistență, coordonare, flexibilitate și echilibru, ci se și concentrează mai bine și capătă încredere în sine.

Copiii învață cum să sincronizeze mișcarea cu respirația, adică asane sau posturi însoțite de respirație corectă și conștientă.

Yoga îi ajută să-și dezvolte inteligența emoțională, învață să coopereze, să-și exprime sentimentele, să aibă încredere în forțele proprii, să-și gestioneze emoțiile.

COMPETENȚE GENERALE:

- Formarea şi dezvoltarea deprinderilor motrice de bază şi utilitar-aplicative;
- Stimularea calităţilor intelectuale, de voinţă şi affective în vederea aplicării independente a deprinderilor însuşite;

- Cunoaşterea deprinderilor igienico-sanitare pentru menţinerea stării de sănătate;
- Educarea trăsăturilor pozitive de voinţă şi caracter şi formarea unei atitudini; pozitive faţă de sine şi faţă de ceilalţi;
- Dezvoltarea comportamentelor de cooperare, prosociale, proactive (iniţiativă);
- Dezvoltarea creativităţii şi expresivităţii limbajului oral.

COMPETENTE SPECIFICE:

- Valorificarea achiziţiilor psiho-motrice în menţinerea sănătăţii şi a dezvoltării fizice armonioase;
- Formarea deprinderilor şi a calităților motrice în funcţie de capacitatea psiho-motrică individuală;
- Conștientizarea propriului corp, a spațiului din jur, a felul în care corpul interacționează cu spațiul, precum și cu ceilalți copii;
- Dezvoltarea unor abilităţi de mişcare şi artistice, cu accent pe calitățile necesare in practicarea yoga (mobilitate,echilibru,forța de susținere, rezistență, coordonare)
- Stimularea creativității și a puterii de concentrare și focus
- Creșterea capacității de concentrare și de gestonare a emoțiilor prin calmarea sistemul nervos
- Educarea manifestării corecte și permanente a atitudinii de cooperare, întrajutorare şi fair-play în timpul jocurilor și activităților motrice organizate sau spontane
- Stimularea încrederii de sine și a exprimării emoțiilor.
- Încurajarea comportamentul responsabil față de sine, de ceilalți și de natură
- Dezvoltarea comportamentelor pozitive bazate pe rabdare, perseverență, empatie și dragoste.
- Stimularea limbajului și a imaginației prin crearea unor povești cu conținuturi pozitive.

ACTIVITĂŢI DE ÎNVĂŢARE:

Un curs tipic de yoga pentru copii implică:

- Cercul de deschidere – copilul este pus să se descalțe, să stea pe salteluță, să adopte poziția tipică și să salute.
- Respirația – copilul este încurajat să se concentreze pe felul în care respiră, să o facă ușor și profund; este stimulat să învețe să respire corect, folosindu-se tehnici speciale;
- Asana/posturi de yoga – miscări ușoare, întinderi care să îl ajute pe copil să aibăo postură corectă; poate include miscări de răsucire, echilibrare și îndoire; se pot folosi ilustratii cu animale, plante sau alte obiecte pe care copiii să le imite; în fiecare pozitie pe care o execută, este încurajat să respire pe nas, să evite forțarea unei miscari (dacă nu reușește să o execute) și să se opreasca dacă simte durere în executarea mișcărilor;
- Timpul de introspecție– Se referă la tmpul petrecut cu atenția în interior, mai degrabă decât în exterior; poate fi petrecut stand așezat sau întns pe podea, cu ochii închiși în liniște, vizualizând mental o poveste spusă, ascultând muzică liniștitoare sau doar respirând.
- Jocul- se execută diferite jocuri în funcție de dinamica fiecărei activități în parte (pentru energizare, liniștire, focus etc.)
- Închiderea – salutul și verificarea stării emoționale și a trăirilor din timpul activității.

METODE ŞI MIJLOACE DE REALIZARE: conversaţia, explicaţia, observația , demonstraţia, exerciţiul, jocul

RESURSE :

Umane: copii, educatoare

Materiale:saltelute de yoga, mini filmulete cu asane specifice, muzica de relaxare/meditatie, cartonașe cu posturi yoga, jetoane cu trasee de respirație, clopoței, bețe, bile, animăluțe pentru degete, fulgi.

MODALITĂŢI DE EVALUARE:aprecieri individuale si colective

BIBLIOGRAFIE:

1. Deprinderi motrice la preşcolari, Petrică Dragomir, Editura V&Integral, Bucureşti, 2005
2. Exercitii Yoga pentru copii, ghid pentru parinti, Traducere Anca Magurean, Didactica Publishing House.
3. Ateliere Montessori si activitati relaxante si educative cu copii mei,Sophie de Mullenheim, Editura Litera,
4. Eugenia Barcan Ticaliuc, Exerciţii şi jocuri pentru preşcolari, Editura Sport-Turism, 2007
5. Suport curs Yogajoc – Liliana Ionescu
6. Curriculum pentru învăţământul preşcolar (3-6/7 ani), 2019

ȘANSE EGALE LA EDUCAȚIE PENTRU ELEVII CU C.E.S.

Bibliotecar Mihai Alexandru
Colegiul Tehnic „V.D. Cotea” Focșani

Educația incluzivă se referă la integrarea elevilor cu CES în învățământul de masă pentru a le oferi acestora un climat favorabil unei dezvoltării armonioase si echilibrate. Educația integrată a copiilor cu CES urmărește o fuziune a copiilor prin dezvoltarea capacităților fizice si psihice, prin implementarea unor programe cu caracter recuperator, dar și stimularea potențialului restant care să permită dezvoltarea compensatorie a unor funcții astfel încât să suplinească pe cele absente sau insuficient dezvoltate. Pentru aceasta este necesar a se crea climatul afectiv propice în vederea formării motivației pentru activitate în general și pentru învățare în special.

Formele de integrare a copiilor cu CES pot fi următoarele: clase diferenţiate, integrate în structurile şcolii obişnuite, grupuri de câte doi-trei copii deficienţi incluşi în clasele obişnuite, integrarea individuală a acestor copii în aceleaşi clase, pentru ca aceștia să nu se simtă marginalizați.

În cadrul școlarizării copiilor cu CES, există o serie de etape ce trebuie parcurse: în primul rând, trebuie acceptată ideea că există astfel de copii, să li se recunoască dreptul la educație, să se asigure integrarea lor în cadrul învățământului de masă. Copiii educați în cadrul școlii incluzive se vor integra mai repede în diverse situații din lumea înconjurătoare, interacționând și relaționând mai ușor cu diverși indivizi.

Orice copil cu CES trebuie să beneficieze de un program adecvat si adaptat propriilor nevoi. Integrarea acestor copii trebuie să urmărească valorificarea potențialului subiectului deficient și să se creeze oportunități care să permită însușirea de abilități propice integrării eficiente în comunitatea normală. Copiii cu CES au nevoie de un curriculum planificat diferenţiat, de programe de terapie lingvistică, de tratament logopedic specializat, de programe specifice de predare- învăţare şi evaluare specializate, adaptate abilităţilor lor de citire, scriere, calcul, de programe terapeutice pentru tulburări motorii. De asemenea vor beneficia de consiliere şcolară şi vocaţională personală şi a familiei.

Nevoia de incluziune a copiilor cu CES a creat controverse la început. Școala românească nu a fost pregătită și consider că și acum se confruntă cu dificultăți de adaptare. În timp, diferența a devenit o temă centrală în domeniul educației, au fost lansate mai multe campanii împotriva rasismului, xenofobiei, comunicării, acceptării, cu slogane ca „Toţi diferiţi, toţi egali!”, „Unitate şi comunicare”. Chiar dacă au fost şi păreri contra, majoritatea a decis că integrarea copiilor cu CES este imperativ necesară pentru ca aceștia să-și găsească, mai apoi, locul în societate şi pentru „șansa de a fi egali cu ceilalţi”.

Activitatea de incluziune şi de integrare a copiilor cu deficienţe în şcoala publică trebuie făcută cu mult simț de răspundere de către specialiştii care acţionează la diferite nivele structurale. Activitatea de integrare ar fi benefică dacă profesorul ar fi susținut în activitatea sa de către un profesor itinerant care să-l ajute pe copil să frecventeze școala regulat, să participe la acţiunile clasei din care face parte şi astfel să devină independent de serviciile educaţionale de sprijin.Unele cadre didactice consideră că această integrare ar trebui făcută în urma unei evaluări obiective şi responsabile, copiii dovedind că pot face faţă cerinţelor şcolii de masă, iar recomandarea pentru şcolile speciale să fie făcută doar dacă nu se îndeplinesc o serie de condiţii minimale de integrare şi participare la viaţa şcolară. Măsura de integrare a copiilor cu CES în învăţământul de masă este în asentimentul părinţilor care de cele mai multe ori insistă să-şi înscrie copiii în şcoli de masă, chiar dacă recomandarea specialiştilor se îndreaptă către cele speciale. Părinţii justifică această opţiune prin afirmaţia că şcoala de

masă ajută copilul pentru integrarea în societate şi că o şcoală specială l-ar afecta din prisma contactului cu problemele altor copii. De aceea este bine ca familia să consulte, înainte de înscrierea la şcoală, un medic specialist în vederea stabilirii unui diagnostic concret dar şi să prezinte ulterior cadrului didactic detalii clare despre starea de sănătate a copilului. Familia trebuie să fie conştientă de necesităţile copilului şi să-şi păstreze realismul acceptând un diagnostic posibil şi să urmeze indicaţiile specialiştilor, pentru binele copilului. Odată efectuată informarea părinţilor, diagnosticarea clară şi recomandarea de specialitate, următorul pas constă în înscrierea la şcoală, fie ea de masă sau specială, in funcţie de necesităţile de dezvoltare ale micuţului. Profesorul clasei deține rolul principal de acțiune și de coordonare a realizării programului educațional individual pentru elevii cu CES și trebuie să colaboreze cu profesorul itinerant, dacă acesta există în școli, dar și cu psihologul copiilor. Dar ce facem că în foarte multe școli, mai ales în cele din mediul rural, educatorul/ învățătorul trebuie să se descurce singur. De aceea, acesta trebuie să fie preocupat de propria pregătire și dezvoltare în acest sens, pentru a-și însuși elemente care să-i faciliteze includerea optimă a copiilor cu CES și asigurarea acestora de șanse egale la instrucție și educație. Aici intervine colaborarea cu părinții care reprezintă un factor „cheie”, deoarece aceștia se pot implica activ, sprijinind foarte mult activitatea cadrului didactic, neavând doar calitatea de observatori.

Copilul cu deficienţe se adaptează greu la relaţiile interpersonale, de aceea părinţii trebuie să joace rolul de mediator între copil şi persoanele străine. Uneori părinţii pot dramatiza excesiv reacţiile inadecvate venite din partea unei persoane străine, identificând o falsă rea intenţie într-un gest oricât de neutru. Pe de altă parte, unii părinţi refuză să ţină cont de dificultăţile sociale determinate de deficienţă. În acest fel, ei îi împiedică pe copii să înţeleagă şi să accepte toate aspectele legate de propria deficienţă. Datorită acestui rol suplimentar de mediator, reacţiile părinţilor în faţa unui copil cu deficienţă capătă o importanţă majoră. Părinţii reacţionează prin supraprotecţie, acceptare, negare sau respingere.

Copiii cu cerinţe educative speciale pot fi integraţi în mediul şcolar în mai multe feluri: prin integrarea individuală a acestora în clasele obişnuite, grupuri de doi-trei copii cu deficienţe incluşi în clasele obişnuite, clase diferenţiate, incluse în structura şcolii/grădiniţei obişnuite. Integrarea acestor copii în colectivul unei clase obişnuite exprimă atitudinea favorabilă a acestora faţă de unitatea de învăţământ şi faţă de cadrul didactic, ajută la consolidarea unei motivaţii puternice, care susţine efortul copilului în activitatea de învăţare, duce la realizarea unor progrese la învăţătură şi în plan comportamental.

Școala incluzivă devine astfel o școală deschisă tuturor, o școală prietenoasă, flexibilă, o școală care abordează procesul de predare – învățare – evaluare într-un mod dinamic și atractiv, o școală care, prin sprijinul pe care îl oferă tuturor copiilor, se constituie într-un factor de bază al incluziunii sociale, contribuind la eliminarea prejudecăților legate de apartenența la un anumit mediu și la spargerea barierelor existente între diferitele grupuri din interiorul unei comunități.

Bibliografie:

1. Crețu Carmen, *„Curriculum diferentiat si personalizat”,* Editura Polirom, Iasi, 1999;

2. Verza, E.,Păun,E., *„Educația integrată a copiilor cu handicap”,* Unicef, 1998;

Modern și tradițional în educație

Prof. Înv. Primar. ROATĂ VASILICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DACIA-TG. MUREȘ

Trăim într-o societate aflată în continuă schimbare, în care tehnologia digitală transformă fiecare aspect al vieţii umane, în vreme ce biotehnologia poate schimba însăşi viaţa într-o singură zi. Viaţa modernă oferă şanse şi opţiuni mai mari, dar şi riscuri şi incertitudini sporite. Dilatarea pieţei informaţionale este posibilă datorită avântului noilor tehnologii informatice şi comunicaţionale ce marchează sfârşitul modernităţii şi începutul epocii postmoderniste.

Digitalizarea culturii la nivelul societăţii a determinat apariţia reacţiilor şi la nivelul sistemului educativ, implementarea noilor tehnologii devenind o cerinţă tot mai acută în învăţământ.

În România, însa, învatamantul trece printr-o perioadă de mari schimbări, iar mijloacele video si audio sunt o parte majoră a acestor transformări. Existenţa conexiunilor la internet deschide larg porţile de pregătire şi perfecţionare în orice domeniu, pentru orice nivel şi la orice vârstă. Problema, însa este alta:

Oare cate din scolile romaneste sunt dotate corespunzator pentru a satisfice nevoile actuale? Rămâne ca statul sa ajute școlile rămase în urma privind accesul la internet si , acolo unde exista, la calculatoare si laptop-uri.

Este evidentă necesitatea utilizării calculatorului in toate școlile pentru asigurarea reală a sanselor egale în educație . Șanse egale fară “infrastructuri egale” nu este cu putință. Calculatorul a devenit in timp un instrument didactic care poate fi utilizat in procesul de predare-invățare al oricarei discipline. Cu ajutorul calculatorului se pot elabora si redacta planuri de lecții ,schițe,desene,fișe de lucru pentru elevi .Aceste materiale pot fi periodic actualizate ,pot fi listate la imprimantă si apoi multiplicata pentru toți elevii clasei ,se pot utiliza facilități multimedia pentru a sustine auditiv si vizual teoria, se pot accesa informatii de pe CD, CD-uri educationale transdisciplinare se pot elabora schite structurate.

Avantajul consta in interactiunea dintre computer si raspunsul selectat de elev (vizual si auditiv).Notarea este obiectiva ,rapida si eficienta .

Aceste tehnici moderne de învăţare, pentru a fi eficiente, trebuie să aibă un anumit grad de interactivitate şi să transpună informaţia pe cât mai multe suporturi media (text, sunet, imagine).Educaţia multi-media presupune mai întâi investiţii în infrastructura informatică, apoi alfabetizarea în domeniul informaticii, urmată de utilizarea concretă a calculatorului.

Trebuie sa ținem seama si de faptul ca utilizarea la întâmplare, fără un scop precis, la un moment nepotrivit a mijloacelor audio-video în timpul lecţiei duce la plictiseală, monotonie, ineficienţa învăţării prin neparticiparea unor elevi la lecţie, nerealizarea obiectivelor lecţiei şi poate produce repulsie faţă de acest mijloc modern de predare-învăţare-evaluare. Folosirea în exces a calculatorului poate duce la pierderea abilitaţilor practice, de calcul şi de investigare a realităţii, la deteriorarea relaţiilor umane. Asadar, e important de stiut cand. unde si cum sa ne folosim de aceste mijloace.

Universitatea Babes Bolyai punea bazele tehnologiei digitale, a ceea ce numim input audio-video inca de acum cativa ani, prin intermediul cursurilor EVRO.

În sfera ariei de limbă si comunicare , este necesară si utilă diverificarea demersului didactic, cunoașterea si utilizarea unor noi posibilități de desfăşurare a lecţiilor, alternţnd modelul clasic , adaptat cerintelor unui invățământ formativ, cu didactica moderna. Despre competenţe se tot vorbeşte, s-a discutat si se discută intens. Este adevărat că programele şcolare în funcţie conţin două coloane, “competenţe si coninuturi”, dar necorelate suficient. Ce inteleg cadrele didactice prin competenţă şi cţt de operational este acest concept la nivelul practicii şcolare? Orice profesor, va spune , probabil, ca nu a vazut nici o schimbare de esenţă in programe si manual, care să ducţ la atingerea acestui obiectiv.

Ce competente esenţiale trebuie să caştige elevii?

Creativitate, iniţiativă, gândire logică, deprinderi de lucru in echipă, autocunoaşltere, abilităţi de autoformare continuă.

Ce înseamna cultura generală?

Ceea ce ramâne dupa ce am uitat totul.

Ei bine, ideal ar fi ca viitoarea cultură generală sa fie esenţializată, să nu presupună un efort de asimilare, să se realizeze din clasă. Spre asta trebuie să conveargă aceste elemente de noutate.

Specificul procesului de receptare a literaturii în şcoală impune *diversificarea* metodelor şi procedeelor de predare-învăţare, consecinţă firească a exigenţelor unui învăţământ cu un puternic conţinut *formativ* care solicită o permanentă implicare a elevilor în propria formare – condiţie a creşterii randamentului şcolar. Implicarea înseamnă *activizare*, participare la instruire/autoinstruire, trezirea interesului .

Menţinerea interesului şi motivaţiei pentru învăţare presupune crearea unui climat de încredere, asigurarea unei atmosfere de lucru stimulante, prin antrenarea elevilor în activităţi diverse: frontale, individuale şi prin cooperare, elaborarea unor sarcini de lucru care să evite simpla reproducere a unor informații, a regulilor gramaticale, a canoanelor, Crearea unor contexte de învățare care să determine exprimarea perspectivei personale și creativitatea.

Rolul profesorului se schimbă în procesul predării interactive, el devine observator şi moderator în acelaşi timp, îi îndrumă pe elevi, stabileşte sarcini de lucru diverificate si atractive organizează clasa, lucrează împreună cu elevii, dezbate probleme, corectează greşelile de expri-mare si de gîndire, îi conduce pe elevi spre concluziile pe care, de fapt, le doreşte, dîndu-le însă libertate de mişcare şi afirmare, ascultîndu-le opiniile şi sugerîndu-le rezolvarea unor sarcini .

Lectia clasica nu trebuie repudiate, ci doar redimensionata prin activitati de stimulare a gandirii critice, prin utilizarea elementelor de noutate, prin crearea unor contexte care sa determine exprimarea perspectivei personale si creatoare.

BIBLIOGRAFIE:

•Cerghit, I., Metode de învăţământ, E.D.P., Bucureşti, 1980.

•Cerghit, I., Sisteme de instruire alternative şi complementare. Structuri, stiluri, strategii, Editura Aramis, Bucureşti, 2003.

•Ionescu, M., Radu, I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1995

Towards Learner Autonomy - Styles and Strategies-Based Instruction (SSBI)

Prof. Vlad Loredana – Gabriela
Liceul Teoretic “Mihail Kogălniceanu”
Loc. Mihail Kogălniceanu, Jud. Constanța

Teaching has become more and more learner-focused and more emphasis has been laid on helping students take responsibility for meeting their own language learning needs, as teaching alone does not have the expected results if the learners themselves are not motivated to learn and if they are not allowed to have a sense of self-determination. But in order to achieve this goal, students need to be given the necessary tools. A form of learner-focused language teaching that explicitly combines styles and strategy training activities with everyday classroom language instruction is Styles and Strategies-Based Instruction (SSBI), as explained by Rebecca Oxford in Marianne Celce-Murcia’s (2001: 361-362) book. Teachers have a key role in helping learners become more aware of what kinds of strategies are available to them, understand how to organize and use strategies systematically and effectively given their learning-style preferences and learn when and how to transfer these strategies to new language learning contexts.

Because it takes time for the students to acquire new strategies and it can feel like a burden for them in the beginning, teachers need to plan activities that will motivate students to try new strategies and that will provide sufficient practice opportunities to enable students to internalize these strategies. Learners should receive suggestive rather than corrective feedback on their work, which allows them to consider alternative ways of approaching different learning tasks and to focus on self-evaluation of the efficiency of their strategy application.

Teachers may both explicitly or implicitly embed strategies into the language tasks to provide contextualized strategy practice. As suggested by Cohen and Weaver (2005: 7), teachers may: “start with the established course materials and then insert strategies, start with a set of strategies and design activities around them or insert strategies spontaneously into the lessons when appropriate.” Research on styles and Strategies-Based Instruction has investigated the most effective instructional sequences used by language instructors to implement strategy instruction into foreign language lessons. Cohen and Weaver (2005: 6) identify the following series of components used in SSBI:

- Strategy Preparation stage, when the teacher should find out the strategies students use in other subjects and social situations in their native language and which of these proved productive or less successful and make a general picture about the more frequent and automatic strategies used by the students.
- Strategy Awareness-Raising phase where the goal is to alert learners of the presence of strategies they might never have thought about or may have thought about but had never used. Awareness-raising activities are by definition always explicit in their treatment of strategies.
- Strategy Training phase, where students are explicitly taught how, when, and why certain strategies (whether alone, in sequence, or in clusters) can be used to facilitate language learning. In a typical classroom strategy-training situation, the teachers describe, model, and give examples of potentially useful strategies. They may model ways to retrieve vocabulary based on situational cues or they may draw students’ attention on the daily cultural situations which evoke associations of feelings, emotions, memories and senses that can be used as mnemonic devices for vocabulary.

Also, teachers should elicit additional examples from students based on the students’ own learning experiences; they lead small-group or whole-class discussions about strategies (e.g., the rationale behind strategy use, planning an approach to a specific activity, evaluating the effectiveness of chosen strategies); and they can encourage their students to experiment with a broad range of strategies.

- Strategy Practice stage, when students are encouraged to experiment with a broad range of strategies. These strategy-friendly activities are designed to allow students time to practice the strategies at the same time as they are learning the course content. The students plan the strategies that they will use for a particular activity and debrief their use of strategies and their effectiveness. Cohen and Weaver (2005: 41) give details on how teachers should give guided exercises and provide experiences to help students apply strategies to appropriate tasks. One way is to model strategies for informed guessing or inferring in reading passages after learning vocabulary in commonly occurring phrases. These strategies may facilitate transfer to similar reading situations where the meaning of a phrase may be guessed solely on the basis of one vocabulary word and/or from the cultural context of the passage. Another way is to model social/affective strategies in a dialog, situated in a given cultural context. For example, in a dialog asking for the check at a restaurant in London, socially appropriate questions can be asked by the student, but brisk, uninformative answers are given by the native informant. To plug in affective strategies like self-encouragement, the teacher can model the procedure by use of *asides* such as: “It’s okay to keep asking the waiter for the written form of the check. How else can I pay the bill?, Good, you’re doing fine; be persistent, don’t give in.”
- Personalization of Strategies is a stage when learners personalize the strategies they have learnt and transfer the use of these strategies to other contexts. Students should monitor the effectiveness of their new strategies to see if they really work for them. They can write down the ones they found beneficial or they may alter other strategies to suit their learning styles. Some students find that they communicate best if they are allowed to learn from charts, while others learn best if they study with a friend. During the foreign language classroom, students should also be encouraged to create their own strategies.
- The sharing sessions are important because, as Cohen and Weaver (2005: 42) claim, “students […] may have fresh insights to share with fellow learners in simplified, understandable terms. Also, personal learning strategies are often quite amusing and students greatly enjoy sharing them in a supporting atmosphere.” Also, teachers can also benefit from this exchange of ideas because these are “informative, providing feedback on how students study and they have the opportunity to see where ineffective strategies are applied.”

During preliminary stages of strategy, teachers should take a very controlled teacher-fronted approach of instruction. As teachers become more experienced in strategies instruction, they should feel free to adjust the contents and blend their instructional approach with their particular teaching context. The embedded strategies in textbook activities can be instructional resources to integrate strategy instruction into the language classes. These strategies can be identified, modeled and explained by teachers and then practiced, monitored and self-evaluated by students while they are learning the foreign language. Thus, students will develop key language strategies that they will also use in other situations.

Students’ role is to monitor for effectiveness, find out and observe what is good for them. They should give the new strategies a chance because, with practice, they become automatic. Cohen and Weaver (2005: 43) give the example of learning to type or drive a car. “The conscious effort you need to shift gears, drive and play attention to your driving instructor is tremendous and yet, over time, it becomes automatic and easy.” The students are advised to alter the strategies that their teacher and classmates suggest to suit their learning style. They should share their insights with one another because it can be informative, supportive and motivating. The students should notice how and when they study best. Also, they should keep a list of possible strategies to use them when in difficulty. Cohen and Weaver (2005: 43) notice that the most frequent strategy tip students give one another is not to leave studying to the last moment. They further add the necessity that students set short-term and long-term goals and time themselves on different types of assignments to see how long certain tasks take. If they take too long they should break them into chunks. Thus, the students start to understand

themselves, which will be of help in future study plans. After a test, students should reflect on what strategies helped them most in order to better their strategies. Each training sequence should focus on the use and value of strategies, self-evaluation and the transfer of strategies to new tasks.

Analyzing all the points mentioned above, it becomes obvious that styles, strategies and motivation intersect in the process of language learning. Thus, if students with certain style preferences manage to find learning strategies that suit them, such actions may enhance their interest in the task and their expectancy of success, which will consequently increase their motivation to complete the task successfully. Teachers should constantly make sure that the students' level of motivation is as high as possible.

On the other hand, students' use of various self-motivating strategies can have a significant empowering effect on them. Cohen, in Schmitt's (2010: 175) book, presents Dornyei's conclusions he drew from previous research on self-motivating strategies. Some of these strategies are: keeping in mind favourable expectations or positive incentives and rewards, identifying recurring distractions and developing defensive routines, focusing on the first steps to take, adding a twist to the task to avoid boredom (for example, setting artificial records and trying to break them), using fantasy to liven up the task (for example, treating the task as a game, creating imaginary scenarios), practicing self-encouragement, eliminating negative environmental influences such as sources of noise, creating positive environmental influences such as making a promise or a public commitment to do or not to do something and asking for the friends' support.

The goal of strategy instruction is to help learners recognize which strategies they already use and then work to develop a wider range of strategies because there is no "good" strategy. Choosing an effective strategy depends on many factors such as the nature of the language task, and individual learner differences. Students must determine which to choose, when, for what purposes and how to use them. Styles and Strategies-Based Instruction contributes to the development of the key competence of lifelong learning as it provides an array of strategies that can be transferred to new tasks in different contexts.

Bibliography

Cohen, Andrew. (2010) "Focus on the Language Learner: Styles, Strategies and Motivation." In: Schmitt, Norbert (ed.). An introduction to applied linguistics. London: Hodder Education, 161-178.

Cohen, D. Andrew, Susan J. Weaver. (2005) "Assessing Styles and Strategies." Styles and Strategies- Based Instruction: A Teacher's Guide. University of Minnesota: CARLA Working Paper Series, 64-66.

Oxford, Rebecca. (2001) "Language Learning Styles and Strategies". Teaching English as a Second or Foreign Language. Cele-Murcia Marianne (ed.), 3rd Edition, Boston: Heinle & Heinle, 357-359.

ASPECTE CU PRIVIRE LA ABORDAREA INTEGRATĂ (TRANSDISCIPLINARĂ) A DISCIPLINEI BIOLOGIE, NIVEL GIMNAZIAL

Prof. Ardelean Amalia
Școala Gimnazială „Lucian Blaga” Baia Mare

Inițierea și implementarea la clasă a activităților într-o manieră transdisciplinară oferă elevilor posibilitatea de a „coopera în sensul de a găsi un răspuns la provocările complexe ale societății” (Thomson Klein. Julie, 2000 citați în Mândruț, O., Mândruț, M., 2013).

Transdiciplinaritate permite „integrarea competențelor într-un cadru flexibil de acțiune, stabilit ca urmare a consensului asupra unor practici cognitive și sociale. Aceste scheme-cadru și practici nu se transformă în canoane academice, ci își manifestă validitatea doar în legătură cu contextele aplicării. Astfel, soluția unei probleme va trece dincolo de cadrele formale ale oricărei discipline și va fi eminamente transdisciplinară” (Ciolan, L., 2008, pg. 36-37).

În lucrarea de față am exemplificat, într-o manieră structurată, o serie de aspecte cu privire la abordarea integrată a disciplinei biologie, prin raportare la competențele generale.

Programa școlară pentru disciplina biologie clasele a V-a - a VIII-a (Anexă nr. 2 la OMEN nr. 3393/2017) propune următoarele competențe generale:

1. Explorarea sistemelor biologice, a proceselor și a fenomenelor, cu instrumente și metode științifice;
2. Comunicarea adecvată în diferite contexte științifice și sociale;
3. Rezolvarea unor situații problemă din lumea vie, pe baza gândirii logice și a creativității;
4. Manifestarea unui stil de viață sănătos într-un mediu natural propice vieții.

„Prin competențele generale și specifice propuse, studiul disciplinei *Biologie* contribuie la realizarea profilului de formare a elevului absolvent al nivelului gimnazial de învățământ.”[5]

1) Domeniile/ disciplinele care pot oferi o bază de integrare curriculară:

Diciplinele din aria curriculară matematică-științe care oferă baza de integrare:

- Fizica
- Chimia
- Matematica

Discipline din alte arii curriculare care oferă baza de integrare:

- Istorie
- Limba română
- Geografie
- Educație plastică / Desen
- Educație socială
- Informatică

2) Conţinuturile cu un pronunţat caracter integrat şi integrator clasa a V-a – a VIII-a:

- Viețuitoarele în mediul lor de viață
- Funcțiile fundamentale ale viețuitoarelor
- Noțiuni generale privind ereditatea și variabilitatea la om
- Evoluționism

[5] Anexă nr. 2 la OMEN nr. 3393/2017

- Sănătatea omului și a mediului

3) Elemente de tematică având posibilitatea de a fi introduse într-o structură integrată (exemple):

- Factorii de mediu și variația lor
- Ecosistemul Dunărea și Delta Dunării
- Grupele de organisme și mediile lor de viață
- Prezentarea microscopului optic, a lupei (componente, mod de utilizare), a altor instrumente de lucru în laboratorul de biologie și pe teren
- Studierea unor ecosisteme din apropierea școlii: înregistrarea unor factori abiotici (de exemplu: temperatură, precipitații, curenți de aer) și a unor factori biotici (de exemplu: fotografierea organismelor, numărarea, separarea organismelor animale/vegetale din substrat)
- Realizarea unor observații de lungă durată pentru evidențierea influenței factorilor de mediu asupra creșterii și dezvoltării unor viețuitoare (de exemplu: calendarul naturii, unele colecții/ expoziții de fotografii ale ecosistemelor observate, identificarea unor zone poluate și nepoluate)
- Fotosinteza, Digestia, Respirația, Circulația, Transpirația, Excreția
- Organele de simț. Particularități ale sensibilității la vertebrate
- Scheletul și locomoția la animale și om
- Evoluția omului
- Calitatea aerului, a apei și a solului
- Boli influențate de factori de mediu și de propriul comportament: alergii, astm, boli nutriționale, cancer (de piele, pulmonar, de colon) – cauze, prevenție, comportament sănătos
- Omul și tehnologia - avantaje, riscuri
- Resurse energetice ale planetei
- Importanța păstrării biodiversității
- Dezvoltarea durabilă.

4) Metodele generale care pot constitui elemente ale instruirii integrate:

- Învățarea prin cooperare
- Învățarea pe bază de proiecte
- Învățarea prin descoperire
- Învățarea prin cercetare
- Negociere curriculară
- Studiul de caz
- Jocul de rol
- Brainstorming

5) Modalitatea de evaluare a structurilor integrate:

- Proiectul
- Portofoliul
- Referatul

Transdisciplinaritatea oferă posibilitatea de a unifica științele, dar nu printr-o suprapunere a conținuturilor (ceea ce înseamnă multidisciplinaritate) și nici printr-o aprofundare a domeniilor de intersecție (ceea ce înseamnă interdisciplinaritate). În acest caz unificarea se realizează prin metodologiile de cunoaștere a realității.

Bibliografie:

1. Ciolan, L. (2008), *Învățarea integrată. Fundamente pentru un curriculum trandisciplinar*, Iași, Editura Polirom.

2. Mândruț, O. Catană, L, Mândruț M. (2012), *Instruirea centrată pe competențe*, Arad, „Vasile Goldiș” University Press.

3. Mândruț, O., Mândruț, M. (2013), *Transdisciplinaritatea în instruire din perspectiva educației permanente*, Arad, „Vasile Goldiș” University Press.

4. Peculea, L. (2017), Fundamentele pedagogiei. Teoria și metodologia curriculumului. Repere teoretice, metodologice și aplicative pentru foramrea viitorilor profesori, Cluj-Napoca, Editura Academic Pres.

5. *** Anexă nr. 2 la OMEN nr. 3393/2017, privind aprobarea programelor școlare pentru învățământul gimnazial

6. *** Recomandare Consiliului Uniunii Europene din 22 mai 2018 privind competențele-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții (https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/ALL/?uri=CELEX:32018H0604(01))

Activitățile extrașcolare – moft sau necesitate? (din jurnalul unui consilier educativ)

POTINTEU ANCA CECILIA
COLEGIUL NAȚIONAL „AVRAM IANCU” CÂMPENI

Dacă vorbim despre inovație, știm cu toții că nu se face doar bătând din palme. Nici măcar stând pe scaun și citind articole de specialitate și prea puțin urmărind cursuri pe această temă. Procesul de inovare a învățământului românesc este o chestiune mult prea complexă și de amploare ca să încapă în agenda tematică a unui singur profesor, curs sau altă instituție. În schimb, un rol important îl au profesorii și elevii în stabilirea nevoilor specifice de ambele părți pentru a propune și implementa metode inovative. Știm deja că orice proiect coerent pleacă de la stabilirea și identificarea nevoilor. Din perspectiva unui coordonator de proiecte și programe educative școlare și extrașcolare, activitățile extrașcolare sunt cea mai potrivită metodă de investigație.

Să luăm, de exemplu, organizarea unui eveniment important în viața elevilor: balul bobocilor.

Dragă jurnalule, am sărit peste balul bobocilor azi toamnă, pentru că școala noastră a găzduit un alt proiect important: mobilitate Erasmus în România dintr-un proiect ce include alte 4 țări europene. Și ce ne-am mai stresat! Și ce frumos a ieșit! Noi suntem moți și nu pierdem nicio ocazie să defilăm cu tradițiile noastre în fața străinilor: pâine cu sare, costume naționale, tulnice, joc popular, spectacole etc. Cine s-a mai gândit la bal? Mai ales că am fost ocupați cu datul de explicații în fața colegilor mai „tradiționali” de ce „chiulim de la ore” ca să „plimbăm” pe alții care nici nu sunt din zonă. Că oricum elevii nu învață nimic din asemenea activități și că ar face mai bine să stea cuminți în banca lor la ore. Păi să vedem ce învață elevii din proiecte Erasmus: ce înseamnă pregătirea pentru o călătorie în străinătate (pentru că nu toți au părinți cu mijloace culturale și financiare să le ofere acest lucru), cum ne facem bagajele, cum să fim prevăzători, ce acte ne trebuie etc; au învățat cum să se descurce într-un aeroport, pe un peron, într-o gară din altă țară, în metrou și alte mijloace de transport, educație rutieră într-un cuvânt; au învățat despre școli din Franța, Portugalia, Austria și Slovenia, despre ce valori au colegii lor de acolo: disciplina, autocontrolul, igiena, tradiția etc.; au învățat lucruri folositoare din tema proiectului: generația verde (nu intrăm în detalii), despre cultura altor țări, despre bucătăria lor, despre tipologia oamenilor, multe și mărunte. În timp ce profesorii „chiuleau” pe bani europeni.

Dragă jurnalule, am trecut cu bine peste proiect, am avut și 1 decembrie, am defilat în costume improvizate reprezentând personaje românești celebre (ce-am mai râs când a apărut muma pădurii!), am avut și Târg de Crăciun cu produse făcute de noi, așa cum ne-am priceput, ce frumoase sunt fețele copiilor când fac acțiuni de caritate! Ce-am învățat? Să fim buni, mai buni, cei mai buni și că singuri concurenți valabili din competiția asta care merită suntem noi înșine, pe noi trebuie să ne depășim, în bunătate în primul rând. Să ne cinstim tradiția și istoria și să facem acest lucru dincolo de discursuri sforăitoare și repetative.

Dragă jurnalule, am adunat azi Consiliul elevilor pentru bal. Am cerut voluntari. Toți au ridicat mâna, înainte să le spun despre ce înseamnă voluntar. Știau ei ceva din campania de adunare de alimente pentru vârstnici din toamnă. Am făcut o glumă, au râs, le-am ținut discursul meu obișnuit de clasă nouă („voi sunteți cei mai importanți din viața voastră” , „voi contați”, „nu există elev prost”) și le-am prezentat pe video proiector planul managerial. „Ni-l puneți pe grup?” au zis, „că vrem să ne implicăm în mai multe, să ne alegem”. Și au ales. Unii în echipa de căutare de sponsori pentru bal, alții în echipa de recrutare și organizare boboci, alții la decoruri sală, alții la momente artistice și cei mai interesați la chestiuni organizatorice generale.

Timp de aproape o lună am lucrat cum am putut cu acești copii, în ore, printre ore, pentru că 80% dintre elevii școlii sunt navetiști, nu putem să ne vedem după-masa, asta e o altă realitate nediscutată a învățământului românesc. Între timp am avut și un concurs de ziua lecturii, o acțiune de Dragobete, cu o cutie pentru scrisori, care, în ciuda celor mai pesimiste comentarii de pe margine (de acolo de unde vin de obicei) s-a umplut cu mesaje de iubire autentice. Zâmbetul de pe fețele lor când le-au primit, neprețuit.

Dragă jurnalule, nu mai pot. Mă războiesc cu colegii să-mi lase voluntarii câte o oră, când am și eu liber, mai am de organizat programul pentru Școala altfel, căci și acolo comisia s-a redus considerabil la... mine.

Dragă jurnalule, pentru prima dată în 22 de ani de catedră simt că am atins pragul de sus al capacităților mele organizatorice. Sunt în burnout. Mă trezesc noaptea fără să știu și fac planuri cu voce tare: „ce-am uitat?” , „Ce mai trebuie făcut?”. Am făcut și un chestionar cu ce-și doresc elevii de școala altfel. Își doresc activități de orientarea carierei, de educație juridică și financiară, de educație pentru sănătate, de ieșiri în natură. Își doresc să li se permită să-și spună părerile și să-și aducă într-o zi animălușele de companie la școală.

Dragă jurnalule, am reușit! Am terminat sceneta cu a VI-a și pantomima cu a XI-a. O poveste cu Albă ca zăpada și una de iubire din vremea pandemiei. Ce frumoși sunt! Mai am să-i trimit lui Paul de la mate-info piesele să le taie și să le mixeze. Andra și Luiza au făcut un teaser video și afișele. Am adunat bănuți și de la sponsori. Cu invitație, discurs și contract de sponsorizare. În dublu exemplar. „Doamna, nu credeam că sunt atâtea lucruri de făcut!” zice Andrei dintr-a XI-a, sufletul voluntarilor. Avem DJ, avem fotografi, avem instructori de dans pentru boboci, fetele IT-ste au făcut și diplomele. Ne mai trebuie cadouri, coronițe, eșarfe pentru Miss și Mister.

Dragă jurnalule, a trecut și balul. Cu o seară înainte terminam și proiectul „Școala altfel” de după vacanță. Mi s-a umflat și mai tare piciorul drept și am făcut o criză de ficat. Ce-au învățat elevii? Cum să organizeze un eveniment, cum să obțină sposorizări, cum să comunice productiv etc.

Dragă jurnalule, sunt în vacanță, lucrez pentru proiecte și concursuri.

Dragă jurnalule, ce înseamnă învățământ inovativ? E simplu. Învățământ inovativ înseamnă elevul în centru, elevul conștient de importanța sa în tot procesul de învățământ, elevul apreciat pentru ce face și încurajat când nu face, elevul ascultat cu atenție și empatie și consultat în proiectele școlii. Pentru că nevoia cea mai mare a elevilor de acum este să fie apreciați pentru ce sunt, ce fac, să fie ascultați, să li se valorizeze părerea, să fie implicați în orice activitate, pentru că doresc mai mult decât se crede să participe la viața școlii și a comunității. Iar, dacă un profesor nu înțelege toate lucrurile astea, plus nevoia de adaptare permanentă la context, nu poate inova.

Dragă jurnalule, de ce uităm atât de des că suntem toți oameni? Calitatea de elev durează 12 ani, cea de om, o viață.

Strategiile didactice între tradiție și inovație

Prof. Frîntu Andreea-Mihaela
Școala Gimnazială Nr.144, Sector5, București

Strategiile didactice interactive promovează o învăţare activă, implică o colaborare susţinută între elevi care, organizaţi în microgrupuri, lucrează împreună pentru realizarea unor obiective prestabilite. Cadrul didactic plasează accentul nu pe rolul de difuzor de mesaje nformaţionale, ci pe rolurile de organizator, facilitator şi mediator al activităţilor de învăţare. Demersul didactic este conceput astfel încât nu îl mai are în centru pe profesor, ci pe elev. Rolul profesorului rămâne unul capital, însă, renunţând la vechile practici educaţionale rigide şi uniforme, el devine organizator al unui mediu de învăţare adaptat particularităţilor şi nevoilor beneficiarilor, facilitând procesul învăţării şi dezvoltarea competenţelor. Proiectând şi realizând activităţi de predareînvăţare-evaluare bazate pe strategii interactive, cadrul didactic oferă elevilor ultiple ocazii de a se implica în procesul propriei formări, de a-şi exprima în mod liber ideile, opiniile şi de a le confrunta cu cele ale colegilor, de a-şi dezvolta competenţele metacognitive. Percepţia cadrului didactic asupra elevilor suportă deci transformări radicale: imaginea elevului - receptor pasiv de informaţii, de cunoştinţe „prefabricate” este înlocuită cu imaginea elevului activ, motivat să practice o învăţare autentică, să-şi formeze competenţe specifice de procesare a informaţiilor, de generare de noi cunoştinţe, de aplicare a acestora în diferite contexte etc.. Ceea ce reprezenta un obiectiv fundamental al educaţiei şcolare - transmiterea, respectiv acumularea de cunoştinţe - trece în plan secund atunci când se doreşte promovarea, la acest nivel, a unei culturi a calităţii. Acum, accentul este plasat pe modul în care informaţiile asimilate sunt prelucrate, structurate, interpretate şi utilizate în situaţii variate. Astfel elevii dobândesc competenţe solide, dar şi încrederea că acestea se vor dovedi operaţionale şi le vor servi în mod autentic în diverse contexte de viaţă.

Pentru a asigura dezvoltarea şi valorificarea resurselor lor cognitive, afective şi acţionale, pentru a-i „instrumenta” în vederea adaptării şi inserţiei optime în mediul socio- profesional, este esenţială construirea unor strategii didactice bazate pe acţiune, aplicare, cercetare, experimentare. Astfel, li se va crea elevilor ocazia de a practica o învăţare de calitate, de a realiza achiziţii durabile, susceptibile de a fi utilizate şi transferate în diverse contexte instrucţionale şi nu numai. Beneficiind de o îndrumare competentă, având suportul unor profesori care îi respectă şi sunt interesaţi continuu de ameliorarea nivelului lor de achiziţii şi competenţe, elevii vor avea posibilitatea să realizeze obiectivele învăţării şi să finalizeze cu succes această activitate. În plus, şi şansele lor de reuşită socială vor spori considerabil.

Strategiile didactice interactive au un rol determinant în activitatea instructiv educativă, fiind prezente în toate etapele conceperii şi realizării efective a acesteia:

a. proiectării, atunci când profesorul, raportându-se la celelalte componente ale procesului de învăţământ (obiective, conţinuturi, timp, forme de organizare etc.), elaborează strategia didactică optimă;

b. în faza de desfăşurare efectivă;

c. a activităţii – strategia didactică devine un instrument concret care permite realizarea obiectivelor propuse;

d. în faza (auto)evaluării, alături de alte componente ale procesului de învăţământ, strategia didactică devine “obiect” al evaluării profesorului, apreciindu-se, în funcţie de rezultatele obţinute, calitatea acesteia şi gradul de corespondenţă cu finalităţile, conţinutul, formele de organizare a procesului de învăţământ.

Strategiile didactice interactive au efecte formative evidente, aspect care nu exclude şi posibilitatea manifestării unor limite ale acestora, în condiţiile în care profesorul nu deţine solide competenţe de aplicare a acestora în practica educaţională. Practicile educative de predare activizantă şi de stimulare a potenţialului creativ al elevului/studentului se înscriu în deziderateleor pedagogiei moderniste şi postmoderniste, de cooperare şi reflexie asupra învăţării. Specific instruirii

interactive este interrelaţia de învăţare care se stabileşte atât între elevi şi profesori cât şi între elevelev. Munca activă şi creativă a elevului are la bază procedee de construcţie a cunoaşterii, de restructurare a ideilor, de regândire a gândirii, metacogniţia. Însuşirea strategiilor metacognitive are în vedere reflectarea din partea elevului asupra propriei identităţi, ca subiect al învăţării, efectuând analize de nevoi şi aşteptări educaţionale proprii intereselor sale, în concordanţă cu particularităţile şi posibilităţile cognitive, practice şi efort intelectual şi fizic de care dispune.

Strategia didactică este modalitatea eficientă prin care profesorul îi ajută pe elevi să acceadă la cunoaştere şi să-şi dezvolte capacităţile intelectuale, priceperile, deprinderile, aptitudinile, sentimentele şi emoţiile. Ea se constituie dintr-un ansamblu complex şi circular de metode, tehnici, mijloace de învăţământ şi forme de organizare a activităţii, complementare, pe baza cărora profesorul elaborează un plan de lucru cu elevii, în vederea realizării cu eficienţă a învăţării.

În elaborarea acestui plan de lucru, profesorul ţine cont de o serie de factori care condiţionează buna desfăşurare a acţiunilor de predare/învăţare/evaluare, variabile ce ţin de elev, de curriculum, de organizarea şcolară şi chiar de profesorul însuşi. Important este ca profesorul să prevadă implicarea elevilor în realizarea acestui plan de lucru, în calitate de subiecţi activi ce contribuie la construireapropriei cunoaşteri.

Strategia didactică – înviziune postmodernistă – devine astfel rodul unei participări colaborative desfăşurate de profesor împreună cu elevii, aceştia completând planul de lucru cu propriile interese, dorinţe de cunoaştere şi de activitate intelectuală. Astfel, aceştia pot să-şi manifeste dorinţa de a învăţa prin cooperare, în echipă, colectiv sau individual, pot să opteze pentru anumite materiale didactice pe care să le folosească, pentru anumite metode, tehnici sau procedee de lucru. Dându-le şansa de a face astfel de opţiuni, profesorul contribuie la creşterea activismului şi a dezvoltării creativităţii propriilor discipoli, iar strategia didactică, izvorâtă din combinarea armonioasă a tuturor factorilor implicaţi, poate conduce cu succes către atingerea dezideratelor propuse, în primul rând către asigurarea învăţării. Şi nu orice învăţare, ci una temeinică, care are legătură cu realitatea, cu interesele şi nevoile elevilor, este utilă şi se realizează prin participarea fiecărui elev în procesul constituirii propriilor înţelegeri.

Bibliografie:

1. Dumitru, I., Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara, 2001.
2. Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001.
3. Voicu-Popescu, Corina. Strategii didactice: definiții, delimitări conceptuale. În: EDICT- Revista educației, nr. 12/2017.

Metodologia didactică între tradiţie şi inovaţie

Prof. înv. preșc. Frîntu Eugenia
G.P.P Nr.8, Slatina

Premisele utilizării metodelor în cadrul sistemelor de instruire actuale trebuie raportate la didactica post-modernă care subliniază legătura dintre cele trei componente ale procesului de învăţământ: predare – învăţare - evaluare, şi teoriile învăţării, care reprezintă fundamentele sistemelor de instruire. Instruirea înseamnă modul de selectare, aranjare, echilibrare, conectare şi transpunere în practică a următoarelor patru categorii de componente:obiectivele instruirii;conţinuturile;strategiile şi metodele; evaluarea.

Eficienţa metodei didactice este relevantă în măsura în care are calităţi transformatoare, fiind înţeleasă drept modalitatea folosită de profesor pentru a-i determina pe elevi să găsească ei înşişi calea proprie de urmat în vederea construirii propriei cunoaşteri. Astfel elevul devine conştient nu numai de conţinutul unui domeniu ci trăieşte şi emoţia de a-l studia, motivându-şi alegerile, realizând o învăţare temeinică. Atunci când alege o metodă didactică, profesorul are în vedere realizarea unor finalităţi bine precizate, specificate şi concretizate sub formă de obiective.

Metodele expozitive (de exemplu: povestirea, descrierea, explicaţia, prelegerea, instructajul, cursul etc.) au avantajul prezentării conţinuturilor unui număr mare de auditori, într-un timp relativ scurt, cu accent pe elementele esenţiale. Rolul profesorului în acest caz se rezumă la cel de emiţător/transmiţător al mesajului educaţional. Esenţială este însă modalitatea în care reuşeşte să capteze şi să menţină interesul şi atenţia concentrată a elevilor pe parcursul expunerii. O condiţie a eficienţei metodelor de tip expozitiv o constituie adaptarea limbajului la particularităţile auditoriului, folosind un repertoriu comun.

În cazul folosirii unei metodologii interactive, rolurile cadrului didactic se diversifică, se îmbogăţesc, astfel că el devine animator, consilier, moderator, participant alături de elevii săi la soluţionarea problemelor, chiar membru în echipele de lucru. Creşte gradul de activism şi de implicare a elevului la activitate, de la simplu receptor la participant activ. Interactivitatea presupune şi o atitudine pozitivă faţă de relaţiile umane, faţă de importanţa muncii în echipă şi o deschidere faţă de cooperare, o atitudine de susţinere a ideilor apărute prin colaborarea cu ceilalţi. Specifică metodelor didactice interactive este şi multirelaţionalitatea între profesor şi elevi, între elev şi colegii săi, pe de o parte, dintre elevi şi conţinut pe de altă parte. Metodele expozitive nu solicită schimburi între agenţii educaţionali, fiind unidirecţionale, mesajul circulând doar dinspre profesorul – emiţător către elevul – receptor.

Metodologia interactivă ţinteşte, pe lângă realizarea obiectivelor de ordin cognitiv (stimularea proceselor cognitive superioare, dezvoltarea capacităţii de a lega cunoştinţele între ele şi de a crea reţele conceptuale, dezvoltarea inteligenţelor multiple etc.) şi atingerea obiectivelor de ordin socio- afectiv (dezvoltarea capacităţilor de comunicare, de dialogare interpersonală şi intrapersonală, stimularea încrederii în sine, stimularea capacităţilor de reflectare asupra proprilor demersuri de învăţare – metacogniţia şi asupra relaţiilor interumane etc.) Există o relaţie strânsă între organizarea şi structurarea conţinutului informaţional, nivelul de abstractizare şi generalizare a cunoştinţelor, dozarea şi prelucrarea metodologică a acestora în manualele şcolare şi luarea unor decizii metodologice din partea profesorului. Maniera tradiţională, lineară, bazată cu precădere pe prezentarea, descrierea, exemplificarea conţinuturilor impune cu precădere în procesul de transmitere – asimilare a cunoştinţelor folosirea metodelor tradiţionale şi de multe ori pasive (metode de expunere orală şi continuă a cunoştinţelor, demonstraţia, exemplificarea etc.). Dacă decizia cadrului didactic vizează prezentarea informaţiilor într-o manieră activ-problematizantă, impunând participarea directă a elevilor în redescoperirea cunoştinţelor, atunci şi metodologia utilizată implică metodele active şi interactive (problematizarea, descoperirea,

colaborarea, studiul de caz, învăţarea reciprocă, etc.) Comunicarea expozitivă a cunoştinţelor are avantajul că scurtează drumul de acces la valorile culturii, la cunoaşterea ştiinţifică care este mai greu accesibilă prin alte metode

. Învăţământul modern pune accent pe poziţia elevului ca subiect activ al propriei formări, pe descoperire şi cercetare, pe creaţie, pe refacerea parcursului ştiinţific în laborator al cercetătorului, însă de multe ori, acestea necesită un timp mai îndelungat care nu se suprapune cu timpul şcolar disponibil.

Valenţele informative ale metodelor expozitive le conferă acestora o poziţie viabilă în ansamblul metodelor didactice, deoarece, într-un timp relativ scurt, unsingur profesor poate transmite unei colectivităţi o cantitate mare de date. Acest lucru apare ca o necesitate mai ales în condiţiile exploziei informaţionale, a accelerării ritmului de dezvoltare culturală şi a apariţiilor de noi descoperiri, fapt ce se reflectă în volumul sporit de cunoştinţe cuprins în programele şi manualele şcolare. Un alt avantaj al metodelor expozitive îl constituie faptul că exsită şi adevăruri care nu pot fi supuse unei verificări directe din partea elevilor. Pe de altă parte, comunicarea de tip expozitiv, prin însăşi faptul că oferă o cale mai scurtă de învăţare, poate avea dezavantajul formalismului, al superficialităţii sau al lipsei operaţionalităţii, elevul acumulând un bogat bagaj de cunoştinţe ce nu-şi găsesc corespondentul în practică sau pe care nu ştie cum să le folosească. Ţine de măiestria cadrului didactic felul în care va reuşi să confere metodelor expozitive valenţe formative, motivând elevii să recepţioneze activ mesajele, prin prelucrare personală şi redare originală. Nu metoda în sine este criticată, ci modul în care este aplicată şi maniera în care este solicitat elevul să răspundă cerinţelor şi sarcinilor de învăţare. În situaţiile în care cadrul didactic alege să transmită elevilor săi cunoştinţe „de-a gata elaborate” şi combină acest fapt cu un stil autoritar prin care impune reproducerea acestora în aceeaşi manieră în care ele au fost predate, intervine dogmatismul şi rigiditatea specifice unui învăţământ bazat pe memorizare şi reproducere, lipsit de aspectele formativeducative ce au în vedere stimularea gândirii şi a operaţiilor ei (analiza, sinteza, abstractizarea, generalizarea, concretizarea), a imaginaţiei, a creativităţii.

În acelaşi timp, metodele interactive accentuează latura formativ-educativă de dezvoltare a personalităţii atât prin oferirea de ocazii de a descoperi şi a valida în practică cunoştinţele teoretice cât şi prin oportunităţile sociale de dezvoltarea atrăsăturilor de caracter, de voinţă şi persverenţă. Specificul metodelor interactive de grup este faptul că ele promovează interacţiunea dintre minţile participanţilor, dintre personalităţile lor, ducând la o învăţare mai activă şi cu rezultate evidente. Acest tip de interactivitate determină identificarea elevului cu situaţia de învăţare în care acesta este antrenat, ceea ce duce la transformarea acestora în stăpânii propriilor transformări şi formări. În condiţiile îndeplinirii unor sarcini simple, activitatea de grup este stimulativă, generând un comportament contagios şi o strădanie competitivă; în rezolvarea sarcinilor complexe, rezolvarea de probleme, obţinerea soluţiei corecte e facilitată de emiterea de ipoteze multiple şi variate. Interacţiunea stimulează efortul şi productivitatea individului şi este importantă pentru autodescoperirea propriilor capacităţi şi limite, pentru autoevaluare. Există o dinamică intergrupală cu influenţe favorabile în planul personalităţii, iar subiecţii care lucrează în echipă sunt capabili să aplice şi să sintetizeze cunoştinţele în moduri variate şi complexe, învăţând în acelaşi timp mai temeinic decât în cazul lucrului individual. În acest fel se dezvoltă capacităţile elevilor de a lucra împreună ce se constituie într-o componentă importantă pentru viaţă şi pentru activitatea lor profesională viitoare. Grupul dă un sentiment de încredere, de siguranţă şi de antrenare reciprocă a membrilor ce duce la dispariţia fricii de eşec şi curajul de a-şi asuma riscul, reducând la minim fenomenul blocajului emoţional al creativităţii. Lucrul în echipă oferă elevilor posibilitatea de a-şi împărtăşi părerile, experienţa, ideile, strategiile personale de lucru, informaţiile; interrelaţiile dintre membrii grupului, emulaţia sporesc interesul pentru o temă sau o sarcină dată, motivând elevii pentru învăţare.

Pe de altă parte, metodele interactive solicită anumite condiţii de timp mai îndelungat faţă de cele expozitive (de exemplu: timp de gândire acordat elevilor, timp de interrelaţionare, timp de expunerea a ideilor individuale şi comune, timp de evaluare etc.), anumite aptitudini ale elevilor de lucrul în colaborare, dorinţă de socializare, capacităţi de comunicare şi

interrelaţionare, precum şi resurse materiale adecvate. Din partea profesorului, metodele didactice interactive necesită poate mai mult decât alte tipuri, un efort de proiectare şi corelare atentă a resurselor în concordanţă cu metodele, tehnicile şi forma de organizare grupală a elevilor, pentru a menţine constant şi pentru mai mult timp interesul elevilor pentru activitate. În lipsa acestui interes de participare din partea elevilor pentru a colabora şi a lucra împreună, metodele interactive nu-şi satisfac condiţiile de eficienţă şi de eficacitate dorite. Ţinând cont că scopul interactivităţii este cel de stimulare a participării la interacţiuni şi la găsirea unor soluţii prin cooperare, mijloacele de învăţământ trebuie să se constituie în factori de sprijinire a lucrului în grup şi de stimulare a învăţării individuale şi colective. Lipsa resurselor materiale adecvate poate conduce la renunţări şi la disconfort cu efecte nedorite asupra învăţării.

Bibliografie:

*** Cerinţele speciale în clasă. Pachet de resurse pentru instruirea profesorilor, UNESCO, 1993,versiunea în limba română (1995) cu sprijinul UNICEF.

2. Cerghit I. Metode de invăţământ Iaşi: Polirom, 2005.

3. Neagu, G. – Sanse de acces la educatie in societatea romaneasca, Editura Lumen, Iasi 2012

4. Surdu E. Prelegeri de pedagogie generală. Bucureşti: Editura Didactică şi Pedagogică,

IMPORTANȚA CREATIVITĂȚII ÎN MEDIUL ȘCOLAR

Dincă Mădălina,
Grădinița cu P.P. „Alexandrina Simionescu Ghica”, Târgoviște

> „Să ne asigurăm că toți oamenii au o bază solidă de cunoștințe și abilități care trebuie să fie așadar obiectivul central al agendei educaționale post – 2015. Aceasta nu înseamnă în primul rând să avem mai mulți oameni cu mai mulți ani de școlarizare; de fapt, acesta e doar primul pas. Este vorba, mai ales, să ne asigurăm că aceștia dobândesc baze solide ale cunoașterii în disciplinele cheie, dezvoltă gândirea creativă, critică și abilități de cooperare și construiesc atribute de caracter, cum ar fi: atenție, curiozitate, curaj și rezistență”. (Andreas Schleicher și Qain Tang, „Abilitățile universale de bază: ce au de câștigat țările” (2015, p. 9)

În calitate de indivizi, cu toții ne creăm propriile vieți prin perspectivele pe care ni le formăm, prin alegerile pe care le facem și prin talentele și pasiunile pe care le-am putea descoperi și urma. Dezvoltarea abilităților creative ale tinerilor este un aspect central pentru îndeplinirea scopului educației. A fi creativ este specific naturii umane și stă la baza progresului cultural. În mod ironic, tocmai abilitățile noastre creative ar putea să ne ducă la pierzanie. Multe dintre provocările cu care ne confruntăm ca specie sunt produsul creativității noastre – conflictele dintre diferitele culturi și abuzul nostru colectiv asupra mediului înconjurător. În această privință, nu lemurienii sau delfinii, cu imaginația lor slab dezvoltată, sunt cei care pun în pericol climatul prin felul în care aleg să trăiască- suntem noi, cei cu o imaginație mult mai bogată și cu abilitățile creativității noastre.

Soluția nu este să ne suprimăm creativitatea, ci să o cultivăm mai serios și cu un scop mai măreț. Pe măsură ce provocările care îi așteaptă pe elevi devin mai complexe, este esențial ca școlile să îi ajute pe toți să își dezvolte capacitățile lor unice pentru gândire și acțiune creativă.

Abilitatea de gândi limpede, de a lua în considerare argumentele într-o manieră clară și de cântări obiectiv dovezile este unul dintre atributele inteligenței umane. Dintre toate lecțiile pe care ni le-a oferit istoria, aceasta este în mod evident una dintre cele mai dificile atunci când trebuie pusă în practică.

Gândirea critică presupune mai mult decât o logică formală. Include interpretarea a ceea ce s-a vrut a fi transmis, înțelegerea contextului, cercetarea atentă a valorilor ascunse și a sentimentelor, judecarea limpede a motivelor, detectarea subiectivității și prezentarea unor concluzii concise în cele mai potrivite forme. Toate acestea necesită exercițiu și pregătire.

Gândirea critică a fost întotdeauna importantă pentru dezvoltarea umană; începe să devină chiar mai importantă. Suntem informați acum din toate direcțiile cu informații, păreri, idei și propuneri care vor să ne atragă atenția. Internetul în sine este sursa de informare cea mai prezentă pe care a născocit-o omenirea și crește exponențial. La fel se întâmplă și cu riscurile de confuzie și distorsionare.

Revoluția digitală vine la pachet cu beneficii imense pentru educația tuturor tinerilor. În același timp, nu a fost niciodată nevoia de a separa informațiile de păreri, sensul de nonsens și onestitatea de înșelătorie. Gândirea clară și critică ar trebui să fie centrul fiecărei discipline școlare și un obicei cultivat în afara școlii (Robinson, 2015, p.199-200).

În întreaga lume se produce o mare schimbare. Dacă mai demult erau de ajuns să știi și să faci lucruri, lumea noastră nesigură necesită o învățare suplimentară. Ele pot fi numite „capacități” sau „competențe” și le vor fi utile copiilor atât în școală, cât și mai târziu în viață.

Din ce în ce mai mult „caracter” este cuvântul folosit pentru a descrie grupul de capacități care ne sunt utile în viață, cu o clarificare suplimentară a termenului de „caracter de performanță”, sugerând acele atribute care sunt asociate

cu excelența în situații unde se cere performanța – un test academic, un examen, o competiție sportivă sau orice altă activitate extracurriculară în care este necesară demonstrația concentrată a unei îndemânări anume.

Toate acestea înseamnă că toți tinerii dezvoltă un fundament solid al cunoștințelor și aptitudinilor în timpul școlii, dar că trebuie, de asemenea, să dobândească și un set de capacități importante (Lucas, Spencer, 2017, p. 3).

Schimbarea este generată de o serie de factori, precum:

-Unul dintre „paznicii” standardelor comparative globale, PISA, se mișcă în această direcție. În 2012, precum și în cazul testelor pentru persoanele de peste 15 ani la limba engleză, matematică și știință, au introdus un „domeniu inovator de evaluare” numit „rezolvarea creativă a problemelor”. Aceasta a devenit „rezolvarea problemelor prin colaborare” în 2015 și a devenit „competență globală” în 2018. Domeniul de evaluare al anului 2021 este „gândirea creativă”.

- Cercetătorii din întreaga lume încep să se pună de acord asupra capacităților care le sunt și le vor fi de folos copiilor la școală și în lumea reală: Ron Berger, Anna Craft, Carol Dweck, Howard Gardner, Ron Ritchhart, Sir Ken Robinson ș.a.)

-Organizațiile și cadrele bine evidențiate încep să își găsească o cauză comună cu ideea de capacități. Proiectul „The Assessment and Teaching of 21 st Century Skills („Evaluarea și predarea competențelor secolului XXI”), „Building Learning Power” („Construirea puterii de învățare”) precum și organizații din România: Fundația Noi Orizonturi, Asociația OvidiuRo, Proiectul Merito, Proiectul SuperTeach ș.a.

-Liderii din întreaga lume care ne inspiră, ne arată, treptat, că poți include cu succes capacitățile în curriculum formal/non-formal al școlilor, dacă există dorința de a face astfel.

Întrebarea fundamentală este: „Care este scopul educației?” Oamenii au păreri foarte diferite când răspund la această întrebare, întrucât înseamnă lucruri diferite pentru oameni diferiți, în funcție de valorile lor culturale și de felu1 în care văd aspectele conexe ca etnia, genul, sărăcia și clasa socială. Nu înseamnă că nu putem discuta problema sau nu putem face nimic în privința ei. Doar trebuie să definim clar termenii: „învățare”, „educație”, „training” și școală, termeni care, uneori sunt confundați.

„Învățarea” este procesul prin care dobândim aptitudini și noi cunoștințe. Ființele umane sunt organisme care învață și sunt curioase. Din momentul în care se nasc, copiii mici au un apetit vorace pentru învățare. Pentru prea mulți, acel apetit începe să scadă pe măsură ce urmează școala. A-l menține viu este cheia transformării educației.

„Educația” se referă la programe de învățare organizate. Premisa care stă la baza educației formale este că tinerii trebuie să știe, să înțeleagă și să fie capabili să facă lucruri pe care, altfel, nu le-ar ști, înțelege sau nu le-ar putea face dacă ar fi lăsați de capul lor.

„Trainingul” este o formă de educație axată pe învățarea unor aptitudini punctuale.

Prin „școli” nu înțelegem doar spațiile convenționale cu care suntem obișnuiți pentru copii și adolescenți, includem aici toate formele de școlarizare la domiciliu, adunări informale, fizice sau online, de la grădiniță și până la facultate și mai departe. Unele aspecte ale școlilor tradiționale au puțin de-a face cu învățarea și chiar pot să o împiedice activ. Revoluția de care avem nevoie presupune regândirea felului în care școlile funcționează și a ceea ce este considerat ca fiind școală. De asemenea, este vorba despre a avea încredere într-o poveste diferită despre educație.

„Scopurile educației constau în a le permite elevilor să înțeleagă lumea din jurul lor și talentele dinăuntrul lor, în așa fel încât să devină indivizi împliniți și cetățeni activi, plini de compasiune.” (Robinson, 2015, p.22).

Deși educația este acum o problemă globală, este inevitabil un proces local. A înțelege acest lucru este cheia pentru transformare. Lumea trece prin schimbări revoluționare. Avem nevoie de o revoluție și în educație. Asemenea celor mai multe revoluții, aceasta se apropie de multă vreme, iar în multe locuri deja începe să se manifeste. Nu vine de sus în jos; vine, așa cum trebuie, de jos în sus.

Bibliografie

1. Bocoș, M. (2013), *Instruirea interactivă*- ghidul profesorului, Ed. Polirom
2. Claxton, G. (2002), *Building Learning Power*, Bristol:TLO Ltd
3. Duron, R., Limbach, B., and Waugh, W. (2006). *Critical Thinking Framework for Any Discipline*
4. Gardner, H. *(2018), Inteligențe multiple – noi perspective, Ed. Curtea Veche*
5. Judkins, R. (2018), *Arta gândirii creative*, Editura: Vellant
6. Kolb, D. (1984), *Experiential Learning: Experience as the Sourse of Learning and Development, Englewood Cliffs*, NJ:Pretince - Hall
7. Lucas, B., Spencer, E.,(2017), *Predarea gândirii creative*, Ed. DPH
8. Stoica, A. (2004) *Creativitatea pentru studenti si profesori*, Editura: Institutul European
9. Schleicher, A., Tang, Q. (2015), *Knowledge and skills Transform Lives and Societies*, Universal Basic Skills: What

Egalitatea de șanse și combaterea prejudecăților în sistemul educațional românesc

Prof. Boboia Mariana
Șc. Gimnazială Livezile, Alba

Egalitatea de șanse reprezintă conceptul conform căruia toate fiinţele umane sunt libere să-şi dezvolte capacităţile personale şi să aleagă fără limitări impuse de roluri stricte. Egalitatea de șanse are la baza asigurarea participării depline a fiecărei persoane la viața economică și socială, fără deosebire de origine etnică, sex, religie, vârstă, dizabilități etc Școala , alături de familie și alți factori de ordin social cum este mass media au rolul de a descuraja discriminarea între persoane de orice tip astfel încât fiecare dintre noi să se simtă respectat și valorizat.

În anii postdecembriști școala românească a trecut prin numeroase schimbări ale viziunii învățământului adresat persoanelor cu dizabilități și este intr-o perpetuă adaptare la nevoile acestora prin încercarea de a include și a armoniza actul educațional prin individualizarea învățării.Egalitatea șanselor de instruire este teoretic garantată în aproape toate țările lumii, dar realizarea practică a acestui principiu generos continuă să rămână una din cauzele de importanță majoră ale reformelor. Conceptul de „egalitate“ înseamnă astăzi ceva mai mult decât drepturile egale pe care democrații secolului trecut le revendicau cu entuziasm pentru toți cetățenii; ea înseamnă o egalitate reală a șanselor individuale de promovare socială, iar educația este instrumentul cel mai important în dezvoltare.

Egalitatea şanselor semnifică, în fapt, oferirea de opţiuni multiple pentru capacităţi şi aptitudini diferite, „o educaţie pentru toţi şi pentru fiecare”, o educaţie deschisă pentru toate persoanele, indiferent de vârstă şi condiţii socio-economice, dar şi o educaţie pentru fiecare, în funcţie de nevoile sale specifice – evitându-se omogenizarea şi încurajându-se diversitatea – care să creeze premisele egalităţii şanselor de acces în viaţa socială. Această opţiune a fost susţinută de politicile de egalizare a şanselor care au avut ca obiective combaterea excluziunii şi selecţiei exacerbate, formarea competenţelor de bază pentru toţi indivizii, educaţia de tip „a doua şansă” pentru cei care au părăsit sistemul educativ, integrarea educaţiei formale cu educaţia non-formală şi educaţia informală, astfel încât să se extindă situaţiile de învăţare.

Din nefericire, analizând cu obiectivitate observăm în practica de zi cu zi că sistemul românesc a recurs la aceste schimbări de ordin organizatoric fără a pregăti societatea și în mod special resursa umană.De asemenea există în acest moment un gol de resurse de ordinul mijloacelor cum sunt manualele, auxiliarele, sistemele de calcul și IT care ar putea facilita individualizarea învățării.

În categoria copiilor defavorizaţi îi putem include pe cei proveniţi din familii monoparentale sau orfani de ambii părinţi, copiii ai căror părinţi sunt şomeri, au grave probleme de sănătate sau un comportament imoral, copiii care locuiesc în zone izolate sau îndepărtate şi a căror şcolarizare depinde de existenţa unui mijloc de transport şi copiii de etnie rromă care se integrează cu greutate în colectivul clasei de elevi.

Cea mai bună soluţie pentru un sistem educativ care să răspundă nevoilor tuturor elevilor se dovedeşte a fi educaţia incluzivă, caracterizată prin următoarele principii: dreptul fiecărui elev la educaţie pe baza egalităţii şanselor; nici un elev nu poate fi exclus din educaţie sau supus discriminării pe motive de rasă, religie, culoare, etnie, sex, limbaj, dizabilităţi; şcoala se adaptează la nevoile elevilor; diferenţele individuale între elevi constituie o sursă de bogăţie şi diversitate, şi nu o problemă. Școala incluzivă are la bază un curriculum adaptat în raport cu nevoile copiilor dar și pregătirea colectivului de profesori și elevi,

Educaţia pentru diversitate este un răspuns la pluralismul de toate felurile cu care ne confruntăm. Valorificarea diversităţii permite toleranţa; recunoaşte, apreciază şi facilitează procese implicate în explorarea şi descoperirea noului, conduce la întărirea relaţiilor în cadrul comunităţii şi măreşte posibilităţile tinerilor de a se realiza într-o societate pluralistă,

din ce în ce mai complexă. Instituţiile de învăţământ trebuie să ia măsuri potrivite pentru eliminarea oricărei forme de discriminare prezente în interiorul lor.

Şcoala românească trebuie să construiască diverse strategii pentro o tratare pluralistă a diversităţii și de înlăturare a prejudecăţilor legate de starea de sănătate, rasă, clasă socială sau etnie; eliminarea unor practici care dezavantajează persoane şi grupuri de elevi.

Conceptul de „egalitate“ înseamnă astăzi ceva mai mult decât drepturile egale pe care democraţii secolului trecut le revendicau cu entuziasm pentru toţi cetăţenii; ea înseamnă o egalitate reală a şanselor individuale de promovare socială, iar educaţia este instrumentul cel mai important în dezvoltarea la maximum a acestor şanse.

Bibliografie:

1. Creţu D., Nicu A. – „Pedagogie pentru definitivat şi gradul didactic II”, Editura Universităţii „Lucian Blaga” Sibiu, 2009.

2. Mara D. – „Strategii didactice în educaţia incluzivă”, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 2004.

3. Verza E., Păun E. – „Educaţia integrată a copiilor cu handicap”, UNICEF şi RENINCO, Bucureşti, 2008.

Motiver les élèves en classe de FLE, un défi pour le professeur

Profesor, Duican Mihaela-Maria
Școala Gimnazială Mădulari și
Școala Gimnazială „Ioan Didicescu”, Voicești

L’absence de motivation pour l’étude du français langue étrangère chez les élèves paraît d’abord un obstacle insurmontable dans une démarche pédagogique organisée dans un cadre scolaire. Le professeur a le rôle d’amener l’élève à se décider à apprendre, à fournir les efforts et le travail nécessaire à tout apprentissage.

Pour la plupart des élèves le français n’est pas une langue à apprendre, mais une simple matière scolaire à étudier obligatoirement pendant plusieurs années d’école. Dans de nombreuses classes le professeur enseigne encore le français comme s’il participait à une course d’obstacles : decouverte de nouveaux textes, explication du vocabulaire par le professeur, exposition de différents points de grammaire, exercices grammaticaux et une faible tentative d’utiliser la langue française comme jeu de question-réponses entre le professeur et quelques élèves et tout cela qui se répète dans la classe suivante. Dans ce scénario, la langue n’est pas identifiée et reconnue comme un outil ce communication, elle ne set pas à présenter son univers personnel ou à decouvrir une culture différente, elle reste, malheureusement, une langue morte.

En réalité, le français est son, musique, saveur, parfum, goût et couleur. Trouver du plaisir à apprendre et à enseigner le français implique une mise en activité concrète sur la langue, une prise en considération du sens et de l’émotion chez l’apprenant.

Utiliser l’émotion pour faire s’exprimer l’élève est un élément très important du procès pédagogique. Aussi l’humour est très efficace dans la motivation des apprenants dans une classe de langue car l’émotion et l’humour lui donnent son statut de langue vivante.

Ce que le professeur peut faire pour attirer et séduire ses élèves c’est donner à l’enseignement du français une identité, une qualité qui le rende d’utilité évidente au-delà de la maîtrise linguistique.

Voici quelques questions simples que tout professeur devrait se poser sur la pratique au quotidien de l’enseignement d’une langue : combien de temps parle le professeur en classe ? Quel est le temps de parole des élèves ? Les élèves sont-ils encouragés à s’exprimer, même s’ils font des fautes ? (En tant que professeur, il faut savoir repérer la faute de l’élève et l’exploiter pour un apprentissage centré sur l’apprenant. La faute est souvent mal vécue par l’élève et radicalement sanctionnée par les professeurs à tel point que l’apprenant se décourage jusqu’au point où il perd confiance en soi et ne veut plus étudier.) Qui travaille le plus en classe ? L’élève ou le professeur ? Combien d’élèves n’ont pas du tout participé à l’activité du cours ? Que faisaient-ils en ce temps ? Qu’est-ce que les élèves ont appris réellement ? Ont-ils crée un produit collectif, un résultat d’équipe ?

Actuellement tous les outils et les ouvrages spécifiques pour aider le professeurs dans sa démarche pédagogique citent comme objectifs fondamentaux de l’enseignement d’une langue des valeurs extralinguistiques : le développement personnel, l’esprit critique, la tolérance, l’ouverture aux autres cultures, la valorisation du plurilinguisme et de la diversité culturelle, la citoyenneté européenne.

De nos jours, avec Internet, il y a une véritable révolution du mode des échanges et du partage de l’information et des savoirs, les sites pour les enseignants, les équipes pédagogiques se sont multipliées et offrent à chaque professeur la possibilité de partager ses expériences, de trouver des idées et des pistes d’exploitation pour ses classes afin de motiver ses élèves et leur offrir un enseignement de qualité.

On voit apparaître de plus en plus d’espaces numériques de travail très motivantes pour le travail à distance, dans les périodes de confinement. Dans ces espaces les groupes ou les classes d’élèves mutualisent leurs expériences, leurs

connaissances, leurs idées et leurs documents, tout en participant activement à la vie de la communauté. Les classes virtuelles sont déjà une réalité évidente où l'élève a plus d'autonomie dans son apprentissage. Dans cet espace virtuel le professeur ne disparaît pas, il est encore une fois confirmé comme ayant un rôle de conseil, de ressource, de partenaire dans l'apprentissage qui fait une selection des meilleurs outils à offrir aux élèves pour l'étude.

Quelques idées concrètes pour l'activité motivante en classe de français : diversifier les formes de travail des élèves, individuel, en tandème, en petit groupe, en tutorat, utiliser plus de technologie, Internet, applications pour smartphones, TBI, en fonction des possibilités de l'établissement, multiplier les supports utilisés pour étudier : non seulement le manuel, mais aussi des chansons, des films, des images, des jeux, des articles de presse, des sites internet pour rendre l'apprentissage actuel et diversifié. Le professeur propose à ses élèves une relation vraie avec la langue étudiée par des sorties thématiques, des voyages d'étude, des projets collaboratifs avec d'autres classes en langue française, écrire un journal, faire une révue, participer à des concours, sont autant d'actions motivantes pour les apprenants.

En conclusion, pour motiver les élèves, un professeur doit redéfinir sans cesse sa démarche, être actuel, essayer et explorer le possible, partager et communiquer avec ses collègues, faire confiance aux élèves pour une pédagogie de la réussite.

Bibliographie

BYRAM M, BEACCO J-C, Guide pour l'élaboration des politiques linguistiques éducatives en Europe, Conseil de l'Europe, Strasbourg, 2003

LAMY, A., La pédagogie de la faute, CIEP/BELC, 1981.

TAGLIANTE, C., La classe de langue, CLE International, 2006

Manuel de formation professeurs de français, Investeste in oameni, fondul social european , Programul Operational Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane 2007-2013

Forme de evaluare la fizică

Prof. Berendei Diana Gabriela
Şcoala Gimnazială ”Alexandru Macedonski” Craiova

În orice tip de activitate didactică, inclusiv în procesul de evaluare a cunoştinţelor de fizică ale elevilor, se pot distinge, în funcţie de momentul şi modul de aplicare, trei tipuri distincte de evaluări:

a) *Evaluarea iniţială* constă în realizarea unor operaţii de măsurare şi apreciere a cunoştinţelor la începutul unei activităţi didactice. În practica şcolară actuală astfel de evaluări se concretizează prin: concursuri şi examene de admitere într-o formă superioară de învăţământ, lucrări de control la început de an sau de semestru, teste de verificare administrate la începutul unei teme sau capitol nou de studiu. Evaluarea se poate realiza prin probe orale, scrise sau practice.

Profesorul de fizică trebuie să conceapă testele de evaluare initială astfel încât ele să îi permită cunoaşterea cât mai exactă a capacităţii de învăţare a elevilor, a abilităţilor şi intereselor acestora. Aceasta îl va ajuta pe profesor în alegerea strategiei optime şi a programului de instruire.

b) *Evaluarea sumativă* presupune o evaluare realizată la finalul unei etape de instruire: capitol, semestru, an şcolar. Acest tip de evaluare reflectă nivelul unor cunoştinţe ale elevilor la momentul respectiv, fără să fie totuşi capabilă să dea o imagine asupra valorii de ansamblu a subiecţilor. Din acest punct de vedere, evaluarea sumativă este utilă pentru realizarea funcţiilor de ierarhizare şi, eventual, de reglare prin conexiune inversă ale evaluării. Ea este mai puţin utilă pentru subiectul evaluat, fiind însă de folos pentru profesor, în activitatea cu generaţiile viitoare de elevi. În concluzie acest tip de evaluare nu are caracter ritmic, oferă o verificare parţială şi nu are un caracter stimulativ.

c) *Evaluarea continuă* sau formativă reprezintă modalitatea optimă de evaluare a cunoştinţelor în învăţământul modern. Principala caracteristică a acestui tip de evaluare este legată de ritmicitatea şi caracterul de masă pe care îl asigură: toată clasa este verificată, probele sunt colective iar modalităţile de verificare pot fi dintre cele mai variate. Evaluarea continuă presupune verificarea rezultatelor pe tot parcursul procesului didactic, operând în general pe secvenţe de învăţare mici. O astfel de evaluare permite profesorului o intervenţie promptă în remedierea lipsurilor constatate şi în proiectarea activităţilor de instruire următoare.

În etapa actuală de reformare a procesului educaţional, evaluarea a capătat şi ea valenţe noi, presupunând o activitate intensă din partea profesorului. Un accent special se pune acum pe evaluarea continuă, dar aceasta se completează cu celelalte două tipuri de evaluari, iniţială şi sumativă. La fizică, evaluarea va urmări nu numai cunoştinţele căpătate de elevi, ci şi gradul în care acestea sunt operative, se reflectă în deprinderi practice, aplicative. O atenţie specială trebuie acordată de către profesorul de fizică obiectivităţii cu care realizează evaluarea elevilor. Fizica, prin caracterul ei ştiinţific riguros, permite stabilirea unor criterii precise de evaluare, fapt care, utilizat corect de profesor, poate să conducă la o eficienţă sporită a evaluării, la creşterea încrederii elevilor în acest proces.

Bibliografie

1. Constantinescu R., Stoenescu G., *Metodica predării fizicii*, Editura Sitech, Craiova, 1999
2. Cerghit I. (coord.), *Perfecţionarea lecţiei în şcoala modernă*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1983
3. Anghel S., *Metodica predării fizicii*, Editura Arg-Tempus, Piteşti, 1995
4. Ciascai L., *Didactica fizicii*, Editura Corint, Bucureşti, 2001
5. Marciuc I., *Formarea continuă a cadrelor didactice*, Editura OMNISCOP, Craiova, 1998

6. Stanciu M., *Reforma conţinuturilor învăţământului. Cadru metodologic*, Editura Polirom, Iaşi, 1999

7. Joiţa E., *Ghid metodologic pentru elaborarea lucrării pentru gradul I*, Editura Polirom, Iaşi, 2000

8. Haralamb A., Haralamb D., Oniciuc A., Oniciuc D., *Ghid metodic pentru profesorii de fizică*, Editura Alfa, Neamţ, 2002

9. Ministerul Educaţiei şi Cercetării, Consiliul Naţional pentru Curriculum, *Ghid metodologic pentru aplicarea programei de fizică – clasele VI – VIII*, Editura Aramis, Bucureşti, 2001.

Modalități de implicare a familiei în grupele Step by Step

SAS MĂDĂLINA IOANA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.11,
SATU MARE,JUD.SATU MARE

Step by step pune în prim plan acceptarea și respectarea diversității,valori construite prin cooperare și comunicare cu familiile copiilor.În alternativa Step By Step se crează un mediu în care potențialul copiilor poate fi amplificat ,în care dezvoltarea este sănătoasă ,în respect pentru unicitatea fiecărui copil.

Valorile insuflate copiilor sunt încrederea în sine și încrederea în propriu talent , curiozitatea , ascultarea,gândirea critică ,expresia de sine,creativitatea respectarea diversității,bucuria și responsabilitatea.

Modalități de implicare a familiei:

- *Participarea la întruniri familiare lunare programate la momente corespunzătoare;*
- *Lucrul în sala de grupă cu copiii (părinte voluntar);*
- *Construirea sau confecționarea de materiale;*
- *Ajutor acordat organizării de excursii;*
- *Planificarea unor evenimente speciale (sărbători,zile de naștere);*
- *Trimiterea de materiale de acasă;*
- *Participarea la evenimente organizate pentru părinți;*
- *Participarea în cadrul grupurilor de opinie și dialog*

Implicarea membrului din familie ca voluntar în sala de grupă:

Etape:

1.Distribuirea chestionarului la început de an școlar;

2.Exprimarea dorinței părintelui voluntar de a participa și consemnarea zilei în graficul de prezență;

3. Scrisoarea pentru părintele voluntar;

4. Discuții referitoare la desfășurarea zilei cu părintele voluntar;

5. Scrisoarea de mulțumire;

Cum procedăm?

- *Centralizăm/Notăm răspunsurile din chestionar;*
- *Stabilim cu părintele ziua în care dorește să participe;*
- *Înmânăm scrisoarea ;*
- *Stabilim împreună activitățile în care se va implica;*
- *Îi prezentăm sala de grupă,centrele de activitate,afișele care îi sunt utile ,dar și regulile grupei, rugându-l să aibă aceleași așteptări cu care copiii sunt obișnuiți;*
- *Afișăm o scrisoare de mulțumire cu fotografii din cadrul activității;*

Scrisoarea pentru membrul familiei voluntar

Dragă părinte/bunic/frate /...voluntar,

Ne bucurăm că ți-ai exprimat dorința de a petrece câteva ore alături de copii în sala de grupă!

Înainte de a veni la grădiniță trebuie să știi câteva aspecte care te vor ajuta să te simți bine alături de noi:

În primul rând ,dorim să îți recomandăm să te îmbraci confortabil ca să poți să te așezi lânga copii și să te joci cu ei! Apoi este nevoie să știi ,că toți copiii sunt importanți.Încearcă să acorzi atenție fiecăruia!

Fii atent la regulile grupei și la informațiile afișate la fiecare centru referitor la, ,,Ce învață copilul?”și “Cum poți extinde jocul copilului?” Cu ajutorul lor vei reuși să dirijezi învățarea copilului și te va ajuta să ai aceleași cerințe cu care copiii sunt obișnuți! Dacă ai întrebări, nu ezita să le adresezi educatoarei ori de câte ori simțiți nevoia!

Nu face în locul copilului lucruri pe care el ar putea sa le facă! Încurajază-l mereu și oferă-i ajutor doar dacă are nevoie cu adevărat!

Dacă ai idei în legătură cu ce ai vrea să faci cu copiii, te rog să le transmiți educatoarei! Împreună veți putea alege activitățile în care te vei implica.

Te rugăm să nu comentezi comportamentul copilului de față cu acesta!

În cazul în care observi la un alt copil un comportament neadecvat, te rugăm să nu discuți cu alți adulți, cu părinții lui sau cu alți membrii ai familiei acestuia!

Noi avem convingerea că te vei simți bine alături de noi și te așteptăm cu mare drag!

Echipa de educatoare!

Pentru o transparență a demersului didactic de la grupă, părinții pot oricând participa la activitate și lor le este dedicată ,,Pagina părinților” (cu informații privind tematica săptămânii, materiale necesare, poezii învățate, mulțumiri adresate părinților ș.a.) și ,,Caietul cu sugestii”.

Între grădiniță și familie trebuie să existe un parteneriat real. Părinții trebuie să solicite informații cu privire la evoluția copilului, să se implice și să colaboreze permanent cu educatoarele.

Părinții și educatoarele au în egală măsură responsabilitatea relației de colaborare, comunicare și respect, totul în beneficiul copilului.

IMPORTANȚA TEHNOLOGIEI INFORMAȚIEI ŞI COMUNICAȚIILOR ÎN PROCESUL DIDACTIC

Adriana Ciobotar
Colegiul Național “Dimitrie Cantemir” Oneşti

Sarcina educaţiei şi formării bazate pe noile tehnologii ale informaţiei şi comunicării nu este de a demonstra că are rezultate imediate într-o întrecere cu alte tipuri de sisteme educaţionale, ci de a substitui o parte din structurile actuale cu un nou, spectru de performanţe superior, în întâmpinarea schimbărilor inerente ce au loc în cultura şi civilizaţie.

Cu certitudinea că tehnologiile informaţiei şi comunicării vor deveni instrumente de utilitate universală, este necesar să se dezvolte în acest sens un nou mod de gândire şi comportament care va permite cadrelor didactice să facă fată oricărei noi cerinţe. Fiecare profesor va trebui sa capete o formaţie de bază în domeniul TIC.

Un sistem de eLearning (de formare la distanţă sau educaţie virtuală) constă într-o experienţă planificată de predare-învăţare, organizată de o instituţie ce furnizează mediat materiale într-o ordine secvenţială şi logică pentru a fi asimilate de studenţi în manieră proprie, fără a constrânge agenţii activităţii la coprezenţă sau sincronicitate. Medierea se realizează prin modalităţi diverse, de la material pe discheta sau CD (eventual prin corespondenţă), la tehnologii de transmitere a conţinuturilor prin Internet.

TIC este din ce în ce mai importantă pentru şcoala generala, pentru elevii ale căror studii pot include elemente vocaţionale şi pentru elevii cu nevoi speciale sau handicap medical, care îi împiedică să urmeze o clasă obişnuită.

Într-adevăr, recunoaşterea de către scoli a calităţilor şi cunoştinţelor dobândite în afara clasei va fi un factor important în asigurarea faptului ca elevii vor fi în continuare motivaţi sa înveţe. De exemplu, o experienţa bogată şi intensă a tehnologiei de acasă este de aşteptat sa conducă mulţi elevi spre scoli cu o mare varietate de calităţi TIC. Pentru a preveni asemenea elevi de a deveni frustraţi şi afectaţi, aceste capacitaţi vor fi nevoite sa fie recunoscute şi dezvăluite în diferite programe de studiu.

Calculatorul oferă posibilităţi reale de individualizare a instruirii. El nu este doar un mijloc de transmitere a informaţiei ci poate oferi programe de învăţare adaptate conduitei şi cunoştinţelor elevului.

Conceptul de *asistarea procesului de învăţământ cu calculatorul* include:

- predarea unor lecţii de comunicare de noi cunoştinţe;
- aplicarea, consolidarea, sistematizarea noilor cunoştinţe;
- verificarea automată a unei lecţii sau a unui grup de lecţii;
- verificarea automată a unei discipline şcolare sau a unei anumite programe şcolare.

Utilizarea calculatorului în procesul de învăţământ devine din ce în ce mai importantă (chiar indispensabilă) deoarece:

- are loc o informatizare a societăţii;
- mediile de instruire bazate pe informatică oferă un puternic potenţial educativ.

Prezentăm câteva direcţii în care acomodarea încă din şcoală cu tehnica de calcul influenţează formarea intelectuală a elevilor.

- *Stimularea interesului faţă de nou.* Deschiderea pe care o oferă tehnica de calcul în imaginea softului educaţional elimină riscul ca subiectul să se plictisească sau ca activitatea să intre în rutină.
- *Stimularea imaginaţiei.* Până la deprinderea primelor noţiuni de programare de obicei copiii iau contact cu lumea calculatoarelor prin intermediul jocurilor. Varietatea subiectelor abordate de acestea stimulează imaginaţia celor care le utilizează, cu atât mai mult cu cât aceste programe sunt special concepute astfel încât să dezvolte fantezia,

inventivitatea, rapiditatea luării deciziilor, reflexele. Pe măsură ce subiecţii încep să scrie propriile programe se produce acea creştere a gradului de maturizare intelectuală proprie situaţiei în care cel ce învaţă este implicat direct în actul învăţării, devenind din obiect, subiect al învăţării.

- *Dezvoltarea unei gândiri logice*. Descompunerea unei probleme în etape organizate secvenţial, organizarea logică a raţionamentului, reprezintă demersuri cognitive de pe urma cărora gândirea subiecţilor câştigă în profunzime şi rapiditate, pregătind astfel terenul viitoarelor elaborări mentale cu un înalt grad de rafinare. Calculatorului trebuie să i se ofere problemele descompuse la nivel de instrucţiuni ce vor fi executate secvenţial. A şti ce să ceri sistemului de calcul impune o astfel de ordonare superioară a gândirii, fapt ce are drept consecinţă creşterea capacităţii subiectului de a formula întrebări şi de a clasifica nivelurile de subprobleme ale unei probleme date, de a o rezolva mai repede şi de a expune mult mai clar celor din jur rezultatele obţinute.
- *Pot fi simulate pe ecran fenomene şi procese,* care altfel pentru şcoli ar fi experienţe greu accesibile (cost ridicat, periculozitate, îndepărtarea în timp şi spaţiu etc.).
- *Se poate optimiza randamentul predării*, prin prezentarea cu ajutorul ecranului a unei largi varietăţi de exemple sau modele asociate unei secvenţe de lecţie. Aceasta conduce la stimularea inventivităţii şi aplicativităţii, a spiritului participativ şi anticipativ ale celui care învaţă.
- *Formarea intelectuală a tinerei generaţii se va face în spiritul autoeducaţiei*.
- *Elevul învaţă în ritm propriu* fără emoţii şi perturbări ale comportamentului determinate de factorii de mediu.
- *Aprecierea obiectivă* a rezultatelor şi progreselor obţinute.

Printre activităţile şcolare care pot fi realizate cu ajutorul calculatorului enumerăm:

- realizarea sau procesarea unui document scris cu un editor de texte;
- prezentarea informaţiei sub formă grafică (tabele, scheme), sau chiar realizarea unor desene, creaţii artistice etc.
- realizarea unor calcule numerice, mai mult sau mai puţin complicate, în scopul formării
- deprinderilor de calcul sau al eliberării de etapa calculatorie în rezolvarea unor probleme,
- prelucrarea unor date;
- realizarea şi utilizarea unor *bănci de date* adică stocarea de informaţii dintr-un domeniu
- oarecare într-o modalitate care să permită ulterior regăsirea informaţiilor după anumite
- criterii;
- învăţarea unui limbaj de programare;
- realizarea unor laboratoare asistate de calculator (fizică, biologie, chimie).

Se disting două moduri în care calculatorul preia o parte din sarcinile profesorului:

- *direct* : când computerul îndeplineşte principala sarcină a profesorului, adică predarea;

Intervenţia directă a computerului se poate face printr-un ***soft educaţional*** şi constă în utilizarea computerului pentru controlul şi planificarea instruirii de intervenţie a computerului în instruire.

- *indirect* : computerul funcţionează ca manager al instruirii.

Intervenţia indirectă constă în utilizarea computerului pentru controlul ţi planificarea instruirii în care calculatorul preia o parte din sarcinile profesorului.

Softul educaţional rezultă dintr-un laborios proces de proiectare care are trei mari etape:

1. stabilirea temei
2. proiectare pedagogică
3. realizare informatică

Stabilirea temei trebuie să răspundă la o întrebare esenţială: suportul informatic aduce un plus de calitate transmiterii/receptării informaţiei? Cu alte cuvinte este informaţia oferită mai uşor asimilabilă sau mai trainică ?

Astfel distingem :

- *softul interactiv de învăţare* are înglobată o strategie care permite controlul permanent
- *soft de simulare*
- *soft de investigare* - elevului nu i se prezintă informaţiile deja structurate (calea de parcurs) ci este un mediu de unde elevul poate să îşi extragă singur informaţiile
- *soft tematic,* de prezentare, abordează subiecte/teme din diverse domenii arii curriculare din programa şcolară, propunându-şi oferirea unor oportunităţi de lărgire a orizontului cunoaşterii în diverse domenii
- *soft de testare/evaluare*
- *softuri utilitare* sunt instrumente dicţionare, tabele, editoare
- *jocuri educative* în care sub forma unui joc se atinge un scop didactic
- *soft de administrare şi management educaţional* este un produs de suport al activităţilor şcolare sau de instruire în general.

Profesorul care are la dispoziţie o platforma de învăţare îşi alege momente de lecţie pe teme din programă, dar poate, la rândul lui, să îşi creeze fragmente în funcţie de feedbackul primit de la un anume grup de elevi sau în funcţie de strategia pe care şi-o propune. Marele avantaj este posibilitatea de a primi feedback de la toţi elevii clasei, care pot lucra independent, pe nivele de pregătire sau pe clase de abilităţi, actul educaţional poate fi modelat direct pe grupul cu care se lucrează, flexibilitatea şi adaptabilitatea conţinuturilor educaţionale fiind condiţii ale îmbunătăţirii rezultatelor învăţării.

Bibliografie :

1. Bocu D., Danciu D., ş. a. – Informatică generală, Editura Fundaţiei România de mâine, Bucureşti, 1999
2. Bucerzan D. Vulpe A. – Lecţii de utilizare a calculatoarelor, Casa de Editură Albastră, Cluj – Napoca, 2000
3. Chiorean L., Chiorean M. – PC Iniţiere Hard şi Soft, Casa de Editură Albastră, Cluj – Napoca, 1999
4. Mircea Băduţ – Informatică în management, Editura Albastră, Cluj – Napoca, 2003

INOVAȚIE IN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

Profesor înv.primar, Bălțatu Laura
Școala Gimnazială, comuna Frâncești

În societatea contemporană, cu schimbări rapide și efecte imediate, educația și învățământul trebuie reînoite, completate, adaptate, astfel încât putem vorbi despre o permanentă inovație și creație în activitatea didactică. Obiectivul general este acela de a promova creativitatea ca factor cheie în dezvoltarea competențelor personale, antreprenoriale și sociale prin învățarea pe tot parcursul vieții, dar și strategii moderne folosite pentru asigurarea unei educații de calitate în învățământ.

Schimbările continue și rapide ale lumii fac necesară căutarea de noi variante în zona metodologiei didactice pentru a asigura creșterea eficienței activității din școală prin implicarea directă a elevului în demersul educațional. Devenind participant activ în actul predării - învățării, educabilul depune efort de reflecție personală, interioară și abstractă, întreprinde o acțiune de căutare, de cercetare și redescoperire a adevărurilor, de elaborare a noilor cunoștințe.

Lumea modernă pune accentul pe folosirea mai eficientă a cunoașterii și a inovației. Este necesară extinderea abilităților creatoare ale întregii populații, mai ales ale acelora care permit oamenilor să se schimbe și să fie deschiși față de idei noi într-o societate diversă din punct de vedere cultural, bazată pe cunoaștere. Educația și formarea profesională sunt factori decisivi pentru realizarea acestui lucru. Activitățile ar trebui să se concentreze pe crearea unui mediu favorabil pentru creativitate și inovație și să stimuleze o strategie pe termen lung. Criteriul de calitate aplicat educației are un rol foarte important, deoarece măsurile propuse pentru a promova creativitatea și capacitatea pentru inovare vor fi adaptate fiecărei etape din cadrul învățării continue.

În zilele noastre, școala tinde să aducă în prim - plan o noutate, o inovație. Fiecare copil are dreptul la educație și dezvoltare. Indiferent de particularitățile și diferențele individuale, toți copiii trebuie să se poată bucura de educație și instruire. Sarcina școlii este de a forma tânăra generație astfel încât la absolvirea școlii să fie capabilă să-și continue în mod independent cunoștințele și deprinderile intelectuale și practice. Activitatea proprie are o importanță deosebit de mare pentru că numai ce este învățat prin efort propriu este durabil și de calitate.

I.Cerghit afirmă că *„ activ* este copilul care depune efort de reflecție personală, interioară și abstractă, care întreprinde o acțiune mintală de căutare, de cercetare și redescoperire a adevărurilor”. Efortul copiilor trebuie să fie unul intelectual, de exersare a proceselor psihice și de cunoaștere, de abordare a unor demersuri interdisciplinare, inovatoare. Copiii în activitățile de grup, individuale sau în perechi, își asumă responsabilități, formulează și verifică soluții, elaborează metode de cercetare a fenomenelor, bazată pe trecerea de la particular la general, de la simplu la compus, pentru a ajunge la generalizare.

O nouă didactică își croiește drum, o didactică a metodelor active, participative, în care învățarea are un caracter adaptiv și de împlinire a elevului. Se impune învățarea de tip inovator care are drept caracteristici esențiale caracterul anticipativ și participativ. Profesorul trebuie să-i învețe pe elevi să învețe, să-i abiliteze cu diferite tehnici de învățare eficientă, pregătindu-i în același timp pentru autoînvățare și educație permanentă.

Metodele inovative de învățare sunt modalități moderne de stimulare a învățării și dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, sunt instrumente didactice care favorizează inter-schimbul de idei, de experiențe, de cunoștințe, asigurând perfecționarea și optimizarea demersului educațional. solicită efortul personal de gândire, imaginație, memorie și voință. Metoda poate fi cosiderată instrumentul de realizare deplină a obiectivelor activității instructive.

În opoziție cu metodele tradiționale în care copilul este mai mult un auditoriu, metodele inovative au tendința să facă din acesta un actor, un participant activ în procesul învățării. Pregătirea cadrului didactic pentru activitate este de a pune în joc toate cunoștințele sale și întreaga lui pricepere, nu de a transmite niște cunoștințe care trebuie însușite de către copil asemenea unui robot, ci de a insufla copilului dorința de a dobândi acele cunoștințe.

O metodologie de succes va implica împletirea celor două modele: clasic și modern, având proporții diferite între ele, în funcție de situația momentului, de colectiv și bineînțeles de obiectivele educaționale urmărite. Profesorul nu mai este cel care ține o prelegere în fața elevilor, ci e mediator și îndrumător în activitatea de învățare pe care aceștia o parcurg. Predarea se realizează prin utilizarea unor metode activ - participative care să solicite interesul, creativitatea, imaginația, implicarea și participarea elevului în scopul însușirii unor cunoștințe care să-i folosească. Învățarea devine mult mai interesantă atunci când copiii sunt stimulați să analizeze anumite probleme și să tragă singuri concluzii.

În procesul de învățământ, fiecare profesor are datoria să-i pregătească pe elevi pentru lumea de mâine, să le asigure posibilitatea de a se integra în societate. Folosind strategii de învățare centrate pe elev, metode și procedee inovative, tehnici de cooperare și colaborare în cadrul lecțiilor, profesorul va reuși să-l implice pe elev în propria învățare, astfel încât acesta să participe activ și conștient la formarea și dezvoltarea personalității sale, a intelectului, gândirii, creativității, rezolvării de probleme. O importanță deosebită în inovația și creația în activitatea didactică o au rolurile manageriale ale cadrului didactic: de planificare, de organizare, de comunicare, de conducere, de coordonare, de îndrumare, de motivare, de consiliere, de control și de evaluare.

Pentru elevi, școala trebuie să promoveze o educație de calitate și să fie axată pe valori în care elevii să creadă, în care să se regăsească, îndeplinind două condiții fundamentale: școala trebuie să le placă și să fie eficientă.

BIBLIOGRAFIE:

- Ionescu M., Radu I.- Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj- Napoca, 2001;
- Cerghit I., Metode de învățământ, Editura Polirom, Iați, 2006;
- Cerghit I., Sisteme de instruire alternative, Editura Aramis, București, 2002.

VALENŢELE FORMATIV-EDUCATIVE ALE METODELOR INTERACTIVE DE ÎNVĂŢARE ÎN GRUP

Mureșan Liliana- Delia
Școala Gimnazială „ Mihai Eminescu “ Dej, jud. Cluj

Premisa învăţării prin cooperare este aceea conform căreia subiecţii care lucrează în echipă sunt capabili să aplice şi să sintetizeze cunoştinţele în moduri variate şi complexe, învăţând, în acelaşi timp, mai temeinic decât în cazul lucrului individual. Tehnicile de învăţare prin cooperare implică strategii de atribuire a unor roluri active copiilor, pentru ca aceştia să se sprijine reciproc în procesul de învăţare, comunicând, relaţionând cu ceilalţi. Aceasta presupune să-l faci pe fiecare copil să-şi dezvolte anumite competenţe personale atunci când se află în mijlocul celorlalţi sau, altfel spus, să-l înveţi pe fiecare copil să fie un element dintr-un ansamblu.

„ Învățarea prin cooperare este o metodă didactică bazată pe organizarea , în funcție de obiective operaționale bine stabilite , a unei munci colective fondate pe complementaritate și convergență teleologică , orientată spre asigurarea aspectului social al învățării și care vizează dezvoltarea deprinderilor de comunicare interpersonală, a interacțiunilor , competențelor și comportamentelor sociale, de tip interacționist și comunicativ ale elevilor” (M. Ionescu, M. Bocoș, 2001, C. Popa, 2010, M.-D. Bocoș, 2013).

Trăsături esenţiale ale învăţării prin cooperare (după Johnson D.&Johnson R., 1991, *Learning Together and Alone:Cooperative,Competitive and Individualistic Learning*):

- *interdependenţa pozitivă:* în situaţiile de învăţare cooperantă, copii au două responsabilităţi: să înveţe materialul dat spre studiu şi să se asigure că toţi membrii grupului lor au învăţat acel material. În felul acesta, copiii se simt dependenţi unii de alţii conştientizând că succesul personal depinde de succesul colegilor de grup. Interdependenţa pozitivă există atunci când copiii se simt responsabili pentru succesul colegilor, când eforturile individuale sunt coordonate cu cele ale grupului în vederea finalizării sarcinilor de învăţare.

- *interacţiune faţă în faţă*: învăţarea prin cooperare necesită şi menţinerea unei interacţiuni pozitive, faţă în faţă între membrii grupurilor. Este foarte important a oferi copiilor oportunitatea de a se ajuta, asista, încuraja, lăuda continuu unii pe alţii. Acest tip de interacţiune între copii facilitează atât schimburi intelectuale între aceştia (explicarea unor modalităţi de rezolvare a problemelor, discutarea naturii conceptelor învăţate, explicarea modului în care noile cunoştinţe se leagă de cele anterioare), cât şi influenţe sociale (sprijin, suport, ajutor unii pentru ceilalţi).

- *responsabilitate individuală şi de grup:* responsabilitatea individuală există atunci când performanţa individuală a fiecărui elev este evaluată şi rezultatele sunt făcute cunoscute grupului şi individului. Este important ca fiecare elev din grup să-şi îndeplinească sarcina ce-i revine, căci scopul muncii în grupuri cooperante este de a îmbunătăţi nivelul performanţelor fiecărui copil. Pentru a responsabiliza copiii, este necesar a se evalua efortul individual depus de fiecare copil în rezolvarea sarcinii grupului, deci de a măsura contribuţia personală a fiecărui elev pentru finalizarea sarcinii comune.

- *formarea şi dezvoltarea unor deprinderi sociale:* utilizarea adecvată a unui set de deprinderi de cooperare este o altă dimensiune importantă a învăţării prin cooperare. Deoarece nu toţi copiii au instinctiv aceste deprinderi, este foarte important ca în timpul activităţilor desfăşurate să se acorde un timp special formării acestor deprinderi. Calitatea interacţiunilor dintre copii depinde de nivelul stăpânirii de către ei a acestor deprinderi, precum şi de motivaţia lor de a le folosi în activităţile de învăţare în grup. Copiii trebuie să înveţe să se cunoască, să aibă încredere unii în alţii, să comunice deschis unii cu alţii, să se accepte şi să se sprijine, să rezolve într-un mod constructiv conflictele atunci când acestea apar, să ia decizii pe baza acordului comun al membrilor.

- *evaluarea muncii de grup*: evaluarea modului în care grupurile au funcţionat este a cincea componentă a învăţării prin cooperare. Scopul acestor activităţi de evaluare a grupului este clarificarea şi îmbunătăţirea contribuţiei membrilor în vederea atingerii obiectivelor grupului. În evaluarea grupului, se acordă atenţie descrierii modului de funcţionare a grupurilor, precum şi luării unor decizii despre ceea ce e necesar să se continue sau despre ceea ce trebuie să se schimbe în viaţa grupului.

Valenţele formativ-educative ale metodelor interactive de învăţare în grup:

- stimulează implicarea activă în sarcină a elevilor, aceștia fiind mai constienţi de responsabilitatea ce și-o asumă;
- exersează capacităţile de analiză și de luare a deciziilor oportune la momentul potrivit, stimulând iniţiativa tuturor elevilor implicaţi în sarcină;
- asigură o mai bună punere în practică a cunoștinţelor, exersarea priceperilor și capacităţilor în variate contexte și situaţii;
- asigură o mai bună clarificare conceptuală și o integrare ușoară a cunostinţelor asimilate în sistemul noţional, devenind astfel operaţionale;
- unele dintre ele, cum ar fi portofoliul, oferă o perspectivă de ansamblu asupra activităţii elevului pe o perioadă mai lungă de timp, depășind neajunsurile altor metode tradiţionale de evaluare cu caracter de sondaj și materie și între elevi;
- asigură un demers interactiv al actului de predare–învăţare–evaluare, adaptat nevoilor de individualizare a sarcinilor de lucru pentru fiecare elev, valorificând şi stimulând potenţialul creativ şi originalitatea acestuia;
- descurajează practicile de speculare sau de învăţare doar pentru notă;

BIBLIOGRAFIE :

- Bocoș, M.-*Instruire interactivă.Repere pentru reflecţie şi acţiune*, Ed. a II-a revizuită,Ed. Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2002.
- Ciolan, L. (2008), *Învăţarea integrată. Fundamente pentru un curriculum transdisciplinar*, Editura Polirom, Iaşi.
- Ionescu, M.-*Didactica modernă*, Ed. a II-a revizuită, Ed. Dacia, Cluj-Napoca,2001
- www.google.ro

ARC PESTE TIMP-DE LA TRADIȚIONAL LA MODERN ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

Prof. Magerusan Adina
Scoala Gimnaziala Nr. 1 , Bistrita,jud.Bistrița-Năsăud

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea şi realizarea unei activităţi educaţionale, se pune accent pe felul cum se desfăşoară aceasta şi implică probleme organizatorice, procedurale şi materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învăţământ, al strategiilor de organizare a predării-învăţare, puse în aplicaţie, în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conţinuturile transmise, formele de realizare a instruirii şi modalităţile de evaluare. Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaţionale constituie metoda didactica. Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”. Metodele de învățământ pot fi definite ca „modalități de acțiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, își însușesc cunoștințe, își formează priceperi și deprinderi, aptitudini, atitudini, concepția despre lume și viață”.(M.Ionescu, V.Chiș, p.126). Metoda este selectată de cadrul didactic şi este pusă în aplicare în lecţii sau activităţi extraşcolare cu ajutorul elevilor şi în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor şi elev, participarea lor la căutarea de soluţii, la distingerea dintre adevăr şi eroare şi care, sub forma unor variante şi/sau procedee selecţionate, se foloseşte pentru asimilarea cunoştinţelor, a trăirilor valorice şi a stimulării spiritului creativ. Când se alege o metodă, se ţine cont de finalităţile educaţiei, de conţinutul procesului instructiv, de particularităţile de vârstă şi de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor şcolare, de natura mijloacelor de învăţământ, de experienţa şi competenţa cadrului didactic.

Învățarea teoretică sau tradițională este folosită în educație dintotdeauna, însă eficacitatea ei a început să scadă odată cu apariția noilor tehnologii. Întrucât lumea este într-o continuă mișcare și schimbare, iar elevii au devenit din ce în ce mai curioși și mai energici, metodele tradiționale nu mai pot acoperi nevoia de cunoaștere a lor și nici nu mai prezintă un interes deosebit pentru aceștia. Cu toate acestea, această învățare nu trebuie și nici nu poate fi eliminată definitiv, deoarece poate deveni eficientă atunci când este completată de alte metode care aparțin învățării experiențiale, moderne, innovative.

Pe de o parte, învățarea tradițională este centrată pe folosirea unor metode clasice precum expunerea, conversația, demonstrația, lucrul cu manualul, exercițiul etc și pune în lumină mai mult profesorul, care are rolul principal, defavorizând astfel elevul, care ascultă pasiv și care asimilează informații pe care de cele mai multe ori nu le poate corela cu realitatea. Această metodă favorizează învățarea mecanică și nu dezvoltă gândirea critică a elevului. Acesta preia informațiile așa cum le primește și, în vederea evaluării, încearcă să le reproducă identic pentru obținerea unor rezultate bune. Atunci când informațiile asimilate sunt așezate într-un alt context sau când sunt cerute situații concrete din realitate, elevul întâmpină dificultăți în transpunerea acestor informații în viața cotidiană, întrucât el nu a fost instruit în acest sens. Totodată, învățarea tradițională nu pune accentul pe tratarea diferențiată a elevilor, în funcție de competențele și de stilul lor de învățare. Astfel, această metodă poate deveni foarte ușor plictisitoare, deoarece elevii buni nu pot evolua foarte mult, iar elevii mai slabi nu au capacitatea să asimileze atâtea informații prin acest tip de învățare. Pe de altă parte, învățarea experiențială,inovativă s-a dezvoltat vizibil în ultimii ani. Învățarea „experiențială, inovativă” pune accentul pe experiență și pe practică și încearcă să dezvolte un elev autodidact: încurajează elevul să preia inițiativa, încurajează curiozitatea și dezvoltă setea de cunoaștere a copiilor și îl invită pe elev să se implice activ în procesul didactic, astfel încât să își poată forma anumite deprinderi pe

care să le rețină și să le folosească și în alte contexte din viitor. De asemenea, prin învățarea centrată pe elev, acesta își dezvoltă capacitatea de a se autoevalua, de a-și conștientiza propria performanță și de a deveni mai sigur pe cunoștințele acumulate prin propriul efort.

În activitatea mea la catedră, am folosit foarte des jocurile ca metodă specifică învățării experiențiale, explozia stelară, metoda pălăriilor gânditoare,turul galeriei, etc. Toate aceste activități, stimulează creativitatea elevilor și dorința de a se implica activ în lecția propusă.

În ceea ce privește contextul actual și adaptarea activităților la mediul on-line, amintesc câteva platforme folosite, care au dat rezultate cu elevii: ● https://wordwall.net/ - este o platformă foarte complexă, întrucât oferă posibilitatea organizării conținutului sub mai multe forme, https://www.mentimeter.com/. Aceste platforme reprezintă o sursă bogată de activități care pot fi desfășurate atât în mediul on-line cât și în clasă, dându-le permisiunea elevilor să își folosească dispozitivele electronice sub supravegherea atentă a profesorului și doar în scopul indicat.

După părerea mea cele două tipuri de învățare (tradițională și modernă) nu pot funcționa independent, ci trebuie să se completeze și să se armonizeze astfel încât procesul instructiv-educativ să fie eficient și în favoarea elevului. Astfel, susțin faptul că folosirea ambelor metode este esențială și obișnuiesc să le alternez. Folosesc adesea metoda tradițională întrucât o găsesc eficientă în lecțiile care transmit elevilor noi conținuturi, însă, după ce elevii au reușit să asimileze informațiile, introduc diverse metode moderne pentru fixarea lor.

BIBLIOGRAFIE

Cerghit, I., Metode de învăţământ, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1997

Dumitru, I., Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara, 2001

Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001

Marcu V. , Filimon L., Psihopedagogie pentru formarea profesorilor, Editura Universităţii din Oradea, 2003

ÎNĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC
DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

Mogîldea Petronela Geanina
Grădinița cu Program Prelungit ,, Prichindeii ,, Giurgiu

Educatia este pur si simplu sufletul societatii trecând de la o generație la alta.(G.K. Chesterton)

Modelul tradiţional de predare nu răspunde noilor tendinţe în didactica modernă, fiind fondat pe „triada învăţare frontală – studiul manualului – chestionarea”, pe un model de învăţare pasiv. În mod tradiţional, cadrului didactic îi revine rolul major şi activ în cadrul procesului didactic (cel de emiţător), acela de a transmite cunoştinţele spre un receptor aproape pasiv, determinat să memoreze şi să reproducă informaţia.

Noul model de învăţare este un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităţilor de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice.

Acest model impune în activitatea la clasă un nou tip de relaţionare pe mai multe direcţii: profesor – elev, elev – elev, elev – profesor, aflate în opoziţie cu tipul unidirecţional profesor – elev ce caracterizează modelul standard.

Privind spre învăţământului preşcolar şi educaţia timpurie, curriculum permite implicarea părinţilor în calitate de co-responsabili, presupunând:

- identificarea experienţei şi bunelor practici
- schimbul de experienţă
- abordări pedagogice care să dezvolte creativitatea copiilor de la o vârstă cât mai timpurie
- învăţarea timpurie a limbilor străine
- consolidarea autonomiei şi atractivităţii sistemelor de educaţie, prin accentuarea relației cu comunitatea
- proiectarea, dezvoltarea şi punerea în aplicare a celor mai performante instrumente care să contribuie la procesul de formare în orice context
- proiectarea şi punerea în aplicare a unor instrumente care să sprijine familia în procesul de autoinstruire.

A le permite elevilor să controleze ritmul de studiu pare ceva haotic. Cred că este eficient acest lucru, dat fiind faptul că elevii sunt diferiţi şi nu învaţă cu toţii în acelaşi ritm.

Dacă vrem ca toţi elevii noştri să înveţe eficient, trebuie să acceptăm această provocare. Am recunoscut că fiecare elev este unic. Putem să ne confruntăm cu o provocare chiar mai mare, când ne gândim la rolul jucat de elevi în evaluarea învăţării.

Într-o învățare centrată pe elev, rolul profesorului este de instructor, ghid, îndrumătorul care te companiază, mentor, sfătuitor,consultant, transmiţător de cunoştinţe, formator, supraveghetor, coordonator, cercetător critic, model, colaborator – o persoană care facilitează procesul învăţării pentru elevi, încercând să descopere ce anume este interesat să înveţe elevul, şi determinând apoi cea mai bună modalitate de a-i pune la dispoziţie elevului acele informaţii prin furnizarea de sisteme de cunoştinţe sau materiale, care să-i dea acestuia posibilitatea să se achite mai eficace de o sarcină. Acest lucru se realizează prin ascultare, punere de întrebări, furnizare de idei, sugerarea de alternative şi identificare de posibile resurse.

Organizarea clasei

Tradițional:

Asistăm la o lecţie obişnuită. Elevii sunt în bănci, unii în spatele celorlalţi, câte unul sau câte doi, ca pe vremea

străbunicilor. Toţi au privirile aţintite înainte (acolo sunt catedra şi profesorul). Asta li se cere: privirea în faţă.

Unde găsesc ei răspunsurile la confruntările personale? La profesor, în spatele colegului, departe de zidurile şcolii?…

Modern:

- Elevii sunt pretutindeni în clasă.
- Ei se grupează / sunt grupaţi potrivit opţiunilor de studiu şi resurselor asigurate de profesor.
- Elevii privesc unii la alţii, faţă în faţă. Ei comunică. Toţi au şansa dialogului efectiv.
- În parteneriat cu profesorul ei vor găsi răspunsurile…

Rolul elevului

Tradițional:

- Urmăreşte prelegerea, expunerea, explicaţia profesorului.
- Încearcă să reţină şi să reproducă ideile auzite.
- Acceptă în mod pasiv ideile transmise.
- Lucrează izolat.

Modern:

- Realizează un schimb de idei cu ceilalţi.
- Cooperează în rezolvarea sarcinilor de lucru.
- Exprimă puncte de vedere proprii.
- Argumentează, pune şi îşi pune întrebări cu scopul de a înţelege.

Rolul profesorului

Tradițional:

- Expune, ţine prelegeri
- Impune puncte de vedere.
- Se consideră şi se manifestă “ca un părinte”.

Modern:

- Facilitează şi moderează învăţarea
- Ajută elevii să înţeleagă şi să explice punctele de vedere.
- Este partener în învăţare.

Modul de realizare a învățării

Tradițional:

- Învăţarea are loc predominant prin memorare şi reproducere de cunoştinţe.
- Învăţarea conduce la competiţie între elevi, cu scopul de ierarhizare.

Modern:

- Învăţarea are loc predominant prin formare de competenţe şi deprinderi practice.
- Învăţarea se realizează prin cooperare.

Evaluarea

Tradițional:

- Vizează măsurarea şi aprecierea cunoştinţelor (ce ştie elevul).
- Pune accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informaţie deţine elevul).
- Vizează clasificarea elevilor.

Modern:

- Vizează măsurarea şi aprecierea competenţelor (ce ştie să facă elevul cu ceea ce ştie).
- Vizează progresul în învăţare la fiecare elev.
- Pune accent pe elementele de ordin calitativ (valori, atitudini).

Concluzii

Ancorarea şcolii româneşti în secolul XXI presupune în mod obligatoriu utilizarea unor astfel de metode moderne. Nu este cazul să absolutizăm utilizarea acestor metode în detrimentul celor clasice. Un adevărat profesionist în predare (indiferent de disciplină) va trebui să ştie să adapteze demersul didactic. Sunt lecţii care în mod cert produc performanţe şcolare superioare numai cu ajutorul metodelor moderne, dar sunt şi lecţii în care prezenţa acestora nu este obligatorie.

Învățământul viitorului

Prof.inv.prescolar MATEI DIANA,
G.P.P.”Micul Print”nr.22,Brasov

Învățământul este, fără doar și poate, unul dintre domeniile de bază în care tehnologiile viitorului trebuie să ajungă, deoarece acestea au potențialul de a deschide noi orizonturi ale educației, cu experiențe de învățare interactive și fără caracterizări negative ale sistemului.Pe măsură ce tehnologia se schimbă, și educația se transformă – putem observa acest lucru în școlile din străinătate, dar și în școlile și liceele de la noi, unde profesorii sunt din ce în ce mai deschiși la gadgeturi, iar elevii sunt maeștri în folosirea lor. În rândurile de mai jos, am încercat să observăm și să ne imaginăm care este viitorul educației și care sunt avantajele – atât pentru profesori, cât și pentru elevi.

Deja nu mai este cazul să vorbim despre laptop-uri și tablete într-o sală de curs sau într-un laborator. Elevii au deja astfel de dispozitive acasă sau în ghiozdan, dar le folosesc îndeosebi pentru a se distra și pentru a scăpa de monotonia orelor ”clasice”. Școlile vor avea posibilitatea de a le oferi elevilor astfel de device-uri în locul manualelor clasice, care uneori sunt într-o stare cel puțin precară. Este clar, nu toți elevii și-ar permite o tabletă pe care să o aducă la școală, dar marele beneficiu ar fi ușurarea lor de ghiozdanul mult prea greu. Totul devine virtual, dar rămâne extrem de real.

Școala devine mai atrăgătoare

Școlile din viitor nu vor mai avea de-a face nici cu problema absenteismului școlar, iar acest lucru va fi posibil atât mulțumită tehnologiilor noi, cât și unei schimbări de mentalitate. Pe de o parte, există deja platforme care le permit părinților să vadă în timp real situația școlară a copiilor, să comunice cu profesorii și să verifice dacă cei mici sunt prezenți la toate cursurile. Dar nu numai teama că pot fi văzuți de părinți îi va ține pe copii la școală. Tehnologiile din sălile de clasă ale viitorului, lecțiile interactive și metodele distractive de a-și petrece pauzele vor face școala mai atrăgătoare. Legat de schimbarea de mentalitate menționată mai sus, aceasta s-ar putea manifesta prin reducerea orelor clasice de cursuri și alternarea lor cu ateliere practice, dar și prin scurtarea programului școlar sau renunțarea la conceptul de ”temă pentru acasă”.

Cam acestea sunt tendințele în materie de învățământ în unele state, iar rezultatele bune înregistrate mulțumită acestor strategii ar putea asigura adoptarea lor în mai multe țări.

Cursuri online și transmisiuni live

Ne bucurăm cu toții de opțiunile de apeluri video integrate în aplicații precum Messenger, dar le putem da și o utilitate mai mare de atât. Cu ajutorul unor sisteme dedicate, profesorii pot susține cursuri de la distanță, pe care elevii să le urmărească prin intermediul unei tablete. Aceleași transmisiuni pot rămâne disponibile și după ce live-ul s-a încheiat, astfel încât să elevii să poată reveni oricând la o idee relevantă pe care ar fi ratat-o la un moment dat. Aceeași soluție este extrem de facilă și pentru elevii care nu pot ajunge la școală într-o anumită zi, din diverse motive. Cu toate că o zi în care zăpada abundentă închide școlile e motiv de bucurie, o astfel de zi se recuperează în weekend de multe ori, fiind doar un câștig pe termen scurt. E mult mai ușor să faci lucrurile la timp, chiar de la distanță, atunci când prezența fizică devine o problemă.

Realitatea virtuală și imprimantele 3D, ca suport de curs

Realitatea virtuală nu lipsește nici din sălile de curs. O asemenea tehnologie nu poate revoluționa doar mersul la muzeu, ci și învățarea de zi cu zi. La orele de laborator aceasta și-ar putea face simțită prezența într-un mod extrem de util, fiind ideală pentru a-i captiva pe elevi printr-o lecție cu adevărat interactivă. Un kit de realitate virtuală extrem de rudimentar are nevoie doar de carton și de o pereche de lentile, astfel că este mult mai accesibil decât ar crede mulți. Mai mult, acesta poate fi creat chiar de către elevi, într-o primă lecție introductivă, iar apoi poate fi folosit ori de câte ori este nevoie de acest dispozitiv.

Imprimantele 3D lipsesc din peisaj, dar sunt ideale într-o școală a viitorului. Acestea pot deveni foarte utile pentru printarea de obiecte necesare ca suport de curs la diverse materii; e mult mai ușor să-i explici unui copil structura moleculei de apă dacă îi dai posibilitatea să țină un astfel de model în mână, decât dacă îi desenezi trei cercuri pe tablă. Imprimantele nu trebuie să fie restricționate, astfel încât doar profesorii să aibă acces la ele. După câteva lecții în care copiii învață cum o imprimantă 3D ar putea crea singuri diverse modele de care au nevoie pentru a oferi un material adițional pentru o prezentare, spre exemplu.

Consilierea profesională devine treabă serioasă

Școlile au datoria de a forma viitori cetățeni productivi ai unei societăți, dar pentru asta e nevoie nu doar de manuale și tehnologii noi, ci și de consiliere. Și la acest capitol există lipsuri, dar inteligența artificială ar putea sta la baza unei soluții pentru elevii care doresc să aibă parte de consiliere profesională. TomrrowMe este o aplicație care vrea să-ți ofere un asemenea sprijin și poate fi luată ca punct de referință pentru viitor. Un sistem de inteligență artificială îți poate da un test detaliat, pe baza căruia să afli în ce sfere de activitate funcționează mintea ta cel mai bine. Un asemenea test poate oferi elevului o direcție reală în ceea ce privește viitoarea carieră.

Sistemul educațional trebuie să pășească în viitor și trebuie să o facă destul de curând. Chiar dacă reușim să ținem pasul cu tehnologia în alte sfere de interes, beneficiile acesteia nu pot fi ignorate când vine vorba de un astfel de sistem de bază pentru o societate. Într-o școală a viitorului, elevii au cu adevărat oportunitatea să vină cu drag la școală, unde tehnologia îi ajută în mod activ nu doar pentru cursurile de zi cu zi, dar și pentru planurile de viitor pe care vor să și le facă încă de la vârste fragede.

IMPLICAREA ELEVII CU CERINȚE EDUCAȚIONALE SPECIALE ÎN PROTEJAREA MEDIULUI

prof. Constantin Lenuța
Centrul Şcolar pentru Educaţie Incluzivă “Maria Montessori”
Constanţa

Mediul în care copiii îşi desfăşoară activitatea îi influenţează permanent şi le oferă posibilitatea de a veni mereu în contact cu ceva nou pentru ei, le stimulează curiozitatea şi dorinţa de cunoaştere. Interesaţi de transformările care au loc în natură, de fenomenele specifice fiecărui anotimp, de diferite aspecte din viaţa plantelor şi animalelor şcolarii pun o serie de întrebări pentru a cunoaşte natura, a o înţelege şi de a o ocroti mai bine. Prin răspunsul pe care-l dăm noi, conducem copiii la înţelegerea relaţiilor dintre unele fenomene şi rezultatul acestora, copiii putând depăşi această etapă printr-o educaţie ecologică, desigur în conformitate cu particularităţile de vârstă,deficienţe. Pentru realizarea educaţiei ecologice , am urmărit realizarea următoarelor obiective: familiarizarea şcolarilor cu aspecte cât mai variate ale mediului înconjurător; dezvoltarea dragostei pentru natură; formarea deprinderii de a ocroti, proteja şi respecta natura; formarea unui comportament civic, etic şi a deprinderilor de păstrare şi ocrotire a naturii; educarea copiilor în sensul păstrării sănătăţii mediului în care trăiesc.

Manifestarea unei atitudini responsabile faţă de mediul înconjurător apare la copilul ca urmare a desfăşurării unei activităţi variate din punct de vedere al tematicii, conţinuturilor şi a strategiilor utilizate care pun copii în situaţia de a exersa numeroase acţiuni de îngrijire şi ocrotire a mediului. Prin participarea la aceste activităţi, copiii înţeleg rolul pe care ei îl au în mediu, ce acţiuni sunt capabili să efectueze şi care sunt urmările unor atitudini necorespunzătoare faţă de mediul înconjurător. Pentru familiarizarea cu aspecte ale lumii înconjurătoare am folosit cu eficienţă observările asupra mediului, povestirile, lecturile, memorizări, plimbări, vizite, drumeţii, excursii, diapozitive,etc. Prin activităţile de observare “Aspecte de toamnă, iarnă, primăvară”, “Animale domestice “, Animale sălbatice”, „ Să hrănim animalele de la microrezervaţie” , vizite la Delfinariu, Acvariu etc., copiii au cunoscut aspecte ale mediului înconjurător, fenomenele care se produc în natură în fiecare anotimp, plante, animale precum şi relaţia dintre acestea şi om. Activităţile de observare nu s-au limitat numai la activităţile în clasă la colţul viu al naturii ci s-au extins şi în afara şcolii, mai întâi în împrejurimile unităţii şi apoi în natură cu prilejul plimbărilor, drumeţiilor şi excursiilor.

Educaţia ecologică am realizat-o nu numai prin activităţile comune ci şi prin jocurile şi activităţile la alegerea copiilor. Prin activităţile practice-aplicative de efectuare a curăţeniei şi ordinii în sala de clasă, de îngrijire a florilor de la colţul viu al naturii, de îngrijire a împrejurimilor am urmărit ca şcolarii să iubească ordinea şi curăţenia, să iubească natura, şi să le formeze deprinderea de a o îngriji şi ocroti. Copiii au semănat grâu, porumb şi fasole, au sădit plante, au udat florile, le-au curăţat frunzele uscate, le-au şters frunzele de praf, acţiuni efectuate cu plăcere de către ei. Prin jocul de masă ”Toto si Loto în lumea animalelor”, copiii au cunoscut diferite medii geografice (pădure, aer, apă, zone geografice îndepărtate) precum şi vieţuitoarele care trăiesc în acele medii. În cadrul plimbărilor ocazionale, şcolarii au putut constata unele comportamente negative ale oamenilor faţă de natură (gunoaie aruncate la întâmplare, nu în locurile special amenajate, iarba călcată, crengi rupte din copaci, hârtii şi ambalaje din plastic aruncate pe lângă blocurile de locuinţe). Le-am explicat copiilor pe înţelesul lor că pentru a trăi într-un mediu sănătos, fiecare trebuie să ne îngrijim de curăţenia spaţiilor din jurul nostru, să contribuim la sănătatea noastră şi a celor din jur. Tot în cadrul plimbărilor, copiii au observat pe plajă, în parc deşeurile aruncate la întâmplare atât în apă cât şi în pădure, i-au ajutat să-şi formeze atitudini pozitive corecte faţă de mediul degradat, să-şi exprime dorinţa de a acţiona direct, angajându-se la acţiuni de îngrijire şi păstrare a curăţeniei în şcoală,

acasă, pe stradă.. La întrebările adresate de copii le-am explicat pe înţelesul lor cauzele pentru fiecare situaţie în parte precum și efectele poluării asupra mediului, urmările poluării apelor și aerului pe care-l respirăm.

Una din activitățile desfășurate cu elevii a fost ” Efectele deșeurilor solide asupra ecosistemelor marine”. Scopul activității a fost acela de a atrage atenția asupra pericolului reprezentat de deșeurile solide deversate în apele marine și să găsească modalități prin care se poate acționa pentru a reduce acest risc. Prin observare, analiză, lucru în echipă ne-am atins obiectivele: identificarea căilor prin care deșeurile solide pot influența organismele acvatice; să propună metode care ajută la reducerea cantității de deșeuri solide.

Elevii au fost organizați în echipe de 4 elevi și fiecare echipă a avut de studiat o porțiune de plajă și de colectat deșeurile solide (recipiente de plastic, sticlă, pungi, metal).

Apoi au prezentat efectele acestora aupra organismelor marine: asfixia delfinilor datorită pungilor de plastic, încurcarea peștilor în plase vechi, asfixia păsărilor care înghit obiecte precum capace de sticlă. Prezentarea în clasă a fost realizată prin fotografii.

În concluzie, elevii au conștientizat faptul că omul este dependent de natură și nu poate trăi în afara ei.

METODE TRADIȚIONALE VS. METODE MODERNE

IRINA ANCUTA,
LICEUL MIHAIL SADOVEANU,BORCA,NEAMT

Metodele de predare-asimilare pot fi clasificate în :

1. Tradiţionale: expunerea didactică, conversaţia didactică, demonstraţia, lucrul cu manualul, exerciţiul;
2. Moderne: algoritmizarea, modelarea, problematizarea, instruirea programată, studiul de caz, metode de simulare(jocurile, învăţarea pe simulator), învăţarea prin descoperire.

Metodele tradiţionale au următoarele caracteristici:

• pun accentul pe însuşirea conţinutului, vizând, în principal, latura informativă a educaţiei,;

•sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii, asadar comunicarea este unidirectionala;

•sunt predominant comunicative,;

•sunt orientate, în principal, spre produsul final, evaluarea fiind de fapt o reproducere a cunostintelor;

•au un caracter formal şi stimulează competiţia;

•stimulează motivaţia extrinsecă pentru învăţare;

•relaţia profesor-elev este autocratică, disciplina şcolară fiind impusă.Aceste metode genereaza pasivitatea in randul elevilor.

La polul opus***, metodele moderne*** se caracterizează prin următoarele note:

•acordă prioritate dezvoltării personalităţii elevilor, vizând latura formativă a educaţiei;

•sunt centrate pe activitatea de învăţare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educaţional;

•sunt centrate pe acţiune, pe învăţarea prin descoperire;

•sunt orientate spre proces;

•sunt flexibile, încurajează învăţarea prin cooperare şi capacitatea de autoevaluare la elevi, evaluarea fiind una formativa;

•stimulează motivaţia intrinsecă;

•relaţia profesor-elev este democratică, bazată pe respect şi colaborare, iar disciplina derivă din modul de organizare a lecţiei. Prin metodele moderne se încurajează participarea elevilor, inițiativa și creativitatea.

Metodologia didactică modernă este orientată către implicarea activă şi conştientă a elevilor în procesul propriei formări şi stimularea creativităţii acestora.

Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant activ la educaţie. În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăţa” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune. Principalul avantaj al metodelor activ-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra fenomenelor studiate. În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităţilor cognitive de tip superior, gândirea critică.

Expunerea didactică vs. problematizarea

a.Expunerea didactică

Principala metodă de educare a gândirii în învățământul tradițional o constituie expunerea profesorului, completată cu studiul individual al elevului. Această metodă a fost criticată, susţinându-se că ea nu favorizează legătura cu practica. Lipsa de legătură cu realitatea vine de la atitudinea elevilor: ei asistă pasiv la expunere, pe care ştiu că trebuie să o repete.

Expunerea didactică lasă impresia că nu ar mai fi în conformitate cu noile principii ale participării active şi conştiente a elevului. Aceasta poate însă dobândi o valoare deosebită în condiţiile unui auditoriu numeros, având un nivel cultural care să-i asigure accesul la mesajul informaţional transmis raportat la unitatea de timp.

Expunerea este prezentarea verbală monologată a unui volum de informație de către educator către educați, în concordanță cu prevederile programei și cu cerințele didactice ale comunicării. Sub aspectul funcției didactice principale, se înscrie între metodele de predare; după mijloacelecu care operează pentru vehicularea conţinuturilor (cuvântul), avem a face cu o metodă

verbală ; după gradul de angajare a elevului este o metodă expozitivă, deci care situează elevul mereu în

Postura de receptor. Este o metodă ce a beneficiat de o îndelungată utilizare în procesul de învățământ, de unde provine și încadrarea ei între metodele tradiționale ale școlii de pretutindeni.

Poate să apară și în formă ”pură”, dar de regulă se sprijină și pe alte metode sau se împletește cu ele, în funcție de materia la care este utilizată. De pildă, se poate combian cu conversația, în cadrul marteriilor umaniste, cum ar fi istoria ori litaratura și cu demonstrația în cadrul unor obiecte ca geografia sau științele ale naturii. În funcție de vârsta elevilor și de experiența lor de viață, poate îmbrăca mai multe variante: povestirea, explicația, prelegerea școlară.

b.Problematizarea și învățarea prin descoperire

Problematizarea poate fi definită prin următoarele:

- „ înscenarea” unor stări conflictuale între cunoştinţele elevilor şi informaţiile noi
- crearea unor dificultăţi practice sau teoretice, a căror rezolvare să fie rezultatul activităţii proprii de cercetare (problematizare)
- elevii sunt puşi să descopere şi să verifice adevărul, refăcând drumul elaborării cunoştinţelor prin activitate proprie, independentă
- a apărut pe baza analogiilor existente între procesul de instruire şi cel de cercetare, deoarece orice cercetare are ca punct de plecare o întrebare-problemă sau o situaţie-problemă, urmată de o investigaţie şi se finalizează cu descoperirea.

Avantaje:

- prezenţa potenţialului euristic
- dezvoltarea stilului activ de muncă, spiritul de cerecetare, de investigare şi de creaţie
- implicarea observaţiei, experimentului, conversaţiei, dezbaterii etc.
- motivarea intrinsecă a învăţării
- cultivarea autonomiei
- afişarea unor poziţii proprii
- determină la elevi deprinderea de a ridica ei înşişi probleme
- antrenarea tuturor componentele personalităţii elevului: intelectuale, afective, voliţionale

- valoare formativă
- dorinţa de autodepășire
- achiziţii trainice
- stimularea spiritului de explorare, a dorinţei de înlăturare a incertitudinii, a necunoscutului.

După baza de raționament descoperirile poti fi clasificate în trei tipuri:

1. Descoperiri inductive: pornind de la particular, concret (de exemplu: organisme, procese), prin analiză, comparare, analogie, sinteză, abstractizare să se descopere generalul, esenţialul (de exemplu: caractere generale, legi)
2. Descoperiri deductive: pornind de la general și esențial să se descopere valabilitatea prin observarea, analiza, compararea, cercetarea unor cazuri particulare, concrete
3. Descoperiri analogice, transductive: se bazează pe asemănările existente între sisteme, elemente ale acestora, între procese;

BIBLIOGRAFIE

Cerghit, I., Metode de învăţământ, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1997

Dumitru, I., Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara, 2001

Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001

Marcu V. , Filimon L., Psihopedagogie pentru formarea profesorilor, Editura Universităţii din Oradea, 2003

Modelul inovativ- Factor de stimulare a potenţialului creativ

Prof. Înv. Preşcolar: Olteanu-Rotaru Adelina
Grădinița Nr. 71, Sector 3, București

Vârsta preşcolară este apreciată tot mai mult ca fiind vârsta ce cuprinde cea mai importantă experienţă educaţională din viaţa unei persoane. Pe parcursul ei se obţin ritmurile cele mai pregnante în dezvoltarea individualităţii umane şi unele din cele mai importante achiziţii pentru etapele viitoare ale dezvoltării sale. Una din dimensiunile esenţiale pentru întreaga dezvoltare şi afirmare a personalităţii este creativitatea. Profilul psihologic al vârstei preşcolare cuprinde, din această perspectivă, multiple premise favorizante pentru cultivarea potenţialului creativ, specificăm: dinamismul, expresivitatea proprie acestei vârste, dinamism creativ, disponibilitatea de exteriorizare spontană şi autoexpresie însufleţită, analoage oricărui elan creator.

Strategia didactică este cea care urmăreşte stabilirea unor relaţii optime între activitatea de predare şi cea de învăţare, este interpretată ca mod de combinare şi organizare optimă a metodelor şi mijloacelor didactice, a formelor de organizare în vederea realizării obiectivelor propuse. Eficienţa strategiei didactice se observă numai dacă reuşeşte să antreneze copiii în asimilarea activă şi creatoare a informaţiilor obţinute, este direct responsabilă de stimularea potenţialului creativ. Fiind o componentă esenţială a procesului instrutiv-educativ, stategia didactică se subordonează obiectivelor propuse, este cea care asigură adaptarea conţinutului la particularităţile psihologice ale învăţării şi tot ea determină mişcarea interioară a acestora pe o traiectorie ascendentă. Strategia didactică cere îmbinarea între activitatea cadrului didactic şi cea a preşcolarului. Cadrul didactic este sursa de informaţii şi este cel care conduce şi dirijează activitatea independentă a elevilor şi poate schimba simpla reproducere într-o activitate creativă.

Crearea unui mediu educațional bazat pe metode inovative de predare în funcție de aria curriculară din învățământul preșcolar, ținând cont de nevoile copiilor conduc la îmbunătățirea metodelor de predare-învățare, pe tehnici și metodologii care vor favoriza modernizarea și adaptarea la contextul actual, reformă adusă învățământului preșcolar. Sunt încurajate organizarea și realizarea atelierelor de educație formală și non-formală, realizarea unor workshopuri commune, părinți-copii-cadre didactice, activități și schimburi de bună practică. Desfășurarea unor astfel de activități conduc la consolidarea unei misiuni educaționale complete, de calitate și adaptate la mediul actual.

Metodele inovative sunt metodele centrate pe elev**,** metode interactivecu rolul de stimulare a învăţării şi dezvoltării personale încă de la vârsta preşcolară, instrumente didactice care favorizează comunicarea, relaționarea, asimilare de cunoştinţe. Interactivitatea implică o învăţare prin comunicare, crează o confruntare de idei, argumente și este centrată pe dorinţa de cooperare, pe implicarea directă şi activă a preşcolarilor. Cadrul didactic are rolul de a modela tipul de personalitate necesar societăţii cunoaşterii, descris prin noi dimensiuni: gândire critică, creativă, capacitate de comunicare, cooperare, relaţionare şi cel mai important lucru în echipă care ne formează atitudini pozitive, de responsabilitate şi implicare.

Învăţământul modern, bine gîndit permite iniţiativa, spontaneitatea şi creativitatea preşcolarilor, creativitatea ce reprezintă o secvenţă a învăţării, copilul creator înţelege noile informaţii, asimilează noile cunoştinţe,stabileşte noi conexiuni între informaţiile vechi, crează similitudini. ,,După A. Ferriere, copilul se defineşte prin nevoia pentru conoaştere, prin dorinţa de exprimare creatoare atât teoretic cât şi practic. Forţa creatoare a preşcolarului nu depinde de originalitate socială, ci numai individuală, este deschis într-un mod spontan unei activităţi constructive care nu este direct limitată şi îi măreşte câmpul existenţei personale în artă sau în ştiinţă.

BIBLIOGRAFIE:

Elena Rafailă, Educarea creativităţii la vârsta preşcolară, Ed. Aramis, Bucureşti, 2002;

Rocco. M.,Creativitatea individuală şi de grup, Ed. Academiei român, Bucureşti, 1979;

Educăm pentru viitor

Cismărescu Mariana Geta
Colegiul Tehnic Transilvania, Brașov

Motto: Educaţia nouă „ formează un copil capabil să întâmpine lumea de mâine nu ca o fiinţă învinsă, supusă, ci ca o persoană conştientă de puterea , de responsabilitatea şi de drepturile sale”.

(GASTON MIALARET)

Trăim într-o perioadă în care schimbarea face parte din viata și se preconizează schimbări și mai importante în viitorul apropiat. Încercăm să construim un viitor pentru copiii noștri în această lume instabilă, dar poate că este o abordare greșită, poate ar trebui să-i „construim” pe ei, adică să le oferim abilități și să-i antrenăm pentru „supraviețuire” într-un viitor care pentru noi este oarecum incert?

Ar trebui să-i ajutăm pe copii să fie autonomi, să descopere ei ce înseamnă viitorul, să nu mai fie atât de prinși în interpretarile noastre, trebuie să le creem o autonomie mai mare astfel încât să nu mai rămână la cum credem noi că va fi viitorul ci să-l descopere chiar ei, odată ce îl experimentează.

E clar că trebuie să încurajăm copiii să învețe lucruri, atât despre exterior cât și despre sine, și mi-i se pare foarte importantă componenta asta pentru ca un lucru semnificativ pe termen lung este motivația fiecărui individ. Să învăt mai puțin sau o mai lungă perioadă de timp și să mă adaptez mult mai bine? Pot sa învăț o scurta perioadă de timp foarte bine și apoi să nu mai vreau să fac lucrul ăsta din lipsă de motivație…

Cel mai important lucru este să trecem spre o învățare care are la bază înțelegerea și curiozitatea.

Eu aș avea trei componente care mi-i se par, pe termen lung, foarte importante: **înțelegere, curiozitate și motivatie.** Deocamdată mașinile nu înțeleg, și chiar dacă vor ajunge să înțeleagă, deocamdată, la modul uman, înțelegem numai noi. Asta înseamnă că avem metagândire, că percepem dintr-o perspectivă și că nouă ne pasă de rezultate.

Deci este foarte important în cunoaștere să ai această componentă, a înțelege. Nu mai este nevoie să știi atât de multe dar este esențial să înțelegi ceea ce știi. Trecerea de la „ce învăt” la „unde aplic” este complicată, cam în toate sistemele. Pot să învăt o mulțime de lucruri și să nu simt unde le pot aplica. Chestiunea asta ține o parte de școală, dar o parte nu ține de școală, ci de felul în care profesorii învață să țină mințile copiilor curioase în a aplica ceea ce au învățat.

Într-un anumit sens copiii trebuie să păstreze o curiozitate dincolo de școală. Partea asta ține foarte mult, nu atat de teme cât de relația dintre profesor și elev. Asta ține de emoția pe care o transmite de exemplu „profu’ de mate”’ când reușește să-ți arate că Teorema lui Pitagora poate fi aplicată în feluri interesante atunci când te uiți pe stradă.

Sistemele nu vor putea niciodată să facă asta, de aceea trebuie să avem oameni buni în sistemul nostru de educație, pentru simplul motiv că odată ce sunt buni, ei sunt și inspirationali. Dacă nu sunt inspirationali nu vor face mintea copilului să încerce să depășească „imediatul învățării”. Curiozitatea e foarte importantă. În afara de înțelegere și curiozitate copilul trebuie să fie și motivat, trebuie să fie o minte care „se simte bine în cunoaștere”, care crede că lucrurile din jur au sens și merită să se chinuie să le cunoască.

Ori, din punctul acesta de vedere cred că ori de unde am începe, începem bine, pentru că sunt atat de multe lucruri de făcut încât nu cred că putem să greșim. Exista o problemă, și trebuie să o recunoaștem toți, încă nu știm ce să dam jos din vechiul sistem și nu știm ce să păstram. Întrebarea mare pe care trebuie să ne-o punem este „cum păstram curiozitatea copiilor încontinuare?”. Și aici aș răspunde din nou: printr-un corp profesoral bun**.** Eu nu cred că sistemele bat profesorii.

Chiar dacă ne învață și economia aia veche, dacă acel om a avut o înțelegere a fenomenului tu pleci cu niște explicații, începi să gândești. Le vei vedea la un moment dat limitările, dar mintea va fi obișnuită să caute, să se uite dincolo de limite. Invers, dacă avem profesori plați, lipsiți de energie, de talent, ei pot preda cele mai tari chestii care au venit de la MIT, Harvard…iar copiii se plictisesc în clasă împreună cu ei.

Civilizația avansează spre digitalizare și informatizare, abilitățile de lucru cu computerul sunt foarte importante acum și vor fi esențiale în viitor dar totuși nu este clar spre ce zonă se îndreaptă și unde va ajunge tehnologia, au fost atâtea salturi în atâtea zone încât nu știm dacă și competența în domeniul computerelor va mai fi aceeași peste 5 ani.

Care vor fi competențele din acel moment? Rămân la părerea că mintea umană exersată este competența care nu se va altera niciodată, sau cel puțin nu în orizontul nostru de imaginație. Va trebui să fim foarte atenți, acesta este un gen de problemă la care trebuie să fim din ce în ce mai conectați cu toate părțile globului, oamenii fac tot felul de experimente, mai mult sau mai puțin controlate, trebuie să înțelegem cum ne vor afecta. Oare vreun sociolog a văzut înaintea apariției Facebook-ului ce efecte va avea acesta?

Fenomenele de acest gen, mai ales că sunt fenomene emergente care vin din multe influențe, cu componente multiple, nu sunt predictibile.

Și atunci ce avem de făcut? Să fim mereu cu ochii pe ce se întamplă. Să gândim constant, să fim atenți, să ajustăm, să facem mereu pași mici odată cu schimbările.

Renunțarea la scrisul de mână este un pas bun sau rau? S-ar putea să funcționeze foarte bine și, în țările în care se face acest lucru, copiii să fie cu un pas în față. S-ar putea, dimpotrivă, să se dovedească că scrisul de mână este capabil să prezerveze anumite abilități. Va trebui să fim atenți la aceste sisteme de educație, să vedem ce se întamplă și să ne adaptăm. Noi educăm copiii acestei generații, nu pe cei ai generațiilor trecute. Și nu putem ști tot! Să recunoaștem. Oricât de tineri am fi. Dacă avem ocazia să învățăm ceva nou, nu înțeleg de ce nu am face-o. Căci doar asta promovăm și insuflăm. După terminarea școlii, tinerii își vor folosi cunoștințele într-o piață a muncii în care este esențial să ai un grad cât mai ridicat de alfabetizare digitală. Acestea fiind ”datele problemei”, în domeniile educației în general și în cel al învățământul formal în special, va fi necesară implementarea, adaptarea și crearea de noi instrumente și metode pentru ca tinerii să fie în aliniament cu societatea în general, și cu piața muncii în special.

Pentru că se vede clar: peste 70% din absolvenți lucrează în alt domeniu față de cel pe care îl studiază. Și, mai mult de atât, foarte mulți pot ajunge șomeri și neangajați. Iar aici avem un ciclu, trebuie să ținem pasul cu lumea din jurul nostru – digital – la clasă – acasă – în viață, deocamdată, dar vom vedea.

În opinia mea, atunci când se vorbeşte de educaţie pentru viitor, trebuie umărită, în principal, evoluţia în timp a fiecărui nivel, de la preşcolar la cel postuniversitar şi analizate punctele forte şi slabe. Ca şi propuneri pentru o bună educaţie în viitor, mergem pe ideea de a scoate în evidenţă punctele forte şi de a realiza un echilibru între metodele practice de predare şi cele teoaretice, punând accent pe partea practică, introducerea de programe de consiliere, prin care să se îndrume fiecare preşcolar, elev sau student spre o direcţie potrivită acestuia, să fie ajutaţi să ia deciziile corecte prin argumente clare, având în vedere dorinţele, pasiunile şi talentele acestora. De asemenea un alt punct ce trebuie corelat la cele menţionate anterior, am putea vorbi de eficienţa şi modalitatea de predare, care, în opinia mea, ar trebui să fie dinamică, bazată pe inovaţie şi metode interactive, care sa capteze atenţia.

Ar trebui să înţelegem că, pentru a asigura o educaţie pentru viitor, este nevoie de angajare şi de cunoaşterea unor informaţii relevante şi aplicabile în diferite domenii, de capabilitatea de a analiza şi compara diferite interese, dând dovadă de respect faţă de alte popoare şi culturi. În concluzie, educaţia ar trebui să creeze cadrul prin care să ofere inspiraţia necesară, să stimuleze creativitatea, îndrumându-i pe tineri spre o gândire critică, spre cooperare, în vederea soluţionării unor probleme

complexe, reale. Cu pași mici și siguri, cu atenție, cu dăruire, cred că îi putem educa pe copii să păşească frumos spre o viață viitoare poate mai frumoasă ca a noastră.

Bibliografie

1. Ionescu M., Radu I. - Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001
2. Cerghit I. - Sisteme de instruire alternative, Editura Aramis, București, 2002;

Predarea unor algoritmi informatici utilizând Scratch

Prof. Hulea Monica,
Liceul Tehnologic “Vasile Sav”, Roman

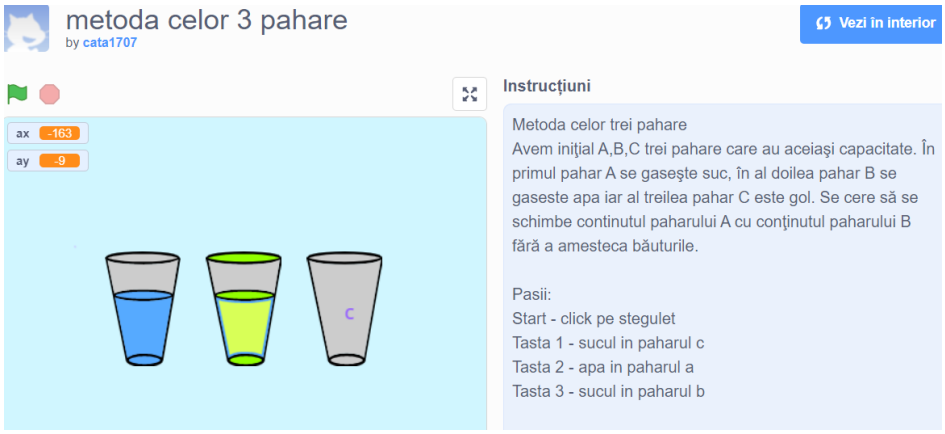
Pentru cei mai mulţi tineri, activităţile şi interacţiunile sociale din mediul virtual sunt la fel de importante ca cele din viaţa reală. Conştienţi de acest lucru, profesorii trebuie să profite de oportunităţile pe care tehnologiile online şi reţelele de socializare le oferă pentru a dezvolta la elevi competenţe-cheie.

Astfel, activitatea de predare-învățare desfășurată de profesor pentru elevii săi trebuie concepută, proiectată și realizată astfel încât aceasta să devină instructivă, atractivă și eficientă pentru elevi, iar învățarea să se realizeze cu plăcere și cu bucuria cunoașterii. De aceea, un profesor va avea în vedere îmbunătățirea metodelor sale prin utilizarea tehnologiilor oferite de calculator în procesul de predare-învățare.

Pentru a înțelege si reține mai bine și într-un mod plăcut diverși algoritmi, profesorul de informatică poate folosi aplicații SCRATCH cu ajutorul cărora elevii se vor amuza si vor învăța in același timp.

SCRATCH este un proiect dezvoltat de către grupul Lifelong Kindergarten de la MIT Media Lab în colaborare cu grupul de cercetare KIDS de la UCLA Graduate School of Education & Information Studies. Scratch este, in același timp, un limbaj de programare vizuala bazat pe blocuri colorate care se ”lipesc” unul de altul imitând jocul cu Lego, dar si o comunitate online unde iți poți crea si partaja cu ceilalți propriile povesti interactive, jocuri si animații sau poți găsi resurse create de alții.

Unul dintre primii algoritmi învățați la informatica la clasa a 9-a este interschimbarea valorilor a doua variabile prin metoda celor trei pahare. O buna modalitate de a „vedea” pașii algoritmului este un proiect Scratch pe care l-am găsit pe platforma proiectului Scratch si care poate fi accesat la adresa https://scratch.mit.edu/projects/362715176.

Un algoritm mai complex, învățat la vectori, în clasa a 10-a, este cel de ordonare (crescătoare sau descrescătoare) a unui sir de valori prin metoda Bubblesort.

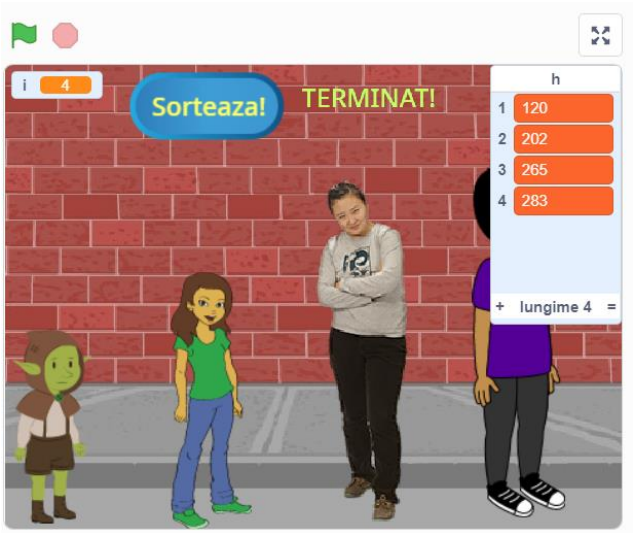
Pentru acesta am realizat un proiect Scratch care realizează ordonarea unor personaje crescător după înălțime. Am ales sa ordonez patru personaje, dar proiectul se poate modifica ușor pentru a schimba numărul de personaje.

Proiectul meu poate fi accesat la adresa https://scratch.mit.edu/projects/383370326.

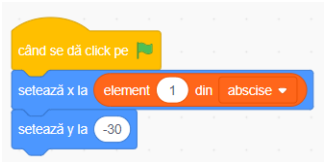
Pe lângă personaje, am afișat in fereastră și conținutul vectorului h care memorează inaltimile personajelor si contorul i, ca sa poată fi observate in timp modificările acestora. De asemenea, mutarea fiecărui personaj este insotita de un mesaj care indica personajul care se deplasează si direcția de deplasare (ca in captura de mai jos).

Câteva capturi de ecran realizate in timpul rulării proiectului:

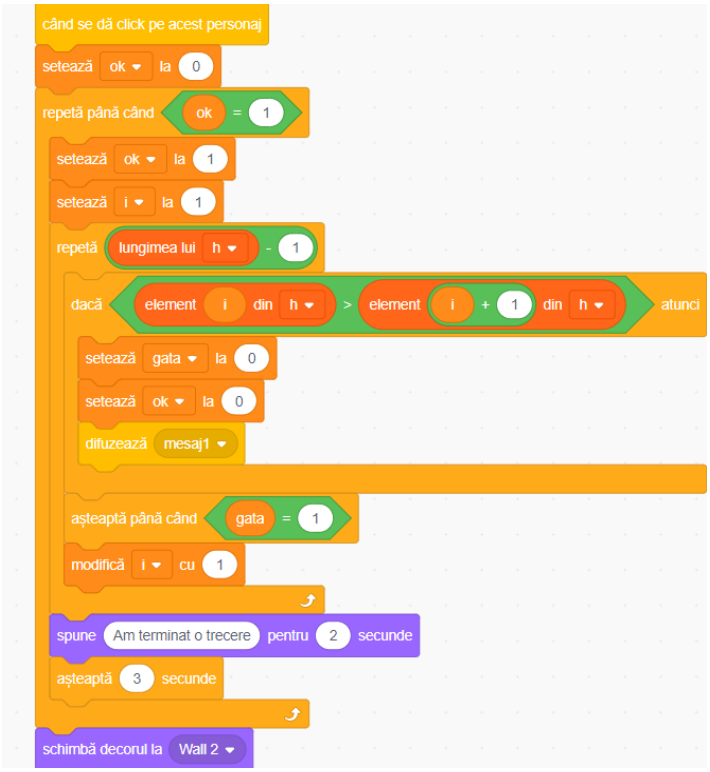

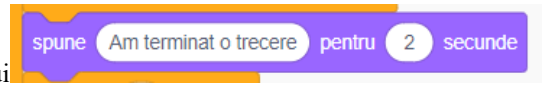
Pentru fiecare dintre personaje, la rularea proiectului (la clic pe steguleț) se vor seta coordonatele unde este plasat personajul, ca in exemplu:

Animația este lansata cu ajutorul butonului

La clic pe buton se lansează scriptul:

care traduce, in esența, algoritmul bubblesort, cu afișarea mesajului

după terminarea fiecărei treceri prin vector in care se realizează comparațiile inaltimilor si eventualele interschimbări, atunci când este necesar.

O alta varianta de ilustrare a algoritmului bubblesort, realizata tot in Scratch, poate fi găsita la adresa: https://scratch.mit.edu/projects/1980955/

Un alt proiect Scratch interesant, care poate fi utilizat pentru explicarea algoritmului turnurilor din Hanoi, de tip “Divide et Impera”, poate fi găsit la adresa: https://scratch.mit.edu/projects/992852

Strategii didactice noi în predarea istoriei

Fortună Octavia Gabriela
Colegiul Alexandru cel Bun-Gura Humorului

În cadrul procesului didactic actual apare o divizare relativ clară în funcţie de momentul apariţiei între aşa numitele strategii (metode) tradiţionale şi cele moderne. Fiecare dintre cele două categorii se caracterizează printr-o serie de avantaje şi dezavantaje, în privinţa aplicării lor în actualul proces de învăţământ. Strategiile tradiţionale se caracterizează prin intermediul utilizării excesive uneori a rolului profesorului în cadrul actului didactic, prin utilizarea unor tehnici şi metode în special expozitive şi prin acordarea elevului a unui rol receptiv în defavoarea celui de participant la desfăşurarea procesului instructiv –educativ. Utilizarea frecventă a acestor strategii s-a datorat însă şi unei serii de avantaje: facilitatea examinării competenţelor şi cunoştinţelor predate prin metode tradiţionale, asigurarea unei atmosfere de calm şi linişte în cadrul colectivului de elevi şi parcurgerea rapidă a unei cantităţi de informaţii sporite.

În categoria aşa-numitor strategii didactice noi sunt incluse o serie de metode, procedee şi tehnici, ce urmăresc stimularea creativităţii elevilor, a cooperării lor în cadrul actului de predare-învăţare, o parte dintre ele fiind incluse în aşa-numita gândire critică, dar care pot fi mai dificil clasificate, fiecare autor didactic utilizând propriile categorii. O variantă ce îmbină activitatea individuală cu cea de grup o reprezintă metoda piramidei sau a „bulgărelui de zăpadă”, fiecare elev fiind participant la un demers mai amplu. Metoda poate fi inclusă atât în categoria învăţării prin cooperare cât şi în cea a strategiilor bazate pe găsirea unor soluţii pentru diferite probleme. După oferirea trăsăturilor problemei discutate de către profesor fiecare elev primeşte o perioadă de cinci minute pentru a încerca să soluţioneze datele problemei, după care în perechi dezbat cu colegii soluţiile identificate, ulterior se organizează două grupuri mari care vor colabora în găsirea soluţiilor şi vor dezbate problemele apărute pe parcurs. În final soluţiile sunt prezentate întregii clase, cadrul didactic intervenind în soluţionarea unor întrebări, stabilindu-se în final cea mai potrivită soluţie a problemei şi aprecierea activităţii desfăşurate de către elevi. Învăţarea prin cooperare este astfel utilizată ca bază pentru asigurarea coerenţei echipei şi pentru dezvoltarea de către elevi a unor competenţe precum cele legate de analiză şi argumentare. Principala slăbiciune a acestei metode se datorează dificultăţii aprecierii de către profesor a contribuţiei fiecărui elev în parte. Elevii pot astfel stabili importanţa asasinatului prinţului moştenitor al Austro-Ungariei în declanşarea Primului Război Mondial

Brainstormingul se defineşte prin expresia asaltul de idei, ce presupune soluţionarea unei probleme prin intermediul unei cantităţi cât mai mari de răspunsuri, specificându-se că răspunsurile vor fi evaluate într-o etapă ulterioară, evitându-se comentariile critice şi acceptându-se toate răspunsurile posibile, care sunt astfel înregistrate de către un secretar sau de către profesor. Etapa finală este cea în cadrul căreia are loc evaluarea critică. Deoarece etapa pe lângă efectele benefice în activizarea elevilor se confruntă cu o serie de constrângeri datorate atât dezvoltării posibilităţii elevilor cât şi cadrelor formale incluse în învăţarea şcolară. Astfel este mai frecvent utilizată în asociere cu alte procedee. De exemplu metoda florii de lotus sau de nufăr, ce poate fi aplicată în general în lecţiile de sistematizare a cunoştinţelor şi competenţelor. De la o temă centrală elevii sunt încurajaţi să realizeze conexiuni, care să le permită identificarea a opt idei secundare, care treptat pot deveni la rândul lor teme centrale pentru alte idei secundare. Astfel se obţine dezvoltarea a cât mai multor concepte. Desigur tema oferită pentru realizarea acestui procedeu trebuie să fie generoasă (de exemplu Integrarea provinciilor româneşti în cadrul României Mari), oferind cât mai multe domenii de conexiune elevilor. Activitatea permite activizarea proceselor cognitive ale elevilor, creativităţii lor şi are diferite posibilităţi de aplicare fie în grupuri, fie individual. Metoda oferă astfel elevilor şi cadrului didactic diferite modalităţi de aplicare, una dintre ele

bazându-se pe stabilirea prin brainstorming a celor opt idei secundare ale temei, fiecare din cele opt grupe de elevi dezbătând individual conexiunile fiecărei idei secundare, realizându-se la final diagrama completată cu toate florile de lotus identificate de către elevi. Legată de brainstorming se poate defini şi explozia stelară, ce face parte din metodele ce accentuează ideea schimbului de idei pe baza formulării unor întrebări prin intermediul creării unor întrebări multiple. Ideea sau conceptul de dezbătut este stabilit iniţial, organizându-se ulterior întrebările, pornindu-se de la cele mai simple : unde?, când?, ce?, cum?, de ce? sau din ce cauză? ajungându-se treptat la întrebări cu o complexitate mărită. Clasa este divizată în mai multe grupuri, fiecare identificând cât mai multe întrebări privind problema supusă atenției. După încheierea activităţii de grup, fiecare dinte grupuri prezintă întrebările descoperite, profesorului revenindu-i sarcina de a-i ajuta pe elevi în evidenţierea celor mai interesante întrebări şi aprecierea activităţii desfăşurate de fiecare grup. Astfel poate fi tratată de exemplu o temă precum participarea României la Primul Război Mondial sau desfăşurarea Adunării Consiliului Naţional Român (din 27 octombrie 1918). Clasa primeşte tema după care încearcă să identifice cât mai multe întrebări privind subiectul:

- Unde a avut loc?
- În ce dată?
- Cum a fost organizată?
- Din ce cauză?
- Care au fost participanţii?
- În ce scop?
- Ce înseamnă Consiliul Naţional Român?
- De ce este importantă Adunarea?

Deşi poate produce implicări diferite din partea elevilor şi se desfăşoară într-o perioadă îndelungată de timp, procedeul poate fi aplicat unor grupuri diferite de elevi, stimulând atât creativitatea individuală cât şi a grupului, a spiritului de cooperare şi a competiţiei, precum şi reacţiile spontane ale elevilor. Nu necesită însă o perioadă îndelungată de pregătire şi de explicaţii pentru elevi datorită rapidităţii cu care aceştia înţeleg conceptul, oferind ocazia realizării unor lecţii relaxante.

Bibliografie:

Adăscăliței,Felicia, Bercea, Marilena, Dumitrescu,Doru, Lazăr,Liviu, Manea,Mihai, Popescu,Mirela *Elemente de didactică a istoriei*, Editura Nomina, București 2010

****Metode de fixare, consolidare și evaluare*, în www.educatori.isjbihor.ro/media/grad%202/Metode/S01/res/res3.pdf.

Metodele tradiționale și moderne utilizate utilizate în învațamântul românesc

ISTRATIE ELENA-DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ , COMUNA FRÂNCEȘTI
JUDEȚUL VÂLCEA

Activitatea instructiv-educativă se desfăşoară în baza unor finalităţi, este pusă în practică prin intermediul unui sistem de metode şi procedee, apelează la o serie de mijloace tehnice de realizare, iar rezultatele sunt verificate şi evaluate prin strategii specifice. Curriculum-ul şcolar integrează toate aceste componente, dintre care o poziţie centrală revine metodelor care fac posibilă atingerea finalităţilor educaţionale.

Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”. Metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă”. (M.Ionescu, V.Chiş, p.126)

Elevii prezintă particularităţi psihoindividuale, astfel încât se impune utilizarea unei game cât mai ample de metode de predare care să le valorifice potenţialul. Semnificaţia metodelor depinde, în cea mai mare măsură, de utilizator şi de contextul în care este folosită.

Metodele tradiţionale, expozitive ori frontale lasă impresia că nu ar mai fi în conformitate cu noile principii ale participării active şi conştiente a elevului. Acestea pot însă dobândi o valoare deosebită în condiţiile unui auditoriu numeros, având un nivel cultural care să-i asigure accesul la mesajul informaţional transmis raportat la unitatea de timp.

Metodologia didactică actuală este orientată către implicarea activă şi conştientă a elevilor în procesul propriei formări şi stimularea creativităţii acestora. În acest context, prefacerile pe care le cunosc metodele de învăţământ cunosc câteva direcţii definitorii. Relaţia dinamică-deschisă constă în raporturile în schimbare ce se stabilesc între diferitele metode. Diversitatea metodelor este impusă de complexitatea procesului de învăţare, fiecare metodă trebuie să fie aleasă în funcţie de registrul căruia i se raportează. Amplificarea caracterului formativ al metodelor presupune punerea accentului pe relaţiile sociale pe care le are elevul în procesul de culturalizare şi formare a personalităţii. Reevaluarea permanentă a metodelor tradiţionale vizează adaptarea lor în funcţie de necesităţi şi raportarea lor la evoluţia ştiinţei.

Metodele didactice pot fi clasificate în :

1. Tradiţionale: expunerea didactică, conversaţia didactică, demonstraţia, lucrul cu manualul, exerciţiul;
2. Moderne: algoritmizarea, modelarea, problematizarea, instruirea programată, studiul de caz, metode de simulare(jocurile, învăţarea pe simulator), învăţarea prin descoperire.

Principala metodă de educare a gândirii în învăţământul tradiţional o constituie expunerea profesorului, completată cu studiul individual al elevului. Această metodă a fost criticată, susţinându-se că ea nu favorizează legătura cu practica. Lipsa de legătură cu realitatea vine de la atitudinea elevilor: ei asistă pasiv la expunere, pe care ştiu că trebuie să o repete. Cealaltă metodă tradiţională, convorbirea cu întreaga clasă, antrenează mai mult participarea elevilor, dar elevii sunt ghidaţi, nu ştiu ce se urmăreşte. Aşadar, forma clasică a învăţământului dezvoltă puţin gândirea elevilor.

Ulterior, s-au preconizat diverse moduri de organizare a învăţământului, denumite şcoli active, în care accentul cade pe studiul individual efectuat de elevi. Modul nou, activ, de organizare a învăţământului se dovedeşte superior, dar solicită

mult timp. Odată cu descongestionarea programelor şcolare în cadrul reformei învăţământului, se va începe şi activizarea predării în şcoala românească.

Metodele activ-participative pun accent pe învăţarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare. Educaţia pentru participare ii ajuta pe elevi sa-si exprime opţiunile în domeniul educaţiei, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanţi la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informaţii, ci şi un participant activ la educaţie.În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăţa” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune.

Principalul avantaj al metodelor activ-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra fenomenelor studiate. În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităţilor cognitive de tip superior, gândirea critică. Aceasta reprezintă o gândire centrată pe testarea şi evaluarea soluţiilor posibile într-o situaţie dată, urmată de alegerea rezolvării optime pe baza argumentelor.

A gândi critic înseamnă a deţine cunoştinţe valoroase şi utile, a avea convingeri raţionale, a propune opinii personale, a accepta că ideile proprii pot fi discutate şi evaluate, a construi argumente suficiente propriilor opinii, a participa activ şi a colabora la găsirea soluţiilor. Principalele metode de dezvoltare a gândirii critice sunt:

- metoda Ciorchinelui;
- metoda Mozaic;
- metoda Cubul;
- metoda Turul Galeriei;
- metoda 6/3/5;
- metoda Lotus;
- metoda Pălăriile gânditoare;
- metoda Frisco;
- metoda Schimbă perechea;
- metoda Explozia stelară;
- diagrama Venn;
- metoda Cauză-efect.

Pentru ca învăţarea prin cooperare să se bucure de un real succes, se impune respectarea unor reguli. Literatura de specialitate relevă faptul că, pentru ca elevii să fie dispuşi să lucreze în echipă, se impune respectarea a două condiţii: asigurarea unui climat pozitiv în clasă; formularea unor explicaţii complete şi corecte asupra sarcinii de lucru, astfel încât aceasta să fie înțeleasă de toată lumea.

În vederea asigurării unui climat pozitiv în sala de clasă, este necesar ca elevii să aibă impresia că au succes în ceea ce fac. Factorii care asigură succesul într-o clasă sunt: formularea de expectanţe pozitive faţă de elevi; utilizarea unor strategii de management educaţional eficient; stabilirea de obiective clare şi comunicarea acestora elevilor; valorificarea la maxim a timpului destinat predării; evaluarea obiectivă.

Eficienţa muncii în grup depinde de claritatea explicaţiei pentru sarcinile de lucru. Profesorii trebuie să ofere explicații cât mai clare şi să se asigure că ele au fost corect înțelese de către elevi.

Literatura de specialitate oferă o imagine fidelă asupra **antitezei care se creează între metodele tradiționale și cele moderne** utilizate în predare. Metodele tradiţionale au următoarele caracteristici:

- pun accentul pe însuşirea conţinutului, vizând, în principal, latura informativă a educaţiei;
- sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii, aşadar comunicarea este unidirecțională;
- sunt predominant comunicative,;
- sunt orientate, în principal, spre produsul final, evaluarea fiind de fapt o reproducere a cunoștințelor;
- au un caracter formal şi stimulează competiția;
- stimulează motivaţia extrinsecă pentru învăţare;
- relaţia profesor-elev este autocratică, disciplina şcolară fiind impusă.

Aceste metode generează pasivitate în rândul elevilor. La polul opus, metodele moderne se caracterizează prin următoarele note:

- acordă prioritate dezvoltării personalităţii elevilor, vizând latura formativă a educaţiei;
- sunt centrate pe activitatea de învăţare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educaţional;
- sunt centrate pe acţiune, pe învăţarea prin descoperire;
- sunt orientate spre proces;
- sunt flexibile, încurajează învăţarea prin cooperare şi capacitatea de autoevaluare la elevi, evaluarea fiind una formativă;
- stimulează motivaţia intrinsecă;
- relaţia profesor-elev este democratică, bazată pe respect şi colaborare, iar disciplina derivă din modul de organizare a lecţiei.

Prin metodele moderne, se încurajează participarea elevilor, inițiativa și creativitatea.

Din toate cele menționate, rezultă faptul că profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un proces didactic de calitate.

Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar.

Bibliografie:

1. Dumitru, I., Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara, 2001.
2. Guţu, V., Dezvoltarea şi implementarea curriculumului în învăţământul gimnazial: cadru conceptual, Grupul Editorial
3.Ionescu,M.,Radu,I.,Didactica modernă,Editura DaciaCluj-Napoca,2001.
4. Marcu V. , Filimon L., Psihopedagogie pentru formarea profesorilor, Editura Universităţii din Oradea, 2003.

Învățarea prin cooperare la limba română în învățământul primar

Prof. înv. primar Săceanu Otilia- Elena,
liceul Mătăsari, Gorj

Sistemul de învățământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere si dinamism față de nou, dezvoltându-se și acționând în concordanță cu cerințele economico-sociale cu progresul ştiinţifico-tehnic şi cultural, cu aspirațiile poporului ştiintifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului român, în condiţiile societăţii civile şi a statului de drept, democratic. În acest moment școala românească a trecut de la abordările tradiționale ale procesului de predare-învățare-evaluare (care nu mai fac față în totalitate noilor cerințe ale psihopedagogiei moderne) la abordări care pun pe primul loc dezvoltarea gândirii elevilor, a independenței și creativității lor. Învățământul primar asigură elementele fundamentale ale cunoașterii, îndeplinind un rol decisiv în asimilarea cunoștințelor de bază, în egalizarea șanselor la instruire a tuturor copiilor.

O metodă folosită în acest scop este învățarea prin cooperare, fiind o metodă fundamentală ce trebuie inițiată în primii ani de școală, existând argumente solide care susțin performanțele obținute folosind această metodă.

Învățarea prin cooperare este o strategie de instruire structurată şi sistematizată a grupurilor mici de elevi, astfel încât aceştia să poată lucra împreună urmând ca fiecare membru al grupului să-şi îmbunătățească performanțele proprii şi să contribuie la creşterea performanțelor celorlalți membri ai grupului. Învățarea prin cooperare răspunde diferitelor obiective. Ea poate servi aprofundării conceptelor deja cunoscute, introducerii unor noi concepte, perfecționării abilităților, trezirii unor interese etc.

Numeroase valori ale civilizației au fost create de personalități ce au lucrat în echipă . Au fost posibile realizările pentru că membrii echipelor au manifestat încredere unii în alții, au acceptat că raționamentele celorlalți au putut fi mai bune decât ale lor, au înțeles că important nu e să-ți asumi singur merite, ci să colaborezi și să cooperezi pentru ca produsul efortului comun să aducă beneficii majore colectivităților umane.

Cooperarea se realizează în fiecare zi, în familie, grupul de prieteni, locul de muncă, în comunitate, pentru realizarea unor scopuri și interese comune. În învățarea prin cooperare, elevii învață prin interacțiune cu ceilalți, nu unii alături de ceilalți, asigurând dezvoltarea deprinderilor de comunicare interpersonală, a competențelor și a comportamentelor sociale.

În urma folosirii acestei strategii de învățare s-au identificat și subliniat avantajele acestei metode: se creează premisele constituirii unei adevărate comunități de învățare; din cadrul acestei comunități aceasta fiind una constructivă, de încredere și de întrajutorare reciprocă, elevii se simt respectați, utili, dobândind încredere în forțele proprii. Deoarece toți participă la luarea deciziilor, deja au formată ideea că dacă fiecare va lucra corect, grupul va obține performanțe bune.

Rezultatele cercetărilor efectuate asupra acestei strategii de învățare au arătat că elevii care sunt puși în situația de a învăța prin cooperare rețin mai ușor informațiile și participă cu mai multă plăcere la procesul instructiv educativ, deoarece activitățile sunt mai atractive, antrenante, motivante.

Utilizarea acestei strategii didactice duce la concluzia că dascălul trebuie să-i învețe pe elevi să-și dezvolte abilitățile de lucru în echipaje, să comunice, să relaționeze unul cu altul. Fiecare elev în parte trebuie să aibă o îndatorire specifică, fiecare trebuie antrenat în realizarea sarcinilor. Trebuie să fie obișnuiți să-și spună părerea, să o susțină și să o argumenteze, dar să și asculte părerile celorlalți membri ai grupului și să le accepte dacă este cazul.

Dacă elevii vor înțelege că performanțele grupului trebuie să se regăsească în performanțele fiecăruia din grup, atunci realizarea sarcinilor primate va fi maximă.

În contextul reformei învățământului, numeroase discipline școlare ce compun Curriculum-ul Național, își propun dezvoltarea de competențe ce țin de comunicare, colaborare, cooperare.

Astfel, la limba și literatura română în învățământul primar se dorește punerea accentului pe strategii și proceduri de explorare și de investigare caracteristice activității comunicative. Se impune să regândim strategiile didactice pornind de la ideea că învățarea este un fenomen dinamic și complex, acordându-i prioritate în raport cu predarea și considerând relația învățător-elev ca fiind o relație interactivă, căci nu numai elevul învață de Ia învățător, dar și învățătorul învață și se perfecționează continuu prin experiențele sale cu elevii.

Prin obiectivele cadru și obiectivele de referință, Curriculum-ul pentru clasele pregătitoare-IV permite și impune conceperea de sarcini de lucru ce pot fi rezolvate în echipă prin cooperare. Activitatea în echipă presupune rezolvarea unei sarcini didactice de către toți membrii echipei, contribuind fiecare după puterile sale.

Eficiența activității grupelor este influențată de mai mulți factori: nivelul dezvoltării intelectuale a membrilor o echipei, relațiile dintre elevi, numărul optim de membri, vârsta acestora, conținutul activității. Se poate aprecia că un număr de 6-7 elevi permite o activitate eficientă, deoarece sarcinile de lucru se distribuie bine între toți membrii și se realizează optim cooperarea pentru finalizarea cerințelor formulate de învățător.

Munca în echipă presupune existența unor sarcini comune, care să fie rezolvate în colaborare. Pentru formularea acestor cerințe este bine să se studieze întâi obiectivele de referință cuprinse în programa școlară, pentru a vedea care dintre acestea pot fi rezolvate folosind această modalitate de lucru.

Activitatea în echipă are câteva obiective care vizează formarea deprinderilor de a lucra în echipă, de a contribui personal la succesul unei echipe, de a accepta părerile altora, de a se bucura de succesele echipei, de a trece peste greutățile acesteia, de a motiva pe cei din echipă pentru rezolvarea cerințelor formulate. După cum se vede, activitatea în echipă are valențe diverse, care nu trebuie neglijate în procesul de formare și educare a elevilor.

Activitatea în echipă se poate organiza în orice clasă a învățământului primar.

Din clasele pregătitoare și I, după ce au fost împărțiți în echipe eterogene, elevii pot primi sarcini la comunicare în limba română, de felul:

- Priviți ilustrația și formulați propoziții formate din patru cuvinte;
- Puneți în ordinea desfășurării acțiunii următoarele ilustrații;
- Formați, din literele alfabetarului, o propoziție despre... , alcătuită din... cuvinte;
- Găsiți cel puțin trei cuvinte care să conțină sunetul ...

În clasele următoare sarcinile se diversifică și se complică de la o clasă la alta. Astfel, elevii pot rezolva cerințe ca:

- Găsiți alt sfârșit povestirii, dacă personajul... ar avea următoarea atitudine;
- Puneți în ordine propozițiile, astfel încât să realizați un text;
- Găsiți în text întâmplarea care a declanșat întreaga acțiune; nlocuiți cuvintele subliniate cu altele apropiate ca înțeles;
- Găsiți în text momentul cel mai încordat al acțiunii;
- Găsiți cuvinte înrudite cu următorul cuvânt... .

Preocuparea învățătorilor pentru organizarea de activități în care să se realizeze învățarea prin cooperare este un succes pentru învățământul primar. Faptul că învățătorii caută să se inițieze în această formă de activitate ne determină să apreciem că, în continuare, învățământul primar este segmentul în care se aplică pentru prima dată formele noi de organizare și desfășurare a procesului de predare-învățare.

Bibliografie:

Neacșu, Ion, „Metode și tehnici de învățare eficientă”, Editura Polirom, București, 2015
Nicu, Adriana, Conțiu, Elena-Raveca, „Instrumente pentru învățarea prin cooperare”, Editura Aramis, București, 2010

MOTIVAŢIA PENTRU ÎNVĂŢARE PRIN METODA PROIECTULUI

Prof. CORNELIA MESTECAN
Liceul Tehnologic “Alexandru Borza”, Cluj-Napoca, jud. Cluj

Profesor fiind, mi-am pus de nenumărate ori întrebarea “de ce lipseşte motivaţia pentru învăţare?” la adolescenţi şi nu numai. La vârste fragede copiii nu au dificultăţi la învăţare, sunt curioşi şi motivaţi să cerceteze şi să înţeleagă totul, nu se plâng că au memorie “proastă”, că sunt prea multe informaţii. Ce se întâmplă cu ei, de ce îşi pierd în mare măsură setea de nou? Să fie oare de vină sistemul nostru şcolar şi de educaţie? Sau poate noi profesorii !? Sau părinţii, societatea în general !? Sau chiar ei, elevii !? Putem găsi deci mulţi “vinovaţi”, dacă asta dorim, de fapt întrebarea este “Ce pot face eu, profesorul de matematică, pentru ca elevii mei să vrea, să poată, să participe, să cerceteze,...? ” Voi încerca să răspund ” pe scurt” în această lucrare.

Motivaţia pentru învăţare este un rezultat al unui complex de factori: **sociali şi culturali** (norme, valori şi practici de învăţare): diferenţele dintre culturile urban-rural, dintre familiile cu statut socio- economic crescut şi familiile cu statut socio- economic scăzut; **contextuali**: tipul sarcinii de învăţare, relaţia de autoritate în clasă, utilizarea formală şi informală a recompenselor, modalitatea de evaluare, timpul acordat sarcinii de învăţare, modalitatea de organizare a elevilor (individual, echipă,...) în timpul rezolvării sarcinii; **convingerile şi valorile personale**: aşteptările vizavi de autoeficacitatea în sarcina de învăţare, scopul propriu în învăţare, încrederea în abilităţile proprii, tipul de atribuţii făcute de elevi, capacitatea de autocontrol, valoarea acordată sarcinii de învăţare.

Iată ce multe lucruri trebuie avute în vedere atunci când ne planificăm, organizăm şi desfăşurăm activitatea noastră didactică. E interesant să fim şi consilieri educativi şi profesori de matematică (de exemplu) în acelaşi timp. Elevii mei au în general stima de sine scăzută, nu ştiu şi nu vor să-şi propună ţeluri apropiate sau pe timp mai lung, vizând succesul personal în societatea în care trăiesc. Acestea sunt domeniile în care încerc să-i ajut constant.

Una dintre metodele noi este metoda proiectului care este o activitate centrată pe elev, personalizată, elevii putând decide modul în care îşi organizează activitatea, modul de integrare a cunoştinţelor şi tehnicilor de lucru învăţate la matematică şi la informatică, modul de prezentare a temei proiectului. Prin proiecte se dezvoltă capacităţi de colaborare, de comunicare, de rezolvare a problemelor, de analiză critică a rezultatelor şi de luare a deciziilor. Toate acestea pot duce la o motivare mai mare pentru învăţare.

În paginile următoare voi da un exemplu de proiect pe care îl utilizez la clasa a X-a M_tehnologic, la unitatea de învăţare “Matematici financiare”.

Titlul proiectului **-„Cât de eficient sunt?!”**

Competenţe specifice vizate:

C1.Recunoaşterea unor date de tip statistic în situaţii concrete. C2.Interpretarea primară a datelor statistice cu ajutorul calculului financiar, a graficelor şi diagramelor. C3.Utilizarea unor algoritmi specifici calculului financiar sau statisticii pentru analiza de caz. C4.Transpunerea în limbaj matematic prin mijloace statistice a unor probleme practice. C5.Analiza şi interpretarea unor situaţii practice cu ajutorul conceptelor statistice. C6.Corelarea datelor statistice în scopul predicţiei comportării unui sistem prin analogie cu modul de comportare în situaţii studiate.

Obiective/rezultate aşteptate:

La sfârşitul unităţii de învăţare, elevii vor fi capabili: să opereze cu procente (creşteri/reduceri de preţuri, dobânzi bancare); să realizeze un buget; să se documenteze pe piaţa reală (magazine) şi pe piaţa on-line; să compare diferite rezultate matematice sau

financiare; să realizeze o analiză statistică; să înveţe prin cooperare cu colegii; să îşi asume responsabilitate în grup; să comunice în cadrul grupului; să îşi manifeste creativitatea şi originalitatea; să utilizeze internetul pentru documentare dar şi pentru comunicare; să realizeze prezentări Ppt şi să le susţină în faţa clasei .

Grupul ţintă: clasa a X-a liceu tehnologic

Durata: 8 ore

Activităţile proiectului:

1. Prezentarea proiectului, organizarea grupelor, prezentarea fişelor/sarcinilor de lucru ale grupelor, stabilirea: numelor grupelor, mascotei grupelor, sarcinilor membrilor (1 oră). **2.** Rezolvarea problemelor 1 şi 3 din fişele de lucru, independent şi apoi discutarea rezultatelor în cadrul grupelor (1 oră). **3.** Rezolvarea sarcinii nr. 2 din fişă în urma documentării elevilor: prezentarea diverselor oferte de preţuri găsite, alegerea variantei celei mai potrivite, realizarea bugetului şi analizarea rezultatului (1 oră). **4.** Realizarea sarcinilor de la punctul 4 al fişei de lucru: prezentarea rezultatelor înregistrărilor făcute independent de elevi, calculul mediilor pe grupă, realizarea seriei statistice în cadrul grupei şi a graficului aferent, calculul pentru perioada desemnată şi stabilirea economiilor sau schimbărilor pe care grupa le propune. Realizarea coevaluării membrilor grupei – punctaje ce vor fi încadrate în prezentarea Ppt. (2 ore). **5.** Realizarea prezentării rezultatelor grupei (acasă şi la şcoală în laboratorul de informatică) (2ore). **6.** Susţinerea prezentărilor în faţa clasei şi evaluarea a acestora de către celelalte grupe şi de profesorul clasei (1 oră).

Resurse:

-timp , fişe de lucru pentru fiecare grupă, fişă de evaluare a prezentării finale, fişa cu rezultatele evaluării produselor finale, fişa cu rezultate pe elev

Exemplu de fişă de lucru al unei grupe

Fişă de lucru-proiect-„Cât de eficient sunt?!”

1.Citiţi cu atenţie textul exerciţiilor, stabiliţi ce strategie de lucru veţi aplica în rezolvarea lor.

2.Rezolvaţi exerciţiile individual şi apoi vă verificaţi/corectaţi în cadrul grupei.

3.Realizaţi o prezentare PPt în cadrul grupei care v-a cuprinde: clasa, coordonatorul proiectului; -numele grupei şi componenţa ei; exerciţiile împreună cu rezolvarea lor; aspecte(poze şi alte materiale) din timpul desfăşurării proiectului -greutăţi întâmpinate (scurt); concluzii(ce am învăţat din acest proiect); punctajul acordat fiecărui membru al echipei **Punctajul** fiecărui membru al echipei se acordă după cum urmează: 0p- aceluia care nu a lucrat nimic singur şi nu s-a implicat deloc în activitatea grupei; 5p-aceluia care a lucrat, dar cu greşeli şi s-a implicat puţin în activitatea grupei 6-7p-aceluia care a lucrat bine singur şi s-a implicat puţin în activitatea grupei; 8-9p-aceluia care a lucrat şi s-a implicat în general bine, dar a avut nevoie de ajutor; 10p -aceluia care a lucrat bine singur şi s-a implicat foarte mult şi serios în activitatea grupei.

Observaţie: puntajele acordate trebuie justificate.

Grupa .....

Exerciţiul 1. După o reducere a preţului cu 15% un produs costă 680 lei. Să se calculeze preţul iniţial a produsului.

Exerciţiul 2. Grupa are de cumpărat pentru realizarea sarcinilor unui proiect următoareale obiecte:

1 set de marchere, 2 coli A1, 1 set de culori, 1 liniar, 1 lipici, 1 caiet, 1 foarfecă, 1 top hârtie A4 xerox, 1 set etichete.

Realizaţi bugetul acestui proiect, grupa având la dispoziţie suma de 30 lei.

(Aveţi nevoie să vă documentaţi asupra preţurilor!).

Exerciţiul 3. Elevul Pavel are o sumă de 600 lei pe care doreşte să o depună la bancă pentru o perioadă de 3 ani. Face mai întâi un studiu de piaţă şi află că: banca nr. 1 oferă o dobândă simplă de 4,5% pe an, banca nr. 2 oferă o dobândă compusă de 4% pe an. La care bancă este mai avantajos să-şi depună banii?

Exerciţiul 4. a)Urmăriţi şi înregistraţi individual timp de 5 zile următoarele: cât timp mâncaţi / nr. ore zilnic; cât timp acordaţi studiului/ nr. ore zilnic; cât timp faceţi sport sau altceva distractiv/ nr. ore zilnic; cât timp acordaţi jocului sau discuţiilor pe telefon/ nr. ore zilnic; cât timp vă uitaţi la televizor / nr. ore zilnic; cât timp dormiţi / nr. ore zilnic.

b)În cadrul grupei: realizaţi o serie statistică în care veţi trece datele înregistrate făcând o medie a grupei. c) Realizaţi o reprezentare grafică a seriei. d) Calculaţi pentru o perioadă de 70 ani: câte procente din acest timp alocă grupa activităţilor: dormit, mâncat, jucat şi vorbit pe telefon, studiat, uitat la televizor.

La care din aceste activităţi consideră grupa că trebuie făcute economii sau schimbări pentru a avea timp şi pentru muncă sau activităţi de recreere cu familia?

Evaluarea proiectului se face:

- în cadrul fiecărei grupe – membrii acesteia hotărăsc puntajul pentru fiecare în funcţie de activitatea independentă şi de implicarea în rezolvarea sarcinilor grupei

-la prezentarea produselor – de către grupe şi profesor

-nota elevului la acest proiect = (nota obţinută în cadrul grupei + nota obţinută de grupă la prezentare) / 2

Fişa de evaluare a prezentării unei grupe de către celelalte grupe

Grupa observatoare:..... Data:..... Grupa observată:.....

Evaluarea prezentării

Completaţi acest formular pentru fiecare grupă care îşi prezintă produsul.

Se vor acorda la fiecare aspect, între 0p si 1p , astfel: 0 p - pentru aspecte ce trebuiesc mult îmbunătăţite; 0,5 p - pentru munca eficientă (bine, dar se poate îmbunătăţii); 1p - pentru munca excelentă (nu trebuie nimic înbunătăţit)

Aspectele urmărite: prezentarea este interesantă; toţi membrii echipei iau parte la prezentare; conţinutul prezentării este bine organizat; grupa răspunde la intrebări în detaliu; am învăţat lucruri noi din prezentare; limbajul folosit este corect şi uşor de înţeles; prezentarea a fost bine gândită (fără greşeli, fiecare ştie ce are de spus); prezentarea are elemente de creativitate; formularea concluziilor în prezentare sunt clare.

Se acordă 1p din oficiu.

Total punctaj:.....

Concluzii

Propun claselor proiecte, în general în sem II al anului şcolar, acestea necesitând timp pe care nu îl prea avem în primul semestru. Având în vedere că nu toţi elevii au “aplecare naturală” spre matematică şi toţi ceilalţi factori specificaţi la punctul 1., proiectele pot pune în valoare ceea ce poate face bine fiecare elev. Ei se pot implica şi rezolva în cadrul grupei sarcinile cu care se simt confortabil, în primul rând şi mai apoi celelalte. Faptul că pot cere sprijinul colegilor, al profesorului, că pot explica celorlalţi realizările lor, că pot fi notaţi pentru atât de multe alte lucruri înafară de matematică (strict), le conferă libertate, posibilitatea de a coopera, de a fi creativi, de a-şi putea pune în valoare capacităţile de lideri, abilităţilor şi deprinderilor formate atât la matematică cât şi la alte discipline. Toate acestea fac ca elevii mei să ceară şi să aştepte cu mare interes proiectele din semestrul II. Sigur la examenul naţional de bacalaureat evaluarea se face altfel, adică doar matematică şi la un nivel destul de ridicat. Şi atunci de ce pierd timpul cu proiecte!? –ar spune o parte din colegii care predau matematică. Ei bine, pentru că nu toţi elevii se prezintă la examen, şi ceea ce este foarte important pentru mine,

trebuie să le formez copiilor “ceva competenţe” cu ajutorul cărora să se descurce în viaţa reală, într-o comunitate. Îmi doresc foarte mult şi adesea reuşesc să le cresc stima de sine, să-i ajut să se descopere, să-i ajut să aibă încredere în forţele proprii, să-şi dezvolte acele calităţi atât de necesare: sinceritate, onestitate, punctualitate, de a fi curioşi, curajoşi, perseverenţi, comunicativi, empatici. Îmi place mult meseria mea!

Bibliografie

[1] Bocoş Muşata, Instruire interactivă, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2002

[2] Stephen R. Covey, Eficienţa în 7 trepte, Editura All, Bucureşti, 1995

[3] Vera F. Birkenbihl, Tare de cap??, Editura Gemma Pres, 1999

Dezvoltarea creativităţii copiilor în procesul de învăţământ

Prof.înv.preșc.Ungureanu Corina ,
Gradinița cu PP. Nr. 11 Bârlad

Însuși idealul educațional al școlii românești vizează formarea personalitatii autonome si creative, a unei personalitati capabila sa anticipeze viitorul, sa transforme prezentul în directia anticiparilor sale, sa descopere si sa rezolve situatiile împreuna cu ceilalti.

Termenul de "creativitate" își are originea în cuvântul latin "creare", care însemna " a zamisli", "a fauri", "a crea", "a naste". Însasi originea cuvântului ne demonstreaza ca termenul de creativitate defineste un proces, un act dinamic care se dezvolta, se desavârseste si cuprinde atât originea, cât si scopul. Capacitatea creatoare este greu de definit, din cauza complexitatii sale. Expresia evoca puterea de a inova, de a fi original în gândire si realizari, de a manifesta un spirit flexibil, o tendinta spre prospectare activa. Ar fi, deci, mai corect sa vorbim de aptitudini creatoare. Aceasta se situeaza, dupa parerea lui Guildford, în domeniul productiei divergente, concept care se apropie de actiunea originala de nonconformism, de evadarea din sfera ideilor curente si comune ale imitatiei sau reproducerii, pur si simplu.

În literatura de specialitate sunt consemnate trei categorii de factori favorizanti ai creativitatii: factori psihici, factori sociali (culturali, educativi si de mediu socio-economic) si factori biologici (diferente de sex, vârsta etc.);

Din punct de vedere psihopedagogic, ne intereseaza creativitatea ca structura psihica pe care gradinita/scoala e chemata sa o dezvolte, sa o formeze. Structura ei are mai multe fatete, numerosi factori concura la constituirea unei potente creatoare.

Avântul metodelor de creativitate si rezultatele obtinute au determinat o corectie a dialecticii deja admise între "dat" si "dobândit". Se considera ca prin educatie si exercitiu se pot forta limitele impuse de ereditate. Creativiatea este educabila. E o convingere rezultata în primul rând din ratiuni concrete, obiective; experimentele care au investigat aceasta problematica confirma faptul ca variabilele creativitatii asupra carora s-a actionat au înregistrat îmbunatatiri evidente.

Un important factor al stimularii creativitatii în cadrul scolar este educatorul. Cadrul didactic "creativ ofera învatarea autoinitiata, atmosfera neautoritara, îi încurajeaza pe elevi sa invete suplimentar, încurajeaza procesele gândirii creative. Aceasta înseamna ca el îi îndeamna pe copii sa caute noi conexiuni între date, sa asocieze, sa-si imagineze, sa gaseasca solutii la probleme, sa faca presupuneri nebanuite, sa emita idei, sa perfectioneze ideile altora si sa orienteze aceste idei în directii noi. El încurajeaza elevul sa jongleze cu elemente ce par a nu fi corelate, sa exprime teorii care par a fi ridicole, sa formeze teorii greu de crezut, sa combine materialele si notiunile în modele noi neasteptate. Educatorul bun permite elevilor sa-si asume riscuri intelectuale, sa speculeze pe baza informatiilor neconcludente, sa sondeze relatiile structurale si spatiile dintre lucruri" (Hallman Ralph).

Educatorul creativ stie cum sa foloseasca întrebarile. Fiecare act creativ începe cu întrebari, dar acestea trebuie sa fie deschise, sa aiba sens, sa nu aiba raspunderi predominante si îndeosebi sa fie întrebari care sa nu reclame o expunere a faptelor. Întrebarea operationala provoaca conduita creatoare, pentru ca ea duce la explorare, dezvolta curiozitatea si stimuleaza tendintele implicate în acestea.

Exista dovezi experimentale care atesta influenta de netagaduit a "asteptarilor cadrelor didactice privind modurile în care elevii ar trebui sa se comporte", cât si a preconceptiilor cu care abordeaza ei elevii.

Psihopedagogia creativitatii nu-si are însa centrul de greutate pe metode (a caror importanta nu e de negat), caci ele, în functie de pregatirea cadrului didactic, pot sa alunece repede în rutina si conventionalism. Din fericire, factorul

esential pentru stimularea spiritului creator este relatia educator-prescolari, atitudinea acestuia în clasa ori în afara clasei. Spunem " din fericire" pentru ca modernizarea învatamântului se poate dispensa aici de restructurari organizatorice revolutionare si dotari costisitoare. Totul depinde de educator si el poate face cu creativitatea copiilor aproape totul, în conditiile actualei organizari a învatamântului.

Ne întrebam de ce se înabusa creativitatea? Cauzele sunt numeroase, dar este una care le domina categoric pe celelalte, este atitudinea educatorului fata de elevii sai creativi. Perspectiva din care este judecata interventia elevului este cea a greselii. Aceasta este sanctionata pentru a nu se repeta si pentru ca elevul sa se fereasca pe viitor de a mai gresi. si copilul se fereste, dar uneori este atât de profunda aceasta teama de greseala, încât el nu mai îndrazneste nimic când se afla pe un teren neexplorat. Curajul de a încerca îl paraseste, gustul riscului l-a pierdut sau nu-l va capata niciodata pe bancile institutiei de învatamânt pentru ca el stie ca, gresind, nu va scapa de ironiile si admonestarile educatorului. Copilul învata sa nu mai întreprinda nimic în afara de ce este prescris si i se cere, reprimându-si spontaneitatea naturala. Ca prime remedii pedagogice la îndemâna oricarui cadru didactic se recomanda: instituirea unor perioade de neevaluare si încurajarea.

Daca silim copilul sa gândeasca sau sa compuna original, trebuie sa respectam ideile si compozitiile pe care le produce el. Sa luam în serios efortul lui, care dovedeste ca a muncit cu sinceritate.

În fine, nu trebuie neglijata autoevaluarea. Pentru a învata sa fii creativ, sa fii autoactiv si autoresponsabil este nevoie de o practica constanta în autoevaluare. Un educator bun va cultiva aceasta capacitate la copiii sai. Copiii trebuie antrenati sa se aprecieze corect, corectitudinea înseamna de fapt raportarea propriei productii de valori interne, proprii fiecaruia, care se constituie în acel cadru intern de evaluare al creatorului, atât de necesar în întretinerea curajului de a înfrunta opinia deseori neîntelegatoare si ostila a celor din jur. Pe scurt, evaluarea care sa raspunda exigentelor unei pedagogii a creativitatii îmbraca trei ipoteze: isi schimba caracterul; uneori se amâna (braistormingul); alteori se renunta la ea (neevaluarea).

Bibliografie:

- Cucos , C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare si grade didactice.
- Editia a III-a revazuta si adaugita. Iasi, Editura Polirom, (2009)

Metode activ-participative - metoda pălăriilor gânditoare

FÎLFĂNESCU IULIANA
FÎLFĂNESCU CONSTANTIN-DANIEL
Școala Gimnazială Liviu Rebreanu Mioveni

Metodele interactive sunt acele metode care promovează învățarea interactivă; ele presupun intensificarea interacțiunilor și interrelațiilor în cadrul grupului de elevi, prin încurajarea schimburilor de idei, cunoștințe, experiențe, confruntarea de opinii și argumente în vederea construcției unor cunoștințe noi și rezolvării de probleme.

Ele permit cadrului didactic să creeze situații de învățare centrate pe disponibilitatea elevilor de a coopera și colabora pentru a-și împărtăși reciproc idei, puncte de vedere, experiențe și pentru rezolvarea unor conflicte socio-cognitive.

Copiii înţeleg şi observă că implicarea lor este diferită, dar, încurajaţi, îşi vor cultiva dorinţa de a se implica în rezolvarea sarcinilor de grup. Grupul înțelege prin exerciţiu să nu-şi marginalizeze partenerii de grup, să aibă răbdare cu ei, exersându-şi toleranţa reciproc.

Aplicarea metodelor solicită timp, diversitate de idei, angajare în acţiune, descoperirea
unor noi valori, responsabilitate didactică, încredere în ceea ce s-a scris şi în capacitatea personală de a la aplica creator pentru eficientizarea procesului instructiv- educativ.

Dacă sarcina de învăţare este clară, concisă, rezolvarea va fi rapidă, eficientă prin implicarea întregului grup, care, în astfel de situaţii, îşi coordonează acţiunile, se ajută reciproc, se încurajează, negociază soluţiile individuale. Metodele ajută copiii să-şi formeze personalitatea, sa se cunoască, să-şi descopere stilul propriu de gândire şi acţiune, să şi-l modeleze.

Specific metodelor interactive de grup este faptul că ele promovează interacţiunea dintre minţile participanţilor, dintre personalităţile lor, ducând la o învăţare mai activă şi cu rezultate evidente. Acest tip de interactivitate determină identificarea subiectului cu situaţia de învăţare în care acesta este antrenat , ceea ce duce la transformarea elevului în stăpânul propriei transformări şi formări.

Pălăriile gânditoare

Am aplicat această metodă la clasa a IV-a, având ca subiect lecția „Moș Ion Roată și Vodă Cuza″ după Ion Creangă, tipul lecției: consolidare de cunoștințe. Această metodă stimulează creativitatea, cerându-le elevilor să interpreteze diferite roluri în funcție de semnificația pălăriei pe care poartă.

Pe catedră am șase pălării de culori diferite.

Etape de organizare:

Am împărțit clasa în șase grupe. Voi distribui câte o pălărie gânditoare și o fișă de lucru specifică pălăriei primite.

Fiecare pălărie reprezintă un mod de gândire, oferind o privire asupra informațiilor, sentimentelor, judecăților, atitudini pozitive, creativității, controlului.

Această activitate s-a desfășurat sub forma unui concurs cu premii surpriză.

Toate echipele rezolvă fișele primite. Elevii cooperează, analizează și identifică rolul care i se potrivește cel mai bine.

Pălăria albă: Informează!

Care era supărarea lui Moș Ion Roată?

Pălăria roșie: Spune ce simți!

Este bine să spunem de fiecare dată ceea ce gândim?

Pălăria neagră: Aspecte negative

Ce părere ai despre comportamentul boierului?

Pălăria galbenă: Aspecte pozitive

Credeți că Moș Ion Roată l-a iertat pe boier? De ce?

Pălăria albastră: Clarifică!

Cum „i-a spălat” domnitorul Cuza Vodă rușinea lui Moș Ion Roată?

Pălăria verde: Generează idei noi

Imaginează-ți că ai fi domnitorul Cuza Vodă. Ce ai face tu în locul lui?

Pentru elevi această metodă reprezintă o provocare şi determină o întrecere în a demonstra asimilarea corectă şi completă a cunoştinţelor.

La final, cadrul didactic apreciază activitatea elevilor care şi-au rezolvat sarcinile, aceștia fiind recompensați cu premii surpriză.

TERAPII ȘI PROGRAME DE INTERVENȚIE

PROIECT DE ACTIVITATE

Profesor psihopedagog, Filimon Erica
C.Ș.E.I. “Dumitru Ciumăgeanu”, Timișoara

Nume și prenume elev: M. I.

Clasa: a VII-a B

Diagnostic: dislalie polimorfă

Tipul activităţii: corectiv- recuperatorie

Subiectul: Exerciții de consolidare a sunetului ***h***

Competenţe generale:

Îmbunătățirea abilităților de pronunție și comunicare

Competenţe specifice:

Exersarea respirației

Exersarea aparatului fono-articulator

Educarea și exersarea auzului fonematic

Corectarea pronunției sunetelor deficitare

Obiective operaţionale:

1. să efectueze corect exerciții de respirație
2. să efectueze corect exerciții de gimnastică facială și lingual;
3. să pronunțe corect sunetul ***h*** izolat ;
4. să stabilească poziția sunetului ***h*** în cuvinte;
5. să pronunțe corect sunetul ***h*** în silabe, logatomi și cuvinte;
6. să citească corect cuvinte și propoziții ;
7. să introducă sunetul ***h*** în structuri semantice (cuvinte și propoziții lacunare);
8. să alcătuiască propoziții cu cuvintele date;
9. să scrie la calculator propozițiile alcătuite. ;

Metode şi procedee: conversaţia, observaţia, explicaţia, demonstraţia, imitaţia, exerciţiul

Mijloace didactice: oglinda logopedică, fișe de lucru, imagini, creioane colorate.

Durata: 45 minute

Bibliografie:

Hărdălău, L., Drugaș, I. (2010) – *Logopedie prin jocuri și exerciții*, Editura Primus, Oradea

DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII

1. Moment organizatoric

Crearea unei atmosfere plăcute în cabinet, pregătirea materialelor necesare pentru activitate.

2. Captarea atenţiei

Se citesc poeziile **Alfabetul**, **Poezia literei *h***

3. Anunţarea temei şi a obiectivelor

Elevul va fi anunţat că astăzi la activitate vom face diverse exerciții pentru a exersa pronunția sunetului ***h***.

4. Desfăşurarea activităţii

Exerciţii de respirație

Se vor realiza: exerciții de respirație neverbală: inspirație, expirație și exerciții de respirație verbală

*Exerciții de gimnastică facială și lingual*ă

Exerciții de gimnastică facială și lingual pentru îmbunătățirea mobilității aparatului fonoarticulator.

Pronunția izolată a suntetului ***h*** (vârful limbii stă la baza incisivilor inferiori/ dinţii sunt uşor depărtaţi/ buzele sunt uşor întredeschise/ în momentul emisiei, curentul de aer expirat trece printre dosul încovoiat al limbii şi cerul gurii, cu suflu prelungit

Exerciții pentru stabilirea poziției sunetului ***h*** în cuvinte (inițială, mediană sau finală)

- se prezintă câteva imagini a căror denumire conțin sunetul ***h***

Exerciții constând în repetarea de către elev, după terapeut, a unor silabe, logatomi, cuvinte:

- silabe directe: ***ha, he, hi, ho, hu, hă, hâ;***
- *repetate:* ***haha, hehe, hahe, hohe, hoho, hohu, hihă, hohă, hohî, hihî, hahî, hâha;***
- silabe inverse: ***ah, eh, ih, oh, uh, ăh, âh***;
- *logatomi inițial și final:* ***het, her, hil,, hem, hes, hot, hor, hin, hit, hip, han, hiz, haz, hoț, etc***
- structuri bisilabice intervocalice: ***aha, ahe, ahi, aho, eha, ehe, ehi, ehu, ehă, iha,ihe, ihi, iho, ihă, oha,oho,ohu, ohă, uha, uhe, uhu, uhî, ăha, ăhe, ăho, ăhă, ăhî, îha, îhe, îhî, îhu***
- structuri consonantice: ***che, chi, ghe, ghi, schi, hră, hri, hra, hre, îlha***
- în combinație cu diftongi: ***hie, heu, hea, hau, hiu, hoi, hoa, hue,hău, hio, hui, hei, hau;***
- cuvinte monosilabice cu ***h*** în diferite poziții: ***hal, ham, han, har, haț, hău, haz, herț, hi, hit, ho, hol, hoit, hop, hoț, aha, aho***
- cuvinte bisilabice cu ***h*** în diferite poziții: ***haiduc, haihui, hain, haină, haios, hală, halat, halbă, haltă, halva, hamac, hamal, hambar, hamei, hartă, hazna, hering, hibă, hohot, hoinar, horă, hotă, dihor, graham, hohot, pahar, puhoi, șahist, zahăr***
- cuvinte polisilabice cu ***h*** în diferite poziții: ***haimana, hăinuță, halealâ, halteră, halterofil, halucinant, halviță, hârtie, hoție, huligan, horoscop, hazliu, heleșteu, hidrobicicletă, matahală, vehicul, zăhărel, zaharină, behăi, behehe***

Exerciții de citire a unor cuvinte și propoziții care conțin litera ***h.***

5. Obținerea performanței

Introducerea sunetului ***h*** în structuri semantice:

Exerciții de completare a unor cuvinte lacunare cu litera ***h*** în diferite poziții (inițială, mediană, finală).

Exerciții de completare a unor propoziții lacunare, alegând cuvinte din coloana alăturată.

Exerciții de alcătuire de propoziții cu anumite cuvinte date: ***hoț, hamster, dihor, pahar, zahăr, șah.***

6. Încheierea activităţii

Se fac aprecieri asupra activităţii. Elevul primește recompensă.

A fi dascăl – între necesitate și artă

Prof. Galben Calin
Liceul Tehnologic de Servicii Bistrița

Managementul educațional presupune o relație nemijlocită cu copiii, iar în activitatea sa profesorul trebuie să se raporteze la cei pe care îi educă. Învățământul și educatorii sunt o parte importantă a temeliei competențelor și capacităților noastre, a valorilor și convingerilor noastre, a societății și a modului nostru de viață.

Cheia unei ore reuşite constă în colaborarea şi înţelegerea profesorului cu elevii, în participarea efectivă a acestora, strategia şi metodele folosite de profesor fiind esenţiale. Cadrele didactice realizează prin întreaga lor activitate o influență educațională puternică. Relațiile care se stabilesc între educator și copil sunt influențate de personalitatea cadrului didactic. Aceasta determină stilul educațional.

Elevii, copii și tineri sunt un capital de investiții de valori, idealuri, resurse financiare și materiale în dezvoltarea cărora merită să investim. Educatorii dețin cheia care va dezlega înțelepciunea principiilor înrădăcinate în capacitățile naturale ale copiilor. Principiile nu se schimbă, dar dacă le onorăm, ne pot schimba ele pe noi. Consider că principiul care stă la baza activitătii profesorului este „a trăi cu onoare’’ –o căutare care durează toată viata. Acest principiu ar putea fi sintetizat în următoarele: a trăi, a iubi, a învăta, a lăsa o moștenire.Școala românească are profesori excelenți, care prin măiestria lor creează conditii optime pentru educarea elevilor recunoscând cu respect că forta și viața se află deja în copii. Marii profesori nu dau pur și simplu răspunsuri, ci îi ajută pe aceștia să descopere valoarea și posibilitățile din ei înșiși. Aceasta necesită multă blândețe, dar produce schimbări de bine în viețile lor. Profesorii care își onorează elevii, care construiesc relații caracterizate de sinceritate, răbdare, iubire, disciplină sunt minunați. Oricine poate duce niște copii într-o clasă, dar numai un profesor îi poate duce spre învățătură. Acum, mai mult ca oricând, copiii trebuie să simtă că libertatea le aparține. Nu există o provocare mai mobilizatoare pentru educatori decât posibilitatea exercitării unui efect pozitiv și benefic prin modelarea unui mediu școlar bazat pe principii pentru copii și implicit pentru generația viitoare.

Cuvintele pozitive, pline de forță reprezintă strategia potrivită a profesorului în dezvoltarea încrederii în munca cu elevul. Ele au puterea lor, pot deveni punți pentru începerea unei relații, atunci când îi invităm pe copii să-și schimbe ideile și comportamentul față de ei înșiși și față de cei din jur. De aceea arta de a educa trebuie să fie bazată pe principii care generează schimbări pozitive, de calitate și a căror cuvinte nu demolează ci construiesc. Fiecare dintre noi am avut un pofesor, un sfătuitor care a crezut în noi când noi înșine nu credeam. Cineva era lângă noi în pofida a toate! Nu cineva slab care să ne permită totul, care renunță în favoarea noastră, ci cineva care nu renunță niciodată la noi.

Axându-ne viața pe principii corecte, menținând un echilibru între activitate și perfecționare, ne fortificăm, devenim mai apți de a ne crea o viață eficientă, pașnică și folositoare pentru noi și pentru cei ce ne vor urma.

Bibliografie

Antonesei, Liviu - *O introducere în pedagogie*, Ed. Polirom, Iași, 2012

Cucoș, Constantin - *Educația. Iubire, edificare, desăvârșire,* Ed. Polirom, Iași, 2008

Stephen R. Covey - *Conducerea bazată pe principii*, Ed. Allfa, București, 2002

MOTIVAŢIA ŞI STRESUL PROFESIONAL – FACTORI DE INFLUENŢARE A PERFORMANŢELOR ÎN CARIERA DIDACTICĂ

Prof. Galben Florina
Liceul cu Program Sportiv- Bistrița

În lucrarea de faţă este abordată problematica motivaţiei individului, din perspectiva organizaţiei din care face parte, subliniind efectele acesteia asupra comportamentului, ca un factor esenţial care contribuie la obţinerea performanţelor optime ale instituţiei pe care o reprezinta. Motivaţia constă în corelarea necesităţilor, aspiraţiilor şi intereselor personalului din cadrul instituţiei cu realizarea obiectivelor şi exercitarea sarcinilor, competenţelor şi a responsabilităţilor.Motivaţia resurselor umane reprezintă una dintre problemele cele mai importante care preocupă managementul organizaţiilor actuale.

Cadrele didactice simt nevoia de a fi respectate, de a fi agreate de oamenii cu care lucrează, să li se recunoască statutul şi studiile şi să li se dea posibilitatea de a promova. Un mediu in care domina cooperarea, prietenia si deschiderea spre nou stimuleaza cadrul didactic in activitatea sa. Superiorii trebuie sa fie conştienţi că pentru a atinge anumite standarde de performanţă ei trebuie să le furnizeze subordonaţilor încredere în valoarea muncii lor, în propria persoană prin stimularea competiţiei, sistem de recompense mulţumitor, posibilitate de participare la luarea deciziilor, posibilitatea de comunicare directă a nevoilor. Atingand aceste cerinte cadrul didactic se va simti dator sa-si onoreze sarcinile cu seriozitate, responsabilitate, amabilitate şi disponibilitate, fara a simti acest lucru ca o povara.

Societatea modernă ne oferă foarte multe avantaje, lucruri de care nu ne putem lipsi, însă tot ea ne oferă foarte multe surse de stres, care mai devreme sau mai târziu îsi vor arăta efectele negative, transformându-ne în “persoane stresate”. Stresul este astăzi o sursă importantă de epuizare profesională si o cauză deloc neglijabilă a unor boli diverse. El este, totodată, si o sursă a demotivării, acesta fiind un element omniprezent al vietii noastre cotidiene, fără să aibă un contur precis. Probabil, la diferite niveluri, stresul a existat întotdeauna, dar ceea ce diferentiază perioada noastră de perioada anterioară este numărul si intensitatea factorilor stresanti.

Principalele cauze ale aparitiei stresului profesional sunt nesiguranta locului de muncă, intrucat cadrele didactice se confrunta periodic cu probleme precum restrangeri de activitate, nevoia de continuitate pe post, lipsa unei catedre complete, iar in al doilea rand, sarcinile supradimensionate. In acest context, putem aminti de tendinta de a pune accent pe documente justificative care monopolizeaza timpul liber al cadrului didactic si nu pe ceea ce acesta ar putea sa faca realmente in timpul orei de curs sau in afara acesteia. Mediul tensionat de lucru, lipsa respectului si a bunului-simt din partea elevilor, sarcinile de dupa program si termenele limita sunt motivele pentru care cadrele didactice se stresează cel mai mult.

În aceste conditii, se pune problema modului în care climatul organizational poate fi îmbunătătit pentru a diminua stresul la locul de muncă. Nu exista măsuri standardizate sau „un manual de instructiuni" pentru dezvoltarea unui program de preventie. Tipul programului sau solutiile corespunzătoare sunt influentate de mai multi factori, si anume: mărimea si complexitatea unitatii de invatamant, resursele disponibile si, în special, relatiile stabilite intre superiori-cadre didactice, intre colegii de catedra sau intre cadre si elevi. La nivel organizational, pentru a diminua nivelul de stres sunt indicate măsuri ca: un volum de muncă care să corespundă atributiilor angajatilor, o definire exactă a rolului si responsabilitatilor angajatilor, să li se ofere acestora posibilitatea de a fi implicati în luarea deciziilor care le afectează munca si ce este mai important, îmbunătătirea comunicării.

Desigur, important este însă că stresul poate fi combătut, iar primul pas îl reprezintă constientizarea si acceptarea faptului că el există, s-a instalat si mai ales că reprezintă o problemă care ne poate influenta activitatea la catedra. Avand aceasta perspectiva asupra celor doi factori care ne pot influenta intr-un mod pozitiv sau negativ cariera pe care ne-am ales-o din motive variate, nu ne ramane decat sa interiorizam aceasta problematica si sa facem o analiza proprie a ceea ce ne motiveaza in cariera noastra didactica in paralel cu factorii care aduc cu sine demotivarea si stresul.

Bibliografie

- Huţu, Carmen Aida, *Teorie şi comportament organizaţional,* Editura Polirom, Iasi, 2009
- Vlăsceanu, Mihaela, *Organizaţii şi comportament organizaţional,* Ed. Polirom, Iaşi, 2013
- www.sfin.ro, articol *Organizaţia care ştie să-şi motiveze oamenii are succes*
- Eusebiu Tihan, *Stresul-Mecanisme Fiziologice și Psihologice, Editura Institutului de Ecologie Socială și Protecție Umană*, București, 2002
- http://www.romanialibera.ro/a143996/scapati-de-stresul-de-la-serviciu.html)

De la tradițional la modern

Mocanu Melinda Diana
Școala Gimnazială Vetiș
Loc. Vetiș, jud. Satu Mare

„Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori şi, din acest punct de vedere, educaţia va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situaţie precisă, indicaţiile generale date de cărţile de metodologie.”

Gaston Mialaret

Modelul tradiţional de predare nu răspunde noilor tendinţe în didactica modernă, fiind fondat pe „triada învăţare frontală – studiul manualului – chestionarea”, pe un model de învăţare pasiv. În mod tradiţional, cadrului didactic îi revine rolul major şi activ în cadrul procesului didactic (cel de emiţător), acela de a transmite cunoştinţele spre un receptor aproape pasiv, determinat să memoreze şi să reproducă informaţia.

Noul model de învăţare este un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităţilor de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice.

Acest model impune în activitatea la clasă un nou tip de relaţionare pe mai multe direcţii: profesor – elev, elev – elev, elev – profesor, aflate în opoziţie cu tipul unidirecţional profesor – elev ce caracterizează modelul standard. Metodele interactive sunt modalităţi moderne ce ajută la stimularea dezvoltării creativităţii copiilor, la stimularea învăţării experienţiale şi la exersarea capacităţilor de analiză. Aceste metode promovează interacţiunea dintre elevi, schimbul de cunoştinţe şi de idei, asigurând în acelaşi timp un demers interactiv al procesului de predare- învăţare- evaluare.Pentru şcolari aceste metode sunt benefice, deoarece îi angajează în depunerea efortului intelectual, exersarea proceselor psihice în urma cărora îşi asumă responsabilităţi şi verifică soluţii.

Pentru ca aceste metode să funcţioneze cu succes este necesar să ţinem cont de particularităţile de vârstă ale copiilor, de combinarea diferitelor forme de activitate, combinarea muncii individuale cu munca în grup.

„*Să nu-i educăm pe copiii noştri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mai mari şi nimic nu ne va permite să ştim cum va fi lumea lor*.”

(Montessori, M., 1977, p. 64)

Rolul folosirii acestor metode este acela de a dezvolta comunicarea, independenţa în gândire, creativitatea, îi ajută în luarea deciziilor corecte şi în posibilitatea de a argumenta aceste decizii.

Promovarea acestor metode moderne de instruire a devenit o adevărată necesitate. De precizat este faptul că importantă nu este cantitatea de informaţie pe care elevul o asimilează, ci valoarea informaţiei.

Metodele interactive sunt mai apreciate deoarece sunt atractive: stimulează iniţiativa, stimulează o punere în practică mai bună a priceperilor, deprinderilor şi cunoştinţelor, stimulează implicarea activă în sarcinile didactice, stimulează originalitate şi creativitatea copiilor, încurajează responsabilitatea în rezolvarea sarcinilor şi învăţarea prin cooperare, copiii învaţă să-şi argumenteze propriile acţiuni, să asculte părerile celor din jur şi să comunice între ei.

Pentru a avea cu adevărat elevul în centrul demersului didactic, profesorul exercita roluri cu mult mai complexe decat înainte. Succesul la clasă depinde de competențele profesorului de a crea oportunitățile optime de învățare pentru ele

Din perspectiva unui învățământ modern, în strânsă concordanță cu nevoile actuale ale societății, se impun **tehnici moderne de studiu** pentru elevi : brainstorming-ul, știu/ vreau să știu/ am învățat, jurnalul cu dublă intrare, “ SINELG”,

eseul de cinci minute, ciorchinele, cadranele, diagrama Venn, metoda Frisco, turul galeriei, cubul, bulgărele de zăpadă (piramida), mozaicul (jigsaw), discuția, problematizarea, dezbaterea, proiectul, studiul de caz etc.

1. Prelegerea

Prelegerea, cea mai frecventă alegere într-o abordare didactică traditională, poate fi introdusă într-un demers didactic modern, dacă profesorul va stimula interesul elevilor prin: intrarea în prelegere prin intermediul unei povești, a unei imagini captivante, lansarea unei întrebări incitante sau prezentarea unei probleme pe care se focalizează prezentarea, dacă va folosi exemple și analogii pe parcursul prezentării cu trimiteri la viața reală, dacă va oferi materiale ilustrative. Prelegerea trebuie întreruptă pentru a incita elevii la a oferi exemple, la a da răspunsuri la diferite întrebări. Încheierea prelegerii se poate face prin intermediul unor aplicații care urmează să fie rezolvate de elevi, prin solicitarea elevilor pentru a rezuma cele prezentate sau pentru a trage o concluzie.

2. Ciorchinele

Ciorchinele este o metodă de brainstorming neliniară care stimulează găsirea conexiunilor dintre idei și care presupune următoarele *etape* :

- Se scrie un cuvânt/tema (care urmează a fi cercetat/cercetată) în mijlocul tablei.
- Se notează toate ideile, sintagmele sau cunoștințele care vin în minte în legătură cu tema respectivă în jurul acestui cuvânt, trăgându-se linii între acestea și cuvântul inițial.
- Pe măsură ce se scriu cuvinte, idei noi, se trag linii între toate ideile care pot fi conectate.
- Activitatea se oprește când se epuizează toate ideile sau când s-a atins limita de timp acordată.

Etapele pot fi precedate de brainstorming în grupuri mici sau perechi. Rezultatele grupurilor se comunică profesorului care le notează la table într-un ciorchine fără a le comenta sau judeca.

De pilda, elevii vor identifica, în cadrul unei ore de limba română, ce tipuri de publicații pot găsi într-o bibliotecă.

3. Bulgărele de zăpadă

Metoda presupune reducerea numărului de elemente, aspecte, fațete ale unei probleme/ situații pentru focalizarea asupra celor esențiale.

Se recomandă următoarele *etape* :

- Împărțirea grupului în echipe de 7-8 persoane;
- Enunțarea temei;
- Notarea ideilor : fiecare membru notează pe un post-it ideea sa și o pune pe centrul mesei;
- Ierarhizarea ideilor: fiecare membru citește toate ideile și le ierarhizează (1-8). Se vor reține primele 2-3. Se reunește apoi tot grupul cu cele două idei de la fiecare și se repetă algoritmul. Astfel se vor reține doar ideile/aspectele pe care tot grupul le consideră relevante.

4. Diagrama Venn

Diagrama Venn reprezintă una sau mai multe mulțimi și o relație logică între acestea. Mulțimile sunt reprezentate sub forma unor cercuri. Zona de suprapunere a două cercuri (mulțimi) conține elemente comune ambelor mulțimi și reprezintă o a treia mulțime. Cercurile care nu se întretaie reprezintă mulțimi fără elemente comune. Metoda poartă numele logicianului englez John Venn. Diagramele Venn sunt afișate pe tablă.

5. Cadranele

Ca metodă presupune extragerea esențialului dintr-un text analizat și aranjarea ideilor sub forma unui tabel cu patru cadrane, care se completează de către elevi după citirea textului și primirea indicațiilor. Se propune câte un criteriu pentru fiecare cadran obținut.

BIBLIOGRAFIE :

Păcurari, Otilia, Târcă, Anca, Sarivan, Ligia, *Strategii didactice inovative*, suport de curs, Centrul Educaţia 2000+, București, 2003

METODE INOVATIVE DE ÎNVĂȚARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR : GHEOCEA IONELA NICULINA
GRĂDINIȚA P.P. NR. 3 PETROȘANI

Motto: “ Mai mult decat a preda, tehnica didactică înseamnă a învăţa pentru sine şi a facilita învăţarea altora.”
Bernat S.

Metodele inovative de învăţare sunt modalităţi moderne de stimulare a învăţării şi dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experienţe, de cunoştinţe, asigurând perfecţionarea şi optimizarea demersului educaţional. Metodele utilizate la preşcolari sunt atât cele “clasice”, cât şi cele “moderne”; numai abilitatea cadrului didactic poate face ca orice metodă folosită să stârnească interesul copilului preşcolar şi să-l determine să înveţe în modul cel mai plăcut: prin joc.

Cele mai utilizate metode interactive sunt cele care canalizează energiile creatoare ale preşcolarilor în direcţia propusă, le captează atenţia, stimulează mecasnismele gândirii, ale inteligenţei, voinţei, motivaţiei şi imaginaţiei şi îi implică afectiv în ceea ce fac.

Procesul de formare interactiv presupune acţiune atât din partea profesorului cât şi din partea elevului. Profesorul model pentru a crea cadrul optim de învăţare este necesar să ţină cont de anumite criterii în aplicarea metodelor moderne de învăţare, cum ar fi: competenţele ce urmează a fi dezvoltate la elevi, nivelul intelectual şi capacităţile elevilor, resursele materiale accesibile şi gradul de complexitate al conţinutului. Astfel metodele inovative trebuie adaptate acestor criterii, pentru ca procesul instructiv-educativ să se desfăşoare într-un cadru activ-participativ, de stimulare a învăţării. Metodele inovative presupun o învăţare prin comunicare, prin colaboare, care produce o confruntare de idei, opinii şi argumente, creează situaţii de învăţare centrate pe disponibilitatea şi dorinţa de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă şi activă, pe influenţa reciprocă din interiorul microgrupurilor şi interacţiunea socială a membrilor unui grup.

În învăţământul preşcolar sunt utilizate o multitudine de metode moderne însoţite de tehnici specifice şi resu rse materiale, dintre care amintim:

1. Explozia stelară - steluţa mare şi 5 steluţe mici
2. Lotus- flori de nufăr mici şi o floare de nufăr mare
3. Ciorchinele-cercuri sau ovale de două mărimi şi două culori, săgeţi
4. Cubul-un cub sau tot atâtea cuburi câte tematici predaţi, 6 plăcuţe cu descrie, compară, analizează, argumentează, asociază, aplică, simboluri pentru copii
5. Pălăriuţe gânditoare-albă, roşie, galbenă, verde, albastră neagră

1. Explozia stelară -Def. – Este o metodă de stimulare a creativităţii, o modalitate de relaxare a copiilor şi se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de noi probleme şi noi descoperiri .

Obiective –formularea de întrebări şi realizarea de conexiuni între ideile descoperite de copii în grup prin interacţiune şi individual pentru rezolvarea unei probleme . Descrierea metodei –copiii aşezaţi în semicerc propun problema de rezolvat. Pe steaua mare se scrie sau desenează ideea centrală. - Pe 5 steluţe se scrie câte o întrebare de tipul CE, CINE, UNDE, DE CE, CÂND, iar 5 copii din grupă extrag câte o întrebare. Fiecare copil din cei 5 îşi alege 3-4 colegi, organizându-se în cinci grupuri. Grupurile cooperează pentru elaborară întrebărilor. La expirarea timpului, copiii revin în cerc în jurul steluţei mari şi spun întrebările elaborate fie individual, fie un reprezentant al grupului. Copiii celorlalte grupuri răspund la întrebări sau

formulează întrebări la întrebări. - Se apreciază întrebările copiilor, efortul aceestora de a elabora întrebări corect, precum şi modul de cooperare, interacţiune.

2. Tehnica Lotus • Este o modalitate interactivă de lucru în grup care oferă posibilitatea stabilirii de relaţii între noţiuni pe baza unei teme principale din care derivă alte opt teme. • Obiective – stimularea inteligenţelor multiple şi a potenţialului creativ în activităţi individuale şi în grupe, teme din domenii diferite.

ETAPE 1. Construirea schemei/diagramei tehnicii de lucru; • 2. Plasarea temei principale în mijlocul schemei grafice; • 3. Grupul de copii se gândeşte la conţinuturile/ideile/cunoştintele legate de tema principală • 4. Abordarea celor opt teme principale pentru cadranele libere • 5. Stabilirea în grupuri mici de noi legături/relaţii/conexiuni, pentru aceste opt teme şi trecerea lor în diagramă • 6. Prezentarea rezultatelor muncii în grup, analiza produselor, aprecierea în mod evaluativ, sublinierea ideilor noi.

3. Ciorchinele - Stimulează realizarea unor asociaţii noi de idei Permite cunoaşterea propriului mod de a înţelege o anumită temă .

ETAPE: Se scrie un cuvânt sau se desenează un obiect în mijlocul sau în partea de sus a tablei/foii de hârtie. Copiii, individual sau în grupuri mici, emit idei prin cuvinte sau desene, jetoane, legate de tema dată . Se fac conecxiuni, de la titlu la lucrările copiilor, acestea se pot face cu linii trasate de la nucleu la contribuţiile copiilor sau a grupurilor . Este bine ca tema propusă să fie cunoscută copiilor, mai ales când se realizează individual.

4. Cubul Strategie de predare –învăţare ce urmăreşte un algoritm ce vizează descrierea, comparaţia, asocierea, analizarea, aplicarea, argumentarea atunci când se doreşte explorarea unui subiect nou sau unul cunoscut pentru a fi îmbogăţit cu noi cunoştinţe sau a unei situaţii privite din mai multe perspective.

ETAPE • se formează grupuri de 4-5 copii • fiecare copil din grup interpretează un rol în funcţie de sarcina primită (rostogolici, isteţul, ştie tot, umoristul, cronometrorul) • copiii rezolvă sarcina individal sau în grup, într-un timp dat • prezintă pe rând răspunsul formulat.

5. Pălăriuţele gânditoare –

Pălăria albastră – este liderul, conduce activitatea. Este pălăria responsabilă cu controlul discuţiilor, extrage concluzii – clarifică/alege soluţia corectă .

Pălăria albă – deţine informaţii despre tema pusă în discuţie, face conexiuni, oferă informaţia brută aşa cum a primit-o – informează .

Pălăria roşie – îşi exprimă emoţiile, sentimentele, supărarea, faţă de personajele întâlnite, nu se justifică – spune ce simte .

Pălăria neagră – este criticul, prezintă posibile riscuri, pericole, greşeli la soluţiile propuse, exprimă doar judecăţi negative – identifică greşelile .

Pălăria verde – oferă soluţii alternative, idei noi, inovatoare, cauta alternative {Ce trebuie făcut?} – generează idei noi

Pălăria galbenă – este creatorul, simbolul gândirii pozitive şi constructive, explorează optimist posibilităţile, creează finalul. – Efortul aduce beneficii.

Activitate frontală În studiile privind activitatea în colaborare, Swing şi Peterson (1982) au observat că elevii cu rezultate mai slabe au beneficii de pe urma participării în grupuri heterogene compuse din elevi cu rezultate şcolare diferite în comparaţie cu participarea în grupuri omogene de elevi cu rezultate slabe. (Asociaţia internaţională Step by step, CEDP 2007). Aşadar aplicarea cu regularitate a metodelor inovative, de cooperare, duc în timp la rezultate superioare, relaţionări heterogene mai pozitive, motivaţie intrinsecă mai mare, respect de sine mai crescut şi dezvoltă abilităţi sociale deosebite, solicitate de piaţa muncii.

Recenzie - ”Parenting necondiționat - de la recompense și pedepse la iubire și înțelegere”, Alfie Kohn

Prof. Năsui Raluca – Otilia
Școala Gimnazială nr. 8 Borșa, MM

”Nimic din această carte nu ar trebui interpretat drept o invitație de a ne relaxa total și a-i lăsa pe copii să se crească ei singuri. Am putea spune că este de datoria noastra să deținem controlul, și anume să creăm un mediu sănătos și sigur, să oferim îndrumare și să stabilim limite; dar nu este nicidecum datoria noastră să controlăm, adică să solicităm obedienta absolută, să ne bazăm pe exercitarea unei presiuni sau să reglăm toate detaliile vieții copiilor. De fapt, deși pare paradoxal, datoria noastră este să controlăm modul în care îi ajutăm pe copii să preia ei înșiși controlul asupra propriei vieți. Scopul este să-i înzestrăm cu abilități, nu să-i determinăm să se conformeze, iar metodele sunt bazate mai degrabă pe respect, decât pe constrângere”.(Parenting necondiționat, pg.58), este un citat care ar trebui să ne dea multora de gândit, fie că suntem părinți, fie educatori.

Cartea ”Parenting necondiționat - de la recompense și pedepse la iubire și înțelegere”, de Alfie Kohn a fost lansată în România pe 4 noiembrie 2013.

Alfie Kohn, un expert în științe sociale care pledează pentru un model de educație progresist și propune paradigma parentingului necondiționat. Pentru a distila această paradigmă, Kohn critică, prin contrast, parentingul condiționat care ar putea fi identificat cu parentingul familiar, tradițional. Parentingul condiționat, în opinia lui Kohn are o perspectivă relativ negativă asupra naturii umane (copiii par un fel de organisme egoiste care trebuie ținute sub control), este de inspirație behavioristă, centrat strict pe comportamentul copiilor (nu pe ce se află în spatele său) și livrează ca strategii educaționale majore sistemul de recompensă și pedeapsă, mizând pe principiul că anumite comportamente pot fi întărite prin răsplată, iar altele descurajate prin mijloace punitive. Pe de o parte Kohn critică fiecare din elementele enumerate.

Pe de altă parte sugerează (recunoscând că nu există prea multe studii concludente în acest sens) că, în ciuda eficienței relative a acestui tip de parenting, costurile sale pe termen lung, când vine vorba de adulții care se dezvoltă din copiii expuși acestor strategii este mult prea mare (sugestia ar fi că o parte dintre sentimentele de inadecvare și tensiuni parentale, ba chiar vulnerabilitățile care stau la baza unor sindorame depresive și anxioase sunt de fapt consecințele degradării relației dintre părinți și copii prin strategiile de condiționare). Perspectiva pe care o propune Kohn privește natura umană într-o cheie pozitivă (copiii nu vor abuza de încrederea pe care le-o acordăm, dacă știm cum să o construim), privește copilul ca întreg (fără să îl reducă la comportamente), consideră iubirea parentală un dar și propune strategii educaționale de tip ghidaj nu de tip acțiune prin control.

Criticile elaborate pe care le aduce Kohn în acest volum sunt adresate celor mai cunoscute mijloace de educație (valabile la orice vârstă) pe care le antrenează de fapt milioane de părinți: pedeapsa și recompensa. Chiar dacă vechile corecții corporale sunt privite măcar la nivel de standard social ca fiind inacceptabile și păguboase pentru copil, Kohn e de părere că și pedepsele de tip emoțional pot fi la fel de problematice. Exemplul cel mai comun este cel de time-out sau de retragere a iubirii (un termen inspirat din experimentele behavioriste din anii 50) – când copilul încalcă o regulă sau generează o situație problematică, părinții fie îl trimit în camera sa (să se gândească la ce a făcut), fie îl ignoră, fie îl anunță că îl vor lăsa singur drept consecință pentru acțiunea sa. În opinia lui Kohn, departe de a înțelege cu adevărat motivele adultului, copiii vor raționa cu totul altfel: în primul rând ei vor trăi o profundă anxietate de separare (dat fiind faptul că separarea de părinte este printre cele mai dificile experiențe pe care un copil vulnerabil e dispus să o tolereze) și asta s-ar putea să-i facă să sufere mai mult.

Pe de altă parte copilul nu se va gândi la impactul acțiunii sale asupra celorlalți ci doar asupra propriei persoane (deci, dimensiunea morală a lecției va fi ratată de fapt – copilul nu va înțelege de ce e rea acțiunea sa, ci se va concentra mai degrabă asupra disconfortului trăit și la cum ar putea fi el evitat pe viitor). Pedeapsa cauzează mai degrabă furie (iar copilul va învăța ca victimă, mai apoi, să devină agresor la rândul său când va impune pedepse altora), oferă un model viciat de utilizare a puterii, eficiența ei în timp e redusă (atâta timp cât motivațiile negative nu au șanse să funcționeze pe termen lung) și, cel mai important, erodează relația dintre părinte și copil și trimite mesaje amestecate copilului: eu sunt părintele care te iubește dar tot eu te fac să suferi.

Probleme mai subtile sunt surprinse și când vine vorba de recompensă, o strategie educațională la fel de problematică. La fel ca pedeapsa și recompensa cumpără supunere temporară, dar orice recompensă întărește motivații extrinseci care, conform studiilor citate de Kohn, scad eficiența oamenilor pe termen lung și scad chiar interesul pentru activitatea pentru care e apreciat. Recompensa poate fi înțeleasă în sens larg, fie că vorbim de acțiuni concrete, simbolice sau verbale, efectul pare să fie similar, așa cum a fost studiat în organizații: generează un tip de presiune, scade interesul pentru o activitate (și crește de fapt interesul pentru laude), reduce creativitatea (oamenii nu mai sunt dispuși să asume prea multe riscuri după ce au fost lăudați cu privire la un anume fel de a face lucrurile).

Când vine vorba de copii atât pedeapsa cât și recompensa vor ajunge în timp să stârnească două tipuri de reacții extreme: fie vor deveni mai degrabă excesiv de supuși fie sfidători (pe față sau pe la spate) , ceea ce Kohn consideră o reacție firească la o tentativă constantă de control.

Cele două strategii antrenate inclusiv în sistemul educațional promovează o cultură problematică a succesului și a performanței: părinții pun presiune pe copiii lor să devină performanți la școală și în sporturi, acolo unde logica competiției stabilește că vor exista mereu perdanți și câștigători. Rezultatul pe termen lung al acestei logici întărite de pedeapsă și recompensă va fi construcția unei stime de sine condiționate și a unui atașament precar în raport cu părinții: copiii vor simți că sunt iubiți doar atunci când ating un anumit standard de comportament sau de performanță. Parentingul condiționat se face prin iubire condiționată și construiește o stimă de sine condiționată, fragilă prin vulnerabilitatea ei la eșecuri și reușite.

Kohn identifică apoi motivele pentru care parentingul condiționat este încă atât de răspândit: pe de o parte împrumutăm strategii parentale de la proprii noștri părinți, pe de altă parte suntem tentați să ne privim adesea cu lipsă de încredere copiii, prețuim performanța, considerăm competiția importantă și judecăm adesea binar (între pedeapsa riguros aplicată și permisivitate totală) și ne e teamă să nu fim inadecvați ca părinți, să nu fim judecați sau ne e teamă pentru siguranța copilului și pentru riscurile permisivității.

Contrar acestui model, Kohn propune principiile generale ale parentingului necondiționat: să reflectăm mereu la motivele pentru care cerem ceva copilului, să ne regândim solicitările (adesea avem pretenții deplasate), să punem mereu relația cu copilul pe locul întâi (astfel încât să evităm pe cât posibil laudele sau pedepsele), să ne schimbăm perspectiva când copilul ridică o problemă (să nu dăm prioritate pedepsei ci să ne gândim la suferința pe care o antrenăm), să îi respectăm sentimentele (nu îl contrazicem când spune că urăște pe cineva, de exemplu), să fim autentici (să recunoaștem când suntem obosiți sau nesiguri), să întrebăm mai mult decât să judecăm, să încercăm să înțelegem mereu motivele din spatele comportamentelor.

Ultima parte a volumului este dedicată câtorva strategii generale prin care putem pune în practică iubirea necondiționată (care implică exemple practice despre cum să limităm critica, cum să căutăm alternative la critică dar și la laudă: în loc să îi spunem copilului că ne place un anume desen, că a scris un eseu bun, că e frumos din partea lui că a împărțit prăjitura cu un alt copil, ni se sugerează să observăm mai degrabă detalii, să atragem atenția asupra consecințelor

practice benefice sau să îi chestionăm motivele). Nu în ultimul rând, Kohn subliniază importanța de a ne afirma iubirea necondiționată mai ales când copilul nu ne-o cere sau chiar când acesta eșuează.

Cei doi piloni esențiali în noua educație progresistă propuși de Kohn sunt așadar iubirea necondiționată și respectul autonomiei copilului. Oferind o relație de atașament solidă și încurajând copilul să își facă propriile alegeri, adaptate nivelului de vârstă putem întări capacități de socializare sănătoase, o stimă de sine necondiționată și o personalitate armonioasă.

Alfie Kohn pledează mult și împotriva recompenselor care fac parte tot din dresaj, dar și împotriva laudelor. Înțeleg repercursiunile laudelor manipulatoare și înțeleg riscul ca un comportament al copilului să ajungă să fie modelat doar în funcție de primirea laudei de către părinți: iau nota 10 ca să mă laude mama. Copiii răsfățați sunt cei care primesc prea mult din ce își doresc și prea puțin din ce au nevoie.

Părinții care iubesc necondiționat nu numai că se comportă diferit, dar ei percep lucrurile diferit. Când un copil face un lucru nepotrivit, părinții care iubesc condiționat vor privi acest comportament drept o infracțiune, iar infracțiunile trebuiesc pedepsite. Părinții care iubesc necondiționat sunt capabili să vadă același comportament drept o problemă care necesită rezolvare, o ocazie de a-l învăța pe copil ceva și nu de a-l face să sufere. Mai mult, când vedem comportamentul copiilor drept o oportunitate de învățare, îi implicăm și pe ei în procesul de rezolvare a problemei, strategie care are șanse mult mai mari de reușită.

În carte există și o parte care se referă la evaluările școlare și presiunea care se pune în această direcție. Autorul susține interesul nostru activ față de ceea ce învață copilul, nu concentrarea excesivă pe succesul școlar. Sprijină dezvoltarea intelectuală, nu zecele pe linie cu orice preț.

Perspectiva lui Kohn este, într-adevăr provocatoare, ținând cont de faptul că ne face să ne gândim asupra unor reflexe aparent atât de intuitive: aprecierea copilului și necesitatea de a-i impune limite. Din acest punct de vedere, alternativa lui Kohn este un punct critic important în anticiparea strategiilor educaționale ale viitorului care mai au nevoie însă de multe studii pentru a limpezi legăturile cauzale pe care autorul le face când vine vorba de consecințele parentingului condiționat.

Pe de altă parte, a cultiva acest model este încă destul de dificil: pe de o parte părinții sunt deja tributari unor modele bătătorite în obișnuințe educaționale și sociale, pe de altă parte presiunea și stresul în care lucrează (mai ales dacă au mai mulți copii) nu le permit să fie suficient de răbdători mereu pentru a căuta de fiecare dată să ajungă dincolo de comportament și să cultive doar motivații.

În plus societatea de astăzi oferă încă puține alternative la educația formală clasică (centrată pe modelul competitiv, la fel ca organizarea sistemului economic, în cele din urmă) iar curentele de parenting au creat deja un climat relativ defavorabil și tensionat: modelul iubirii necondiționate (parțial înțeles în felul promovat de Kohn) a fost ocazional pervertit sau exploatat pentru a cultiva o specie de narcisism și de toleranță extrem de scăzută la frustrare care afectează pregnant o parte a generațiilor contemporane, asamblând, la rândul lor premisele pentru anxietate și dezechilibru psihic.

FORMATIVE AND SUMMATIVE ASSESSMENT

Tarhon Bianca Gabriela
Colegiul Național ,, Ștefan cel Mare”,Tg.Neamț

- **Assessment and Evaluation**

Assessment is the process of gathering data. More specifically, assessment is the way instructors teachers gather data about their teaching and their students' learning. The data provide a picture of a range of activities using different forms of assessment such as: pre-tests, observations, and examinations. Once these data are gathered, you can then evaluate the student's performance. **Evaluation**, therefore, draws on one's judgment to determine the overall value of an outcome based on the assessment data. It is in the decisionmaking process then, where we design ways to improve the recognized weaknesses, gaps, or deficiencies. The results (data) of the assessment (examinations, observations, essays, self-reflections) are evaluated based on judgment of those data.

- **Types of Assessment**

There are three types of assessment: diagnostic, formative, and summative. There are distinct differences between the three.

1. **Diagnostic Assessment**

   Diagnostic assessment can help you identify your students' current knowledge of a subject, their skill sets and capabilities, and to clarify misconceptions before teaching takes place. Knowing students' strengths and weaknesses can help you better plan what to teach and how to teach it.

   Types of Diagnostic Assessments

   - Pre-tests (on content and abilities)
   - Self-assessments (identifying skills and competencies)
   - Discussion board responses (on content-specific prompts)
   - Interviews (brief, private, 10-minute interview of each student)

2. **Formative Assessment**

   Formative assessment provides feedback and information during the instructional process, while learning is taking place, and while learning is occurring. Formative assessment measures student progress but it can also assess your own progress as a teacher. For example,when implementing a new activity in class, you can, through observation and/or surveying the students, determine whether or not the activity should be used again (or modified). A primary focus of formative assessment is to identify areas that may need improvement. These assessments typically are not graded and act as a gauge to students' learning progress and to determine teaching effectiveness (implementing appropriate methods and activities).

   Types of Formative Assessment

   - Observations during in-class activities;
   - Homework exercises as review for exams and class discussions;
   - Reflection journals that are reviewed periodically during the semester;
   - Question and answer sessions, both formal—planned and informal—spontaneous ;
   - Conferences between the teacher and student at various points in the semester;
   - In-class activities where students informally present their results;

- Student feedback collected by periodically answering specific question about the instruction and their self-evaluation of performance and progress.

3. **Summative Assessment**

   Summative assessment takes place after the learning has been completed and provides information and feedback that sums up the teaching and learning process. Typically, no more formal learning is taking place at this stage, other than incidental learning which might take place through the completion of projects and assignments.

Summative assessment is more product-oriented and assesses the final product, whereas formative assessment focuses on the process toward completing the product. Once the project is completed, no further revisions can be made. If, however, students are allowed to make revisions, the assessment becomes formative, where students can take advantage of the opportunity to improve. **Types of Summative Assessment**

- Examinations;
- Final examination (a truly summative assessment);
- Term papers (drafts submitted throughout the semester would be a formative assessment);
- Projects (project phases submitted at various completion points could be formatively assessed);
- Portfolios;
- Performances.

- **Assessment and Evaluation – Writing/Speaking/Listening/Reading**

➢ The teaching of English involves four language skills (listening, speaking, reading and writing) which students should master to become proficient users of this target language. However, the skill of writing probably seems the most difficult and the least attractive to learn. Moreover, teachers also find it the most demanding to teach since it requires a lot of time and sensitive feedback, which is crucial to a writing development.The most common evaluation methods of writing include holistic and analytic evaluation. The holistic evaluation involves reading a paper quickly in order to gain a broad impression of a writer's skill. In contrast, the *analytic scoring* involves an itemized analysis and is commonly used to identify weaknesses in a student's writing.Before the evaluation of any piece of student”s work,evaluation criteria or traits in form of a scale must be set.There are many different scales on evaluating writing.The most recommended is Bacha’s model (2001) which follows the Jacobs (1981) ESL Composition Profile. In addition, some researchers consider their criteria for scoring writing to be best-known scoring procedure for ESL (English as a second language) writing at present time. The Profile is divided into five major writing components : content, organization, vocabulary, language use, and mechanics with each one having four rating levels of very poor, poor to fair, average to good, and very good to excellent. Each component and level has clear descriptors of the writing proficiency for that particular level as well as a numerical scale. For example, very good to excellent has a minimum rating of 27 and a maximum of 30 indicating essay writing which is “knowledgeable – relevant to asigned topic”, while very poor content has a minimum of 13 and a maximum of 16 indicating essay writing that “does not show knowledge of subject – or nor enough to evaluate”.

Undoubtedly, evaluating student writing can be one of the most daunting tasks a teacher can face. It takes time, and above all, it takes mental energy, and I think we are likely all looking for a way to make it a little bit easier. Unfortunately, evaluating and commenting on student writing quite often becomes an exercise in simply “correcting” or “justifying” rather than a practice of offering useful feedback that promotes growth and the process of writing towards that improvement.

We have all been students before, and thus are probably all too familiar with the experience of receiving an essay littered with an instructor's **cryptic, illegible comments**. While instructors' time is obviously at a premium – we know that better than anyone – we must also remember that if students cannot read or understand comments, then those comments serve no purpose. Squiggly lines, exclamation points without context, and unfinished sentences mean nothing to them! Even in this new era of online grading, content management systems, and general technological wizardry that can create a paperless classroom with ease, students can still meet with cryptic comments from a hurried teacher.

Strategies to Improve Your Own Efficiency and Consistency

- **Prioritize**. It is in your best interest as well as your students' to “pick your battles” when providing feedback on their writing. Too many comments on too many aspects of writing can confuse and overwhelm them as well as devour your time and energy. After reading an essay, choose what you believe to be the most important areas on which to concentrate; try focusing on “higher-order” concerns first, such as focus and development. To help you accomplish this, try reading through the entire paper first without marking it at all to help you get a good idea of what the primary issues are.
- **Respond to content first (if possible)**. As instructors, it is indeed hard to resist the urge to simply “fix” the errors we see in our students' writing and move on. However, if comments focus solely on those issues, student might think nothing else needs improvement. Conversely, other students might become discouraged and feel the grade was assigned arbitrarily, with no way to improve. In terms of efficiency, focusing on content might help you limit the amount of time you spend on marking and commenting.
- **Provide a substantive endnote** to summarize your response to the paper as whole. Use the margins of the paper to make more specific comments. In the endnote, be sure to comment specifically on the strengths of the paper, assess a major problem to work on, and give procedural recommendations towards revision.
- **Use your office hours**. If a paper is really in trouble, it might be impossible to truly help the student with marginal commentary. Save your time and instead invite the student to come to your office so that you can discuss the essay or revision more in depth.
- **Discuss common problems with the entire class**. If you find that a problem is common to many papers in the class, you do not have to take the time to explain it on every single paper. Instead, explain the problem and teach the skills to your class as a whole.

Undoubtedly, evaluating and providing useful feedback on student writing will always be a complex process. It's much more than reading a paper and slapping a grade on it, especially if we want to help our students become better thinkers and writers. However, you should find the strategies that suit your style.

- Even though many students have mastered basic listening and speaking skills, some students are much more effective in their oral communication than others. And those who are more effective communicators experience more success in school and in other areas of their lives. The skills that can make the difference between minimal and effective communication can be taught, practiced, and improved.

The method used for assessing oral communication skills depends on the purpose of the assessment. A method that is appropriate for giving feedback to students who are learning a new skill is not appropriate for evaluating students at the end of a course.

Defining the domain of knowledge, skills or attitudes to be measured is at the core of any assessment. Most people define oral communication narrowly, focusing on speaking and listening skills separately. Traditionally, when people describe speaking skills, they do so in a context of public speaking. Listening, like reading comprehension, is usually defined as a receptive skill comprising both a physical process and an interpretive, analytical process. However, this definition is often

expanded to include critical listening skills (higher-order skills such as analysis and synthesis) and nonverbal listening (comprehending the meaning of tone of voice, facial expressions, gestures, and other nonverbal cues.) The expanded definition of listening also emphasizes the relationship between listening and speaking.

- *How are speaking skills assessed?*

Two methods are used for assessing speaking skills. In the observational approach, the student's behavior is observed and assessed unobtrusively. In the structured approach, the student is asked to perform one or more specific oral communication tasks. His or her performance on the task is then evaluated. The task can be administered in a one-on-one setting -- with the test administrator and one student -- or in a group or class setting. In either setting, students should feel that they are communicating meaningful content to a real audience. Tasks should focus on topics that all students can easily talk about, or, if they do not include such a focus, students should be given an opportunity to collect information on the topic.

Both observational and structured approaches use a variety of rating systems. A holistic rating captures a general impression of the student's performance. A primary trait score assesses the student's ability to achieve a specific communication purpose -- for example, to persuade the listener to adopt a certain point of view. Analytic scales capture the student's performance on various aspects of communication, such as delivery, organization, content, and language. Rating systems may describe varying degrees of competence along a scale or may indicate the presence or absence of a characteristic.

- *How are listening skills assessed?*

Listening tests typically resemble **reading** comprehension tests except that the student listens to a passage instead of reading it. The student then answers mulitiple-choice questions that address various levels of literal and inferential comprehension. Important elements in all listening tests are (1) the listening stimuli, (2) the questions, and (3) the test environment.

The listening stimuli should represent typical oral language, and not consist of simply the oral reading of passages designed to be written material. The material should model the language that students might typically be expected to hear in the classroom, in various media, or in conversations. Since listening performance is strongly influenced by motivation and memory, the passages should be interesting and relatively short. To ensure fairness, topics should be grounded in experience common to all students, irrespective of sex and geographic, socioeconomic, or racial/ethnic background.

In regard to questions, multiple-choice items should focus on the most important aspects of the passage -- not trivial details -- and should measure skills from a particular domain. Answers designated as correct should be derived from the passage, without reliance on the student's prior knowledge or experience. Questions and response choices should meet accepted psychometric standards for multiple-choice questions.

- *How should assessment instruments be selected or designed?*

Identifying an appropriate instrument depends upon the purpose for assessment and the availability of existing instruments. If the purpose is to assess a specific set of skills -- for instance, diagnosing strengths and weaknesses or assessing mastery of an objective -- the test should match those skills. If appropriate tests are not available, it makes sense to design an assessment instrument to reflect specific needs. If the purpose is to assess communication broadly, as in evaluating a new program or assessing district goals, the test should measure progress over time and, if possible, describe that progress in terms of external norms, such as national or state norms. In this case, it is useful to seek out a pertinent test that has undergone careful development, validation, and norming, even if it does not exactly match the local program.

- **Top 10 Ways to Assess Your Students**

If you are looking for a new way to assess your students or just want a reminder of some oldies but goodies, you may choose one of these ten of the most popular ways to assess ESL students.

1.Oral Interview

You can do a **one on one interview** with each of your students to get a good idea of their listening and speaking abilities. You can schedule these types of interviews during class (perhaps take each student into the hall to have a private discussion while the rest of the class does seat work) or schedule with students individually. Asking questions that use grammatical structures and vocabulary that your class has studied will help you know exactly what each student has grasped. Do not penalize a student for not knowing content if he or she can compose grammatically and situationally correct statements or questions in response to your questions.

2.Class Presentation

A **presentation in class** assesses a different aspect of spoken language. When you ask a student to speak in front of the class, he is able to prepare and practice what he wants to say. He can also research information on his topic. In this case, the grade you give your student should be based on both content and presentation.

3.Role Play

Another way to assess your students' speaking abilities is by having them perform **role-plays** in front of the class. By giving them a situation and roles to play, you can see how creatively your students are able to use language with one another. Even if they show grammatical imperfection, *are your students able to understand each other? Are they able to use the language skills they possess to get their point across to their partner?* These are important skills and ones you should foster in your students.

4.Cloze Exam

A **cloze exam** is an atypical way to test the understanding your students have of grammar. To write a cloze exam, write an original paragraph or take one that your students have used in their studies. Then replace every fifth or sixth word with a blank. Ask your students to fill in the blanks with words they think would be most logical and grammatical. You will see a variety of answers among your students, but as long as the answers are grammatically and logically correct, the student should receive full credit.

5.Fill in the Blank

A **fill in the blank** test may seem similar to a cloze exam, but this type of test is used to test a specific grammatical structure or set of vocabulary. You can write individual sentences or an entire paragraph for your students. You may choose to supply more words than will be necessary to fill in the blanks to make the test more challenging. This will force your students to choose the best answers rather than matching ten words with ten blanks.

6.Writing Sample

Having your students give you a **writing sample** is another good way to assess their proficiency with grammar. If you have them write something for homework, you run the risk that someone other than your student will do the writing. Give them an adequate amount of time to write about a subject that you assign. You will then get an accurate look at their grammatical and writing proficiency. Follow up your assessment with some mini-lessons on common grammatical pitfalls that the class exhibited.

7.Portfolio

To expand the material you base your students' grades on, why not **assign each person to assemble a portfolio**. A portfolio is a collection of work samples that cover several aspects of the assignments your students have completed. This is an especially effective way to assess your students if you have the same class for reading, writing, listening, speaking and grammar. Ask each student to compile a collection of ten works for you to grade. You can include specific assignments on the list, but you can also give a category and ask your students to present their best work. Ask for a grammar homework assignment, a writing sample and a vocabulary exercise, for example. Your students can then choose the work that they are most proud of. They may feel more encouraged to be graded on their strengths rather than their weaknesses.

8.**Online Quiz**

You do not have to spend as much of your class time assessing your students as was often necessary in the past. With the extensive collection of online resources for ESL students, you can require your students to spend time at home or in a language lab period working on **exercises and quizzes available online**. Have your students print out their final scores or e-mail them to you. In so doing, your students will still get feedback on their work and knowledge, but you will not have to give up valuable class time for it to happen.

9.Multiple Choice Exam

Sometimes the classics are often the way to go when assessing your students. If you choose to give a **multiple-choice exam**, keep these pointers in mind when writing the questions. Make sure all the answers are grammatically correct. Your students should not be able to eliminate an answer based on grammar alone (*unless, of course, that is what you are trying to test*). Also, try to keep all the answer choices around the same length. If you choose to include the options "*all of the above*" or "*none of the above*", make sure they are options for additional questions. If you keep these tips in mind when you write your multiple-choice quiz, you will get better results from your students.

10.True/False Quiz

The **true/false quiz** is also a classic that is used by most teachers. When you use this type of test, **do not give trick questions that focus on minor details**. Even more important, have your students correct the questions that they say are false. If they are making the corrections rather than just identifying the mistakes, you will make sure they are answering from what they know rather than making lucky guesses. You can assign one point to each answer and another point to each correction on the test.

There are many other ways you may find valuable in assessing your students, and they will each be useful in the classroom.

The more variety you use in assessing your students, the better your picture will be of their overall language skills.

Instrumente electronice de eficientizare a învățării pentru disciplinele din domeniul de pregătire

Prof. Dăscălița Ina Manuela
Colegiul Tehnic „Miron Costin” Roman

“Nu poți învăța un om, îl poți doar ajuta sa învețe”
Galileo Galilei

Evoluția societății în ultimul timp, impune pentru sistemul de învățământ provocări capitale pentru regândirea conținuturilor, a metodelor, a structurilor prin prisma cerințelor pentru integrarea în societatea de mâine. Toate schimbările trebuie să răspundă clar la întrebările: “ce învățăm?”, “cum învățăm?” întrucât utilizarea tehnologiilor informatice și comunicaționale trebuie să fie subordonată unei viziuni pedagogice.

În tara noastră informatizarea învățământului a demarat mai greu, iar introducerea informaticii în curriculum a fost însoțită de utilizarea noilor tehnologii în predarea diferitelor discipline. În învățământ, principalele probleme pe care le ridică utilizarea noilor tehnologii o reprezintă înțelegerea corectă a specificității acestor resurse educaționale. Din acest punct de vedere se impun câteva precizări și anume:

- Bogăția și varietatea conținutului informațional, precum și varietatea suportului (imagini, sunet, text) reprezintă potențialul deosebit care îi permite educatorului realizarea unor demersuri interactive (lecții, exerciții, prezentări) cu o putere informațională și motivațională cu totul diferită fată de predarea tradițională.
- În ultimii 15 ani în informatizarea învățământului s-a pus accentul pe însușirea limbajelor de programare. Treptat computerul a devenit un instrument folosit și în afara orelor de informatică, în predarea diferitelor discipline. Instruirea asistată de calculator, cu softuri educaționale speciale reprezintă vârful acestei direcții. Apariția și extinderea Internetului a accelerat trecerea spre utilizarea noilor tehnologii și a favorizat deschiderea spre noi forme de realizare a interacțiunii dintre educator-elev-disciplina de învățământ.
- Noile posibilități tehnice nu elimină și nu diminuă rolul educatorului, acesta devenind tot mai important deoarece proiectează strategiile didactice în raport cu obiectivele propuse, monitorizează activitatea elevilor, evaluează eficienta activităților depuse și reglează întregul proces de învățământ.
- Prin rețeaua de Internet se asigură accesul la informații din diferite domenii, la schimbul rapid de date și la comunicarea electronică la nivel local dar și la scară mai mare, pentru realizarea unor biblioteci virtuale, învățământul la distanta, autoformarea,etc.
- În ce privește utilizatorii din învățământul românesc (cadre didactice de altă specialitate decât informatica), se constată o distribuție a acestora pe o scală, având la primul nivel lipsa oricăror cunoștințe despre utilizarea TIC, iar la ultimul, buni cunoscători ai domeniului. Se impune deci, orientarea în acest sens a acțiunilor de formare a cadrelor didactice de profil noninformatic.

Pentru proiectarea și realizarea lecțiilor cu ajutorul calculatorului, cadrele didactice trebuie să aibă în vede următoarele aspecte:

- Formularea clară a obiectivelor în termen comportamentali;
- Realizarea unui inventar de sarcini de lucru pentru elevi care să poată produce învățarea specifică. Uneori incompetența pedagogică se poate preciza același tip de sarcină pentru obiective care reprezintă comportamente diferite;
- Structura unei strategii a interacțiunii cu elevii, prin definirea specificului fiecărei secvențe și se va urmări motivarea elevilor pentru interacțiune;

- Selectarea celor mai potrivite tehnologii pentru fiecare secvență; adaptarea sau proiectarea softului sau altor categorii de materiale necesare pentru a evita ca una și aceeași tehnologie să fie folosită pentru secvențe care diferă prin caracterul obiectivelor urmărite;
- Definirea momentului evaluativ: ce vom evalua?, cum vom evalua?.

Pentru înlăturarea obstacolelor ce pot apărea în calea educatorului ce ar dori să realizeze instruirea asistată de calculator, se recomandă acestuia:

- Să aibă încredere în succesul muncii inovatoare, să caute mereu informația de specialitate care să răspundă la întrebările ridicate de practica predării:
- Să aibă răbdare și să gândească mereu dacă activitatea produce schimbarea cerută;
- Să dispună de timp pentru proiectarea unor materiale (prezentări în PowerPoint);
- Să aibă o atitudine colegială dar fermă în promovarea TIC (a nu se invoca vârsta);
- Să cheme colegii la ore și să accepte observațiile celor care nu pot accepta schimbarea în acest sens;
- Să nu aștepte laude pentru efortul depus sau pentru rezultatele obținute ci să se bucure la gândul că o învățare mai eficientă înseamnă un om mai bine pregătit.

Educatorii care au depășit perioada de inițiere în utilizarea tehnologiilor informaționale au posibilitatea de a trece la realizarea demersului educațional printr-o abordare constructivă, modern.

Cadrele didactice ar trebui să coreleze modul în care transmit conținutul de predat cu principiul minimului efort, adică activitatea de predare ar trebui să fie mai focalizată, succintă și direcționată spre lucrurile esențiale.

Viziunea ultimilor ani subliniază accelerarea fără precedent a exploziei informaționale asupra fiecăruia dintre noi, ceea ce conduce, inevitabil, la o selectivitate mai ridicată. Astfel, lucrurile neobișnuite ne atrag atenția, ne mobilizează întregul interes și puterea de concentrare. Este necesară identificarea unor idei noi, schimbarea stilului de predare, din când în când, crearea unor materiale didactice inovatoare, altele decât cele obișnuite.

Elevii sunt captivați de informațiile care le trezesc curiozitatea, care îi șochează într-un anumit fel și grad. De aceea este util ca, de fiecare dată, cadrul didactic să ia în considerare potențialul excepțional de motivare al curiozității.

Cele mai recomandate metode didactice de creștere a atractivității lecțiilor de specialitate și instruire practică au la baza utilizarea calculatorului. Astăzi există programe care permit profesorului sa creeze simulări de procese, scheme, funcționari a unor asamblări, simulări care trezesc curiozitatea elevului.

1. Utilizarea de soft educațional

Prin "soft educațional" denumim un program proiectat în raport cu o serie de coordonate pedagogice (obiective comportamentale, conținut specific, caracteristici ale populației țintă) și tehnice (asigurarea interacțiunii individualizate, a feedbackului secvențial și a evaluării formative); în sens larg, prin soft educațional se înțelege orice program proiectat pentru a fi utilizat în instruire/învățare.

Se întâlnesc mai multe tipuri de softuri:

- Softul proiectat pentru a fi utilizat direct în procesul de predare-învățare, adică în demersul educațional care poartă numele de instruire asistată de calculator.
- Softuri de exersare (Dril-and-Practice). Softurile de acest tip intervin ca un supliment al lecției din clasă, realizând exersarea individuală necesară însușirii unor date, proceduri, tehnici sau formarea unor deprinderi specifice; ele îl ajută pe profesor să realizeze activitățile de exersare, permițând fiecărui elev să lucreze în ritm propriu și să aibă mereu aprecierea corectitudinii răspunsului dat.

- Softurile interactive pentru predarea de cunoștințe noi. Interacțiunea poate fi controlată de computer (dialog tutoria) sau de elev (dialog de investigare).
- Softuri de simulare. Acest tip de soft permite reprezentarea controlată a unui fenomen sau sistem real, prin intermediul unui model cu comportament analog. Prin lucrul cu modelul se oferă posibilitatea modificării unor parametri și observării modului în care se schimbă comportamentul sistemului.
- Softuri pentru testarea cunoștințelor. Reprezentând poate gama cea mai variată, întrucât specificitatea lor depinde de mai mulți factori - momentul testării, scopul testării, tipologia interacțiunii (feedback imediat sau nu) - aceste softuri apar uneori independente, alteori făcând parte integrantă dintr-un mediu de instruire complex.

Cei mai eficienți profesori sunt cei capabili să combine metodele și tehnicile de predare-învățare în toate modurile posibile. O astfel de activitate strategică își găsește fundamentele științifice și metodologice în modurile diferite în care elevii au acces la cunoaștere , ceea ce sugerează un număr mare de modalități de combinare. Folosirea internetului de către elevi , a fost o idee care a prins repede. Inclinația naturală a tinerei generații spre computer, a dat naștere mai multor proiecte orientate înspre elevi , inițiate de elevi și conduse de elevi. Învățarea care pune accentul pe participarea elevilor , reprezintă un tip de instruire care îi dă elevului un rol activ în procesul de învățare.

2. ***Utilizarea de programe specializate pentru simulare*** permite realizarea unor scheme hidraulice sau pneumatice, dar si a automatelor programabile. Este recomandat a se utiliza la clasele de mecatronica la modulele Acționari hidraulice, Acționari pneumatice si Automate programabile.

3. ***Lecții interactive*** - reprezintă un instrument puternic și flexibil cu ajutorul căruia profesorul poate completa procesul tradițional de predare prin motivarea elevilor și prin îmbinarea diferitelor sisteme de predare. Astfel, elevii sunt stimulați să experimenteze ceea ce învăța, să aplice în practică cunoștințele dobândite, procesul de instruire devenind mult mai eficient. Dezvoltarea sistemelor de Lecții interactive și a platformei de elearing a făcut posibilă implementarea și utilizarea de tehnologii moderne în educație și cercetare. Această activitate a antrenat cercetători, specialiști din domeniul eLearning, profesori din învățământul universitar și preuniversitar, inspectori, consilieri, pedagogi, psihologi, elevi și studenți. Astfel, s-au abordat teme legate de strategii de dezvoltare și formare, management de proiecte, lucru în echipe, metodologii de implementare, studii de caz.

Noile tendințe în mediul educațional evidențiază necesitatea unui instrument de predare care să implice activ cei doi actori ai procesului de instruire: profesor și elev. Schimbarea de paradigmă a învățării și anume trecerea de la achiziții de cunoștințe la dezvoltarea de competente, valori și atitudini impune focalizarea instruirii pe activități dominante de participare activă și voluntară a elevilor după nevoile, interesele și profilurile lor de învățare. Diferențierea instruirii și contextualizarea acesteia are un suport deosebit de util în utilizarea calculatorului la clasă.

Bibliografie

- https://www.youtube.com/watch?v=KH5KtlLHbgA&feature=youtu.be
- https://miro.com/app/board/o9J_knMeefQ=/
- https://miro.com/app/board/o9J_knNXKF8=/
- https://formare.eduapps.ro/cursuri/google/formare-despre-notiunile-de-baza/
- https://digitaledu.ro/resurse-educationale-deschise/

Forme de evaluare moderne utilizate la disciplinele tehnice

Prof Dăscălița Mihai
Colegiul Tehnic ”Miron Costin” Roman

Utilizarea calculatorului în școală nu trebuie să fie limitată doar la un anumit domeniu de exemplu informatica; calculatorul trebuie să-și găsească loc și în cadrul altor discipline, într-un mod rațional și bine gândit!

Utilizarea TIC nu trebuie să devină o obsesie deoarece fiecare elev are dreptul la succes școlar și la atingerea celor mai înalte standarde curriculare posibile de aceea trebuie găsite metodele pedagogice adecvate în fiecare caz în parte. Nu trebuie deci să renunțăm la cretă, tablă și burete, la lucrul cu manualul, la rezolvarea de probleme și la efectuarea experimentelor reale deoarece prin realizarea unei legături directe între experiența practică și ideile teoretice, studiul fizicii contribuie la formarea competențelor necesare dezvoltării personale a elevului și a societății în care trăiește.

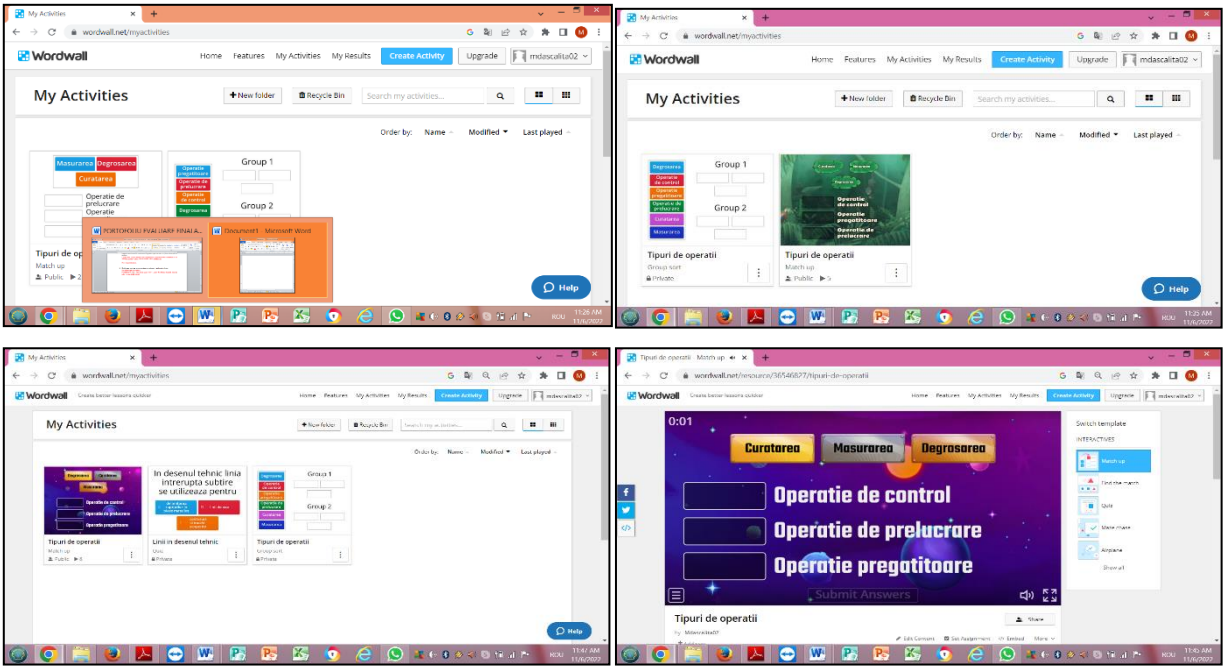
De asemenea, calculatorul este folosit pentru dezvoltarea capacităților de comunicare, pentru colectarea, selectarea, sintetizarea și prezentarea informațiilor, pentru tehnoredactarea unor referate. Astfel elevii își dezvoltă capacitatea de a aprecia critic acuratețea și corectitudinea informațiilor dobândite din diverse surse.

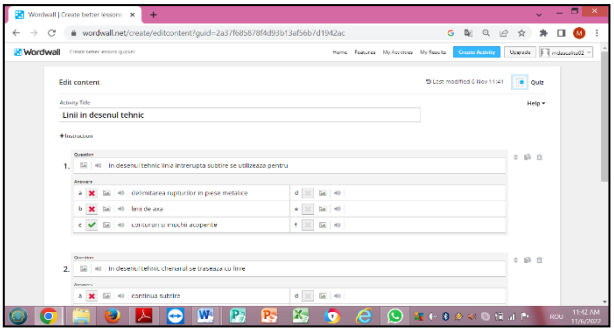
Calculatorul permite crearea de situații problemă cu valoare stimulativă și motivațională pentru elevi, sau cu statut de instrument de testare a nivelului cunoștințelor și abilităților însușite de către elevi, îmbunătățirea procesului de conexiune inversă, grație posibilităților de menținere sub control a activității elevilor.

Tehnica modernă și învățământul centrat pe nevoile, dorințele și posibilitățile elevului impune desfășurarea de activități diferențiate pe grupe de nivel.

Elevul poate parcurge materialul avut la dispoziție în ritmul propriu și numai este nevoit să rețină cantități uriașe de informație. Trebuie să știe doar să gândească logic și să localizeze informația de care are nevoie.

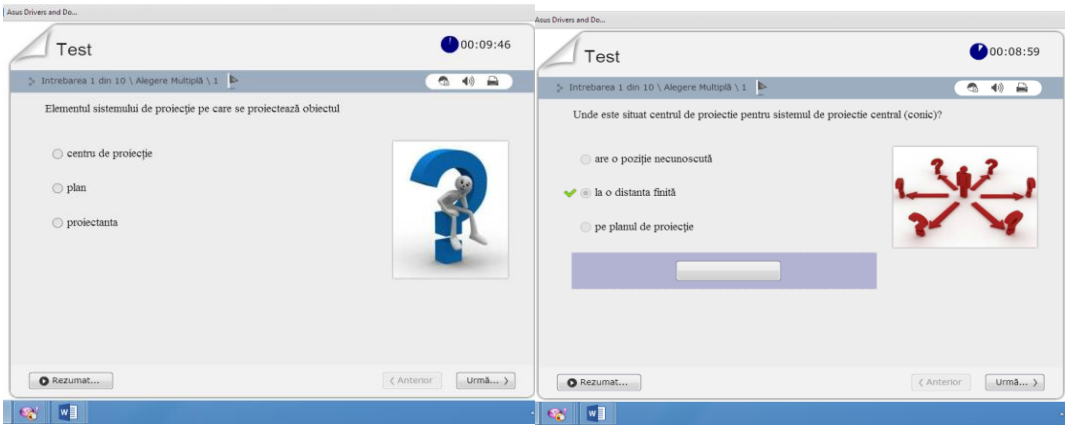
1. *Evaluarea folosind aplicația WORDWALL.*

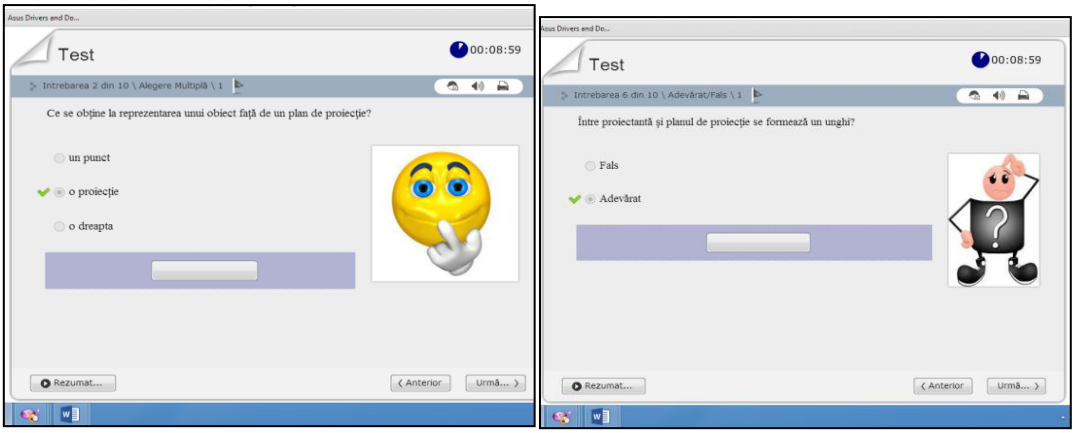

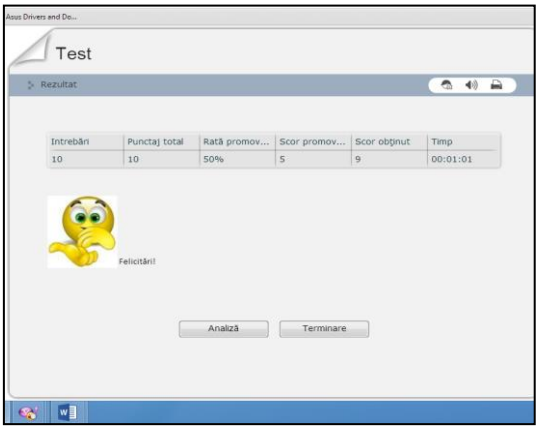

1. ***Evaluarea folosind TIC/softuri educaționale studiate.***

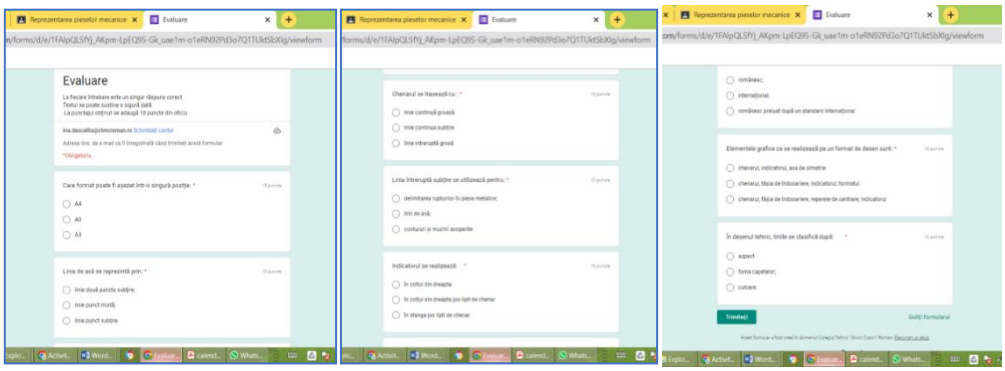
   - Evaluare prin utilizarea unui test realizat/creat cu un editor de flash ce-i permite elevului sa sustina testul intr-un anumit timp, sa obtina rezultatul final si feed-back-ul.

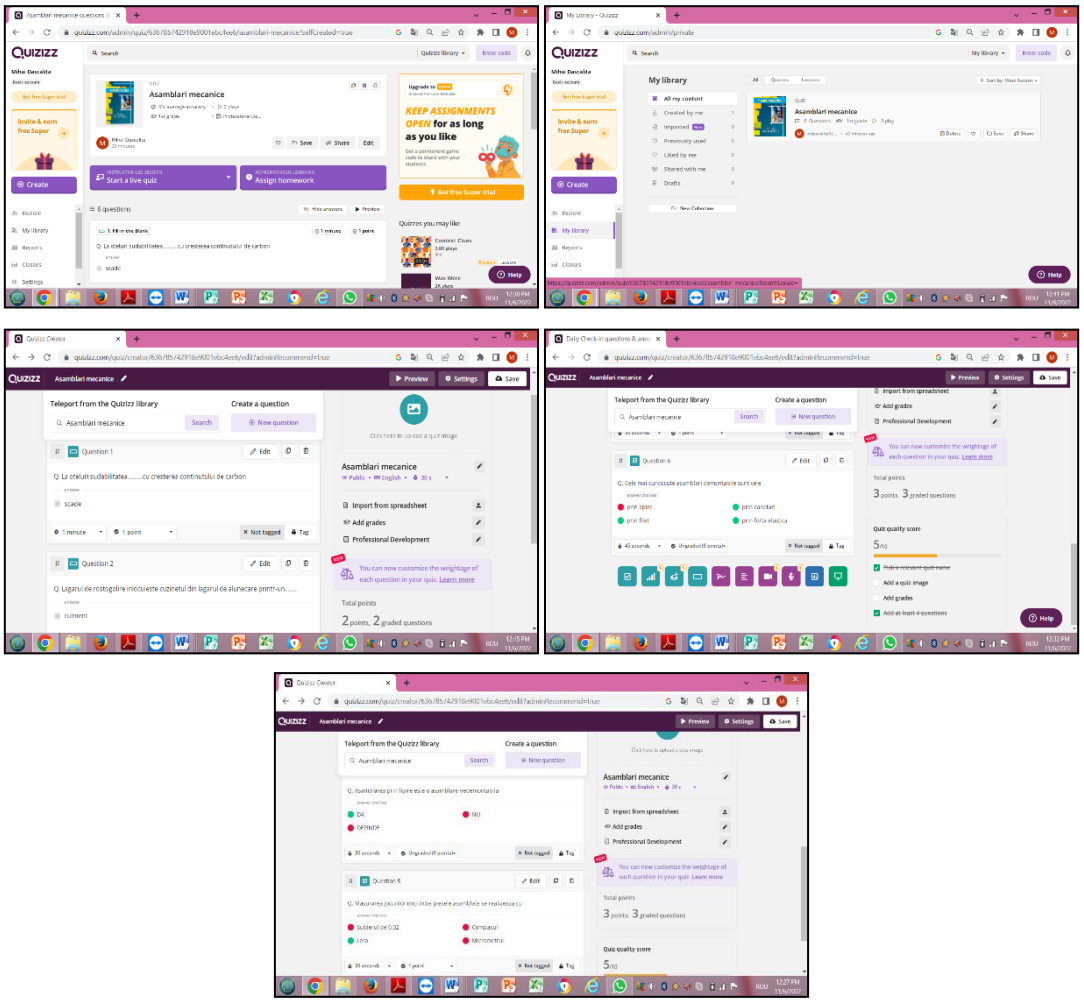

- Crearea unui test folosind google forms de pe platforma classroom

2. Realizarea unui test pentru evaluare cu ajutorul platformei quizizz.

Bibliografie:

- [3] Michaela Logofătu, Mihaela Garabet, Anca Voicu, Emilia Păușan, Tehnologia Informației și a Comunicațiilor în școala modernă, Editura Credis, București, 2003.
- https://formare.eduapps.ro/cursuri/google/formare-despre-notiunile-de-baza/
- https://digitaledu.ro/resurse-educationale-deschise/
- https://www.clasaviitorului.ro/
- https://cloud.google.com/training/admin

DE LA TRADIȚIE LA DIGITAL

Prof. Andrei Mihaela
Școala Gimnazială „Acad. Marin Voiculescu” Giurgiu

De la primele diapozitive ale diafilmelor, care mi-au încântat clipele frumoase din copilărie petrecute la grădiniță și apoi la școală, până la retroproiectorul doamnei diriginte din liceu, care mai tot timpul avea probleme cu becul ce se ardea din cauza orelor de funcționare continuă, totdeauna însoțit de o mapă întreagă de folii speciale pentru proiecție, care erau scrise de mână de profesoarele mele în timpul liber, fără ca acestea să se găsească gata făcute nici măcar pentru clasele mici, toate au transmis în timp, dorința dascălilor de a utiliza la clasă în procesul de predare -învățare mijloacele optime pentru a fi mai ușor de predat, mai ușor de învățat.

Videoproiectorul, calculatorul, tablele inteligente vin să ia locul celor care au fost până nu de mult reginele resurselor și mijloacelor de învățământ în școlile românești.

Faptul că am achiziționat suficiente cunoștințe fiecare în școlile urmate sau la cursurile de perfecționare, ne permit nouă profesorilor să ținem pasul cu ceea ce este nou. Apărute relativ de puțină vreme resursele educaționale deschise în spațiul școlar, au făcut ca munca profesorului în pregătirea lecțiilor să fie mult redusă, lecțiile fiind mai atractive, elevii îndrăgindu-le, la un scurt chestionar regăsindu-le în preferințele lor. Dorința fiecăruia dintre noi de a contribui la îmbogățirea materialelor, a testelor, a lecțiilor sau prezentărilor PPT, s-a văzut în acest sens azi se pot accesa platformele:

1.Centrul de resurse de învățare pentru profesori, EduacCES. Educ CES este un centralizator digital de resurse educaționale , utile cadrelor didactice, consilierilor, logopezilor, profesioniștilor, în lucrul cu copii cu CES, în învățământul public și privat din România.

2. Resurse - Fundația Noi Orizonturi (noi-orizonturi.ro); aici găsim Resurse Gata de predat;

Jocuri și exerciții, Servicii Learning în clasă, Resurse pentru cluburi IMPACT.

3. Resurse educationale (educred.ro) Materiale realizare cu ajutorul a diverse platforme.

4. Dacobots Portal educational cu lectii interactive pentru prescolari. Gratuit. Bazat pe colecția EduTeca.
https://dacobots.com/index_ro.html

5. ASQ portal de lecții interactive.

6. Didactic.ro, Și multe alte platforme care parcă răsar ca ciupercile după ploaie.

Dacă am vorbit de mitul devenit realitate- tabla inteligentă, de ce să nu amintim de primele noastre manuale, pe care le-am găsit pe bancă în clasa I, care ne-au umplut sufletul de bucurie cu culorile sale, cu desenele atractive, sugestive pe când azi oferim elevilor manuale care au CD, iar mai nou sunt publicate și în format electronic pe platformă. Ce este mai simplu decât să răsfoiești un astfel de manual într-o lecție recapitulativă, să te întorci instantaneu la o anumită pagină să poți vizualiza filme si explicații pentru anumite secvențe de lecție.

Dar unde ne sunt caietele de altă dată, pline cu scrisul de cerneală albastră? De caligrafia aceea frumoasă. Locul lor este luat de multiplele caiete tipărite care vin în sprijinul elevilor, al profesorilor dar și al părinților.

Produsele tehnologiei IT laptopul, telefonul performant fac azi posibilă conectarea cu cele mai interesante surse online de învățare, iar rezultatele sunt vizibile.

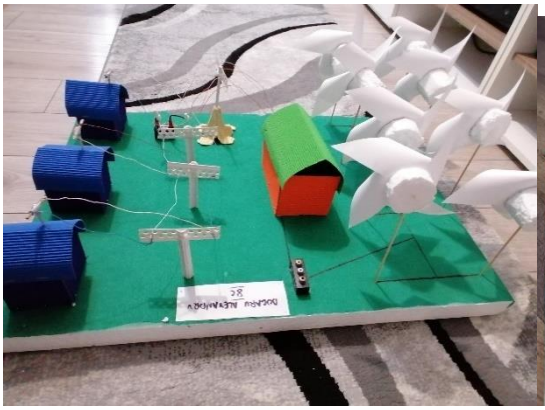
Pe www.examenultau.ro elevii de gimnaziu găsesc lecții video sau filme de predare pe care le pot urmări de câte ori vor.

O mare influență o au asupra noastră, a profesorilor, site-urile de socializare mai ales grupurile de lucru pe discipline, unde ne informăm în timp util, dar putem să vedem unele rezultate sau produse ale altor elevi din țară. Ritmul de dezvoltare al comunității IT, fie că ne surprinde fie că nu, a realizat pe timpul pandemiei virusului Covid-19, un colac de salvare pentru școala românească. Platformele de lucru cu elevii Zoom, Teams, 24edu și altele, care au venit în sprijinirea noastră a tuturor și au făcut posibilă traversarea prin acea perioadă, elevii având parte in continuare de serviciile învățământului.

Personal mă bucur nespus de mult că am posibilitatea de a lucra cu astfel de instrumente, pregătirea pentru olimpiadă eu o fac pe aceste platforme, colaborez foarte bine cu elevii și avem o deschidere largă spre informație, în acest fel pot să le arăt imediat de pe internet ceva, un obiect sau un desen care implică explicațiile mele și care sunt mai greu de înțeles pentru ei.

Prezint în încheiere câteva imagini cu machetele și produsele realizate de elevii mei în școala online, sunt realizate ca la fel și cum eu m-aș fi aflat printre ei pentru a le da indicații. Mă înclin erei digitale !

A TRANSFER FROM ACTING TO TEACHING
-studiu-

Prof. Margineanu Simona Venera
C.N.P. “Stefan Velovan”,
Craiova, Dolj

Abstract

Drama can be used in the teaching of English as a Second language for a variety of purposes. Drama has been used for language teaching since the Middle Ages. Many teachers used to scoff at the idea of using drama to teach a second language. The change in attitude towards the use of drama in language teaching came about due to a greater emphasis on meaningful communicative activities instead of mechanical drills.

One activity which is a routine part of actors’ work is the “mirror exercise,” in which two people face each other, one is designated the leader and the other the reflection, and the latter attempts to reflect the facial expression, physical posture, and visual appearance of the former. Initially, the leader begins moving and her/his movements are duplicated by the partner as precisely as possible.

Because the eyes of the person “reflecting” the initiator are not supposed to watch the movement of the latter unless the initiator himself/herself happens to be doing so at the moment, the follower is required to develop a peripheral awareness of the leader’s movement without (necessarily) directly witnessing it (i.e., exactly as would one’s actual reflection in the mirror). At the same time, the leader is supposed to move in such a way that s/he doesn’t “lose” her/his reflection, so that the exercise is not simply a matter of one person leading and another one following the movement; successful involvement in it requires attentiveness between one and the other participant, and a willingness to take both “direction” and initiative while alternating fluidly between the two. Usually, there is a pause between attempts at the exercise, during which the roles are reversed so that the initiator in the first “pass” at the mirror exercise becomes the reflection, and vice versa. Often, as the exercise progresses, the distinction in roles between the leader and the follower dissolves, so that the participants become aware of and/or “lose themselves” in a seamless synchronicity of movement, of which there is no discernible initiator even to the participants themselves. Mirroring of this kind (and all it implies, as summarized in the above description) is one potentially valuable metaphor for teaching. Pinar and Grumet describe a similar kind of theater exercise:

> *We discovered within a particular series of movement and gesture called transformational exercises, archetypes of classroom interactions. Because words are banished from the communicated content of the exercises, there is no place for the hidden curriculum to hide. It is more difficult to disassociate gesture from its emotional, intentional content than it is to sever words form our thought and feeling: false gestures are patent when false words escape detection. Transformational exercises require that one person receive a gesture and/or sound from another, that he mirror it or respond to it and then that he extend the gesture and transform it into a gesture of his own that he then brings to another. The exercise requires concentration and receptivity to the gestures and intention of another and then acknowledges the participant’s specificity as he allows the gesture to grow to size and makes it his own. As the exercise proceeds students participate in actions that closely parallel the dynamics of the teacher student relationship and dialogue that evolves in the classroom. As participants mirror a gesture, they imitate the actions of another, immerse themselves in another’s perspective, metaphor, structure. As they extend a gesture or transfer it to a recipient, they amplify its essential character and intensify the intention that directs it. As they transform the gesture, they identify their own intentions, accept their own inclinations.… If the transformation occurs as the gesture is passed*

> *to another, the transformation reflects that particular relationship of the initiator and the recipient and the intention of the initiator may be instantaneously transformed at the moment of confrontation. Within these exercises reside the dialectics of both theatre and education: one and many, activity and passivity, leading and following, freedom and contingency, abstraction and particularization, self and others, giving and taking, assimilation and accommodation. (p. 82)*

While in an acting class these kinds of exercises might sometimes go uncommented upon (since, particularly at more advanced levels, the visceral experience itself is the reason for the exercise, and since “mirroring” as explained above is one highly viable and valued metaphor for the interactions between performers on a stage), some educators would rarely pass up the opportunity to comment and reflect upon the discoveries, difficulties, and other sorts of reactions that developing teachers might have in response to these sorts of exercises.

The mirror exercise and (as Pinar and Grumet suggest in the excerpt above) the transformation exercise are both examples of activities whose intent is help to develop participants’ awareness of their physical environment, the other people in it, and their relationship to these, providing a valuable focal counterpoint to the more intra-psychological exercises described earlier which are based on the Method.

One drama activity that has proven useful in teacher preparation settings is what O’Neill (1995) calls “process drama.” Process drama has its roots in Spolin’s (1983) improvisational theater games, as well as in the work of Dorothy Heathcote (1994, 1996). In this technique, the instigator/”director” of the drama (the teacher educator, in this case) lays out a scenario for a kind of role play—not directly, but by assuming a character who has a particular conflict with which s/he needs assistance. This character describes her/his situation in terms of a decision or action which needs to be made by the other participants (i.e., the teachers in the course). Very few details are made explicit by the instigator; there are no role definitions assigned, the location of the action is only suggested, and the course of the action to be taken by the “performers” is left almost entirely to their own discretion. In effect, then, process drama provides a format for problem solving which requires group participation; it is a very purely collaborative form of drama, in which no predetermined outcome is to be reached, in which participants must balance originality/imagination/creativity and a concern for sustaining a “dramatic tension” with—and a connection among—the collaborators, in an effort to come to some sort of satisfactory resolution (i.e., “denouement”) of the dramatic conflict introduced by the leader.

Once again, this description suggests profound parallels to the interrelationships between theater teaching and learning, and the potential usefulness of this technique for teacher preparation is clear. It has a virtually unlimited applicability to a wide range of issues/problems in the classroom, and since teachers’ interactions with their students—and with the dramas of their lives—often constitute true “high drama,” process drama can be useful precisely because it gives us a chance to stop, rewrite, rework, reconsider, and otherwise reflect upon more ideal resolutions to these dramatic conflicts than the undesirable ones which sometimes result.

Mask work/play is yet another approach to self-discovery and identification of one’s personal practical knowledge; it can provide teachers and teacher candidates opportunities for exploration of conceptions and preconceptions about what teaching is and what teachers are or might ideally be. This is particularly true if teachers develop their own masks over the longer course of their training, and have to give thought to the masks they might wish to utilize or to discard in their teaching as their sense of this evolves. Actors spend many hours exploring the way masks which define, extend, and in some ways limit their psychic and physical self-portrayal, as well as the freedom a mask could give them to explore and express parts of themselves which they might otherwise feel inhibited about displaying in public. In inspecting and responding to the masks, they consider how the appearance of the masks might affect how people perceive them while they

wear them, and how they could exploit the switching from mask to mask to present different qualities and attitudes they want to explore.

Using a mask assignment can have an overwhelmingly positive result as students show other selves and they can find their own selves as well, perceiving how they are seen by others helping them to change something about themselves if necessary. In the profession of teaching, where the identity one projects is such a critical element of both the teacher's intent and her/his accessibility to and communication with students, these sorts of explorations would undoubtedly be extremely valuable. Without exposing teachers and prospective teachers to their own belief systems, to how they construct and view their worlds, and to how these constructs their teaching practices, there may be severe constraints on the extent to which teachers are able to develop (i.e., refine those practices and constructs they like and want to retain in their work, and more substantively alter, modify, or omit their practices, or omit those which they feel undermine their teaching objectives). Both narrative inquiry and Method acting training require an openness to continued intrapersonal—and thereby interpersonal—growth, as well as consideration of alternative courses of action to those which normally delimit one's identity, and which stultify or preclude the potential for behaving in ways which at first glance seem unfathomable or "impossible." When viewed in this way, the potential is considerable for transfer to the realm of teacher preparation of techniques normally thought of as useful only in the preparation of actors, either in complementarities with more explicitly narrative approaches (such as keeping journals or generating reflective discussion about professional experiences or professional development episodes which incorporate them), or simply as uncommented upon "collective reflections" on the complex realities of the teaching profession. It is through such understandings (i.e., of how we are "put together," and also by implication of how our students are "put together," of what our/their lives are like, and of how these circumstances influence lives within the context of the classroom) that we can identify and provide more meaningful, worthwhile, and socially productive educational experiences directly for teachers and indirectly for their learners in our schools.

At the core of this commonality discussed earlier between narrative inquiry and some of the cited acting approaches is a focus on profound self-knowledge, and on the conviction that if we can experience firsthand what makes both ourselves and our students "tick," we can help them keep their "learning clocks" wound; an acting based preparation for teachers is one useful strategy for achieving this.

All in all, teaching being closely connected to acting, it would be a mistake to disregard the usefulness of using drama in teaching, especially in teaching languages. As the teacher is like an actor, a director, a scriptwriter or as a spectator, the students become in turns spectators, performers and finally even directors or scriptwriters. Taking all these pints into consideration, it is unlikely that anyone would disagree that the most effective way to teach ESL children is to provide them with opportunities to learn English in the context of everyday situations with the emphasis on communicational skills.

BIBLIOGRAPHY

1. O'Neill, C. (1995). *Drama worlds: A framework for process drama*. Portsmouth, NH: Heinemann.
2. Pinar, W. & Grumet, M. (1996). *Toward a poor curriculum*. Dubuque, IA: Kendall/Hunt.
3. Schechner, R. (1988). Towards a poetics of performance. In *Performance theory* (Rev. ed., pp. 153-185). New York: Routledge.

TEHNOLOGIA INFORMAŢIEI ŞI COMUNICĂRII ÎN PROCESUL EDUCAȚIONAL

Prof. Istrate Mariana
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă Tg. Neamț

Tehnologia a avansat atât de mult încât este prezentă peste tot în viața noastră și nu există aproape niciun loc de pe glob unde să nu fi pătruns acest trend important al ultimelor două secole. Trăim într-o perioadă când termenul de computer, telefon şi internet este tabu. Aproape fiecare om este utilizator al internetului, aproape fiecare persoană are conturi pe site-uri de socializare şi totuşi aceste lucruri sunt un mare pericol pentru mulţi tineri.

În societatea modernă, copiii sunt dependenți de dispozitive mobile și cresc online alături de tablete, televizoare și telefoane de ultimă generație. Timpul liber este monopolizat de tabelete sau smartphone-uri și în loc să iasă la aer și să socializeze cu cei de vârsta lor, mulți sunt prizonierii lumii virtuale.

Preocuparea continuă a specialiștilor din tehnologii informaționale pentru a pune la dispoziția celor interesați programe software educaționale de calitate este apreciabilă, deoarece produsele IT reprezintă pentru elevi și profesori o modalitate necesară de satisfacere a unor nevoi recente legate de dezvoltarea potențialului uman, de consolidarea unor noi tipuri de procesare a informației și a unor modalități inedite de realizare a educației inclusive (Volmer, 2020).

Tehnologia informației și comunicațiilor (TIC) este o problemă actuală în școlile din întreaga lume, iar acest studiu poate fi de interes pentru profesori de învățământ incluziv.

Folosită cu moderație și în scopuri productive, tehnologia îl poate ajuta pe copil să se dezvolte social și emoțional.

„În timp ce mulți specialiști consideră că acest fenomen este periculos, există câțiva cercetători care infirmă acest lucru și văd totul într-o lumina pozitivă. Chiar dacă persoanele tinere au mai puțină interacțiune directă, ei au totuși contact cu alte persoane și leagă prietenii online. Iar prezența în mediul online poate fi benefică deoarece scade anxietatea ce apare de obicei în contexte sociale.” (Poenaru, 2014, p. 63)

Jucăriile, tehnologia și gadget-urile de astăzi au tot mai multe funcții și aplicații atractive sau educaționale, ceea ce îi face pe copii tot mai doritori să petreacă timp liniștiți în fata monitoarelor. Ca părinte poți simți din plin avantajul de a oferi copilului tău un iPad, tabletă sau telefon atunci când ești la volan iar cel mic se plictisește groaznic pe bancheta din spate sau când pur și simplu ai nevoie de câteva momente de liniște.

Folosirea instrumentelor multimedia duce la o înțelegere mult mai bună a unor concepte și idei decât instrumentele clasice de până acum manualul și explicațiile profesorului. Posibilitatea de a vedea pe ecranul unui televizor modele detaliate și de o calitate superioară a unor noțiuni de la geografie, sau de a învăța într-o maniera distractivă operații matematice, duc la o înțelegere și o interiorizare mult mai bună a informațiilor de către elevi. „Internetul oferă resurse practic nelimitate de învățare și posibilitatea de a sări de la o referință la alta, de a descoperi semnificația fiecărui concept dintr-un articol printr-o simplă apăsare a unui buton. Se oferă în felul acesta posibilitatea unei înțelegeri integrate și se încurajează abordările inter-disciplinare.” (Marișan, 2011, p. 30)

Prin simpla predare, nu se asigură decât transmiterea informațiilor, dar prin oferirea posibilității de a participa la crearea informației, se asigură cu adevărat înțelegerea. „Softurile educaționale permit elevilor să creeze modele și exemple ale ideilor predate și să experimenteze cu acestea. Cu ajutorul internetului pot interacționa cu alți elevi din întreaga lume, sau pot afla părerile experților în domeniu și pot dobândi, pe lângă informații și o pasiune pentru subiectul pe care îl cercetează.” (Marișan, 2011, p. 31)

Este esenţial ca toţi profesorii să fie pregătiţi să desfășoare astfel de activităţi cu elevii lor, să fie pregătiți să utilizeze noile tehnologii și să știe cum acestea pot sprijini activităţile de învăţare ale elevilor. Aceste tehnologii pot folosite în școală sau la grădiniță, la fiecare nivel de vârstă și la orice tip de activitate.

De exemplu, la grădiniță în cadrul unor activități, preșcolarii pot asculta cântecele sau pot urmării diverse imagini proiectate cu ajutorul unui video-proiector și a unui laptop. La școală aceste tehnologii pot fi utilizate în cadrul oricărei ore, fie că este o oră de geografie sau istorie, fie o oră de matematică sau limba română. Acest lucru se datorează și manualelor ce se găsesc în formă digitală, acestea fiind ușor de accesat pentru profesor și părinți, atractive pentru elevii și utile în toate momentele învățării: predare-învățare, consolidare, recapitulare, evaluare.

Studii recente cu privire la utilizarea tehnologiei bazate pe imagini au cercetat impactul dăunător al sărăciei, al violenței și al instabilității familiale în structura psihică a dezvoltării creierului. În plus, cercetările arată necesitatea importanței prevenției și a remedierii timpurii pentru a minimiza rezultatele negative asociate cu schimbările apărute prin intermediul imaginilor (Tucker et al., 2017).

Din experienţa didactică, am observat că, utilizând soft-urile educaţionale ca măsură de recompensă a implicării active a copiilor în sarcina dată pe parcursul unui interval de timp, aceştia pot fi mai uşor dirijaţi spre comportamente dezirabile, decât dacă aş fi cerut acelaşi lucru prin metode tradiţionale. Bineînţeles că am ţinut cont şi de faptul că utilizarea excesivă a calculatorului poate crea o oarecare dependenţă, motiv pentru care folosirea softului educaţional s-a făcut sub supraveghere strictă din partea mea şi doar pe anumite segmente ale activităţilor desfăşurate cu copiii.

În concluzie, folosirea softului educaţional în activităţile cu copiii nu trebuie să fie considerat un moft ci mai degrabă o modalitate atractivă de predare, modernă şi în conformitate cu „societatea informaţională” în care trăim

Bibliografie:

- Verza, E. (1994). Psihologia vârstelor, E.D.P., Bucureşti
- VOLMER, V. (2020), Utilizarea softului educațional în activitățile elevilor cu dizabilități

PROIECTARE DIDACTICĂ ȘI MANAGEMENT EUROPEAN ÎN SPAȚIUL ROMÂNESC

Prof. Știr Sorina – Iuliana
Grădinița cu P.P. „Ștefan cel Mare și Sfânt” Dorohoi

Proiectarea este acțiunea de anticipare și pregătire a activităților didactice și educative pe baza unui sistem de operații, concretizat în programe de instruire diferențiate prin creșterea performanțelor.

Proiectarea pedagogică a procesului de învățământ reprezintă ansamblul acțiunilor și operațiilor angajate în cadrul activităților de educație conform finalităților asumate la nivel de sistem și de proces în vederea asigurării funcționalității sociale a acestuia în sens managerial, optim, strategic.

Activitatea de proiectare valorifică acțiunile și „operațiile de definire anticipativă a obiectivelor, conținuturilor, strategiilor învățării, probelor de evaluare și mai ales ale relațiilor dintre acestea în condițiile unui mod de organizare al procesului de învățământ” (Vlasceanu L. „Curs de pedagogie”, 1988, pag. 249).

Elementul central în realizarea proiectării didactice este programa școlară. Ea reprezintă un document normativ în sensul că stabilește obiective, țintele ce urmează a fi atinse prin intermediul actului didactic.

Pentru a realiza o proiectare didactică cât mai eficientă trebuie să urmăm următoarele etape: lectura programei, planificarea calendaristică și proiectarea secvențială.

Fiecărui obiectiv cadru îi sunt asociate două sau mai multe obiective de referință. Pentru realizarea obiectivelor de referință, profesorul poate organiza diferite tipuri de învățare. Unele activități posibile sunt recomandate prin programă. Profesorul poate opta pentru folosirea unora dintre aceste activități sau poate construi activități proprii.

În contextul noului curriculum, bazat pe competențe, planificarea calendaristică se transformă într-un document administrativ formal care repetă modul de gestionare a timpului propus de programa analitică, intr-un document de interpretare personală a programei, care asigură un demers didactic concordant cu situația concretă din clasă.

În viziune modernă, proiectul de lecție are caracter orientativ, având structura flexibilă și elastică. De asemenea, este de preferat ca el să prevadă unele alternative de acțiune și chiar să solicite capacitatea profesorului de a reconsidera demersul anticipat atunci când situații neprevăzute fac necesară schimbarea, deci un comportament didactic creator. În acest fel ele vor fi adaptate specificului procesului de predare – învățare a disciplinei respective și vor deveni operaționale în condițiile concrete de instruire în care vor fi utilizate.

Scopul proiectelor didactice este de a realiza transpunerea didactică a conținutului științific într-o manieră care să le permită elevilor asimilarea lui, dar în același timp să îi oblige la efort intelectual și practic aplicativ.

Procesele instructiv-educative sunt deosebit de complexe și constituie sisteme probabilistice, modul de derulare a lor depinzând de un număr foarte mare de variabile pedagogice și psihologice. În același timp, însă, ele oferă o serie de posibilități de programare a scopurilor și obiectivelor, a resurselor materiale și metodologice, a interacțiunilor dintre diferitele elemente componente ale strategiilor de instruire și autoinstruire și de diminuare a acțiunii factorilor perturbatori sau chiar de prevenire a acestora. Altfel spus, este posibilă (într-o măsură mai mare sau mai mică) și necesară, ameliorarea raportului dintre certitudine și aleatoriu, deci prefigurarea demersurilor instruciv-educative ce vor fi întreprinse, prin realizarea activității de proiectarea a acestor demersuri.

Pe măsura acumulării experienței didactice comune, viziunea asupra esenței, importanței și modului de realizare a proiectării didactice, s-a modificat profund. În viziune tradițională, activitatea de proiectare didactică consta în simpla planificare și eșalonare rigidă a timpului pe unități de instruire și, în paralel, în eșalonarea univocă a materiei de studiat sub forma planului calendaristic, a sistemului de lecții, a planului tematic, a proiectului de lecție, etc., în funcție de așa-numitele

”programe analitice”. În viziunea modernă, accentul se pune pe prefigurarea și construirea cât mai atentă a experiențelor de învățare și a situațiilor educaționale în care să realizeze activități cognitive eficiente.

Acțiunea de proiectare didactică nu mai reprezintă azi un demers administrativ formal în care să se gestioneze timpul și nu se suprapune peste întocmirea planurilor de activitate. Dimpotrivă, ea reprezintă un demers personalizat, care presupune elaborarea de instrumente didactice de interpretare personală a programei școlare, funcție de contextul educațional.

Bibliografie:

1. Baban, A - Consiliere educationala, Cluj-Napoca, 2001
2. Dumitru, I. Al. - Dezvoltarea gandirii critice si invatarea eficienta, Ed. de Vest, Timisoara, 2000

Studiu privind consolidarea și perfecționarea deprinderii motrice ”săritura” prin intermediul traseelor aplicative la ciclul primar

Petrescu Eugenia- Mirela,
Școala Gimnazială ”Ion Creangă”, Brăila

”Perfecționarea deprinderii motrice *săritura* prin intermediul traseelor aplicative la ciclul primar” este o temă pe care am abordat-o, ca învățător, în cadrul lucrării de licență, la absolvirea Facultății de Psihologie și Științe ale Educației.

La întrebările firești ... ”De ce această disciplină? De ce această temă, când învățătorii nici nu mai predau educația fizică?”, răspunsul e unul destul de simplu: dorința noastră, ca învățători/educatori ai școlarilor mici dar și ca părinți ai multora dintre ei este de a avea nu doar copii inteligenți și frumoși, ci și sănătoși.

Am considerat prin urmare că orele de *educație fizică* și cele de *joc și mișcare* sunt cele care vin în întâmpinarea doleanței noastre dar și a copiilor noștri care în această perioadă de creștere și dezvoltare, au nevoie de foarte multă mișcare, iar efortul fizic este principalul stimul al dezvoltării lor corecte și armonioase.

Valențele educative ale orei de educație fizică sunt bine cunoscute: se formează deprinderi de punctualitate, ordine și disciplină; prin intermediul întrecerilor organizate se dezvoltă trăsături pozitive de caracter: voință, dârzenie, curaj, dorință de afirmare, perseverență- elemente deosebit de importante și necesare în activitatea școlară; printr-o permanentă cooperare între elevi la jocurile de mișcare, ștafete și trasee aplicative se dezvoltă trăsăturile de întrajutorare, se formează spiritul de echipă; jocurile– în mod special stimulează creativitatea, competitivitatea, implică afectivitatea copiilor (îi mobilizează pentru depășirea anumitor dificultăți); se formează elevilor atitudini de comportament civilizat.

Nu cred că spun nicio noutate când afirm că ora de educație fizică este, poate, cea mai îndragită și mai așteptată de copii, pentru că ei participă la oră cu dorința și convingerea că se vor juca, că se vor destinde și nu e de mirare deci că orele alocate acestei teme în programul școlar au fost primite cu mare bucurie de către elevii mei, care au profitat la maxim de ele și pe care chiar le-au considerat ”o joacă”....iar satisfacția mea personală că am reușit să le satisfac așteptările a fost maximă.

Formarea deprinderilor motrice- mers, alergare, săritura, aruncarea și prinderea, cerință prevăzută în programele de educația fizică la toate clasele, constituie una din principalele finalități ale educației fizice școlare.

Această importantă poziție a deprinderilor mortice în conținutul educației fizice a școlarilor este justificată și de faptul că, prin învățarea lor, se asigură premisele necesare realizării eficiente și a celorlalte obiective, cât și a fiecărei verigi a lecției. Învățându-i pe copii să pornească, să meargă și să se oprească, realizăm elemente de bază necesare verigii de organizare a clasei. Adăugând deprinderile de alergare și săritură, asigurăm mijloacele necesare pentru veriga de pregătire a organismului pentru efort (variante de mers, de alergare, de saritură). Dezvoltarea capacității motrice – viteză, îndemânare, forță și rezistență – se face tot prin intermediul deprinderilor învățate: alergarea, săritura, aruncarea – la viteză; prinderea, alergarea șerpuită, cu schimbări de direcție, peste obstacole, săriturile, escaladările, echilibrul – la îndemânare; cățărare, tracțiuni, transport, târâre, sărituri – la forță; alergarea, parcursurile aplicative, etc. – la rezistență.

Formele de generalizare – aplicare (jocuri dinamice, ștafete, parcursuri aplicative, complexe de exerciții, concursuri) care au efecte deosebite asupra copiilor în plan motric și psihic și sunt îndrăgite de ei, nu pot fi executate fără ca aceștia să stăpânească deprinderile motrice.

Prin urmare, în vederea realizării studiului consolidarea și perfecționarea deprinderii motrice ”săritura” am conceput douăsprezece parcursuri aplicative pe care, după aplicarea unei baterii de șase teste inițiale, le-am folosit cu

elevii clasei a III-a atât în orele de educație fizică cât și în de cele de joc și mișcare, în sala de sport a școlii. Am folosit resurse materiale din dotarea școlii dar și proprii: bănci de gimnastică, saltele, corzi, jaloane, copete, cercuri.

Testele inițiale au cuprins: săritura în lungime de pe loc, sărituri în lungime câte două legate, fără staționare, săritura în înălțime (detenta), număr de sărituri cu coarda (în 30 sec.), sărituri peste banca de gimnastică (în 30 sec), sărituri de rezistență.

Parcursurile aplicative au vizat consolidarea deprinderii motrice săritura- în combinație cu alergarea, cât și consolidarea deprinderilor utilitar-aplicative: transport de greutăți, mers în echilibru, târâre, cățărare, tracțiune.

La finalul experimentului am aplicat aceleași teste de la începutul experimentului constatativ, rezultatele obținute dovedind îmbunătățirea performanțelor elevilor, concluzia fiind aceea că traseele aplicative în cadrul orelor de educație fizică îmbunătățesc rezultatele testelor ce vizează deprinderea motrică săritura.

În acest context, sper ca prin studiul realizat să vin și în sprijinul altor colegi învățători, de ce nu și profesori de educație fizică, în efortul dumnealor de perfecționare, cu atât mai mult, cu cât, deocamdată, literatura de specialitate este destul de ”săracă” în abordarea acestei probleme.

Lumea la Castelul Veseliei
-exemple de bune practice-

Profesor învățământ preșcolar Bodog Adriana
Liceul Ortodox Episcop Roman Ciorogariu/G,P,P, NR.23/ORADEA

Proiectul transdiciplinar “Reciclăm și Explorăm”, proiect cu finantare, a avut la bază, amenajarea unei mini grădini urbane înălțate eco, de lavandă, dupa ce am reciclat în primul rând pet-uri de diferite mărimi, apoi am cultivat semințele pentru răsaduri, pet-uri cu pulverizator, de ajutor la udatul semințelor si pe urmă a răsadurilor, hârtie și resturile vegetative pentru compost si pe urmă am inițiat și realizat amenajarea a unui traseu senzorial, pentru dezvoltarea simțurilor tactile.

Concomitent am dezvoltat, pe tot parcursul proiectului, creativitatea si dexteritatea copilașilor, prin ateliere de creatie, sincronizate cu anumite sărbători -Atelier de creație pet-uri decorative, Atelier de ghivece, în care am cultivat lavandă, Laboratoarele Naturii-prezentări despre germinație și fotosinteză, de către un professor de biologie, Atelier de creație de Ziua Mamelor, Atelier de creație-Ziua Pământului 22 Aprilie, Atelier de activități gospodărești de Ziua Tatălui-Tatăl meu-Exemplul Meu, Atelier de creație Jucării Verzi, din materiale reciclabile,de 1 Iunie, evidențiat printr-un concurs si simpozion on -line.

Acest proiect l-am denumit transdisciplinar, pentru a implicat toate cele cinci domenii de dezvoltare ale preșcolarului, deoarece există dependenţe şi interdependenţe, astfel că, fiecare achiziţie dintr-un domeniu influenţează semnificativ progresele copilului în celelalte domenii.Domeniile de dezvoltare devin, pe parcursul primilor ani de viaţă organizată în mediul din grădiniţă, instrumente pedagogice esenţiale pentru a realiza individualizarea educaţiei şi a învăţării, dând posibilitatea educatorilor să identifice atât predispoziţiile, cât și înclinațiile cu care copilul a venit pe lume, „interesele” sale sau, mai bine spus, domeniile, secvenţele, aspectele sau elementele mediului social şi natural, de care este atras şi faţă de care, îşi manifestă curiozitatea, precum şi dificultăţile, pe care la întâmpină fiecare în parte, pe parcursul dezvoltării timpurii

Dorim să împărtășim cu dumneavoastră frumoasele noastre realizări- Ateliere de decorat bidoanele de plastic colectate, prin decupare si colorare, folosindu-ne de imaginatia si creativitatea copiilor și totodată plantarea semințelor de lavandă, urmînd a îngriji răsadurile, pe urmă le-am plantat în bacuri, special amenajate și umplute cu pământ, special pregătit de noi, cu compost..Prin atelierele creative am dat frâu liber imaginației copiilor, iar doamnele educatoare, cu mult tact și exemple frumoase, le-au dezvoltat copiilor gustul pentru frumos.

Bibliografie:

CURRICULUM EDUCAȚIE TIMPURIE, 2019
SUPORT PENTRU EXPLICITAREA ȘI ÎNȚELEGEREA UNOR CONCEPTE ȘI INSTRUMENTE CU CARE OPEREAZĂ CURRICULUMUL PENTRU EDUCAȚIE TIMPURIE, 2019

ATELIER GHIVECE
GRUPA MICĂ A

PLANTAT SEMINȚE
GRUPA MARE B

Inovațiile educaționale în învățământul preșcolar

Boiciuc Maria-Cristina
Grădinița cu Program Prelungit nr. 7
Sighetu Marmației, Maramureș

”Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori şi, din acest punct de vedere, educaţia va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situaţie precisă, indicaţiile generale date de cărţile de metodologie”, afirmaţia lui Gaston Mialaret rămâne o provocare în zilele noastre.

Grădinița, ca primă etapă a învățământului românesc, are rolul de a pregăti copiii pentru viață, este locul în care să se dezvoltă toate cele patru inteligenţe: mentală, emoțională, fizică, spirituală. Grădinița trebuie să fie locul unde copiii să vină cu mare drag, unde găsesc profesori care să îi ajute să-şi descopere talentele lor native şi să îi susţină în procesul instructiv educativ. Iar pentru ca acest lucru să se întâmple părinţii, profesorii şi copiii trebuie să fie parteneri de drum, care să se respecte şi să aibă încredere unii în altii. Preșcolaritatea este perioada formării inițiale a personalității prin lărgirea experienței cognitive, apariția și dezvoltarea unor trebuințe de progres, diversificarea trăirilor afective, dezvoltarea imaginației, dezvoltarea competenței și performanței lingvistice, apariția limbajului intern, constituirea formelor voluntare ale unor procese psihice, manifestarea unei atitudini cognitive- sunt indicii că preșcolarul are anumite disponibilități pentru producerea noului (cu valoare subiectivă) în activitățile pe care le desfășoară.

Educaţia etimologic, provine de la „educatio” adică creştere, formare. Educaţia colectează acţiunile deliberate sau nedeliberate, explicite sau implicite, sistemice sau nesistemice, de modelare a omului din perspectiva unor finalităţi, în acord cu reperele socio-economice-istorico-culturale ale cadrului în care se desfăşoară. Să educi înseamnă să trezeşti în copil acele resurse care-l pot împlini, să-l conduci spre descoperirea de sine, dându-i un imbold de a descoperi singur ceea ce i se potriveşte. Modelul învăţământului modern, inovator, face apel la experienţa proprie a copilului, promovează învăţătura prin colaborare, punând accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre copiii, creşterea stimei de sine, încrederea în forţele proprii, intensifică atitudinile pozitive faţă de cadrele didactice. Educaţia reprezintă un sistem al vieţii sociale sensibil la mesajele viitorului; viitorul fiind acţiunea actuală asupra condiţiilor date, o anume transformare, inovare şi schimbare, a crea premise şi nu a impune soluţii unilaterale.

G. Berger anticipa, cu mulţi ani în urmă, că „trăim într-o lume în care, nu va mai fi loc decât de inovatori”. Inovaţiile din învăţământul preşcolar reprezintă un proces deosebit de complex ce presupune dezvoltare, schimbare, reformă, modernizare, perfecţionare. Inovaţia în educaţia timpurie poate fi definită ca o îmbunătăţire măsurabilă, deliberată şi durabilă, produsă ca urmare a instalării, acceptării şi propagării unei schimbări. Ea reprezintă o înnoire intenţionată şi bine fundamentată, sugerată graţie desfăşurării de cercetări pedagogice ştiinţifice. Aşadar, inovaţia în învăţământ constă în acceptarea, instalarea şi utilizarea unor schimbări cu efecte pozitive asupra activităţii educaţionale ulterioare. Inovaţiile au valoare doar atunci când se pot „integra şi articula în contextul general al sistemului educaţional, sincronizându-se cu logica acestuia”, conform M. Bocoş.

Inovaţiile presupun un factor de masă critică, reprezentând gradul de presiune care se exercită în favoarea schimbării, şi un factor de prag critic, respectiv, o anumită investiţie de resurse umane, temporale etc. Astfel, putem vorbi de următoarele tipuri de inovaţii în grădiniță (adaptare după A.M. Huberman):

1. Inovaţiile materiale, care vizează mediul instruciv-educativ şi echipamentul şcolar: sălile de grupă, cabinetele, mijloacele de învăţământ, cărţile, materialele didactice, etc.

2. Inovaţiile „de concepţie”, referitoare la modalităţile de proiectare şi organizare a procesului instructiv-educativ, la întregul curriculum preşcolar şi la componentele acestuia: conţinutul învăţământului, strategiile de predare şi învăţare, strategiile de evaluare etc.

3. Inovaţiile legate de conduita interpersonală, care vizează atât rolurile şi relaţiile dintre educatori şi educaţi, cât şi relaţiile stabilite între cadrele didactice (de exemplu, colaborarea pentru realizarea unor cercetări pedagogice, pentru organizarea de cercuri şcolare sau cu caracter interdisciplinar, pentru creşterea randamentului şcolar etc.), relaţiile dintre educatori, educaţi şi personalul administrativ ş.a.m.d.

Inovaţiile educaţionale se bazează, în primul rând, pe schimbarea concepţiei şi a atitudinii cadrelor didactice faţă de noile problemele care apar în realitatea educaţională. Astfel, se impune educarea şi autoeducarea cadrelor didactice în direcţia producerii, acceptării şi introducerii inovaţiilor educaţionale. Inovaţiile reprezintă orice schimbare în structura şi randamentul sistemului de învăţământ (de la manifestările de suprafaţă, până la restructurările fundamentale).

Un rol important, în inovaţia din activitatea didactică, îl are cadrul didactic prin rolul său managerial:

- de planificare a activităţilor cu caracter instructiv - educativ;
- de organizare a activităţilor grupei;
- de comunicare: comunică idei, cunoştinţe, ascultă efectiv, oferă feedback, stabileşte canalele de comunicare;
- de conducere a activităţilor cu copiii, desfăşurate în sala de grupă şi în afara ei;
- de coordonare sincronizând obiectivele individuale cu cele comune grupei, contribuind la întărirea grupului şi formării echipelor de lucru;
- de îndrumare prin intervenţii punctuale adaptate unor situaţii specifice, recomandări;
- de motivare prin întăriri pozitive, prin utilizarea aprecierilor verbale şi nonverbale în sprijinul consolidării comportamentelor pozitive;
- de consiliere de orice tip, în probleme personale sau legate de educație;
- de control în scopul cunoaşterii stadiului în care se află activitatea de realizare a obiectivelor şi nivelul de performanţă;
- de evaluare: măsura în care scopurile şi obiectivele au fost atinse.

Bibliografie:

1. Ionescu M., Radu I.-” Didactica modernă”, Ed. Dacia, Cluj – Napoca, 2001;
2. Alois Gherguţ,- “Management general şi strategic în educaţie”, Ed. Polirom, Iaşi, 2007;
3. I..Cerghit – “Sisteme de instruire alternative”, Aramis, Bucuresti, 2002;
4. Curriculum pentru educație timpurie, ME, 2019.

Strategiile didactice în predarea programelor informatice de contabilitate – de la tradițional la modern

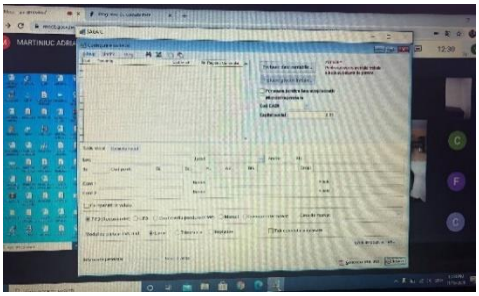
Prof. Dr. Adriana Martiniuc
Colegiul Economic Administrativ Iași

Programelor informatice au un rol esențial în contabilitatea entităților economice. Practic, toate firmele utilizează un program informatic specializat, indiferent de obiectul său de activitate. Susținerea utilizării programelor informatice este fundamentată în: progresul tehnic şi tehnologic, extinderea tehnologiilor informatice, dezvoltarea comunicării online prin intermediul internetului. Ultimii ani au cunoscut o dezvoltare a tuturor platformelor de gestionare a bazelor de date, în toate domeniile, implicit în domeniul financiar-contabil. Impunerea raportărilor în format electronic de către instituţiile statului, a determinat consolidarea nevoilor de implementare și utilizarea a diferitelor soft-uri financiar-contabile.

Orele de contabilitate financiară sau cele de instruire practică ce vizează utilizarea programelor de contabilitate în evidența financiar-contabilă a entității se desfășoară în prezent în laboratoarele de discipline economice, prevăzute cu rețele de computere, conectate la internet și dotate cu soft-uri de contabilitate.

Utilizarea computerelor și programelor informatice ce formează priceperi și deprinderi reprezintă una dintre prioritățile învățământului preuniversitar, în general, iar cele în utilizarea unor programe specializate în gestionarea resurselor entităților economice și înregistrarea de operațiuni economice reprezintă o prioritate a unităților de învățământ din domeniul economic.

Progrese importante s-au înregistrat, în ultima perioadă, în dotarea unităților de învățământ cu computere conectate la internet, precum și cu programe informatice de uz general, dar și specializate, pentru domeniul economic, respectiv fianciar contabil. Acest fapt s-a reflectat și în adaptarea programelor școlare, în care s-a trecut de la evidența financiar-contabilă clasică, cu utilizarea mijloacelor didactice clasice (documente pe suport de hârtie, registre contabile, calculator manual), la utilizarea mijloacelor didactice moderne, soft-uri educaționale și financiar-contabile.

Accesul la tehnologiile moderne de învățare a avut un impact pozitiv în desfășurarea orelor de discipline economice, în special pentru orele de contabilitate cu utilizarea calculatorului. Orele de contabilitate financiară și de utilizarea calculatorului în contabilitate sunt condiționate de existența unor rețele informatice performante și adaptate nevoilor actuale.

Utilizarea platformelor educaționale și a programelor informatice de contabilitate au crescut gradul de familiarizare a elevilor cu activităţile specifice ale evidenței financiar-contabile dintr-o entitate reală. Practic, la nivelul claselor de liceu elevii sunt capabili să realizeze înregistrări specifice contabilității financiare:întocmirea: fişelor de cont, balanţelor de verificare, registrului jurnal, registrului inventar, bilanţ cu generarea fişierelor pentru raportare, calcul impozit pe profit, declarațiile fiscale; efectuarea de înregistrări specifice imobilizărilor; înregistrarea decontărilor cu clienții și furnizorii; înregistrarea operațiunilor de încasări și plăți cu numerar și fără numerar; înregistrarea operațiunilor privind decontările cu salariile (cu generarea declaraţiilor în format electronic şi a registrului de evidenţă, plata pe card); înregistrarea operațiunilor privind fluxurile de producţie (inclusiv pe baza de reţetar și/sau comenzi); înregistrarea operaţiilor interne cu stocuri (bonuri de consum, bonuri de predare/primire, transferuri, inventariere etc.); urmărirea pe centre de profit, situaţii grafice.

Tabelul 1. Situație comparativă între strategiile didactice clasice și cele moderne.

<table>
<tr><td colspan="4">Resursele utilizate: echipamente tehnice de învățare, predare și comunicare care facilitează activitatea cadrului didactic și receptivitatea fiecărui elev:</td></tr>
<tr><td colspan="2">Strategiile didactice clasice</td><td colspan="2">Strategiile didactice moderne</td></tr>
<tr><td colspan="2">Resursele utilizate:
- Legislație în contabilitate pe suport de fizic;
- Planul de conturi general pe suport de fizic;
- Documente financiar-contabile pe suport fizic;
- Tablă, cretă, marker, flipchart;
- Calculator.</td><td colspan="2">Resursele utilizate:
- echipamente tehnice de învățare, predare și comunicare care facilitează activitatea cadrului didactic și receptivitatea fiecărui elev:
- Calculator, soft de specialitate, foldere de cu rapoarte generate salvate pe suort google drive;
- Legislație în contabilitate în format electronic;
- Planul de conturi general în format electronic;
- Documente financiar-contabile în format electronic, salvate în foldere format google drive.</td></tr>
<tr><td colspan="4">Modalitatea de desfășurare a orelor în laborator</td></tr>
<tr><td colspan="2">Modelul clasic</td><td colspan="2">Modelul modern</td></tr>
<tr><td>Activitatea profesorului</td><td>Activitatea elevului</td><td>Activitatea profesorului</td><td>Activitatea elevului</td></tr>
<tr><td>- Explică etapele de realizare a lucrărilor financiar-contabile de contabilitate direct, prin notarea elementelor esențiale la tablă sau cu indicații pe flipchart</td><td>-Notează conținuturile esențiale în caiete și parcurge etapele de realizare a lucrărilor financiar-contabile</td><td>- Explică etapele utilizării unui program informatic de contabilitate, prin notarea elementelor esențiale pe ecranul computerului sau a tablei inteligente, cu utilizarea platformelor educaționale.
- demonstrează modul de operaționalizare a soft-urilor educaționale și contabile.
- demonstrează cum se pot salva în diferite formate rezultatul generat de soft-urile utilizate.</td><td>-Notează conținuturile esențiale în caiete și parcurge etapele utilizării programelor informatice cu utilizarea computerului
- Urmărește comenzile efectuate de către profesor pe monitor
- Operaționalizează pe computer, soft-urile, conform comenzilor demonstrate de către profesor anterior.
- salvează în diferite formate rezultatul generat de soft-urile utilizate.</td></tr>
</table>

Ca urmare a desfășurării orelor de specialitate, respectiv de contabilitate și contabilitate cu utilizarea programelor de informatice de specialitate, am desprins următoarele avantaje și dezavantaje ale celor două modalități de desfășurare a orelor, în format clasic, precum și în format modern, sintetizate în tabelul de mai jos:

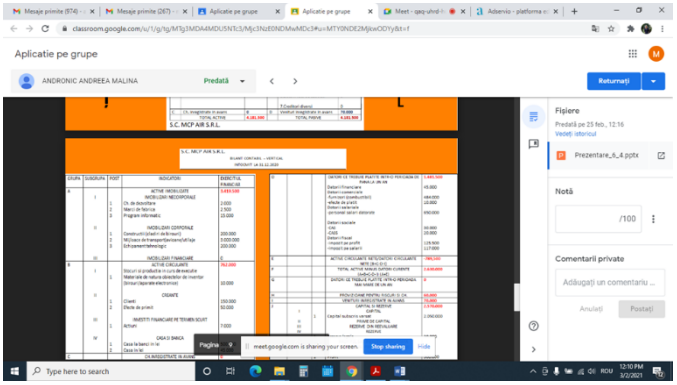
Tabelul 2 Avantajele și dezavantajele strategiilor didactice clasice și a strategiilor didactice moderne.

Avantaje	
Strategiile didactice clasice	**Strategiile didactice moderne**
- Explicațiile sunt directe, iar profesorul poate urmări reacția elevului și își adaptează discursul la nevoile acestuia și elevul poate solicita explicații; - Ghidează și explică direct, individual, fiecărui elev etapele de realizare a lucrărilor financiar-contabile. - Corectează fizic, eventualele erori ale elevilor, pe documentele financiar-contabile;	- Ghidează și explică tuturor elevilor etapele lucrărilor financiar contabile cu utilizarea soft-urilor educaționale și de contabilitate, iar elevii urmăresc pe monitor și notează elementele importante - Corectează impreună erorile de utilizare a soft-urilor, - Utilizarea platformelor educaționale în predarea programelor informatice de contabilitate oferă

	posibilitatea explicării comenzilor, , pe monitor prin comanda Share, ceea ce permite clarificarea problemelor intervenite într-un timp foarte scurt și în același timp mai multor elevi.
Dezavantaje	
Strategiile didactice clasice	**Strategiile didactice moderne**
- Explicațiile sunt individuale și solicită mult timp profesorului, care nu poate ajunge fizic la toți elevii clasei - Timpii necesari oferirii de explicații fiecărui elev sunt ridicați, față de explicațiile oferite prin intermediul mijloacelor moderne de comunicare (computer, tablă ineligentă); - identificarea erorilor de calcul, de realizare a înregistrărilor financiar contabile	- Profesorul nu poate identifica într-un timp scurt problemele care apar la utilizarea soft-urilor educaționale, respectiv financiar-contabile, de către fiecare elev; - Utilizarea exclusivă a mijloacelor didactice moderne poate aduce un grad de superficialitate în privința formării de priceperi și deprinderi în ceea ce priveste parcurgerea lucrărilor financiar-contabile.

Elevul care urmează cursurile la specializările economice utilizează programele de contabilitate în același timp cu profesorul, practic ține contabilitatea firmei, în timp real, conectați prin platformele educaționale.

Elevul și profesorul devin astfel parteneri de învățare cu utilizarea unor soft-uri multiple. Se dezvoltă astfel, competențe, abilități și atitudini necesare unui tehnician în activități economice, contabil sau chiar întreprinzător, cu creativitate, gândire critică, rezolvarea de probleme, luare de decizii, asumarea responsabilității, inițiativă, perseverență, precum și un bun utilizator al tehnologiilor informatice actuale.

Dezvoltarea abilităților de lucru în format electronic, cu utilizarea softurilor generale, precum și a soft-urilor specializate de gestiune a bazelor de date și de contabilitate, cresc șansele absolvenților de inserție pe piața muncii, precum și de a dezvolta propria afacere.

Utilizarea platformelor educaționale și a programelor informatice specializate, determină:

- compatibilizarea softurilor educaționale cu soft-urile utilizate în cadrul entităților economice din viața economică reală;
- formarea unui profesionist înalt calificat, la cerințele pieței muncii;
- creșterea gradului de inserție a absolvenților pe piața muncii;
- reducerea perioadei de adaptare la locul de muncă;
- creșterea gradului de adaptabilitate în găsirea unui nou loc de muncă;

Platformele educaționale și utilizarea soft-urilor au adus un plus de valoare orelor de contabilitate și de contabilitate asistată de calculator, posibile prin digitalizarea procesului de învățământ.

JOCUL –MIJLOC DE STIMULARE A CREATIVITĂȚII, GÂNDIRII ȘI EXPRIMAREA COPIILOR

Prof.Maruneac-Boca Angela
Şcoala Gimnazială Botoşana,G.P.N. nr 1

„Copilul – spunea marele pedagog elveţian Ed. Claparede – este o fiinţă a cărei principală trebuinţă este jocul … această trebuinţă spre joc este ceva esenţial naturii sale. Trebuinţa de a se juca este tocmai ceea ce ne va permite să împăcăm şcoala cu viaţa, să procurăm copilului acele mobiluri de acţiune care se consideră de negăsit în sala de grupă”.

„Jocul este o asimilare a realului la activitatea proprie, oferindu-i acestei activităţi alimentaţia necesară şi transformând realul în funcţie de multiple trebuinţe ale eului.

Jocul copiilor constituie un teren important de descifrare a capacităților psihologice, inclusiv a celor intelectuale și a trăsăturilor de personalitate. După modul cum se joacă, observăm dacă un copil este mai inventiv, mai activ în joc, dacă poate sau nu surprinde soluții noi, ingenioase,

Jocul oferă posibilitatea cunoașterii nivelului dezvoltării intelectuale a copiilor la un moment dat, fapt ce va permite aplicarea unor metode pedagogice optime fiecarui caz in parte.

Prin activitatea de joc copiii dobandesc cunoștinte, li se formează variate actiuni mintale care influențează dezvoltarea proceselor psihice, se face trecerea, în etape, de la actiunile practice, materiale de joc spre acțiuni mintale, în planul reprezentărilor. Jocul are un rol formativ și prin intermediul lui, copilul are posibilitatea de a reconstitui, de a reproduce într-o formă intuitiv-activa o arie cuprinzătoare din realitatea obiectivă . Astfel, prin joc, copiii actionând cu diferite materiale, prin jocurile de creatie si de constructie, reproduc in mod activ activitatea oamenilor.

Jocul favorizează dezvoltarea aptitudinii imaginative la copii, a capacității de a crea sisteme de imagini generalizate despre obiecte si fenomene, precum si de a efectua diverse combinari mentale cu imaginile respective. Prin joc, copilul dobândește numeroase și variate cunoștinte despre mediul inconjurator prin care i se dezvolta procesele psihice de reflectare directă și nemijlocită.

Jocul favorizează dezvoltarea aptitudinilor imaginative, a capacităţilor de creare a unor sisteme de imagini generalizate despre obiecte şi fenomene, posibilitatea de a opera mintal cu reprezentări după modelul acţiunilor concrete cu obiectele în timpul jocului.

Noutăţi în teoria jocului aduce **J.Chateau.** El consideră că jocul oferă posibilitatea descătuşării fiinţei umane de lumea înconjurătoare, că anticipează conduitele superioare, pentru copil orice activitate fiind joc.

Psihologul francez **J. Piaget** defineşte jocul ca **“pol al exerciţiilor funcţionale în cursul dezvoltării individului”** celălalt pol fiind exerciţiul neludic, când subiectul învaţă să înveţe într-un context de adaptate cognitivă şi nu numai de joc.

Pentru copii jocul include o varietate de ativități amuzante și interesante.Aceste activități pot fii:jocul creativ,jocul linistit,jocul activ,dramatic și jocul de manipulare a obiectelor.Un copil se poate juca singur sau în grup.Copii trec prin diferite stadii pe masura dezvoltării lor ,devenind capabili de mai multe interacțiuni în jocul lor.Este important să se știe faptul că fiecare vârstă reflectă în jocul unui copil stadiul de dezvoltare psihologică și emoțională.

Una dintre sarcinile majore ale grădiniţei o constituie omogenizarea relativă a dezvoltării limbajului copiilor, în aşa fel încât la intrarea în şcoala primară, să posede noţiunile strict necesare însuşirii cunoştinţelor de bază prevăzute de programa şcolară.

Dacă la început copiii reflectă în jocuri situaţii concrete, foarte clare, cu timpul ei se ridică de la reprezentări la noţiuni pe bază de generalizări. Odată cu dezvoltarea gândirii pe baza comunicării, mai ales în jocul colectiv, copilul îşi

dezvoltă vorbirea. Denumind elementele de joc, împărţindu-şi rolurile, interpretându-le, copiii sunt puşi în situaţia de a-şi alege cu grijă cuvintele, de a imita vorbirea adulţilor, de a folosi cuvinte şi expresii adecvate.

În cadrul jocurilor cu subiecte din poveşti, preşcolarii îşi exersează vorbirea, îşi însuşesc expresii literare, folosindu-le în dialogurile şi replicile cerute de situaţia noastră. În joc copiii se corectează uneori în ceea ce priveşte exprimarea, creează îmbinări lexicale, îşi dezvoltă gândirea şi îşi îmbogăţesc mijloacele de exprimare.

Jocul stimulează imaginaţia şi contribuie la îmbogăţirea cunoştinţelor preşcolarilor. Ei trebuie să găsească răspuns la numeroasele probleme: cum să construiască, care este materialul cel mai indicat, ce obiecte ar putea folosi în joc, cum să transforme un scaun în maşină, etc.

Urmărind cu atenţie copilul în timpul jocului, educatoarea constată lacunele din experienţa individuală şi poate lua măsurile cele mai potrivite pentru a completa golurile semnalate.

Orientându-şi astfel preocupările, ea îmbogăţeşte cunoştinţele copiilor, le formează capacitatea de a opera cu, cunoştinţele pe deplin asimilate, de a se folosi de ele în toate împrejurările, atât în activitatea de joc, cât şi în activitatea de învăţare.

Prin munca îndeplinită sub formă de joc, preşcolarul capătă informaţii şi se formează ca membru al grupului social. Numai prin jocul-muncă, preşcolarul va înţelege necesitatea, utilitatea muncii şi va căpăta respectul faţă de munca altuia. La vârsta preşcolară, munca are un predominant caracter imitativ, împletindu-se permanent cu jocul, fiind subordonată acestuia. Jucându-se, copiii află despre munca din diferite sectoare de activitate şi educatoarea îi va sprijini în acest sens.

Dezvoltarea limbajului se realizează atât în activităţile specifice dezvoltării vorbirii, cât şi în cadrul întregului program din grădiniţă.

Procesul de influenţare asupra dezvoltării limbajului copiilor începe la grupa mică ţinându-se seama de caracterul concret al limbajului, dificultăţile de pronunţie, vocabularul redus şi alte particularităţi psihice cum sunt: gândirea concretă, atenţia instabilă, memoria individuală.

Dezvoltarea vorbirii copiilor se realizează în mod treptat, prin lărgirea relaţiilor verbale cu cei din jur, în condiţiile manifestării de către copii a curiozităţii de cunoaştere a obiectelor, a însuşirilor acestora, pe de o parte şi a atitudinii interogative referitoare la originea şi cauza unor fenomene, pe de altă parte.

Tot în jocul didactic îi putem face pe copii să înţeleagă că uneori cuvintele, ca şi noi oamenii, au o familie. Există aşadar cuvinte-părinţi şi cuvinte-copii. Pornind de la acest aspecte, noi, educatoarele, am utilizat şi creat jocuri didactice care să contribuie la realizarea obiectivelor menţionate anterior.

Pentru ca preşcolarii să înţeleagă ce înseamnă familia de cuvinte am realizat jocul didactic„Şi eu am o familie” sau „Fraţii şi surorile mele”.

Cunoscând noţiunea de cuvânt, preşcolarii trebuie să înţeleagă sensul pe care-l poartă acesta. Ei vor fi familiarizaţi cu noţiunile de sinonime, omonime, antonime, paronime.

Pentru a-i deprinde pe copii cu „familia de cuvinte’’ (sinonime, antonime, omonime, paronime) şi pentru deprinderea acestora cu formularea cuvintelor noi prin derivare cu ajutorul sufixelor şi prefixelor, la grupa pregătitoare, în cadrul proiectului tematic „Toamna’’, în săptămâna cu tema„ Legume de toamnă ’’, după activităţile de observare, lectură după imagini, memorizarea unor poezii adecvate, am antrenat copiii în jocul didactic„ Caută rudele cuvântului ’’

Jocurile didactice destinate dezvoltării limbajului contribuie, în mare măsură, la dezvoltarea acuităţii auditive a auzului fonematic. Ele solicită perceperea corectă a sunetelor, descifrarea compoziţiei sonore sau semnalarea prezenţei sau absenţei unui anumit sunet într-un cuvânt

Jocul didactic contribuie atât la îmbogăţirea vocabularului, activizarea şi exersarea lui; cât şi la însuşirea unei exprimări clare, coerente, corecte din punct de vedere gramatical, la cultivarea independenţei în vorbire şi stimularea creativităţii în exprimarea orală.

În cadrul jocului,,Găseşte imaginea opusă‘‘copiii au avut sarcina de a recunoaşte şi descrie imagini care reprezintă stări, trăiri opuse(antonime).

În jocuri precum :,, Ce mai poate denumi acest cuvânt’’, ,,Unde se află ?’’, ,,Când şi cum’’,, Jocul contrariilor’’, ,,Hai să împachetăm’’, ,,Foloseşte cuvântul potrivit’’, copiii au căutat şi găsit antonime.

Jocul didactic ,,Dacă nu-i aşa” are ca obiectiv însuşirea de către copii a noţiunii de omonime.

Prin intermediul jocului didactic ,,Televizorul” copiii au înţeles noţiunea de cuvinte paronime. Pe ecranul televizorului apare o imagine cu o vază, o barză, un morar şi un strat de mărar. După ce au intuit imaginile le vom spune nişte versuri care să includă şi cuvintele de mai sus, explicându-le copiilor că schimbând un sunet, vor descoperi un nou cuvânt.

Jocul ,, Cum este ?’’ a avut ca obiectiv folosirea corectă a adjectivelor în propoziţii şi a gradelor de comparaţie. În desfăşurarea lui am pus accent pe recunoaşterea obiectelor cu însuşirile lor. În această idee, am procurat materialele necesare : un pahar mare şi unul mic, un prosop moale şi unul aspru, un fular gros şi unul subtire, o farfurie adâncă şi una întinsă, etc.

Obiectele au fost aşezate şi acoperite pe masă. Copiii veneau pe rând, luau un obiect, îl pipăiau, îl comparau cu altul asemănător şi în final îl denumeau : ,,Eu cred că este un pahar mic’’, ,,Am găsit o farfurie mai mică decât cea de pe masă’’. Pentru complicarea jocului, copiii erau rugaţi să formuleze propoziţii despre obiectele folosite în joc. Am apreciat copiii care au folosit în formularea propoziţiilor multe cuvinte, plasticitatea exprimării, bogăţia vocabularului.

Jocul ,,Completează ce lipseşte’’ l-am folosit pentru verificarea cunoştintelor copiilor despre adjective, să-i fac să înţeleagă foarte bine legătura dintre substantiv(care denumeşte obiectul) şi adjectiv (care denumeşte însuşirea obiectului) şi astfel să realizeze relaţia logică dintre obiect şi însuşirile sale.

Deci, prin jocul didactic se asigură înţelegerea, fixarea sau repetarea anumitor cunoştinţe în mod plăcut, fără ca interesul celor care comunică să scadă. Jocul se constituie ca activitate fundamentală la vârsta preşcolară. J. Piaget denumeşte jocul ca fiind un anumit tip de activitate, înţeleasă ca un exerciţiu funcţional.

BIBLIOGRAFIE

1. Avram, Săftica ; Mihu ,Ecaterina; Său, Zonica , 2004, Jocul dicactic pentru preşcolari. Ghid metodic, Editura Terra, Focşani ;
2. Chiscop, Liviu, 2000, Didactica educaţiei limbajului în învăţământul preşcolar. Ghid metodic - Editura ,,Grigore Tăbăcaru‘‘, Bacău ;
3. Dima,Silvia, 1997, Copilăria- fundament al personalităţii. Cunoaştere - Exploatare – Educare - Bucureşti, Editată de Revista Invăţământul preşcolar, Bucureşti ;
4. Tomşa,Gheorghe, (coordonator), 2005, Psihopedagogie preşcolară şi şcolară, Ed. Coresi, Bucureşti

EFICIENȚA UTILIZĂRII TEHNOLOGIILOR INFORMATICE ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV

PROF.ÎNV. PRIMAR VLEJU NICULINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA TIMIȘEȘTI

Evoluția societății impune utilizarea calculatorului în procesul instructiv-educativ în mod intensiv.Informația a devenit un element al infrastructurii și aceasta a determinat apariția unui fenomen important: comanda socială a societății impune tot mai mult însușirea unei cât mai largi culturi generale informatice. Elaborarea unor tehnologii educaţionale moderne permite nu numai îmbunătăţirea calităţii procesului educaţional, ci şi rezolvarea problemei însuşirii unui volum imens de informaţii într-un timp relativ scurt fără a afecta starea psihică a instruiţilor. Resursele informaţionale au devenit la fel de importante ca resursele materiale şi cele energetice.

În condiţiile societăţii informaţionale bazate pe utilizarea tehnologiilor informaţionale şi comunicaţionale (T.I.C.), în sistemul de învăţământ devine un imperativ necesitatea centrării procesului de învăţământ pe elev, el devenind subiectul procesului de învăţământ şi care presupune individualizarea (cel puţin relativă) a acestui proces. Folosirea tehnologiei informaţionale reprezintă o posibilitate reală de individualizare a procesului de învăţământ bazat pe clase şi lecţii. În contextul noilor tehnologii informaţionale se creează noi posibilităţi în instruirea elevilor. În baza tehnologiilor multimedia apare posibilitatea realizării materialelor didactice computerizate, care pot fi grupate, în funcţie de tipurile tehnologiilor utilizate şi de scopurile pe care le realizează, astfel: manuale electronice, care reprezintă o expunere textuală a materiei cu un număr mare de ilustraţii, care pot fi instalate pe server şi transmise prin reţea, manuale electronice cu o dinamică înaltă a materialului ilustrativ, executate pe CD-uri, sisteme moderne pentru efectuarea lucrului de cercetare ştiinţifică, sisteme virtuale, în care elevul devine element al modelului computaţional, care reflectă lumea reală şi sisteme de instruire la distanţă.

Învăţământul are nevoie de tehnologii educaţionale moderne însuşite de cadrele didactice şi aplicate inteligent şi constructiv în derularea procesului instructiv-educativ.

În şcoală, introducerea Internetului şi a tehnologiilor moderne duce la schimbări importante în procesul de învăţamânt. Astfel actul învăţării nu mai este considerat a fi efectul demersurilor şi muncii profesorului, ci rodul interacţiunii elevilor cu calculatorul şi al colaborării cu profesorul. Această schimbare în sistemul de învăţământ a urmărit nişte obiective bine structurate şi anume :

1. Creşterea eficienţei activităţilor de învăţare
2. Dezvoltarea competenţelor de comunicare şi studiul individual

Atunci când învăţătorul îşi proiectează activitatea didactică va ţine cont de momentul în care vrea să aplice tehnologia informaţiei în predare, adică când utilizarea calculatorului este necesară pentru atingerea obiectivelor propuse, adică:

-modul în care Tehnologia Informaţiei oferă accesul la informaţii;

-modul în care Tehnologia Informaţiei îi poate ajuta să demonstreaze, să explici diverse aspecte;

-modul în care Tehnologia Informaţiei ajută să analizeze modele existente, să comunice, să caute informaţii;

De asemenea, învăţătorul trebuie să ştie modul în care Tehnologia informaţiei poate fi folosită pentru atingerea obiectivelor, metode de evaluare a progresului la disciplină, metode de evaluare a reuşitei lecţiei, impactul pe care îl are tehnologia informaţiei în cadrul lecţiei.

Introducerea calculatorului în procesul de invăţamânt, măreşte calitatea învăţării şi permite includerea noţiunilor într-un corp coerent de informaţii.

Algoritmizarea, modelarea, simularea sunt metode de învăţare programată ce permit realizarea lecţiilor asistate de calculator.

Calculatorul poate fi folosit în procesul de predare integral sau numai în anumite secvenţe ale lecţiei. El nu înlocuieşte învăţătorul, ci preia funcţii din activitatea de instruire precum şi momente din munca elevului.

De exemplu:

a)la o lecţie de geografie, clasa a IV-a, la lecţia " Forme de relief ", calculatorul poate fi utilizat la reazolvarea unor sarcini de lucru în etapa de fixare a noţiunilor (diferenţierea grupelor de

Munţi, elemente de floră, faună, etc);

b) la o lecţie de matematică, " Figuri geometrice " se pot oferi ca sarcini de lucru:

1.recunoaşterea figurilor şi corpurilor geometrice;

2.stabilirea legăturii între cuvinte cheie şi figurile respective;

3.desenarea a două pătrate în interiorul unui cerc;

4.calculul ariilor unor figuri geometrice folosind caroiaje pătrate cu latura de 10 mm;

5.colorarea diferită a interiorului şi exteriorului unor figuri geometrice;

Ca orice altă metodă de învăţare şi această instruire asistată pe calculator prezintă avantaje şi dezavantaje.

Avantaje:

1.Stimularea capacităţii de învăţare inovatoare, adaptabilă la condiţii de schimbare socială rapidă;

2.Creşterea randamentului însuşirii coerente a cunoştinţelor prin aprecierea imediată a răspunsurilor elevilor;

3.Întarirea motivaţiei elevilor în procesul de învăţare;

4.Instalarea climatului de autodepăşire, competitivitate;

5.Dezvoltarea culturii vizuale;

6.Conştientizarea faptului că noţiunile învăţate îşi vor găsi ulterior utilitatea;

7.Facilităţi de prelucrare rapidă a datelor, de efectuare a calculelor, de afişare a rezultatelor, de realizare de grafice, de tabele;

8.Introducerea unui stil cognitiv, eficient, a unui stil de muncă independentă;

9.Asigură alegerea şi folosirea strategiilor adecvate pentru rezolvarea diverselor aplicaţii;

10.Asigurarea unui feed-back permanent, profesorul având posibilitatea de a reproiecta activitatea în funcţie de secvenţa anterioara;

11.Dezvoltă gândirea astfel încât pornind de la o modalitate generală de rezolvare a unei probleme elevul îşi găseşte singur răspunsul pentru o problemă concretă;

12.Stimularea gândirii logice şi a imaginaţiei;

13.Metode pedagogice diverse;

14.Perspectiva relaţională este îmbunătăţită prin stabilirea unei relaţii umane şi sociale între educat şi educator.

Dezavantaje:

1. Folosirea în exces a calculatorului poate duce la pierderea abilităţilor practice, de calcul si de investigare a realităţii;

2. Individualizarea excesivă a învăţării duce la negarea dialogului profesor – elev;

3. Utilizarea la întâmplare a calculatorului, fără un scop precis în timpul orelor poate provoca plictiseala, monotonie;

4. Costurile ridicate ale tehnologiei de ultimă oră ceea ce constituie un impediment pentru o bună parte a populației României și este accesibilă persoanelor cu o situație financiară bună.

Calculatorul trebuie privit astfel ca un instrument în educația elevilor. Depinde de fiecare profesor și părinte cum alege să-l folosească și cum îi învață pe copii să-l utilizeze. Prin lecțiile pe calculator și jocurile educaționale, profesorii cresc interesul elevilor pentru școală pentru că le stimulează imaginația și învățarea prin descoperire.

BIBLIOGRAFIE:

1.Făt, Silvia & Adrian Labăr. Eficiența utilizării noilor tehnologii în educație. EduTIC 2009. Raport de cercetare evaluativă. Bucuresti: Centrul pentru Inovare în Educație, 2009.

2.Hâncu,Vasile – „Psihologie şi ordinatoare”, Bucureşti, Editura. Pro Humanitate, 1999;

3.Cocoș,Constantin – „Psihopedagogie”, Iaşi, Editura Spiru Haret, 1994.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC- DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

Vlădoiu Andra-Mihaela
Școala Gimnazială Orizont, București

Învățământul românesc se confuntă cu foarte multe provocări. Trăim într-o societate grăbită, mereu pe fugă, caracteristici pe care le întâlnim și la elevii generațiilor actuale, din ce în ce mai nerăbdători, cu o atenție din ce în ce mai redusă. Motiv pentru care profesorii trebuie să găsească resursele necesare pentru a le reda motivația elevilor. Învățământul tradițional a creat de-a lungul timpului mari personalități, oameni care au reușit să dobândească cunoștințele necesare pentru a reuși în viață. Cu toate acestea, învățământul tradițional pare a fi depășit de cerințele actuale în ceea ce privește un învățământ de calitate.

Învățământul tradițional este axat pe transmiterea de informații, într-o măsură considerabilă, elevul nefiind considerat centrul procesului învățării. Informația este transmisă, de obicei frontal, evitându-se învățarea în echipă și încurajarea formării propriilor opinii. Vorbim de un sistem rigid, cu viziuni monoculturale, greu de acceptat că trebuie schimbat acest lucru.

Învățământul inovativ vine ca un strigăt de ajutor în fața generațiilor care nu mai pot fi atât de ușor motivate pentru a arăta interes în fața lecțiilor interminabile, din punctul lor de vedere. Contextul pandemic a pus România în fața noilor tehnologii, într-un mod brutal. Un sistem care, până atunci, nu era pregătit din mai multe puncte de vedere, neavând resursele necesare, nici materiale și nici umane. Cadrele didactice au făcut eforturi supraomenești pentru a se adapta noilor condiții de predare, astfel încât, la trei ani distanță de la acel eveniment, putem spune că, avem, în sfârșit parte de un învățământ inovativ. Mă leg de acest context pandemic, pentru că acesta a fost motorul care a declanșat ca foarte mulți profesori să își adapteze lecțiile la cerința actuală a elevilor. Chiar și acum, după ce elevii au revenit fizic în școală, profesorii folosesc foarte multe aplicații , platforme, la care nici nu s-ar fi gândit în trecut.

Într-o societate care își desfășoară activitatea preponderent digitalizată, era momentul să introducem astfel de activități în cadrul lecțiilor noastre. Personal, ca professor de limba engleză, am găsit aducerea acestor aplicații, în cadrul orelor mele, o adevarată binecuvântare, readucând motivația și entuziasmul elevilor mei.

Consider că tradiționalul și inovativul trebuie îmbinate frumos, luând tot ce este mai frumos din ambele, având elevul în centrul acestor alegeri. Putem învăța elevii prin metode tradiționale, cu siguranță, și nu cred că asta ar trebui să constituie un motiv de dezbatere, dar de ce nu le-am preda astfel încât să le facă plăcere, astfel încât să își dorească să participe activ, să le creăm un mediu familiar, un loc în care să se regăsească și să se simtă înțeleși.

Consider că trebuie să îi învățăm să își dezvolte personalitatea, să reușească să își exprime opiniile, să învețe cum să învețe, iar aceste lucruri nu se pot face decât într-un mediu în care învățământul să fie inovativ. Cum putem face asta? Cred că, în primul rând, dându-ne interesul, căutând, analizând, învățând la rândul nostru cum putem lucra cu tinerii care astăzi, cu siguranță, nu mai sunt așa cum eram noi. Și dacă tot nu mai sunt cum eram noi și nu reusesc să găsească utilitatea multor noțiuni pe care le studiază, atunci, ține de noi, cadrele didactice, să le insuflăm dragostea pentru lucrurile frumoase, să le arătăm concret utilitatea celor învățate , valorizându-i și înțelegându-i.

Consider că un învățământ inovativ se bazează nu doar pe metode inovatoare, ci și pe modul în care reușim să promovăm valori importante, cum ar fi egalitatea, respectul, toleranța, înțelegerea nevoilor elevilor.

În concluzie, după mulți ani de predare, pot spune că este absolut necesar ca învățământul să o ia pe drumul inovației, să păstreze elementele învățământului tradițional care sunt încă benefice elevului, însă, pentru a garanta succesul pe viitor, trebuie să ne bazăm pe un model educațional inovator de predare, care să aibă în centrul său elevul, să răspundă nevoilor lui, nu doar educaționale, ci și emoționale, precum și a cadrelor didactice.

Tradiţional şi modern în procesul de predare-învăţare-evaluare

PROF. ANDREI ECATERINA
LICEUL TEHNOLOGIC BĂILE GOVORA
JUD. VÂLCEA

În studiul limbii române se folosesc metode şi procedee diverse atât din practica şcolară tradiţională cât şi din cea modernă. Utilizarea acestor metode stă la baza unei învăţări active, profesorul având rol de organizator şi îndrumător care îşi pune elevii în situaţii concrete de învăţare prin efort propriu.

Dintre ***metodele activ-participative*** pe care le folosesc voi prezenta: ***Metoda mozaicului*** (*Jigsaw*, denumire provenită din sintagma *jigsaw puzzle* = mozaic) este bazată pe conceptul de *team learning*, adică pe învăţarea în echipă. Această metodă presupune împărţirea clasei de elevi în grupe de lucru, în cadrul cărora fiecare elev primeşte câte o sarcină de studiu în care trebuie să devină expert, astfel încât ulterior să-şi iniţieze colegii cu privire la subiectul respectiv.

În lucrările de specialitate, utilizarea acestei metode presupune respectarea următoarelor etape de lucru: *Pregătirea materialului de lucru* (această sarcină revine profesorului, care pregăteşte tema de lucru pe care o va împărţi în 4 sau 5 subteme); *Organizarea colectivului în echipe de învăţare* de câte 4-5 elevi (în funcţie de numărul lor în clasă). Fiecare elev primeşte un număr de la 1 la 4/5 şi are ca sarcină studiul independent al sub-temei corespunzătoare numărului său (exemplu: elevii cu numărul 1 din toate echipele vor primi sub-temele 1). Aceşti elevi trebuie să devină experţi în această sub-temă, pe care o vor studia individual. *Constituirea grupului de experţi*. După etapa lucrului independent, experţii cu acelaşi număr se întâlnesc şi se constituie în grupe de experţi cu acelaşi număr (toţi elevii cu numărul 1, care au studiat sarcina/subtema cu numărul 1, se întâlnesc şi formează grupul de experţi numărul 1, la fel vor proceda cei cu numărul 2, etc.). Fiecare grupă de experţi se aşază la aceeaşi masă şi aprofundează subtema respectivă. Fiecare membru prezintă un raport individual asupra a ceea ce a studiat independent, dar şi asupra modalităţii de lucru pentru care a optat. *Reîntoarecerea în echipa iniţială de învăţare*: fiecare expert reîntors în prima echipă din care a făcut parte, succint şi cât mai atractiv, ceea ce a avut de învăţat. În cazul unor neclarităţi, acestea pot fi formulate şi lămurite. La fel procedează toţi experţii din fiecare grupă, astfel încât să fie asimilate toate informaţiile despre toate subtemele.
Evaluarea: fiecare grupă îşi prezintă rezultatele acestei învăţări în faţa întregii clase, putând fi evaluaţi de colegi şi de profesor.

Am folosit această metodă de învăţare interactivă în predarea temei *Categorii semantice*. S-a lucrat pe grupe de câte patru elevi. Fiecărui elev din grupă i-am atribuit câte un număr de la 1 la 4. Subiectul abordat l-am împărţit în patru părţi, de dimensiuni şi grade similare. A urmat o reaşezare a elevilor în sală: toţi elevii cu acelaşi număr au format câte un grup de experţi, obţinându-se astfel patru grupe. După îndeplinirea sarcinilor de lucru, elevii experţi au revenit în grupurile iniţiale şi *au predat* colegilor partea pregătită cu ceilalţi experţi. Astfel, în fiecare grup iniţial am avut patru elevi specializaţi. Fiecare elev a avut responsabilitatea predării şi învăţării de la colegi. În aplicarea metodei mozaicului este esenţială „interdependenţa dintre membrii grupului şi faptul că sarcina comună nu poate fi îndeplinită decât dacă fiecare elev îşi aduce contribuţia”.

Metoda Ştiu/vreau să ştiu/am învăţat este utilizată mai mult în faza de *evocare*, dar şi în cea de *realizare a sensului*, oferind elevilor o modalitate de “conştientizare de către elevi, a ceea ce ştiu sau cred că ştiu eferitor la un subiect, o problemă şi totodată, a ceea ce nu ştiu (sau nu sunt siguri că ştiu) şi ar dori să ştie/să înveţe”.

În faza de *evocare* li se cere elevilor, prin discuţii în perechi sau în grup, să inventarieze ideile pe care le consideră că le deţin cu privire la tema investigaţiei ce va urma. Toate aceste idei vor fi notate în prima rubrică, la “Ştiu”.

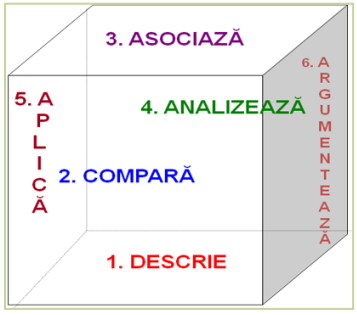
În următoarea rubrică, la “Vreau să ştiu”, ei notează şi ideile cu privire la ceea ce ar dori să ştie în legătură cu tema respectivă.

Urmează realizarea unei investigaţii sau dobândirea unor cunoştinţe referitoare la acea temă, selectată de profesor. Astfel, în faza de realizarea a sensului, inventariază noile idei asimilate pe care le notează în rubrica “Am învăţat”.

Ştiu	Vreau să ştiu	Am învăţat
Mijloacele interne de îmbogăţire a vocabularului sunt: derivarea, compunerea, schimbarea valorii gramaticale;	*Ce sunt prefixoidele şi sufixoidele?* *Sunt elemente de compunere sau derivare?*	*Sufixoidele (falsele sufixe) sunt elemente de compunere care se aşază după o rădăcină pentru a forma un cuvânt nou.* *Sufixoidele provin din greaca veche sau din latină şi sunt elemente savante de compunere cu circulaţie internaţională.*

Metoda cubului presupune analiza unui concept, a unei teme prin proiectarea ei pe cele şase feţe ale unui cub, fiecare dintre ele reprezentând o abordare distinctă a subiectului respectiv.

Pentru realizarea acestei metode, se confecţionează un cub ale cărui feţe sunt acoperite cu hârtie de culori diferite. Pe fiecare faţă a cubului este scrisă câte una din instrucţiuni: DESCRIE, COMPARĂ, ANALIZEAZĂ, ASOCIAZĂ, APLICĂ, ARGUMENTEAZĂ PRO SAU CONTRA.

Se împart sarcinile prin tragere la sorţi. Profesorul împarte fişele cu cerinţele celor şase grupuri. Se sugerează elevilor ca răspunsurile să fie cât mai originale. Se recomandă ca feţele cubului să fie parcurse în ordinea prezentată, de la simplu la complex. După perioda înscrierii individuale, elevii discută timp de câteva minute. Se apreciază ceea ce este reuşit în scrierea fiecărui elev.

Se pun întrebări care să genereze o nuanţare a celor studiate. Urmează o activitate frontală. Un elev prezintă în faţa clasei activitatea grupului. S-a dovedit că metoda poate fi folosită în orice moment al lecţiei. Am folosit acestă metodă la consolidarea cunoştinţelor despre omonime şi cuvinte polisemantice.

Lecţiile de limba română pot fi „optimizate prin ***utilizarea calculatorului***, retroproiectorului, video-proiectorului şi a altor mijloace media, pe mai multe segmente dintre care învăţarea şi evaluarea pot beneficia la maximum”. Astfel, predarea, învăţarea pot fi activate prin proiectarea cu ajutorul calculatorului şi a video-proiectorului a unor exerciţii de fixare a cunoştinţelor, demonstraţii, filme, prezentări Power-Point etc. Evaluarea poate fi realizată prin programe care pot prezenta exerciţii complexe ce pot cuprinde verificări individuale, teste, jocuri didactice rezolvate pe grupe. Calculatorul este şi calea de a ajunge la o cantitate mare de informaţii cu ajutorul Internetului prin accesarea unor site-uri cu informaţii bogate de limbă şi literatură. Se impune monitorizarea şi dirijarea atentă a elevilor.

Am utilizat adeseori calculatorul în procesul de predare-evaluare, atât la laboratorul de informatică, în sistem AeL, cât şi în clasă sau la biblioteca şcolii vizionând prezentări Power-Point cu biografiile scriitorilor, filme (de ex. *Baltagul*), piese de teatru (de ex. *O scrisoare pierdută*), dar şi evaluându-i prin jocurile didactice propuse. Astfel, elevii au putut face compararea textului literar cu cel al scenariului de teatru sau reflectarea textului operei literare în scenariul şi regia de film.

Consider că folosirea calculatorului la orele de limba şi literatura română sporeşte calitatea învăţării, duce la formarea unei gândiri eficiente, selective, rapide, stimulează creativitatea şi gradul de cooperare a elevilor, dezvoltă interesul şi plăcerea pentru teatru, literatură, film.

Metoda proiectului această metodă este o modalitate de „instruire prin care elevii efectuează o cercetare orientată spre un scop bine precizat, care este realizată prin îmbinarea cunoştinţelor teoretice cu activitatea practică”. Această cercetare este rezultatul unei activităţi individuale sau de echipă şi se finalizează cu un produs: o lucrare ştiinţiifică, un album etc.

Am folosit această metodă la clasa a VIII-a, la unitatea *Romanul*. Elevii au fost organizaţi în grupe de lucru, fiecare elev având contribuţii proprii la realizarea materialului. S-au stabilit sarcinile de lucru pe fiecare echipă (de ex. o grupă a avut tema*: Lumea descrisă: oameni şi obiceiuri, experienţe iniţiatice*). Fiecare grupă şi-a stabilit modalitatea de prezentare a materialului. Şi-au creat un blog literar şi o pagină wiki, unde şi-au postat toate produsele cercetării lor. Evaluarea finală a constat în susţinerea unei prezentări multimedia a unuia dintre produsele proiectului şi postarea acestuia în paginile wiki.

Metoda dramatizării constă în utilizarea mijloacelor artei dramatice. Elevii interpretează roluri ale unor personaje din opere literare sau din viaţa reală. Ei pot apărea în postura de: apărători, susţinători, acuzatori. Elevii caută să exprime sentimentele, stările, trăirile personajelor interpretate. Se pune accentul pe sentimentele trăite de elev în rolul respectiv şi mai puţin pe comentarea jocului de rol.

Avantajele acestei metode sunt următoarele: se stimulează receptarea corectă a mesajelor; se stimulează sensibilizarea elevilor faţă de mesajul transmis; se formează competenţe transferabile; ajută elevul să discearnă între teorie şi practică.

Este foarte important să ştim să îmbinăm metodele tradiţionale cu cele moderne, să le integrăm în practica instruirii în armonie cu obiectivele, cu pregătirea elevilor, cu resursele de timp, cu mijloacele de învăţământ disponibile.

Bibliografie

Cerghit, I., *Metode de învăţământ*, Bucureşti, E.D. P., 1976.

Cerghit, I., *Perfecţionarea lecţiei în şcoala modernă*, E.D.P., Bucureşti,1983.

Cucoş, C., *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi grade didactice,* Iaşi, Ed. Polirom, 1998.

Goia V., Drăgotoiu,I., *Metodica predării limbii şi literaturii române*, 1995.

Goia, V., *Didactica limbii şi literaturii române pentru gimnaziu şi liceu*, Editura Dacia Educaţional, Cluj-Napoca, 2002.

Secrieru, M., *Didactica limbii române*, Iaşi, 2004.

INOVATIV PENTRU O EDUCAȚIE DE CALITATE

Prof. Înv Preșc. Petcu Mihaela
Grădinița cu PP EDEN Craiova

I. AMELIORAREA ŞCOLARA

Misiunea unui sistem public de educaţie este de a oferi cea mai bună educaţie posibilă tuturor copiilor şi tinerilor. Unele aspecte ale vieţii şcolii şi ale învăţării se transmit de la o generaţie la alta. Totodată, lumea în care cresc tinerii şi pe care trebuie să o modeleze se află într-o permanentă transformare ce cunoaşte cu fiecare generaţie noi prvocări semnificative.

Asupra temelor ce ţin de reforma educaţională, de perfecţionarea şcolii, de introducerea diverselor inovaţii, s-au exprimat opinii diverse şi s-au elaborat numeroase lucrări.

Abordarea concretă a schimbării educaţionale ca un demers de ameliorare şcolară, are două semificaţii majore:

- prima se referă la eforturile generale de a transforma şcolile în locuri cât mai potrivite pentru educaţia tinerilor
- alta care priveşte perfecţionarea şcolii ca o abordare distinctă a schimbărilor educaţionale ce amplifică rezultatele elevilor şi dezvoltă capacitatea şcolilor de a face faţă schimbării

Astfel, asistăm la îndreptarea eforturilor asupra procesului de educaţie şi asupra condiţiilor de desfăşurare a lui pentru a obţine rezultate maxime. Factorii responsabili trebuie să găsească strategii care să permită şcolilor o ofertă educaţională de calitate, într-o perioadă de schimbări rapide. Se ia tot mai des în discuţie problema schimbării în organizaţii, studii care s-au centrat atât pe factorii şi procesele interne, dar şi pe explicarea schimbării prin adaptarea la condiţiile externe

Pentru ca schimbarea să capete consistenţă, ea trebuie să aibă un impact semnificativ asupra proceselor educaţionale la nivelul clasei de elevi. Realitatea schimbării nu ţine de elaborarea de strategii, deşi ele sunt cadru necesar de acţiune, ci de implementarea strategiilor. Aceasta este o sarcină foarte dificilă pentru un singur profesor sau pentru o singură şcoală, însă este o provocare pentru un sistem de învăţământ. Sisteme bune şi eficiente de învăţământ sunt rezultatul fondurilor pe care oamenii le plătesc, deci ele reprezintă ceea ce tinerii au dreptul să primească.

În lume, această sarcină de a crea şi implementa politici eficiente pentru dezvoltarea educaţiei
s-a dovedit greu de atins. Au existat abordări în direcţii diferite: dezvoltarea curriculară, dezvoltarea profesionlă continuă a cadrelor didactice, abilitarea şcolilor pentru auto-dezvoltare. O vreme aceste demersuri s-au dovedit anevoioase şi costisitoare.

O abordare coerentă asupra dezvoltării educaţiei, combinând toate aceste elemente împreună cu noi forme de acordare a responsabilităţii şcolilor, a fost cheia succesului la începutul anilor 1990. Este vorba de un proces dinamic, fundamentat pe propriile concepte şi teorii, responsabilităţi şi roluri, activităţi şi interacţiuni, cunoscuţi sub numele de „asigurarea calităţii". El s-a dovedit eficient pentru ameliorarea practicilor şcolare, aducând un plus de valoare în implementarea politicilor.

Din perspectiva şcolilor şi a cadrelor didactice, este un mod de a oferi calitate consilierii şi sprijinului necesar pentru ameliorarea educaţiei oferite tinerilor. Se estimează că tinerii vor primi o educaţie mai bună şi se vor îmbunătăţi standardele privind rezultatele din anumite zone prioritare. Din punct de vedere democratic, sistemul este eficient, dovedind că există o modalitate de diminuare a decalajului dintre politicile şi practicile educaţionale.

II. CONTROLUL ŞI ASIGURAREA CALITĂŢII

„Contrulul calităţii" şi „asigurarea calităţii" sunt două noţiuni care adesea sunt utilizate ca sinonime. Există diferenţă între ele, cel puţin la nivel teoretic în ceea ce priveşte sensurile lor.

Controlul calităţii este o încercare de impunere a controlului asupra unui sistem. Cei aflaţi la conducere ştiu cel mai bine ce este de făcut dar şi cum anume, iar practicienilor nu le rămâne decât să lucreze efectiv, apoi vor fi controlaţi dacă au procedat corect.

Asigurarea calităţii presupune o altfel de abordare. Cei cu responsabilităţi democratice şi cei cu autoritate vor colabora cu practicienii. Împreună vor stabili ce este de făcut, iar practicienii vor fi liberi să aleagă calea prin care să rezolve cel mai bine această problemă. Aşadar, primii vor crea condiţiile care să permită celorlalţi să stabilească singuri ce este de făcut. Ei vor primi sprijin pentru a pune strategiile în practică.

III. SISTEME DE ASIGURARE A CALITĂŢII. CARACTERISTICI

Fiecare ţară dispune de propriul sistem de asigurare a calităţii, cu scopul de a eficientiza educaţia şcolară. Cele mai eficiente sisteme au nişte caracteristici de care depinde buna funcţionare a educaţiei. Aceasta nu presupune doar existenţa şi funcţionarea acestor componente ci şi coerenţa şi inter-corelarea lor.

Astfel, un sistem de asigurare a calităţii se presupune că:

- oferă condiţiile ca şcoala să devină principalul agent de asigurare a calităţii şi să progreseze către atingerea obiectivelor sale;

- abilitează şcolile în procesul de decizie privind continuarea propriei planificări a dezvoltării şi oferă sprijin;

- formulează cu claritate, împreună cu şcoala, obiectivele educaţionale ale sistemului naţional de învăţământ şi ale curriculum-ului;

- dezvoltă instrumente de evaluare simple, cuprinzând indicatori şi sprijină utilizarea lor efectivă;

- revizuieşte sistemul local sau naţional de formare continuă a cadrelor didactice;

- oferă strategii de evaluare care sprijină şcolile în atingerea standardelor naţionale şi în raportarea la indicatorii internaţionali, prin implicarea unor agenţii naţionale de examinare - evaluare - certificare ce asigură credibilitatea la nivelul publicului şi al practicienilor;

- creează sau restructurează o agenţie naţională responsabilă cu dezvoltarea şi implementarea unui sistem naţional de asigurare a calităţii. Adesea, aceasta ia forma unui inspectoral şcolar naţional, în strânsă legătură cu ministerul, dar autonomă în furnizarea de consultanţă şi feedback. Această agenţie naţională are dreptul să monitorizeze în mod independent performanţa şcolilor la livel naţional, local şi la nivelul unităţii de învăţământ.

- poate crea mecanisme eficiente de asumare a răspunderii care să ofere sistemului propria dinamică internă în demersul de ameliorare continuă.

IV. PROCESELE DE ASIGURARE A CALITĂŢII

Asigurarea calităţii constă într-o varietatea de procese. Punctul de pronire îl constituie definirea calităţii. Pentru aceasta este necesară stabilirea unor modalităţi de legătură între obiectivele educaţionale şi rezultatele corespunzătoare. De asemenea asigurarea calităţii înseamnă dezvoltare şi învăţare.

Elementele sale principale sunt:

- comparaţia dintre „cum sunt lucrurile" şi „cum ar trebui sa fie" (acesta este procesul de autoevaluare care devine un proces continuu şi un mod de reflecţie asupra practicilor);

- adoptarea unor măsuri pentru a apropia practicile de aspiraţii, în ceea ce priveşte priorităţile - cheie şi obiectivele stabilite (acesta este procesul de planificare a dezvoltării şcolare).

O unitate de învăţământ este extrem de complexă, implicând o multitudine de factori interesaţi cărora le revine sarcina ameliorării educaţiei, conform rolurilor şi responsabilităţilor fiecăruia. Asigurarea calităţii include delegarea de responsabilităţi, descentralizarea responsabilităţii adoptării deciziilor la nivelul şcolii. Delegarea responsabilităţilor şi autonomia şcolilor presupun asumarea reciprocă a raspunderii de către actorii implicaţi şi de către factorii interesaţi, la nivelul şcolii şi al sistemului de învăţământ. E necesar un cadru politic care să sprijine şcolile în procesul de dezvoltare şi să stabilească clar rolurile şi responsabilităţile respective.

O condiţie de bază pentru asigurarea calităţii este conşientizarea şi motivarea tuturor actorilor pentru schimbare. Aceasta este necesară pentru cadrele didactice obişnuite cu sisteme foarte centralizate şi bazate pe control. Angajamentul şi încrederea sunt esenţiale pentru sentimentul de proprietate în ceea ce priveşte predarea, învăţarea şi ameliorarea şcolii.

Autoevaluarea şi planificarea dezvoltării corespund unui ciclu de ameliorare permanentă. Ele nu sunt procese lineare sau mecanice ci un mod de reflecţie a practicilor de zi cu zi din clasă şi din şcoală.

V. RESPONSABILITATEA ŞI RĂSPUNDEREA

Asigurarea calităţii are ca obiectiv principal ameliorarea educaţiei şi a performanţelor propriu-zise. Ea nu trebuie văzută ca ceva exterior şcolii sau practicilor din clasa de elevi, ca ceva impus, ci ca derivând natural din preocuparea profesională pentru calitate şi pentru standarde. În timp ce cadrele didactice s-au străduit permanent să asigure calitatea activităţilor zilnice, elementul de noutate îl reprezintă transformarea întru-un cadru mai formal al practicilor şi evidenţierea dovezilor. Pe măsură ce profesorii învaţă să utilizeze aceste dovezi, devin şi mai încrezători în privinţa contabilizării muncii lor.

Asumarea răspunderii se corelează cu delegarea autorităţii către şcoli. Delegarea responsabilităţilor duce la justificarea acţiunilor şi a deciziilor. Asumarea răspunderii presupune ca o persoană, un grup sau o organizaţie să poată explica şi justifica acţiunile realizate sau deciziile adoptate. Aceasta înseamnă că:

- deciziile şi rezultatele sunt comunicate celor responsabili de asigurarea calităţii şi a eficienţei activităţii;
- rezultatele sunt evaluate în raport cu criterii de calitate sau cu obiectivele anterior stabilite;
- transparenţa presupune deschidere şi asumarea consecinţelor din concluziile evaluării;

Abordări referitoare la asumarea răspunderii:

- abordarea bazată pe standarde prin introducerea sistematică a procedurilor manageriale;
- abordarea profesionistă în controlul managerial;
- abordarea concurenţială a pieţei, în care şcolile se află în competiţie, iar rezultatele sunt utilizate pentru ierarhizarea şcolilor;
- descentralizarea şi delegarea deciziei, unde conducerea şcolilor este responsabilitatea comunităţii şi a părinţilor;
- abordarea bazată pe colaborare, în care şcolile funcţionează împreună ca o reţea de învăţare;

VI SISTEMUL DE ASIGURARE A CALITĂŢII

Asigurarea calităţii funcţionează ca un sistem a cărui caracteristică constă în faptul că elementele sale sunt interdependente şi se influenţează reciproc. Componentele unui sistem de asigurare a calităţii sunt:

- obiectivele educaţionale şi curriculum-ul
- politici pentru împuternicirea şcolilor
- măsuri pentru responsabilizarea/asumarea răspunderii
- formarea şi dezvoltarea profesională a cadrelor didactice
- instrumente de evaluare
- autoevaluarea şcolilor

- inspecţia şcolară
- consultanţă de specialitate
- date externe

Exemple de relaţii şi interacţiuni dintre aceste componente:

- politicile şi legislaţia privind împuternicirea şcolilor (descentralizarea, autonomia şcolilor şi a cadrelor didactice) şi scopurile educaţiei sunt responsabilitatea guvernului. Acestea pun bazele şi influenţează toate celelalte componente ale sistemului.
- datele externe şi acelaşi instrument de evaluare pot fi folosite pentru autoevaluarea şcolilor şi pentru inspecţie.
- rapoartele de inspecţie oferă date externe şi sunt în acelaşi timp o măsură de responsabilizare
- autoevaluarea în cadrul planificării dezvoltării şcolare este o abordare din perspectiva asumării răspunderii deoarece implică informarea echipei manageriale şi a liderilor cu privire la datele culese
- autoevaluarea generează cunoaşterea de către şcoală a activităţii şi performanţelor proprii, induce încredere şi reduce percepţiile de teamă şi de control.

VI. CONCLUZII

Demersurile de reformă educaţională din ultimii ani s-au centrat pe schimbări sistemice, la nivelul componentelor de bază ale vieţii şcolii încercându-se în continuare să se răspundă mai ales la întrebările
„ce?", „cum?" si mai puţin „de ce?".

Noile roluri şi responsabilităţi ale şcolii, în contextul retvoltărilor pentru corelarea dintre economic şi social, au adus în prim-plan nu doar importanţa stabilirii unei viziuni clare, care să răspundă nevoilor şi intereselor tuturor celor implicaţi, ci şi a unor schimbări de perspectivă în formularea viziunii şi a misiunii şcolii în noul tip de societate şi economie bazate pe cunoaştere şi iniţiativă liberă.

Democraţia, tranziţia la economia de piaţă, globalizarea, integrarea europeană şi euroatlantică, învăţarea pe tot parcursul vieţii, impactul noilor tehnologii informatice şi de comunicaţie sunt tot atâtea probleme cu rol determinant în activitatea organizaţiei şcolare din România de azi.

BIBLIOGRAFIE:

1.Ciolan L. - „Schimbarea culturii organizaţionale în şcoală" îm revista „Îmvăţământul primar",Editura Miniped Bucureşti 2003, pg. 10

2.Bîrzea C.; Cecchini M., Harrison C., Krek J., Spajic-Vrkas V. - „Manual pentru asigurarea calităţi educaţiei pentru cetăţenie democratică în şcoală",Editura Unesco 2005. pg. 34-41

3.Boboc I. - „Psihosociologia organizaţiilor şcolare şi managementul educaţional", Editura Didactică şi Pedagogică ,Bucureşti 2002

4.Păun E. - „Școala.Abordare sociopedagogică", Editura Polirom, Iaşi 2000

Învățământul românesc între tradiție și modern

Prof. Benza Elena
Liceul Teoretic Videle

Societatea actuală a evoluat foarte mult în ultimii ani. S-au înregistrat progrese surprinzătoare în diverse domenii, printre care și în cel educațional. Sistemul de învățământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere si dinamism față de nou, dezvoltându-se și acționând în concordanță cu cerințele economico-sociale, cu progresul ştiinţifico-tehnic și cultural, cu aspirațiile poporului român.

În sistemul de învățământ tradiționalist, educatorul era cel care transmitea informații, mereu aceleași, având o poziție ce se baza pe autoritate. O autoritate ce nu putea fi contestată și care domina elevul. Profesorul avea inițiativa și tot el decidea cantitatea de informații pe care trebuia să o ofere elevilor, fără a ține cont de particularitățile acestora. Lecția, demersul educativ de bază, nu era altceva decât o succesiune monotonă de secvențe, în care elevul își asuma rolul pasiv de a recepta informații, pe care trebuia apoi să le reproducă întocmai, fără a le îmbogăți. Dincolo de latura informativă a educației, trebuie să se pună accent pe formativ, astfel încât elevii să poată face față unor situații noi, care necesită nu numai cunoștințe solide, ci și aptitudini și abilități.

Pedagogia activă, caracteristică învățământului modern, face posibilă trecerea de la transmiterea de cunoștințe la formarea de deprinderi și de abilități, accentuând astfel latura formativă a educației. Modelul magistricentric, al dascălului aflat în centrul procesului instructiv– educativ, este considerat depășit și este înlocuit de o viziune pedagogică nouă, în care elevul joacă rolul cel mai important, devenind parte activă a instruirii sale.

După 1989, școala românească s-a văzut în situația ingrată de a se confrunta cu o societate a cărei dezvoltarea era mult mai rapidă. Mentalitatea, încătușată și îndoctrinată de sistemul comunist, a fost influențată de schimbările economice și sociale. Paradoxal, școala a cunoscut o schimbare mai lentă, mai ales în planul actorilor educaționali, care au găsit un refugiu în paradigma tradiționalistă a educației.

Pedagogia modernă, total diferită de pedagogia tradițională, modifică rolul jucat de polii educaționali, mutând accentul pe elev. Abandonarea limbii de lemn, folosirea unui discurs nou, mobilizarea elevilor în procesul educativ sunt numai câteva dintre caracteristicile acestei pedagogii. Întrebarea dominantă a învățământului modern este ce rol alege școala să joace în societatea actuală și cât de pregătită este ea să facă față schimbărilor provocate de globalizare. Idealul educațional este legat de valorile culturale ce trebuie asimilate, de tipul de personalitate impus de societate, dar și de nevoile elevului. Nu mai este vorba de un model educațional standard, ci de unul dinamic, în concordanță cu noile realități și capabil să reziste la schimbări.

Dacă învățământul tradițional era privit ca un proces de transmitere de informații, în cadrul căruia profesorii reprezentau poziția dominantă, învățământul modern primește alte trăsături. Cadrul didactic nu mai este transmițător, ci facilitator de cunoștințe, folosind dialogul și cooperarea în relația cu elevii. Acest profesor va ști să coordoneze procesul educativ, astfel încât toți elevii să atingă obiectivele stabilite și va fi capabil, de asemenea, să-l ajute pe elev să-și formeze capacități de muncă individuală și să folosească ceea ce a dobândit.

Din perspectiva pedagogiei moderne, a preda devine un demers educativ în cadrul căruia sunt mobilizate resursele clasei de elevi, aceasta fiind motivată permanent să parcurgă procesul instructiv. O altă componentă a învățării este evaluarea, modalitate prin care profesorul stabilește măsura în care obiectivele au fost atinse și prin care va pune la punct o strategie didactică mai eficientă pentru următorul proces instructiv. Activitatea independentă desfășurată de elevi devine, astfel, concludentă și necesară, ea dând dovada utilității metodelor abordate. Profesorul va organiza și va coordona acest

demers instructiv, exercitând funcții diverse, de organizare a activității, de impunere a unor metode, de dezvoltare a unor capacități și de personalizare a activității didactice.

Învățământul modern nu caută să scoată în evidență rolul profesorului, ci vine în întâmpinarea cerințelor societății, propunând strategii didactice potrivite pentru formarea elevilor. Experiența tradiției și capacitatea de inovare și de creativitate sunt noile repere ale școlii, care propune educații noi, în acord cu societatea globală: educația pentru pace, educația ecologică ori educația pentru o societate multiculturală. De asemenea, metoda predominantă de desfășurare a instrucției este metoda euristică, deoarece învățarea prin descoperire asigură elevilor o dobândire conștientă a conținutului curricular, acesta fiind ușor de reactualizat, o data trecut prin filtrul propriu. Școala trebuie să încurajeze formarea unui spirit critic, a unor atitudini pozitive și a studiului individual, antrenând elevii în activități diverse și diversificate, pentru a-l face să renunțe la rolul pasiv. Profesorul, ca organizator al procesului instructiv-educativ, trebuie să dea dovada unor capacități psihopedagogice, alegând materialul didactic pe care îl va prezenta copiilor într-o formă cât mai accesibilă. De asemenea, el trebuie să adopte o cale eficientă de comunicare, exercitând influențe constructive asupra copiilor și să utilizeze moderat autoritatea și puterea. un profesor modern își coordonează cu atenție predarea, insistând asupra funcției evaluative și asigurându-se că elevii și-au însușit în mod corect și conștient cunoștințele prezentate. El va lua cele mai bune măsuri pentru optimizarea procesului instructiv și va adopta un comportament adecvat cu reacțiile copiilor. Le va înțelege și accepta punctul de vedere, preocupându-se de toți în aceeași măsură. „Ca personalitate eficientă sau optimală, profesorul este exponentul unor calități esențiale care contribuie la realizarea unui proces instructiv educativ de calitate: flexibilitate, sociabilitate, stabilitate afectivă, capacitate empatică (de tip cognitiv, motivațional, afectiv), spirit de echipă și de prietenie, capacitate de înțelegere superioară a realităților pedagogice aflate în permanentă transformare.”, afirmă Gabriela Cristea.

În procesul de învățământ, elevii trebuie să părăsească poziția de receptori pasivi și să devină parte creativă, activă și cooperantă a acestui proces. Ei trebuie ajutați să-și asume nu numai drepturi, ci și responsabilități, întrucât acestea din urmă îi vor ajuta să-și formeze un spirit civic. În învățământul modern, se promovează un rol nou al elevilor, aceștia fiind stimulați să dobândească abilități și capacități. De asemenea, se pune mare accent pe studiul individual, pentru ca elevii, odată ieșiți din câmpul școlar, să fie capabili să-și continue educația, abordând latura informală a acesteia. Societatea actuală, aflată în plin proces de globalizare, propune modele îndoielnice, pe care tinerii și le asumă neținând cont de faptul că acestea nu sunt decât imagini care se vând și care nu însumează trăsături puternice de caracter.

În școlile din România se practică atât modelul tradițional cât și cel modern, tinzându-se spre implementarea celui din urmă, dar fără anularea primului, ci realizarea unei simbioze structurale între cele două. Modelul modern nu va putea supraviețui fără fundamentul celui tradițional.

Bibliografie selectivă

1. Albu, Gabriel, *În căutarea educației autentice,* Editura Polirom, Iași, 2002.
2. Cristea, Gabriela, *Psihologia educației*, Editura C.N.I. Coresi, București, 2002
3. Cucoș, Constantin, *Educația, dimensiuni culturale și interculturale*, Editura Polirom, Iași, 2000
4. Oprea, Crenguța Lăcrămioara, *Pedagogie,* Editura Universității din București, 2003
5. Păun, Emil, Potolea, Dan, *Pedagogie. Fundamentări teoretice și demersuri aplicative,* Editura Polirom, Iași, 2002

Adaptarea metodelor Freinet la educaţia interculturală în Școala de la Breb

Prof. Bîrlea Ileana Lucica
Liceul Tehnologic Ocna Șugatag

„Veţi fi la nivelul copiilor. Îi veţi vedea cu ochi nu de pedagog, nu de şef, ci cu ochi de om şi de copil şi veţi reduce imediat, prin acest fapt, distanţa periculoasă care există în clasele tradiţionale între elev şi profesor.“ [6]

Freinet militează pentru o educaţie prin reuşită. Doar reuşita consolidează dinamismul personal. Orice copil este capabil de reuşită, esenţial este să nu-l împingem spre eşec prin exigenţe exagerate sau premature. Aceasta nu presupune o educaţie a facilităţii, ci o dinamizare prin reuşite care le vor antrena şi pe celelalte. Freinet respinge emulaţia şi competiţia cărora se substituie atât individualizat, cât şi comun, acceptând doar autoemulaţia. El introduce, în acest sens, teste prin care copilul îşi poate verifica cunoştinţele, poate să facă singur un grafic al greşelilor comise, dovedindu-şi lui însuşi posibilităţile şi limitele.

Pentru a ajunge la această reuşită, copilul trebuie ajutat şi încurajat „organizând în jurul lui munca şi viaţa, bazându-se pe posibilităţile sale, chiar şi cele mai modeste“.[7]

Cu ochii permanent deschişi la opţiunile copiilor ,dascălul trebuie să întrunească factorii situaţiei educative, fără a avea nevoie să psihanalizeze. Rezultă că rolul dascălului este riguros şi considerabil în faţa organizării grupei şi permite fiecărui copil să lucreze liber. Coborât de la catedră, educatorul este mai prezent şi mai important, căci el trebuie să creeze neîncetat. El nu mai are alte mijloace de a se impune decât iradierea persoanei sale, credibilitatea, valoarea sa. Freinet introduce în grupă un climat nou, asociind dascălul şi elevii în realizarea unei sarcini comune. Dacă în învăţământul tradiţional, rolul copilului se reduce la a asculta şi memora spuseleprofesorului, acţiunea pedagogică în viziunea lui Freinet trebuie să aibă copilul ca ax în jurul căruia să graviteze totul. Profesorul trebuie să se adapteze la trebuinţele copilului, să ia în considerare interesele şi înclinaţiile sale.

Adevărata disciplină nu se instituie din afară, după o regulă prestabilită, cu cortegiul său de interdicţii şi sancţiuni. Ea este consecinţa naturală a unei bune organizări a muncii cooperative şi a climatului moral al clasei. La Freinet, libertatea capătă sens atunci când îndeamnă nu posibilitatea de a nu a face nimic, nici aceea de a face orice, ci posibilitatea de a alege între activităţi diverse. Freinet nu conferă copilului o dimensiune mitică, nu cade în pedolatrie, copilul teoretic al lui Freinet aparţine grupului-clasă şi unei comunităţi sociale şi culturale. Freinet se pronunţă pentru educaţie a muncii. Educaţia trebuie să-şi găsească motorul esenţial în muncă creatoare, liber aleasă şi asumată. În cucerirea autonomiei fiecare trebuie să înveţe să-şi fixeze singur obiectivele, în loc să aştepte să-i fie impuse din exterior. Educaţia trebuie să aibă drept punct de plecare copilul real cu nevoile sale firești, efortul celui educat fiind comparat cu respiraţia voluptoasă a aerului sonor „al unei dimineţi de primăvară“. Deoarece valorile tradiţionale se întrupează în mediul de viață , greşeala cea mai gravă pe care o poate face școala este de a „smulge copilul familiei, mediului, tradiţiei în care a fost crescut, atmosferei care l-a înconjurat, gândului şi dragostei care l-au hrănit, muncii şi jocurilor care au fost pentru el preţioase experienţe pentru a-l muta cu forţa în mediul atât de diferit al şcolii“.[8]

În lucrarea „Les dits de Mathieu“ (1949), Freinet ne povesteşte întâmplările unui tânăr orășean care, vrând să fie de folos gazdei sale ,va insista să adape un cal căruia nu-I era sete. El îi avertiza pe educatori să nu cadă în greşeala „unei pedagogii a calului căruia nu-i este sete“, pledând pentru o pedagogie a calului care „galopează către lucernă şi adăpătoare“.

,

Problema principală a educaţiei nu este „conţinutul adăpătoarei“ (conţinutul învăţământului), ci „modul de a provoca setea copilului“.

Principiile şi tehnicile pedagogice ale alternativei educaţionale se constituie într-un demers universal al educaţiei de azi. Practicată de mai bine de 75 de ani, această pedagogie îşi demonstrează şi în zilele noastre profunda actualitate. Alternativele pedagogice deschid o cale reformatoare la scară socială. Adevărata schimbare este aceea care afectează întregul sistem pentru perioada următoare şi pentru viitor. Astfel, pedagogia Freinet se constituie într-o şcoală modernă care pregăteşte copilul de azi pentru lumea de mâine. În cel de-al treilea mileniu, un sfert din copiii care sunt azi pe băncile şcolii pot lucra în domenii care azi nu există. Alţii vor face faţă unor maşini care nu au fost încă inventate. Iată de ce este imperios necesar să îi învăţăm pe copii să înveţe. Alternativa pedagogică Freinet rezidă în faptul că este fondată pe valori universale: Responsabilitate, Autonomie, Cooperare, Întrajutorare. Pedagogia Freinet este centrată pe copil, luând în considerare cele trei componente ale personalităţii sale: Unicitate, Diversitate, Globalitate.

Bibliografie

Le Nouvel Educateur – Revistă de pedagogie Freinet, nr. 17

Pettini, A. - Freinet și tehnicile sale, Editura CEDC, București, 1992

Rădulescu Mihaela Șt., Pedagogia Freinet. Un demers inovator, Editura Polirom, Iași,1999

ROLUL COMPETENȚELOR SOCIO-EMOȚIONALE ÎN DEZVOLTAREA ARMONIOASĂ A PREȘCOLARILOR

Prof. Bruja Carmen-Vasilica
Școala Gimnazială nr.1 Balcani, Bacău

Dezvoltarea deplină a competențele socio-emoționale oferă copilului oportunitatea integrării armonioase și funcționale în societate. Modul în care acestea sunt însușite și calitatea lor poate conduce spre obținerea echilibrului care îl pot propulsa pe copil spre stabilirea relațiilor de ordin optim, atât cu persoanele cu care intră în contact cât și cu propria persoană.

Competențele sociale se pot defini ca fiind ,,abilitatea copiilor de a forma relații sociale funcționale cu ceilalți copii și adulții din viața lor'' (Kallay, Stefan, 2007, pag. 27). Mai precis, putem spune că aceste competențe sociale se referă la formarea și dezvoltarea pe parcurs a unor comportamente care, dacă în condiții de manifestare prielnică au o influență pozitivă atât asupra celui care este în proces de dezvoltare socială, cât și a persoanelor care contribuie la acest fenomen, sunt acceptate din perspectivă socială.

Emoția se definește reprezentând „o reacție subiectivă la un eveniment relevant, caracterizată prin modificări fiziologice, experiențiale și comportamentale”. (Sroufe, 1996; Schaffer 2010, pag. 125)

Astfel, dezvoltarea competențelor emoționale la copii are la bază formarea conceptului de sine care constă în abilitatea copilului de a se percepe ca ființă unică, care posedă trăiri emoționale. Formarea abilităților emoționale presupune autocontrolul emoțiilor care constă în recunoașterea, exprimarea și conștientizarea de către copil a modului în care reacționează și interpretează atât propriile emoții cât și ale celorlalți, lucru important în stabilirea și menținerea interacțiunilor.

Se consideră că un nivel ridicat al abilităților intelectuale ar garanta în mare parte succesul școlar. Însă, în ceea ce privește adaptarea la condițiile sociale și reușita în viață, acestea nu sunt condiționate de performanțele intelectuale, ci de capacitatea individului de a-și gestiona propriile emoții și de a se adapta emoțiilor persoanelor din jurul său.

Totodată, este important ca la nivelul preșcolarității să se realizeze activități de dezvoltare socio-emoțională a copiilor, deoarece este perioada optimă în care pot fi puse bazele cunoașterii și gestionării emoțiilor pe care le dețin. Această importanță se reflectă în capacitatea pe care gestionarea eficientă a emoțiilor o poate avea, și anume, asigură luarea deciziilor, stabilirea limitelor, comunicarea, unitatea descrisă prin empatie, compasiune, cooperare. (Cireașă, Bratosin, 2012)

Dezvoltare socio-emoțională care nu s-a realizat într-un mod optim poate fi identificată la copil prin crizele de furie pe care nu le poate controla, anxietate, frică, momente de depresie, izolare, agresivitate verbală și fizică, tulburări de comportament, relații intrapersonale deficitare. Învățarea socială și emoțională reprezintă procesul prin care copiii dobândesc, apoi aplică în mod eficient cunoștințele, atitudinile și abilitățile necesare pentru a înțelege și a gestiona emoțiile, de a-și propune si a-și îndeplini scopuri pozitive, de a simți și de a arăta empatie pentru ceilalți, de a stabili și menține relații pozitive, de a lua decizii în mod responsabil.

Lipsa învățării socio-emoționale este corelată de regulă cu rezultate nefavorabile ca adult, de exemplu: șanse sporite de șomaj, divorț, sănătate precară, comportamente criminale și condamnări la închisoare.

Scopul ISE este de a răspunde nevoilor sociale și emoționale ale tuturor elevilor pentru a-și asigura succesul în școală și în viață. Dezvoltarea competențelor SEL (*Social Emotional Learning*) îmbunătățește capacitatea elevilor de a se angaja în învățarea academică și îi pregătește pentru viață și pentru profesie. Pentru a îndeplini standarde riguroase, elevii

trebuie să-și poată regla emoțiile în situații limită, să colaboreze cu colegii, să își comunice ideile și să ia aminte la perspectivele celorlalți.

Învățarea socio-emoționala – în viziunea World Economic Forum:

„Pentru a face fata provocărilor secolului 21, copiii nu au nevoie doar de ceea ce le oferă educația tradițională. Mediul de muncă va presupune, in viitor, profesii pentru care abilitățile sociale și emoționale vor fi indispensabile. Conform unei estimări, 65% dintre copiii care intra în învățământul primar vor ajunge sa lucreze in profesii care nu exista astazi, şi care vor pune accent pe creativitate, inițiativa şi adaptabilitate. Învățarea sociala şi emoțională ii va pregăti pe copiii de astazi pentru o piata a muncii in evoluție, cu beneficii la nivel individual, dar şi economic si social.”

Ce înseamnă Învățarea Emoțională?

Gestionarea propriei persoane (Self-Management) – Gestionarea propriilor emotii si comportamente pentru atingerea scopurilor personale.

Conștientizarea propriei persoane (Self-Awareness) – Identificarea si recunoasterea propriilor emotii si valori, dar si a calitatilor si provocărilor.

Luarea deciziilor in mod responsabil (Responsible Decision-Making) – Capacitatea de a face alegeri etice si constructive cu privire la comportamentul personal si social.

Abilitățile de relaționare (Relationship Skills) – Abilitatea de a crea relatii pozitive, de a lucra in echipa, de a gestiona conflicte in mod eficient.

Conștientizarea mediului social (Social Awareness) – Capacitatea de a arata intelegere si empatie fata de ceilalti.

Sursa: Collaborative for Social & Emotional Learning (CASEL)

Un profesor care promovează educația emoțională știe și este capabil:

- Să creeze un mediu sigur, participativ, care răspunde nevoilor reale ale copiilor;
- Să planifice şi să creeze o viziune asupra şcolii ca un mediu securizant şi iubitor;
- Să creeze un climat al învăţării depline în cadrul şcolii;
- Să adopte practici pedagogice care promovează formarea competenţelor sociale, emoţionale, etice şi cognitive;
- Să modeleze inteligența emoțională și socială a copiilor;
- Să modeleze comportamente pozitive elevilor săi;
- Să promoveze starea de bine şi fericirea copiilor cu care lucrează.

Pe lângă competențele academice, profesorii ar trebui să țină seama de faptul că competențele sociale și emoționale au devenit foarte importante în ultimii ani. Și întrucât multe dintre activități pot fi organizate în timpul cursurilor academice și nu ar trebui tratate ca un „add-on” la programele de învățământ, profesorii ar trebui să integreze competențele sociale în cadrul orelor lor.

În concluzie, lipsa sau slaba dezvoltare a unor abilități de ordin socio-emoțional determină incapacitatea preșcolarului de a se adapta așteptărilor celorlalți, ceea ce poate favoriza dezvoltarea unor comportamente dezadaptative.

Bibliografie

1. Kallay, E., Ștefan, C.A.(2007). Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari. Ghid didactic pentru educatori. Cluj-Napoca: Editura ASCR
2. Schaffer, R.H. (2010). Introducere în psihologia copilului. Cluj-Napoca: Editura ASCR
3. Cireașă, M., Bratosin, D. (2012) .Inteligența emoțională la școlarul mic. Brăila (fără editură)
4. Duță, T. (2013). Copii mai încrezători. Ghid de bune practici de dezvoltare socio-emoțională. Oradea: Editura Didactica Militans- Casa corpului didactic Oradea
5. Goleman, D. (2008) .Inteligența emoțională. București: Curtea Veche Publishing (Ediția a

Învățământul românesc – de la modelul tradițional la modelul inovativ

Vava Emanuela
Școala Gimnazială Nr. 84, București

Învățământul tradițional versus învățământul modern ar trebui să constituie o temă de reflectare pentru persoanele care au rol în educația și instruirea copiilor.

Lupta dintre tradițional și modern este deschisă, angajantă, revoluționară. Prin profesia lor, dascălii sunt aceia care dau viață transformărilor care au loc la nivelul sistemului de învățământ prin reformele care vizează calitatea educației.

Modelul tradițional de predare nu răspunde noilor tendințe în didactica modernă, fiind fondat pe un model de învățare pasiv (”triada învățare frontala-studiul, manualului, chestionare”).

În modelul tradițional, cadrului didactic îi revine rolul major de emițător, de a transmite cunoștințe spre un receptor pasiv, determinat să memoreze, să reproducă informația.

Noul model de predare se vrea un model activ și presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităților de învățare, în asimilarea cunoștințelor și dobândirea gândirii critice. Acest model impune în activitatea la clasă un nou tip de relaționare pe mai multe direcții: profesor-elev, ele-elev, elev-profesor.

Vorbind despre necesitatea inovării în domeniul metodologiei didactice și a căutării de noi variante pentru a spori eficiența activității instructiv-educative din școală prin directa implicare a elevului și mobilizarea efortului său cognitiv, profesorul Ioan Cerghit afirmă:

„Pedagogia modernă nu caută să impună nici un rețetar rigid, dimpotrivă, consideră că fixitatea metodelor, conservatorismul, rutina excesivă, indiferența, aduc mari prejudicii efortului de ridicare a învățământului pe noi trepte; ea nu se opune în nici un fel inițiativei și originalității individuale sau colective.

În fond creația, în materie de metodologie înseamnă o necontenită căutare, reînnoire și îmbunătățire a condițiilor de muncă în instituțiile școlare”.

Profesorul deci, trebuie să aleagă metodele, să le combine și să le demonstreze eficiența si aplicabilitatea

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea și realizarea unei activități educaționale, se pune accent pe felul cum se desfășoară aceasta și implică probleme organizatorice, procedurale și materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învățământ, al strategiilor de organizare a predării-învățării, puse în aplicație, în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conținuturile transmise, formele de realizare a instruirii și modalitățile de evaluare.

Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaționale constituie metoda didactica.

Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”.

Metodele de învățământ pot fi definite ca „modalități de acțiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, își însușesc cunoștințe, își formează priceperi și deprinderi, aptitudini, atitudini, concepția despre lume și viață”.

Metoda este selectată de cadrul didactic și este pusă în aplicare în lecții sau activități extrașcolare cu ajutorul elevilor și în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor și elev, participarea lor la căutare de soluții, la distingerea dintre adevăr și eroare și care, sub forma unor variante și/sau procedee selecționate, se folosește pentru asimilarea cunoștințelor, a trăirilor valorice și a stimulării spiritului creativ.

Când se alege o metodă, se ține cont de finalitățile educației, de conținutul procesului instructiv, de particularitățile de vârstă și de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor școlare, de natura mijloacelor de învățământ, de experiența și competența cadrului didactic

O metodă se definește prin predominanța unor caracteristici la un moment dat, caracteristici ce se pot metamorfoza astfel încât metoda să fie satisfăcătoare într-o clasă, complementară sau chiar contrară. Astfel, o metodă tradițională poate evolua spre modernitate, în măsura în care secvențele procedurale care le compun îngăduie restructurări inedite sau când circumstanțele de aplicare a acelei metode sunt cu totul noi. În unele metode moderne surprindem secvențe destul de tradiționale sau descoperim că variante ale acestei metode erau de mult cunoscute și aplicate.

Noile tehnologii au produs schimbări, modificări în toate domeniile și era de așteptat ca la un moment dat acest progres să influențeze și procesul de predare-învățare. Astfel elevii sunt nevoiți să învețe să gestioneze un număr impresionant de informații, să le analizeze, să ia decizii să-și dezvolte cunoștințele pentru a face față provocărilor tehnologice actuale. În ceea ce privește personalul didactic, sunt necesare eforturi de formare profesională. Totalitatea instrumentelor care aparțin tehnologiei informațiilor și comunicării sunt binecunoscute sub denumirea de TIC. În această categorie aș include: calculatorul, internetul, poșta electronică, imprimanta, videoproiectorul. Toate acestea reprezintă realități pe care elevii le experimentează în fiecare zi. La rândul lui, cadrul didactic este pus în situația de a opta între continuarea demersului său educațional în mod conservator, folosind metodele tradiționale, ignorând tendințele de schimbare sau acceptarea provocării și implementarea în același timp a noilor tehnologii în activitatea sa didactică.

Instrumentele TIC facilitează procesul de predare-învățare și uneori chiar și evaluare (chiar dacă ne gândim la simplele teste alcătuite cu ajutorul calculatorului, la imprimanta sau scannerul care ne ajută să multiplicăm materialele) ne oferă posibilitatea de a căuta, ne învață a colecta și procesa în mod corect informația și de a o folosi într-o manieră critică și sistematică. De asemenea se dezvoltă abilitatea de a folosi instrumente digitale pentru a produce, prezenta și înțelege singuri informații complexe; abilitatea de a accesa, căuta și folosi servicii bazate pe internet. Folosirea mijloacelor TIC sprijină dezvoltarea gândirii critice, a creativității și în același timp dezvoltă o atitudine critică și reflexivă față de informația disponibilă. În activitatea de dascăl, cu ajutorul unui calculator se pot elabora si redacta pe calculator planuri de lecții, schițe, desene, scheme, fișe de lucru individuale sau de grup, pentru elevi; aceste materiale, stocate sub forma de fișiere, pot fi periodic actualizate. De asemenea se pot utiliza facilități multimedia pentru a susține auditiv si vizual teoria (prezentări multimedia), se pot accesa informații de pe CD-uri, dischete, etc.

Elementul cheie în educație îl reprezintă elevul care trebuie să realizeze o serie de procese pentru a putea cunoaște și utiliza practic informațiile însușite. O învățare eficientă presupune mai întâi înțelegerea faptelor, analizarea acestora, formularea unor idei pe baza cunoștințelor dobândite ulterior, generalizarea și abstractizarea lor. Profesorul nu mai este cel care ține o prelegere în fața elevilor ci e mediator și îndrumător în activitatea de învățare pe care aceștia o parcurg. Predarea se realizează prin utilizarea unor metode activ – participative care să solicite interesul, creativitatea, imaginația, implicarea și participarea elevului, în scopul însușirii unor cunoștințe care să–i folosească.

”Metodele noi - subliniază Piaget - sunt cele care țin seama de natura proprie a copilului”, iar Nicolae Iorga aprecia că ”metoda cea mai bună are valoarea pe care i-o dă omul care o întrebuințează”.

În concluzie trebuie menționat faptul că profesorul trebuie să-și schimbe concepția și metodologia instruirii și educării să coopereze cu elevii să se implice în deciziile educaționale.

Școala trebuie să-și schimbe abordarea față de desfășurarea învățării și să utilizeze metode noi interactive care să conducă la o învățare potrivit tendințelor societății.

BIBLIOGRAFIE

- Ioan Cerghit „Metode de învățământ”, 2006, Ed. Polirom, Iași
- Albulescu, I; Albulescu, Mirela, 2000, Predarea și învățarea disciplinelor soci umane, Editura Polirom, Iași
- Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001
- Dumitru I „Dezvoltarea gândirii critice și învățarea eficientă, 2001, Editura de Vest, Timișoara

„ ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC- DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV”
Curriculum la decizia şcolii

MICLE ROZALIA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 TĂRCAIA

Introducerea CDŞ-urilor în şcoli permite utilizarea unor metode noi care duc la creşterea motivaţiei elevilor şi dascălilor pentru un învăţământ de calitate.

Curriculumul la decizia şcolii permite adaptarea ofertei de învăţare la specificul local, la nevoile şi interesele elevilor, ale cadrelor didactice sau ale comunităţii locale în care se află şcoala.

Din punctul meu de vedere, curriculumul la decizia şcolii favorizează realizarea unui învăţământ modern, care determină elevul să fie activ şi motivat în procesul instructiv –educativ.

Pe baza ofertelor curriculumului la decizia şcolii elevul devine un partener al cadrului didactic, un participant conştient şi motivat la propria sa formare intelectuală şi profesională, iar şcoala devine mai atractivă pentru beneficiarii săi.

Părerea mea este că, currriculumul la decizia şcolii face trecerea de la „ cunoştinţe” la „ competenţe”, de la „ a învăţa „ la „ a învăţa să înveţi”, de la informare la formare.

Elaborarea curriculumului la decizia şcolii nu a fost însoţită de unele instrumente absolut necesare unei bune şi eficiente finalizări : manuale, auxiliare didactice, instrumente de evaluare, toate acestea fiind lăsate la latitudinea şi expertiza fiecărui propunător în parte. Ca elemente care contribuie la funcţionarea optimă a curriculumului la decizia şcolii, aş aminti următoarele: schimburi de experienţă, activităţi de cercetare, deschiderea comunităţii locale către nevoile şi problematica şcolii, preocupările managerilor şcolari de personalizare a ofertei educaţionale a unităţilor de învăţământ, nevoia reală a sistemului educaţional şi de flexibilizare a parcursului şcolar.

Într-o societate a cunoaşterii curriculumul la decizia şcolii este o oportunitate de a extinde gama de conţinuturi, strategii şi metodologii de învăţare pe care le experimentează elevul.

Pentru a-i pregăti pe elevi pentru viaţa de adult şi pentru cea în câmpul muncii este nevoie de metodologii de învăţare care să le ofere elevilor un mai mare control şi responsabilitate în legătură cu propria învăţare.

Abilitatea elevilor de a face faţă acestei lumi nu va fi garantată prin memorarea unui corp fix de cunoştinţe tradiţionale, ci va depinde de abilitatea de a învăţa şi aplica permanent noi abilităţi, pentru a se adapta cerinţelor variabile ale vieţii de adult şi a celei de angajat. Astfel să-i înveţe pe elevi cum să înveţe este prioritatea unui curriculum modren.

Idee de ”a învăţa cum să înveţi” implică modul în care învaţă elevii şi în acelaşi timp la fel de important şi ceea ce învaţă. Această abordare a învăţării este denumită învăţare centrată pe elev şi ţinta ei este să ajute la formarea elevilor.

TITLUL CURSULUI: Matematica şi poveştile

TIPUL CURSULUI: Opţional la nivelul ariei curriculare”Matematică şi ştiinţe ale naturii”

Curs opţional transdiciplinar

DURATA: 1 an şcolar

MOD DE DESFĂŞURARE: pe clasă

CLASA I.

NUMĂRUL DE ORE PE SĂPTĂMÂNĂ: 1oră

PROPUNĂTOARE: Micle Rozalia

SPECIALIZARE: Profesor –învăţământ primar

Nota de prezentare

Învăţarea matematicii în şcoală urmăreşte conştientizarea naturii matematicii ca o activitate de rezolvare a problemelor, bazate pe un corpus de cunoştinţe şi de procedeuri, dar şi ca o disciplină dinamică strâns legată de societate prin relevanţa sa în cotidian şi prin rolul său în ştiinţele naturii,în tehnologii şi în ştiinţele sociale.

Sensul major al referinţelor actuale în predarea- învăţarea matematicii este mutarea accentului de pe predarea de informaţii care în esenţă au rămas aceleaşi din vechile programe, pe formarea de capacităţi.

Argument

Însuşirea matematicii presupune ascensiunea unor trepte spre moduri de gândirea tot mai sofisticate, cu fiecare pas elevul învaţă anumite operaţii ca structuri mentale, organizate: noile achiziţii nu le exclud pe cele anteriore şi dacă nu s-au însuşit anumite operaţii, dificultăţile de învăţare vor fi inerente.

Cum scopul nostru,al învăţătorilor, constă în a crea situaţiile proprice învăţării folosind o varietate de mijloace şi procedee, descoperim în poveştile copilăriei acea constantă reciprocă între procesul de asimilare şi adaptare. Prin asimilare elevul corelează obiectele din imediata sa apropiere cu schema operaţională, prin adaptare îşi modifică perceperea schemei conform intereselor dictate în mediul înconjurător.

Poveştile ne pot ajuta să punem în echilibru procesul de asimilare cu cel de adaptare şi astfel să favorizăm înţelegrearea noţiunilor, teoremelor şi legilor matematice.

Relaţia firească între copilul secolului XXI şi computer poate fi valorificată în mod evident prin intermediul poveştilor.

Calculatorul trebuie privit ca un instrument în educţia elevilor. Depinde de profesor cum alege, şi cum foloseşte, şi cum îi învaţă pe copii să-l utilizeze. Pin lecţiile pe calculator şi jocurile educaţionale, profesorii cresc interesul elevilor pentru şcoală, pentru că le stimulează imaginaţia şi învăţarea prin descoperire.

Un alt element important al introducerii poveştilor în învăţarea matematicii este creativitatea.

Crearea de probleme pe baza imaginilor din poveşti, rezolvarea acestora se face uşor pentru că uşor este şi transferul din planul familiar copilului în planul abstract al numerelor: modelul sau structura mentală capătă formă şi culoare în poveste ca să se reîntoarcă în plan abstract sub formă de simbol. Este momentul iniţierii elevilor în gândirea matematică,o altfel de alfabetizare în care şi reversul medaliei este valabil: prin matematică se ajunge la formarea culturii generale al elevului, la fel ca şi celelalte discipline din curriculumul şcolar.

COMPETENŢE GENERALE

- Stimularea interesului şi motivaţiei pentru matematică
- Dezvoltarea creativităţii şi capacităţii de rezolvare de probleme
- Utilizarea capacităţii de a comunica folosind noţiunile de limbaj (matematic-literar)
- Dezvoltarea interesului pentru aplicarea cunoştinşelor matematice în contexte variate
- Identificarea unor date şi relaţii matematice şi corelarea lor în funcţie de contextul în care au fost definite
- Prelucrarea datelor de tip cantitativ, calitativ,structural, contextual cuprinse în enunţuri matematice
- Utilizarea algoritmilorm şi a conceptelor matematice pentru caracterizarea locală sau globală a unei situaţii concrete
- Analiza şi interpretarea caracteristicilor matematice ale unei situaţii problemă
- Exprimarea caracteristicilor matematice cantitative sau calitative ale unei situaţii concrete şi a algoritmilor de prelucrare a acestora
- Modelarea matematică a unor contexte problematice variate

- Utilizarea raţionamentelor specifice gândirii cauzale şi explicarea rolului ei ca factor de predicţie a schimbărilor

VALORI ŞI ATITUDINI

- Dezvoltarea unei gândiri deschise şi creative; dezvoltarea iniţiativei, independenţei în gândire şi în acţiune pentru a avea disponibilitate de a aborda sarcini variate.
- Manifestarea temacităţi, perseverenţei, capacităţii de concentrare şi a atenţiei distributive
- Dezvoltarea spiritului de observaţie
- Formarea obişnuinţei de a recurge la concepte şi metode matematice în abordarea unor situaţii cotidiene sau pentru rezolvarea unor probleme practice
- Formarea motivaţiei pentru studierea matematicii ca domeniu relevant pentru viaţa socială şi profesională

UNITĂŢI DE ÎNVĂŢARE

1. Elemente pregătitoare pentru înţelegerea conceptului de număr natural

Conţinuturi specifice	Exemple de activităţi de învăţare
1.1 Gruparea de obiecte după culori 2.1 Gruparea de obiecte după mulţimi	- exerciţii de grupare a unor obiecte - exerciţii de gruparea şi regruparea obiectelor - jocuri de percepţie, denumire, identificare, utilizare corespunzătoare a culorilor - exerciţii de identificare a mulţimilor formate

2. Numerele naturale de la 0-100

Conţinuturi specifice	Exemple de activităţi de învăţare
2.1 Numărul şi cifra 2.2 Formarea,scrierea, citirea numerelor,utilizând conţinuturile unor ghicitori de numeraţie, ghicitori, rime	- exerciţii de prezentare prin obiecte sau desene a cifrelor şi a numerelor - poezioare, ghicitori de numeraţie - dezlegare de ghicitori despre numere - exerciţii de citirea, scrierea, compararea, ordonarea numerelor naturale de la 0-100, cu silueta personajelor, obiectelor din poveşti
Adunarea şi scăderea numerelor naturale 2.4 Legătura dintre adunare şi scădere	- operaţii de adunare şi scădere prin rezolvarea problemelor în care apar personaje cunoscute în poveşti - exerciţiide operare cu numere prin calcul mintal folosind ca spijin obiecte sau desene - exerciţii de scriere a acestor operaţii - exerciţii de evaluare a relaţiilor dintre termeni şi rezultate - exerciţii de transformare a unor probleme care se rezolvă prin adunare în probleme care se rezolvă prin scădere şi invers - observarea legăturii dintre adunare şi scădere - exerciţii de logică şi persicacitate

3. Rezolvare şi compunere de probleme

Conţinuturi specifice	Exemple de activităţi de învăţare
3.1 Probleme care se rezolvă prin adunare şi scădere	- rezolvarea de probleme cu obiecte sau desene şi verificarea rezultatelor prin numărare - exprimarea în cuvinte proprii a modului de lucru folosit în rezolvarea unor sarcini care solicită operarea cu obiecte, desene sau numere din poveşti
3.2 Compunere de probleme după imagini date	- rezolvare de probleme cu obiecte sau desene şi verificarea rezumatului prin numărare - formularea de probleme cu sprijin concret în obiecte sau desene din poveşti - formularea de probleme pornind de la o temă dată - formularea de probleme pornind de la numere date
3.3 Probleme. Enunţ, date, întrebare, rezolvare,răspuns	- formularea orală de probleme cu sprijin concret în obiecte sau desene - exerciţii de rezolvare orală a unei probleme - verificare rezultatelor cu ajutorul obiectelor sau desenelor - analiza părţilor componente ale problemelor: enunţ, date, întrebare, rezolvare, răspuns
3.4 Compuneri de probleme pe baza unor formule numerice	- crearea de probleme pornind de la numere date - exerciţii de transformare a problemelor păstrând numerele neschimbate - exerciţii de utilizare a limbajului matematic în contexte situaţionale de tip matematic(exerciţii situaţionale: „Aranjarea mesei”: un anumit număr de tacâmuri, veselă, felii de pâine)

4. Utilizarea TIC în procesul de predare –învăţare

Conţinuturi specifice	Exemple de activităţi de învăţare
4.1 Utilizarea TIC în prelucrarea materialelor matematice şi lingvistice pregătite	- exerciţii ludice de utilizare a limbajului matematic prin intermediului software-lui educativ - realizarea de fişe atât în rezolvarea unei probleme din punct de vedere matematic, cât şi identificarea personajelor - vizionarea poveştilor studiate - învăţarea cântecelor

Elemente intuitive de geometrie

Conţinuturi specifice	Exemple de activităţi de învăţare
5.1 Utilizarea figurilor geometrice şi a cifrelor în realizarea imaginilor personajelor din poveştile studiate	- rezolvarea problemelor cu ajutorul transpunerii în desen - realizarea unor colaje cu scene din poveşti - construirea de puzzle cu scene din poveşti - realizarea unor scenarii didactice al căror nucleu, „operaţiile matematice „poate schimba perspectiva de integrare a informaţiei ştiinţifice. Prin trecerea de la „una la alta” aceleaşi operaţii pot stimula apetitul spre exerciţii al elevului, abstractivizarea fiind generată în acest caz ,de joc

6.Unităţi de măsură

Conţinuturi specifice	Exemple de activităţi de învăţare
6.1 Folosirea unităţiolor de măsură în aplicaţii practice 6.2 Măsurarea mărimilor	- jocuri didactice (Punguţa cu câţi bani ?”- descoperirea sumei din fiecare pungă) - compararea şi măsurarea lungimilor, distanţelor

CONŢINUTURI

I. Elemente pregătitoare pentru înţelegerera conceptului de număr natural

1. Gruparea de obiecte după culori
2. Gruparea de obiecte după mulţimi

II. Numerele naturale de la 0-100

1. Numărul şi cifra
2. Formarea, scrierea, citirea numerelor, utilizând conţinuturile unor ghicitori de numeraţie, ghicitori şi rime
3. Adunarea şi scăderea numerelor naturale
4. Legătura dintre adunare şi scădere
5.

III. Rezolvare şi compunere de probleme

1. Probleme care se rezolvă prin adunare şi scădere
2. Compunere de probleme după imagini date
3. Probleme. Enunţ, date , întrebare, rezolvare, răspuns
4. Compuneri de probleme pe baza unor formule numerice

IV. Utilizarea TIC în procesul de predare –învăţare

1. Utilizare TIC în prelucrarea materialelor matematice şi lingvistice pregătite

V. Elemente intuitive de geometrie

1. Utilizarea figurilor geometrice şi a cifrelor în realizarea imaginilor personajelor din poveştile studiate

VI. Unităţi de măsură

1. Folosirea unităţilor de măsură în aplicaţii practice
2. Măsurarea mărimilor

METODE , TEHNICILE ŞI PROCEDEELE DE PREDARE –ÎNVĂŢARE FOLOSITE

- conversaţia, explicaţia, demonstraţia
- experimentul, problematizarea, exerciţiul
- obsevarea dirijată, observaţia directă
- munca independentă, munca în echipă, munca în echipă
- dramatizarea, jocul de rol

METODE DE EVALUARE

- probe orale, probe scrise, probe practice
- produsele activităţilor practice
- fişe de lucru
- portofolii
- serbări tematice

ACTIVITĂŢI DE EVALUARE ALTERNATIVĂ

- autoevaluarea
- promovarea exemplelor pozitive,
- observarea directă a activităţii elevilor
- observarea sistematică
- evaluare curentă
- evaluarea reciprocă
- apreciere verbale

BIBLIOGRAFIE

- www.didactic.ro
- Ana Dumitru, Ana Maria- Luiza, Logel Dumitru, Logel Elena Stronescu- Metodica predării matematicii la clasele I-IV , ed. CARMINIS, Piteşti, 2003
- Teodorescu Iliana Sorinole- Ştiu să socotesc?, ed. ANCO, Bacău, 2008
- Aurel Maior ,Vasile Blaga- Culegere de matematică clasele I-IV, ed. ARAMIS, 2003
- Programa de matematică în vigoare pentru clasa I.

Proiectului tematic- metodă eficientă în optimizarea procesului didactic

Mureşan Daniela
Şcoala Gimnazială „Mihai Eminescu” Dej

1. Consideraţii generale

Societatea contemporană a cunoscut în ultimele decenii transformări din ce în ce mai profunde ale condiţiilor vieţii sociale, materiale şi culturale. Progresul fără precedent al cunoaşterii ştiinţifice şi al dezvoltării tehnologice, influenţează toate componentele vieţii individuale şi sociale ale indivizilor. Caracterul complex şi integrat al unor procese cum ar fi globalizarea, migraţia, interculturalitatea, protecţia mediului, explozia informaţională, revendică o abordare educaţională adaptată societăţii aflate într-o continuă schimbare.

Elevii trebuie să dobândească aptitudini şi competenţe strategice pentru a face faţă incertitudinilor şi schimbărilor continue ale lumii de azi, cunoştinţe şi abilităţi. Începând cu elevii ciclului primar, ar trebui să dobândească abilităţi de a învăţa cum să înveţe, abilităţi de rezolvare de probleme, abilităţi de evaluare.

Dacă realizăm o analiză a modului în care este structurată instruirea în şcoala contemporană, dacă ea răspunde nevoilor şi caracteristicilor societăţii în care trăim, vom putea identifica în afara punctelor tari, cunoscute şi evidente pentru toată lumea, şi o serie de vulnerabilităţi.

Aceste vulnerabilităţi sunt date, cred eu, tocmai de limitarea alegerii temelor de studiu de către elevi, a studia subiecte care îi preocupă, a aprofunda teme care răspund nevoilor de cunoaştere şi interesului manifestat de către aceştia. Din această perspectivă, chiar dacă primii paşi în abordarea curriculumului integrat s-au făcut la nivelul învăţământului primar, începând cu anul şcolar 2012-2013, odată cu introducerea clasei pregătitoare în ciclul primar, prin nivelul de integrare disciplinară, prin denumirea disciplinelor, prin denumirea ariilor curriculare, prin proiectarea curriculară interdisciplinară, poate nu este suficient pentru formarea complexă a tinerei generaţii.

Curriculum integrat ca şi concept al educaţiei contemporane este capabil, în viziunea specialiştilor, este de a facilita elevului realizarea unor conexiuni şi transferuri rapide care să conducă la rezolvarea eficientă a problemelor concrete cu care se confruntă. Abordarea integrată a curriculum-ului şi ipostaza sa particulară reprezentată de temele cross-curriculare pornesc de la problemele semnificative ale lumii reale şi de la nevoile de învăţare ale elevilor în contextul lumii de azi.

Abordarea integrată a curriculum-ului propune apropierea şcolii de viaţa reală, astfel încât copiii să poată veni în şcoală „însoţiţi de lumea lor”. Accentul se pune pe formarea unor competenţe, atitudini şi valori transversale şi transferabile, utile pentru dezvoltarea personală şi socială a elevilor.

Iată, acum se simte nevoia producerii unor schimbări în comportamentul şcolarului mic, şi nu numai, comportamente care îi vor creşte adaptabilitatea la multiplele transformări ale societăţii, care s-au produs cu repeziciune în ultimele decenii.

Metoda proiectelor este metoda care presupune integrarea informaţiilor, priceperilor, deprinderilor, metodelor şi tehnicilor specifice diverselor discipline, în teme care au stârnit interesul elevilor, reprezentând interacţiunea acestora cu scopul de a facilita transferul de cunoştinţe, priceperi şi capacităţi, astfel încât ele să devină operaţionale şi uşor de utilizat de către şcolari.

2. Valenţe formative ale metodei proiectelor

Învăţarea pe bază de proiecte este un model de instruire care îi implică pe elevi în activităţi de investigare a unor probleme obligatorii şi au drept rezultat obţinerea unor produse autentice. Proiectele destinate să sporească oportunităţile

de învăţare ale elevilor pot varia foarte mult în ceea ce priveşte conţinutul şi aria acoperită şi pot avea loc la diferite niveluri de învăţământ. Proiectele se dezvoltă pornind de la întrebări provocatoare care nu pot primi răspunsuri prin învăţarea bazată pe memorare. Prin proiecte, elevii îşi asumă roluri active: cel care rezolvă problema, cel care ia decizia, cel care efectuează investigaţii, responsabilul cu documentarea. Metoda proiectului este o metodă de învăţare care dezvoltă elevilor o serie de competenţe, absolut necesare pentru a reuşi în contextul dinamic al societăţii contemporane. Aici fac referire la capacitatea lor de a lucra în echipă, de a colabora cu membri ai acesteia, ca premisă a participării şi funcţionării în grupuri sociale eterogene. Lucrând în echipă, elevul îşi asumă o varietate de roluri, contribuie la activitatea grupului, realizează un echilibru între nevoile personale şi nevoile grupului. Învaţă să respecte punctele de vedere ale celorlalţi, să analizeze argumentele coechipierilor, să accepte cele mai bune păreri. Utilizarea tehnologiei creează oportunitatea implicării lor în activităţi colaborative.

În utilizarea acestei metode în predare-învăţare, se schimbă rolul profesorului, dar şi al elevului. Profesorul va juca rolul facilitatorului, va realiza materiale de sprijin pentru demersurile elevilor, va încuraja gândirea critică, mai degrabă decât preluarea de-a gata a informaţiei, va dezvolta abilităţi de lucru şi de comunicare în echipă, va folosi metode variate de evaluare.

Elevii vor decide asupra soluţiilor agreate de ei, pentru dezvoltarea proiectului lor, urmând să răspundă la întrebările curriculumului, vor transfera achiziţiile învăţării în cotidian, vor avea activităţi de investigare pentru rezolvarea sarcinilor primite.

Părinţii se pot informa cu privire la progresul elevilor, îi pot susţine în desfăşurarea activităţilor şi pot participa la prezentarea proiectelor.

Învăţarea bazată pe proiecte oferă o mulţime de beneficii, atât pentru elevi, cât şi pentru profesori. Unii cercetători susţin utilizarea învăţării prin proiecte în şcoli cu scopul de a implica elevii, a reduce absenteismul, a stimula dezvoltarea capacităţilor de învăţare prin cooperare şi a creşte performanţele şcolare ale acestora.

3. Caracterizare didactică a metodei proiectului

Un proiect este o investigaţie amănunţită desfăşurată de către elevi, orientată spre o temă generală : fenomene, obiecte, evenimente, focalizată pe un anumit subiect de interes pentru elevi, prin care ei îşi vor dezvolta cunoştinţele, îşi vor îmbunătăţi abilităţile, deprinderile, capacităţile, toate contribuind la dezvoltarea personalităţii lor.

Pe măsura realizării lui, proiectul este un document de referinţă, un punct de sprijin şi de orientare spre scop, prilejuind autoanaliza periodică, de adaptare permanentă la nevoile şi preferinţele elevilor şi părinţilor acestora. Autoanaliza activităţii este sursa de bază a perfecţionării cadrului didactic, a acumulării de experienţă pozitivă, a evitării greşelilor şi lipsurilor în dobândirea măiestriei didactice.

Atenţia învăţătorului va fi orientată mai ales asupra persoanelor interesate, sensibile la schimare, ce pot sprijini efectiv eforturile de modernizare ale muncii în şcoală. În acest sens, metoda proiectelor are rolul de a orienta profesorul în a spori şi accentua colaborarea cu o serie de factori şi instituţii, cu persoane implicate direct sau indirect în educaţie.

Ca orice noutate, ritmul de acceptare şi de folosire a acestei metode este destul de anevoios datorită provocărilor pe care le pune în faţa cadrelor didactice şi care conduc inevitabil la schimbarea întregii optici în ceea ce priveşte realizarea actului didactic cunoscut. În contextul actual al reformei curriculare, libertatea dar şi responsabilitatea cadrului didactic în conceperea şi organizarea activităţilor instructiv-educative sunt amplificate, având în vedere că programele sunt centrate pe obiective, nu pe conţinuturi.

Dificultatea este resimţită mai ales de către cadrele didactice obişnuite să predea ceea ce consideră că este necesar în raport cu nivelul de vârstă, cerându-le elevilor să asculte cu atenţie, să fie cuminţi, chiar pasivi. Învăţătorul trebuie să accepte că deplasarea în spaţiul educaţional dă posibilitatea elevilor de a investiga şi de a-şi stimula curiozitatea.

De aceea, cadrului didactic, i se solicită competenţe de derivare a obiectivelor operaţionale făcând apel la unităţi de învăţare înţelese şi concepute ca structuri didactice deschise şi flexibile, iar în proiectarea lor trebuie avute în vedere câteva întrebări care să ducă la realizarea, evaluarea şi reglarea instrucţiei şi educaţiei (Ionescu, M., 2003).

Sintetizând consideraţiile specialiştilor cu privire la aplicarea metodei proiectelor, legate de stabilirea strategiei de instruire, concluzionez că trebuie respectate o serie de cerinţe metodice în aplicarea ei:

- cunoaşterea cât mai profundă a personalităţii elevilor, nevoile şi aşteptările lor educaţionale, nivelul de pregătire, experienţa lor cognitivă, teoretică şi practică, capacităţile de muncă în grup şi independentă;
- îmbinarea influenţelor educative formale cu cele neformale şi informale;
- structurarea conţinuturilor astfel încât să-l sprijine pe elev în înţelegerea şi învăţarea lui în timpul activităţii;
- valorificarea metodelor de învăţământ în folosul şi activizarea elevilor;
- utilizarea unor mijloace de învăţământ care să sprijine înţelegerea, fixarea şi aprofundarea cunoştinţelor;
- realizarea feed-back-ului ameliorativ permanent şi a unei evaluări continue, formative şi formatoare.

În desfăşurarea unui proiect, se disting trei faze succesive (Glava A., Pocol M., Tătaru L.L., 2009), în fiecare din cele trei faze există evenimente-cheie care conturează proiectul. Acestea constituie traseul pe care se dezvoltă întreaga activitate. Evenimentele pot fi notate şi pe harta principală de tematică sau se poate întocmi ca o hartă separată afişată în sala de clasă aşa încât copiii să facă referiri la ea.

Bibliografie

1. Bocoş, M. (coordonator) (2008) *Pedagogia învăţământului primar şi preşcolar - Cercetări acţiune*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca.
2. Bocoş, M. , Chiş, V. (coordonatori) (2012) *Abordarea integrată a conţinuturilor curriculare-particularizări pentru învăţământul primar,* Editura Casa Cărţii de Ştiinţă, Cluj-Napoca.
3. Bocoş, M., Jucan, D.,(2010), *Fundamentele pedagogiei. Teoria şi metodologia curriculum-ului- repere şi instrumente didactice pentru formarea profesorilor,* Ediţia a II-a, Editura Paralela 45, Piteşti.
4. Ciolan, L., (2008), *Învăţarea integrată. Fundamente pentru un curriculum transdiciplinar,* Editura Polirom, Iaşi.
5. Cucoş, I. , (2006) *Pedagogie,* ediţia a II-a revizuită şi adăugită, Editura Polirom, Iaşi.
6. Glava, A. , Pocol, M. , Tătaru, L. , (coordonatori), (2009), *Educaţia timpurie : ghid metodic pentru aplicarea curriculumului preşcolar*, Editura Paralela 45, Piteşti.
7. Ionescu, M.,*(* 2001), *Didactica modernă*, ediţia a II-a revizuită, Editura Dacia, Cluj-Napoca.
8. Iucu, R., B., (2001), *Instruirea şcolară. Perspective teoretice şi aplicative*, Editura Polirom, Bucureşti .

*METODE DIDACTICE MODENE DE PREDARE A INFORMATICII SI TIC*SCHIMBAREA ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

ROF. CIUPE CARMEN
Scoala Gim. 280 Bucuresti

TRADIŢIONAL ŞI MODERN

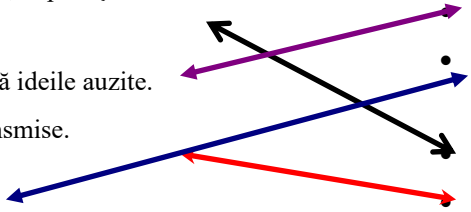
- În şcoala tradiţională primeaza informaţionalul.
- Ipoteza: cel ce cunoaşte informaţiile poate automat opera cu ele la un nivel satisfăcător.
- Această concepţie a generat pe alocuri performanţe înalte, dar la nivelul masei de elevi a generat eşecuri.
- Asistăm la o lecţie obişnuită. Elevii sunt în bănci, unii în spatele celorlalţi, câte unul sau câte doi, ca pe vremea străbunicilor. Toţi au privirile aţintite înainte (acolo sunt catedra şi profesorul). Asta li se cere : privirea în faţă.
- Unde găsesc ei răspunsu-rile la confruntările personale? La profesor, în spatele colegului, departe de zidurile şcolii?...

- Astăzi, enciclopedismul cunoaşterii este imposibil de atins.
- Dezideratul şcolii moderne vizează înzestrarea ele-vului cu un ansamblu structurat de competenţe de tip funcţional.
- Dominanta activităţii didac-tice trece pe asimilarea instrumentelor de accesare şi prelucrare a informaţiilor.
- Elevii sunt pretutindeni în clasă.
- Ei se grupează / sunt grupaţi potrivit opţiunilor de studiu şi resurselor asigu-rate de profesor.
- Elevii privesc unii la alţii, faţă în faţă. Ei comunică. Toţi au şansa dialogului efectiv.
- În parteneriat cu profesorul ei vor găsi răspunsurile…

ROLUL ELEVULUI

Strategii didactice centrate pe predare

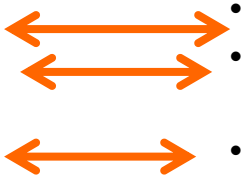
- Urmăreşte prelegerea, expunerea, explicaţia profesorului.
- Încearcă să reţină şi să reproducă ideile auzite.
- Acceptă în mod pasiv ideile transmise.
- Lucrează izolat.

Strategii didactice centrate pe învăţare

- Realizează un schimb de idei cu ceilalţi
- Cooperează în rezol-varea sarcinilor de lucru.
- Exprimă puncte de vedere proprii
- Argumentează, pune şi îşi pune întrebări cu scopul de a înţelege.

ROLUL PROFESORULUI

Strategii didactice centrate pe predare		**Strategii didactice centrate pe *învăţare***
• Expune, ţine prelegeri • Impune puncte de vedere. • Se consideră şi se manifestă “ca un părinte”.		• Facilitează şi moderează învăţarea • Ajută elevii să înţeleagă şi să explice punctele de vedere. • Este partener în învăţare.

Metode Traditionale	**Metode moderne**
- Algoritmizarea	-invatarea cu ajutorul calculatorului
- Studiul cu manualul	-metoda ciorchinelui
- Exercitiul	-metoda cubului
- Problematizarea	-stiu-vreau sa stiu-am invatat
- Conversatia	-brainstorming
- Jocul de rol	-turul galeriei
- Descoperirea	-diagrama Venn-Euler
- demonstratia	

ÎNVATAREA CU AJUTORUL CALCULATORULUI

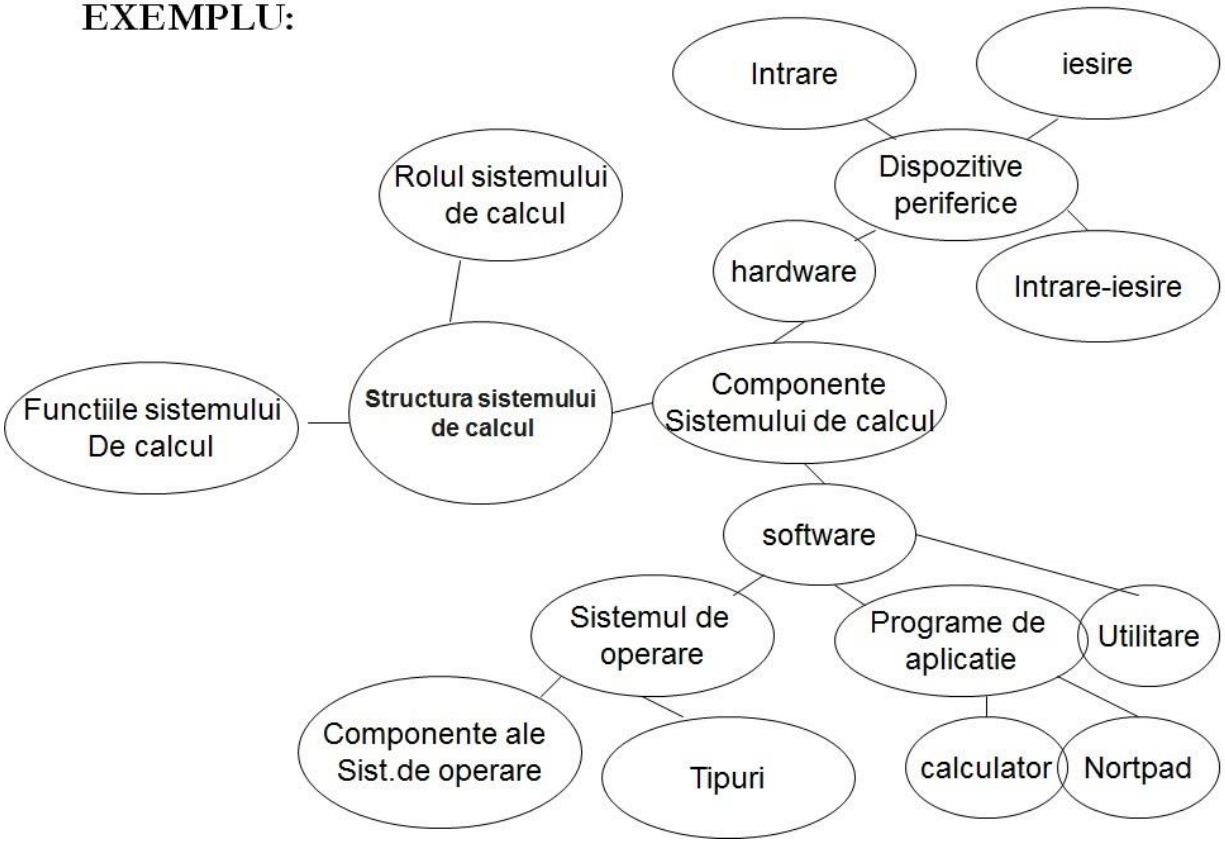
- metoda moderna de educatie care poate fi folosita în toate etapele procesului didactic: în proiectare, în predare-învatare si în evaluare.
- Utilizarea calculatorului, a softurilor educationale, mareste
- calitatea învatarii, contribuie la formarea unei gândiri sistematice, selective, rapide, eficiente.
- metoda moderna folosita frecvent în procesul didactic actual, fiind principalul (obligatoriu) mijloc de predare a informaticii si tehnologiei informatiei.

METODA CIORCHINELUI

- metoda ce se poate utiliza mai ales în etapa de reactualizare a structurilor învatate anterior, sau în etapa de evocare, elevii fiind pusi în situatia de a stabili conexiuni între elementele studiate, de a se implica activ în procesul de gândire.
- dupa rezolvarea sarcinii de lucru, elevii vor folosi notiunile si legaturile create pentru a dezvolta idei concrete despre CONCEPTUL PROPUS.
- prin acest exercitiu se încurajeaza participarea întregii clase
- tehnica de predare - învatare menita sa încurajeze elevii sa gândeasca liber si sa stimuleze conexiunile de idei.
- modalitate de a realiza asociatii de idei sau de a oferi noi sensuri ideilor însusite anterior.

- ciorchinele poate fi realizat individual sau ca activitate de grup

EXEMPLU:

METODA CUBULUI

- Este o strategie care faciliteaza analiza unui subiect din diferite puncte de vedere.
- Metoda poate fi folosita în orice moment al lectiei.
- Ofera elevilor posibilitatea de a-si dezvolta competentele necesare unor abordari complexe.
- Ofera elevilor posibilitatea de a-si dezvolta competentele necesare unor abordari complexe.

Modalitati de realizare

- Se realizeazaun cub ale carui fete pot fi acoperite cu hârtie de culori diferite;
- Pe fiecare fata a cubului se scrie câte una dintre urmatoarele instructiuni: DESCRIE, COMPA
- RA, ANALIZEAZA, ASOCIAZA, APLICA, ARGUMENTEAZA.
- Este recomandabil ca fetele cubului sa fie parcurse în ordinea prezentata, urmând pasii de la simplu la compl
- ex.
- Se cere elevilor sascrie timp de 2 - 4 minute pe subiectul lectiei
- descriindu-l din toate punctele de vedere (forma, culoare, marime)
- într-un timp limitat.

Problema:

Cum se pot utiliza la maximum spatiile de expunere din clasati cum se pot obtine materiale care merita expuse?

Provocarea:

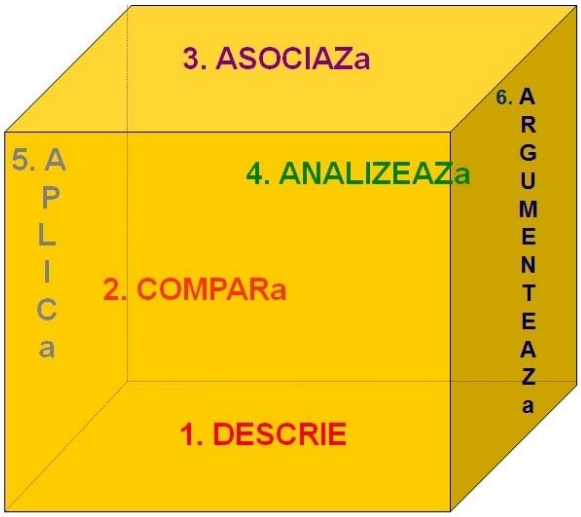
Sa organizam spatii de expunere în clasa care sa sustina procesul de învatare al tuturor elevilor si sa le rasplateasca succesele.

Ce putem face?

Creati afite care sa fie reprezentative pentru programa urmata.

Expuneti lucrarile elevilor care sunt reprezentative pentru programa urmata.

Schimbati frecvent exponatele.

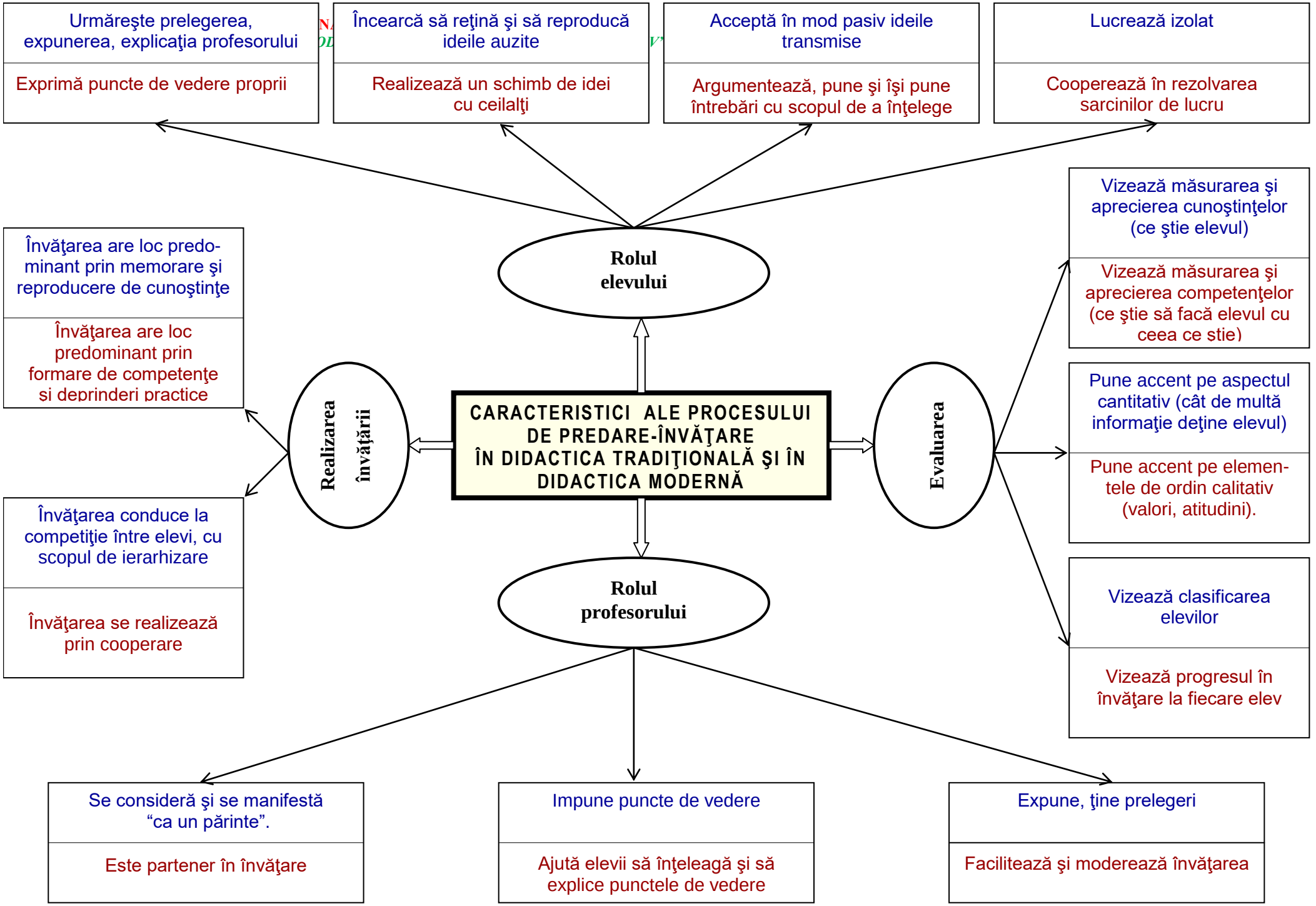
EXEMPLU

- Suntem la lectia ”Dispozitive periferice”
- Grupam elevii în 5 grupe pe care le numerotam corespunzator;
- Fiecare grup primeste o fisa de lucru care contine câte 2 chestiuni de rezolvat, una teoretica, cealalta practica si o foaie A2/A3 pe care vor rezolva sarcinile de lucru;
- Elevii sunt lasati sa lucreze 35 de min., reamintindu-le sa scrie numarul grupului si sa semneze;
- Atunci când au terminat afitele, elevii le vor expune pe peretii salii de clasa, în ordinea crescatoare a numarului grupei;
- Fiecare elev ia în mâna un creion si pleaca într-un tur al galeriei;
- La început, grupul 1 va fi în fata afitului grupei numarul 2, grupa 2 în fata afitului grupei numarul 3, etc.;
- Elevii studiaza fiecare exponat si îti noteaza concluziile pe foaia Alba din dreptul exponatului;
- Dupa examinarea fiecarui afis, se vor întoarce la cel întocmit de ei si vor citi notele colegilor si vor discuta cum pot acestea sa le Îmbunatateasca munca.

În loc de concluzii:

- Nu am epuizat subiectul:
- Putem continua
- Inovarea didactică este un proces în derulare.

- Eu cred ca nu suntem convinsi, înca, de valoarea acestor metode. Mai cred în comoditatea noastra, în reticenta fata de nou, în inertia în care ne aflam. Riscam în acest fel sa ramânem în urma, ceea ce este de-a dreptul nociv pentru calitatea demersului didactic.
- Elevul trebuie pus permanent în situatia de a face, a judeca, a coopera, a da raspunsuri, a avea pareri, a analiza raspunsurile auzite, a ajunge la identificarea raspunsurilor corecte, din care apoi descopera cunostintele noi.

CARACTERISTICI ALE PROCESULUI DE PREDARE-ÎNVĂŢARE ÎN DIDACTICA TRADIŢIONALĂ ŞI ÎN DIDACTICA MODERNĂ
Rolul elevului
Urmăreşte prelegerea, expunerea, explicaţia profesorului
Exprimă puncte de vedere proprii
Încearcă să reţină şi să reproducă ideile auzite
Realizează un schimb de idei cu ceilalţi
Acceptă în mod pasiv ideile transmise
Argumentează, pune şi îşi pune întrebări cu scopul de a înţelege
Lucrează izolat
Cooperează în rezolvarea sarcinilor de lucru
Realizarea învăţării
Învăţarea are loc predo-minant prin memorare şi reproducere de cunoştinţe
Învăţarea are loc predominant prin formare de competenţe si deprinderi practice
Învăţarea conduce la competiţie între elevi, cu scopul de ierarhizare
Învăţarea se realizează prin cooperare
Evaluarea
Vizează măsurarea şi aprecierea cunoştinţelor (ce ştie elevul)
Vizează măsurarea şi aprecierea competenţelor (ce ştie să facă elevul cu ceea ce stie)
Pune accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informaţie deţine elevul)
Pune accent pe elemen-tele de ordin calitativ (valori, atitudini).
Vizează clasificarea elevilor
Vizează progresul în învăţare la fiecare elev
Rolul profesorului
Se consideră şi se manifestă “ca un părinte”.
Este partener în învăţare
Impune puncte de vedere
Ajută elevii să înţeleagă şi să explice punctele de vedere
Expune, ţine prelegeri
Facilitează şi moderează învăţarea

Dezvoltarea socială la vârsta preşcolară

Prof. Înv.preșc. Cicioan Ionela
Grădinița cu Program Prelungit Junior

Dezvoltarea socială a copilului, constă în asimilarea de conduite care acoperă două câmpuri: cel al actelor sociale observabile şi cel al experienţelor personale intime. Actul social este reuşita unui proces de comunicare, pe care sinele individual îl construieşte prin interiorizarea unui ansamblu structural al rolurilor asumate în realizarea sarcinilor sociale. Sinele este un dat social care se construieşte de-a lungul a două stadii. Primul stadiu reprezintă interiorizarea atitudinilor celorlalţi la adresa sa şi a rolurilor care se joacă în situaţii interactive particulare. Al doilea stadiu presupune în plus faţă de primul, integrarea atitudinilor sociale ale grupului de apartenenţă. Sinele devine o reflexie individuală a comportamentului social al grupului, adică a procesului de generalizare a reprezentării celuilalt. Expresia sinelui în conduita faţă de ceilalţi, este un rol (când copilul acţionează, el joacă roluri, adică el acţionează în felul în care simte că se aşteaptă de la el să o facă, ba mai mult, în felul în care copilul crede că se aşteaptă de la el să o facă). Este important de subliniat că toate aceste roluri sunt mediate de limbaj. Conform teoriilor psihologiei sociale behavioriste, copilul încă de la naştere este expus stimulilor socioculturali, aşa încât el se dezvoltă într-o reţea de interacţiuni caracteristice grupului din care face parte, interacţiuni care pe măsură ce copilul creşte se vor intensifica, diversifica şi amplifica în complexitate. Din mediul social în care se dezvoltă, copilul construieşte roluri, mai întâi pe al său personal, apoi pe cel al celorlalţi. Preluarea de roluri relevă construcţia intelectualizată a „celuilalt” prin mecanismele identificării şi imitării.

Dezvoltarea competenţelor sociale permite copiilor să-şi dezvolte abilităţi de inter-relaţionare adecvate. Copiii achiziţionează comportamentele necesare stabilirii şi menţinerii relaţiilor interpersonale. Competenţele sociale presupun o componentă legată de abilităţile interpersonale, precum şi o componentă legată de abilităţile intra-personale de control comportamental. În lipsa capacităţii de inhibiţie comportamentală, nu putem vorbi de capacitatea copiilor de a-şi aştepta rândul, la fel cum incapacitatea de a respecta regulile afectează abilitatea acestora de a se integra în grup. Abilităţile sociale intra-personale sunt strâns legate de competenţele emoţionale. Dobândirea strategiilor de reglare emoţională favorizează capacitatea de exercitare a controlului asupra propriului comportament. În plus, abilităţile de a înţelege emoţiile proprii şi ale celorlalţi şi de a le exprima sunt esenţiale pentru stabilirea şi menţinerea relaţiilor cu ceilalţi.

Studiile indică faptul că acei copii care au dezvoltate abilităţile sociale se vor adapta mai bine la mediul şcolar, având în acelaşi timp rezultate mai bune decât copiii cu abilităţi sociale slab dezvoltate, care vor fi respinşi de ceilalţi şi vor fi predispuşi la comportamente neadecvate. La vârsta preşcolară, copiii care sunt respinşi de colegii de grupă încep să încalce regulile stabilite, să se simtă singuri, iar şcolarii mici manifestă comportamente de violenţă fizică şi deranjează orele. Grupul de prieteni este cel care validează comportamentele şi oferă suportul social în momentele dificile. Acest suport reprezintă unul din factorii principali în a face faţă situaţiilor stresante.

Abilităţile sociale sunt cele care permit integrarea într-un grup, iar dezvoltarea socială presupune achiziţionarea comportamentelor care fac ca interacţiunile cu ceilalţi să fie eficiente şi să se atingă scopul personal stabilit.

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE ÎN STIMULAREA CREATIVITĂȚII

Prof. înv. primar DAVID OVIDIA SILVIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”IOAN VLĂDUȚIU” LUDUȘ

Activităţile extracurriculare cultivă gândul şi spiritul, trezeşte dorinţa de frumos şi mişcare. Se justifică astfel importanţa activităţilor extracurriculare pornind de la premiza că educaţia de calitate este acea educaţie care răspunde nu doar nevoilor sociale în mod eficace oferind o creştere a calităţii vieţii, ci şi egalitate, justiţie şi oportunităţi pentru toţi copii Activităţiile extracurriculare contribuie la gândirea şi completarea procesului de învăţare, la dezvoltarea înclinaţiilor şi aptitudinilor şcolarilor, la organizarea raţională şi plăcută a timpului lor liber. Având un caracter atractiv, şcolarii participă într-o atmosferă de voie bună şi optimism, cu însufleţire şi dăruire, la astfel de activităţi.

Potenţialul larg al activităţilor extracurriculare este generator de căutări şi soluţii variate. Succesul este garantat dacă ai încredere în imaginaţia, bucuria şi în dragostea din sufletul copiilor, dar să îi laşi pe ei să te conducă spre acţiuni frumoase şi valoroase.

Activitatea extraşcolară ocupă un rol important în ansamblul influenţelor educative în şcoală . Ea lărgeşte orizontul cultural al şcolarilor, completând cu noţiuni noi volumul de cunoştinţe însuşite la activităţi. Participarea copiilor la acţiunile organizate în afara grupei şi a grădiniţei constituie, de asemenea, un mijloc de formare a competenţelor. Activităţile extraşcolare aduc o contribuţie însemnată şi la educaţia morală, estetică a copiilor, disciplinându-le acţiunile şi lărgindu-le orizontul artistic.

Pedagogul american Bruner (1970) consideră că „oricărui copil, la orice stadiu de dezvoltare i se poate preda cu succes, într-o formă intelectuală adecvată, orice temă”, dacă se folosesc metode şi procedee adecvate stadiului respectiv de dezvoltare, dacă materia este prezentată „într-o formă mai simplă, astfel încât copilul să poată progresa cu mai multă uşurinţă şi mai temeinic spre o deplină stăpânire a cunoştinţelor”

Modelarea, formarea şi educaţia omului cere timp şi dăruire. Timpul istoric pe care îl trăim cere oameni în a căror formaţie caracterul şi inteligenţa se completează pentru propria evoluţie a individului.

Complexitatea finalităţilor educaţionale impune îmbinarea activităţilor curriculare cu cele extracurriculare, iar parteneriatul educaţional, ca set de intervenţie complementară, apare ca o necesitate. Oricât ar fi de importantă educaţia curriculară realizată prin procesul de învăţământ, ea nu

epuizează sfera influenţelor formative exercitate asupra copilului. Rămâne cadrul larg al timpului liber al copilului, în care viaţa capătă alte aspecte decât cele din procesul de învăţare şcolară. În acest cadru, numeroşi alţi factori acţionează, pozitiv sau nu, asupra dezvoltării elevilor.Trebuinţa de se juca, de a fi mereu în mişcare, este tocmai ceea ce ne permite să împăcăm scoala cu viaţa.

Dacă avem grijă ca obiectivele instructiv – educative să primeze, dar să fie prezentate în mod echilibrat şi momentele recreative, de relaxare, atunci rezultatele vor fi întotdeauna deosebite. În cadrul acestor activităţi elevii se deprind să folosească surse informaţionale diverse, să întocmească colecţii, să sistematizeze date,*învaţă să înveţe.* Prin faptul că în asemenea activităţi se supun de bună voie regulilor, asumându-şi responsabilităţi, copii se autodisciplinează. Cadrul didactic are, prin acest tip de activităţi, posibilităţi deosebite să-şi cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influenţeze dezvoltarea, să realizeze mai uşor şi mai frumos obiectivul principal al scolii şi al învăţământului primar – pregătirea copilului pentru viaţă.

Scopul activităţilor extraşcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activităţi cât mai variate şi bogate în conţinut, cultivarea interesului pentru activităţi socio-culturale, facilitarea integrării în mediul şcolar,

oferirea de suport pentru reuşita şcolară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale şi corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Activităţile extraşcolare se desfăşoară într-un cadru informal, ce permite elevilor cu dificultăţi de afirmare în mediul şcolar să reducă nivelul anxietăţii şi să-şi maximizeze potenţialul intelectual.

Vizitele la muzee, expoziţii, monumente şi locuri istorice, case memoriale – organizate selectiv – constituie un mijloc de a intui şi preţui valorile culturale, folclorice şi istorice ale poporului nostru. Ele oferă elevilor prilejul de a observa obiectele şi fenomenele în starea lor naturală, procesul de producţie în desfăşurarea sa, operele de artă originale, momentele legate de trecutul istoric local, naţional, de viaţa şi activitatea unor personalităţi de seamă ale ştiinţei şi culturii universale şi naţionale, relaţiile dintre oameni şi rezultatele concrete ale muncii lor, stimulează activitatea de învăţare, întregesc şi desăvârşesc ceea ce elevii acumulează în cadrul lecţiilor.

Vizionarea emisiunilor muzicale, de teatru de copii, distractive sau sportive, stimuleaza si orienteaza copiii spre unele domenii de activitate: muzica, sport, poezie, pictura. *Excursiile și taberele scolare* contribuie la imbogatirea cunostintelor copiilor despre frumusetile tarii, la educarea dragostei, respectului pentru frumosul din natura, arta, cultura. Prin excursii, copiii pot cunoaste realizarile oamenilor, locurile unde s-au nascut, au trait si au creat opere de arta.

Serbările şcolare reprezintă o modalitate eficientă de cultivare a capacităţilor de vorbire şi înclinărilor artistice ale copiilor. Prin conţinutul vehiculat în cadrul serbării, şcolarii culeg o bogăţie de idei. impresii, trăiesc autentic, spontan şi sincer situaţiile reale. Și marchează momente importante din viață lor.

Excursia ajută la dezvoltarea intelectuală şi fizică a copilului, la educarea lui cetăţenească şi patriotică. Ea este cea care îl reconfortează pe copil, îi prilejuieşte însuşirea unei experienţe sociale importante, dar şi îmbogăţirea orizontului cultural ştiinţific. Prin excursii elevii îşi suplimentează şi consolidează instrucţia şcolară dobândind însuşirea a noi cunoştinţe. Excursia reprezintă finalitatea unei activităţi îndelungate de pregătire a copiilor, îi ajută să înţeleagă excursiile nu numai din perspectiva evadării din atmosfera de muncă de zi cu zi ci şi ca un act de ridicare a nivelului cultural .

Concursurile cu premii sunt necesare în dezvoltarea creativităţii copiilor. Întrecerile pot cuprinde interpretarea, recitarea,aplicarea priceperilor şi deprinderilor formate în activităţi practice. Starnesc interesul elevului pentru diferite arii curriculare avand, in acelasi timp, o importanta majora si in orientarea profesionala a elevilor, facandu-le cunoscute toate posibilitati pe care acestia le au

Activitatea extracurriculară e o componentă educaţională valoroasă şi eficientă căreia orice cadru didactic trebuie să-i acorde atenţie, adoptând el, în primul rând, o atitudine creatoare, atât în modul de realizare al activităţii, cât şi în relaţiile cu elevii, asigurând astfel o atmosferă relaxantă care să permită stimularea creativă a elevilor. Diversitatea activităţilor extraşcolare oferite creşte interesul copiilor pentru şcoală şi pentru oferta educaţională.

În concluzie, cadrul didactic poate face multe pentru educarea spiritului creativ în cadrul activităţilor extracurriculare. Dar, se vede necesitatea de a modifica destul de mult modul de gândire, să evite critica în astfel de activităţi, să încurajeze elevii şi să realizeze un feed- back pozitiv.

BIBLIOGRAFIE:

- IONESCU, M., CHIȘ, V., *Mijloace de învăţământ şi integrarea acestora în activităţile de instruire şi autoinstruire*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001
- * Cernea, Maria, *Contribuţia activităţilor extracurriculare la optimizarea procesului de învăţământ*, în “ Învăţământul primar“ nr. 1 / 2000, Ed. Discipol, Bucureşti;
- * Ionesc, M., Chiş, V., *Mijloace de învăţământ şi integrarea acestora în activităţile de instruire şi autoinstruire*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001
- * Vlăsceanu, Gheorghe, coord., Neculau, Adrian, *Şcoala la răscruce. Schimbare şi continuitate în curriculumul învăţământului obligatoriu. Studiu de impact*, Editura Polirom, 2002
- * Crăciunescu, Nedelea, *Forme de activităţi extracurriculare desfăşurate cu elevii ciclului primar*, în “Învăţământul primar“ nr. 2, 3 / 2000, Ed. Discipol, Bucureşti;

METODE INOVATIVE DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE

BĂDIC MIHAELA
GRĂDINIȚA CU P.N. NR.1, ORAȘUL VĂLENII DE MUNTE

Termenul „Inovație” se referă la *noutate, schimbare, modificare,* sau, mai precis,“Schimbare făcută într-un domeniu, sistem etc. în scopul de a-i îmbunătăţi calităţile.”

Noul mileniu aduce noi cerinţe educaţionale care impun noi metode, altele decât cele folosite până acum. Inovarea pedagogică este o mişcare de la tradiţie la modernitate, prin introducerea unor schimbări, în scopul creşterii eficienţei procesului de instruire şi formare a personalităţii omului contemporan. În societatea contemporană, cu schimbări rapide şi efecte imediate, educaţia şi învăţământul trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât putem vorbi despre o permanentă inovaţie şi creaţie in activitatea didactică.

Obiectivul general este acela de a promova creativitatea ca factor cheie în dezvoltarea competenţelor personale, antreprenoriale şi sociale prin învăţarea pe tot parcursul vieţii dar şi de a găsi strategii moderne folosite pentru asigurarea unei educaţii de calitate în învăţământ.

Autori precum Martinez și Ibarra Acota susțîn faptul că: „inovația în formarea pedagogică este un ciclu continuu, care indică virtutea profesorului, care percepe nevoia existentăde schimbare, ca o construcție care are loc în educație” (Martínez Dorado și Ibarra Aguilar, 2017)

Proiectarea unui demers didactic, diferit de cel tradițional, dă posibilitatea fiecărei educatoare să-și valorifice propria experiență prin utilizarea unor metode moderne, inovative, într-o abordare interdisciplinară dar fără a desconsidera metodele tradiționale. Metodele moderne, inovative presupun o învățare prin comunicare, prin colaborare, apare o confruntare de idei, opinii, se creează situații de învățare centrate pe dorința de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă și activă. În aplicarea metodelor moderne de învățare cadrul didactic trebuie să țină cont de anumite criterii: nivelul intelectual și capacitățile preșcolarilor, competențele ce urmează a fi dezvoltate la preșcolari, resursele materiale accesibile și gradul de complexitate al conținutului.

Eficiența metodelor moderne am constatat-o de fiecare dată când le-am utilizat : captez atenția preșcolarilor mult mai ușor, sunt canalizate energiile creatoare ale copiilor în direcția propusă, stimulează mecanismele gîndirii, ale inteligenței, voinței, motivației, imaginației, copiii se implică afectiv în ceea ce fac. Enumăr câteva dintre metodele inovative utilizate la grupă: explozia stelară, pălăriile gânditoare, diagrama Venn, Ciorchinele, Piramida, Cubul, tehnica lotus, covorul povestitor.

Exemplific cu una dintre metodele preferate de preșcolari , metoda pălăriilor gânditoare:

1.Grupa mare

Domeniul experiențial:Domeniul limbă și comunicare-Educarea limbajului

Tema activității: ,,Cum a ajuns bradul pom de Crăciun”-povestirea educatoarei

Secvența didactică :Obținerea performanței

Pentru a demonstra că au înţeles mesajul povestirii , propun jocul ,,Hai să ne jucăm, pe îngeraș (personaj de sprijin pe parcursul activității) să îl bucurăm!”

Jocul se organizează pe şase echipe a câte 5 copii, în funcţie de numărul avut pe ecusonul primit la Întâlnirea de dimineaţă.

Se distribuie fiecărui grup rolurile şi accesoriile necesare:

Grupa 1 va primi **pălăria albă** care are rolul de a prezenta faptele aşa cum s-au întâmplat, fără a le comenta. Se folosesc de planșele ce ilustrează povestea.

Grupa 2 va primi **pălăria roşie** care are rolul de a exprima sentimentele trezite de poveste.

„Ce personaj v-a impresionat cel mai mult?”„Ce simţiţi pentru brăduţ?”„Ce simţiţi pentru palmier şi măslin?”„Ce simțiți pentru îngeraş şi steluţe?” , „Cu ce personaj ai vrea să semeni?”

Grupa 3 va primi **pălăria neagră** care are rolul de a prezenta aspecte negative din poveste.

„De cine nu v-a plăcut în poveste?”, „Ce au făcut greşit?”, „Ce a greşit brăduţul?”

Grupa 4 va primi **pălăria galbenă** care are rolul de a aprecia aspectele pozitive.

„De cine v-a plăcut în poveste?”, „Ce au făcut de v-a plăcut?”„Ce calităţi are în plus brăduţul faţă de ceilalţi copaci?”

Grupa 5 va primi **pălăria verde** care are rolul de a găsi o altă rezolvare a problemei, alte soluţii.

„Ce ai fi făcut în locul brăduţului?”, „Cu ce răspunsuri te-ai fi apărat de răutatea celor doi copaci?”, „Ce ai fi făcut dacă ai fi fost în locul măslinului sau palmierului?”

Grupa 6 va primi **pălăria albastră** care are rolul de a clarifica probleme apărute (cuvinte necunoscute) şi de a trage concluzii.

Pălăria albastră intervine atât la începutul jocului, pentru a clarifica cuvintele necunoscute din poveste, cât şi la final pentru a trage concluziile.

Copiii din această echipă va trebui să aleagă de pe masă imaginile care reprezintă cuvintele staul, untdelemn, daruri, să găsească cuvinte cu acelaşi sens pentru ele şi să formeze propoziţii: Staul-grajd, adăpost; Untdelemn-ulei; Daruri-cadouri

În finalul jocului ei vor interveni răspunzând la întrebările:

„Care este cel mai important lucru pe care l-am învăţat din această poveste?”(să fim buni, să oferim ajutor pentru a aduce bucurie, îngeraşii ne ajută când suntem trişti, neajutoraţi)

„Ce obicei a rămas tradiţie pentru oameni cunoscând această poveste?”(când sărbătorim naşterea Domnului Isus Hristos împodobim bradul cu jucării, steluţe pentru a aduce bucurii celor care îl privesc).

2.Grupa mare

Domeniul experiențial:Domeniul limbă și comunicare-Educarea limbajului

Tema activității: „ „Peştele-curcubeu” de Marcus Pfister -povestirea educatoarei

Secvența didactică :Obținerea performanței

“Copii, aşa cum vă spuneam la începutul activităţii vă voi provoca la un joc. M-am gandit să ne punem pălării, nu orice fel de pălării, ci Pălăriile gânditoare.

Copiii se împart în 6 grupe şi fiecărei grupe i se distribuie rolurile şi sarcinile corespunzătoare culorii pălăriei

Grupa 1 (prezentarea faptelor aşa cum s-au petrecut):

Pălăria albă este a povestitorului, care este neutru. Acesta redă situația așa cum este.

Cum s-au întâmplat faptele?;Unde se petrece acțiunea?;Care sunt personajele poveștii?

Grupa 2 (exprimarea sentimentelor trezite de poveste):

Cel care poartă **pălăria roşie** se concentrează pe: ce-i place, ce iubește, ce presimte, ce intuiește, pe sentimentele trezite de poveste.

Ce personaj v-a impresionat?,Ce simțiți pentru Peştişorul Curcubeu?,Ce simțiți pentru Peştişorul albastru?,Ce simțiți pentru Caracatiță? Cu ce personaj ai vrea să semeni?

Grupa 3 (arată aspectele negative din poveste):

Pălăria neagră ne aduce la cunoștință ce nu e în regulă cu soluțiile propuse pentru situația inițială.

Atenția se concentrează pe: ce e rău, incorect, pe dificultăți, erori, greșeli de gândire, riscuri, punctele slabe ale ideilor.

De cine nu v-a plăcut în poveste?,Ce a făcut greșit Peștișorul Curcubeu?, Care sunt momentele care nu vă plac în poveste?

Grupa 4 (prezentarea aspectelor pozitive din poveste):

Pălăria galbenă aduce aprecieri, beneficii, valoarea informațiilor, sugestii concrete și clare.

De cine v-a plăcut în poveste?;Ce au făcut personajele care v-au plăcut?;Ce calități are Peștișorul Albastru?Ce calități are Steaua de mare? Ce calități are Caracatița?

Grupa 5 (ofera o alta rezolvare a problemei, alte soluții):

Pălăria verde aduce în prim-plan idei noi, dă frâu liber imaginației, decide ce trebuie făcut.

Căutarea alternativelor este aspectul fundamental al gândirii sub pălăria verde.

Ce ai fi făcut dacă erai în locul Peștișorul Albastru?; Ce ai fi făcut dacă erai în locul Peștișorul Curcubeu?; Ce ai fi făcut dacă erai în locul Stelei de mare?;Ce ai fi făcut dacă erai în locul Caracatiței?

Grupa 6 (clarifică problemele apărute și trage concluziile):

Pălăria albastră exprimă controlul situației, al procesului de gândire.

Formulează ideile principale și trage concluziile la final, rezolvă conflictele și insistă pe construirea demersurilor de gândire.

Care este lucrul pe care l-am învățat din această poveste?, Ce s-a întâmplat cu Peștișorul Curcubeu după ce a discutat cu Caracatița?

Pe tot parcursul jocului voi antrena copiii să răspundă, vom utiliza planșa pentru a ne reaminti personajele și secvențe din poveste pentru a verifica corectitudinea răspunsurilor primite.

„Mai mult decât a preda, tehnica didactică înseamnă a învăța pentru sine și a facilita învățarea altora.” Bernat S.

Bibliografie :

-Crenguța Oprea , Strategii didactice interactive, Editura Didactică și pedagogică, București, 2007

-Breben S., Gognea E., Metode interactive de grup, Editura Arves, 2007

Rolul activităţilor extracurriculare în dezvoltarea personalităţii elevilor

Brânda Florina
Liceul Tehnologic Special nr 1, Oradea

Educaţia reprezintă un fenomen social fundamental apărut odată cu societatea umană şi este specific fiecărei organizări sociale, îndeplinind funcţiile de informare şi de formare a omului din punct de vedere intelectual, moral, artistic, fizic.

Asupra individului se exercită o multitudine de acţiuni şi influenţe educaţionale de-a lungul vieţii. Specialiştii le-au sistematizat în trei tipuri de realizare a pregătirii pentru viaţă: educaţia formală (şcolară), nonformală (extraşcolară), informală (cunoştinţele pe care individual le preia zi de zi: în familie, cu prietenii, pe stradă, în mass-media).

Educaţia nonformală îşi are începuturile încă din timpul fondării educaţiei şi conţine majoritatea influenţelor educative care au loc în afara clasei, fiind activităţi extraşcolare sau activităţi opţionale. Are un caracter mai puţin formal, dar cu acelaşi rezultat formativ. Acţiunile educative plasate în cadrul acestui tip de educaţie sunt flexibile şi vin în întâmpinarea diferitelor interese, în mod particular pentru fiecare persoană.

În societatea contemporană, problematica educaţiei dobândeşte noi conotaţii, provocate de schimbările care se produc în toate domeniile vieţii sociale. Educaţia depăşeşte limitele exigenţelor şi valorilor naţionale şi tinde spre universalitate, spre patrimoniul valoric comun al umanităţii. Din acest motiv, un curriculum unitar nu mai poate răspunde singur diversităţii umane, iar dezideratul educaţiei permanente tinde să devină o realitate de necontestat.

Pedagogia modernă urmăreşte depăşirea vechii concepţii educaţionale care era centrată pe achiziţionarea de către elev a unui volum mare de informaţii. Această concepţie presupunea verbalism, enciclopedism, ineficiente în planul integrării profesionale şi sociale. Accentul este pus acum pe aplicarea practică, al cărei rol este de a consolida informaţiile, de a forma deprinderile, de a dezvolta motivaţia pentru învăţare şi activităţile productive.

Procesul educaţional presupune şi forme de muncă didactică complementară activităţilor obligatorii. Oricât de importantă ar fi educaţia curriculară realizată prin procesul de învăţământ, ea nu epuizează sfera influenţelor formative exercitate asupra copilului.

Educatia extracurrriculară este realizată dincolo de procesul de învăţământ şi îşi are rolul şi locul bine stabilit în formarea personalităţii tinerilor. Activităţile extraşcolare constituie modalitatea neinstituţionalizată de realizare a educaţiei.

Prin activităţile extracurriculare, educaţia urmăreşte identificarea şi cultivarea corespondenţei optime dintre aptitudini, talente, cultivare a unui stil de viaţă civilizat, precum şi stimularea comportamentului creativ în diferite domenii.

Activităţiile extraşcolare contribuie la gândirea şi completarea procesului de învăţare, la dezvoltarea înclinaţiilor şi aptitudinilor elevilor, la organizarea raţională şi plăcută a timpului lor liber. Având un caracter atractiv, copiii participă într-o atmosferă relaxantă , cu însufleţire şi dăruire, la astfel de activităţi.

Scopul activităţilor extracurriculare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în proiecte cât mai variate şi bogate în conţinut, cultivarea interesului pentru activităţi socio-culturale, facilitarea integrării în mediul şcolar, fructificarea talentelor personale şi corelarea aptitudinilor cu atitudini caracteriale. Activităţile extraşcolare se desfăşoară într-un cadru informal, ce permite elevilor cu dificultăţi de afirmare în mediul şcolar să reducă nivelul anxietăţii şi să-şi maximizeze potenţialul intellectual

Activităţile extracurriculare au menirea de a valorifica timpul liber al elevilor într-un mod plăcut şi util şi de a-l transforma într-o sursă educaţională. Este necesar ca în activităţile extracurriculare obiectivele instructiv-educative să primeze, dar trebuie să fie integrate în mod echilibrat şi momente recreative.

Stimularea personalităţii elevilor prin activităţile extracurriculare

Activităţile extraşcolare, în general, au cel mai larg caracter interdisciplinar, oferă cele mai eficiente modalităţi de formare a caracterului copiilor încă din clasele primare, deoarece sunt factorii educativi cei mai apreciaţi şi mai accesibili sufletelor acestora.

Activităţile complementare concretizate în excursii şi drumeţii, vizite, vizionări de filme sau spectacole imprimă copilului un anumit comportament, o ţinută adecvată situaţiei, declanşează anumite sentimente. O mai mare contribuţie în dezvoltarea personalităţii copilului o au activităţile extraşcolare care implică în mod direct copilul prin personalitatea sa şi nu prin produsul realizat de acesta.

Se ştie că încă de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoştinţe dacă sunt puşi în contact direct cu obiectele şi fenomenele din natură.

Copiii au nevoie de acţiuni care să le lărgească lumea lor spirituală, să le împlinească setea de cunoaştere, să le ofere prilejuri de a se emoţiona puternic, de a fi în stare să iscodească singuri pentru a-şi forma convingeri durabile.

Participarea efectivă şi totală în activitate angajează atât elevii timizi cât şi pe cei slabi, îi temperează pe cei impulsivi, stimulează curentul de influenţe reciproce, dezvoltă spiritul de cooperare, contribuie la formarea colectivului de elevi.

Elevii se autodisciplinează, prin faptul că în asemenea activităţi se supun de bună voie regulilor, asumându-şi responsabilităţi.

Cadrul didactic are, prin acest tip de activitate posibilităţi deosebite să-şi cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influenţeze dezvoltarea, să realizeze mai plăcut şi mai temeinic obiectivul principal al şcolii şi al învăţământului primar - pregătirea copilului pentru viaţă.

Realizarea acestor obiective depinde în primul rând de cadrul didactic, de talentul său, de dragostea sa pentru copii, de modul creator de abordare a temelor, prin punerea în valoare a posibilităţilor şi resurselor de care dispune clasa de elevi.

.

În concluzie, putem spune că activitatea extracurriculară este o componentă educaţională valoroasă şi eficientă căreia orice cadru didactic trebuie să îi acorde atenţie, adoptând o atitudine creatoare atât în modul de realizare a activităţii, cât şi în relaţiile cu elevii, asigurând astfel o atmosferă relaxantă care să permită stimularea creativă a elevilor.

Gândirea creativă şi învăţarea din proprie iniţiativă trebuie încurajate prin laudă. Trebuie promovat modul variat de abordare a problemelor de manipulare a obiectelor şi a ideilor. Elevii trebuie să fie îndrumaţi să dobândească: o gândire independentă, nedeterminată de grup, toleranţă faţă de ideile noi, capacitatea de a descoperi probleme noi şi de a găsi modul de rezolvare a lor şi posibilitatea de a critica constructiv.

Înainte de toate, este însă important ca profesorul însăşi să fie creativ, pentru că numai aşa poate să aducă în atenţia elevilor săi tipuri de activităţi extraşcolare care să le stârnească interesul, curiozitatea, imaginaţia şi dorinţa de a participa necondiţionat la desfăşurarea acestora.

Bibliografie

1. Cernea, Maria (2000): *Contribuţia activităţilor extracurriculare la optimizarea procesului de învăţământ, în “ Învăţământul primar“* nr. 1, Ed. Discipol, Bucureşti;

2. Crăciunescu, Nedelea (2000): *Forme de activităţi extracurriculare desfăşurate cu elevii ciclului primar, în „Învăţământul primar“* nr. 2, 3 / 2000, Ed. Discipol, Bucureşti;

3. Ionescu, M., Chiş, V.,(2001): *Mijloace de învăţământ şi integrarea acestora în activităţile de instruire şi autoinstruire*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca.

4. Lespezeanu, M.,(2007) *Tradiţional şi modern în învăţământul preşcolar,* Editura S.C. Omfal, Bucureşti.

5. Vlăsceanu, Gheorghe, coord., Neculau, Adrian,(2002): *Şcoala la răscruce. Schimbare şi continuitate în curriculumul învăţământului obligatoriu. Studiu de impact*, Editura Polirom, Iași.

JOCUL DIDACTIC CA METODĂ ȘI FORMĂ DE ORGANIZARE A ACTIVITĂȚII INSTRUCTIV-EDUCATIVE

Prof. Canalaș Liliana,
Centrul Școlar de Educație Incluzivă „Orizont” Oradea

Complexitatea jocului este generată de faptul că acesta poate fi conceput ca metodă de învățare, de terapie sau ca metodă de investigare psiho-socială, obiect a trei științe interdisciplinare ca pedagogia jocului (denumită și pedagogia ludens sau pedagogia creativității), având un statut de sine stătător, și complementară pedagogiei muncii, a psihologiei terapeutice, precum și etnoludologiei. (Păunescu, Mușu, 1990, p. 220).

Jocul didactic este o activitate foarte accesibilă, care rezolvă una sau mai multe sarcini didactice pe baza îmbinării tehnicii de realizare a acestor sarcini cu elementul de joc. .

Folosirea jocului didactic ca activitate în completare cu întreaga clasă, aduce variația în procesul de instruire al elevilor, făcându-l mai atractiv. Mușu, Taflan, 1999, p. 193).

O caracteristică esențială a jocului didactic constă în crearea unor condiții favorabile pentru aplicarea cunoștințelor și pentru exersarea priceperilor și deprinderilor sub forma unor activități plăcute. Fiecare joc didactic are laturi constitutive prin care se diferențiază de celelalte jocuri sau forme de activitate din școală prin: conținut, scop didactic, reguli, acțiune de joc.

Conducerea jocului didactic cere din partea profesorului de psihopedagogie specială spirit inventiv, măiestrie și tact pedagogic. Fiecare joc didactic cuprinde o sarcină didactică. Sarcinile pot fi de natură diferită. Dar jocul, trebuie să rămână joc, chiar dacă este didactic. Dat fiind caracterul instructiv al jocului didactic, există pericolul transformării lui într-un exercițiu.

Îndrumarea jocurilor didactice constă în:

- organizarea bazei materiale a jocului și precizarea conținutului și sarcinilor jocului;
- stabilirea regulilor și acțiunilor jocului, însoțită de explicarea și demonstrarea lor;
- controlul rezolvării independente și corecte a sarcinilor și respectării regulilor, încheind cu aprecierea finală a jocului.

Organizarea bazei materiale se referă, în principal, la alegerea celor mai potrivite jucării și materiale didactice pentru jocul respectiv, ținând seama de particularitățile de vârstă ale elevilor.

Aprecierea va fi făcută cu tact și prudență, pentru ca prin observațiile făcute să nu se zdruncine încrederea elevului în puterile proprii și să nu i se provoace o anumită susceptibilitate. (Ozunu, 1995, p. 95.

Deci, jocul didactic este o activitate foarte accesibilă, care rezolvă una sau mai multe sarcini didactice pe baza îmbinării tehnicii de realizare a acestor sarcini cu elementul de joc, de asemenea jocul este una dintre activitățile prin care copilul învață să cunoască lumea reală. În continuare voi da niște exemple de jocuri didactice folosite în cadrul orelor de formare a abilităților de comunicare. După ce elevii s-au deprins să despartă cuvântul în silabe am făcut exerciţii inverse, adică am indicat o silabă dintr-un cuvânt cu care elevii să alcătuiască alte cuvinte prin adăugarea de noi silabe.

În acest sens am desfășurat jocuri didactice ca: „Spune la ce m-am gândit”, „Jocul silabelor”, după cum urmează:

Categorie de activitate: Formarea abilităţilor de comunicare.

Mijloc de realizare: Joc didactic – „Jocul silabelor”.

Obiectiv cadru: Perfecţionarea capacităţii de analiză şi sinteză fonetică, a capacităţii de a efectua rapid asociaţii.

Obiective operaționale:

- să găsească cuvinte care încep cu o silabă;
- să precizeze numărul silabelor dintr-un cuvânt;
- să despartă cuvintele în silabe;
- să asculte şi să respecte indicaţiile primite;
- să formeze propoziţii corecte din punct de vedere lexical şi gramatical;
- să pronunţe corect şi clar silabele şi cuvintele.

Sarcina didactică:

- să completeze silaba dată cu alte cuvinte pentru a forma un cuvânt;
- să alcătuiască propoziţii cu cuvântul dat şi să despartă apoi cuvintele în silabe, menţionând numărul silabelor din fiecare cuvânt spus.

Material didactic: Ilustraţii care să sugereze elevilor diferite cuvinte cu silabe mai frecvent întâlnite în vorbire (casă, masă, cană, cadă, mazăre, macara, tavă, taburet, taxi); cuvinte care conţin două consoane consecutiv: capră, castană, castel, carte, castravete, creion, cretă, parc, palmă, scrisoare, stropitoare.

Strategii didactice: explicaţia, exerciţiul, demonstraţia, conversaţia.

Pentru formarea deprinderii elevilor de a recunoaşte sunetele din cuvinte, fiecare sunet trebuie surprins în exerciţii separate şi în diferite poziţii al aşezării sale în cuvânt: la începutul cuvântului, la mijloc şi la sfârşit. La început am identificat sunetul în poziţia iniţială şi finală şi abia după aceea în cea mediană. Într-o altă oră, tot la Formarea abilităților de comunicare, am realizat jocul didactic „Cu ce sunet începe cuvântul?”.

Obiectiv cadru: Perfecţionarea auzului fonematic prin efectuarea unor analize ale structurii fonetice ale cuvintelor; activizarea vocabularului cu referire la obiecte de uz personal, mobilier, jucării, veselă.

Obiective operaționale:

- să diferenţieze sunetul iniţial al unor cuvinte diferite;
- să răspundă în propoziţii corect formulate din punct de vedere gramatical şi lexical;
- să pronunţe corect sunetele din compoziţia cuvintelor;
- să respecte regulile jocului.

Sarcina didactică: Pronunţarea corectă a sunetelor din compoziţia cuvintelor şi găsirea unor cuvinte care încep cu sunetul dat.

Regulile jocului: Elevii trebuie să denumească obiectul descoperit şi să precizeze sunetul cu care începe cuvântul respectiv. Elevul care a sesizat sunetul iniţial al cuvântului are dreptul să numească un alt coleg care trebuie să găsească un cuvânt care începe cu acelaşi sunet. Un alt elev trebuie să formeze o propoziţie cu cuvântul dat.

Material didactic: Obiecte de uz personal, mobiler, alte jucării din clasă, ca: creion, caiet, carte, casă, căciulă, fular, floare, farfurie, furculiţă, gard, ghiveci, rochie, roată, roabă etc.

Strategii didactice: explicaţia, demonstraţia, conversaţia, exerciţiul.

Am desfăşurat apoi cu elevii, jocul exerciţiu „Când spunem „a” ?”. Cu ajutorul unei ilustraţii am organizat cu elevii o scurtă convorbire privind modul cum îi consultă medicul când îi doare în gât. Au priceput că în această situaţie li se cere să deschidă gura şi să spună „a”. Toţi elevii spun sunetul „a”. Am arătat elevilor cum trebuie ţinută gura în momentul în care se pronunţă sunetul „a”. Sub formă de joc elevii ascultă ce spune profesorul, având sarcina să sesizeze dacă acestea conţin sau nu sunetul „a”. De exemplu:

- Foaie verde şi-o lalea/ Avionul are „a”.
- Ariciul mititel/Nu-l duce pe „a” cu el.

Deoarece cele mai multe dintre agramatisme sunt determinate de confuzii privitoare la categoriile gramaticale de număr, gen şi timp, i-am obişnuit pe elevi să denumească imagini sau obiecte concrete la numărul singular apoi la plural. Astfel am desfăşurat cu elevii jocul didactic „Eu spun una, tu spui multe”, cu scopul consolidării deprinderii de a folosi corect singularul şi pluralul substantivelor, de a crea propoziţii corecte din punct de vedere gramatical respectând acordul dintre subiect şi predicat şi pentru stimularea rapidităţii în gândire.

Pentru a face jocul mai atractiv am folosit un stativ cu imagini care reprezintă un animal sau mai multe de aceeaşi specie, copii, plante, jucării.

Jocul s-a desfăşurat în felul următor: dispare un animal sau mai multe de pe stativ, elevul care sesizează că a plecat unul sau mai multe animale spune: „Ursuleţul a plecat în pădure”. Elevii răspund în cor formulând pluralul şi respectând acordul. Am avut grijă ca formularea să fie corectă din punct de vedere gramatical. În continuare categoria gramaticală de număr este combinată cu cea de gen. În acest scop am organizat cu elevii jocuri didactice ca „Telefonu1 fără fir”, „Fata moşului şi fata babei”. (Jocuri didactice pentru cunoaşterea mediului înconjurător şi dezvoltarea vorbirii, Ed. Did. şi Ped, Bucureşti, 1974).

În vederea formării unei expuneri corecte şi fluente am organizat cu elevii jocuri didactice ca: „Răspunde repede şi bine”, „Ne pregătim pentru excursie”.

Prin jocurile folosite în consolidarea unei anumite materii, reuşim să antrenăm întreaga clasă în rezolvarea sarcinilor date, să facem plăcută şi accesibilă parcurgerea materiei.

Bibliografie:

Ozunu, D., (1995). *Pedagogia preşcolară şi a jocului,* Cluj, Ed. Genesis

Păunescu, C., Muşu, I., (1990). *Recuperarea medico-pedagogică a copilului handicapat mintal,* Bucureşti, Ed. medicală

Coord: Muşu, I., Taflan, A., (Păunescu, C., Matiana Ene, L., Popovici, D., V., Ionescu, L., Petrescu, M., Niculcea, D.,), (1999). *Terapia educaţională integrată,* Bucureşti, Ed. PRO HUMANITATE

Jocuri didactice pentru cunoaşterea mediului înconjurător şi dezvoltarea vorbirii, (1974), Bucureşti, Ed. Didactică şi Pedagogică

Provocările activității de predare-învățare online

prof. Balogh Mária-Katalin
Liceul Economic „Berde Áron” Sf. Gheorghe

În primăvara anului 2020, am conștientizat cu toții, profesori și elevi, în egală măsură, iar, în unele cazuri, chiar și părinții, că trebuie să ținem pasul cu evoluția tehnologiei moderne, altfel riscăm să rămânem în urmă. De pe o zi pe alta, ne-am aflat cu toții într-o situație nouă și neașteptată, în care am realizat că singura alternativă a procesului de predare-învățare rămâne cea online, în contextul măsurilor de prevenire și combatere a îmbolnăvirilor cu SARS-CoV2 în unitățile de învățământ.

Ce a însemnat pentru noi, profesorii, această tranziție din sala de clasă clasică în cea virtuală? Teama de noutate, de schimbarea neașteptată a propriului rol, necesitatea de a ne adapta demersul educativ la tehnologia modernă și, în unele cazuri, chiar și reticența față de o limbă străină dominantă în mediul virtual. Astfel, foarte mulți dintre noi ne-am găsit în fața unei serii întregi de provocări.

Probabil, pentru mulți dintre noi, provocarea cea mai mare a fost să ne organizăm și să ne desfășurăm eficient munca de dascăl în lipsa unei interacțiuni personale și să găsim o modalitate de menținere a legăturii cu acei elevi care nu dispun de mijloace tehnologice și de acces la internet pentru a participa la activitățile organizate în mediul online.

Unele clase de elevi s-au adaptat rapid schimbării mediului educațional, iar altele au privit cu reticență învățarea online. În cazul acestor clase, profesorul a trebuit să recurgă la un arsenal de metode, tehnici și resurse didactice în vederea implicării active a elevilor. Internetul abundă în resurse didactice, dar timpul de căutare al profesorului este limitat, astfel încât a devenit dificilă identificarea acelor resurse care pot fi ușor și eficient adaptate nivelului de cunoștințe, specificului de vârstă și sferei de interese ale elevilor dintr-o clasă. Instruirea elevilor cu privire la utilizarea platformelor digitale și a resurselor online a avut loc exclusiv prin utilizarea mijloacelor de comunicare la distanță, ceea ce a reprezentat un impediment semnificativ în verificarea înțelegerii acestora de către elevi.

Intimitatea și spațiul personal al elevilor au devenit aspecte ce au necesitat o atenție specială. Astfel, chiar dacă utilizarea microfonului de către cei conectați la platformele digitale a fost obligatorie, camerele web puteau rămâne închise, la cererea elevilor. Au apărut o serie de noi reguli, stabilite cu fiecare clasă, conform specificului ei, acestea producând modificări în ceea ce înțelegeam, în manieră tradițională, prin managementul clasei.

În funcție de nivelul de studiu și de specificul claselor, lista provocărilor s-a lărgit pentru fiecare dintre noi. Platformele specializate de e-learning (ex. Google Classroom) și aplicațiile pentru comunicare sincronă în grup prin videoconferințe (ex. Zoom, Google Meet) au câștigat repede teren în rândul profesorilor și al elevilor. În orele restrânse în mediul virtual, unii elevi au descoperit neașteptat de repede confortul și flexibilitatea învățării online. Datorită varietății metodelor și resurselor didactice utilizate, elevii au avut oportunitatea de a învăța într-o manieră distractivă și în ritm propriu. Deoarece timpul didactic nu s-a limitat la ora susținută în sala de clasă, elevii cu cerințe educaționale speciale și cei cu un ritm de învățare mai lent au fost avantajați în cazul implicării profesorului, datorită adaptării explicațiilor și a feedback-ului constructiv oferit de acesta.

Totuși, aceste aspecte au rămas nesemnificative în prezența dezavantajelor cauzate de lipsa unei relaționări și comunicări personale între elevi și profesori. Chiar dacă elevii și-au putut îmbogăți cunoștințele în mediul virtual, dezvoltarea competențelor socio-emoționale și de autocunoaștere a rămas dificilă. Mai mult decât atât, în situația unor elevi, lipsa unui mediu de învățare adecvat a condus la producerea unor carențe în dezvoltarea cognitivă.

În urma reîntoarcerii la școală în format fizic și a evaluării avantajelor și dezavantajelor învățământului online, s-a constatat că însușirea tehnicilor de studiu individual presupune parcurgerea unui drum lung și anevoios pe care mulți elevi care nu se bucură de sprijinul profesorului se pot pierde, chiar dacă sunt asigurate toate condițiile pentru învățarea în mediul virtual.

Tehnici şi metode de lucru cu copiii cu CES

Prof. înv. primar -Lulă Corina
Liceul Teoretic ”Henri Coandă” ,Craiova

Universul copiilor e universul poveştilor, al jocului, al inocenţei, e universul plin de culori frumoase, e universul florilor şi al speranţei. În universul copiilor totul e posibil, pentru că fiecare copil se visează un înger care îndeplineşte dorinţele frumoase ale tuturor.

Fiecare copil are în mâinile sale o baghetă fermecată cu care vrea să transforme lumea în care trăieşte într-o lume mai bună, într-o lume în care toate visele frumoase pot prinde aripi de înger şi pot deveni realizabile. Ei vor să trăiască într-o lume fericită, într-un univers al armoniei şi iubirii, pentru ei nimic nu e imposibil!

Copiii cu CES fac parte din societatea noastră, aceştia mai mult decât ceilalţi copii au nevoie de o permanentă socializare şi colaborare cu alţi copii pentru asigurarea integrării sociale a lor. Prin contactul direct cu elevii din alte instituţii şcolare şi prin participarea alături de ei la diverse activităţi se realizează diminuarea izolării şi înlăturarea, în mare măsură, a tendinţelor de agresivitate, contribuind la îmbunătăţirea modului lor de viaţă. Tendinţa de a crea şi sprijini cadrul necesar integrării sociale şi societale a copiilor cu dizabilităţi este cu cât mai activă, cu atât mai eficientă, argumentul suprem constituindu-l beneficiile psihosociale ale incluziunii, aceasta facilitând asumarea de roluri sociale proprii în comunitate şi stabilirea de relaţii sociale. Crearea unor parteneriate între şcoală, familie şi comunitate dar şi între diverse instituţii şcolare, presupune succesul elevilor la şcoală şi mai târziu în viaţă. Atunci când părinţii, elevii şi ceilalţi membri ai comunităţii se consideră unii pe alţii parteneri în educaţie, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcţioneze. „Unde-s mulţi, puterea creşte” spune învăţătura populară şi numai prin unirea efortului părinţilor, cadrelor didactice, a şcolii şi a comunităţii se poate face o mai bună integrare a copiilor cu CES.

Problematica educaţiei copiilor cu cerinţe speciale a devenit în ultimii ani o preocupare aparte în rândul specialiştilor. Apariţia conceptelor de educaţie integrată şi şcoală incluzivă a determinat modificări fundamentale în percepţia actului educativ.

Analizând particularităţile specifice procesului de învăţare a copiilor cu diferite tipuri de deficienţă, se ajunge la concluzia că una dintre calităţile esenţiale ale curriculum-ului şcolar vizează un grad cât mai mare de flexibilitate, astfel încât să permită fiecărui copil să avanseze în ritmul său şi să fie tratat în funcţie de capacităţile sale de învăţare. Pentru aceasta este nevoie ca formularea obiectivelor, stabilirea conţinuturilor instruirii, modalităţile de transmitere a informaţiilor în clasă şi evaluarea elevilor să se facă diferenţiat.

Elaborarea unui curriculum flexibil şi uşor de adaptat cerinţelor educaţionale ale fiecărui elev are la bază mai multe argumente:

✓ respectarea dreptului fiecărui copil la instrucţie şi educaţie pe măsura potenţialului şi capacităţilor sale

✓ formarea la copilul deficient a unui registru comportamental adecvat care să permită adaptarea şi integrarea sa socială printr-o experienţă comună de învăţare alături de copiii normali;

✓ asigurarea legăturii cu faptele reale de viaţă şi familiarizarea cu o serie de obişnuinţe privind activităţile de utilitate practică şi de timp liber;

✓ dezvoltarea capacităţilor necesare pentru rezolvarea independentă (în limitele permise de gradul deficienţei) a problemelor de viaţă, autocontrol în situaţii dificile şi practicarea unor metode şi tehnici de muncă intelectuală care să asigure eficienţă în adaptarea şi integrarea şcolară şi socială.

În scopul eficientizării procesului de învăţare pentru elevii cu cerinţe speciale sunt invocate, mai ales în ultimul timp, câteva repere fundamentale:

➢ învăţarea interactivă- presupune folosirea unor strategii de învăţare focalizate pe cooperarea, colaborarea şi comunicarea între elevi la activităţile didactice, precum şi pe interacţiunea dintre cadre didactice (ca o modalitate de lucru) cadre didactice şi elevi;

➢ elaborarea în comun a obiectivelor învăţării –(educator – elev) deoarece fiecare participant la actul învăţării are ideile, experienţele şi interesele personale de care trebuie să se ţină seama în proiectarea activităţilor didactice;

➢ demonstraţia, aplicaţia şi feedbeckul – orice proces de învăţare (mai ales în cazul elevilor cu cerinţe speciale) este mai eficient şi mai uşor de înţeles dacă informaţiile prezentate sunt demonstrate şi aplicate în situaţii reale de viaţă, existând şi un feedbeck continuu de-a lungul întregului proces;

➢ modalităţile de sprijin în actul învăţării – elevii cu cerinţe educative speciale au nevoie în anumite momente de un sprijin activ de învăţare atât în timpul activităţilor desfăşurate în clasă, cât şi la activităţile din afara clasei, prin dezvoltarea unui parteneriat educaţional cu anumite categorii de specialişti, cu familiile elevilor.

Cele mai utile metode şi tehnici de sprijinire a învăţării elevilor cu cerinţe speciale sunt:

*asigurarea unui confort socio-afectiv favorabil învăţării;

*învăţarea de la copil la copil;

*colaborarea între elevi la activităţile de predare-învăţare;

*parteneriatul cu părinţii în învăţare;

*comunicarea cu alţi specialişti din afara şcolii;

*perfecţionarea formelor de învăţare;

*cunoaşterea şi analiza conduitei de învăţare specifice fiecărui elev;

➢ evaluarea continuă a învăţării – fiecare dascăl să demonstreze o atitudine şi o conduită flexibilă în timpul activităţilor de predare – învăţare favorabile unei evaluări permanente, concretizate în disponibilitatea de a asculta toate răspunsurile şi a aprecia fiecare intervenţie a elevilor.

Metodele şi procedeele de predare-învăţare trebuie să fie selectate în raport cu scopul şi obiectivele activităţii didactice, conţinutul lecţiei şi particularităţile elevilor (vârsta, nivelul dezvoltării psihice, tipul şi gradul deficienţelor/ tulburărilor, tipul de percepţie al elevilor – analitic sau sintetic) , stilul de lucru al educatorului.

În activităţile didactice destinate elevilor cu cerinţe speciale se pot folosi metodele expozitiv (povestirea, expunerea, explicaţia, descrierea), dar trebuie respectate anumite cerinţe:

*să se folosească un limbaj adecvat, corespunzător nivelului comunicării verbale

*prezentarea să fie clară, precisă, concisă;

*ideile să fie sistematizate;

*să se recurgă la procedee şi materiale intuitive;

*să se antreneze elevii prin întrebări de control pentru a verifica nivelul înţelegerii conţinuturilor de către aceştia şi pentru a interveni cu noi explicaţii atunci când se impune acest lucru.

Pentru elevii cu deficienţe mintale utilizarea povestirii ca metodă didactică trebuie să fie însoţită de suporturi ilustrativ - sugestive sau imagini filmate, deoarece se captează mai uşor atenţia şi este facilitată implicarea afectiv-motivaţională a elevilor în secvenţele lecţiei.

Experienţa practică a demonstrat necesitatea îmbinării metodelor interogative cu celelalte metode expozitive, demonstrative, activ-participative, înlăturându-se monotonia şi stimulându-se gândirea şi concentrarea atenţiei, condiţii necesare în obţinerea succesului la elevii cu cerinţe speciale.

Metodele de simulare (bazate pe jocul didactic şi dramatizare) pot fi aplicate cu succes atât în ceea ce priveşte conţinutul unor discipline (dramatizarea unor lecţii) cât şi în formarea şi dezvoltarea comunicării la elevii cu deficienţe mintale şi senzoriale. Implicarea lor cât mai directă în situaţii de viaţă simulate (jocuri - „La librărie”, „La piaţă”, „La doctor”) trezesc motivaţia şi participarea activă, emoţională a elevilor, constituind şi un mijloc de socializare şi interrelaţionare cu cei din jur.

Metoda demonstraţiei ajută elevii cu dizabilităţi să înţeleagă elementele de bază ale unui fenomen sau proces . Alături de metoda demonstraţiei, exerciţiul constituie o metodă cu o largă aplicabilitate în educaţia specială, mai ales în activităţile de consolidare a cunoştinţelor şi de antrenare a deprinderilor

În activitatea educativă a copiilor cu cerinţe educative speciale se poate folosi cu maximă eficienţă învăţarea prin cooperare. Lecţiile bazate pe învăţarea prin cooperare permit evaluarea frecventă a performanţei fiecărui elev care trebuie să ofere un răspuns în nume personal sau în numele grupului, elevii se ajută unii pe alţii, încurajându-se şi împărtăşindu-şi ideile, explică celorlalţi, discută ceea ce ştiu, se învaţă unii pe alţii, realizează că au nevoie unii de alţii pentru a duce la bun sfârşit o sarcină a grupului.

Educaţia integrată îi va permite copilului cu cerinţe educative speciale să trăiască alături de ceilalţi copii valizi, să desfăşoare activităţi comune, dobândind abilităţi, indispensabile pentru o viaţă cât mai apropiată de cea a valizilor, pentru o adecvată inserţie socială.

Cu certitudine, elevii cu dificultăţi de învăţare au nevoie de ajutor în vederea adaptării, integrării şi devenirii lor ca şi ceilalţi elevi – cu succese şi insuccese, cu realizări şi ratări dar şi cu rezultate încurajatoare.

BIBLIOGRAFIE

1. Alois Gherguţ - Sinteze de psihopedagogie specială, Ed.Polirom,2005
2. Miron Ionescu - Educaţia şi dinamica ei , Ed. Tribuna învăţământului, Bucureşti, 1998
3. I. Stănică, M. Popa, Doru Vlad Popovici, Psihopedagogie specială, Ed. Pro Humanitas, Bucureşti, 2001

Influența pandemiei asupra sănătății elevilor

Prof. BADEA AURELIAN
Liceul Tehnologic „ Matei Basarab ” Caracal

Motto:

“Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viaţă; de aceea pe lângă viaţă, dăruiţi copiilor şi arta de a trăi bine, educându-i.” **Aristotel**

În această perioadă, profesorii de educație fizică și sport sunt în fața unei mari provocări- pandemia de COVID-19.

Din acest punct de vedere, cadrele didactice au fost determinate să identifice cele mai adecvate resurse informaționale și tehnologice care să le permită desfășurarea activităților didactice, în condițiile unui proces de predare-învățare exclusiv online, sau faţă în faţă cu respectarea unor norme stricte.

Principalele probleme cu care se confruntă disciplina Educație fizică și sport sunt câteva restructurări semnificative care se referă la conținuturile prevăzute de programele școlare, cel al proiectării didactice, al organizării și desfășurării efective a procesului de învățământ.

Activitatea fizica include toate formele de recreere activă, participarea la activitați sportive, ciclismul, mersul pe jos, precum și activitățile pe care le faceți la locul de munca și în jurul casei și grădinii. Dar nu trebuie să fie neapărat exerciții fizice sau sport - jocul, dansul, grădinaritul și chiar curățenia casei și efectuarea de cumpărături grele fac parte din activitatea fizică.

În timpul pandemiei COVID-19, când mulți dintre noi suntem foarte restrânși în mișcările noastre, este și mai important pentru persoanele de toate vârstele și abilitățile sa fie cât mai active. Chiar și o scurtă pauză la locul de muncă, făcând 3 - 5 minute de mișcare fizică, cum ar fi mersul sau întinderi (stretching), va ajuta la ușurarea încordării musculare, ameliorarea tensiunii mentale și îmbunătățirea circulației sângelui ți a activității musculare. Activitatea fizică regulată poate fi, de asemenea, un mod de a ramâne în contact cu familia și prietenii.

Activitatea fizică regulată este benefică în ceea ce privește starea de sănătate fizică și psihică și la prevenirea unor patologii cum ar fi controlul factorilor de risc cardiovascular prin diminuarea tensiunii arteriale sistolice și diastolice, cu efecte benefice asupra sindromului metabolic și a combaterii rezistenței la insulină. Practicarea activității fizice contribuie la o atenuare a comorbidităților asociate cu gravitatea COVID 19. De asemenea reduce stresul, previne cresterea în greutate, ajută la întărirea sistemului imunitar (efort moderat-intens practicat cu regularitate) și are beneficii importante asupra calității somnului.

In contextul restricțiilor impuse de pandemie, activitățile fizice se pot desfășura în siguranță în sânul familiei sau facând plimbări libere (în intervalul reglementat de autorități) sau ajuntându-vă de resursele din mediul online, poate chiar să vă înscrieți la o clasă de fitness virtuală, stabilindu-vă obiective precise pentru o satisfacție ulterioară.

Luând în considerare că pandemia ne-a perturbat viața în toate aspectele ei – învățământ online, săli de sport închise, distanțare socială – și am putea fi tentați, în aceste momente delicate, să limităm practicarea exercițiilor fizice, totuși specialiștii în domeniul sănătății publice ne recomanda sa rămânem activi.

- copiii și adolescenți cu vârste cuprinse între 5 și 17 ani : toți copiii și adolescenții ar trebui să facă cel puțin 60 de minute pe zi cu activitate fizică de intensitate moderată pâna la viguroasă, inclusiv activități care întăresc mușchii și oasele, cel puțin 3 zile pe saptămâna;

- adulții cu vârsta peste 18 ani : ar trebui să efectueze un număr de cel puțin 150 de minute de activitate fizică de intensitate moderată pe parcursul saptămânii sau de cel puțin 75 de minute de activitate fizică de intensitate puternică pe parcursul saptămânii, inclusiv activități de întărire musculară, două sau mai multe zile pe saptamână;
- adulții în vârstă cu o mobilitate slaba : ar trebui să facă activitate fizică pentru a imbunătăți echilibrul și pentru a preveni dezechilibrările și căderea, trei sau mai multe zile pe saptamână.

Dar orice activitate fizică este mai bună decât niciuna. Începeți cu activități ușoare și creșteți treptat durata, frecvența și intensitatea. A fi activ în timpul pandemiei COVID-19 este dificil pentru noi toți. Deoarece oportunitățile de a fi activ fizic par a fi mai restrânse, este și mai important să planificați în fiecare zi modalitățile de a fi activ și de a reduce timpul petrecut stând pe perioade lungi.

În perioada școli s-au înregistrat numeroase solicitări din partea copiilor cu privire la petrecerea timpului liber, având în vedere faptul că o mare parte dintre aceştia s-au confruntat cu modificări ale stilului de viaţă în perioada pandemiei.

În contextul în care menţinerea legăturilor personale a fost perturbată pe fondul restricţiilor de circulaţie, copiii au întâmpinat dificultăţi în a comunica cu părintele nerezident, atunci când părinţii sunt separaţi în fapt/în drept, motiv pentru care apare dorul de mamă/tată, iar în unele cazuri putem vorbi despre sentimentul de abandon.

Trăim o realitate greu de înţeles şi foarte dificil de gestionat. Copiii reprezintă una dintre principalele victime ale pandemiei, în contextul în care lipsa de resurse i-a izolat şi le-a afectat nu numai relaţiile cu ceilalţi, dar şi sănătatea mintală.

Bibliografie:

1. Repere metodologice privind consolidarea achiziţiilor din anul şcolar 2019-2020 şi proiectareaactivitaţilor didactice la disciplina Educaţie fizica şi sport pentru anul şcolar 2020-2021; Ministerul Educaţiei şi Cercetării; Editura Didactică şi Pedagogică S.A.
2.www.edu.ro/sites/default/files/Ordin%20comun%20MS%20%20MEC_31%20august_2020.pdf

„ Descurcă povestea”
Proiect de lecţie integrată E.R.R.

Profesor învățământ primar Maier Nicoleta
Liceul de Informatică ”Tiberiu Popoviciu”

Procesul de activizare educațională este înţeles ca o acţiune de educare şi instruire, de dezvoltare a personalităţii elevului prin stimulare şi dirijare metodică a activităţii, trezirea interesului pentru cunoaştere şi acţiune, exercitarea simţurilor, a inteligenţei şi a celorlalte funcţii psihice prin activitate proprie, cultivarea atitudinii de cercetare, a capacităţii de dobândire a cunoştinţelor prin descoperire proprie, formarea capacităţii de orientare autonomă în problemele ridicate de practică, prin participare la organizarea, conducerea şi efectuarea muncii în şcoală şi a activităţilor extraşcolare.

Putem preda orice copilului de ciclu primar, dar nu din postura unui transmiţător de mesaje, ci din postura unui partener mai mare care îi propune jocuri interesante. Aşa pot fi văzute metodele interactive-ca nişte jocuri, ca nişte provocări. Să ne gândim puţin la stilul tradiţional de predare: ştim pe de rost cum trebuie predată o lecţie de matematică, de comunicare în limba română, aceleaşi teme plictisitoare, aceleaşi metode. Dar noul curriculum ne-a dat libertatea de a ne alege temele, metodele, de a ne gestiona timpul. Organizarea lecțiilor utilizând strategii didactice activizante este foarte potrivită pentru un învățământ de calitate, învățarea fiind adaptată specificului activității școlare și particularităților de vârstă și individuală a elevilor.

Una din aceste metodele activ-participative este Metoda E.R.R. (Evocare-Realizarea sensului-Reflecție).

EVOCAREA: În această primă fază se realizează mai multe activităţi cognitive importante. Întâi, elevii sunt implicaţi activ în încercarea de a-şi aminti ce ştiu despre un anumit subiect. Aceasta îi obligă să-şi examineze propriile cunoştinţe şi să stabilească un punct de plecare bazat pe cunoştinţele proprii, la care se pot adăuga altele noi. Al doilea scop al fazei de evocare este de a-l activiza pe elev. Pentru ca înţelegerea critică, de durată, să aibă loc, elevii trebuie implicaţi activ în procesul de învăţare. Prin implicare activă se înţelege că elevii devin conştienţi de propria lor gândire şi îşi folosesc limbajul propriu. Al treilea scop al etapei de evocare, esenţial pentru menţinerea implicării active a elevului în învăţare, este stabilirea interesului pentru explorarea subiectului. Când există un scop, învăţarea devine mult mai eficientă. Fără interes susţinut, motivaţia pentru introducerea de noi informaţii este mult diminuată.

REALIZAREA SENSULUI: este faza în care cel care învaţă vine în contact cu noile informaţii sau idei. Sarcina esenţială a acestei etape este în primul rând de a menţine implicarea şi interesul stabilite în faza de evocare. Există strategii de predare-învăţare care pot fi folosite pentru a-i ajuta pe elevi să rămână implicaţi. Cei care învaţă în mod eficient îşi monitorizează înţelegerea când întâlnesc informaţii noi. Ei corelează noul cu ceea ce le este cunoscut pentru a ajunge la o înţelegere.

REFLECŢIA: În această etapă elevii îşi consolidează cunoştinţele noi, exprimând în propriile lor cuvinte ideile şi informaţiile întâlnite. În această etapă se generează un schimb de idei între elevi, prin care să le dezvoltăm vocabularul şi capacitatea de exprimare. Permiţând discuţiile în etapa de reflecţie, elevii se confruntă cu o varietate de modele de gândire

Lecția propusă se desfășoară la **Comunicare în limba română**, clasa I, aria curriculară Limbă și comunicare, iar domeniile integrate sunt: Limbă şi comunicare, Dezvoltare personală, Matematică şi explorarea mediului. Titlul lecției este ”Descurcă povestea”.

Scopul lecţiei este verificarea cunoştinţelor elevilor despre personajele animale din poveşti ;

Obiective operaţionale:

CLR :- Să recunoască animalele din imagini şi să le denumească ;

-să alcătuiască propoziţii simple şi dezvoltate, eleborând planul poveştii «Căsuţa din oală», pe baza unui suport intuitiv ;

-să se exprime clar, logic, fluent, utilizând formele specifice povestitorului şi dialogului ;

-să utilizeze expresii frumoase, care să trimită idei şi sentintimente ;

-să interpreteze rolul diferitelor animale, reproducând versul- cheie ce descrie personajul.

DP : - să participe activ la activitatea de învăţare în grup ;

-să-şi exprime propriile opinii, sentimente şi atitudini ;

-să formeze cu încredere şi cu implicare hora prieteniei, asemenea animalelor care au format o familie în căsuţa găsită ;

MEM : -să grupeze animalele după diferite criterii (blană, mărime, copite) ;

-să numere în limitele 1-10 şi să înveţe corect numeralul ordinal (primul-ultimul) ;

-să identifice schimbările apărute în şirul animalelor.

Condiţii prealabile : elevii au fost familiarizaţi cu conţinutul poveştii « Căsuţa din oală » ; ei cunosc animalele sălbatice şi modul lor de viaţă.

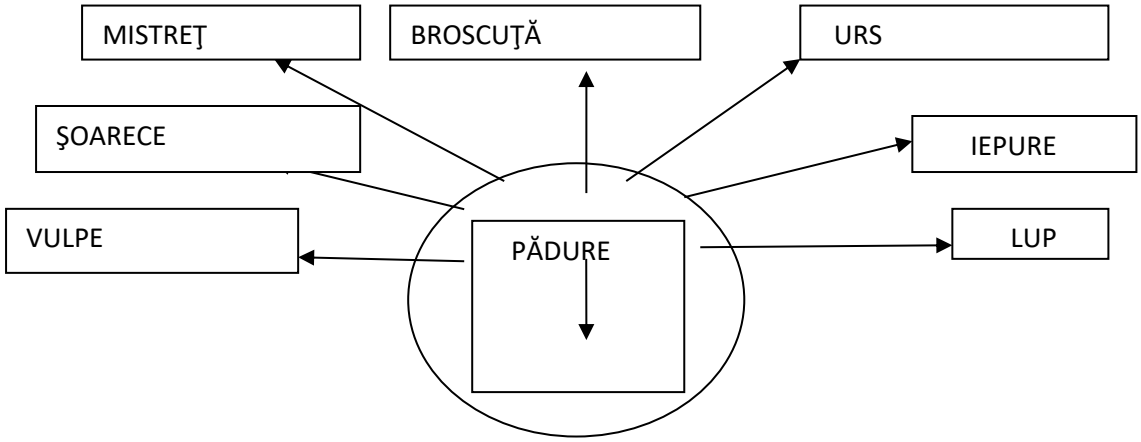
Evaluarea : fişe de lucru

Resurse materiale : personajele poveştii sub formă de siluete, machetă « pădurea »- cadru natural, oala din pădure, carioca, fişe de lucru.

Metode : ciorchinele, repovestirea, cubul, conversaţia euristică, Diagrama Venn.

DESCRIEREA PROIECTULUI

Evocarea : prezint elevilor o machetă care ilustrează cadrul natural şi cer să completeze acest cadru cu animalele care pot trăi în pădure (Metoda ciorchinelui)

Aşez pe macheta care ilustrează pădurea, sub formă de surpriză, o oală răsturnată.

- Cu ce seamănă această oală ? (cu o căsuţă)

Cer elevilor să denumească povestea în care se vorbeşte despre ”|o oală mare care ţine loc de casă minunată”. Copiii vor fi solicitaţi să aleagă din « pădure » numai animalele care sunt prezente în povestea ”Căsuţa din oală”.

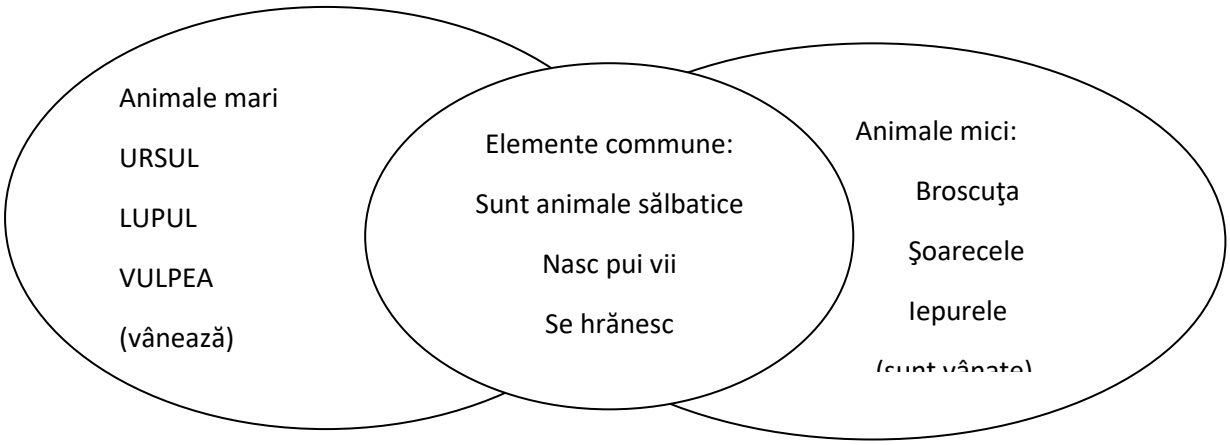
Realizarea sensului : metoda povestirii şi metoda cubului:

Un elev repovesteşte primul fragment din poveste, fragment care aduce primul personaj (şoricelul). Învăţătoarea este cea care fragmentează povestirea elevului prin semnalul « Stop ». Un alt elev caută silueta şoricelului şi o aplică pe cadran, lângă oală. Grupul de elevi care are sarcina *descrierii* îşi desemnează un reprezentant care descrie personajul. Grupul care are sarcina de a *analiza*, trebuie să recite versurile cheie care caracterizează personajul. Alt

grup trebuie *să asocieze* personajului diferite însuşiri sau onomatopee, să evidenţieze analogii între personaje sau întâmplări. Grupa ce trebuie să *aplice*, va desena fiecare personaj al poveştii, pe parcursul povestirii.

Procedeul se repetă, până ce toate animalele din poveste îşi fac apariţia în scenă După ce se termină de povestit şi de aşezat animalele în jurul oalei, elevii sunt solicitaţi să indice ordinea intrării lor în căsuţă (numeralul ordinal). Cer elevilor să închidă ochii, iar eu modific locul animalelor în şirul format. Elevii vor observa schimbarea , o vor indica şi o vor exprima tot prin numeral ordinal.

După descriere, analiză, asociere şi aplicare, elevii sunt solicitaţi să *compare* : să grupeze animalele din poveste după anumite criterii : mărime, cu blană sau fără blană, cu copite sau cu gheare. (prin metoda Diagrama Venn).

În mod similar se întocmesc şi diagramele Venn pentru celelalte criterii.

Reflecţie (metoda cubului - argumentare)

Cer elevilor să reflecteze asupra situaţiei în care animalele din căsuţă au fost solicitate de vulpe şi lup să fie primite în căsuţa lor.

- De ce credeţi că le-a fost greu să accepte propunerea lor? Animalele mici şi neajutorate au dat dovadă de o prietenie adevărată şi de bună înţelegere. Toate aceste animale s-au simţit ca într-o familie, unde le-a fost cald şi bine, chiar dacă erau atât de diferite. La fel şi noi putem fi prieteni, să ne dăm mâinile şi să ne prindem într-o horă. Se dansează hora prieteniei pe o melodie ritmică.

Extensie : Elevii vor fi anunţaţi că într-o oră de arte vizuale şi abilităţi practice vor confecţiona nişte măşti de animale, vor repeta rolurile specifice animalelor cu care se identifică, iar în cursul săptămânii vor realiza o dramatizare.

Bibliografie:

1. Bocoș, M., (2003), *Instruirea interactivă, repere axiologice și metodologice*, Editura Polirom, Iași;
2. Cerghit, I., (2006), *Metode de învăţământ, Ediţia a IV-a revizuită şi adăugită*, Editura Polirom, Iaşi;
3. Molan, V., (2010), *Didactica disciplinei – Limba şi literatura română în învăţământul primar*, Editura Miniped, Bucureşti

DEZBATEREA - modalitate de stimulare a comunicării și a creativității

VIDA ANGELICA
Liceul Teoretic „Traian Vuia” Făget Timiș

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea și realizarea unei activități educaționale, se pune accent pe felul cum se desfășoară aceasta și implică probleme organizatorice, procedurale și materiale.

O metodă tradițională poate evolua spre modernitate. Fiecare ființă umană se naște cu un potențial de a comunica pe care și-l dezvoltă și perfecționează de-a lungul întregii vieți. Avându-i în vedere potențialul pentru dezvoltarea ființei umane, comunicarea structurată în diferite forme este folosită în numeroase contexte de învățare formală și nonformală. Una dintre metodele de educație nonformală care face din plin apel la comunicare, cu toate formele ei de manifestare, este **dezbaterea** (Debate). Aflată la intersecția verbalului cu nonverbalul și paraverbalul, dezbaterea își derivă importanța din dezvoltarea cognitivă, emoțională, și relațională. Având în vedere complexitatea și potențialul dezbaterii, ea a fost definită, conceptualizată și utilizată ca metodă de educație nonformală.

Metoda dezbaterii este una dintre metodele moderne de învățare. Dezvoltă abilitățile de comunicare, promovează curajul, siguranța de sine și încrederea în forțele proprii, capacitatea de a lucra în echipă, de a prezenta toleranță față de punctele de vedere diferit exprimate.

Tema dezbaterii este ***Chirița de ieri, Chirița de astăzi: Cucoana Chirița rămâne doar un tip caracteristic vremii sale sau este un personaj (încă) actual?,*** aplicată la o clasă de a XI-a.

Ca preambul al dezbaterii, elevilor li se va vorbi despre importanța secolului al XIX-lea în făurirea României moderne, un secol dominat de schimbări în plan istoric și cultural. Documentându-se, studiind, elevii sunt acum familiarizați cu tema, astfel încât dezbaterea se vrea a fi un al doilea imbold spre lectură, studiu și aprofundare. În continuare, va fi prezentat un posibil scenariu didactic.

Scenariul didactic

I. Moment organizatoric (2’)

- se asigură liniștea în clasă și cele necesare desfășurării activității;
- se face prezența și se notează elevii absenți.

II. Captarea atenției (12’)

O parte din elevi vor transpune scenic o secvență din opera lui Vasile Alecsandri și o altă secvență realizată de ei, cu alte personaje imaginate: Chiriţoaia, Gigi-băiatul Chiriței, Miss Christine-profesoara de lb. engleză a lui Gigi, Sophie-prietena Chiriței. Aici, elevii au ales să se costumeze adecvat, în funcție de personajul interpretat.

III. Enunțarea temei și a obiectivelor (1’)

Profesorul anunță tema dezbaterii: **Cucoana Chirița rămâne doar un tip caracteristic vremii sale sau este un personaj (încă) actual?**

IV. Prezentarea conținutului nou (2’)

Sunt anunțate cele două echipe participante: una afirmatoare, care reprezintă epoca lui Vasile Alecsandri, având ca personaj reprezentativ Chirița și cealaltă echipă, opozantă, care reprezintă secolul nostru (societatea actuală) și care vor ilustra trăsăturile definitorii pentru această perioadă. Va fi prezentată și echipa de evaluatori.

În cadrul fiecărei echipe se va stabili ordinea vorbitorilor.

V. Dirijarea învățării (30’)

Primul vorbitor va realiza o definire a termenilor-cheie: *personaj reprezentativ,* respectiv *trăsăturile caracteristice ale secolului al XIX-lea:* adoptarea alfabetului latin, pătrunderea neologismelor, mentalități și obiceiuri noi, dezvoltarea presei, a teatrului, iar în plan istoric: Revoluția de la 1848, Războiul de Independență, Unirea principatelor și în plan literar: activitatea unor scriitori: Mihail Kogălniceanu, Titu Maiorescu, Vasile Alecsandri, Andrei Mureșanu. De asemenea, se va insista pe ideea că într-o societate aflată în tranziție coexistă forme hibride ale civilizației, pe contrastul dintre ideea de schimbare, de adaptare la nou și mijloacele utilizate creându-se astfel situații comice. Un personaj reprezentativ creat de Alecsandri rămâne Chirița și îi va fi evidențiat statutul său (cine este, cu ce se ocupă, ce dorea să ajungă și de ce), respectiv trăsăturile caracteristice și intenția autorului în crearea acestui tip de personaj. Chirița are o inocență a ei care o face acceptabilă. Ea nu este un „monstru” al parvenitismului, având slăbiciuni pe care celelalte personaje i le speculează la momentul oportun. Prin ascensiunea lui Grigore Bârzoi, Chirița urmărește satisfacerea propriei vanități, dar desprinderea ei de tradițiile târgului moldovenesc are un temei și un suport moral. Educația în familie nu se face pe apucate, ci prin angajarea unui profesor francez cu cele mai alese maniere. Cu toate acestea, Chirița este un personaj viabil, dar ridicol, care prezintă societatea de atunci.

Primul vorbitor al opoziției subliniază faptul că personajul Chirița nu este specific doar epocii autorului său, ci este unul actual, fiind luate în calcul tendințele de progres ale acesteia, dorința de parvenire, de snobism și de incultură similare cu ale multor „personaje” din societatea contemporană. Vor fi date exemple în acest sens ..., insistând pe similitudinile existente; de asemenea, anumite trăsături, precum dorința de parvenire a existat dintotdeauna, fiind date exemple atât din literatura română și universală, cât și din viața de zi cu zi.

Al doilea vorbitor va sublinia intenția clară a autorului, aceea de a surprinde contrastul dintre aparență și esență și moravurile unei epoci în tranziție: falsa cultură, imitarea cu orice preț a modei, snobismul, negarea tradiției, (exemple); Ideea de schimbare într-o societate poate fi ușor sesizată prin adaptarea stângace la influențe, așa cum se întâmplă și în cazul Chiriței a cărei deschidere spre noua modă contrastează cu conservatorismul soțului ei; vor fi aduse exemple despre receptivitatea femeilor la noutățile civilizației occidentale din notele de călătorie a unor străini, reunite în cartea lui Neagu Djuvara, România, între Orient și Occident. Alecsandri creează dimensiunea comică a societății românești într-o perioadă când formele fără fond se insinuează treptat, uneori păgubitor, când spoiala înlocuiește autenticitatea.

Al doilea vorbitor al opoziției subliniază similitudinea celor două epoci, idei cu privire la dorințele cetățenilor de a fi în pas cu moda, de a imita modelele străine doar în aparență și de aici ridicolul situației: realizarea unui profil al Chiriței lui Alecsandri: fumează pentru că este la modă, merge la Paris pentru a-și cumpăra haine, nu pentru a vizita muzee, îi angajează dascăl particular copilului ei, Guliță pentru a-l învăța limba franceză, este convinsă că mănâncă sănătos, ține dietă și face mișcare, schimbă meniul tradițional și orele de servire a mesei, schimbă vestimentația ei și a altor membri ai familiei pentru că așa a văzut în saloanele franțuzești fără să țină cont că nu i se potrivește, face echitație, folosește jargonul; Chirița actuală este ahtiată după bani, avere, conturi în bancă, preocupată de aspectul fizic, dornică de a socializa (folosind diverse rețele de socializare), mediocră, ușuratică, materialistă devenind ridicolă prin contrastul dintre aparență și esență. Tentativele de snobism, demagogia și ipocrizia sunt aspecte comportamentale cu implicații sociale, satirizate de dramaturg prin intermediul comicului de limbaj, de situații, de caracter și de moravuri. În consecință, personajul lui Alecsandri este încă actual, ilustrând trăsăturile unei epoci dominată de incertitudini, de schimbări.

Al treilea vorbitor susține ideea că personajul creat de Alecsandri este emblematic pentru societatea pe care o reprezintă și pentru aspectul moralizator, așa cum a fost de altfel intenția autorului. De asemenea, susține ideea că teatrul are capacitatea de a produce emoții, de a sensibiliza și de a elimina pentru moment interesele individuale și relele acestei lumi, este o modalitatea de îndreptarea a defectelor. Susține convingerea autorului despre succesul operei și al personajului

creat în ciclul Chiriței, inspirat din realitatea vremii (insistă pe rolul moralizator al artei, funcția cathartică a acesteia și pe ideea că produsul artistic are efect asupra sensibilității umane, purifică sufletește). Așadar, Chirița este un personaj semnificativ pentru epoca pe care o reprezintă, reunind însușirile specifice oricărui individ din epoca sa

Al treilea vorbitor al opoziției vorbește despre rolul artei și despre actul lecturii în viața unui individ, dar și de lipsa de interes a unor tineri în ceea ce privește lectura și cultura, în general. Dacă scriitorii pașoptiști proveneau din clasele de sus ale societății, au fost educați în Apus și au dorit o sincronizare a literaturii române cu cea europeană, chiar dacă, la început, a fost una mimetică, ei s-au preocupat de renașterea culturii românești prin înființarea de societăți culturale și științifice, prin mișcările de culturalizare a maselor. Și în zilele noastre sunt destui tineri preocupați de actul culturii, însă demersurile lor trebuie încurajate pentru că există riscul să-i pierdem înainte de a dovedi ce știu cu adevărat. Omul, dacă nu are stabilitate economică, nu e liniștit din punct de vedere financiar, nu poate să-și asigure un trai decent, devine vulnerabil. Considerăm că o reorganizare a sistemului de valori ar putea rezolva această situație.

Discursul sumativ al opoziției va evidenția ideea că în fiecare epocă oamenii au fost vulnerabili în fața banilor și a receptivității la nou. Adaptarea a dat naștere la tot felul de situații comice, care au constituit sursă de inspirație pentru scriitori, dramaturgi, care potrivit sensibilității lor ni le-au transmis și nouă. Chirița rămâne un personaj actual, prin tendințele sale progresiste regăsite în vremurile actuale, ținând pas cu tehnologia și cu pseudovalorile epocii.

Discursul sumativ al echipei afirmatoare se va axa pe dorința autorului ei de a crea un personaj memorabil care să surprindă într-o manieră comică moravurile epocii. Alecsandri rămâne un reprezentat de seamă al epocii sale, care a ilustrat trăsăturile acesteia într-o manieră artistică, iar actualitatea personajului o ignorăm date fiind condițiile de-acum și alteritatea preocupărilor... Ea se plasează bine în acest joc al ascensiunii sociale, având „mofturi” care dau sens vieții. Chirița e o cochetă bătrână și, totodată. o mamă bună, o burgheză cu dor de parvenire, dar și o inteligență deschisă pentru ideea de progres (George Călinescu). Celelalte personaje sunt eclipsate de prezența ei, având, însă, specificul și originalul fiecare în parte.

Pe parcursul dezbaterii, cele două echipe pot avea intervenții pentru a adresa întrebări scurte care să clarifice anumite aspecte, intervenind cu noi probleme în legătura cu tema dezbaterii.

VI. FEED-BACKUL (2’)

La final, echipa de evaluatori va anunța echipa câștigătoare, conform unei grile de evaluare.

GRILĂ DE EVALUARE:

Criterii: Foarte bine (40-60 de puncte), bine (20-40 de puncte), slab (0-20 de puncte)

- Folosește bibliografia minimă obligatorie, dezvoltă tema propusă, aduce argumente convingătoare în sprijinul temei, fixează principalele idei pe care urmează să le prezinte, argumentează cele prezentate, urmărește atent intervențiile colegilor, se implică în discuții la momentul potrivit, compară și evaluează diferite puncte de vedere exprimate în legătură cu tema dată, respectă ideile și părerile celorlalți, chiar dacă nu coincid cu ale lui.

Bibliografie:

1. Emanuela Ilie, *Didactica literaturii române*, Editura Polirom Iași, 2008.

Învățământul românesc de la tradițional la modern

Albu Dalia Mihaiela
Colegiul Economic “Economic Emanuil Gojdu” Hunedoara

Activitatea instructiv-educativă se desfășoară în baza unor finalități, este pusă în practică prin intermediul unui sistem de metode și procedee, iar rezultatele sunt verificate și evaluate prin strategii specifice. Elevii reprezintă particularități psihoindividuale astfel încât se impune utilizarea unei game cât mai ample de metode de predare care să le valorifice potențialul. Semnificația metodelor depinde în cea mai mare măsură de utilizator și de contextul în care este folosită. Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea și realizarea unei activități educaționale,se pune accent pe felul în care se desfășoară activitatea și bineînțeles pe problemele organizatorice,materiale și procedurale, adică pe "tehnologia didactică ".

Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaționale, constituie metoda didactică, adică drumul ce urmează a fi parcurs. Metoda este selectată de cadrul didactic și este pusă în aplicare în lecții sau activități extrașcolare cu ajutorul elevilor și în beneficiul acestora. În toate cazurile presupune o colaborare între profesor și elev. Când se alege o metodă ținem seama de finalitățile educației, de conținutul procesului instructiv, de particularitățile de vârstă,de natura mijloacelor de învățământ, dar foarte important, de experiența și competența cadrului didactic. Astfel, o metodă tradițională poate evolua spre modernitate, în măsura în care secvențele procedurale îngăduie restructurări inedite și în aplicare se descoperă metode cu totul noi. Dar,poate fi și invers, când în unele metode moderne surprindem secvențe tradiționale deja cunoscute și aplicate.

Metodele didactice tradiționale pun accentul pe însușirea conținutului vizând latura informativă a educatiei. Sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului.

Ca metodele tradiționale amintim: comunicarea, demonstrația, conversația, observarea sistematică și independentă, metoda exercițiului, metoda euristică, metoda catehetică...

Sunt orientate spre produsul final, evaluarea fiind de fapt o reproducere a cunoștințelor. • Stimulează competiția și au un caracter formal;

- Stimulează motivația extrinsecă pentru învățare;

Cele moderne acordă prioritate dezvoltării personalității elevilor, vizând latura formativă a educației.

- Sunt centrate pe activitatea de învățare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educațional;
- Sunt centrate pe învățarea prin descoperire și orientate spre progres;
- Sunt flexibile, încurajează învățarea prin cooperare și asociația de autoevaluare la elevi, evaluarea fiind una formativă;
- Relația profesor-elev este democratică și se bazează pe respect și.

Ca metode moderne amintim: învățarea prin cooperare, metoda RAI, metoda Ciorchinelui, metoda cubului(compară, asociază, analizează, aplică, analizează), metoda asaltului de idei, turul galeriei, metoda Sinelg, metoda Pălăriilor colorate.

Deci putem sublinia că didactica tradițională se bazează pe informație și transmiterea învățăturii, iar didactica moderna se bazează mai mult pe procesarea și înțelegerea informației.

Conceptul de dezvoltare vine odată cu trecerea în timp,iar în învățământul românesc metoda tradițională reprezintă o structură de bază, iar cele moderne un adaos pe lângă acestea

Strategiile didactice interactive care au la bază desfășurarea învățării prin cooperare,oferă elevilor ocazia de a-și concretiza nevoia de a lucra împreună, într-un climat favorabil,colegial, de sprijin reciproc. Lucrul în echipă acoperă lipsurile învățării individuale, cooperarea asigurând o relație deschisă între parteneri, dezvoltând atitudini și comportamente bazate pe încredere.

Învățarea prin cooperare solicită efort intelectual și practic atât din partea elevului, cât și a profesorului care coordonează bunul mers al activității, ținând cont de următoarele competențe: energizantă, empatică, ludică, organizatorică, interrelațională, științifică, psihopedagică, managerială. În organizarea învățării prin cooperare, profesorul devine un coparticipant, alături de elev,la activitățile desfășurate. El însoțește elevul pe drumul către cunoaștere. Astfel profesorul devine acea persoană care dăruiește cu iubire din cunoașterea sa, astfel încât sufletul celui aflat în formare să o primească ca pe ceva firesc, de care are nevoie spre desăvârșire.

Bibliografie

1. Cerghit, Ioan, Perfecționarea lecției în școală modernă, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1983
2. Cociș, Constantin, Psihopedagogie pentru examenele de definitivare, gradele didactice , Editura Polirom, Iași, 2005
3. Petty, G, Profesorul azi. Metode Moderne de predare. Atelier Didactic. București, 2007

„Învățământul românesc de la modelul tradițional la modelul inovativ”

Mihaela Rotariu
Colegiul Național de Informatică, Piatra Neamț

Sistemul de învățământ din secolul XXI s-a concentrat pe inovare ca instrument care reînnoiește educația tradițională. Nevoia de îmbunătățire a calității în curriculum și dorința de a produce elevi cu abilități de competență, au făcut din inovație accentul central în contextul educațional. Prin urmare, culturile școlare care vin în sprijinirea inovației ar trebui dezvoltată și încurajată pe scară largă. Cu toate acestea, studiile asupra culturilor inovației în cadrul contextului educațional este încă limitat. De asemenea, cercetătorii nu au convenit încă asupra caracteristicilor universal agreate, ale inovației, culturi în cadrul educației. Astfel, această revizuire sistematică a literaturii a fost efectuată pentru a identifica normele, credințe, valori, obiceiuri și comportamente împărtășite în culturile inovației educaționale. Dintr-un total de 156 de studii analizate, cele mai relevante au fost culturile organizaționale, norme socioculturale și culturile naționale. Șapte studii discutate au implicat culturi organizaționale, în timp ce 20 de studii s-au concentrat pe culturi socioculturale. Doar un studiu a explorat culturile naționale. Din aceste constatări, majoritatea studiilor privind cultura inovației în educație au folosit metode calitative pentru a colecta date. Cu toate acestea, s-a demonstrat că utilizarea abordărilor cantitative și cu metode mixte este aplicabilă în studii asupra culturii și culegerea de date relevante.Aceasta avalanșă de resurse gratuite reprezintă o altă caracteristică a învățământului modern, posibilitatea de a învăța este deci mult mai largă și are multe opțiuni. Dacă nu mergi la un curs, găsești cursul pe internet sau într-o carte pe care probabil o vei găsi in format reebok, deci accesul la informație este foarte ușor pe când sistemul tradițional presupunea să te duci la bibliotecă, să cauți o carte pe care o parcurgeai acolo sau o luai acasă. O altă diferență importantă este metoda de predare a profesorilor precum și cerințele acestora ce țin de mentalitatea răspândită prin sistemul de învățământ.

De asemenea, învățământul tradițional urmărea în principiu partea teoretică a materiilor, pe când, cel modern urmărește aplicabilitatea teoriei în lucruri practice. Există laboratoare și tot felul de activități practice în care elevul își poate dezvolta atât cunoștințele teoretice cât și creativitatea, abilitatea.Există cercuri extrașcolare în diferite domenii unde cei interesați se pot înscrie, există voluntariate la care putem aplica în vederea acumulării unor experiențe relevante. O altă diferență remarcabilă este modelul pe care vrea să-l formeze fiecare sistem de învățământ; cel tradițional urmărea lucrul și reușita individuală care era cea evaluată în timp ce sistemul modern se axează pe activitatea colectivă nu activitatea proprie contează ci modul și capacitatea de a lucra într-un grup.

Metodologia didactică actuală este orientată către implicarea activă şi conştientă a elevilor în procesul propriei formări şi stimularea creativităţii acestora. În acest context, prefacerile pe care le cunosc metodele de învăţământ cunosc câteva direcţii definitorii. Relaţia dinamică-deschisă constă în raporturi, în schimbare ce se stabilesc între diferitele metode. Diversitatea metodelor este impusă de complexitatea procesului de învăţare, fiecare metodă trebuie să fie aleasă în funcţie de registrul căruia i se raportează. Amplificarea caracterului formativ al metodelor presupune punerea accentului pe relaţiile sociale pe care le are elevul în procesul de culturalizare şi formare a personalităţii. Reevaluarea permanentă a metodelor tradiţionale vizează adaptarea lor în funcţie de necesităţi şi raportarea lor la evoluţia ştiinţei. Principala metodă de educare a gândirii în învăţământul tradiţional o constituie expunerea profesorului, completată cu studiul individual al elevului. Această metodă a fost criticată, susţinându-se că ea nu favorizează legătura cu practica.

Lipsa de legătură cu realitatea vine de la atitudinea elevilor: ei asistă pasiv la expunere, pe care ştiu că trebuie să o repete. Cealaltă metodă tradiţională, convorbirea cu întreaga clasă, antrenează mai mult participarea elevilor, dar elevii

sunt ghidaţi, nu ştiu ce se urmăreşte. Aşadar, forma clasică a învăţământului dezvoltă puţin gândirea elevilor. Pentru ca învăţarea prin cooperare să se bucure de un real succes, se impune respectarea unor reguli. Literatura de specialitate relevă faptul că, pentru ca elevii să fie dispuşi să lucreze în echipă, se impune respectarea a două condiţii: asigurarea unui climat pozitiv în clasă; formularea unor explicaţii complete şi corecte asupra sarcinii de lucru, astfel încât aceasta să fie înțeleasă de toată lumea. Prin metodele moderne, se încurajează participarea elevilor, inițiativa și creativitatea.

Din toate cele menționate, rezultă faptul că profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un proces didactic de calitate.

Bibliografie:

1. Dumitru, I., Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara, 2001.
2. Guţu, V., Dezvoltarea şi implementarea curriculumului în învăţământul gimnazial: cadru conceptual, Grupul Editorial Litera, Chişinău, 1999.
3. Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001.
4. Marcu V., Filimon L., Psihopedagogie pentru formarea profesorilor, Editura Universităţii din Oradea, 2003.
5. Voicu-Popescu, Corina. Strategii didactice: definiții, delimitări conceptuale. În: EDICT- Revista educației, nr. 12/2017.

DEZVOLTAREA COMPORTAMENTULUI PROSOCIAL LA COPIII DE VÂRSTĂ PREȘCOLARĂ

Prof. înv. preșc. Chiriță Oana
Grădinița cu program prelungit nr. 28, Ploiești

Comportamentul prosocial este definit în lucrările de circulație internațională oarecum diferit. Așa cum afirmă Chelcea (2006, p.67), unii autori de referință preferă să folosească termenii de „altruism”, „comportament de ajutorare” sau „acțiune socială pozitivă” în locul celui de „comportament prosocial” sau alături de acesta.

Comportamentul prosocial este un comportament care se poate învăța. Cu cât ne expunem mai mult la modele prosociale, cu atât crește posibilitatea de acordare a ajutorului altor persoane.

Rolul părinților în orientarea comportamentului prosocial are o importanță deteminantă, întrucât aceștia sunt primii care ar trebui să le transmită copiilor valori, să le ofere exemple și sprijin. Părinții pot direcționa copiii spre acțiunile prosociale prin valorile pe care le transmit. Părinții care utilizează proceduri inductive și discută despre influența acțiunilor copiilor asupra altora dezvoltă la aceștia o judecată morală mult mai matură față de copiii cu părinți care folosesc alte stiluri de disciplinare (Hoffman, 1975). S-a observat că persoanele care au demonstrat comportamente de altruism neobișnuit de înalte, și-au însușit de la părinți, dar și de la alți adulți cu care au intrat în contact în perioada copilăriei, valorile respectului, generozității și grijii pentru oameni sub toate aspectele.

Influența educației părinților determină apariția comportamentelor prosociale. Aceștia transmit valorile nu numai verbal, ci mai ales prin puterea exemplului. S-a constatat că șansele copiilor de a ajuta sau de a împărți cu alți copii sau persoane sunt mai mari atunci când au văzut la alte persoane manifestări comportamentale prosociale. Copiii au tendința să imite adulții cu care au o relație pozitivă.

Pentru a evidenția comportamentul prosocial unii psihologi au căutat să utilizeze puterea exemplului în anumite contexte. Astfel, au încercat includerea unei tematici morale și a unor mesaje prosociale în emisiunile TV educaționale pentru cei mici. În urma unei analize pe un eșantion de 5000 de copii a rezultat că emisiunile televizate care urmăresc dezvoltarea comportamentelor prosociale au rezultate prosociale slabe dacă nu sunt completate cu diverse activități suplimentare, cum sunt jocurile și convorbirile ghidate, lecțiile, cu scopul de a fixa și întări conținuturile emisiunilor (Harvood, 2010).

De altfel, s-a constatat că atunci când un comportamentul prosocial al preșcolarilor este întărit, există mai multe șanse ca acesta să se manifeste mai des. Atât laudele cât și recompensele pentru comportamentele altruiste au efecte pozitive asupra copiilor, încurajând la producerea acestora. Lauda stimulează producerea actelor altruiste mai ales atunci când accentuează faptul că un copil este o persoană darnică și de ajutor.

S-au realizat mai multe cercetări în care s-a urmărit reacția copiilor de vârstă preșcolară în cadrul unor contexte naturale și s-a constatat că aceștia au de cele mai multe ori reacții pozitive față de comportamentele altruiste cum ar fi: un zâmbet, un gest frumos sau mulțumirea adresată copilului. Bineînțeles, exemplul părinților dat de implicarea în activitățile comunității reprezintă fundamentul pentru implicarea și determinarea comportamentului prosocial al copiilor.

Prin urmare, exemplul părinților dat de implicarea în activitățile comunității reprezintă fundamentul pentru implicarea și determinarea comportamentului prosocial al copiilor.

Bibliografie

1. Chelcea, Septimiu (coord.), Ivan, Loredana, Jderu, Gabriel, Moldoveanu, Andreea. (2006). *Psihosociologie-teorie și aplicații*. Bucureşti, Editura Economică;
2. Harwood Robin, Scott A. Miller, Ross Vasta (2010), *Psihologia copilului* Iași, Editura Polirom;
3. Hoffman, M.L. (1975), *Altruistic behavior and the parent-child relationship*, Journal of Personality and Social Psychology, 31, p. 937-943;

MODELUL CLASIC ŞI MODERN ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂŢĂMÂNT ROMÂNESC

PROF: NICU EMILIA MIHAELA
LICEUL TEHNOLOGIC AUTO, CRAIOVA

Metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă”.

Metoda este selectată de cadrul didactic şi este pusă în aplicare în lecţii sau activităţi extraşcolare cu ajutorul elevilor şi în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor şi elev, participarea lor la căutare de soluţii, la distingerea dintre adevăr şi eroare şi care, sub forma unor variante şi/sau procedee selecţionate, se foloseşte pentru asimilarea cunoştinţelor, a trăirilor valorice şi a stimulării spiritului creativ.

Când se alege o metodă, se ţine cont de finalităţile educaţiei, de conţinutul procesuluiinstructiv, de particularităţile de vârstă şi de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor şcolare, de natura mijloacelor de învățământ, de experienţa şi competenţa cadrului didactic.

O metodă se defineşte prin predominanţa unor caracteristici la un moment dat, caracteristici ce se pot metamorfoza astfel încât metoda să fie satisfăcătoare într-o clasă, complementară sau chiar contrară. Astfel, o metodă tradiţională poate evolua spre modernitate, în măsura în care secvenţele proceduale care le compun ingăduie restructurări inedite sau când circumstanţele de aplicare a acelei metode sunt cu totul noi. În unele metode moderne surprindem secvenţe destul de tradiţionale sau descoperim că variante ale acestei metode erau de mult cunoscute şi aplicate.Consider că fiecare metodă, şi nu mă refer doar la clasificarea în funţie de axa istorică, apare sub forma unor variante şi aspecte diferite, încât, in mod difuz, în cadrul unei metode, de exemplu cea clasică, se poate naşte treptat tendinţe către modernism. Ele apar şi se concretizează în variante metodologice compozite, prin difuziunea permanentă a unor trăsături şi prin articularea a două sau mai multe metode. O variantă de clasificare a metodelor educaţionale se poate pronunţa în jurul axei istorice: metode clasice, tradiţionale (modelul clasic) și metode moderne (modelul modern).

La rândul lui, cadrul didactic este pus în situația de a opta între continuarea demersului său educațional în mod conservator, folosind metodele tradiționale, ignorând tendințele de schimbare sau acceptarea provocării și implementarea în același timp a noilor tehnologii în activitatea sa didactică. În cadrul orelor de limba și literatura română, instrumentele TIC facilitează procesul de predare-învățare și uneori chiar și evaluare (chiar dacă ne gândim la simplele teste alcătuite cu ajutorul calculatorului,la imprimanta sau scannerul care ne ajută să multiplicăm materialele) ne oferă posibilitatea de a căuta, ne învață a colecta și procesa în mod corect informația și de a o folosi într-o manieră critică și sistematică. De asemenea se dezvoltă abilitatea de a folosi instrumente digitale pentru a produce, prezenta și înțelege singuri informaţii complexe; abilitatea de a accesa, căuta și folosi servicii bazate pe internet. Folosirea mijloacelor TIC sprijină dezvoltarea gândirii critice, a creativităţii și în același timp dezvoltă o atitudine critică și reflexivă față de informația disponibilă. În activitatea de dascăl, cu ajutorul unui calculator se pot elabora si redacta pe calculator planuri de lectii, schite, desene, scheme, fise de lucru individuale sau de grup, pentru elevi; aceste materiale, stocate sub forma de fișiere,pot fi periodic actualizate. De asemenea se pot utiliza facilități multimedia pentru a susține auditiv si vizual teoria (prezentări multimedia), se pot accesa informații de pe CD-uri, dischete, etc.

La ora de limba română, se poate favoriza utilizarea mesajelor instante, similare comunicării prin chat room prin care, elevii pot să comunice unii cu ceilalţi şi în afara clasei; primesc reacţii cu privire la produsele la care lucrează;

exersează comunicarea utilizând limbajul scris; se implică în discuţii interactive, la distanţă; lucrează împreună la un proiect, în timp real, în grupuri sau perechi; schimbă informaţii bazate pe text, documente şi alte resurse.

De asemenea, elevii pot consulta cărți on-line,materiale informative, pot selecta informația necesară (pot realiza fișe de lectură, fișe cu citate, aspecte critice, interpretări ale anumitor critici, autori). Pentru a exemplifica am ataşat în anexa de mai jos, fisele folosite în cadrul unei ore de limba și literatura română, în care am folosit mijloacele TIC.

În şcolile din România se practică într-o proporţie mai mare modelul tradiţional faţă de cel modern. Un studiul realizat, a presupus alcătuirea unui chestionar ce a fost aplicat (recent) pe un grup de 30 de studenţi de la Universitatea „Gh. Asachi” Iaşi, viitori profesori, având cunoştinţele de bază ale Pedagogiei. Studenţii de vârste diferite, facultăţi diferite, şi pregătire pedagogică la nivele diferite, au completat chestionarele primite în vederea realizării unei statistici satisfăcătoare. Având în vedere că, abia desprinşi de pe băncile şcolii , se pregătesc să profeseze meseria dascălilor lor, sunt puşi în situaţia să balanseze modelul clasic şi cel modern. Rezultatele cercetării au scos în evidenţă apropierea de modelul modern; de o comunicare mai profundă între elev şi profesor; de o educaţie bazată mai mult pe descoperire, cercetare; iniţiativa elevului atras cu pasiune de informaţiile primite. În mod sigur o metodologie de succes va implica împletirea celor două modele (clasic şi modern), având proporţii diferite între ele în funcţie de situaţia momentului, de colectiv şi bineînţeles de obiectivele educaţionale urmărite.

Elementul cheie în educaţie îl reprezintă elevul care trebuie să realizeze o serie de procese pentru a putea cunoaşte şi utiliza practic informaţiile însuşite. O învăţare eficientă presupune mai întâi înţelegerea faptelor, analizarea acestora, formularea unor idei pe baza cunoştinţelor dobândite ulterior, generalizarea şi abstractizarea lor. Profesorul nu mai este cel care ţine o prelegere în faţa elevilor ci e mediator şi îndrumător în activitatea de învăţare pe care aceştia o parcurg. Predarea se realizează prin utilizarea unor metode activ – participative care să solicite interesul,creativitatea,imaginaţia,implicarea şi participarea elevului,în scopul însuşirii unor cunoştinţe care să–i folosească.

BIBLIOGRAFIE:

- Albulescu, I; Albulescu, Mirela, 2000, Predarea şi învăţarea disciplinelor socioumane, Editura Polirom, Iaşi
- Bernat, Simona, 2003, Tehnica învățării eficiente, Presa Universitară clujeană, Cluj-Napoca
- Cerghit, I, 2006, Metode de învăţământ, , editura Polirom, Iaşi
- Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001
- Văideanu, G., 1986, Pedagogie- ghid pentru profesori, ed. Universităţii Al. I. Cuza, Iaşi

Tradițional și modern în învățământul românesc

Prof. Neag Daiana Cosmina
Liceul Teoretic ”Traian Vuia” Făget

Exigenţele vieţii contemporane au dus la intensificarea eforturilor de a asigura procesului de învăţământ un caracter cât mai raţional, prin determinarea precisă a obiectivelor instruirii, organizarea conţinuturilor în concordanţă cu principalele caracteristici şi tendinţe ale societăţii contemporane, stabilirea strategiilor de predare-învăţare în raport cu obiectivele vizate și conţinuturile stabilite, perfecţionarea acţiunilor de evaluare a rezultatelor şcolare.

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea şi realizarea unei activităţi educaţionale, se pune accent pe felul cum se desfăşoară aceasta şi implică probleme organizatorice, procedurale şi materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învăţământ, al strategiilor de organizare a activităţii de predare-învăţare, aflate în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conţinuturile transmise, formele de realizare a instruirii şi modalităţile de evaluare.

Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaţionale constituie *metoda didactiă.* Metoda este selectată de cadrul didactic şi este pusă în aplicare în lecţii sau activităţi extraşcolare cu ajutorul elevilor şi în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor şi elev, participarea lor la căutare de soluţii, la diferențierea adevărului de eroare şi care, sub forma unor variante şi procedee selecţionate, se foloseşte pentru asimilarea cunoştinţelor, a trăirilor valorice şi a stimulării spiritului creativ.

Metodele se compun din procedee de operare standardizate care pot fi selectate, combinate şi folosite în funcţie de nivelul şi interesele elevilor. Alegerea lor nu este aleatoare, ci trebuie să se subordoneze conţinutului, procesului instructiv, particularităţilor de vârstă şi psihice ale elevilor. Succesul aplicării unei metode de învăţare clasică sau modernă depinde de mijloacele de învăţământ, de competenţa şi de experienţa didactică a dascălului. Metodele didactice îndeplinesc funcţii cognitive, formativ-educative, instrumentale şi normative. Ele permit accesul la cunoaștere, contribuie la formarea deprinderilor intelectuale şi cognitive, facilitează atingerea obiectivelor educaţionale şi clarifică acţiunile care conduc la aceste rezultate.

Activizarea predării-învăţării presupune folosirea unor metode, tehnici şi procedee care să-i implice pe elevi în procesul de învăţare, urmărindu-se dezvoltarea gândirii, stimularea creativităţii, dezvoltarea interesului pentru învăţare, în sensul formării lor ca participanţi activi la procesul de educare.

Când se alege o metodă, se ţine cont de finalităţile educaţiei, de conţinutul procesului de instructiv, de particularităţile de vârstă şi de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor şcolare, de natura mijloacelor de învăţământ, de experienţa şi competenţa cadrului didactic.

Metodologia didactică formează un sistem coerent, realizat prin stratificarea şi corelarea mai multor metode, atât pe axa evoluției istorice, cât şi pe plan sincronic, metode care se corelează, se prelungesc unele în altele şi se completează reciproc. Metodele tradiționale, cu un lung istoric în instituția școlară, pot fi păstrate cu condiția reconsiderării și adaptării lor la exigențele învățământului modern. O metodă este considerată modernă în măsura în care cultivă însușirile fundamentale necesare omului de azi și mai ales de mâine: independență, spirit critic, gândire creatoare, aptitudini, atitudini exploratoare. O metodă care duce la promovarea originalității și creativității este o metodă modernă, chiar dacă este mult folosită.

Încadrarea unei metode într-o anumită clasă nu este definitivă, ci relativă. O metodă se defineşte prin predominanţa unor caracteristici la un moment dat, caracteristici ce se pot metamorfoza astfel încât metoda să fie satisfăcătoare într-o clasă complementară sau chiar contrară. Astfel, o metodă tradiţională poate evolua spre modernitate, în măsura în care secvenţele procedurale care le compun îngăduie restructurări inedite sau când circumstanţele de aplicare a acelei metode sunt cu totul noi. În unele metode moderne surprindem secvenţe destul de tradiţionale sau descoperim că variante ale acestei metode erau de mult cunoscute şi aplicate.

Modelul de realizare a învățării în învățământul tradițional presupune memorarea și reproducerea cât mai fidelă a cunoștințelor transmise de cadrul didactic , competiția între elevi cu scop de ierarhizare, activitatea individuală a elevilor. *Competiția* între elevi are numeroase avantaje: stimulează efortul și productivitatea individului, promovează norme și aspirații înalte, micșorează distanța între capacitate și realizări, pregătește elevii pentru viață. Trebuie însă amintite și limitele acesteia: generarea de conflicte şi comportamente agresive, interacţiune slabă între colegi, lipsă de comunicare, lipsa încrederii în ceilalţi, generarea egoismului, a anxietății. Dintre avantajele activității individuale putem enumera: cultivarea independenței elevilor și a responsabilității pentru ceea ce fac, desfășurarea ei sub forma realizării unor sarcini şcolare de către fiecare elev, independent de colegii săi , cu sau fără ajutor din partea cadrului didactic, urmărirea progresului elevilor prin propria lor activitate. *Activitatea individuală* prezintă și unele dezavantaje: gradul redus al interacțiunilor între elevi, independența scopurilor elevilor, slabă exploatare de către cadrul didactic a resurselor grupului, succesul sau eşecul unui elev nu îi afectează pe ceilalţi membri ai clasei, nu creează motivaţie deosebită pentru învăţare, nu ajută la formarea abilităţilor de comunicare.

Modelul de realizare a învățării în învățământul modern face apel la experiența proprie, promovează învățarea prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alții. *Activitatea pe grupe* prezintă avantajele: stimulează interacţiunea dintre elevi, generează sentimente de acceptare şi simpatie, încurajează comportamentele de facilitate a succesului celorlalţi, contribuie la creşterea stimei de sine, generează încredere în forţele proprii, produce diminuarea anxietăţii faţă de şcoală și intensificarea atitudinilor pozitive faţă de cadrele didactice. Nu trebuie neglijate nici limitele acestui tip de activitate: munca în grup, prin colaborare, nu pregăteşte elevii pentru viaţă, care este foarte competitivă, metodele activ-participative aplicate în activitatea pe grup sunt mari consumatoare de timp şi necesită experienţă din partea cadrului didactic, elevilor le trebuie timp ca să se familiarizeze cu acest nou tip de învăţare, e nevoie de eforturi şi încurajări repetate pentru a-i convinge că se aşteaptă altceva de la ei.

Activitatea ***cadrului didactic în învățământul tradițional*** asigură însuşirea temeinică şi sistematică a cunoştinţelor predate, însă limitează foarte mult activitatea elevilor, lasă puţin timp de iniţiativă elevilor, manifestat de regulă prin întrebări generatoare de explicaţii, elevii se află într-un raport de dependenţă faţă de profesor, care se consideră singurul „expert’’într-o problemă, deţine adevărul (absolut), ştie ce este adevărat sau fals, corect sau incorect, ceea ce trebuie să înveţe elevul. În ***învățământul modern***, ***cadrul didactic*** promovează procesul de predare-învăţare prin cooperare, organizează şi dirijează învăţarea, o orchestrează şi o regizează, facilitează şi moderează activitatea de învăţare, ajută elevii să înţeleagă lucrurile şi să şi le explice, responsabilizează elevii în vederea funcţionării optime a grupului, formează , la elevi, unele abilităţi sociale care favorizează interacţiunea şi cooperarea în realizarea învăţării, acceptă şi stimulează exprimarea unor puncte de vedere diferite într-o problemă, este partener în învăţare.

În învățământul tradițional, elevul ascultă expunerea, prelegerea, explicaţia, încearcă să reţină şi să reproducă ideile auzite, acceptă ideile altora, în special ale cadrului didactic, se manifestă individualist, acceptă informaţia dată, prezintă o slabă participare, neimplicare, lipsă de iniţiativă, conformism, supunere, este dirijat în gândire şi acţiune. ***În învățământul modern, elevul*** exprimă puncte de vedere proprii referitoare la o problemă, realizează schimb de idei cu ceilalţi,

argumentează, pune întrebări cu scopul de a înţelege lucrurile, de a realiza sensul unor idei, cooperează în rezolvarea sarcinilor şi problemelor de lucru, are iniţiativă, spirit întreprinzător, cutezanţă, își asumă riscuri, participă și se implică în mod direct, gândește liber, creativ, critic.

Metoda de evaluare este considerată ”o cale prin care profesorul oferă elevilor posibilitatea de a demonstra nivelul de stăpânire a cunoştinţelor, de formare a diferitelor capacităţi testate prin utilizarea unei diversităţi de instrumente adecvate scopului urmărit”. Metodele de evaluare sunt împărţite în două categorii: ***metode tradiţionale de evaluare*** şi ***metode alternative sau complementare de evaluare***. Această clasificare are la bază criteriul timp sau, altfel spus, momentul apariţiei şi utilizării lor în activitatea didactică. Astfel metodele tradiţionale de evaluare sunt considerate clasice, în timp ce metodele alternative sau complementare de evaluare sunt considerate moderne.

”***Evaluarea tradiţională*** procedează în felul următor: constată, compară şi judecă. Este aproape exclusiv centrată pe individ (elevul) şi apreciază conformitatea cunoştinţelor redate (lecţia învăţată, cunoaşterea regulilor de ortografie sau prezentarea unei dizertaţii) şi a atitudinilor şi a comportamentelor (respectarea autorităţii, efortul în lucru). Pe scurt, ea apreciază conformitatea produsului, dar o face după o scară de valori care este lăsată la aprecierea evaluatorului şi care rămâne şi care rămâne în mare parte implicită (pentru elev şi pentru profesor). Din această cauză, ea incriminează doar individul evaluat, nu şi criteriile de apreciere, evaluatorul, programele sau instituţia”.

Avem trei categorii de metode tradiţionale de evaluare: probele orale, probele scrise şi probele practice.

”***Evaluarea modernă*** evaluează indivizii în raport cu o normă. Dar această normă de referinţă, precum şi criteriile de apreciere sunt clar formulate, cunoscute și de către evaluator și de către evaluat. În plus, evaluarea se sprijină pe instrumente elaborate cu grijă, în funcţie de obiectul şi obiectivul evaluării”.

Evaluarea modernă se deosebeşte de evaluarea tradiţională prin trei aspecte. Mai întâi prin transparenţă şi ordonare metodologică, apoi prin obiectele şi obiectivele evaluării şi, în sfârşit, prin reduntanţă de la centru (minister) spre periferie (cadrele didactice). Metodele de evaluare moderne sunt: portofoliul, proiectul, investigaţia, observarea sistematică a activităţii şi comportamentului elevilor şi autoevaluarea.

Fiecare categorie de metode de evaluare prezintă atât avantaje, cât şi limite, astfel încât nici una dintre ele nu trebuie utilizată exclusiv, deoarece, în acest caz, aprecierea rezultatelor obţinute de elevi ar fi afectată. Utilizarea metodelor de evaluare trebuie să se fundamenteze pe o serie de premise precum: metodele de evaluare sunt complementare, fără a se putea afirma că metodele tradiţionale sunt „depăşite”, iar cele alternative reprezintă unicul reper metodologic; ele trebuie utilizate în strânsă legătură cu obiectivele educaţionale vizate şi în acord cu tipul de rezultate ale învățării/ natura achiziţiilor ce se doresc a fi surprinse, metodele de evaluare trebuie să ofere atât cadrului didactic, cât şi elevilor informaţii relevante cu privire la nivelul de pregătire a elevilor, şi, implicit la calitatea procesului de învățământ.

Alegerea, din varietate metodelor de învățământ, a celor considerate mai eficiente pentru o anumită activitate didactică, este în exclusivitate rezultatul deciziei profesorului. În luarea acestei decizii, cadrul didactic ține seama de următoarele considerente: obiectivele didactice urmărite, specificul conținutului de învățat, particularitățile elevilor, condițiile materiale locale (mijloace de învățământ, spațiu școlar), propriile sale competențe pedagogice și metodice. O analiză comparativă între tradiţional şi modern arată că majoritatea schimbărilor constau în faptul că îl plasează pe elev în procesul educativ. Descifrarea, organizarea şi aplicarea metodelor noi este un proces care transformă activitatea didactică în una cooperantă, modernă, flexibilă, accesibilă, plăcută, democratică.

Bibliografie

1. Cerghit, Ioan, Neacşu, Ion, *Prelegeri pedagogice*, Polirom, Iaşi, 2001

2. Cucoş, Constantin, *Pedagogie*, Polirom, Iaşi, 2002

3. Niculescu, Rodica, *Pedagogie preşcolară,* Ed. Pro Humanitate, Bucureşti, 1999;

4. Tomșa, Gheorghe, *Psihopedagogie preşcolară şi şcolară*, M.E.C, Bucureşti, 2005

Modalități inovative de implementare a managementului calității totale în instituțiile de învățământ

prof. Neag Ioan Stelian,
Liceul Teoretic ”Traian Vuia” Făget

Ca management al calității, managementul educațional devine un instrument științific generator de viitor, performanță și eficiență, o paradigmă relativ nouă de abordare a pedagogiei, o treaptă metodologică necesară pentru realizarea eficienței în activitatea de formare și dezvoltare a personalității umane

Managementul calității totale este un concept aplicat cu succes în toate sectoarele social-economice. **TQM** (Total Quality Management) – managementul calitătii totale îmbină filosofia orientală, respectiv cea japoneză, cu cea vestică, respectiv americană, precum si precizia, respectiv know-how-ul dintre cele doua părți ale Globului. Niciuna dintre cele două culturi, luate separat, nu au toate răspunsurile. Evoluția acestui concept demonstrează fara doar si poate puterea efortului comun.

Pătrunderea managementului calității totale în sectorul învățământului este firească deoarece, ca și celelalte domenii ale vieții economice și sociale, acest sector parcurge un proces de identificare a unor metode deosebit de eficiente pentru a face față cu succes schimbărilor actuale, precum și de a previziona și a proiecta ameliorarea unor situații ce pot apărea în viitor. Privind procesul de învățământ ca parte integrantă a activității de prestare a serviciilor pentru societate, se poate porni analiza de la un concept de bază: **calitatea.**

În lucrările de specialitate, noțiunea de dascăl este asociată cu cea de manager, iar clasa de elevi este privită ca o organizație cu un anumit specific din punct de vedere al culturii organizaționale.

Managementul calității totale este o abordare managerială destinată îmbunătățirii competitivității, flexibilității, eficacității instituției de învățământ. Pentru îndeplinirea acestui deziderat, fiecare colectiv de elevi trebuie să-și canalizeze eforturile comune către atingerea acelorași obiective, conștientizând faptul că fiecare persoană și fiecare activitate afectează și sunt la rândul lor afectate de către ceilalți.

Obiectivul final al acestui tip de abordare managerială îl reprezintă comportamentul de calitate pe plan profesional și social, comportament care poate fi obținut într-un timp mai scurt și fără eforturi irosite, tocmai datorită acestei abordări. În formarea acestui comportament, cadrul didactic trebuie să ia în considerare factorii care influențeaza comportamentul unei persoane: factorii de mediu și cei individuali.

Cadrul didactic care reușește să acționeze la nivelul acelor factori care perturbă un anumit comportament și să amelioreze efectul acestora prin consiliere, se poate spune că a început cu brio implementarea managementului calității totale. Dacă identifică modalități de accentuare a efectelor pozitive, date de acțiunea unui complex de factori din cele menționate, comportamentul de calitate se permanentizează, controlul extern pierzând mult teren în favoarea autocontrolului, a motivației intrinseci, a interesului pe termen lung pentru procesul de învățare.

Rolul profesorului în procesul de predare-învăţare este esenţial. Pentru a fi eficienţi, profesorii trebuie să se folosească de o rezervă impresionantă de talent şi abilităţi pedagogice, precum şi de calităţi specific umane. Îmbunătăţirea calităţii şi a motivaţiei profesorilor trebuie să devină priorităţi ale tuturor statelor lumii.

Orientarea spre performanţă a activităţii şcolare, deşi este dată de management, depinde ca rezultat de măsura în care personalul şcolii (cadrele didactice şi ceilalţi angajaţi) se simt responsabili şi se implică în mod real pentru îndeplinirea obiectivelor instituţiei de învăţământ. Motivarea personalului nu este exclusiv materială, ci depinde de o serie de alţi factori cum sunt: cultura instituţională şi a calităţii, mentalitatea, mediul de muncă, relaţiile ierarhice.

Elevii constituie un element definitoriu al activităţii şcolare. Ei trebuie să primească în cadru instituţional dreptul la o consultare detaliată privind procesul de pregătire şi activitatea şcolară în general. Prezenţa lor în organismele de decizie are din păcate un caracter mai mult formal. Lipsa unei culturi instituţionalizate adecvate, a definirii clare a aşteptărilor şi cerinţelor lor faţă de instituţia şcolară îi transformă în participanţi pasivi la viaţa şcolii sau, şi mai grav, în masă de manevră pentru grupuri de interse interne sau externe şcolii.

Dezvoltarea personalului este un alt aspect important legat de managementul resursei umane, care influenţează major calitatea cercetării în şcoală. Există o mare diversitate de oportunităţi de formare avansată: workshop-uri şi seminarii care se referă la modul de scriere a aplicaţiilor de succes pentru proiecte de cercetare. Deși accentul este pus pe modul în care se realizează aplicaţiile pentru proiecte europene, este important de a se extinde în viitor şi eforturile şcolilor de a organiza sesiuni de training inclusiv pentru proiecte cu finanţare a cercetării, care să participe la aceste sesiuni de formare.

Pentru implementarea managementului calității totale, orice instituție școlară ar trebui să parcurgă următoarele etape:

1. Proiectarea, organizarea şi desfăşurarea activităţilor de învăţare, cu implicarea activă a elevilor în propriul proces de formare – învăţare centrată pe elev

- organizarea unor cursuri de formare pentru diseminarea informaţiilor privind învăţarea centrată pe elev;
- identificarea stilurilor de învăţare ale elevilor fiecărei clase şi stabilirea stilului dominant al clasei;
- întocmirea proiectelor de lecţii cu activităţi centrate pe elev;
- organizarea şi desfăşurarea de lecţii cu activităţi de învăţare centrate pe elev la toate clasele, cu sarcini diferite de învăţare pentru cele trei stiluri de învăţare: vizual, auditiv şi practice;
- utilizarea metodelor active în procesul învăţării: lucrul în grupuri mici şi perechi, jocul de rol, studiul de caz, brainstormingul;

2. Construirea unui mediu de învăţare accesibil pentru toţi elevii, cu asigurarea de şanse egale

-asigurarea condiţiilor egale de acces la programele de învăţare pentru toţi elevii şi sprijinirea acestora pentru propria formare;
- identificarea elevilor cu un nivel scăzut de pregătire;
-dezvoltarea unor materiale didactice auxiliare pentru formare diferenţiată;
- asigurarea sprijinului specializat pentru învăţare: personal didactic bine pregătit;
-asigurarea unui mediu fizic potrivit pentru învăţare: săli de clasă, cabinete de specialitate, bibliotecă .

3. Participarea la activităţi cu caracter concurenţial în vederea obţinerii performanţei

-pregătirea elevilor si stimularea acestora în vederea participării la concursuri şcolare şi extraşcolare pe teme de creaţie, artistice, sportive, antreprenoriale;
-pregătirea elevilor capabili de performanță pentru participarea la concursuri și olimpiade școlare pe discipline.

4. Asigurarea pentru elevi a condiţiilor de informare, orientare şi consiliere privind cariera

- participarea elevilor la simularea unor interviuri;
- participarea elevilor la târguri de job-uri;
- asigurarea unei baze de date comune unităţilor cu profile similare care să cuprindă situaţia locurilor de muncă vacante şi documentele necesare angajării;

5. Perfecţionarea personalului didactic

-perfecționare prin obținere de definitivat și grade didactice;

-susținere de activităţi metodice în cadrul comisiilor metodice la nivel judeţean, participarea cadrelor didactice la cursuri de perfecționare și diseminarea informaţiilor primite de profesorii participanţi;

-îmbunătăţirea calităţii prestaţiei cadrelor didactice debutante prin activităţi de consiliere şi stagii de perfecţionare.

6. Colaborarea cu comunitatea locală, cu parteneri sociali din ţară şi străinătate

-dezvoltarea parteneriatelor cu agenţii economici, instituţii şi ONG-uri;

-consolidarea structurilor consultative, creşterea rolului partenerilor sociali în planificarea ofertei şi antrenarea sporită a acestora în procesele decizionale, inclusiv accesarea finanţărilor;

7. Elaborarea şi implementarea unor proiecte şi programe educaţionale naţionale sau europene.

-consultarea permanentă a site-urilor: www.finanţare.ro, www.anpcdefp.ro, www.inforegio.ro, www.isjtimis.ro;

-valorificarea experienţelor pozitive ale profesorilor în proiecte de mobilitate;

8. Implicarea activă a părinților în viața școlii

-Organizarea şedinţelor cu părinţii, ori de câte ori este cazul şi informarea corectă a acestora despre situaţia şcolară şi frecvenţa copiilor lor;

-Organizarea de acţiuni educative (simpozioane, serbări, excursii, seri culturale şi de dans etc.) cu participarea nemijlocită a părinţilor.

Asigurarea calităţii şi managementul calităţii în educaţie şi formare iniţială constituie un domeniu de intervenţie care necesită cu precădere dezvoltarea şi implementarea sistemelor şi procedurilor interne de evaluare, de management şi asigurare a calităţii activităţilor de educaţie şi formare iniţială şi continuă, precum şi profesionalizarea activităţilor manageriale la nivelul furnizorilor de educaţie şi formare iniţială şi continuă.

Bibliografie:

1.Managementul educational pentru institutiile de invatamant, Ministerul Educatiei si Cercetarii, Institutul de Stiinte ale Educatiei, Bucuresti, 2001.

2. Cucos, C., *Pedagogie* , Ed. Polirom, Iaşi, 1996

3. Pop, R., Centrul Naţional de Dezvoltare a Învăţământului Profesional şi Tehnic Bucureşti, *Educaţia pentru calitate,* Bucureşti, 2000

INOVAȚIE ȘI ÎNVĂȚĂMÂNT

Prof. Venera Iacob
Colegiul Național *Alexandru Odobescu*, Pitești

Inovaţia în învăţământ este definită ca un proces deliberat de transformare a practicilor prin introducerea unei noutăţi curriculare, pedagogice sau organizaţionale, care face obiectul unei diseminări şi care vizează ameliorarea durabilă a reuşitei educative a elevilor.

Inovaţia acţionează în învăţământ la nivelul tuturor componentelor sale: structură şi organizare, conţinutul învăţământului, mediul educaţional. Evoluţia inovaţiei, rezultatele la care se ajunge depind şi de caracteristicile socioeconomice ale societăţii şi de particularităţile sistemului de învăţământ.

Într-un material în care abordează tema inovaţiei la nivelul învăţării limbilor moderne, Michel Boiron afirmă că „inovaţia se construieşte pe o aparentă contradicţie: ea pune în discuţie, deranjează, aduce schimbări, dar, în acelaşi timp, se înscrie în respectul şi voinţa instituţiei în care se produce”. Altfel spus, inovaţia este cea care aduce noutate, iar continuitatea este reprezentată de mediul, cultura organizaţională. Studiile asupra inovaţiei în învăţământ pun accent deosebit pe rolul personalului didactic în procesul de inovaţie, pe caracteristicile, comportamentele pe care trebuie să le aibă acesta.

Caracteristici ale cadrului didactic inovator

Mokhtar Kadouri (1998, apud, Boiron)	**Falchikov (1993, apud Bechard, 2001)**	**Hannan, English şi Silver (1999, apud 2001)**	**Johnston (1996, apud 2001)**
Pune în discuţie „pedagogia tradiţională”.	Cadre didactice centrate pe elevi.	Cadre didactice tinere aflate la început de carieră.	Au o idee clară despre rolul lor ca profesori şi voinţa de a controla mediul în sensul pe care-l doresc.
Are o altă reprezentare asupra elevilor - elevul devine partener de dialog.	Cadre didactice cu experienţă.	Cadrele didactice care ameliorează situaţia pedagogică existentă.	Accent pe învăţarea elevilor/sudenţilor.
Îşi doreşte şi acţionează în sensul schimbării imaginii asupra elevilor printre colegii lui.		Experţii în tehnologia comunicaţiei şi informaţiei.	Bucuria de a preda şi percepţia cadrelor didactice că mediul de lucru are influenţă asupra modului lor de a preda.
Se implică afectiv şi personal în procesul de inovaţie.		Cadre didactice nerăbdătoare să inoveze.	

Deşi este vorba despre perspective de abordare diferite, observăm că principalele caracteristici ale unui cadru didactic inovator, identificate de către toţi autorii citaţi, sunt cooperarea, colaborarea, încrederea în ceilalţi, dorinţa şi voinţa de a inova. Aceasta dovedeşte că inovaţia în învăţământ ţine prea puţin, sau deloc de vechimea în activitate a cadrelor didactice sau de disciplina predată, de nivelul de învăţământ la care predau etc.

Inovaţia reprezintă un proces de învăţare, de achiziţionare de noi cunoştinţe, de noi moduri de a lucra, fapt pe care personalul didactic, elevii şi părinţii acestora, alte autorităţi în experimentează deja. Descentralizarea sistemului românesc de învăţământ, chiar dacă într-o formă limitată, favorizează acest proces de învăţare – cadrele didactice învaţă, în primul

rând, să colaboreze, să coopereze între ele, cu autorităţile locale, cu familia în scopul creşterii şanselor de reuşită şcolară a elevilor/ studenţilor lor. La nivel de structură şi organizare au apărut modificări esenţiale: învăţământul privat la toate nivelurile sale, profiluri, specializări noi, specifice economiei de piaţă (educaţia antreprenorială, managementul), învăţământ în limbile minorităţilor naţionale, învăţarea pe tot parcursul vieţii etc. Un alt aspect important îl constituie legislaţia învăţământului, care a fost adaptată şi completată în acord cu realităţile şi exigenţele societăţii cunoaşterii.

Învățământul românesc se caracterizează prin forme incipiente ale inovaţiei, dar care, printr-o intervenţie susţinută atât din interiorul sistemului cât și din afara acestuia, are şanse să devină o constantă a sistemului.

În concluzie, inovaţia în învățământ stă la baza oricărui progres pentru că rolul acesteia este de a transforma experienţa, ideile, pasiunea şi ambiţiile în produse şi servicii performante, care oferă valoare adăugată societăţii. Organizațiile școlare trebuie să încurajeze și să sprijine îmbunătățirea în permanență, începând cu îmbunătățirea individuală, a fiecărui angajat în parte, până la produse, procese și a întregului sistem în ansamblu.

RED-Wordwall- în predarea literaturii

Vartolomei Simona,
Liceul Teoretic ”Mircea Eliade” Galați

În timp ce tehnologia continuă să se dezvolte și să se îmbunătățească, educația se adaptează la noile instrumente și resurse digitale. Printre aceste instrumente se numără platforma Wordwall, care poate fi utilizată într-o varietate de moduri pentru a sprijini procesul de învățare în orele de literatură.

Ce este Wordwall?

Wordwall este o platformă digitală interactivă, care permite profesorilor să creeze diferite tipuri de activități și jocuri pentru elevi. Aceste activități și jocuri pot fi personalizate pentru a se potrivi cu conținutul specific al lecției, fiind astfel o resursă educațională deschisă extrem de valoroasă. Wordwall oferă o varietate de opțiuni, inclusiv jocuri de asociere, jocuri de memorare, puzzle-uri, test de tip grilă și multe altele.

Cum poate fi utilizat Wordwall în orele de literatură?

În orele de literatură, Wordwall poate fi utilizat pentru a sprijini diferite aspecte ale procesului de învățare, cum ar fi:

1. Învățarea vocabularului: Una dintre cele mai importante sarcini în procesul de învățare a literaturii este dezvoltarea vocabularului. Wordwall poate fi utilizat pentru a crea jocuri interactive care ajută la dezvoltarea vocabularului, prin asocierea cuvintelor noi cu definițiile acestora, prin completarea spațiilor goale cu termeni potriviți sau prin formarea de cuvinte prin rearanjarea literelor.
2. Dezvoltarea gândirii critice: Wordwall poate fi utilizat pentru a spori gândirea critică a elevilor, prin crearea de jocuri și activități care să încurajeze interpretarea și analiza textelor literare. De exemplu, profesorii pot utiliza platforma pentru a crea jocuri de tip puzzle sau activități de asocieri între personaje, evenimente sau teme literare.
3. Îmbunătățirea abilităților de scriere: Wordwall poate fi utilizat pentru a ajuta elevii să își îmbunătățească abilitățile de scriere, prin crearea de jocuri și activități care să îi ajute să identifice și să corecteze greșelile gramaticale, să completeze spațiile goale cu sintagme potrivite sau să construiască propoziții și texte.
4. Îmbunătățirea abilităților de citire: Wordwall poate fi utilizat pentru a spori abilitățile de citire ale elevilor, prin crearea de jocuri și activități care să îi ajute să identifice și să înțeleagă mai bine conceptele literare, precum și să identifice personaje, locații și evenimente.
5. Pregătirea pentru examene: Wordwall poate fi utilizat pentru a pregăti elevii pentru examene și teste, prin crearea de jocuri și activități care să includă întrebări din toate capitolele studiate și să acopere diferite aspecte ale literaturii. De exemplu, profesorii pot utiliza platforma pentru a crea jocuri de tip test cu întrebări dintr-un roman sau o poveste, cu scopul de a încuraja elevii să își consolideze cunoștințele înainte de un examen sau test.

De ce este Wordwall o resursă educațională valoroasă?

Wordwall este o resursă educațională valoroasă, deoarece este ușor de utilizat, accesibilă și personalizabilă. Platforma este gratuită și poate fi utilizată pe orice dispozitiv cu acces la internet, inclusiv laptopuri, tablete sau smartphone-uri. De asemenea, profesorii pot crea propriile jocuri și activități pe baza materialelor didactice existente, ceea ce le permite să personalizeze experiența de învățare a elevilor lor. Acest lucru poate fi foarte util pentru profesorii care își doresc să ofere

elevilor activități variate și atractive, care să îi motiveze să învețe și să își consolideze cunoștințele într-un mod distractiv și interactiv.

În concluzie, Wordwall este o resursă educațională deschisă extrem de valoroasă, care poate fi utilizată în orele de literatură pentru a sprijini diferite aspecte ale procesului de învățare. Prin crearea de jocuri și activități personalizate, profesorii pot încuraja dezvoltarea vocabularului, a gândirii critice, îmbunătățirea abilităților de scriere și de citire, precum și pregătirea pentru examene. În plus, Wordwall este o resursă gratuită și ușor de utilizat, care oferă posibilitatea de a personaliza experiența de învățare a elevilor într-un mod distractiv și interactiv.

Nimic nu este mai serios decât o joacă de copii

Vartolomei Radu
Școala Gimnazială Nr. 7, Galați

Elevii de clasa a VII-a au vizitat recent redacția ziarului Viața Liberă, cel mai important ziar local din oraș. Ei au avut ocazia să descopere lumea jurnalismului și să afle cum se desfășoară procesul de elaborare a unei știri.

În cadrul vizitei, copiii au fost întâmpinați de jurnaliștii cu experiență și li s-au prezentat diferite aspecte ale activității redacției. Au avut ocazia să vadă cum se desfășoară procesul de redactare, de la stabilirea subiectelor, colectarea informațiilor până la scrierea și editarea articolelor. De asemenea, elevii au descoperit importanța surselor, au învățat cum să verifice veridicitatea informațiilor pentru a se asigura că acestea sunt corecte și obiective. Au fost interesați de cât de important este să fie imparțiali și să ofere o perspectivă echilibrată asupra subiectelor prezentate. Pe lângă acestea, copiii au fost impresionați de cât de important este să se respecte etica jurnalistică și să se acorde atenție respectării drepturilor și libertăților individuale . Au aflat, de exemplu, că un ziarist trebuie să fie responsabil și să se asigure că informațiile prezentate nu încalcă legile sau normele morale.

Elevii au avut ocazia să viziteze departamentele de design și producție a ziarului și să vadă cum se pregătesc paginile pentru tipar. Această experiență a fost una extrem de valoroasă pentru ei, deoarece au avut ocazia să vadă cum se transformă informațiile într-un produs finit și să înțeleagă cât de important este munca în echipă pentru a realiza acest lucru.

Mulțumim echipei ziarului pentru ospitalitatea și disponibilitatea de care a dat dovadă în organizarea acestui eveniment și pentru că a transformat vizita copiilor la redacția ziarului Viața Liberă într-o experiență educativă și valoroasă, care i-a ajutat să înțeleagă mai bine importanța jurnalismului.

Cu puțin noroc, sperăm noi profesorii de educație socială a școlii numărul 29, din rândurile elevilor de azi vor crește jurnaliștii imparțiali și dedicați de mâine

NESCAFÉ

DE LA TRADIȚIONAL LA MODERN

PROF.ÎNV. PREȘC: LIEA AURORA
GRĂDINIȚA P.P. NR.2 LUGOJ/TIMIȘ

Metodele de învăţământ folosite în şcoală de către profesor sunt în sprijinul copiilor ca să descopere viaţa, natura, lumea, lucrurile, ştiinţa. Ele sunt totodată mijloace prin care se formează şi se dezvoltă priceperile, deprinderile şi capacităţile elevilor de a acţiona asupra naturii, de a folosi roadele cunoaşterii transformând exteriorul în facilităţi interioare, formându-şi caracterul şi dezvoltându-şi personalitatea.

Principalele avantaje ale folosirii metodelor interactive în detrimentul celor tradiţionale:

- ✓ educabilul este în central procesului de învăţare
- ✓ încurajează creativitatea, iniţiativa, cooperarea şi cel mai important participarea
- ✓ relaţia între educator şi copil este privită ca un parteneriat, preşcolarul nefiind privit ca un obiect al instruirii
- ✓ sunt flexibile, încurajând învăţarea prin descoperire şi cooperare, evaluarea fiind una formativă
- ✓ stimulează motivaţia
- ✓ permit copiilor să- şi exprime opţiunile în ceea ce priveşte domeniul educaţional

Metodele interactive de grup sunt:

- ➢ harta conceptuală
- ➢ diagrama Venn
- ➢ Explozia stelară
- ➢ Turul galeriei
- ➢ metoda R.A.I.
- ➢ metoda ciorchinelui
- ➢ Brainstorming- ul
- ➢ metoda pălăriilor gânditoare

La grădiniță folosesc cu succes metoda Explozia stelară pentru a fixa conținutul unei povești.
Un exemplu fiind „Povestea ursului cafeniu” aplicată în cadrul activității de educare a limbajului.

Se va fixa titlul povestirii şi personajele, iar fixarea conţinutului se realizează prin metoda explozia stelară. Descopăr, sub formă de surpriză, panoul cu imaginile care ilustrează povestea. Arăt copiilor un săculeţ fermecat din care voi extrage o steluţă albă. Informez copiii că pe STELUŢA ALBĂ este scris titlul poveştii, Povestea ursului cafeniu, şi ataşez steluţa pe panoul cu imaginile poveştii. Explic copiilor că în săculeţ mai sunt 5 steluţe pe care sunt scrise întrebări la care ei trebuie să răspundă. Chem câte un copil să extragă câte o steluță și apoi citesc întrebările. Copiii răspund la întrebări.

1. Steluţa galbenă: CINE venit la polul Nord? (Ursul cafeniu). Întreb copiii care este imaginea care se potrivește cu răspunsul întrebării. Ataşez steluţa galbenă lângă prima imagine.

2. Steluţa roşie: CUM s-au comportat focile și urșii albi cu el? (au râs și i-au întors spatele). Ataşez steluţa roşie lângă a doua imagine.

3. Steluţa portocalie: CE a făcut ursul cafeniu ca să fie acceptat de cei albi? (s-a săpunit). Ataşez steluţa portocalie lângă a treia imagine.

4. Steluţa albastră: UNDE a plecar ursul cafeniu când s-a mișcat gheața? (a sărit în apă să salveze puiul de urs alb). Ataşez steluţa albastră lângă a patra imagine.

5. Steluţa verde: : DE CE a fost acceptat? (pentru că a salvat puiul de urs alb nepăsându-i de culoarea ursulețului fiindcă nu a fost acceptat de urșii albi). Ataşez steluţa verde lângă a cincea imagine.

Preșcolarii sunt atrași de nou, de a lucra în grup, atrași de materialele diverse, sunt încântați când li se cere părerea. Suntem într-o epocă modernă, a tehnologiei nelimitate, copiii având acces la informații din toate domeniile.

Tot ce este nou, modern, atrage copilul, el fiind curios să afle cât mai multe, de aceea el trebuie sprijinit, îndrumat în acumularea cât mai multor cunoștințe în dezvoltarea sa intelectuală, cât și cea emoțională.

INTEGRAREA ELEVILOR CU C.E.S. ÎN PROCESUL DIDACTIC

Prof. Dănilă Lorena
Șc.Gimn. Demian Nechiti, Ilva Mică, BN
Prof. Dănilă Eugen
Lic. Tehn. Florian Porcius, Rodna, BN

Prezența copiilor cu C.E.S. la clasă presupune un efort suplimentar din partea tuturor celor implicați în demersul educativ: elevi, profesori, părinți și cu atât mai mult din partea elevului ce manifestă C.E.S.

Doar conlucrarea tuturor factorilor poate duce la un oarecare progres sau cel puțin adaptarea elevului, care în funcție de diagnostic poate fi considerat progres. Pentru exemplificare o să utilizez numele *DANI,* care de fapt corespunde unui astfel de copil din realitatea de la clasă, un copil cu sindromul DOWN și alte implicații. Este un copil care participă zilnic la activități, chiar și la cele online, este destul de atent, nu agreează gălăgia, avea ieșiri emoționale dar în ultimul timp sunt din ce în ce mai rare.

Din punctul de vedere al cadrului didactic implicat, defalcat, factorul uman implicat poate viza următoarele aspecte:

a). Activități propuse pentru elevi:

- ♦ discuții care să ducă la conștientizarea faptului că *DANI* este colegul lor și este egal cu oricare din clasă;
- ♦ păstrarea unui climat temperat, liniștit, dacă gălăgia îl deranjează, deoarece deranjându-l ne va deranja;
- ♦ includerea lui *DANI* în jocurile lor, chiar dacă aportul în victoria jocului este scăzut;
- ♦ adaptarea, tolerarea ieșirilor lui, iar drept exemplu aș putea aduce alte deficiențe mai grave, care ar deranja mai mult;
- ♦ invitarea unui psiholog care să discute cu clasa, să ajute la creșterea empatiei sau alegerea la ora de consiliere și dezvoltare personală a unor astfel de activități;
- ♦ formularea adresărilor către *DANI* și a sarcinilor într-un mod accesibil și simplicat;
- ♦ urmărirea unor filmulețe ce conduc la acceptare, toleranță și relaționare pozitivă;
- ♦ eliminarea sau chiar diminuarea acțiunilor de bullying.

b). Strategii de învățare: individualizarea secvențelor adresate lui în interrelaționare, permiterea să stea fizic mai aproape de cadrul didactic și de cel mai apropiat coleg, în secvențele de tip proiect – implicarea lui în sarcini directe pentru nivelul lui, de care să fie siguri că le poate duce la capăt, cât mai multe activități de tip pereche – echipă – grup în care să fie implicați toți.

c). Resurse: folosirea de material didactic din clasele primare chiar; fabricarea de material didactic, de exemplu benzi desenate care i-ar face plăcere și ar fi citite de *DANI*; cărți, reviste, atlase, enciclopedii, etc.

d). Evaluarea va consta în aprecierea constantă a reușitei, chiar dacă este minoră, în aprecieri verbale.

În ceea ce privește părinții acestor copii, consider că ne este necesară implicarea lor în demersul didactic, dar în aceeași măsură cred că au ei însiși nevoie de susținerea noastră morală.

Idei de activități:

- întocmirea în parteneriat cu părinții, a unui plan de intervenție, de acțiune;
- participarea la terapii comune, la lecturarea/audiere/vizionarea în comun a unor resurse;
- întâlniri cu un psiholog;
- recomandarea unor lucrări de specialitate;
- invitarea la ore a părinților;

- manifestarea unei atitudini suport a dascălului, a școlii față de părinte.

Strategii de învățare: lectorate, dezbateri și comunicare permanentă.

Resurse: resursă umană de specialitate, internetul, lucrări de specialitate, exemplele unor personalități, oameni împliniți ce au avut astfel de dizabilități.

Evaluarea se va face prin observarea curentă și chestionare.

În ultimii ani, din ce în ce mai mulți dascăli au reușit să înțeleagă că elevi de genul *DANI* chiar au nevoie de un tratament diferențiat. Ca atare unii din ei manifestă înțelegere și tratare diferențiată, dar sunt mai reticienți la întocmitul documentației necesare, deoarece nu suntem formați, specializați în așa ceva. Dar bunăvoință există la toți.

Idei de activități: întrunirea Consiliului clasei cu ordine de zi specifică, proiecte comune cu focalizare pe elevii cu C.E.S., apelarea la ajutor de specialitate și schimbul de exemple de bune practici. Ca strategii de învățare pot fi utilizate mese rotunde, workshop-uri și interasistențe. În ceea ce privește resursele se pot menționa lucrări de specialitate, pliante/reviste/afișe informative și internetul. Evaluarea se va efectua prin chestionare, portofolii cu produsele activităților, elemente notabile din observarea sistematică.

INTEGRAREA CONȚINUTURILOR ÎNVĂȚĂRII PRIN METODA PROIECTELOR. PROIECTUL TEMATIC

Tarța Cristina Victoria, Liceul Teoretic „Eugen Pora”,
Cluj-Napoca, județul Cluj

Proiectul reprezintă un set de activităţi desfăşurate într-o perioadă de timp determinată, planificate, controlate şi care au drept scop un progres faţă de situaţia iniţială. Cuvântul *proiect* derivă de la cuvântul latin *projicere = „a arunca înainte”.* Aşadar, *proiectul este un proces* ce presupune *un punct de plecare* din care cineva *„aruncă”* o idee, o temă, o ipoteză *„înainte”*, spre o anumită ţintă. Trăsături ale proiectului evidenţiate în fig.4.

Eficienţa proiectelor a fost subliniată şi de Gardner: *În cursul vieţii şcolare, elevii americani sunt supuşi la sute, dacă nu mii de teste. Ei îşi dezvoltă deprinderi de înalt nivel în „exersarea“ examinăm viaţa din afara şcolii, proiectele (individuale şi de grup) sunt modalitatea de lucru ceamai frecventă>>* (Gardner, Teoria inteligenţelor multiple, 1993, pag.114).

Caracteristici ale metodei proiectelor:

- elevii se află în centrul procesului de învăţare;
- proiectul are obiective operaţionale clare, care sunt în conformitate cu standardele deperformanţă (obiectivele de referinţă şi competenţele specifice);
- proiectele sunt generate de întrebări cheie ale curriculumului;
- proiectele implică metode de evaluare multiple şi continue;
- proiectul are conexiuni cu lumea reală;
- elevii îşi demonstrează cunoştinţele şi competenţele prin produsele şi performanţele realizate;
- tehnologia sprijină şi îmbunătăţeşte procesul de învăţare;
- capacităţile cognitive sunt vizate prin activităţile din cadrul proiectului;

strategiile de instruire sunt variate şi sprijină diverse stiluri de învăţare.

Proiectul poate fi utilizat atât ca instrument de evaluare, cât şi ca strategie de învăţare

Tipuri de obiective ce se pot propune:

-obiective cognitive - să identifice, să caracterizeze, să localizeze și să clasifice informaţiile de care va avea nevoie la realizarea proiectului;

-obiective formative – să colecteze, să prelucreze, să selecteze, să sintetizeze, să expună informaţii despre subiectul dezbătut de proiect, să elaboreze un demers, să distribuie sarcini,să coopereze, să realizeze la termen sarcinile.

Elaborarea proiectelor

Elaborarea proiectelor implică parcurgerea următorilor pasi:

- *stabilirea competentelor/obiectivelor operaţionale vizate;*
- *formularea întrebărilor cheie ale curriculumului;*
- *stabilirea strategiilor de lucru: organizatorice, temporale, materiale;*
- *realizarea unui plan de evaluare;*
- *proiectarea etapelor.*

Proiectul tematic. Etapele proiectului tematic

Proiectul tematic poate parcurge trei etape:

I.Pregătirea proiectului

1. Alegerea temei

Se recomandă alegerea unor teme din universul copiilor, pentru a manifesta interes pentru proiect, şi pentru a face posibilă procurarea resurselor materiale. Se ţine cont de cunoştinţele elevilor şi de capacităţile pe care dorim să le dezvoltăm prin proiect.

2. Stabilirea scopului

Scopul proiectului trebuie să fie clar, astfel încât activităţile avute în vedere să îi ajute pe elevi să îndeplinească obiectivele propuse.

3. Stabilirea obiectivelor

Acestea constituie elemente-cheie, în funcţie de care se construiesc celelalte capitole ale proiectului; se fixează ţinând cont de anumite criterii, făcându-se distincţia între obiective şi mijloacele de realizare a acestora.

Obiectivele trebuie să îndeplinească următoarele condiţii: să fie măsurabile, aplicabile, reale.

Se stabilesc, de asemenea: cadrul conceptual, metodologic, datele generale ale investigaţiei, tipul de informaţii necesare şi un set de întrebări esenţiale care vor fixa elementele cheie ale proiectului

-De ce am ales tema respectivă, ce ştim despre aceasta, ce ne propunem să soluţionăm, ce am dori să îmbunătăţim?.

4. Analiza resurselor şi a condiţiilor de desfăşurare

- resursele umane (elevi, profesori, părinţi);
- temporale (durata pe care se va desfăşura proiectul);
- materiale (aparatură audio şi video, consumabile, multifuncţionale);
- condiţiile de desfăşurare (în cadrul programului şcolar, în afara programului).
- responsabilităţile în cadrul grupului (elevii sunt îndrumaţi să-şi aleagă sarcinile, în funcţie de tipul de inteligenţă şi stilul de învăţare dominant);

-sursele de informare: biblioteca din cadrul şcolii, cât şi cele din localitate, internet, mass-media etc.

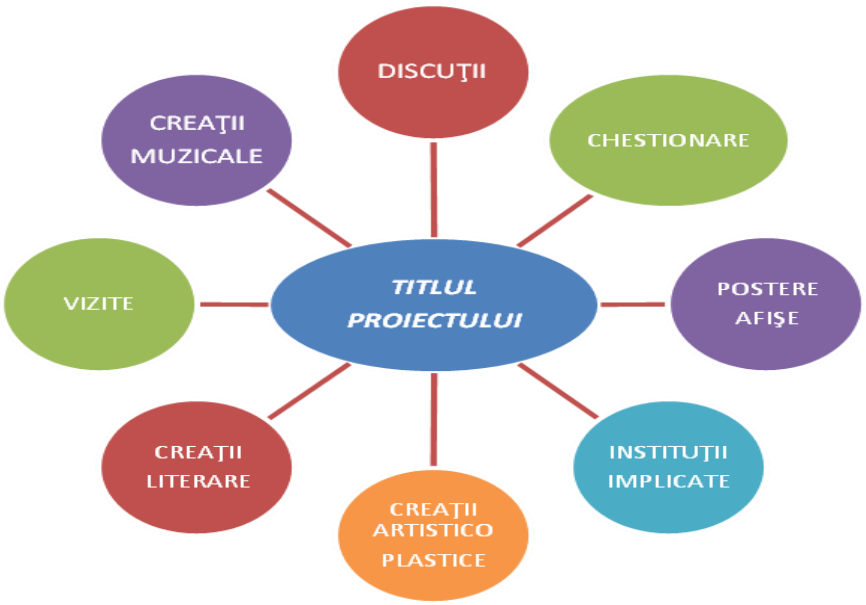
5. Planificarea activităţilor

Se concepe *harta proiectului*, pe baza propunerilor elevilor şi adăugând activităţile pe care profesorul le consideră necesare pentru realizarea obiectivelor.

Se precizează elementele de conţinut ale proiectului:

- ✓ Pagina de titlu (tema, autorul/autorii, clasa, şcoala, perioada de elaborare);
- ✓ Cuprinsul;
- ✓ Argumentul;
- ✓ Dezvoltarea elementelor de conţinut (pliante, postere, diagrame, citate, desene, cântece);
- ✓ Concluzii (elemente de referinţă desprinse din studiul temei);
- ✓ Bibliografia;
- ✓ Anexa (toate materialele importante rezultate).

Fig.5 Elemente componente ale hărţii unui proiect

6. Strategii didactice - metode şi procedee

Se stabilesc metodele şi procedele care vor ajuta la realizarea proiectului. Toate acestea au rolul de *„a-l pune pe elev în situaţia proiectantului, adică a-l obliga să înveţe să elaboreze modele ideale ale unor anumite obiecte, procedând pas cu pas.”* (Ioan Jinga, Ion Negreţ-Dobridor, op. cit. , p.345)

Metodele utilizate în realizarea unui proiect sunt: rezolvarea de probleme, luarea deciziilor, lucrul cu manualul şi cu alte materiale auxiliare, brainstorming-ul, metoda ciorchinelui, conversaţia, dezbaterea, demonstraţia, metoda mozaicului etc.

II. Realizarea proiectului

7. Cercetarea propriu-zisă

În acest moment, elevii selectează informaţiile necesare, organizează materialul şi-l prezintă profesorului spre consultare. Acesta poate semnala erorile de conţinut, de organizare a textului sau de acurateţe a limbajului.

8. Finisarea şi redactarea

Elevii realizează forma finală a proiectului, în urma discuţiilor de grup privind unitatea de concepţie, grafică şi editarea.

III. Valorificarea pedagogică a proiectului

9. Prezentarea

Se prezintă rezultatele obţinute: postere, afişe, lucrări practice şi plastice, compuneri, albume, calendare etc.

10. Autoevaluarea şi evaluarea proiectului

Evaluarea proiectului se va realiza atât **la nivel de produs**, **cât şi la nivel de proces**. Criteriile de evaluare au fost stabilite încă de la început de către profesor şi discutate împreună cu elevii. Se evaluează activitatea grupului prin aplicarea unor fişe de autoevaluare şi interevaluare. Fiecare membru al grupului evaluează contribuţia sa şi a colegilor (se verifică astfel capacitatea de a aprecia, a evalua şi a autoevalua aportul personal în cadrul grupului).

Evaluarea produsului se face după o grilă care va cuprinde criterii stabilite anterior, în funcţie de tema şi de obiectivele urmărite.

Exemplu: conţinutul, structura, aspectul estetic.

Se evaluează şi modul de prezentare a produsului (prezentarea trebuie să fie clară, logică, coerentă, atractivă şi creativă).

În concluzie, abordarea integrată a curriculum-ului, implicit metoda proiectului tematic, propune apropierea şcolii de viaţa reală. Se urmăresc astfel formarea unor competenţe, atitudini, valori transversale, transferabile, utile pentru dezvoltarea personală şi socială a elevului pornind de la experienţa sa de viaţă și de la cunoştinţele însuşite.

Bibliografie

Brișcan, A., Manta, M., (1988) *Interdisciplinaritatea şi sporirea eficienţei învăţării*, în Revista de Pedagogie nr. 5, Bucureşti

Ciolan, L., (2008*), Învățarea integrată*, Polirom, Iași

Gardner, Howard, (2006), *Inteligenţe multiple, noi orizonturi*, Editura Sigma, Bucureşti

Singer, M., Sarivan, L., Oghină, D., (2001), *Metodologia aplicării noului curriculum. Proiectarea demersului didactic, în Ghiduri metodologice pentru aplicarea programelor şcolare,* Bucureşti, Editura Aramis, p. 23-32

ACTIVITĂŢILE DE TIP OUTDOOR- O MODALITATE DE A PARCURGE CURRICULUMUL PREŞCOLAR CU AJUTORUL PĂRINŢILOR.

Profesor pentru învățământ preșcolar: Bolbose Ana Maria
Școala Gimnazială „Sfântul Iacob”, Câmpulung Argeș

Activităţile de bază prin care se poate parcurge curriculumul preşcolar sunt jocurile şi activităţile alese(ALA) prezente în prima parte a programului, dar şi în ultima parte a programului şi activităţile pe domenii experienţiale(activităţi integrate sau pe discipline)desfăşurate în funcţie de temele mari propuse de curriculum , nivelul de vârstă al copiilor, nevoile şi interesele lor.

Activităţile de tip outdoor sunt acele activităţi care se desfăşoară în afara mediului grădiniţei şi care dau copiilor prilejul de a veni în contact direct cu mediul înconjurător, cu realitatea.Aceste activităţi de tip outdoor desfăşurate în grădiniţă nu trebuie să fie neapărat activităţi extracurriculare(vizite, excursii, drumeţii). Se pot desfăşura în grădina şcolii cu sprijinul câtorva părinţi sau în grădina unui părinte al unui copil de la grupă activităţi alese de tipul: jocuri de mişcare(„Simon spune!” , „ Cai și călăreți”etc.), jocuri distractive(„Șoarecele şi pisica”, „Ţăranul e pe câmp”, „Ţară, ţară vrem ostaşi!”, „Puişori, veniţi la mama!”, etc.). Legat de domeniul ŞTIINŢĂ , activităţile de tip observare (a unui animal, al grădinii de legume, al unei livezi, al grădinii cu flori) se pot desfăşura la ferma în curtea sau în grădina casei unui părinte al unui copil de la grupă. Copiii vor fi mult mai receptivi să oberve animalul/planta în mediul său natural. Observarea ar putea face parte dintr-o activitate integrată, (ex. „Livada cu meri”-DŞ+DEC) şi dacă la DŞ ca mijloc de realizare avem observare, la DEC putem avea pictură. Se poate desfăşura folosind şevalete , culori tempera , coli de desen A3. Copiii pot lucra individual sau pe grupuri la cîte un şevalet. Putem să mergem mai departe şi să ne gândim cum am putea desfăşura o activitate matematică(tot domeniul ŞTIINŢĂ) ca activitate outdoor. Poate am putea să o desfăşurăm ca parte dintr-o activitate integrată(DPM+DŞ).De exemplu: „În livadă”(DPM- alergare cu ocolire de obstacole; DŞ-sortare de material didactic(frunze)după formă/culoare/mărime). Legat de domeniul LIMBĂ ŞI COMUNICARE pot afirma că se pot desfăşura în aer liber(în grădina şcolii, într-o poieniţă, în grădina unui părinte al unui copil de la grupă, etc. diverse activităţi, cum ar fi: memorizări, lectura educatoarei, povestiri.

Putem aborda în activităţile de tip outdoor şi domeniul OM ŞI SOCIETATE.Se pot desfăşura activităţi practice de tipul:„Plantăm flori!” , „Confecţionăm căsuţe pentru păsări!”.Părinţii pot fi de mare ajutor în aceste activităţi, sprijinind copiii în rezolvarea sarcinilor, ajutând şi la supravegherea lor pentru evitarea unor eventuale accidentări. Se pot desfăşura şi activităţi integrate utilizând domeniul DOS(ex: „Copiii-prietenii copacilor”-activitate integrată(DOS+DEC);DOS-convorbire;DEC-pictură) sau „ Buchetul de flori”-activitate integrată(DOS+DEC);DOS-activitate practică;DEC-desen).

Am putea să ne imaginăm şi cum s-ar putea desfăşura activităţile de tip ALA1 ca activităţi de tip outdoor. Am putea merge cu preşcolarii de la grupă însoţiţi de cîţiva părinţi într-o grădină.Acolo am putea organiza 2,3 centre cum ar fi:JOC DE ROL:„De-a Zâna Toamnă”(unde copiii care participă se pot folosi de materialele din natură: frunze, fructe, flori, legume); ARTĂ:„Culorile toamnei”- pictură la şevalet; ŞTIINŢĂ: „Sortăm frunze/fructe/legume după formă/culoare/mărime!”.

Acestea au fost doar câteva exemple de activităţi de tip outdoor care se pot desfăşura cu sprijinul părinţilor şi care urmăresc parcurgerea curriculumului preşcolar. Cu siguranţă fiecare educatoare poate planifica activităţi de tip outdoor în care să-şi pună imaginaţia, creativitatea, gândirea la încercare.

BIBLIOGRAFIE:

- Curriculum pentru educație timpurie, Ministerul Educației Naționale, Bucureşti,2019
- Laborator preşcolar-ghid metodologic-ediţia a IV-a revizuită, Mihaela Păişi Lăzărescu, Liliana Ezechil, Editura V&Integral,Bucureşti, 2011

Studiu de specialitate
De la tradiție la modernitate în timpul orelor de limba engleză și limba franceză

Demetrescu Dana
Liceul Teoretic Sebiș

Pornind de la ideea de bază a acestui demers, învățământul - de la modelul tradițional la cel inovativ, începem prin a expune importanța unui climat afectiv propice stimulării intelectuale a elevilor in școala de astăzi. Există o multitudine de tehnici ce pot fi folosite în acest scop, una dintre ele referindu-se la stingerea comportamentelor nedorite în sala de clasă.

Tehnica stingerii comportamentelor nedorite se referă la faptul că modelele de comportament învățat au tendința de a slăbi și de a disparea în timp dacă nu sunt întărite corespunzător.

Părinţii trebuie ajutaţi şi învăţaţi să facă deosebirea între comportamentele reale (autentice) ale copilului şi cele cu caracter demonstrative, adică intenţionat negative. La şcoală, trebuie de asemenea să se ignore comportamentele necorespunzătoare ale elevului şi să se acorde atenţie numai celor pozitive.

Practica consilierii şcolare ne arată că, în primele zile ale funcţionării acestui program, comportamentele demonstrative sau nedorite ale copilului se accentuează, după care ele slăbesc până la dispariţie. Cauza este lipsa de întărire a acestora prin nebăgarea lor în seamă, nici de către părinţi şi nici de către învăţătoare.Tehnica stingerii comportamentelor nedorite poate fi utilizată şi pentru înlăturarea stărilor de frică la copii sau a tulburărilor anxioase.

În aceste situaţii pot fi folosite două tehnici concrete, şi anume: tehnica implozivă şi tehnica expunerii.

Tehnica implozivă constă în punerea copilului să se confrunte, în plan imaginar cu situaţia care-i provoacă teamă). El trebuie să-şi imagineze situaţii care-i produc teamă. Practica a dovedit că, prin expuneri repetate la situaţii anxiogene în condiţii de securitate afectivă a copilului, ,,stimuli anxiogeni îşi pierd forţa, iar comportamentul de evitare a respectivelor situaţii are tendinţa să se stingă”.

Tehnica expunerii presupune confruntarea reală a copilului cu stimulul generator de teamă. Confruntarea reală a copilului cu situaţii anxiogene este eficientă, îndeosebi în cazul copiilor
care au capacităţi imaginative limitat

Intervenţia se poate baza pe recunoaşterea şi ignorarea comportamentelor nedorite, ca şi pe întărirea comportamentelor dorite, cu următoarele etape: a) Distingerea comportamentele reale ale copilului, de cele demonstrative; b) Formarea părinţilor în ignorarea comportamentelor demonstrative şi aprobarea celor dezirabile; c) Ignorarea copilului când acesta se comporta necorespunzător şi acordarea atenţie doar când se comporta ireproşabil. Chiar dacă în primele zile comportamentele nedorite, cu caracter demonstrativ, se pot accentua în clasă, ele se vor reduce treptat, dacă nu sunt întărite.

În managementul clasei se poate apela la recompensele interne şi externe pentru a forma şi întări motivaţia elevilor. Ca recompense externe se pot folosi: notele, diplomele, premiile, laudele în public, scrisori de felicitare trimise părinţilor, excursii şi tabere gratuite etc. Ca şi recompense interne, pot fi: primirea laudelor, satisfacerea curiozităţii, satisfacţia lucrului bine făcut, plăcerea resimţită la atingerea unui standard sau la rezolvarea unor probleme etc. Aceste recompense interne pot fi influenţate de cele externe.

Bibliografie:

William Grabe, Reading in a second language. Moving from theory to practice, Cambridge University Press, New York, 2009, p. 14.

ROLUL CADRELOR DIDACTICE ÎN REALIZAREA PROCESULUI DE SCHIMBARE EDUCAȚIONALĂ

Prof. înv. primar, Chirac Maria Alis
Școala Gimnazială Nr. 7, Galați

Chiar dacă foarte multe cadre didactice sunt rezistente la schimbare, există şi cadre care promovează ideea schimbării şi acestea trebuie să adopte măsuri pentru a-i familiariza pe cei refractari la inovaţie, pentru a reduce rezistenţa şi pentru a facilita schimbarea. Efortul acestor cadre va fi foarte mare pentru a-i determina pe cei rezistenţi la nou să se alinieze către acelaşi obiectiv.

Prin ce s-ar caracteriza o persoană care promovează schimbarea?

- Statut social ridicat, dobândit prin pregătirea profesională de care a beneficiat;
- Dorinţă permanentă de autoperfecţionare;
- Caracter puternic;
- Creativitate;
- Energie;
- Încredere în cunoaştere;
- Siguranţă în propriile puteri;
- Sinceritate;
- Bunăvoinţă;
- Deschis spre schimburi de experienţă.

Din statisticile efectuate, cadrele didactice care îşi desfăşoară activitatea în mediul urban sunt deschise spre inovaţie, spre descoperirea celor mai eficiente metode de predare-învăţare. Cadrele didactice tinere, aflate la debut de carieră, sunt deschise spre nou, spre perfecţionare, spre aplicarea celor mai moderne metode şi procedee utilizate în activitatea pe care o desfăşoară.

În ceea ce priveşte genul, specialiştii au constatat că femeile sunt mult mai deschise spre reflecţie şi analiză decât bărbaţii.

Într-o organizaţie şcolară, promovarea noului, ca o condiţie esenţială a succesului în activitatea didactică, trebuie să fie o preocupare permanentă atât a managerului instituţiei, cât şi a cadrelor didactice aflate în subordinea sa.

Managerul trebuie să se apropie foarte mult de angajaţi şi să comunice eficient cu aceştia. Se stabilesc obiective clare în vederea implementării schimbărilor, se motivează necesitatea schimbării, se verifică înţelegerea importanţei schimbării (va aduce beneficii pentru toată lumea). Managerul trebuie să fie un model pentru cadrele didactice în sensul atitudinii deschise a acestuia faţă de schimbare, în general.

Tot în vederea acceptării şi adoptării schimbărilor educaţionale, este indicată **implicarea cadrele didactice în analizarea necesităţii schimbării, în luarea deciziilor, în promovarea schimbărilor educaţionale survenite.** Este nevoie de timp pentru ca profesorii să se alinieze schimbării. Oamenii care încurajează schimbarea trebuie să provină din sistemul de învăţământ pentru a instituţionaliza schimbarea.

Un rol foarte important îl are managerul unităţii care trebuie să adopte un stil de conducere democratic şi care trebuie să mobilizeze întregul personal în vederea punerii în practică a planului de schimbare. Managerul poate organiza, de asemenea şedinţe în care se oferă instrucţiuni clare în vederea implementării schimbărilor educaţionale.

În vederea implementării cu succes a schimbărilor educaţionale, managerul trebuie să se asigure că în organizaţia şcolară există un climat bazat pe încredere între acesta şi cadrele didactice. Managerul trebuie să creeze angajaţilor starea de stabilitate a organizaţiei şcolare, deoarece ideea de stabilitate conferă fiecărui angajat încrederea în sine.

Atunci când, în organizaţia şcolară se obţine un succes, managerul unităţii trebuie să antreneze angajaţii în celebrarea acestuia, deoarece, cu siguranţă vor interveni şi alte împliniri.

Managerul trebuie să găsească, de asemenea modalităţi eficiente de negociere şi consultare, bine ştiut fiind faptul că, în fiecare şcoală au existat şi vor exista aşa numitele „bisericuţe” care se vor opune cu hotărâre la orice schimbare educaţională. Datoria directorului este, prin urmare, să atragă de partea sa cât mai mulţi reprezentanţi ai acelor grupuri create.

Managerul trebuie să fie preocupat de acoperirea posturilor din unitatea sa cu cadre didactice titulare, deoarece suplinitorii pot proveni din domenii diferite de activitate şi, prin urmare, cu o pregătire ştiinţifică diferită. Managerul trebuie să discute problemele apărute în unitatea sa în manieră constructivă, mizând pe ideea că se pot învăţa multe din greşelile făcute. Directorul unităţii trebuie să adopte un management bazat pe strategie educaţională de dezvoltare organizaţională, cu accent pe inovarea metodologiei didactice, metodologie care trebuie să aibă la bază utilizarea metodelor activ-participative.

O condiţie esenţială care trebuie îndeplinită pentru ca profresorii să renunţe la conservatorism şi să se aplece spre schimbările educaţionale o reprezintă **formarea continuă** a cadrelor didactice. Această formare continuă trebuie să se afle în strânsă legătură cu aplicabilitatea cunoştinţelor dobândite la locul de muncă.

Prin intermediul formării continue, cadrul didactic se dezvoltă individual şi profesional şi dobândeşte competenţe care îl vor ajuta să se adapteze la nou. Există ţări în care formarea continuă este obligatorie, aceasta fiind un drept al fiecărui om ce asigură avansarea în carieră.

Ceea ce este esenţial în educaţie este acţiunea, dezvoltarea şi progresul. Schimbările în educaţie introduc noi idei, noţiuni, concepte care pot fi asimilate cu uşurinţă atunci când urmezi un curs de formare. Prin intermediul acestor cursuri de formare, se contribuie la realizarea schimbărilor educaţionale şi se valorifică noile conţinuturi educaţionale.

Dezvoltarea oranizaţională este o strategie educaţională în care se utilizează termenii de „learning-organization” şi staff-development”. Acceptarea şi promovarea schimbărilor educaţionale impuse de societate duc la dezvoltarea organizaţională.

Termenul de „learning” se referă la învăţarea organizaţională care se supune nevoilor, obiectivelor, intereselor organizaţiei. „În acest sens, schimbarea organizaţională se realizează prin redefinirea valorilor grupului, iar schimbarea oamenilor se produce în interiorul colectivităţii şi nu individual”(Reforma învăţământului – Coordonate generale, pg. 41).

Termenul de „learning”se referă atât la faptul că organizaţia învaţă, cât şi la faptul că organizaţia produce învăţarea (şcoli, universităţi).

Primul sens se referă la termenul de *staff-development*, adică schimbarea în şcoală se realizează prin dezvoltarea şi perfecţionarea resurselor umane. Schimbarea în şcoală presupune schimbarea percepţiei despre şcoală, schimbarea obiectivelor, valorilor, gestiunii etc. Resursele umane sunt elevii şi cadrele didactice care depun un efort prin învăţare în vederea schimbării organizaţiei-şcoală.

Al doilea sens se referă la *organizaţia care produce învăţarea*, ocupându-se de educarea şi instruirea elevilor şi în acest caz, accentul cade pe învăţarea individuală şi nu pe cea organizaţională. Organizaţiile care produc învăţarea îşi propun ca schimbarea să se realizeze în raport cu cerinţele societăţii.

Schimbările organizaţionale se realizează prin proiecte de dezvoltare în care există stipulată dezvoltarea personalului. Un rol foarte important îl pregătirea managerilor competenţi care să conştientizeze nevoia de schimbare şi necesitatea perfecţionării cadrelor didactice.

Prin formarea cadrelor didactice, accentul se va muta pe aplicarea celor învăţate, pe rezolvarea de probleme, pe învăţarea în grupuri mici, pe autoafirmare, trandisciplinaritate, pe educaţia dinamică, pe învăţarea prin descoperire, pe educaţia bazată pe interesele copiilor (Baciu S., 2000).

În vederea acceptării şi promovării schimbărilor educaţionale se recomandă **parteneriatele** între persoane şi instituţii care oferă prilejul unor schimburi de experienţă. Foarte importantă este şi o politică şcolară pozitivă care construieşte conexiuni productive între partenerii educaţionali. Schimbul de experienţă are menirea de a ajuta organizaţiile şcolare să-şi îmbunătăţească activitatea instructiv-educativă. Musafirii nu trebuie să fie consideraţi un corp străin ci trebuie trataţi ca parteneri egali.

Se recomandă întocmirea unor proiecte de dezvoltare şcolară viabile, adaptate la condiţiile fiecărei şcoli şi cu implicarea tuturor membrilor organizaţiei.

Parteneriatul educaţional este o relaţie de cooperare, colaborare, comunicare între şcoli, între şcoli şi alte instituţii, în vederea optimizării rezultatelor educaţiei. Prin intermediul parteneriatelor educaţionale, pătrund în organizaţia şcolară informaţii despre noile tehnologii, despre mijloace de învăţământ moderne, auxiliare, (firme IT, librării, biblioteci). Prin colaborararea eficientă cu Casa Corpului Didactic, cadrele didactice sunt înştiinţate despre cursurile de formare adecvate pregătirii lor în vederea adaptării la nou.

Prin parteneriatul cu mass-media, organizaţiile şcolare reuşesc să mediatizeze schimbările implementate în unitate. Tot cu ajutorul parteneriatelor educaţionale, comunitatea se implică în vederea asigurării calităţii în educaţie.

O altă condiţie importantă pentru ca profesorii să se deschidă spre nou este **motivarea** acestora. Profesorii trebuie să fie motivaţi pentru a face o schimbare. Un rol foarte important în promovarea schimbării educaţionale îl are gama variată de resurse (bani, timp, spaţiu, echipamente, personal, materiale).

În cazul găsirii barierelor în dezvoltare, colectivul trebuie să fie optimist şi să caute permanent soluţii în vederea rezolvării problemelor. Orice organizaţie şcolară trebuie să-şi stabilească ca obiectiv dezvoltarea şcolară care are loc în cadrul şcolii, iar schimbarea constituie mecanismul principal al dezvoltării şcolare. Învăţământul şi formarea profesională de înaltă calitate contribuie la favorizarea inovării în vederea schimbării modului de gândire al cadrelor didactice, a stilului de lucru, în general.

ÎNVATAMÂNTUL ROMANESC ÎNTRE TRADIȚIE ȘI MODERN

Prof. înv. preșcolar: Ciurea Ionela-Daniela
Gradinița cu P.P. Nr.1 Roșiori de Vede

O metaforă des utilizată atunci când se vorbeşte despre educaţie şi formare se referă la lumină şi iluminare.

Educaţia înseamnă iluminarea fiinţei, dumerire, scoatere la suprafaţă a adevărului, înţelegere şi revelare. Prin educaţie, omul se eliberează de întunericul din el şi din jurul său, intrând în sfera luminii adevărului, a binelui, a dreptăţii, într-un cuvânt, a valorii.

Metafora este clar explicitată în filosofia antică, dar primeşte o consistenţă cu totul deosebită în creştinism. „Educaţia este cea mai mare şi mai grea problemă ce i s-a dat omului spre rezolvare.’’

Până la a-şi da cu părerea învăţătorii şi profesorii despre cum este bine să fie crescut un copil, se ocupă de el părinţii, fraţii sau bunicii. Oricât de sofisticate ar fi prescripţiile profesioniştilor, nu se poate nega valoarea primelor orientări, emise în cadrul intim, familial. Oricât de amplă şi de sofisticată ar fi educaţia realizată de către şcoală, nu se pot neglija în nici un caz „cei şapte ani de acasă ...’’

Există, cu siguranţă, o pedagogie populară, o platformă ideatică ingenuă ce răspunde la dilemele modelării umane.

Pedagogia populară s-a ivit şi s-a impus înaintea celei instituţionalizate, formalizate. Transmis intuitiv sau pe cale orală, etosul pedagogic acompaniază în mod evident întreaga existenţă a individului, din leagăn până la mormânt. Pedagogia bunului-simţ nu străluceşte prin exemplaritatea sa teoretică, ci prin subtibilitatea răspunsurilor concrete, prin bogăţia şi adecvarea lor la chemările realităţii prin funcţia sa înrăuritoare, de anticipare sau cenzurare a actelor pe care urmează să le facem. Ce poate fi mai demn de respectat de cât crezuri cum ar fi : „Omul cât trăieşte învaţă’’, „Învăţătura bună e pe cap cunună’’, „A-nvăţa de mititel este mult mai uşurel’’, „Ce înveţi la tinereţe aia ai la bătrâneţe’’, „Frumuseţea vestejeşte, iar înţelepciunea creşte’’, „Multe greşeşti, multe înveţi’’ etc.

Dezvoltarea educaţiei, în general, şi cea a învăţământului, îndeosebi, au determinat apariţia treptată, în fiecare ţară, a unui ansamblu de instituţii şcolare de diferite grade, profile şi forme, care au alcătuit sistemul de învăţământ al acelei ţări.

Sistemul de învăţământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere si dinamism faţă de nou, dezvoltându-se şi acţionând în concordanţă cu cerinţele economico-sociale cu progresul ştiinţifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului ştiintifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului român, în condiţiile societăţii civile şi a statului de drept, democratic.

Reforma învăţământului se înscrie în actualul context politic şi economico-social ca o tactică folosită de societate în cadrul strategiei naţionale globale care vizează ca obiectiv remodelarea comportamentului pedagogic în perspectiva amplificării randamentului în prestaţia efectuată. Educatorul este agentul uman care mediază decisiv orice schimbare / inovare în cadrul învăţământului.

Direcţiile esenţiale ale reformei învăţământului din România sunt următoarele :

- schimbări de natură axiologică şi metodologică (autonomia persoanei, capacităţi creative, angajare şi responsabilităţi profesionale, modele de clasificare morfologică şi taxonomică a obiectivelor.

Să educi cu adevărat înseamnă să trezeşti îl cel de lângă tine acele resurse care-l pot împlini şi ridică, înseamnă să-l conduci pe celălalt spre descoperirea de sine, dându-i un imbold felului său de a fi, nu direcţionat de către tine, ci de ceea ce descoperă el că i se potriveşte, nu oferindu-i adevărul de-a gata, ci indicându-i direcţia posibilă pentru a-l găsi.

Trebuie să fii de acord că preceptele avansate de tine nu coincid întodeauna cu ceea ce el poată să facă, unele dintre ele limitându-i evolutia. Principiul de bază ar fi eliberarea lui de constrângerile tale sau ale altora, pentru a le descoperi şi respecta ... pe ale lui.

Învăţarea presupune şi mister, şi un mare paradox, ea înseamnă şi dezvăţ, împotrivire, încălcare a regulilor venite din afară. Pe lângă regula ascultării şi supunerii, educatorului trebuie să i se recunoască şi dreptul de a încălca, de a construi un set de norme personale, în acord cu ceea ce el poate şi speră să întreprindă. Acesta nu trebuie să conducă la o libertate exagerată, ci la o asumare cât se poate de responsabilă a propriului destin. Libertatea persoanei este derivată şi câstigată din felul cum are loc raportarea la obligaţiile ce decurg din ecuaţia de mai sus.

- îmbogăţirea şi dersificarea curriculum-ului (reevaluarea şi perfecţionarea disciplinelor consacrate, introducerea unor noi obiecte de învăţământ – educaţia ecologică, educaţia pentru pace, sunt domenii noi de cunoaştere) ;

- reevaluarea funcţiilor aplicative ale conţinutului (ridicarea statutului activităţilor practice ; practica trebuie să aibă o programă, metode şi conţinuturi proprii) ;

- asimilarea perspectivei interdisciplinare, a predării integrale a ştiinţei.

- introducerea programelor diferenţiate de studiu – organizarea modulară (tratarea diferenţiată a elevilor, variaţia timpului şi a sarcinii de învăţare, asigurarea unui minimum comun de performanţe şcolare – baremuri şcolare minimale) ;

- informatizarea învăţământului. Se ştie că tinerii şi copiii sunt atraşi de cultura digitală şi de suporturile tehnice ce o promovează. Nu putem spune exact cât de mare este această latură a culturii, dar există, ne invadează, ne infestează. Din punct de vedere expresiv, cyber cultura este mai aproape de interesele tinerilor, prezentându-se sub formă de jocuri, videoclipuri, chat-uri, etc.

Pot fi identificate şi suporturi aparent tradiţionale, dar care sunt acaparate de noile tehnologii digitale.

Din punct de vedere educaţional, Internetul constituie o oportunitate interesantă, nouă, de instrument accesoriu al unor noi valori ce pot fi adăugate conţinuturilor educative vehiculate în instituţiile şcolare.

Noile sisteme de concectare şi de comunicare pot accelera capacităţile comunicaţionale, imaginative sau inventative, dar le şi pot încetini sau stopa dacă nu sunt utilizate în chip judicios şi, mai ales, în mod univoc. Instrumentul este cu atât mai bun cu cât el face ca elevul să treacă de la statutul de utilizator la cel de producător de idei, de sensuri, de trăiri. Oricât de performantă ar fi noua tehnologie, aceasta se cere a fi completă cu strategii tradiţionale clasice de formare a abilităţilor umane. E bine să ştim să comunicăm prin calculator, dar şi cu semenii din preajma noastră. Uneori, e mai dificil sa comunicăm cu cei de lângă noi, decât cu cei care sunt departe.

Contactul viu, direct, personal cu alţii este edificator pentru propria persoană şi nu poate fi înlocuit total cu nici o tehnică, oricât de sofisticată ar fi. Poveştile de altădată ale bunicilor, în faţa focului din vatră, nu-şi vor găsi echivalentul în nici o interpelare intempestivă prin intermediul mesageriei instant. Şi acestea din urmă sunt bine venite, dar reprezintă altceva, şi nu totul.

- apariţia alternativelor educaţionale : Waldorf, Step by Step

În concluzie, putem spune că în fond există trei mari direcţii în care trebuie să insiste educaţia pentru schimbare :

a) sesizarea şi întâmpinarea schimbărilor ;
b) evaluarea acestora ;
c) proiectarea schimbării şi intervenţia ;

Toate aceste trei direcţii, vizează formarea omului astfel încât acesta să poată face faţă schimbărilor la care este supus mediul său fizic.

Bibliografie

- Cucoş Constantin - „Educaţia. Iubire, edificare, desăvârşire’’, Ed. Polirom, Iaşi 2008
- Joiţa Elena (coordinator), E. Frăsineanu, M. Vlad, V. Ilie - „Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară’’, Ed. Arves, Craiova, 2003

CLASIC SAU MODERN ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

Prof. PUȚURA SIMONA MARIA
LICEUL TEHNOLOGIC AGRICOL BISTRIȚA

Predarea este în viziunea ilustrului pedagog român Ioan Cerghit ”un ansamblu complex de acţiuni şi comportamente didactice specifice, destinate producerii învăţării”. Acelaşi autor defineşte predarea ca act de comunicare, ca ofertă de experienţă educaţională, ca dirijare a învăţării, ca gestiune a învăţării şi că interacţiune comportamentală. În modelele didactice tradiţionale, predarea se rezumă la o simplă prezentare a materiei, în timp ce în didcatica modernă, predarea este un complex de funcţii şi acţiuni multiple şi variate.

Predarea este un act foarte complex şi înseamnă ce se întâmplă înainte de lecţie, în timpul lecţiei şi după terminarea acesteia.

Dat fiind faptul că conceptul de predare a evoluat în timp şi că a căpătat multe semnificaţii, putem vorbi despre două tipuri de predare, una tradiţională şi una modernă. În ce tip de predare îi este uşor profesorului din zilele noastre?

Profesorului îi este mai uşor ca în demersurile didactice să opteze pentru metodele moderne care favorizează învăţarea autonomă.

În această situaţie, elevul intervine permanent în deciziile privind ceea ce doreşte să înveţe, cum va folosi ceea ce a dobândit şi care vor fi modalităţile de evaluare.

Lecţia modernă este un proces dinamic care se pliază după specificul nevoilor, preferinţelor şi rezistenţelor elevilor.

Se încurajează participarea elevilor la construirea ei, în vreme ce metodele tradiţionale accentuează şi valorizează excesiv funcţia informativă, de instruire în raport cu funcţia formativ-educativă, iar focalizarea pe dimensiunea instrumentală a procesului de învăţământ, duce la existente riscului rigidităţii şi al rutinei. În cazul acesta profesorul este cel care domină, controlează şi ierarhizează elevii, iar evaluarea este standardizată.

Profesorul este cel care deţine controlul asupra modului cum, când şi din ce se realizează evaluarea. În cazul optării pentru metodele moderne este evidentă *relaţia deschisă dintre educator şi educat*, o relaţionare bazată pe dialog constructiv şi pe cooperare.

Profesorul ar trebui să adopte metodele moderne pentru că ele favorizează crearea legăturilor şi abordărilor transdisciplinare şi pluridisciplinare. Important este cum foloseşte elevul ceea ce a învăţat, accentul punându-se pe formativ, pe dezvoltarea proceselor cognitive. Educatorii postmoderniști îşi ajută elevii mai degrabă să-şi construiască identităţile decât să le descopere. Activităţile au locaţii variate; învăţarea se realizează nu numai în clasă ci şi în comunitate. Predarea presupune asigurarea sinergiei între informaţiile provenite pe căi formale cu cele din surse nonformale şi informale, interconectarea experienţelor de învăţare prin excursii, prezenţa unor invitaţi în clasă, vizite la muzee, vizionarea de filme. Reîntoarcerea elevilor către lume, promovând investigaţiile, interogaţiile, discuţiile. Se renunţă la control, punându-se accent pe proces. Profesorul este animator, moderator. În evaluare sunt favorizate procesele de negociere care implică conlucrarea decizională dintre elevi şi profesorul evaluator. Se evaluează în comun munca realizată împreună şi efectele reale ale formării.

Literatura de specialitate oferă o imagine fidelă asupra antitezei care se creează între metodele tradiţionale şi cele moderne utilizate în predare.

Metodele tradiţionale au următoarele caracteristici:

• pun accentul pe însuşirea conţinutului, vizând, în principal, latura informativă a educaţiei;

• sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii, aşadar comunicarea este unidirecţională;

• sunt orientate, în principal, spre produsul final, evaluarea fiind de fapt o reproducere a cunoştinţelor;

• au un caracter formal şi stimulează competiţia;

• stimulează motivaţia extrinsecă pentru învăţare;

• relaţia profesor-elev este autocratică, disciplina şcolară fiind impusă.

Metodele moderne se caracterizează prin:

• acordă prioritate dezvoltării personalităţii elevilor, vizând latura formativă a educaţiei;

• sunt centrate pe activitatea de învăţare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educaţional;

• sunt centrate pe acţiune, pe învăţarea prin descoperire;

• sunt orientate spre proces;

• sunt flexibile, încurajează învăţarea prin cooperare şi capacitatea de autoevaluare la elevi, evaluarea fiind una formativă;

• stimulează motivaţia intrinsecă;

• relaţia profesor-elev este democratică, bazată pe respect şi colaborare, iar disciplina derivă din modul de organizare a lecţiei.

Exemple de metode didactice moderne utilizate la clasă:

1. METODA CIORCHINELUI

Metoda ce se poate utiliza mai ales în etapa de reactualizare a structurilor învăţate anterior, sau în etapa de evocare, elevii fiind puşi în situaţia de a stabili conexiuni între elementele studiate, de a se implica activ în procesul de gândire.

• dupa rezolvarea sarcinii de lucru, elevii vor folosi noţiunile şi legăturile create pentru a dezvolta idei concrete despre CONCEPTUL PROPUS.

• prin acest exerciţiu se încurajeaza participarea întregii clase.

• tehnica de predare - învăţare menită să încurajeze elevii sa gândeasca liber şi să stimuleze conexiunile de idei.

• modalitate de a realiza asociaţii de idei sau de a oferi noi sensuri ideilor însuşite anterior.

• ciorchinele poate fi realizat individual sau ca activitate de grup.

2. METODA CUBULUI

• Este o strategie care facilitează analiza unui subiect din diferite puncte de vedere.

• Metoda poate fi folosită în orice moment al lecţiei.

• Ofera elevilor posibilitatea de a-şi dezvolta competentele necesare unor abordări complexe.

• Poate fi folosită cu orice tip de subiect sau orice grupa de vârsta.

3. METODA ŞTIU – VREAU SĂ ŞTIU – AM ÎNVĂŢAT

• este o strategie de conştientizare de către elevi a ceea ce ştiu, sau cred ca ştiu, referitor la un subiect şi totodată a ceea ce nu ştiu, sau nu sunt siguri că stiu, şi ar dori să ştie sau să înveţe;

• metoda poate fi folosită în prima parte a unei lecţii – actualizarea vechilor cunoştinţe - evocarea;

• activează elevii şi îi face conştienţi de procesul învăţării;

• oferă elevilor posibilitatea de a-şi verifica nivelul cunoştinţelor

4. METODA “ASALTULUI DE IDEI” BRAINSTORMINGUL

Brainstormingul este o metodă care ajută la crearea unor idei şi concepte creative şi inovatoare. Pentru un brainstorming eficient, inhibiţiile şi criticile suspendate vor fi puse de-o parte. Astfel exprimarea va deveni liberă şi participanţii la un proces de brainstorming îşi vor spune ideile şi părerile fără teama de a fi respinşi sau criticaţi. Un brainstorming durează în jur de o jumătate de oră şi participă în medie 10 elevi sau grupuri de minim 10 elevi. Se expune un concept, o idee sau o problemă şi fiecare îşi spune părerea despre cele expuse şi absolut tot ceea ce le trece prin minte, inclusiv idei comice sau inaplicabile. O variantă a brainstormingului este brainwritingul.

O sesiune de brainstorming bine dirijată dă fiecăruia ocazia de a participa la dezbateri şi se poate dovedi o acţiune foarte constructivă.

5. METODA TURUL GALERIEI

Problema:

Cum se pot utiliza la maximum spaţiile de expunere din clasă şi cum se pot obţine materiale care merită expuse?

Provocarea:

Să organizăm spaţii de expunere în clasă care să susţină procesul de învăţare al tuturor elevilor şi să le răsplătească succesele.

Ce putem face?

Creaţi afişe care să fie reprezentative pentru programa urmată.

Expuneţi lucrările elevilor care sunt reprezentative pentru programa urmată.

Schimbaţi frecvent exponatele.

Prin metodele moderne se încurajează participarea elevilor, initiaţiva şi creativitatea. Din toate cele menţionate rezultă faptul că profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un învăţământ de calitate.

Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar.

BIBLIOGRAFIE

1. Cucoş, Constantin, Pedagogie ,Iaşi, Editura Polirom, 1996, pag.77-792.
2. Ionescu, Miron; Radu, Ioan, Didactica modernă, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 2001, pag.113-114, 153-157
3. Abric, J., Psihologia comunicării, Editura Polirom, Iasi,2002;
4. Baban, A., Consiliere educaţională, Editura Ardealul,Cluj-Napoca,2001
5. Iacob, L., Comunicarea didactică , în Psihologie şcolară (coordonator A.Cosmovici, L. Iacob), Editura Polirom, Iaşi, 1998.
6. Liliana Ezechil, Comunicarea educaţională în context şcolar, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 2002.
7. Leroy, G, Dialogul în educaţie, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1974.
8. Popescu- Neveanu, P. , Dicţionar de psihologie, București, Editura Albatros, 1978
9. Pânişoară, Ion –Ovidiu, Comunicarea eficientă, Editura Polirom, Iaşi, 2004.
10. Săucan- D. Șt., Specificitatea comunicării didactice în contextul comunicării interumane, în Competenţa didactică, Editura ALL Educaţional, Bucureşti, 1999.
11. www.didactic.ro
12. www.educatori.isjbihor.ro/.../forum;...metode...predare
13. facultate.regielive.ro/.../metode-tradiţionale-versus-metode-moderne-de-predare-învăţare
14. www.elearning.ro/metode-moderne-de-predare-a-educaţiei-tehnologice

UTILIZAREA METODELOR INTERACTIVE ÎN GRĂDINIȚĂ

Prof. Înv. Preșc. Duca Ionela
Grădinița Nr 250 – București

Pornind de la definiție, pentru profresor metoda reprezintă o cale de organizare și conducere a activității de învățare a copilului. Pentru copil, metoda reprezintă drumul pe care acesta îl parcurge de la o cunoaștere neconturată clar spre una profundă, bine fixate. În versiune modernă, metoda este o modalitate pe care profesorul o urmează pentru a-i face pe elevi să găsească singuri calea de urmat în scopul descoperirii adevărurilor sale, în găsirea soluțiilor la diferite probleme cu care se întâlnesc în procesul învățării. În grădiniță accentul este pus pe socializarea copilului la nivelul I de vârstă și pe pregătirea pentru școală la nivelul II de vârstă. Evoluția cognitivă a copilului nu poate fi disociată de mediul social(grădiniță, școală, societate) în care acesta se află iar structurile sale cognitive nu sunt doar rezultatul maturizării ci și al interacțiunii in colectivul din care face parte.

Metodele interactive utilizate în învățământul preșcolar vizează cooperarea între copii și dezvoltarea unor relații sociale. Spectrul metodelor fiind foarte larg talentul pedagogic constă în alegerea metodei potrivite deoarece în acest univers pedagogic, nici o situație de învățare nu seamănă cu alta. Prin urmare o metodă este aleasă în funcție de sarcina propusă. O anumită metodă facilitează jocul interactiv, alta conduce la explorarea colectivă sau cooperare interpretativă. Utilizând la clasă metode interactive, copiilor li se dezvoltă capacitatea de a selecta informații și de a comunica idei, formarea unor comportamente necesare învățării ulterioare. Aceste metode nu acționează numai asupra modului de gândire a copilului dar și asupra manifestării acestuia. În grădiniță învățarea se realizează prin joc cu reguli bine fixate, transmise și explicate copiilor. Astfel, copilul este atras de activitate și motivat să se implice activ. Cel care inițiază activitatea (profesorul) trebuie să fixeze mai întâi obiectivele pe care le va urmări pe parcursul învățării ținând cont de nivelul de vârstă al copiilor, de resursele materiale și temporale de care dispune la momentul respectiv. Sarcinile de lucru urmărite prin aplicarea metodelor interactive de grup trebuie să respecte anumite condiții: să le fie descrise pas cu pas copiilor; să fie legate de viața reală; să ofere copiilor posibilitatea de a se autoevalua și de a se corecta; să stimuleze comunicarea între copii.

Un aspect pozitiv al folosirii metodelor interactive de grup în lucrul efectiv la clasă este încurajarea colaborării și stimularea spiritului de echipă. Învățarea prin coperare ajută copiii să învețe mai profund, cultivând relațiile bazate pe respect reciproc și colaborare constructivă. Tehnicile de învățare prin cooperare implică strategii de atribuire a unor roluri active copiilor pentru ca aceștia să se sprijine reciproc în procesul de învățare. Nu mai este suficient să li se prezinte copiilor date intuitive sau verbale pentru ca ei să le interiorizeze în scopul de a le reda fidel. Este important de a învăța copilul să gândească singur. Metodele interactive au un scop bine definit, prin utilizarea acestora urmărindu-se: formarea capacității copiilor de a aduna informații despre o temă, de a face conexiuni între diferite elemente; stimularea gândirii și creativității copiilor; formarea gândirii critice; încurajarea independenței copilului și a cooperării în activitate; promovarea unei activități didactice moderne, centrată pe demersurile intelectuale interdisciplinare.

Printre metodele interactive folosite frecvent în grădiniță enumerăm: „Metoda cubului”, „Explozia stelară”, „Bula dublă”, „Turul galeriei”, „Pălăriile gânditoare”, „Brainstormingul” .

1. Metoda „Cubul” se poate realiza frecvent în activitățile de observare. Se confecționează un cub având șase fețe colorate diferit , corespunzând fiecare unei acțiuni pe care copilul sau grupul de copii trebuie să o execute. Astfel cele șase acțiuni sunt: descriere, comparație, asociere, analiză, aplicare, argumentare.

2. Metoda „Bula dublă” este folosită pentru a fixa precis și schematic asemănările și deosebirile dintre subiectele de analizat. În cercurile de bază se așează imaginea simbolică a fiecărei teme de analizat de la care prin săgeți indicatoare se arată pentru fiecare dintre ele specificul prin care se diferențiază respectiv se aseamănă.
3. „Explozia stelară” este o metodă de investigare a unui subiect prin întrebări coordonatoare. Pentru utilizarea acestei metode se are în vedere obișnuirea copiilor să pună întrebări. Pe o steluță mare se află subiectul de analizat, iar pe cele cinci steluțe se află câte o întrebare: CINE?, CE?, DE CE?, UNDE?, CÂND?.
4. „Turul galeriei” este o tehnică de învățare prin cooperare care stimulează gândirea, creativitatea și învățarea eficientă încurajând copiii să își exprime opiniile cu privire la soluțiile propuse de colegii lor. Se expun lucrările copiilor ca într-o expoziție iar copiii în calitate de vizitatori și critici analizează fiecare lucrare și își exprimă părerea.
5. „Brainstormingul” este o metodă ce ajută copilul să emită cât mai multe soluții la o problemă propusă fără a critica soluțiile găsite de ceilalți.

Prin aceste metode interactive noul și căutarea de idei conferă activității mister în care copilul este participant activ la propria formare. Concluzia la care am ajuns în urma formării copiilor este că utilizarea metodelor interactive oferă un sprijin real educatoarei în demersul său didactic și ne ajută, ne determină, copil și dascăl, deopotrivă, să respectăm opinia celuilalt și să ne implicăm profund și activ în construirea personalității proprii.

BIBLIOGRAFIE:

Metode interactive de grup- Ghid metodic S.Breben, E. Gongea, C. Ruiu, M. Fulga, 2002, Editura Arves; Revista Învățământul Preșcolar 2012 Editura Arlequin

Proiect de parteneriat educaţional „Primăvara prieteniei”

Prof. Crina Frăţilă
Şcoala Gimnazială ,,Toma Cocişiu” Blaj, Alba

Derularea proiectului ,,Primăvara prieteniei” are drept motivaţie entuziasmul şi deschiderea cu care reacţionează copiii, la aceasta vârstă, la stabilirea de relaţii noi de prietenie, dar şi efectul benefic pentru conturarea dimensiunii acestui sentiment nobil.

În alt sens şcoala trebuie să răspundă permanent nevoilor societăţii pe care o deserveşte, să se situeze cu un pas înaintea schimbărilor pe care progresul şi dezvoltarea ştiinţei şi tehnicii le va produce inevitabil, să prevadă şi să prevină efectele negative asupra personalităţii viitorului cetăţean, pregătindu-l încă de la o vârstă fragedă să se integreze ritmului de viaţă tot mai alert, pe de o parte, şi să ştie cum să relaţioneze în cadrul societăţii, pe de alta parte. Aceste două aspecte sunt o prioritate la fel de importantă ca şi pregătirea şcolară, pentru că reuşita fiecăruia nu se poate situa in afara contextului societăţii, dar nici în absenţa relaţiilor inter-umane cu ceilalţi indivizi din universul imediat apropiat .

Capacitatea de a lega prietenii bazate pe sinceritate, încredere reciprocă, altruism, pasiuni şi interese comune nu este doar ilustrarea frumuseţii caracterului uman, ea va fi calea de a contracara efectul urgenţei vieţii în viitor, mai exact evitarea pericolului ca omul să se transforme dintr-o fiinţă sociala într-una robotizată şi însingurată.

Prin urmare, prietenia este astăzi pentru oameni ceea ce este ecologia pentru natură, şi, ca şi în cazul degradării mediului natural, degradarea relaţiilor interumane nu este conştientizată încă pe deplin.

Parteneriatele sunt o forma de învăţare activă şi atrăgătoare pentru copii, mai ales prin elementul de noutate pe care îl aduc în orice tip de activitate de acest fel, însă cel mai puternic impact îl au asupra formării capacităţii de relaţionare între elevii implicaţi, care dobândesc astfel o bogată experienţă de colaborare şi comunicare interumană.

SCOPUL :

Proiectul - parteneriat are drept scop desfăşurarea unor activităţi comune între cele două clase, în vederea formării şi dezvoltării unei conduite de deschidere şi stabilirii unor relaţii bazate pe deschidere si sinceritate.

OBIECTIVE SPECIFICE :

- Însuşirea noţiunii de relaţie interumană şi înţelegerea importanţei acesteia pentru întreaga societate umană, în general, şi pentru fiecare individ - adult sau copil, în special.
- Înţelegerea dimensiunii sentimentului de prietenie adevărată şi a criteriilor de apreciere a ceea ce presupune relaţia de prietenie.
- Cultivarea capacităţii de a comunica pe teme şi preocupări comune, de a-şi însuşi regulile unui dialog civilizat, bazat pe respectarea partenerului de dialog .
- Dezvoltarea capacităţii de cooperare în desfăşurarea unor activităţi comune, cu diferite teme, prin împărtăşirea experienţei personale, susţinerea reciprocă a ideilor, completarea şi argumentarea lor.
- Formarea unei conduite civilizate, atât în cadrul grupului, cât şi în orice relaţie cu persoanele cu care intră în contact, bazată pe respect reciproc, înţelegere şi corectitudine.

GRUP ŢINTĂ :

Elevi, cadre didactice

Familiile elevilor

RESURSE PROIECT

Resurse umane :

- elevii claselor de la cele doua scoli ; învăţătorii celor doua clase ;părinţii sensibili la idee, doritori de a susţine aplicarea proiectului ;membri ai comunităţii locale

Resurse temporale :

- durata proiectului : martie - iunie

Resurse financiare :

- autofinanţare ;contribuţia părinţilor ;sponsori, donaţii ;

Resurse spaţiale :

- sălile de clasa si terenurile de sport ale celor doua scoli, CDI, parcuri, suprafeţe asfaltate pentru desene pe asfalt

Resurse materiale :

-informaţionale :cărti,reviste,albume,colecţii,CD ;auxiliare :instrumente de lucru, hârtie glasata, carton, coli, polistiren, carioca, aracet,creta colorata, alte rechizite.

REZULTATELE ASTEPTATE :

Prin fiecare activitate pe care o vom desfăşura aşteptăm un răspuns evident din partea elevilor celor două clase, în special concretizat prin plăcerea de a participa la activităţi comune şi prin dezvoltarea unor atitudini de altruism şi cooperare.

Astfel, prin activităţi care vizează în special comportamente morale, dar cu aplicaţii care plac, atrag şi încântă copiii, ne aşteptăm să formăm o dimensiune clară şi accesibilă a sentimentului de prietenie.

Ca imperativ major al acestui proiect, am hotărât să lăsăm loc în primul rând spontaneităţii actului liber, originalităţii şi creativităţii elevilor noştri, rolul nostru fiind cel de a crea cadrul optim de desfăşurare şi de a îndruma fiecare activitate.De asemenea vom valorifica fiecare moment al activităţilor noastre, punctând mereu faptul că deviza proiectului este „să acceptăm să învăţăm de la alţii pentru că învăţăm mai bine învăţându-i pe alţii’’ şi că schimbul de idei şi sentimente între oameni a fost totdeauna calea spre succesul personal şi cheia unei vieţi frumoase si împlinite.Sperăm astfel că, după derularea acestui proiect, elevii noştri vor rămâne cu imaginea clară a dimensiunii frumuseţii relaţiilor de prietenie,eliminând prejudecăţile si convingerile discriminatorii tot mai prezente in conştiinţa publică şi preluate, din nefericire, şi de către copii.

EVALUAREA PROIECTULUI :

- Realizarea de portofolii cu lucrările efectuate de elevi;Întocmirea de albume cu fotografii însoţite de impresii ale copiilor şi ale învăţătorilor;Crearea unor CD-uri cu aspecte din activităţile desfăşurate;Analiza fiecărei activităţi şi a rezultatelor obţinute sub forma unor ,,jurnale de bord’’

CALENDARUL ACTIVITATILOR

MARTIE

1.Cunoaşterea indirectă a elevilor celor două clase : trimiterea unei scrisori de intenţie de către clasa I, însoţită de o fotografie a colectivului de elevi şi un dar pentru clasa I de la Şcoala „Toma Cocişiu” Blaj. Răspuns din partea acestora.

2. Prezentarea programului de activităţi propus celor două clase, completarea acestuia cu sugestii şi preferinţe ale elevilor, realizarea de portofolii ale claselor cu tema ,,Cartea prieteniei” (poezii, povestioare, compuneri, impresii personale, desene, etc.), trimiterea reciprocă a acestora.

APRILIE

3.,, Să ne cunoaştem “ – cunoaşterea directă: excursie-vizită.

Activitate comună de prezentare a datelor, părerilor, convingerilor despre prietenie, expunerea desenelor pe tema prieteniei (realizate înainte de activitate) şi interpretarea mesajelor transmise prin ele.

Învăţarea imnului proiectului

Scurt program cultural-artistic.

4. ,, La drum” - vizitarea oraşului Blaj.

Activitate cu dublu scop: recreativ- prin desfăşurarea de jocuri în aer liber şi de educaţie ecologică – prin observarea şi sancţionarea efectelor dăunătoare ale acţiunii oamenilor asupra mediului natural.

5. ,, Impresii de călătorie” Întocmirea unui jurnal cu scurte compuneri, imagini, impresii, gânduri din timpul excursiei. Trimiterea reciprocă a acestora.

MAI

6. ,,Bine ai venit, primăvara !”Activitate artistico-practică având ca scop realizarea unor lucrări din diverse materiale şi folosind tehnicile de lucru învăţat. Acestea vor fi folosite pentru pavoazarea claselor şi holurilor şcolii.

7. ,, Bucuroşi de oaspeţi ! ”Vizita elevilor parteneri.

8. ,,Am devenit si vom rămâne prieteni” Evaluarea proiectului – realizări şi scopuri îndeplinite, impresii adunate în timpul activităţilor, planuri de continuare în viitor a relaţiilor de prietenie stabilite între cele două grupuri de elevi.

BIBLIOGRAFIE:

- Elena Dumitru, Oameni de care nouă ne pasă, Revista de Asistenţă Socială, nr.6, 2002
- Ionescu Mihaela, Negreanu Elisabeta (coord.), Educaţia în familie. Repere şi practici actuale, 2006, www.ise.ro;
- Mărginean, Ioan, Studii de sociologie, calitatea vieţii şi politici sociale, Editura Universităţii din Piteşti, 2004
- Miclea, Mircea (coord.), Nevoi şi priorităţi de schimbare educaţională în România – fundament al dezvoltării şi modernizării învăţământului preuniversitar, SNSPA, 2007 http://www.edu.ro/index.php/articles/8246
- Lazăr Vlăsceanu (coord.) Şcoala la răscruce. Schimbare şi continuitate în curriculumul învăţământului obligatoriu. Studiu de impact, Ed. Polirom, Iaşi, 2002
- www.didactic.ro

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC- DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

Pașca Anamaria
Grădinița cu Program Prelungit „Trenulețul veseliei”, Cluj-Napoca

Din punct de vedere etimologic, încă din cele mai vechi timpuri s-a discutat despre sistemul de învățământ, însă fără sistemul de educație sistemul de învățământ este unul lipsit de complexitate. Etimologic discutând conceptul de sistem provine din grecescul „systema” care înseamnă ansamblul unor părţi, corelate între ele. Fenomenul educaţiei „apare” ca o preocupare ce a cuprins întreaga ființă. Încă din antichitate, Platon (427-347 î.e.n.) a formulat ideea că educaţia ar trebui să fie capabilă să-l ajute pe fiecare individ să-şi cunoască, capaciteze, atât cât este cu putinţă, acele însuşiri ale corpului şi sufletului cu care s-a născut. Se poate afirma faptul că, Aristotel a fost părintele așa numitei „teorii a facultăţilor”, căci el presupunea existenţa unor capacităţi („facultăti”) intelectuale, mai degrabă înnăscute, decât învăţate, iar educaţia era obligată să și le însușească prin munci specifice.

În renumita epocă a Renaşterii, Erasmus din Roterdam (1467-1536) aprecia că oamenii se formează prin educaţie,iar educatorii lor ar trebui să-i ajute pe indivizi să se dezvolte liber, armonios, sub aspect intelectual, dar si moral, estetic şi fizic. În aceeaşi epocă însă, Michel de Montaigne (1553-1595) manifesta unele rezerve cu privire la puterea educaţiei de a transforma natura umană. Însă, în secolul al XVII-lea, Jan Amos Comenius (1592- 1670), creează primul mare sistem de educaţie, o impresionantă construcţie teoretică, în care analizează sistematic problemele fundamentale ale pedagogiei, numită de el didactica, Didactica magna fiind marea și fundamental lucrare privitoare la aceste aspecte ale educației. Educabilitatea, idealul educaţiei armonioase a intelectului, moralităţii, religiozităţii şi a corpului, principiile instruirii, metodele de instruire şi de educaţie morală, organizarea învăţământului pe clase şi pe lecţii. Principiul după care trebuie să se conducă educaţia ar trebui să fie principiul conformităţii cu natura, ceea ce înseamnă începerea educaţiei la timpul potrivit si urmărirea unui progres treptat, dar si respectarea legilor dezvoltării naturii umane (C. R., Antip, 2019).
Procesul de educație a suferit numeroase modificări de la debutul său și până în prezent. Dacă în Antichitate oamenii de rând erau privați de educație, iar nobilii erau cei cărora li se oferea aceasta, acuma, în zilele noastre observăm că, drepturile omului vizează educația. Accentul deosebit se pune pe educație, iar educarea maselor este ceea ce se dorește.

Ca și punct de plecare pentru o bună educație există Procesul de învățământ care va fi detaliat mai jos.
Procesul de învățământ reprezintă integrarea organică și alternative a activităților de predare-învățare și evaluare (Bocoș, 2020).
Predarea reprezintă modalitatea de organizare, îndrumare și conducere a activităților de învățare (Bocos, 2020). Învățarea școlară reprezintă activitatea intelectuală și fizică desfășurată în mod sistematic în vederea însușirii unor informații și formării de abilități și competențe necesare dezvoltării continue a personalității (Bocos, 2020).
Evaluarea didactică reprezintă activitatea complex de stabilire a relevanței și a valorii unor procese, performanțe, comportamente prin raportarea acestora la unsistem de indicatori de performanță (Bocos, 2020).
Aceste trei activități, predare-învățare-evaluare, fac parte atât din sistemul tradițional de învățământ, cât și din sistemul modern de învățământ.
Dacă în didactica tradițională elevul era privit ca obiectiv al educației, receptor pasiv de informații, în didactica modernă el este privit ca un obiect activ al educației, cunoașterii și acțiunii. Dacă în accepțiunea tradițională a didacticii accentul era pus pe latura informativă a învățării, pe transmiterea de cunoștințe se observă că, în accepțiunea modernă, accentul cade

simțitor asupra laturii formative a învățării, pe formarea competențelor, pe libera manifestare a personalității. Copiilor le sunt pregătite materiale digitale pe care le utilizează ei, împreună cu cadrul didactic devin coordonatorii activității, dar și beneficiarii direcți ai acesteia (Bocoș, 2020).

Evaluare, unul dintre cele mai sensibile subiecte. Se observă o îmbunătățire semnificativă a stilului de evaluare. Dacă în accepțiunea tradițională, în sistemul tradițional de învățământ evaluare era una cât se poate de tranșantă, realizată fără drept de contestație, în accepțiunea modernă se observă că, evaluarea este una obiectivă, că se atrage atenția asupra greșelilor într-un mod prietenos și nu într-un mod care poate provoca stări emoționale negative.

În cele ce urmează se va realiza o asociere între procesul de învățare (predare-învățare-evaluare) și culorile primare (albastru, galben, roșu).

Goethe oferă culorii roșu următoarele semnificații: roșu este încadrat la culorile calde, oferă o stare vioaie. Tot el descrie culoarea roșu ca fiind:„o culoare atât de unică ca și natura ei, el dă o impresie atât de seriozitate, cât și de demnitate”. Roșul este asociat și cu forțele malefice. Se observăm că, asupra semnificațiilor culorii roșu există multe opinii care se distanțează una de cealaltă. Așadar, în continuare se va asocia procesul de evaluare cu roșu, culoarea primară. Așa cum în privința semnificațiilor culorii roșu nu s-a ajuns la un consens, nici în ceea ce privește corectarea lucrărilor cu pix roșu nu s-a ajuns la un consens. Există surse care relatează faptul că, această culoare ar pune presiune aspura elevilor, ar accentua emoțiile negative și stresul. Se recomandă corectarea cu o altă culoare, de preferință, culoarea verde. Într-adevăr, nu este bine pentru sănătatea emoțională a copilului să se umple lucrarea cu inscripții/corecturi. O lucrare plină cu corecturi nu mai este lizibilă atunci când aceasta revine la elev. Automat, dacă el nu mai percepe ceea ce este notat pe lucrare începe o sesiune de stres, de agitație. Însă, e nevoie să fie evidențiate anumite erori sau anumite aspecte care trebuie îmbunătățite.

Un plus de mare ajutor și mare calitate pe care îl are societatea de azi este digitalizarea, folosirea tehnologiei în scopuri educative este mai mult decât cheia de a ajunge la mințile și sufletele copiilor.

Observând diferențele și asemănările dintre sistemul tradițional de învățământ și cel modern se concluzionează că, educația, pregătirea și adaptabilitatea cadrului didactic sunt elementele centrale de coordonare a sistemului de învățământ.

Învățământul românesc – de la modelul tradițional la modelul inovativ

Profesor înv. preșcolar: Merticariu Delia
Școala Gimnazială „Mihail Sadoveanu” Bacău

Încă din primele luni ale lui 1990 au avut loc o serie de restructurări la nivelul şcolii româneşti. Legea care a fost adoptată prezintă în prima sa parte câteva principii generale, cum ar fi (3, pg.185) :

- legea reglementează organizarea şi funcţionarea sistemului de învăţământ ;
- idealul educaţional al şcolii româneşti contă în dezvoltarea liberă, integrală şi armonioasă a individualităţii umane, în formarea personalităţii autonome şi creatoare ;
- dreptul egal de acces la toate nivelurile de educaţie ;
- gratuitatea învăţământului de stat ;
- învăţământul se desfăşoară în limba română ;
- garantarea drepturilor persoanelor ce aparţin minorităţilor naţionale de a învăţa în limba lor maternă în condiţiile prevăzute de lege ;
- obligativitatea cetăţenilor români de a studia şi însuşi limba română, indiferent de naţionalitate ;
- includerea religiei în planul de învăţământ, obligatoriu pentru învăţământul primar ;
- organizarea unor unităţi sau clase de elevi cu performanţe deosebite – cu aprobarea MEC ;
- garantarea autonomiei universitare ;
- posibilitatea organizării unor alternative educaţionale în sistemul de învăţământ de stat şi particular.

Prin sistemul de învăţământ se înţelege ansamblul instituţiilor specializate, care îndeplinesc funcţii pedagogice.

În România funcţionează 5 dintre cele 46 alternative educaţionale recunoscute în lume: Step by Step, Waldorf, Montessori, Freinet şi Planul Jena:

Sistemul Step by Step a fost introdus în România în anul1994. Este un program educaţional de reformă care promovează metodele de predare-învatare centrate pe copil, precum şi implicarea familiei şi a comunităţii în organizarea şi dirijarea muncii copilului, aderă prin modelele pe care le dezvoltă la principiile şi practicile unui învăţământ democratic. Acest sistem educaţional porneşte de la o bună cunoaştere a copiilor pentru ca apoi să valorifice însuşirile pozitive ale fiecăruia.

Ambele sisteme de învăţământ -step by step şi cel tradiţional - respectă şi îşi organizează procesul educativ plecând de la aceeaşi *Programă a activităţilor instructi-educative în grădiniţa de copii* elaborată de Ministerul Educaţiei şi Cercetării, diferenţa constând în modul de abordare şi prezentere a conţinuturilor, dar şi de tipul de metode utilizate în cadrul procesului instructiv.

Asemănări şi deosebiri între cele două sisteme de învăţământ

TRADIȚIONAL	**STEP BY STEP**
- utilizează programa activităţilor instructiv-educativă elaborată de MEC; - utilizarea proiectelor în planificarea conţinuturilor; - în procesul educativ se folosesc metode tradiţionale (explicaţia, demontraţia, execiţiul) şi mai puţin metode active cum ar fi învăţarea prin descoperire;	- utilizează programa activităţilor instructiv-educativă elaborată de MEC; - planificarea conţinuturilor cu ajutorul proiectelor; - folosirea metodelor activ-partipative în cadrul procesului educativ;

- relaţiile educatoare-copil, educatoare-părinţi sunt mai rigide, se folosesc forme de adresare protocolare (dna, dl); - un singur cadru didactic se ocupă de 25-30 de preşcolari; - în prima parte a programului zilei se lucrează pe centre de interes; - activităţile comune se desfăşoară cu toată grupa, toţi copiii având aceeaşi sarcină de îndeplinit în acelaşi moment; - evaluarea are rolul de a măsura clar ceea ce copilul a dobândit copilul până la un moment dat; - părinţi au mai mult rolul de tutore, ia la cunoştinţă de rezultatele şi evoluţia copilului; - lucrările copiilor sunt adunate într-un portofoliu încă din perioada de evaluare iniţială.	- relaţiile educatoare-copil, educatoare-părinţi sunt mult mai relaxate (folosesc prenumele în adresare); - acelaşi număr de copii se bucură de prezenţa a trei cadre didactice (o educatoare şi două ajutoare de educatoare), plus a unui părinte voluntar; - progranul zilnic se desfăşoară doar pe centre de interes; - copiii au posibilitatea de a-şi alege ce sarcină vor să îndeplinească la un moment dat, îşi pot alege centru la care vor să lucreze; - evaluarea are rolul de a conştientiza evoluţia în raport cu propria persoană şi nu în raport cu ceilalţi; - părinţi sunt parte a procesului instructiv participând ca voluntari la diferite activităţi. - toate lucrările copiilor sunt strânse într-o mapă, se realizează astfel un potofoliu pentru fiecare copil.

Pentru a exemplifica cât mai bine asemănnările şi deosebirile ce sunt între cele două sisteme de învăţământ voi alege să descriu o zi din programul fiecărui sistem educaţional cu tema ,,Toamna – anotimpul bogăţiei” la grupa mare.

TRADIŢIONAL	**STEP BY STEP**
- primirea copiilor în clasă de către educatoare PATREA I -se propun copiilor o serie de activităţi ce se desfăşoară pe grupe în trei centre de interes: **bibliotecă** – citire de imagini despre anotimpul de toamnă **construcţii** - lădiţe pentru fructe **artă** – desen: ,,Coşul cu fructe” PARTEA a II-a - se trece la realizarea activităţilor comune cu întreaga grupă **Cunoaşterea mediului** – observare: ,,Mărul” **Activitate matematică** – construire de mulţimi după culoare şi mărime, considerate simultan.	- primirea copiilor se face de către una dintre educatoare - are loc ,,Întâlnirea de dimineaţă” unde se prezintă: **Agenda zilei** – activităţile ce urmează a fi parcurse pe parcursul întregii zile **Mesajul zilei** –conceput de educatoare pentru a introduce cunoştinţele sau deprinderile noi de achiziţionat **Noutăţile zilei** – fiecare copil vorbeşte despre experienţele personale - activitatea ce urmează se desfăşoară pe **centre de interes.** Fiecare centru are câte 4 copii şi se lucrează în echipă. Toate centrele de interes tratează acceaşi temă. Cele 6 centre sunt: **citire** – citire se imagini despre anotimpul de toamnă **scriere** –modelează litera T din sârmă **matematică** – construire de mulţimi după culoare şi mărime, considerate simultan **ştiinţe** – observă mărul, gustă-l şi poartă o discuţie despre el

PARTEA a III-a Jocuri cu text şi cânt „ Câte unul pe cărare” „ Ursul doarme” Concurs: „Cursa printre obstacole” - lucrările executate în tinpul zilei sunt evaluate împreună cu copiii după fiecare activitate în parte şi sunt expuse pentru a putea fi văzute de colegi şi părinţi.	**construcţii** - lădiţe pentru fructe **artă** – desen: „Coşul cu fructe” **Scaunul autorului** – câte un copil de la fiecare centru prezintă lucrarea efectuată după care urmează analiza şi comentariile colegilor şi ale educatoarei. **Expunerea lucrărilor** - lucrările sunt expuse în clasă şi toţi copiii pot să examineze. **Turul galeriei -** după expunerea lucrărilor la centre se face un tur la fiecare centru şi se observă lucrările colegilor

După cum se poate observa conţinuturile nu diferă ci doar modul în care sunt organizate acestea pe parcursul zilei. O altă diferenţă mai contă în metodele de lucru utilizate în cadrul procesului instructiv-educativ.

Nu cred că unul din cele două sisteme de învăţământ este mai bun decât celălalt, important e că fiecare dintre ele încearcă să-l ajute pe copil în formarea şi dezvoltarea lui armonioasă.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, I., Radu, I.T., Popescu, E., Vlăsceanu, L. (1998), *Didactica – manual pentru clasa a X-a, şcoli normale,* Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, R.A.

2. Cojocariu, V. M. (2004), *Teoria şi metodologia instruirii*, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, R.A.

3. Stanciu, I. GH. (1998), *Istoria pedagogiei*, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, R.A.

Voiculescu, E. (2001), *Pedagogie preşcolară*, Bucureşti, Ed. Aramis

4. XXX (2000), *Programa activităţilor instructiv-educative în grădiniţa de copii*, Bucureşti, Ed. V&I Integral

5. www.ero.ro/alternativeeducationale

6. www.didactic.ro/metode-de-evaluare-in-clasele-Step-by-Step

7. www.lady4ever.ro/Step-by-Step-o-alternativă-educaţională

Studiu de cercetare – Inovație la ora de geografie prin metode interactive

prof. înv. primar Richițeanu Gina-Eugenia
Colegiul Național de Informatică Matei Basarab Rm. Vâlcea
prof. înv. primar Oprescu Irina-Elena
Școala Gimnazială Take Ionescu Rm. Vâlcea

Clasa: a IV-a

Disciplina: *Geografie*

Competența specifică: *3.3. Raportarea corectă a poziției unor elemente pe reprezentările cartografice*

Activități de învățare sugerate de programa școlară:

- *precizarea poziției școlii pe hărți ale localității;*
- *precizarea poziției localității în cadrul regiunii și al țării;*
- *precizarea poziției țării pe hărți ale Europei și ale lumii;*
- *identificarea poziției țărilor vecine, pe hărți diferite;*
- *identificarea elementelor reprezentate pe hărți la scări diferite*.

În predarea conținuturilor care vizează cele trei domenii:

1. Elemente de geografie a orizontului local și apropiat
2. Elemente de geografie a României
3. România în Europa și pe glob,

competența specifică 3.3. a fost frecvent vizată prin activitățile menționate anterior.

În primele ore de studiu al Geografiei, disciplina nouă care se ocupă cu *descrierea Pământului*, elevii au avut nevoie de sprijin în utilizarea noțiunilor specifice *(puncte cardinale, Roza vânturilor, plan, hartă)* pentru identificarea și precizarea poziției personale, a unui coleg, a unui obiect, a școlii, localității, țării noastre sau a altor țări din Europa/lume, pe diferite reprezentări grafice (planuri și/sau hărți).

În momentul în care demersurile didactice ulterioare au avut ca punct de plecare raportarea corectă a poziției unor obiecte, elevii și-au fixat temeinic aceste noțiuni, folosindu-le cu lejeritate și în situații contextuale din viața cotidiană.

În crearea scenariului didactic pentru predarea lecției *Poziția României în Europa (limite, vecini)*, mi-am propus un alt exemplu de activitate de învățare pentru a viza competența specifică 3.3., mai exact, *precizarea poziției României prin raportare la un anumit reper (țară, oraș, formă de relief, ape, obiective turistice renumite)*.

Astfel, prin ***Brainstorming***, notez la tablă ideile elevilor asociate cuvintelor *România* și *Europa*. Elevii care au inițiala prenumelui o consoană vor asocia cuvinte-simbol României, elevii care au inițiala prenumelui o vocală, vor asocia cuvinte-simbol Europei. Scrierea acestor cuvinte se face aleatoriu, în diferite locuri ale tablei. Când toate ideile au fost exprimate, cer elevilor să-și imagineze că tabla este o hartă și să asocieze cuvintelor scrise punctele cardinale corespunzătoare. În acest moment, s-au conturat 4 grupe de cuvinte, iar elevii se vor grupa în 4 echipe, în funcție de cuvântul rostit în furtuna de idei.

Pe echipe, elevii vor realiza **organizatori grafici – *hărți conceptuale***, pentru a preciza poziția României în Europa, prin raportare la cel puțin două dintre *cuvintele grupei*. Elevii au la dispoziție motorul de căutare Google pentru a se informa despre anumite cuvinte-simbol din lista grupei, dacă acestea se referă la orașe/capitale/obiective turistice europene și/sau ape ce străbat România, dar izvorăsc din alte țări.

Pentru prezentarea fiecărui organizator grafic, cele 4 echipe desemnează *vorbitor*, unul sau mai mulți, la alegere. Folosind metoda ***Turul Galeriei***, se apreciază lucrările, fiecare elev lipind un abțibild lângă lucrarea preferată, argumentând alegerea făcută.

Bibliografie:

- Cristea, S., Pedagogie. Hărți conceptuale (vol. I), DPH, București, 2021
- Programa școlară pentru disciplina Geografie, clasa a IV-a, București, 2014

Învățământul românesc-de la modelul tradițional la modelul inovativ

Prof.înv.primar Ioja Daniela Lorena
Școala Gimnazială Agrișu Mare, județul Arad

Noile generații de nativi digitali cer o nouă responsabilitate cadrelor didactice, aceea de profesionalizare a carierei didactice. Competența de a învăța cum să înveți a devenit nucleul tuturor competențelor având în vedere viteza cu care se perimă informațiile. De asemenea, noile cerințe la locurile de muncă, competențele cerute pe piața muncii sunt din ce în ce mai stricte în unele domenii căutate, în timp ce alte domenii tradiționale ajung chiar să dispară.

Modelul tradițional al învățământului românesc a stat la baza formării de generații pentru acele vremuri, într-un timp și spațiu bine determinat. Nu trebuie uitate sau înlăturate acele modele care s-au prezentat a rămâne consacrate în favoarea dezvoltării ființei umane pentru a deveni o ființă integrată în societate. Ceea ce trebuie avut însă în vedere în formarea cadrelor didactice este conștientizarea importanței învățării pe tot parcursul vieții. Modelul inovativ al școlii românești reprezintă un întreg proces la care educația este chemată să răspundă, în vederea satisfacerii nevoilor noilor educabili, noile generații de nativi digital. Nevoi pe care uneori societatea le cunoaște, dar și la nevoi pe care societatea nu le cunoaște în totalitate, iar aici modelele tradiționale sunt cele care vin să îmbine modernul cu consacratul. “Strategia Europa 2020 pentru o creștere inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii reafirmă importanța învățării pe tot parcursul vieții și dobândirea de competențe, ca reacție la provocările economice actuale, la îmbătrânirea populației și la strategia economică și socială a Uniunii Europene. Sprijinirea tuturor cetățenilor în vederea îmbunătățirii competențelor și calificărilor reprezintă un aspect crucial în dezvoltarea Uniunii Europene. Prin urmare, sistemele de educație și formare profesională ar trebui să fie mai deschise și mai relevante pentru nevoile cetățenilor, ale pieței muncii și ale societății în general. Nivelurile de educație ale populației europene adulte sunt adesea folosite drept reprezentare pentru cunoștințele și competențele disponibile în economie.” (Albulescu, I.; Catalano, H., 2019, p. 67). Un foarte bun exemplu care sprijină modelul inovativ, consider că este reprezentat de noile educații care sunt gândite special pentru momentul prezent dar care se realizează, se pun în practică cu foarte multe elemente din modelul tradițional. Printre acestea, amintim: *Educația pentru pace, Educația ecologică, Educația pentru participare și democrație, Educația demografică, Educația pentru schimbare și dezvoltare, Educația pentru comunicare și pentru mass -media, Educația nutrițională, Educația economică, Educația pentru timpul liber, Educația privind drepturile fundamentale ale omului, Educația pentru o nouă ordine internațională, Educația comunitară.*

Nevoile tot mai complexe ale educabililor ne îndreptățesc să vorbim astfel, despre un curriculum construit pe actuala problemă a elevului din secolul XXI, respectiv, lumea virtuală în care acesta observăm că se dezvoltă mai mult decât în cea reală. Construcția curriculumului, deși trebuie să urmeze un plan, e nevoie să aibă în vedere că fundația trebuie să fie axată pe elemente din universul tehnologiei, care prin tactul pedagogic al dascălilor de selectare corectă a acestor elemente, își va menține în continuare sensul de drum de urmat, un drum de făurire a personalității educabilului. Un curriculum corespunzător acestor vremuri presupune o abordare total diferită față de cele cu care am fost deja obișnuiți deoarece conflictul dintre copil și mediul educațional începe să prindă proporții uriașe, în primul rând din neacceptarea actualului adult cum că educabilul acestui secol, e silit să se adapteze la rezultatul acțiunilor sale. Deși studiile de specialitate ale lui Jean Piaget, Sigmund Freud și Carl Jung și mulți alții, vorbesc despre personalitate ca un macrosistem ce ghidează întreaga viață a unei ființe umane, care nu ar putea funcționa dacă unul dintre pioni nu ar atinge pragul prin care să-și aducă contribuția pentru bunul mers, un pion denumit de specialiști “autonomie”. Întreaga autonomie a micului copil se dezvoltă într-o perioadă a societății în care progresul apare după o descoperire care începe a fi utilizată.

Bibliografie:

• Albulescu, I., Catalano, H., (2019), Sinteze de pedagogia învățământului primar, Editura Didactica Publishing House, București, 2019, ISBN 978-606-683-952-5, București, 475 pagini.

• Herlo, D. (coord.), Egerău, A., Balaș, E., Dughi, T., Bran, C., Roman, A., (2020), Devenire în profesorat, Editura Presa Universitară Clujană, Cluj-Napoca, ISBN 978-606-37-0799-5, 335 pagini, http://www.editura.ubbcluj.ro/bd/ebooks/pdf/2653.pdf

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

Prof.înv.preșc: TEMĂTORU VIOLETA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE GUSTI” NEREJU
GRĂDINIȚA NR2 NEREJU MIC

Învățământul românesc de-a lungul timpului a suferit multe schimbări, deoarece fiecare generație de copii a venit cu cerințele ei, cu ritmul ei de dezvoltare, iar noi, cadrelele didactice, a trebuit să ne pliem pe cerințele acestora.

Perioada pandemiei ne-a pus în fața unui fapt care pe mulți dintre noi ne-a schimbat, atât cadre didactice, cât și copii. Pandemia a impus **școala online** ca soluție. Dar am constatat că aceasta este o **provocare** atât pentru copii și parinti, cât și pentru profesori. Au apărut numeroase întrebări legate de această modalitate de lucru cu elevii, opinii pro și contra pe care încercăm să le sintetizăm aici.

Dezavantajele școlii online, așa cum au fost ele identificate de elevi, părinți și profesori, dar și de specialiștii în domeniu se observă la mai multe niveluri:

- *psiho-social:* Posibilitatea scăzută de socializare a copiilor, fără interacțiune directă, față în față cu profesorii și colegii. Pare puțin ciudat să invocăm acest aspect, după ce observasem în ultimii ani o creștere a interacțiunilor tinerilor în mediul online. Dar ei sunt totuși obișnuiți să socializeze și unii abia așteaptă să meargă la școală. Putem afirma totuși că această modalitate de interacțiune are valențe limitate și utilizată exclusiv nu îndeplinește toate funcțiile pe care socializarea față în față le îndeplinește.
- *material:* Lipsa mijloacelor tehnice adecvate (laptop, tableta, conexiune la internet și chiar curent electric) și fluctuațiile imprevizibile ale rețelelor de internet. Despre acest aspect s-a discutat deja foarte mult în spațiul public și nu s-au găsit încă soluții pentru toți copiii. Dar de aceeași barieră se lovesc și unele cadre didactice. Unele nu dețin un astfel de dispozitiv tehnic, iar unele poate chiar nu știu să utilizeze acest mijloc(sau platforma educațională pe care s-a dorit desfășurarea activităților educative).
- *tehnic:* Pregătirea precară a utilizatorilor – profesori și elevi / părinți pentru activitatea de predare-învățare-evaluare online
- *profesional:* Controlul dificil din partea profesorului asupra activității de învățare a copilului în timpul orei. Spațiului de acasă a devenit foarte aglomerat în condițiile școlii online. În familiile cu mai mulți copii sau cu un spațiu de locuit restrâns acest lucru se resimte puternic. Să mai vorbim despre faptul că de același dispozitiv pot avea nevoie doi sau trei copii o dată sau chiar și un părinte?

În învățământul tradiţional, cadrul didactic are un rol major şi activ în cadrul procesului didactic, el fiind cel care transmite cunoștințele spre un receptor aproape pasiv, determinat să memoreze şi să reproducă informaţia.

Iar noul model de învățare este un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităţilor de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice.

În învățământul preșcolar principala activitate desfășurată la grupă este jocul, în toate formele lui. Iar în această situație, a școlii online, această metodă își pierde din valoare.

În şcolile din România putem observa că se practică într-o proporţie mai mare modelul tradiţional faţă de cel modern, ţinându-se spre implementarea celui din urmă, dar fără anularea primului, ci realizarea unei simbioze structurale între cele două. Modelul modern nu va putea supravieţui fără fundamentul celui tradiţional.

Profesorul trebuie să deprindă măiestria de a le combina şi a le demonstra eficienţa şi aplicabilitatea În diverse experienţe de învăţare, înclinând balanţa în favoare celui modern, mult mai uşor acceptat de elevi.

Așadar, cadrul didactic trebuie să folosească cele mai bune metode și tehnici pentru ca elevul să fie atras de tehnica de predare și el să fie cel care are de câștigat de aici prin cumulul de cunoștințe dobândite și întregul proces de învățământ să fie făcut în mod inovativ.

BIBLIOGRAFIE :

Păcurari, Otilia, Târcă, Anca, Sarivan, Ligia, *Strategii didactice inovative*, suport de curs, Centrul Educaţia 2000+, Bucureşti, 2003

Dulamă, Maria Eliza, Strategii didactice, Ed. Clusium, 2000

Interdisciplinaritate şi inovaţie în contextual educaţiei europene

Prof. Condurăţeanu Liana Ionela
Colegiul Naţional Pedagogic „Regina Maria’’ Ploieşti

Ȋn contextul actual al învăţământului românesc, cele mai multe proiecte de schimbare și dezvoltare au o secțiune consacrată dezvoltării personalului care indică tipurile de schimbări și perfecționări necesare în acest domeniu. Este vorba, în primul rând, de nevoia ca membrii organizației şcolare să asimileze noile valori și să practice comportamentele asociate acestora. De aceea, accesarea programelor Erasmus de către instituţiile din învăţământul preuniversitar reprezintă o oportunitate de a descoperi și de a intra în contact cu alte culturi organizaţionale din domeniul educaţiei.

În acest sens, Colegiul Naţional Pedagogic „Regina Maria’’ Ploieşti a fost deschis unor astfel de provocări şi a reusit să deruleze mai multe proiecte de tip Erasmus. Cel mai recent proiect în care am fost selectată în echipa de implementare a fost Proiectul de mobilitate în domeniul Educaţie Scolare - Acţiunea KA 1,instituţii acreditate KA121-SCH - Accredited projects for mobility of learners and staff in school education. Interdisciplinarity and innovation in the context of European education, Programul Erasmus+, Nr. contract 2021-1-RO01-KA121-SCH-000021014.

Am participat la mobilitatea desfaşurată în perioada 26-30 octombrie 2022, în Bergama, Turcia, la programul de formare oferit cadrelor didactice din învăţământul preuniversitar de către „Galenos Academy’’. Cursurile au avut ca principal obiectiv utilizarea tehnologiei TIC într-un mod creativ în activităţile de predare- învăţare- evaluare., a aplicaţiilor online ca suport pentru învăţare. Am participat la sesiuni de formare, în care au fost incluse metode ca brainstorming, jocul de rol, învăţarea în echipă, învăţarea prin experiment. Am fost implicată în activităţi în care am utilizat instrumente TIC cum ar fi aplicaţiile online, coduri simple, postere creative care să-i motiveze pe elevi pentru învăţare. Am învăţat cum să folosesc Web 2.0 şi Web 4.0 ca practici educaţionale inovative, în lecţiile şi activităţile pe care le organizez cu elevii mei. Am aflat că, în învăţământul de stat din Turcia , există o platformă educaţională, avizată de Ministerul Educatţiei , în care sunt încărcate materiale de învăţare , secvenţe de activităţi, verificate de către specialiştii din educaţie . Cursurile au fost interactive, cu un grad mare de aplicabilitate, utile oricărui cadru didactic implicat, dornic să fie la curent cu metode care să- i aducă pe elevi cât mai aproape de mediul educaţinal, motivându-i pentru învăţare.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC -DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

Prof.Cristian Mirela
Școala Gimnazială ,,Alexandru cel Bun ‘’Iași

Dezvoltarea TIC (Tehnologiei informației și comunicațiilor) din ultimii 10 zece ani a condus la o evoluție fără precedent a fenomenului e-learning la nivel european și internațional, prin crearea și utilizarea a numeroase platforme virtuale de învățare în școli și universități.

Noile metode de predare și învățare ajută elevii să-și dezvolte abilitățile necesare societății bazate pe cunoștințe. Rezultatele unui studiu realizat în cadrul evenimentului eduVision 2020, la care au participat: miniștri ai educației, consilieri ministeriali, inspectori și directori școlari, academicieni și profesori din 25 de țări, validează și re-afirmă efectele pozitive ale utilizării soluțiilor informatice pentru educație. Soluțiile de e-Learning acoperă nevoile întregului sistem educațional, oferind instrumente utile pentru toate nivelurile – de la factorii de decizie din ministere, până la elevi, profesori, părinți și chiar publicul larg .

În prezent printre avantajele utilizării TIC în procesul de predare și învățare putem enumera :

- adaptarea procesul educațional la nevoile reale ale elevilor;
- flexibilitatea – inexistența unui program fix și accesul pe scară largă (utilizarea platformelor de învățare virtuale nu mai necesită tehnologii scumpe);
- accesul facil al studenților / elevilor la informații relevante și actualizate;
- posibilitatea studenților / elevilor de a fi instruiți de către cei mai buni profesori, fără bariere geografice sau temporale;
- dezvoltarea competențelor într-un mediu modern;
- costuri mici de formare.

Începând cu 11 martie 2020, ca urmare a deciziei Ministerului Educației și Cercetării de a suspendacursurile față-în-față, sistemul de învățământ se reorientează către practici noi de comunicare și de cooperare prin care să asigure continuitatea învățării și funcționarea organizațională. Măsurile instituite prin starea de urgență ne relevă maniere diferite, câteodată inedite, de a fi și a acționa. Adulți și copii deopotrivă sunt în situația de a descoperi noi moduri de conectare socială și de continuare a activităților profesionale, sociale, culturale, ludice și de petrecere a timpului liber; în acest sens, utilizarea noilor tehnologii a luat o amploare de neimaginat în urmă cu câteva luni. Toate aceste elemente au, cu siguranță, o zonă de evoluție și dezvoltare socială importantă, dar faptul că totul s-a întâmplat brusc „peste noapte” a pus societatea în fața unei provocări de o magnitudine pe care nu am mai întâlnit-o până în prezent. Ca urmare, instituții guvernamentale, școli, ONG-uri și companii private, profesioniști ai educației și din zona tech s-au trezit la o masă rotundă a dezbaterilor (de cele mai multe ori online, la distanță) pentru a găsi soluții, punând la dispoziție expertiză, idei, resurse, portaluri, instrumente și platforme de elearning. Deși trebuie spus că nu întotdeauna viteza și cantitatea sunt și garanți ai unui proces de calitate, totuși putem vorbi aici în primul rând ca despre un context prielnic pentru reflecție și adaptare permanentă .

Elementul care a condus la o presiune majoră asupra sistemului de învățământ și a societății în ansamblul ei a constat în utilizarea exclusivă a mijloacelor de comunicare la distanță pentru a face educație. Trebuie să recunoaștem că:

- sistemul de învățământ este doar parțial pregătit, o parte din cadrele didactice nu posedă în acest moment suficiente informații și competențe specifice instruirii asistate de calculator;
- curriculumul permite într-o măsură variabilă/ secvențială/ revizuită transpunerea în activități la distanță;

- companiile edtech nu au fost stimulate pentru a construi soluții interoperabile, mulate pe nevoile de sistem ale educației.

În aceste circumstanțe au apărut, inevitabil, o serie de impedimente de natură logistică, pedagogică, tehnică și de conținut în domeniul multor discipline școlare. Toate acestea pot să fie văzute fie ca bariere fie drept provocări cărora profesorii, elevii, părinții și decidenții educației încearcă să le facă față în ritmul rapid în care apar, manifestând, în proporții variabile, disponibilitate, interes, măiestrie pedagogică, inventivitate.

În același timp, trebuie menționat că nu au existat (și, parțial, nu au fost posibile) măsuri care să poată fi aplicate la nivelul întregii populații școlare, soluțiile adoptate la nivelul unităților de învățământ și al claselor variind foarte mult de la experiențe antrenante și memorabile de învățare prin sesiuni de învățare online și până la situații în care perioada de suspendare a cursurilor față în față a însemnat pentru unii elevi un hiatus total față de școală și, implicit, față de învățarea formală. Aceste situații au avut la bază atât cauze subiective cât și cauze obiective ca: lipsa de echipamente, de nivelul scăzut al competențelor digitale, de tipul de încadrare.

Tehnologia digitală a facilitat în bună măsură continuarea unor activități didactice la distanță, în perioada suspendării cursurilor. Cu toate acestea, o parte din activitatea didactică uzuală (față-în-față) nu se poate face online/ la distanță, având astfel un impact negativ asupra învățării temeinice. Profesorii semnalează disfuncții în ceea ce privește următoarele activități de suport pentru învățare: comunicare autentică și relaționare umană, sprijin personalizat pentru elevii cu nevoi speciale de învățare.

Activitatea online are, dincolo de avantajele evidente, reliefate și de studiul de față, limite în relaționarea cadru didactic – elev. Are însă și limite, care au impact negativ asupra învățării eficiente, întrucât o importantă latură a activității didactice față-în-față nu se poate face virtual. În mod explicabil, sprijinul pe care în mod tradițional îl ofereau elevilor cu nevoi speciale sau cu dificultăți de învățare este greu de oferit online, date fiind limitările tehnologice implicite. În realitate, în mediul online, fiecare elev poate să reprezinte pentru cadrul didactic o posibilă situație de dificultate în învățare, făcând astfel dificilă identificarea celor cu probleme reale. Chiar dacă profesorul își cunoaște bine clasa și elevii și știe cine are nevoie de sprijin suplimentar, acest lucru s-ar putea realiza eventual ulterior activității de predare online, prin consiliere individuală. Este foarte dificilă interacțiunea personalizată cu un elev anume în contextul în care contactul nu este direct, profesorul este urmărit online de o clasă întreagă și fiecare elev îi solicită atenție.

Platformele educaționale online, platformele de streaming, în general, facilitează comunicarea în timp real între profesor și cursanții săi. Cu toate acestea, comunicarea în acest caz este foarte frecvent percepută ca fiind oarecum artificială, pe de parte din cauza imposibilității obținerii unui feedback comunicațional real (ceea ce face comunicarea autentică), iar pe de altă parte din cauza contextului incomod al plasării în spațiul virtual. Faptul că poți fi înregistrat, faptul că poți fi auzit de orice persoană (nu doar de elevii tăi), neavând un control real al publicului-țintă, îi determină pe profesori să construiască un discurs corect, consistent, fluid.

Printre dificultățile în realizarea activităților didactice la distanță, cadrele didactice semnalează, în ordine: lipsa instrumentelor pentru gestionarea clasei, pentru feedback și evaluare, dificultăți de ordin tehnic – platforme care trebuie instalate, care nu funcționează, lipsa suportului pedagogic pentru realizarea de activități de învățare suficient de eficiente și/ sau atractive pentru toți elevii: lipsa instrumentelor potrivite pentru predare-învățareevaluare la disciplina lor, lipsa conținutului educațional (resurse digitale) în domeniul disciplinei, lipsa unui computer suficient de performant și lipsa timpului necesar pentru înțelegerea și utilizarea adecvată a instrumentelor și resurselor digitale.

Bibliografie:

1.https://www.psih.uaic.ro/wp-content/uploads/sc_onl_rap_apr_2020

2. Vlada M, 2011, Proiectele de e-Learning CNIV şi ICVL sprijină Inițiativa eduVision 2020, Elearning.Romania, Nr. 79

3.Radupp C, 2011, eLearning: robotizarea educatiei si a educatilor?, Elearning.Romania, Nr. 77

Rolul activităților experiențiale și interdisciplinare bazate pe TIC în educație

prof. Cristian Răducanu
Liceul Tehnologic "Dimitrie Gusti", București

Argument pentru activități experiențale în aer liber

Elevii de astăzi au posibilități tehnice la care puteam doar visa în urmă cu 30 de ani: au la dispoziție telefonul mobil - kit care cuprinde la un loc un aparat foto, o cameră video, un mijloc rapid de comunicare, un portal de informare/ popularizare a unor informații, așadar este, ca rezultat, un device cu multiple aplicații de redactare a unor materiale multimedia și multimodale. În asemenea condiții, telefonul android sau I-phone se impune ca o prezență utilă în educația formală și nonformală, iar a ne lipsi de el în activitățile didactice pare o dezicere de la oportunități de învățare excelente.

Vă propunem să ieșim din școală cu un grup de elevi, fără să uite telefonul mobil (cum ar putea?!). Învățarea experiențială se poate produce din perspectivă interdisciplinară, în cazul de față pornind de la cunoașterea istoriei locale precum și a disciplinelor conexe. Sunt activități care formează în mod autentic aptitudini, competențe specifice unor discipline studiate și cultivă atitudinile și valorile spre care țintesc aceste discipline, dintre care cele mai semnificative credem că sunt curiozitatea și iubirea pentru natură și cultură. Abordarea autentică, afectivă a obiectului de studiu consolidează învățarea holistică, iar îmbinarea acesteia cu tehnologia comunicării o fac practică prin conectivitate.

Studiu de caz: Activitate interdisciplinară istorie-arte vizuale-argumentare-sociologie-antreprenoriat-TIC

Tema activității o constituie istoria locală, iar obiectivele studiului pe teren sunt stabilite prin cooperare cu elevii: O1 - argumentarea varietății de stiluri urbanistice raportate la istoria locală și evoluția socio-profesională a comunității; O2 - utilizarea TIC pentru documentare științifică; O3 - utilizarea TIC pentru organizarea informațiilor în mod creartiv, personal, original; O4 – dezvoltarea atititudinii participative, prin proiecte de *advocacy*, *social-learning* și *leadership*.

Momentele activității de învățare experiențială în corelație cu obiectivele stabilite

1. Deplasarea la fața locului, prezentarea finalității exercițiului și captura foto/ video ghidată de profesor:

Odată ajunși la fața locului, elevii fotografiază ori filmează ansamblul arhitectural, împrejurimile și detaliile, după cum solicită profesorul îndrumător. Rostul captării pe imagine a clădirii și imprejurimilor este atât imediat, pentru observarea cu *zoom* a unor detalii de care nu ne putem apropia fizic, cât și ulterior, când elevii vor trebui să sistematizeze cunoștințele sub forma unui raport multimedia și multimodal. La fața locului, profesorul își limitează rolul la a ghida și îndruma atenția elevilor spre elementele pe care știe că trebuie să le studieze mai îndeaporape elevii. Cunoașterea experiențială are avantajul că ține cont de diversitatea capacităților de înțelegere a elevilor, motiv pentru care întrebările și cerințele formulate de profesor fac apel la toate mijloacele de înțelegere și decodificare a informației, dezvoltate în grade diferite la elevi.

2. Identificarea stilurilor arhitectonice corecte cu ajutorul surselor TIC:

Pentru a îmbunătăți și ușura experiența elevilor, în faza de descriere a construcției de către elevi, profesorul poate cere reformularea unor termeni lansați de elevi în cursul procesului de observație, profesorul fiind cel care știe care sunt noțiunile standard care definesc un anumit stil arhitectonic, și de care ulterior elevii vor avea nevoie pentru a identifica și

denumi stilul corect, cu ajutorul dicționarelor de arhitectură online. Acest exercițiu devine cu atât mai interesant cu cât elevii vor avea libertatea de a judeca singuri care site-uri le sunt utile și care nu, folosindu-se de criteriile CRAAP (vezi sursa 3). Elevii trec apoi la confruntarea propriilor observații/ notițe despre obiectivul fotografiat cu descrierile diverselor stiluri arhitectonice, pana când unul dintre ei va descoperi stilul potrivit. Recomandăm ca profesorul să nu confirme imediat care identificare a stilului este cea corectă, pentru a da șansa cât mai multora sau tutror elevilor să treacă prin procesul de investigare/ comparație și identificare. Printr-un asemenea mod de argumentare elevii ajung la cunoașterea din perspectivă personală a mediului socio-arhitectonic, dobândesc capacitatea de a se simți parte integrantă a comunității.

3. Prezentarea istoriei din perspectiv personală a elevului, analiza profilului economico-social al cartierului și emiterea de judecăți de valoare legate de evoluția comunității locale studiate:

O reală utilitate a învățării din perspectivă experiențială este aceea că fiecare elev devine capabil să se raporteze dintr-o perspectivă autentică, personală, la materialul studiat pe teren, pentru că îl cunoaște deja în mod nemijlocit. Profesorul are rolul de a stimula prin problematizare curiozitatea și opiniile elevilor despre obiectivul studiat și cartierul în care se află. Elevii câștigă încredere în puterea proprie de argumentare dacă sunt încurajați să lanseze supoziții și justificări despre anul construcției, statutul socio-profesional al proprietarului, utilitatea cladirii, stabilind conexiuni între cunoștințele anterioare, confruntându-și părerile cu ale colegilor. Abia apoi, materialele informative găsite online sau cunoștințele profesorului confirmă opiniile, însă fiecare elev are deja o idee proprie, original, despre cum vrea să abordeze subiectul studiat într-o prezentare multimodală cu o notă personală.

4. Realizarea de către elevi a unui proiect de *advocacy* și *social-learning* pentru creșterea potențialului economic și cultural al cartierului:

Cercetarea experiențială *outdoor* oferă elevilor posibilitatea să observe și să comenteze nivelul de dezvoltare socio-economic al cartierului în care se află construcția studiată, să găsească dovezi privind preocuparea edililor pentru întreținerea obiectivului respective. Elevii se pot întreba: *De ce ar merita inclusă clădirea studiată într-o listă a construcțiilor de patrimoniu? Ce utilitate are aria unde se află clădirea - rezidențială sau economică? Cât de mare interes dovedesc trecătorii pentru clădirea respectivă? Ce pune în valoare, ori - dimpotrivă - ascunde clădirea? Ce utilitate are acum clădirea (locuință/ birouri/ este părăsită)? Ce mijloace ar propune elevii ca să dea o nouă viață construcției vizate?*

Este interesant de văzut, în egală măsură, cum se vor raporta elevii la o clădire lipsită de valoare estetică și/ sau istorică, și care a fost ridicată fără a respecta normele urbanistice ale perimetrului studiat, adecvarea cu clăririle vecine. În felul acesta sunt exersate gândirea critică și abilitățile de argumentare.

În funcție de disponibilitatea elevilor și de amploarea pe care profesorul o poate da proiectului, elevii pot alege multiple variante de produs de *advocacy* pentru a-și face cunoscută opinia despre cele descoperite pe teren, lucrând individual sau în echipe:

- **cu scop infomativ**: să elaboreze un site/ blog/ pagină ori grup pe Facebook/ profil cultural pe instagram, Tik Tok etc. sau să încarce pe site-ul școlii imaginile, datele și concluziile cercetării, ori comentarii, apeluri pentru conștientizarea unor aspecte urbanistice negative ce se doresc corectate;
- **pentru a trage un semnal de alarmă asupra riscului de a pierde obiective de patrimoniu**: lansarea prin mass-media a unor propuneri pentru dezbaterea publică sau acțiuni pentru salvarea și pentru a promova obiectivele descoperite, precum și pentru schimbarea atitudinii comunității locale față de patrimoniu și o viată ecologică; în colaborare cu autoritățile locale, cu biserica parohială, într-un spațiu special amenajat, unitatea de învățământ poate deschide seria unor dezbateri sau

proiecte de teatru-forum pe aceste teme de sensibilizare a comunității locale pe teme culturale, creative, antreprenoriale, de ecologie și sustenabilitate.

- **pentru a da un nou suflu cultural și punerea în valoare a cartierului**: elevii pot gândi un parcurs cultural virtual al perimetrului respectiv prin montarea *outdoor* a unor plăcuțe cu cod QR despre monumentele, evenimentele și personalitățile legate de cartier și care să facă trimiterea la la campaniile de advocacy online ale instituției de învățământ de unde provin elevii.

Concluzii

Prin parcurgerea unui periplu educativ experiențial, elevii pot influența comunitatea locală. Elevii sunt pe cale să devină, fără știrea lor, tineri cercetători angrenați într-un proiect social de *artivism*, de cunoaștere, atitudine civică și ecologică prin artă, Școala poate cultiva educarea elevilor în acest spirit. Prin diseminarea rezultatelor priectelor experiențiale, școala poate contribui la multiplicarea acțiunilor de *leadership, social-learning* și *ecologie comunitară.*

Webografie despre educația experiențială:

1. Activități de teren și experiențiale prezentate pe site-ul ISJ Suceava la link-ul https://www.isj.sv.edu.ro/images/Docs/RED/2020/invatamante_prescolar/activtati_outdor/Repere_si_practici_ale_invatarii_experientiale_prin_act_outdoor_Samson_Adriana.pdf consultat la 20.02.2022
2. Reserse educaționale pentru învățarea experiențială la link-ul https://proform.snsh.ro/baza-de-date-online-cu-resurse-educationale-pentru-sustinerea-educatiei-incluzive-de-calitate/invatarea-experientiala consultat la 20.02.2023
3. Testul CRAAP (currency, relevance, authority, accuracy, purpose) pentru a stabili utilitatea și corectitudinea informațiilor din mediul online pe site-ul https://researchguides.ben.edu/source-evaluation consultat la 20.02.2023

”SMART – Strategii și metode atractive pentru rezultate trainice”
2021-1-RO01-KA122-SCH-000014593

Prof. înv. preșc. Udrică Cristina – Mădălina
Grădinița cu program prelungit „Piticot” Craiova

Mobilitățile de formare

* **Beneficiar: Grădinița cu program prelungit „Piticot” Craiova**
* **Coordonator: prof. Niculeanu Florentina**
* **Furnizori curs: Edu2Grow & Dominou Associations**
* **Formatori: Silvia Pătru, Ana Șerban, Alina Dumitrașcu, Ricardo Querido Marques**

Cadre didactice participante:

- **Flux 2– ”Inclusive classroom through ICT”: Bădoiu Irina, Ștefănache Alina, Udrică Cristina**

  Perioada/Locația : 4-12.04.2022/Caldas da Raihna, Portugalia

„Inclusive classroom through ICT”

Obiectivele cursului:

- dezvoltarea și utilizarea de instrumente (un joc digital, un portofoliu electronic, povești digitale)
- modalități de aplicare a tehnologiei în educație pentru diferite grupe de vârstă
- utilizarea de activități, tehnici și instrumente digitale (producerea de materiale de instruire, publicare, audio, video etc.) pentru propriul context de predare pentru a îmbunătăți motivația și implicarea copiilor.
- relaționarea și lucrul eficient între culturi în medii educaționale
- utilizarea instrumentelor europene de certificare

Modulul „Cultură și interculturalitate”

- Am descoperit informații despre proiectele internaționale – cum să comunici și să interacționezi cu cadre didactice din alte țări.
- Sesiunea a avut ca bază jocul de cunoaștere, lucrul cu colegii și exercițiile practice urmate de o dezbatere.
- Ne-am dezvoltat abilitățile de comunicare prin metode și programe digitale, precum jocuri de siguranță pe internet (Interland și Selma) și de prevenire a fenomenului de bullying în școli.
- Aplicații video pentru calculator și telefonul mobil - mici proiecte audio/video ce pot fi folosite în procesul educațional.

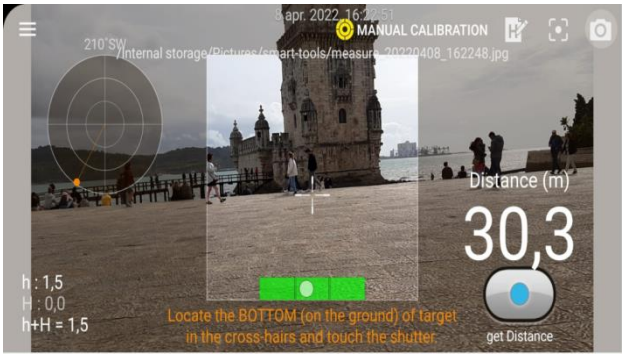
- **Aplicații desktop:** Video/Audio Editing - DVD Video Studio -Single Apps, Wondershare Filmora,
- **Aplicații mobile:** Filmora go, Kinemaster
- **Animare imagini/videoclipuri:** Chatterpix, AR Real Animals

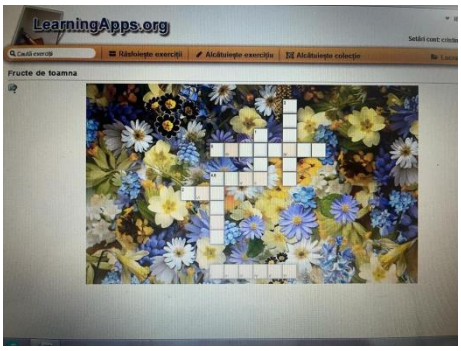
- Filme digitale audio/Video - Cautare digitală și identificare a plantelor folosind diverse aplicații pe care le putem utiliza în activitățile educaționale cu copiii.
- Aplicatii mobile pentru outdoor:

- **Recunoașterea plantelor:** PlantNet, LeafSnap Plant Identification
- **Măsurarea înălțimii clădirilor/pomilor/obiectelor:** Measure Height, Telemetru: Smart Measure

Modulul „Metodologie digitală”

- Metode, unelte și jocuri pentru îmbunătățirea actului educațional.
- Crearea de aplicații interactive ce pot fi folosite în timpul activităților: rebusuri, jocuri de cuvinte, ordonare pe grupe, ordonare de perechi.
- Crearea de avatare digitale:Clipchamp, Vibby
- Diseminarea proiectelor europene din care fac parte participanții la curs.
- Prezentarea platformelor educaționale eTwinning si Salto.
- Evaluare continuă.

Evaluarea cursului

- Diseminarea și valorificarea activităților desfășurate.
- Folosirea uneltelor de certificare europeană: Certificatul european de mobilitate, Pașaportul lingvistic Europass și Pașaport Europass de Competente.
- Ceremonia de certificare

SMART

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „PITICOT”, CRAIOVA
Proiect Erasmus SMART KA122 SCH 000014593
„Strategii și Metode Recreative pentru Rezultate Trainice”

ROMÂNIA
CIPRU
PORTUGALIA
SPANIA

Metode şi procedee active şi incluzive în evaluare

Profesor: Baica Livia Mihaela
Liceul Tehnologic Special "Beethoven" Craiova

„Învăţământul trebuie să urmărească dezvoltarea deplină a personalităţii umane” (Declaraţia Universală a Drepturilor Omului, art. 26), iar „educaţia copilului trebuie să urmărească dezvoltarea personalităţii copilului, a aptitudinilor şi a capacităţilor sale mintale şi fizice, la nivelul potenţial maxim” (Convenţia Naţiunilor Unite cu privire la Drepturile copilului, art. 29).

În context educaţional, incluziunea presupune dezvoltarea de relaţii interpersonale deschise, pozitive între elevi,flexibilitatea programelor şcolare, diversificarea strategiilor educaţionale şi asigurarea serviciilor de intervenţie şi suport pentru elevii cu cerinţe speciale, promovarea egalităţii în drepturi şi responsabilităţi pentru toţi elevii, asigurarea accesului în mod egal la oportunităţi de învăţare, parteneriatul funcţional între între şcoală şi familia/părinţii copiilor, implicarea activă a comunităţii în programele şi activităţile.

Pentru a avea cu adevărat o şcoală incluzivă care să funcţioneze, este necesară pregătirea acesteia, sunt necesare condiţii materiale, care să permită un învăţământ cât mai diversificat şi adaptat diferitelor cerinţe speciale: profesori intineranţi, mobilier,posibilităţi de modelare a programului zilnic, tehnici, posibilităţi de modelare a programului zilnic, tehnici speciale de predare adaptare curriculară individualizată, etc.

Cadrele didactice trebuie să identifice elevii cu nevoi educaționale speciale (CES), să încerce să-i cunoască, să-i descopere, să le acorde atenție, să descopere factorii care susțin sau împiedică învățarea. Principalul obiectiv însă este de a „construi încrederea copiilor “, de a crea un mediu educaţional stimulativ din punct de vedere intelectual, emoţional, de a găsi strategii prin care să dezvoltam empatia și înțelegerea.

Pentru caz am ales o tehnică inspirată din teoriile narative, cu scopul de a-i capta atentia elevului pe parcursul activitatilor didactice şi de a-i monitoriza comportamentul, mai ales la şcoală.

1. Date despre subiect:

T.E. este elev în clasa pregătitoare și are vârsta de aproape 7 ani. Provine dintr-o familie normală, cu părinţi cu vârsta până în 35 de ani. Relațiile intrafamiliale sunt funcționale. Condiţiile de viaţă şi de studiu sunt modeste, la nivelul strictului necesar.

2. Date despre problema identificată (operaționalizat):

T.E prezintă o lipsă de implicare în activităţile şcolare. Performanţele şcolare nu se ridică la nivelul posibilităţilor intelectuale ale elevului, din cauza manifestărilor comportamentale incontrolabile. Se plasează pe poziţii conflictuale cu colegii din clasă, cu elevii mai mari, chiar cu învăţătoarea sau alte cadre didactice, vorbind necontrolat. Colegii îl marginalizează în mod vizibil.

3. Date despre cauze:

Nu prezintă un diagnostic dat de clinician. Între părinţi s-a creat o tensiune permanentă, certurile dintre ei au devenit din ce în ce mai dese. I s-a recomandat un control de specialitate, dar nu-şi permit datorită costurilor.

4. Stabilirea obiectivelor:

– pe termen lung: formarea si modelarea personalitatii elevului;

– pe termen scurt: captarea atentiei elevului pe parcursul activitatilor didactice; monitorizarea comportamentului elevului în familie, la şcoală, pentru evidenţierea evoluţiei personale şi stabilirea unitară a demersurilor de ameliorare

comportamentală; realizarea unei evaluări formative pentru evidenţierea eficienţei strategiilor utilozate, precum şi a unei evaluări de progres, pentru a se vedea în ce măsură a fost angajat activ elevul, in propria ameliorare a comportamentului;

5. Alegerea unei tehnici inspirate din teoriile narative- Grădina de sentimente

6. Adaptarea tehnicii la specificul cazului- am ales aceasta tehnică deoarece scopul este dezvoltarea capacităţii de identificare emoţiilor negative care sunt menţinute de gândurile sau contextul în care se află elevul. Tehnica are în vedere identificarea emoţiilor negative şi modalităţile prin care le acordăm atenţie deosebită. Focalizarea o perioadă îndelungată asupra acestora va determina un mod de gândi, acţiona şi interacţiona. Emoţiile negative s-au regăsit alături de cele pozitive.

7. Modalități de evaluare a reușitei intervenției (raportare la obiective): captarea atentiei elevului pe parcursul activitatilor didactice, monitorizarea comportamentului la şcoală, pentru evidenţierea evoluţiei personale, identificarea resurselor personale care să determine luarea deciziei potrivite, realizarea unei evaluări formative pentru evidenţierea eficienţei strategiilor utilizate, stimularea curiozităţii şi dorinţei de cunoaştere, valorificarea permanentă a modelelor cu rol pozitiv.

Bibliografie:

1. Delaney, Marie. *Teaching English to learners with Special Educational Needs (SENs) – Myths and realities.* British Council. 2017.
2. Verza F, “Introducerea în psihopedagogia specială şi asistenţa socială”, Ed Fundatiei Humanitas, 2002

Metode interactive de grup utilizate în grădinița de copii

Prof. Moncea Elena
Grădinița cu Program Prelungit Junior Dej, jud. Cluj

Privind analitic Curriculumul pentru Învăţământul Preşcolar, se pot desprinde câteva caracteristici ce converg la definirea acestuia ca sinteză a experienţelor educative ce îmbină ideile pedagogiei tradiţionale cu ideile pedagogiilor alternative, punând un accent deosebit pe diversificarea strategiilor de predare – învăţare - evaluare.

În acest context, este de semnalat importanţa acordată metodelor activ participative, cu caracter interactiv, care încurajează plasarea copilului în situaţia de a explora şi de a deveni independent. Situaţiile de învăţare, activităţile şi interacţiunile adultului cu copilul trebuie să corespundă diferenţelor individuale în ceea ce priveşte interesele, abilităţile şi capacităţile copilului.

Metodele interactive de grup utilizate în grădiniţă presupun activizarea eficientă a copiilor: pregătire psihologică pentru învăţare, controlul şi prevenirea surselor de distorsiune a comunicării didactice activizatoare, organizare şi desfăşurare raţională (pe principii psihopedagogice) a învăţării. În paginile ce urmează vor fi prezentate câteva metode interactive frecvent utilizate în activităţile cu copiii preşcolari:

BRAINSTORMINGUL

Definiţie: în traducere directă "furtună în creier" sau "asalt de idei", este o metodă interactivă „care presupune generarea de idei într-o situaţie de grup, bazată pe principiul judecăţii (faza de generare de idei este separată de faza de judecare)” (Bocoş, 2013, pag. 430). Specific acestei metode sunt cele două principii conform cărora „cantitatea determină calitatea” şi „evaluarea ideilor este amânată”.

Această metodă este utilizată pentru a-i ajuta pe copii să emită cât mai repede, cât mai multe idei, fără a se lua iniţial în considerare valoarea acestor idei. Este cea mai simplă metodă de a stimula creativitatea şi de a genera noi idei într-un grup; se poate practica oral şi se foloseşte pentru a găsi cât mai multe soluţii la o problemă.

Aceasta nu este o metodă didactică propriu-zisă ci „este o metodă de stimulare a creativităţii ce se poate insinua în discuţii, dezbateri şi ... atunci când se urmăreşte formarea la elevi a unor calităţi imaginative, creative şi chiar a unor trăsături de personalitate (spontaneitate, altruism)” (Cucoş, 2006, pag. 298).

Paşi de parcurs ai brainstormingu-lui:

1. Anunţarea temei şi a obiectivelor urmărite: se hotărăşte tema brainstorming-ului şi se formulează ca întrebare; comunicarea sarcinii de lucru; comunicarea regulilor;
2. Faza de divergenţă (de generare şi prezentare a ideilor) - activitate frontală de prezentare a ideilor. În această fază se încurajează emiterea a cât mai multor idei, continuarea ideilor antevorbitorilor fără a se încerca să se evalueze. Este interzisă aprecierea critică imediată.
3. Faza de realizare a criticii şi evaluării (ierarhizarea ideilor)

- ❖ educatoarea va nota pe tablă toate ideile generate (inclusiv pe cele care nu au legătură cu subiectul sau par "trăsnite") în ordinea rostirii lor; ideile pot fi:
- ❖ strălucite – servesc rezolvării temei propuse
- ❖ valoroase – necesită prelucrare
- ❖ utilizabile pentru rezolvarea altor teme;
- ❖ neutilizabile.
- ❖ nimeni nu va face nici un fel de apreciere la adresa ideilor emise, nimeni nu va fi obligat să vorbească;

- sunt permise asociaţiile de idei (auzind ideea unui participant, alt participant o poate dezvolta);
- evaluarea se face când ideile par să fi „secat“, se opreşte exerciţiul;

4. Faza de convergenţă (de alegere a soluţiilor) – etapa calitativă (analiza soluţiilor, ordonarea lor în funcţie de realismul lor, eliminarea celor incompatibile cu problema sau cu posibilităţile momentane etc.)
5. Faza de stabilire a concluziilor reuniunii brainstormingului

Reguli pentru aplicarea metodei:

- Judecata de valoare este suspendată – se admit şi se acceptă cât mai multe idei;
- Se încurajează participanţii să emită idei noi sau să construiască idei pe baza ideilor emise de colegi;
- se evită orice spirit critic, evaluator;
- Se încurajează emiterea de idei neconvenţionale şi originale, manifestarea liberă a creativităţii. (Bocoş, 2013, pag.431)

Aplicaţii practice:

Întrebări adresate la diferite activităţi:

- Ce s-ar întâmpla dacă nu ar ploua niciodată?
- Ce putem face pentru a avea un oraş curat?
- Ce s-ar întâmpla dacă nu ar exista alfabetul?
- Căutaţi sinonime pentru cuvântul “toc”, etc.
- Cum putem ajuta copiii aflaţi în dificultate?
- Ce drepturi credeţi că au copiii?
- Cum putem să ajutăm iarna păsările?

CUBUL

Definiţie: strategie de predare-învăţare, descoperită în 1980, urmăreşte un algoritm ce vizează descrierea, compararea, asocierea, analiza, aplicarea şi argumentarea, atunci când se doreşte explorarea unui subiect nou sau unul cunoscut pentru a fi îmbogăţit cu noi cunoştinţe sau a unei situaţii din mai multe perspective. Profesorul „le cere elevilor să abordeze situaţia/problematica, pe baza instrucţiunilor/sarcinilor de lucru scrise pe feţele unui cub, respectând o ordine care coincide cu nivelurile taxonomice formulate de Bloom” (Bocoş, 2013, pag. 405)

Paşi de parcurs ai cubului:

1. Anunţarea temei studiate;
2. Parcurgerea conţinuturilor prin intermediul resurselor curriculare;
3. Împărţirea clasei în şase echipe eterogene care îşi aleg un lider;
4. Confecţionarea unui cub (din carton, placaj, material plastic), suficient de mare pentru a pute fi scrise instrucţiunile;
5. Scrierea câte unei instrucţiuni pe o faţă a cubului (la nivelul învăţământului preşcolar feţele cubului pot fi colorate diferit;
6. Analizarea de către fiecare echipă a temei propuse din perspectiva instrucţiunilor care i-a revenit prin tragerea la sorţi (rostogolirea cubului în grădiniţa de copii). Membrii grupului pot avea roluri diferite: cititorul, ascultătorul, interogatorul, rezumătorul;
7. Liderul fiecărei echipe prezintă în plenul clasei modul în care grupul său a rezolvat sarcina şi rezultatul analizei. Pe tot parcursul prezentării oricare membru al grupului poate interveni cu clarificări, precizări, completări. Pot fi adresate întrebări de către membrii celorlalte grupuri;
8. După analize, profesorul realizează o sinteză unificatoare a celor şase perspective de analiză;

9. Profesorul poate propune o altă analiză sau o reuniune brainstorming;
10. Profesorul poate administra elevilor o probă de evaluare cu şase itemi referitori la cele şase perspective analitice. (Bocoş, 2013, pag. 406)

Specificul aplicării metodei în grădiniţele de copii:

Varianta I

Etape:

- ❖ se formează grupuri de 4-5 copii;
- ❖ fiecare copil interpretează un rol în funcţie de sarcina îndeplinită;

Copilul 1 “Rostogolici” rostogoleşte cubul

Copilul 2 “Isteţul”citeşte sarcina, formulează întrebarea

Copilul 3 “Ştie tot” reţine sarcina

Copilul 4 “Cronometrul” măsoară timpul

Copilul 5 “Umoristul” încurajează grupul

- ❖ copiii răspund la întrebări şi rezolvă sarcinile care sunt accesibil formulate şi orientează gândirea spre răspunsul corect;
- ❖ prezintă răspunsul formulat (tot grupul participă);
- ❖ dacă se aplică în mai multe grupuri simultan este nevoie de către un adult moderator (pentru a monitoriza activitatea şi a rezolva problemele);
- ❖ în anumite tipuri de activităţi (observarea) se rezolvă sarcinile în ordinea etapelor, în altele ordinea este aleatorie prin rostogolirea cubului;
- ❖ strategia dă rezultate foarte bune în activităţi de observare desfăşurate frontal, fiecare copil primind câte o sarcină care să-i motiveze învăţarea;
- ❖ exemple de jocuri:”Cubul anotimpurilor”, ”Cubul prieteniei”, “Cubul personajelor”;
- ❖ activitatea de grup se poate încheia sub mai multe forme: conceperea unei poveşti pe baza răspunsurilor, transpunerea ideilor într-un desen colectiv, prezentarea celor mai reuşite rezolvări;

Varianta II

Etape:

1. Se realizează un cub pe ale cărei feţe se notează cuvintele: descrie, compară, analizează, asociază, aplică, argumentează (altele, în funcţie de resurse, nu neapărat pe toate feţele cubului).
2. Se anunţă tema/ subiectul pus în discuţie.
3. Se împarte grupul în şase subgrupuri, fiecare subgrup rezolvând una dintre cerinţele înscrise pe feţele cubului.
4. Se comunică întregului grup, forma finală a scrierii.
5. Lucrarea, în forma finală, poate fi desfăşurată pe tablă.

TURUL GALERIEI

Definiţie: Este o tehnică de învăţare prin cooperare „care promovează gândirea şi învăţarea eficiente, încurajând elevii să îşi exprime opiniile cu privire la soluţiile propuse de colegii lor.” (Bocoş, 2013, pag.425)

Etape:

Avantajele metodei

- ❖ Permite evaluarea interactivă, formativă a produselor curriculare realizate de copii;
- ❖ Stimulează comunicarea sentimentelor;

- Stimulează elaborarea unor opinii argumentative; (Bocoș, 2013)

COMUNICAREA ROTATIVĂ

Comunicarea rotativă constă comunicarea în cerc a unor povești sau întâmplări autentice ori descrierea unor personaje în contexte reale, descrierea unor imagini. Se grupează copiii în grupuri de câte patru, iar mesajele vor fi transmise în cerc de la un grup la altul. Mesajele primite se analizează și se compară cu propriile mesaje. (Dulamă, 2008).

Etapele metodei:

1. Comunicarea sarcinii de lucru
2. Discuția în grupuri
3. Expedierea mesajelor
4. Discuția în grupuri
5. Discuția frontală

Avantajele metodei:

- Stimularea comunicării orale;
- Dezvoltarea imaginaţiei creative;
- Dezvoltarea abilităţilor de ascultarea activă;
- Vizează întărirea coeziunii grupurilor.

Repere privind adaptarea metodei la specificul activităţii didactice din grădiniţă

- Copiii sunt așezaţi în grupuri la măsuțe;

Bibliografie:

1. Bocoș, M.-D., 2013, *Instruirea interactivă:repere axiologice şi metodologice*, Iași: Editura Polirom;
2. Bocoș, M., Ciascai L., Dulamă, M. E., 2009, *Sinteze de didactică universitară. Instruirea interactivă*, Cluj-Napoca: Presa Universitară Clujeană;
3. Breben, S., Gongea, E., Ruiu, G., Fulga, M., 2002, *Metode interactive de grup - ghid metodic - 60 de metode şi 200 de aplicaţii practice pentru învăţământul preşcolar*, Craiova: Editura Arves;
4. Cerghit, I., 2005, *Metode de învăţământ*, Iaşi: Editura Polirom, Seria Collegium; Cucoș, C., 2006, *Pedagogie, Ediția a II-a revizuită şi adăugită*, Iaşi: Editura Polirom;

Metode folosite pentru o învăţare activă

Prof. înv. primar Pohrib-Gavrilescu Ana
Şcoala Gimnazială Nr. 1, Matca, Jud. Galaţi
Prof. înv. primar Chirilă Gina
Şcoala Gimnazială Nr. 1, Matca, Jud. Galaţi

Abstract/Resume

Active learning methods make more interesting and attractive lessons. These methods can be applied along with the traditional ones, complementing the picture of the discipline specifics. Teachers needs to adapt their work to different situations, to combine and to harmonize the classical education with the modern ones, because their advantages and disadvantages are complementary. Active learning methods: the assault of ideas or brainstorming, the multiple intelligence method, the cube method, the thinking hats method.

active learning, creativity, brainstorming, attractive lessons

Dinamismul timpului istoric actual impune învăţarea de tip inovator care are drept caracteristici esenţiale: caracterul anticipativ şi participativ. Învăţarea este un proiect personal al elevului, asistat de educator care este un organizator, un animator, un manager al unor situaţii de instruire care să faciliteze învăţarea eficientă. Elevul devine participant activ la propria formare şi educare. Dezvoltarea gândirii critice constituie un important obiectiv de tip formativ şi se realizează prin folosirea cu precădere a unor **metode activ-participative**. Prin acestea înţelegem toate situaţiile în care elevii sunt puşi în situaţia de a fi subiecţi activi care să participe la propria formare, de a gândi şi învăţa critic, pentru a obţine în procesul didactic performanţe maxime. Aceste metode se pot aplica împreună cu cele tradiţionale, ele completând tabloul specificului disciplinelor, dar şi scopul general al învăţământului şi cerinţelor de educaţie ale societăţii contemporane.

Metodele folosite pentru o învăţare activă se pot clasifica în:

- ✓ Metode care favorizează înţelegerea conceptelor şi ideilor, valorifică experienţa proprie a elevilor, dezvoltă competenţe de comunicare şi relaţionare, vizează formarea unei atitudini active: discuţia, dezbaterea, jocul de rol etc.
- ✓ Metode care stimulează gândirea şi creativitatea, îi determină pe elevi să caute şi să dezvolte soluţii pentru diferite probleme, să facă reflecţii critice şi judecăţi de valoare: studiul de caz, problematizarea, jocul didactic, exerciţiul, explozia stelară, cubul etc.
- ✓ Metode prin care elevii sunt învăţaţi să lucreze productiv cu alţii şi să-şi dezvolte abilităţi de colaborare şi ajutor reciproc: mozaicul, proiectul în grupuri mici etc.

1. Metoda inteligenţelor multiple mi-a oferit o nouă bază în conceperea unor sarcini de instruire diferenţiată a elevilor. Am utilizat cu succes această metodă atât la ora de limba şi literatura română, cât şi la ora de lectură. Mai jos exemplific un posibil mod de aplicare a acestei metode la ora de lectură, în cadrul unei activităţi pe grupe de câte 5 elevi.

Exemplu: „Bivolul şi coţofana”, după George Topârceanu-text în versuri din caietul de lectură „Puşculiţa cu lecturi”, clasa a IV-a, Ed. Kreativ

- ➢ **Inteligenţa verbal-lingvistică(Scriitorii)**-Cerinţă: Povestiţi, pe scurt, conţinutul fabulei.
- ➢ **Inteligenţa logico-matematică(Matematicienii)**-Cerinţă: Puneţi acţiunea din fabulă într-o problemă care să se rezolve prin trei operaţii.
- ➢ **Inteligenţa spaţial-vizuală(Pictorii)**-Cerinţă: Ilustraţi acţiunea din fabulă printr-un desen.

➢ **Inteligenţa corporal-kinestezică(Actorii)**-Cerinţă: Interpretaţi dialogul dintre bivol şi coţofană.

➢ **Inteligenţa naturalistă(Naturaliştii)**-Cerinţă: Încadraţi animalele întâlnite în fabulă în mediile lor de viaţă.

2. Asaltul de idei sau brainstorming este o metodă prin care se dezvoltă creativitatea elevilor prin exersarea gândirii divergente care solicită găsirea unor soluţii proprii pentru problemele propuse.

Exemplu: „Muma lui Ştefan cel Mare”, de Dimitrie Bolintineanu-text în versuri din manualul de limba şi literatura română, clasa a IV-a, Ed. Aramis

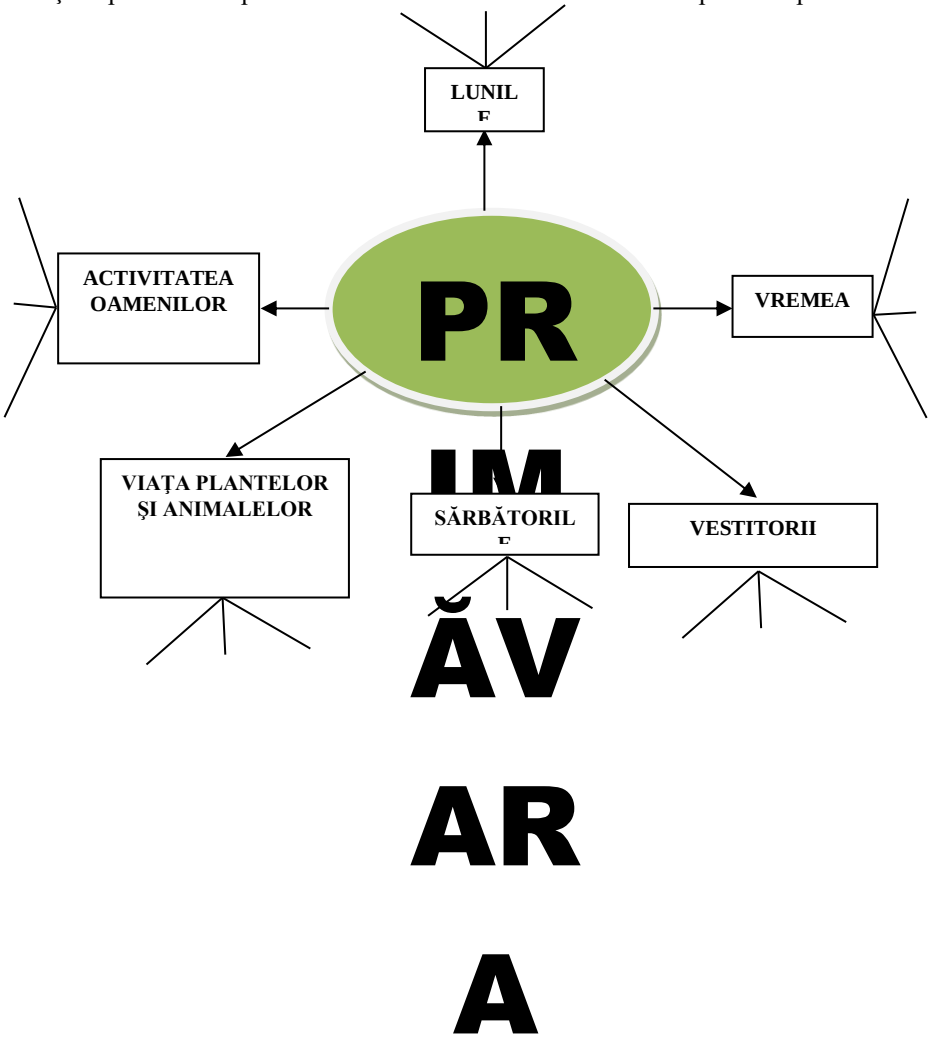
„*Ce aţi fi făcut în locul mamei lui Ştefan cel Mare la aflarea veştii că acesta a pierdut bătălia cu turcii?”*

3. Ciorchinele este o metodă grafică de organizare şi integrare a informaţiei în cursul învăţării. Poate fi folosit la începutul lecţieă numindu-se „ciorchinele iniţial’’ sau după lectura textului, numindu-se „ciorchine revăzut’’.

Exemplu: „Vestitorii primăverii”**,** de George Coşbuc, text liric din manualul de limba şi literatura română, clasa a IV-a, Ed. Aramis

Cerinţă: *Notaţi toate ideile care vă vin în minte în legătură cu tema scrisă.*

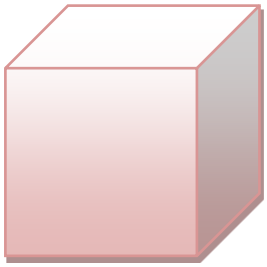
O altă cerinţă ar putea fi completarea unui ciorchine structurat ce are ca punct de plecare cuvântul *PRIMĂVARA.*

4. Metoda Starburst sau explozia stelară presupune organizarea clasei de elevi în grupuri de câte 4-5 elevi şi stimulează crearea de întrebări la întrebări. Metoda stimulează atât creativitatea individuală, cât şi cea de grup, spiritul de

cooperare şi cel de competiţie. Se stabileşte tema, apoi se formulează întrebări care au legătură cu conceptul dat. Întrebările de început sunt: *Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?*, dar se pot folosi şi alte întrebări.

5. Metoda cubului presupune analiza unui concept, a unei noţiuni sau a unei teme prin proiectarea ei pe cele şase faţete ale unui cub, fiecare dintre ele presupunând o abordare distinctă a subiectului respectiv de către elevi. Este o strategie care urmăreşte explorarea unei teme din mai multe perspective. Scopul ei este lărgirea orizontului de idei al elevului. Este necesar un cub mare(din carton sau plastic), pe feţele căruia să fie scrisă câte o sarcină de lucru:

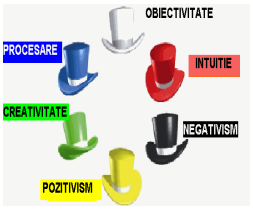
1. Descrie – Descrie culorile, formele, mărimile.
2. Compară – Ce este similar şi ce este diferit?
3. Asociază – La ce te face să te gândeşti?
4. Analizează – Din ce e făcut sau din ce se compune?
5. Aplică – Cum poate fi folosit, ce poţi face tu cu el?
6. Argumentează pro sau contra – Spune opinia ta.

Exemplu: „Piatra piţigoiului”, de Tudor Arghezi-text narativ din manualul de limba şi literatura română, clasa a II-a, Ed. Aramis

(utilizarea metodei cubului într-o activitate pe grupe a câte patru elevi)(Ghiurcă, 2008:41)

1. *Descrie locul şi timpul acţiunii.*
2. *Compară două personaje diferite din text.*
3. *Asociază piatra fermecată cu întinerirea păsărilor.*
4. *Analizează atitudinea păsării.*
5. *Aplică, într-un colaj, schema figurativă a textului.*
6. *Argumentează purtarea piţigoiului când a furat piatra.*

6. Metoda pălăriilor gânditoare(*thinking hats*) este o metodă interactivă de stimulare a creativităţii participanţilor. Poate fi folosită cu succes în orele de limba română pentru dezvoltarea capacităţii de exprimare orală şi implicit a dezvoltării vocabularului. Această metodă corespunde diferitelor tipuri de gândire, presupune interpretarea de roluri de către participanţi care-şi aleg una dintre cele şase pălării – figurine decupate sau simple simboluri – de diferite culori, cărora le corespund semnificaţii şi modalităţi diferite de interpretare.

- *Pălăria albă → informează;*
- *Pălăria roşie → spune ce simte;*
- *Pălăria neagră → identifică greşelile;*
- *Pălăria galbenă → aduce beneficii creative;*
- *Pălăria verde → generează ideile noi şi efortul creativ;*
- *Pălăria albastră → clarifică*(Crişan, Şindilă, 2008:23).

Metodele de învăţare activă fac lecţiile interesante, atractive, sprijină şcolarii în înţelegerea conţinuturilor pe care să fie capabili să le aplice în viaţa reală. În activităţile de învăţare prezentate(şi nu numai), am încurajat dezvoltarea gândirii critice a copiilor în vederea:

- formării propriilor puncte de vedere;
- construirii unor argumente în vederea susţinerii opiniilor;
- respectării părerilor celorlalţi;
- colaborării cu alte persoane pentru a îndeplini scopul propus;
- acoperirii sferei de interes a persoanei educate.

Cadrul didactic trebuie să-şi adapteze munca sa diferitelor situaţii, să combine şi să armonizeze metodele clasice de învăţământ cu cele moderne, deoarece avantajele şi dezavantajele lor sunt complementare.

BIBLIOGRAFIE

1. Barbu, Marian(coordonator), 2003-„Metodica predării limbii şi literaturii române-învăţământ primar”, Craiova, Ed. „Gheorghe Alexandru;
2. Crişan, Lucica, Şindilă, Daniela, 2008-„Stimularea creativităţii elevilor prin metode de cooperare”, Botoşani, Ed. Axa;
3. Ghiurcă, Sorina, 2008-„Caiet aplicativ la limba şi literatura română-clasa a II-a”, Bacău, Ed. Rovimed Publishers;
4. Istrate, Corina, Măcean, Dora, 2010-„Puşculiţa cu lecturi, caiet de lecturi pentru clasa a IV-a”, Târgu-Mureş, Editura Kreativ;
5. Ruiu, Georgeta, Mihaela, Fulga, 2002-„Metode interactive de grup”, Ghid metodic, Bucureşti, Ed. Arves.
6. https://www.didactic.ro

Metoda gamificării la elevii cu C.E.S.

Prof. Cărădan Adina
C.Ș.E.I. „Orizont” Oradea

Omul este înzestrat cu capacități creative incomensurabile. În fiecare moment al activității sale, gândul, ideile, creativitatea poate să adapteze prezentul la o nouă realitate. Omul este și trebuie să fie creativ, trebuie să folosească toate mijloacele la care are acces pentru a crea, pentru a construi, pentru a se dezvolta cognitiv. Elevilor le place să fie implicați în jocuri didactice. Jocul didactic digital aduce o realitate care se înfățișează în fața elevului. Elevul dispune de realitatea oferită de jocul didactic, care îl poate transpune, de exemplu, în bucătărie pentru învățarea instrumentelor folosite, are acces rapid, la școală sau în clasă, la materialul digital. Experiența cognitivă o poate repeta ori de câte ori dorește până când reușește să obțină scorul dorit.Pedagogia ne învață că jocul împlinește, în cel mai înalt grad, dorința de activitate a copilului, generată de trebuințe, năzuințe, progrese specifice copilului. Îmbrăcând forma jocului, activitatea este tot atât de utilă dezvoltării psihice şi fizice a copilului, ca şi lumina soarelui.„Jocul este cel mai elevat tip de cercetare.” spune Albert Einstein.

Am participat la cursul de formare „Gamification Method in Special Education” din cadrul proiectului Erasmus KA122 „Ensuring More Effective Learning in Children with Special Educational Needs Through the Gamification Method in Special Education” în martie 2022. Metod gamificării încorporează jocurile digitale în activitate didactică ca o completare a predării obișnuite. În timpul orelor, gamificarea se poate integra ușor, în mod natural,astfel încât unele lecții se pot integra în situații autentice de joc, elevii pot crea un personaj, își pot crea un Avatar (pe platforma Pixton), pot crea imagini in 4D (pe platforma Quiver) etc. Astfel, ei câștigă puncte, diplome și recompense pentru implicarea lor în diverse acțiuni sau pentru ajutorul dat altor colegi.

Predarea la elevii cu cerințe educative speciale se face diferențiat, tratarea individualizată se poate face prin crearea de sarcini potrivite pentru nivelul de achiziții și capacitățile elevului. Elevul poate folosi jocul didactic digital de câte ori dorește pentru a depăși nivelul, a obține premiile etc.Accesul la tehnologii digitale și utilizarea lor pot contribui la dezvoltarea creativității elevilor. Gamificarea atrage și menține atenția copiilor și îi motivează pe elevi să-și atingă obiectivele propuse. Prin folosirea gamificării ca metodă de învățare prin joc, se menține interacțiunea profesor-elevi, dar și elev-elev, se stimulează creativitatea tuturor părților implicate prin crearea materialelor digitale, respectiv prin răspunsul creativ la întrebările din joc. Învățarea devine atractivă și distractivă. Atunci când elevul este creativ se implică, este activ.

Conceptul de gamificare presupune creativitate și implicare atât din partea profesorilor cât și a elevilor, o rețetă pentru învățarea amuzantă care implică diferite mecanisme de joc. Un mecanism important în joc este interacțiunea și feedbackul deoarece jocul presupune a avea doi jucători care permanent interacționează și în același timp oferă feedback prin acțiunile pe care le întreprind. Asumarea riscului și eșecului, un alt mecanism important, este fără riscuri deoarece jucătorii oricând pot relua jocul de la început. Dreptul de proprietate este un drept al jucătorului asupra căii de acces la joc, iar personalizarea oferă jucătorului posibilitatea personalizării experienței de joc.

Astfel, gamificarea poate fi considerată o metodă didactică modernă, activ-participativă, cu ajutorul căreia elevii sunt implicați activ în procesul de asimilare si interpretare a cunoștințelor și înțeleg mai bine lumea în care trăiesc, sunt plasați chiar în postura de cercetător, descoperă lucrurile prin ei înșiși. De asemenea, este stimulată funcția de operationalizare a gândirii logice, prin căutarea permanentă de strategii pentru rezolvarea situațiilor apărute în joc. Cele

mai eficiente strategii de învățare sunt cele bazate pe descoperirea individuală, pe creativitate, pe construirea de prompturi, diverse situații. Sunt activate psihomotricitatea, creativitatea și limbajul, care toate joacă un rol important în dezvoltarea psihică generală.

Bibliografie:

1. Nunan David, Research methods in language learning, Cambridge University Press, 1992.
2. Ionescu Miron, Didactica modernă, Ed. Dacia, Cluj- Napoca, 2001.
3. academy.schooleducationgateway.eu

ÎNVĂŢĂMÂNTUL TRADIŢIONAL vs. ÎNVĂŢĂMÂNTUL MODERN

Prof. Păsărescu Nicoleta
Liceul Tehnologic Bâlteni

Într-o lume aflată în permanentă transformare, modernizarea învăţământului prin utilizarea metodelor noi de învăţare-evaluare a unor strategii moderne, care permit reasamblări, reajustări şi adaptări la disciplinele de învăţământ, depinde în ultimă instanţă de cunoaşterea, de înţelegerea şi de abilitatea de a le folosi. Prin adaptarea vechilor valori la noile cerinţe ale societăţii, cadrul didactic “nu este un simplu executant al unor prescripţii sau reţete, ci devine factor activ al procesului de învăţământ, învaţă cu cei pe care îi învaţă, având rol de coordonator şi catalizator al educaţiei şi instrucţiei” .

Dacă în învăţământul tradiţional, principalele metode le constituie conversaţia, expunerea, demonstraţia, metodele centrate pe profesor, transmiterea de cunoştinţe, pasivitatea elevilor, învăţământul modern solicită aplicarea metodelor active şi interactive, a celor care dezvoltă gândirea critică.

Profesorul trebuie să-şi schimbe concepţia şi metodologia instruirii şi educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de integrare socioprofesională şi educaţie permanentă, să se implice în deciziile educaţionale, să asigure un învăţământ de calitate. Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura esenţial înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar.

Interesul elevilor pentru lecţii creşte ori de câte ori sunt folosite astfel de metode în predare.

Prestanţa profesorului care le foloseşte este şi ea, în mod sigur, mai ridicată.

Reforma învăţământului pune deosebit accent pe crearea de alternative metodologice, pe stimularea învăţării prin cooperare şi folosirea metodelor interactive de grup

Cadrele didactice reprezintă principala resursă umană capabilă să prognozeze, organizeze şi coordoneze activităţile de introducere a noului, asigurând astfel dezvoltarea optimă a organizaţiei şcolare.

Fundamentul activitatii didactice în scoala traditionala a fost asigurat de psihologia asociationista, pentru care actul cunoasterii se reducea la simpla înregistrare prin simturi, la perceptie.

A determina elevii să reţină pe dinafară ceea ce le-a fost comunicat este, evident, mai simplu decât a-i conduce spre autonomia judecăţii. Rolul activ si dominant revine profesorului, pe când elevului îi revine rolul de spectator receptiv, solicitat îndeosebi sa asculte, sa noteze, sa memoreze si sa reproduca. Dialogul autentic dintre componentii binomului educational profesor-elev se realizeaza rar si fragmentar. În cadrul lectiei nu se antreneaza si nu se exerseaza gândirea, nu se creaza situatii în care adevarul sa fie descoperit (redescoperit) de catre elevi, ceea ce conduce la pasivitate, plictiseala, oboseala si în final la o eficacitate formativ-educativa scazuta. Sunt aproape inexistente criticile, cautarile personale, rarele revendicari exprimate de elevi îl deranjeaza pe profesor si în general sunt evitate.

O analiza comparativa a activitatilor desfasurate în scoala traditionala si în cea moderna, scoate în evidenta urmatoarele aspecte:

Rolul cadrului didactic în învăţământul tradiţional:

AVANTAJE:

- Asigură însuşirea temeinică şi sistematică a cunoştinţelor predate

LIMITE:

- predă, expune, ţine prelegeri;
- explică şi demonstrează;
- lasă puţin timp de iniţiativă elevilor;
- impune puncte de vedere proprii;
- ştie ce este adevărat sau fals, corect sau incorect, ceea ce trebuie să înveţe elevul.

Rolul cadrului didactic care promovează predarea-învăţarea în învăţământul modern:

- organizează şi dirijează învăţarea, o orchestrează şi o regizează;
- facilitează şi moderează activitatea de învăţare;
- ajută elevii să înţeleagă lucrurile şi să şi le explice;
- responsabilizează elevii în vederea funcţionării optime a grupului;

Lecţia de predare-învăţare devine astfel „o aventură a cunoaşterii” în care copilul participă activ,după puterile proprii,întâlnind probleme şi situaţii dificile,examindu-le şi descoperind soluţii plauzibile. Rolul profesorului constă în cel de stimulare şi dirijare.El trebuie nu numai să organizeze spaţiul şi activitatea, ci şi să participe alaturi de elevi la elaborarea cunoştinţelor, să servească drept model în legăturile interpersonale şi să încurajeze interacţiunile cooperante dintre elevi; să-i îndrume cum să-şi folosească timpul, spaţiul, echipamentul şi materialele; să ajute invidul sau grupul sa extragă din experienţe informaţiile necesare,valorile şi să le interpreteze şi evalueze.

Bibliografie:

- Creţu, C. , 1997, Psihopedagogia succesului, Iaşi, Editura Polirom, 1997
- Crenguța, Lăcrămioara Oprea, *Strategii didactice interactive*” (2008),București
- Cucoș, C., Psdihopedagogie, Editura Polirom, Iași,1998

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC ÎNTRE TRADIȚIE ȘI MODERN

Profesor pentru învățământul preșcolar Ghiță Andreea Maria
Școala Gimnazială Goiești

Moto: ***„****Copiii sunt tot ce avem mai scump. Bogăţia noastră cea mai mare sunt copiii pe care i-am crescut şi educat, căci asta este menirea educatorului pe pământ. Această menire de a creşte şi educa copii atrage dupa sine o mare responsabilitate*.”

O metaforă des utilizată atunci când se vorbeşte despre educaţie şi formare se referă la lumină şi iluminare.

Educaţia înseamnă iluminarea fiinţei, dumerire, scoatere la suprafaţă a adevărului, înţelegere şi revelare. Prin educaţie, omul se eliberează de întunericul din el şi din jurul său, intrând în sfera luminii adevărului, a binelui, a dreptăţii, într-un cuvânt, a valorii.

Metafora este clar explicitată în filosifia antică, dar primeşte o consistenţă cu totul deosebită în creştinism. ,,Educaţia este cea mai mare şi mai grea problemă ce i s-a dat omului spre rezolvare.’’

Până la a-şi da cu părerea învăţătorii şi profesorii despre cum este bine să fie crescut un copil, se ocupă de el părinţii, fraţii sau bunicii. Oricât de sofisticate ar fi prescripţiile profesioniştilor, nu se poate nega valoarea primelor orientări, emise în cadrul intim, familial. Oricât de amplă şi de sofisticată ar fi educaţia realizată de către şcoală, nu se pot neglija în nici un caz.

,, Într-o lume aflată în permanentă transformare, modernizarea învăţământului prin utilizarea metodelor noi de învăţare-evaluare a unor strategii moderne, care permit reasamblări, reajustări şi adaptări la disciplinele de învăţământ, depinde în ultimă instanţă de cunoaşterea, de înţelegerea şi de abilitatea de a le folosi. Prin adaptarea vechilor valori la noile cerinţe ale societăţii, cadrul didactic “nu este un simplu executant al unor prescripţii sau reţete, ci devine factor activ al procesului de învăţământ, învaţă cu cei pe care îi învaţă, având rol de coordonator şi catalizator al educaţiei şi instrucţiei” (Romita Jucu).

Dezvoltarea educaţiei, în general, şi cea a învăţământului, îndeosebi, au determinat apariţia treptată, în fiecare ţară, a unui ansamblu de instituţii şcolare de diferite grade, profile şi forme, care au alcătuit sistemul de învăţământ al acelei ţări.

Sistemul de învăţământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere şi dinamism faţă de nou, dezvoltându-se şi acţionând în concordanţă cu cerinţele economico-sociale cu progresul ştiinţifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului ştiintifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului român, în condiţiile societăţii civile şi a statului de drept, democratic.

Reforma învăţământului pune deosebit accent pe crearea de alternative metodologice, pe stimularea învăţării prin cooperare şi folosirea metodelor interactive de grup. Implementarea în practica educativă a strategiilor manageriale interactive presupune un proces de învăţare socială, ce influenţează întreaga structură psihică a educatorului-manager, dar şi a educabililor, toate aceste modificări de la nivelul personalităţii acestora reflectându-se în noi componente, atitudini, valori.

Cadrele didactice reprezintă principala resursă umană capabilă să prognozeze, organizeze şi coordoneze activităţile de introducere a noului, asigurând astfel dezvoltarea optimă a organizaţiei şcolare.

Fundamentul activității didactice în **școala tradițională** a fost asigurat de psihologia asociationistă, pentru care actul cunoașterii se reducea la simpla înregistrare prin simțuri, la percepție.

Să educi cu adevărat înseamnă să trezeşti îl cel de lângă tine acele resurse care-l pot împlini şi ridică, înseamnă să-l conduci pe celălalt spre descoperirea de sine, dându-i un imbold felului său de a fi, nu direcţionat de către tine, ci de ceea ce descoperă el că i se potriveşte, nu oferindu-i adevărul de-a gata, ci indicându-i direcţia posibilă pentru a-l găsi.

Trebuie să fii de acord că preceptele avansate de tine nu coincid întodeauna cu ceea ce el poată să facă, unele dintre ele limitându-i evolutia. Principiul de bază ar fi eliberarea lui de constrângerile tale sau ale altora, pentru a le descoperi şi respecta ... pe ale lui.

Învăţarea presupune şi mister, şi un mare paradox, ea înseamnă şi dezvăţ, împotrivire, încălcare a regulilor venite din afară. Pe lângă regula ascultării şi supunerii, educatorului trebuie să i se recunoască şi dreptul de a încălca, de a construi un set de norme personale, în acord cu ceea ce el poate şi speră să întreprindă. Acesta nu trebuie să conducă la o libertate exagerată, ci la o asumare cât se poate de responsabilă a propriului destin. Libertatea persoanei este derivată şi câstigată din felul cum are loc raportarea la obligaţiile ce decurg din ecuaţia de mai sus.

A determina elevii să reţină pe dinafară ceea ce le-a fost comunicat este, evident, mai simplu decât a-i conduce spre autonomia judecăţii. Rolul activ si dominant revine profesorului, pe când elevului îi revine rolul de spectator receptiv, solicitat îndeosebi sa asculte, sa noteze, sa memoreze și să reproducă. Dialogul autentic dintre componenții binomului educațional profesor-elev se realizează rar și fragmentar. În cadrul lecției nu se antrenează și nu se exersează gândirea, nu se creează situații în care adevărul să fie descoperit (redescoperit) de către elevi, ceea ce conduce la pasivitate, plictiseală, oboseală și în final la o eficacitate formativ-educativă scăzută. Sunt aproape inexistente criticile, căutările personale, rarele revendicări exprimate de elevi îl deranjează pe profesor și în general sunt evitate.

Din punct de vedere educaţional, internetul constituie o oportunitate interesantă, nouă, de instrument accesoriu al unor noi valori ce pot fi adăugate conţinuturilor educative vehiculate în instituţiile şcolare.

Noile sisteme de concectare şi de comunicare pot accelera capacităţile comunicaţionale, imaginative sau inventative, dar le şi pot încetini sau stopa dacă nu sunt utilizate în chip judicios şi, mai ales, în mod univoc. Instrumentul este cu atât mai bun cu cât el face ca elevul să treacă de la statutul de utilizator la cel de producător de idei, de sensuri, de trăiri. Oricât de performantă ar fi noua tehnologie, aceasta se cere a fi completă cu strategii tradiţionale clasice de formare a abilităţilor umane. E bine să ştim să comunicăm prin calculator, dar şi cu semenii din preajma noastră. Uneori, e mai dificil sa comunicăm cu cei de lângă noi, decât cu cei care sunt departe.

Contactul viu, direct, personal cu alţii este edificator pentru propria persoană şi nu poate fi înlocuit total cu nici o tehnică, oricât de sofisticată ar fi. Poveştile de altădată ale bunicilor, în faţa focului din vatră, nu-şi vor găsi echivalentul în nici o interpelare intempestivă prin intermediul mesageriei instant. Şi acestea din urmă sunt bine venite, dar reprezintă altceva, şi nu totul.

Bibliografie

- Cucoş Constantin - „Educaţia. Iubire, edificare, desăvârşire’’, Ed. Polirom, Iaşi 2008
- Joiţa Elena (coordinator), E. Frăsineanu, M. Vlad, V. Ilie - „Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară’’, Ed. Arves, Craiova, 2003
- Crenguţa, Lăcrămioara Oprea, *Strategii didactice interactive*” (2008),București
- Cucoș, C., Psdihopedagogie, Editura Polirom, Iași,1998

Școala incluzivă – deziderat al educației contemporane

Nădăban Ioana
Liceul Național de Informatică Arad

O problemă importantă a educației contemporane vizează integrarea copiilor cu tulburări din spectrul autismului în școlile de masă. Acești copii prezintă tulburări de dezvoltare și, din această cauză, e necesară cunoașterea și înțelegerea particularităților lor, pentru a le putea oferi șansa de a avansa optim în procesul de învățare.

Tulburările din spectrul autismului nu sunt afecțiuni de învățare. Ele limitează comunicarea și interacțiunea socială, afectând astfel grav domeniile de învățare importante precum dezvoltarea vorbirii și a limbajului, flexibilitatea în gândire și acțiune.

Autismul poate fi diagnosticat pe baza observațiilor comportamentale, atunci când apar limitări în comunicarea socială și interacțiune, însoțite de comportament rigid și repetitiv. Profesorii ar trebui să fie conștienți că un elev cu autism are limitări în comunicarea verbală și non-verbală, chiar dacă limbajul lor tehnic este corect. Ei nu înțeleg ce vrea să spună cealaltă persoană și nu se pot adapta la ceea ce le-a fost comunicat. Aceasta poate duce la probleme în relația dintre elevii cu autism, colegii lor și profesorii de la clasă. Copiii cu tulburări din spectrul autist manifestă tipare rigide, repetitive de comportament și interese restrânse. Persistă în rutine și prezintă rezistență la schimbare. Ei procesează informațiile cu totul diferit față de copiii cu dezvoltare tipică. Ei pot fi prea sensibili sau pre puțin sensibili la informațiile senzoriale. Lor le lipsește abilitatea de a integra informațiile transmise de organele de simț. Ei observă totul, dar nu pot prioritiza informațiile. Din această cauză, ei nu fac distincția între detaliile importante și cele fără relevanță. Ei nu pot percepe întregul, ci doar fragmente.

Agitația fizică și verbală (nivelurile ridicate ale vocii, emiterea de sunete, repetarea constantă a unor cuvinte), agresiunea verbală sau fizică, plânsetul, retragerea, ascunderea sunt toate semnale ce pot indica anxietatea la copiii cu autism. Ei pot fi ajutați să depășească aceste stări prin vizualizarea unor imagini în care sunt reprezentate. În foarte multe cazuri, anxietatea se manifestă prin violență. Este important ca educatorul să înțeleagă motivul agresiunii și să ia măsuri. De cele mai multe ori, agresiunea nu este direcționată în mod intenționat către o altă persoană, ci derivă din neînțelegeri.

La un moment dat, copiii cu autism devin conștienți că sunt diferiți. Dacă trec printr-o succesiune de experiențe de respingere și eșec, stima de sine scade și apare tendința de izolare. Aceasta se manifestă printr-un comportament pasiv, interes scăzut, iritare. Incapacitatea de a se face înțeles și de a-și exprima sentimentele în mod adecvat conduce la acumularea de frustrări. Dacă nu se intervine la timp, acestea pot duce la depresie.

În urma unei evaluări complete a copiilor cu autism, programa școlară poate fi modificată. Acesta este un proces dinamic de adaptare a programei naționale pentru a îndeplini cerințele de învățare ale elevului cu nevoi speciale. El trebuie să aibă aceleași oportunități ca și colegii lui. În funcție de particularitățile sale individuale, cantitatea de informație sau numărul de activități pe care trebuie să le realizeze pot fi reduse. Dificultatea sarcinilor trebuie adaptată nivelului copilului. Predarea conceptelor și consolidarea informațiilor până la generalizare trebuie însoțită de materiale concrete. Pot fi foarte utile codurile de culori pentru a sublinia ce este important. Timpul de învățare sau de finalizare a sarcinilor și a testelor poate fi suplimentat cu câteva minute. Asistența personală din partea cadrului didactic menține concentrarea elevului pe o sarcină. Folosirea sprijinului din partea colegilor poate conduce la înțelegerea mai usoară a sarcinii. Mijloacele prin care poate răspunde elevul pot fi adaptate. De exemplu, în loc să dea răspunsul în scris, el poate răspunde oral. În activitățile de grup, copilul cu tulburări din spectrul autist poate să realizeze sarcinile mai simple.

Folosirea unui orar vizual este un instrument util care-i ajută pe elevii cu autism să facă față tranzițiilor. Unii elevi cu tulburări din spectrul autismului au abilități mai bune în ceea ce privește memoria mecanică și sarcinile spațial-vizuale. Altii pot excela în a-și aminti informațiile simple, dar pot avea dificultăți cu sarcinile complexe. Indiciile vizuale din mediul real al copilului sunt cele recomandate. Multe comportamente dificile apar deoarece elevii cu astfel de nevoi speciale nu pot anticipa la ce să se aștepte sau ce se va întâmpla. Spațiul fizic organizat clar, delimitat, îl ajută să se concentreze pe aspectele relevante ale sarcinilor și să învețe să lucreze independent. Rutina îi asigură confort. Perioada de concentrare a elevilor cu autism diferă foarte mult de la un copil la altul. De obicei, aceasta este mai mică decât a unui copil tipic. Pentru a facilita activitatea de învățare și pentru a o face să fie mai plăcută, se recomandă ca sesiunile de lucru să fie fragmentate. Pauzele scurte ajută la obținerea unor rezultate mai bune și previn apariția comportamentelor inadecvate. Pot fi folosite pauze scurte de relaxare, de ascultare a unei melodii preferate, de dans, sau de joacă. Acestea pot fi prezentate și ca recompense. Utilizarea unui sistem bazat pe recompense pentru motivarea copiilor și folosirea unor abordări diferite în a adapta predarea fac ca învățarea să fie mai eficace. Sprijinirea învățării va contibui la minimizarea frustrărilor copilului. Elevii trebuie recompensați atât pentru rezultatele bune, cât și pentru comportamentele adecvate. Acestea trebuie însoțite întotdeauna de lauda socială. În timp, va fi suficientă doar lauda verbală. Este foarte important ca elevul să înțeleagă foarte clar pentru ce a fost recompensat, pentru a nu se asocia recompensele cu un comportament nedorit. La copiii cu tulburări din spectrul autist există un foarte mare risc ca ceea ce crede cadrul didactic că este o recompensă, să nu fie percepută ca atare de către elev. Recompensa pentru comportamentul adecvat trebuie să vină cât mai repede, pentru a avea efectul dorit. Recompensele trebuie să fie mici, realizabile și cumulative. Elementul surpriză, prin acordarea unor premii suplimentare are efecte și mai puternice. Sunt utile, de asemenea, recompensele cooperative, pentru care este încurajată să colaboreze întreaga clasă. O recompense oferită nu se ia niciodată.

Dacă un elev demonstrează interes și talent într-un anumit domeniu, este oportună dezvoltarea abilităților specializate în direcția respectivă.

Utilizarea tehnologiei la îndemână (laptop, table inteligente, telefoane) sunt deosebit de utile în procesul de învățare, deoarece sunt intuitive, stimulează învățarea multisenzorială, respectă ritmul personal al fiecărui copil și oferă un feedback imediat. Principala dificultate în predarea la elevii cu tulburări din spectrul autismului constă în găsirea unui canal potrivit de comunicare cu aceștia. Mijloacele tehnologice, prin atractivitatea lor, pot reprezenta pârghii care facilitează această comunicare. Folosirea adecvată a computerelor și a altor dispozitive electronice sporesc atenția. Facilitează învățarea independentă a copiilor cu nevoi speciale. Folosirea tehnologiei contribuie la dezvoltarea abilităților motorii fine. Le dezvoltă capacitatea de a generaliza și îi pune în situația de a realiza conexiuni între domenii diverse. Abilitățile de a le folosi în mod adecvat ajută la creșterea independenței în situații concrete de viață. Jocurile sunt considerate ca fiind o modaltate de a-i învăța pe copii să recunoască emoțiile. Este de evitat folosirea excesivă a acestor dispositive.

Elevii cu tulburări din spectrul autismului au dificultăți în a-i cunoaște și înțelege pe ceilalți. Nu sunt capabili să interpreteze emoțiile, astfel ca pot avea probleme cu exprimarea empatiei. Din această cauză, pot trece în aparență ca fiind egocentrici. Copiii tipici pot oferi modele în privința abilităților sociale.

Prin integrarea elevului cu tulburări din spectrul autismului în școlile de masă, i se oferă oportunitatea de a interacționa cu copii tipici și de a exersa comportamente sociale. Elevii care au în clasă un coleg cu nevoi speciale învață acceptarea și empatia. Ei pot fi implicați în activitățile de învățare ale copiilor cu nevoi speciale și aceasta contribuie la responsabilizarea lor. Învață să fie toleranți, să respecte diferențele și similitudinile. Își dezvoltă abilitățile sociale și își întăresc stima de sine pozitivă.

BIBLIOGRAFIE

1. Cucuruz Martinescu, Daniela, *Autism. Cartea pentru părinți,* Editura Licența Publishing, București, București, 2004;
2. Mureșan, Cristina, *Autismul infantil. Structuri psihopatologice și terapie complexă,* Editura Presa Universitară, Cluj-Napoca, 2004.

”ÎMBOGĂȚIREA CURRICUMULUI PRIN VALORIFICAREA CULTURII GENERALE, APELÂND LA TRADIȚII”

PROF. ÎNV. PRIMAR: TEODORA PERENI
ȘC. GIMN. NR. 16 ”TAKE IONESCU”
TIMIȘOARA

Participarea elevilor la activităţi aparţinând unor proiecte locale, judeţene, interjudeţene, naţionale şi internaţionale constituie o modalitate directă de educare şi integrare în sistemul educaţional de tip european, bazându-ne pe bogatul filon al tradițiilor noastre populare. Activităţile cu scop caritabil şi de voluntariat constituie valenţe ale acestor proiecte (primordial sau în subsidiar).

Proiectele amintite se realizează inclusiv prin colaborări, parteneriate cu grupuri educaţionale (clase de elevi/ învăţământ primar / gimnazial / liceal; O.N.G.-uri, instituţii culturale, fundaţii, asociaţii, etc). Rolul acestor colaborări este de a multiplica impactul educativ al acestor activităţi. Formarea personalităţii copilului este strâns legată de deschiderea spre societatea civilă.

O mare varietate de forme posibile o cunosc activităţile prin care poate fi sprijinită educaţia implicită procesului instructiv-educativ pentru formarea sistemului de valori; o parte a lor pot fi activităţi complementare, centrate pe valorificarea filonul culturii tradiţionale.

Bine proiectate, activităţile adiacente procesului instructiv educativ (concursuri, vizite, vizionări de spectacole, filmări, participare la repetiţii de teatru, ateliere pe echipe, excursii tematice, de studiu, de recreere, spectacole, serbări şcolare, participarea la parteneriate şi proiecte educative, etc) pot îmbogăţi cultura generală a elevului.

Cunoaşterea realităţii, în toate aspectele sale: sociale, economice, culturale, şi înţelegerea, cunoaşterea bogăţiei formale şi semantice a formelor plastice aparţinând creaţiei populare şi tradiţiilor poporului nostru sunt esenţiale în formarea personalităţii complexe a elevului; înţelegând de unde pornesc izvoarele vor putea respecta şi valoriza bogata moştenire artistică a neamului, îşi vor îmbogăţi conştiinţa apartenenţei în profunzime, îşi vor nuanţa receptarea, trăirile şi exprimarea proprie.

Elevul are de câştigat în profunzimea demersului şcolar; va avea multiple repere suplimentare în înţelegerea şi însuşirea noţiunilor predate la ora de curs.

Majoritatea acestor tipuri de activităţi au un puternic impact asupra educaţiei copilului în formare, îmbogăţind gradul de asimilare şi lărgind sfera de cunoştinţe aparţinând culturii generale, tradiționale.

Dezvoltarea acestei categorii de activităţi de tip vizual, estetic poate fi realizată prin organizarea de sesiuni de documentare: vizite la muzee, colecţii de artă populară din judeţ (inclusiv în decursul unor excursii) precum şi în Timişoara, la Muzeul Etnografic, Muzeul Banatului, Muzeul de Artă, la Sarmisegetuza, Castelul Huniazilor, Cetatea Soimoş, mănăstiri, etc.

Astfel, elevii vor putea identifica modalităţile prin care se conturează identitatea de neam; ei vor cunoaşte atât tradiţiile şi obiceiurile româneşti de pe teritoriul ţării, cât şi acelea din zonele geografice locuite de români, în alte ţări: Serbia, Voievodina, Ucraina, Bulgaria, Ungaria. Aceste activităţi pot fi cu caracter creativ-cultural, sportiv-turistic, prin organizarea de spectacole, serbări, vizionări, audiţii muzicale, organizarea de expoziţii, sau având un caracter de cercetare (culegerea de folclor, studierea costumului tradiţional, etc)..

Activităţile, precedate de secvenţe ritmice de documentare: desene realizate după exponatele din Muzeul Etnografic, Muzeul Banatului, Muzeul de Artă, atenţia acordată elementelor de peisaj tipic regiunii noastre (prin ieşirile

pentru pictură în peisaj şi prin vizitele de lucru la Muzeul Satului) s-au dovedit a fi importante în formarea, educaţia elevului.

Prin intermediul acestor activitãţi, cunoştinţele scolare si cele asimilate colateral se împletesc, întărind cultura generalã, în acelaşi timp, elevii îşi dezvoltă sentimentul de apartenenţă la comunitate, se educă în spiritul respectului faţă de valorile societãţii noastre.

Astfel, prin îmbogãţirea curricumului, elevul este deschis spre cunoaşterea şi participarea activă la viaţa comunitãţii, a societãţii civile.

În consecinţã, temele de lucru din cadrul curricumului pot fi abordate cu un grad de complexitate mărit, iar coeficientul de acumulare de competenţe, deprinderi, cunoştinţe să devinã mult îmbogãţit.

Elemente de actualitate în educația muzicală

Prof. Liliana Grosar
Colegiul Național „Mihai Viteazul” Sf. Gheorghe, Covasna

În programa de educaţie muzicală, dar mai ales în noile proiecte de programe educative se vorbeşte foarte frumos despre integrarea în viaţa artistică şi participarea la viaţa culturală prin corul şcolii şi alte formaţii muzicale. Suntem, de asemenea, informaţi despre sistemele de educaţie muzicală ale unor ţări europene - unde chiar în elementele curriculare se acordă o deosebită importanță practicii instrumentale – și... cam atât. Se amintește, totuși, despre lipsa mijloacelor materiale în școli, necesare pentru a procura instrumente muzicale, iar concluzia este că (citez) *„pe măsură ce şcolile vor dispune de baza materială, se va putea trece şi la integrarea practicii instrumentale în activităţile sistematice de educaţie muzicală, ca o latură componentă a celei vocale”.*

În acest context se pune întrebarea (cu referire la orele de ansamblu artistic): cum şi ce se mai poate face pentru *educația artistică* şi cea *muzicală, în special?*

Atracţia copiilor pentru participarea în cadrul formaţiilor artistice depinde doar de personalitatea profesorului, de modul şi mijloacele prin care ştim și reușim să captăm interesul copiilor pentru activităţile extraşcolare, în speţă, corul.

Aici intervine însă o problemă: peste tot în documentele şcolare, se vorbeşte despre modelul didactic al disciplinei, competențe generale, de referinţă şi conţinuturile de învățare, despre cântec, audiţie, învăţarea scris-cititului muzical, despre instruirea corului şi alegerea repertoriului în funcţie de anumite criterii. Toate actele normative nu răspund însă la întrebarea: care repertoriu?

Pentru profesorii de muzică este din ce în ce mai greu să își atragă copiii la orele de cor, unde, în afara câtorva lucrări clasice de mare circulaţie (cum ar fi unele compoziţii româneşti bazate pe prelucrări folclorice), repertoriul în uz nu mai prezintă interes pentru elevi, aceștia fiind acaparaţi de manifestările de pseudo-artă promovate de mass-media.

Cântecul este creaţia muzicală ce rezultă din îmbinarea perfectă a muzicii cu poezia. În această unitate melodie-text, importanţa cea mai mare revine melodiei.

Pentru ca un cântec să fie pe placul copiilor şi totodată să aibă o anumită valoare calitativă, el trebuie să întrunească câteva criterii esenţiale. Mai întâi, cântecele destinate copiilor trebuie să abordeze o tematică variată şi bogată. Pe de altă parte, în selecția repertoriului, dirijorul trebuie să țină cont și de alte criterii precum: accesibilitatea, valoarea artistică, educativă şi didactică.

Accesibilitatea constă în respectarea capacităţilor muzicale ale copiilor, de percepţie auditivă şi redare vocală, precum şi a posibilităţilor de înţelegere şi asimilare a conţinutului. Astfel, este necesar ca structura ritmică a cântecului să fie alcătuită din formule ritmice simple, repetate, în care silaba să fie asociată cu durate de pătrime sau de optime, fără a folosi des legato de expresie, cu măsuri simple ce rezultă din structurile ritmice specifice.

Linia melodică trebuie să aibă un mers firesc, în trepte apropiate, apelând la scări melodice reduse, amplificate treptat fără a depăși însă ambitusul vocii copiilor. De asemenea, frazarea trebuie să fie clară, cu locul inspiraţiei uşor de stabilit (versul să se suprapună frazei muzicale), conţinutul de idei să facă parte din sfera de preocupări ale copiilor, textul să fie inteligibil, apelând la cuvinte posibil de rostit în cânt.

Valoarea artistică a cântecului pentru copii rezultă din frumuseţea melodiei şi a poeziei, în îmbinarea lor perfectă. El trebuie să constituie o adevărată lucrare de artă în miniatură, o bijuterie muzicală, un exemplu de realizare artistică.

Îmbinarea melodiei cu textul trebuie privită din următoarele puncte de vedere: concordanţa dintre conţinutul de idei al textului şi caracterul melodiei, dintre vers şi fraza muzicală, precum şi dintre accentele limbii vorbite şi accentele muzicale.

Valoarea educativă a cântecelor derivă din conţinutul de idei şi sentimente ce se desprind din text şi melodie.

La prima vedere, sunetul, elementul primar cu care operează muzica, îi conferă un caracter abstract în comparaţie cu arta cuvântului. Pe de altă parte, însă, melodia are un drum mai direct spre sufletul copilului, uşurând crearea unor stări afective. Îmbinarea acestor elemente în cântec face din acesta un mijloc valoros în activitatea educativă.

Valoarea didactică este un alt criteriu de care dirijorul trebuie să ţină seama în selectarea repertoriului.

Cântecele de repertoriu se interpretează în orele de muzică, sau în afara lor, cu prilejul unor momente deosebite din viaţa clasei, a şcolii, a ţării. Unele dintre ele pot fi integrate în lecţiile de predare a limbilor străine, de citire, istorie, geografie asigurând astfel interdisciplinaritatea.

Am vorbit despre criteriile de selectare a cântecelor în contextul inexistenţei unui repertoriu adecvat şi a slabei dotări a şcolilor cu instrumente muzicale. Ce-ar mai fi necesar?

Activitatea de instruire a unei formaţii artistice presupune ca dirijorul să aibă următoarele calităţi precum: pregătirea muzicală corespunzătoare (teoretică şi practică), gestică dirijorală adecvată, capacitatea de a stabili, a formula şi justifica cerinţele interpretării, calităţi afectiv-volitive şi morale, prestanţă şi ţinută în faţa colectivului.

Pregătirea muzicală a dirijorului presupune capacitatea de a descifra lucrările muzicale, de a le analiza şi a alege modul însuşirii lor, în funcţie de structură, caracter şi dificultate; capacitatea de a exemplifica vocal sau instrumental ceea ce urmează a fi însuşit de formaţia muzicală; calităţi deosebite ale auzului melodic, ritmic şi armonico-polifonic, ale memoriei muzicale, necesare repetării şi interpretării lucrărilor corale; capacitatea de a tălmăci şi transmite mesajul, conţinutul de idei şi sentimente ale pieselor puse în lucru.

Gestica dirijorală se bazează pe cunoştinţe teoretice despre dirijat, dublate de deprinderi formate prin exerciţii de tactare a diferitelor măsuri, marcare a intrărilor, a încheierilor, fermate, elemente de expresie etc.

Capacitatea de a forma şi justifica cerinţele interpretării derivă din gradul de cunoaştere a piesei şi a tehnicii de lucru adecvate.

Dirijorul trebuie să ştie precis ce, cât şi mai ales cum cere ansamblului să respecte toate tehnicile, pentru a obţine unitatea de gândire şi simţire a membrilor componenţi.

Calităţile afectiv-volitive se referă la puterea dirijorului de mobilizare la efort, de antrenare a colectivului într-o atmosferă plăcută, ce rezultă din bucuria şi satisfacţia desfăşurării unor activităţi în comun. Dirijorul trebuie să fie perseverent, să aibă voinţă, să fie un bun organizator şi animator, intransigent, dar nu rigid, entuziast şi optimist.

În cadrul repetiţiilor, munca este anevoioasă şi cere răbdare, deoarece rezultatul apare, uneori, după un număr mare de reluări. Plictiseala sau oboseala ce se pot instala în rândul copiilor se înlătură prin alegerea unei tehnologii didactice adecvate şi prin tactul deosebit al dirijorului, care reuşeşte să creeze unitate şi colaborare creatoare între el şi cor, precum şi între coriști.

Prestanţa şi ţinuta în faţa colectivului depind de calităţile enumerate mai sus, concretizându-se în poziţia corectă a corpului şi a mâinilor, mişcarea elegantă a braţelor, mimica expresivă, ţinuta vestimentară adecvată.

Pregătirea formaţiilor muzicale se face în repetiţii, care este bine să se desfăşoare de fiecare dată în aceeaşi zi, la aceeaşi oră şi în aceeaşi sală. Din punct de vedere metodic, teoria zice că *„se alege ora cea mai potrivită, când copiii nu sunt obosiţi, flămânzi, dar nici imediat după masă”.* Idealul este greu de atins, cu atât mai mult cu cât, în realitate, repetiţiile de ansamblu coral au loc după orele de curs.

Repetiţia este o activitate care solicită efort atât din partea dirijorului, cât şi a copiilor, efort ce trebuie compensat de satisfacţia reuşitei unei interpretări corecte şi frumoase.

Prezentarea cântecelor învăţate într-o serbare constituie o motivaţie de care trebuie să ţinem seama, deoarece copiii sunt mai interesaţi să înveţe cântece noi atunci când ştiu că le vor prezenta în faţa unui auditoriu. Aceste cântece trebuie să fie însă legate de preocupările şi de felul în cere este percepută lumea la această vârstă, de diferite evenimente din viaţa copiilor, din viaţa şcolii şi a societăţii, bineînţeles, cu mesaj artistic şi educativ.

Serbările sunt evenimente deosebite care încununează activitatea din timpul unui an şcolar. Prin conţinutul şi încărcătura emoţională pe care o declanşează, au un rol educativ deosebit.

Pentru ca o manifestare artistică să-şi realizeze scopul, dirijorul trebuie să aibă în vedere pregătirea artistică a repertoriului la un nivel corespunzător, dar şi pregătirea organizatorică (popularizarea acţiunii, asigurarea ţinutei vestimentare a dirijorului şi a copiilor etc.).

Fiecare serbare marchează sărbătorirea unui anumit eveniment, iar acest fapt îi sporeşte importanţa, mărind şi pretenţiile referitoare la calitatea artistică. De aceea, alegerea repertoriului celui mai reprezentativ dă un conţinut unitar serbării şi îi sporeşte valenţele educative.

Predarea limbii și literaturii române, între tradiție și modernitate

Prof. Voicu Cătălina
Liceul Tehnologic „Constantin Brâncuși”,
Sfântu Gheorghe

Accederea în elita școlii moderne europene reprezintă un ideal spre care tinde orice instituție de învățământ, orice cadru didactic. Considerăm că, pentru a ne îndrepta în această direcție, un prim aspect pe care noi, profesorii, ar trebui să îl luăm în considerare ar fi să ne modificăm, în primul rând, propria atitudine, propria concepție despre ceea ce realizăm și modul în care ne desfășurăm activitatea didactică. În continuare, nu intenționez să mă refer la sistemul românesc de învățământ în general, ci mă voi rezuma la a prezenta câteva aspecte întâlnite în activitatea didactică curentă, mai exact în predarea disciplinei limba și literatura română.

Mai întâi, trebuie precizat faptul că această disciplină este predată nu doar elevilor români, ci și celor de alte etnii, aspect care pe cât pare de anevoios, pe atât este de provocator. România se numără printre țările care asigură minorităților naționale dreptul de a-și păstra elementele esențiale ale identității lor, respectiv religia, limba, tradițiile și cultura. Aceste aspecte sunt prevăzute de Constituția României nr. 429/2003, documentul care stabilește în mod explicit că (http://www.cdep.ro/pls/dic/site.page?den=act2_1&par1=1#t1c0s0a13) *statul recunoaște și garantează persoanelor aparținând minorităților naționale dreptul la păstrarea, la dezvoltarea și la exprimarea identității lor etnice, culturale, lingvistice și religioase* (Art. 6, alin 1), precum și *dreptul persoanelor aparținând minorităților naționale de a învăța limba lor maternă și dreptul de a putea fi instruite în această limbă sunt garantate; modalitățile de exercitare a acestor drepturi se stabilesc prin lege* (Art. 32, alin. 3). Aplicând prevederile Constituției, Legea Educației Naționale 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, prevede că *persoanele aparținând minorităților naționale au dreptul să studieze și să se instruiască în limba maternă, la toate nivelurile, tipurile și formele de învățământ preuniversitar, în condițiile legii* (http://www.edu.ro/index.php/articles/14847). Este adevărat faptul că păstrarea identității minorităților se poate realiza, în primul rând, prin educația în limba maternă, însă acest lucru nu exclude studiul limbii române, ci, dimpotrivă, este o cerință fundamentală și o dovadă a apartenenței la cetățenia română.

În acest context, este o sarcină imperioasă a profesorului care predă limba română elevilor de o altă etnie să își adapteze demersul educativ, să predea această disciplină vorbitorilor nonnativi ca limbă nematernă, în vederea obținerii succesului școlar și, de ce nu, să contribuie la realizarea tranziției spre predarea acestei materii de studiu într-o manieră modernă.

În noiembrie 1991, a avut loc un Simpozion interguvernamental cu tema: „Transparenţă şi coerenţă în studierea limbilor în Europa: obiective, evaluare, certificare”. Una dintre concluziile adoptate cu acel prilej s-a referit la faptul că *este dezirabil de a elabora un Cadru european comun de referinţă pentru studierea limbilor la toate nivelurile în scopul promovării şi facilitării cooperării între aşezămintele de învăţământ din diferite ţări, pentru a crea un fundament solid pentru recunoaşterea reciprocă a calificărilor în domeniul limbilor şi, de asemenea, pentru a acorda ajutor elevilor, profesorilor, persoanelor responsabile de conceperea cursurilor, organismelor de certificare şi administratorilor din domeniul educaţiei în vederea poziţionării şi coordonării eforturilor lor*.

Ca urmare, a apărut „Cadrul european comun de referinţă”, un document care descrie în totalitate ce trebuie să învețe persoanele care studiază o limbă, pentru a o utiliza în scopuri comunicative; enumeră cunoștințele și deprinderile pe care acestea trebuie să le însușească și să le dezvolte, pentru a avea un comportament lingvistic eficace.

Curriculumul românesc nu se poate situa în afara direcțiilor mari ale educației europene. Din acest punct de vedere, în anii școlari 2021-2022, respectiv 2022-2023, pentru ciclul inferior al liceului, au fost elaborate programe școlare destinate școlilor și secțiilor cu predare în limba maghiară, care au reprezentat o noutate absolută, întrucât au introdus această abordare nouă, specifică politicilor lingvistice europene, ce respectă didactica actuală a predării limbilor, în general. Acestea pun accentul pe o abordare comunicativ-funcțională în predarea limbii române, dar și pe latura acțională, în care elevul este perceput ca un actor *social* care trebuie să îndeplinească anumite *sarcini*, într-un mediu sau domeniu *specific* de activitate.

Predarea limbilor nematerne urmând abordarea comunicativă a fost examinată de mulți autori. Jeremy Harmer (2001: 84) afirmă că *predarea comunicativă a limbilor străine este numele care a fost dat unui set de credințe care a inclus nu doar o reexaminare a ce aspecte de limbaj este necesar a se preda, dar, de asemenea, o schimbare în modul de a preda*.

Potrivit autorului, aspectul *ce este necesar a se preda* al abordării comunicative subliniază importanța funcției limbajului, mai degrabă decât concentrarea exclusivă pe gramatică și vocabular. Acesta a subliniat că *un principiu director este acela de a-i instrui pe elevi să utilizeze aceste forme ale limbajului adecvat într-o varietate de contexte și pentru o varietate de contexte și scopuri*.

Aspectul *cum trebuie predat* al acestei abordări este strâns legat de ideea că expunerea din belșug la limba în uz și o mulțime de oportunități de a o utiliza sunt extrem de importante pentru dezvoltarea cunoștințelor și competențelor unui elev.

Dick Alwright și Kathleen M. Bailey (1991: 84) evidențiază, de asemenea, că, *odată cu apariția abordării comunicative în predarea limbilor străine, mai puțin accent a fost pus pe precizia formală și mai multă atenție a fost acordată eficienței comunicării.*

Predarea limbilor urmând modelul comunicativ are un efect benefic, deoarece le amintește profesorilor că oamenii învață diverse limbi, nu doar ca să le cunoască, ci pentru a putea comunica. Acest lucru se poate realiza doar oferind elevilor diferite tipuri de limbaj, arătând-le aspectele legate de stil, și mai presus de toate, oferindu-le oportunități de a folosi limba în situații reale de comunicare.

Pe de o parte, acest lucru se poate realiza în cadru formal, în clasă, în activitatea de predare-învățare, caz în care, urmând prevederile programei și elaborând strategii didactice în care conținuturile învățării sunt integrate, profesorul îi conduce pe elevi în înțelegerea faptului că ei învață limba română nu doar ca să cunoască anumite aspecte, concepte literare, ci pentru a putea comunica eficient.

Pe de altă parte, considerând că actele de comunicare care intermediază realizarea unor fenomene educaționale se pot realiza nu doar în cadru formal, ci și în medii nonformale sau informale, deoarece toate aceste influențe educative duc la formarea unui individ, este necesară implicarea elevilor în activități extracurriculare în care, pe lângă faptul că elevii au ocazia de a folosi limba română în situații reale de comunicare, își dezvoltă și competențe civice și de relaționare interpersonală, contribuind la îmbogățirea lor culturală.

Concluzionând cele afirmate mai sus, predarea limbii române elevilor de alte etnii trebuie să urmeze principiile folosite în predarea limbilor străine. Scopul utilizării acestor demersuri este dezvoltarea unui set de abilități și deprinderi care să permită elevilor să stăpânească nivelul de folosire independentă a limbii române, să le deschidă calea spre succesul școlar, contribuind în acest fel la modernizarea învățământului românesc.

Bibliografie:

1. *** *Constituția României nr. 429/2003* - http://www.cdep.ro/pls/dic/site.page?den=act2_1&par1=1#t1c0s0a13
2. *** *Legea Educației Naționale* 1/2011 - http://www.edu.ro/index.php/
3. *** *Cadrul European Comun de Referință pentru învățarea limbilor moderne: învățare, predare, evaluare*, 1998
4. *** *Programa şcolară pentru disciplina Limba şi literatura română pentru şcolile şi secţiile cu predare în limba maghiară*
5. Alwright, Dick, Bailey, Kathleen M. - *Focus on the language classroom*, Cambridge University Press, 1991
6. Harmer, Jeremy - *The practice of English Language Teaching*, Pearson Education, Limited, England, 2001

Lectura, de la tradiţie la inovaţie

Prof. Péter Márta
Liceul de Arte “Plugor Sándor” Sfântu Gheorghe

Am ales să redactez această lucrare în urma experienţelor acumulate în ultimii ani de predare, perioadă în care am avut parte, personal, de o dezvoltare extrem de rapidă şi eficientă în ceea ce priveşte digitalizarea procesului didactic. La început m-am obişnuit cu greu cu introducerea calculatorului în procesul de predare, însă am constatat destul de repede eficientizarea, diversificarea activităţilor cu ajutorul acestor echipamente. Mult timp am căutat, am experimentat diversele platforme educaţionale, site-uri care pot fi eficiente. Însă, timpul pe care l-am petrecut cu această căutare mi-a fost benefic atât mie, cât şi elevilor mei.

În momentul actual am clasa I, elevi deja familiarizaţi cu digitalizarea. Una din activităţile mele preferate, lectura, a devenit şi pentru ei momentul din săptămână în care primesc ceva nou, ceva mai altfel. Consider că lecturile au un rol deosebit, mai ales în rândul elevilor de ciclul primar, şi nu numai, deoarece au un rol esenţial în dezvoltarea personalităţii lor. De asemenea, dezvoltă imaginaţia, vocabularul activ, creativitatea.

Merg pe principiul: o lectură pe săptămână. Fie prezint lectura la începutul săptămânii, după care în fiecare zi a săptămânii avem câteva minute de discuţii, jocuri pe baza textului citit, fie apelez la tehnica „telenovelei” prin care zilnic prezint o continuare a textului, dacă acesta este mai lung. Bineînţeles, în ambele cazuri sunt de nelipsit jocurile de pe tabla interactivă.

În ceea ce urmează, voi prezenta unele dintre jocurile create de mine, jocuri care înlocuiesc fişele de lucru aplicate înainte.

Prima poveste se intitulează „Trei dorinţe”, este o poveste populară, cu care elevii mei au făcut cunoştinţă spre finalul clasei pregătitoare. Iată jocurile aplicate la clasă:

1. https://wordwall.net/resource/28875356
2. https://wordwall.net/resource/28875702
3. https://wordwall.net/resource/28875911
4. https://wordwall.net/resource/28876112
5. https://wordwall.net/resource/28876378
6. https://wordwall.net/resource/28876644

O altă poveste prelucrată se intitulează „Ulcicuţa, căsuţa”, poveste cu care copilaşii au făcut cunoştinţă în toamna anului trecut, la început de clasa I. Conţinutul ne-a permis diverse activităţi legate de lumea animalelor. Jocurile aferente acestei lecturi sunt:

1. https://learningapps.org/display?v=p7yk6czcn22
2. https://wordwall.net/resource/35706505
3. https://wordwall.net/resource/35707408

O altă activitate de lectură care este una dintre preferatele mele, constă în „Lectura de 5 minute”, activitate pe care o aplic la clasele a III-a şi a IV-a. Este o activitate pe care o folosesc zilnic, într-un moment anume a zilei. Elevii au cartea pe care tocmai o citesc asupra lor, eu am cartea citită la mine. La un semnal sonor cunoscut de toţi, luăm cărţile în mână şi timp de 5 minute citim în linişte împreună în sala de clasă. Personal, aştept ca elevii mei să crească, să putrm citi împreună, cât mai mult.

EDUCAȚIA INCLUZIVĂ ÎN GRĂDINIȚĂ

Prof. Puț Veronica Mihaela
Grădinița cu Program Prelungit „Micul Prinț”, Baia Mare, MM

Educaţia incluzivă în grădiniţă presupune integrarea şi includerea tuturor copiilor indiferent de capacităţile şi competenţele de adaptare şi de învăţare, în mediul educaţional. În acest sens, fiecare copil trebuie să fie sprijinit. Oricare copil este înţeles ca un participant activ la învăţare şi predare pentru că aduce cu sine o experienţă, un stil de învăţare, un model social, o interacţiune specifică, un ritm personal, un mod de abordare nou, un context cultural căruia îi aparţine.

Prin incluziune se înţelege:

- a educa copiii cu cerinţe speciale în grădiniţe obişnuite, alături de copiii normali;
- a permite accesul efectiv al copiilor cu cerinţe speciale la programul şi resursele grădiniței;
- a încuraja relaţiile de prietenie şi comunicarea între toţi copiii din grupă;
- a educa şi ajuta toţi copiii pentru înţelegerea şi acceptarea diferenţelor dintre ei;
- a ţine cont de problemele şi opiniile părinţilor, încurajându-i să se implice în viaţa grădiniţei;
- a asigura programe de sprijin individualizate pentru copiii cu cerinţe speciale;
- a accepta schimbări în organizarea activităţilor instructiv-educative.

De la cea mai fragedă vârstă conştiinţa copiilor trebuie formată şi dezvoltată, învăţându-i că primirea celor „diferiţi” alături de ei înşişi trebuie făcută nu doar din obligaţie sau milă, ci pentru că fiecare individ are dreptul de a participa la acţiuni comune care să conducă la dezvoltarea lui ulterioară şi la dezvoltarea comunităţii în care trăieşte.

Toţi copiii trebuie să înţeleagă că o persoană instruită are o şansă în plus pentru o viaţă mai bună, mai sănătoasă, când se va afla în situaţia de a lua propriile decizii şi de a-şi decide singuri drumul în viaţă.

Acceptarea necondiţionată a diversităţii într-un grup şi stimularea toleranţei este o adevărată provocare pentru educatori. Ei trebuie să încurajeze cooperarea, lucrul în perechi sau formarea de grupuri eterogene, cunoaşterea şi discutarea diverselor obiceiuri, tradiţii, valori. Desigur că rezultatele nu se văd imediat, ci în urma multor activităţi educative, având la bază obiective clar precizate şi accesibile copiilor preşcolari.

Incluziunea preşcolară vizează implementarea unor strategii coerente de dezvoltare a conştiinţei şi formare a comportamentelor copiilor în sprijinul toleranţei şi nediscriminării, al acceptării şi oferirii de şanse egale pentru toţi. Aceasta presupune pregătirea celorlalţi copii în vederea acceptării copiilor cu cerinţe speciale şi de alte etnii în mod firesc, pentru a nu face diferenţe în manifestarea comportamentală sau verbală.Evaluarea iniţială oferă educatoarelor, posibilitatea de a analiza nivelul de cunoştinţe al copiilor precum şi modul de socializare al lor la grupul respectiv, în vederea elaborării unei optime strategii de intervenţie.

Unii copii ştiu din familie că nu au voie să se joace cu copii de altă etnie spunând despre ei că nu ştiu să vorbească frumos, că le iau jucăriile, că nu au hăinuţele curate. Discutând cu părinţii individual am reuşit să-i determin să înţeleagă faptul că trebuie să trimită copiii cu hăinuţe curate la grădiniţă, să se comporte civilizat şi să se respecte unii pe alţii. Totuși, prin activităţi educative folosind diferite strategii, punând accent pe metodele şi tehnicile interactive, am reuşit să-i învăţ pe copii ce înseamnă toleranţa.

La apariţia unor incidente în grupă, am folosit brainstormingul. Această metodă îi determină pe copii să elaboreze soluţii personale pentru problemele identificate în diverse situaţii. Atunci când în grupă s-a petrecut un incident prin care s-a încercat îndepărtarea unui copil dintr-un grup sau o altă situaţie neplăcută, le-am amintit copiilor regulile

discutate despre drepturile fiecăruia, despre modul în care trebuie să ne comportăm unii cu alţii. Fiind în grupuri de 4-5 copii, le-am cerut să se gândească şi să găsească soluţii la incidentul produs. Notându-le toate ideile în lista de opinii le-am citit pe rând, le-am analizat împreună, căutând soluţia cea mai bună pentru toţi. Cei care greşeau îşi schimbau opiniile, acestea devenind pozitive.

Poveştile reprezintă un izvor de rezolvare a situaţiilor conflictuale şi de abordare a lor din perspectiva „câştig-câştig”. În acest sens am ales poveşti cunoscute de copii, cu personaje pozitive şi negative aflate într-un conflict permanent. Lucrând tot pe grupuri, copiii trebuiau să identifice conflictul personajelor negative. Ajutaţi de întrebările: „Cine este fericit/nefericit la sfârşitul poveştii? De ce? Au fost încălcate drepturile vreunui personaj? De către cine?”, le-am cerut copiilor să recreeze povestea din punctul de vedere al personajului negativ care este pedepsit de obicei de către autor. I-am încurajat să explice atitudinea şi comportamentul personajelor negative (de exemplu, toate animalele râdeau de vocea groasă a lupului, bunicuţa sforăia tare şi de aceea s-a hotărât lupul să-i pedepsească).

Copiii trebuie să găsească întotdeauna soluţii de rezolvare paşnică a tuturor situaţiilor conflictuale astfel încât toate personajele să fie mulţumite. În acelaşi timp, copiii constată că oricine are dreptul la o a doua şansă şi are dreptul să se apere. Astfel liderul grupului comunică rezumatul discuţiilor şi soluţia paşnică adoptată de grup. De exemplu: „Lupul citeşte iezilor o poveste cât timp mama lor este plecată după mâncare. O ajută pe Scufiţa Roşie să culeagă flori şi ciupercuţe pentru bunica.”

Modelând copiii de la cea mai fragedă vârstă avem avantajul că anumite prejudecăţi învăţate în familie pot fi diminuate, iar ideea de apartenenţa etnică nu este încă formată. Dar, putem spune că munca noastră a avut succes, dacă se implică şi familia în propria formare a copiilor. La orice copil, în mod particular la copiii cu cerinţe speciale, gradul de interes şi de colaborare al părinţilor este direct proporţional cu rezultatele şi evoluţia copiilor.

În grădiniţă copiii trebuie să-si însuşească lucruri diferite. Unii copii par să-şi însuşească rapid, alţii mai lent. La unele activităţi unii copii pot fi mai buni decat alţii, deseori necunoscând motivul acestei situaţii. Explicaţiile pot fi diferite. De exemplu: „Ei sunt mai inteligenţi”, „El o ia pe urmele tatălui său”, „Ea nu este atentă”... Aceste trei explicaţii pot conţine un pic de adevăr, dar există şi altele, pe care trebuie să le luăm în consideraţie:

-„Părinţii îi ajută: citesc împreună, se joacă, rezolvă probleme, ghicitori, sunt luaţi în braţe, le cântă...”

-„Familia este săracă şi ei nu au destulă mâncare”...

-„Ea nu aude la fel de bine ca ceilalţi copii când se află în celălalt capăt al sălii de grupă”...

Puteţi distinge diferenţa? E simplu: acestea de la urmă sugerează acţiuni care pot fi întreprinse pentru a depăşi dificultăţile copilului. De exemplu, încurajand părinţii să-i stimuleze dezvoltarea copilului prin jocuri, lecturi, excursii, plimbări, etc. Sau dacă suspectaţi că o fetiţă ar putea avea o problemă cu auzul, găsiţi-i un loc în faţă. Sau dacă un copil are deficienţe de vedere, acordaţi-i braţul şi sprijiniţi-l să coboare/urce scările, să ocolească obstacolele. Acest mod de abordare a problemelor este mai util pentru copii, familii şi cadrele didactice: ne spune ce trebuie făcut pentru a ajuta copiii să depăşească barierele în învăţare.

Copiii care au deficienţe fizice, senzoriale şi intelectuale se pot confrunta cu multe dificultăţi în ceea ce priveşte învăţarea şi participarea la viaţa comunităţii.

Din moment ce copilul nu se poate mişca prin sala de grupă/clasă sau cartier, precum ceilalţi copii, posibilităţile lui de a se încadra în viaţa comunităţii sunt, de asemenea, limitate:

- el ajunge mai greu la terenul de joacă, bibliotecă, piaţă, magazin, cinematograf;
- poate să se rușineze de corpul său;
- poate să-i lipsească încrederea şi să evite jocul cu alţi copii;

Unii consideră, că soluţia la toate aceste probleme constă în înlăturarea problemei, astfel, încât copilul să poată merge din nou: „Toate acestea ar dispărea doar dacă i-am reda copilului mersul!”. Deseori se caută tratamente medicale: „Probabil s-ar putea interveni chirurgical”, sau „Li s-ar putea recomanda exerciţii speciale care să-i ajute să se mişte normal“. Toate acestea ar putea avea efectul scontat asupra unei persoane, dar ce se întamplă, dacă nu-şi ating scopul sau dacă copiii şi familiile din localitate nu au aceste oportunităţi? Pur şi simplu renunţăm? Nu, deloc! Există o mulţime de acțiuni care pot fi întreprinse:

- putem învăţa persoana să se mişte cu ajutorul cîrjelor sau al bastoanelor;
- îi oferim un scaun cu rotile;
- ne asigurăm că sunt scări până în clădire;
- ajustăm vasul de toaletă, astfel că persoana să se poată deplasa din scaunul cu rotile la toaletă;
- adaptăm curricula, materialele didactice şi strategiile de predare/învăţare la posibilităţile de învăţare a acestor copii;
- ne asigurăm că fraţii şi surorile, precum şi alţi copii din grupă/clasă se joacă împreună cu copilul.

Toţi copiii învaţă din interacţiunea cu alţi oameni- părinţi, fraţi/surori şi semeni- şi din experienţa obţinută în diferite medii din viaţa lor- casa, cartierul, grădiniţa/şcoala. În cazul copiilor cu dizabilităţi acest lucru este adesea trecut cu vederea când aceşti copii sunt percepuţi ca “diferiţi”. Într-adevăr, lipsa progresului în învăţare sau dezvoltarea mai lentă erau numite efect al deficienţelor lor, al restricţiilor întâlnite în interacţiunile cu ceilalţi.

Multe din efectele nedorite ale dizabilităţilor pot fi limitate când copiii au posibilitatea:

- să interacţioneze cu semenii şi adulţii din comunitatea lor;
- să se expună unui şir variat de medii care ar minimaliza impactul deficienţei lor precum clădirile fără scări;
- să fie instruiţi de către părinţi şi educatori/profesori care îi ajută să-şi dezvolte noi deprinderi.

Prin urmare, e important să li se asigure tuturor copiilor accesul la educaţie. Psihopedagogia modernă, centrată pe copil, se bazează pe convingerea că familia este primul educator şi are cel mai mare potenţial de modelare. Rolul nostru este foarte important în a sprijini familiile să aibă încredere în resursele proprii, să facă faţă greutăţilor cu care se confruntă.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cucoș, C. (2002). Pedagogie. Iaşi: Editura Polirom. M.E.C.,Unicef,
2. Ghid managerial-dezvoltarea practicilor incluzive în şcoli.(1999).Bucureşti,
3. Gherghus, A.(2001). Psihopedagogia persoanelor cu cerinţe speciale. Strategii de educaţie integrată. Iaşi: Editura Polirom,
4. Ungureanu, D.(2000). Educaţia integrată şi şcoala incluzivă. Timişoara: Editura de Vest.

PERSPECTIVE MODERNE ASUPRA ORELOR DE LECTURĂ

Prof. Perți Elena-Mădălina
Liceul Teoretic Gătaia, jud. Timiș

În fiecare activitate didactică ar trebui să existe un schimb de energii pozitive care dovedesc „încăpățânarea” de a rezista în fața transformărilor ametitoare ale timpului nostru. În sala de clasă, strategia didactică nu înseamnă doar aplicarea unor formule rigide, gata pregătite, memorate robotic, după un scenariu al unui “trebuie” venit de nu-știu-unde. Strategia didactică trebuie elaborată și reinterpretată până în momentul luării celor mai bune decizii în ceea ce privește traseul educațional, în general, precum și ora de limba și literatura română, în mod particular.

De nenumărate ori auzim în jurul nostru : *Copiii nu mai citesc!* Și atunci, cum să procedăm, dacă, spre surprinderea noastră, noi înșine, adulții responsabili din jurul lor, cădem pradă pânzelor de păianjen ale unei vieți agitate, în care aproape toți avem impresia că *nu mai este timp* ?

Avem nevoie, considerăm noi, de acel ceva ce ne va trezi din amorțirea în care plutim *liniștiți,* care ne va smulge din interminabilele și sufocantele burți de pește și vom avea curajul să înotăm în larg sau să atingem cele mai înalte creste, dezlipiți de obișnuința pescuirii mașinale într-un acvariu. Tocmai spunând aceste lucruri, demonstrez, prin apelul la valoarea morală și spirituală a unor opere literare (de exemplu, *Iona* de Marin Sorescu), că literatura deține multe dintre răspunsurile de care avem nevoie. Este o cale extraordinară de dezvoltare personală, de întărire a încrederii în forțele proprii, de șlefuire a unei personalități creatoare, care va ști cum să acționeze pentru un bine individual, dar și colectiv, care va aprecia frumosul din jurul său.

Transformarea mărului de aur într-o copie de plastic a acestuia, pusă în mâna inocentă a unui copil, ar fi o greșeală impardonabilă. Departe de a transforma analiza de față într-un studiu filozofic sau social, consider că pentru momentul actual, este imposibilă tratarea literaturii, a poeziei, dintr-o singură perspectivă, fără relaționări interdisciplinare.

În consecință, dacă nu le vom arăta care este grădina cu mere de aur și cum pot traversa labirintul cunoașterii, “voinicii” noștri riscă rătăcirea, o rătăcire pe care, din păcate, adeseori o vedem.

Orele de lectură aduc, fără doar și poate, extrem de multe avantaje. Ele permit literaturii să se strecoare tiptil printre bănci, printre sufletele elevilor. O mare parte dintre aceștia se rezumă la lecturile obligatorii, deși există numeroși copii pasionați de lectură suplimentară, lucru reflectat și în fișele de împrumut de la bibliotecă. Astfel, în această situație delicată a îndepărtării de opera literară și îndeosebi de lectura poeziei, soluția pe care am aplicat-o a fost aceea de a aduce literatura în lumea elevilor. Dacă în nenumărate situații elevii nu au modele care să îi determine să citească, să caute, să achiziționeze cărți, să aibă o bibliotecă personală, consider că școala trebuie să intervină. Nu poți aprecia un refuz al elevului drept categoric și definitiv până nu îl determine să guste din nectarul atât de străin, poate, până atunci.

Afirmațiile anterioare, deși au o tentă accentuat optimistă, se justifică prin îmbucurătoarele experiențe pe care le-am avut cu elevii. Orele de lectură i-au determinat să fie mult mai curajoși, mai curioși de ceea ce poate propune un text, mai ales în momentul în care le-am relaționat cu propriile lor experiențe, sentimente. Au existat, desigur, elevi care nu au citit acasă textele supuse analizei. Un aspect pe care l-am observat în urma cercetării a fost că, în momentul evaluării lecturii, ne-ar fi mult mai ușor să “sancționăm” prin note usturătoare și poate mai greu să oferim o șansă în plus. Cu riscurile pe care mi le-am asumat cu responsabilitate, am ales varianta a doua, prin contactul direct cu textul în clasă, într-o cât mai mare măsură. În acest fel, pus pe “tipsia de aur”, “jăraticul” literar a fost, vrând-nevrând, “mestecat” cu mai mult sau mai puțină încredere. În cazul poeziei, timpul alocat lecturii este mult mai mic, ceea ce îi permite acest avantaj. Însă tocmai această formă concentrată, esență literară, poate pune, așa cum am văzut anterior, dificultăți.

Una dintre activitățile avute cu elevii în ceea ce privește ora de lectură a fost cea desfășurată la clasa a X-a MI, sub forma unui cerc de lectură. Obiectivele acestei activități au vizat cultivarea plăcerii de a citi, a gustului estetic în domeniul literaturii, cultivarea unei atitudini pozitive față de limba și literatura română, față de cultura națională, precum

și dezvoltarea competenței de comunicare, din perspectiva relației cu textul, cu ceilalți și cu sine, prin textul poetic. Activitatea a presupus următoarele etape:

- În ora precedentă activității elevii au primit următoarea sarcină: să aducă un volum de poezii al unui autor român preferat, din care să aleagă o poezie pe care o vor recita / citi în fața colegilor. În acest sens, aveau posibilitatea să o învețe sau să pregătească, în vederea lecturii, intonația, ritmul, atitudinea, potrivite mesajului transmis;
- Forma de organizare: elevii s-au așezat în cerc în mijlocul clasei, unul lângă celălalt, cerc în care, bineînțeles, unul din scaune era pregătit pentru profesor;
- Fiecare dintre ei a lecturat textul ales, timp în care ceilalți trebuiau să asculte cu atenție și să capteze mesajul poeziei. Ordinea lecturării a fost întâmplătoare, nedirijată. Le-am spus elevilor, încă de la început, să înceapă lectura atunci când simt că sunt ascultați, atunci când simt că “este timpul emoției lor”;
- Detaliile activității au fost o surpriză pentru elevi, pentru a păstra spontaneitatea derulării activității;
- După momentul lecturii propriu-zise elevii au fost încurajați să spună, de data aceasta, în ordinea așezării pe scaune, câte un cuvânt care să esențializeze mesajul poeziei alese;
- În finalul activității a urmat o dezbatere pe tema *Ce înseamnă poezia pentru noi?* în care aceștia au fost încurajați să-și expună părerile, să-și explice trăirile și sentimentele lor, dar și pe cele ale colegilor, în momentul lecturii.

Dincolo de etapele propriu-zise ale activității, am constatat că aceasta a reușit să implice toți elevii în “jocul” lecturii, ceea ce mi-a adus, desigur, o mare satisfacție. În același timp, a fost uimitoare capacitatea de a comunica prin elemente paraverbale sau nonverbale și, în cele din urmă, prin mesaje poetice. Nu au existat momente de suprapunere a dorinței de a citi, deși nu exista o ordine prestabilită. Libertatea de a alege a fost o provocare la care au făcut față cu brio. Deși deschise cu timiditate, porțile spre universul poetic au fost trecute apoi cu multă încredere. S-au ascultat reciproc, au încercat să fie cât mai atenți la intonație. Involuntar, pe măsură ce silabele curgeau, gradul de emoție creștea, inundând sala de clasă. Pare o magie regăsită doar în basmele copilăriei noastre, însă este “reala” magie a poeziei.

Transferul afectiv realizat a dat naștere la descătușări, la măști dezlipite, adolescenții au exprimat ce au simțit atunci, cum se simt în general în această lume, au încercat să-și înțeleagă sentimentele. Acest lucru, considerăm noi, este unul din marile avantaje ale literaturii.

Prezența mea în cercul poetic nu a devenit stânjenitoare. Fără a evidenția aspecte negative, fără a face observații, fără a evidenția “greșeli” și totuși, desfășurându-ne activitatea într-o liniște devenită poetică, am răspuns eu însămi la provocarea lor de a recita, de a exprima sentimente, moderând, desigur, dezbaterea. Libertatea de “a fi tu însuți” este posibilă, așadar, și în mediul școlar și devine o cale de comunicare sinceră. Această stare de sinceritate și respect reciproc l-a determinat pe unul dintre elevi să-și recite propria creație, nu fără multe emoții, stârnind aplauzele colegilor săi.

Elevii au ales în general poeți studiați la școală, dar și poeți descoperiți de ei înșiși, în alte contexte. Această alegere mi-a oferit posibilitatea de a observa ce simt și cum simt. În cazurile în care alegerea nu a fost supusă hazardului, ci a fost una reală, am putut vedea o reflectare în oglindă a ceea ce este sau ceea ce ar putea fi la un moment dat acel elev, în traseul devenirii sale. Deși este dificil, pentru obținerea unor rezultate optime, este extrem de important să fii atent dezvoltarea emoțională și intelectuală a copilului, în orice moment al conturării personalității.

O parte din elevii de gimnaziu, cât și din cei de liceu, au trecut din “tabăra” lectorului în cea a încercărilor literare, provocându-mi surprize plăcute, aducând cu sine și rezultate la concursuri de creație literară. De altfel, una din dimensiunile preferate în ceea ce privește relaționarea elevilor cu poezia este urmărirea, încurajarea și pregătirea acestora în vederea implicării la diferite concursuri sau activități extracurriculare ce au în prim-plan creativitatea.

OPTIMIZAREA ÎNVĂȚĂRII PREȘCOLARILOR PRIN METODE INTERACTIVE DE GRUP

prof. Bloju Rodica
Grădinița P.P. Nr. 5 Lugoj, jud. Timiș

Grădiniţa îşi asumă o responsabilitate majoră ca, alături de familie, să asigure condiţiile unei dezvoltări normale, pe toate planurile, a copiilor preşcolari, contribuind astfel la valorificarea potenţialului fizic şi psihic al fiecăruia şi fundamentând evoluţia viitoare şcolară şi socială a acestora.

Creşterea ponderii metodelor activ-participative nu înseamnă renunţarea la metodele clasice de învăţământ, la cele de transmitere şi asimilare a informaţiei. Metodologia modernă operează schimbări care ţin de pondere, dar mai ales de valorizare, de sporirea potenţialului formativ al metodelor clasice prin accentuarea caracterului lor euristic şi activ-participativ.

Învăţământul modern promovează ”metodele de învăţare active, învăţarea bazată pe însuşirea experienţei conceptualizate a omenirii, dar şi pe investigaţia proprie a realităţii şi formarea de cunoştinţe şi experienţe prin efort propriu”[9]. A instrui nu mai înseamnă a-l determina pe preşcolar să-şi înmagazineze în minte un volum de cunoştinţe, ci de a-l învăţa să ia parte la procesul de producere a noilor cunoştinţe.Investiţia pe care o fac grădiniţa şi educatoarea în dezvoltarea copilului este una vizibilă, complexă şi cu repercusiuni pe tot parcursul vieţii.

Mediul grădiniţei este mai formalizat decât cel familial, el creând o tranziţie necesară către mediul şcolar, mult mai normativ şi mai exigent. De asemenea este un mediu educogen prin prezenţa unor activităţi desfăşurate sub formă de joc deoarece jocul este activitatea fundamentală a copilului.

Procesul instructiv-educativ pe care îl desfăşurăm în grădiniţă, permite fiecărei educatoare, sau echipe de educatoare, punerea în valoare a propriei experienţe didactice, prin activităţi educative cu caracter integrat, şi cu o abordare complexă a conţinuturilor.

Modernizarea metodologiei didactice reprezintă un element fundamental al reformei deoarece, în formarea copilului, metoda joacă rolul unui instrument important de cunoaştere a realităţii, de integrare în societate. Ea vizează copilul care devine prin metode moderne principalul beneficiar al proprei activităţi de descoperire.

Pe lângă metodele care contribuie în mod expres la dezvoltarea limbajului, toate celelalte contribuie la îmbogăţirea vocabularului, la dezvoltarea capacităţii de comunicare.

O categorie ce ar trebui folosită frecvent în procesul instructiv-educativ o reprezintă ***metodele interactive de grup.*** Prin metodele interactive de grup, copiii îşi exersează capacitatea de a selecta, combina, învăţa lucruri decare vor avea nevoie în viaţa de şcolar şi de adult. Efortul copiilor trebuie să fie unul intelectual, de exersare a proceselor psihice şi de cunoaştere, de abordare a altor demersuri intelectuale interdisciplinare decât cele clasice, prin studiul mediului concret şi prin corelaţiile elaborate interactiv în care copiii îşi asumă responsabilitatea, formulează şi verifică soluţiile grupului au încarcătură afectivă şi originalitate, atunci când se respectă principiul flexibilităţii.

Acestea stimulează creativitatea, comunicarea, activizează toţi copii şi formează capacităţi: spiritul critic constructiv, independenţa în gândire şi acţiune, găsirea unor idei creative, îndrăzneţe de rezolvare a sarcinilor de învăţare.

Metodele interactive:

---

[9] Ionescu M., Radu I., *op.cit*, p. 52;

- Creează deprinderi;
- Facilitează învăţarea în ritm propriu;
- Stimulează cooperarea, nu competiţia;
- Sunt atractive;
- Pot fi abordate din punctul de vedere al diferitelor stiluri de învăţare.

Valenţe formative ale metodelor interactive:

- Stimulează implicarea activă în sarcina didactică;
- Exersează capacităţile de analiză a copiilor;
- Stimulează iniţiativa copiilor;
- Asigură o mai bună punere în practică a cunoştinţelor, capacităţilor şi priceperilor;
- Asigură un demers interactiv al actului predare – învăţare – evaluare;
- Valorifică şi stimulează potenţialul creativ, originalitatea copiilor;
- Acţionează asupra dezvoltării gândirii critice a copiilor;
- Copiii devin responsabili în rezolvarea sarcinilor;
- Asigură dezvoltarea culturii “de grup” cooperarea, intrajutorarea;
- Încurajeaza autonomia copilului şi promovează învăţământul prin cooperare;
- Copiii se comporta cu toleranţă, afectivitate, sensibilitate, corectitudine cu cei din jur;
- Învaţă să argumenteze.

Interactivitatea presupune o învăţare prin comunicare, prin colaborare, produce o confruntare de idei, opinii şi argumente, creează situaţii de învăţare centrate pe disponibilitatea şi dorinţa de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă şi activă, pe influenţa reciprocă din interiorul microgrupurilor şi interacţiunea socială a membrilor unui grup. În condţiile îndeplinirii unor sarcini simple, activitatea de grup este stimulativă generând un comportament contagios şi o strădanie competitivă în rezolvarea sarcinilor complexe.

Fiind prezentate ca nişte jocuri de învăţare, de cooperare, distractive, nu de concentrare, metodele interactive învaţă copiii să rezolve probleme cu care se confruntă, să ia decizii în grup şi să aplaneze conflictele.

Situaţiile de învăţare, rezolvate prin metode interactive de grup dezvoltă copiilor gândirea democratică deoarece ei exersează gândirea critică şi înţeleg că atunci când analizează un personaj, comportamentul unui copil, o faptă, o idee, un eveniment, ei critică comportamentul, ideea, fapta şi nu critică personajul din poveste sau copilul, adultul.

Metodele învaţă copiii, că un comportament întâlnit în viaţa de zi cu zi poate fi criticat pentru a învăţa cum să-l evităm. Ei aduc argumente, găsesc soluţii, dau sfaturi din care cu toţii învaţă. Este însă importantă alegerea momentului din lecţie, dintr-o zi, personajul-copil şi fapta lui, deoarece ele reprezintă punctul cheie în reuşita aplicării metodei şi nu trebuie să afecteze copilul. Tocmai acesta este punctul forte al metodelor care introduc în dezbatere comportamentele reale, cotidiene.După fiecare metodă aplicată, se pot obţine performanţe pe care copiii le percep şi-i fac responsabili în rezolvarea sarcinilor de lucru viitoare. Copiii înţeleg şi observă că implicarea lor este diferită, dar încurajaţi, îşi vor cultiva dorinţa de a se implica în rezolvarea sarcinilor de grup. Grupul înţelege prin exerciţiu să nu-şi marginalizeze partenerii de grup, să aibă răbdare cu ei exersându-şi toleranţa reciproc. Metodele implică mult tact din partea dascălilor, deoarece trebuie să-şi adapteze stilul didactic în funcţie de tipul de copil timid, pesimist, agresiv, acaparator, nerăbdător pentru fiecare găsind gestul, mimica, interjecţia, întrebarea, sfatul, orientarea, lauda, reţinerea, aprecierea, entuziasmul în concordanţă cu situaţia şi totul va fi ca la carte.

Metodele interactive de grup se pot combina între ele sau cu cele tradiţionale, cu metode din aceeaşi categorie, iar metodele tradiţionale nu se elimină, se modernizează, se combină, se modifică, se îmbunătăţesc şi se adaptează.

Prin metodele interactive de grup, copiii îşi exersează capacitatea de a selecta, combina, învăţa lucruri de care vor avea nevoie în viaţa de şcolar şi de adult. Efortul copiilor trebuie sa fie unul intelectual, de exersare a proceselor psihice şi de cunoaştere, de abordare a altor demersuri intelectuale interdisciplinare decât cele clasice, prin studiul mediului concret şi prin corelaţiile elaborate interactiv în care copiii îşi asumă responsabilitatea, formulează şi verifică soluţii, elaborează sinteze în activităţi de grup, intergrup, individual, în perechi. Ideile, soluţiile grupului au încărcătură afectivă şi originalitate, atunci când se respectă principiul flexibilităţii.

Educatorul trebuie să asigure un demers didactic adecvat învăţăturii active şi interactive folosind metode, procedee și tehnici de învățare eficiente, cu scopul dezvoltării intelectuale și emoționale a preșcolarului.

Bibliografie:

1. ***, *Curriculum pentru învățământul preșcolar*, Editura Didactica Publishing House, 2009, București;
2. ****Aktuall* nr. 2, Editura Universităţii Aurel Vlaicu, 2008, Arad;
3. ****Aktuall* nr. 8-9, Editura Universităţii Aurel Vlaicu, 2010, Arad;
4. Abric, J., *Psihologia comunicării*, Editura Polirom, 2002, Iaşi;
5. Birch, A., *Psihologia dezvoltării*, Bucureşti, Ed. Tehnică, 2000
6. Bonchiș, E., *Dezvoltarea umană,* Editura Imprimeriei de Vest, 2000, Oradea;
7. Breben, S., Gongea, E., Ruiu, G., Fulga, M., *Metode interactive de grup – Ghid metodic – metode și 200 aplicații pentru învățământul preșcolar*, Editura Arves, 2002, România;
8 . Ionescu, M., Radu, I., *Didactica modernă*, Ed. Dacia, 1995, Cluj-Napoca.

METODE DIDACTICE ACTIVE ŞI INTERACTIVE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Prof. Mircu Nicoleta-Maria
Grădinița P.N. Coșteiu, jud.Timiș

Educaţia incluzivă este un sistem educaţional în care toate şcolile se străduiesc să ofere „educaţie pentru toţi”, adică un sistem care recunoaşte dreptul tuturor copiilor de a fi educaţi împreună şi care consideră că educaţia tuturor copiilor este la fel de importantă.

Acest tip de educaţie a apărut ca răspuns la neajunsurile educaţiei integrate, care nu a reuşit să împiedice marginalizarea copiilor care prezentau diferenţe faţă de „norma” generală a populaţiei şcolare.

Şcoala incluzivă exprimă extinderea scopului şcolii obişnuite, în mare măsură, transformarea acesteia pentru a putea răspunde unei diversităţi mai mari de copii, în speţă copiilor marginalizaţi, defavorizaţi şi/sau excluşi de la educaţie. În şcoala incluzivă un accent deosebit se pune pe folosirea învăţării active şi pe cooperare, acestea concurând la obţinerea unor performanţe notabile. Atunci când se folosesc metodele de învăţare activă toţi copii asimilează la un nivel mai profund, reţin ideile mai mult timp, sunt motivaţi şi le place şcoala, şi pot corela ceva ce au învăţat. cu viaţa reală şi în rezolvarea de probleme.

Plecând de la o literatură în domeniu (Palmade , Cerghit, Mucchielli) metodele didactice sunt împărţite din punct de vedere istoric în :

- metode tradiţionale/ clasice : expunerea conversaţia, exerciţiul, demonstraţia, observaţia;
- metode moderne: problematizarea, algoritmizarea, cubul, învăţarea prin cooperare, mozaicul, brainstorming-ul, studiul de caz, instruirea programată, metode de simulare, proiectul/tema de cercetare, tehnica ciorchinelui, tehnica

Iată câteva tehnici şi metode active şi interactive care pot fi folosite în activitatea la clasă:

1. Problematizarea – constituie o modalitate de instruire prin crearea unor situaţii problemă, care solicită copiilor utilizarea, restructurarea şi completarea unor cunoştinţe şi capacităţi anterioare dobândite în vederea realizării situaţiei problemă pe baza experienţei şi efortului personal. Personalizarea am folosit-o cu eficienţă sporită la grupa mare. Printre elementele de problematizare ce pot fi utilizate în cadrul activităţilor de observare se regăsesc:

a) Crearea unor situaţii-problemă,care să stimuleze copii către căutare şi descoperire.

b) Dirijarea percepţiei prin intermediul conversaţiei euristice.

Crearea unei situaţii-problemă are scopul de al pune pe copil cu atât în situaţia propriu-zisă de a cunoaşte cât mai ales în aceea de a elabora şi de a descoperii calea spre adevăr, spre soluţia problemei. Spre exemplu spre a motiva alegerea unei activităţi de observare cu tema ,, Ce-i trebuie plantei ?” pentru a stimula interesul de cunoaştere se poate pleca de la o scurtă povestire. ,,Familia lui Ionuţ” s-a pregătit să plece în concediu la mare. În apartament o mulţime de plante. Mama a rugat-o pe prietena ei să-i îngrijească plantele. Oare de ce aveau nevoie plantele?

Dirijarea percepţiei prin intermediul conversaţiei euristice constă într-o succesiune de întrebări ţi răspunsuri prin care educatoarea conduce gândirea copiilor spre descoperirea de noi adevăruri. Această modalitate de problematizare presupune o adevărată ,,gimnastică a gândirii” copilului. Întrebările cu caracter problematic pot fi grupate în următoarele categorii tipologice:

a. Întrebări care solicită deducerea unei însuşiri dintr-o experienţă sau acţiune dată („De ce se rostogoleşte nuca?”, ,,De ce se aude zgomot la rostogolirea nucii şi de ce nu se aude la rostogolirea unei prune?” etc.)

b. Întrebări care îi orientează spre tehnicile de investigare utilizate („Ce trebuie să facem pentru a şti dacă prunele sunt zemoase ?”, „Ce trebuie să facem pentru a şti ce se află sub coaja mărului?”).

c. Întrebări cu caracter ipotetic(„Ce s-ar întâmpla dacă am scoate peştele din acvariu?”, „Ce s-ar întâmpla dacă autobuzul nu ar avea faruri?).

d. Întrebări cu caracter cauzal(„De ce merge iepuraşul sărind?”, „De ce îngheaţă apa iarna?” etc.).

e. Întrebări care dirijează gândirea spre generalizări simple(„După ce cunoaştem că lupul este un animal sălbatic?”, „Ce părţi ale corpului iepuraşului au forma alungită?”).

Problematizarea poate fi introdusă sub forme mai simple şi în cazul altor metode.

2. Algoritmizarea – este o metodă care presupune utilizarea şi valorificarea algoritmilor de învăţare. Algoritmul este constituit dintr-o serie de operaţii executate într-o anumită ordine, presupune o succesiune de operaţii. Din punct de vedere psihologic algoritmii reprezintă depinderi de activitate intelectuală. Algoritmizarea ca metodă se foloseşte în general la grupele mari.

În activităţile de observare direcţionate spre cunoaşterea lumii vii algoritmul de lucru se dovedeşte a fi benefic. Observarea unui animal se desfăşoară prin aceeaşi succesiune de operaţii.:

a. perceperea globală a animalului;
b. Componentele corpului;
c. Particularităţile fiecărei părţi a corpului;
d. Mediul şi modul de viaţă;
e. Înmulţirea;
f. Importanţa.

Este normal că pentru educatoare aceste etape constituie un schelet logic atât pentru activitatea coerentă a operaţiilor mentale ale preşcolarului cât şi pentru educatoare, care dirijează procesul de învăţare. Insistându-se de la primele teme pe aceste secvenţe, la teme similare, apelând la schema logică de investigare prin simple întrebări ca : „Ce am învăţat despre…?”, şi acum „Ce trebuie să ştim despre…?” se activează algoritmul de lucru care facilitează descoperirea elementelor de noutate şi integrarea lor în structuri cognitive deja consolidate. Lumea plantelor în diversiunea sa poate fi abordată în activităţile de observare cu mult succes utilizând algoritmizarea.

a. părţile plantei : rădăcina, tulpină, frunze, flori;
b. Particularităţile organelor plantei;
c. Înmulţirea plantei;
d. Îngrijirea plantei;
e. Importanţa plantei.

În lucrarea de sinteză „Studii de didactică experimentală” Bunescu V. conchide că: „Rezolvând pe bază de algoritm raţional problemele pentru care sunt stabiliţi algoritmii, gândirea se eliberează de eforturi inutile şi poate să-şi canalizeze eforturile spre adevărate soluţii creatoare”- concluzie care defineşte importanţa algoritmilor de învăţare.

3. Cubul – este o metodă folosită în cazul în care se doreşte explorarea unui subiect, a unei situaţii din mai multe perspective. Am folosit tot cu succes în activităţile de observare şi lectură după imagini, ori de câte ori a fost necesară observarea unui animal, obiect, plantă, fenomen din mai multe perspective, ori ca mijloc de fixare a unor informaţii obţinute.

Poate fi introdusă metoda cubului în activitatea de observare cu tema „Animale domestice în ograda bunicilor” - „Câinele”. Cum se procedează?

1. Se realizează un cub pe ale cărei feţe se scriu cifrele de la 1 la 6, precizând că fiecare număr reprezintă o cerinţă adresată unui anumit grup.
2. Se anunță tema - „Vom observa un animal domestic foarte îndrăgit, câinele”. Se prezintă copiilor un cățel adevărat.
3. Am împarte grupa de copii în 6 subgrupe urmând ca fiecare subgrupă să analizeze animalul din perspectiva cerinţei ce corespundea cifrei de pe una din fetele cubului. Numărul 1 înseamnă „Descriere!”, unde copii au sarcina de a spune culoarea, mărimea, forma animalului observat; numărul 2 - „Compară!”, copii având sarcina de a evidenţia asemănările şi deosebirile faţă un alt animal (la alegere); numărul 3 - „Asociază!”: „La ce te gândeşti când vezi un câine?”, „Ce simţi?”; numărul 4 - „Analizează!”: „Care sunt părţile componente ale câinelui?”; numărul 5 - „Aplică!”: „Ce foloase ne aduce câinele?”, „Cum ne ajută?”; numărul 6 – „Argumentează!” „pro” sau „contra” în ceea ce priveşte importanţa câinelui pentru om şi spune motivele pe care te bazezi în ceea ce afirmi.
4. După ce se constată că toţi copiii au înţeles sarcinile impuse se acordă timpul necesar pentru rezolvarea acestora.

Câte un copil din fiecare subgrupă prezintă rezultatul cerinţei corespunzătoare subgrupei sale, iar educatoarea realizează un desen în care reda rezultatul final şi complet al observării.

4. Învăţarea prin cooperare - este o metodă care implică procedee de colaborare şi activitate comună în rezolvarea unor sarcini de instruire: copiii lucrează împreună, uneori în perechi, în grupuri mici pentru a rezolva aceeaşi problemă, pentru a explora o temă nouă, pentru a crea idei noi.

După cum arăta J. Richardson, activităţile bazate pe învăţarea prin cooperare au câteva caracteristici generale:

- interdependenţa pozitivă;
- răspunderea individuală;
- caracterul eterogen al membrilor şi grupurilor;
- conducerea în comun;
- predarea directă a deprinderilor sociale;
- rolul de observator al educatoarei, care poate interveni atunci când este necesar.

Învăţarea prin cooperare, realizându-se printr-o bogată paletă de activităţi oferă copiilor o învăţare activă, un plus de lejeritate şi mai multă coerenţă procesului de predare, punând accent deosebit pe joc ca metodă de bază a acestui proces. Această metodă valorifică avantajele muncii şcolare şi extraşcolare, asigurând condiţiile necesare pentru ca efortul comun al copiilor să fie bine organizat şi susţinut.

Ei au posibilitatea de a explora şi cunoaşte domenii noi, de a acumula cunoştinţe în mod independent, dezvoltându-şi competenţele precum: creativitatea, spiritul de iniţiativă, capacitatea de a comunica şi a lucra în echipă. Exemplu: Tema „ Toamna cea bogată”

Scopul activităţii: crearea posibilităţilor copiilor de a opta pentru un anumit centru în care doreşte să execute o temă punându-şi în aplicare originalitatea şi creativitatea.

Obiective: - dezvoltarea simţului artistic şi a creativităţii;

- dezvoltarea capacităţii de a lucra în comun;
- sprijinirea cunoaşterii de sine prin raportarea la colectiv;
- valorificarea unor aptitudini;
- dezvoltarea muşchilor mici ai mâinilor în vederea pregătirii pentru scris;
- stimularea percepţiei senzuale .

Materiale: - materiale din natură, hârtie glasată, foarfece, pastă de lipit, carioca, hârtie.

Alegerea grupului – 5 copii

M. – pentru că îi place foarte mult să deseneze va colora fructe;;

S. – pentru a-i reduce din fluxul energic i-am dat să rupă fâşii din hârtie creponată şi să mototolească bobiţe pentru coşuleţul toamnei.

B. – este o fetiţă temperată, va lipi bobiţele pe coşuleţ.

M. – Are siguranţă şi precizie în mişcări va decupa fructele.

A. – Cu simţ estetic mai dezvoltat va lipi, fructele şi frunzele uscate.

5. Mozaicul – este o metodă de învăţare prin colaborare şi are la bază împărţirea grupului în mai multe grupuri de lucru coordonate de educatoare.

Se folosește cu succes această metodă în activităţile de lecturi după imagini, deoarece dezvoltă abilităţi de comunicare argumentativă şi de relaţionare în cadrul grupului.

Se împarte clasa în câte 3 grupe de câte 4 copii fiecare; explicând că va trebui să relateze ce văd în imaginea pe care o vor primi. Să privească cu atenţie, să discute între ei şi să stabilească împreună în grup ideea descrierii imaginii vizualizate. Fiecare grup are un conducător (lider) care va explica celorlalţi ce au stabilit că trebuie spus despre ilustraţia primită.

După ce grupele de copii şi-au încheiat lucrul, liderul fiecărei grupe prezintă celorlalţi conţinutul pregătit.

Cu succes am folosit această metodă în repovestiri cum ar fi : „Alba ca zăpada”, „Punguţa cu doi bani”, „Soarele şi omuleţii de zăpadă”.

6. Brainstorming-ul – Având semnificaţia de *furtună în creier*, efervescenţă, aflux de idei, stare intensă de creativitate asalt de idei, una din cele mai răspândite metode de stimulare a creativităţii. Preşcolarii sunt provocaţi să participe activ la producerea de idei, se dezvoltă capacitatea de rezolvare a unei probleme prin căutarea de soluţii cât mai originale, se dezvoltă atitudinea creativă şi este favorizată, exprimarea personalităţii, este stimulată participarea tuturor copiilor la activitatea de producere a ideilor, chiar şi a celor mai timizi, este stimulată căutarea soluţiei optime prin alegerea din mai multe variante posibile.

Printre metodele moderne de stimulare a creativităţii mai sunt :

· Explozia stelară – este o metodă nou de dezvoltare a creativităţii, similară brainstorming-ului. Începe din centru conceptului şi se *împrăştie* în afară, cu întrebări asemenea exploziei stelare;

· Colţurile – are drept scop generarea unei dezbateri în contradictoriu în cadrul problemelor controversate, situaţii în care participanţii la discuţie pot avea puncte de vedere diferite.

· Ciorchinele – ca şi brainstorming-ul, stimulează realizarea unor asociaţii noi şi permite cunoaşterea propriului mod de a înţelege o anumită temă;

· Rezolvarea creativă de probleme (problem solving) – nu este numai o tehnică, ea este tot odată un mod de gândire bazat pe dimensiunea general-umană a dezvoltării de moduri specifice de interacţiune cu realitatea cotidiană; îi este caracteristic apropierea de o concepţie pozitivă şi utilă asupra realităţii.

Metodele de învăţare constituie instrumente de prim rang în mâna educatorului, este calea eficientă de organizare şi conducere a învăţării, un mod comun de a proceda care reuneşte într-un tot familiar eforturile cadrului didactic şi ale copiilor.

Bibliografie

1. Cerghit, Ioan, Neacşu Ion, Prelegeri pedagogice, Polirom, Iaşi, 2001
2. Cucoş, Constantin,Pedagogie, Polirom, Iaşi, 2002
3. Sălăvăstru, Dorina, Didactica psihologiei, Polirom, Iaşi 2002

TRADIȚIE ȘI INOVAȚIE ÎN ȘCOALA DE AZI

prof. Căciulan Cristina- Mariana
Grădinița P.P. nr. 5 Lugoj, jud. Timiș

Educaţia este unul dintre fenomenele care au apărut odată cu societatea umană. Tot ce ţine de umanitate: limbaj, raţiune, sentimente, arta, se realizează numai prin educaţie. În încercarea de a face faţă provocărilor lumii contemporane, cadrul didactic este într-o permanentă autoperfecţionare, munca acesteia presupunând dăruire, perseverenţă, empatie, creativitate,inovaţie, ceea ce contribuie la eficientizarea procesului de învăţământ. Aşadar, să nu uităm că educaţia trebuie să răspundă cât mai bine cerinţelor contextului actual în care, a te adapta la nou este un imperativ.

În abordarea creativităţii în procesul educaţional, elevul trebuie încurajat să gândească independent, să îşi asume riscuri şi responsabilităţi în demersul său spre formare intelectuală. Evaluarea pentru asigurarea calităţii şi rezultatele obţinute trebuie să ne lărgească perspectiva asupra situaţiei reale din şcoli, să identifice nivelul de pregătire al elevilor şi să ne ajute să descoperim componentele ce au nevoie de sprijin în dezvoltare.

Obiectivul general este acela de a promova creativitatea ca factor cheie în dezvoltarea competenţelor personale, antreprenoriale şi sociale prin învăţarea pe tot parcursul vieţii dar şi de a găsi strategii moderne folosite pentru asigurarea unei educaţii de calitate în învăţământ.

Pentru elevi, şcoala viitorului trebuie să promoveze o educaţie de calitate şi să fie axată pe valori în care elevii să creadă, în care să se regăsească, îndeplinind două condiţii, fundamentale din punctul lor de vedere: şcoala viitorului trebuie să le placă şi să fie eficientă. Prioritatea învăţământului o constituie informatizarea, softul educaţional, reprezentat de programele informatice special dimensionate în perspectiva predării unor teme specifice, ceea ce reprezintă o necesitate evidentă. Utilizarea calculatorului în procesul instructiv-educativ facilitează realizarea scopurilor didactice şi idealurilor educaţionale. Formarea capacităţii de a utiliza calculatorul, de a folosi internetul este benefică elevilor, atât în activitatea şcolară cât şi în cea extraşcolară, în plan cognitiv cât şi psihic, prin relaţionarea cu lumea oferită de aceste instrumente de lucru ale mileniului al III-lea.

Un obiectiv important ce ar trebui stabilit pentru anii următori este de a dezvolta un indicator internaţional al capacităţii de a învăţa, toate acţiunile bazându-se pe cercetarea ştiinţifică.Învăţământul modern are ca sistem de referinţă competenţele generale şi specifice pe care trebuie să le dobândească cel ce învaţă – elevul – pe parcursul şi la finele unui ciclu de instruire, al unui an de studiu etc. Centrarea pe competenţe reprezintă o preocupare majoră în triada predare-învăţare-evaluare.

Noua imagine a profesorului trebuie stabilită prin luarea în considerare a tuturor abordărilor de până acum, de la conceperea ca distribuitor de recompense sau ca sursă de informaţii, până la cea de „manager al învăţării”. Pentru fiecare profesor sunt fundamentale două roluri, cel de manager şi cel de evaluator. Procesul instructiv-educativ trebuie astfel conceput şi desfăşurat, încât să-i convingă pe elevi să preţuiască propria moştenire naţională, să primească contribuţiile originale ale oricărei naţiuni la civilizaţia modernă, pregătind atât elevii, cât şi dascălii să înţeleagă valoarea diversităţii şi a independenţei de spirit. Educaţia este factorul hotărâtor al dezvoltării psihoindividuale a persoanei. Ea sistematizează şi organizează influenţele mediului,dezvolta personalitatea.

Creativitatea, in termeni generali, este un proces mental care permite generarea de idei şi concepte noi sau asocieri originale intre concepte şi idei deja existente. Lumea modernă pune accentul pe folosirea mai eficientă a cunoaşterii şi a inovaţiei. Este necesară extinderea abilităţilor creatoare ale întregii populaţii, mai ales ale acelora care le permit oamenilor

să se schimbe şi să fie deschişi faţă de idei noi într-o societate diversă din punct de vedere cultural, bazată pe cunoaştere. Educaţia şi formarea profesională sunt factori decisivi pentru realizarea acestui lucru.

Noul mileniu aduce noi cerinţe educaţionale care impun noi metode, altele decât cele folosite până acum. O importanţă majoră în pregătirea elevilor pentru noile cerinţe, o au cele trei forme ale educaţiei şi anume: educaţia formală însemnând învăţare sistematică, structurată si gradată cronologic, realizată in instituţii specializate de către un personal specializat; educaţia nonformală constând in activităţi educative desfăşurate in afara sistemului formal de învăţământ de către diferite instituţii educative; educaţia informală care se referă la experienţe de învăţare spontană, cotidiană, existenţială, desfăşurate în medii culturale care nu au educaţia ca scop principal.

Criteriul de calitate aplicat educaţiei are un rol foarte important deoarece măsurile propuse pentru a promova creativitatea şi capacitatea pentru inovare vor fi adaptate fiecărei etape din cadrul învăţării continue.

Fiecare activitate de evaluare a rezultatelor şcolare este însoţită de o autoevaluare a procesului pe care profesorul l-a desfăşurat cu toţi elevii şi cu fiecare elev în parte. Astfel poate fi descris nivelul de formare a competenţelor pentru fiecare elev şi pot fi stabilite modalităţi prin care se pot regla, de la o etapă la alta, activităţi de învăţare-formare a elevilor, în mod diferenţiat.

De o importanta deosebita este realizarea unui echilibru dinamic între evaluarea scrisă şi evaluarea orală; aceasta din urmă, deşi presupune un volum mare de timp pentru aprecierea tuturor elevilor şi blocaje datorate emoţiei sau timidităţii, prezintă avantaje deosebite, precum: realizarea interacţiunii elev-profesor; demonstrarea stadiului de formare a unor competenţe prin intervenţia cu întrebări ajutătoare, demonstrarea comportamentului comunicativ şi de interrelaţionare al elevului etc.

O importanţă deosebită in inovaţia şi creaţia în activitatea didactică o au rolurile manageriale ale cadrului didactic: de planificare (planifică activităţile cu caracter instructiv - educativ); de organizare (organizează activităţile clasei); de comunicare (comunică idei, cunoştinţe, ascultă efectiv, oferă feedback, stabileşte canalele de comunicare); de conducere (conduce activităţile cu elevii, desfăşurate în clasa şi în afara ei); de coordonare (sincronizează obiectivele individuale cu cele comune clasei, contribuind la întărirea grupului şi formării echipelor de lucru); de îndrumare (prin intervenţii punctuale adaptate unor situaţii specifice, recomandări); de motivare (prin întăriri pozitive, prin utilizarea aprecierilor verbale şi non-verbale în sprijinul consolidării comportamentelor pozitive); de consiliere (de orice tip, în probleme personale sau legate de şcoală); de control (în scopul cunoaşterii stadiului în care se află activitatea de realizare a obiectivelor şi nivelul de performanţă); de evaluare (măsura în care scopurile şi obiectivele au fost atinse).

Anul European al Creativităţii şi Inovaţiei are ca obiectiv promovarea unor abordări inovative şi creative în diferite domenii de activitate, la toate nivelurile, având totuşi ca punct principal educaţia şi cultura.

Pentru a susţine creativitatea, predarea declarativă, de tip clasic trebuie depăşită şi înlocuită cu metode care pun accent pe explorare, pe descoperire, pe încurajarea gândirii critice a elevului, pe participarea activă a acestuia la formarea şi dezvoltarea sa intelectuală.

In viziunea metodologilor moderne, demersul didactic se centrează pe elev şi are in vedere transformarea acestuia din “obiect” al procesului didactic in” subiect activ” al propriei deveniri.

Modelul de proiectare a activităţii didactice are în vedere trecerea de la centrarea pe conţinut la centrarea pe activitatea elevului, care presupune deplasarea accentului în activitatea didactică.

Bibliografie:

1. Alois Gherguț,- “Management general şi strategic în educaţie”, Ed. Polirom, Iaşi, 2007;
2. I..Cerghit – “Sisteme de instruire alternative”, Aramis, Bucuresti, 2002;
3. Ionescu M., Radu I.-” Didactica modernă”, Ed. Dacia, Cluj – Napoca, 2001.

PROIECTAREA ACTIVITĂȚII DE CONSILIERE – VIZIUNI MODERNE

Nume și prenume: prof.cons.
Tochera Monica-Emilia
Unitatea de învățământ:
Liceul Teoretic Gătaia, jud. Timiș

DISCIPLINA: Psihologie

PROPUNĂTOR: Prof. consilier Tochera Monica-Emilia

CLASA: a X-a MI

TEMA LECȚIEI: **Relațiile interpersonale și rolul lor în dezvoltarea personalității**

TIPUL LECȚIEI: dobândire de noi cunoștințe

DETALIERI DE CONȚINUT:

- Specificul relațiilor interpersonale
- Tipuri de relații interpersonale
- Locul și rolul relațiilor interpersonale în structura personalității
- grupul și psihologia de grup

SCOPUL: Asimilarea de informații despre specificul relațiilor interpersonale, tipuri, locul și rolul lor în structura personalității și noțiuni de psihologie de grup.

COMPETENȚE SPECIFICE:

1.4. Recunoașterea unor tipuri de relații interpersonale, a unor comportamente și atitudini sociale în situații date;

2.4. Evaluarea unor tipuri de comportament psihosocial în contexte situaționale date;

3.3. Rezolvarea, prin cooperare cu ceilalți a unor situații problematice cu ajutorul cunoștințelor de psihologie.

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

O1 : să definească conceptul de relații interpersonale;

O2: să distingă între diferite tipuri de relații interpersonale;

O3: să identifice locul și rolul relațiilor interpersonale în structura personalității;

O4: să dea exemple de situații concrete în acre relațiile interpersonale formează trăsături de personalitate.

STRATEGIA DIDACTICĂ

METODE ŞI PROCEDEE: expunere, problematizare, explicație, discuție dirijată, conversație.

MIJLOACE: tabla, fișă de lucru, manual, handout (schema lecției în formă tehnoredactată)

FORME DE ORGANIZARE: frontal, individual, colectiv

EVALUARE: chestionare orală, aprecieri generale

RESURSE TEMPORALE: 50 de minute

RESURSE BIBLIOGRAFICE:

- Zlate Mielu (coord.), Crețu Tinca, Mitrofan Nicolae, Aniței Mihai, Psihologie, Manual pentru clasa a X-a, Editura Aramis, 2005

1. Moment organizatoric.

Se creează condițiile optime pentru desfășurarea lecției.

2. Reactualizarea structurilor învățate

Verificarea cunoștințelor deja asimilate. Profesorul consilier distribuie elevilor o fișă de lucru ce vizează noțiunile asimilate anterior. Una dintre fraze poate fi spusă de adolescenți, alta de tineri, altele de adulți și de bătrâni; identificați care ar fi cei ce le spun:

- Viitorul este departe, dar mă interesează din ce în ce mai mult.
- Gândurile mele se îndreaptă cel mai ades spre trecut.
- Cred că viitorul îmi aparține.
- Consider că mai am încă destule rezerve pentru confruntarea cu viitorul.

3. Anunțarea subiectului lecției și a obiectivelor

Se comunică titlul lecției: Relațiile interpersonale și rolul lor în structura personalității.

Se precizează obiectivele lecției care trebuie să fie atinse

4.Comunicarea noilor informații

Relațiile interpersonale sunt legături psihologice, conștiente și directe între oameni.

- caracterul **psihologic** arată că două surse psihice participă cu întreaga personalitate la realizarea acesteia.
- caracterul **conștient** evidențiază c pentru a intra în relații interpersonale oamenii trebuie să fie conștienți, să-și dea seama de natura și scopul raporturilor ce se stabilesc între ei.
- caracterul **direct** al legăturii arată necesitatea realizării unui contact perceptiv între persoane.

5. Prezentarea materialului stimul

Relațiile interpersonale reprezintă contextul în care se formează însușirile de personalitate. Toate relațiile noastre ne influențează personalitatea, de aceea ele ocupă un loc central în structura ei. În acest sens particularitatea *de a fi egoist sau generos* transpare doar atunci când oamenii intră în relații unii cu ceilalți.

Personalitatea este și rezultat al interrelațiilor, și creatoare de interrelații.

A relaționa cu alții este o nevoie fundamentală a omului, în felul acesta viața sa psihică obținând satisfacție și echilibru.

Nevoia de a relaționa cu alții are următoarele trei aspecte:

1. **Nevoia de incluziune.** Apare încă de la copilul mic și se manifestă astfel:

- nevoia de comunicare și de contact;
- nevoia de a fi îngrijit;
- frica de a fi neglijat.

Dacă în copilărie nu se satisfac aceste trebuințe, copilul devine frustrat, ceea ce are efecte negative în personalitatea adultului.

2. **Trebuința de control.** În funcție de particularitățile sale fizice individuale, omul simte nevoia să-și exercite puterea față de alții, ori să fie protejat.

3. **Nevoia de afecțiune.** Aceasta implică reciprocitate. În conduita interpersonală, aceste nevoi se pot manifesta la nivel moderat, în exces sau în deficit. Excesul se manifestă astfel: persoana are nevoie exagerată de afecțiune și intimitate. Deficitul se manifestă astfel: persoane reci afectiv, nereceptive la tandrețe.

6. Fixarea cunoștințelor comunicate

Aplicație care se numește **"A privi prin ochii părinților".**

Imaginați-vă că sunteți părinți. Ce sfaturi ați da copilului vostru adolescent, care are personalitatea, obiceiurile și preocupările voastre de acum.

Întrebări pentru discuții:

1. Cât de greu sau de ușor a fost să vă imaginați situația dată? Ce ați simțit?
2. Regulile și sfaturile propuse seamănă cu cele din familia voastră?
3. Cum credeți că v-a ajutat acest exercițiu de imaginație?

Concluzii:

A privi prin ochii părinților înseamnă a le înțelege temerile , sfaturile, motivele pentru care acționează într-un fel sau altul. Astfel, relația părinte-adolescent poate fi eficientizată, iar cerințele și regulile impuse de părinți pot fi mai ușor de negociat.

7. Aprecierea activității

Se fac aprecieri asupra activităților desfășurate de elevi pe parcursul lecției

O nouă perspectivă în educație

Prof. Achim Manuela Ioana,
Colegiul Economic, Râmnicu Vâlcea

Noile modele ale demersului didactic propuse de didactica modernă au ca punct de plecare două direcţii importante care structurează procesul de predare – învăţare, în general, „lecţia”, în special:

- o direcţie care vizează continuitatea: fiecare lecţie trebuie să se înscrie într-un proces;

- o direcţie care susţine *explicarea* strategiilor de predare – învăţare, înţelegerea modului în care „*înţelegerea şi învăţarea se petrec*”.

Lecţia clasică nu trebuie repudiată, ci doar redimensionată. Ea poate fi folosită la asigurarea continuităţii (actualizarea cunoştinţelor anterioare, punând însă accent şi pe experienţa de viaţă a elevilor, pe cunoştinţele dobîndite în afara clasei: lectură, participarea la activităţi culturale, implicarea în unele acţiuni sociale etc.) şi, mai ales, la explicarea, pentru a fi înţeleşi, a paşilor ce se parcurg pentru ca învăţarea să se producă, prin înţelegerea strategiilor învăţării. Este necesară şi utilă diversificarea demersului didactic la orele de limba şi literatura română, cunoaşterea şi utilizarea unor noi posibilităţi de desfăşurare a lecţiilor, alternând modelul clasic, adaptat cerinţelor unui învăţământ formativ, cu variantele pe care le propun cercetările şi tendinţele din didactica limbilor, în special.

Profesorul trebuie să-şi redefinească atitudinea în aşa fel încât să devină un dirijor sau un regizor ascuns, aproape mut, conştient de faptul că lumina reflectoarelor trebuie să cadă pe ce ştie să facă elevul, iar nu pe ce ştie profesorul.

Noua lege a educaţiei pune în valoare competenţa, la un nivel calitativ mai înalt decât se făcea până atunci, dar reglementarea legală nu este suficientă. Pentru ca să fie cu adevărat valabilă această soluţie, trebuie să se schimbe ceva fundamental în mentalitatea, în formarea structural/internă a profesorului din şcoala românească. Atât timp cât profesorul merge la *muncă*, şi nu la **şcoală**, atât timp cât profesorul merge la şcoală *pentru a preda*, pentru a-l **învăţa carte** pe elev, nu pentru a-l **învăţa să înveţe**, nu pentru a-l învăţa **cum să facă el singur,** legea poate să susţină ce vrea ea, iar în şcoală se întâmplă tot ce vrea directorul, şi în clasă se întâmplă tot ce vrea profesorul.

Curriculum-ul centrat pe competenţe presupune şi evaluarea competenţei nu a *lectiei redate după caiet,* o problemă şi mai spinoasă chiar decât predarea efectivă. Şi toate vin din neînţelegerea principiului, prevăzut şi el în lege, al învăţării centrate pe elev, şi toate acestea în ciuda vârstei, în ciuda formării, în ciuda cursurilor de perfecţionare. Hârtiile care certifică educarea profesorilor în spiritul prezentului rămân în dosare, iar informaţiile obţinute la cursuri sunt uitate imediat ce s-a obţinut creditul/certificatul/adeverinţa.

Viitorul românimii are nevoie să înțelegem că dezvoltarea şcolară necesită participare activă şi poate deveni terenul în care elevii şi cadrele didactice îşi pot utiliza cunoştinţele şi competenţele în implementarea dezvoltării durabile în societate. Viitorul societăţii are nevoie de cetăţeni activi în mod conştient, viitorul omenirii are nevoie de oameni implicaţi în mod conştient; dacă viitorului cetăţean nu i s-a format în familie şi dacă nu i se formează în şcoală acest nivel al implicării conştiente, nu mai are unde altundeva să i se formeze conştiinţa că mâine depinde şi de el.

Competenţa, fie ea cheie – de comunicare, fie generală – a redacta un mesaj, sau specifică - a redacta o opinie argumentată, trebuie să fie formată şi să devină o abilitate. Elevul nu trebuie să iasă din şcoală doar cu un ghiozdan plin cu informaţii şi, eventual, un braţ de diplome, care să-i facă dificilă deplasarea şi, ţinându-i mâinile ocupate, să îl împiedice să rezolve probleme. Şcoala trebuie să îl doteze cu *o cutie de scule* şi cu deprinderea de a lucra cu ele la rezolvarea unor tipuri diferite de probleme. Centrarea pe dezvoltarea unor competenţe cheie pune accent, nu doar, pe simpla învăţare şi

reproducere a unor noțiuni, ci și pe aplicarea cunoștințelor în viața cotidiană. Relevantă în acest sens este, de exemplu, utilizarea proiectului și a învățării prin colaborare, cu beneficii clare pe termen lung:

- elevii învață să-și organizeze timpul și sarcinile în echipă;
- se abilitează în căutarea și selectarea de informatii pertinente;
- se dezvoltă simțul responsabilității/al toleranței, prin ascultarea/aprecierea părerii celuilalt;
- învață să se adapteze, să-și integreze informația;
- se dezvoltă încrederea în forțele proprii.

Una dintre cele mai noi teorii ale educației în literatura de specialitate din țara noastră este **teoria constructivistă**. În esență, ea este similară tuturor teoriilor postmoderniste ale învățării, în sensul că mută interesul și demersul de pe profesor pe elev, de pe predare pe învățare. Astfel, educatorul este un facilitator al procesului de învățare în care elevul este agentul principal. Iar competențele de dezvoltat sunt în primul rând competențele cheie, abia apoi cele generale și specifice disciplinei de predat.

Caracteristicile principale ale teoriei constructiviste sunt:

- Învățarea înseamnă construirea, nu transmiterea de noi cunoștințe – adică, pe baza experiențelor informaționale și de lucru anterioare, folosindu-și reflecția, orientat de către profesor, elevul își asumă/interiorizează învățarea.
- Călătoria este mai importantă decât destinația: se pune accent nu atât pe produsul activității de cunoaștere – informația/cunoștința, cât mai ales pe activitatea în sine (o activitate proprie de căutare, explorare, investigare), pe demersul care a condus la acel produs – cel mai important câștig fiind dezvoltarea competenței *a învăța să înveți*.
- Importanța noilor tehnologii de comunicare este majoră în acest tip de atitudine față de educație, căci secolul/lumea/contextul/viitorul impun apelul la această *nouă* tehnologie. Ceea ce nu înseamnă că, profesorul de limba și literatura română renunță la carte, ca mijloc de relaționare cu opera literară. Foaia de hartie, foaia veche de hârtie, cu miros de bibliotecă și cerneală din călimări este de neînlocuit... măcar pentru lectură.
- Profesorul este un ghid, un mentor, care structurează instruirea urmând principiul spiralei. El promovează ca punct de plecare, incidentul critic, situațiile conflictuale, erorile, ca situații-problemă de rezolvat. Nu de către elevi-tip, care reacționează precum personajul colectiv, ci de către indivizi care cer mereu altă interpretare, prelucrare mentală și, implicit, îndrumare personalizată.
- De aceea și evaluarea este formativă, cumulativă, ritmică, utilizându-se cu precădere metode alternative de evaluare. Iar autoevaluarea este reală, validă ca tip de măsurare. Eficacitatea învățării se vede în integrarea ulterioară în realitate, a elevului devenit cetățean funcțional..

În esență, profesorul constructivist rămâne tot profesor, dar se raportează la elev ca la un partener cu care descoperă totul împreună, nu ca la o tablă pe care trebuie să scrie el totul. Fără a avea peretenția de a le considera ca fiind cele mai avantajoase abordări, considerăm că viziunea constructivistă se recomandă în anumite condiții: dacă există interes spre educație din partea elevului, dacă elevul are capacități cognitive dezvoltate, dacă școala are dotarea materială/tehnologică/informațională necesară, dacă relația programă – resură temporală – evaluare este echilibrată (ce trebuie să achiziționeze elevul – în cât timp – în ce fel, și mai ales ce, se evaluează). Dacă toate aceste condiții se îndeplinesc, atunci, mai ales în timpul lecțiilor de recapitulare, de formare de priceperi și deprinderi, de consolidare se pot folosi, se pot chiar recomanda, atitudini constructiviste din partea profesorului.

Bibliografie:

- Cristea, S., Dicţionar de termeni pedagogici, EDP, Bucureşti, 1998
- Cucoş, C-tin., Educaţia. Dimensiuni culturale şi interculturale, Polirom, Iaşi, 2000)
- Horst, S., Pedagogie constructivistă. Bilanţ al dezbaterii constructiviste asupra practicii educative, Iaşi, Institutul European, 2001
- Joiţa, E., Educaţia cognitivă. Fundamente. Metodologie, Editura Polirom, Iaşi, 2002
- Macavei, E., Pedagogie. Teoria educaţiei, vol. I, Ed. Aramis, Bucureşti
- Negreţ-Dobridor, I., Accelerarea psihogenezei. Puterea educaţiei asupra naturii umane, Editura Aramis, Bucureşti, 2001
- Noveanu, E., Constructivismul în educaţie, în *Revista pentru pedagogie*, nr 7/12/1999

Calitatea învățământului românesc-imperativ pentru un învăţământ competitiv în spațiul european

Prof.Nicoleta Alexandra ȚIPLEA
GPP Nr. 12, Sighetu Marmației, Maramureș

În actualul context al dezvoltării economice, resursele umane reprezintă elementul esenţial al competiţiei, atât la nivel naţional cât şi internaţional. În competiţia globală a economiei informatizate, calitatea şi inventivitatea resurselor umane sunt principalii factori care stau la baza decalajelor esenţiale între state.

Pornind de la afirmatia lui Alfred Marshall ”cel mai de preţ din tot capitalul este acela investit în fiinţa umană”, considerăm calitatea resurselor umane în general şi a celor educaţionale în special ca fiind factor hotărâtor al creşterii economice de ansamblu.

Specialiştii în domeniu apreciază că există o relaţie foarte stransă între progresul tehnologic şi investiţia în educaţie cu implicaţii în toate domeniile vieţii: economic, social, politic, cultural.

Deşi cea mai largă idee răspândită cu privire la calitate este că aceasta costă mult în ultimă instanţă, cercetările au demonstrat contrariul. Calitatea serviciilor educaţionale este un obiectiv social dorit, iar contribuţia sa la creşterea eficienţei întregii economii este hotărâtoare.

Privit ca model de cultură a firmei, mangementul calităţii are scopul de a orienta spre client toate activităţile şi procesele acestuia şi de a le optimiza, astfel încât să îi aducă beneficii pe termen lung. Clienţii serviciilor educaţionale sunt atât indivizii care beneficiază de educaţie şi familia acestora dar şi societatea în ansamblul ei.

Deficienţele constatate în domeniul managementului instituţiilor de învăţământ reies din orientarea acestuia spre soluţionarea şi atenuarea problemelor calităţii pe măsura apariţiei lor si nu pe sporirea continuă a calităţii proceselor şi activităţilor ce generează aceste probleme, pe dualitatea structurilor organizatorice în învăţământ şi tendinţa de autoizolare a personalului şi subdiviziunilor funcţionale, pe imperfecţiunea proceselor de analiză şi măsurare a calităţii managementului instituţiei si soluţionarea problemelor calităţii în frecvente cazuri după un model „de modernizare întârziată”.

La fel ca în toate ţările europene şi în România, calitatea educaţiei a devenit un domeniu de interes deosebit având în vedere în primul rând decalajul naţional faţă de ţările dezvoltate şi necesitatea obtinerii unor finalitati integrate in context european.

În acest sens s-a trecut la promovarea unor politici şi proceduri compatibile de asigurare a calităţii predării şi învăţării universitare în vederea creşterii competitivităţii globale a învăţământului superior european şi a facilitării recunoaşterii reciproce a diplomelor şi gradelor universitare.

În virtutea finalităţilor urmărite, orice instituţie de învăţământ este responsabilă, în mod autonom, de dezvoltarea unei culturi a calităţii, adică a unor politici, tehnici şi practici consecvent aplicate şi temeinic documentate pentru obţinerea acelor rezultate/performanţe care sunt concordante cu obiectivele fixate.

Calitatea serviciilor educaţionale este un obiectiv social dorit, iar contribuţia sa la creşterea eficienţei de ansamblu a economiei este hotărâtore.

Deşi cea mai largă idee răspândită cu privire la calitate este ca aceasta costă în ultimă instanţă, cercetările în domeniu au demonstrat că aceasta concepţie este falsă.

Asigurarea calităţii în educaţie presupune elaborarea standardelor de referinţă, normelor şi indicatorilor de performanţă în sistemul naţional de învăţământ având în vedere următoarele aspecte:

a) Calitatea sistemului naţional de învăţământ;

b) Calitatea serviciilor furnizorilor, reprezentanţi de unităţi şi instituţii de învăţământ;

c) Calitatea procesului de instruire şi de educare a elevilor este demonstrată de rezultatele învăţării, pe baza aplicării metodologiilor de dezvoltare a curriculumului, a metodelor de predare şi învăţare, a evaluării examinrii şi certificării.

Preocupări privind asigurarea calităţii in domeniul educatiei există şi în spaţiul extra-european sau global. De exemplu, UNESCO şi OECD, luând act de dezvoltarea învăţământului transnaţional, fără graniţe (borderless or cross-border education), sunt angajate pe calea elaborării şi adoptării unor „orientări” (guidelines) privitoare la calitatea serviciilor oferite de instituţiile transnaţionale. Problema este aceea de a supune rigorilor calităţii nu numai instituţiile naţionale, ci şi pe cele transnaţionale.

Asigurarea calităţii şi managementul calităţii în educaţie şi formare iniţială constituie un domeniu de intervenţie care necesită cu precădere dezvoltarea şi implementarea sistemelor şi procedurilor interne de evaluare, de management şi asigurare a calităţii activităţilor de educaţie şi formare iniţială şi continuă, precum şi profesionalizarea activităţilor manageriale la nivelul furnizorilor de educaţie.

Se are în vedere, în principal, activitatea instituţiilor şi a ofertanţilor de educaţie şi de formare din sistemul formal de educaţie. Principalele acţiuni avute în vedere sunt: crearea şi dezvoltarea sistemelor de asigurare şi management al calităţii în educaţie şi formare; dezvoltarea unor programe de formare profesională în domeniul managementului educaţional şi în managementul calităţii; dezvoltarea unor mecanisme de monitorizare a inserţei absolvenţlor pe piaţa muncii în vederea ajustării ofertei educaţionale în concordanţă cu evoluţiile de pe piaţa muncii; crearea şi dezvoltarea unor mecanisme de asigurare şi managementul calităţii în educaţie în contextele nonformale şi informale de învăţare.

Calitatea educaţiei în şcoala românească vizează finalităţi ancorate în context european deschizând drumul către oportunităţile oferite de societatea europeană a cunoaşterii. Elevii şi formatorii trebuie să constientizeze necesitatea studiilor corespunzătoare care să poată fi folosite eficient în întreaga Europă.

Plecând de la premisa că educaţia de calitate presupune îmbunătăţirea continuă a performanţelor şi având în vedere ritmul schimbărilor sociale instituţiile de învăţământ trebuie să aibă ca obiectiv dezvoltarea continuă a resursei umane. Astfel, pe viitor, în învăţământul romanesc competitivitatea şi excelenţa trebuie să fie echilibrate cu coeziunea socială şi cu libertatea de acces, iar prin acţiuni unite, învăţământul european poate duce la îmbunătăţirea vieţii întregului continent.

Referinţe bibliografice:

1. S. Ciurea, N. Dragulanescu -Managementul calităţii totale, Editura Economică, Bucureşti1995;
2. Taylor, J. & Miroiu, A. - Policy-making, strategic planning and management on Higher Education, Papers on Higher Education, UNESCO, Bucharest, 2002;
3. Vlăsceanu L. - Asigurarea calităţii în educaţie - UNESCO-CEPES Bucureşti, 2005;

ACTIVITĂŢILE DE TIP OUTDOOR – POSIBILITĂŢI ŞI MODALITĂŢI DE ORGANIZARE CU PREŞCOLARII

Prof. Cioacă Elena Daniela
Grădiniţa cu P.P. nr. 33 Braşov

Activităţile de tip outdoor nu sunt activităţi ale educaţiei formale ce au loc în afara sălii de clasă, ci activităţi de educaţie nonformală, menite să familiarizeze copiii cu natura şi să le formeze deprinderi şi priceperi de cunoaştere prin experienţă, bazându-se desigur pe cunoştiţele dobândite în activităţile de educaţie formală.

Exemple de activităţi outdoor, nonformale cu caracter profund formal:

DETECTIVII NATURII

Este o activitate dinamică în care învăţarea prin descoperirte este la ea acasă. Sunt necesare lupe pentru cercetare şi multă voie bună.

Copiii vor ieşi în curtea grădiniţei înarmaţi cu lupe şi vor avea la îndemână un panou (carton) pe care *vor nota* observaţiile. Vor observa cu lupele insecte, solul, plante.

PĂSĂRILE FURIOASE

Este un joc foarte distractiv, care implică domeniul estetic (desen) şi domeniul psiho-motric. Copiii primesc cretă colorată cu care vor desena pe asfalt diferite feţe, fie la cererea educatoarei, fie vor reproduce emoţia, starea de spirit pe care o trăiesc în acel moment. Pot deasemenea să deseneze faţa pe care au avut-o când au fost supăraţi. Vor umple apoi baloane cu apă şi vor arunca la ţinţă pentru *a spăla* supărarea sau orice altă emoţie. Vor arunca baloane cu apă pâla vor spăla de tot desenele.

CULORI AMESTECATE

O activitate este cu atât mai interesantă cu cât se bazează pe acţiuni care de regulă sunt interzise copiilor de către părinţi. Acasă nu li sxe prea permite să se joace cu acuarele şi cu apă. La grădiniţă rar li se permite să amestece la întâmplare acuarelele. De aceea o activitate outdoor în care li se permit aceste lucruri nu poate fi decât benefică.

Copiii primesc foi de carton pe care vor picta cu acuarele linii curbe sau frânte cu cât mai multe culori. Foile vor fi aşezate pe asfalt, iar copiii vor ţinti foile cu baloanele cu apă astfel încât culorile să fuzioneze între ele. Foile se lasă la uscat, iar copiii vor căuta să identifice forme în amestecul de culori. Se poate realiza şi cu carioci, dar trebuie să fie de foarte bună calitate, de preferat speciale.

HARTA SUNETELOR

Fiecare copil primeşte un clipboard cu o foaie de hârtie şi un creion. Fiecare copil îşi alege un loc în curte şi se va aşeza pe iarbă. Pe foaia de hârtie se va desena pe sine, în locul în care crede că se află, foaia fiind curtea grădiniţei. Vor mai desena şi diferitele repere din curte. Apoi fiecare va asculta în mare linişte sunetele din natură. Pe măsură ce identifică un sunet sau altul îl va reprezenta pe hartă prin desen. La final hărţile vor fi comparate şi copiii îndemnaţi să aşi aleagă un sunet şi să îl reproducă cât mai fidel.

MATEMATICĂ CU BALOANE CU APĂ

Evaluarea cunoştinţelor despre adunare şi scădere, distracţie şi ştiinţă într-un tot armonios.

Prima etapă a jocului este pregătirea materialelor: cercuri metalice sau din plastic de diferite culori; ţinte – stea desenată pe foi şi pe care sunt scrise cifrele de la 0 la 9 şi numărul 10; coş de plastic; baloane umplute cu apă, pe care sunt scrise diferite operaţii de adunare şi scădere.

Pe iarbă se aşează cercurile colorate în mijlocul cărora se pun ţintele. Copiii vor alege un balon plin cu apă, vor efectua operaţia şi vor arunca balonul în ţinta care corespunde răspunsului corect.

FURTUNUL HARNIC

Este un joc care are nevoie de o serie de materiale mai greu de procurat, dar este foarte distractiv şi atrăgător pentru copii. Implică domeniul ştiinţe (matematică), domeniul limbă şi comunicare şi cel psiho-motric. Avem nevoie de o suprafaţă pe care să se poată spăla cu apă, de un furtun legat la o sursă de apă şi cretă colorată. Pe suprafaţa de lucru se desenează cu cretă colorată cifre, forme geometrice, litere. Copiii vor fi selectaţi cu ajutorul unor numărători vesele pentru a se afla cel care ţine furtunul. Ei trebuie să ţintească şi să spele ceea ce li se cere: o formă geometrică, o cifră (care corespunde numărului de silabe ale unui anumit cuvânt sau numărului elementelor unei mulţimi) sau litera cu care începe un anumit cuvânt. Jetul de apă fiind destul de putrernic li se solicită şi forţa şi atenţia.

„Pe copil îl educă tot ce îl înconjoară: câmpul, pădurea, râul, marea, munţii, rândunelele, cucul. Faceţi tot posibilul ca şi copiii dumneavoastră să iubească tot ce-i înconjoară, pentru că fără dragostea faţă de natură şi animale omul nu poate să simtă din plin,ceea ce numim, cu cel mai minunat dintre cuvinte – VIAŢA.”

C. MIHĂESCU

BIBLIOGRAFIE:

Long Learning Life Progrm: Manual de educaţie outdoor,Primăria Cătunele,2012-2013;

http://www.slideshare.net

http://fun.familyeducation.com

„Învățământul românesc - de la modelul tradițional la modelul inovativ”

prof. înv.preșc. ROȘCA ELENA
Liceul Teoretic „Ion Gh. Roșca” Osica de Sus
G.P.N. Osica de Sus, Jud Olt

Învățământul românesc cunoaște o continuă transformare și înnoire în mod deosebit sub aspectul conținutului metodologiei și al strategiei de lucru. Una din direcțiile principale ale renovării activității din învățământ în ansamblul său și în mod deosebit în conținutul acestuia și a strategiilor de lucru aplicative este impunerea interdisciplinarității.

Reforma majoră în sfera economică, socială, și politică presupune în mod necesar și restructurarea sistemului educațional.

Într-o epocă în care știința a devenit o veritabilă forță de producție, creativitatea o condiție esențială a progresului învățământului, școlile se cer tot mai mult corelate și integrate în fluxul și dinamica solicitărilor și imperativelor sociale.

Integrarea țării noastre în circuitul valorilor europene și universale, reclama ridicarea tuturor sectoarelor de activitate la nivelul standardelor europene și mondiale.

Privind din aceasta perspectivă, reorganizarea sistemului de învățământ devine imperios necesară. Realizarea acestui deziderat este un proces extrem de complex, trebuind abordat cu maxima seriozitate și răspundere.

Reforma învățământului românesc trebuie să fie radicală, să anticipeze nevoile de specialiști ale științei și economiei și cu șanse de a avea o relativă stabilitate, pentru că procesul instruirii și educației nu este suficient decât dacă se respectă principiul continuității și are un sistem și un program riguros pe parcursul pregătirii instituționalizate.

Reforma învățământului românesc, concepută și percepută ca o lucrare de interes național, de o importanță și o anvergură deosebite, presupune motivații suficiente pentru a se putea sconta ameliorarea profundă și durabilă a sistemului.

Societatea românească și economia au suferit schimbări majore, punîndu-se accent pe digitalizare, aceasta având un impact din ce în ce mai mare asupra vieții de zi cu zi. Cu toate acestea, înainte de pandemia de COVID-19, impactul său asupra educației și formării era mult mai limitat. Pandemia a demonstrat că este esențial să existe un sistem de educație și formare pregătit pentru era digitală. Această perioadă a accelerat o tendință deja existentă de trecere la învățarea online și hibridă.

Au fost prezentate metode noi și inovatoare, platforme și instrumente digitale prin care elevii și cadrele didactice își organizează activitățile de predare, învățare, evaluare și prin care aceștia interacționează într-o manieră mai personală și mai flexibilă online.

Pentru sprijinirea sistemelor de educație și formare în abordarea provocărilor identificate și accentuate de pandemia de COVID-19 a fost necesar un efort intens și coordonat la nivelul UE . În același timp, a fost propus un plan, o viziune pe termen lung privind calea de urmat pentru educația digitală europeană.

Pandemia de COVID-19 a a scos în evidență faptul că este nevoie de capacități digitale mai dezvoltate în domeniul educației și formării. Au fost provocări și au apărut inegalități existente între cei care au acces la tehnologiile digitale și cei care nu au acces, printre care se numără persoanele din medii dezavantajate.

Provocările pentru sistemele de educație și formare au legate de capacitățile digitale ale instituțiilor de educație și formare, de formarea cadrelor didactice și de nivelurile generale de aptitudini și de competențe digitale.

Planul de acțiune pentru educația digitală este o inițiativă politică reînnoită a Uniunii Europene (UE) de sprijinire a sistemelor de educație și formare ale statelor membre ale UE la era digitală:

- oferă o viziune strategică pe termen lung, pentru o educație digitală europeană de înaltă calitate, incluzivă și accesibilă

- abordează provocările și oportunitățile create de pandemia de COVID-19, care a dus la utilizarea fără precedent a tehnologiei în scopuri de educație și formare
- urmărește consolidarea cooperării la nivelul UE în domeniul educației digitale și subliniază importanța colaborării între sectoare pentru a adapta educația la era digitală
- prezintă oportunități, inclusiv o mai bună calitate și cantitate a predării noțiunilor legate de tehnologiile digitale, sprijin pentru digitalizarea metodelor de predare și a tehnicilor pedagogice și furnizarea infrastructurii necesare pentru o învățare la distanță incluzivă și rezilientă

Pentru atingerea acestor obiective, planul de acțiune include:

- infrastructură, conectivitate și echipamente digitale;
- o planificare și o dezvoltare eficientă a capacităților digitale, inclusiv capacități organizaționale actualizate
- profesori și formatori motivați și competenți în domeniul digital;
- un conținut educațional de înaltă calitate, instrumente accesibile și platforme securizate care respectă standardele de confidențialitate electronică și de etică;
- aptitudini și competențe digitale de bază de la o vârstă fragedă;
- alfabetizare digitală, inclusiv pentru combaterea dezinformării;
- formare în informatică;
- o bună cunoaștere și înțelegere a tehnologiilor care necesită o utilizare intensivă a datelor, cum ar fi inteligența artificială (IA);
- competențe digitale avansate care să sporească numărul de specialiști în domeniul digital ;
- garantarea unei reprezentări echilibrate a fetelor și a tinerelor în studiile și profesiile din sectorul digital.

Este nevoie de aceste acțiuni deoarece Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) în 2018 a realizat un studiu în care se arată că, în medie, mai puțin de 40 % din cadrele didactice din întreaga UE se consideră pregătite să utilizeze tehnologiile digitale în procesul de predare, cu diferențe mari între statele membre ale UE. Mai mult de o treime din copiii de 13 - 14 ani care au participat la studiul internațional privind competențele în domeniul informatic în 2018 nu aveau nici măcar nivelul minim de competențe digitale. Un sfert din gospodăriile cu venituri mici nu au acces la calculatoare și la internet de bandă largă.

Este important ca Instituțiile de învățământ – școli, universități etc. să evolueze și să se adapteze la noile provocări pentru a pregăti elevii și studenții pentru o lume complexă și interconectată, cu schimbări rapide la nivel tehnologic, cultural, economic și demografic. Se pune bază pe colaborarea universităților cu mediul privat, se susține spiritul anteprenorial, spiritul inovativ.

Webografie:

• EAC-DIGITALEDUCATION@ec.europa.eu.;
• https://education.ec.europa.eu/ro/education-levels/higher-education/innovation-in-education

METODE TRADIȚIONALE, METODE MODERNE DE INVAȚARE

Profesor, Ciaușu Alexandru
Școala Gimnazială Nr.183, Sector 1, București

Metodele de învăţământ sunt definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului , îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini , concepţia despre lume şi viaţă”[10].

În didactică, *metoda* înseamnă „calea care e urmată pentru a atinge obiectivele operaționale”[11].

Constantin Cucoș[12], plecând de la literatura în domeniu, face o clasificare a *metodelor*, după diverse criterii:

a) din punct de vedere istoric :

✓ *metode tradiţionale*: expunerea didactică, conversaţia didactică, demonstraţia , lucrul cu manualul, exerciţiul;

✓ *metode moderne*: algoritmizarea, modelarea , problematizarea, instruirea programată, studiul de caz , metode de simulare (jocurile, învăţarea pe simulator), învăţarea prin descoperire.

b) în funcție de extensitatea sferei de aplicabilitate:

✓ *metode generale*: expunerea, prelegerea , conversația, cursul magistral etc;

✓ *metode particulare sau speciale* (restrânse la predarea unor discipline de învățământ sau aplicabile pe anumite trepte ale intrucției și educației): exercițiul moral sau exemplul.

c) Pornind de la modalitatea principal de prezentare a cunoștințelor :

✓ *metode verbale* , bazate pe cuvântul scris sau rostit;

✓ *metode intuitive*, bazate pe observarea direct, concret senzorială a obiectelor și fenomenelor realității sau a substitutelor acestora

d) După gradul de angajare al elevilor la lecție:

✓ *metode expositive* sau *pasive*, centrate pe memoria reproductivă și pe ascultarea pasivă;

✓ *metode active*, care suscită activitatea de explorare personal a realității.

e) După funcția didactică principală :

✓ *metode cu funcție principală de predare și comunicare*;

✓ *metode cu funcție principală de fixare și consolidare*;

✓ *metode cu funcție principală de verificare și apreciere*.

f) În funcție de modul de administrare a experienței ce urmează a fi însușită :

✓ *metode algoritmice*, bazate pe secvențe operaționale , stabile, construite dinainte;

✓ *metode euristice*, bazate pe descoperire proprie și rezolvare de probleme.

g) După forma de organizare a muncii :

✓ *metode individuale*, pentru fiecare elev în parte;

✓ *metode de predare -învățare în grupuri*;

---

[10] Ionescu, M., Chiş, V., *Metodologia activităţii didactice în Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1995, p.126
[11] Cucoș Constantin, *Pedagogia. Ediția all-a revăzută și adăugită*, Editura Polirom, Iași, 2002, p.282
[12] Cucoș Constantin, *op. cit.*, p.290-291

- ✓ *metode frontale*, cu întreaga clasă ;
- ✓ *metode combinate*, prin alternări între variantele de mai sus.

h) În funcție de axa de învățare mecanică (prin receptare) – învățare conștientă (prin descoperire):

- ✓ *metode bazate pe învățarea prin receptare*: expunerea, demonstrația cu character pozitiv;
- ✓ *metode care aparțin prepoderent descoperirii dirijate* : conversația auristică, observația dirijată , studiul de caz;
- ✓ *metode de descoperire propriu-zisă* : observarea independentă, exercițiul euristic , brainstorming- ul.

În conformitate cu principiile didacticii moderne , datorită particularităţilor psihoindividuale la nivelul elevilor se acreditează ideea transformării acestora în subiecți ai acţiunii instructiv- educative şi implicării lor active în realizarea acestui proces prin utilizarea unei game cât mai ample de metode de predare-înățare-evaluare care să le valorifice potenţialul, metode activ participative .

În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăța ” la a „învăţa să fii şi să devii”, adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor , dobândind dorinţa de angajare şi acţiune.

În acest context , metodele activ-participative, care au drept caracteristică învăţarea prin cooperare, se află în antiteză cu metodele tradiţionale de învăţare, având în vedere că elevii nu sunt doar un receptor de informaţii , ci şi un participant activ la educaţie astfel încât metodele tradiţionale, expozitive ori frontale nu mai apar în conformitate cu noile principii ale participării active şi conştiente a elevului la educaţie , însă pot dobândi o valoare deosebită în condiţiile unui auditoriu numeros , având un nivel cultural care să-i asigure accesul la mesajul informaţional transmis raportat la unitatea de timp.

Caracteristicile metodelor tradiționale le fac însă de neînlocuit în vederea asigurării echilibrului cu metodele moderne:

- ✓ vizează, în principal, latura informativă a educaţiei și activitatea de predare a profesorului ;
- ✓ stimulează motivaţia extrinsecă pentru învăţare şi competiţia fiind predominant comunicative, verbale şi livrești;
- ✓ relaţia profesor-elev este autocratică și impusă prin disciplina școlară.

Valoarea metodelor poate fi însă apreciată doar din perspectiva aplicării practice în activitatea instructive - educativă a unui element suficient de complex și utilizat în limba română și ale cărui caractersitici să poată fi identificate și în alte sisteme lingvistice.

Indiferent de metodele şi procedeele folosite în predarea gramaticii fie tradiţionale, fie moderne , dascălul trebuie să pornească de la fapte de limbă, dând posibilitatea elevilor de a pătrunde în esenţa lor, de a observa şi desprinde elementele esenţiale, de a stabili legătura dintre noţiunile gramaticale şi de a le aplica în practică.

În scopul realizării însuşirii temeinice a cunoştinţelor pe baza unei participări conştiente la însuşirea structurilor gramaticale pot fi utilizate în orele de gramatică o varietate de modele şi procedee cum ar fi: observaţia, demonstraţia , explicaţia, conversaţia euristică, exerciţiul, jocul didactic. De aceea se impune ca profesorul să aibă o viziune clară cu privire la alegerea, definirea metodelor pe fondul strategiei precizate. Aşadar în învăţarea unui capitol (lecţii) se propun un set de competenţe specifice. Ele se pot realiza eficient numai dacă se precizează direct acţiunile, conţinutul , condiţiile şi performanţele, precum şi grupul de metode şi procedee fie global, pentru întreg capitolul rezultând strategia, fie chiar pentru fiecare obiectiv în parte.

Un rol de realizare efectivă a operaţiilor de detaliu îl au procedeele didactice, care intră în componenţa metodei.

Lecţiile se pot organiza sub forma unei activităţi permanente, conştiente, de cele mai multe ori independente, asigurând în acest fel un învaţământ accesibil, interesant şi atrăgător . Fiecare lecţie de gramatică trebuie concepută ca o verigă într- un sistem de lecţii, profesorul fiind nevoit să utilizeze metode şi procedee variate.

Metodele tradiționale „relevă autentice virtuți pedagogice. Ele așază actul instruirii în slujba atingerii obiectivelor a învăța să cunoști (să știi) și a învăța să faci.”[13]

În învățământul tradiţional , principalele metode le constituie conversaţia , expunerea, demonstraţia, lucrul cu manualul, prelegerea, analiza gramaticală, algoritmizarea.

Aceste metode s -au adaptat de-a lungul timpului la noile exigențe ale învățământului modern, dovedind astfel consistență prin bagajul informațional.

Predarea şi învăţarea se realizează în două moduri fundamentale: practic şi teoretic. Primul mod, şi anume modul practic se bazează pe predarea şi învăţarea nonreflexivă care sunt mai puţin exigente, valide şi obiective. Al doilea mod, şi anume modul teoretic se bazează pe predarea şi învăţarea reflexivă produse în cadrul instituţional formal. Ele pot fi acceptate sau respinse de către subiecţii reprezentaţi de cadre didactice şi elevi pe baza unor argumente (Neacşu, 1990). Desfăşurarea activităţilor didactice are la bază o serie de instrumente indispensabile, fără de care procesul didactic nu ar fi posibil. Toate aceste instrumente se regăsesc în denumirea de strategii didactice de instruire.

Învățarea activă presupune oferirea de oportunități studenților de a vorbi în mod semnificativ și de a asculta, scrie, citi și reflecta asupra conținutului, ideilor, problemelor și preocupărilor unui subiect academic.

Învățarea activă schimbă orientarea instruirii din ceea ce ar trebui să se predea sau să se transmită studenților, ceea ce studenții ar trebui să poată face cu materialele cursului. În mod similar, elevii trebuie să intre în clasă pregătită să folosească lecturi atribuite și materiale recenzate din clasele din trecut etc. Nu numai că studenții trebuie să fie la curent cu materialele de curs, ci să asimileze materialul.

Metodele interactive sunt metode moderne de stimulare a predării, reprezentând instrumente de învățare care favorizează schimbul de idei, experiențe și cunoștințe. Interactivitatea este caracterizată de dorința de cooperare și implicare activă cu un caracter activ și participativ profund.

Învățarea se realizează prin comunicare și colaborare. Se bazează pe relații reciproce și se referă la procesul de învățare activă, prin care studentul acționează asupra informațiilor pentru a-l transforma în informații noi, personale și internalizate. În mod constructiv, elevul reconstruiește simțurile explorând mediul de mediu / educațional, rezolvând probleme și / sau utilizând informațiile obținute în situații noi.

[13] Pavelescu Marilena, *Metodica predării limbii și literaturii române*, Editura Corint, București, p. 69

IMPORTANȚA ȘI ROLUL LITERATURII PENTRU COPII ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII PREȘCOLARULUI

Prof. înv. preșc. Ivașcu Celestina
Școala Gimnazială Petrești, Dâmbovița

Basmele sunt foarte atractive pentru cei mici. De-a lungul timpului ele au fosrt cele care au fermecat generatii, au alimentat elanurile, imaginația deschizând astfel căi de acces către nenumăratele taine ale Universului. Este știută marea lor valoare instructiv-educativă și formativă. Putem spune asta deoarece în primul rând basmele sunt adevărate tablouri ale vietii, reflectând în ele problemele majore ale existenței: nașterea și moartea, căsătoria și despărțirea, calitatea fizică și morală a omului, ridicarea prin merite a celui sărac, originea bogației și a sărăciei, aspirația și posibilitatea omului de a birui boala și moartea, spațiul și timpul, de a supune forțele ostile ale naturii, de a-și face viața mai ușoară și mai frumoasă.

Cuvinte cheie: basm, morală, carte, personalitate

„Copilul se naşte curios în lume şi nerăbdător de a se orienta în ea. Literatura, care îi satisface această dorinţă îl încântă. Ca să fie opere de artă, scrierile pentru copii trebuie să intereseze şi pe oamenii maturi, instruiţi. A ieşi din lectură cu stima sporită pentru om, acesta este secretul marilor lecturi pentru tineret.”

George Călinescu

Cititul cărților a fost dintotdeauna și va fi și de acum înainte unul din principalele lucruri care își vor pune amprenta asupra caracterului viitorilor cetățeni ai societății. Se poate spune despre contactul cu literatura că este unul din modurile în care se contribuie la dezvoltarea corectă a personalității copilului. Personalitatea fiecărui copil este unică, ceea ce o definește fiind emoțiile, sentimentele, stima de sine, felul în care percepe lumea înconjurătoare. Cărțile sunt cele care îl ajută să se definească, să se recunoască și să se descopere pe el însuși ca personalitate distinctă. La vârsta preșcolară cărțile îi ajută pe copii să se cunoască mai bine pe ei înșiși, să se descopere, să se identifice cu lumea din jurul lor. Prin intermediul literaturii anumite sentimente pe care copiii la început nu prea le înțeleg, cum ar fi frica, vinovăția, teama și altele, sunt înțelese mai bine și, mai important, îi ajută să le depășească. Lectura basmelor şi poveştilor prezintă o deosebită importanţă educativă şi prin reliefarea calităţilor eroilor, care constituie pentru copii modele demne de urmat. Una din principalele învățături este tăria de caracter, copiii învățând mai bine din comportamentul altora, decât din propriile comportamente. Înțeleg mai bine ce este „rău” și ce este „bine” din faptele altora, decât din ceea ce fac ei. De aceea este deosebit de importantă alegerea cărților cu care copiii vor intra în legătură. Exemplele pozitive, dar și faptele negative din texte, trebuie discutate și interpretate împreună cu copilul, pentru ca acesta să le înțeleagă pe deplin. Cu cât face mai mult cunoștință cu literatura, cu atât copilul devine mai bun, mai cinstit, mai sincer, încrezător în forțele lui, sensibil cu cei din jur. Este cultivată de asemenea și modestia, Făt-Frumos nefiind un lăudăros. Toții băieții doreau să îi semene, de aceea, călare pe o coadă de mătură și cu un băț în mână, se luptau cu zmei și balauri, salvau prințese și deveneau eroi pentru totdeauna. Copiii trăiesc cu intensitate alături de eroii îndrăgiți ai operelor literare, se bucură când aceștia depășesc obstacolele ivite în cale și se întristează când aceștia au de suferit.

Este de necrezut cu câtă sete și afecțiune privesc copiii morala ascunsă în haina basmului, îi vezi triști si disperați când eroul sau eroina povestirii relatate sunt în impas și îndură suferințe apoi strigă de bucurie când vine întorsura fericită și personajele iubite sunt salvate.

Primele care intra în viața copiilor sunt cărțile cu povești ilustrate. Urmărind succesiunea imaginilor copilul copilul va fi capabil. prin exercițiu și cu îndrumare din partea unui adult, să înțeleagă povești și astfel să facă cunoștință cu eroi pe care apoi îi va îndrăgi. Cu cât acestea sunt mai viu colorate cu atât copiii vor fi mai atrași.

Lectura în învățământul preșcolar prezintă o mare importanță, deoarece are un rol informator, în primul rând, prezentând copiilor multe cunoștințe despre natură, despre animale, plante, despre evenimentele istorice, despre descoperirile geografice etc. În același timp se vorbește și de sentimente, de dragoste și ură, de prietenie, lecturile literare din copilărie lăsând o impresie puternică, care va dăinui pe tot parcursul vieții.

În condițiile promovării educației permanente, școlii de toate gradele îi revine greul rol de a îi înarma pe copii cu tehnici de autoinstruire și autoperfecționare. Se încearcă să li se formeze acestora deprinderi de studiu individual, de muncă independentă, gândirea creatoare și capacitatea de a soluționa de unii singuri sau cu ajutorul muncii în grup unele probleme apărute în viața lor. Lectura este unul din mijloacele care asigură realizarea acestor scopuri ale educației. De asemenea, contribuie și la dezvoltarea limbajului, îmbogățirea și activizarea vocabularului, dezvoltarea imaginației și a gândirii creatoare. Din partea dascălilor este nevoie de răbdare, voință, perseverență, precum și de modelul propriu.

„*Prin lectură, copiii sunt conduși să-și formeze capacitatea de a surprinde, de a descoperi conținuturi și forme ale realității exprimate într-o multitudine de modalități de expresie, de a le asocia cu altele, ceea ce le permite să-și extindă, astfel, aria cunoașterii. Pătrunzând în diversitatea textelor literare, elevii vor parcurge căi specifice ale cunoașterii, de la concret la abstract, de la intuiție la reprezentare și fantezie, ajungând în posesia unor multiple instrumente utile satisfacerii dorinței lor de a descoperi realitatea înconjurătoare. Astfel se cultivă interesul pentru cunoaștere, capacitatea de selecție, de asociere, în vederea înțelegerii multiplelor semnificații ale realității*.” (Ioan Șerdean în „Metodica predării limbii române la clasele I-IV”)

Bibliografie:

-Anton. I.,Cozma. J.,Soriteu. E.***’’Didactica învățământului preșcolar’’*** Editura UAV,Arad, 2005

- Corniță, Georgeta, *Metodica predării şi învăţării limbii şi literaturii române,* Ed. Umbria, Cluj-Napoca, 1993

- ***„Curriculum pentru educaţia timpurie a copiilor de la 3 la 6/7ani****”,* 2008

- Șerdea Ioan, *Metodica predării limbii române la clasele I-IV*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1993

Măsuri de creștere a calității în formarea inițială a cadrelor didactice

Răduca Adelina-Mihaela
GPP Piticot, Bâsca Rozilei

Formarea iniţială pentru cariera didactică este educaţia care asigură, cel puţin la nivelul prevederilor legale, dobândirea competenţelor şi a certificărilor oficiale necesare accesului la exercitarea calificată a profesiei didactice. Acest nivel cuprinde:

a. formarea de *specialitate*, asigurată şi certificată prin promovarea programelor de studii universitare sau a studiilor de specialitate de nivel liceal ori postliceal, oferite de instituţii de învăţământ autorizate sau acreditate, potrivit legii;
b. formarea *psihopedagogică şi didactică, de specialitate, teoretică şi practică*, asigurată şi certificată prin promovarea programelor de studii psihopedagogice oferite de departamentele pentru pregătirea personalului didactic, respectiv de facultăţile care au în structura lor specializarea Pedagogia învăţământului primar şi preşcolar, din instituţiile de învăţământ superior, sau a programelor de pregătire psihopedagogică, didactică şi de specialitate organizate în instituţii de învăţământ de nivel liceal sau postliceal, abilitate să organizeze aceste programe, potrivit legii.

Domenii pe care s-a conturat această strategie au fost:

- standardele profesionale;
- reforma curricular;
- schimbarea cadrului instituţional;
- stagiatura ca punte de legătură între formarea iniţială şi continuă;
- trecerea examenului de definitivare în învăţământ în segmentul formării iniţiale;
- certificarea pentru profesia didactică;
- finanţarea şi crearea reţelei de şcoli de aplicaţie.

Măsurile propuse în domeniul formării iniţiale au fost următoarele:

– proiectarea şi implementarea standardelor naţionale pentru profesia didactică;

– stabilirea unor standarde curriculare naţionale atât pentru DPPD, cât şi pentru Colegiile Universitare Pedagogice, pe baza cadrului teoretic realizat de experţii în ştiinţele educaţiei;

– implementarea sistemului creditelor transferabile în formarea iniţială a cadrelor didactice;

– determinarea interdependenţelor curriculare dintre Liceul Pedagogic şi Colegiul Universitar Pedagogic prin aplicarea principiilor continuităţii şi ale transferului;

– revizuirea cadrului legislativ privitor la desfăşurarea activităţilor specifice de formare iniţială din DPPD şi Colegii Universitare Pedagogice;

– actualizarea informaţiilor privitoare la instituţiile de profil (DPPD, Colegii Universitare Pedagogice);

– implementarea normei didactice de “metodica/didactica disciplinei” în statele de funcţii ale DPPD şi ale Colegiilor Universitare Pedagogice;

– introducerea în sistemul de formare iniţială a funcţiei de “mentor” ca persoană resursă pentru derularea activităţilor de practică pedagogică;

– înfiinţarea unei instituţii postuniversitare de formare şi profesionalizare a cadrelor didactice;

– prelungirea rutei de formare iniţială a cadrelor didactice până la susţinerea/promovarea examenului de definitivat (1 an de stagiu practic, asistat de mentor şi de metodician);

– corelarea sistemului de certificare cu sistemul de evoluţie în cariera didactică (concursul de titularizare derulat după examenul de diplomă – definitivat);

– introducerea unui sistem complex de evaluare pentru obţinerea diplomei de profesor / institutor (la finele procesului de formare iniţială) prin: portofoliu profesional , “jurnal pedagogic”, examen scris şi lucrare de diplomă (cu conţinut psihopedagogic şi metodic);

– introducerea unor niveluri de calificare în formarea iniţială;

– atestat de profesor/institutor: prin absolvirea unei instituţii de învăţământ superior şi a modulului pedagogic oferit de DPPD/Colegiu Universitar Pedagogic;

– atestat de învăţător – educatoare: prin absolvirea Liceului Pedagogic;

– diploma de profesor/diploma de institutor: prin parcurgerea stagiului de definitivat şi absolvirea examenelor specifice;

– acordarea pentru fiecare absolvent, odată cu diploma de profesor/institutor, a dosarului de perfecţionare;

– optimizarea sistemului de finanţare instituţionala a DPPD-urilor/Colegiilor Universitare Pedagogice;

– modificarea metodologiei de finanţare a activităţilor de practică pedagogică şi de mentorat;

– dezvoltarea unei reţele permanente de instituţii (şcoli si grădiniţe) de aplicaţie pentru practica pedagogică prin convenţii bilaterale între instituţiile de învăţământ superior şi ISJ-uri;

– diversificarea relaţiilor de parteneriat cu instituţii ofertante de servicii pentru practica pedagogică alternativă (centre de consiliere, cluburi şi palate ale copiilor, media, centre logopedice, ONG-uri etc.).

(Șebănescu, L. (2011). *Formarea profesională a cadrelor didactice- repere pentru managementul carierei.* București: Printech).

Învățământul românesc- de la modelul tradițional la modelul inovativ

Niță Irina- Marinela
Grădinița „Prichindel”

Învățământul tradițional românesc urmărea realizarea obiectivelor propuse de către cadrul didactic, in schimb modelul inovativ se axează mai mult pe competențe și pe dimensiuni ale dezvoltării.Cadrul didactic folosește metode inovative , activ- participative in cadrul activităților desfășurate.

Inovarea a constituit principalul motiv, pentru care am ales să particip la un curs ERASMUS +, în anul 2019, desfășurat în Bulgaria. Acolo am învățat cum să elaborăm proiecte inovative, astfel putând să contribuim la dezvoltarea învățământului, la satisfacția beneficiarilor direcți ai educației, precum și dezvoltarea interesului acestora pentru procesul de predare-învățare-evaluare.

Proiectul „InSPORTation”, derulat de către Asociația Liber la Educație, Cultură și Sport în parteneriat cu Champions Factory, a avut în centrul său, starea de sănătate a copiilor, precum și a adulților. În desfășurarea activităților s-au folosit metode activ- participative (Ciorchinele, Știu- Vreau să știu- Am învățat, etc). Atelierele de educație non- formală, schimbul de experiență cu celelalte popoare implicate(am expus obiceiuri, dansuri, mâncăruri specifice, prezentări PPT, concursuri QUIZ) au creat relatii interumane de calitate, învățând să fii competitiv, dar și onest.

Am înțeles importanța practicării sportului, precum și abordarea diferitelor tehnici, prin care poți educa un copil sau un adult să practice sportul. Participarea la proiectul Erasmus a însemnat un prilej de schimb de experiență interculturală, de socializare si de acumulare de noi cunoștinte, în vederea realizării pe viitor a unor proiecte inovative.

Am luat parte la activități de educație fizică, de verificare a cunoștințelor dobândite, fiind în calitate de elev de data aceasta. Punându-te în locul elevului, înveti astfel cum să-i menții interesul față de activități.

Practicarea diferitelor exerciții sportive sporește sănătatea psihică a tuturor persoanelor implicate, conform maximei latinesti: „Mens sana in corpore sano”. Ești fericit și mai încrezător în forțele proprii, starea de bine este vizibilă cu ochiul liber. Momentul de mișcare desfășurat pe parcursul zilei, la nivel preșcolar, ajută copiii să se simtă plini de energie, fericiți, deci este esențial ca să derulăm activități sportive.

Modelul inovativ este abordat în continuare de cât mai multe cadre didactice, de aceea pregătirea profesională trebuie realizată în această direcție.

THE ROLE OF ICT IN TEACHING ENGLISH INNOVATIVELY

Prof. Stancu Priciu Daniela
Liceul Teologic Adventist Craiova

Lately, a lot of teachers have been using computers in ESL classroom. This not only makes teaching easier but it also makes it more fun for the students. The Covid pandemic has, in a way, pushed us more towards technology and we have learnt to cope with it more than before. Computers can handle a range of activities and carry out programmed functions at amazing speed. They can check exercises after they are done, move students gradually from easier to more difficult exercises according to their levels and abilities. When students fail to answer questions correctly or perform activities, the computer can simulate, drill or explain the phenomenon in a way that makes it easier for the learner to understand. It is helpful to think of the computer as having the following main roles in the language classroom:

-teacher - the computer teaches students new language students can listen to dialogues or watch video clips. They can click on pictures to call up the names of the objects they see. They can speak into the microphone and immediately hear a recording of what they have said. Still, one of its serious drawbacks, is the fact that in many cases the course content and sequence is fixed. The teacher has no chance to include materials that are of interest and importance to the particular students in his or her class. The teacher has no chance to include materials that are of interest and importance to the particular students in his or her class.

-tester -The computer is very good at what is known as *drill and practice*; it will tirelessly present the learner with questions and announce if the answer is right or wrong. Still, if the computer expected the answer "*does not*" and the student typed "*doesn't*", she would have been told she was wrong without any further comment.

-tool - the computer assists students to do certain tasks. Spreadsheets, databases, presentation slide generators and web pages, all have their place in the language classroom. It has played a significant part in the introduction of the writing process, by allowing students easily to produce multiple drafts of the same piece of work. Students with messy handwriting can now do a piece of work to be proud of, and those with poor spelling skills can, after sufficient training in using the spell check, produce a piece of writing largely free of spelling mistakes.

-data source - the computer provides students with the information they need to perform a particular task. This huge source of information is an indispensable resource for much project work, but there are serious negative implications. However, students who aimlessly wander the Web with no particular aim in mind and with little or no guidance waste their time in vain. Thus, the teacher can find a few useful sites beforehand and tell the students to start there.As an alternative to the Web, there are very many CD ROMs, e.g. encyclopaedias, that present information in a more compact, reliable and easily accessible form.

-communication facilitator - the computer allows students to communicate with others in different locations. The Internet is the principal medium by which students can communicate with others at a distance, (e.g. by e-mail or by participating in discussion forums). However, cautious teachers may wish to closely supervise their students' messages. Recent research has shown up the extremely primitive quality of much of the language used in electronic exchanges!

Computers in education have been disparaged as: *Answers in search of a problem*. And certainly many computer activities of dubious pedagogical value have been devised in the past simply to justify the existence of an expensive computer in the classroom.

Nowadays, however, it is much more clearly understood that the computer can play a useful part in the language class only if the teacher first asks: *What is it that I want my students to learn today, and what is the best way for them to*

learn it? In most cases, the answer will probably not involve the computer, but there will be occasions when the computer is the most suitable and, for the students, most enjoyable way to get the job done.

References

- *The Internet and ELT* Eastment, D. 1999 The British Council
- *CALL Environments* Egbert, J & Hanson-Smith, E (eds.) 1999 TESOL
- *Dave Sperling's Internet Guide* Sperling, D. 1998 Prentice Hall, New Jersey
- www.eslcafe.com.

.

TECHNIQUES OF TEACHING SPEAKING TO TEENAGERS

PROF. VINTILĂ IZABELA DANIELA
COLEGIUL NAȚIONAL ELENA CUZA Craiova

Teenagers often do not feel comfortable using English in the English classroom because they feel self-conscious doing so. They are very sensitive and a way of helping them deal with this, is to introduce different ‘masks’ for them to hide behind.

Let us first examine why teenagers often avoid practising spoken English in class:

- They feel silly speaking a language in which they know they are making mistakes.
- It is artificial to communicate with their classmates in a foreign language.
- When they want to say something important to each other, they do so spontaneously in their mother tongue.
- They do not have the English to express the concepts that the teacher wants them to express.
- They do not understand the point of speaking English all the time in class.
- It is very tiring to concentrate on producing a foreign language especially when your level is low.
- The topic / activity that they are supposed to be talking about in English is boring, so they talk about something else in their mother tongue.
- Speaking English is difficult.

For students these reasons are valid – maybe they have a good reason to want to use their own language.

The Communicative Approach

This approach encourages teachers to insist on the use of English in the classroom, but by constantly nagging teenagers to ‘speak English’ we may be being counter-productive. With younger children we try to immerse them in English and give them plenty of opportunities to acquire the language. As children get older they develop a variety of different learning strategies. While they will always be open to language acquisition, they also start using conscious learning strategies. And may feel uncomfortable with others.

Allowing the use of mother tongue is important for teenagers, but we must understand how this will enhance their language learning experience.

Humanistic approach

If students feel strongly about a topic they are discussing in class, the way they are learning, issues outside the classroom etc it is only natural to allow them to express themselves in their L1 within the classroom.

- Allow for an L1 island in the class – either a clearly defined area students can retreat to (a corner of the room or by the teacher’s desk) in order to express themselves in L1
- Or allow a time (e.g. the first or last five minutes of any lesson) that is free for discussing their learning, the topics of the lesson, or just telling their teacher and fellow students a funny story that would take forever to tell in English and would lose all the humour, etc

Making it a clear place or time can instil security, but maintains an ‘English as much as possible’ classroom for the rest of the time.

Comparing languages

The ability to compare their own language to English may help them overcome obstacles that L1 interference creates. Translating single words or sentences can lead to greater understanding.

Wall posters

Students can collate words on posters that either:

(1) have direct translations and are very similar in both L1 and English

(2) false friends – words that seem similar but are actually different in meaning and often cause confusion

(3) words that they often want to use but find hard to remember in English – students can choose their own criteria for such word banks.

They can also expand into collecting grammatical structures in similar groups

- Idioms – students can collect local idioms and expressions with literal translations and then the English equivalents (e.g. an Arabic idiom translates into ‘The son of a duck is a floater’ and the English equivalent is ‘Fruit doesn’t fall far from the tree’. It is interesting to discover how similar many such expressions are even when countries and cultures seem very distant.
- Students and teacher can discuss the precise meaning of the English in L1
- Students can add L1 translations/explanations to their language records where appropriate

Talking about language

When students are asked to do grammar exercises, or write together in English, or to do any work where they need to think about how English works, this is a situation when students may benefit from being allowed to use their L1 together. In these situations students often usefully explain grammar/lexis to each other, share ideas about how English works and actually engage in a much deeper exploration of language than one that might occur when their teacher tries to prohibit use of English.

- Teachers can make it clear that at such times L1 use is OK!
- Translation is fun!
- Translation is a natural strategy for many learners in approaching language learning.

Here are some activities that are particularly appealing to teenagers. They are based on students translating from L1 into English in fun contexts, and that lead to a very focussed production of spoken English:

1. **Traditional songs**

Students (in pairs or threes) choose a song in their own language and translate into English (an added challenge is to try to make it still singable to the original tune).

2. **Soap operas**

Similarly students choose a scene from their favourite soap opera or movie and translate into English. They can act these scenes out in front of the class later.

3. **Dubbing**

Students can do the soap opera activity using a videoed episode of the programme, turn down the sound and speak over their English versions (this may be more appealing to more self-conscious students).

4. **Interpreters**

In threes, students take on the roles of an interviewer, a famous person who can only speak L1 and an interpreter. They must carry out an interview (TV interviews are good as students think about body language too) with the interpreter facilitating the communication. This is possible at low as well as high levels.

The above activities encourage students to focus on translating meaning and appropriate register, not just translate single words.

Tourist / Alien role plays

In pairs students are (a) themselves (b) a visitor from another country or planet where only English is spoken.(a) must explain an L1 instruction, menu, set of rules, advertisement etc to the visitor

Translation chains

Students stand or sit in lines, the first student is given a sentence in L1, they must translate it into English and tell it to the next person, who then translates it back into L1 and tells it to the next student etc until the end of the line.

This can be done orally or can be written. This can be hilarious and can lead into interesting discussions about how the translations went wrong.

References:

1. **Grigoroiu, Gabriela** - *An English language teaching reader, vol I, Reprografia Universitatii din Craiova, 2000*

2. Harmer, Jeremy- *The practice of English language teaching (third edition)*, Longman, 2001

PROIECT EDUCAȚIONAL : ÎNVIE TRADIȚIA !

Bobutanu Liliana
COLEGIUL TEHNIC "GHEORGHE ASACHI" BOTOȘANI

Să ne cunoaștem istoria locului în care ne-am născut , istoria familiei , tradițiile și obiceiurile.

- Categoria în care se încadrează proiectul : **Educaţie civică**
- **Autocunoaștere și dezvoltare personală**

Tipul proiectului- educație non-formală

Aplicant: Colegiul Tehnic “Gheorghe Asachi”, Botoşani –PROGRAMUL” SĂPTĂMÂNA ALTFEL’’ -23.02.2023-3.03.2023

- Grup țintă:
  - beneficiari direcți: elevii unității
  - beneficiari indirecți: profesori, părinți, comunitate

- Date de contact:

- Telefon / fax: 0231584006 / 0231584007
- email: asachicolbt@yahoo.com, web: asachibt.ro
- adresa: Strada Prieteniei, nr. 2, CP 710109

Perioada de desfășurare-23.02.2023-3.03.2023

Titlul activităţii 1 :

1 .Ateliere de creație

- elevii culeg legende din familie , din comunitate .
- elevii culeg fotografii vechi din familie , din comunitate .
- elevii culeg obiecte vechi , pentru a le proteja , a le conserva și a le transmite generațiilor viitoare .
- se pun bazele unui mic muzeu al liceului și se realizează un album cu fotografii .

Titlul activităţii 2:

2. Organizarea **unui CONCURS** între clasele participante, cu următoarele secțiuni :

- CEA MAI FRUMOASA POVESTE CULEASĂ DIN FAMILIA MEA “ DIN BĂTRÂNI SE POVESTEȘTE “.
- CEA MAI REPREZENTATIVĂ FOTOGRAFIE A FAMILIEI MELE .
- Cea mai frumoasĂ LEGENDĂ A LOCULUI DE NAȘTERE .
- CEL MAI VECHI OBIECT DONAT MUZEULUI LICEULUI .
- CEA MAI FRUMOASĂ TRADIȚIE PREZENTATĂ .

Rezultatele proiectului :

Organizarea centrului pentru PĂSTRAREA VALORILOR NAȚIONALE – din produse ,bunuri ,fotografii adunate de elevii voluntari **,**colecțiile regăsindu-se într-un album de fotografii, mărturie pentru generațiile următoare .

ARGUMENT

Marea dragoste pentru cultura românească, dorința de a păstra peste veacuri crâmpeie din obiceiurile și tradițiile noastre populare, dar și regretul că mai sunt puțini aceia care încearcă să mai transmită mai departe ceea ce este al nostru din străbuni, mi-a întărit convingerea să acord atenție sporită activităților de familiarizare a copiilor cu unele elemente tradiționale culturale, religioase,istorice,considerând ca aceasta este o datorie și o răspundere morală.Tradițiile românești reprezintă una dintre valorile inegalabile și incontestabile ale poporului nostru și nu trebuie să lăsăm timpul și evenimentele lumii moderne să ne facă să le uităm.Alături de literatura,care constituie un factor cu eficiență deosebită în educație,arta populară are si ea o contribuție de seamă.În primul rând,copiii trebuie să înțeleagă specificul poporului din care fac parte,aspirațiile lui,idealurile de ieri și de azi,care sunt oglindite în obiceiurile locurilor și în creațiile meșteșugarilor; în al doilea rând,punându-i pe copii în contact direct cu unele meserii,le insuflăm respectul și dragostea pentru anumite meserii,pe care poate le vor îmbrățișa și ei în viitor.Ne-am propus să desfășurăm acest proiect ,deoarece numai educându-i pe elevii noștri,prin diverse activități desfășurate în familie și în unitățile de învățământ,să îndrăgească limba pe care o vorbesc și obiceiurile țării în care s-au născut,ne putem asigura că tradițiile vor avea continuitate în generațiile următoare.

OBIECTIVE

- Să cunoască semnificația unor evenimente exprimând tradiții și obiceiuri locale .
- Să descrie și să recunoască evenimente tradiționale importante.
- Să cunoască și să aprecieze locul în care s-au născut .

Să descrie sub forma unor eseuri tradiții și obiceiuri.

- Să colecționeze obiecte vechi , pe care să le conserve .
- Să-și cultive dragostea față de tradițiile și obiceiurile populare.
- Să participe activ la toate activitățile propuse în proiecte.

GRUP TINTA : Clasele a 9 - a NR.ORE : 20

ORAR ELEVI (28 ore) **ACTIVITATEA**	**PROGRAM**	**LOC DE DESFASURARE**	**NUMAR ORE**
Prezentarea programului și a modalităților de realizare și evaluare	Luni 8-10	Colegiul Tehnic “Gheorghe Asachi”	1
Colecționarea legendelor ,fotografiilor , obiectelor vechi	Luni 10-14 Marți 8-14	Colegiul Tehnic “Gheorghe Asachi”	2
Pregatire individualaColecționarea legendelor ,fotografiilor , obiectelor vechi	Luni-vineri	Colegiul Tehnic “Gheorghe Asachi”	10
Vizita la Muzeul	Vineri 8- 10	2	
Realizarea minimuzeului liceului ,cu rezultatele proiectului .	Vineri 10-13	Colegiul Tehnic “Gheorghe Asachi”	4
Finalizare si evaluare	Vineri 13-14	1	

Educația timpurie și rolul în dezvoltarea personalității copilului și obținerea succesului școlar

Prof.Jucuți Alina Ileana
Școala Gimnazială Nr.16 „Take Ionescu” Timișoara

Disciplina Dezvoltare personală are rolul de a dezvolta personalitatea elevului, de a forma competențe necesare obținerii succesului școlar, în carieră și în viață. Contribuie la dezvoltarea emoțională, socială și pentru carieră a elevului. Există o raportare permanentă la ceea ce gândesc și simt, precum și la modul în care se comportă elevii.

Conceptul numit „dezvoltare personală” este despre ceea ce faci, ceea ce simți și, mai ales, despre ceea ce ești.

Pornind de la aceste trei direcții, pot afirma că studierea disciplinei DP încă de la o vârstă timpurie are un rol foarte important deoarece „plantează” în personalitatea fiecărui copil „sămânța” a ceea ce trebuie să facă, să simtă și mai ales să se cunoască pe sine, toate acestea ajutând în formarea viitorului adult.

Viziunea

- formularea de întrebări de clarificare și utilizarea unor metode simple de a învăța și a activa cunoștințe anterioare;
- manifestarea curiozității în abordarea de sarcini noi și neobișnuite de învățare, fără teama de a greși, asumarea unor sarcini simple cu hotărâre, angajament, inițiativă, creativitate, cooperare cu ceilalți, identificarea utilității unor meserii/ profesii;
- manifestarea interesului pentru autocunoaștere și punerea în practică a unor norme elementare de conduită în contexte cotidiene.

Misiunea

- manifestarea interesului pentru autocunoaștere și a atitudinii pozitive față de sine și față de ceilalți;
- exprimarea adecvată a emoțiilor în interacțiunea cu copii și adulți cunoscuți;
- utilizarea abilităților și a atitudinilor specifice învățării în context școlar.

Metodele și tehnicile de lucru se desfășoară în mare parte prin joc și răspund în primul rând nevoii acestuia de mișcare, diversitate și de cunoaștere, de descoperire a lor și a ceea ce gravitează în jurul lor. Desenul și pictura, folosirea culorilor și a formelor, fantezia, jocul cu lutul sau plastilina, poveștile și poezia, jocul cu marionete și punerea în scenă a spectacolelor, experiența senzorială prin dezvoltarea simțurilor precum văzul, auzul sau mirosul, precum și explorarea emoțiilor și a sentimentelor, mișcarea corporală sunt câteva din tehnicile creative în terapia cu copii. Astfel ei învață cum să facă față diferitelor situații din viață, să trăiască stări afective pozitive, să comunice, să aparțină unui grup, să devină conștienți de propriile resurse și ale celorlalți, să descopere lucruri valoroase despre sine și despre ceilalți.

Consider că cele mai eficiente metode activ-participative specifice disciplinei Dezvoltare personală sunt: jocul de rol, problematizarea, explozia stelară, brainstorming, conversația euristică, dezbaterea, discuții de grup și tehnici ale gândirii critice.

La disciplina DP, clasa pregătitoare, aplic diverse jocuri, cum ar fi:Cutia cu meserii

PROIECT DIDACTIC

Unitatea de învăţământ: Şcoala Gimnazială Nr. 16 „Take Ionescu” Timişoara

Propunător: Jucuți Alina Ileana

Clasa: a II-a B

Disciplina Dezvoltare personală

Tema: Cutia cu meserii

Scop : Familiarizarea elevilor cu diferite meserii şi cu caracteristicile esenţiale ale acestora

Obiectiv de referinta: Sa identifice cat mai multe meserii şi caracteristicile lor

Obiective operaţionale:

- O1 – să numească diverse meserii
- O2 – să prezinte caracteristicile fiecărei meserii
- O3 – să exprime opinii personale referitor la ceea ce le-ar place să facă.

Strategii didactice:

a) metode şi procedee: explicatia, conversatia euristica, jocul, brainstormingul, descoperirea.

b) mod de organizare: individual şi frontal.

c) mijloace de învăţământ: cutie cu bileţele cu diferite meserii, fisa de evaluare.

d) forme de evaluare: analiza şi interpretarea răspunsurilor, fisa de evaluare

NR. CRT	ETAPELE LECŢIEI	OB. OP.	CONŢINULTUL INFORMAŢIONAL AL LECŢIEI		STRATEGIA DIDACTICĂ		
			ACTIVITATEA PROPUNĂTOAREI	ACTIVITATEA ELEVILOR	METODE ŞI PROCEDEE	FORME DE ORGANIZARE	RESURSE MATERIALE
1.	Moment organizatoric		- Asigurarea ordinii şi disciplinei ; - Pregătirea materialelor necesare desfasurarii orei;.	· Răspund la întrebări.	conversaţia	frontal	
2.	- Captarea atenţiei		- Precizez elevilor că în cadrul acestei activităţi vor avea de recunoscut cat mai multe meserii	· Elevii sunt atenţi	conversaţia	frontal individual	

3.	Anunţarea temei şi comunicarea obiectivelor lecţiei		➢ Anunţ tema pe care o vom dezbate: familiarizarea cu diferite meserii ce sunt prezentate pe biletelele din cutie. Precizez obiectivele operaţionale.	· Elevii ascultă cu atenţie şi notează	expunerea	individual	Tabla creta
4.	Desfășurarea activităţilor	O1 O2 O3	**Joc:** 1. Împart clasa pe 2 grupe. 2. Rog un elev dint-o grupa să extragă un cartonaș din cutia cu meserii, apoi să încerce să mimeze pentru ceilalți colegi meseria extrasă. 3. Elevul care recunoaște meseria mimată va veni în faţă şi va extrage un alt cartonaș din cutie, grupul din care face parte acumulând un punct pt. răspunsul corect. Pentru fiecare meserie mimata, elevii vor preciza caracteristicile ei, apoi vor spune ceea ce le-ar placea lor sa faca atunci cand vor creste. 4. Grupul care ghiceşte cât mai multe meserii câştigă.	- Elevii participă activ la joc. - Elevul care extrage cartonașul din cutie, va încerca sa mimeze pentru colegi, meseria extrasă. · Elevii sunt atenti la ce mimeaza colegul lor si incearca sa ghiceasca despre ce meserie este vorba.	explicatia jocul brainstorming descoperirea	frontal individual	Cutie cu imagini, Imagini cu diferite meserii,
5.	Evaluarea activităţii		Impart elevilor fisa de evaluare **Anexa 1**	Fiecare elev completează fisa de evaluare	Evaluare cu ajutorul fisei	individual	Fisa de evaluare

Anexa 1 – Evaluare

Cine pregăteşte mâncăruri delicioase ? Răspuns: …….

Cine-i ajută pe şcolari să pătrundă în tainele învăţăturii? Răspuns: ……..

La cine trebuie să meargă oamenii bolnavi? Răspuns: ……..

Cine interpretează diferite roluri pe scena teatrului sau în filme? Răspuns: ……..

Cine zugrăveşte interiorul şi exteriorul locuinţelor? Răspuns: ……...

Cine ajuta la stinsul incendiilor? Răspuns: …….

PROMOVAREA UNEI EDUCAȚII DESCHISE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

Prof. BOGDAN TRAIAN FLORIN
COLEGIUL TEHNIC ”I. CIORDAȘ”, Beiuș

O provocare reală pentru toți factorii implicați în actul educațional îl constituie dinamica accelerată a schimbărilor ce au loc în întreaga lume. Întregul sistem educațional trebuie ghidat în funcție de o serie de priorități de actualitate, generate, în primul rând, de nevoile celui ce învață, subiectul principal al actului educativ. Noua pedagogie trebuie să se axeze pe competențe și abilități reale.

Prin urmare, este nevoie de o reorganizare a sistemului educativ atât sub aspectul conținutului cât și al resurselor educaționale și al finalităților urmărite.

În acest sens, de un real folos pentru întregul sistem educațional sunt noile tehnologii educaționale prin intermediul cărora cadrul didactic poate genera noi resurse educaționale de actualitate și în concordanță cu cererile celui aflat în plin proces al propriei deveniri. Astfel, poate fi facilitat accesul și schimbul de informație atât pe dimensiunea cadru didactic-elev cât și pe alte dimensiuni ce duc la îmbunătățirea relațiilor de colaborare atât între cadrele didactice cât și între instituțiile facilitatoare de educație și ceilați factori implicați: famile, comunitate locală sau alte intituții din țară sau din străinătate.

După cum s-a putut observa, pandemia a demonstrat că este esențial să existe un sistem de educație și formare pregătit pentru era digitală, că este nevoie de capacități digitale mai dezvoltate în acest domeniu de formare al generațiilor viitoare, cu atât mai mult cu cât a putut fi sesizat disconfortul creat de inegalitățile ivite între cei care au avut acces la tehnologiile digitale și cei care nu au avut acces din varii motive.

În timpul pandemiei, întreg sistemul educațional a fost pus în fața unei provocări nemaiîntâlnite legate de capacitățile digitale ale instituțiilor școlare, de formarea cadrelor didactice și de nivelurile generale de aptitudini și de competențe digitale. A fost, probabil, momentul sublinierii necesității de trecere spre o învățare online și hibridă. Și, după cum și vorba românească spune că nevoia învață omul, și această situație limită generată de pandemie a grăbit apariția unei mulțimi de metode noi și inovatoare prin care atât elevii cât și cadrele didactice își pot organiza activitățile de învățare și respectiv de predare și prin care aceștia interacționează într-o manieră mai personală și mai flexibilă online. Sub acest aspect însă, putem vorbi despre beneficii și multe dezavantaje, mulți dintre factorii implicați în procesul instructiv-educativ fiind slab pregătiți, ori aflați în situații de improvizare sau chiar lipsiți de instrumentele necesare atât ca resursă materială cât și ca aptitudini de operare cu aceste resurse. De aici și necesitatea stringentă de investire în viitorul copiilor noștri prin oferirea acelor cunoștințe, aptitudini și competențe de care vor avea nevoie în viitor ca să poată inova și prospera.

Noile tehnologii digitale vin să sprijine dezvoltarea procesului de învățare sub toate aspectele oferind variate oportunități de învățare, oferind accesul la o paletă largă de informații și resurse, reducând decalajul dintre elevii ce provin din medii socioeconomice diferite prin asigurarea accesibilității, oferind autonomie elevilor iar cadrului didactic posibilitatea de a a utiliza tehnici de predare personalizate, concentrate asupra fiecărui copil în parte care să conducă la creșterea motivației pentru învățare.

Acest progres al integrării noilor tehnologii în educația școlară este necesar a fi revigorat pentru a putea ține pasul cu un ritm mult mai rapid în alte state ale Europei.

Posibilitățile de integrare a tehnologiilor moderne în activitățile didactice par a fi nelimitate. Vorbim astfel de apariția *tehnologiilor emergente* ce vin să asigure puntea transversală de la învățământul clasic spre cel al viitorului. Pot fi utilizate în acest sens mai multe metode de predare-învățare-evaluare dintre care putem aminti:

- *învățarea bazată pe jocul digital*, o învățare centrată pe elev având ca scop atingerea rezultatelor învățării și dezvoltarea unor capacități de învățare, înțelegere, reținere și împărtășire a noilor cunoștințe. Jocurile digitate sunt îndrăgite de elevi fiind interesante și provocatoare. Se creează cu ajutorul acestora la clasă o atmosferă de cooperare, colaborare, concurență dezvoltând elevilor abilități de negociere și oferind un feedback imediat.

Tot aici am putea aminti și utilizarea *jocurilor serioase (serous games)* prin intermediul cărora pot fi dezvoltate o serie de abilități cum ar fi: rezolvarea de probleme, abilități de comunicare, colaborare și luare a deciziilor etc.

- *gamificarea* reprezintă utilizarea unor elemente specifice jocurilor în gestionarea activităților de învățare atât în mediul fizic cât și în online. În acest mod, obiectivele învățării pot fi stabilite fie de către cadrul didactic fie de către elevi care sunt încurajați să își stabilească propriile obiective dar și să își urmărească progresul propriu acest lucru putând fi realizat într-un mod atractiv, distractiv, vizual, social și personal.
- *realitatea virtuală* este una dintre cele mai îndrăgite modalități de învățare fiind ușor de aplicat la orice nivel sau la oricare disciplină. Elevii pot călători virtual în orice loc, pot vizita cel mai renumit muzeu al lumii sau pot ”înota” cu peștii pe fundul oricărui ocean, pot ”intra” în urechea unui individ sau pot călători printre celulele unei plante sau ale unei ființe, pot observa obiceiurile unor popoare a căror limbă o studiază sau chiar modul și condițiile de învățare din alte țări. În acest sens, de un real folos sunt o serie de aplicații ca Google Street View sau Google Expeditions. La rândul lor, elevii pot deveni creatori de conținut digital prin utilizarea unor aplicații cum ar fi Google Tour Creator. Ei vor crea prezentări sau proiecte reale pe tema conținutului predat. Astfel, va fi încurajată creativitatea, gândirea critică și rezolvarea de probleme.

Cu toate beneficiile aduse de digitalizarea învățământului, este impetuos necesar să acordăm importanță provocărilor mai puțin plăcute care atrag după sine o serie de riscuri în lipsa unei gândiri critice și a capacității de interacționare pozitivă și competență în mediul digital. Totodată, trebuie să ținem seama că omul este o ființă complexă care poate prospera doar în prezența unui echilibru armonios între spiritual-emoțional-social-intelectual-fizic.

Bibliografie:

Raportul Proiectului „România Educată” http://www.romaniaeducata.eu/

Strategia privind digitalizarea educației din România 2021-2027 https://www.smart.edu.ro/#h.xck2kklw9ox5

Vei sta alături de mine, când voi avea nevoie?

Coșa Elena Daniela
Liceul cu Program Sportiv „Szasz Adalbert” – Tg- Mureș

“Caut prietenii care îmi sunt alături și înnoată împreună cu mine spre adâncimi” - Brene Brown

Am găsit interesantă următoarea comparație: așa cum o floare frumoasă se veștejește când este lipsită de apă, tot la fel, oamenii, indiferent de vârstă - se pot ofili din cauza lipsei de încurajare. Pe de altă parte, se spune că încurajarea la momentul potrivit îi poate întări pe cei ce se află în fața unei tentații, poate înviora spiritele celor deprimați și le poate reda vigoarea celor obosiți.

Am găsit că cuvântul de origine grecească, tradus prin încurajare, include ideea de consolare, îndemnare și mângâiere. Înțeleg astfel că, încurajarea nu se limitează la faptul de a-i spune unei persoane că face bine, ci din contră ar putea pretinde și un sprijin practic și uneori chiar spiritual. De fapt, cuvântul grecesc tradus prin încurajare, înseamnă literalmente „o invitație de a fi alături de cineva“. Faptul de a umbla alături de alții, ne dă posibilitatea să le oferim un sprijin concret, imediat în cazul în care unul dintre ei ar avea nevoie. Dar pentru a-i încuraja pe alții, uneori avem nevoie de curaj. Nu toți oamenii recunosc că au nevoie de ajutor, deoarece uneori mândria, orgoliul, rușinea îi împiedică să recunoască că au nevoie de ajutor sau să ceară ajutor. Simpla noastră prezență poate fi foarte încurajatoare pentru acești oameni.

Există, într-adevăr, multe ocazii de a-i încuraja pe alții. Poate fi foarte încurajator faptul de a-i spune unui copil că a făcut bine și a-i explica de ce! Pe parcursul adolescenței, când tinerii se confruntă cu multe tentații și presiuni, încurajarea oferită în permanență este vitală. Totodată lipsa de încurajare în timpul copilăriei poate fi foarte păgubitoare.

V-ati gândit vreodată cine are nevoie de încurajare? Părinții singuri, cei văduvi, adolescenții, cei în vârstă și cei infirmi sunt printre persoanele care se pot simți, din când în când, deprimate sau obosite.

În viețile noastre aglomerate este ușor să uităm să-i încurajăm pe alții. Dar cât de utilă se poate dovedi ea! Pentru a oferi o încurajare eficientă, trebuie să păstrați în minte două lucruri. În primul rând, gândiți-vă la ceea ce veți spune, astfel încât încurajarea pe care o dați să fie concretă. În al doilea rând, căutați ocazii de a-i aborda pe cei care merită laude concrete sau care au nevoie să fie întăriți. Cu cât faceți mai des acest lucru, cu atât veți fi mai fericiți. La urma urmei, încurajându-i pe alții vă veți încuraja și pe voi înșivă. În concluzie, nu pierdem nimic stându-le alături altora când au nevoie, ci din contră ne dovedim adevărați prieteni, atunci când ei “înnoată spre adâncimi”.

INOVAŢIE ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

PROF. PÎSLARU LAURENȚIU PETRIȘOR
CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ
”SFANTUL NICOLAE” CÂMPULUNG

În societatea prezentă, cu schimbări rapide, educaţia şi învăţământul trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât putem vorbi despre o permanentă inovaţie şi creaţie in activitatea didactică.

Obiectivul general este acela de a promova creativitatea , dar şi de a găsi strategii moderne folosite pentru asigurarea unei educaţii de calitate în învăţământ. Pentru elevi, şcoala viitorului trebuie să să le placă şi să fie eficientă.

Utilizarea calculatorului în procesul instructiv-educativ facilitează realizarea scopurilor didactice şi idealurilor educaţionale.

Calculatorul nu este utilizat pentru a înlocui activitatea de predare a cadrului didactic, ci pentru a veni tocmai în sprijinul predării, ajutându-l astfel să-şi îndeplinească mai bine funcţia sa didactică fundamentală. Programul de calculator poate deveni un suport important pentru o predare eficientă. Formarea capacităţii de a utiliza calculatorul , de a folosi internetul este benefică elevilor, atât în activitatea şcolară cât şi în cea extraşcolară, în plan cognitiv cât şi psihic, prin relaţionarea cu lumea oferită de aceste instrumente de lucru ale mileniului al III-lea.

În abordarea creativităţii in procesul educaţional, elevul trebuie încurajat să gândească independent, să îşi asume riscuri si responsabilităţi in demersul său spre formare intelectuală. Evaluarea pentru asigurarea calităţii şi rezultatele obţinute trebuie să ne lărgească perspectiva asupra situaţiei reale din şcoli, să identifice nivelul de pregătire al elevilor şi să nen ajute să descoperim componentele ce au nevoie de sprijin în dezvoltare.

Un obiectiv important ce ar trebui stabilit pentru anii următori este centrarea pe competenţe care reprezintă o preocupare majoră în triada predare-învăţare-evaluare. Pentru fiecare profesor sunt fundamentale două roluri, cel de manager şi cel de evaluator.

Educaţia este factorul hotărâtor al dezvoltării psihoindividuale a persoanei. Ea sistematizează şi organizează influenţele mediului,dezvoltă personalitatea. Creativitatea, in termeni generali, este un proces mental care permite generarea de idei şi concepte noi sau asocieri originale intre concepte şi idei deja existente.

Lumea modernă pune accentul pe folosirea mai eficientă a cunoaşterii şi a inovaţiei. Este necesară extinderea abilităţilor creatoare ale întregii populaţii, mai ales ale acelora care le permit oamenilor să se schimbe şi să fie deschişi faţă de idei noi într-o societate diversă din punct de vedere cultural, bazată pe cunoaştere.

Educaţia şi formarea profesională sunt factori decisivi pentru realizarea acestui lucru.

Activităţile ar trebui să se concentreze pe crearea unui mediu favorabil pentru creativitate şi inovaţie şi să stimuleze o strategie pe termen lung.

Noul mileniu aduce noi cerinţe educaţionale care impun noi metode, altele decât cele folosite până acum. O importanţă majoră în pregătirea elevilor pentru noile cerinţe, o au cele trei forme ale educaţiei şi anume:

-educaţia formală însemnând învăţare sistematică, structurată si gradată cronologic, realizată in instituţii specializate de către un personal specializat;

-educaţia nonformală constând in activităţi educative desfăşurate in afara sistemului formal de învăţământ de către diferite instituţii educative;

-educaţia informală care se referă la experienţe de învăţare spontană, cotidiană, existenţială, desfăşurate în medii culturale care nu au educaţia ca scop principal.

Focalizată pe unitatea de învăţare, evaluarea ar trebui să asigure evidenţierea progresului înregistrat de elev în raport cu sine însuşi pe drumul atingerii obiectivelor prevăzute în programă.

Este important să fie evaluată nu numai cantitatea de informaţie de care dispune elevul, ci, mai ales, ceea ce poate el să facă utilizând ceea ce ştie sau ceea ce intuieşte. Fiecare activitate de evaluare a rezultatelor şcolare este însoţită de o autoevaluare a procesului pe care profesorul l-a desfăşurat cu toţi elevii şi cu fiecare elev în parte. Astfel poate fi descris nivelul de formare a competenţelor pentru fiecare elev şi pot fi stabilite modalităţi prin
care se pot regla, de la o etapă la alta, activităţi de învăţare-formare a elevilor, în mod diferenţiat.

Managementul clasei este un domeniu de cercetare în ştiinţele educaţiei care studiază atât perspectivele de abordare ale clasei de elevi cât şi structurile dimensionale ale acesteia, în scopul facilitării intervenţiei cadrului didactic în situaţii de criză micro-educaţională şi a evitării consecinţelor negative ale acesteia.

O importanţă deosebită in inovaţia şi creaţia în activitatea didactică o au rolurile manageriale ale cadrului didactic :de planificare (planifică activităţile cu caracter instructiv - educativ) ; de organizare (organizează activităţile clasei) ; de comunicare (comunică idei, cunoştinţe, ascultă efectiv, oferă feedback, stabileşte canalele de comunicare); de conducere (conduce activităţile cu elevii , desfăşurate în clasa şi în afara ei) ; de coordonare (sincronizează obiectivele individuale cu cele comune clasei, contribuind la întărirea grupului şi formării echipelor de lucru); de îndrumare (prin intervenţii punctuale adaptate unor situaţii specifice, recomandări) ;de motivare (prin întăriri pozitive, prin utilizarea aprecierilor verbale şi nonverbale în sprijinul consolidării comportamentelor pozitive); de consiliere (de orice tip, în probleme personale sau legate de şcoală); de control (în scopul cunoaşterii stadiului în care se află activitatea de realizare a obiectivelor şi nivelul de performanţă); de evaluare (măsura în care scopurile şi obiectivele au fost atinse).

Bibliografie:

1. Ionescu M., Radu I.-” Didactica modernă”, Ed. Dacia, Cluj – Napoca, 2001;
2. Alois Gherguţ,- “Management general şi strategic în educaţie”, Ed. Polirom, Iaşi, 2007;
3. I..Cerghit – “Sisteme de instruire alternative”, Aramis, Bucuresti, 2002.

INSTRUCTIV-EDUCATIV

PROF. PÎSLARU ANDREEA ALEXANDRA
CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ
”SFANTUL NICOLAE” CÂMPULUNG

Promovarea sănătăţii şi a stării de bine a elevului determina de asemenea o dezvoltare optimă din punct de vedere somatic, fiziologic, mintal, emoţional, social şi spiritual. Este foarte important ca in formarea unui stil de viaţă sănătos pentru şcolari să se pună accent pe :

- autocunoaşterea şi construirea unei imagini pozitive despre sine;
- comunicare şi relaţionare interpersonală;
- controlul stresului;
- dezvoltarea carierei profesionale ;
- prevenirea accidentelor şi a comportamentelor cu risc pentru sănătate;
- prevenirea atitudinii negative faţă de sine şi viaţă.

În abordarea creativităţii in procesul educaţional, elevul trebuie încurajat să gândească independent, să îşi asume riscuri si responsabilităţi in demersul său spre formare intelectuală. Evaluarea pentru asigurarea calităţii şi rezultatele obţinute trebuie să ne lărgească perspectiva asupra situaţiei reale din şcoli, să identifice nivelul de pregătire al elevilor şi să ne ajute să descoperim componentele ce au nevoie de sprijin în dezvoltare.

Noua imagine a profesorului trebuie stabilită prin luarea în considerare a tuturor abordărilor de până acum, de la conceperea ca distribuitor de recompense sau ca sursă de informaţii, până la cea de „manager al învăţării”.

Procesul instructiv-educativ trebuie astfel conceput şi desfăşurat, încât să-i convingă pe elevi să preţuiască propria moştenire naţională, să primească contribuţiile originale ale oricărei naţiuni la civilizaţia modernă, pregătind atât elevii, cât şi dascălii să înţeleagă valoarea diversităţii şi a independenţei de spirit. Educaţia este factorul hotărâtor al dezvoltării psihoindividuale a persoanei. Ea sistematizează şi organizează influenţele mediului,dezvoltă personalitatea. Lumea modernă pune accentul pe folosirea mai eficientă a cunoaşterii şi a inovaţiei. Este
necesară extinderea abilităţilor creatoare ale întregii populaţii, mai ales ale acelora care le permit oamenilor să se schimbe şi să fie deschişi faţă de idei noi într-o societate diversă din punct de vedere cultural, bazată pe cunoaştere.

Obiectivul principal este promovarea unor abordări inovative şi creative în diferite domenii de activitate. Educaţia şi formarea profesională sunt factori decisivi pentru realizarea acestui lucru. Activităţile ar trebui să se concentreze pe crearea unui mediu favorabil pentru creativitate şi inovaţie şi să stimuleze o strategie pe termen lung.

Noua realitate socio-economică aduce noi cerinţe educaţionale care impun noi metode,altele decât cele folosite până acum. Criteriul de calitate aplicat educaţiei are un rol foarte important deoarece măsurile
propuse pentru a promova creativitatea şi capacitatea pentru inovare vor fi adaptate fiecărei etape din cadrul învăţării continue. Focalizată pe unitatea de învăţare, evaluarea ar trebui să asigure evidenţierea progresului înregistrat de elev în raport cu sine însuşi pe drumul atingerii obiectivelor prevăzute în programă. Este important să fie evaluată nu numai cantitatea de informaţie de care dispune elevul, ci, mai ales, ceea ce poate el să facă utilizând ceea ce ştie sau ceea ce intuieşte.

Fiecare activitate de evaluare a rezultatelor şcolare este însoţită de o autoevaluare a procesului pe care profesorul l-a desfăşurat cu toţi elevii şi cu fiecare elev în parte. Astfel poate fi descris nivelul de formare a competenţelor pentru

fiecare elev şi pot fi stabilite modalităţi prin care se pot regla, de la o etapă la alta, activităţi de învăţare-formare a elevilor, în mod diferenţiat.

De o importanta deosebita este realizarea unui echilibru dinamic între evaluarea scrisă şi evaluarea orală; aceasta din urmă, deşi presupune un volum mare de timp pentru aprecierea tuturor elevilor şi blocaje datorate emoţiei sau timidităţii, prezintă avantaje deosebite, precum: realizarea interacţiunii elev-profesor; demonstrarea stadiului de formare a unor competenţe prin intervenţia cu întrebări ajutătoare, demonstrarea comportamentului comunicativ şi de interrelaţionare al elevului etc;

De asemenea este necesară folosirea cu o mai mare frecvenţă a metodelor de autoevaluare şi de evaluare prin consultare, în grupuri mici, vizând verificarea modului în care elevii îşi exprimă liber opinii proprii sau acceptă cu toleranţă opiniile celorlalţi, capacitatea de a-şi susţine şi motiva propunerile etc.

O importanţă deosebită in inovaţia şi creaţia în activitatea didactică o au rolurile manageriale ale cadrului didactic :

- de planificare (planifică activităţile cu caracter instructiv - educativ) ;de organizare (organizează activităţile clasei) ;

- de comunicare (comunică idei, cunoştinţe, ascultă efectiv, oferă feedback, stabileşte canalele de comunicare);

- de conducere (conduce activităţile cu elevii , desfăşurate în clasa şi în afara ei) ;

- de coordonare (sincronizează obiectivele individuale cu cele comune clasei, contribuind la întărirea grupului şi formării echipelor de lucru);

- de îndrumare (prin intervenţii punctuale adaptate unor situaţii specifice, recomandări) ;

- de motivare (prin întăriri pozitive, prin utilizarea aprecierilor verbale şi non-verbale în sprijinul consolidării comportamentelor pozitive);

- de consiliere (de orice tip, în probleme personale sau legate de şcoală);

- de control (în scopul cunoaşterii stadiului în care se află activitatea de realizare a obiectivelor şi nivelul de performanţă);

- de evaluare (măsura în care scopurile şi obiectivele au fost atinse).

Această multitudine de roluri, aceste noi abordări didactice adaptate realităţii actuale , solicită atât cadrului didactic cât şi elevului inovaţie şi creativitate pentru atingerea obiectivelor propuse de actualul sistem de învăţământ.

Bibliografie:

1. Alois Gherguţ,- “Management general şi strategic în educaţie”, Ed. Polirom, Iaşi, 2007;

EDUCAȚIE DE CALITATE - ÎNTRE TRADIȚIE ȘI INOVAȚIE

HERNEST GEORGE PAUL
CENTRUL ŞCOLAR DE EDUCAŢIE INCLUZIVĂ
“SFÂNTUL NICOLAE CÂMPULUNG”

În învăţământul de tip tradiţional se cultivă competiţia dintre elevi cu scopul ierarhizării acestora şi activitatea individuală. Competiţia stimulează efortul şi productivitatea individului şi pregăteşte elevii pentru viaţă, care este foarte competitivă, dar poate genera conflicte şi comportamente agresive, lipsă de comunicare între colegi, marginalizarea nedreaptă a unora dintre aceştia amplifică anxietatea şi teama de eşec, cultivă egoismul.Sistemul educaţional românesc se află într-un permanent proces de schimbare şi încercare de aliniere la noile tendinţe europene dar în acelaşi timp abordările metodologice tradiţionale au asigurat cotinuitate şi stabilitate. Reforma educaţională se defineşte ca o constantă a ultimilor 20 de ani. Educaţia şi învăţământul în societatea contemporană de asemenea trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât să putem vorbi despre o permanentă inovaţie şi creaţie in activitatea didactică.

Şcoala …..ce este şcoala? Şcoala trebuie să pregătească copiii pentru viaţă, să fie locul care să le dezvolte toate cele patru inteligenţe: mentală, emoţională, fizică , spiritual, locul unde elevii să vină cu mare drag, iar ei să ştie că acolo întâlnesc învăţători, profesori care îi ajută să-şi descopere talentele lor native şi care îi susţin cu maxim de încredere pe drumul lor pentru a-i urma şi îndeplini cele mai măreţe visuri. Iar pentru ca acest lucru să se întâmple părinţii, profesorii şi copiii trebuie să fie parteneri de drum, care să se respecte şi să aibă încredere unii în altii. Modelul învăţământului modern, innovator, face apel la experienţa proprie a elevului, promovează învăţătura prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre elevi, creşterea stimei de sine, încrederea în forţele proprii, intensifică atitudinile pozitive faţă de cadrele didactice.

Educaţia etimologic, provine de la „educatio”adică creştere, formare. Educaţia colectează acţiunile deliberate sau nedeliberate, explicite sau implicite, sistemice sau nesistemice, de modelare a omului din perspectiva unor finalităţi, în acord cu reperele socioeconomice-istorico-culturale ale cadrului în care se desfăşoară. Să educi înseamnă să trezeşti în cel de lângă tine acele resurse care-l pot împlini, să-l conduci pe celălalt spre desoperirea de sine, dându-i un imbold felului lui de a fi, nu direcţionat de către tine, ci de ceea ce descoperă el că i se potriveşte, nu oferindu-i adevărul de-a gata, ci indicând-i direcţia posibilă pentru a-l găsi. 35 Modelul învăţământului modern, innovator, face apel la experienţa proprie a elevului, promovează învăţătura prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre elevi, creşterea stimei de sine, încrederea în forţele proprii, intensifică atitudinile pozitive faţă de cadrele didactice.

Descentralizarea sistemului de învăţământ a permis introducerea disciplinelor opţionale, a curricumului la decizia şcolii, astfel că oferta educaţională este adaptatăla nevoile individului şi comunităţii.

Sistemul de învăţământ în România, începând cu anii 1990, a devenit unul dintre sistemele în care s-a operat cele mai multe schimbări. Michel Boiron (1999:p2) afirma că, inovaţia se construieşte pe o aparentă contradicţie: ea pune în discuţie,deranjează, aduce schimbări, dar în acelaşi timp, se înscrie în respectul şi voinţa instituţiei n care se produce’’.

Afirmaţia lui Gaston Mialaret rămâne o provocare în zilele noastre”Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori şi, din acest punct de vedere, educaţia va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situaţie precisă, indicaţiile generale date de cărţile de metodologie.”

Folosirea mijloacelor TIC,unde sunt incluse: calculatorul, internetul, videoproiectorul, reprezintă realităţi pe care elevii le experimentează zi de zi. De asemenea şi cadrul didactic trebuie să rămână mereu un „elev” învăţând continuu pentru a transmite elevilor cunoştinţe actuale şi de valoare.

Dar oricât de performantă ar fi noua tehnologie, aceasta se cere a fi completată cu strategii tradiţionale clasice de formare a abilităţilor umane deoarece contactul viu, personal cu alţii este edificator pentru propria persoana şi nu poate fi înlocuit total cu nici o altă tehnică oricât de sofisticată ar fi. Bibliografie: www.crestinortodox.ro-Învăţământul,între tradiţie şi modernitate.

Integrarea elevilor cu C.E.S. în şcoala incluzivă

FLOAREA ROXANA
Centrul Şcolar de Educaţie Incluzivă Sfântul Nicolae
ALBULEȚ CLAUDIA
Centrul Şcolar de Educaţie Incluzivă Sfântul Nicolae

Incluziunea reprezintă esenta unui sistem educaţional comprehensiv, specific unei societaţi care are ca obiective valorizarea si promovarea diversitaţii si egalitaţii in drepturi. Incluziunea nu este doar un simplu concept care să poată fi redus la integrarea copilului cu cerinţe educative speciale în unitatea de învăţământ. Ea are în vedere atât noţiunea de acces educaţional cât şi recunoaşterea importanţei acoperirii adecvate a nevoilor individuale ale copiilor. Educaţia incluzivă a apărut şi s-a extins în ultimele decenii ca un principiu funcţional existent atât la nivelul politicilor şcolare, cât şi al practicilor educaţionale desfăşurate la nivel şcolar, familial dar si la nivelul societatii.

Educaţia incluzivă vizează reabilitarea şi formarea persoanelor cu nevoi speciale, aflate în dificultate psihomotorie, de intelect, de limbaj, psihocomportamentală etc. printr-o serie de măsuri conjugate de ordin juridic, politic, social, pedagogic. Ca strategie, principiul educaţiei integrate atrage incluziunea persoanelor cu handicap în medii de formare normale, generale, dar cu dispozitive de instrucţie şi educaţie diferenţiate, circumstanţiate la diversitatea situaţiilor de handicap. Scopul acestei educaţii îl constituie maximizarea abilităţilor şi performanţelor pornind de la registrele şi nivelurile deja existente, normalizarea existenţei acestor persoane, dobândirea unor competenţe sociale optime, care să le asigure o inserţie benefică şi persoanelor aflate în dificultate, şi celorlalte categorii: „Educaţia incluzivă presupune un proces permanent de îmbunătăţire a instituţiei şcolare, având drept scop exploatarea resurselor existente, mai ales a resurselor umane, pentru a susţine participarea la procesul de învăţământ a tuturor elevilor din cadrul unei comunităţi.” Dacă prin educaţia integrată se vizează mai ales obiective legate de şcolarizarea normalizată a copiilor cu cerinţe educative, incluzivitatea educaţiei are ca obiectiv principal adaptarea şcolii la cerinţele speciale de învăţare ale copiilor, iar, prin extensie, adaptarea şcolii în general la diversitatea copiilor dintr-o comunitate – ceea ce presupune reforma şi regândirea statutului şi rolului şcolii. Printre avantajele şcolii incluzive se semnalează şi optimizarea de ansamblu a calităţii educaţiei oferite, prin creşterea eficacităţii (în sensul măririi numărului de elevi care progresează corespunzător în şcoală)

Educaţia incluzivă este legată de o societate incluzivă, acea societate care promovează valorile democratice şi ascultă vocile tuturor membrilor ei. Societatea pluralistă, multiculturală şi democratică este bază de dezvoltare a educaţiei incluzive. Educaţia incluzivă este un proces nu o stare sau o etichetă, deorece este o educaţie bazată pe şcoală ca partener al familiilor şi comunităţii şi pe înţelegerea comunităţii ca principalul susţinător şi partener al acesteia. Educatia incluziva sau educaţia pentru toţi este o adevărată provocare pentru şcoală dar şi pentru educaţie în general.

Incluziunea este susţinută de: acceptul şi susţinerea părinţilor copiilor integraţi, implicarea întregii societăţi,relaţiile ce se formează la nivelul clasei de elevi,care se bazează pe toleranţă şi respect faţă de copilul cu probleme. Educaţia incluzivă implică: valorizarea egală a tuturor elevilor şi a intregului personal didactic,creşterea numărului participanţilor cu CES la activitaţile şcolare,culturale şi comunitare,perceperea diferenţelor dintre elevi mai degrabă ca o resursă de sprijin a invaţarii decât ca o problemă ce trebuie depăsită.

Educatia incluzivă are la bază câteva principii esenţiale : fiecare elev are dreptul inerent la educaţie toţi elevii pot să înveţe şi să beneficieze de pe urma educaţiei , şcoala se adaptează la nevoile elevilor, nu elevii se adaptează la nevoile şcolii si diferenţele individuale între elevi constituie o sursă de bogăţie şi diversitate,nicidecum o problemă.

Fiecare copil este diferit şi special şi are propriile nevoi, fie că este sau nu un copil cu dizabilităţi. Toți copiii au dreptul la educație în funcție de nevoile lor. Educaţia incluzivă are ca principiu fundamental un învăţământ pentru toţi, împreună cu toţi, care constituie un deziderat şi o realitate în societatea noastră și se axează pe experiențe pozitive și bune practici de incluziune. Pentru copiii cu C E S,se doreste ca incluziunea scolara sa fie acceptata de toti actorii participanti la actul educational,insa de multe ori realitatea este dureroasa ,deoarece foarte mulţi copii cu C E S interacţioneaza cu alţi copii, în locuri în care supervizarea din partea unui adult este mai redusă (în curtea şcolii, pe terenul de sport, în pauze, în vestiare sau pe drumul spre casă), si astfel apare fenomenul de bullyng asupra copiilor speciali integrati in invatamantul de masa.Scoala incluziva trebuie sa tina cont de toate aceste aspecte în care un copil cu C E S este pus să facă anumite lucruri umilitoare pentru distracţia altor copii, este hărţuit, etichetat, ameninţat, deposedat de anumite bunuri,deoarece îşi pun amprenta asupra modului în care el se va percepe pe sine şi pe cei din jurul său. Unii dintre aceşti copii vor alege să adopte şi ei acelaşi comportament, alţii rămân „ciuca bătăii de joc” pentru că le este frică să vorbească. Mai există şi categoria copiilor care reuşesc să îşi înfrunte frica şi cer ajutorul unui adult,dar aceia sunt mai putini ,sunt acei copii cu C E S care sunt acceptati de comunitatea scolara si pentru care incluziunea are un rol benefic. Odată cu vârsta, creşte frecvenţa comportamentelor de bullying, iar formele de manifestare se accentuează. Astfel, dacă la grădiniţă copiii cu C E S sunt etichetati sau li se pun porecle, şcolaritatea mică aduce în prim plan forme mult mai accentuate. Cele mai frecvente forme de bullying din şcolaritatea mică sunt: tachinarea (ex. „aragaz cu patru ochi” pentru copiii care poartă ochelari, „balenă” pentru copiii care au o greutate mai mare, „girafă” pentru copiii mai înalţi, „sărac” pentru copiii cu posibilităţi financiare mai reduse, „căminist” pentru copiii care provin din sistemul de protecţie de stat), izolarea unui copil special („Nu vorbiţi cu ea!”; „Nu ai ce căuta pe terenul de sport!” “tu nu sti sa te joci ca noi”), împrăştierea de zvonuri false.Trecerea la gimnaziu se asociază cu forme din ce în ce mai complicate. La cele menţionate mai sus se adaugă: intimidarea, umilirea, distrugerea bunurilor personale (îi scuipă foile caietului sau îi rupe obiectele), deposedarea de bunuri (îi ia cu forţa banii, mâncarea).

Un rol deosebit de important pentru ca incluziunea scolara sa treaca de la stadiul de dorinta la realitate,il are profesorul itinerant. Acesta nu poate controla ceea ce spun sau fac ceilalţi. Ce poate face într-o astfel de situaţie este să îl înveţe pe copilul cu C E S cum să îşi controleze propriile reacţii. Aceasta, deoarece multor copii speciali prin natura dizabilitatii avute le lipsesc abilităţile sociale necesare pentru a face faţă glumelor, etichetărilor şi farselor colegilor lor. În momentul în care ei plâng sau se înfurie, nu fac decât să îşi încurajeze colegii în a continua. O condiție esențială pentru reușita este existența unor relații de înțelegere, constructive care se realizează prin atitudini deschise, prin disponibilitate, printr-un „pozitivism” specific ce se cimentează cu voință și convingere.

Alaturi de profesorul itinerant trebuie sa se afle o inteaga echipa care să cunoască deficiențele copiilor pe care îi va primi în scoala ,în scopul înțelegerii acestora și pentru a-și putea modela activitățile, în funcție de necesitățile copiilor. Clasa în care va fi integrat copilul cu cerințe speciale va trebui să primească informații într-o manieră corectă și pozitivă despre acesta. Este foarte importantă sensibilizarea copiilor și pregătirea lor pentru a primi în rândurile lor un coleg cu dizabilități. Sensibilizarea se face prin stimulări: crearea și aplicarea unor jocuri care permit stimularea unor deficienţe (motorie, vizuală, auditivă), ceea ce determină copiii să înţeleagă mai bine situaţia celor ce au dizabilităţi.

Integrarea copilului cu cerinţe educative speciale, atitudinea faţă de el trebuie să păstreze o aparenţă de normalitate, copilul trebuind să fie tratat la fel cu ceilalţi copii . Cadrul didactic de la clasa trebuie să îşi asume rolul de moderator , să promoveze contactul direct între copii şi să direcţioneze întrebările şi comentariile acestora către copilul cu cerinţe educative speciale. De asemenea, trebuie să-i încurajeze şi să-i stimuleze ori de câte ori este nevoie pe aceştia, dându-le încrederea în forţelele proprii, în propria reuşită în acţiunile întreprinse, evidenţiind unele abilităţi sau interese

speciale lor în dezvoltarea şi sprijinirea cărora trebuie implicate şi familiile copiilor. Copiii cu cerinţe educative speciale care beneficiaza de incluziunea scolara trebuie să dispună de o bună colaborare între profesorul itinerant,cadrele didactice, părinţi, psihologi şi profesorul logoped. Părinţii sunt parteneri la educaţie pentru că deţin cele mai multe informaţii despre copiii lor. Relaţia de parteneriat între părinţi şi scoala presupune informarea părinţilor cu privire la programul de interventie personalizat, la conţinuturile şi metodele didactice, dar presupune şi întâlniri cu aceştia, participări la expoziţii, excursii, serbări, vizite, etc., în care sunt implicaţi proprii lor copii.

In concluzie,abordarea incluzivă susţine că şcolile au responsabilitatea de a-i ajuta pe elevi să depăşească barierele din calea învăţării şi că cei mai buni profesori sunt aceia care au abilităţile necesare pentru a-i ajuta pe elevi să reuşească acest lucru. Pentru aceasta şcoala trebuie să dispună de strategii funcţionale pentru a aborda măsuri practice care să faciliteze îndepărtarea barierelor cu care se confruntă elevii în calea participării lor la educaţie. Putem stabili de asemenea relaţii de colaborare cu autorităţile locale şi reprezentanţii comunităţii. Poate fi dezvoltat un mediu afectiv pozitiv în care copiii să poată discuta cu lejeritate despre dificultăţile pe care le pot întâlni şi să aibă curaj să ceară ajutor.Într-o abordare incluzivă toţi copiii trebuie consideraţi la fel de importanţi, fiecăruia să îi fie valorificate calităţile, pornind de la premisa că fiecare elev este capabil să realizeze ceva bun.Adesea, când explorăm universul fiinţei umane, ne confruntăm cu o mare diversitate. Copiii care ne trec pragul scolilor ne pun în situaţia de a căuta mereu noi soluţii la problemele ridicate. De cele mai multe ori găsim soluţiile cele mai bune pentru copii insă, uneori suntem puşi în dificultate de complexitatea problemelor.

Bibliografie:

-Alois Gherguţ –“Sinteze de psihopedagogie specială”, Editura Polirom,Bucureşti,2005;

-Ecaterina Vrăşmaş-,,Introducere în educaţia cerinţelor speciale”, Editura Credis, Bucureşti, 2004.

Învăţământul românesc între tradiţie şi modern

PROF. FANU SIMONA
PROF. MUȘET EMILIA
GRADINIȚA P.P. NR. 2 LUGOJ

O metaforă des utilizată atunci când se vorbeşte despre educaţie şi formare se referă la lumină şi iluminare. Educaţia înseamnă iluminarea fiinţei, dumerire, scoatere la suprafaţă a adevărului, înţelegere şi revelare. Prin educaţie, omul se eliberează de întunericul din el şi din jurul său, intrând în sfera luminii adevărului, a binelui, a dreptăţii, într-un cuvânt, a valorii.

Metafora este clar explicitată în filosifia antică, dar primeşte o consistenţă cu totul deosebită în creştinism. „Educaţia este cea mai mare şi mai grea problemă ce i s-a dat omului spre rezolvare.’’

Până la a-şi da cu părerea învăţătorii şi profesorii despre cum este bine să fie crescut un copil, se ocupă de el părinţii, fraţii sau bunicii. Oricât de sofisticate ar fi prescripţiile profesioniştilor, nu se poate nega valoarea primelor orientări, emise în cadrul intim, familial. Oricât de amplă şi de sofisticată ar fi educaţia realizată de către şcoală, nu se pot neglija în nici un caz „cei şapte ani de acasă ...’’Există, cu siguranţă, o pedagogie populară, o platformă ideatică ingenuă ce răspunde la dilemele modelării umane.

Pedagogia populară s-a ivit şi s-a impus înaintea celei instituţionalizate, formalizate. Transmis intuitiv sau pe cale orală, etosul pedagogic acompaniază în mod evident întreaga existenţă a individului, din leagăn până la mormânt. Pedagogia bunului-simţ nu străluceşte prin exemplaritatea sa teoretică, ci prin subtibilitatea răspunsurilor concrete, prin bogăţia şi adecvarea lor la chemările realităţii prin funcţia sa înrăuritoare, de anticipare sau cenzurare a actelor pe care urmează să le facem. Ce poate fi mai demn de respectat de cât crezuri cum ar fi : „Omul cât trăieşte învaţă’’, „Învăţătura bună e pe cap cunună’’, „A-nvăţa de mititel este mult mai uşurel’’, „Ce înveţi la tinereţe aia ai la bătrâneţe’’, „Frumuseţea vestejeşte, iar înţelepciunea creşte’’, „Multe greşeşti, multe înveţi’’ etc.

Dezvoltarea educaţiei, în general, şi cea a învăţământului, îndeosebi, au determinat apariţia treptată, în fiecare ţară, a unui ansamblu de instituţii şcolare de diferite grade, profile şi forme, care au alcătuit sistemul de învăţământ al acelei ţări.

Sistemul de învăţământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere si dinamism faţă de nou, dezvoltându-se şi acţionând în concordanţă cu cerinţele economico-sociale cu progresul ştiinţifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului ştiintifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului român, în condiţiile societăţii civile şi a statului de drept, democratic.

Reforma învăţământului se înscrie în actualul context politic şi economico-social ca o tactică folosită de societate în cadrul strategiei naţionale globale care vizează ca obiectiv remodelarea comportamentului pedagogic în perspectiva amplificării randamentului în prestaţia efectuată. Educatorul este agentul uman care mediază decisiv orice schimbare / inovare în cadrul învăţământului.

Direcţiile esenţiale ale reformei învăţământului din România sunt următoarele :

- schimbări de natură axiologică şi metodologică (autonomia persoanei, capacităţi creative, angajare şi responsabilităţi profesionale, modele de clasificare morfologică şi taxonomică a obiectivelor.

Să educi cu adevărat înseamnă să trezeşti îl cel de lângă tine acele resurse care-l pot împlini şi ridică, înseamnă să-l conduci pe celălalt spre descoperirea de sine, dându-i un imbold felului său de a fi, nu direcţionat de către tine, ci de ceea ce descoperă el că i se potriveşte, nu oferindu-i adevărul de-a gata, ci indicându-i direcţia posibilă pentru a-l găsi.

Trebuie să fii de acord că preceptele avansate de tine nu coincid întodeauna cu ceea ce el poată să facă, unele dintre ele limitându-i evolutia. Principiul de bază ar fi eliberarea lui de constrângerile tale sau ale altora, pentru a le descoperi şi respecta ... pe ale lui.

Învăţarea presupune şi mister, şi un mare paradox, ea înseamnă şi dezvăţ, împotrivire, încălcare a regulilor venite din afară. Pe lângă regula ascultării şi supunerii, educatorului trebuie să i se recunoască şi dreptul de a încălca, de a construi un set de norme personale, în acord cu ceea ce el poate şi speră să întreprindă. Acesta nu trebuie să conducă la o libertate exagerată, ci la o asumare cât se poate de responsabilă a propriului destin. Libertatea persoanei este derivată şi câstigată din felul cum are loc raportarea la obligaţiile ce decurg din ecuaţia de mai sus.

- îmbogăţirea şi dersificarea curriculum-ului (reevaluarea şi perfecţionarea disciplinelor consacrate, introducerea unor noi obiecte de învăţământ – educaţia ecologică, educaţia pentru pace, sunt domenii noi de cunoaştere) ;
- reevaluarea funcţiilor aplicative ale conţinutului (ridicarea statutului activităţilor practice ; practica trebuie să aibă o programă, metode şi conţinuturi proprii) ;
- asimilarea perspectivei interdisciplinare, a predării integrale a ştiinţei.
- introducerea programelor diferenţiate de studiu – organizarea modulară (tratarea diferenţiată a elevilor, variaţia timpului şi a sarcinii de învăţare, asigurarea unui minimum comun de performanţe şcolare – baremuri şcolare minimale) ;
- informatizarea învăţământului. Se ştie că tinerii şi copiii sunt atraşi de cultura digitală şi de suporturile tehnice ce o promovează. Nu putem spune exact cât de mare este această latură a culturii, dar există, ne invadează, ne infestează. Din punct de vedere expresiv, cyber cultura este mai aproape de interesele tinerilor, prezentându-se sub formă de jocuri, videoclipuri, chat-uri, etc.

Pot fi identificate şi suporturi aparent tradiţionale, dar care sunt acaparate de noile tehnologii digitale.

Din punct de vedere educaţional, Internetul constituie o oportunitate interesantă, nouă, de instrument accesoriu al unor noi valori ce pot fi adăugate conţinuturilor educative vehiculate în instituţiile şcolare.

Noile sisteme de concectare şi de comunicare pot accelera capacităţile comunicaţionale, imaginative sau inventative, dar le şi pot încetini sau stopa dacă nu sunt utilizate în chip judicios şi, mai ales, în mod univoc. Instrumentul este cu atât mai bun cu cât el face ca elevul să treacă de la statutul de utilizator la cel de producător de idei, de sensuri, de trăiri. Oricât de performantă ar fi noua tehnologie, aceasta se cere a fi completă cu strategii tradiţionale clasice de formare a abilităţilor umane. E bine să ştim să comunicăm prin calculator, dar şi cu semenii din preajma noastră. Uneori, e mai dificil sa comunicăm cu cei de lângă noi, decât cu cei care sunt departe.

Contactul viu, direct, personal cu alţii este edificator pentru propria persoană şi nu poate fi înlocuit total cu nici o tehnică, oricât de sofisticată ar fi. Poveştile de altădată ale bunicilor, în faţa focului din vatră, nu-şi vor găsi echivalentul în nici o interpelare intempestivă prin intermediul mesageriei instant. Şi acestea din urmă sunt bine venite, dar reprezintă altceva, şi nu totul.

- apariţia alternativelor educaţionale : Waldorf, Step by Step

În concluzie, putem spune că în fond există trei mari direcţii în care trebuie să insiste educaţia pentru schimbare :

a) sesizarea şi întâmpinarea schimbărilor ;

b) evaluarea acestora ;

c) proiectarea schimbării şi intervenţia ;

Toate aceste trei direcţii, vizează formarea omului astfel încât acesta să poată face faţă schimbărilor la care este supus mediul său fizic.

Bibliografie

- Albu, Gabriel (2002), În căutarea educaţiei autentice, Editura Polirom. 2. Cojocaru, Venera Mihaela (2002), Teoria şi metodologia instruirii, E.P.P. 4. Cristea, Sorin (2003), Managementul organizaţiei şcolare, Editura Didactică şi Pedagogică,.
- Cucoş Constantin - „Educaţia. Iubire, edificare, desăvârşire’’, Ed. Polirom, Iaşi 2008
- Joiţa Elena (coordinator), E. Frăsineanu, M. Vlad, V. Ilie - „Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară’’, Ed. Arves, Craiova, 2003
- Cucoş, Constantin (2000), Educaţia, dimensiuni culturale şi interculturale, Polirom. 6. Debesse, Maurice (1981), Etapele educaţiei , E.D.P., Bucureşti.
- Oprea, Crenguţa Lăcrămioara (2003), Pedagogie, Editura Universităţii din Bucureşti.
- Păun, Emil, Potolea, Dan (2002), Pedagogie. Fundamentări teoretice şi de mersuri aplicative, Polirom

De la tradițional la modern - resursele educaţionale deschise în predarea limbii engleze

Prof. GHERLEA Diana-Eliza
Şcoala Gimnazială nr. 1 Roşia

Termenul de **R**esurse **E**ducaţionale **D**eschise, prescurtat RED, (Open Educational Resources) se referă a accesul deschis la resurse educaționale, facilitat de tehnologiile informației și comunicațiilor, pentru consultare, utilizare și adaptare de către comunitatea utilizatorilor, în scopuri educaţionale.

Resursele educaţionale deschise cuprind : materiale de predare-învăţare, softuri sau platforme educaţionale.

În contextul pandemiei de Covid-19, cadrele didactice au fost puse în faţa unei adevărate provocări : mutarea actului educaţional din sistem fizic în sistem online. Trebuie să recunoaştem faptul că acest lucru a adus cu sine şi nevoia de schimbare, de redimensionare şi adaptare a strategiilor didactice în vederea propunerii unui act educaţional de calitate.

Ca profesor de limbi străine, consider că desfăşurarea cursurilor în mediul online nu a reprezentat o schimbare majoră în practica pedagogică deoarece foloseam deja foarte multe resurse educaţionale deschise în cadrul orelor de limba engleză şi franceză ca de exemplu resursele educaţionale propuse de către platformele :British Council, TV5Monde, Le point du fle.net sau fise interactive www. liveworksheets.com, agendaweb.org, etc.

Profesorii de limbi străine pot fi consideraţi „norocoşii” învăţământului online deoarece au la îndemână numeroase resurse cu ajutorul cărora să livreze un act educaţional de bună calitate. Totuşi, marea provocare a fost menţinerea interesului, apetitului pentru studiu în rândul elevilor prin personalizarea, inovarea şi diversificarea lecţiilor, lucru care necesită dedicare, creativitate şi disponibilitate din partea cadrelor didactice, calități care trebuie să se regăsească în profilul oricărui profesor de limbi străine.

În numeroasele cercetări din perioada desfășurării orelor în online, prin care am încercat să găsesc noi metode prin care sa animez orele de limba engleză, având scopul de a crea un mediu propice pentru dezvoltarea competenţelor de comunicare, am găsit următoarele site-uri şi platforme cu ajutorul cărora am putut descoperi şi crea resurse educaţionale deschise și pe care le utilizez în continuare:

https://www.liveworksheets.com/ - site cu fişe interactive care permite şi crearea propriilor fişe

https://agendaweb.org/ - site cu exerciţii interactive pentru a lucra toate competenţele

https://www.educaplay.com/ - o platformă cu ajutorul căreia se pot crea 17 tipuri de jocuri şi exerciţii interactive: Crosswords puzzle, Matching columns game, Slideshow, riddles, Map quiz, Memory game, etc.

https://wordwall.net/ro - o platformă cu ajutorul căreia poţi crea 18 tipuri de activităţi interactive foarte diverse şi atractive.

https://quizizz.com/ - pentru a crea quizuri, fişe de lucru sau teste. Resursele create pe acest site sunt foarte apreciate de către elevii mei și datorită faptului ca exista posibilitatea de a lansa un quiz sub forma de concurs contracronometru , iar acest lucru dezvoltă şi spiritul de competiţie.

O platformă educaţională foarte utilă profesorilor de limba engleză este şi **https://www.socrative.com/** . Folosesc această platformă pentru a crea exerciţii, fişe de lucru şi teste.

https://kahoot.com/ - pentru a crea jocuri şi lecţii interactive

Google forms – pentru a crea fişe de lucru şi teste sau tabla interactiva **Google Jamboard**

https://www.baamboozle.com/ - pentru a crea jocuri educaţionale

https://randomwordgenerator.com/

https://davebirss.com/storydice-creative-story-ideas/ - pentru activităţi de speaking şi creative writing

https://ro.padlet.com/ - o platformă unde profesorii pot crea clase, discuta şi adăuga imagini

https://learnenglishkids.britishcouncil.org/ - resurse educationale pentru copii

https://learnenglishteens.britishcouncil.org/ - resurse educaţionale pentru adolescenţi

În orice direcție s-ar îndrepta lucrurile, trebuie să recunoaştem rolul fundamental al tehnologiei informației şi comunicațiilor în procesul de învățământ precum şi rolul important al integrării resurselor educaționale deschise în procesul de predare-învățare, fie că vorbim de desfăşurarea cursurilor face to face sau online.

De la tradițional la modern-Strategii didactice de predare, învățare și evaluare in învățământul preșcolar

Tătaru Lolica Lenuța
Inspector școlar pentru educație timpurie, ISJ Cluj

Învăţarea activă poate fi rodul eforturilor individuale ale elevilor sau al eforturilor colaborative, al interacţiunilor care se stabilesc între ei şi care conduc la progresul cunoaşterii. În acest ultim caz, învăţarea întruneşte, pe lângă atributul de „activă” şi pe cel de „interactivă”, întrucât eforturile proprii ale elevului, care îi permit acestuia accesul la cunoştinţe, sunt înscrise în schimburi sociale.

Interactivitatea presupune interrelaţionarea, directă sau mediată, cu ceilalţi, cu profesorul şi colegii şi procese de acţiune transformativă asupra materialului de studiu. Creativitatea solicită procese de combinare, de conversie, de imaginare şi restructurare continuă a datelor, prin situarea celui care învaţă şi situaţii problematice care necesită rezolvare. Avem învăţare creativă atunci când elevul dobândeşte a experienţă nouă prin propriile puteri, descoperind-o şi exersând-o în cadre problematice divergente. Interactivitatea presupune creativitate, în timp ce creativitatea poate individuală sau de grup. Între componentele procesului de învăţământ, domeniul cel mai deschis înnoirilor, îl constituie cel al metodologiei didactice.

Metodele de învăţământ dispun de o mobilitate deosebită privind adaptarea creatoare la condiţii noi. Contribuţia lor la optimizarea instruirii este evidentă gândindu-ne la funcţia normativă a acestora; fiecare metodă său complex de procedee conţinând norme, prescripţii care indica modul de acţionare pentru obţinerea unor rezultate optime. Bunul mers al procesului de învăţământ şi rezultatele obţinute depind de metodele utilizate. Marii pedagogi au evidenţiat faptul că folosindu-se metode diferite se obţin diferenţe esenţiale în pregătirea copiilor, că însuşirea unor noi cunoştinţe sau comportamente se poate realiza mai uşor sau mai greu, în funcţie de metodele utilizate.

Metodele sunt instrumente importante aflate la dispoziţia cadrului didactic, de a căror cunoştinţe şi utilizare depinde eficienţa muncii educative. Cadrul didactic, cunoscând varietatea metodelor, particularităţile copiilor cu care lucrează, obiectivele pe care trebuie să le atingă, trebuie să decidă alegerea metodei optime astfel încât să îşi valorifice pe deplin personalitatea, devenind el însuşi un creator în materie articulare a strategiilor, metodelor şi procedeelor didactice. Dintre **metodele tradiţionale** frecvent utilizate în grădiniţă pot fi enumerate:

- *Observaţia* constă în urmărirea independentă, intenţionată, cu scop, realizată planificat şi sistematic, uzând dacă este nevoie, de instrumente tehnice. Este o metodă de cunoaştere directă a realităţii, subiectul cunoscător aflându-se în contact direct, senzorial cu realitatea de cunoscut, presupunând însuşirea unor noţiuni legate de mediul ambiant, de viaţa socială şi de natură.
- *Convorbirile după imagini* aduc o contribuţie însemnată la fixarea şi precizarea cunoştinţelor copiilor, în activizarea vocabularului şi în formarea unei exprimări orale corecte şi coerente. Prin convorbiri se realizează verificarea cunoştinţelor, sistematizarea lor, perfecţionarea exprimării într-o formă gramaticală corectă.
- *Povestirea* – copilul poate dobândi informaţii din întâmplări veridice sau verosimile prezentate în povestiri, poveşti, basme sau balade. Povestea sau basmul presupun o desfăşurare epică amplă, cu mai multe episoade, în versuri sau în proză, în care intervin evenimente supranaturale, personaje fantastice, şi are rol distractiv, de încurajare a isteţimii ce învinge prostia, sau moralizator, de condamnare a răului, care este întotdeauna înfrânt de bine.
- *Conversaţia* este o metodă verbală de învăţare cu ajutorul întrebărilor şi al răspunsurilor. Bazându-se pe cuvânt, este o metodă de cunoaştere imediată. Noile cunoştinţe sunt derivate din cunoştinţele anterioare. Este indispensabilă

copilului, în ciuda cunoaşterii sărace de care dispune şi a limbajului insuficient dezvoltat al acestuia. Există două forme principale ale conversaţiei: cea euristică şi cea de verificare - examinatoare. La copilul mic se întâlneşte conversaţia-joc.

- *Descrierea* este o modalitate de particularizare a unui individ, obiect, fenomen, prin prezentarea însuşirilor neesenţiale mai pregnante, pe fondul însuşirilor generale, esenţiale ale clasei din care face parte. Preşcolarul foloseşte descrierea incomplet, doar puţine aspecte găseşte de cuviinţă să prezinte.
- *Dramatizarea* presupune interpretarea unor personaje din poveşti sau povestiri. Dorinţa copiilor este foarte mare de a se identifica cu personajele favorite şi de “a intra în pielea lor”. Participarea afectivă este puternică, reţin cu rapiditate replicile personajelor şi gesturile, povestirea se fixează cu uşurinţă şi de mai lungă durată, îşi exersează limbajul şi capacitatea de comunicare.
- *Jocurile didactice* satisfac nevoia de joc a copilului, chiar dacă nu este vorba de joc drept activitate motrică. Şi în această formă de activitate dirijată, copiii se implică afectiv, sunt uşor de captat şi de antrenat. Ele îmbină spontanul şi imaginarul, elementele specifice acestei vârste, cu efortul solicitat şi programat de procesul învăţării.

Utilizarea metodelor interactive de în activitatea didactică contribuie la îmbunătăţirea calităţii procesului instructiv-educativ, având un caracter activ -participativ şi o reală valoare activ – formativă asupra personalităţii copilului.

Metodele interactive de grup dezvoltă inteligenţele multiple, capacităţi specifice inteligenţei lingvistice (ce implică sensibilitatea de a vorbi şi de a scrie; include abilitatea de a folosi efectiv limba pentru a se exprima retoric, poetic şi pentru a-şi aminti informaţiile), inteligenţa interpersonală (capacitatea de a înţelege intenţiile, motivaţiile, dorinţele celorlalţi, creând oportunităţi în munca colectivă), stimulează şi dezvoltă capacităţi cognitive complexe (gândirea divergentă, gândirea critică, gândirea laterală-capacitatea de a privi şi a cerceta lucrurile în alt mod, de a relaxa controlul gândirii). Cu o dirijare adecvată, învăţarea prin cooperare are ca efect şi “educarea stăpânirii de sine şi a unui comportament tolerant faţă de opiniile celorlalţi, înfrângerea subiectivismului şi acceptarea gândirii colective” .

Metodele de grup interactive utilizate în activităţi specifice preşcolarilor “vizează și asigură antrenarea și activizarea structurilor cognitive, operatorii și afective... în direcția utilizării potențialului sau psihic, fizic și afectiv.”

Metodele interactive de grup utilizate în grădiniţă presupun activizarea eficientă a copiilor: pregătire psihologică pentru învăţare, controlul şi prevenirea surselor de distorsiune a comunicării didactice activizatoare, organizare şi desfăşurare raţională (pe principii psihopedagogice) a învăţării.

Strategiile didactice interactive de predare, învăţare, evaluare oferă ocazii benefice de organizare pedagogică a unei învăţări temeinice, uşoare şi plăcute, în acelaşi timp, cu un pronunţat caracter activ-participativ din partea copiilor, cu posibilităţi de cooperare şi comunicare eficientă. Educatoarea trebuie să găsească acele metode care să permită „stocarea” informaţiei pentru mai mult timp, copiii înşişi trebuie să organizeze ceea ce au auzit şi văzut într-un tot ordonat şi plin de semnificaţii. Dacă copiilor nu li se oferă ocazia discuţiei, a investigaţiei, a acţiunii şi eventual a predării, învăţarea nu are loc.

Modernizarea şi perfecţionarea metodologiei didactice presupune sporirea caracterului activ al metodelor de învăţământ, adică aplicarea acelor metode cu un pronunţat caracter formativ. Pentru a realiza o educaţie de calitate centrată pe copil este necesar ca activităţile de învăţare să fie combinate cu activităţile de cooperare, de învăţare în grup şi de muncă interdependentă. Folosirea metodelor interactive de grup în activitatea cu preşcolarii mi-a permis să experimentez, să caut noi variante pentru a spori eficienţa activităţii instructiv-educative din grădiniţă, prin directă implicare a preşcolarului şi mobilizarea efortului său cognitiv. Adevărata învăţare este aceea care permite transferul achiziţiilor în contexte noi. Lucrul

în echipă a oferit copiilor posibilitatea de a-şi împărtăşi părerile, experienţa, ideile, strategiile personale de lucru, informaţiile, iar timpul de soluţionare a problemelor a fost de cele mai multe ori mai scurt.

Aşadar, metodele interactive determină solicitarea mecanismelor gândirii, ale inteligenţei, ale imaginaţiei şi creativităţii. Ele sunt totodată mijloace prin care se formează şi se dezvoltă priceperile, deprinderile şi capacităţile copiilor, de a folosi roadele cunoaşterii transformând exteriorul în facilităţi interioare, formându-şi caracterul şi dezvoltându-şi personalitatea.

Pentru aplicarea acestor metode este nevoie de voinţă, curaj, ambiţie din partea educatorului de a înlătura conservatorismul, plafonarea şi rutina şi a îmbina armonios metodele clasice cu cele noi, îndrăzneţe în crearea unui învăţământ centrat pe copil. În fond creaţia, în materie de metodologie, înseamnă o necontenită căutare, reînnoire şi îmbunătăţire a condiţiilor de muncă în instituţiile şcolare. Prin aplicarea acestor metode interactive un dascăl îşi poate îndeplini misiunea de a-i educa pe copii pentru lumea de mâine și nu pentru lumea de azi care nu va mai exista când vor fi mari.

Bibliografie:

- Bocoș, M.-D., 2013, *Instruirea interactivă:repere axiologice şi metodologice*, Iași: Editura Polirom;
- Bocoș, M., Ciascai L., Dulamă, M. E., 2009, *Sinteze de didactică universitară. Instruirea interactivă*, Cluj-Napoca: Presa Universitară Clujeană;
- Breben, S., Gongea, E., Ruiu, G., Fulga, M., 2002, *Metode interactive de grup - ghid metodic - 60 de metode şi 200 de aplicaţii practice pentru învăţământul preşcolar*, Craiova: Editura Arves;
- Cerghit, I., 2005, *Metode de învăţământ*, Iaşi: Editura Polirom, Seria Collegium; Cucoş, C., 2006, *Pedagogie, Ediţia a II-a revizuită şi adăugită*, Iași: Editura Polirom;

Secţiunea II

Proiecte educationale inovatoare (educatie parentala, educatie ecologica, educatie pentru sanatate, educatie financiara, educatie interculturala, educatie emotionala, educatie incluziva, educatie civica, educatie patriotica, etc.);

PROIECT EDUCATIV JUDEȚEAN
Let Me Introduce Myself !

Învățător itinerant/de sprijin CIUTACU SIMONA MARIA
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Brăila

A. INFORMAŢII DESPRE APLICANT

B. INFORMAŢII DESPRE PROIECT

B.1. Titlul proiectului : **„*LET ME INTRODUCE MYSELF!*”**

B.2. Precizați tipul activității principale din cadrul proiectului :***-expoziție-concurs***

B.3. Domeniul în care se încadrează proiectul:

- *Domeniul interdisciplinar*

B4: **Ediţia nr. III**

B5. Locul și perioada de desfășurare a activității principale : Școala Gimnazială „Sf. Andrei” Brăila / septembrie 2022 – mai 2023

B6: Număr participanți la proiect: 30 (elevi și profesori)

Participare directă _____

Participare indirectă 100

Participare online _____

B7: Bugetul proiectului:-buget propriu.

B8: Proiectul este cu participare**:** directă, ☐ **indirectă,** ☐ online. ☐

C. REZUMATUL PROIECTULUI

a. Număr de elevi şi număr de cadre didactice implicate: 60 elevi si 30 cadre didactice;

b. Beneficiarii direcţi şi indirecţi:elevi cu cerințe speciale din scolile de masă, cadre didactice itinerante , învățătoare și profesori din școlile de masa, părinți, alte persoane.

c. Activităţi propuse, în ordinea în care se vor desfăşura:

1. Popularizarea concursului: site-ul școlii, site-uri de specialitate, grup whatsApp
2. Înscrierea participanților
3. Desfășurarea **concursului**, **expoziție „Let Me Introduce Myself!’’** cu PORTRETE și DESCRIEREA LOR - realizate de elevii cu C.E.S. din școli integratoare îndrumați de cadrele didactice de sprijin din școli și/sau profesori de limba engleză .
4. Diseminarea concursului: site-ul școlii, site-uri de specialitate, grup whatsApp

d. Descrierea activităţii principale:

Concursul se adresează elevilor cu C.E.S din școlile de masă. Fiecare cadru didactic poate participa cu maxim 2 elevi dintr-o școală . Concursul se desfășoară prin **participare indirectă**. Fiecare cadru didactic se va înscrie direct la organizatorii concursului punând într-un plic anexa1, anexa 2 și lucrăriloe sau pe e-mail cornelux2006@yahoo.com sau mihaelagrigore75@yahoo.com prin trimiterea fișei de înscriere (anexa 2), a acordului de parteneriat (anexa 1) și a lucrărilor toate scanate , cu titlul mesajului “ expoziție portet și prezentare” . Acordul de parteneriat, fișa de înscriere și lucrările se pot trimite și prin poșta, adresa Școlii Gimnaziale „ Sf. Andrei’’Brăila , Str. Dudului, nr . 2, cod poștal 810356, cu mențiunea “ expoziție portet și prezentare”

e. Impactul educativ estimat asupra grupului țintă:

- Dezvoltare personală, cunoașterea de sine;
- Deprinderea unor trăsături pozitive de voință și caracter și ai unei atitudini pozitive față de sine și față de ceilalți ;
- Stimularea creativităţii prin activităţile artistico-plastice şi practice a copiilor cu C.E.S;
- Stimularea interesului pentru limba engleză;
- Sprijinirea copilului cu nevoi speciale în scopul învățării limbii engleze.
- Realizarea unei expoziții concurs cu impact asupra comunității locale.

D. PREZENTAREA PROIECTULUI

D.1. Argument justificare, context (analiză de nevoi) *:*

Terapia ocupaţională se preocupă în primul rând de asigurarea sănătăţii şi funcţionării optime a individului în mediul de existenţă şi acţionează pe trei domenii generale: I. formarea deprinderilor de viaţă cotidiană (inclusiv igiena si sanatate); II.cultivarea capacităţii şi aptitudinilor pentru muncă;
III. educarea abilităţii pentru diverse jocuri şi activităţi de recreere.

Limba engleză este o limbă oficială în mai multe state și poate ajuta orice copil să depășească barierele de comunicare, să se prezinte, să lege prietenii, să călătorească, este limba internetului.

În activităţile ocupaționale se pune accentul pe reeducarea gestualităţii, a îndemânării, dezvoltarea expresivităţii, readaptarea subiecţilor la efort şi revenirea lor la o activitate profesională cu efect de resocializare.

Dezvoltarea personală este recunoscută în prezent drept o cale argumentată științific prin care indivizii, indiferent de vârstă, ajung la o mai buna cunoaștere de sine și acceptare a propriei persoane și a celorlalți, la maturizare emotională și însușirea de abilități necesare pe tot parcursul vieții.

Terapia educaţională îmbinată cu limba engleză contribuie la crearea mediului social în care educaţia să ofere o deschidere către normalitate astfel încât persoanele cu cerinţe educative speciale să găsească modele de viaţă viabile. Pentru a accesibiliza participarea la viaţa socială, copiii lucrează cu obiecte şi cu materiale obişnuite pentru activitatea şcolară și in același timp își găsesc cuvinte sau prpoziții prin care se pot prezenta în limba engleză în funcțiede vârstă si cunoștințeloe acumulate.

Prin aceasta, copiii cu dizabilităţi îşi redobândesc autonomia şi demnitatea îndrumaţi de profesori de specialitate. Ele se recapătă, într-o manieră simbolică, prin intermediul produselor.

Acest concurs oferă posibilitate de afirmare tuturor copiilor care doresc să se înscrie în această competiţie. Terapia ocupațională îmbinată cu limba engleză își vor găsi aplicație practică și vor aduce bucurie, speranță și dorinţă de promovare a capacităţilor creative ale copiilor cu dizabilităţi, cunoasterea de sine . Prin aceasta vom promova bunele practici în urma cărora se vor găsi alternative de grăbire a procesului de vindecare psihică şi de resocializare a celor care au nevoie de aceasta.

Cadrele didactice de sprijin împreună cu profesorii de limba engleză își oferă măiestria lor elevului cu cerințe speciale pentru a depăși barierele societății și stigmatizării, pentru a oferi egalitate de șanse și o educație pentru toți.

D.2. Scopul proiectului:

- *dezvoltarea personală;*
- *cunoașterea de sine și dezvoltarea potențialului de care dispune elevul în mod optim;*
- *promovarea unor modalități de dezvoltare a creativității și abilităților copiilor cu nevoi speciale*
- *prezentarea unor produse speciale realizate și create de elevii cu C.E.S. sub îndrumarea cadrelor didactice de sprijin sau a altor cadre didactice.*

- *aprofundarea unor cunoştinţe minine de limba engleză, de prezentare.*

D.3. Obiectivele specifice ale proiectului:

- Lansarea unei invitaţii de participare la concurs în cel puţin 30 școli prin cadrele didactice de sprijin din municipiul Brăila;
- Organizarea concursului propus înscris în proiect prin realizarea unei expoziții;
- Diseminarea rezultatelor proiectului în 10 unități școlare, grupuri social-media într-un interval de 6 luni.

D.4. Descrierea grupului ţintă căruia i se adresează proiectul: elevi cu C.E.S din scolile de masă

D.5. Beneficiarii direcți și indirecți: profesori, elevi , părinți, comunitatea locală.

D.6. Durata proiectului : 9 luni (septembrie 2022 - mai 2023)

PROIECT DE ACTIVITATE
ACTIVITĂȚI LIBER ALESE (ALA I)

Prof Înv. Preșcolar: Lădaru Viorica/
Șc.Gimnazială Nr. 133, Sect 4 București

TEMĂ ANUALĂ: „CÂND/CUM ȘI DE CE SE ÎNTÂMPLĂ?”

TEMĂ SĂPTĂMÂNALĂ: „VIEȚUITOARELE PĂMÂNTULUI!”

CATEGORIA DE ACTIVITATE: Activități liber alese (ALA I)

TEMA ACTIVITĂȚII:

ARTĂ: „Animale”

BIBLIOTECĂ: „Drumul animalelor”

CONSTRUCȚII: „Casa din pădure”

TIPUL ACTIVITĂȚII: Consolidare de priceperi și deprinderi

MIJLOC DE REALIZARE: Colorare în contur, exerciții grafice, construire.

SCOPUL ACTIVITĂȚII: Stimularea creativității, sensibilității și a gustului pentru frumos

OBIECTIVE OPERAȚIONALE

Pe parcursul și la sfârșitul activității, copiii vor fi capabili:

ARTĂ (O1): Să coloreze în contur

BIBIOTECĂ (O2): Să traseze semen grafice

CONSTRUCȚII (O3): Să construiască prin alăturare, îmbinare, suprapunere casa din pădure

STRATEGII DIDACTICE

METODE ȘI PROCEDEE DIDACTICE: conversația, explicația, observația, exercițiul

MATERIAL DIDACTIC:

ARTĂ: fișe de lucru, culori

BIBIOTECĂ: fișe cu semen grafice

CONSTRUCȚII: cuburi

FORMA DE REALIZARE: individual

DURATA:20 minute

BIBLIOGRAFIE:

Curriculum pentru învătământul prescolar, Bucuresti 2019

Revista Învățământului primar și preșcolar 3-4/2012, Editura Arlequin

DEMERS DIDACTIC

Etapele activității	OB. OP.	Conținutul activității	Strategii didactice	Evaluare
1.Momentul organizatoric		Se asigură condițiile necesare desfășurării activităților si se pregătesc materialele didactice corespunzătoare.		
2.Anunțarea temei și a obiectivelor		Se vor anunța activitățile ce urmează a fi desfășurate în funcție de sectoare. Fiecare copil alege sectorul dorit. Se dau indicații cu privire la modul de lucru în cadrul fiecărui centru de activitate.	Conversația Explicația	Observarea comportamentului copiilor
3.Desfășurarea activității	O1 O2 O3	La centrul ARTĂ copiii vor colora imagini cu animale. La centrul BIBLIOTECĂ copiii vor trasa semen grafice. La centrul CONSTRUCȚII copiii vor construi cu ajutorul cuburilor casa din pădure. Pe tot parcursul activității se va urmări modul de realizare al sarcinilor și se va oferi ajutor acolo unde este cazul.	Explicația Exercițiul Conversația	Orala Observarea comportamentului copiilor si execuția artistică
4.Obținerea performanței		Se adresează întrebări pentru a verifica gradul de înțelegere a activităților realizate.	Conversația	
5.Evaluarea si încheierea activității		Se fac aprecieri asupra modului de lucru individual și colectiv.	Conversația	Aprecieri verbale

PROIECT EDUCAȚIONAL CARITABIL
Zambet de copil

Profesor Matei Mariana Veronica
Liceul Tehnologic Topoloveni

Argument

Copilăria este etapa cea mai frumoasă a vieții, de aceea trebuie trăită cat mai frumos . Fiecare copil din această lume are dreptul la o copilărie fără griji. Din păcate, mai există copii ce nu au un adăpost sigur , nu beneficiază de hrana necesară sau de tratamentul necesar atunci cand sunt bolnavi. Pentru astfel de copii ar trebui ca societățile să facă mai mult. Proiectul de față se dorește a aduce o sensibilizare față de condițiile dificile în care trăiesc unii copii.

Elevii catorva clase din cadrul Liceului Tehnologic Topoloveni și-au propus să aducă un zambet de 1 iunie pe chipurile copiilor mai puțin norocoși.

Toţi ştim că atitudinile şi comportamentul nostru faţă de tot ce ne înconjoară încep a se forma de la cea mai fragedă vârstă. Iniţial părinţii, apoi profesorii încearcă să ne familiarizeze cu diferite norme şi valori morale. Una din aceste valori este şi solidaritatea cu cei din jurul nostru. Toţi oamenii au îndatoriri unii faţă de alţii, iar îndeplinirea acestora nu este un lucru greu dacă se obişnuiesc de mici să respecte, să ajute, să fie politicoşi, înţelegători, să aprecieze binele, să fie generoşi, să fie în stare să redea un zâmbet pe chipul copiilor care sunt în suferinţă şi care au dreptul la o viaţă decentă.

„Nu există lucruri măreţe, doar lucruri mici cu o dragoste mare.” *(Maica Tereza)*

MOTIVAREA

Dorința de a înfăptui binele.

***SCOPUL*:** Cațiva copii din cadrul școlii noastre vor fi mai fericiți de ziua lor.

OBIECTIVE:

- Să înţeleagă că toţi sunt copii şi au drepturi egale;
- Să facă fapte bune care să-i ajute să discearnă binele de rău, adevărul de minciună;
- Să fie generoşi cu cei care nu au posibilităţi materiale suficiente pentru un trai decent;
- Să fie toleranţi unii cu alţii;

DURATA:
27 mai 2021- 25 iunie 2021

RESURSE:

a) ***umane*:**

- Elevii claselor: a V-a B,a IV –a D,a III- a A, Clasa pregătitoare C și clasele simultan II și IV E.
  Cadrele didactice-Invățătoare , diriginți și părinți dornici să se implice

b) materiale: donații din partea părinților , din partea cadrelor didactice inițiatoare ale prezentului proiect, din partea preoților și a părinților .

ACTIVITĂŢILE PROIECTULUI:

- ***27 mai 2021-*** -constituirea colectivului organizator;
- ***28 mai*** – realizarea pachetelor și dăruirea lor copiilor nevoiași

POPULARIZARE:

- Panou cu poze din activităţile realizate;

FINALITĂŢILE PROIECTULUI:

- Realizarea unui portofoliu care să conţină proiectul ,tabele nominale cu semnatura elevilor primitori de produse şi fotografii din timpul activitaţilor .

PLAN DE INTERVENŢIE PERSONALIZAT

Profesor: Moroșan Elena Mihaela

Numele şi prenumele elevului: B D G

Clasa: a VIII-a A

An şcolar: 2022-2023

Aria curriculară:Om si Societate

Disciplina: Geografie

Problemele cu care se confruntă copilul:

- *Nu reuşeşte să scrie după dictare;*
- *Are un scris ilizibil, încât nu şi-l descifrează nici ea însăşi;*
- *Citeşte foarte greu, iar termenii mai dificili abia îi silabiseşte, neînţelegându-le valoarea în frază;*
- *Nu înţelege suficient noţiunile simple astfel că nu poate să opereze cu ele;*
- *Recunoaşte fenomenele şi procesele simple din natura şi le poate explica individual, dar nu şi relaţiile de cauzalitate şi nici interdependenţa acestora, având probleme de transfer intra şi transdisciplinar;*
- *Copiază corect după manual, dar extrem de încet, fiind mereu în urma colegilor săi;*
- *Are deprinderi practice corespunzătoare, abilităţile practice fiind mult superioare capacităţilor intelectuale şi cunoştinţelor teoretice.*
- Capacitate redusă de identificare a elementelor de identificare spaţială legate de folosirea hărţilor

Diagnostic: Elev cu dificultăţi de învăţare

Loc de desfăşurare: sala de clasă;

Obiective operaţionale	**Metode şi procedee didactice**	**Perioada de timp**	**Mijloace didactice**	**Evaluare (progresul înregistrat)**
- Să citească corect și în ritm propriu un text la prima vedere - Să descrie o temă din Europa folosind o imagine cartografica - Să desprindă informațiile esențiale din textul citit; - Să utilizezea, în context nou, a informaţiilor primite din diferite surse (text din manual, imagini cartografice sau alte surse)	Exerciții variate de citire sub îndrumarea și sprijinul profesorului Exerciții variate de interpretare a hărții și a altor materiale suport sub îndrumarea și sprijinul profesorului Exerciții de citire și rezumare a unui text sub îndrumarea profesorului. Descrierea cu cuvinte proprii a elementelor înțelese dintr-un text la prima vedere; conversaţie euristică; explicaţia.	Modulul 2-6	Planşe, manual. Harta Fizică a Europei, imagini Texte, dicţionare.	Evaluare orală(elevul şi-a îmbunătăţit capacitatea de citire a unui text) Observare sistematică. - evaluarea orală va fi preponderentă, dar va alterna cu evaluarea scrisă (elevul se poate exprima mai bine oral decât scris) - probe orale; - probe scrise; Observare sistematică. Probe scrise. (Elevul poate transcrie corect un text, chiar şi după dictare, dar într-un ritm mai lent.) Fişe de evaluare.

- Sa transcrie corect, lizibil si îngrijit - Să învețe sa scrie corect un text coerent utilizând noţiuni si denumiri noi. -Să identifice numele proprii predate pe hartă şi în texte diferite -Să identifice şi să explice termeni geografici simpli identificaţi în textul dat.	Exerciții de transcriere a unor texte cunoscute. Compunere / eseu Lucrul cu harta şi manualul Explicaţia. Explicaţia. Exerciţii de identificare a termenilor geografici într-un text la prima vedere.		Manual. Texte geografice. Hărţi geografice. Texte . Dicţionar.	Observarea sistematică(capacitatea de orientare şi identificare a elementelor de ordin cartografic a ajuns aproape la nivelul colegilor săi) Fişe de evaluare. Evaluare orală. Se va realiza **evaluarea continuă** prin: -utilizarea aprecierilor verbale şi sublinierea progresului realizat în rezolvarea fiecărei sarcini; -Aprecierea şi încurajarea colaborării cu membrii grupului; **-Evaluarea finală** va viza atingerea criteriilor minime de progres.

Instrumente de evaluare:

- fişe de lucru individuale;
- teste criteriale pentru fiecare obiectiv;

Concluzii:

- În urma evaluării rezultatelor obţinute, s-a ajuns la concluzia că datorită exerciţiilor şi activităţilor simple, accesibile, desfăşurate în ritm propriu, elevul a depăşit în mare parte dificultăţile sale, dobândind o experienţă cognitivă superioară celei anterioare, înlăturând anumite bariere din cale dezvoltării sale.

Recomandări:

- se recomandă colaborare cu profesorii clasei, profesorul diriginte, părinţi;
- se constată că reluarea unor sarcini de învăţare sunt de un real folos în dezvoltarea deprinderilor de muncă independente;
- se recomandă stimularea pozitivă, întărirea motivaţiei şi a încrederii în propriile forţe, precum şi reluarea unor anumite activităţi în vederea consolidării achiziţiilor dobândite.

Program educațional individual (PIP) – domeniul comportamental

Prof.Bilius Vasile
C.S.E.I. SUCEAVA

Numele elevei C.M.

Data naşterii 12.12.2005, loc. Scheia, jud. Suceava, A.D.H.D.,Q.I. = 47, D.M. II.

Informaţii educaţionale

Comportament cognitiv:

- transcrie în mare parte corect,atenţia instabilă îngreunează învăţarea;
- când se confruntă cu o sarcină de învăţare dificilă abandonează;
- vocabular sărac, posibilităţi de exprimare reduse,tulburări semantice accentuate;
- realizează deprinderile de numeraţie în concentrul 0 – 20;
- realizează parţial în plan concret adunări şi scăderi cu suport intuitiv în activităţile dirijate cu profesorul ;
- cunoaşte bine monedele şi bancnotele, ştie preţurile produselor care îl interesează (unele produse alimentare, jucării);

Comportament psihomotric şi autonomie personală

- nu prezintă tulburări de orientare, organizare și structurare spatio-temporală;
- deprinderi de igienă dezvoltate ;
- fuziunea dintre autonomia personală şi socială e satisfăcător dezvoltată;

Relaţiile sociale

Are atitudini de relaţionare pozitivă în grupuri datorită dorinţei de a se afirma. Prezintă posibilităţi pentru dezvoltarea deprinderilor de autoservire şi a capacităţilor de autonomie socială şi personală. Manifestă dorinţa mai mare de a se integra în alte grupuri şi colective de copii, diferite de cel al clasei din care face parte.

Obiectivele planului de intervenţie personalizat sem.I,an scolar 2021-2022

Obiectiv general:realizarea integrării socio–şcolare;

- restructurarea imaginii de sine şi formarea unei imagini de sine realiste,obiective ;
- formarea autocontrolului şi a capacităţii de autoevaluare obiectivă a comportamentului ;
- echilibrarea psiho – afectivă;
- restructurarea sistemului propriu de valori;

Formarea comportamentelor de adaptare

Comportament responsabil:

- asumarea responsabilităţii pentru propriul comportament

- conduita tolerantă
- comportament de acceptare a normelor
- comportament verbal civilizat

Program activităţi pentru derulare obiective:

Consiliere individuală

a) Consiliere centrată pe realitate – prof. D. M. (luni 10.15- 11.00)

b) Consiliere şi orientare, prof. dirig.Cazan Laura (luni 8.00-8.45)

c) Consiliere medicală și educație sanitară, dr. P.L.(miercuri ora 10.15-11)

d) Consiliere moral - creştină, prof.A.E,(marți, orele 9,45-10.30)

prof. preot C.C.,(duminică, slujba religioasă)

Terapie ocupaţională

Prof. C.C., Prof. H.E.;

Terapie prin mişcare şi jocuri sportive

Prof. S. M.– (marți 12.15 – 13.00)

Terapie bazată pe expresia verbală

Prof.R.L. -biblioteca şcolară, Teatru improvizaţie –(cerc: miercuri 13.00- 14.00)

În cadrul acestui cerc cu roluri, fiecare copil trebuie să urmeze anumite sarcini. Eleva are rol de ilustrator, desenează portretele personajelor principale, redă locaţii, acţiuni asupra cărora pot discuta ceilalţi colegi.

Metode cu impact negativ:

- Pedeapsa, reacţionează violent şi dezorganizează comportamentul
- Moralizarea, il irită şi-l demobilizează
- Impunerea argumentelor – nu aderă

Evaluare intermediară (interviul, chestionarul, psihodrama şi sociodrama).

În primele trei săptămâni a frecventat toate activităţile prevăzute de programul complex.

Reuşita parţială: 26 februarie 2022

- Se exprimă civilizat faţă de persoanele simpatizate
- Doreşte să devină cooperantă
- Prezintă interes pentru activităţile din cabinetul de informatică, sala de sport

Participarea familiei

Asistentul maternal al elevei C.M. va primi sarcini precise privind modalitatea de comunicare.

Recomandarea propunătorului:

- Întâlnirea tuturor celor implicaţi va avea loc o dată pe lună la C.S.E.I. Suceava.
- Evaluarea şi revizuirea planului educațional de intervenţie se va realiza după maxim 6 luni;

- Accentul se va pune pe reactualizarea resurselor deja existente sau descoperirea altora noi.
- Se vor acorda premii în domeniile pentru care aceasta prezintă interes

Continuarea proiectului în semestrul următor an scolar 2021-2022- Semestrul al II- lea

Se vor realiza intervenții pentru probleme de externalizare și intervenții pentru probleme tipice de dezvoltare.Implicarea în activităţi ale Centrului Şcolar de Educatie Incluzivă Suceava din saptămâna « Sa știi mai multe, să fii mai bun « , din perioada aprilie. 2022, participarea la vizite școlare, excursii tematice, serbarea de la sfârșitul anului școlar.

Program educațional individual(PIP)-domeniu cognitiv

Rădulescu Loredana
C.S.E.I. SUCEAVA

AN ȘCOLAR 2022-2023, Prof. Rădulescu Loredana

Numele elevului G.M.

Vârsta: 12 ani

Echipa de lucru :Prof. ed.specială Rădulescu L.,Psihoterapeut Damian.M.,Kinetoterapeut Cocari A.

Problemele cu care se confruntă elevul: Retard psihic ușor, QI=65,Tulburare spectru autist,
Tulburare hiperkinetică cu deficit de atenție

Dificultăți de învățare : vocabular sărac, dificultăți de redare a mesajelor citite , dificultăți de calcul , deficit psihomotric,
comprehensiunea sarcinilor deficitară,motivație școlară scăzută.

Priorități pentru perioada : septembrie 2022- iunie 2023

Obiective	**Activități**	**Metode si mijloace de realizare**	**Perioada de intervenție**	**Criterii minimale de apreciere a progreselor**	**Metode si instrumente de evaluare**
Dezvoltarea capacitatii de redare a mesajelor citite /auzite Dezvoltarea vocabularului Sa consolideze deprinderile de calcul cu trecere peste ordin (0-1000)	Activitati de dezvoltare a comprehensiunii textelor prin povestiri , intrebari, ordonare de secvente narative a unor texte scurte pe baza de imagini. Compuneri pe o tema data sau la alegere (oral si in scris) Exercitii de sinonimie, antonimie, omonimie . Activitati de exersarea si consolidarea deprinderilor de calcul .	Conversatia Descrierea narativa Fise /caiet de lucru , imagini Manual Exercitii de ordonare a cuvintelor Software educational Exercitii de calcul (inmultiri, impartiri,	Pe tot parcursul anului scolar Pe tot parcursul anului scolar	Se exprima corect logic si gramatical Alcatuieste texte scurte pe baza unor imagini sau pe o tema data Intelege din context sensul unor cuvinte Imbogatirea vocabularului Sezizarea corectitudinii mesajelor Scaderea numarului de erori Cresterea capacitatii de calcul mintal	Evaluare prin probe orale – alcatuirea de propozitii si compuneri Evaluarea prin probe scrise – fise /caiete de lucru Exercitii de vocabular Portofoliu elevului Fise de inregistrare a progresului Evaluarea prin probe scrise – fise de lucru/ caiet

Sa rezolve exercitii care pp operatii de inmultire si impartire Sa dezvolte strategii rezolutive in procesul rezolvarii de probleme Sa dezvolte deprinderi de autonomie personala conforme varstei Să crească motivația de învățare	Invatarea succesiunii operatiilor in vederea realizarii adunarii si scaderii cu trecere peste ordin Activitati de rezolvare de probleme (folosirea metodei reprezentative) Insusirea modalitatilor de a obtine informatii Activitati de consolidare a deprinderilor de autonomie personala- ,,La magazin,, ,,,De ziua mea,, , ,,la Doctor ,, Activitati de consiliere individuala si cu familia - ,,cine sunt eu ?,,, cand voi fi mare vreau sa fiu… ,,Lumea profesiilor ,, ,,Linia valorilor,,	adunari si scaderi cu trecere peste ordin) Explicatia Demonstratia – implementarea algoritmului de calcul Problematizarea Fise de lucru, caiete auxiliare Manual Jocuri de rol Descrierea Exercitiul Consiliere individuala Consilierea familiei Exercitii de autodezvoltare personala	Pe tot parcursul anului scolar	Demonstreaza insusirea algoritmilor de calcul pentru operatii cu trecere peste ordin, inmultiri cu 2 si 3 cifre , impartiri . Rezolva probleme simple de matematica Foloseste comportamente adecvate in situatii specifice -manifesta interes si initiativa fata de activitatile scolare	Teste , software educational Evaluarea prin probe practice Fise de exercitii Convorbiri cu familia Chestionar pt copil si familie

Evaluarea periodică : pe module / anual

Obiective realizate :- imbunatatirea comprehensiunii textelor

Imbogatirea vocabularului

Dezvoltarea capacitatii de exprimare orala

Dezvoltarea abilitatilor matematice de calcul si rezolvare de probleme

Dificultati intampinate : mentinerea lentorii ideatorii si a ritmului de executare a sarcinilor

Motivatia scazuta pentru invatare

Metode cu impact pozitiv : recompensarea sociala, lucru pe grupe, intarirea pozitiva , modelarea comportamentala , explicatia , demonstratia

Revizuirea PIP - semestrial si la sfarsitul anului scolar

Recomandari particulare : continuarea lucrului diferentiat

Rolul si modul de implicare a parintilor in program

- Tin legatura cu cadrele didactice
- Participa la sedinte de consiliere
- Sustine copilul in realizarea sarcinilor , asigura o atmosfera de echilibru emotional
- Contribuie la dezvoltarea autonomiei personale implicandu-l in activitati corespunzatoare varstei

PROIECT DE ACTIVITATE

Prof.înv.preşcolar,
JITCĂ DIANA
BEATRICE/ DOJAN MARIANA
Grădinița cu P.P.nr.15-structură a Grădiniței cu P.P. nr.16

NIVEL: II (grupa mare)

TEMA ANUALĂ DE STUDIU: „Cum este,a fost şi va fi aici pe pământ?”

TEMA SĂPTĂMÂNII: Lumea insectelor

TEMA ZILEI: O zi in lumea insectelor

TIPUL ACTIVITĂŢII: consolidare și verificare de cunoștințe și deprinderi

FORMA DE REALIZARE: ALA 1

FORMĂ DE ORGANIZARE: individual, pe grupe

DURATA: 40 min

DOMENIUL DE DEZVOLTARE: DEZVOLTAREA FIZICĂ,A SĂNĂTĂȚII ŞI IGIENEI PERSONALE

DIMENSIUNI ALE DEZVOLTĂRII:

1. Motricitate grosieră şi motricitate fină in contexte de viaţă familiare

Comportamente vizate:

1.1.Işi coordonează muşchii in desfăşăurarea unor activităţi diversificate,specifice vârstei.

1.3.Utilizează mâinile şi degetele pentru realizarea de activităţi variate.

2.Conduită senzorio-motorie,pentru orientarea mişcării.

Comportamente vizate:

2.3.Işi coordonează mişcările in funcţie de ritm,cadenţă,pauză,semnale sonore,melodii.

DOMENIUL DE DEZVOLTARE: CAPACITĂȚI ŞI ATITUDINI IN INVĂȚARE

DIMENSIUNI ALE DEZVOLTĂRII:

1.Curiozitate,interes şi iniţiativă in invăţare

Comportamente vizate:

1.1.Manifestă curiozitate şi interes pentru experimentarea şi invăţarea in situaţii noi.

2.Finalizarea sarcinilor şi a acţiunilor(persistenţă in activităţi).

Comportamente vizate:

2.1.Realizează sarcinile de lucru cu consecvenţă.

2.2.Integrează ajutorul primit,pentru realizarea sarcinilor de lucru la care intâmpină dificultăţi.

3.Activare şi manifestare a potenţialului creativ.

Comportamente vizate:

3.1.Manifestă creativitate in activităţi diverse.

3.2.Demonstrează creativitate prin activităţi artistico-plastice,muzicale şi practice,in conversaţii şi povestiri creative.

3.3.Demonstrează simţ muzical ritmic,armonic prin cântec,joc cu text şi cânt,dans,etc.

DOMENIUL DE DEZVOLTARE: DEZVOLTAREA LIMBAJULUI,A COMUNICĂRII ŞI A PREMISELOR

CITIRII ŞI SCRIERII:

DIMENSIUNI ALE DEZVOLTĂRII:

2.Mesaje orale in diverse situaţii de comunicare.

Comportamente vizate:

2.2.Respectă regulile de exprimare corectă,in diferite contexte de comunicare.

DOMENIUL DE DEZVOLTARE:DEZVOLTAREA COGNITIVĂ ŞI CUNOAŞTEREA LUMII

DIMENSIUNI ALE DEZVOLTĂRII:

2.Cunoştinţe şi deprinderi elementare matematice pentru rezolvarea de probleme şi cunoaşterea mediului apropiat.

Comportamente vizate:

2.1.Demonstrează familiarizarea cu conceptul de număr şi cu numeraţia.

2.4.Efectuează operaţii de seriere,grupare,clasificare,măsurare a obiectelor.

2.5.Rezolvă situaţii problemă,pornind de la sortarea şi reprezentarea unor date.

ACTIVITĂȚI PE CENTRE DE INTERES

Ştiinţă: Drumul fluturaşului la floare- fișă de lucru

Obiective operaționale:

Ș1: să rezolve labirintul descoperind drumul corect;

Ș2: să coloreze un fluturaș la alegere;

Nisip şi apă: *Fluturaşi in nisip*

Obiective operaționale:

NA1: să aleagă modelul fluturaşului din cutie;

NA2: să realizeze forma fluturaşilor, cu bețișorul;

Construcții: *Locașuri pentru fluturaşi*

Obiective operaționale:

C1: să construiască căsuțe și copaci, din piese leggo;

C2: să așeze în căsuțe, fluturaşi;

Strategii didactice:

- **Resurse procedurale:** explicația, demonstrația, exercițiul, jocul, conversația;
- **Resurse materiale:** fișe,farfurii cu nisip, jetoane-fluturaș,leggo;
- **Forme de organizare:** individual, pe grupe;

Bibliografie:

- Curriculum pentru educație timpurie(copii de la naștere la 6 ani), M.E.N., 2019;
- Orientări metodice privind aplicarea curriculumului pentru învățământul preșcolar, Editura DeltCart, Pitești, 2016;
- 855 de jocuri-UNICEF, Chișinău, 2005

Secvențele instruirii și dozarea	**Obiective operaționale**	**Conținutul instructiv-educativ**		**Strategia didactică**			**Evaluarea**
		Activitatea educatoarei	**Activitatea copiilor**	**procedurale**	**materiale**	**organizatorice**	
1. Momentul organizatoric		Pregătesc materialele necesare. Asigur un climat educațional favorabil, în concordanță cu tema activității.	Copiii se așază pe scăunele și se pregătesc pentru începerea activității.				
2. Captarea atenției		Le spun copiilor că astăzi ne vom juca cu fluturaşi,floricele și numere, care ne vor reaminti din cunoștințele învățate anterior. Le spun că pe fiecare măsuță sunt diferite jocuri și împreună cu ei, fac o observare a materialelor.	Copiii ascultă explicațiile mele și denumesc materialele de la fiecare centru.	Conversația	Fișe de lucru Farfurii cu nisip Jetoane-fluturaşi Leggo	frontal	Observarea sistematică Se realizează tranziţia de la un centru la altul
3. Anunțarea temei și a obiectivelor		Anunț tema activității și prezint într-o manieră accesibilă activitatea ce se va desfășura în fiecare sector. Sarcinile oglindesc obiectivele operaționale urmărite.	Copiii ascultă explicațiile mele.	Explicația Conversația		Frontal	Observarea sistematică
4.Desfășurarea activității	**ŞI** **ŞI2** **NA1** **NA2**	Încurajez copiii să aleagă centrul la care vor să lucreze. Explic modalitatea de realizare a fiecărei activități. La **Ştiinţă** vor avea de realizat un labirint in care vor trebui să găsească ,,drumul fluturaşului la floare’’. La **Nisip și apă**, vor desena fluturașii in nisip cu ajutorul unui beţişor. La **Construcţii** vor construi locaşuri din piese Leggo, pentru fluturaşi.	Copiii denumesc materialele observate.	Conversația Conversația	Fișă de lucru farfurii de carton, nisip Cuburi leggo	Frontal Individual	Observarea sistematică Alegerea sectoarelor a fost diferenţiată

	C1 **C2**	În timp ce copiii își desfășoară activitățile liber-alese, le voi da explicațiile necesare și voi interveni acolo unde sunt întâmpinate dificultăți. Reamintesc copiilor regulile pe care trebuie să le respecte în cadrul acestor tipuri de activități: 1. Vorbim încet pentru a nu-i deranja pe ceilalți colegi. 2. Lucrăm ordonat. 3. Socializăm și ne consultăm cu ceilalți colegi de la centrul ales. 4. Fiecare sarcină trebuie finalizată. 5. Lucrăm în echipă și ne ajutăm reciproc. 6. Îmi solicită ajutorul dacă au nevoie. 7. Copiii numiți ajutoare vor prezenta celorlalți colegi care vin mai târziu, activitatea de la centre.	Copiii ascultă explicațiile mele și aleg centrul la care doresc să lucreze. Copiii lucrează la centre. Ajutoarele mele prezintă celorlalți colegi care au venit mai târziu, activitatea de la centre.	Explicația Demonstrația Exercițiul Conversația Conversația Explicația	Planșă-model	Pe grupe Frontal	Aprecieri verbale Observarea sistematică Indicaţiile date au fost respectate Orală Aprecieri verblae
5. Evaluarea performanţelor		Apreciez verbal modul de lucru și lucrările copiilor. În evaluarea activității iau în considerare următoarele criterii: -atenția -colaboarea cu ceilalți colegi din grupă -creativitatea și îndemânarea -organizarea sarcinilor de lucru	Copiii explică ce au realizat, cu cine s-au jucat dar și opiniile referitoare la lucrările colegilor de grupă.	Conversația		Frontal	Aprecieri verbale

		Încurajez copiii să admire lucrările celorlalți colegi și să își expună propriile păreri.					
6.Încheirea activității		După finalizarea activității, copiii vor strânge materialele și se vor pregăti de masă. Înainte de a merge la toaletă, copiii realizează tranziția prin versurile: *Suntem fluturaşi hazlii.*	Copiii fac ordine în sala de grupă și se pregătesc de masă**.**				

PROIECT DIDACTIC

Ceausu Ioana Ruxandra
Gradinita cu Program Prelungit " Raza de Soare", Targoviste

Unitatea de învățământ: Grădinița cu Program Prelungit „Rază de Soare”

Grupa: Mare „Greierașii veseli”

Profesor învățământ preșcolar: Ceaușu Ioana Ruxandra

Domeniul experiențial: Domeniul Estetic și Creativ

Denumirea activității: Educație muzicală

Tema anuală: Cine sunt/suntem?

Tema proiectului: Eu și lumea mea

Tema săptămânii:„Tot ce ma inconjoara”

Tema activității: „În grădina casei mele” (versuri: Georgeta Moraru) – predare
„Deschide urechea bine” – repetare (joc muzical)

Mijloc de realizare: Cântec

Tipul activității: Formare de priceperi și deprinderi

Scopul activității: Formarea deprinderii și priceperii de a interpreta vocal cântecul, sincronizat, în colectiv și grupuri mici sau individual, însușind textul și linia melodică

Dimensiuni ale dezvoltării: Activare și manifestare a potențialului creativ

Comportamente specifice:

3.3 – Demonstrează simț muzical ritmic, armonic prin cântec, joc cu text și cânt, dans etc.

Obiective operaționale:

O1 –Să interpreteze corect cântecul,în diverse forme de realizare (individual, în cor, grupuri mici: băieți și fete) ținând cont de linia melodicăa acestuia; obiectivul se consideră realizat dacă cel puțin 5 din 10 copii cântă corect melodia.

O2 – Să memoreze versurile cântecului, ajutându-se de imagini; obiectivul se consideră realizat dacă cel puțin 5 din 10 copii rețin versurile.

Strategii didactice:

- **Metode și procedee:** audiția muzicală, conversația, explicație, demonstrație, observarea dirijată, jocul muzical.
- **Mijloace de învățământ:** laptop, boxe, imagini, videoclipuri
- **Forme de organizare:** frontal, individual, pe grupe
- **Metode de evaluare:** aprecieri verbale, evaluare orală.

Locul de desfășurare: sala de grupă

Durată: 30 de minute

Bibliografie:

- Curriculum pentru educația timpurie (2019)
- https://www.youtube.com/watch?v=cmVDckC5Swk
- https://www.youtube.com/watch?v=VehG8VGJ-80

PROIECT DIDACTIC

Chețeg Alexandra – Raluca,
Școala Gimnazială ”Dosa Daniel” Valea Izvoarelor

CLASA A II-A **ARIA CURRICULARĂ:** Arte și tehnologii **DISCIPLINA:** Arte vizuale și abilități practice **UNITATEA TEMATICĂ:** ”Farmecul iernii” **SUBIECTUL LECȚIEI:** Colaj – animale domestice (tangram) **TIPUL LECȚIEI:** Formare de priceperi și deprinderi **SCOPUL:** Formarea și consolidarea deprinderilor de lipire, decupare și decorare a diferitelor materiale **COMPETENȚE SPECIFICE:** 2.3. Realizarea de produse utile și/sau estetice combinând materiale ușor de prelucrat și tehnici accesibile 2.4. Transformarea unui material prin tehnici variate 2.5. Explorarea de utilizări în contexte utile și/sau estetice a obiectelor/lucrărilor realizate prin efort propriu **OBIECTIVE OPERAȚIONALE:** Pe parcursul și la sfârșitul lecției, elevii vor fi capabili: O1: să recunoască figurile geometrice din pătratul Tangram; O2: să decupeze corect piesele Tangram; O3: să asambleze corect elementele componente respectând modelul; O4: să decoreze cât mai original lucrările confecționate. **STRATEGIA DIDACTICĂ:** **Metode și procedee:** explicația, conversația, demonstrația, exercițiul	**CLASA A IV-A** **ARIA CURRICULARĂ:** Limbă și comunicare **DISCIPLINA:** Limba și literatura română **UNITATEA TEMATICĂ:** ”Învățăm cum să învățăm” **SUBIECTUL LECȚIEI:** Legenda **TIPUL LECȚIEI:** Dobândire de noi cunoștințe **SCOPUL:** Formarea și dezvoltarea deprinderilor de receptare și analiză a unui text scris **COMPETENȚE SPECIFICE:** 3.1. Formularea de concluzii simple pe baza lecturii textelor informative sau literare 3.4. Evaluarea elementelor textuale care conduc la înțelegerea de profunzime în cadrul lecturii 3.6. Manifestarea interesului pentru lectura literară și de informare **OBIECTIVE OPERAȚIONALE:** Pe parcursul și la sfârșitul lecției, elevii vor fi capabili: O1: să citească corect și conștient textul; O2: să identifice în text aspecte din realitate și aspecte care nu sunt reale referitoare la apariția munților; O3: să formuleze întrebări și răspunsuri pe baza textului citit; O4: să redea definiția legendei. **STRATEGIA DIDACTICĂ:** **Metode și procedee:** conversația euristică, explicația, munca cu manualul, lectura, explozia stelară

Mijloace de învățământ: laptop, lucrare model, carton colorat, lipici, foarfece, creioane colorate, șablon tangram, puzzle cu animale domestice **Forme de organizare:** frontal, individual **RESURSE:** • **Umane: 7** elevi • **Temporale:** 45 minute • **Bibliografice:** • Programa școlară pentru disciplina Arte vizuale și abilități practice. Clasa pregătitoare, clasa I și clasa a II-a nr.3418/19.03.2013 • https://www.twinkl.ro/ **EVALUARE:** orală, frontală, observație sistematică	**Mijloace de învățământ:** manual, caiete, creioane colorate, puzzle cu munți **Forme de organizare:** frontal, individual **RESURSE:** • **Umane:** 5 elevi • **Temporale:** 45 minute • **Bibliografice:** • Programa școlară pentru disciplina Limba și literatura română. Clasele a III-a – a IV-a nr.5003/02.12.2014 • Mirela Mihăescu, Ștefan Pacearcă, Anița Duluman, Crenguța Alexe, Otilia Brebenel, Limba și literatura română, Editura Intuitext, București, 2021 **EVALUARE:** orală, frontală, observație sistematică

DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII

Etapele lecției	**Conținutul instructiv-educativ**	
	Clasa a II-a	**Clasa a IV-a**
1. Moment organizatoric	**<u>Activitate directă</u>** Voi asigura condițiile necesare pentru buna desfășurare a lecției, pregătirea materialului didactic, organizarea colectivului de elevi.	
2. Captarea atenției	Deoarece știu că vă plac foarte mult puzzle-urile, v-am pregătit o surpriză pe bănci. Vă rog să deschideți plicurile, să așezați corect piesele pentru a realiza puzzle-ul și pentru a descoperi despre ce vom discuta astăzi la ora de Arte vizuale și la Limba și literatura română(puzzle cu animale domestice și puzzle cu munți).	

3. Anunțarea temei și a obiectivelor	**Activitate directă** Astăzi, la Arte vizuale și abilități practice, vom învăța să realizăm animale domestice prin tehnica tangram.	**Activitate directă** Astăzi, la Limba și literatura română vom păși în tainele unui noi text, numit *Legenda munților* și vom descoperi ce este o legendă.
4. Dirijarea învățării	**Activitate directă** Le prezint elevilor pătratul Tangram și îi întreb ce figuri geometrice recunosc. Împart foile colorate și șabloanele. (șablon tangram) Prezint lucrarea model și explic etapele de lucru: - Decuparea pieselor tangram; - Asamblarea pieselor pentru a obține animale domestice; - Lipirea pieselor pe coala colorată; - Decorarea lucrărilor. **Activitate indirectă** Elevii vor realiza lucrarea.	**Activitate indirectă** Notez data și titlul lecției pe tablă, rog elevii să scrie în caiete și apoi să deschidă manualul la pagina 78 și să citească textul în gând. **Activitate directă** Adresez elevilor următoarele întrebări: *Aș dori să ne reamintim ce este un text informativ? *Cum ni se descrie formarea munților în ultima lecție, *Parcul Natural Bucegi*? Vă propun să descoperim împreună noul text.

	Activitate directă Verific modul de realizare al lucrărilor și ofer indicații dacă este cazul. **Activitate indirectă** Elevii continuă lucrarea.	Propun elevilor citirea selectivă și voi realiza citirea model pentru înțelegerea textului și de către elevii cu dificultăți. Dirijez învățarea prin următoarele întrebări: *Ce prezintă textul *Legenda Munților*? *Când se întâmplă faptele prezentate? *Care sunt aspectele reale? Dar cele imaginate? *Are autor textul citit? Cum am putea defini legenda? Notez pe tablă definiția legendei și rog elevii să noteze în caiete. ***Legenda este un text narativ despre apariția unor locuri, ființe, lucruri sau faptele unor eroi, în care elementele reale se îmbină cu cele imaginate***. Prezint elevei cu CES fișa de lucru. **Activitate indirectă** Elevii notează în caiete. **Activitate directă** Propun elevilor să alcătuim oral întrebări și răspunsuri pe baza textului citit, care să înceapă cu următoarele cuvinte: *Cine? *Ce?

		*Unde? *Cum? *De ce?
5. Asigurarea retenției și a transferului	**Activitate indirectă** Elevii finalizează lucrarea. **Activitate directă** Rog fiecare elev să își prezinte lucrarea, discutăm despre lucrări și stabilim care lucrări sunt cele mai reușite. **Activitate indirectă** Elevii adună materialele de pe bancă și își fac ordine pe masă.	**Activitate directă** Despre ce am discutat astăzi la ora de Limba și literatura română? Cum putem defini legenda? Propun elevilor să deseneze cei patru pești în caiete și să scrie numele acestora. **Activitate indirectă** Elevii realizează desenul. **Activitate directă** Verific caietele și notez tema pentru acasă pe tablă: exercițiul 1 de la pagina 78.
6. Încheierea activității	**Activitate directă** Apreciez activitatea elevilor de pe tot parcursul orei.	

EDUCAŢIE ŞCOLARĂ IERI…. EDUCAŢIE ŞCOLARĂ AZI

Prof. înv. primar LUPAȘ SIMONA-ANCA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GIARMATA

Motto:

La început a fost cuvântul … de aceea adevărata faţetă a umanităţii se bazează pe omul dialogal , omul care se află în relaţie cu ceilalţi, relaţie care întemeiază nu numai o esenţă colectivă ci şi realizarea individului ca atare. Etimologic, termenul provine de la latinescul comunis, care înseamnă a face ca un lucru să devină comun şi din latinescul cuminecare…’’Toată viaţa şi toată societatea laolaltă cu toată cultura, sunt o chestiune de comunicare, dar sunt totodată şi una de cuminecare(…) Comunicarea e de date, de semnale sau chiar de semnificaţii şi înţelesuri; cuminecarea e de subînţelesuri .’’(C.Noica- Alina Pamfil,2004)

„Învăţarea este acea modificare a dispoziţiei sau capacităţii care poate fi menţinută şi care nu poate fi atribuită procesului de creştere. Modificarea numită învăţare se manifestă ca o modificare a comportamentului de care era capabil individul înainte de a fi pus într-o situaţie de a învăţa oarecare cu comportamentul de care dă dovadă după acest tratament. Modificarea poate consta şi adesea constă efectiv pentru o mai mare capacitate pentru un anumit tip de performanţă. Ea poate consta şi în schimbarea unei dispoziţii din categoriile denumite atitudine sau interes sau valoare.” (R.M.Gagne-Elena Joiţa, 2003)

I .Avantajele învăţării centrate pe elev

Metodele interactive de grup sunt modalităţi moderne de stimulare a învăţarii şi dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experienţe, de cunoştinţe.

Interactivitatea presupune o învăţare prin comunicare, prin colaborare, produce o confruntare de idei, opinii şi argumente, creează situaţii de învăţare centrate pe disponibilitatea şi dorinţa de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă şi activă, pe influenţa reciprocă din interiorul microgrupurilor şi interacţiunea socială a membrilor unui grup.

Avantajele interacţiunii:

- în condiţiile îndeplinirii unor sarcini simple, activitatea de grup este stimulativă, generând un comportament contagios şi o străduinţe competitivă;
- în rezolvarea sarcinilor complexe, rezolvarea de probleme, obţinerea soluţiei corecte e facilitată de emiterea de ipoteze multiple şi variate; (D. Ausubel, 1981)
- stimulează efortul şi productivitatea individului;
- este importantă pentru autodescoperirea propriilor capacităţi şi limite, pentru autoevaluare; (D. Ausubel)
- există o dinamică intergrupală cu influenţe favorabile în planul personalităţii;
- subiecţii care lucrează în echipă sunt capabili să aplice şi să sintetizeze cunoştinţele în moduri variate şi complexe, învăţând în acelaş timp mai temeinic decât în cazul lucrului individual;
- dezvoltă capacităţile elevilor de a lucra împreună - componentă importantă pentru viaţă şi pentru activitatea lor profesională viitoare.(Johnson şi Johnson, 1983);
- dezvoltă inteligenţele multiple, capacităţi specifice inteligenţei lingvistice (ce implică sensibilitatea de a vorbi şi de a scrie;
- stimulează şi dezvoltă capacităţi cognitive complexe (gândirea divergentă, gândirea critică, gândirea laterală – capacitatea de a privi şi a cerceta lucrurile în alt mod, de a relaxa controlul gândirii);
- munca în grup permite împărţirea sarcinilor şi responsabilităţilor în părţi mult mai uşor de realizat;

•timpul de soluţionare a problemelor este de cele mai multe ori mai scurt în cazul lucrului în grup decât atunci când se încearcă găsirea rezolvărilor pe cont propriu;

•cu o dirijare adecvată, învăţarea prin cooperare dezvoltă şi diversifică priceperile, capacităţile şi deprinderile sociale ale elevilor;

•interrelaţiile dintre membrii grupului, emulaţia, sporeşte interesul pentru o temă sau o sarcină dată, motivând elevii pentru învăţare;

•lucrul în echipă oferă elevilor posibilitatea de a-şi împărtăşi părerile, experienţa, ideile, strategiile personale de lucru, informaţiile;

•se reduce la minim fenomenul blocajului emoţional al creativităţii;

•grupul dă un sentiment de încredere, de siguranţă, antrenare reciprocă a membrilor ce duce la dispariţia fricii de eşec şi curajul de a-şi asuma riscul;

•interacţiunea colectivă are ca efect şi “educarea stăpânirii de sine şi a unui comportament tolerant faţă de opiniile celorlalţi, înfrângerea subiectivismului şi acceptarea gândirii colective” (Crenguţa L. Oprea, 2000, p. 47)

Învăţământul modern preconizează o metodologie axată pe acţiune operatorie, deci pe promovarea metodelor interactive care să solicite mecanismele gândirii, ale inteligenţei, ale imaginaţiei şi creativităţii. “Activ” este elevul care “depune efort de reflecţie personală, interioară şi abstractă, care întreprinde o acţiune mintală de căutare, de cercetare şi redescoperire a adevărurilor, de elaborarea a noilor cunoştinţe. “Activismul exterior” vine deci să servească drept suport material “activismului interior”, psihic, mental, să devină un purtător al acestuia.” (Ioan Cerghit, 1997, p.73)

II.De la transmiterea mecanică la interacţiune

Vorbind despre necesitatea inovării în domeniul metodologiei didactice şi a căutării de noi variante pentru a spori eficienţa activităţii instructiv-educative din şcoală, prin directa implicare a elevului şi mobilizarea efortului său cognitiv, profesorul Ioan Cerghit afirmă: “Pedagogia modernă nu caută să impună nici un fel de reţetar rigid, dimpotrivă, consideră că fixitatea metodelor, conservatorismul educatorilor, rutina excesivă, indiferenţa etc. aduc mari prejudicii efortului actual de ridicare a învăţământului pe noi trepte; ea nu se opune în nici un fel iniţiativei şi originalităţii individuale sau colective de regândire şi reconsiderare în spirit creator a oricăror aspecte care privesc perfecţionarea şi modernizarea metodologiei învăţământului de toate gradele. În fond creaţia, în materie de metodologie, înseamnă o necontenită căutare, reînnoire şi îmbunătăţire a condiţiilor de muncă în instituţiile şcolare.” (1997, p. 44)

Metodele moderne presupun o serie de atribute cu multiple posibilităţi de finalizare în procesul didactic : estimarea interdisciplinarităţii, a integrării conţinuturilor, selectarea şi organizarea lor prin raportare la realităţile contemporane, dezvoltarea spiritului de echipă şi a activităţilor pe grupe ceea ce favorizează afirmarea de sine, spiritul de responsabilitate, limitarea egoismului, tact şi diplomaţie în exprimare, spirit de colaborare şi interrelaţionare ceea ce dezvoltă unul dintre pilonii obiectivelor vizate : dezvoltarea comunicării adaptată la situaţii concrete din viaţa cotidiană .

Există trei variante de proiectare didactică pe care formula actuală le propune :

♣modelul învăţării directe sau explicite , formulat de J.Giasson în 1991 ;

♣modelul „Ştiu – Doresc să ştiu – Am învăţat’’ , formulat de D.Ogle în 1986 ;

♣model ce înscrie învăţarea noilor conţinuturi în lanţul continuu al aprofundării unei probleme şi modelul „ Evocare – configurarea sensului – reflecţie’’ realizat de J.L.Meredith. şi K.S.Steele in 1997 care înscrie noile conţinuturi în sfera cunoştinţelor pe care elevii le deţin deja şi conferă un loc important reflecţiei asupra problemelor asimilate.

Modelele sunt compatibile , pot fi alternate sau combinate şi mai mult unele din secvenţe pot fi grefate pe tiparul tradiţional.. Strategiile pot rezulta din combinaţia tuturor metodelor, procedelor şi mijloacelor utilizate într-un mod propriu , adecvat unei individualităţi creator-artistice bazate pe tactul fiecărui cadru didactic.

III. Concluzii

Punerea în practică a modelului comunicaţional încearcă să creeze o zonă de confluenţă a ştiinţei de carte cu viaţa, un fel de spaţiu de simulare a stării de ponderabilitate pe care o presupune aşezarea în real. Metaforic , ideea este ilustrată în „Basmul feciorului de împărat, cel cu noroc la vânat’’ unde împărăteasa îşi dă copilul la carte şi , după aceea îl trimite în lume, spunându-i : „Cartea , câtă a fost, ai învăţat-o toată ... (acum ca să te faci om pe deplin ...trebuie să te duci lumea să o colinzi , ca să încerci şi să ispiteşti viaţa prin tine însuşi şi să afli multe care în carte nu se pot scrie’’. Cuvintele mamei transcriu viziunea tradiţională despre educaţie, o viziune ce desparte şcoala dascălilor de şcoala lumii , învaţarea din cărţi, de învăţarea din experienţă. Ceea ce şcoala modernă încearcă să facă prin intermediul utilizării metodelor şi procedeelor interactive este să unească cele două trepte alcătuind o viziune unitară unde a şti să fii şi a sti să devii se află mereu în echilibru. Astfel trebuie să coexiste viziunea tradiţională care e un fundament pentru cea modernă, una este substanţa, cealaltă este centrul motor şi nu excluzându-se reciproc ci doar coabitând pot să creeze un model funcţional şi comunicativ eficient şi stimulatoriu util în activităţile şcolare specifice tehnologiei instruirii.

Bibliografie:

1. Cerghit, Ioan (2006), „Metode de învăţământ’’, Iaşi, Editura Polirom.
2.Breben S., Gongea E., Ruiu G., Fulga M.(2002), „Metode interactive de grup’’, Editura Arves
3.Dulamă, Maria, Eliza(2002), „ Modele, strategii şi tehnici didactice activizante’’, Editura Clusium
4.Joiţa, Elena, Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară , Editura Arves, 2003
5.Lohisse, J , Comunicarea.De la transmiterea mecanică la interacţiune (trad.G.Scurtu Ilovan), Iasi, Polirom, 2001
6.Mattterlat,A şi M , Istoria teoriilor comunicării (trad. I. Pânzaru), Iaşi, Polirom, 2001
7.Pamfil, Alina, Limba şi literatura romămă în gimnaziu. Structuri didactice deschise, Editura Paralela 45, 2004

Proiect didactic

Prof. Marina Antoaneta
Grădinița ,,Dumbrava Minunată''-Fieni

Grupa: mare ,,Albinuțele vesele''

*Tema anuală de studiu:,,*Cine sunt/suntem?''

Tema activităţii: ,,Steagul nostru tricolor''

Forma de realizare: Activitate integrată

Tipul activităţii: mixtă

Componența activităţii: **Activităţi de dezvoltare personală**

- *Întâlnirea de dimineaţă*-Împărtășirea cu ceilalti- film *,,Noi suntem români''*- deprinderea de respecta însemnele țării

- *Tranzitii:* cântecul *,,Noi suntem români'', Imnul României*, poezia *,,Steagul tricolor''*

Jocuri şi activităţi didactice alese :

- *Artă* -*,,Steagulețe tricolore''* -pictură – lucrare colectivă

- *Alfabetizare* - *,,Steguleţe tricolore''*- semne grafice

- *Ştiinta*- *„Simbolurile ţării nostre''*- poster

- Jocul distactiv *,,Stegarul te roagă să...''* și jocul de mișcare *,,Primul la steguleţe''*

Activităţi pe domenii experienţiale:

-Domeniul ştiinţe (Activitate matematică – Joc logic *'' Tricolorul''*)

-Domeniul Om și Societate (Educație pentru societate-*„Legenda tricolorului''* -lectura educatoarei)

Scopul activităţii:

-Consolidarea și verificarea cunoștințelor despre piesele geometrice cunoscute, îmbogatirea cunoștințelor despre țară și formarea unor atitudini pozitive față de țară și popor.

Dimensiuni ale dezvoltării:

E.2. Cunoștințe și deprinderi elementare matematice pentru rezolvarea de probleme și cunoașterea mediului apropiat

B.2. Comportamente prosociale, de acceptare și de respectare a diversității

C.2. Finalizarea sarcinilor și a acțiunilor

Comportamente:

E.2.2.Demonstrează familiarizarea cu informații despre mărime, formă, greutate,înălțime, lungime, volum

E.2.3. Identifică și numește formele obiectelor din mediul înconjurător

B.2.1. Exprimă recunoașterea și respectarea asemănărilor și deosebirilor dintre oameni

C.2.1.Realizează sarcinile de lucru cu conscvență

Obiective: La sfârşitul activităţii, copiii vor fi capabili:

- să descrie figurile geometrice cunoscute, precizând asemănările și deosebirile dintre ele;

- să descrie steagul tricolor;

- să extragă mesajul educativ din textul prezentat;

- să aplice culoare în spațiul dat utilizând materialele puse la dispozitie și colaborând cu partenerii de lucru;

- să traseze semne grafice pe suportul dat;

- să realizeze un poster cu imaginile sortate în funcție de cerință

Metode şi procedee:

Jocul logic, explicaţia, exerciţiul, conversaţia, cubul, piramida, diagrama Venn, „Amestecă, îngheață, formează perechi’’, expunerea, ciorchinele, demonstrația, lectura educatoarei

Material didactic:

- trusa Logi, figuri geometrice, jetoane, file albe, reviste pentru decupat, foarfeci, lipici, carton colorat, creioane colorate, fișe pe care sunt desenate steaguri, tempera, apa, pensule, bureți-figuri geometrice, cuburi colorate, bol cu ecusoane, calculator, PPT, filmul, imagini cu steagul tricolor, stegulete, coli A3, carioci, puzzle

Bibliografie:

MECTS - „Curriculum pentru Educație Timpurie”, 2019;

Breben S. - „Metode interactive de grup”, Editura Arves, 2006.

Preda, V. coordonator, 2009, Metodica activităţilor instructiv-educative în grădiniţa de copii, Editura “Gheorghe-Cârţu Alexandru”, Craiova

Activitatea integrata din grădiniță-ghid, 2008

Suport pentru aplicarea Curriculumului pentru Educație Timpurie, 2019

Revista „Învățământul prescolar”,nr.3-4 / 2012, 3-4/2014, 1-2/ 2018.

SCENARIUL ACTIVITĂŢII

Activitatea debutează cu Întâlnirea de dimineaţă. Copiii stau pe covor, aşezaţi în semicerc. Are loc salutul: ”Buna dimineaţa, veseli românași!”. Toată grupa o salută pe doamna educatoare şi se salută între ei. Urmează prezenţa: un copil completează panoul prezenţei. Apoi, se va completa calendarul naturii, cu datele necesare (ziua, luna, anul, starea vremii etc.), rugăciunea și se intoneaza imnul de stat.

În continuare, educatoarea captează atenția copiilor prin prezentarea unui *film „Noi suntem români’’*, în care este prezentat steagul tricolor în mai multe ipostaze și copiii sunt anunţaţi că vor discuta despre însemnele țării și anume despre stegul tricolor, ocazie cu care vor arăta câte lucruri interesante știu ei despre țara lor.

Copiii vor extrage prin tehnica „Mâna oarbă” ecusoane cu steagul, stema, harta tarii si jetoane ROMANIA, apoi, se împart în patru grupe în funcţie de simbolul pe care îl au în piept.

Se desfașoară activitatea de Educație pentru societatea –lectura educatoarei **„Legenda tricolorului’’-prezentare PPT**. Activitatea se va desfășura conform metodicii specifice, respectând toate etapele acestui tip de activitate-citirea textului, prezentarea imaginilor, explicarea cuvintelor, extragerea mesajului educativ.

Planul de idei:

1. Dragomir pleacă în război
2. Cele trei fetițe îi dăruiesc tatălui căte o batista ca să-i arate dragostea lor: una galbenă, una albastră și una albă.
3. În timpul luptelor Dragomir este omorât.
4. Camarazii de lupta găsesc la pieptul soldatului Dragomir cele trei batiste: una galbenă, una albastră și cea albă devenise roșie de la sânge vărsat
5. Soldații unesc cele trei batiste, le atârnă într-un băț și pornesc la lupta cu gând să-l răzbune pe Dragomir
6. Românii câștigă bătălia, iar bățul cu cele trei batiste devine steagul tricolor, steagul românilor de pretutindeni, pentru a aminti de jertfa celor doborâți în razboaie pentru apărarea țării. Se poartă o scurtă discuție pe baza textului și se extrage mesajul educativ și se va intona cântecul „*Noi suntem romani’’*(tranziţie).

Copiii merg la centre pentru a se desfășoară jocurile şi activităţile didactice alese:

-La Artă -vor avea de realizat -„*Steagulete tricolore’’* –pictură-amprentare, utilizand figuri geometrice din bureti.

-La Alfabetizare-copiii vor trasa semne grafice pentru a decora steagul tricolor

-La Stiinta- copiii vor sorta imagini cu steagul tricolor și vor realiza un poster

După finalizarea sarcinilor în toate centrele, copiii recita poezia *„Steagul tricolor’’* (tranziție) și se deplasează prin sala de grupă pentru a ajunge la locul în care vor desfășura Activitatea matematică. Aici este pregătită Trusa Logi, cuburi, figuri geometrice, jetoane, coli, creioane, stegulete, pentru realizarea activităţii matematice – joc logic *”Tricolorul*”-puzzle din fig. geometrice

Copiii sunt împărțiți în 2 grupe. Fiecare grupă are de realizat un puzzle- *steag tricolor* din piese geometrice –jetoane pe care le vor primi în urma răspunsurilor corecte/ sarcinilor rezolvate. Câștigă echipa care a realizat prima steagul, pe care îl vor folosi pe 1Decembrie.

Sarcina didactică: copilul numit va raspunde corect la întrebare, va recunoaște, va denumi, va descrie, va compara figurile geometrice cunoscute –cerc, pătrat, triunghi, dreptunghi

Regulile jocului: Copilul numit de educatoare răspunde la întrebare, mânuind materialul necesar, răspunsurile corecte fiind aplaudate

Elemente de joc: surpriza, aşteptarea, aplauze, mânuirea materialului, stimulente .

Probele constau în:

1)expunerea de enunturi despre figuri geometrice,iar copiii se vor pronunţa dacă sunt adevărate / false sau vor descoperi despre ce figură geometrică este vorba.

2)utilizând metoda „Cubului “ se vor descrie, compara, analiza, asocia figurile geometrice cunoscute-cerc, triunghi, patrat, dreptunghi.

3)diagrama Venn—cele 2 grupe au sarcini diferite:

G1-în cercul roșu figurile geometrice roșii și-n cercul albastru toate cercurile; la intersecția diagramelor (cercurilor)-cercuri roșii.

G2-în cercul roșu figurile geometrice mici și-n cercul albastru toate figurile geometrice de culoare galbenă; la intersecția diagramelor-figurile geometrice mici galbene.

G3-în cercul roșu figurile geometrice albastre și-n cercul albastru triunghiurile; la intersecția diagramelor-triunghiurile albastre.

G4-în cercul roșu figurile geometrice mari și-n cercul albastru pătratele groase; la intersecția diagramelor-pătrate mari și groase.

4)Se prezinta o piramida în care copiii au ca sarcina să lipeasca jetoane figuri geometrice în ordinea dată:

a) figura geometrica rotunda(cerc).

b) doua figuri geometrice formate din 4 laturi (patrat, dreptunghi).

c) trei figuri geometrice formate din colturi si unghiuri(triunghi, patrat, dreptunghi)

Se explica regulile jocului si se realizeaza *jocul de proba* cu ajutorul unui copil si apoi se desfasoara jocul propriu zis. Educatoarea ajută, încurajează, oferă informații ajutatoare celor ce solicita.

Se desfasoara jocul distactiv *„Stegarul te roaga sa…*’’ si jocul de miscare *,,Primul la stegulete’’*

La sfârșitul activității copiii se grupează pentru a realiza Turul Galeriei. se fac aprecieri si recomandări generale, referitoare la activitățile desfășurate, munca depusă și la comportamentul copiilor.

PROIECT DIDACTIC

prof. înv. primar Drondoe Elena-Daniela
Școala Gimnazială „Mircea Sântimbreanu”, București

CLASA: Pregătitoare

DISCIPLINA: Matematică și explorarea mediului

UNITATEA TEMATICĂ: „Baba iarna intră-n sat’’

FORMA DE REALIZARE: Activitate integrată

SUBIECTUL LECŢIEI: „Numerația 0-10”

TIPUL LECŢIEI: Consolidarea cunoştinţelor

COMPETENȚE GENERALE:

1. Utilizarea numerelor in calcule elementare

COMPETENȚE SPECIFICE:

- ✓ Matematica si explorarea mediului

1.1 Recunoașterea si scrierea numerelor în concentrul 0-31

1.2 Compararea numerelor în concentrul 0-31

1.3 Ordonarea numerelor în concentrul 0-31, folosind poziționarea pe axa numerelor

- ✓ Comunicare în limba română

1.4 Exprimarea interesului pentru receptarea de mesaje orale, în contexte de comunicare cunoscute

- ✓ Arte vizuale si abilități practice

2.2. Manifestarea liberă a ideilor și trăirilor personale, apelând la forme simple de exprimare specifice artelor

- ✓ Muzica si mișcare

2.1. Manifestarea liberă, adecvată, pe muzică, apelând la diverse forme de exprimare

OBIECTIVE OPERATIONALE:

Pe parcursul și la sfârșitul lecției elevii vor fi capabili să:

O1: Să aranjeze în ordine crescătoare și apoi în ordine descrescătoare numerele de la 0 la 10, având un suport PowerPoint;

O2: Să identifice numerele care lipsesc de pe axă;

O3: Sa identifice vecinii numerelor 6, 3 si 9, având un suport PowerPoint;

O4: Să recunoască personajele de poveste prezentate în materialul suport;

O5: Să realizeze planșa „Poveste de iarnă”, respectând cerințele.

STRATEGII DIDACTICE

1.*METODE ŞI PROCEDEE*: instructajul verbal, conversaţia, observaţia, exerciţiul, explicaţia, jocul didactic.

2.*FORME DE ORGANIZARE*: frontală, pe grupe, individuală.

RESURSE MATERIALE : material PowerPoint, 28 de planșe, 28 de picuri școlare, calculator, videoproiector.

RESURSE TEMPORALE: 35 minute+10 minute activităţi recreative

FORME SI TEHNICI DE EVALUARE: observarea sistematică a comportamentului elevilor, aprecieri verbale, smiley faces.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ „Ghidul învăţătorului pentru clasa pregătitoare”, Editura Delta, 2013;
- ✓ “Programa școlară pentru clasa pregătitoare, Matematica si explorarea mediului”, București, 2013;
- ✓ Suport de curs: “Abilitatea curriculară a cadrelor didactice din învăţământul primar pentru clasa pregătitoare”, 2014;
- ✓ “Ghid practic pentru clasa pregătitoare” – Editura Ars Libri, 2014.

Momentele lecției	**Ob. Op.**	**Desfășurarea lecției**	**Strategii didactice**			**Evaluare**
			Metode si procedee	**Mijloace de învățământ**	**Forme de organizare**	
1.Moment organizatoric		Se va organiza spațiul și climatul educativ într-un mod optim desfășurării activității propuse. Se va pregăti materialul didactic necesar desfășurării lecției.	Instructajul verbal	Materiale necesare lecției	Frontală	Observarea sistematică
2.Captarea atenției 3’		Personaje de poveste foarte cunoscute îi invită pe elevi să se joace împreună.	Conversația	Suport PowerPoint	Frontală	Observarea sistematică
3. Anunțarea subiectului și a obiectivelor 2’		Se anunță titlul lecției „Numerația 0-10”, tot pe baza prezentării PowerPoint.	Conversația, Explicația	Suport PowerPoint	Frontală	Observarea sistematică
4. Reactualizarea cunoștințelor 5’	O 1	„Să numărăm, jucându-ne!”-puzzle matematic. Rezolvarea acestuia duce la apariția unui tablou din povestea „Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici”, de Frații Grimm, pe care se vor număra elemente aparținând a trei mulțimi. Răspunsurile corecte se răsplătesc prin aplauze.	Conversația, Explicația, Jocul didactic, Observația	Suport PowerPoint	frontală	Aprecieri verbale

Momentele lecției	**Ob. Op.**	**Desfășurarea lecției**	**Strategii didactice**			**Evaluare**
			Metode si procedee	**Mijloace de învățământ**	**Forme de organizare**	
5.Dirijarea consolidării 15’	O1 O2 O3 O4	Se rezolvă mai multe exerciții la tablă cu ajutorul unui suport PowerPoint. Aceste exerciții vizează: ordonare crescătoare și descrescătoare a numerelor de la 0 la 10, completarea numerelor care lipsesc de pe axă și aflarea vecinilor a trei numere date. Pe baza materialului suport, se poartă o discuție referitoare la personaje de poveste.	Conversația, Explicația, Exercițiul.	Prezentare PowerPoint, calculator, videoproiector	Individual In perechi Frontal	Aprecieri verbale
6.Obținerea performanței 8’	O5	Pe o planșă care a fost în prealabil pictată cu cerneală, se cere elevilor să creeze o „Poveste de iarnă”, precum cea a lui Mircea Sântimbreanu. Toate „poveștile” conțin: - 8 fulgi de nea - 1 casă - 1 om de zăpadă + elemente de originalitate	Conversația, Explicația, Exercițiul	28 de planșe 28 de picuri școlare	Individual	Aprecieri verbale
7.Activitate in completare 10’		Joc „Mima”-mimăm personaje de poveste (se oferă și un indiciu sonor)	Conversația Explicația		Individual Frontal Perechi	Observarea sistematică
8.Încheierea activității 2’		Se fac aprecieri asupra comportamentului elevilor și asupra modului de participare al acestora in cadrul lecției. Se acordă smiley faces.	Conversația Explicația	Smiley faces	Frontal Individual	Aprecieri verbale

PROIECT DE ACTIVITATE

Educatoare:Neagu Ramona Nicoleta
Gradinita P.P.,,Dumbrava Minunata"Fieni

Nivelul II : Grupa mare,,Istetii ”

Tema anuală de studiu:,,Cu ce si cum exprimam ceea ce simtim?``

Tema proiectului:,,Bucuriile iernii"

Subtema: ,,Obiceiuri strabune"

Tema activităţii: ”Surprizele lui Mos Nicolae”

Forma de realizare: Activitate integrată

Tipul activităţii: Predare

COMPONENȚA ACTIVITĂȚII :

1.ACTIVITĂȚI DE DEZVOLTARE PERSONALĂ

Întâlnirea de dimineață:,,Ce am primit de la Mos Nicolae?"

Tranziții:

- ,,Ghicitori hazlii"
- ,,O brad frumos!”- dans în jurul bradului

Rutine:

- “*Bradul, brăduțul, să-l împodobim drăguțul!”* - deprinderea de a contribui la crearea unui ambient în concordanță cu un anumit eveniment

2.JOCURI ŞI ACTIVITĂŢI LIBER ALESE

- ***Biblioteca : „***Citim imagini cu obiceiuri de iarna"
- ***Joc de rol*:** ,,De-a Mos Nicolae"
  - ***Constructii:*** ,,Casuta lui Mos Nicolae"

3. ACTIVITĂŢI PE DOMENII EXPERIENŢIALE:

✓ **DOMENIUL STIINTA (D.S)**

Categoria de activitate: Cunoasterea mediului

Tema activității: „Legenda lui Mos Nicolae"-lectura educatoarei

✓ **DOMENIUL ESTETIC SI CREATIV(D.E.C)**

Categoria de activitate : pictura

Tema activității : ,,Darul lui Mos Nicolae"

4.JOCURI ȘI ACTIVITĂȚI LIBER ALESE

- Concurs-,,Cine atinge primul nuielusa lui Mos Nicolae?``
- Joc linistitor-,,Plimba ghetuta lui Mos Nicolae!``
  - Joc de atentie -,,Spune ce s-a schimbat in sacul lui Mos Nicolae!``

Scopul activităţii:

- ✓ Imbogatirea cunostintelor despre traditii si obiceiuri prilejuite de sarbatoarea lui Mos Nicolae.
- ✓ Stimularea expresivitatii si creativitatii prin pictura .

DIMENSIUNI ALE DEZVOLTĂRII:

1,Relații, operații și deducții logice în mediul apropiat.

2. Activare și manifestare a potențialului creativ

COMPORTAMENTE VIZATE :

1.1. Identifică elementele caracterisice ale unor fenomene/relaţii din mediul apropiat

1.2. Compară experienţe, acţiuni, evenimente, fenomene/relaţii din mediul apropiat

1.3. Identifică posibile răspunsuri/soluţii la întrebări, situaţii - problemă și provocări din viaţa proprie și a grupului de colegi

.

2.1. Manifestă creativitate în activități diverse

2.2. Demonstrează creativitate prin activități artistico-plastice, muzicale și practice, în conversații și povestiri creative

OBIECTIVE OPERAȚIONALE :

La sfârşitul activităţii, copiii vor fi capabili:

- sa audieze cu atentie lectura educatoarei, concentrandu-se asupra continutului si actiunii personajelor.
- sa desprinda mesajul moral al lecturii .
- -sa identifice materialele folosite(acuarele , pensule , bloc de desen , pahar cu apă, şerveţel ,);
- -sa aplice culoarea adecvata pe suprafata data cu pensula;
- -sa aprecieze lucrările proprii si ale colegilor, pe baza criteriilor de evaluare stabilite.;
- să formuleze propoziții simple sau dezoltate pe baza imaginilor reprezentate pe jetoane ;
- -sa descrie corect rolul lui Mos Nicolae
- -sa asambleze din piesele puse la dispozitie o casuta.
- -sa manifeste spirit cooperant in realizarea sarcinilor primite.

STRATEGII DIDACTICE:

- **Metode şi procedee/tehnici**: explicaţia, exerciţiul, conversaţia, demonstratia , brainstorming, ,,Amesteca,ingheata ,formeaza perechi``,lectura educatoarei, metoda R. A. I. ”Raspunde – Arunca - Interogheaza ,Turul Galeriei.

- **Mijloace de învățământ :** imagini cu obiceiuri de iarna ,jetoane cu globulete de diferite culori , imagini specifice sarbatorilor de iarna,ecusoane reprezentând globulete si braduti, acuarele ,pensule,coli de desen ,costum de Mos Nicolae, cuburi de lemn ,ppt ,,Legenda lui Mos Nicolae``,retroproiector,laptop,costum spiridus,saculet cu jucarii, nuielusa lui Mos Nicolae, minge.

a) **Forme de organizare:** frontal, individual.

Modalități de evaluare: continuă- formativă prin observarea comportamentului copiilor, analiza produselor activității și corectarea răspunsurilor, aprecieri verbale, îndrumări individuale, acordarea de stimulente.

Durata: 1 h şi jumătate.

Bibliografie:

- *** Curriculum pentru educație timpurie 2019
- Activităţi integrate. Întrebări şi răspunsuri, Editura Casa Corpului Didactic Cluj-Napoca, 2009.
- Metodica activităților instructive - educative în învățământul preprimar, Editura Didactica Nova, Craiova, 2007.
- Mihaela Păiş Lăzărescu , Liliana Ezechil, laborator preşcolar Ghid metodologic Bucureşti 2002, www.didactic.ro

Fișă de lucru clasa a II- a

Prof.înv.primar Horga Diana
Școala Gimnazială
„Nicolae Horga Popovici ,’’
Seleuș- jud.Arad

Calculează prin adunare repetată și prin înmulțire:

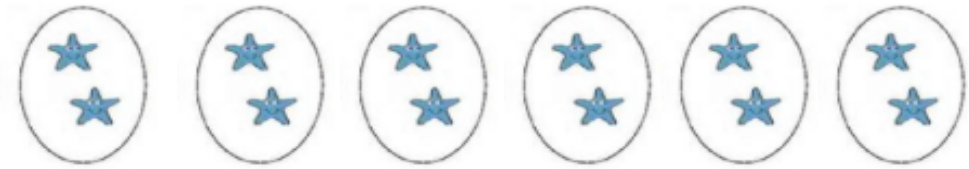
_____ _____

_____ _____

_____ _____

_____ _____

_____ _____

_____ _____

PROIECT DE LECȚIE

Apăscăriței Beatrice
Liceul Tehnologic „Alexandru Vlahuță” Șendriceni

NIVELUL: II, Grupa mare

TEMA ANUALĂ DE ÎNVĂȚARE: „Cu ce și cum exprimăm ceea ce simțim?”

TEMA SĂPTĂMÂNII: „Așteptându-l pe Moș Nicolae”

TEMA ACTIVITĂȚII: „Vine Moșul Nicolae”

FORME DE ORGANIZARE: frontal, individual, pe grupe

Întâlnirea de dimineață –„Sunt cuminte și îl aștept pe Moș Nicolae”

Activități liber alese (A.L.A. 1) –„În așteptarea lui Moș Nicolae”

- Centrul **Construcții**: „Căsuța Moșului Nicolae”
- Centrul **Joc de rol**: „Prăjituri pentru Moș Nicolae”
- Centrul **Joc de masă**: „Cutiuțe pentru prăjiturele”

Activități pe domenii experențiale (A.D.E.)

- **DLC:** „Legenda Moșului Nicolae” – povestea educatoarei
- **DEC:** „Moșul Nicolae” – activitate plastică

Activități liber alese (A.L.A. 2): ”Drumul Moșului Nicolae” – joc de mișcare

Tranziții: - „Moșule, dragule, ce ne-aduci tu, bunule?”
- „Ghetuțele”
- „Fulgi de nea”

Rutine:

- *„Locul unde am lucrat, e curat și aranjat!”*- deprinderea de a face curățenie la locul de muncă
- *„Sunt un copil îngrijit!”* – exersarea unor deprinderi de igienă

SCPUL ACTIVITĂȚII:

Dezvoltarea creativității/ expresivității verbale, a fluenței și originalității în vorbire și gândire prin redarea unor conținuturi reprezentative din cadrul acestora.

Activități de dezvoltare personală (A.D.P.)

Tema: „Sunt cuminte și îl aștept pe Moș Nicolae”

Obiective operaționale:

- ✓ să salute colegii de la grupă;
- ✓ să redea aprecieri legate de vreme și timp, din ziua respectivă;
- ✓ să utilizeze formule de salut adecvate momentelor zilei sau în diferite împrejurări;

- ✓ să observe cu atenție vremea de afară, oferind verbal câteva caracteristici ale acesteia, marcându-le prin simbolul adecvat;
- ✓ să schimbe impresii, opinii, păreri.

STRATEGII DIDACTICE:

Metode și procedee: conversația, explicația, piramida.

Resurse materiale: calendarul naturii, jetoane cu fețe ce indică diferite stări, catalogul grupei (fotografii ale copiilor).

Activități liber alese (A.L.A. 1): **Tema: „În așteptarea lui Moș Nicolae”**

Obiective operaționale:

Centrul **Construcții**: **„Căsuța Moșului Nicolae”**

- să construiască o căsuță folosind cuburile lego;
- să se înțeleagă cu colegii la împărțirea pieselor.

Centrul **Joc de rol**: **„Prăjituri pentru Moș Nicolae”**

- să pregătească dulciuri respectând etapele pregătirii acestora;
- să respecte normele de igienă personală și colectivă;
- să recunoască ingredientele folosite;
- să lucreze cu interes la pregătirea prăjiturelelor *Rafaelo.*

Centrul **Joc de masă**: **„Cutiuțe pentru prăjiturele”**

- să realizeze cutiuțele;
- să respecte pașii pentru realizarea acestora.

STRATEGII DIDACTICE:

Metode și procedee: conversația, explicația, exercițiul, observația

Resurse materiale:

- centrul **construcții**: lego
- centrul **joc de rol**: masă, lapte praf, zahăr pudră, nucă de cocos, unt, șorțulețe
- centrul **joc de masă**: foi imprimate, foarfece, lipici, culori

Activități pe domenii experențiale (A.D.E.)

Obiective operaționale:

DLC: „Legenda Moșului Nicolae” – povestea educatoarei

O1 – să aleagă jetonul potrivit poveștii;

O2 – să cearnă făina;

O3 – să fie atenți la firul narațiunii.

DEC: „Moșul Nicolae” – activitate plastică

O1 – să picteze figurinele corespunzător;

O2 – să folosească corect instrumentele de lucru.

STRATEGII DIDACTICE:

Metode și procedee: povestirea cu ajutorul făinii, conversația, demonstrația, explicația, exercițiul

Elemente de joc: surpriza, aplauze.

Resurse materiale: Moș Nicolae, săculeț, jetoane, buline, lipici gumat, ghetuță, forme din foi colorate, perforator cu diferite forme, mesajul pentru copii, vată de zahăr, figurine din ipsos, apă, acuarele, pensoane.

Forme de organizare: frontal, individual

Durata: o zi

Bibliografie:

- *Programa activităților instructiv-educative în grădinița de copii*, ed. a II-a revizuită și adăugită, M.E.C., Editura V&I INTEGRAL, București 2005;
- *Ghid pentru învățământul preșcolar*, Camelia Munteanu, Eusebiu Niculai Munteanu, Editura Polirom, București, 2009;
- *Curriculum pentru educația timpurie a copiilor de la naștere la vârsta de 6 ani*,M.E.C.T. 2019;
- *Elemente de Pedagogie Preșcolară aplicată,* Ed. Universității din Oradea, 2006;
- *Totul…pentru copil* – ghid pentru educatoare și director, Coord. Rodica Gavora, Ed. Diana, Pitești 2008.

Scenariul lecției

Copiii vor intra în sala de grupă și vor descoperi materialele puse la dispoziție la centrele de intere.

Se vor prezenta sectoarele la care urmează să-și desfășoare activitatea, prezentându-li-se sarcinile pe care le vor avea de realizat și intuindu-se materialele pregătite la fiecare centru. Repartizarea pe sectoare se va realiza ghidat: fiecare centru va avea câte o culoare; copiii vor alege un bilețel, iar în funcție de culoarea acestuia va merge la centrul corespunzător.

Ei vor avea următoarele sarcini de îndeplinit: la centrul ***Construcții*** preșcolarii vor construi o căsuță, la centrul ***Joc de rol*** vor face bomboane Rafaelo, iar la centrul ***Joc de masă*** vor realiza cutiuțe pentru prăjituri. Prin rotație copiii vor lucre la toate centrele.

După finalizarea sarcinilor de lucru se va face curățenie la locul de muncă „*Locul unde am lucrat e curat și aranjat”*(Rutină).

Se continuă apoi programul zilei cu ***Întâlnirea de dimineață (ADP),*** unde copiii se vor așeza în semicerc pe scăunele pentru a se vedea unul pe celălalt. Întâlnirea va începe cu salutul.

Salutul: *„Dimineața a sosit*

La grădiniță am venit
În semicerc ne adunăm
Cu toții ne salutăm:
Bună dimineața, dragi copii!
Mă bucur că sunteți aici
A început o nouă zi
Bună dimineața, copii!”

Ei răspund la salut, apoi se salută între ei, astfel încât salutul se propagă în cerc, de la stânga la dreapta. Fiecare copil salutat, salută, la rândul lui pe celălalt.

În etapa următoare, se va face **prezența**, lipindu-și fiecare fotografia pe ghetuță, după care se va face schimbul de impresii, apoi se prezintă starea de spirit.

Folosind metoda *piramidei*, preșcolarii vor răspunde la câteva întrebări: *„În ce anotimp ne aflăm?”, „În ce data, zi a săptămânii suntem?”, „Dar luna și anul?”, „Care sunt caracteristicile anotimpului iarna?”, „Ce ne aduce iarna?”.*

Se va completa **calendarul naturii** cu simbolurile corespunzătoare.

Ca să fim bine pregătiți pentru activitate vom face câteva ***exerciții de înviorare*** pe cântecul „*Lecția de înviorare”.*

Li se spune copiilor o ghicitoare:

„Fuguța, fuguța
Lustruim frumos ghetuța
Și-o punem la intrare,
S-o umple …….(Moș Nicolae)”

În momentul în care copiii spun *„Moș Nicolae”* se aude cum bate cineva la ușă.

Educatoarea deschide și….intră Moșul Nicolae….cu un mesaj pentru copii.

Dragii moșului,

Pentru că am auzit că sunteți copii cuminți și că așteptați să trec pe la casele voastre pentru a vă pune cadouri în ghetuțe, m-am gândit să trec pe la grădiniță pentru a mă convinge. Pentru a ne cunoaște mai bine o rog pe doamna educatoare să vă spună povestea mea apoi, să mă pictați. Ce spuneți? Vreți?

Tranziție: „Moșule, dragule, ce ne-aduci tu, bunule?”

Educatoarea prezintă „Legenda Moșului Nicola” cu ajutorul făinii de grâu. (**DLC – povestea educatoarei)**.

Pentru a implica și copiii, în timp ce educatoarea povestește, preșcolarii vor pune jetoanele potrivite frazei, vor cerne făina, iar educatoarea ajută la ridicarea acestora pentru a ieși conturul corect.

Copiii sunt apreciați pentru implicarea lor și sunt invitați să formeze rândul piticilor isteți:

„Rândul piticilor isteți să-l formăm
Și spre baie ne-ndreptăm.” ***(Rutine)***

Tranziție: „Fulgi de nea”

DEC: „Moșul Nicolae” – activitate plastică

Fiecare copil va picta figurinele de ipsos.

Tranziție: „Ghetuțele”

A.L.A. 2: ”Drumul Moșului Nicolae” – joc de mișcare

În cadrul activităților liber alese 2 ne vom imagina cum Moșul Nicolae parcurge un drum până la căsuța fiecăruia. Însă, acesta întâmpină și obstacole în calea sa: cele trei probe sportive pe care preșcolarii le vor avea de parcurs.

Activitatea se sfârșește într-o atmosferă plăcută, copiii sunt recompensați cu barba Moșului (vată de zahăr) și apreciați de către educatoare.

TEST SUMATIV -CLASA A X-A- NR.1

VOINEA RALUCA RODICA

În imaginile de mai jos sunt prezentate două moduri de utilizare a resurselor naturale pentru obținerea energiei electice.

1

2

Precizați:

a. tipul de centrală electrică pentru fiecare imagine marcată cu 1 si 2;

b. numele a două state europene care obțin energie electrică utilizând dominant tipul de centrală marcat cu 1;

c. numele unui stat din emisfera nordică ce valorifică resursa prezentată în imaginea **2**;

d. două avantaje și două dezavantaje pentru producerea energiei electrice cu ajutorul tipului de centrală din imaginea **2**;

e trei factori care condiționează construcția tipului de centrală marcat cu litera **1**;

f. numele a două fluvii africane cu potențial hidroenergetic ridicat.

II. Se dă următorul text:

„ …este o pădure umedă de foioase care acoperă cea mai mare parte a bazinului fluviului care îi dă numele, având o suprafață de 5,5 milioane de kilometri pătrați. Aceasta constituie peste jumătate de păduri tropicale rămase pe Pământ și reprezintă cel mai bogat ecosistem al lumii , cu aproape 390 de miliarde arbori divizați în 16.000 de specii, cu multe specii încă nedescoperite și endemice. În anul 2008 Pădurea … a fost canditată pentru cele „7 Noi Minuni ale Naturii”.„

Precizați:

a. Numele pădurii caracterizate în text
b. Două resurse naturale ce pot fi exploatate din aceasta regiune biogeografică si modul lor de valorificare.

18 răspunsuri x 0,5 puncte= 90 puncte + 10 puncte din oficiu= 100 de puncte

TEST SUMATIV -CLASA A X-A- NR.2

I. În imaginile de mai jos sunt prezentate două moduri de utilizare a resurselor hidrosferei pentru obținerea energiei electice.

1 **2**

Precizați:

a. tipul de centrală electrică pentru fiecare imagine marcată cu 1 si 2;

b. numele a două state care încearcă să obțină energie electrică utilizând tipul de centrală marcat cu 2;

c. numele statului în care a fost construită prima centrală electrică de tipul celei marcate în imaginea **1**;

d. două avantaje și două dezavantaje pentru producerea energiei electrice cu ajutorul tipului de centrală din imaginea **2**;

e. doi factori care condiționează construcția tipului de centrală marcat cu 1;

f . numele a trei fluvii europene cu potențial hidroenergetic ridicat

II. Se dă următorul text:

„Această pădure nesfârșită se întinde pe mii de kilometri fără pauză (aproximativ 7.000 km de la est la vest), prin munți, câmpii și mlaștini. Întreaga regiune este practic nelocuită, deși în limitele sudice ale pădurii există orașe mari și importante precum Ekaterinburg**,** unde locuiesc aproximativ 300.000 de oameni. Datorită latitudinii, climatul acestei zone este în principal rece…„

Precizați:

c. Numele pădurii caracterizate în text

d. Două resurse naturale ce pot fi exploatate din aceasta regiune biogeografica si modul lor de valorificare.

18 răspunsuri x 0,5 puncte= 90 puncte + 10 puncte din oficiu= 100 de puncte

Fișe de lucru-recapitulări sumative
Disciplina-Informatică
Clasa a IX-a -sem.I

Prof.Voinea George Florin

Model 1

1. Fie x un numar natural care are 4 cifre. Scrieti o expresie care sa aiba valoare de adevar, daca si numai daca x este palindrom. Un numar este palindrom daca este egal cu simetricul sau. (1221, 4334,5555…) 1p

2. Se consideră algoritmul alăturat, descris în pseudocod.

S-a notat cu `x%y` restul împărțirii numărului întreg `x` la numărul întreg nenul `y`.

Scrieți ce se va afișa dacă se citesc, în această ordine, numerele: `17 22 13 101 2 7 5 0`.

```
citeşte x (număr natural nenul)
cât timp x>0 execută
  citeşte y (număr natural)
  dacă x>y atunci
    scrie x%10
  altfel
    scrie y%10
  x←y
```

2p

3. Scrieti in pseudocod sintaxa structurii repetitive cu test final 1p
4. Evaluati urmatoarea expresie: E←5%2*2>=2 sau 123%100<10 si [2/5]=1 2p
5. Evaluati urmatoarea expresie: : E←1+8/2*4+3 1p

Model 2

1. Fie x un numar natural care are 4 cifre. Scrieti o expresie care sa aiba valoare de adevar, daca si numai daca x este palindrom. Un numar este palindrom daca este egal cu simetricul sau. (1221, 4334,5555…) 1p

2. Se consideră algoritmul alăturat, descris în pseudocod.

S-a notat cu `x%y` restul împărțirii numărului întreg `x` la numărul întreg nenul `y`.

Scrieți ce se va afișa dacă se citesc, în această ordine, numerele: `17 22 13 101 2 7 5 0`.

```
citeşte x (număr natural nenul)
cât timp x>0 execută
  citeşte y (număr natural)
  dacă x>y atunci
    scrie x%10
  altfel
    scrie y%10
  x←y
```

2p

3. Scrieti in pseudocod sintaxa structurii repetitive cu test final 1p
4. Evaluati urmatoarea expresie: E←5%2*2>=2 sau 123%100<10 si [2/5]=1 2p
5. Evaluati urmatoarea expresie: : E←1+8/2*4+3 1p

Model 3

1. Fie x un numar natural care are 4 cifre. Scrieti o expresie care sa aiba valoare de adevar, daca si numai daca x este palindrom. Un numar este palindrom daca este egal cu simetricul sau. (1221, 4334,5555…) 1p

2. Se consideră algoritmul alăturat, descris în pseudocod.

S-a notat cu `x%y` restul împărțirii numărului întreg `x` la numărul întreg nenul `y`.

Scrieți ce se va afișa dacă se citesc, în această ordine, numerele: `17 22 13 101 2 7 5 0`.

```
citeşte x (număr natural nenul)
┌cât timp x>0 execută
│ citeşte y (număr natural)
│┌dacă x>y atunci
│└  scrie x%10
│altfel
└  scrie y%10
 x←y
```

2p

3. Scrieti in pseudocod sintaxa structurii repetitive cu test final 1p

4. Evaluati urmatoarea expresie: E←5%2*2>=2 sau 123%100<10 si [2/5]=1 2p

5. Evaluati urmatoarea expresie: : E←1+8/2*4+3 1p

Model 4

1. Fie x un numar natural care are 3 cifre. Scrieti o expresie care sa aiba valoare de adevar, daca si numai daca cifrele numarului x sunt consecutive. (123, 789, 987…) 1p

2. Se consideră algoritmul alăturat, descris în pseudocod.

S-a notat cu `x%y` restul împărțirii numărului natural `x` la numărul natural nenul `y`.

Scrieți valoarea afișată în urma executării algoritmului dacă se citesc, în ordine, valorile: `5, 14, 6, 15, 16, 90`.

```
citeşte x
   (număr natural nenul)
nr ←0
┌pentru i←1,x execută
│ citeşte n (număr întreg)
│┌dacă n%x=0 atunci
│└ nr←nr+1
└
scrie nr
```

2p

3. Scrieti in pseudocod sintaxa structurii repetitive cu contor 1p

4. Evaluati urmatoarea expresie: E←[8/3]*2>=4 sau 123%10<3 si 5%2=0 2p

5. Evaluati urmatoarea expresie: : E←6+6/2*3-1 1p

Model 5

1. Fie x un numar natural care are 3 cifre. Scrieti o expresie care sa aiba valoare de adevar, daca si numai daca cifrele numarului x sunt consecutive. (123, 789, 987…) 1p

2. Se consideră algoritmul alăturat, descris în pseudocod.

S-a notat cu `x%y` restul împărțirii numărului natural `x` la numărul natural nenul `y`.

Scrieți valoarea afișată în urma executării algoritmului dacă se citesc, în ordine, valorile: `5, 14, 6, 15, 16, 90`.

```
citeşte x
   (număr natural nenul)
nr ←0
┌pentru i←1,x execută
│ citeşte n (număr întreg)
│┌dacă n%x=0 atunci
│└ nr←nr+1
└
scrie nr
```

2p

3. Scrieti in pseudocod sintaxa structurii repetitive cu contor 1p

4. Evaluati urmatoarea expresie: E←[8/3]*2>=4 sau 123%10<3 si 5%2=0 2p

5. Evaluati urmatoarea expresie: : E←6+6/2*3-1 1p

PROIECT DE LECŢIE COOPERANTĂ

Prof. Înv.preşcolar Cornea Ildiko-Eva
G.P.P. Floare de colţ Beiuş

Grupa: mare

Domeniul experienţial: DOS

Tema activităţii: „Gradinița mea”-decupare, asamblare, lipire

Obiective operaţionale:

- să sorteze cartonaşele cu formele geometrice asemănătoare cu cea de pe ecuson.
- să decupeze pe contur figurile geometrice;
-să utilizeze corect tehnicile de lucru (decupare, asamblare, lipire)
- să hotărască în grup ,care este numele potrivit grădiniţei;
- să discute între ei, in echipă pe un ton adecvat pe tot parcursul activității.
- sa manifeste spirit cooperant in activitatea de grup;

Indicatori observaţionali:

-participarea egală în rezolvarea sarcinilor de muncă în grup;
-respectarea opiniei fiecărui membru al grupului.

Mărimea grupului: grupuri formate din 3-4 copii

Metoda de alcătuire a grupelor: grupuri formale, eterogene din punct de vedere al performanțelor copiilor

Regula zilei: Vorbim pe un ton potrivit muncii in echipă!

Material didactic folosit: ecusoane cu forme geometrice, planşă suport, cartonaşe cu forme geometrice, foarfece, lipici;

Metode şi procedee: explicaţia, conversaţia, exerciţiul, munca în grupuri cooperante.

Desfășurarea activității

1.Moment organizatoric: Se asigură condiţiile necesare pentru buna desfăşurare a activităţii, aerisirea sălii de grupă, pregătirea materialelor necesare .

2. Captarea atenţiei: se va face prin recitarea unei poezii cunoscte de copii *Grădiniţa de copii*.

3. Anunțarea temei și a obiectivelor:

Educatoarea discută cu copiii despre grădiniţă : este o clădire mare, foarte frumoasă, a cărei constructie este asociata cu asamblarea mai multor forme geometrice cunoscute de copii.

Educatoarea îi anunţă pe copii, că astăzi vor construi „Gradiniţa noastră”, cu ajutorul formelor geometrice cunoscute . Fiecare copil primeşt un ecuson cu o formă geomerică (triunghi, pătrat, cerc, dreptunghi). La o măsuță sunt 4 copii cu ecusoane diferite.

Voi prezenta obiectivele urmărite pe tot parcursul lecţiei: să lucreze împreună, să respecte opinia fiecărui coleg din grup şi să ajute unii pe alţii.

Sarcina cooperantă: Fiecare membru să aleagă şi să decupeze figurile geometrice asemănătoare cu cea de pe ecuson, cu ajutorul cărora să realizaţi ămpreună o grădiniţă.

Procedură	Sarcina de lucru
Fiecare copil selectează figurile geometrice asemănătoare cu cea de pe ecuson	Fiecare copil selectează figurile geometrice asemănătoare cu cea de pe ecuson şi le decupează. Împreună decideţi, cum doriţi să aşezaţi formele geometrice pentru a realiza o grădiniţă cât mai frumoasă. După ce l-aţi asamblat, veţi lipi pe planşa suport. Hotărâţi împreună, ce nume ar putea avea această grădiniţă.

Un copil,din fiecare grupă la alegere, va prezenta grădiniţa pe care au realizat-o în echipă, va denumi formele geometrice utilizate şi va spune, ce nume au ales pentru grădiniţă.

Criteriu de evaluare: fiecare membru al grupului va participa la realizarea sarcinii conform rolurilor, denumirea corespunzătoare a formelor geometrice, aşezarea lor la locul potrivit.

Tipuri de interdependenţă: interdependenţa pozitivă a obiectivelor, interdependenţa resurselor, interdependenţa sarcinilor, interdependența de tip imaginativ, interdependența pozitivă a recompenselor.

Responsabilitatea individuală: Un copil,din fiecare grupă la alegere, va prezenta grădiniţa pe care au realizat-o în echipă, va denumi formele geometrice utilizate şi va spune, ce nume au ales pentru grădiniţă.

5.Evaluare/ aprecieri:

Dacă reușesc să finalizeze împreună corect această sarcină, toți membrii echipei vor primi o recompensă.

Evaluare individuală: se face pe parcursul desfășurării activității, prin observarea directă a modului în care execută sarcinile și oferă sprijin celorlalti

La nivel de grup: se fac aprecieri asupra modului in care au colaborat la nivel de grup, asupra modului in care au respectat regula zilei si cum au finalizat sarcinile.

Se oferă recompense : stelute autoadezive pe panoul echipelor

TEST DE EVALUARE

Prof.GHEJU SIMONA CRISTINA
Școala Gimnazială Anișoara Odeanu, Lugoj

DISCIPLINA: CHIMIE -OPTIONAL

Tema: DIN ISTORIA DESCOPERIRI ŞI STUDIULUI METALELOR DIN PRIMELE TREI GRUPE PRINCIPALE

1. Încercuiţi răspunsurile corecte: **1 p**

A. Descoperitorul sodiului este:

a) H. Davy c) H.C.Oersted

b) M. Perey d) Lavoisier

B. Identificaţi seria care conţine doar metale descoperite în Germania:

a) Li, Rb, Cs, Be. c) Rb, Cs, Be, In.

b) K, Cs, Ba, Ge. d) Na, Ge, In, Be.

2. Completaţi spaţiile libere astfel încât următoarele afirmaţii să fie adevărate: **1,5 p**

a) Aluminiul a fost descoperit în anul……de către……..

b) Cuvântul *metal* a fost folosit pentru prima dată de……cu semnificaţia de…….

c) Cele mai multe metale din primele trei grupe principale au fost descoperite în……

d) Descoperitorul calciului este……..

3. Precizaţi care metale din primele 3 grupe principale au fost descoperite în Anglia? **1,25 p**

4. Analizaţi afirmaţiile de mai jos şi încercuiţi litera **A** dacă afirmaţia este corectă sau litera **F** dacă afirmaţia este falsă: **1 p**

a) Sodiul a fost descoperit în anul 1800. A/ F

b) Ultimul metal din prima grupă principală a fost descoperit în anul 1937. A/ F

c) Denumirea bariului provine din grecescul „barios”-greu. A/ F

d) Cesiul a fost descoperit în anul 1760. A/ F

5. Metalul alcalin cu numărul atomic 11, a fost descoperit în anul 1807, de către H.Davy.

Se cere: **2,25p**

a) Identificati elementul, pe baza configurației electronice.

b) Câți atomi se găsesc în 138g element? (A_{Na}=23)

Notă: se acordă din oficiu **3p**

BAREM DE CORECTARE ŞI NOTARE

1……1p

A. a…… 0,50 p

B. c…… 0,50 p

2…….....…..1,5p

a) 1825, H.C.Oersted……..…….. (2×0,25p) 0,50 p

b) Herodot, mină…….. (2×0,25p) 0,50 p

c) Anglia…… 0,25 p

d) H. Davy……...……..… 0,25 p

3……..……1,25p

Na, K, Mg, Ca, Tl…….(5×0,25p) 1,25 p

4……1p

a) F…….... 0,25 p

b) A……... 0,25 p

c) A……..…….....… 0,25 p

d) F……..... 0,25p

5……..2,25p

a) pozitia SP, Na.....…….. 0,75 p

b) 36,132 *10 ^{23}atomi……..... 1,50 p

oficiu..... ..**3p**

PROIECT DIDACTIC

Profesor învățământ primar: Bogdan Mariana
Școala Gimnazială „Aurel Vlaicu”, Arad

Data: 13.05.2022

Clasa: a III-a B

Unitatea tematică: ***„La ce mă gândesc? Ce simt? Cum mă comport?”***

Subtema: ***„Afisul Scrierea corectă a cuvintelor nu-l, nu-i”***

Ariile curriculare: Limba și comunicare

Disciplinele : Limba și literatura română

Competențe specifice:

1.1. Extragerea unor informații de detaliu dintr-un text informativ sau literar accesibil

1.4. Manifestarea curiozității față de diverse tipuri de mesaje în contexte familiare

1.5. Manifestarea unei atitudini deschise față de comunicare în condițiile neînțelegerii mesajului audiat

3.4. Evaluarea conținutului unui text pentru a evidenția cuvinte-cheie și alte aspecte importante ale acestuia

4.1. Aplicarea regulilor de despărțire în silabe la capăt de rând, de ortografie și de punctuație în redactarea de text

4.5. Manifestarea disponibilității pentru transmiterea în scris a unor idei

Obiective operaţionale:

O.1. Să completeze rebusul pe baza cunoștințelor legate de părțile de vorbire;

O.2. Să identifice conținutul/structura unui afiș;

O.3. Să surprindă elementele componente ale unui afiș (imagine, organizatori) în urma observării directe a acestuia;

O.4. Să valorifice informaţiile esenţiale din textul unui afiș;

O.5. Să formuleze propoziții cu ortogramele date;

O.6. Să aplice regulile de scriere corectă a cuvintelor **nul/nu-l/nu-i;**

O.7. Să realizeze un afiș pe o temă dată;

O.8. Să manifeste interes pentru redactarea corectă şi îngrijită a unui afiș.

Bibliografie:

1. Programa şcolară pentru disciplina LIMBA SI LITERATURA ROMÂNĂ , clasa a III a şi clasa a IV-a, Aprobată prin ordin al ministrului nr 5003/02.12.2014.
2. *Limba și literatura română*, manual pentru clasa a III- a, Cleopatra Mihăilescu, Tudora Pițilă, Editura Art Klett, București

Demers didactic

Obiective operaţionale	Activităţi de învăţare	Detalieri de conţinut	Strategii didactice	Evaluare
		Se vor asigura condiţiile necesare unei desfăşurări optime a lecţiei și se expun	1.METODE ŞI PROCEDEE:	

O.1. Să completeze rebusul pe baza cunoștințelor legate de părțile de vorbire	-exerciţii de rezolvare a unui rebus, respectând indicaţiile oferite.	materialele necesare pentru lecţiei. Vor rezolva un rebus (Anexa 1), a carui cheie va dezvalui titlul lectiei Vor rezolva un rebus (Anexa 1), a carui cheie va dezvalui titlul lectiei Vor rezolva un rebus (Anexa 1), a carui cheie va dezvalui titlul lectiei	conversația, explicația, exerciţiul 2.MIJLOACE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: rebus, instrumente de scris, planșă, anexa 1 3.FORMA DE ORGANIZARE: frontal, individual	1.METODA DE EVALUARE: observarea sistematică 2.TIPUL EVALUĂRII:evaluare orală 3.MODALITĂȚI DE REALIZARE A EVALUĂRII: rezolvarea corectă a unui rebus
O.2. Să identifice conținutul/structura unui afiș;	- exerciții de formularea de răspunsuri la întrebări pe baza textului.	Voi lipi pe tablă o planșă cu un rebus pe care elevii îl vor rezolva (anexa 1), cuvântul cheie al rebusului va dezvălui titlul lectiei. Îi voi anunța că lecția de azi se va numi **„Afisul Scrierea corectă a cuvintelor nul, nu-l, nu-i”** și la sfârșitul orei vor demonstra că sunt	1.METODE ŞI PROCEDEE: conversația, explicația, exerciţiul 2.MIJLOACE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: manual 3.FORMA DE ORGANIZARE: frontal, individual	1.METODA DE EVALUARE: observarea sistematică 2.TIPUL EVALUĂRII:evaluare orală 3.MODALITĂȚI DE REALIZARE A EVALUĂRII: răspuns la întrebări
O.3. Să surprindă elementele componente ale unui afiș (imagine, organizatori) în urma observării directe a acestuia;	-exerciții de formularea de răspunsuri la întrebările ce vizează informaţiile esenţiale sau de detaliu.	capabili să identifice elementele componente ale unui afiș, să realizeze un afiș pornind de la o temă dată și să formuleze opinii referitoare la modul de redactare și de prezentare a afișelor realizate.	1.METODE ŞI PROCEDEE: conversația, explicația, problematizarea. 2.MIJLOACE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: fișă, instrumente de scris, anexa 2 3.FORMA DE ORGANIZARE: frontal, individual	1.METODA DE EVALUARE: observarea sistematică 2.TIPUL EVALUĂRII:evaluare orală 3.MODALITĂȚI DE REALIZARE A EVALUĂRII: răspuns la întrebări
O.4. Să valorifice informaţiile esenţiale din textul unui afiș	?	Vom deschide manualul la pagina 128, elevii vor citi informațiile de pe afiș și vor răspunde oral		

		la întrebările 1, 2 și 3. Elevii vor citi informația de la „Îți amintești”.		
O.5. Să formuleze propoziții cu ortogramele date O.6. Să aplice regulile de scriere corectă a ortogramelor, **nu-l/nu-i, nul**	-exerciții de reactualizarea a cunoștințelor -exerciții de scriere corecta a ortogra-melor **nu-l/nu-i, nul**	Voi împărți elevilor câte o fișă (anexa 2), care va conține imagini cu mai multe afișe. Se va discuta despre elemente pe care trebuie să le conțină un afiș pentru a transmite corect și complet informația cu privire la evenimentul organizat. Vom completa spațiile punctate cu elementele pe care le cuprinde un afiș: numele organizatorilor, denumirea evenimentului, imagini, data și locația evenimentului. Elevii își vor exprima părerea privind rolul afișului („Ce rol are un afiș?”) și vor răspunde la următoarele întrebări: **Ce** este afișul ? *Afișul este un mesaj scris, prin care se aduce la cunoștința publicului un eveniment.* **Cine** îl realizează ?	1.METODE ŞI PROCEDEE: conversația, explicația, exerciţiul 2.MIJLOACE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: cartonașe, cutie 3.FORMA DE ORGANIZARE: frontal, individual 1.METODE ŞI PROCEDEE: conversația, explicația, problematizarea, 2.MIJLOACE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: fișă, instrumente de scris, anexa 3	1.METODA DE EVALUARE: observarea sistematică 2.TIPUL EVALUĂRII:evaluare orală 3.MODALITĂȚI DE REALIZARE A EVALUĂRII: utilizarea corectă a ortogramelor 1.METODA DE EVALUARE: observarea sistematică 2.TIPUL EVALUĂRII:evaluare orală 3.MODALITĂȚI DE REALIZARE A EVALUĂRII: rezolvarea corectă a sarcinilor propuse

O.7. Să realizeze un afiș pe o temă dată; O.8. să manifeste interes pentru redactarea corectă şi îngrijită a unui afiș	-exerciții de identificare a ortogramei potrivite pentru fiecare dintre enunturile date -exerciţii de completare a enunţurilor/textelor lacunare -exerciţii de redactare a unui afiș în grupe mici de lucru (4-5 elevi)	*Afişul este realizat de către organizatorii evenimentului.* **Cine** sunt beneficiarii acestor forme de publicitate? *Beneficiarii acestor forme de publicitate sunt cei ce fac parte din publicul țintă.* **Cum** sunt realizate? *În culori, dar se poate recurge şi la colaj sau fotomontaj, grafică computerizată.* **Unde** sunt ele amplasate? *Ele sunt plasate în spații special amenajate.* **De ce** sunt realizate ele, care este scopul? *Afişele sunt realizate pentru a anunța un eveniment din viața culturală, sportivă, politică.* Scurtă recapitulare a ortogramelor învățate. Un elev va extrage dintr-o cutie un cartonaș cu o ortogramă, va formula o propoziție și va alege un coleg care va spune cum se scrie ortograma. (neam/ne-am, săi/să-i, întruna/ într-una, la/l-a, nea/ne-a, i-au/iau).	3.FORMA DE ORGANIZARE: individual, frontal 1.METODE ŞI PROCEDEE: conversația, explicația, exerciţiul 2.MIJLOACE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: anexa 4, plansă,	1.METODA DE EVALUARE: observarea sistematică 2.TIPUL EVALUĂRII:evaluare orală 3.MODALITĂȚI DE REALIZARE A EVALUĂRII: realizarea corectă a unui afiș respectând cerințele.

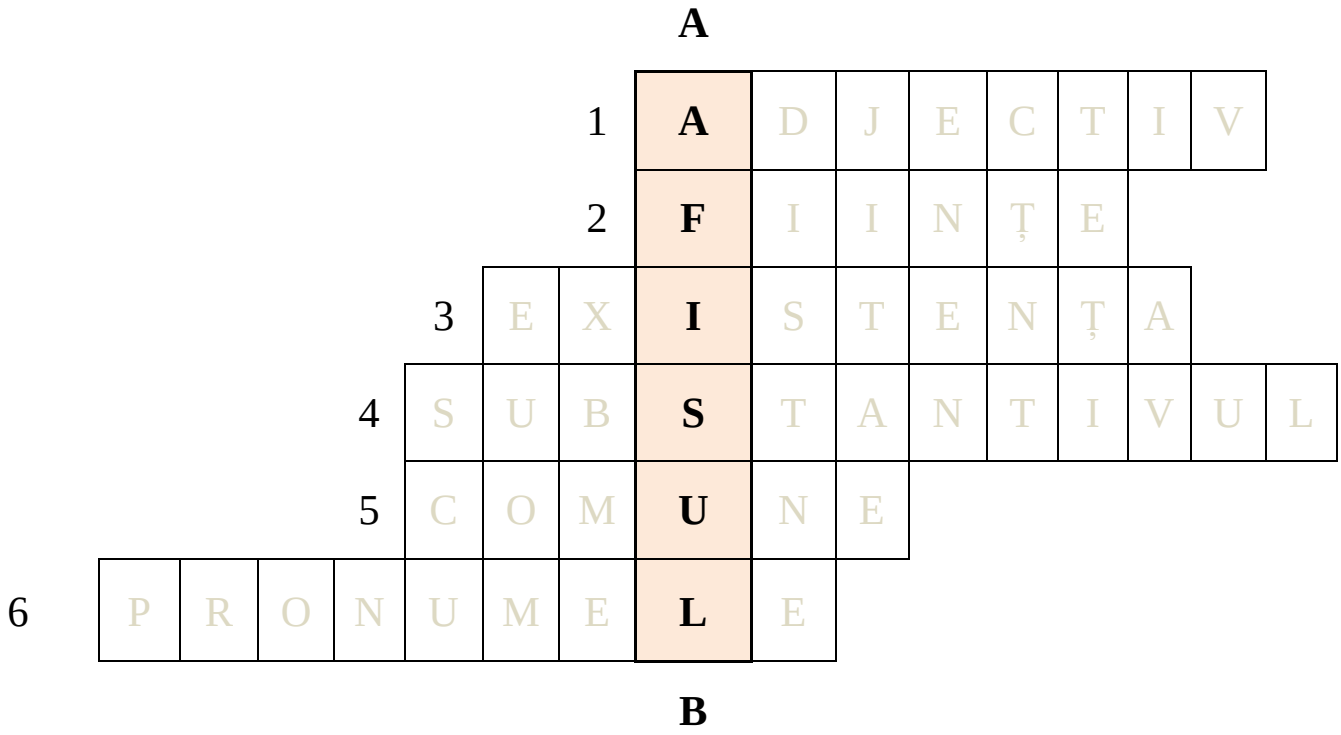
	-exerciţii de rostire fluentă şi corectă a unor mesaje, individual sau în grupuri mici	Voi împărți fișe de lucru (anexa 3), elevii vor avea ca sarcină să citească și să găsească diferența dintre primele două enunturi. După ce elevii au identificat diferența *nu îl* și *nu-l,* solicit să raspundă la următoarele întrebări: „Ce credeți că înlocuiește cratima?”, „Când se folosește? ” , vor nota pe fișă informațiile: Este formată din două cuvinte care se rostesc într-o silabă *Î* de la *îl* este înlocuit prin cratimă *Nu* este o negație, iar *-l* ține locul unei persoane sau unui lucru Voi solicita elevilor să citească primele două enunturi de la punctul 2 și să găsească diferența dintre ele. După ce elevii au identificat diferența *nu îi* și *nu-i,* vor răspunde la întrebările: „Ce credeți că înlocuiește cratima?”, „Când se folosește? ” ,	imagini, bilet, instrumente de scris 3.FORMA DE ORGANIZARE: pe grupe, frontal	

		vor nota pe fisă informațiile: Este formată din două cuvinte care se rostesc într-o silabă *Î* de la *îi* este înlocuit prin cratimă Voi solicita elevilor să citească enuntul de la punctul 3. „*La primul exercițiu rezultatul a fost nul.*” Elevii vor răspunde la următoarele întrebări: „Cum este scris *nul*? ”, „ce credeți că însemnă *rezultat nul* în acest enunț? ”, „este corect cum a fost scris? ” Elevii vor nota pe fisă: -cuvântul nul se scrie în acest fel când se poate înlocui cu unul din cuvintele „zero” sau „nimic”. Elevii vor avea de formulat propoziții în care să folosească cuvântul *nul.* Elevii vor rezolva individual sarcinile, apoi, după finalizarea fiecărei sarcini, vor spune răspunsul corect. Voi împărţi elevii clasei în patru grupe, fiecare		

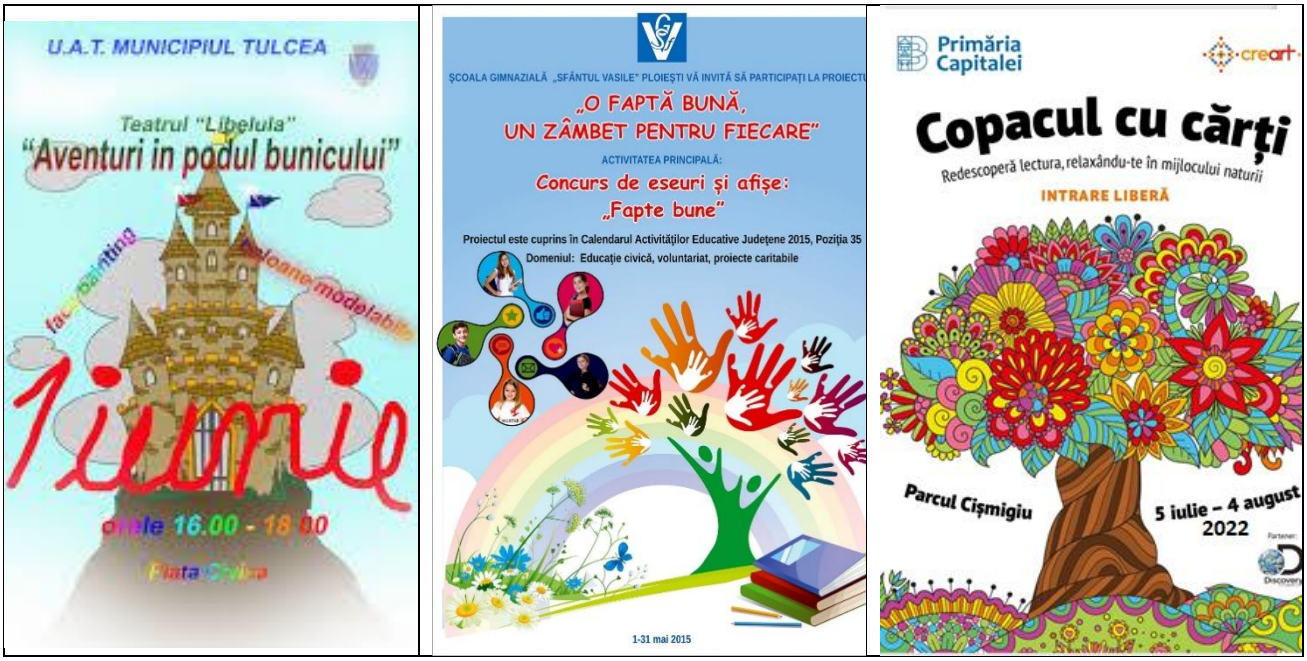
		grupă va primi câte o planșă și plicul care conține tema, două imagini și cerințele afișului (anexa 4). Elevii vor avea de realizat un afiș conform temei și a imaginii din plic, utilizând: unul din cuvintele *nu-l, nul, nu-i,* alte ortograme la alegere, elementele componente ale unui afiș: numele organizatorilor, denumirea evenimentului, imagini, data și locația evenimentului. La final, fiecare grupă va avea de prezentat afișul și colegii vor verifica dacă au fost respectate cerințele realizării acestuia. Voi face aprecieri asupra modului de desfășurare a activităţilor, asupra modului în care elevii au participat la activitate și au rezolvat sarcinile primite.		

Anexa 1

1. Partea de vorbire care arată însușirea unui substantiv se numește ..... (adjectiv)
2. Substantivul este partea de vorbire care denumește lucruri, fenomene ale naturii și..... (ființe)
3. Verbele exprimă acțiunea, starea sau .....ființelor, lucrurilor sau fenomenelor naturii. (existența)
4. Adjectivul păstrează același număr și același gen cu ..... (substantivul)
5. Substantivele pot fi proprii sau ..... (comune)
6. Partea de vorbire care ține locul unui substantiv și indică diferite persoane se numește..... personal (Pronumele)

Anexa 2

U.A.T. MUNICIPIUL TULCEA
Teatrul "Libelula"
"Aventuri in padul bunicului"
1 iulie
„O FAPTĂ BUNĂ, UN ZÂMBET PENTRU FIECARE"
Concurs de eseuri și afișe:
„Fapte bune"
Primăria Capitalei
creart
Copacul cu cărți
Redescoperă lectura, relaxându-te în mijlocului naturii
INTRARE LIBERĂ
Parcul Cișmigiu
5 iulie – 4 august 2022

Târg de carte
ediția a II-a
16-17 mai 2022
orele 11.00 - 17.00
Locație:
Giurgiu
Biblioteca Județeană
"I. A. Bassarabescu" -
Secția Împrumut
pentru adulți și copii
str. Ștefan cel Mare, nr. 14
Organizatori
Consiliul Județean Giurgiu
BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
Edituri participante
Amurg Sentimental
LIBREX
NEMIRA
EDITURA SemnE
TRITONIC
Biblioteca ne unește!

Anexa 3 1.

Cauți de multă vreme atelierul perfect și nu-l găsești?
Atelier duminica, 29.05.2022
ora 13.00
Modelaj cu lut
"Suport haios pentru instrumente de scris"
CLUBUL FERMECAT
Parteneri:
Shabby Chic
HAVE A CIGAR
Str. Dianei, nr. 11,
zona P-ta. Rosetti/Universitate

Cauți de multă vreme atelierul perfect și nu îl găsești?
Atelier duminica, 29.05.2022
ora 13.00
Modelaj cu lut
"Suport haios pentru instrumente de scris"
CLUBUL FERMECAT
Parteneri:
Shabby Chic
HAVE A CIGAR
Str. Dianei, nr. 11,
zona P-ta. Rosetti/Universitate

Dăruiește bucurie. Nu-i chiar așa de greu.
SOS Bambini Romania
Organizeaza
Targul caritabil
Haine & Handmade
Sambata 28 iunie, intre orele 10-19 si Duminica 29 iunie, intre orele 10-17
strada Iuliu Maniu nr.4 , Cluj-Napoca
Intr-o zi relaxanta de iunie, va invitam la targul de imbracaminte , jucarii si produse „handmade”. Fondurile obtinute astfel vor fi folosite integral pentru a sprijini copiii din Centrele din Cluj Napoca si Sighetul Marmatiei. Actiunea voastra va aduce zambetul copiilor, fiind deci importanta pentru noi!

3. „*La primul exercițiu rezultatul a fost* ***nul***.”

4. Transformaţi conform modelului:

a) Nu îl cunosc. → **Nu-l** cunosc.

Nu îl văd. →	
Nu îl vreau. →	
Nu îl întâlnesc azi pe Alex. →	
Nu îl aștept azi pe colegul meu. →	

b) Nu îi cunosc.→ **Nu-i** cunosc

Nu îi văd. →	
Nu îl ştiu. →	
Nu îi vreau. →	
Nu îi întrerup când vorbesc.→	
Nu îi vorbesc urât bunicului.→	

c) Nu este fratele meu. → Nu e fratele meu → **Nu-i** fratele meu.

Nu este nouă. →	→	
Nu este aici. →	→	
Nu este al tău. →	→	

4. Completaţi propoziţiile următoare cu: **nu-l, nul, nu-i**

Eu .....iert pe Ionel decât dacă-şi cere scuze.

Acasă ..... nimeni.

Rezultatul meciului a fost ..... .

5. Alcătuiește câte un enunț în care să folosești ortogramele **„nu-l”, „nul”** și **„nu-i”**.

6. Tăiați formele incorecte:

Eu **nul / nu-l** pot convinge să meargă în excursie.

Verișoara mea **nu-i / nui** răspunde la scrisori.

Cred că **nu-i / nui** pregătit pentru lecție.

Tot efortul lui a fost **nu-l/ nul**.

Nui / nu-i soare, **nu-i / nui** frig, dar nici prea bine **nu-i / nui**.

7. Apreciază cu adevărat (A) sau fals (F) următoarele afirmații:

a) Afișul promovează un eveniment

b) Afișul are aceleași dimensiuni ca și invitația

c) Un afiș se expune în locuri publice

d) Pe afiș nu este obligatoriu să scrie data și ora când are loc evenimentul

Anexa 4

Cerințe:

Afișul trebuie sa cuprindă:

- unul din cuvintele *nu-l, nul, nu-i,*
- elementele componente ale unui afiș.
- alte ortograme
- la alegere, puteți folosi imaginile primite sau puteți realiza câteva desene.

Echipa nr 1. – Promovarea lansării revistei clasei

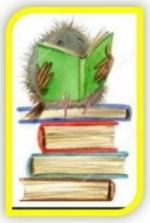

Echipa nr 2. – Reciclăm și natura o salvăm

Echipa nr 3. Concurs de lectură

Echipa nr 4. Expozitie de pictură

PROGRAM DE INTERVENȚIE PERSONALIZAT
ÎNVĂȚĂMÂNT LA DOMICILIU

Prof. Urs Oana Emilia
Centrul Şcolar de Educaţie Incluzivă nr 2, Bistriţa

Numele şi prenumele beneficiarului: T B

Clasa a IVa

Data şi locul naşterii 29.06.2009, Cluj Napoca

Domiciliul: Str. Rodnei, nr 20, bl 6A, Sc. E, ap 28, jud BN

Şcoala/Instituţia: Centrul Școlar de Educație Incluzivă Nr. 2 Bistrița

Profesor psihopedagogie specială: Oana Urs

Informații educaționale:

- Reacționează la vederea unor persoane pe care le place;
- Este foarte sociabil, îi plac foarte mult copiii și să stea în mijlocul lor;
- Nu recunoaște culorile de bază (roșu, galben, verde, albastru, portocaliu și non-culorile alb și negru);
- Nu răspunde, prin mișcări ale capului, cu da sau nu atunci când este întrebat;
- Nu participă la activități, reacționează prin plâns atunci când nu mai vrea;
- Reacționează emoțional la diferite situații;
- Indică, prin mișcări, senzația de sete sau foame;

Problemele cu care se confruntă elevul (rezultatele evaluării complexe):

- Retard motor;
- Dizabilitate mintală profundă;
- Epilepsie;
- QI – 12;

Perioada de intervenție: Semestrul I, an școlar 2018-2019

DOMENII DE INTERVENȚIE:

- Motricitate fină şi coordonare oculo-motorie;
- Psihomotricitate;
- Comunicare şi limbaj;
- Dezvoltare socio-afectivă;
- Autonomie personală;

OBIECTIVE:

1. Dezvoltarea motricității fine și a coordonării oculo-motorii.
2. Dezvoltarea psihomotricității.
3. Dezvoltarea limbajului expresiv, a comunicării verbale și non-verbale.

PLANIFICAREA INTERVENȚIEI

Obiective	**Conţinuturi**	**Metode şi mijloace de realizare**	**Criterii minimale de apreciere a progreselor**	**Metode şi instrumente de evaluare**
1. Dezvoltarea motricității fine și a coordonării oculo-motorii	➢ Exerciţii de motricitate fină: ia/ pune obiecte mici de pe masă/ din cutie ➢ Exerciţii de modelare a plastilinei ➢ Exerciţii de prindere a creionului şi mâzgălire (cu prompt) ➢ Manevrarea de diverse obiecte prin imitaţie (să pună un cub într-un vas, să lovească două cuburi, să aşeze două cuburi unul peste celălalt, să bată într-o tobă, să pună un inel pe cilindru, să lovească o tamburină, să sune dintr-un clopoţel, să plimbe o maşinuţă, să facă un ghemotoc de hârtie) ➢ Aşezarea obiectului oferit lângă obiectul identic, la comanda și semnul „Potrivește” ➢ Așezarea pieselor unor incastre simple în orificiile corespunzătoare.	Demonstrația Exerciţiul Munca supravegheată Mingi de diferite mărimi, plastilină, jucării, coli de scris, cuburi. Acuarele, creioane colorate Ceşcuţe, mingi, cuburi, maşinuţe, , linguriţe, etc. Incastre	Prinde obiecte cu ajutor minim. Încearcă să scoată/să pună obiecte din/în cutie. Frământă plastilina cu ajutor. Ține creionul în mână. Realizează mâzgălituri cu ajutor. Manevrează obiecte cu ajutor. Așează obiectele lângă cele identice cu sprijin. Așează piesele incastrelor cu sprijin.	Observare sistematică Analiza produselor activității Portofoliul elevului Calificative Aprecieri verbale Chestionare orală

2. Dezvoltarea psihomotricității.	➢ Exerciţii privind dezvoltarea lateralităţii ➢ Exerciţii de recunoaşterea schemei corporale ➢ Exerciţii de recunoaşterea culorilor de bază ➢ Exerciţii de recunoaştere a unor sunete familiare	Demonstraţia Activitatea dirijată Exerciţiul Jucării, păpuşă, jetoane, cartoane colorate, creioane colorate, jucării sonore	Utilizează predominant o mână în activități. Arată părţile corpului pe el sau alte persoane. Recunoaște culori pe diferite obiecte. Localizează sursele sonore, îndreptând capul spre sursă.	Observare sistematică Analiza produselor activității Portofoliul elevului Calificative Aprecieri verbale Chestionare orală
3. Dezvoltarea limbajului expresiv, a comunicării verbale și non-verbale.	➢ Exerciţii de dezvoltare a auzului fonematic ➢ Exerciţii de verbalizare după model ➢ Exerciţii de gimnastică logopedică ➢ Exerciţii de emitere a onomatopeelor	Exerciţiul Demonstraţia Activitatea dirijată Imagini cu animale, jetoane, jucării, jucării sonore,album logopedic.	Semnalizează anumite nevoi prin reacţii verbale sau comportamentale. Imită,după model, sunete izolate. Indică recunoaşterea animalelor prin emiterea onomatopeelor.	Observare sistematică Calificative Aprecieri verbale Chestionare orală

Notă: Evaluarea periodică se realizează la finalul perioadei de intervenţie. În urma constatărilor se reconsideră obiectivele neatinse şi se procedează la stabilirea cauzelor care au dus la nerealizarea acestora.

TEOREMA LUI MENELAOS ÎN TRIUNGHI ŞI TETRAEDRU

CRIȘAN ADRIANA - TEODORA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SILVANIA„
ȘIMLEU SILVANIEI

Teorema lui MENELAOS

TEOREMA 1. (Teorema lui Menelaos-în triunghi). Fie un triunghi ABC și o transversală care intersectează cele trei laturi ale triunghiului în punctele A', B', C'. În aceste condiții are loc relația:

$$\frac{A'B}{A'C}\cdot\frac{B'C}{B'A}\cdot\frac{C'A}{C'B}=1$$

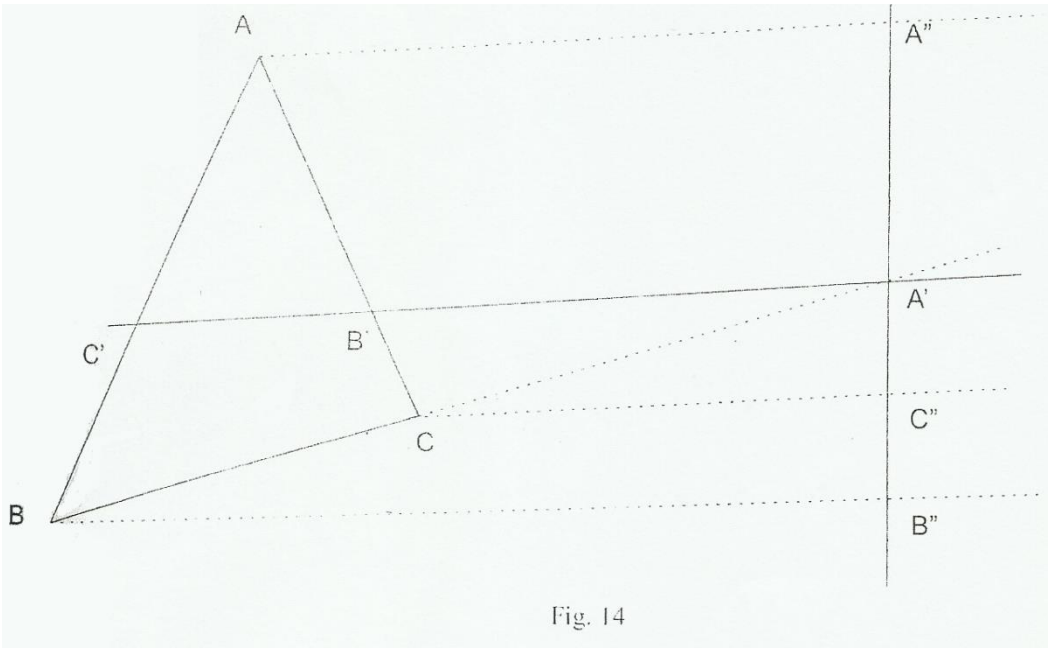

Fig. 14

Demonstrație:

Fie triunghiul ABC oarecare. A'∈BC, B'∈AC,C'∈AB; A'C-transversală; d o dreaptă care conține punctul A'.

Deducem:

$$\left.\begin{matrix}AA"\|A'C,A"\in d\\ BB"\|A'C,B"\in d\\ CC"\|A'C,C"\in d\end{matrix}\right\}\xrightarrow{T.paral.echid.}\frac{C'A}{C'B}=\frac{A'A"}{A'B"},\frac{B'C}{B'A}=\frac{A'C"}{A'A"},\frac{A'B}{A'C}=\frac{A'B"}{A'C"}$$

Înmulțind egalitățile de mai sus se obține:

$$\frac{A'B}{A'C}\cdot\frac{B'C}{B'A}\cdot\frac{C'A}{C'B}=\frac{A'B"}{A'C"}\cdot\frac{A'C"}{A'A"}\cdot\frac{A'A"}{A'B"}=1$$

Teorema 2. (Teorema lui Menelaos – în tetraedru). Fie ABCD un tetraedru și un plan α ce intersectează muchiile AB, BC, CD, DA respective în punctele E, F, G, H. Atunci are loc relația:

$$\frac{EA}{EB}\cdot\frac{FB}{FC}\cdot\frac{GC}{GD}\cdot\frac{HD}{HA}=1$$

Demonstrație

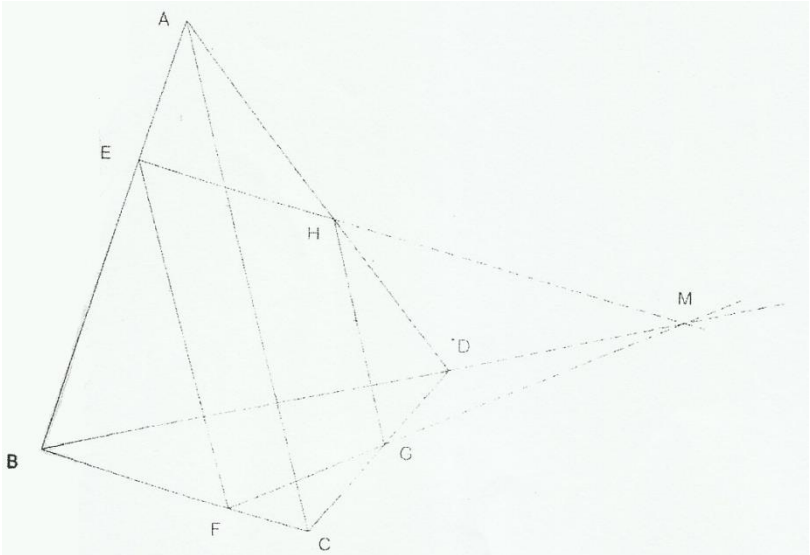

Fig. 15

a) dacă planul α nu este paralel cu BD =>α ∩ BD = {M}

In ΔABD, EM transversală $\overset{\text{T.M.}}{\Longrightarrow} \frac{EA}{EB} \cdot \frac{MB}{MD} \cdot \frac{HD}{HA} = 1$

In ΔBCD, FM transversală $\overset{T.M.}{\Longrightarrow} \frac{FB}{FC} \cdot \frac{GC}{GD} \cdot \frac{MD}{MB} = 1$

Înmulțind realațiile anterioare=> $\frac{EA}{EB} \cdot \frac{MB}{MD} \cdot \frac{HD}{HA} \cdot \frac{FB}{FC} \cdot \frac{GC}{GD} \cdot \frac{MD}{MB} = 1$

<=> $\frac{EA}{EB} \cdot \frac{FB}{FC} \cdot \frac{GC}{GD} \cdot \frac{HD}{HA} = 1$

b) dacă planul α este paralel cu BD => HE∥BD∥FG $\overset{T.Th.}{\Longrightarrow} \frac{EA}{EB} = \frac{HA}{HD}$ si $\frac{FB}{FC} = \frac{GD}{GC}$ care înlocuite verifică relația din enunț.

PROIECT DIDACTIC

AUTOR: PROF. ÎNV. PREȘC. GALDĂU ANDREEA CLAUDIA
PROF. ÎNV. RPEȘC. BALEA LIVIA-VALENTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU” ABRUD-GPP NR 1 ABRUD

Tema activității: „Călători prin lume”

Categoria de activitate: activitate integrată

Domenii integrate: Științe- Activitate matematică și Domeniul Limbă și Comunicare

Mijloc de realizare: joc didactic

Tipul activității: sistematizare și consolidare a cunoștințelor

OBIECTIVE OPERAŢIONALE:

Domeniul Științe:

- să denumească mijloacele de transport terestre și navale, prezente pe machetă:
- să așeze diferite obiecte din decorul creat în locurile indicate de către ursulețul Rolly;
- să numere în concentrul 0-10, crescător, diverse mijloace de transport, aflate pe machetă.

Domeniul Limbă și Comunicare:

- să pronunțe corect sunetele limbii române;
- să utilizeze corect diminutivele cuvintelor aflate pe cubul mic;
- să despartă in silabe cuvintele aflate pe cubul mic;
- să redea formulele de plural ale unor cuvinte, folosind un cub mare;
- să construiască propoziții cu imaginile aflate pe cubul mare.

STRATEGII DIDACTICE:

1. METODE ŞI PROCEDEE: conversaţia introductivă, conversaţia, brainstorming,, mâna oarbă, explicația, demonstrația, jocul didactic, cooperarea în grup, conversația de fixare, metoda diamantului, conversaţia de încheiere.
2. MIJLOACE DIDACTICE: ursulețul Rolly, plicuri cu sarcini, machetă, cub, cifre;
3. FORME DE ORGANIZARE: frontal, individual, pe grupe.

EVENIMENTUL DIDACTIC	CONŢINUTUL ŞTIINŢIFIC	STRATEGII DIDACTICE	EVALUARE
1. Moment organizatoric	Se creează condiții ergonomice pentru desfăşurarea activităților: aerisirea şi pregătirea sălii de grupă pentru activitate, aranjarea mobilierului, stabilirea liniştii şi asigurarea unei atmosfere propice pentru buna desfăşurare a activităţii.	Conversaţia	
2. Captarea atenţiei	O să captez atenția copiilor cu ajutorul ursulețului Rolly. Acesta aduce cu el un panou mare, unde le cere copiilor să-l completeze cu toate informațiile pe care le știu ei despre mijloacele de transport, iar apoi, după finalizarea acestei sarcini, le va spune următoarea surpriză.	Brainstorming	

	Ursulețul Rolly le propune copiilor să facă o călătorie în lumea mijloacelor de transport, dar nu oricum, ci vor străbate un traseu pe parcursul căruia vor primi mai multe sarcini, sarcini care se află în plicuri și pe care trebuie să le rezolve, pentru a ajunge la Castelul mijloacelor de transport.	Conversaţia introductivă	Sesizarea atenţiei copiilor
3. Anunţarea temei și a obiecti velor activității	Se anunță copiii că vor desfășura o activitate în cadrul căreia se vor juca împreună un joc. Jocul se numește „Călători prin lume”.	Conversaţia	
4. Dirijarea activităţii	Copiii sunt împărțiți în două echipe, fiecare preșcolar va veni în fața educatoarei, va închide ochii și va extrage din săculețul câte un ecuson: echipa mașinuțelor și echipa vaporașelor. **a) Explicarea regulilor jocului:** Pe rând, câte un copil din ambele echipe, va fi chemat în față, pentru a rezolva sarcina șoptită de ursulețul Rolly, din plicul pe care îl vor găsi în fața unei clădiri de pe machetă. Pentru fiecare rezolvare corectă, echipele vor primi câte o recompensă, care va fi așezată pe panoul corespunzător echipei. Ceilalți copii trebuie să fie atenți la răspunsurile date de coechipieri, pentru a-i ajuta în cazul în care au greșit sau nu reușesc să răspundă. **b) Desfășurarea jocului de probă:** Un copil este chemat în față pentru a arăta că au înțeles jocul și că știu ce au de făcut. **c) Executarea jocului de către copii:** Se desfășoară jocul așa cum s-a descris mai sus. Copiii sunt îndrumați, ajutați și susținuți de educatoare pe parcursul întregul joc. Sarcinile sunt: 1. să denumească mijloacele de transport terestre și pe cele navale;2. să numere anumite mijloacele terestre și navale; 3. să realizeze conturul unei cifre cu un mijloc de transport terestru sau naval; 4. să ordoneze crescător cifrele în concentrul 0-10; 5. să reașeze mijlocul de transport așezat greșit pe macheta de lucru; 6. să așeze diferite mijloace de transport în locurile indicate. **d) Complicarea jocului:**	Mâna oarbă Conversaţia Explicația Demonstrația	Observarea comporta-mentului verbal și nonverbal al copiilor Corectarea eventualelor greşeli

	La complicarea jocului copiii vor primi, la alegere, două cuburi cu imagini despre mijloace de transport terestre sau navale: unul mare și altul mic. Cubul mic are desenat pe fiecare față mijloace de transport terestre sau navale sau obiecte ce aparțin temei „mijloace de transport”, iar copiii din grupa mică și mijlocie trebuie să denumească imaginea și să spună diminutivul obiectului din imagine, iar copiii din grupa mare trebuie să despartă în silabe cuvintele din imagine. Cubul mare are desenat pe fiecare față mijloace de transport terestre sau navale sau obiecte ce aparțin temei „mijloace de transport”, iar copiii din grupa mică și mijlocie vor denumi ceea ce văd, specificându-i apoi formula de plural, iar copiii din grupa mare vor trebui să construiască o propoziție cu obiectul din imagine. Fiecare copil rostogolește cubul ales, rezolvând apoi sarcina șoptită de ursulețul Rolly. Vor primi în continuare mijloace de transport pentru fiecare răspuns corect dat.	Jocul didactic Cooperarea în grup Problematizarea	Chestiona-rea orală
5. Asigurarea retenției și a transferului	Copiii vor fi întrebați ce joc au jucat și ce sarcini au avut de îndeplinit, apoi folosind metoda diamantului, copiii vor avea de completat un panou cu imagini, pe baza unor întrebări.	Conversația de fixare Metoda diamantului	Evaluare orală
6. Încheierea activității	Fac aprecieri generale și individuale asupra comportamentului copiilor în timpul jocului și rezolvării sarcinilor de lucru. Apoi se va desemna echipa câștigătoare prin numărarea mijloacelor de transport de pe fiecare planșă și primirea de recompense de la ursulețul Rolly.	Conversația de încheiere	Aprecieri individuale și colective

BIBLIOGRAFIE:

- *Curriculum pentru educația timpurie*, MEN, 2019.
- Culea, Laurenţiu - *Activitatea integrată din grădiniţă, Ghid pentru cadrele didactice*, București, Editura Didactica Publishing House, 2008.
- Breban, Silvia, *Metode interactive de grup*, Ghid metodic, Craiova, Editura Arves, 2002.
- Preda, V., *Abordare în manieră integrată a activităţilor din grădiniţă*, București, Editura Humanitas Educational, 2005;

PLAN DE INTERVENȚIE PERSONALIZAT

Vancea Ana Sorina
Școala Gimnazială ”Silvania”

Planul de interventie personalizat (P.I.P.) este un instrument de planificare si coordonare extrem de util, ce vizeaza intervenții de natura sa asigure învățarea și dezvoltarea, ca răspuns la cerințele multiple și complexe ale copilului. El reprezintă un document de lucru elaborat pentru a sprijini copilul în învatare, identificând pe de-o parte dificultățile de învățare existente și avansând pe de altă parte modalitățile concrete de interventie în vederea depășirii acestora și atingerii unor scopuri de învățare și dezvoltare.

Un PIP trebuie conceput pentru orice copil care are nevoi suplimentare față de cei care participă la lecțiile obișnuite. Avem în vedere aici sfera larga a dificultăților de învățare ce se referă la copii care pot fi încadrați sau nu într-o categorie de handicap, profesorul trebuind să-și adapteze metodele cerintâțelor lor, abordarea unor metode individualizate trebuind să pornească de la patru ipoteze de bază :

- toti copiii au puncte tari si puncte slabe;
- combinarea acestora se afla la originea capacitatii de a invata sau nu;
- aceste forte pot fi cunoscute;
- invatarea se poate axa pe deficientele procesului in sine sau pe punctele tari si cele slabe.

Propun în continuare un P.I.P pe care l-am aplicat la o elevă de a mea și care chiar a funcționat.

1.Date despre subiect:

R.M.T. este elevă în clasa a III- a, are vârsta de 10 ani și provine dintr-o familie monoparentală după decesul tatălui. Tatăl ei a murit în urmă cu 2 ani. Locuieşte în prezent doar cu mama.Tatăl ei a fost alcoolic, din această cauză a fost expusă la scene de violenţă domestică prezente între părinţi. Relaţiile dintre elevă şi mama sunt funcționale.

2. Date despre problema identificată (operaționalizat):

R.M.T prezintă simtomele anxietăţii de evaluare. Acestea apar în situaţii de evaluare orală, dar şi în situaţii de evaluare scrisă. Prezintă tulburări de somn, nu are încrederea în sine, este întotdeauna agitată înaintea unei evaluări, plânge cu uşurinţă înainte de evaluări şi e mereu în alertă că va fi ascultată.

3.Date despre cauze:

Nu prezintă un diagnostic dat de clinician, îi este teamă doar atunci când profesorii îi spun că o ascultă sau că va da test, pe unii colegi îi percepe mult mai capabili decât ea, fără ca aceștia să fie într-adevăr mai buni decât ea.

4. Stabilirea obiectivelor:

- pe termen lung: Reducerea simptomelor legate de anxietatea de evaluare.
- pe termen scurt: Identificarea și formularea problemei de către copil;
  Externalizarea problemei;
  Restructurarea cognitivă a situației.

5. Alegerea unei tehnici inspirate din teoriile narative

Externalizarea

Utlizarea scrisorilor ca formă de naraţiune

6. Adaptarea tehnicii la specificul cazului

R.M.T *Lipsa încrederii în sine şi dorinţa ei de a face totul perfect, de a avea doar note de FB*,de a nu greşi niciodată a dus la instalarea anxietăţii de evaluare, emoţia care o încearcă este frica.*

Intervenţia:

R.M.T se simte rău înaintea unor teste de evaluare anunțate, ochii i se împăinjenesc, gata să plângă, visează să aibe doar note şi medii de FB*, să fie perfectă, să nu aibă nici măcar o greseală nici atunci când acest lucru nu se datorează neștiinței,ci faptului că încă nu a învățat încă acel lucru (ex. scrierea unor ortograme în cazul compunerii de texte)

Externalizarea problemei: dorinţa de a avea doar note de FB* o fac să simtă frica înainte teste, frica de a nu greşi, de a nu face totul perfect.

Restructurarea cognitivă:

Elevei i se va explica că nu există perfecţiune şi chiar dacă nu întotdeauna facem lucrurile cum ar trebui, uneori mai greșim, nu ne face acest lucru mai puţin inteligenţi, buni sau frumoşi. Îi propun să facem un desen.”Vreau să îți propun să facem nişte desene pentru care să alegem intenţionat greşit culorile”. Va face desenul schimbând unele culori (de exemplu va folosi verde pentru cer, roşu pentru iarbă, albastru pentru soare, restul las la decizia ei). Se analizează desenul, se va scoate în evidenţă frumuseţea, acuratețea desenului şi creativitatea de care a dat dovadă. (Anxietatea scade în rolul secundar).

Folosind tehnica scrisorilor ca formă de naraţiune vom solicita să scrie o scrisoare de bun rămas, adresată *DOAMNEI PERFECTIUNE*.

Aceste tehnici o vor ajuta să înțeleagă că nu este necesar ca întotdeauna să fim perfecţi, să fim de nota FB*, că nu e foarte grav ca uneori să greșim, că din greșeli învățăm, că nu există nimeni pe pământ care să nu gresească într-un fel sau altul, că și doamna învățătoare mai greșește (îi reamintesc când am scris la tablă un exercițiu la matematică și din cauza oboselii am greșit la calcul, îi reamintesc când ea a găsit într-o carte un cuvânt greșit și mi a spus).Toate acestea o vor ajuta să capete mai multă încredere în sine și în ceilalți și să își gestioneza mai bine emoţiile în situaţii de testare scrisă sau orală.

7. Modalități de evaluare a reușitei intervenției (raportare la obiective)

R.M.T. resimte o anxietate față de evaluare mai scăzută în discuțiile purtate.

Reușește să compare exercițiul în care a reușit să definească problema cu situația personală.

Și-a format mecanisme de gestionare a emoțiilor față de probele/testele de evaluare.

Bibliografie

https://www.didactform.snsh.ro/baza-de-date-online-cu-bune-practici-pentru-dezvoltarea-capacitatii-institutionale-a-scolilor-defavorizate/plan-de-interventie-personalizat

https://profesorpsihopedagogcom.files.wordpress.com/2021/09/model-plan-interventie-personalizat-dms.pdf

PROIECT EDUCAȚIONAL CU MIJLOACE MULTIMEDIA
-IGIENA LOCUINȚEI-

Profesor psihopedagog:Manea Gheorghița
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă Periș
Județul Ilfov

Data: 14.02.2023

Clasa: a IX-a ; Deficiențe grave, severe și/sau associate

Disciplina: Educație pentru sănătate

Unitatea: Corpul omenesc ((igienă și sănătate)

Titlul activității didactice: Igiena locuinței

Resurse de timp: 45’

Justificarea didactică pentru utilizarea Tehnologiilor Multimedia / Hypermedia:

- Utilizarea mijloacelor multimedia la clasă reprezintă îmbinarea utilului că plăcutul: direcţionează interesul şi curiozitatea elevilor pentru lumea digitală în direcţia utilizării ei în scopuri educative și recreative;
- constituie o bună şansă de accentuare a caracterului interdisciplinar prin operarea pe calculator şi cu alte ocazii sau în cadrul altor discipline de învăţământ;
- Softul educaţional *”Să facem ordine în cameră cu Garfield”* și *jocul online ”Găsește numerele în camera lui Mickey Mouse”* încurajează construcţia activă a sistemului de cunoştinţe;
- asigură contexte semnificative pentru învăţare, promovează reflecţia;
- eliberează elevul de multe activităţi de rutină şi stimulează activitatea intelectuală;
- sprijină elevii cu ritm lent de învățare, formează deprinderi elementare prin eficiența exersării.

Obiective de învățare:

- Formarea și consolidarea deprinderii de recunoaștere a unor obiecte de igienă personală;
- Cultivarea interesului pentru păstrarea obiectelor din cameră, în stare bună;
- Recunoașterea și utilizarea numerelor 0-10;
- Localizarea și relaționarea unor elemente în spațiul înconjurător;
- Îmbogăţirea și consolidarea vocabularului în legătură cu tema dată.
- Utilizarea funcțiilor de bază ale unui computer și/sau a altor dispozitive digitale, în contexte specifice de învățare;
- Explorarea și crearea unor conținuturi digitale simple în format vizual.

Termeni cheie:

- Numerația 0 – 10;
-Structuri perceptiv-motrice de orientare (sus – jos, stânga – dreapta, sub – pe – lângă);
- Norme de igienă, curățenie, sănătate, reguli de igienă.

Resurse:

- Videoclip youtube: ”Eu am zece degețele” https://www.youtube.com/watch?v=PCvYYmVyR-k ;
- jetoane colorate pe tema igienei;
-Joc PC: *”Găsește numerele în camera lui Mickey Mouse”* http://www.jocurieducative.net/joaca/gaseste-numerele-in-camera-mickey ;
- fișă de muncă independentă;
- CD joc educativ: *”Să facem curat cu Garfield”;*

- Petrovai, Domnica, Petrică, Sorina, ***Cum îi ajutăm pe copii să meargă fericiți la școală?*** – ghid practic pentru învățători, Ed. Miniped, București, 2013.

Desfășurarea activității didactice

1. Moment organizatoric:

Se pregătesc materialele necesare bunei desfășurări a lecției.

Metode: instructajul

Evaluare: observarea sistematică a colectivului de elevi

2. Captarea atenției:

Elevii, îndrumați de profesor, interpretează cântecul *”Eu am zece degețele”,* urmărind în același timp și videoclipul youtube.

Mijloace: videoproiector, videoclip youtube ”Eu am zece degețele”

Evaluare: evaluare formativă orală

Se poartă discuții despre igienă, elevii denumesc elementele esențiale igienei (personală, a locuinței)

Metode: brainstorming, conversația

Mijloace: jetoane pe tema igienei

Evaluare: evaluare informativă orală

3. Anunţarea subiectului şi a obiectivelor lecţiei:

Elevii sunt anunțați că vor discuta despre igiena locuinței, vor identifica obiecte necesare pentru păstrarea curățeniei și îl vor ajuta pe Garfield să-și facă ordine în cameră.

Metode: explicația

4. Prezentarea optimă a noului conţinut şi dirijarea învăţării:

*Joc PC**: ”Găsește numerele în camera lui Mickey Mouse”.*** Elevii descoperă numerele naturale 0 – 10 ascunse în camera lui Mickey Mouse.

Metode: jocul didactic, instructajul, demonstrația, exercițiul

Mijloace :joc PC online

Evaluare: *evaluare formativă, practică*

Se poartă discuții despre camerele personajului de desen animat, se concluzionează că este bine să păstrăm curățenia în casă și în afara ei.

Metode: conversația euristică, explicația

*Fișă de muncă independentă: împărțiți în două grupe, elevii au de colorat obiecte de mobilier necesare pentru sortare în cameră/ materiale de curățenie. Evaluarea se va realiza la tablă. Prin metoda ciorchinelui și utilizând jetoane potrivite, se stabilesc obiectele necesare păstrării curățeniei.

Metode: munca independentă, metoda ciorchinelui

Mijloace: fișă de muncă independentă, jetoane

Evaluare*: evaluare informativă scrisă, practică*

5.Obținerea performanței:

Elevii vor stabili trei reguli de igienă a locuinței, pornind de la jetoane:

- Păstrează lucrurile de școală pe un birou.

- Așează îmbrăcămintea frumos în șifonier.
- Aerisește camera.

Metode: conversația euristică

Mijloace: jetoane

Evaluare: *evaluare formativă orală*

6.Asigurarea feed-back-ului:

În perechi, elevii decupează și lipesc obiecte astfel încât să fie ordine în cameră.

Metode: exercițiul

Mijloace: fișă de lucru în perechi, foarfece, lipici

Evaluare: *evaluare formativă practică*

7.Asigurarea retenţiei şi transferului cunoştinţelor şi deprinderilor:

CD joc educativ: *”Să facem curat cu Garfield”*. Pe rând, fiecare elev vine la calculator și așează corespunzător un lucru de-al lui Garfield (creioanele pe birou, cărțile pe rafturi etc.), astfel încât să facă curat în cameră.

Feed-back-ul este imediat, jocul nepermițându-i copilului să așeze la întâmplare lucrurile prin cameră. Fiecare acțiune este urmată de o felicitare (în cazul unei mutări corecte) sau de atenționare (în cazul unei mutări greșite). Mai mult decât atât, copilul obține puncte pentru fiecare lucru așezat corespunzător.

Metode: Jocul didactic, explicația, demonstrația

Mijloace: joc PC

Evaluare:*evaluare formativă practică*

8.Aprecieri şi recomandări:

Se fac aprecieri referitoare la comportamentul copiilor și la modul în care aceștia au participat la lecție.

Elevii sunt întrebați ce le-a plăcut cel mai mult în această lecție, să motiveze.

Cei care au realizat sarcinile de lucru, au fost recompensați cu fețe zâmbitoare.

Metode: **conversația euristică**

Mijloace:**recompense (fețe zâmbitoare)**

Evaluare: *evaluare formativă orală*

Evaluarea

I. Abilități și cunoștințe:

- .*Colectarea numerelor 0-10 din camera lui Mickey Mouse:*

FB: colectează 8-10 numere;

B: colectează 5-7 numere;

S: colectează 2-3 numere.

- *Sortarea obiectelor după criterii date:*

FB: plasează toate obiectele (12) în locurile corecte de depozitare;

B: plasează în locurile corecte 7-11 obiecte;

S: plasează corect 3-6 obiecte în locurile corespunzătoare.

II. Deprinderi tehnice:

- Operarea simplă cu obiecte digitale (imagini, numere, simboluri) în contexte specifice de învățare (prin jocurile educative în format digital care presupun utilizarea mouse-ului și a săgeților de poziție (click, dublu click, sus, jos, stânga, dreapta).

PROIECT DIDACTIC

Prof. ALUCĂI ELENA
Școala Gimnazială, comuna Grumăzești, județul Neamț

A. Elemente de identificare

***Clasa*: a VI-a A**

***Aria curriculară*: Limbă și comunicare**

***Disciplina*: Limba și literatura română**

***Unitatea de învățare*: Dincolo de ferestre**

***Titlul lecției*: Textul descriptiv literar în versuri: *Miezul iernii*, de Vasile Alecsandri , substantivul**

***Tipul lecției*: sistematizarea cunoştinţelor**

Motivaţia: Lecţia dezvoltă interesul pentru lectură şi gustul estetic, se sprijină pe priceperile şi deprinderile deja acumulate, necesare perceperii textului literar liric, vizează dezvoltarea capacității de a interpreta un text literar.

***Competențe generale*:**

1. Participarea la interacţiuni verbale în diverse situaţii de comunicare, prin receptarea şi producerea textului oral
2. Receptarea textului scris de diverse tipuri
3. Redactarea textului scris de diverse tipuri

***Competențe specifice*:**

1.2. Prezentarea unor informaţii, idei, sentimente şi puncte de vedere în texte orale, participând la discuţii pe diverse teme sau pornind de la textele citite/ascultate

2.3. Prezentarea unor răspunsuri personale, creative şi critice pe marginea unor texte diverse

3.3. Adecvarea textului scris la situația și scopul de comunicare

***Obiective operaționale*:**

a) Cognitive: La sfârșitul lecției, toți elevii vor fi capabili:

O_1 – să recunoască particularitățile textului descriptiv literar;

O_2 – să identifice imagini vizuale, auditive şi dinamice în text, precizând figurile de stil prin care acestea se realizează (epitet, comparaţie, repetiţie);

O_3– să recunoască figurile de stil prezente în opera studiată;

O_4 – să numească sentimentele sugerate de diferite citate din text.

O5 – să indice tema operei, raportul dintre realitate şi ficţiune, modul de expunere;

O6 – să motiveze rolul unor figuri de stil, principala modalitate de sugestie folosită de eul poetic, şi a unor semne de punctuaţiei în realizarea expresivităţii;

O7 - să coreleze cuvântul cu imaginea şi cu sunetele în decodificarea mesajului transmis de autor printr-un text liric, precum şi în codificarea propriului mesaj;

O8 – să realizeze texte descriptive, respectând convențiile specifice acestui tip de text.

b) Afective: Elevii vor fi capabili să manifeste interes pentru activitatea desfășurată prin comportament activ-participativ;

c) Psihomotorii: vor utiliza corect mijloacele de învățământ.

VALORI ȘI ATITUDINI

- cultivarea interesului pentru lectura de plăcere;
- stimularea gândirii refl exive și analitice;
- cultivarea unei atitudini pozitive față de comunicare și a încrederii în propriile abilități de comunicare și de înțelegere a unui mesaj.

Strategia didactică:

Resurse procedurale:

Metode și procedee: conversaţia euristică, observaţia, problematizarea, învăţarea prin descoperire, explicaţia, exerciţiul, lucrul cu textul, teoria inteligenţelor multiple, harta conceptuală, ciorchinele

Mijloace de învățământ: scheme, planșe, fișe de lucru, videoproiector

Forma de organizare: frontală, individuală, pe grupe

Resurse umane: clasa de elevi de nivel mediu ***Resurse temporale***: 50 de minute alocate procesului de învățământ

Resurse spațiale: sala de clasă

Resurse bibliografice: - ministeriale: Programa școlară, 2017

-metodice: Alina Pamfil, *Limba și literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise*, Ed. Paralela 54, 2003; Florentina Sâmihăian, *Didactica limbii și literaturii române*, 2005;

B. Desfășurarea activității

I. Evocarea (10-15 minute)

Moment organizatoric Este organizat contextul educativ, astfel încât demersul didactic să atingă un grad înalt de eficiență. Se asigură liniștea în clasă, se pregătesc materialele necesare desfășurării activității. Elevii fac liniște și își pregătesc materialele. Se verifică tema.

1. Captarea atenției Se audiază Valsul iernii https://www.youtube.com/watch?v=KkOD2c-oOBA

Activitatea 1 Timp: 5 minute

Enunțarea temei și a scopului lecției: Se comunică scopul lecției, secvențele scenariului didactic.

Metode și procedee: brainstorming, conversația euristică

Interacțiunea participanților: activitate individuală, activitate frontală

Descrierea activității: Profesorul le cere elevilor să rezolve exercițiul dat, și inițiază discuții despre tema lecției.

Joc didactic – rebus https://wordwall.net/ro/resource/10050622/iarna

Activitatea 2 Timp: 5-10 minute

Dirijarea învățării: Profesorul creează contextul pentru înțelegerea conținuturilor.

Metode și procedee: conversația euristică, observarea sistematică, expunerea

Interacțiunea participanților: activitate frontală, activitate individuală

Descrierea activității: Elevii citesc textul suport și răspund la întrebări vizând înțelegerea acestuia .

https://www.youtube.com/watch?v=HpFWumrAvdY&ab_channel=Muzica%2CPoeziesiLiteratura

Conținuturile învățării sunt parcurse interactiv .

II. Realizarea sensului (25-30 de minute)

Activitatea 3 Timp: 15-20 minute

Dirijarea învățării: Profesorul inițiază discuții despre conținuturile învățării.

Metode și procedee: observarea sistematică, conversația euristică, expunerea

Interacțiunea participanților: activitate frontală, activitate individuală, activitate în perechi;

Descrierea activității: Elevii rezolvă exercițiile din fișele de lucru, pentru a înțelege conținuturile.

Profesorul împarte clasa de elevi în patru grupe şi precizează că rezolvând exerciţiile propuse vor descoperi informaţii despre tema lecţiei. Fiecare grupă va primi o fişă de lucru.

INTELIGENȚELE MULTIPLE Poezia „Miezul iernii”, de Vasile Alecsandri poate fi analizată și din perspectiva inteligențelor multiple. Organizați-vă în grupe de câte opt elevi. Fiecare elev va alege una dintre inteligențele care îl caracterizează și va rezolva sarcina specificată în dreptul acesteia. La final fiecare echipă va prezenta rezultatul obținut.

I. Inteligența verbal- lingvistică

1.Realizează un rebus care să cuprindă cuvintele care redau în poezie planul terestru și cosmic.

2.Identifică figurile de stil (personificare, comparație, epitet, enumerație) din secvențele următoare și comentează rolul lor în descrierea naturii:

3.Realizează un acrostih de la cuvintele IARNA sau MIEZUL IERNII

II. Inteligența logico-matematică

1.Inventariază părțile de vorbire, stabilind care dintre ele predomină.

2.Reprezintă cu ajutorul unui grafic evoluţia sentimentelor.

3. Fă observaţii privind organizarea externă a textului (numărul versurilor, al strofelor).

III. Inteligența spațial-vizuală

1.Realizează un desen care să ilustreze o secvență din poezie.

2.Identifică imaginile artistice din poezie (imagini vizuale, auditive, dinamice)

IV. Inteligența muzicală

1.Caută un cântec/o arie muzicală care să aibă aceeași temă ca poezia.

2.Precizează măsura, rima versurilor citate

V. Inteligența kinestezică

1.Mimează sentimentele redate în ultima strofă a poeziei.

2. Alcătuieşte un peisaj de iarnă prin tehnica colajului;

VI. Inteligența naturalistă

1.Caută informații despre lupul prezent în poezie.

2. Propune măsuri necesare protecţiei plantelor şi animalelor în acest anotimp

VII. Inteligența interpersonală

1. Realizează un dialog cu Vasile Alecsandri despre opera sa, despre frumusețea naturii.

VIII. Inteligența intrapersonală

1.Scrie un text de 150–200 de cuvinte despre emoțiile pe care ți le provoacă miezul iernii, raportându-te la poezia lui V. Alecsandri.

2.Scrie un text descriptiv, de 150-200 de cuvinte, cu titlul « Iarna sufletului meu

Se completează și se discută fișele de lucru. Profesorul noteaza informațiile obținute pe tablă.

Feed-back-ul are loc permanent pe parcursul întregii ore și se concretizează prin aprecieri verbale făcute de profesor.

III. Reflecția

Activitatea 4 Timp: 5-10 minute

Dirijarea învățării: pregătirea transferului informațiilor, indicații pentru lucrul individual

Metode și procedee: conversația euristică

Interacțiunea participanților: activitate frontală și individuală

Evaluarea performanțelor Asigurarea retenției și a transferului

Se fac aprecieri Jocuri didactice Substantivul

1.Alege un cuvânt ascuns https://wordwall.net/ro/resource/15438662/substantivul

https://wordwall.net/ro/resource/30635235/substantiv

2.Lovește substantivele! https://wordwall.net/ro/resource/9313667/substantivul

https://wordwall.net/ro/resource/920605/matematica/substantivul

3.Cazurile substantivelor https://wordwall.net/ro/resource/15250855/substantivul

Profesorul face aprecieri și recomandări legate de desfășurarea orei și prezintă tema pentru acasă. Prin enunțarea acesteia, lucrul de la clasă este continuat acasă, asigurându-se continuitatea procesului instructiv-educativ.

Tema pentru acasă:Fiecare elev își alege un emoticon după cum s-a simțit la oră

FIȘA DE LUCRU : Jocul de-a/ cu literatura
(pentru activități în „Școala altfel”, la ore de opțional sau de curs)

PROFESOR: ADINA TRANDAFIR
ȘCOALA: LICEUL TEOLOGIC REFORMAT,
SFÂNTU GHEORGHE, JUD. COVASNA

I. Te-ai întrebat vreodată ce este literatura? Scrie într-o frază propria definiție pentru literatură. Poate fi o definiție „trăsnită”, dacă vrei!

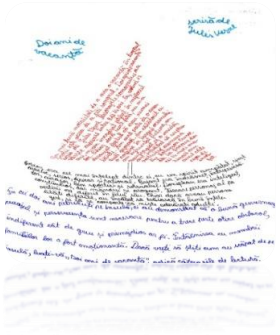
Literatura=……

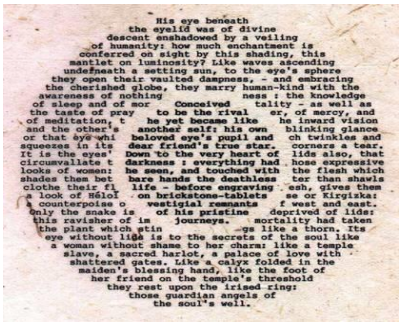
……

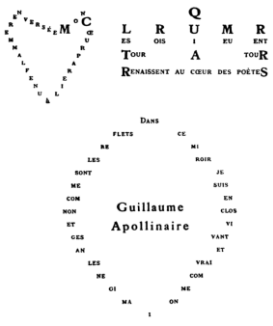
…….

II. Privește cu atenție caligramele de mai jos și apoi scrie pe caiet propria (pseudo)caligramă-vezi punctul 2- **despre starea ta de spirit de azi sau din prezent. Apoi încearcă să îți scrii (pre)numele sub formă de „autoportret”.**

1. ***Caligramă*** *(kallos (gr.)=frumos, gramma (gr.)= inscripție),* = Mod special de dispunere a versurilor urmărind reprezentarea grafică a ideilor textului . Poate apărea și în legătură cu proza, ca în prima imagine:

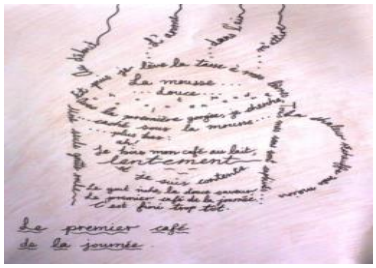

Jules Verne –Doi ani de vacanță Eminescu- Peste vârfuri

2. ***OBSERVAȚIE:*** pseudocaligramă (*pseudo (gr)= fals*), adică.....

(L.Blaga: Autoportret)

(L.Blaga-portret)

III. Scrie un catren care se poate numi Autoportret (cu sau fără rimă) și în care să existe o metaforă, după schema:

Eu sunt [completează metafora].....

Care .....

Ale cărui/cărei.....

.....

Cum ți s-a părut experiența de a scrie o poezie în limba română ?

.....

.....

IV. La ce te gândeşti citind titlurile de mai jos? Ele aparţin unor poezii scrise de Florin Iaru. Notează câte o idee.

De-a waţi ascunselea — *Hai ku mine peste muntele Fudji*

V. Găsește o idee, un lucru interesant pentru un pastel. Completează spaţiile pentru a realiza un pastel „modern”:

-1 *substantiv comun*

-*2 adjective ale substantivului*

-*3 verbe la gerunziu*

-*4 patru cuvinte, care exprimă sentimentele tale față de subiectul abordat*

- *un cuvânt esenţial pentru tema poeziei*

Cum ți s-a părut experiența de a scrie o poezie modernă ? Ce crezi că ai realizat, de exemplu, prin verbele la gerunziu?

.....

VI. În echipe, notați pe ultimul rând al tabelului observaţiile voastre despre relaţia literatură-joc:

O furnică **de Tudor Arghezi**	**Doi bureți** **de Marin Sorescu**	**Frunză verde de albastru** **de Nichita Stănescu**	**Prăpasite** **de Marin Sorescu**	**Mica publicitate** ***C. Popescu vol.Arta Popescu)***
O furnică mică, mică ***Dar înfiptă, va să zică,*** ***Ieri, la prânz, mi s-a urcat*** ***De pe vişinul uscat*** ***Pe picioare, pentru căci*** ***Mi le-a luat drept nişte crăci.*** ***(…)Un' te duci aşa degrabă*** ***Gândul meu mâhnit o-ntreabă*** ***Încă nu te-ai lămurit*** ***Că greşeşti şi-ai rătăcit?*** ***Te-ai suit până-n cravată*** ***Şi mai ai până-n chelie*** ***Două dealuri şi-o bărbie.*** ***Nu vrei tată să-ţi arăt*** ***Cum iei drumul îndărăt?*** ***Să-ţi mai pun o întrebare*** ***E aproape de culcare;*** ***Unde dormi, aici, departe?*** ***Într-o pagină de carte?***	*Doi bureţi* *Erau băieţi* *Şi-şi vorbeau de la burete* *La burete cu “băiete”.* *Când stăteau la vreo agapă,* *Mâncau sare şi beau apă,* *Acolo pe fund de mare:* *Aici apă, aici sare.* *La sare se-nţelegeau* *Dar la apă se-mbrânceau…* *Iar acuma, pe dulap,* *Nu se ceartă, nu se bat,* *Sarea e-n bucătărie,* *Apa-n aer, cine ştie ()*	*Frunză verde de albastru,* *mă doare un cal măiastru,* *că am zis doar un cuvânt* *despre întregul pământ (…)* *şi-am zis măr ca să zic sâmburi,* *şi-am zis pom ca să zic scânduri,* *şi-am zis nord ca să zic suduri* *şi dulceaţă ca să sudui,* *şi-am zis inimă la piatră(…)* *Şi-am cântat din coasta mea* *din vertebra ca o stea,* *de-a-ncălecare pe-o şa,* *pe o şa de cal măiastru,* *foaie verde de albastru.*	*Dumnezeu e surd* *Şi când trebuie să-i spun ceva* *Îi scriu pe-o foaie de hârtie.* *Aşa se procedează* *Cu toţi surzii.* *Dar mie nu-mi înţelege scrisul* *Şi când îl văd cum se scarpină-n aureolă* *În faţa unei conjuncţii,* *Mă gândesc că mult mai uşor ar fi* *Să i-o urlu-n ureche*	*„Tânăr poet,* *succes, închin ode,* *epopei,caut* *iubitoare de literatură,muză,* *orice vârstă, doresc* *întreţinere-casă-masă-bani de buzunar. Garantez posteritate”*

S-ajungi virgulă târzie ***Într-un op de poezie?***				
Ce am observat:	**Ce am observat:**	**Ce am observat:**	**Ce am observat:**	**Ce am observat:**

VII. Exprimă-ţi opinia despre emiţătorul/ emiţătorii acestui text:

*„Ce facem, dragă, cu bărbatul ăsta, cu **Breban?!** Pare cam zăpăcit deşi… nu e lipsit de…(…)cum să zic? Oricum, ceea ce e evident, se pare că îi place să scrie, adică găseşte plăcere în asta, ceea ce oricum e o scuză. Crede că ceea ce face poate fi interesant, poate chiar util. Cui?! Habar n-am!"*

(din romanul Don Juan **autor: N. Breban**)

VIII. 📻 Completează rimele după cum consideri. Vei compara apoi cu originalul, în timp ce vei asculta o melodie:

https://www.youtube.com/watch?v=i015eQwzN-Y (prima melodie)

La circ (…) pe ghiaţa unui răcitor
Trăia un pinguin din Labra……
Cum se numea?
Apolodor
Si ce făcea?
Cânta la……

Deci nu era nici scamator,
Nici acrobat, nici dansator
Făcea şi el ce-i mai ……:
Cânta la cor.
Dar într-o zi Apolodor (…)
A spus aşa: Mi-e dor, mi-e dor
De fraţii mei din Labrador

Când l-a vazut pisoiul Tiţ
Plângând cu hohot şi……
I-a zis: nu plânge te implor
(…)
Dar el plângea: mi-e dor(..)
Cămila Suzi cea mai tristă
Ofta cu faţa în ……
Ea îi fusese ca o……

Îl învăţase prima gamă
Dar el plângea:
-Mi-e dor,mi-e dor
De fraţii mei din Labrador
Şi a plecat……

(Gellu Naum-Cartea cu Apolodor)

Temă/ extinderi :

I. Pentru elevi de gimnaziu/ciclu inferior al liceului:

1. Descrie peisajul de la fereastra camerei tale, folosind 7 figuri de stil diferite pe care le cunoști. Subliniază figurile de stil.
2. Alege un nasture de acasă ce îți place/ te atrage. Pe baza nasturelui ales imaginează-i posesorul,oferind câteva detalii: cine este, cum arată persoana care l-a purtat, cum arată vestimentaţia de la care a căzut, cât timp a fost purtată vestimentaţia respectivă, cum a fost pierdut, ce istorie de viață are personajul etc.

II. Pentru elevi de ciclu superior al liceului:

1. Intră în joc! Continuă„jocul” în manieră avangardistă, completând spaţiile libere:

„Dorm foarte târziu. Viaţa mea e foarte ieftină.Mă sinucid 65%(…)Viaţa mea are 30% din viaţă.

……
……
……Viaţa însă e fermecătoare. Moartea e şi ea fermecătoare.(…)Voi toţi sunteţi fermecători, foarte fini, spirituali şi delicioşi. Tristan Tzara vă spune: vrea foarte

mult să facă altceva, însă prefer să rămână un tâmpit, un farsor şi un închipuit.Fiţi sinceri o clipă: ce v-am spus adineauri e fermecător sau tâmpit?Socot că sunt destul de simpatic.

(Cum am devenit fermecător, simpatic şi delicios de Tristan Tzara)

2. Activitate de grup:

2.1. Realizați un joc de societate (stil „Monopoly”) cu reguli de înaintare, întrebări de probă și ilustrații referitoare la comedia „O scrisoare pierdută ” de I.L. Caragiale[1].

2.2. Fiecare elev al clasei notează un vers, spontan. Versul de start este: „*Vreau să mă miroşi ca pe o fereastră*”, dar se va continua aleatoriu. La final veți obține propria poezie „dadaistă”. Cum vi se pare „experimentul”? [2]

[1] Exercițiul se poate proba cu aproape orice operă literară!
[2] Într-o altă variantă, vă notați câte un vers cunoscut, pentru a obține la final un „mix” postmodern.

PPROIECT EDUCAȚIONAL INTERNAȚIONAL „ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC - DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV

LÁSZLÓ ANA-ALETTA
LICEUL TEHNOLOGIC IERNUT/GRĂDINIȚA P.N. IERNUT

Cine își aduce aminte de anii de școală, în care datoria noastră era să reținem date importante la istorie, să reproducem comentarii literare și să folosim formule matematice? Premiantul clasei, cel mai bun la matematică și română, avea 10 pe linie chiar dacă era un pic afon la muzică și nici la desen nu avea talent. Suntem cu toții mărturie a faptului că sistemul tradițional de educație, cu inclinația sa către memorare și logica matematică, funcționează pe premisa că toți elevii trec prin același proces de acumulare a cunoștințelor. Dar cum rămâne cu elevii pasionați de sport care reușesc să alerge 50 de minute fără oprire, sau cu micii iubitori de natură care recunosc toate plantele, dar care nu primesc 10 decât la biologie?

Ideea că nu toată lumea reacționează la aceiasi stimuli în procesul de învățare l-a determinat pe profesorul Howard Gardner, de la Universitatea Harvard, să pună sub semnul întrebării felul în care este organizat sistemul educațional la nivel global. Așa a luat naștere, în 1983, Teoria Inteligențelor Multiple, care a evoluat într-o știință de sine stătătoare îmbrățișată de profesori și educatori din lumea întreagă. Rezultatul? Elevi mai implicați în procesul de învățare și apreciați la adevărata lor valoare!

Ce este Teoria Inteligențelor Multiple și ce impact are asupra procesului de învățare?

Pornind de la ideea că viziunea asupra capacității intelectuale este una limitată, Gardner a teoretizat existența a opt inteligențe distincte, sugerând chiar prezența celei de-a noua, așa zisa inteligența existențială. În opinia sa, fiecare dintre noi suntem un amalgam unic de abilități și talente, iar capacitatea de memorare sau logică nu sunt singurele elemente care ne definesc. Un copil poate să abia o ureche muzicală excelentă, dar de asemenea poate să spună povești cu talent, să se orienteze foarte bine în spațiu și să înțeleagă emoțiile celorlalți dintr-o singură privire.

Așadar, felul în care sunt combinate aceste inteligențe multiple este ceea ce ne diferențiază ca indivizi și determină apoi modul în care rezolvăm probleme și evoluam ulterior. Însă tocmai aceste diferențe devin o provocare pentru sistemul tradițional de educație, care presupune că toată lumea e la fel, deci învață la fel. Poate acesta este motivul pentru care majoritatea copiilor nu se simt stimulați sau apreciați la adevarata lor valoare .

1. Inteligența vizual-spațială

Oamenii care au o inteligență visual- spațială superioară sunt pricepuți la vizualizarea anumitor spații sau obiecte, se orientează bine și au abilități de folosire a hărților, tabelelor sau a aparatului de fotografiat sau filmat.

Caracteristici:

- Pasiune pentru scris și citit
- Interepretare a hărților sau a graficelor
- Înclinație către rezolvarea puzzle-urilor
- Recunoaștere a anumitor tipare
- Talent la desen sau arte vizuale

2. Inteligența lingvistica

Cei care posedă o inteligență lingvistica puternică sunt capabili să folosească cuvintele atât în scris, cât și în citit. Sunt superiori atunci când vine vorba să povestească, să memoreze informație și să citească.

Caracteristici:

- Memorare și reproducere a informației orale sau scrise
- Pasiune pentru citit și scris
- Capacitate de a explica anumite noțiuni
- Talent la dezbateri sau discursuri persuasive
- Utilizare a umorului în istorisire

3. Inteligența logic-matematică

Oamenii care posedă o inteligență logic-matematică superioară au abilități de recunoaștere a tiparelor, deducție și analiza logică a problemelor. Pentru ei, numerele, relațiile și tiparele se transformă în concepte.

Caracteristici:

- Capacitate sporită de rezolvare a problemelor
- Înclinație către gândirea abstractă
- Plăcere pentru experimente științifice
- Talent la rezolvarea problemelor complexe

4. Inteligența corporal-kinestezică

Persoanele cu acest tip de inteligență au abilități de mișcare corporala, acțiuni interpretative și control fizic. De asemenea, ei posedă coordonare si dexteritate impresionante.

Caracteristici:

- Talent la dans și sport
- Pasiune pentru confecționarea obiectelor cu propriile mâini
- Coordonare fizică sporită
- Capacitate de a memora lucruri prin acțiune, nu prin auz sau văz

5. Inteligența muzicală

Cei care posedă o inteligență muzicală dezvoltată gândesc în tipare, ritm și sunet. Au o apreciere și înțelegere crescută pentru muzică, compoziție și artă interpretativă.

Caracteristici:

- Pasiune pentru cântat și instrumente muzicale
- Recunoaștere facilă a tiparelor muzicale și a tonurilor
- Memorare și reproducere a melodiilor
- Întelegere sporită a structurii muzicale, a ritmului și a notelor

6. Inteligența interpersonală

Persoanele cu o inteligență interpersonală dezvoltată sunt capabili de înțelegere și interacțiune umană la un nivel superior. Sunt foarte abili la evaluarea emoțiilor, a motivațiilor, dorințelor și intențiilor celor din jurul lor.

Caracteristici:

- Capacitate superioară de comunicare verbală
- Talent la comunicarea non-verbală
- Viziune din multiple perspective a situațiilor
- Crearea unor relații sociale pozitive

- Talent la armonizarea conflictului în diverse grupuri

7. Inteligența intrapersonală

Cei care posedă o inteligență intrapersonală superioară sunt conștienți de stările lor emoționale, de sentimente și motivații. Au o înclinație către auto-reflecție și analiza, visare, explorare a relațiilor cu ceilalți și evaluare a punctelor forte.

Caracteristici:

- Talent la analizarea propriilor slăbiciuni și a punctelor forte
- Pasiune pentru analizarea teoriilor și ideilor
- Conștientizarea propriilor sentimente și gânduri
- Înțelegerea clară a propriilor motivații

8. Inteligența naturalistă

Persoanele cu o inteligență naturalistă mai dezvoltată sunt în armonie cu natura și sunt interesate de explorarea și protejarea mediului și a speciilor de plante sau animale. Sunt foarte conștienți de schimbările subtile din mediul lor și nu acceptă foarte ușor domeniile care nu au legatură cu natură.

Caracteristici:

- Înclinație către domenii precum botanica, zoologie, biologie
- Talent pentru categorizare și catalogarea informației
- Pasiune pentru grădinărit, camping, cățărări și explorarea mediului

Suntem deja familiarizați cu metodele convenționale de învățare din sistemul tradițional de educație, precum lectură, dictare sau formule. Însă teoria lui Gardner ne arată că același conținut standard poate fi prezentat în mai multe feluri. Vacanța de vara a elevilor nu trebuie neapărat să fie un subiect de compunere, ci se poate transforma în piesă de teatru, în cântec sau într-un roman grafic.

Prin „deschiderea ferestrelor” asupra conținutului lecțiilor noastre prin sarcini și activități care implică diferite combinații de inteligențe, avem ocazia de a-i implica pe copii în activități care să le favorizeze învățarea rapidă, aproape automată.

Bibliografie :

https://www.shakespeare-school.ro/

PROIECT DE ACTIVITATE DIDACTICĂ

BÂRLEA ANA CLAUDIA
LICEUL TEORETIC “IULIA HASDEU” LUGOJ

Clasa: a VII –a

Tema: Reacţia de substiţuţie sau de simplă înlocuire

Tipul lecţiei: de comunicare şi însuşire de noi cunoştinţe

Durata: 50 minute

Profesor: Bârlea Ana

COMPETENŢE GENERALE:

1. Dezvoltarea capacităţii de comunicare, utilizând limbajul special domeniului chimiei;
2. Formarea la elevi a priceperilor şi deprinderilor practice;
3. Participarea activă a elevilor la legarea cunoştinţelor teoretice de cele practice.

COMPETENŢE SPECIFICE:

La sfârşitul lecţiei, elevii îşi vor forma următoarele competenţe:

C_1: definirea reacţiei de substituţie;

C_2: identificarea reactanţilor şi a produşilor de reacţie;

C_3: modelarea ecuaţiilor reacţiilor chimice realizate şi observate experimental practic şi virtual;

C_4: formularea concluziilor desprinse din activitatea experimentală;

C_5: aplicarea legii conservării numărului atomic;

C_6 : cunoaşterea importanţei reacţiei de substituţie;

C_7: aplicarea cunoştinţelor teoretice şi practice pentru rezolvarea de exerciţii şi probleme;

Metode şi procedee didactice folosite: explicaţia; conversaţia; modelarea; experimentul de laborator practic şi virtual; jocul didactic; problematizarea; rezolvarea de exerciţii şi probleme.

Materiale didactice: fişe de activitate experimentală; reactivi chimici şi ustensile de laborator; fişe de exerciţii; prezentare Power Point; calculator; sistem AEL; videoretroproiector; manual.

Forme de organizare a activităţii: frontal; pe grupe; individual.

Metode de evaluare:

- evaluarea continuă se realizează prin:
  - notarea răspunsurilor date de elevi;
  - observarea activităţii elevilor ce constă în:
    - utilizarea: - limbajului specific chimiei;
      - fişei de lucru experimentală;
    - abilitatea elevilor de a observa fenomenul şi de a emite concluzii.

Bibliografie

1. *Silvia Stănescu, Rodica Constantinescu* **Manual pentru clasa a 7-a;** Editura Sigma, Bucureşti, 1999;
2. *L.I.Doicin, A.M.Anghel* **Chimie-culegere pentru clasele VII-VIII;** Editura Art Grup Editorial, Bucureşti, 2008;
3. *Elenea Golişteanu* **Chimie anorganică-breviar, exerciţii, probleme, teste rezolvate integral;** Editura Niculescu, Bucureşti, 2007;
4. *Sanda Fătu*; **Didactica chimiei**; Editura Corint, Bucureşti, 2007;
5. *Ion Al. Dumitru, Dorel Ungureanu***; Pedagogie şi elemente de psihologia educaţiei**; Editura Cartea Universitară, Bucureşti, 2005;

DESFĂŞURAREA ACTIVITĂŢII DIDACTICE

Etape	**Timp**	**Competenţe specifice**	**Activitatea profesorului**	**Activitatea elevilor**	**Metode**	**Mijloace**
Organizarea clasei	2 min		- captează atenţia elevilor; - face prezenţa;			
Reactualizareacu noştinţelor	5 min		- profesorul adresează întrebări referitoare la definiţia reacţiilor chimice, clasificarea lor.	-răspund întrebărilor profesorului.		
Prezentarea conţinutului şi dirijarea învăţării	30 min	C_1 –C_6	- anunţă titlul lecţiei; - prezintă competenţele specifice lecţiei; - efectuează experimentul demonstrativ Zn + HCl şi interpretează observaţiile experimentale; - scrie pe tablă ecuaţia reacţiei chimice efectuate, explicând realizarea sa; - reaminteşte normele de protecţie a muncii ce trebuie respectate pentru realizarea experimentului pe grupe; - urmăreşte efectuarea corectă a experimentului şi completarea fişelor de activitate experimentală; - solicită modelarea ecuaţiilor reacţiilor chimice efectuate experimental şi egalarea lor; - cu ajutorul sistemului AEL, prezintă două experimente virtuale: sodiu cu apă şi cuprul cu azotatul de argint; - cere elevilor modelarea ecuaţiilor reacţiilor chimice virtuale; - oferă informaţii cu privire la seria reactivităţii metalelor; - formulează împreună cu elevii definiţia reacţiei de substituţie precum şi schema generală a acesteia; - prezintă caracteristicile reacţiei de substituţie; - proiectează un material Power Point cu privire la importanţa reacţiei de substituţie;	- notează titlul lecţiei; - sunt atenţi la explicaţiile profesorului; -urmăresc experimentul demonstrativ al profesorului - ajută la modelarea ecuaţiilor reacţiilor chimice şi egalarea lor; -efectuează experimentele din fişele de activitate experimentală; - completează fişele de activitate experimentală; - modelează ecuaţiile reacţiilor chimice şi realizează bilanţul atomic; - ajută la formularea definiţiei reacţiei de substituţie, schemei generale şi a caracteristicilor acesteia;	explicaţia; conversaţia; modelarea; algoritmizarea; experimentul de laborator; rezolvarea de exerciţii şi probleme.	- fişe de activitate experimentală; - reactivi chimici şi ustensile de laborator; - calculator; - sistem AEL; - videoretroproiector; - manual. - prezentare Power Point

				- scriu în caiete importanţa reacţiei de substituţie.		
Fixarea cunoştinţelor	10 min	C_7	- solicită rezolvarea fişei de exerciţii din prezentarea materialului în Power Point.	- rezolvă exerciţiile şi problemele propuse spre rezolvare de către profesor;	explicaţia; conversaţia ; joc didactic; rezolvarea de exerciţii şi probleme.	-fişe de exerciţii
Evaluarea cunoştinţelor	3 min		-se face continuu, pe tot parcursul orei; - sunt notaţi elevii care au participat activ la desfăşurarea activităţii didactice.		evaluare orală;	

Tehnica ziarului – metodă eficientă în cadrul orelor de comunicare în limba română

Autor: profesor învățământ primar Schipor Nicoleta
Școala Gimnazială „Petru Mușat” Siret

Disciplina: Comunicare în limba română

Clasa: a II-a

Timp alocat: 2 ore

Unitatea de învățare: Recapitulare finală

Detalieri de conținut: Textul nonliterar. Biletul, invitația, afișul, felicitarea

Competențe specifice:

1.4. Exprimarea interesului pentru receptarea de mesaje orale, în contexte de comunicare cunoscute

2.1. Formularea unor enunţuri proprii în situaţii concrete de comunicare

2.2 Transmiterea unor informaţii printr-o suită de enunţuri înlănţuite logic

3.1. Citirea unor mesaje scrise, întâlnite în mediul cunoscut

3.2. Identificarea mesajului unui text în care se relatează întâmplări, fenomene din universul cunoscut

3.3. Identificarea semnificaţiei unor simboluri, în contexte cunoscute

4.1. Scrierea unor mesaje, în diverse contexte de comunicare

4.2. Redactarea unor mesaje simple, cu respectarea convenţiilor de bază

Activități de învățare: Citirea unor afişe din mediul cunoscut/a unor bilete/a unor invitaţii/ felicitări
Identificarea elementelor fiecărei tip de text nonliterar
Realizarea unor afişe/bilete/invitaţii/felicitări pentru diferite evenimente
Prezentarea produselor realizate

Desfășurarea activității:

Pentru această activitate am ales **Tehnica ziarului**.

Scenariul în care se realizează învățarea este cel al unei redacții de ziar.

În grupuri mici, participanții, având la îndemână materia deja predată, vor propune pentru redacții articole de ziar. Se vor desfășura negocieri de publicare a articolelor și se va ajunge la o variantă finală de ziar, pe care echipele le vor schimba intre ele și le vor analiza reciproc. Discuția de nominalizare a celui mai bun produs se face prin argumentare.

La prima oră voi anunța copiii că vor lucra după o metodă nouă și anume Tehnica ziarului și că tema de azi este foarte importantă pentru că ei vor fi redactori și scriitori și trebuie să se străduiască să realizeze niște activități interesante, corecte, demne de a fi publicate.

Voi împărți colectivul clasei în patru grupuri, elevii vor primi câte un număr de la 1 la 4.

Elevii cu numărul 1 vor primi următoarea cerință: Trebuie să termini un proiect de grup la colegul tău azi, ești acasă singur, scrie un bilet prin care să-ți informezi familia despre acest lucru.

Elevii cu numărul 2 vor primi cerința: Colectivul clasei tale organizează un spectacol de 1 Iunie, ziua copilului. Redactează o invitație pentru acest eveniment!

Copiii cu numărul trei vor primi ca sarcină de lucru: Un coleg din clasa ta a obținut un premiu de excelență la olimpiada de matematică. Realizează o felicitare prin care să îl feliciți pe colegul tău pentru performanța obținută!

Cei cu numărul patru vor avea de realizat un afiș cu următoarea situație: Împreună cu colegii tăi organizezi o piesă de teatru după povestea „Ursul păcălit de vulpe”. Realizează un afiș pentru acest eveniment! Elevii vor lucre pe foi A4 albe sau colorate, fiecare după preferință.

Elevii vor primi timp sufficient (25-30 minute) pentru realizarea sarcinilor. După realizarea sarcinilor voi cere elevilor cu numărul 1 să se grupeze la redacția Biletul, cei cu numărul 2 la redacția de ziar cu numele Invitația, cei cu numărul trei la redacția Invitația și ultimii, cu numărul patru vor primi numele de redacția Afișul. Astfel încât fiecare copil să se simtă important ca făcând parte dintr-o redacție de ziar.

Acum voi cere eleivilor să citească pe rând fiecare temă în redacția lor. Urmează voturile în cadrul grupurilor. Elevilor le revine sarcina să evalueze cele mai reușite teme ținând cont de specificul fiecărei teme. Le voi atrage atenția să nu uite de elementele specifice fiecărei teme în parte care nu pot lipsi, elementele specific fiecărei sarcini, scrierea corectă din punct de vedere gramatical și nu în ultimul rând aspectul lucrării.

Elevii vor vota în cadrul redacției lor aducând argumente în parte pentru fiecare vot.

A doua oră vom continua prin prezentarea tuturor temelor în fața clasei pe scaunul autorului. Voi solicita elevii din toate redacțiile să voteze temele colegilor, acest nou vot cu argumente din patrea lor se va face pentru evitarea oricărui subiectivism din partea colegilor și pentru corectitudine în realizarea sarcinilor primate.

Acum, elevii pot negocia cu celelalte redacții de ziar pentru publicare în ziar. Se vor alege după preferințele lor Voi urmări acest aspect în mod deosebit. Voi propune elevilor să-și aleagă acum propiul nume al redacției.

Voi expune lucrările pe un panou unde voi cere elevilor să facă un tur al galeriei și să ofere un vot și din partea celorlalte echipe pentru fiescare ziar în parte.

Voi fi foarte atentă la partea cu votul și voi face aprecierile cuvenite pentru fiecare copil și fiecare redacție de ziar în parte.

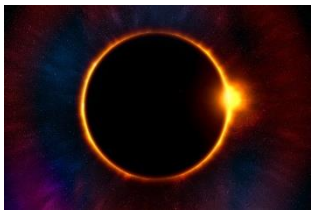
PROIECT DIDACTIC

Prof. Mioara Doboș
Colegiul Național ”I.L.Caragiale” Ploiești

Disciplina: ***Chimie***

Clasa: ***a VII-a***

Tema: Materie. Substanță. Substanțe anorganice și substanțe organice

Tipul lecţiei : lecție de fixare/sistematizare de cunoştinţe

Elemente de conţinut:

- *Materie*
- *Substanță*
- *Substanțe anorganice*
- *Substanțe organice*

Timp de lucru : 45 minute

Competente specifice:

1.1-Identificarea unor proprietăți/fenomene, substanțe/amestecuri în contexte cunoscute

1.2-Descrierea unor fenomene și proprietăți ale substanțelor întâlnite în contexte cunoscute prin utilizarea terminologiei specifice chimiei

2.1- Formularea unor ipoteze cu privire la caracteristicile substanțelor și a relațiilor dintre ele

2.3. Investigarea unor procese și fenomene în scopul identificării noțiunilor și relațiilor relevante

Strategia didactică*:*

- ***Resurse metodologice:*** modelarea, învățare prin descoperire dirijată, experimentul de laborator, conversație euristică, algoritmizarea, problematizarea, exercițiul;
- ***Resurse materiale:*** instrumente de lucru/mijloace de învăţământ: manualul, fişe de activitate, tabla, videoproiector, soft educaţional AEL, software de e-mail
- ***Forme de organizare a activităţii elevilor:*** activitate frontală alternativ cu activitate individuală, activitate pe grupe;

Bibliografie:

1. Marius Andruh, Daniela Bogdan, Iuliana Costeniuc, Mihaela Morcovescu (2019), *Manual de chimie pentru clasa a VII-a*, București, Editura Intuitext
2. Programa Școlară aprobată prin Ordinul Ministrului Educaţiei Naționale cu nr. **3393 / 28.02.2017**)

Webografie:

1. http://manuale.intuitext.ro/manuale-digitale/CHI_CLASAVII/#
2. https://phet.colorado.edu/sims/html/states-of-matter/latest/states-of-matter_en.html

DESFĂŞURAREA ACTIVITĂŢII DIDACTICE

I. MOMENT ORGANIZATORIC - Se asigură condiţii optime pentru desfăşurarea lecției:

- notarea absenţelor
- pregătirea clasei pentru desfăşurarea activităţii didactice frontale, individuale, în echipă.

II. CAPTAREA ATENŢIEI

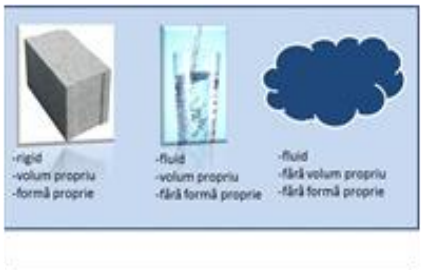
Praful, ființele vii, oceanele, munții și planetele, orice poate fi perceput de simțurile noastre este format din materie.

Unele lucruri sunt foarte ușor de identificat ca materie. Inclusiv pagina pe care o citești acum reprezintă materie.

Cum definim materia? Materia este lumea înconjurătoare.

Știați că?

Toată materia din Univers a fost creată prin Big Bang acum 14 miliarde de ani. În mai puțin de o secundă Universul s-a umplut cu cantități imense de energie, precum căldură și lumină.

Să studiem împreună obiectele din jurul nostru!

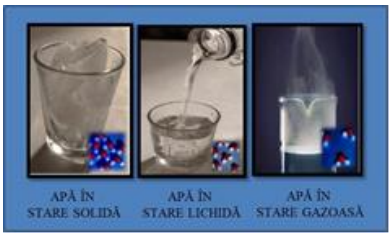
Cum ați putea caracteriza aceste obiecte?

Proprietățile materiei

- ocupă un spațiu;
- prezintă o masă proprie;
- apare sub diferite forme;
- se găsește într-o continuă mișcare și transformare;
- nu dispare,

nu se creează.

SĂ NE REAMINTIM!

În viața de toate zilele materia se întâlnește sub diferite forme concrete.

Stările materiei

Cea mai mare parte a materiei de pe Pământ se prezintă într-una din cele trei stări de agregare: **solidă, lichidă, gazoasă.**

Știați că!

A patra stare a materiei se formează când aceasta este încălzită la temperaturi foarte mari, de exemplu la flacăra unei suduri. Plasma este foarte luminoasă. Flama de sudură sau stelele conțin materie în formă de plasmă.

Anunțarea temei noi :

Materie. Substanță. Substanțe anorganice și substanțe organice

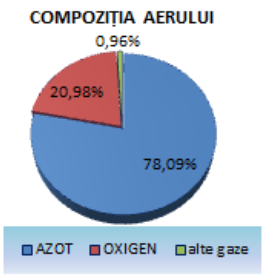
Te-ai întrebat vreodată când te plimbai pe cărările munților în vacanță cum au apărut aceste imensități pe Pământ? Sau în nopțile senine cum sclipesc miile de stele, de unde au apărut?

Stelele, Soarele și Luna, munții, apele, copacii precum și miile de obiecte care ne înconjoară se numesc ***corpuri.***

III.COMUNICAREA DE NOI CUNOȘTINȚE

Considerații teoretice:

Fixarea ideilor ancoră

PREZENTAREA SARCINILOR NOI DE ÎNVĂȚARE

Prezentarea unor activități experimentale virtuale- manual digital Intuitext

http://manuale.intuitext.ro/manuale-digitale/CHI_CLASAVII/

Informații teoretice

Corpul = o porțiune din materie delimitată în spațiu.

Corpurile sunt alcătuite din materie cu compoziție:

- omogenă, numite substanțe chimice (apă, fier, cupru, alcool, zahăr)
- eterogenă, numite materiale (lemn, hârtie, ciment, sticlă).

Substanță = materia cu compoziție omogenă din care este alcătuit un corp.

Spre deosebire de corpuri, care au formă și volum bine determinate, substanțele și materialele nu au formă și volum bine determinate.

Precizați denumirea substanțelor ce intră în componența aerului!

Atenție! CORPUL nu trebuie confundat cu materialul din care este alcătuit, iar substanța chimică nu trebuie confundată cu materialul!

- corp - sticluța
- substanță – acetona
- material sticluță – plastic

Corp: .....
Substanța: .....

Corp: .....
Substanța: .....

Substanțe anorganice și substanțe organice

Orice organism este alcătuit din două tipuri de substanțe:

-anorganice, prezente și în elementele antropice (lipsite de viață) ale mediului

-organice, specifice materiei vii.

Priviți imaginile și găsiți un criteriu de clasificare.

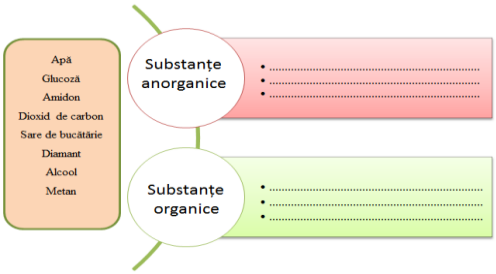
Substanţele anorganice sunt reprezentate de apă şi de săruri minerale.

Substanţele organice sunt reprezentate de proteine, glucide, lipide şi acizi nucleici.

IV. ACTIVITĂŢI DE ÎNVĂŢARE PREGĂTITOARE. Conducerea învăţării. *Aplicație independentă:*

Dintre substanțele enumerate completați spațiile punctate. Dați exemple și de alte substanțe din viața de zi cu zi!

Exersare condiţionată: Răspunsurile elevilor la întrebările adresate de profesor vor indică gradul de înţelegere a noţiunilor. În cazul în care se vor constata dificultăţi profesorul intervine cu explicaţii suplimentare pentru a ordona progresiv aplicaţiile cu scop de antrenament şi care conduc la elaborarea unor strategii de rezolvare a situaţiilor “problemă”.

V. ASIGURAREA RETENŢIEI ŞI A TRANSFERULUI

Studiu virtual:

Prezentarea unui videoclip educațional: MATERIE. CORP. SUBSTANȚĂ

https://www.youtube.com/watch?v=VzrdI9AhkR0

Elevii, împărţiţi în grupe, pot identifica pe baza experimentelor redate prin aplicaţia virtuală - caracteristici ale unor substanţe: neon, argon, oxigen, apă

https://phet.colorado.edu/sims/html/states-of-matter/latest/states-of-matter_en.html

Concluzii:

Materia- realitatea lumii înconjurătoare prezentată în forme variate

Corpuri - porțiuni delimitate de materie

Substanţă – este o parte de materie care se caracterizează prin compoziție constantă, omogenă și bine definită

***VI.EVALUAREA PERFORMANŢEI*:** Se vor face aprecieri și observații individuale și generale asupra modului de participare la activitate și asupra calității rezolvării sarcinilor individuale/grup.

VII.TEMA PENTRU ACASĂ:

Exerciții și probleme pag.9 ex.1,2,3. manual Chimie clasa a VII-a, editura INTUITEXT

Documentați-vă și rețineți mai multe informații despre substanțe organice și anorganice întâlnite în viața de zi cu zi! Prezentați informațiile reținute într-un referat.

PROIECT EDUCAȚIONAL INTERNAȚIONAL „ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC-DE LA MODELOL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV”

LEPUȘTEANU SIMONA
SCOALA GIMNAZIALĂ „ELENA DOAMNA”

În societatea tradiţională, valorile promovate de şcoală erau ascultarea, disciplina, supunerea faţă de profesor. Cadrul didactic avea o poziţie privilegiată în câmpul şcolar, spre deosebire de elev, văzut drept obiect pasiv al procesului de învăţământ. Aceste coordonate se modifică însă în şcoala modernă, care pune accent pe alte valori, cum ar fi cooperarea, competiţia pozitivă şi iniţiativa proprie. „A învăţa presupune a te elibera de o ignoranţă, de o incertitudine, de o stângăcie, de o incompetenţă, de o orbire; înseamnă să ajungi să faci mai bine, să înţelegi mai bine, să exişti mai bine” (Olivier Reboul), drept pentru care cţiunea definitorie a şcolii rămâne educaţia, considerată un proces destinat exclusiv omului şi care vizează disciplinarea şi civilizarea acestuia, din perspectiva unui ideal de personalitate umană, propus şi dorit chiar de societate. Ioan Cerghit definea educaţia din mai multe unghiuri, ca proces, prin care fiinţa umană este supusă unei transformări îndelungate, ca acţiune de conducere, omul devenind o fiinţă formată şi autonomă, dar şi ca acţiune socială sau ca relaţie desfăşurată între doi poli, educatorul şi cel care este educat.

Funcţiile educaţiei sunt diverse şi se referă la transmiterea valorilor pe care societatea le posedă, la pregătirea şi la formarea oamenilor sau la valorizarea creaţiilor culturale. Educaţia trebuie să ţină cont de particularităţile individuale şi de vârstă ale copiilor, folosind metode şi strategii optime de dezvoltare ale acestora. Ea trebuie, de asemenea, să stimuleze imaginaţia şi exprimarea elevilor, oferindu-le un cadru favorabil creşterii, fără a le impune un cadru rigid, prestabilit. Dacă altădată metoda predominantă de desfăşurare a lecţiei era expunerea, pentru că oferea posibilitatea profesorului să-şi etaleze bagajul de cunoştinţe, astăzi se pune accent pe metode moderne, care să transforme profesorul în manager al învăţării, iar elevului să i se creeze cadrul unei manifestări proprii, pentru a-şi putea forma puncte de vedere personale. Însuşi procesul de învăţământ se îmbogăţeşte cu o nouă latură, evaluarea, care vine să completeze predarea şi învăţarea, astfel încât cadrul didactic îşi sporeşte atribuţiile, dar, pe de altă parte, dă posibilitatea elevului să ia parte la instruirea proprie, profesorul coordonând acest proces.

Lecţia, ca formă de bază a desfăşurării instrucţiei şi educaţiei, devine o suită de evenimente care pot fi segmentate, fiecare având coerenţă şi conducând elevii spre realizarea obiectivelor. Acest demers se află sub incidenţa unor principii didactice, care îl orientează şi care vizează alegerea unor metode specifice, selectarea celor mai utile strategii. Astfel, principiul caracterului educativ al instruirii ţine cont nu de cunoştintele pe care elevul le va fi asimilat la sfârşitul procesului educativ, ci de modul în care aceste cunoştinţe vor fi aplicate. Tot acest principiu insistă asupra formării unor princeperi şi deprinderi de muncă individuală şi intelectuală, mutând accentul de pe informativ pe formativ. Un alt principiu este cel al însuşirii conştiente şi active. Învăţământul tradiţional se axa pe respectarea intervalului de timp alocat orei, în dauna elevilor, care nu asimilau în mod corect informaţiile transmise. Acest principiu, însă, insistă asupra unei apropieri între elevi şi conţinutul curricular şi cere ca ambii parteneri să se implice în procesul didactic. Efortul este dublu. Pe de o parte, profesorul trebuie să cedeze o parte din atribuţii, renunţând la poziţia centrală care i se atribuia în învăţământul tradiţional. De cealaltă parte, elevul este stimulat să aibă încredere în posibilităţile proprii şi să-şi depăşească pasivismul.

Câmpul şcolar educativ modern se desfăşoară, aşadar, între două elemente care trebuie să participe în egală măsură. Profesorul, manager şi formator al procesului instructiv-educativ, şi elevul, obiect şi subiect al acestui proces, dobândind autonomie şi formându-se în spiritul responsabilităţii şi al culturii civice. Învăţământul tradiţional promova o învăţare de menţinere, aşa cum o definea J.W.Botkin. Acest tip de învăţare, caracteristic unei societăţi tradiţionale, se baza

pe o simplă transmitere de cunoştinţe, necesare elevilor pentru a face faţă unui sistem de viaţă cunoscut, recurent, din care inovaţia lipsea cu desăvârşire. Profesorul avea rolul de a facilita acest transfer de informaţii, neglijând funcţia formativă a învăţării şi neacceptând intervenţii ale elevilor. De altfel, se dorea cultivarea unui spirit obedient din partea acestora din urmă, care excludea imaginaţia şi iniţiativa. „Prejudecata profesorului, notează Emil Stan, de cele mai multe ori neconştientizată ca atare, era aceea că elevul nu trebuie să se mişte decât în cadrele fixate şi că nu are nici un cuvânt de spus în ceea ce priveşte cadrele ca atare sau activitatea de fixare a lor. … În acest context, autoritatea profesorului se întemeia pe câteva elemente: statut, experienţă, volum mai mare de cunoştinţe.” (*Managementul clasei,* Aramis, 2003). Secolul 21 a modificat însă poziţia pe care şcoala trebuie să o aibă. Societăţile multiculturale, care pun accentul pe diversitate şi pe acceptare, se lovesc de un sistem educativ rigid, în care predomină o viziune monoculturală şi care nu este pregătit să se înnoiască.

Strategiile didactice rămân învechite, promovând o cultură etnocentristă şi ignorând valori precum toleranţa, egalitatea, respectul, valori recunoscute deja de societăţile democratice.

În paradigma tradiţionalistă, educatorul era cel care transmitea informaţii, mereu aceleaşi, având o poziţie ce se baza pe autoritate. O autoritate ce nu putea fi contestată şi care domina elevul. Profesorul avea iniţiativa şi tot el decidea catitatea de informaţii pe care trebuia să o ofere elevilor, fără a ţine cont de particularităţile acestora. Instrucţia era aceeaşi pentru toţi şi aceleaşi informaţii erau solicitate tuturor elevilor. Lecţia, demersul educativ de bază, nu era altceva decât o succesiune monotonă de secvenţe, în care elevul îşi asuma rolul pasiv de a recepta informaţii, pe care trebuia apoi să le reproducă întocmai, fără a le îmbogăţi. Dincolo de latura informativă a educaţiei, trebuie să se pună accent pe formativ, astfel încât elevii să poată face faţă unor situaţii noi, care necesită nu numai cunoştinte solide, ci şi aptitudini şi abilităţi.

Pedagogia activă, caracteristică învăţământului modern, face posibilă trecerea de la transmiterea de cunoştinţe la formarea de deprinderi şi de abilităţi, accentuând astfel latura formativă a educaţiei. Modelul magistricentric, al dascălului aflat în centrul procesului instructiv– educativ, este considerat depăşit şi este înlocuit de o viziune pedagogică nouă, în care elevul joacă rolul cel mai important, devenind parte activă a instruirii sale

Idealul educaţional este legat de valorile culturale ce trebuie asimilate, de tipul de personalitate impus de societate, dar şi de nevoile elevului. Nu mai este vorba de un model educaţional standard, ci de unul dinamic, în concordanţă cu noile realităţi şi capabil să reziste la schimbări.

Dacă învăţământul tradiţional era privit ca un proces de transmitere de informaţii, în cadrul căruia profesorii reprezentau poziţia dominantă, învăţământul modern primeşte alte trăsături.

Cadrul didactic nu mai este transmiţător, ci facilitator de cunoştinţe, folosind dialogul şi cooperarea în relaţia cu elevii. Acest profesor va şti să coordoneze procesul educativ, astfel încât toţi elevii să atingă obiectivele stabilite şi va fi capabil, de asemenea, să-l ajute pe elev să-şi formeze capacităţi de muncă individuală şi să folosească ceea ce a dobândit.

Din perspectiva pedagogiei moderne, a preda devine un demers educativ în cadrul căruia sunt mobilizate resursele clasei de elevi, aceasta fiind motivată permanent să parcurgă procesul instructiv. O altă componentă a învăţării este evaluarea, modalitate prin care profesorul stabileşte măsura în care obiectivele au fost atinse şi prin care va pune la punct o strategie didactică mai eficientă pentru următorul proces instructiv. Activitatea independentă desfăşurată de elevi devine, astfel, concludentă şi necesară, ea dând dovada utilităţii metodelor abordate. Profesorul va organiza şi va coordona acest demers instructiv, exercitând funcţii diverse, de organizare a activităţii, de impunere a unor metode, de dezvoltare a unor capacităţi şi de personalizare a activităţii didactice.

Învăţământul modern nu caută să scoată în evidenţă rolul profesorului, ci vine în întâmpinarea cerinţelor societăţii, propunând strategii didactice potrivite pentru formarea elevilor. Experienţa tradiţiei şi capacitatea de inovare şi de

creativitate sunt noile repere ale şcolii, care propune educaţii noi, în acord cu societatea globală: educaţia pentru pace, educaţia ecologică ori educaţia pentru o societate multiculturală. De asemenea, metoda predominantă de desfăşurare a instrucţiei este metoda euristică, deoarece învăţarea prin descoperire asigură

elevilor o dobândire conştientă a conţinutului curricular, acesta fiind uşor de reactualizat, o dată trecut prin filtrul propriu. Şcoala trebuie să încurajeze formarea unui spirit critic, a unor atitudini pozitive şi a studiului individual, antrenând elevii în activităţi diverse şi diversificate, pentru a-i face să renunţe la rolul pasiv. Profesorul, ca organizator al procesului instructiv-educativ, trebuie să dea dovada unor capacităţi psihopedagogice, alegând materialul didactic pe care îl va prezenta copiilor într-o formă cât mai accesibilă. De asemenea, el trebuie să adopte o cale eficientă de comunicare, exercitând influenţe constructive asupra copiilor şi să utilizeze moderat autoritatea şi puterea.

În învăţământul modern, se promovează un rol nou al elevilor, aceştia fiind stimulaţi să dobândească abilităţi şi capacităţi. De asemenea, se pune mare accent pe studiul individual,

pentru ca elevii, odată ieşiţi din câmpul şcolar, să fie capabili să-şi continue educaţia, abordând latura informală a acesteia. Societatea actuală, aflată în plin proces de globalizare, propune modele îndoielnice, pe care tinerii şi le asumă neţinând cont de faptul că acestea nu sunt decât imagini care se vând şi care nu însumează trăsături puternice de caracter.

Televizorul, calculatorul, iată modalităţi mult mai plăcute pentru tineri de petrecere a timpului liber. Totul în detrimentul lecturii, a cărţii cu valenţe formative: dezvoltarea imaginaţiei, îmbogăţirea vocabularului. Școala nu poate ţine pasul cu schimbările societăţii, de aceea elevii nu îşi vor căuta refugiul într-un spaţiu care nu le înţelege nevoile şi care nu îi ajută să-şi găsească identitatea. Obişnuiţi cu rolul pe care şcoala li-l rezervă, şi anume acela de obiecţi ai educaţiei, nesolicitaţi să răspundă în clasă ori să dea dovadă de creativitate, de imaginaţie, elevii se vor elibera de prejudecăţi într-un spaţiu care nu este supus constrângerii şi în care se simt liberi, cum ar fi strada, un spaţiu ieşit de sub incidenţa normelor şi a regulilor. Școala trebuie să-şi asume un rol activ şi responsabil în formarea şi educaţia copiilor, propunându-le acestora să se implice şi să participe la propriul proces de formare şi educare, astfel încât să-şi găsească identitatea.

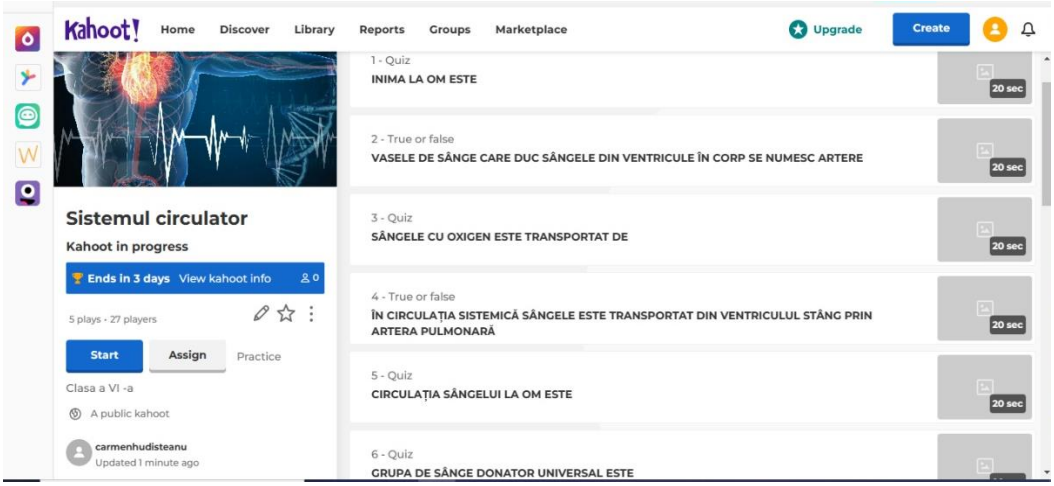
Resursă educațională deschisă
Test interactiv de evaluare sumativă

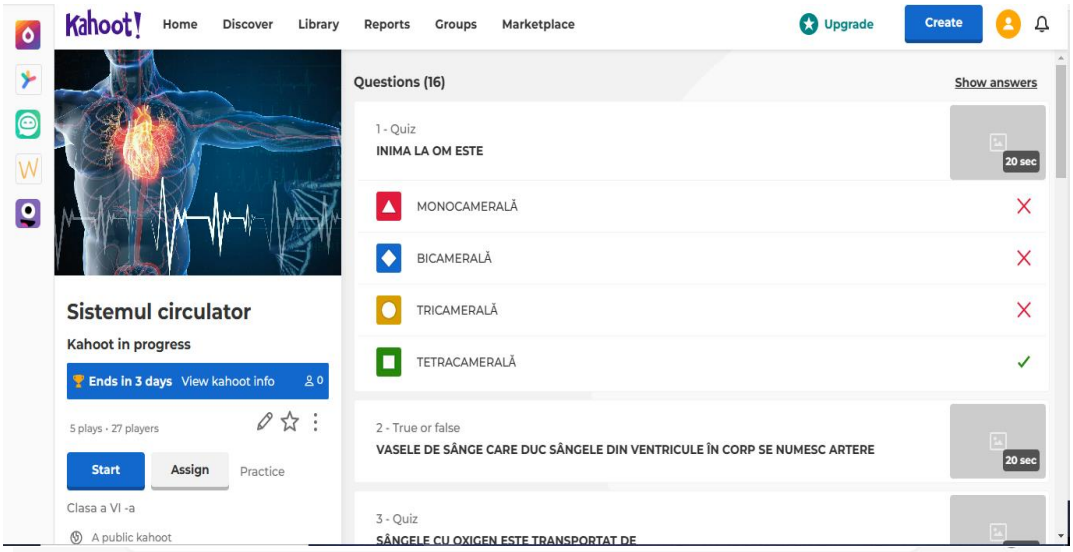
prof. Hudișteanu Carmen Daniela
Liceul Teoretic Special „IRIS” Timișoara
Liceul Teoretic „David Voniga” Giroc

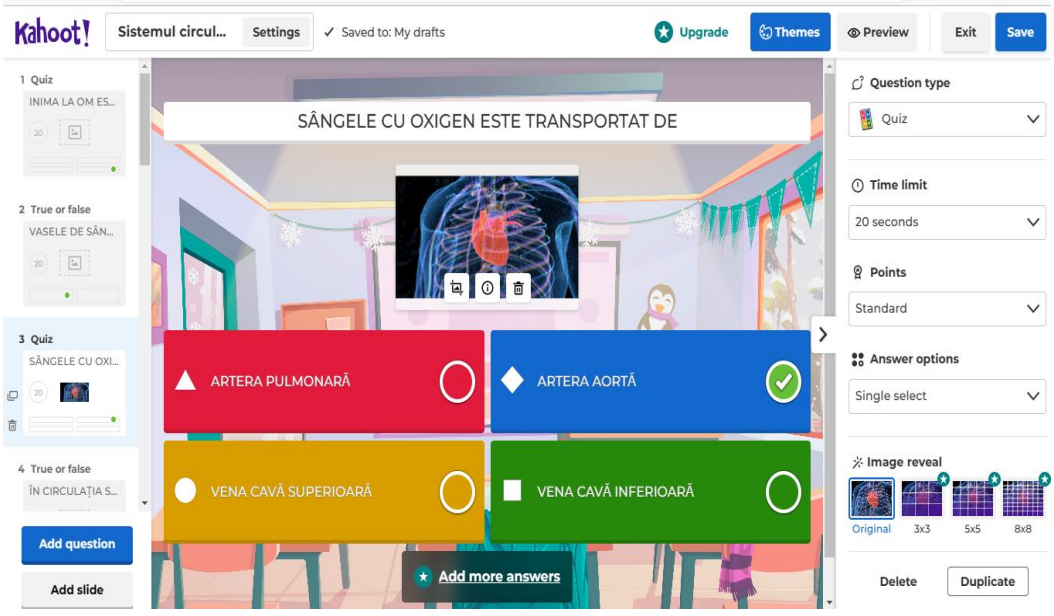
I. Date generale	
Titlul resursei educaționale	Test interactiv de evaluare sumativă
Disciplina	Biologie
Clasa	a VI -a
Autor	Prof. Hudișteanu Carmen Daniela
II. Prezentarea resursei educaționale	
Competența vizată	Utilizarea adecvată a terminologiei specifică biologiei în comunicarea scrisă prin utilizarea mijloacelor TIC.
Durata resursei educaționale	20 minute
Scurtă prezentare a resursei educaționale propuse	Resursa educațională deschisă este test interactiv cu tema „Sistemul circulator la om” care se aplică la clasa a VI-a, la sfârșitul capitolului „Funcțiile de nutriție. Circulația”. Testul este format din 16 itemi. La itemii 2, 4, 9 elevul va alege una dintre cele două variante de răspuns: adevărat sau fals. Itemii 1, 3, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16 au patru variante de răspuns, una singură fiind varianta corectă. Timpul pentru a alege răspunsul corect este de 20 de secunde pentru fiecare item. Fiecare item rezolvat corect se punctează cu 0,5 puncte. Nota se calculează astfel: numărul de itemi rezolvați corect înmulțit cu 0,5 puncte. Se acordă două puncte din oficiu. Platforma educațională utilizată este Kahoot. https://create.kahoot.it/share/sistemul-circulator/e721e0f8-1a3c-4842-a987-54b25cb0300d
III. Comentarii	

Aspecte utile de împărtășit cu privire la utilizarea resursei educaționale în activitatea cu elevii	Kahoot! este un instrument digital care este utilizat în educație pentru realizarea de scurte teste la care elevii răspund cu propriile dispozitive (de obicei, telefonul mobil). Aplicației Kahoot! antrenează elevii în activități rapide de evaluare de cunoștințe: test, quiz, trivia, fiind simplu de utilizat. Anterior creerii testului profesorul și-a făcut un cont pe https://kahoot.com/schools/ și în clasă acesta se autentifică pe propriul cont și lansează testul – un cod PIN apare pe ecranul videoproiectat. Elevii intră, de pe telefonul mobil/ tabletă, în orice browser de Internet, pe adresa kahoot.it, unde înscriu PIN-ul, apoi un nume de participant la „joc”. Profesorul lansează testul pe tablă, iar elevii răspund la întrebări pe telefoanele mobile. Întrebările sunt proiectate pe tablă, fiecare variantă de răspuns având asociate o culoare și o figură geometrică. Pe telefoanele mobile, elevii selectează culoarea și figura geometrică corespunzătoare răspunsului corect. Răspunsurile date de elevi sunt înregistrate automat pe platformă, ei putând vizualiza un clasament al celor mai bune cinci punctaje după fiecare răspuns, precum și clasamentul final după terminarea testului. La finalizarea testului, profesorul primește în contul său un raport al rezultatelor, respectiv o analiză de ansamblu a rezultatelor tuturor elevilor și o analiză a fiecărei întrebări din test, răspunsurile corecte fiind marcate cu verde, iar cele greșite, cu roșu. Deoarece feedback-ul este prompt, elevii se simt recompensați și stimulați pe viitor pentru a obține un rezultat cât mai bun. Crearea testelor prin utilizarea platformelor educaționale reușește o îmbinare armonioasă a dezideratelor educaționale cu domeniile de interes ale elevilor.

TEST INTERACTIV SISTEMUL CIRCULATOR clasa a VI-a

PROIECT DIDACTIC

Profesor :Șipoteanu Fabian
Liceul Teoretic „Vasile Alecsandri ” Săbăoani

Data : 15.02.2023
Clasa a X-a B
Efectiv de elevi :25
Locul de desfășurare : sala de sport

Tipul lecției –Consolidare

TEMELE LECȚIEI :
T.1: Consolidarea paselor cu două mâini de sus și de jos în jocul de volei
T.2: Dezvoltarea rezistenței generale

OBIECTIVELE OPERAȚIONALE :
Psihomotorii :
O.P.M.1 – să dezvolte rezistența generală ;
O.P.M.1 – să reacționeze prompt la o anumită mișcare;
O.P.M.2 – să execute corect pasarea mingii de volei cu două mâini de sus și de jos.

Cognitive:
O.C.2 – să rezolve eficient situațiile de joc;
O.C3 – să știe să dozeze efortul.

Afective:
O.A.1 – să manifeste interes față de activitatea sportivă;
O.A.2 – să se bucure de reușita proprie și a colegilor;
O.A.3 – să aprecieze eforturilor celor mai puțini rezistenți.

Sociale:
O.S.1 – să colaboreze cu coechipierii;
O.S.2 – să-și dezvolte spiritul de echipă.

Veriga și durata	**Obiectivele verigii**	**Sisteme de acționare exerciții**	**Dozare**	**Strategii didactice**			**Obs.**
				Formații de lucru	Metode	Indicații metodice	
Veriga 1 Organizarea colectivului de elevi *2 minute*	-Asigurarea unui început organizat al lecției; -cunoașterea situației privind componența și starea de sănătate a colectivului de elevi -informarea elevilor privind conținutul lecției -captarea lecției	-adunarea ; -raportul ; -salutul ; -verificarea stării de sănătate și a ținutei vestimentare; -comunicarea temelor și obiectivelor lecției -exerciții de întoarcere de pe loc la dreapta și la stânga .	10” 10” 10” 30” 30”	În linie pe două rânduri	-Conversația -Explicația -Exersarea frontală	Alinierea în ordinea înălțimii ; Să răspundă la comenzi ; Să păstreze distanța și liniștea în formație .	
Veriga 2 Pregătirea organismului pentru efort *6 minute*	-stimularea treptată a marilor funcții ale organismului și asigurarea unui nivel optim de excitabilitate corticală pentru activitatea ce urmează -educarea percepțiilor spațio-temporale	-mers în cadență -mers pe vârfuri cu brațele întinse sus -mers pe călcâie cu brațele la spate -mers cu mișcări de relaxare -alergare ușoară -alergare cu joc de gleznă -mers cu rotarea brațelor înainte -alergare cu pendularea gambei înapoi --alergare cu genunchii sus -mers cu rotarea brațelor înapoi -pasul săltat -mers cu mișcări de relaxare –revenire la locul inițial -pasul sărit -mers în cadență și formarea coloanei de gimnastică	1L 1L 1L 1L 1L 1L 1L 1L 1L 1L 1L 1L 1L	În coloană câte 2	Explicația Demonstrația	Se urmărește direcția de execuție; -Se păstrează ritmul de execuție ; -Să pastreze distanța față de colegi .	

Veriga 3 Influențarea selectivă a aparatului locomotor *8 minute*	-educarea atitudinii corporale corecte ; -stimularea tonicității musculare ; -dezvoltarea armonioasă a tuturor segmentelor corporale ; -dezvoltarea mobilității articulare și elasticității musculare ; -educarea actului respirator .	Exercițiul 1 Pi-stând depărtat cu brațele îndoite și mâinile pe șolduri . T1-2 :aplecarea capului înainte cu arcuire; T3-4: aplecarea capului înapoi cu arcuire ; T5-6:aplecarea capului spre dreaptă cu arcuire ; T7-8:aplecarea capului spre stânga cu arcuire. Exercițiul 2 Pi-stând depărtat cu brațele întinse pe lângă corp. T1-4:rotarea brațelor întinse către înainte; T5-8:rotarea brațelor întinse către înapoi ; Exercițiul 3 Pi-stând depărtat cu brațele întinse jos. T1-4:extensia brațelor în plan sagital cu arcuire (dr.sus-stg.jos) T5-8:extensia brațelor în plan sagital cu arcuire (stg.sus-dr.jos) Exercițiul 4 Pi-stând depărtat cu brațele îndoite și mâinile la ceafă T1-2:răsucirea trunchiului la dreapta cu arcuire ; T3-4.răsucirea trunchiului la stânga cu arcuire;	2x8t 2x8t 2x8t 2x8t	-în coloană căte patru	explicația demonstrația însoțită de descriere observația aprecierea verbală	-se urmărește direcția de execuție; -se păstrează ritmul de execuție; se respectă indicațiile oferite de către profesor; se execută la comandă;	

		T5-6:răsucirea trunchiului la dreapta cu arcuire T7-8:răsucirea trunchiului la stânga cu arcuire . Exercițiul 5 Pi-stând depărtat cu brațele întinse lateral. T1-T3-T5-T7:îndoirea răsucită a trunchiului la dreapta ; T2-T4-T6-T8:îndoirea răsucită a trunchiului la stânga . Exercițiul 6 Pi-stând depărtat cu brațele întinse sus. T1-4:rotarea trunchiului spre dreapta; T5-8:rotarea trunchiului spre stânga Exercițiul 7 Pi-stând cu brațele îndoite și mâinile pe șolduri T1:fandare înainte pe piciorul drept; T3:fandare înainte pe piciorul stâng; T2-T4_T8: revenire în Pi; T5:fandare lateral spre dreapta ; T7:fandare lateral spre stânga .	2x8t 2x8t 2x8t	-în coloană câte patru	explicația demonstrația însoțită de descriere observația aprecierea verbală	-se urmărește direcția de execuție; -se păstrează ritmul de execuție; se respectă indicațiile oferite de către profesor; se execută la comandă;	
Veriga 5 Învățarea deprinderilor motrice *20 minute*	-formarea deprinderilor și /sau priceperilor motrice specifice anumitor ramuri și probe sportive; -însușirea mecanismului de bază ; -formarea deprinderilor de expresie și	- Exercițiul 1 Formații de lucru pe perechi față în față se execută pasarea mingii de sus cu două mâini și de jos; - Exercițiul 2 formații de lucru pe perechi față în față, unul dintre elevi aruncă mingea de volei iar celălalt execută pasarea mingii de sus cu două mâini sau de jos.	20X. 15X	- pe perechi - pe perechi	explicația demonstrația însoțită de descriere observația aprecierea verbală	Să fie atenți la semnalele profesorului	

	comunicare specifică activității; -formarea capacității de autoorganizare ,autoconducere, autoevaluare .	- .Exercițiul 3 Pase la perete (punct fix), realizate in serii cat mai lungi; - Exercițiul 4 Pase in trei (cu elevii așezați în triunghi), serii cat mai lungi: spre dreapta si spre stânga; din deplasare pe poziția viitoare;	3 min. 4 min	- 5 linii x 6 elevi; - grupe x 3 elevi	explicația demonstrația însoțită de descriere observația aprecierea verbală	se respectă indicațiile oferite de către profesor; Să fie atenți la semnalele profesorului	
Veriga 6 Dezvoltarea rezistenței generale *10 minute*	Formarea unei reprezentări clare și corecte -însușirea mecanismului de bază -formarea stereotipului dinamic -verificarea acțiunilor noi însușite	Dezvoltarea rezistenței generale - Exercițiul 1 Pe grupe, în coloană câte unul ,alergare de durată cu schimbarea conducătorului care la comandă rămâne la sfârșitul coloanei,	2x4 min. fete, 2x6,min. băieții	- grupe în coloană câte unul;	observația aprecierea verbală	- Fetele vor lucra diferențiat față de băieți.	
Veriga 7 Revenirea organismului după efort *2 minute*	-scăderea indicilor marilor funcțiuni ale organismului la valori cât mai apropiate de cele inițiale și relaxarea musculară	-alergare ușoară -mers cu exerciții de respirație	1T 1T	În coloană câte doi	-conversația -aprecierea	-să efectueze corect exercițiile de respirație	
Veriga 8 Concluzii și aprecieri *2 minute*	evaluarea globală a lecției ; -formarea capacității de autoapreciere; -orientarea activității independente ; -încheierea organizată a lecției.	-adunarea ; -aprecieri și recomandări individuale și colective ; -evidențierea aspectelor pozitive și negative ; -recomandări generale	2”	În linie pe două rânduri	conversația -aprecierea	să păstreze liniștea	

PROIECT DIDACTIC

Profesor Păduraru Iulian
Liceul Teoretic „Vasile Alecsandri ” Săbăoani

Data: 17.02.2023

Clasa: a II-a B

Efectivul de elevi :24 ; B 10 ; F 14 ; scutiți medical -

Locul de desfășurare: sală de sport

Durata: 45'

Resurse materiale: jaloane; mingi; cronometru.

TIPUL LECȚIEI: Învățare

TEMELE LECȚIEI:

T.1: Dezvoltarea vitezei de reacție și de deplasare la stimuli auditivi;

T.2: Învățarea deprinderilor de manipulare: aruncarea mingii cu o mână de pe loc, la distanță.

OBIECTIVELE OPERAȚIONALE:

Psihomotorii

T.1: Să reușească să reacționeze promt în momentul în care își aude rostit numărul;

T.2: Să își însușească corect mecanismul de bază al aruncării mingii de pe loc la distanță.

Cognitive

T.1: Să execute corect exercițiul privind dezvoltarea vitezei de reacție la stimuli auditivi;

T.2: să execute corect exercițiile premergătoare învățării aruncării mingii de pe loc la distanță.

Sociale

T.1: Să își încurajeze colegii;

T.2: Să coopereze cu colegii.

Afective

T.1: Să se bucure atunci când reușește să câștige cursa de alergare pe numere;

T.2: Manifestarea dorinței de afirmare și spirit competitiv în întrecerile organizate.

Morale

T.1: Să manifeste respect față de colegi;

T.2: Perseverență în a executa corect aruncarea mingii de pe loc la distanță;

Estetice

T.1: Ținuta să aibă un aspect plăcut și îngrijit;

T.2: Să își dezvolte gustul estetic.

SCENARIUL DIDACTIC

Verigile și durata	Obiectivele verigii	Sisteme de acționare Exerciții	Dozarea efortului	STRATEGII DIDACTICE			Obs.
				Forme de organizare	Metode didactice	Indicații metodice	
Veriga organizatorică **2'**	- asigurarea unui început organizat al lecției; - cunoașterea situației privind componența și starea de sănătate a colectivului de elevi; - informarea elevilor privind conținutul lecției; - captarea atenției.	-adunarea; -raportul; -salutul; -verificarea stării de sănătate și a ținutei vestimentare; -comunicarea temelor și obiectivelor lecției; -exerciții de întoarcere de pe loc la dreapta și la stânga.	10” 10” 10” 30” 30” 30”	- în linie pe două rânduri.	-conversație -exersare frontală	- aliniere în ordinea înălțimii; - se păstrează liniștea în formație.	
Pregătirea organismului pentru efort **5'**	- stimularea treptată a marilor funcții ale organismului și asigurarea unui nivel optim de excitabilitate corticală pentru activitatea ce urmează; - educarea percepțiilor spațio- temporale.	-mers pe loc; -mers pe vârfuri în cerc cu brațele întinse deasupra capului; -mers pe călcâie în cerc cu brațele la spate; -alergare cu joc de glezne de pe loc; -mișcări de relaxare scuturând brațele și picioarele de pe loc; -alergare cu pendularea gambei înapoi de pe loc; - mișcări de relaxare scuturând brațele și picioarele de pe loc; -alergare cu genunchii sus de pe loc; - mișcări de relaxare scuturând brațele și picioarele de pe loc; -alergare cu genunchii întinși înainte de pe loc; -mișcări de relaxare scuturând brațele și picioarele de pe loc.	30” 30” 30” 30” 20” 30” 20” 30” 30” 20” 30” 30”	- în formație pe patru coloane	-explicație -demonstrație	- se urmărește direcția de execuție; - se păstrează ritmul de execuție; - se respectă indicațiile oferite de către prof; -se păstrează distanța față de colegi.	

Influenţarea selectivă a aparatului locomotor 10'	- educarea atitudinii corporale corecte; - stimularea tonicității musculare; - dezvoltarea armonioasă a tuturor segmentelor corporale; - dezvoltarea mobilității articulare și elasticității musculare; - educarea actului respirator;	**Exercițiul 1** **Pi-**stând depărtat cu braţele îndoite şi mâinile pe șolduri. **T1-4:** rotirea capului de la dreapta la stânga; **T5-8:** rotirea capului de la stânga la dreapta; **Exercițiul 2** **Pi-** stând depărtat cu braţele întinse pe lângă corp. **T1-4:** rotarea braţelor întinse către înainte; **T5-8:** rotarea braţelor întinse către înapoi; **Exercițiul 3** **Pi-** stand depărtat cu braţele îndoite şi mâinile la ceafă. **T1-2:** răsucirea trunchiului la dreapta cu arcuire; **T3-4:** răsucirea trunchiului la stânga cu arcuire; **T5-6:** răsucirea trunchiului la dreapta cu arcuire; **T7-8:** răsucirea trunchiului la stânga cu arcuire. **Exercițiul 4** **Pi–** stând depărtat cu braţele întinse sus. **T1-4:** rotarea trunchiului spre dreapta; **T5-8:** rotarea trunchiului spre stânga. **Exercițiul 5** **Pi-** stând depărtat cu braţele întinse sus. **T1-2:** extensia trunchiului cu arcuire;	2x8t 2x8t 2x8t 2x8t	- în formație pe patru coloane	- demonstrație însoțită de descriere - exersare frontală	-se urmărește direcția de execuție; ritmul de execuție; - se respectă indicațiile oferite de către prof; -se păstrează distanţa faţă de colegi; -se execute la comandă; - se păstrează alinierea.	

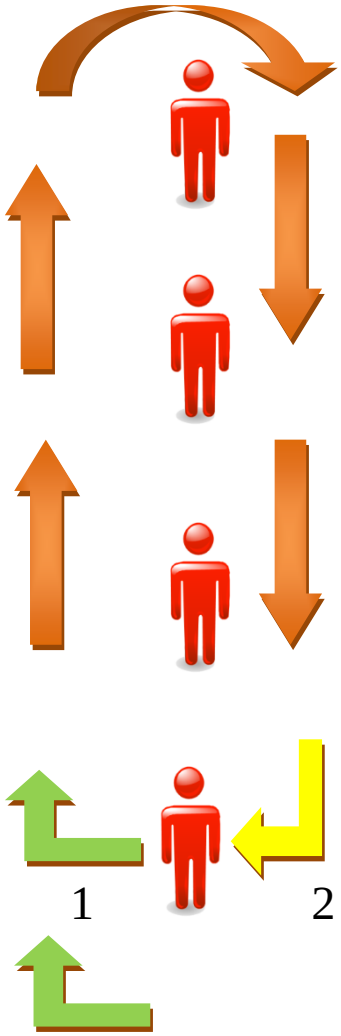
	- educarea atitudinii corporale corecte; - stimularea tonicității musculare; - dezvoltarea armonioasă a tuturor segmentelor corporale; - dezvoltarea mobilității articulare și elasticității musculare; - educarea actului respirator;	**T3-4:** îndoirea trunchiului cu arcuire cu arcuire cu ducerea brațelor întinse la piciorul drept; **T5-6:** extensia trunchiului cu arcuire; **T7-8:** îndoirea trunchiului cu arcuire cu ducerea brațelor întinse la piciorul stâng; **Exercițiul 6** **Pi-** stând cu brațele întinse pe lângă corp. **T1:** pas înainte cu piciorul stâng ridicând brațele prin înainte sus; **T2-T4-T6-T8:** revenire în Pi; **T3:** pas înainte cu piciorul drept ridicând brațele prin înainte sus; **T5:** pas lateral cu piciorul stâng ridicând brațele prin lateral sus; **T7:** pas lateral cu piciorul drept ridicând brațele prin lateral sus. **Exercițiul 7** **Pi-** stând cu brațele îndoite și mâinile pe solduri. **T1:** fandare înainte pe piciorul drept; **T3:** fandare inainte pe piciorul stâng; **T2-T4-T6-T8:** revenire în Pi; **T5:** fandare lateral spre dreapta; **T7:** fandare lateral spre stânga. **Exercițiul 8** **Pi-** stând apropiat cu brațele întinse pe lângă corp. **T1-T5:** săritură în stând depărtat cu ridicarea brațelor întinse înainte; **T2-T6:** săritură în stând apropiat cu ridicarea brațelor întinse sus;	2x8t 2x8t 2x8t	- în formație pe patru coloane	- demonstrație însoțită de descriere - exersare frontală	-se urmărește direcția de execuție; - se păstrează ritmul de execuție; - se respectă indicațiile oferite de către prof; -se păstrează distanța față de colegi; -se execute la comandă;	

		T3-T7: săritură în stand depărtat coborând brațele lateral; **T4-T8:** revenire în Pi.	2x8t			- se păstrează alinierea.	
T1. Dezvoltarea vitezei de reacție și de deplasare la stimuli auditivi - cursa de alergare pe numere. **11'**	- formarea deprinderilor și /sau priceperilor motrice de bază și utilitar aplicative sau a celor specifice anumitor ramuri și probe sportive; - formarea deprinderilor de expresie și comunicare specifică activității; - formarea capacității de autoorganizare, autoconducere, autoevaluare; - formarea deprinderilor și /sau priceperilor motrice de bază și utilitar aplicative sau a celor specifice anumitor ramuri și probe sportive; - formarea deprinderilor de expresie și comunicare specifică activității;	**Tema 1** Întrega clasă este împărțită în 4 echipe mixte așezate în formație de șir. În cadrul echipei numărătoarea se face din față în spate de 1 în ordinea crescătoare. La semnal conducătorul jocului strigă un număr - elevii din cele 4 echipe care au ca indicativ acel număr rostit de profesor vor alerga și îi vor ocoli pe toți colegii din cadrul șirului și se vor întoarce la locul lor. Elevul/a care ajunge primul la locul lui/ei câștigă aducând un punct echipei. Câștigă echipa care acumulează cele mai multe puncte. Conducătorul jocului va striga toate numerele astfel încât să alerge toți elevii. **Tema 2** **Ex. 1:** realizarea prizei pe minge, aruncarea ei în sus și prinderea mingii (exercițiu de obișnuire cu obiectul de aruncat); **Ex. 2:** realizarea prizei pe minge și trecerea ei dintr-o mână în alta (pentru obișnuirea cu mingea); **Ex. 3:** din poziția stând cu piciorul opus brațului de aruncare înainte, imitarea aruncării cu accent pe ducerea brațului aruncător înapoi sus (pumnul la nivelul capului) și extensie ușoară a trunchiului;	11'	- 4 grupe mixte dispuse pe patru coloane - 4 grupe mixte dispuse pe patru linii	-explicatie; -demonstrație; -descriere; -exersare; - observație; - apreciere. -explicatie; -demonstrație; -descriere; -exersare; - observație; - apreciere.	- se execută la comandă; - se respectă direcția de alergare; - se vor ocoli prin alergare toți colegii; - elevul care va ajunge primul la locul lui trebuie să ridice mâinile întinse deasupra capului pentru a fi declaratcâștigător. - elevii care concurează trebuie încurajați; - jocul se va desfășura de cel puțin 4 ori pentru a oferi șanse egale tuturor elevilor. - se execută la comandă;	

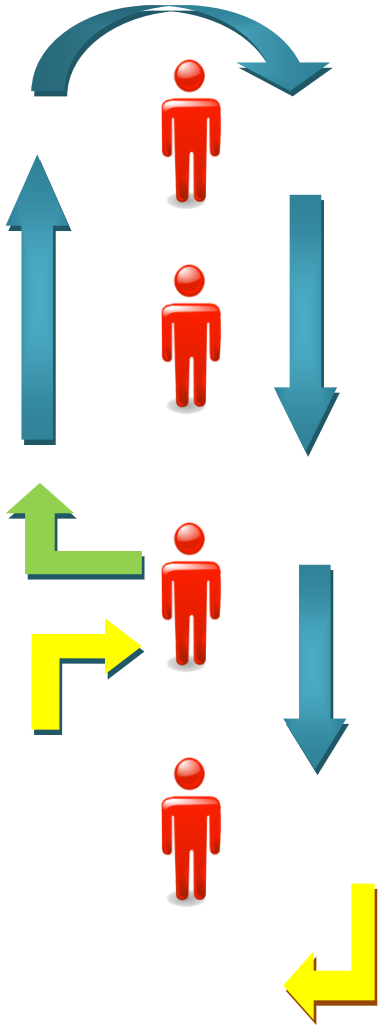
T2. Învățarea deprinderilor de manipulare: aruncarea mingii cu una și două mâini de pe loc, la distanță**.** **11'**	- formarea capacității de autoorganizare, autoconducere, autoevaluare;	**Ex. 4:** aruncarea mingii la perete de la distanța de 4m; **Ex.5:** cine aruncă cel mai corect mingea-concurs.	11'			- se respectă direcția de aruncare; - se insistă pe respectarea execuție descrise; - se va urmări corectitudinea executiei, nu forța cu care este aruncată mingea.	
Revenirea organismului după efort **4'**	- scaderea indicilor marilor funcțiuni ale organismului la valori cat mai apropiate de cele inițiale și relaxarea musculară;	- mișcări de relaxare a musculaturii scuturând brațele și picioarele de pe loc; - mișcări de respirație amplu executate (5 timpi inspir-5 timpi expir).	1' 3'	-în formație pe patru coloane;		- se păstrează ținuta; - inspir pe nas, expir pe gură.	
Aprecieri asupra activității **2'**	-conștientizarea nivelului de execuție și participare din timpul lecției; -stimularea activității independente.	- alinierea; - aprecieri și recomandări individuale și colective; - evidențierea aspectelor pozitive și negative; - recomandări generale; - comunicarea temelor pentru acasă; - salutul.	2'	- în linie pe 2 rânduri;			

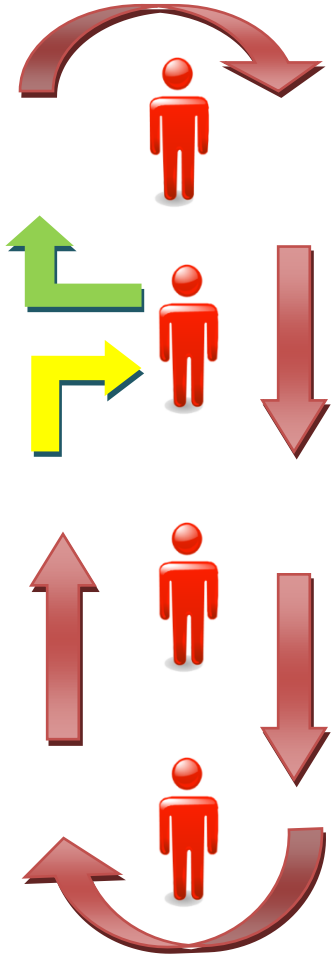
ANEXA 1

Tema 1: Dezvoltarea vitezei de reacție la stimuli auditivi - cursă de alergare pe numere;

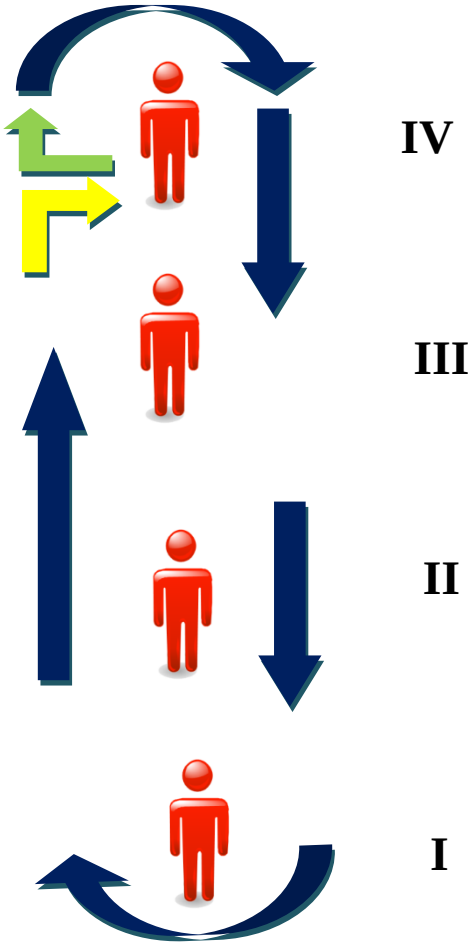

1. direcția de alergare

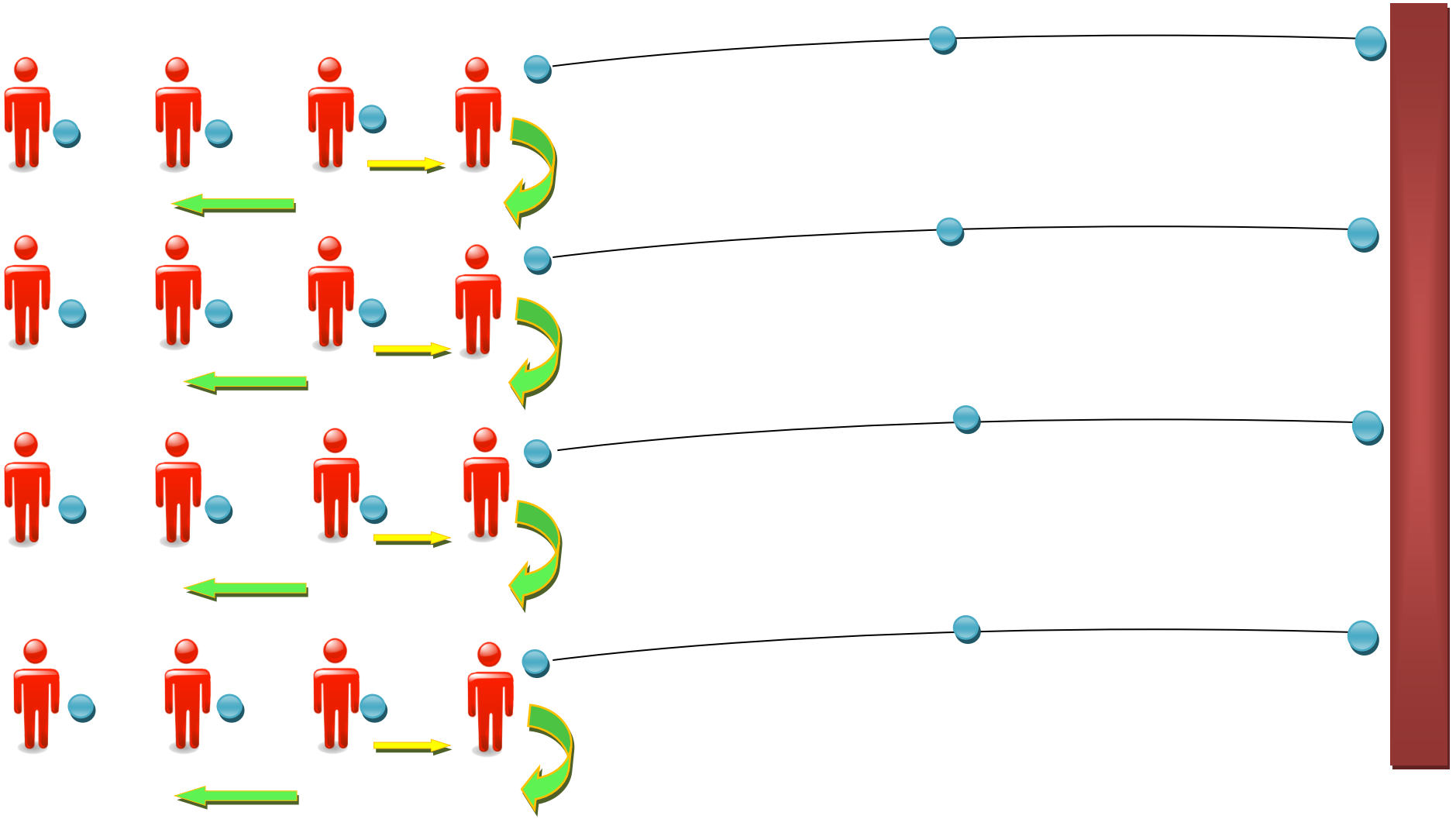

2. revine la locul inițial.

ANEXA 2

Tema 2: Învățarea deprinderilor de manipulare: aruncarea mingii cu o mână de pe loc, la distanță.

PROIECT DIDACTIC

FLORESCU IOANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MOIECIU DE JOS
JUD. BRAȘOV

UNITATEA ŞCOLARĂ:

PROFESOR:

DATA:

CLASA: a V-a

ARIA CURRICULARĂ: Limbă şi comunicare

DISCIPLINA: Limba şi literatura română

UNITATEA DE ÎNVĂŢARE: Dialogul

SUBIECTUL LECŢIEI: Vizită... de I.L.Caragiale (receptarea textului literar- a doua oară)

TIPUL LECŢIEI: Lecţie de comunicare de noi cunoştinţe

I. DEMERSUL DIDACTIC

VALORI ŞI ATITUDINI:

Cultivarea interesului pentru lectură şi a plăcerii de a citi, a gustului estetic în domeniul literaturii;

Stimularea gândirii autonome, reflexive şi critice în raport cu diversele mesaje receptate;

Cultivarea unei atitudini pozitive faţă de comunicare prin conştientizarea impactului limbajului asupra celorlalţi şi prin nevoia de a înţelege şi de a folosi limbajul într-o manieră pozitivă, responsabilă din punct de vedere social;

Cultivarea unei atitudini pozitive faţă de limba română şi recunoaşterea rolului acesteia pentru dezvoltarea personală şi îmbogăţirea orizontului cultural.

COMPETENŢE GENERALE:

1.receptarea mesajului oral în diferite situaţii de comunicare

3.receptarea mesajului scris, din texte literare şi nonliterare, în scopuri diverse

COMPETENŢE SPECIFICE:

1.1.- identificarea informaţiilor esenţiale dintr-un mesaj oral, în scopul înţelegerii sensului global al acestuia;

2.1.-înlănţuirea clară a ideilor într-un mesaj oral

3.1.- identificarea ideilor principale după citirea globală a unui text;

3.2. -recunoaşterea modurilor de expunere utilizate într-un text narativ;

4.1. - redactarea textelor cu destinaţii diverse.

COMPETENŢE DERIVATE:

A. Cognitive- Elevii vor fi capabili:

- Să identifice indicii spaţiali şi temporali din textul studiat;
- Să precizeze personajele participante la acţiune;

- Să numească trăsăturile personajului principal din text;
- Să indice etapele acţiunii;
- Să-şi exprime punctul de vedere clar, concis, argumentându-şi răspunsurile;
- Să selecteze din text elementele specifice naraţiunii, alcătuind scheletul de recenzie.

B. Afective- Elevii vor fi capabili:

- Să participe afectiv la lecţie;
- Să accepte solicitările profesorului şi să se mobilizeze pentru realizarea lor;
- Să respingă atitudinea negativă a unor elevi faţă de activitatea de învăţare.

C. Psihomotorii- Elevii vor fi capabili:

- Să-şi dirijeze efortul oculo-motor către centrul de interes vizat de profesor;
- Să-şi reprime tendinţa de a practica mişcări inutile în timpul orei.

STRATEGII DIDACTICE:

a) Metode şi procedee: învăţarea prin descoperire, conversaţia euristică, explicaţia, explozia stelară, problematizarea, jocul didactic, scheletul de recenzie, blazonul personajului.

b) Mijloace de învăţământ: tabla**,** fişe de lucru, manualul, fişe cu imagini.

c) Forme de organizare a activităţii : activitate frontală combinată cu activitatea individuală şi cu activitatea pe grupe.

d) Resurse şi managementul timpului:

Resurse materiale: *Limba şi literatura română* – manual clasa a V-a, Ed. Humanitas, tabla;

Resurse de timp: - timpul de desfăşurare: 50 de minute

Resurse umane: clasă de nivel mediu; capacitatea de învăţare neomogen (elevii au ritmuri de învăţare diferite)

e)**Forme de evaluare**: observarea sistematică a activităţii elevilor, aprecieri orale şi scrise;

Bibliografie :

- Curriculum naţional- *Programe şcolare pentru învăţământul gimnazial,* Bucureşti, 2017.
- Goia, Vistian, *Didactica limbii şi literaturii române pentru gimnaziu şi liceu*, ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2002

II. **Scenariul didactic**

Nr crt.	**Eveniment instrucţional**	**Timp**	**Activitate profesor**	**Activitate elev**	**Metode**	**Resurse**	**Forme de org.**	**Evaluare**
1.	Moment organizatoric	1’	Se asigură condiţii optime pentru începerea activităţii.	Se pregătesc pentru lecţie	Conversaţia		Frontal.	
2.	Verificarea temei de casă şi a cunoştinţelor acumulate anterior.	5’	Se realizează verificarea cantitativă şi calificativă a temei: elevii au avut o fişă cu cerinţele următoare- Completează corespunzător Descoperă în text cuvintele cu sens asemănător Analizează substantivele din următorul enunţ: Ionel se duce într-un colţ al salonului de unde ia toba şi trâmbiţa. Scrie câte un enunţ în care cuvintele ***sparge şi dulce*** să aibă sensuri diferite.	Elevii verifică şi corectează tema.	Conversaţia Conversaţia Exerciţiul	Caietul elevului.	Frontal Frontal	Se realizează prin citirea temei şi a întrebărilor puse. Aprecieri verbale. Chestionarea orală
3.	Captarea atenţiei	5’	Se va face prin două imagini cu o secvenţă din text şi cu imaginea autorului operei. Se descoperă titlul operei, iar profesorul întreabă elevii dacă au mai citit şi alte opere ale aceluiaşi autor.	Elevii răspund la întrebări Descoperă titlul lecţiei. Răspund la întrebări.	Conversaţia Descoperirea	Imagini cu autorul şi cu opera	Individual	

	Anunţarea titlului şi a obiectivelor	1’	Aşa cum aţi descoperit şi din imagini, astăzi vom continua studiul operei *Vizită* ... , iar la final vom descoperi împreună când şi unde se desfăşoară acţiunea, care este succesiunea logică a întâmplărilor, care sunt personajele textului. Scrie titlul la tablă şi se anunţă obiectivele.	Scriu titlul în caiete. Răspund la întrebări . Scriu titlul în caiete. Răspund la întrebări.	Conversaţia			
4.	Reactualizarea cunoştinţelor anterioare	5’	Se vor reactualiza şi cunoştinţele dobândite anterior prin întrebările- Ce fel de operă este? De ce este operă epică? La ce persoană este naraţiunea? Ce i-a ajutat să facă această afirmaţie?	Operă epică Naraţiunea este la persoana I. Prezenţa verbelor de persoana I.		Caietele		
4.	Dirijarea învăţării	25’	Titlul sub lupă: Discuţii despre titlul operei- profesorul scrie la tablă Ce este ca parte de vorbire, cum este acest substantiv, ce arată un substantiv nearticulat-o vizită oarecare, de ce apar punctele de suspensie după titlu- vizitatorul nu a fost încântat de vizită făcută. Profesorul scrie pe tablă primele elemente de structură: **Timpul şi spaţiul acţiunii**	Răspund la întrebări . Scriu în caiete.	Conversaţia Descoperirea Conversaţia	Tabla Fişa de lucru	Frontal Individual	Aprecieri verbale Chestionarea orală

			Elevii sunt împărţiţi pe grupe şi li se împart fişe de lucru cu explozia stelară pe care ei le vor completa. Fiecare elev va avea propria fişă pentru că la final acestea vor fi lipite în caietele lor. -E**tapele acţiunii** şi se discută despre ordinea desfăşurării evenimentelor şi despre momentele subiectului. -Întâmplările se desfăşoară în ordine cronologică, putând fi identificate în text toate momentele subiectului: expoziţiunea (situaţia iniţială), intriga, desfăşurarea acţiunii, punctul culminant şi deznodământul (situaţia finală). Tot pe grupe împărţiţi, elevii vor primi o fişă cu benzi desenate din textul studiat, apoi o fişă cu întâmplările textului aşezate greşit, iar ei trebuie să le pună în ordinea corectă. Vor primi şi nişte imagini pe care trebuie să le pună numărul apariţiei lor în text. Vor primi apoi un **artimogrif** din care trebuie să descopere numele personajelor prezente în text şi să precizeze care este personajul principal. Vor completa apoi **blazonul personajului.**	Răspund la întrebări şi completează fişa cu cerinţele din colţul stelei.. Rezolvă exerciţiul din fişă . Caută în aritmogif personajele. Completează blazonul.	Descoperirea Exerciţiul Lectura expresivă Explicaţia Exerciţiul	Manual	În perechi În perechi Pe grupe	Se va face după realizarea fiecărui exerciţiu. Aprecieri verbale

						Cadranele	În perechi	
5.	Obţinerea performanţei şi asigurarea feed-backului	8’	Se verifică însuşirea noţiunilor printr-un joc didactic **<u>Scheletul de recenzie</u>** 1.Exprimă într-o propoziţie sau frază despre ce este vorba în textul citit. 2.Exprimă, într- o expresie semnificativă, conţinutul textului. 3.Rezumă, într-un cuvânt, esenţa textului. 4.Asociază o culoare sau un desen pentru textul în cauză. 5.Completează propoziţia: “Cel mai bun / mai interesant lucru din acest text este...”	Vor răspunde la întrebări. Rezolvă cerinţa.	Exerciţiul Explicaţia	Schelet de recenzie	Frontal	Aprecieri verbale
6.	Asigurarea retenţiei şi a transferului Tema de casă	1’ 1’	Aprecierea activităţii Vor lua feţe vesele sau triste de pe masă şi apoi le vor lipi pe copacul aflat pe tablă. <u>Temă</u>: Realizaţi un cvintet cu titlul Ionel Sunteţi reporteri! Găsiţi cinci întrebări pe care i le-aţi adresa lui Ionel în interviul pe care îl va da mâine la ora de română.	Vor răspunde la întrebări. Aleg faţa potrivită stării de spirit şi apoi o lipesc în copacul de la tablă. Notează tema.	Conversaţia	Caietul şi manualul	Frontal.	

PROIECT INTERDISCIPLINAR

Profesor pentru învăţământ primar : Demeter Izabella
Şcoala Gimazială Sámuel József Chendu

Tema: Eu şi familia mea

Argument:

Copiii vin la şcoală de câteva săptămâni şi încep să socializeze între ei. Caracteristicile gândirii la această vârstă îi fac să aibă unele conflicte. Primii paşi care ar trebui făcuţi pentru o mai bună înţelegere a rolului în colectiv ar fi explicarea rolului lor în familie şi în grupa de copii. Proiectul are scopul de a ajuta elevii să conştientizeze faptul ca sunt unici în familie şi la şcoală, dar în acelaşi timp sunt egali ca şi ceilalţi copii. Astfel copiii vor afla:

- de ce vin la şcoală;
- diferenţe şi asemănări dintre un băiat şi o fetiţă;
- cum se numesc părinţii lor şi ceilalţi membrii ai familiei;
- rolul membrilor familiei;
- cum trebuie să ne comportăm în familie cu ocazia diferitelor evenimente
- ce reguli de bază trebuie să respectăm pentru a fi sănătoşi atât la şcoală cât şi în familie

Pornind de la acest inventar al cunoştinţelor ce le lipsesc copiilor am iniţiat proiectul tematic cu tema „Eu şi familia mea”. Pentru eficientizarea acestei activităţi, am cerut ajutorul părinţilor printr-o scrisoare deschisă.

Discipline / arii curriculare:

Comunicare în limba română, Matematică şi explorarea mediului, Muzică şi mişcare, Dezvoltare personală, Arte vizuale/Lucru manual.

Structura proiectului:

Competenţe ale învăţării integrate:

CRL

2.2. Transmiterea de informaţii elementare despre sine
3.2. Manifestarea grijii pentru comportarea corectă în relaţie cu mediul familiar

MEM

3.1. Descrierea unor fenomene/procese/ structuri repetitive simple din mediul apropiat, în scopul identificării unor regularităţi

MM

3.1. A zenei tevékenységeken, a közös éneklésben szívesen, örömmel való résztvétel, a zene tevékenység kedvelése.

DP

1.1. Identificarea unor trăsături personale elementare
2.3. Explorarea caracteristicilor fiinţelor şi obiectelor preferate şi a interacţiunii simple cu acestea
3.3. Identificarea hobby-urilor, jocurilor şi activităţilor preferate

AV/LM

1.2. Identificarea liniei, a punctului, a culorii şi aformei în ipostaze familiare, în spaţiul înconjurător

	2.3. Realizarea de aplicaţii/compoziţii/obiecte/construcţii simple, pe baza interesului direct
Cunoştinţe 	– înţelege semnificaţia familiei, ştie numele, componenţa, activitatea membrilor; – face asemănări şi deosebiri dintre fete şi băieţi – înţelege importanţa familiei în viaţa copiilor; – participă la activităţi integrate adaptate nivelului de vârstă, în care asociază elemente vizuale cu muzicale; – participă la dialoguri scurte, în situaţii de comunicare uzuală; – cunoaşte şi descrie atât familia, cât şi hobbyul/jucăria preferată; – cunoaşte ocupaţia fiecărui membru al familiei; – exprimă prin pictură a sentimentelor proprii; – relaţionează cu colegii şi membrii familiei.
Capacităţi instrumentale 	– identifică şi denumeşte trăsăturile fizice (culoarea ochilor, lungimea părului, înălţimea, greutatea); – desenează conturul corpului în mărime naturală; – colorează conturul astfel încât să semene cât mai bine cu sine (culoarea părului, culoarea ochilor etc.); – vizualizează în oglindă elementee corporale şi le denumeşte; – realizează desene de tip autoportret, colaje despre propria persoană; – prezintă fotografiile proprii, la vârste diferite; – poartă discuţii în perechi sau în grupuri mici pe baza desenelor şi poveştilor create de colegi; – denumeşte şi prezintă în propoziţii simple membrii familiei; – construieşte dialoguri cu membrii familiei; – reprezintă prin desen familia; – învaţă cântece şi poezii despre corpul omenesc şi despre membrii familiei.
Atitudini şi valori 	– preocupare, interes faţă de colegi; – preocupare, interes faţă de atribuţiile ce îi revin în familie; – empatie faţă de copiii care n-au familie; – dorinţa de a ajuta pe copiii rămaşi fără sprijin; – manifestare de atitudine pozitivă, politeţe faţă de membrii familiei.

Planificarea timpului: Proiectul se derulează pe perioada unei săptămâni, zilnic 60 de minute.

Resurse: **materiale**: cărţi ilustrate, pliante, jetoane, cărţi de colorat, caiete, plastilină, planşete, creioane, jucării de îmbinat, truse pentru bucătărie, obiecte de uz personal, puzzle, creioane colorate, carioca, foarfeci, şabloane, cartoane, CD-uri, calculator, jetoane cu numere, puzzle.
procedurale: conversaţia, explicaţia, demonstraţia, comparaţia, problematizarea, joc dramatic, învăţarea prin cooperare.
forme de organizare: frontală, individuală, pe grupe, învăţarea prin cooperare.

EVALUAREA PROIECTULUI:

- Expoziţie cu lucrări ale copiilor şi felicitări pentru părinţi/bunici;
- Program artistic pentru bunici şi părinţi;
- Expoziţie de artă plastică: „EU ŞI FAMILIA MEA”;
- Realizarea unui album cu imagini din familiile copiilor.

Schemă orientativă pentru activităţi

Zi	**Luni**	**Marţi**	**Miercuri**	**Joi**	**Vineri**
Timp	**60 minute**	**60 minute**	**60 minute**	**60 minute**	**60 minute**
Activitate	Întâlnirea de dimineaţă: *„Salutul, formule de salut; Prezentare;* Joc: „Cine sunt, cine esti!” „Povesteşte-ne despre familia ta!” - fotografii albume Comunicarea în situaţii concrete „Numărăm membrii familiei” Ne jucăm în familie Imitarea jocului preferat, ceilalţi ghicesc Joc: ”Nu te supăra, frate!” Tablou de familie – pictură Fişa nr.1	Întâlnirea de dimineaţă: *„Suntem fete şi băieţi în clasă!”* Gruparea colectivului pe fete şi băieti; Numărarea elevilor şi aşezarea acestora în grupuri; Băiatul şi fetiţa – îmbrăcăm păpuşa Cum mă îmbrac?- sortarea jetoanelor pe care sunt desenate diferite articole de îmbrăcăminte, după diferite criterii Pictura: Activitatea mea preferată”- Activitate dialogată Fişa nr.2	Întâlnirea de dimineaţă: *„Tatăl/bunicul meu” „Mama /bunica mea”* – întrebări, răspunsuri Puişori, veniţi la bunici! –numărăm câţi puişori au venit Joc de rol: „O vizită la bunica”. Recunoasterea poveştilor şi a personajelor Recunoaşterea şi scrierea semnelor grafice –activitate individuală Fişa de lucru nr.3	Întâlnirea de dimineaţă: *„Te rog, mulţumesc”* – cuvinte magice „Duminica în familie” „Invitaţi la ziua mea” Joc de rol: „De-a familia în zile de sărbători” Baloane colorate pentru familia mea (modelaj) Convorbire:„ Ce ştiu despre familia mea?” Colorare „Activităţile familiei mele la sfârşit de săptămână” Fişa nr.4	Întâlnirea de dimineaţă: *„Ştiu ce meserie au părinţii mei?”* Recunoaşterea instrumentelor de lucru Bat din palme-joc cu cântec şi mişcare „Mâna cea harnică”-exersarea semnelor grafice *„Membrii familiei mele”* Fişa nr.5

Harta proiectului

Eu şi familia mea

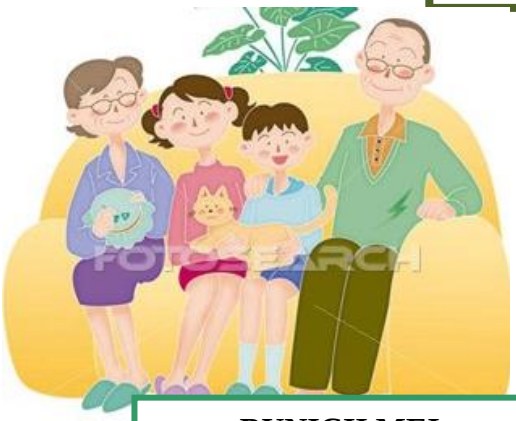
CINE SUNT EU?

- eu şi corpul meu
- sunt fetiţă/băiat
- jucării specifice
- cum mă îmbrac
- cum mă încalţ
- cum mă comport

ZILE DEOSEBITE ALE FAMILIEI MELE

- zile de naştere
- sărbători în familie
- duminica în familie

BUNICII MEI:

- ocupaţiile
- comportamente
- activităţile buniciilor

CINE SUNT EI?

- membrii familiei
- numele şi prenumele membrilor
- activităţi în familie
- responsabilităţi
- comportamente

PROIECTUL EDUCAȚIONAL INTERNAȚIONAL „ÎNVĂȚĂMÂNTul ROMÂNESC - DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV”

Prof. Stănescu Monica Alexandra
Liceul Tehnologic de Industrie Alimentară
Feteşti, Ialomiţa
Prof. Stănescu Florin
Liceul Teoretic CAROL I,
Feteşti,Ialomiţa

Învăţământul românesc între tradiţie şi modern

O metaforă des utilizată atunci când se vorbeşte despre educaţie şi formare se referă la lumină şi iluminare.

Educaţia înseamnă iluminarea fiinţei, dumerire, scoatere la suprafaţă a adevărului, înţelegere şi revelare. Prin educaţie, omul se eliberează de întunericul din el şi din jurul său, intrând în sfera luminii adevărului, a binelui, a dreptăţii, într-un cuvânt, a valorii.

Metafora este clar explicitată în filosifia antică, dar primeşte o consistenţă cu totul deosebită în creştinism. „Educaţia este cea mai mare şi mai grea problemă ce i s-a dat omului spre rezolvare.’’

Până la a-şi da cu părerea învăţătorii şi profesorii despre cum este bine să fie crescut un copil, se ocupă de el părinţii, fraţii sau bunicii. Oricât de sofisticate ar fi prescripţiile profesioniştilor, nu se poate nega valoarea primelor orientări, emise în cadrul intim, familial. Oricât de amplă şi de sofisticată ar fi educaţia realizată de către şcoală, nu se pot neglija în nici un caz „cei şapte ani de acasă ...’’

Există, cu siguranţă, o pedagogie populară, o platformă ideatică ingenuă ce răspunde la dilemele modelării umane.

Pedagogia populară s-a ivit şi s-a impus înaintea celei instituţionalizate, formalizate. Transmis intuitiv sau pe cale orală, etosul pedagogic acompaniază în mod evident întreaga existenţă a individului, din leagăn până la mormânt. Pedagogia bunului-simţ nu străluceşte prin exemplaritatea sa teoretică, ci prin subtibilitatea răspunsurilor concrete, prin bogăţia şi adecvarea lor la chemările realităţii prin funcţia sa înrăuritoare, de anticipare sau cenzurare a actelor pe care urmează să le facem. Ce poate fi mai demn de respectat de cât crezuri cum ar fi : „Omul cât trăieşte învaţă’’, „Învăţătura bună e pe cap cunună’’, „A-nvăţa de mititel este mult mai uşurel’’, „Ce înveţi la tinereţe aia ai la bătrâneţe’’, „Frumuseţea vestejeşte, iar înţelepciunea creşte’’, „Multe greşeşti, multe înveţi’’ etc.

Dezvoltarea educaţiei, în general, şi cea a învăţământului, îndeosebi, au determinat apariţia treptată, în fiecare ţară, a unui ansamblu de instituţii şcolare de diferite grade, profile şi forme, care au alcătuit sistemul de învăţământ al acelei ţări.

Sistemul de învăţământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere si dinamism faţă de nou, dezvoltându-se şi acţionând în concordanţă cu cerinţele economico-sociale cu progresul ştiinţifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului ştiintifico-tehnic şi cultural, cu aspiraţiile poporului român, în condiţiile societăţii civile şi a statului de drept, democratic.

Reforma învăţământului se înscrie în actualul context politic şi economico-social ca o tactică folosită de societate în cadrul strategiei naţionale globale care vizează ca obiectiv remodelarea comportamentului pedagogic în perspectiva amplificării randamentului în prestaţia efectuată. Educatorul este agentul uman care mediază decisiv orice schimbare / inovare în cadrul învăţământului.

Direcţiile esenţiale ale reformei învăţământului din România sunt următoarele :

- schimbări de natură axiologică şi metodologică (autonomia persoanei, capacităţi creative, angajare şi responsabilităţi profesionale, modele de clasificare morfologică şi taxonomică a obiectivelor.

Să educi cu adevărat înseamnă să trezeşti îl cel de lângă tine acele resurse care-l pot împlini şi ridică, înseamnă să-l conduci pe celălalt spre descoperirea de sine, dându-i un imbold felului său de a fi, nu direcţionat de către tine, ci de ceea ce descoperă el că i se potriveşte, nu oferindu-i adevărul de-a gata, ci indicându-i direcţia posibilă pentru a-l găsi.

Trebuie să fii de acord că preceptele avansate de tine nu coincid întodeauna cu ceea ce el poată să facă, unele dintre ele limitându-i evolutia. Principiul de bază ar fi eliberarea lui de constrângerile tale sau ale altora, pentru a le descoperi şi respecta ... pe ale lui.

Învăţarea presupune şi mister, şi un mare paradox, ea înseamnă şi dezvăţ, împotrivire, încălcare a regulilor venite din afară. Pe lângă regula ascultării şi supunerii, educatorului trebuie să i se recunoască şi dreptul de a încălca, de a construi un set de norme personale, în acord cu ceea ce el poate şi speră să întreprindă. Acesta nu trebuie să conducă la o libertate exagerată, ci la o asumare cât se poate de responsabilă a propriului destin. Libertatea persoanei este derivată şi câstigată din felul cum are loc raportarea la obligaţiile ce decurg din ecuaţia de mai sus.

- îmbogăţirea şi dersificarea curriculum-ului (reevaluarea şi perfecţionarea disciplinelor consacrate, introducerea unor noi obiecte de învăţământ – educaţia ecologică, educaţia pentru pace, sunt domenii noi de cunoaştere) ;

- reevaluarea funcţiilor aplicative ale conţinutului (ridicarea statutului activităţilor practice ; practica trebuie să aibă o programă, metode şi conţinuturi proprii) ;

- asimilarea perspectivei interdisciplinare, a predării integrale a ştiinţei.

- introducerea programelor diferenţiate de studiu – organizarea modulară (tratarea diferenţiată a elevilor, variaţia timpului şi a sarcinii de învăţare, asigurarea unui minimum comun de performanţe şcolare – baremuri şcolare minimale) ;

- informatizarea învăţământului. Se ştie că tinerii şi copiii sunt atraşi de cultura digitală şi de suporturile tehnice ce o promovează. Nu putem spune exact cât de mare este această latură a culturii, dar există, ne invadează, ne infestează. Din punct de vedere expresiv, cyber cultura este mai aproape de interesele tinerilor, prezentându-se sub formă de jocuri, videoclipuri, chat-uri, etc.

Pot fi identificate şi suporturi aparent tradiţionale, dar care sunt acaparate de noile tehnologii digitale.

Din punct de vedere educaţional, Internetul constituie o oportunitate interesantă, nouă, de instrument accesoriu al unor noi valori ce pot fi adăugate conţinuturilor educative vehiculate în instituţiile şcolare.

Noile sisteme de concectare şi de comunicare pot accelera capacităţile comunicaţionale, imaginative sau inventative, dar le şi pot încetini sau stopa dacă nu sunt utilizate în chip judicios şi, mai ales, în mod univoc. Instrumentul este cu atât mai bun cu cât el face ca elevul să treacă de la statutul de utilizator la cel de producător de idei, de sensuri, de trăiri. Oricât de performantă ar fi noua tehnologie, aceasta se cere a fi completă cu strategii tradiţionale clasice de formare a abilităţilor umane. E bine să ştim să comunicăm prin calculator, dar şi cu semenii din preajma noastră. Uneori, e mai dificil sa comunicăm cu cei de lângă noi, decât cu cei care sunt departe.

Contactul viu, direct, personal cu alţii este edificator pentru propria persoană şi nu poate fi înlocuit total cu nici o tehnică, oricât de sofisticată ar fi. Poveştile de altădată ale bunicilor, în faţa focului din vatră, nu-şi vor găsi echivalentul în nici o interpelare intempestivă prin intermediul mesageriei instant. Şi acestea din urmă sunt bine venite, dar reprezintă altceva, şi nu totul.

- apariţia alternativelor educaţionale : Waldorf, Step by Step

În concluzie, putem spune că în fond există trei mari direcţii în care trebuie să insiste educaţia pentru schimbare :

a) **sesizarea şi întâmpinarea schimbărilor ;**
b) **evaluarea acestora ;**
c) **proiectarea schimbării şi intervenţia ;**

Toate aceste trei direcţii, vizează formarea omului astfel încât acesta să poată face faţă schimbărilor la care este supus mediul său fizic.

Bibliografie

- Cucoş Constantin - „Educaţia. Iubire, edificare, desăvârşire’’, Ed. Polirom, Iaşi 2008
- Joiţa Elena (coordinator), E. Frăsineanu, M. Vlad, V. Ilie - „Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară’’, Ed. Arves, Craiova, 2003

PROIECT DIDACTIC

PROFESOR JITARU CRISTINA FĂNIŢA
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV “ NICOLAE ROTARU ” CONSTANŢA

“ Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori şi din acest punct de vedere, educaţia va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situaţie precisă, indicaţiile generale date de cărţile de metodologie.”

Gaston Mialaret

Clasa: a XII-a A

Aria curriculara: MATEMATICĂ ŞI ŞTIINŢE ALE NATURII

Discipina: MATEMATICĂ

UNITATEA DE ÎNVĂŢARE: INELE DE POLINOAME CU COEFICIENŢI ÎNTR-UN CORP COMUTATIV (Q, R, C, ZP, P PRIM)

Titlul lecției: DIVIZIBILITATEA POLINOAMELOR; TEOREMA LUI BEZOUT

Tipul lecției: LECŢIE MIXTĂ SAU COMBINATĂ

Durata: 50 min

Competențe specifice :

1. **Aplicarea** unor algoritmi în calculul polinomial sau în rezolvarea ecuaţiilor algebrice**;**
2. **Determinarea** unor polinoame sau ecuaţii algebrice care îndeplinesc condiţii date;
3. **Aplicarea,** prin analogie, în calcule cu polinoame, a metodelor de lucru din aritmetica numerelor.

Obiective operaționale: La sfârșitul lecției fiecare elev va fi capabil:

1. Să verifice dacă un polinom se divide cu un alt polinom;

2. Să calculeze câtul și restul împărțirii a două polinoame.

Strategia didactică:

Metode: conversația, explicația, exercițiul, descoperirea.

Forme de organizare: frontală, individuală.

Mijloace de învățământ: Fișa de lucru

Forme şi metode de evaluare: Evaluare formativa, observare sistematica, autoevaluarea, chestionare orala, notarea.

Bibliografie: Resurse materiale de informare și documentare

- Programa şcolară pentru clasele IX-XII aprobată prin Ordinul Ministrului Educaţiei Cercetării şi Tineretului NR. **5099**/09.09.2009
- Matematică. Manual pentru clasa a XII-a, Editura Carminis, Pitști, 2007;
- Perianu M. –Matematică pentru examenul de Bacalaureat, Editura Art Editorial, Bucuresti, 2007

<table>
<tr><th rowspan="2">Nr. Crt.</th><th rowspan="2">Etapele/ Momentele lecției</th><th rowspan="2">Conținutul informativ și aplicativ</th><th colspan="3">Strategii didactice</th><th rowspan="2">Evaluare</th></tr>
<tr><th>Metode didactice</th><th>Mijloace didactice</th><th>Forme de organizare</th></tr>
<tr><td>1.</td><td>Organizarea clasei pentru lectie (2’)</td><td>Notez absențele, verific tema elevilor și ofer indicații în cazul în care au apărut probleme.</td><td>Conversaţia</td><td></td><td>Frontală</td><td></td></tr>
<tr><td>2.</td><td>Anunțarea titlului lecției și a obiectivelor (3’)</td><td>În cadrul orei de astăzi vom învăța, când un polinom f divide un polinom g.
Notez titlul lecției, pe tablă: „ DIVIZIBILITATEA POLINOAMELOR; TEOREMA LUI BEZOUT”.</td><td>Conversaţia</td><td></td><td>Frontală</td><td></td></tr>
<tr><td>3.</td><td>Reactualizarea cunoștințelor anterior însușite (5’)</td><td>Propun spre rezolvare următorul exercițiu:
1. Să se efectueze împărțirea polinomului f la g, dacă $f, g \in Q[x]$, $f = X^4 - 3X^3 + 4X^2 - 3X + 1$, $g = X - 2$, folosind schema lui Horner.
Soluție: Folosim schema lui Horner pentru $a = 2$. Avem:
<table>
<tr><td></td><td>X^4</td><td>X^3</td><td>X^2</td><td>X^1</td><td>X^0</td></tr>
<tr><td></td><td>1</td><td>-3</td><td>4</td><td>-3</td><td>1</td></tr>
<tr><td>$a = 2$</td><td>1</td><td>-1</td><td>2</td><td>1</td><td>3</td></tr>
</table>
Câtul împărțirii este: $q = X^3 - X^2 + 2X + 1$, iar restul $r = 3$.</td><td>Explicația</td><td></td><td>Frontală</td><td></td></tr>
<tr><td>4.</td><td>Prezentare de material nou și dirijarea învățării (15’)</td><td>„DIVIZIBILITATEA POLINOAMELOR; TEOREMA LUI BEZOUT ”
Definiție! Fie $(K, +, \cdot)$ un corp comutativ și polinoamele $f, g \in K[X]$. Spunem că polinomul g divide polinomul f dacă există un polinom $h \in K[X]$ astfel încât $f = g \cdot h$.</td><td></td><td></td><td>Frontală</td><td></td></tr>
</table>

<table>
<tr>
<td></td>
<td></td>
<td>
Dacă polinomul g divide polinomul f vom scrie $g|f$ (se citește „g divide f”) sau $f \vdots g$ (se citește „ f este divizibil cu g”).
Polinomul g se numește divizor al polinomului f, iar polinomul f se numește multiplu al polinomului g.
Observație! Polinomul $f \in K[X]$ se divide cu polinomul $g \in K[X], g \neq 0$, dacă și numai dacă restul împărțirii lui f la g este polinomul nul.
Exemplu:
1. Să se arate că polinomul f ∈ C[X] se divide cu polinomul g ∈ C[X] și să se determine câtul împărțirii lui f la g, dacă $f = X^4 - X^3 + X^2 - X - 4$, $g = X + 1$.
Soluție: Vom rezolva folosind Schema lui Horner
<table>
<tr><td></td><td>X^4</td><td>X^3</td><td>X^2</td><td>X^1</td><td>X^0</td></tr>
<tr><td></td><td>1</td><td>-1</td><td>1</td><td>-1</td><td>-4</td></tr>
<tr><td>$a = -1$</td><td>1</td><td>-2</td><td>3</td><td>-4</td><td>0</td></tr>
</table>
Câtul împărțirii este: $q = X^3 - 2X^2 + 3X - 4$, iar restul $r = 0 \Rightarrow f \vdots g$.
Teorema lui Bezout. Fie $(K, +, \cdot)$ un corp comutativ, $f \in K[X]$ și $a \in K$. Polinomul f se divide cu $X - a$ dacă și numai dacă $f(a) = 0$.
Exemplu: Determinați $m \in R$ astfel încât polinomul $f = 3X^5 + mX^4 - 2X^3 + X^2 + X + m + 7$ să se dividă cu $g = X - 1$ în $R[X]$.
f se divide cu $g \Leftrightarrow f(1) = 0$
$f(1) = 3 + m - 2 + 1 + 1 + m + 7 = 2m + 10$
$\Rightarrow 2m + 10 = 0 \Rightarrow m = -5$.
</td>
<td>Explicația
Descoperirea
Exerciţiul</td>
<td></td>
<td></td>
<td></td>
</tr>
<tr>
<td>6.</td>
<td>Fixarea cunoștințelor</td>
<td>Pentru fixarea cunoștințelor, propun spre rezolvare FIȘA DE LUCRU, din ANEXA 1. Rezolvările se găsesc în ANEXA 2.</td>
<td>Explicația</td>
<td>Fișa de lucru</td>
<td>Individuală</td>
<td>Orală</td>
</tr>
</table>

	(15’)	1) Arătați că polinomul $f = X^3 - 9X^2 - X + 9$ este divizibil cu $X^2 - 1$. Polinomul $f \vdots (X^2 - 1) \Leftrightarrow r = 0$. $f \vdots (X^2 - 1) \Rightarrow f \vdots (X - 1)(X + 1)$ $f(1) = 1^3 - 9 \cdot 1^2 - 1 + 9 = 1 - 9 - 1 + 9 = 0$ $f(-1) = (-1)^3 - 9(-1)^2 - (-1) + 9 = -1 - 9 + 1 + 9 = 0$ $\Rightarrow f \vdots (X^2 - 1)$. 2) Se consideră polinomul $f = X^3 - 4X - 1$. a) Calculați $f(0) + f(1)$. $f(0) + f(1) = -1 + (-4) = -5$. b) Arătați că $f + 1$ este divizibil cu $X^2 - 4$. $\boldsymbol{f + 1} = X^3 - 4X - 1 + 1 = \boldsymbol{X^3 - 4X}$ Polinomul $f \vdots (X^2 - 4) \Leftrightarrow r = 0$. $f \vdots (X^2 - 4) \Rightarrow f \vdots (X - 2)(X + 2)$ $f(2) = 2^3 - 4 \cdot 2 = 8 - 8 = 0$ $f(-2) = (-2)^3 - 4 \cdot (-2) = -8 + 8 = 0$ $\Rightarrow f + 1 \vdots (X^2 - 4)$. 3) Aflați $a \in R$ pentru care polinomul $f = X^2 + a$ este divizibil cu $X + 2$. Polinomul $f \vdots (X + 2) \Leftrightarrow r = 0$. $f(-2) = (-2)^2 + a = 4 + a$ $4 + a = 0 \Rightarrow a = -4$. 4) Fie $f = X^4 + X^3 + X^2 + X - 4$ a) Aratați că f este divizibil cu $X - 1$. Polinomul $f \vdots (X - 1) \Leftrightarrow r = 0$				

		$f(1)=1^4+1^3+1^2+1-4=0\Rightarrow f\vdots(X-1)$. b) Calculați $f(1)\cdot f(2)\cdot\ldots\cdot f(2014)$. Cum $f(1)=0\Rightarrow f(1)\cdot f(2)\cdot\ldots\cdot f(2014)=0\cdot f(2)\cdot\ldots\cdot f(2014)=0$.				
7.	Evaluare/Feedback/ Aprecieri (5’)	Pe rând , câte un elev rezolvă la tablă câte un exercitiu. Ceilalţi elevi lucrează in continuare pe caietul de clasă.	Explicația			
8.	Concluzii (2’)	Recapitulăm noțiunile studiate astăzi, prin întrebări. 1. Când un polinom f divide un polinom g? **E:** Un polinom f divide un polinom g daca restul împărțirii lui f la g este zero. 2. Când polinomul f se divide cu $X-a$? **E:** Polinomul f se divide cu $X-a$ dacă și numai dacă $f(a)=0$.	Conversația		Frontală	
8.	Anunțarea temei pentru acasă (2’)	Temă pentru acasă: E1 pagina 110 Test 2 antrenament	Conversația		Individuală	

Plan de măsuri cu caracter remedial, pentru clasa a IX-a I

LAZURCĂ VASILE
COLEGIUL TEHNIC “LAŢCU VODĂ” SIRET

ARGUMENT

Planul remedial este adresat elevilor aflați în situatie de corigență, celor care au probleme în familie, dar și celor cu nevoi speciale: CES, absenteism, tulburări de achizitie școlară sau alte probleme de inadaptare școlară. În această clasă, din cei 30 elevi, consider că 6 au situaţii deosebite şi care trebuiesc trataţi diferenţiat pentru a-i ajuta să frecventeze şcoala şi pentru a progresa din punct de vedere a situaţiei la învăţătură şi purtare.

S-au avut în vedere obiectivele educaționale:

Analiza progresului şcolar al elevilor, compararea notelor obţinute pe parcursul anului şcolar;

Parcurgerea integrală a programei şcolare;

Tratarea diferenţiată şi individualizarea predării - învățării - evaluării astfel încât să se asigure progresul şcolar al tuturor elevilor;

Asigurarea unui program de activităţi remediale, pentru o pregătire eficientă a elevilor, pe tot parcursul anului şcolar;

Monitorizarea frecvenței elevilor și motivarea acestora pentru implicarea în procesul învățării;

Asigurarea unei bune colaborări cu familia

Din observațiile personale, acumulate pe parcursul anilor (din 2013 activez în învăţământ), am ajuns la următoarele concluzii privind cauzele problemelor de neadaptare şcolară, care conduc în general la rezultate școlare slabe:

- Absențele (o parte din elevi fac naveta cu alte mijloace decât microbuzele şcolare motiv pentru care întârzie sau pleacă mai devreme de la cursuri, alţii lucrează în agricultură sau la pădure pentru a câştiga câţiva bani pentru supravieţuire, pe întreg parcursul anului, înregistrând absențe numeroase)
- Dezinteres din partea familiei (am observat că părinții elevilor cu risc, sau cu probleme cum ar fi corigența sau repetenția, nu participă la ședințe sau lectorate cu părinții, unii sunt plecaţi în alte ţări, elevii rămași în grija fraţilor mai mari sau bunicilor, o parte dintre ei tratează corpul profesoral fără respect; majoritatea familiilor din care provin acești elevi au mai mulţi copii, neavând timp suficient pentru a aloca fiecărui copil)
- Dezinteres din partea elevului (majoritatea elevilor țintă, nu doresc să se implice în activităţile de instruire, motivează că vor să plece în străinătate și școala nu-i ajută, nu colaborează cu clasa și refuză să efectueze orice sarcini de lucru, mințind sau eschivându-se în orice mod)
- Clasele de elevi sunt numeroase, iar orele de instruire practică sunt dificil de monitorizat din această cauză (mai ales la cele de liceu la care stagiile de instruire practică se fac cu clasa), deși responsabilităţile sunt stabilite de la începutul orelor , elevii clasei având responsabilități clare: un elev este lider, asigurând comunicarea cu profesorul; alt elev se ocupă cu protecția muncii, prevenind situațiile generatoare de accidente; prin rotaţie toţi elevii se ocupă de curățenie, iar altul e responsabil cu disciplina.
- Dezinteres din cauza „sistemului” – unitatea școlară cu profil tehnologic, face dificil sprijinul acordat în activitate fiecărui cadru didactic, de aici apărând disfuncții: lipsa unor materiale şi ehipamente specifice orelor de instruire practică cum ar fi consumabilele necesare orelor de lăcătuşărie precum şi echipamente actualizate specifice domeniului auto; la activitățile practice e mai mult zgomot provenit din colaborarea în cadrul echipelor de lucru și din folosirea maşinilor şi

sculelor, de aceea apare ideea că maistrul nu are autoritate și nu-i poate disciplina; se consideră că orele de instruire practică este mai puțin importantă, așa că nu e normal să lași elevi corigenți mai ales la clasele de liceu; alte sancțiuni, cum ar fi eliminarea de la cursuri, nu se aplică.

- Alte probleme conjuncturale, ce țin de spațiu politic și de imaginea școlii românești și a cadrelor didactice în comunitate.

PLAN GENERAL DE MĂSURI

Nr.	Măsuri	Indicatori	Termen
1	Aplicarea testelor iniţiale şi analiza rezultatelor prin identificarea deficienţelor, elaborarea unui plan de măsuri. Verificarea aptitudinilor practice.	Testele iniţiale, interpretarea rezultatelor, planul de măsuri remediale.	Sept. -1 nov.
2	Analiza rezultatelor la testarea inițială.	Procese verbale în comisii metodice (CM)	Conform plan de activ.CM.
3	Înţelegerea situaţiei fiecărui elev şi tratarea diferenţiată.	Discuţii în paricular, cu elevii şi legătură strânsă cu familia	Permanent
3	Urmărirea progresului şcolar al elevilor : note testare iniţiala note pe parcursul anului şcolar în funcţie de cunoştinţele şi aptitudinile practice dobândite.	Observaţii comparative	Permanent
4	Colaborarea continuă cu agenţii economici din zonă şi eventualii sponsori, pentru completarea dotării atelierului cu necesarul de material didactic şi scule, pentru a putea asigura fiecărui elev efectuarea practică a operaţiilor.	Monitorizarea dotării minime a atelierului	Permanent
4	Parcurgerea integrală a programei şcolare. Motivarea elevilor pentru implicarea lor în procesul învăţării prin desfăşurarea unor activităţi didactice complexe care să stimuleze interesul pentru învăţare – folosirea metodelor activ-participative, asigurarea unui cadru propice învăţării, sistem echitabil de recompense – sancţiuni pozitive.	Caietele elevilor Condica de prezenţă a cadrelor didactice	Permanent
5	Elaborarea unor fişe de lucru individuale, specifice categoriilor de competenţe la care elevul prezintă lacune. Aprofundarea acelor puncte slabe la care elevii au făcut dovada slabei pregătiri. Organizarea activităţii de învăţare pe grupe de elevi, în funcţie de valenţele educative, în funcţie de posibilităţile intelectuale diferite ale elevilor, în funcţie de nivelul de cunoştinţe ale elevilor. Ierarhizarea şi diferenţierea sarcinilor didactice.	Fişe de lucru diferenţiate Sarcini diferenţiate	Permanent
6	Insistarea pe o pregătire suplimentară cu elevii țintă în orele de curs.	Caietele elevilor, Exersarea pentru dobândirea abilităţilor practice.	În funcție de caz
7	Lectoratul cu părinții. Informarea părinților despre rezultatele testelor inițiale și traseul remedial care se impune	Telefonic, observații pe caietele elevilor p.v. ale ședințelor cu părinții	În funcție de caz
8	Monitorizarea activităţilor propuse în Planul de măsuri	p.v.ale comisiei metodice	Pe tot parcursul anului

Tabel cu elevii clasei care au o situaţie deosebită, măsurile remediale diferenţiate şi rezultatele obţinute.

	NUMELE SI PRENUMELE	Situaţia cunoscută la începutul anului şcolar	Măsuri remediale diferenţiate	Situaţia la sfârşitul anului şcolar
1	..... GHEORGHE CONSTANTIN	Copil care nu ştie cine este tatăl. Mama a murit în timpul semestrului 1, clasa aIXa. Singura persoană din familie care putea să îl ia sub tutelă e sora mamei care locuieşte la Braşov. Am făcut tot posibilul ca elevul să rămână la domiciliu, în Baineţ şi să continue studiile pentru că acesta a vrut să abandoneze şcoala.	Trebuie să-l ţin cât mai aproape de mine pentru a-i creşte stima de sine, pentru a-l face un pic mai descurcăreţ. Lămurit că trebuie să termine clasa a XI -a, i-am dat exemple ce şanse au avut foşti colegi mai mari să se descurce în viaţă dacă au o meserie....	A promovat clasa.
2	..... ALEXANDRU FLORIN	Părinţii divorţaţi, tata are probleme cu alcoolul, mama plecată în Italia. Elevul a devenit rebel, a început să lipsească de la şcoală dar şi de acasă. Cu tata nu am putut discuta niciodată, am ţinut legătura telefonic cu mama.	Ajutat să-şi crească stima de sine şi să iasă din anturaje dubioase. Legătura cât mai des cu mama.	A promovat clasa.
3	..... ANDREI ALEXANDRU	Copil cu CES, deficienţă funcţională medie, cod handicap 6, cu recomandările prevăzute în planul de recuperare, situaţie materială precară, lipsa locului de muncă al părinţilor, risc de abandon.	Ajutat să se integreze, având grijă să primească sarcini mai uşoare, care implică un efort fizic mai mic, în cadrul orelor de instruire practică. Legătura cu părinţii telefonic cât mai des posibil.	A promovat clasa.
4	..... ANDREI GABRIEL	Copil cu CES, deficienţă psihică uşor, situaţie materială precară, lipsa locului de muncă al părinţilor, risc de abandon.	Legătura cu mama pentru a-l trimite la şcoală şi cred că lucrurile vor evolua bine, urmărit mai atent pentru a evita anturajul celor care fumează.	A promovat clasa.
5	..... VASILICĂ	Tata amurit, mama plecată în străinătate, este în grija surorii mamei de mai mult timp.	Trebuie să-l ţin cât mai aproape de mine pentru a-i creşte stima de sine, pentru a-l face un pic mai descurcăreţ.	A promovat clasa.
6	..... FLORIN	Copil cu CES, deficienţă funcţională accentuată, cod handicap 5, situaţie materială precară, lipsa locului de muncă al părinţilor, risc de abandon.	Părinţii colaborează bine cu şcoala şi împreună sper că vom reuşi să-l ajutăm să termine şcoala cu bine.	A promovat clasa.

Proiect de activitate integrată

Baciu Bianca Andrada
Grădinița cu P.P. „Căsuța poveștilor”,Cluj-Napoca

Grupa: Mică- „Boboceilor”

Tema anuală: „Cum este, a fost și va fi aici pe pământ? ”

Tema proiectului: „Prietenii mei necuvântători”

Tema săptămânii: „Pisicuță Pis, pis, pis”

Tema activității: „Prietenii din ogradă”

Tipul de activitate: consolidare de priceperi și deprinderi

Categorii de activități : DLC + DOS

Forma de realizare: activitate integrată

DLC: „Cine este și cum face?”-joc didactic

DOS: „Prieteni pentru pisicuță”-lipire

Scopul activității: Dezvoltarea capacității de comunicare verbală, a creativității și expresivității limbajului oral, de utilizare corectă a semnificațiilor structurilor verbale;

- Consolidarea unor abilități practice specifice nivelului de dezvoltare motrică.

Obiective operaționale:

DLC:- să denumească corect animalele domestice;

- să reproducă onomatopeele corespunzătoare glasului animalelor;
- să recunoască animalele după onomatopeele auzite;

DOS: - să lipească firele de ață pe silueta unei pisici, vaci și câini;

- să-și exprime opinia față de lucrarea proprie și față de lucrarea colegilor, motivându-și părerea;

Strategii didactice: Metode si procedee: expunerea, explicația, observația, conversația, demonstrația, exercițiul, jocul didactic, Turul Galeriei.

Mijloace didactice: pisică, siluete decupate cu animale domestice, imagini cu animale domestice, machetă cu fermă, lipici, siluete de animale, ață, recompense.

Forme de organizare a activității: activitate frontală, individuală, pe grupuri.

Bibliografie:

- Tătaru, L., Glava, A., Chiș, O., (2016), *Piramida cunoașterii- repere metodice în aplicarea curriculumului*, Pitești, Editura Diamant.
- Taiban, M., Petre, M., Nistor, V., Berescu, A., (1976), *Jocuri didactice pentru grădinița de copii* , Editura Didactică și Pedagogică, București;
- *** *Curriculum pentru învățământul preșcolar*, (2009), Didactica Publishing House, București
- *** Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, (2015), *Revista învățământului preșcolar*, nr. 3-4, Editura Arlequin, București;

Scenariul zilei

I. Moment organizatoric: Pentru reușita activității, în cadrul momentului organizatoric au loc: aranjarea mobilierului, decorarea sălii de grupă conform temei activității, pregătirea materialului didactic, asigurarea unei atmosfere de lucru adecvate.

II. Întâlnirea de dimineață:Ziua debutează cu intrarea copiilor în sala de grupă și așezarea acestora pe scaunele dispuse în semicerc.*„Dimineața a sosit/ Toți copiii au venit/ În semicerc noi ne așezăm/ Frumos să ne salutăm/ Buna dimineața prieteni ai animalelor!”*

Salutul: Copiii încep să se salute de la stânga la dreapta, fiecare salutându-și vecinii.

Prezența: Educatoarea face prezența copiilor apoi fiecare copil își va așeza cartonașul cu poza sa, la panoul de prezență.

Calendarul naturii: Sub îndrumarea educatoarei, copiii precizează câteva aspecte referitoare la anotimp, la starea vremii și îmbrăcămintea adecvată temperaturii de afară. Copiii vor specifica și în ce zi a săptămânii suntem.

Gimnastica de înviorare: Se inițiază un moment de înviorare în care copiii sunt invitați să execute mișcări de gimnastică prin recitarea de versuri cunoscute de ei:*„Dacă vreau să cresc voinic/ Fac gimnastică de mic./Merg în pas alergător/ Apoi sar într-un picior./ Mă opresc respir ușor,/ Întind brațele să zbor./ Toată lumea e a mea,/Când m-așez jos pe podea./ Ăsta-i doar un început!/ Ia priviți cât am crescut!"*

Împărtășirea cu ceilalți:

Copiii sunt întrebați cum se simt astăzi și li se dă ocazia de a se așeza pe pernițele cu emoții, fiecare copil putând astfel identifica și denumi felul în care se simte. Copiii pot argumenta motivul pentru care se simt într-un anumit fel (vesel, trist, furios, surprins, etc.)

Activitatea de grup: În cadrul activității de grup copiii împreună cu educatoarea vor interpreta cântecul „În grădina casei mele”.

Noutatea zilei:„Știți la ce m-am gândit eu? Nu ar fi minunat să putem merge împreună într-o călătorie? Să ajungem la o fermă de animale? ...”

III. Captarea atenției pentru activitățile de învățare: Deodată se aude o bătaie în ușă... În sala de grupă intră un musafir : pisicuța Desire, care este tare supărată deoarece, umblând ea după șoricei, s-a rătăcit și nu mai găsește drumul către ferma unde își are căsuța și prietenii. A venit la grupa Bobocelor fiindcă a auzit că preșcolarii de aici sunt cei mai isteți copii și cu siguranță ei o vor ajuta să ajungă din nou acasă...

IV. Anunțarea temei și a obiectivelor: „Astăzi dragi copii, o vom ajuta pe pisicuța Desire să se întoarcă în siguranță la fermă. Vom recunoaște animalele domestice și onomatopeele corespunzătoare fiecărui animal iar la sfârșit vom realiza prieteni pentru pisicuță pe care o să îi ducă la fermă pentru a se juca cu ei. ”

V. Dirijarea învățării și obținerea performanței

ADE: Domeniul Limbă și Comunicare (DLC) –educarea limbajului

Se realizează jocul didactic: „Cine este și cum face?”.

Sarcina didactică: Recunoașterea animalelor domestice și reproducerea onomatopeelor corespunzătoare glasului acestora. *Regulile jocului:* Fiecare copil își alege de pe machetă un animal. Copilul va trebui să denumească animalul și să imite glasul lui. *Elemente de joc*: surpriza, mânuirea materialului didactic, parcurgerea „traseului” prin ferma de animale, aplauzele.

Explicarea și demonstrarea jocului: educatoarea le va explica și le va demonstra copiilor jocul ce urmează să fie desfășurat.

Executarea jocului de probă: un copil va executa jocul de probă

Desfășurarea propriu-zisă a jocului: Se va amenaja ograda bunicilor cu sileuete de animale care vor fi acoperite pentru a crea momentul surpriză la prezentarea lor. Educatoarea alege un animal, îl dă unui copil iar acesta îl va denumi iar apoi va imita glasul lui.

Complicarea jocului:

Varianta I: Copiii ascultă onomatopele reproduse apoi aleg animalul al cărui glas l-au auzit și îl reproduc individual sau în colectiv.

Varianta II: În timp ce copiii stau cu mâinile la ochi, educatoarea așează o siluetă de animal în dreptul unuia dintre ei. La semnalul educatoarei: „Spune cum face!”, copiii deschid ochii și se uită în fața lor. Cel care a primit animalul reproduce anomatopeea corespunzătoare denumind totodată animalul.

La sfârșitul jocului se fac aprecieri pozitive generale și individuale cu privire la comportamentul preșcolarilor. Pe tranziția: „Bat din palme” copiii se deplasează la măsuțe unde se va desfășura activitatea practică „Prieteni pentru pisicuță” unde fiecare preșcolar va realiza o coroniță cu figuri de animale domestice.

ADE: Domeniul Om și Societate (DOS) – activitate practică

Copiii vor realiza prieteni pentru pisicuță. Aceștia vor fi împărțiți în trei grupe de lucru.

O grupă vor realiza pisici, altă grupă câini iar cealaltă vaci, lipind bucăți de ață.

Intuirea materialelor:

Copiii vor denumi materialele puse la dispoziție în vederea realizării lucrării.

Prezentarea lucrării practice model:

Educatoarea le prezintă copiilor lucrările practice model.

Explicarea și demonstrarea modului de lucru: Educatoarea explică, concomitent cu demonstrația, modul și tehnica de lucru pentru fiecare Atelier în parte.*Executarea exercițiilor de încălzire a musculaturii mâinilor:*

Se realizează prin interpretarea următoarelor versuri, concomitent cu realizarea mișcărilor caracteristice acestora: „Batem palmele ușor/ batem palmele de zor/ 1-2,1-2, faceți toți la fel ca noi/ închid pumnii și-i desfac/ degetelor fac pe plac/ 1-2,1-2, faceți toți la fel ca noi.”

Reamintesc regulile de realizare a lucrării practice : - respectarea indicațiilor primite în vederea lipirii corecte a bucăților de ață pentru a obține pisici, câini și vaci; utilizarea corectă a instrumentelor şi materialelor de lucru;

Realizarea lucrărilor de către copii: Copiii vor realiza, individual pisicuțe, câini și văcuțe. Educatoarea acordă sprijin celor care au nevoie.

Analiza lucrărilor: Lucrările copiilor sunt aşezate pe măsuţele de lucru, iar cu ajutorul metodei „Turul galeriei” copiii vor analiza şi aprecia lucrările realizate de colegii lor. Animalele realizate vor fi aşezate de copii pe macheta folosită la jocul didactic. Pe urmă, pe tranziția „Unul câte unul” copiii se deplasează la baie pentru a se spăla pe mânuțe.

VII. Încheierea activităţii

Educatoarea face aprecieri asupra modului de implicare a copiilor în rezolvarea cerințelor activității, iar pisicuța Desire pleacă fericită către ferma unde își are căsuța, știind că are mulți prieteni.

Pe tot parcursul activității, educatoarea va observa comportamentul copiilor și gradul de implicare al acestora în activitate, va oferi întăriri pozitive, va corecta eventualele greșeli, va oferi feedback constructiv și va formula aprecieri individuale și colective cu privire la prestațiile copiilor.

PROIECT DIDACTIC
– folosirea modelului inovativ in activitațile didactice -

Prof. Popa Tincuța
Grădinița „Clopoțel”, București

GRUPA: Mare

TEMA ANUALĂ DE STUDIU: „Când, cum și de ce se întâmpă?”

TEMA SĂPTĂMÂNII: Viețuitoarele apelor

TEMA ACTIVITĂȚII:

- NISIP ȘI APĂ: „În împărăția apelort"
- ARTA: „Acvarii cu pești”
- BIBLIOTECA: „Solzi de pește”- antrenament grafic, „Sortăm imagini cu animale marine"

CATEGORIA DE ACTIVITATE: Jocuri și activităţi liber alese (ALA 1)

TIPUL ACTIVITĂȚII: Formare de priceperi și deprinderi

FORMA DE REALIZARE: Lucru pe centre de interes

SCOPUL ACTIVITĂȚII: Formarea deprinderilor de lucru specifice jocurilor liber creative. Dezvoltarea imaginaţiei creatoare, a sensibilităţii şi a gustului estetic. Educarea voinţei, a atenţiei, a spiritului de ordine şi a spiritului critic.

OBIECTIVE OPERAȚIONALE - Pe parcursul și la sfârșitul activității toți copiii vor fi capabili:

1. Să construiască din nisip viețuitoare din mare, după ce i s-au dat indicaţii din partea educatoarei, obiectivul este realizat daca la finalul activității toți copii au făcut forme din nisip;

2. Să scrie semnele grafice folosindu-se de modelul dat, obiectivul este realizat dacă la finalul activității toți copii realizează semnele grafice;

3. Să realizeze acvariul cu peștișori, respectând indicațiile educatoarei, obiectivul este realizat dacă la finalul activității toți copii realizează acvariul;

STRATEGII DIDACTICE:

Metode si procedee didactice: Jocul, explicația, exercițiul, conversația

Materiale didactice: Imagini cu animale marine, fișe cu semne grafice, imagini cu pești și animale acvatice, farfurii de carton, pestișori, lipici, guașe, palete, pensule

Mijloace de învățământ: Tabla interactivă

Forma de organizare: Grup, individual, în echipă

RESURSE TEMPORALE: 25-30 minute

Desfășurarea activității

Evenimentul didactic	**Conţinutul ştiinţific**	**Strategii didactice**			**Evaluare**
		Metode didactice	**Resurse materiale**	**Forma de organizare**	
1.Momentul organizatoric **2.Captarea atenţiei** **3.Anunţarea temei şi a obiectivelor**	Se asigură condiţiile optime necesare desfaşurării activităţii: aerisirea sălii de grupă, aranjarea măsuţelor şi a scaunelor, pregătirea materialului didactic necesar. Captarea atenţiei se va realiza prin prezentarea centrelor de interes şi a materialelor didactice specifice fiecărui centru. Aceştia recunosc şi denumesc materialele de pe măsuţe. Copiii sunt anunţaţi că astăzi se vor juca în mai multe moduri la diferite centre. Observă că aceste centre au legatură cu discuţia anterioară purtată la Întâlnirea de dimineaţă. Acțiunile desfășurate vor avea legatură cu animalele acvatice și mediul lor de viață. Astfel, la centrul **NISIP ȘI APĂ** vor realiza forme din nisip kinetic pentru viețuitoarele marine. La centrul **ARTĂ** vor realiza un acvariu dintr-o farfurie de carton pe care vor lipi pestisorii si apoi ii vor decora. La centrul **BIBLIOTECĂ** vor trasa semne grafice pentru a realiza peștișori și vor „citi” si selecta imagini din albume si enciclopedii cu viața subacvatică.	Instructaj verbal Conversaţia Conversația Explicaţia	Masa cu nisip Forme pentru	Frontal Individual	Verificare orală Criterii: -respectarea tehnicilor de lucru, -originalitatea, -creativitatea,

4.Dirijarea învăţării **5.Obţinerea performanţei** **6.Încheierea activităţii**	Copiii își aleg centrul unde vor să își desfășoare activitatea. Educatoarea trece pe la fiecare centru şi dă indicaţii cu privire la ceea ce au de făcut, punând accent pe criteriile de reușită. Copiii își desfășoară activitatea colaborând, comunicând liber, exersând deprinderile de lucru învăţate pentru a duce la bun sfârşit sarcina specifică centrului ales. Se realizează rotații între centre dar numai după îndeplinirea totală a sarcinilor, apoi se realizează o scurtă evaluare a activității. Se trece pe la fiecare centru, cei care au lucrat acolo vor explica ce au avut de făcut, iar restul preşcolarilor vor aprecia în ce măsură au realizat sarcina de lucru, conform cu criteriile enuntate anterior. Vor fi apreciaţi copiii pentru modul în care şi-au desfăşurat activitatea.	Exercițiul Conversația Dialogul dirijat	modelare nisip Farfurie de carton, pestisori, lipici Fișe Encicloped ii Tabla interactivă		-finalizarea lucrarilor, -colaborarea cu ceilalti copii. Observare curentă Verificare orală

METODE DIDACTICE DE LA TRADIŢIONAL LA MODERN

Prof.înv.primar Ungureanu Violeta
Şcoala Gimnazială „Leon Dănăilă” , Darabani

„Un singur plan iscusit biruie multe mâini”.
(Plutarh)

Orice cadru didactic este conştient de faptul că metodele de predare nu devin eficiente prin ele însele,ci sunt puse în valoare de inteligenţa şi priceperea fiecăruia.Alegerea metodei de lucru se face ţinând cont de avantajele şi importanţa folosirii ei privite atât din punctul de vedere al elevului, cât şi din cel al învăţătorului.

Metodele interactive se bazează pe cooperarea dintre elevi în timpul lecţiei. Ei trebuie să relaţioneze unii în timpul orei, astfel încât responsabilitatea individuală să devină presupoziţia majoră a succesului.Nuse poate vorbi de o abordare strictă a metodelor interactive la lecţii,pentru că cel mai adesea ele fuzionează cu cele active.Lucrul în grup, de exemplu, se poate folosi mai întâi ca element (metodă) în cadrul unei strategii active, pentru ca, mai apoi să devină metodă integrată unei strategii de tip interactiv.
Există o diversitate de metode interactive : „Comentariul unor informaţii”, „Studiul de caz”, „Jocul de rol”, „Simularea”, „Mozaicul”, „Reţeaua discuţiilor”.În cele ce urmează, ne vom opri asupra metodei „Mozaicul”, pe care am folosit-o cu succes la orele de limba română şi matematică.
Fiind mai puţin cunoscută, vom menţiona, mai întâi, că aceasta este o metodă de învăţare interactivă, care se bazează pe distribuirea sarcinilor de învăţare unor grupuri de elevi, astfel ca, în urma colaborării, fiecare elev să aibă întreaga schemă de învăţare.Învăţarea diferenţiată se bazează pe ideea că unii elevi pot cunoaşte mai bine anumite aspecte ale conţinutului, dar că toţi au aceleaşi cunoştinţe generale despre întregul subiect.

Numerotarea elevilor şi împărţirea lor pe grupe după un algoritm specific este foarte importantă. Uzuală este formarea grupelor de câte patru elevi; fiecărui elev i se atribuie câte un număr de la 1 la 4.

1	2	3	4

grup iniţial A

1	2	3	4

grup iniţial B

1	2	3	4

grup iniţial C

1	2	3	4

grup iniţial D

Subiectul ce urmează a fi abordat se împarte în prealabil în patru părţi, de dimensiuni şi grade de dificultate similare.Urmează reaşezarea elevilor în sală : toţi elevii cu acelaşi număr vor forma câte un grup de experţi, obţinându-se astfel patru grupuri de experţi.

1	1	1	1

2	2	2	2

3	3	3	3

4	4	4	4

Elevii din grupul de experţi au sarcina de a învăţa cât mai bine partea din materialul de studiu care le-a fost atribuită pentru a le preda colegilor din grupurile iniţiale.Pentru aceasta, ei vor discuta problemele şi informaţiile cele mai importante şi se vor gândi la o modalitate de a le prezenta, de a preda partea pregătită de ei colegilor din grupul iniţial.Învăţătorul poate interveni ca moderator oferind consultanţă elevilor când aceştia ajung în impas.Experţii găsesc şi modalităţi eficiente de verificare a înţelegerii materialului de către colegii din grupul cooperativ.

După îndeplinirea sarcinilor de lucru din fiecare grup de experţi, elevii, specializaţi fiecare într-o parte a lecţiei, revin în grupurile iniţiale şi predau colegilor partea pregătită cu ceilalţi experţi.Astfel, în fiecare grup iniţial vom avea patru elevi specializaţi fiecare într-o parte diferită a lecţiei şi fiecare dintre aceştia va preda partea lui.Fiecare elev are responsabilitatea predării şi învăţării de la colegi.

Structurată pe paşi, metoda cuprinde :

Pasul 1 : Se formează grupurile cooperative şi se distribuie materialul de lucru. P

asul 2 : Grupurile de experţi studiază materialul şi-şi pregătesc prezentările împreună.

Pasul 3 : Experţii se întorc în grupurile cooperative pentru a prezenta materialul.Obiectivul echipei este ca toţi membrii grupului să-şi însuşească întregul material.

Pasul 4 : Răspunderea individuală şi de grup. Grupurile sunt responsabile de însuşirea întregului material de către toţi membrii.

Numărul elevilor dintr-un grup de lucru poate fi variabil în funcţie de dificultăţile sarcinilor de rezolvat.

Personal, am utilizat lucrul pe grupe de patru elevi, aşezaţi în bănci vecine înainte de începerea orei. Organizarea grupelor nu ridică probleme dacă cunoaştem bine elevii şi dacă ţinem seama de conţinut concret al activităţii grupului. Grupele constituite sunt eterogene sub aspectul nivelului de pregătire.Am căutat să existe un echilibru relativ stabil de forţe între grupe.Comunicarea sarcinilor de lucru am făcut-o în scris, prin distribuirea unor fişe de lucru (corespunzătoare numărului de grupe).

Pentru lecţia „Genul substantivului” am împărţit fişe cu următorul conţinut :

Experţi 1 :

1. Recunoaşteţi substantivele din textul următor.Precizaţi ce denumeşte fiecare, felul şi numărul. „Când eram şcolar, bunica mi-a dăruit, spre bucuria mea, o carte despre călătoria cu balonul, alta despre avalanşe şi o cutie cu creioane colorate.”

2. Formulaţi alte sarcini pentru textul dat.

Experţi 2 :

1. Număraţi substantivul „şcolar” la :

Numărul singular

Numărul plural

(un şcolar) (doi şcolari)

2. Daţi şase exemple de alte substantive care se numără „un” la singular şi „doi” la plural.

De reţinut :

Substantivele care primesc, prin numărare, la numărul singular cuvântul „un” şi la numărul plural cuvântul „doi” sunt de genul masculin.Abrevierea preconizată de Academia Română a substantivelor de genul masculin este : s.m.

3. Daţi exemple de substantive proprii numind persoane de sex bărbătesc.

4. Formulaţi alte cerinţe prin care să verificaţi înţelegerea substantivelor de genul masculin.

Experţi 3 :

1. Număraţi substantivul „bunica” la :

Numărul singular	Numărul plural
(o bunică)	(două bunici)

2. Daţi şase exemple de alte substantive care se numără „o” la singular şi „două” la plural.

3. *De reţinut :*

   Substantivele care primesc, prin numărare, la numărul singular cuvântul „o” şi la numărul plural cuvântul „două” sunt de genul feminin.Abrevierea preconizată de Academia Română a substantivelor de genul feminin este : s.f.

3. Daţi exemple de substantive proprii numind persoane de sex feminin.

4. Formulaţi alte cerinţe prin care să verificaţi înţelegerea substantivelor de genul feminin.

Experţi 4 :

1. Număraţi substantivul „balon” la :

Numărul singular	Numărul plural
(un balon)	(două baloane)

2. Daţi şase exemple de alte substantive care se numără „un” la singular şi „două” la plural.

De reţinut :

Substantivele care primesc, prin numărare, la numărul singular cuvântul „un” şi la numărul plural cuvântul „două” sunt de genul neutru.Abrevierea preconizată de Academia Română a substantivelor de genul neutru este : s.n.

3. Formulaţi alte cerinţe prin care să verificaţi înţelegerea substantivelor de genul neutru. Dintre exerciţiile propuse de grupurile de experţi amintesc :

Grupul de experţi 1 :

a) Alcătuiţi familia de cuvinte pentru substantivul „şcolar”.

b) Modificaţi numărul substantivelor din text.

Grupul de experţi 2 :

Dictare gramaticală. Scrieţi numai substantivele masculine dintre următoarele : casă, pom, arici, frumuseţe, cutremur, copil, avion, musafir.

Grupul de experţi 3 :

Demonstraţi prin numărare substantivele de genul neutru din text.

Pentru a mă convinge că fiecare expert s-a făcut înţeles de grupul iniţial din care făcea parte, am dat în final o „muncă independentă” ce a cuprins :

1. Determinaţi genul substantivelor următoare prin numărare : dulap, carte, iepure.
2. Scrieţi câte trei substantive la numărul singular la toate cele trei genuri.Treceţi-le la plural. Majoritatea elevilor au primit calificativul F.B.

Metoda a dat rezultate foarte bune şi la matematică, la predarea capitolului „Unităţi de măsură”, dar şi în efectuarea unor lucrări practice : trasări de drepte şi unghiuri pe teren, măsurarea şi determinarea perimetrelor şi ariilor unor figuri plane,construirea şi desfăşurarea de corpuri etc.

Printre avantajele aplicării acestei metode se pot enumera : echilibrarea efortului învăţătorului şi al elevului, intensificarea comunicării dintre elevi, achiziţionarea de noi cunostinte prin eforturi proprii, formarea unor trăsături moral-cetăţeneşti, cum ar fi solidaritatea, prietenia, întrajutorarea, respectul, dorinţa de cooperare şi de încredere în forţele proprii. Nu trebuie însă neglijate dezavantajele : criza de timp în cadrul orelor afectate tratării anumitor subiecte, superficialitatea unor membri ai grupurilor care aşteaptă totul de la ceilalţi.

Pentru a elimina aceste consecinţe e nevoie de o subtilă strategie în abordarea şi în susţinerea lecţiilor care se *pretează* la această modalitate didactică, care să ne ofere posibilitatea de a-i motiva pe elevi să gândească creativ şi argumentativ, cu efectul de a produce noi situaţii de învăţare, cu valenţe formative deosebite atât în plan cognitiv, cât mai ales în plan psihomotor şi afectiv-atitudinal.

Bibliografie :

Adrian, Neculau, *A fi elev* , Editura Albatros, Bucureşti, 1983

Elena, Joiţa, *Educaţia cognitivă*, Editura Polirom, Iaşi, 2002

Romiţă, Iucu, *Zestrea şcolară*, Editura Polirom, Iaşi, 2000

Victor, Ţârcovnicu, *Învăţământ frontal,învăţământ pe grupe*, E.D.P., Bucureşti, 1981

Ioan, Cerghit, *Sisteme de instruire alternative şi complementare.Structuri, stiluri şi strategii,* E.D.P., Bucureşti, 2002.

PROIECT DIDACTIC

Profesor pentru învățământul primar **:** Sauciuc Dana- Magdalena
Liceul Tehnologic „Nicolae Bălcescu ” ,Flămânzi

Data: 24.11.2022

Clasa: a IV-a

Aria curriculară: Matematică şi ştiinţe ale naturii

Disciplina: Matematică

Unitatea de invățare: Înmulțirea numerelor naturale în concentrul 0 - 1000000

Subiectul: Înmulțirea numerelor naturale în concentrul 0- 1000000 - Recapitulare

Tipul de lecție : consolidare si sistematizare de cunoștințe

Scop: consolidarea cunoștințelor și exersarea deprinderilor dobândite de elevi cu privire la operația de înmulțire

Tipul activității: integrată

Discipline integrate:-Limba și literatura română

-Muzică și mișcare

- Geografie

- Științe ale naturii

Competenţe specifice vizate :

Matematica :

2.4. Efectuarea de adunări şi scăderi de numere naturale în concentrul 0 - 1 000 000

2.5. Efectuarea de înmulţiri de numere în concentrul 0 - 1 000 000 când factorii au cel mult trei cifre

5.1. Utilizarea terminologiei specifice şi a unor simboluri matematice în rezolvarea şi/sau compunerea de probleme cu raţionamente diverse

5.3. Rezolvarea de probleme cu operaţiile aritmetice studiate, în concentrul 0 - 1 000 000

Limba şi literatura română :

2.4. Iniţierea şi menţinerea unei interacţiuni în vederea rezolvării de probleme individuale sau de grup

2.5. Manifestarea interesului pentru participarea la interacţiuni orale

Științe ale naturii

3.2. Identificarea unor modalități de protejare a mediului înconjurător

Geografie

1.3. Utilizarea termenilor geografici simpli în contexte cunoscute

Muzică și mișcare

2.1. Cântarea individuală, în mici grupuri, în colectiv, însoţită de elemente de mişcare cu diferenţieri expresive

Obiective operaţionale:

O.1- să utilizeze terminologia specifică în algoritmul de calcul al operațiilor învățate pe baza cunoștințelor dobândite în orele anterioare;

O.2- să efectueze corect exerciții cu operația de înmulțire pe baza algoritmului învățat;

O.3- să calculeze o expresie numerică, respectând ordinea operațiilor; ;

O.4- să rezolve problema aplicând operațiile învățate pe baza cunoștințelor dobândite anterior;

O.5- să alcătuiască enunțuri corecte după cerințele primite;

O.6- să interpreteze un cântec specific de toamnă;

O.7- să cunoască modificările ce au loc în luna februarie datorate mișcării de revoluție a Pământului;

O. 8-să identifice modalități de protejare a mediului înconjurător ;

Strategii didactice: algoritmice

Metode şi procedee*:* jocul didactic**,** exerciţiul, conversaţia, explicaţia, cvintetul, problematizarea

Mijloace de învățământ calculator,tablă interactivă, flipchat, plicuri cu sarcini de lucru , fişe de lucru;

Forme de organizare: -activitate frontală

-activitate individuală

-activitate în perechi

-activitate pe echipe

Resurse:

a) **temporale:** 45 minute

b) **umane:** 28 elevi

Bibliografie:

-Programa școlară pentru disciplina Matematică , clasele a III – a și a IV - a, aprobată prin ordin al ministrului nr. 5003 / 02.12.2014;

- Matematică – manual pentru clasa a IV-a, Rodica Chiran,Mihaela Ada Radu, Editura Aramis, Bucureşti, 2021

- Culegere de exerciții și probleme, clasa a IV-a – Mirela Mihăescu, Ștefan Pacearcă, Anița Dulman, Crenguța Alexe, Otilia Brebenel, Editura Intuitex, 2022

- Metodica predării matematicii la clasele I-IV, VirginiaTudor,Silvia Bărbuleanu, Elisabeta Burtea, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1991

- „Metodica predării matematicii la clasele I-IV” –Ioan Necșu -Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1988

- www.didactic.ro

- www.wordwall.ro

DESFĂȘURAREA LECȚIEI

Etapele lecţiei	Comp. specifice / Ob. op	Conţinutul instructiv-educativ		Strategia didactică		
		Elemente de conținut	Acțiuni și operații ale învățării	Metode şi procedee	Mijloace didactice	Forme de organizare
1.Moment organizatoric		Asigur climatul de ordine şi disciplină necesar desfăşurării orei în bune condiţii. Pregătesc materialele necesare desfăşurării lecţiei.	Elevii îşi pregătesc cele necesare pentru lecţie .	Conversa-ția		
2.Verificarea temei		Verific tema din punct de vedere calitativ și cantitativ	Elevii prezintă caietele de teme , sunt atenți și răspund la întrebările adresate.	Conversația Observația		Frontal

3.Captarea atenției	O1 O2 O3	Se va deschide pe tabla interactivă un joc creat pentru această lecție. https://wordwoll.net/ro/resource/37785152	Participă activ la rezolvarea cât mai rapidă a jocului . Un elev va alege cerința și va numi un coleg pentru următoarea	Explicația Jocul didactic	Videoproiector Tabla interactivă	Frontal Individual În perechi
4.Anunțarea temei și a obiectivelor	O3	Elevii sunt anunțați că în cadrul lecţiei de azi se vor fixa și consolida cunoştinţele acumulate despre înmulţire cu ajutorul exerciţiilor şi problemelor pregătite. Scriu titlul pe tablă.	Sunt atenți la explicații și la informațiile noi. Notează titlul lecției în caiet.	Conversația Explicaţia		Frontal

		Prezint, într-un limbaj accesibil, obiectivele operaționale ale lecției și rezultatele așteptate. Precizez că lecția se va desfășura sub formă de joc, pe echipe. .				
5. Dirijarea învățării		**Joc didactic** Călătoria Pământului în jurul Soarelui. Prezint forma de desfășurare a jocului, pornind de la Sistemul Solar și mișcarea de revolutie a Pământului, care are ca urmare formarea anotimpurilor. Prezint pe flipchat elementele : Soarele, în centru planeta Pământ, pe o traiectorie imaginară în jurul Soarelui, Luna, satelitul natural al Pământului, cele patru anotimpuri, așezate pe traiectorie , conform celor patru puncta cardinale, steluțe care poarta sarcini suplimentare ale anotimpurilor pentru a se putea înainta pe orbită. Sarcina fiecărei grupe va fi să ajute Pământul în călătoria sa în jurul Soarelui și de a ajunge la fiecare din cele patru anotimpuri. Voi înmâna fiecărei echipe câte un carton colorat pe care își vor scrie numele ales de comun acord cu partenerii. Pentru ca Pământul să întâlnească fiecare din cele 4 anotimpuri ,elevii vor rezolva corect câte un set de exerciții.	Sunt atenți la explicații. Observă aranjarea elementelor jocului pe flipchat Participă la alegerea rapidă a numelui echipei și la scrierea numelui pe cartonaș.	Conversa-ția Explicația Observația	Planșă didactică	Frontal Individual

	O2 O5 O6	**Întâlnirea Pământului cu anotimpul Primăvara** Anexa 1 Se verifică corectitudinea rezolvării fișelor cu fiecare echipă în parte în ordinea ternimării sarcinilor . Pentru a le înlesni călătoria, Primăvara va cere copiilor să alcătuiască un cvintet cu subiectul „ Înmulțirea” **Întâlnirea Pământului cu Vara** Anexa 2 Se verifică modul de rezolvare a cerințelor fișelor Vara va dori și ea să i se îndeplinească o dorință. „Alcătuiți enunțuri în care cuvântul VARA să aibă înțelesuri diferite !” **Întâlnirea cu Toamna** Anexa 3 Verific corectitudinea efectuarii exercițiilor Toamna, visătoare, va ruga elevii să îi cânte un cântec	Lucrează exercițiile de pe fișă. Liderul echipelor prezintă rezolvarea. Alcătuiesc cvintetul și îl prezintă oral Îndeplinesc sarcina de lucru Alcătuiesc oral enunțuri. Rezolvă exercițiile Un elev prezintă rezultatele exercițiilor. O elevă va cânta cântecul pe note la o minipianină	Jocul didactic Cvintetul Exercițiul Conversa-ția Observația Exercițiul		Pe echipe Pe echipe Individual Pe echipe Individual Frontal

	O1 O2 O3 O7	**Întâlnirea Pământului cu anotimpul Iarna** Anexa 4 Voi verifica rezultatele obținute de fiecare echipă. Iarna, rece, va dori să ii încurce pe copii și cerința ei va fi : „Spuneți care este cea mai scurtă lună a anotimpului meu , câte zile are ea și dacă este mereu la fel. Explicați științific argumentând cu noțiunile învățate în cadrul orelor de geografie.	Cântă în cor cântecul „Toamna și școala” Lucrează fișa și prezintă rezultatele obținute Explică și argumentează oral	Conversa-ția Explicația Exercițiul		Pe echipe Individual
6.Asigurarea retenției și a transferului	O4 O8	Se va realiza prin intermediul unei probleme scrise pe flipchat. (anexa 5) Se rezolvă problema la tablă. Se discută conținutul problemei rezolvate și se fac referiri la acțiuni de protecție a mediului	Rezolvă fișa de lucru, Dau exemple de acțiuni prin care contribuim la protecția mediului .	Exercițiul Problematizarea	Fișa de lucru	Individual
7.Tema pentru acasă		Copiii vor primi tema pentru acasă.(anexa 6)	Sunt atenți la explicațiile privind exercițiile pe care le vor avea ca și temă.	Conversația Explicația	Fișă de lucru	Frontal
8.Concluzii și aprecieri		Fac aprecieri asupra modului de participare al elevilor la lecție și le împart recompensa câștigată în urma efortului depus la oră.	Ascultă aprecierile.	Conversația		Frontal

The Use of Multimedia in English Language Learning

Aricelu-Stroe Oana-Adriana
Liceul Tehnologic “Petrache Poenaru”
Bălcești, Vâlcea

The use of multimedia has become increasingly popular in language teaching and learning. Multimedia refers to the use of multiple forms of media such as text, audio, video, images, and interactive elements to facilitate language acquisition. This essay will examine the benefits of using multimedia in teaching and learning a language, and explore the ways in which multimedia can enhance language learning.

Multimedia can provide a rich and engaging learning experience for language learners. By combining different forms of media, multimedia can cater to different learning styles and preferences, making learning more accessible and enjoyable for students. According to Nguyen and Nguyen (2017), "multimedia can provide learners with an opportunity to use their senses and cognitive processes to engage with the language, which can help to promote language learning and retention" (p. 217). This suggests that using multimedia can help students to better absorb and remember language concepts and vocabulary, catering to different learning styles and preferences, and help to create a more engaging and enjoyable learning experience for learners.

Furthermore, multimedia can also provide opportunities for interactive and collaborative learning. By using online platforms and tools, learners can connect with peers and teachers from around the world, engage in language exchange programs, and participate in collaborative projects. As Zhao, Zhang, and Liu (2019) state, "multimedia-based language learning encourages students to engage with each other and with the language in a more natural and authentic way, which can lead to improved language proficiency and confidence" (p. 25). This highlights the potential for multimedia to create a more immersive and authentic language learning experience. Multimedia-based language learning can help to improve learners' language proficiency and confidence by providing them with opportunities to engage in real-life communication scenarios. This is supported by research that has shown that multimedia can provide learners with exposure to a variety of accents, dialects, and communication styles, which can help to prepare them for communication in the target language.

One of the key ways in which multimedia enhances language learning is through the provision of authentic and diverse language input. By using videos, audio recordings, and real-life scenarios, learners can be exposed to a variety of accents, dialects, and communication styles, which can help to improve their listening and comprehension skills. As Kessler and Plakans (2018) note, "multimedia can provide students with exposure to real-world language use, which can help to prepare them for communication in the target language" (p. 38). This suggests that multimedia can help learners to better understand the nuances and complexities of language use in different contexts. In addition to providing authentic language input, multimedia can also facilitate the development of language production skills. By using interactive tools and platforms, learners can practice speaking and writing in a safe and supportive environment. As Li and Li (2019) argue, "multimedia-based language learning can provide learners with opportunities to engage in meaningful and purposeful communication, which can help to develop their oral and written production skills" (p. 314). This highlights the potential for multimedia to provide learners with a range of language production tasks, such as role-plays, discussions, and presentations, engaging students in purposeful and meaningful communication, which can develop their oral and written production skills, and also help build their confidence and proficiency in using the language.

Language learning is not just about memorizing vocabulary and grammar rules but also about understanding the culture and society where the language is spoken. Multimedia can provide learners with exposure to authentic language

and cultural context, which is essential for language learning. As researchers Laviniu Lapadat and Maria-Magdalena Lapadat advocate: “A foreign language should be perceived more along the lines of a living organism, constantly expanding, constantly adapting, engulfing new elements and forsaking elements that are now socially and culturally viewed as obsolete, destined to ultimately become forgotten and archaic” (Lapadat&Lapadat, 2020:139). In this sense, multimedia can help learners to keep up with the constantly changing nature of language. For example, social media platforms such as Twitter, Instagram, and YouTube are constantly introducing new vocabulary and expressions that reflect the evolving nature of language. By incorporating multimedia into language learning activities, teachers can expose learners to the latest language trends and help them keep up with the ever-changing nature of language. Additionally, multimedia can help learners to understand the cultural nuances of a language. Language is closely tied to culture, and learners need to understand the cultural context to fully comprehend the language. Multimedia such as movies, TV shows, and music can provide learners with insights into the cultural practices and beliefs of the target language community. Therefore, the use of multimedia in language learning aligns with the idea that a language is a living organism that is constantly evolving and adapting. By using multimedia, learners can gain exposure to the latest language trends and cultural context, which is essential for language learning.

Television is an example of multimedia because it combines the mediums of pictures and sound. According to Lăpădat and Lăpădat: “Television became the main source of information at the expense of media and even radio. […] Television is regarded as the most agreeable way of information, the easiest to understand” (Lăpădat&Lăpădat, 2019:69), hence, addressing the growing influence of television as a primary source of information and its potential impact on language learning. With the widespread use of multimedia and technology, television has become one of the most accessible and popular forms of media for language learners. In the context of teaching and learning English, television can provide learners with exposure to authentic language use and cultural context. TV shows, news programs, and documentaries offer a wealth of opportunities for learners to practice listening and comprehension skills, and to acquire new vocabulary and expressions. Moreover, television programming can provide learners with a unique glimpse into the cultural practices, beliefs, and values of the target language community, which is essential for developing communicative competence. Television has the potential to be an agreeable and accessible way of acquiring information. When language learners find the content interesting and engaging, they are more likely to be motivated to continue learning and practicing the language. This can be particularly important for learners who may not have access to native speakers or language immersion programs.

Vocabulary Learning: One area where multimedia can be particularly effective is in vocabulary learning. Research has shown that multimedia can help to enhance learners’ retention and comprehension of new vocabulary words (Nguyen & Nguyen, 2017). For example, teachers can use online tools such as Quizlet or Kahoot to create interactive vocabulary quizzes that incorporate images, audio, and video. Learners can also use digital flashcards that include pictures, audio recordings, and example sentences to help them memorize new vocabulary words. By using multimedia in this way, learners can engage with vocabulary in a more dynamic and interactive way, which can help to make the learning process more enjoyable and effective.

Listening Comprehension: Another area where multimedia can be beneficial is in developing learners’ listening comprehension skills. Listening comprehension is an essential aspect of English language learning, and it can be challenging for learners to practice outside of the classroom. Multimedia-based listening activities can provide learners with exposure to a range of accents, speaking styles, and topics, which can help to improve their overall listening comprehension ability. For example, teachers can use videos or audio recordings of native speakers or actors to create

listening activities that include comprehension questions or gap-fill exercises. Additionally, learners can use online resources such as TED Talks, podcasts, and news broadcasts to practice their listening comprehension skills in a real-world context.

Grammar and Syntax: Multimedia can also be useful for teaching and learning English grammar and syntax. Multimedia can provide learners with visual representations of grammatical structures and sentence patterns, which can help them to better understand and remember the rules of grammar. For example, teachers can use videos or animations to illustrate complex grammatical concepts such as phrasal verbs or verb tense usage. Additionally, learners can use online resources such as interactive grammar quizzes or grammar-focused YouTube channels to practice their grammar skills in a more engaging and interactive way.

Writing Skills: Finally, multimedia can be beneficial for developing learners' writing skills. Writing is a critical aspect of English language learning, and multimedia can provide learners with opportunities to practice and develop their writing skills in a variety of contexts. For example, teachers can use online tools such as Padlet or Google Docs to create collaborative writing projects that allow learners to practice writing in real-time with their peers. Additionally, learners can use digital writing tools such as Grammarly or Hemingway Editor to receive instant feedback on their writing and improve their grammar, vocabulary, and style.

References:

Kessler, G., & Plakans, L. (2018). Multimodalities and technology in language teaching and learning. Annual Review of Applied Linguistics, 38, 28-44.

Lăpădat, L.C., Lăpădat, M.M. (2020). "Teaching Foreign Languages: Between Tradition and Contemporary Synchronicity." In *Revista de Științe Politice. Revue des Sciences Politiques*, Editura Universitaria, Craiova, No. 68, pp. 139 – 148.

Lăpădat, L.C., Lăpădat, M.M. (2019). "Political Communication between Tradition and Actuality." In *Revista de Științe Politice. Revue des Sciences Politiques*, Editura Universitaria, Craiova, No. 62, pp. 65 – 74.

Li, M., & Li, X. (2019). Using multimedia in EFL teaching: Opportunities and challenges. ELT Journal, 73(3), 312-318.

Nguyen, H. T. T., & Nguyen, H. T. H. (2017). Using multimedia to improve vocabulary learning of ESL students. Journal of Science and Education, 5(4), 217-222.

Zhao, J., Zhang, Y., & Liu, H. (2019). Promoting learner engagement in a multimedia-based English language learning environment. ReCALL, 31(1), 25-42.

Importanța colaborării strânse între factorii educaționali

prof. înv. primar: BOJAN MONICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ VETIȘ, jud. SATU MARE

Motto:

“ Copilăria este şuvoiul de apă care izvorăşte limpede şi curat din adâncurile fiinţei şi la care omenirea aleargă fără încetare să îşi potolească setea idealurilor sale de dragoste, de bunătate, de frumuseţe, de perfecţiune. “

Francesco Orestano

A fi inovativ în educație, din punctul meu de vedere, înseamnă folosirea metodelor/mijloacelor interactive și a tehnicilor moderne avute la dispozitie, susținerea învățării tuturor copiilor și oferirea unei ”stări de bine”. O predare ”bună” din partea profesorului pregătește copiii pentru viață, îmbunătățește cunoștințele și abilitățile bazându-se pe experiențele anterioare ale elevilor. Fiind o experiență socială și emoțională, educația trebuie să fie susținută de o strânsă colaborare cu familia și societatea.

În continuare voi descrie importanța colaborării dintre principalii factori educaționali și rolul pe care în au activitățile extracurriculare, în special serbările școlare în crearea unei stări de bine.

Programele de educaţie timpurie din întreaga lume definesc parteneriatul cu părinţii ca agenţi educaţionali drept un principiu fundamental al organizării şi funcţionării instituţiei preşcolare. Relaţia grădiniţă-familie trebuie să se contureze în dublu sens. În primul rând, este vorba, pe de o parte, despre preocuparea educatoarei de a cunoaşte mediul familial al copilului şi natura influenţelor educaţionale exercitate de părinţi şi de a ţine cont de experienţa de viaţă şi învăţare acumulată de copil în familie, iar pe de altă parte, de demersurile de implicare a părinţilor în activitatea educaţională a grădiniţei, atît ca parteneri în procesele de instruire şi formare, cât şi ca participanţi în programele de educaţie a părinţilor.

Această colaborare trebuie continuată şi la şcoală. Şcoala şi familia sunt cei doi poli de rezistenţă ai educaţiei, care contribuie, prin mijloace specifice, la formarea tineretului. Familia este prima şcoală a copilului. Familia oferă copilului primele informaţii despre lumea cel înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale. Mediul familial şi mediul de grădiniţă îşi exercită, pe rând, influenţa asupra copilului. Copilul petrece mai mult timp la grădiniţă decât în familie, iar aceasta constituie pentru el un mediu mai stabil. Este indispensabil să se stabilească o linie de acţiune comună.

Analizând activitatea la clasă, am concluzionat că pentru o relaţie optimă cu părinţii este nevoie de a îmbina variate forme şi metode de colaborare a şcolii cu familia şi comunitatea. Unele dintre acestea sunt:

- ***Acordul de colaborare şcoală- familie*** – este documentul în care sunt stipulate responsabilităţile şcolii, ale părinţilor şi ale elevilor în procesul educaţional;
- ***Şedinţele cu părinţii*** - oferă părinţilor ocazia de a se cunoaşte între ei, de a acţiona ca o echipă, de a se cunoaşte reciproc cu cadrele didactice, de a discuta aspecte ale programului şcolar, de a afla despre progresele/regresele copiilor, schimbările intervenite în evoluţia lor;
- ***Lectoratele cu părinţii*** - cu teme diverse, prin care părinţii sunt informaţi privitor la importanţacunoaşterii personalităţii propriului copil, aprecierea corectă a comportamentelor copiilor, măsuri şi soluţi i pentru ignorarea sau limitarea comportamentelor negative, tehnici şi metode prin care îşi pot ajuta copilul la lecţii etc.;

- ***Participarea părinţilor la activităţi organizate în şcoală*** - lecţii deschise pentru părinţi, astfel părinţii au posibilitatea să cunoască nivelul de pregătire al copilului, deprinderile însuşite, prietenii acestuia, să se familiarizeze cu metodele şi procedeele folosite în predare, pot face analize comparative privitoare la copiii lor;
- ***Consiliere psihopedagogică*** - constă în rezolvarea unor situaţii – problemă cu copiii lor, prestează servicii de consiliere şi distribuie materiale informative;
- ***Consultaţiile individuale*** (convorbirile) -oferă prilejul abordării individualizate a problemelor cu care se confruntă copilul sau părintele, se pot oferi sfaturi, părinţii pot furniza informaţii mai intime pe care nu doresc să le facă publice, dar sunt relevante pentru educaţia şi instrucţia copilului;
- ***Convorbiri telefonice*** care au luat amploare datorită telefoniei mobile, dar și timpului limitat al părinților;
- ***Vizitele ale cadrelor didactice la părinţii copiilor*** - specificul acesteia constă în aflareadirectă a condiţiilor concrete de viaţă şi educaţie ale copilului în familie;
- ***Expoziţii cu lucrări ale copiilor*** - prilej de a-i familiariza cu date importante despre evoluţia copiilor, atât pe plan artistic, cât şi al bagajului de cunoştinţe;
- ***Revista și site - ul web al școlii*** - ce conţine informaţii despre activităţile instituţiei; prezentarea unor evenimente; anunţuri despre activităţile ce urmează a fi desfăşurate; articole diverse la care pot să- și aducăaportul și unii părinți;
- ***Scrisorile şi însemnările*** -necesare ca mijloc operativ, comod, în condiţiile când cadrele didactice nu au posibilitatea unor întâlniri directe cu părinţii elevilor;
- ***Serbările şcolare*** – au un rol important în menținerea unei legături strânse cu familia.

Pregătirea serbărilor implică mai multe momente:

- sensibilizarea elevilor asupra temei;
- alegerea versurilor, a cântecelor;
- implicarea părinţilor;
- confecţionarea costumaţiilor;
- alegerea şi pregătirea locaţie;
- repetarea momentelor serbării;
- realizarea invitaţiilor;
- prezentarea serbării;
- popularizarea activităţii;

Fiind o activitate complexă, serbarea permite abordarea integrată a mai multor teme, valorifică experienţele de viaţă ale elevilor şi părinţilor. Totodată pot fi abordate discipline din mai multe arii curiculare: CLR, MM, AVAP, DP,etc.

O sensibilitate aparte au serbările închinate sărbătorilor de iarnă deoarece îmbină tradiţiile şi obiceiurile locale cu cele naţionale. De asemenea elevii sunt foarte implicaţi şi creativi în pregătirea micilor daruri mamelor cu ocazia serbărilor de 8 Martie.

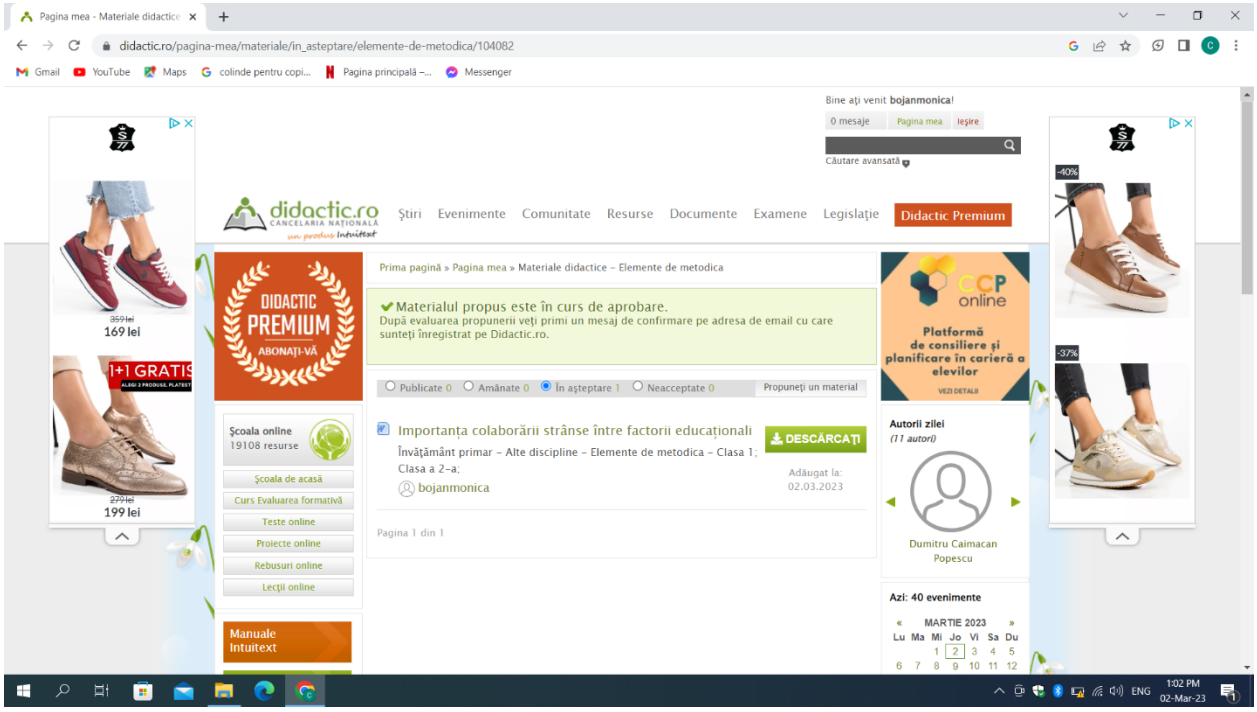
Eu consider că prin aceste activităţi elevul îşi îmbogăţeşte mult cunoştinţele, se implică activ în propria educaţie, fără ca însuşirea cunoştinţelor să fie o corvoadă. Contribuţia copilului la pregătirea şi organizarea unui spectacol artistic nu trebuie privită ca un scop în sine, ci prin prisma dorinţei de a oferi ceva spectatorilor: distracţie, înălţare sufletească, plăcere estetică, satisfacţie – toate acestea imbogăţindu –le viaţa, făcând –o mai frumoasă, mai plină de sens .

Prin conţinutul bogat şi diversificat al programului pe care îl cuprinde serbarea şcolară valorifică varietatea, preocuparea intereselor şi gustul şcolarilor. Ea evaluează talentul, munca şi priceperea colectivului clasei şi transformă în plăcere şi satisfacţie publică străduinţele colectivului clasei şi ale fiecărui elev în parte. Elevii au nevoie de acţiuni care să

le lărgească lumea spirituală, să le împlinească setea de cunoaştere, să le ofere prilejuri de a se emoţiona puternic, de a fi în stare să iscodească singuri pentru a-şi forma convingeri durabile .

Activităţile extraşcolare în general, au cel mai larg caracter interdisciplinar, oferă cele mai eficiente modalităţi de formare a caracterului copiilor încă din clasele primare, deoarece sunt factorii educativi cei mai apreciaţi şi mai accesibili sufletelor acestora .

O astfel de temă poate fi reluată şi continuată oricând, totodată poate fi completată şi prezentată părinţilor, elevilor din alte clase .

Procesul de învățământ – eficiența procesului de învățare

Prof. Înv. Primar: Dan Maria
Școala Gimnazială ,,Aron Cotruș” Arad

Școala românească este în plin proces de reformă, atât la nivel structural, cât și în plan funcțional. Unul dintre domeniile în care reforma trebuie să realizeze schimbari esențiale este cel al managementului întregului sistem de învățământ, și cel al instituției școlare.

În viziunea postmodernistă, sistemul de învățământ, la nivel macro, cuprinde ansamblul tuturor instituțiilor care susțin organizarea arhitecturii școlare, adică derularea studiilor pe cicluri, orientari, filiere. Privit din această perspectivă, sistemul de învățământ are un caracter deschis ce include atât instituțiile școlare și universitare cu caracter formal cât și instituțile specializate în educație nonformală.

La nivel micro, sistemul de învățământ cuprinde instituțiile școlare, organizate pe trepte, cicluri si ani de studii.

Procesul de învăţământ este principalul subsistem al sistemului de învăţământ în cadrul căruia se realizează actul de instruire şi învăţarea elevilor şi studenţilor prin intermediul activităţilor proiectate, organizate şi dirijate de către profesori, în conformitate cu anumite norme, reguli şi principii didactice, într-un context metodic adecvat, apelând la resurse materiale şi didactice potrivite, în vederea obţinerii dezideratelor educaţiei.

Procesul de învăţământ este subordonat atât din punct de vedere structural cât şi funcţional faţă de sistemul de învăţământ.

Dimensiunea operaţională a procesului de învăţământ, este dependentă de decizia profesorului și conferă acestuia un anumit grad de libertate în proiectarea, realizarea şi dezvoltarea curriculară a instruirii, astfel dinamizează şi actualizează permanent sistemul de învăţământ.

Perspectiva dinamică privește procesul de învățământ ca un flux de intrare, — input – și flux de ieșire — output), cu capacitate de autoreglare.

Procesul de învăţământ este un ansamblu de activităţi organizate şi dirijate care se desfaşoară pe etape, în cadrul unor instituţii specializate, sub îndrumarea unor persoane pregătite în acest scop, în vederea îndeplinirii anumitor obiective instructiv-educative. Activitățile prevăzute în procesul de învățământ sunt de predare, învăţare şi evaluare; manageriale, economico-financiare, administrativ-gospodăreşti, în afara clasei şi a şcolii.

Fiecare dintre acestea are un anumit specific, în funcţie de natura activităţii, de tipul de şcoală şi de treapta de şcolarizare. Unele sunt reglementate prin acte normative, în timp ce altele se supun doar normelor pedagogice.

Altfel spus, procesul de învăţământ poate fi definit ca un ansamblu de elemente (obiective, conţinuturi, resurse umane — personal didactic şi de conducere, didactic auxiliar şi administrativ, elevi — resurse materiale — spaţii de învăţământ, materiale didactice, terenuri şi baze sportive, poligoane de instruire-strategii de instruire, forme de organizare, tehnici de evaluare), care interacţionează în cadrul unei activităţi complexe, desfăsurate în mod organizat şi sistematic, pentru realizarea unor finalităţi dinainte stabilite.

Eficienţa procesului de învăţare presupune focalizarea pe calitatea rezultatelor, acestea fiind raportate la obiective, la condiţiile create, la resursele antrenate, la conţinuturile vehiculate, la metodologiile folosite, la gestionarea timpului

şcolar, la apelul la noile tehnologii informaţionale, la asigurarea unui management de succes al procesului la clasă, la nivelul pregătirii profesorului și la modul de evaluare.

În spiritul eficienţei acţiunii, mai rezultă că profesorul are nevoie să cunoască bine evoluţia tuturor componentelor procesului de învăţământ; să-l delimiteze pe subsisteme (obiective, resurse, conţinuturi, elevi, strategii, evaluare, management), pentru a putea mereu să intervină în reglare și să planifice, să proiecteze interrelaţia lor pe dinamica procesului, găsind variantele adecvate (iar nu numai proiectarea predării unui conţinut de învăţat, de exemplu). Totodată mai trebuie să aprecieze rezultatele prin raportare la obiective și la modul de realizare; să realizeze continuu conexiunea inversă, pentru toate elementele, pentru a interveni oportun; să cunoască, să prevină influenţele perturbatoare, care pot veni din exteriorul sau interiorul sistemului; să asigure calitatea vieţii şcolare, a climatului în clasă printr-un managemtent de succes; să-şi perfecţioneze pregătirea şi stilurile educaţionale; să realizeze continuu analize variate: funcţionale, structurale, operaţionale, globale, comparative, criteriale.

Așadar, dezvoltarea şi modernizarea învăţământului solicită introducerea unor schimbări care să conducă la creşterea performanţelor sistemului şi procesului de învăţământ în raport cu cerinţele societăţii, a indivizilor; având la bază reforma învăţământului (schimbarea globală a structurilor, instituţiilor, cadrului de organizare, potrivit unor noi finalităţi, unui nou model al educaţiei) și inovarea curentă (ansamblu de acţiuni întreprinse în diverse segmente ale învăţământului, în vederea asigurării funcţionalităţii optime).

Învățământul românesc- de la modelul tradițional la modelul inovativ

Panc Ana-Florica
Școala Gimnazială Horoatu Crasnei/
Structura Stârciu

„Finalitatea nu poate justifica metodele, metodele nu pot
trăda scopul dorit. Nu este oare imperios elaborarea
unui cod deontologic de folosire a metodelor pedagogice?”
(Jean Vial, *Histoire et actualite des methodes pedagogique)*

Referatul de față abordează transformările ce au avut loc în învățământul românesc, de la modelul tradițional la modelul inovativ. Cu toate că modelul tradițional a fost prevalent în școlile din România, există tot mai multe încercări de a crea un sistem educațional inovativ și modern.

Modelul tradițional a fost caracterizat prin metode tradiționale de predare și metode de evaluare limitate. Acesta nu a fost încurajator pentru dezvoltarea creativității și a spiritului de invenție al elevilor. Acest model a fost de asemenea caracterizat prin predare, memorare și practicarea a ceea ce a fost predat, fără a permite elevilor/studenților să vadă și să experimenteze informațiile pe care le-au învățat.

În prezent, învățământul românesc a început să se îndrepte spre un model inovativ și modern. Acest model se concentrează pe implicarea elevilor în procesul de învățare și înțelegerea conceptelor.

Reforma curriculară din ultimele decenii a fost considerată componenta centrală şi garanţia reuşitei reformei globale a învăţământului românesc. Reconceptualizarea a fost aşteptată de agenţii educaţionali, fiind considerată drept dovadă incontestabilă a dezvoltării caracterului performant al învăţământului naţional.

În ultimii 15-20 ani, sintagma *reforma curriculară* a fost în contexte variate, toate având, însă, aceeaşi finalitate – reflectarea orientării actuale a învăţământului naţional şi necesitatea adaptării la cerinţele educaţionale europene.

Uniunea Europeană promovează didactica unui *învăţământ axat pe* ***competenţe***. În cadrul unui asemenea învăţământ, conţinutul învăţării este revizuit în vederea oferirii unei pregătiri pentru adaptarea la condiţiile mereu în schimbare ale vieţii. Astfel, şcoala trebuie să înveţe nu doar *ce trebuie* să facă elevul, dar *cum trebuie să facă,* în ce mod *să rezolve situaţii de problemă.*

Dacă profesorul are încredere în oferta educaţională, dacă reuşeşte să motiveze, la rândul său, elevii şi părinţii, atunci se poate vorbi de un învăţământ aflat sub *semnul reformei*, o reformă care trebuie înţeleasă şi acceptată la toate nivelurile şi de toate categoriile sociale. Ea şi-a pus amprenta asupra modului de a concepe şi dezvolta planuri-cadru de învăţământ, programe şcolare, manuale alternative, materiale auxiliare.

Termenul *curriculum* (lat. curriculum,-i – *cursă, alergare, drum, traiectorie*)este un concept-cheie în ştiinţele educaţionale, concept de bază al glosarului reformei curriculare din învăţământul naţional. Actualmente există mai multe definiţii ale curriculumului. Niculescu R. M. prezintă două categorii: ***definiţii în sens larg*** şi ***definiţii în sens restrâns***, categorii determinate de criteriul privind *extensia ariei de raportare a* ***situaţiilor de învăţare*** în care este pus elevul. Când aceste situaţii sunt raportate la întreaga experienţă de viaţă a elevului se formulează definiţii largi.

O definiţie sintetică a curriculumului o găsim la R. M. Niculescu:*„**Curriculum*** este reprezentat de totalitatea situaţiilor/experienţelor de învăţare la care este supus un om de-a lungul existenţei sale; unele dintre aceste experienţe sunt proiectate; altele sunt produse implicit în contextul lui de viaţă (informaţional), toate înregistrând anumite efecte,

pozitive sau negative la nivelul celui supus acţiunii educaţionale”.

Curriculum şcolar la Limba şi Literatura Română îşi propune drept scop *formarea şi dezvoltarea la elevi a culturii comunicării, prin stăpânirea resurselor limbii, a culturii literar-artistice, prin cunoaşterea/interpretareavalorilor literare, precum şi prin achiziţionarea unui instrument teoretic aferent activităţii literar-artistice, a experienţelor lectorale şi estetico-literare.*

Este foarte important ca profesorul să-şi propună dezvoltarea la elevi a gândirii abstracte, crearea independenţei şi iniţiativei în soluţionarea problemelor complexe, cultivarea motivaţiei – atribute esenţiale ale unui proces eficient de învăţare. Arătând elevuluică este privit nu ca un obiect al muncii profesorului, dar ca o entitate de sine stătătoare, ca o personalitate în plină formare, se va schimba şi atitudinea elevului faţă de studiul limbii şi literaturii române.

Didactica limbii şi literaturii române presupune ancorarea puternică a elevilor în realităţile timpului pe care îl trăiesc, formarea şi dezvoltarea competenţelor de comunicare ale elevilor, familiarizarea lor cu diverse situaţii de comunicare (orală/scrisă, texte literare/nonliterare), adecvate vârstei şcolare, crearea unor situaţii reale de comunicare, utilizând cuvintele uzuale, necesare închegării unei conversaţii. Trebuie, totodată, să se pună un accent deosebit pe motivarea elevilor, pe cultivarea prin toate mijloacele posibile ale motivaţiei intrinseci, care presupune formarea unor sentimente superioare:interesul pentru cultură, pentru cunoaştere, pentru frumos, curiozitatea – dorinţa de a afla cât mai multe despre o temă dată, aspiraţia spre dezvoltare personală.

Modernizarea procesului de învăţământ şi realizarea viziunii curriculare implică şi perfecţionarea *metodelor* şi *procedeelor* de învăţare. Dacă în învăţământul ***tradiţional***, principalele metode le constituie conservaţia, expunerea, demonstraţia, metodele centrate pe profesor, transmiterea de cunoştinţe, pasivitateaelevilor, învăţământul ***modern*** solicită aplicarea metodelor active şi interactive, a celor care dezvoltă gândirea critică. Acestea trebuie să fie selectate şi utilizate în mod riguros, creativ, în funcţie de obiectivele propuse, de specificul grupuluieducaţional şi nu trebuie să constituie un trend sau un moft al cadrului didactic.

Aplicarea eficientă a metodelor de învăţare depinde de competenţa învăţătorului. Ele (metodele) au fincţii cognitive, formativ-educative, instrumentale şi normative.Ioan Cerghit a realizat următoarea clasificare a metodelor de îmvăţământ:

1. Metode de comunicare orală (expunerea, conversaţia, dezbaterea, problematizarea).
2. Metode de comunicare scrisă (lectura, lucrul cu manualul).
3. Metode obiective sau intuitive, bazate pe contactul cu realitatea sau cu substitutele acesteia (experimentul, demonstraţia, medelarea).
4. Metode bazate pe acţiune (exerciţiul, studiul de caz, proiectul de cercetare, jocurile didactice, instruirea programată).

Din perspectivă istorică metodele sunt *tradiţionale (clasice)* şi *moderne.* După sfera de aplicabilitate ele pot fi particulare (folosite la anumite discipline) şi generale. În funcţie de modalitatea de prezentare a cunoştinţelor sunt verbale şi intuitive, iar în funcţie de modul în care angajează elevii sunt active şi pasive. Dintre metodele active ce pot fi folosite la orele de limbă şi literatură română în clasele I-IV amintim: problematizarea, cubul, pălăria gânditoare, brainstorming-ul, diagrama Venn,cvintetul, jurnalul dublu, metoda cadranelor.

Formarea personalităţii elevului *activ, creator, investigator, participant conştient la propria sa dăltuire* constituie oorientare a educaţiei contemporane.

Acest model inovator al învățământului se concentrează pe dezvoltarea abilităților de gândire critică și creativă, care sunt esențiale pentru a face față provocărilor viitorului.

În concluzie, învățământul românesc a trecut de la un model tradițional la unul inovativ și modern. Acest model se concentrează pe dezvoltarea abilităților de gândire critică și creativă, încurajând elevii să participe activ la procesul de învățare și să își îmbunătățească cunoștințele și abilitățile.

Transformarea învățământului românesc de la modelul tradițional la unul inovativ va avea un impact pozitiv major asupra generațiilor viitoare.

Referinţe bibliografice:

1. Marga Andrei, *Reforma învăţământului acum*// Curriculum Naţional. Plan-cadru de învăţământ pentru învăţământul preuniversitar, Bucureşti, 1998.
2. Norel Mariana, *Didactica Limbii şi Literaturii Române pentruînvăţământul primar*, Bucureşti, 2010.
3. Niculescu Rodica Mariana, *Teoria şi managementul curriculumului*, Braşov, 2003.
4. Popa Viorica, Sainenco Ala, *Structurile asociative:abordare didactică şi experiment asociativ* // Noua Revistă Filologică (NRF), nr. 1-2 (3-4), Bălţi, 2011.
5. Cerghit Ioan, *Metode de învăţământ,* Bucureşti, 1997, 2006.
6. https://edict.ro/instrumente-online-pentru-evaluarea-elevilor/
7. https://www.noi-orizonturi.ro/2020/05/04/cum-evaluam-online-pedagogia-mai-intai-apoi-tehnologia

LUCRARE SCRISĂ SEMESTRIALĂ LA DISCIPLINA ISTORIE
CLASA A IX-A, MAI 2022
STATUL MEDIEVAL

Prof. Doru-Nicolae Grădinaru

Colegiul Național „Grigore Moisil”, București

SUBIECTUL I **(3 puncte)**

„În secolul al XI-lea regatul Franţei este încă o construcție fragilă, fără niciun fel de unitate (...) Influenţa suveranului capețian este foarte slabă. Peste tot, de altfel, ea trebuie să înfrunte pe marii feudali (...) care, toţi, au o putere deseori superioară celei a lui Hugo Capet. (...) Totuși, suveranii capeţieni vor ştii să profite de anumite avantaje: bogăţia pământurilor din I’lle de France, aflate în centrul domeniului regal; domniile lungi care le permit să-și asigure succesiunea alegându-şi, încă în viaţă fiind, fiii mai mari (...). Capeţienii introduc încetul cu încetul principiul moştenirii coroanei în propriile familii. Ceremonia încoronării (...) face din el alesul lui Dumnezeu, ceea ce-i conferă un imens prestigiu speculat de clericii din anturajul său (...) care pun primele fundamente ale unei teorii asupra puterii suverane şi independente din imperiu. ”

(Serge Bernstein, Pierre Milza, Istoria Europei)

1. Menționați numele unui lider politic la care face referire textul. (0,5 puncte)
2. Menționați secolul și spațiul istoric la care se referă textul. (0,5 puncte)
3. Formulați, pe baza textului, un punct de vedere referitor la statul francez, susținându-l cu două informații din text. (2 puncte)

Subiectul II **(1 punct)**

1. Bartolomeo Diaz a descoperit:

a) America b) Capul Bunei Speranțe c) Africa; d) India

2. Țara Românească și-a obținut independența în timpul domniei lui:

a) Basarab I b) Dragoș c) Bogdan d) Ștefan cel Mare

Subiectul III **(1 punct)**

„Conchistadorii aveau un avantaj tehnologic important faţă de războinicii amerindieni, chiar dacă aceştia din urmă erau mult mai numeroşi. Europenii dispuneau de armuri puternice, de arme de metal, inclusiv de arme de foc, iar localnicii, de pumnale din piatră şi de săgeţi. Invadatorii aveau cai, animale necunoscute pentru locuitorii Americii. De asemenea, spaniolii au profitat de rivalităţile dintre populaţiile locale, şi le-au atras pe unele dintre ele de partea lor.”

a) Transcrieți din text ce avantaj aveau amerindienii față de conchistadori. (0,5 puncte)

b) Precizați din text care erau avantajele de care dispuneau europenii. (0,5 puncte)

Subiectul IV **(4 puncte)**

Elaborați un eseu despre Imperiul Bizantin / Anglia în perioada Evului Mediu, având în vedere:

- menționarea unui lider politic care a contribuit la evoluția statului medieval respectiv, precum și o acțiune a acestuia;
- menționarea și prezentarea unui conflict la care a participat statul medieval respectiv;
- formularea unui punct de vedere cu privire la evoluția statelor apusene, susținându-l cu un argument istoric.

Material didactic inovativ pentru creșterea performanței grupului de clasă

Prof.Iuhas Emese
G.P.P.”Orsolya”, Oradea

Activitățile extrașcolare

1. Alegerea unui conținut potrivit pentru o activitate extrașcolară

Activitate în aer liber pentru consolidarea cunoștințelor deprinse în cadrul unității de învățare : **VIEȚUITOARELE PĂMÂNTULUI**

Conținutul activității: Vizită la o fermă de animale domestice ”Gospodăria lui Sanyi bácsi”.

2. Propunerea unui punctaj pentru fiecare sarcină individuală

Sarcini individuale: studiul materialelor furnizate anterior activității despre locația aleasă și specificul acesteia – fiecare informație furnizată aduce preșcolarului o recompenă,un jeton cu animale. Punctele acumulate se trec în contul echipei. Preșcolarul care a acumulat cele mai multe puncte pentru echipa sa va fixa care sunt animalele ce vor primi porumb,grâu,os,iarbă(hrană) etc.din sacoșa furnizată de către proprietarul fermei.(Sanyi bácsi) Înainte de plecare la fermă se discută cu copiii ce vom face la fermă: vom observa animalele,medilul lor de viață,cu ce se hrănesc,etc.vom juca și în final din bugetul acumulat mergem la picnic .(pe terenul fermei se află și chioșcuri de unde se pot achiziționa mâncăruri tradiționale). (jeton cu animale domestice)

3. Stabilirea unor beneficii pentru elevi, în funcție de scorul acumulat:

Grupul de copii(echipa) cu cel mai mare scor primește o extra-sacoșă pentru a hrăni animalele domestice. Prerșcolarul care a contribuit cu cele mai multe puncte, va alege animalele care primesc ,,cadou/hrană,,din extra sacoșă/sacoșă suplimentară.

4. Stabilirea perioadei temporale pentru derularea jocului

Activitatea se va derula ,înainte de masă,pe parcursul de trei ore.

5. Notarea elementelor alese de elevi

Elementele alese de preșcolari vor fi notate de educatoare, pentru a avea o sinteză asupra scopului și opțiunea grupului(grupa mare)

Reguli de conduită ptr.activități outdoor

Regulile fermei cu animale domestice,,Ferma lui Sanyi bácsi,,-Așa ne comportăm(joc)

Joc senzorial Care animal face așa?

Educatoarea pune o eșarfă peste ochiul copilului și trebuie să recunoască vocea animalului ce aude la fermă,ptr fiecare potrivire corectă vor primi un punc în contul echipei

<u>Ce vor învăța copiii?</u>-Clasificarea animalelor,păsărilor de curte

„Care animale dau lapte/ouă?,,

Îngrijire,foloase-„Cine știe mai bine?,,

Recunoasterea unor caracteristici-„Prezintă animalul si recunoaște,,

Discutarea unor activități cotidiene,,Drumul laptelui,,

Contribuțiile corecte aduc câte

un jeton cu animale,5 jetoane=un win

După finalizarea activităților întreaga grupă de preșcolari va merge la un picnic pe terenul fermei lui Sanyi bácsi,va fi un bun prilej ptr.exersarea unor abilități cum ar fi...

și

PROIECT DIDACTIC

Bejenaru Constantin – profesor
Colegiul „Vasile Lovinescu” Fălticeni

1. ***Școala:*** Colegiul „Vasile Lovinescu” Fălticeni
2. ***Profesor:*** Bejenaru Constantin
3. ***Data:*** 14.12.2022
4. ***Clasa:*** a – XI- a
5. ***Obiectul:*** Istorie
6. ***Tema:*** Oamenii, societatea și lumea ideilor
7. ***Lecția:*** *Omul secolului XX*
8. ***Timp:*** 50′
9. ***Tipul de lecție:*** recapitulare și sistematizare a cunoștințelor
10. ***Locul de desfășurare:*** cabinet de istorie
11. ***Scopul lecției*** :
De a selecta, interpreta, de a structura faptele și fenomenele istorice specifice oamenilor, societății și lumii ideilor;
12. ***Competențe generale:***
1. Utilizarea vocabularului și a informației în comunicarea orală sau scrisă;
2. Formarea imaginii pozitive despre sine și ceilalți;
3. Utilizarea surselor istorice a metodelor și tehnicilor adecvate istoriei pentru rezolvarea de probleme;
13. ***Competențe specifice:***
C1 - Să utilizeze adecvat limbajul de specialitate;
C2 - Să exerseze flexibilitatea gândirii critice;
C3 - Să dezvolte capacități de relaționare pozitivă cu ceilalți;
C4 - Să aplice atitudini pro-active în viața personală și cea socială;
C5 - Să recunoască toleranța etnică, religioasă, culturală;
C6 - Să precizeze diferențierile ce apar între diferite spații;
13. ***Strategia didactică:***

Metode și procedee: conversația euristică, explicația, comparația, problematizarea;
Mijloace de învățământ:

- Manualul,
- Crestomație de texte,

Forme de organizare a activității elevilor: activitate individuală
14. ***Bibliografie:***

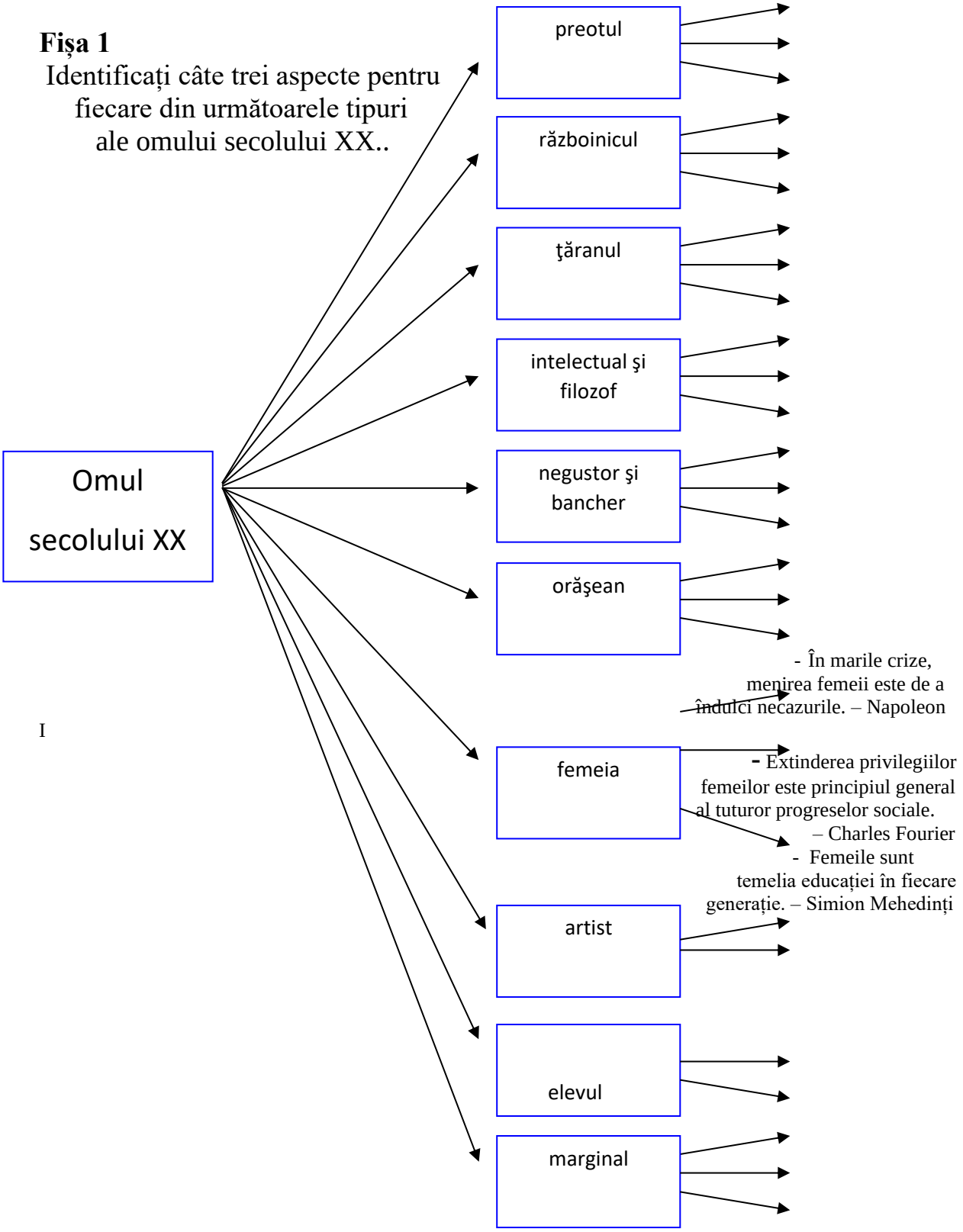
1. Ute Frevert, H. -G. Haupt, *Omul secolului XX*, Editura Polirom, 2002.

15. ***Desfășurarea lecției:***
a. Momentul organizatoric (1 minut): notarea absențelor, pregătirea mijloacelor de învățământ;
b. Prezentarea (reamintirea) planului de recapitulare (2 minute): elevii au primit planul temei încă din cursul orei trecute;
c. Desfășurarea lecției (40 minute);
d. Fixarea cunoștințelor (5 minute);
e. Evaluare (2 minute): evaluarea se va face individual.

C.S.	Planul de recapitulare	Activitatea desfășurată de		Metode, procedee, modalități	Mijloace de învățământ
		profesor	elev		
C1 C2 C3 C4 C5 C6	1. Ocupații și statute profesionale 2. Migrații în lumea contemporană 3. Viața privată și viața publică	**Se va propune o discuție pe baza celor trei citate:** Singura crimă a zeilor este **omul**. (Octavian Paler) **Omul** este drumul cel mai scurt între viața și moarte. (Emil Cioran) "Vrei să verifici **caracterul unui om**, dă-i putere." - Abraham Lincoln	Elevii vor formula opinii referitoare la cele trei citate	Conversația Problematizarea	Fișă de lucru
		Fișa 1 Identificați câte trei aspecte pentru fiecare din următoarele tipuri ale omului secolului XX..	Elevii vor identifica câte trei trăsături pentru fiecare tip uman Elevii vor intra în dialog cu ceilalți colegi prin interacțiunea dintre tipurile umane amintite	Comparația Dezbaterea	Fișă de lucru
		Omul secolului XX - ocupații și statute profesionale - migrații - viața publică - viața privată	Elevii vor reconstitui ciorchinele aducând argumente pentru fiecare idee lansată de profesor corespunzătoare celor patru teme	Joc de rol Dezbaterea	Fișă de lucru 2
		Copacul ideilor Omul începutului de secol XX Omul interbelic Omul după 1950 Omul sfârșitului de secol XX	Elevii vor rezolva cerințele conform copacului ideilor, găsind câte cinci trăsături definitorii	Conversația Explicația	Fișă de lucru 3
	Fixarea cunoștințelor (5′)	Se va propune elevilor să formuleze idei definitorii despre omul secolului XX	Elevii vor formula cel puțin trei idei care să definească omul secolului XX	Învățarea prin descoperire	Fișă de lucru 4
		Se apreciază activitatea elevilor, arătându-se felul în care fiecare și-a realizat sarcina dată.			Analiza răspunsurilor

Fișa 1

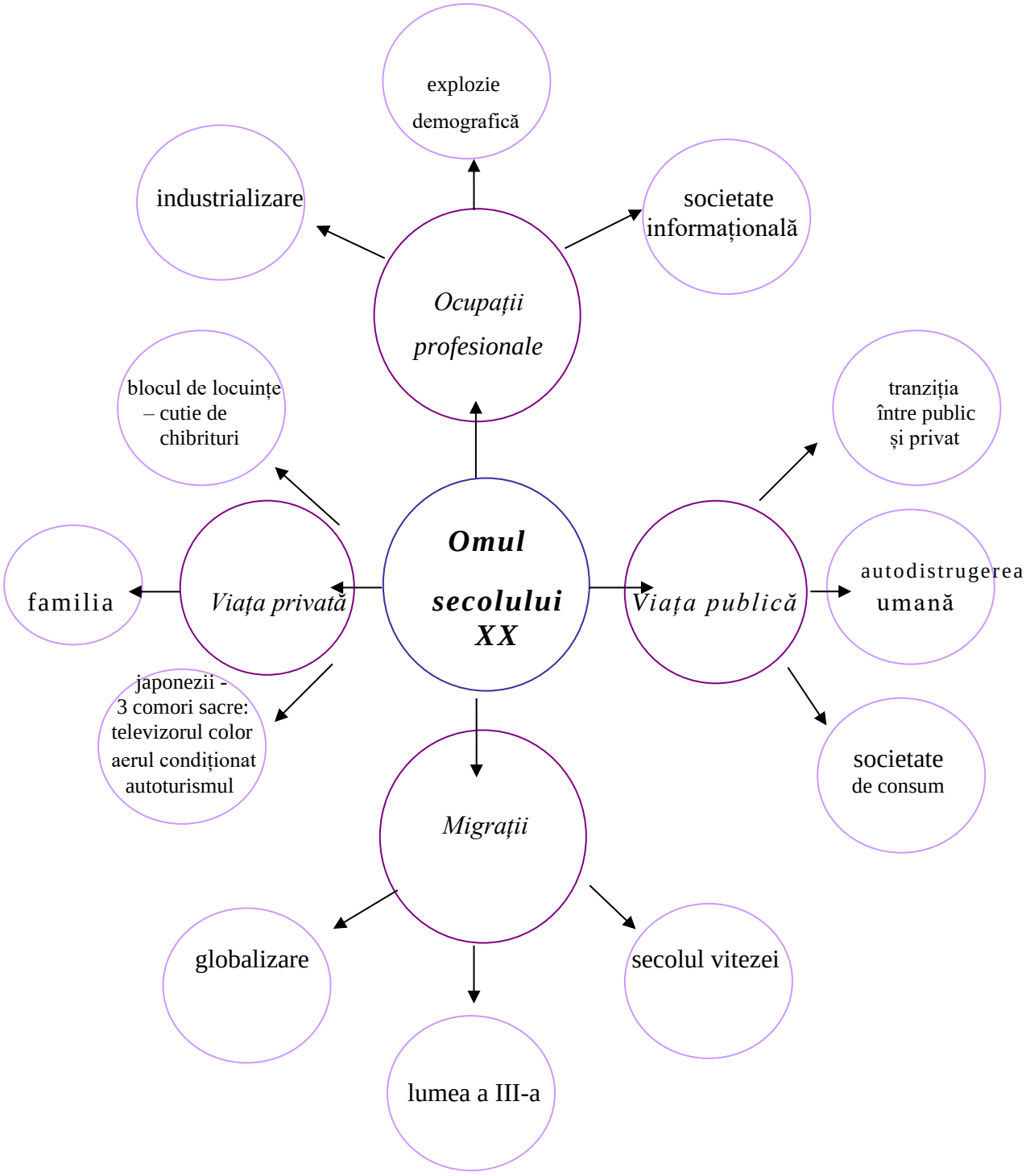
Identificați câte trei aspecte pentru fiecare din următoarele tipuri ale omului secolului XX..

I

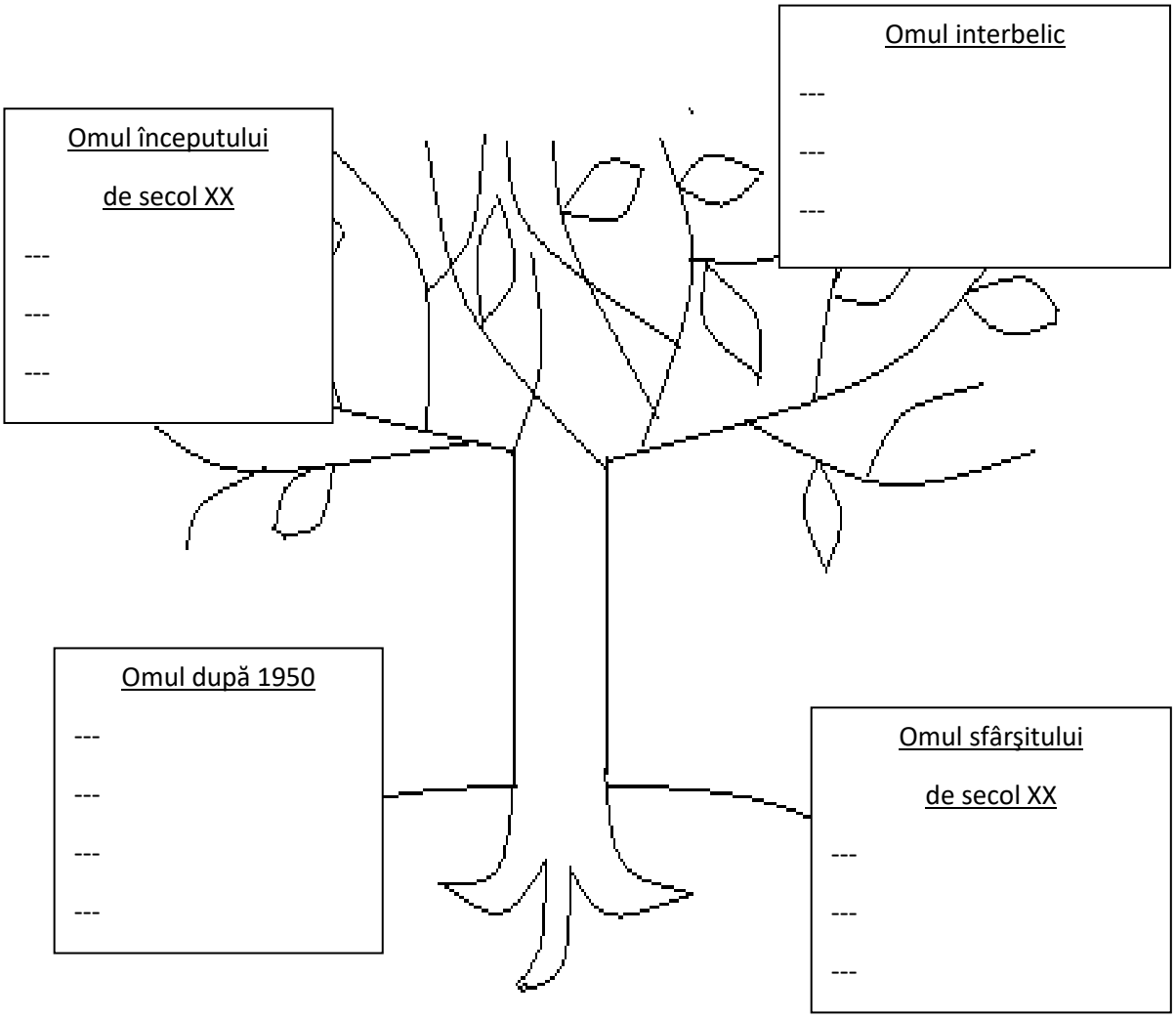
Fișa 2

Dezbatere privind cele 12 aspecte ale omului secolului XX

Fișa 3

Se vor identifica câte 5 trăsături definitorii pentru fiecare perioadă

Fișa 4

„Viața privată este o arie de imunitate în care omul se retrage și se reculege, unde se destinde, se face comod, eliberat de carapacea ostentației care îl ocrotește în lumea dinafară. Este și locul tainei. În aria privată, omul păstrează ce are mai de preț, ce nu este decât al lui, ceea ce nu îl privește pe altul.”

(Georges Duby, Istoria vieții private)

„Societatea informațională debutează în 1956 în S.U.A. Acum, pentru prima dată „gulerele albe” depășeau „gulerele albastre”. Pentru prima dată în istorie cei mai mulți dintre americani lucrau cu informația în loc să producă bunuri. În 1957, URSS lansa Sputnikul. Importanța reală a Sputnikului nu consta în faptul că inaugura era spațială, ci că marca începutul erei comunicațiilor globale prin satelit. Noua bogăție este cunoașterea și nu banii.”

(*John Naisbitt, Megatendințe*)

PROIECT DIDACTIC

Bejenaru Manuela – Simona – profesor înv. primar
Şcoala Gimnazială „Mihail Sadoveanu” Fălticeni

CLASA: Pregătitoare
PROFESOR: Manuela – Simona Bejenaru
ARIA CURRICULARĂ: Consiliere şi orientare
DISCIPLINA: Dezvoltare personală
UNITATEA TEMATICĂ: Trăistuţa cu poveşti
SUBIECTUL: Trăire şi manifestare emoţională, starea de bine /
Emoţii de bază: bucurie, tristeţe, frică, furie
FORMA DE REALIZARE : activitate integrată (CLR, MM, AV şi AP)
TIPUL LECŢIEI: de formare de abilităţi şi atitudini

COMPETENŢE SPECIFICE:
1.1. Identificarea unor trăsături personale elementare
2.1. Recunoaşterea emoţiilor de bază în situaţii simple, familiare
2.2. Identificarea regulilor de comunicare în activitatea şcolară
2.3. Explorarea caracteristicilor fiinţelor şi obiectelor preferate şi a interacţiunii simple cu acestea

COMPETENŢE INTEGRATE:
CLR 1.2. Identificarea unor informaţii variate dintr-un mesaj scurt, rostit clar şi rar
2.3. Participarea cu interes la dialoguri scurte, în situaţii de comunicare uzuală
2.4. Exprimarea propriilor idei în contexte cunoscute, manifestând interes pentru comunicare
MM 2.1. Cântarea în colectiv, asociind mişcarea sugerată de text
3.1. Manifestarea liberă, adecvată, pe muzică, apelând la diverse forme de exprimare
AV şi AP 1.1. Sesizarea semnificaţiei unui mesaj vizual simplu, exprimat prin desen/ pictură/ modelaj/colaj/ film/ desen animat, care reflectă un context familiar
1.3. Manifestarea curiozităţii faţă de explorarea de mesaje artistice simple, exprimate vizual
2.6. Participarea la activităţi integrate adaptate nivelului de vârstă, în care se asociază elemente de exprimare vizuală, muzicală, verbală, kinestezică

Obiective operaţionale:
O1 - *Să identifice emoţiile în funcţie de indicii nonverbali;*
O2 - *Să identifice propriile emoţii în diverse situaţii;*
O3 - *Să verbalizeze diferitele situaţii trăite ce conţin o anumită încărcătură emoţională;*
O4 - *Să exemplifice sentimentele trăite în familie;*
O5 - *Să exprime trăirile prin muzică şi prin mişcare;*

RESURSE: umane – 17 elevi
temporale - 35 minute - 15 minute
STRATEGII DIDACTICE:
a) *Metode şi procedee : conversaţia, explicaţia, observaţia, munca independentă, jocul,jocul de rol, conversaţia euristică;*
b) *Mijloace didactice : textul poeziei:”Cum se face o carte?”de Grigore Vieru, copil magician, joben cu jetoane,cutii personalizate, , fişă de lucru, creioane, culori cerate,baloane, textul cântecului: Lumea copiilor ;*
c) Forme de organizare *: frontală, individuală, independentă;*

BIBLIOGRAFIE:

- ****Curriculum Naţional- Curriculum pentru învăţământul primar, M.E.C.T.S., 2013;*
- ****Suport de curs "Organizarea interdisciplinară a ofertelor de învăţare pentru formarea competenţelor cheie la şcolarii mici " – 2013;*

DESFĂȘURAREA LECȚIEI

Nr crt	*Momente pedagogice*	*Competențe specifice/ discipline*	*Conținutul științific*	*Metode și procedee*	*Mijloace de învățământ*	*Moduri de organizare*	*Modalități de evaluare*
1.	***Momentul organizatoric***		Se asigură condiţiile optime bunei desfăşurări a lecţiei: - aerisirea sălii de clasă; - pregătirea materialului didactic necesar pentru lecţie.	Conversaţia	- materialul didactic demonstrativ şi distributiv;	- frontal	
2.	***Captarea atenţiei***	***CLR*** **CD *4***	CUM SE FACE O CARTE? “Da! Cartea a fost copac prima oară, În zori tăietorii copacul doboară. Fabrica, uite, preschimbă tulpina În foile astea subţiri ca lumina. Nu dorm scriitorii noapte întreagă, Pe tipografi sudoarea aleargă. Oh, cartea îmi are un miez ca de fragă!” Grigore Vieru Cum s-a simţit Gheorghiţă când a primit cartea nouă? (Fericit) În ce s-a transformat fericirea lui atunci când bunica a terminat de citit cartea? (Plictiseală) Cum s-a manifestat foaia ruptă? (Supărată) 	Conversaţia Dramatizare	Prezentare Power point a textului Video-proiector și laptop Marionete Suport-teatru de păpuși	- frontal și individual aşezaţi pe covor	- capacitatea de receptare a mesajului exprimat - capacitatea de a participa activ la dialog
3.	***Comunicarea temei***	***CLR***	- Copii, astăzi vom călători în Împărăţia poveştilor unde vom vorbi despre emoţii şi comportamente generate de acestea, vom recunoaşte emoţiile de bază, vom împărtăşi situaţii în care am trăit anumite emoţii şi vom exprima prin mimică şi gesturi emoţiile sugerate.	Conversaţia Explicaţia	diverse materiale	- frontal	- capacitatea de receptare a mesajului exprimat

							
4.	***Transmiterea şi însuşirea de cunoştinţe***	***DP*** **CD *1*** **CD *3*** ***DP*** **CD *1*** **CD *2*** ***AV ŞI AP*** **CD *4*** ***DP***	Se prezintă elevilor un joben având jetoane cu personaje din poveştile cunoscute care exprimă una dintre emoţiile de bază. Fiecare copil alege pe rând o imagine, după ce în prealabil a fost legat la ochi cu o eşarfă. Se cere elevilor să identifice emoţia personajului din imagine "Cum crezi că se simte?". Se încurajează copiii să găsească posibile explicaţii pentru modul în care se simte persoana respectivă "Ce crezi că s-a întâmplat?", "De ce e bucuros /furios/trist/ îi este teamă?"… Jocul " **<u>Cutia pentru supărări, cutia pentru bucurii</u>**" Copiii sunt solicitaţi să-şi amintească, verbalizând, diferite situaţii trăite ce conţin o anumită încărcătură emoţională. Pe rând, fiecare copil îşi va exprima verbal o bucurie sau o supărare, apoi o vor simboliza grafic prin desen. Desenele astfel realizate vor fi puse de copii în două cutii reprezentative, în funcţie de ceea ce exprimă. În final, vor verifica desenele colegilor şi le vor înregistra numeric pentru fiecare emoţie într-un tabel. Jocul **<u>„Mimează”</u>** Se dă citire unor situaţii însoţite de imagini îndemnându-se copiii să le mimeze aşa cum pot ei mai bine. Lista de situaţii: **1.** Afară plouă. **2.** Bunicii vor veni în vizită. **3.** Părinţii pleacă fără tine la cumpărături. **4.** Ţi s-a furat jocul preferat.	Conversaţia Exerciţiul Jocul didactic Conversaţia Exerciţiul Jocul de rol Explicaţia	- magician care are în mână un joben ce conţine jetoane cu personaje din poveşti Cutii personalizate Fişă şi creioane colorate	-frontal şi individual Frontal şi independent Frontal	- capacitatea de a identifica personajele din poveşti; capacitatea de a identifica trăirile personajelor; - capacitatea de a-şi exterioriza emoţiile; - capacitatea de a respecta regulile jocului;

		CD *3* **CD *4*** ***AV AP*** **CD *5***	**5.** Doamna învăţătoare îţi dă muncă suplimentară. **6.** Mâine mergeţi la ştrand. **7.** Nu ai fost ales şef al clasei. Jocul **"Baloane vesele şi triste"** După ce se umflă câteva baloane cu ajutorul copiilor, aceştia vor desena pe baloane stări şi trăiri emoţionale preferate: bucurie, tristeţe, furie. Aşadar, copiii trebuie să identifice diferite stări emoţionale, să confere etichete verbale acestor stări şi să interpreteze în faţa celorlalţi un rol. Baloanele se vor arunca în aer. Copiii le vor prinde pe rând şi se vor identifica cu ele, experimentând toate trăirile.	Observaţia Conversaţia euristică exerciţiul munca indepen-dentă	Prezentare Power point cuprinzând lista de situații Imagini Baloane şi carioci	Individual Frontal Individual	- capacitatea de a transpune în desene diferite stări şi trăiri emoţionale;
5.	***Asigurarea retenţiei şi a transferului***	***MM*** **CD *2***	Jocul **"Mersul emoţiilor"** Învăţătoarea stă într-o parte a sălii, iar copiii în cealaltă. Câte doi, trebuie să meargă spre învăţătoare, mergând în funcţie de starea emoţională sugerată de înfăţişarea ei. Odată ajunşi la destinaţie, ei vor fi cei care le vor sugera colegilor starea.	Conversaţia Jocul didactic	Cântece şi jocuri muzicale	Frontal	- capacitatea de a respecta regulile jocului;
6.	***Încheierea şi analiza lecţiei***	***MM*** ***CLR***	Activitatea se încheie în voie bună prin dans. Copiii formează un cerc unde cântă şi dansează în funcţie de ceea ce transmite muzica. Melodiile alternează de la cea lentă, romantică, la cea veselă şi ritmată. Se vor face aprecieri cu caracter motivant asupra modului cum s-a desfăşurat lecţia, iar elevii vor primi ecusoane cu feţe zâmbitoare.	Conversaţia	Cântece şi jocuri muzicale Ecusoane	Frontal	- capacitatea de a interpreta şi executa mişcările sugerate de muzică.

PROIECT DIDACTIC

PROFESOR: BUTNARU ANA
: Şcoala Gimnazială „Mihail Sadoveanu” Fălticeni

DATA:

CLASA: *I*

ARIA CURRICULARĂ: *Limbă şi comunicare*

DISCIPLINA: *Comunicare în limba română*

UNITATEA TEMATICĂ: *„Lumea vie”*

SUBIECTUL: *„Împărăţia sunetelor şi literelor învăţate – a, m, n, u, i. ”*

FORMA DE REALIZARE *: activitate integrată (MEM, CLR, MM, AV şi AP)*

TIPUL LECŢIEI: *consolidare şi sistematizare a cunoştinţelor dobândite anterior*

COMPETENŢE SPECIFICE:

1.3.Identificarea unor sunete, silabe, cuvinte în enunţuri rostite cu claritate

2.1. Formularea unor enunţuri proprii în diverse situaţii de comunicare

2.2. Transmiterea unor informaţii prin intermediul mesajelor simple

3.1. Citirea unor cuvinte şi propoziţii scurte, scrise cu litere de tipar sau de mână

4.1. Scrierea literelor de mână

COMPETENŢE INTEGRATE:

CLR ***1.2. Identificarea unor informaţii variate dintr-un mesaj scurt, rostit clar şi rar***

2.3. Participarea cu interes la dialoguri scurte, în situaţii de comunicare uzuală

2.4. Exprimarea propriilor idei în contexte cunoscute, manifestând interes pentru comunicare

MM ***2.1. Cântarea în colectiv, asociind mişcarea sugerată de text***

3.1. Manifestarea liberă, adecvată, pe muzică, apelând la diverse forme de exprimare

AV şi AP

2.3. Realizarea de aplicaţii/compoziţii/obiecte/ construcţii simple, pe baza interesului direct

2.6. Participarea la activităţi integrate adaptate nivelului de vârstă, în care se asociază elemente de exprimare vizuală, muzicală, verbală, kinestezică

OBIECTIVE OPERAŢIONALE:

O1 *- să pronunţe clar şi corect sunetele izolat şi integrat în cuvinte;*

O2 *- să exemplifice cuvinte formate din două, trei sau o singură silabă;*

O3 *- să alcătuiască cuvinte cu ajutorul silabelor, poziţionându-le diferit, apoi enunţuri;*

O4 *- să specifice locul sunetului în cadrul silabelor, a cuvintelor;*

O5 *- să ordoneze cuvintele în propoziţii;*

O6 *- să folosească o intonaţie adecvată în citirea diferitelor tipuri de propoziţii;*

O7- *dezvoltarea atitudinii pozitive faţă de colegi şi lecţie pe toată durata orei.*

RESURSE*: umane – 15 elevi*

temporale - 35 minute - 15 minute

STRATEGII DIDACTICE*:*

d) ***Metode şi procedee*** *: conversaţia, explicaţia, observaţia, munca independentă, jocul, conversaţia euristică, metoda analitico-fonetico-sintactică ;*

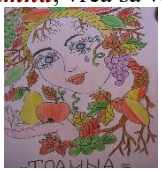
e) ***Mijloace didactice*** *: prezentare power point, videoproiector, planşă Zâna Toamnă, Planşa Livada şi Pădurea, Jetoane cu fructe, , fişă de lucru, creioane, culori cerate,cufăr, textul cântecului: Toamna ;*

f) ***Forme de organizare*** *: frontală, individuală, pe echipe;*

BIBLIOGRAFIE:

- ****Curriculum Naţional- Curriculum pentru învăţământul primar, M.E.C.T.S., 2012;*
- ****Suport de curs “Organizarea interdisciplinară a ofertelor de învăţare pentru formarea competenţelor cheie la şcolarii mici “ – 2013;*
- *Ghidul învăţătorului pentru clasa I;*
- *Piţilă, Tudora, Mihăilescu, Cleopatra, „Abecedar”, Editura Aramis.*

DESFĂŞURAREA LECŢIEI

Nr crt	*Momente pedagogice*	*Competenţe specifice/ discipline*	*Conţinutul ştiinţific*	*Metode şi procedee*	*Mijloace de învăţământ*	*Moduri de organizare*	*Modalităţi de evaluare*
1.	***Momentul organizatoric***	***O7***	Se asigură condiţiile optime bunei desfăşurări a lecţiei: - aerisirea sălii de clasă; - pregătirea materialului didactic necesar pentru lecţie.	Conversaţia	- materialul didactic demonstrativ şi distributiv;	- frontal	
2.	***Captarea atenţiei***	***CLR*** ***O7*** ***O1***	- Copii, astăzi vom călători în Împărăţia Sunetelor şi a Cuvintelor. Se spune că demult, domnea peste această împărăţie regele **Ştie-Tot**. El a auzit că în clasa I, elevii rezolvau atât de corect şi de repede sarcinile încât ar fi vrut să-i vadă. - Oare suntem noi acei elevi?	Conversaţia	- prezentare power point, videoproiector	- frontal	- capacitatea de receptare a mesajului exprimat
3.	***Comunicarea temei***	***CLR*** ***O7***	Se comunică tema lecţiei şi sarcinile. Astăzi vom încerca să-i demonstrăm regelui că este vorba de clasa noastră, cum altfel decât rezolvând corect sarcinile. ✘ Vom vorbi despre sunetele şi literele învăţate; ✘ Vom citi cuvinte şi propoziţii; ✘ Vom rezolva o fişă de lucru; ✘ Vom cânta cântecele; ✘ Vom participa cu plăcere la jocuri. **Afişez pe tablă titlul lecţiei** Sunetele şi literele a, A, m, M, n, N, u, U, şi i, I.	Conversaţia Explicaţia	Cretă , caiete, diverse materiale	- frontal	- capacitatea de identificare a sunetelor şi literelor învăţate
4.	***Consolidarea cunoştinţelor însuşite anterior***	***MM***	Fiica cea mare a regelui, ***Zâna Toamnă***, vrea să vă pună la încercare propunându-vă s-o ajutaţi. 	conversaţia	- planşa ***Zâna Toamnă***	-frontal şi individual	

		CLR ***O1*** ***O7*** ***MEM*** ***O1*** ***O3*** ***AV ŞI AP*** ***O2*** ***O3*** ***O4*** ***CLR*** ***O4*** ***O5***	Certându-se cu suratele ei voia să le demonstreze că ea este cea mai bogată dintre fiice, de aceea vă roagă pe voi să interpretaţi un cântecel prin care să-i arătaţi bogăţiile. **Anexa nr. 1** Prinţesa este mulţumită de răspunsurile voastre, dar vrea s-o ajutaţi şi mai departe. Într-o zi, ea s-a certat cu Arlechino, clovnul regelui. Încercau să descopere sunetele, dar nu ştiau cine a răspuns corect. **Anexa 2** Haideţi să-i ajutăm! Într-o zi regele Ştie-Tot a vrut s-o răsplătească pe cea mai vrednică dintre fiicele sale, dăruindu-i un colier cu pietre preţioase. Elevii vor fi îndrumaţi să citească silabele şi să formeze cât mai multe cuvinte. Anexa 3 Se va lucra împreună şi cu materialul demonstrativ. Cufărul le oferă nu colierul aşteptat, ci un bilet şi patru chei. - Vreţi să-l ajutăm să găsească cheia potrivită? Pentru a obţine cheiele rezolvaţi sarcinile următoare! ***Cheia portocalie*** Elevii sunt rugaţi să citească doar numele de persoane dintr-un şir dat. ***Cheia verde*** Arată prin săgeţi numărul silabelor.	exerciţiul conversaţia exerciţiul explicaţia observaţia demonstra-ţia conversaţia exerciţiul explicaţia munca indepen-dentă	Prezentare power point., videoproiector Prezentare power point., videoproiector Litere şi jetoane Prezentare power point., videoproiector cufărul cu chei Prezentare power point., videoproiector Cheile	-frontal şi individual Frontal şi individual Frontal	- capacitatea de interpretare corectă a cântecelului - capacitatea de citire a silabelor şi de alcătuire de cuvinte; - capacitatea de citire cuvintelor respectând sarcina dată; - capacitatea de identificare a numărului de silabe din cuvintele scrise

			Cheia mov Elevii au de citit cuvintele , după care să formeze propoziţia. Cheia potrivită este cea pe care este scris cuvântul ***una***. Se deschide cufărul cu bijuterii. În vizită la palat vin vecinii. Vecinii regelui, Craiul Grădinii de legume şi Împăratul Livezilor, aveau nevoie de ajutor şi i-a trimis acestuia o scrisoare. Ei şi-au amestecat fructele, iar acum nu mai ştiau să şi le împartă. Vreţi să-i ajutăm? Se solicită elevilor să aşeze jetoanele cu fructe pe planşa corespunzătoare mediului de viaţă. În Împărăţia Craiului Pădurilor se află nimeni alta decât Zâna Toamnă care vrea să ofere fiecărui elev din clasă câte un dar. Pentru a beneficia de darurile ei trebuie să rezolvaţi corect următoarea fişă. Se realizează exerciţii de încălzire a muşchilor mici ai mâinii înainte de scriere. Se împarte elevilor câte o fişă de lucru cu exerciţii diverse.				
		CLR ***O6*** ***O7*** ***MEM*** ***O7***		conversaţia exerciţiul explicaţia munca indepen-dentă	Prezentare power point., videoproiector Planşă Grădina de legume Planşă Livada Jetoane cu animale domestice şi sălbatice Coşul cu darurile toamnei Fişe de muncă independentă	Individual Frontal Individual	- capacitatea de sortare a fructelor şi legumelor - capacitatea de scriere corectă a cuvintelor
5.	***Asigurarea retenţiei şi a transferului***	***AV ŞI AP*** ***O7***	Se vor efectua mai multe jocuri matematice, precum şi puzle - uri cu fructe	conversaţia, jocul didactic	Jocuri şi puzle-uri	Pe echipe Frontal	
6.	***Încheierea şi analiza lecţiei***	***OA2*** ***OPM3***	Aprecieri cu caracter motivant asupra modului cum s-a desfăşurat lecţia.	conversaţia	Ecusoane	Frontal	Notarea orală a tuturor elevilor.

CHESTIONAR DE AUTOCUNOAŞTERE
(Petrecerea timpului liber)

Plăcintar Angela-Carmen,
CJRAE Arad şi Colegiul Naţional „Vaile Goldiş” Arad

Acest chestionar este realizat în cadrul Colegiului Naţional „Vasile Goldş” Arad, de către profesorul consilier şcolar Angela-Carmen Plăcintar, şi **se adresează atât elevilor din ciclul gimnazial şi liceal, cât şi carelor didactice.** Tema abordată este „**Petrecerea timpului liber”** (preocupările avute în afara orelor de curs) **şi vizează conştientizarea modului în care ne petrecem timpul liber şi gradul de satisfacţie** pe care îl avem. Răspunsurile oferite de tine sunt confidenţiale, iar rezultatele chestionarului vor fi folosite în scop statistic.

1. Te rog să completezi spaţiile din tabelul de mai jos, cu activităţile pe care le realizezi în timpul săptămânii

Ziua săptămânii	Program şcoală (interval orar)	Program meditaţii la materii pentru şcoală	Timp dedicat studiului şi învăţării	Timp liber (interval orar)
Luni				
Marţi				
Miercuri				
Joi				
Vineri				

2. Te rog să marchezi cu un „X” răspunsurile care te reprezintă în privinţa modului în care îţi petreci timpul liber, în timpul anului şcolar şi să detaliezi activitatea în spaţiul care îi corespunde:

- activităţi sportive; _____
- activităţi de voluntariat; _____
- viaţă socială şi divertisment, inclusiv activităţi culturale (mers la teatru, concerte, muzee, expoziţii, etc.);_____
  ieşiri cu prietenii în aer liber _____
- jocuri PC şi telefon; _____
- reţele de socializare; _____
- mass-media (citit, vizionat TV, radio); _____
- hooby-uri (pasiune pentru dans, pictură, sculptură, artă fotografică, teatru, etc.) _____
- excursii;_____
- treburi gospodăreşti (curăţenie, gătit, spălat vase, cumpărături);_____
- grădinărit,îngrijirea animalelor; _____
- îngrijirea unui membru al familiei; _____
- altele:_____

3. Te rog să completezi spaţiile din tabelul următor, cu timpul (numărul de ore) pe care îl aloci activităţilor extraşcolare, pe parcursul unei săptămâni.

Ziua	Luni	Marţi	Miercuri	Joi	Vineri	Sâmbătă	Duminică
Activitatea							
activităţi sportive							
activităţi voluntariat							
socializare, divertisment							
ieşiri cu prietenii în aer liber							
jocuri PC şi telefon							
reţele de socializare							
mass-media citit, TV, etc							
hobby-uri							
excursii							
treburi gospodăreşti							
grădinărit,îngrijirea animalelor							
îngrijirea unui membru al familiei							
altele							

4. În baza activităţilor enumerate mai sus, te rog să completezi un clasament (top 3) al celor care se situează în fruntea preferinţelor tale şi să menţionezi în dreptul lor care sunt beneficiile practicării acestora.

Top 3	Activitatea preferată	Beneficiile pe care le ai când te implici în această activitate
Locul 1		
Locul 2		
Locul 3		

5. **Dintre toate activităţile pe care le realizezi în timpul liber, care sunt acelea care îţi oferă gradul cel mai scăzut de satisfacţie? Te rog să realizezi un clasament (top 3, unde locul I îl ocupă activitatea care îţi displace cel mai mult şi locul III îl ocupă activitatea care îţi displace cel mai puţin) şi să notezi în dreptul lor care este motivul / care sunt motivele pentru care te implici în aceste activităţi.**

Top 3	Activitatea din timpul liber care îţi place mai puţin	Motivul / motivele pentru care te implici în această activitate, care îţi place mai puţin
Locul 1		
Locul 2		
Locul 3		

6. **Consideri că dispui de suficient timp liber? Marchează cu un „X” răspunsurile care ţi se potrvesc:**

- Da
- Nu

7. **Dacă ai răspuns la întrebarea anterioară cu „NU”, care sunt motivele pentru care nu ai suficient timp liber?**

_____
_____
_____

8. Dacă ai avea mai mult timp liber, care ar fi activitatea / activităţile cărora le-ai aloca timp:

_____
_____
_____

9. Crezi că poţi face ceva, în viitorul apropiat, pentru a avea mai mult timp? Dacă da, ce anume?

_____
_____
_____

Îţi mulţumesc pentru timpul acordat!

PROIECT DIDACTIC

PROF. ÎNV. PRIMAR: Vărzaru Geanina-Daniela
ȘCOALA:Liceul cu Program Sportiv Slatina

CLASA: a II-a

DISCIPLINA: Dezvoltare personală

UNITATEA TEMATICĂ: „Înteracțiuni simple cu ființe și obiecte familiare”

SUBIECTUL LECȚIEI: „ Comportamente acceptate în relațiile cu ceilalți”

TIPUL LECȚIE: formare de priceperi și deprinderi

FORMA DE REALIZARE: activitate integrată

DISCIPLINE INTEGRATE:

Comunicare în limba română

Arte vizuale și abilități practice

OBIECTIV FUNDAMENTAL: dobândirea de noi cunoștințelor referitoare la condițiile învățării, la factorii care influențează pozitiv sau negativ învățarea

COMPETENȚE GENERALE:

1. Exprimarea adecvată a emoțiilor în interacțiunea cu copii și adulții cunoscuți
2. Utilizarea abilităților și atitudinilor specifice învățării în context școlar

COMPETENȚE SPECIFICE:

Dezvoltarea personală

1.1.Stabilirea unor asemănări şi deosebiri între sine şi ceilalţi, după criterii simple;

2.1. Exprimarea emoţiilor de bază în situaţii variate;

2.3. Explorarea abilităţilor de relaţionare cu ceilalţi.

Comunicare în limba română

1.1. Identificarea semnificației unui mesaj oral din texte accesibile variate

1.2. Identificarea unor informații variate dintr-un text audiat

3.1. Citirea unor mesaje scrise, întâlnite în mediul cunoscut

4.2. Redactarea unor mesaje simple, cu respectarea convențiilor de bază

Arte vizuale și abilități practice

2.6. Participarea la activități integrate adaptate nivelului de vârstă, în care se asociază elemente de exprimare vizuală, muzicală, verbală, kinestezică.

OBIECTIVE OPERAȚIONALE

La sfârșitul activității elevii vor fi capabili:

O1. Să precizeze însușirea pentru un personaj dat;

O2. Să diferențieze comportamentele acceptate de cele neacceptate;

O3. Să identifice comportamnetele necesare unui colectiv de copii unit;

O4. Să recunoască comportamentul personal în diferite situații;

O5. Să identifice calitățile colegilor de clasă.

RESURSE PROCEDURALE:

METODE ȘI PROCEDEE:

M1. Conversația

M2. Explicația

M3. Exercițiul

M4. Jocul didactic

M5. Munca diferențiată

RESURSE MATERIALE:

MIJLOACE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:

m1. Fișe de lucru

m2. Flipchart

m3. Planșe

m4. Pălăria lui Habarnam

m5. Diplome

FORME DE ORGANIZARE: frontal, individual, în perechi, pe microgrupuri

FORME DE EVALUARE: observare sistematică, aprecieri verbale colective și individuale, diplome

RESURSE:

UMANE: 30 ELEVI

TEMPORALE: 50 MINUTE

BIBILOGRAFIE:

1. Tăut Veronica Anca, Horvath Rodica, (2014), **„Dezvoltarea personală – caiet de aplicații pentru clasa a II-a,** Editura Sinapsis, Cluj-Napoca
2. Grigore Adina, Toma – Ipate Cristina, Crivac Georgeta Mihaela, Negrițoiu Claudia Daniela, Anghel Augustina, Ionică Nicoleta Sonia, (2016), **„ Dezvoltare personală – manual pentru clasa a II-a”,** Editura Ars Libris, Argeș
3. Ministrul Educației Naționale, **„Programe școlare pentru clasa pregătitoare, clasa I, clasa a II-a”**, aprobată prin ordinul ministrului nr. 3418/19.03.2013
4. Ioan Cerghit, (2006), **„ Metode de învăţământ”** , Editura Polirom, Bucureşti

DESFĂȘURAREA LECȚIEI

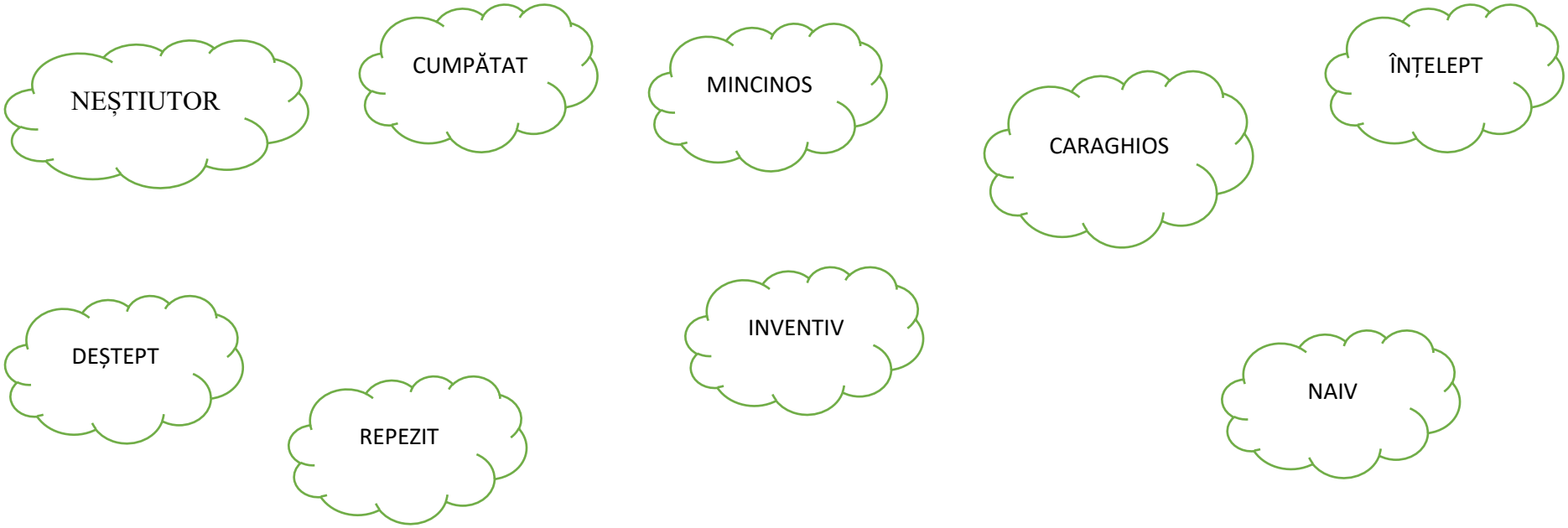
Nr. crt.	Etapele lecției	O.O.	Conținutul instructiv-educativ	Strategii didactice			Metode de evaluare
				Metode și procedee	Mijloace didactice	Forme de organizare	
1.	**Moment organizatoric 1 min**		Asigurarea unui climat educațional favorabil desfășurării lecției și pregătirea de către elevi a celor necesare lecției.	Conversația			Observarea sistemică
2.	**Captarea atenției 3 min**	**O1**	- se realizează prin intermediul **jocului didactic „Pălăria piticilor?”** - într-o pălărie sunt bilețele pe care sunt scrise cuvinte ce denumesc însușiri ale celor trei pitici (Habarnam, Știetot, Lentilă) care apar în fragmentul studiat din ”Aventurile lui Habarnam”, scris de Nikolai Nosov. (ANEXA 1) Câțiva elevi vin în fața clasei și extrag din pălărie câte un bilet pe care îl așază sub numele personajului a cărui însușire este.	Conversația, explicația, jocul didactic	Pălărie cu bilețele însușiri	Frontal	Capacitatea de a alege însușirea corectă pentru un personaj dat;
3.	**Anunțarea temei și a obiectivelor 1 min**		Se precizează tema lecției „ **Comportamente acceptate în relațiile cu ceilalți**” și se notează la tablă; vom descoperi împreună cum trebuie să ne comportăm față de ceilalți, cum influențează comportamentul nostru relațiile cu ceilalți, cum devin o persoană cinstită față de ceilalți, cât de mult contăm pentru ceilalți și cum facem să avem un colectiv unit”.	Conversația		Frontal	Observarea sistemică
4.	**Dirijarea învățării 30 min**	**O2** **O3**	**Joc: ”Balanța comportamentelor”** Fiecare elev primește câte două cartonașe pe care trebuie să scrie un comportament bun și unul pe care nu ar putea să îl accepte la ceilalți. Apoi le vor așeza pe talerele balanței și vor observa care comportamente sunt mai mult acceptate de către colegi. **Activitate pe microgrupuri: ”Copacul ideilor” (ANEXA 2)** Clasa este împărțită în 6 grupe de elevi. Fiecare grupă va scrie în coroana copacului ce ar putea să facă pentru a avea o clasă unită. Timp de 5 minute elevii se vor consulat, vor scrie ideile, apoi fiecare grupă va prezenta comportamentele alese. **Joc didactic: ”Ghicește cine este?”**	Conversația, explicația, exercițiul Jocul didactic Explicația Exercițiul Conversația	Cartonașe cu formă de fruct sau legume Balanță Planșe	Frontal Pe microgrupuri Frontal	Cap. de a selecta comportamente acceptate și comportamente neacceptate de ceilalți; Cap. de a identifica comportamentele necesare unui colectiv de copii unit;

		O4	Într-o pălărie sunt puse bilețele cu numele tuturor colegilor din clasă. Câțiva elevi vor merge în fața clasei, vor extrage câte un bilețel și fără să-I spună numele va trebui să îl descrie pe acel coleg. Spunând doar detalii despre comportamnetul acestuia ceilalți trebuie să ghicească despre cine este vorba. **Activitate independentă** Fiecare elev primește câte o fișă de lucru în care sunt redate niște situații comportamentale, iar ei trebuie să scrie ce ar putea să facă în acele cazuri, motivându-și răspunsul. Se prezintă situațiile redate și se discută pe baza tuturor opiniilor. (ANEXA 3)	Jocul didactic Explicația Conversația Explicația Exercițiul Problematizarea	Pălărie cu numele tuturor copiilor Fișe de lucru independente	Frontal Individual	Cap. de a recunoaște comportamentele colegilor; Cap. de a preciza comportamentul personal în anumite situații date; Cap. de a analiza comportamentul personal din anumite situații date;
5.	**Asigurarea retenției și a transferului** **5 min**	**O5**	Se prezintă o planșă cu un ciorchine, iar în mijlocul acestuia este scris ”Calitățile colegilor mei”. Elevii trebuie să precizeze care sunt calitățile colegilor și să le completeze și pe fișa personală. (ANEXA 4)	Conversația, explicația Metoda ciorchinelui	Flipchart, Planșe Fișe de lucru	Frontal	Cap. de a identifica calitățile colegilor de clasă;
6.	**Încheierea activității** **5 min**		Se fac aprecieri asupra activității elevilor. Elevii vor fi recompensați cu diplome pentru întreaga lor activitate.	Conversația	Diplome	Frontal	Apreciere verbală colectivă și individuală

ANEXA 1

Așază însușirea sub personajul căruia i se potrivește.

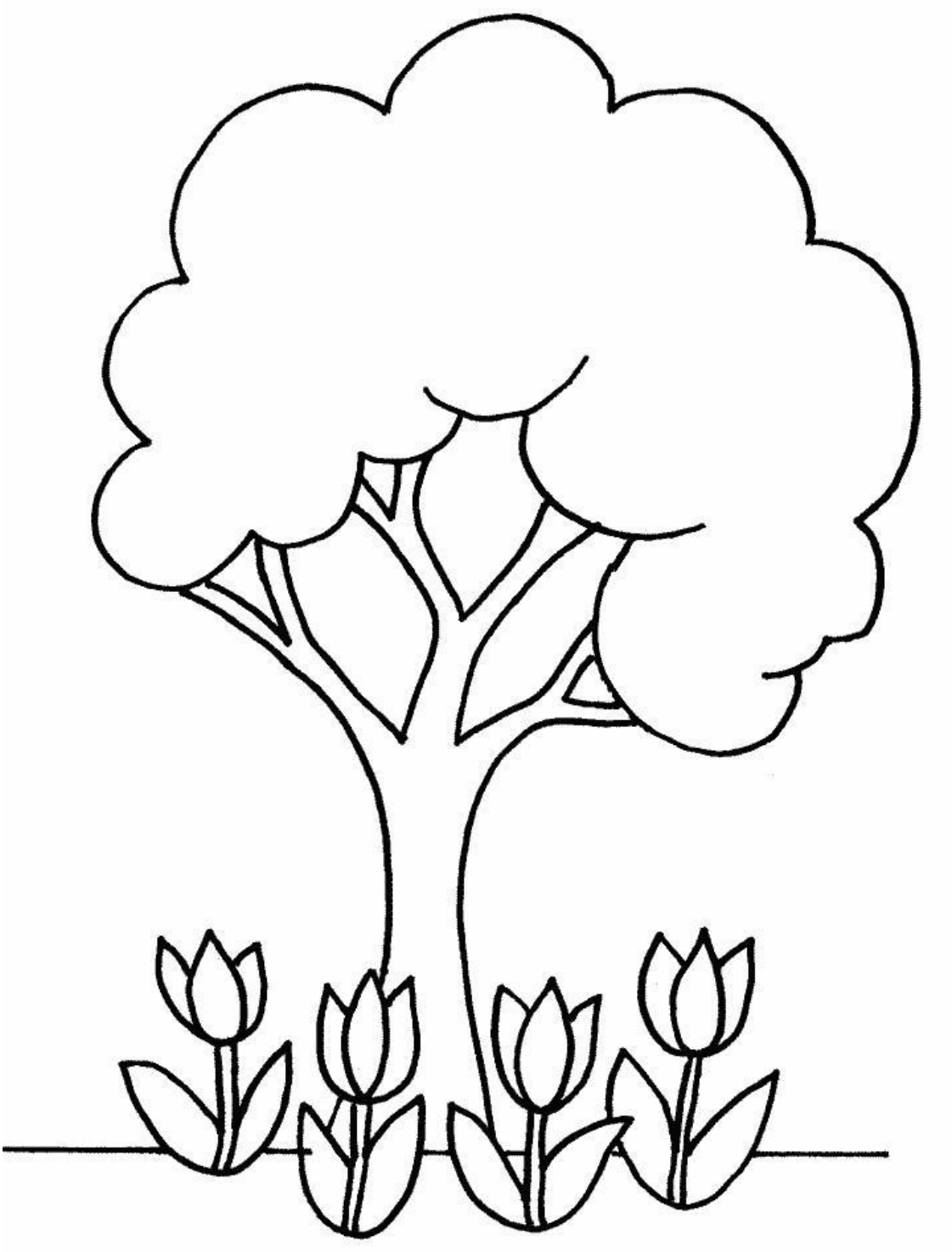
HABARNAM ȘTIETOT LENTILĂ

ANEXA 2

Fișă de lucru

1. Scrie în coroana copacului ce ai putea face pentru a avea o clasă unită!

ANEXA 3

Fișă de lucru individuală

• ,, Prietenul tău cel mai bun te roagă în timpul testului de matematică să îl ajuți. "

Ce faci? Îl ajuţi sau nu? Motivează.

_____
_____
_____
_____

• ,, Tocmai ai aflat că cel mai bun prieten al tău te-a pârât părinţilor tăi că ai luat un calificativ slab la școală. "

Ce faci? Motivează răspunsul.

_____
_____
_____
_____

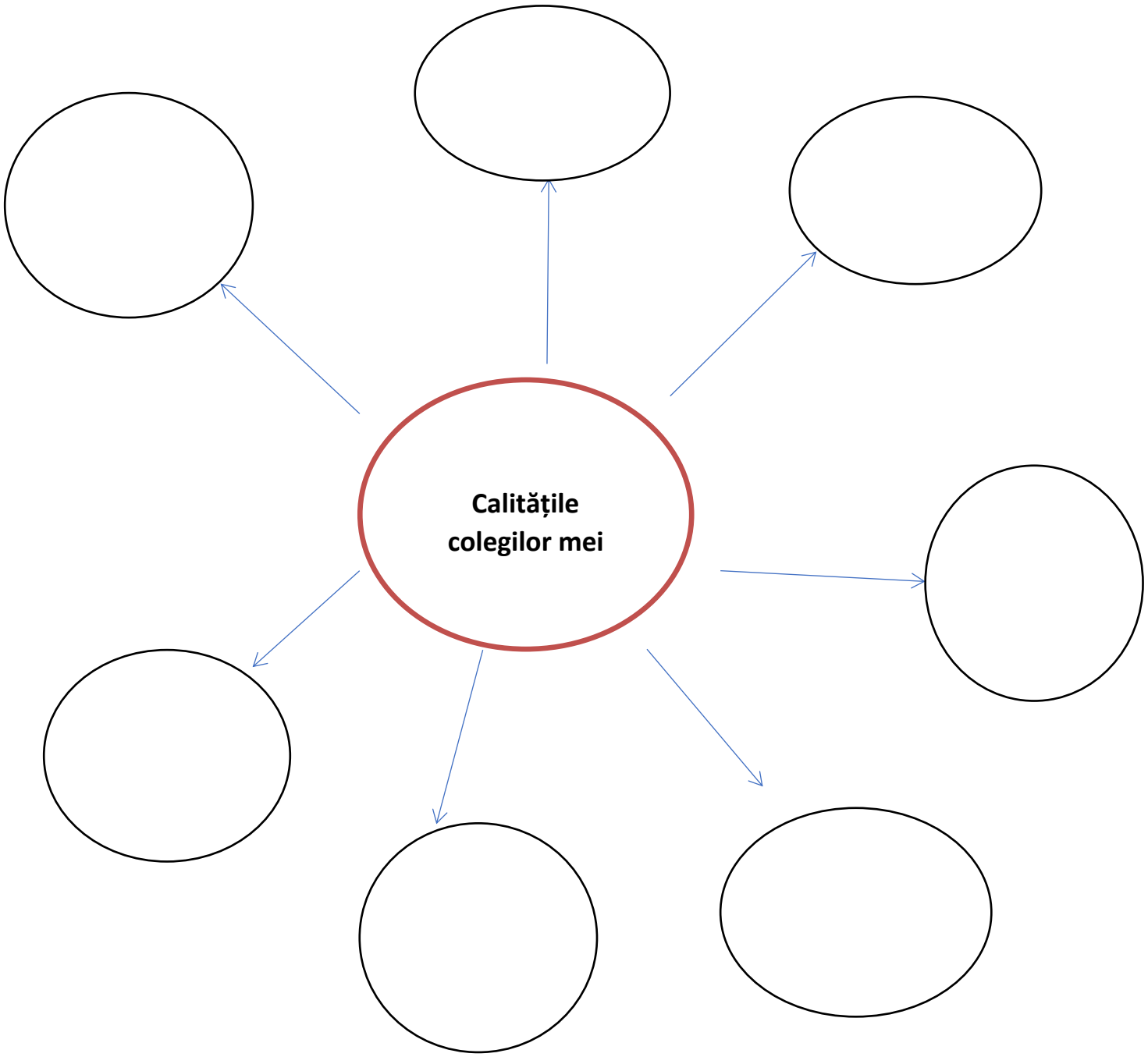
• ,, Este ziua ta de naştere.

Ai trimis invitaţii tuturor prietenilor tăi. Cel mai bun prieten nu te-a onorat cu prezenţa si nici nu ţi-a telefonat să te felicite."

Cum reacţionezi? Ce vei face? Îl vei ierta? Va mai fi prietenul tău? Motivează .

_____
_____
_____
_____

ANEXA 4

PROIECT DE EDUCAȚIE FINANCIARĂ
CĂLĂTORIE ÎN LUMEA BANILOR

Profesor: MOLEA VIORICA-ANA

Școala Gimnazială Peter Thal Râșnov, județul Brașov

Perioada derulării Februarie 2023

Parteneri în implementarea proiectului : ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”PETER THAL” RÂȘNOV, BCR – reprezentat de specialist financiar.

Justificare: Ideea proiectului este realizarea unui buget personal pentru o călătorie în Londra, Anglia.

Soluția propusă este gestionarea eficientă a bugetului, economisirea.

Locul de desfășurare a proiectului: Școala Gimnazială ”Peter Thal” Râșnov

Scopul și obiectivele proiectului

Scop: Familiarizarea cu domeniul educației financiare

Obiective: Să își însușească termenii specifici educației financiare

Să identifice modalități de economisire

Să identifice modalități de gestionare eficientă a bugetului personal

Obiectiv SMART: Să economisească 800 de euro în următorii 2 ani, pentru o excursie în Anglia, la Londra.

Beneficiari

-Cei 21 de elevi din clasă

-Părinții lor

Planul de acțiune

-analizăm veniturile, cheltuielile și modalitățile de economisire personale

-în ceea ce privește interdisciplinaritatea la fiecare materie se vor găsi asocieri cu părțile componente ale bugetului personal, exemplu: -educație psihopedagogică-exercițiul Icebreaking;

-matematică-calculul unui buget personal: venituri și cheltuieli pe o perioadă de 2 ani, folosind noțiuni ca: procent, sumă, diferență, egalitate și inegalitate (buget echilibrat, excedentar și deficitar), elemente de organizare a datelor, rapoarte și proporții;

-chimie-veniturile sunt considerate reactanți, produșii de reacție sunt economiile și/sau cheltuielile;

-engleză-folosirea numeralului cardinal pentru a calcula bugetul personal.

Calendarul de activități

Activitățile proiectului se vor desfășura pe parcursul a 3 săptămâni din luna februarie 2023:

I.Realizarea de afișe și pliante, în vederea popularizării proiectului, la ora de consiliere.

II.Pregătirea fișelor de lucru de către profesorii implicați, ținându-se cont de caracterul interdisciplinar al proiectului.

III.Contactarea unui specialist financiar BCR și stabilirea unui program convenabil ambelor părți (școală – specialist)

IV.Desfășurarea proiectului: va fi în decurs de 100 minute (2 ore de curs). Scenariul de analiză a unui buget personal se face interdisciplinar și cu sprijinul unui specialist din domeniul bancar.

1.Proiectul începe cu un exercițiu Icebreaking: Eu mă numesc.....și am o stare de bine atunci când....., coordonator este profesorul de educație psihopedagogică (20 minute)

2.Urmează intervenția specialistului financiar care va prezenta noțiunile teoretice despre buget personal, venituri, cheltuieli, economii. (30 minute)

3.Calcularea unui buget personal: venituri și cheltuieli pe o perioadă de timp, folosind noțiuni ca: procent, sumă, diferență, egalitate și inegalitate (buget echilibrat, excedentar și deficitar), prin fișe de lucru întocmite de profesorul de matematică este următoarea etapă a proiectului (20 min)

4.Aceste calcule vor fi traduse în limba engleză cu ajutorul cardinalului numerar, în această activitate elevii fiind coordonați de către profesorul de limba engleză (10 min)

5.Profesorul de chimie îi călăuzește pe elevi într-o incursiune în lumea reacțiilor chimice, asociind noțiunile prezentate anterior cu reactanți și produși de reacție (20 min).

Rezultate așteptate și indicatori de evaluare a proiectului

După acest proiect dorim ca elevii: să cunoască și să identifice modalități de economisire; să optimizeze și să gestioneze eficient un buget; să aprecieze valoarea bunurilor, astfel să identifice modalități de cheltuire eficientă a veniturilor.

Alături de formele şi instrumentele clasice de evaluare se vor utiliza şi instrumente complementare, cum sunt: proiectul, portofoliul, autoevaluarea, evaluarea în perechi, observarea sistematică a activităţii şi a comportamentului elevilor.

Procesul de evaluare va pune accent pe:

- corelarea directă a rezultatelor evaluate cu competenţele specifice vizate;
- recunoaşterea, la nivelul evaluării, a experienţelor de învăţare şi a competenţelor dobândite în contexte non-formale sau informale;
- utilizarea unor metode variate de comunicare a rezultatelor activităților.

Perioada de aplicare: următorii 2 ani.

Echipa de implementare a proiectului

Molea Viorica – profesor matematică, manager de proiect.

Ilie Ramona - profesor chimie, responsabil cu activități realizate în colaborare cu BCR.

Nițulescu Lavinia – profesor educație socială, responsabil cu comunicarea.

Gall Eugenia – profesor limba engleză, secretar.

Marin Georgeta – profesor consiliere, responsabil cu diseminarea proiectului.

Vizibilitatea si promovarea proiectului

-înainte cu două săptămâni de data stabilită pentru susținerea proiectului distribuim pliante și realizăm un afiș.

-persoanele implicate și părinții interesați vor avea la dispoziție un link de conectare pentru a putea interveni și urmări în activitate.

-diseminarea rezultatelor se va face pe rețelele de socializare, blogul școlii, pe un panou din școală, după jumătatea lunii februarie.

Buget estimat pentru implementarea proiectului:

200 lei

Bibliografie:

Program de formare continuă ”Educație financiară la clasă” – JA România

PROIECT EDUCAȚIONAL INTERNAȚIONAL „ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC – DE LA MODELUL TRADIȚIONAL LA MODELUL INOVATIV”

Profesor pentru învățământul preșcolar, Botofan Alina-Camelia
Grădinița cu program prelungit „Dumbrava Minunată”, Zalău

„Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori şi, din acest punct de vedere, educaţia va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situaţie precisă, indicaţiile generale date de cărţile de metodologie.”

Gaston Mialaret

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea şi realizarea unei activităţi educaţionale, se pune accent pe felul cum se desfăşoară aceasta şi implică probleme organizatorice, procedurale şi materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învăţământ, al strategiilor de organizare a predării-învăţare, puse în aplicaţie, în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conţinuturile transmise, formele de realizare a instruirii şi modalităţile de evaluare.

Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaţionale constituie metoda didactica. Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”. Metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă”.(M.Ionescu, V.Chiş, p.126) Metoda este selectată de cadrul didactic şi este pusă în aplicare în lecţii sau activităţi extraşcolare cu ajutorul elevilor şi în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor şi elev, participarea lor la căutare de soluţii, la distingerea dintre adevăr şi eroare şi care, sub forma unor variante şi/sau procedee selecţionate, se foloseşte pentru asimilarea cunoştinţelor, a trăirilor valorice şi a stimulării spiritului creativ.

Când se alege o metodă, se ţine cont de finalităţile educaţiei, de conţinutul procesului instructiv, de particularităţile de vârstă şi de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor şcolare, de natura mijloacelor de învăţământ, de experienţa şi competenţa cadrului didactic.

O metodă se defineşte prin predominanţa unor caracteristici la un moment dat, caracteristici ce se pot metamorfoza astfel încât metoda să fie satisfăcătoare într-o clasă, complementară sau chiar contrară. Astfel, o metodă tradiţională poate evolua spre modernitate, în măsura în care secvenţele proceduale care le compun ingăduie restructurări inedite sau când circumstanţele de aplicare a acelei metode sunt cu totul noi. În unele metode moderne surprindem secvenţe destul de tradiţionale sau descoperim că variante ale acestei metode erau de mult cunoscute şi aplicate.

Considerăm că fiecare metodă, şi nu mă refer doar la clasificarea în funţie de axa istorică, apare sub forma unor variante şi aspecte diferite, încât, in mod difuz, în cadrul unei metode, de exemplu cea clasică, se poate naşte treptat tendinţe către modernism. Ele apar şi se concretizează în variante metodologice compozite, prin difuziunea permanentă a unor trăsături şi prin articularea a două sau mai multe metode. O variantă de clasificare a metodelor educaţionale se poate pronunţa în jurul axei istorice: metode clasice, tradiţionale (modelul clasic) și metode moderne (modelul modern).

Noile tehnologii au produs schimbări, modificări în toate domeniile și era de așteptat ca la un moment dat acest progres să influențeze și procesul de predare-învățare.Astfel elevii sunt nevoiți să învețe să gestioneze un număr impresionant de informații,să le analizeze, să ia decizii săși dezvolte cunoștințele pentru a face față provocărilor tehnologice actuale. În ceea ce privește personalul didactic, sunt necesare eforturi de formare profesională. Totalitatea instrumentelor

care aparțin tehnologiei informațiilor și comunicării sunt binecunoscute sub denumirea de TIC. În această categorie aș include: calculatorul, internetul, poșta electronică, imprimanta, videoproiectorul. Toate acestea reprezintă realități pe care elevii le experimentează în fiecare zi. La rândul lui, cadrul didactic este pus în situația de a opta între continuarea demersului său educațional în mod conservator, folosind metodele tradiționale, ignorând tendințele de schimbare sau acceptarea provocării și implementarea în același timp a noilor tehnologii în activitatea sa didactică. În cadrul orelor de limba și literatura română, instrumentele TIC facilitează procesul de predare-învățare și uneori chiar și evaluare (chiar dacă ne gândim la simplele teste alcătuite cu ajutorul calculatorului,la imprimanta sau scannerul care ne ajută să multiplicăm materialele) ne oferă posibilitatea de a căuta, ne învață a colecta și procesa în mod corect informația și de a o folosi într-o manieră critică și sistematică. De asemenea se dezvoltă abilitatea de a folosi instrumente digitale pentru a produce, prezenta şi înţelege singuri informaţii complexe; abilitatea de a accesa, căuta şi folosi servicii bazate pe internet. Folosirea mijloacelor TIC sprijină dezvoltarea gândirii critice, a creativității și în același timp dezvoltă o atitudine critică și reflexivă faţă de informaţia disponibilă. În activitatea de dascăl, cu ajutorul unui calculator se pot elabora si redacta pe calculator planuri de lectii, schite, desene, scheme, fise de lucru individuale sau de grup, pentru elevi; aceste materiale, stocate sub forma de fișiere,pot fi periodic actualizate. De asemenea se pot utiliza facilități multimedia pentru a susține auditiv si vizual teoria (prezentări multimedia), se pot accesa informații de pe CD-uri, dischete, etc.

La ora de limba română, se poate favoriza utilizarea mesajelor instante, similare comunicării prin chat room prin care, elevii pot să comunice unii cu ceilalţi şi în afara clasei; primesc reacţii cu privire la produsele la care lucrează; exersează comunicarea utilizând limbajul scris; se implică în discuţii interactive, la distanţă; lucrează împreună la un proiect, în timp real, în grupuri sau perechi; schimbă informaţii bazate pe text, documente şi alte resurse.

Publicaţiile electronice – afişe, prezentări, publicaţii (broşuri, buletine informative, ziare), siteuri sau bloguri – create de elevi pe parcursul unei unităţi de învăţare reprezintă un exemplu de integrare creativă a tehnologiilor informatice şi comunicaţionale în procesul de predare-învăţareevaluare.

De asemenea, elevii pot consulta cărți on-line,materiale informative, pot selecta informația necesară (pot realiza fișe de lectură, fișe cu citate, aspecte critice, interpretări ale anumitor critici, autori). Pentru a exemplifica am atașat în anexa de mai jos, fisele folosite în cadrul unei ore de limba și literatura română, în care am folosit mijloacele TIC.

În şcolile din România se practică într-o proporţie mai mare modelul tradiţional faţă de cel modern. Un studiul realizat, a presupus alcătuirea unui chestionar ce a fost aplicat (recent) pe un grup de 30 de studenţi de la Universitatea „Gh. Asachi” Iaşi, viitori profesori, având cunoştinţele de bază ale Pedagogiei. Studenţii de vârste diferite, facultăţi diferite, şi pregătire pedagogică la nivele diferite, au completat chestionarele primite în vederea realizării unei statistici satisfăcătoare. Având în vedere că, abia desprinşi de pe băncile şcolii , se pregătesc să profeseze meseria dascălilor lor, sunt puşi în situaţia să balanseze modelul clasic şi cel modern. Rezultatele cercetării au scos în evidenţă apropierea de modelul modern; de o comunicare mai profundă între elev şi profesor; de o educaţie bazată mai mult pe descoperire, cercetare; iniţiativa elevului atras cu pasiune de informaţiile primite. În mod sigur o metodologie de succes va implica împletirea celor două modele (clasic şi modern), având proporţii diferite între ele în funcţie de situaţia momentului, de colectiv şi bineînţeles de obiectivele educaţionale urmărite.

Elementul cheie în educaţie îl reprezintă elevul care trebuie să realizeze o serie de procese pentru a putea cunoaşte şi utiliza practic informaţiile însuşite. O învăţare eficientă presupune mai întâi înţelegerea faptelor, analizarea acestora, formularea unor idei pe baza cunoştinţelor dobândite ulterior, generalizarea şi abstractizarea lor. Profesorul nu mai este cel care ţine o prelegere în faţa elevilor ci e mediator şi îndrumător în activitatea de învăţare pe care aceştia o parcurg. Predarea

se realizează prin utilizarea unor metode activ – participative care să solicite interesul, creativitatea,imaginaţia,implicarea şi participarea elevului,în scopul însuşirii unor cunoştinţe care să–i folosească.

BIBLIOGRAFIE:

- Albulescu, I; Albulescu, Mirela, 2000, Predarea şi învăţarea disciplinelor socioumane, Editura Polirom, Iaşi
- Bernat, Simona, 2003, Tehnica învăţării eficiente, Presa Universitară clujeană, Cluj-Napoca
- Cerghit, I, 2006, Metode de învăţământ, , editura Polirom, Iaşi
- Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001
- Moise, C., 1996, Concepte didactice fundamentale, Ankarom, Iaşi
- Văideanu, G., 1986, Pedagogie- ghid pentru profesori, ed. Universitpţii Al. I. Cuza, Iaşi.

Planificare săptămânală grupa mare: „În pas cu timpul”

Prof. Înv. Preșc. Mărgineanu Roxana
Prof. Înv. Preșc. Roșca Andreea
GRĂD. P. P. „Căsuța din povești”
Tg. Mureș, Jud. Mureș

LUNI – ACTIVITATEA DE DIMINEAȚĂ - TURA 1

ADP: Rutine: primirea copiilor, servirea mesei, deprinderi de igienă

Activitate individuală de explorare a unui obiect de care este interesat copilul

Tranziţie: „Click! Start! Stop!” – joc de mișcare

ALA: Joc liber

ADP: Întâlnirea de dimineaţă: „Tehnologia și progresele ei”

Tranziţie: „Labirint printre fire” – joc de orientare

ADE: DȘ: „Tastatura inteligentă” – joc didactic (vecini, șir crescător/ descrescător)

DOS: „Cabluri înnodate de minți luminate” – înnodare simplă (fire colorate din plastic)

ALA: Joc de masă: „Aranjează tastele după regula cerută!” – joc de sortare litere și cifre

Construcții: „Un computer cât o casă”

Bibliotecă: „Invenția mea” – desen

ALA: „Pe taste călcăm, nunere adunăm!” - joc matematic în aer liber

ADP: Rutine: servirea mesei de prânz, deprinderi de igienă

LUNI – ACTIVITATEA DE DUPĂ-AMIAZĂ - TURA 1I

ADP: Rutine: Activităţi recreative şi de relaxare, de dezvoltare a înclinaţiilor personale

Momentul poveştilor: „Înainte să ne culcăm, o poveste s-ascultăm!”

ADP: Rutine: deprinderi de autoservire şi igienă personală

Tranziţie: „Calculatorul calculează calcule calculate cu calculatorul” - frământări de limbă

Activitate recuperatorie: DȘ: „Tastatura inteligentă” – exerciții cu material individual (vecini, șir crescător/ descrescător)

DOS: „Cabluri înnodate de minți luminate” – înnodare simplă (fire colorate din plastic) – finalizarea lucrărilor

ALA: Artă: „Tableta inteligentă” – desen liber

Știință: „Internetul - o enciclopedie la îndemâna oricui” – joc aplicativ

ALA: Joc liber

ADP: „Mă informez de pe internet” (deprinderea de a căuta informaţii)

Rutine: gustarea şi plecarea copiilor acasă

MARȚI – ACTIVITATEA DE DIMINEAȚĂ - TURA 1

ADP: Rutine: primirea copiilor, servirea mesei, deprinderi de igienă

Activitate individuală de explorare a unui obiect de care este interesat copilul

Tranziţie: „O pană de curent” – joc distractiv

ALA: Joc liber

ADP: Întâlnirea de dimineaţă: „Ajutoare în viaţa noastră - electrocasnicele”

Tranziţie: „Robotul dansator” – exerciții de înviorare

ADE: AI – DLC+DOS: „Povestea roboţelului din lemn” – povestire

ALA: Construcții: „Panoul electric”

Joc de masă: „Obiecte vechi și noi” - puzzle

Știință: „De la cuptorul de lut, la cel electric” – joc de analiză și sinteză

ALA: „Când cuptorul a sunat, plăcinta e gata de mâncat!” - joc de atenţie în aer liber

ADP: Rutine: servirea mesei de prânz, deprinderi de igienă

MARȚI – ACTIVITATEA DE DUPĂ-AMIAZĂ - TURA 1I

ADP: Rutine: Activităţi recreative şi de relaxare, de dezvoltare a înclinaţiilor personale

Momentul poveştilor: „Înainte să ne culcăm, o poveste s-ascultăm!”

ADP: Rutine: deprinderi de autoservire şi igienă personală

Tranziţie: „Prinde firul, nu-l lăsa!” – exerciții de mers în coloană câte unul

Activitate recuperatorie: AI – DLC+DOS: „Povestea roboţelului din lemn” – lectură după imagini

ALA: Bibliotecă: „Inspectorul Gadget” –vizionare

Artă: „Cel mai lung cablu” – modelaj

ALA: Joc liber

ADP: „Curentul electric îmi poate pune viaţa în pericol!” (deprinderi de securitate personală)

Rutine: gustarea şi plecarea copiilor acasă

MIERCURI – ACTIVITATEA DE DIMINEAȚĂ - TURA 1

ADP: Rutine: primirea copiilor, servirea mesei, deprinderi de igienă

Activitate individuală de explorare a unui obiect de care este interesat copilul

Tranziţie: „Telecomanda la mine!” - joc distractiv

ALA: Joc liber

ADP: Întâlnirea de dimineaţă: „La un buton distanţă”

Tranziţie: „Antenele radio” – joc de atenție

ADE: AI - DȘ+DEC: „Provocările Roboțelului Știe-Tot*”* - exerciţii cu material individual (vecini, șir logic) şi pictură

ALA: Nisip și apă: „Cutia cu fereastră” - televizorul

Joc de masă: „Cea mai reușită fotografie” – puzzle

Joc de rol: „Reporter la radio”

ALA: „Fotografii la minut” - joc inovativ

ADP: Rutine: servirea mesei de prânz, deprinderi de igienă

MIERCURI – ACTIVITATEA DE DUPĂ-AMIAZĂ - TURA 1I

ADP: Rutine: Activităţi recreative şi de relaxare, de dezvoltare a înclinaţiilor personale

Momentul poveştilor: „Înainte să ne culcăm, o poveste s-ascultăm!”

ADP: Rutine: deprinderi de autoservire şi igienă personală

Tranziţie: „Zâmbiți, vă rog!” - joc distractiv

Activitate recuperatorie: AI - DȘ+DEC: „Provocările Roboțelului Știe-Tot*”* - exerciţii cu material individual (vecini, șir logic) şi pictură – finalizarea lucrărilor

ALA: Știință: „Fotografia – o imagine fără vârstă” - convorbire

Artă: „Telefonul fără fir” - confecţionare

ALA: Joc liber

ADP: „Putem comunica şi altfel” (deprinderea de a utiliza mijloace moderne de comunicare)

Rutine: gustarea şi plecarea copiilor acasă

JOI – ACTIVITATEA DE DIMINEAȚĂ - TURA 1

ADP: Rutine: primirea copiilor, servirea mesei, deprinderi de igienă

Activitate individuală de explorare a unui obiect de care este interesat copilul

Tranziţie: „Curierul rapid” - joc de mişcare

ALA: Joc liber

ADP: Întâlnirea de dimineaţă: „Corespondența rapidă”

Tranziţie: „Ștafeta coletelor”

ADE: AI - DPM+DȘ: „Cine prezintă primul invenția sa?” - târâre cu transport de obiecte şi convorbire

ALA: Artă: „Copiatorul defect” – exerciții grafice (bastonașe)

Bibliotecă: „Inventatorul” de Mihaela Rascu - lectura educatoarei

Construcții: „Lupe şi ochelari, pentru descoperiri mari”

ALA: Audiție muzică pentru copii – activitate recreativă (redare cu Pick-up și Cd)

ADP: Rutine: servirea mesei de prânz, deprinderi de igienă

JOI – ACTIVITATEA DE DUPĂ-AMIAZĂ - TURA 1I

ADP: Rutine: Activităţi recreative şi de relaxare, de dezvoltare a înclinaţiilor personale

Momentul poveştilor: „Înainte să ne culcăm, o poveste s-ascultăm!”

ADP: Rutine: deprinderi de autoservire şi igienă personală

Tranziţie: „Prinde coletul!” – joc de îndemânare

Activitate recuperatorie: AI - DPM+DȘ: „Cine prezintă primul invenția sa?” – repetare târâre cu transport de obiecte şi convorbire

ALA: Bibliotecă: „Invenții și inventatori”

Joc de masă: „Cutia poștală” - puzzle

ALA: Joc liber

ADP: „Tehnologia ne ajută” (deprinderea de a se adapta schimbărilor din domeniul tehnologiei)

Rutine: gustarea şi plecarea copiilor acasă

VINERI – ACTIVITATEA DE DIMINEAȚĂ - TURA 1

ADP: Rutine: primirea copiilor, servirea mesei, deprinderi de igienă

Activitate individuală de explorare a unui obiect de care este interesat copilul

Tranziţie: „Labirintul invenţiilor” – joc de orientare

ALA: Joc liber

ADP: Întâlnirea de dimineaţă: „Invențiile ne shimbă viața”

Tranziţie: „Tino-tino-inventino” – structuri hazlii

ADE: DLC: „Labirintul omonimelor” - joc exerciţiu pentru îmbunătăţirea vocabularului cu omonime

DEC: „Muzicianul inventiv” - exerciţiu de improvizaţie muzicală spontană (cu instrumente muzicale inventate)

ALA: Joc de masă: „Roboţelul Memo” - puzzle

Nisip și apă: „Jurnal de inventator” - desen cu degetul pe nisip

Știință: „Pe urmele timpului...” - discuţii libere

ALA: „Invenţii cu scântei” – expoziţie de invenţii create de preşcolari

ADP: Rutine: servirea mesei de prânz, deprinderi de igienă

VINERI – ACTIVITATEA DE DUPĂ-AMIAZĂ - TURA 1I

ADP: Rutine: Activităţi recreative şi de relaxare, de dezvoltare a înclinaţiilor personale

Momentul poveştilor: „Înainte să ne culcăm, o poveste s-ascultăm!”

ADP: Rutine: deprinderi de autoservire şi igienă personală

Tranziţie: „Lanțul invențiilor” – joc distractiv

Activitate recuperatorie: DLC: „Labirintul omonimelor” - joc exerciţiu pentru îmbunătăţirea vocabularului cu omonime

DEC: „Muzicianul inventiv” - exerciţiu de improvizaţie muzicală spontană (cu instrumente muzicale inventate)

ALA: Bibliotecă: „Un mix de idei” – joc de organizare lingvistică

Joc de rol: „Inventatorul *trăznit*”

ALA: Joc liber

ADP: „Iată invenția mea!” (deprinderea de a prezenta rezultatul muncii sale)

Rutine: gustarea şi plecarea copiilor acasă

PROIECT EDUCAȚIONAL INTERCULTURAL - *DIFERIȚI, DAR EGALI*

Prof. Vesa Ciprian-Nicușor
Liceul *Ioan Buteanu* Gurahonț, județul Arad

Argument:

Activitatea de cercetare în domeniul interculturalității în România are ca obiectiv producerea unor concepte și cunoștințe clare și precise în vederea oferirii unor argumente mai bune pentru practicile sociale și politice în domeniul drepturilor omului în U.E.

Școala are misiunea de a permite fiecărui copil să crească ,să-și dezvolte spiritul, corpul și inima, deci inteligența,sensibilitatea,creativitatea.

Interculturalitatea este o componentă a realității zilnice din grădiniță și din școală. Tot modul de învățare este organizat din perspectivă interculturală, permițând învățarea prin colaborare, comunicare și nicidecum marginalizare a unor copii. Deschiderea spațiului școlii către comunitate și specificul ei, organizarea de excursii, serbări cu caracter intercultural, dar nu în detrimentul majorității, urmărește realizarea obiectivelor de egalizare a șanselor în educație.

Beneficiari-Grup-țintă:

-elevii din clasele a IX-a-a XI-a,profilul Tehnologic,părinți,comunitatea locală.

Parteneri: Biblioteca Liceului

Perioada de desfășurare: mai 2022

Locul de desfășurare:bibliotecă, sala de informatică,sala de festivități,sala de muzică

Scopul:

Proiectul a fost inițiat din necesitatea cunoașterii obiceiurilor,a muzicii și a dansurilor specifice fiecărei culturi,precum și a cultivării toleranței intre etnii, știut fiind faptul că România este un model al interculturalității și a conviețuirii pașnice între toate culturile.

Recunoașterea și respectarea diferențelor culturale prin valorizarea pozitivă a celorlalte culturi.

Obiective:

-educarea și formarea interculturală a copiilor;

-pregătirea copiilor în sensul dezvoltării personale și a inserției în comunitate;

-necesitatea cunoașterii valorilor culturale ale diferitelor etnii.

Strategii de realizare:

1. Metode: conversația,explicația,exercițiul,problematizarea,învățarea prin descoperire
2. Materiale didactice: fotografii,colecții etnografice,reviste,manuale,pliante

Obiective	Activitatea propusă	Locul de desfășurare
Familiarizarea elevilor cu conținutul și obiectivele proiectului	*Diferiți,dar egali*-cunoașterea etniilor existente în lume și în școală	Laboratorul de informatică
Cunoașterea portului și a tradițiilor naționalităților conlocuitoare	Vizită la bibliotecă	bibliotecă
Cunoașterea diferitelor dansuri populare specifice românilor și minorităților	Vizionare CD-uri cu diferite dansuri românești,maghiare,țigănești	Laborator de informatică
Învățarea unui cântec țigănesc și maghiar cu ajutorul unor elevi din etniile respective,din școală	Cântece	Sala de muzică
Educarea sensibilității și a respectului față de portul naționalităților conlocuitoare	Parada costumelor reprezentative pentru români și etnii	Sala de festivități

Evaluare: - album foto,CD-uri cu activitățile desfășurate

Diseminare: - popularizarea activităților în rândul părinților și a comunității locale.

Proiect Didactic - Structura şi modul de definire al funcţiilor cu tip în limbajul C++

Prof. PASCU Elena Raluca
Liceul Tehnologic „Lazăr Edeleanu”Municipiul Ploiești

Disciplina/Clasa: Informatică /XI

Unitatea de învăţare: Subprograme

Tipul lecţiei: Transmitere de cunoștințe noi

Competente specifice: - recunoaşterea situaţiilor în care este necesară utilizarea unor subprograme
- analiza problemei în scopul identificării subproblemelor acesteia
- utilizarea corectă a subprogramelor predefinite şi a celor definite de utilizator

Obiective operaţionale :
- să definească funcţii cu tip
- să apeleze funcţii cu tip
- să deosebească parametrii formali de cei efectivi
- să rezolve aplicaţii ce presupun utilizarea funcțiilor

Metode de învăţare: conversaţia, explicaţia, învăţarea prin descoperire, algoritmizarea, exerciţiul.

Metode de evaluare: observarea şi aprecierea verbală, set de aplicaţii, test autoevaluare.

Procedee de instruire: explicaţia, învăţarea prin descoperire, problematizarea prin crearea situaţiilor problemă, conversaţia de consolidare în etapa de fixare a cunoştinţelor.

Mijloace didactice: manualul, calculatorul, videoproiectorul, fişe de lucru

Tipuri de activitate: frontală și individuală

Material bibliografic:

✓ Mioara GHEORGHE , Corina ACHINCA, Monica TĂTĂRÂM – Informatică Manual pentru clasa a XI-a, Ed. Corint
✓ Dr. Kris JAMSA, Lars KLANDER – Totul despre C şi C++, Manualul fundamental de programare în C şi C++, Ed. Teora

Desfăşurarea lecției:

Organizarea clasei : Sunt anunțate titlul și obiectivele lecţiei şi se explică modul de desfăşurare a activităţii.

Reactualizarea cunoștințelor prin întrebări: *Care este sintaxa unui program în limbaj C++? Ce este o variabilă? Cum o putem identifica? Unde putem declara variabilele pe care le utilizăm?etc…*

Prezentarea noțiunilor noi: Subprogramul este un set de instrucţiuni care rezolvă o anumită cerință specifică şi poate fi executat în mod repetat. Luăm în considerare următorul exemplu și îl vom rescrie utilizând o funcție.

```
#include<iostream.h> using namespace std;
void main() {int a,b,s; cout<<"a=";cin>>a;cout<<"b=";cin>>b;s=a+b;
if (s>0) cout<<"suma este pozitivă";
else cout<<"suma este negativă"; return 0; }
```

În C/C++ avem un singur tip de subprogram, funcţiile, care pot fi „ cu tip” (transmit către programul apelant o valoare atribuită numelui funcţiei) sau „fără tip” (nu transmit nici o valoare)

Sintaxa definirii unei funcții cu tip este următoarea:

tip_returnat nume_funcţie (tip1 parametru_formal1,….tipn parametru_formaln)

{ //

corpul funcţiei

return valoare;}

Apelul unei funcții cu tip se face întotdeauna din cadrul unei expresii.

Expresie=nume_funcţie(parametru_actual1,...parametru_actualn)

Programul anterior poate fi rescris utilizând o funcţie pe care am numit-o suma astfel:

```
#include<iostream.h>
int suma(int x, int y)
{ int s; s=x+y; return s;}
void main()
{int a,b; cout<<"a=";cin>>a;  cout<<"b=";cin>>b;
if (suma(a,b)>0) cout<<"suma este pozitivă";
else cout<<"suma este negativă";  }
```

Apelul unei funcții cu tip se face întotdeauna din cadrul unei expresii (în programul anterior din cadrul unei expresii logice) şi trebuie precedat de definiţia funcţiei respective. Observaţi că în definirea funcţiei parametrii sunt x şi y iar la apel sunt variabilele citite a şi b, adică valori cunoscute. Parametrii x şi y se numesc parametrii formali iar a si b se numesc parametrii actuali sau efectivi, deoarece valoarea lor este cunoscută şi poate fi luată în calcul. Practic la apelul unei funcţii, valorile parametrilor efectivi se atribuie parametrilor formali corespunzători. În cazul în care tipul unui parametru efectiv diferă de tipul parametrului formal corespunzător, parametrul efectiv va fi convertit spre parametru formal (dacă este posibil, altfel compilatorul generează eroare).

Exemplu : pentru funcţia anterioară, dacă în funcţia principală apelăm v=suma(3.14,5.6); nu se generează eroare, ci x va fi 3 iar y 5; În schimb pentru v=suma("alfa","beta");se va semnala eroare deoarece nu poate efectua conversia.

Numărul de parametrii ai unei funcții este variabil. În momentul în care se întâlneşte un apel de funcţie, controlul execuţiei programul este transferat primei instrucţiuni din funcţie, urmând a se executa secvenţial instrucţiunile funcţiei. Revenirea din funcţie se face după executarea ultimei instrucţiuni, care, în cazul funcţiilor cu tip, este return.

Variabile locale : La fel cum se declară variabilele în cadrul funcţiei main, la fel se pot declara varibile în cadrul celorlalte funcţii. Aceste variabile se numesc locale şi sunt accesibile doar în funcţia care le-a declarat.

Asigurarea retenției și a transferului

1.Se consideră definită următoarea funcţie:

```
int suma(int a, int b)
{a++;  b=a+7; return a+b;}
```

Precizaţi care va fi valoarea v în urma apelului v=suma(int a, int b); dacă în funcţia principală variabilele a şi b sunt de tip real şi au valorile 4.15, respectiv 6.85.

2.Scrieți funcții pentru :

a. Determinarea celui mai mare divizor comun a două numere întregi a şi b.

b. Calculul sumei cifrelor pare ale unui număr natural n.

3.Se citesc de la tastatură două perechi de numere reale . Să se scrie un program C++ care determină și afișează media aritmetică a fiecărei perechi de numere și care este cea mai mare dintre ele. Veţi utiliza două funcții: pentru calculul mediei aritmetice şi pentru determinarea maximului.

4.Se citește de la tastatură un număr natural n și apoi n numere întregi cu cel mult nouă cifre reprezentând elementele unui șir. Să se scrie un program C++ care, utilizând o funcție, determină și afișează minimul elementelor și pozițiile pe care acesta apare.

Evaluare: Se realizează prin următorul test care poate fi aplicat cu ajutorul unui Formular Google:

1. Ce returnează următoarea funcție la apelul *cout<<val(3,8)*?

float val(int x, int y)
*{float m=(x+2*y)/4.0; return m;}*

a)5 b)4 c)4.75 d)eroare

2. Care dintre următoarele declarări reprezintă antetul corect al unei funcții reale *prod* cu parametrii a ,b și c, primii doi de tip întreg și ultimul de tip real?

a) *int prod(int a, int b, float c)*
b) *float prod(int a,b, float c)*
c) *int prod(int a, int b, int c)*
d) *float prod(int a, int b, float c)*

3. Ce returnează următoarea funcție la apelul *cout<<prod(3,2,4)*?

int prod(int a, int b)
*{int p=a*b; return p;}*

a)6 b)24 c)eroare d)12

4. Funcția *fin* are următorul antet*: int fin(int a[50], int x)*. Care dintre următoarele apeluri este corect , știind că variabila a este declarată *a[50]*?

a)fin(a,a) b)fin(a,a[1]) c)fin(a[2],a[5]) d)nici un răspuns corect

5. Funcția *cifmax(a)* returnează cifra maximă a numărului a.Precizați ce valoare are expresia *cifmax(cifmax(192)+cifmax(149))*:

a)18 b)9 c)1 d)8

6. Funcția *sumcif(x)* returnează suma cifrelor numărului a, iar *cifmin(a)* returnează cifra minimă a numărului a . Precizați ce valoare are expresia *sumcif(cifmin(183)+183+cifmin(789))*:

a)eroare b)13 c)8 d)2

7. Funcția cmmdc(a ,b) returnează cel mai mare divizor comun al numerelor a și b. Alegeți expresia pe care o putem utiliza pentru a verifica dacă fracția x/y este ireductibilă:

a)cmmdc(x,y)==x%y b) cmmdc(y,x)==y%x c) cmmdc(x,y)==1 d) cmmdc(x,y)==x/y

8. Funcția min(a,b) returnează valoarea minimă dintre cele două valori transmise ca parametru. Alegeți expresia pe care o putem utiliza pentru a returna cifra minimă a unui număr cu exact două cifre:

a)min(n/10,n%10) b)min(n%10,n%100) c)min(n/100,n%10) d)min(n/10,n%100)

9. Se consideră funcția :

int f(int x)
{while (x%10>3) x/=10;
return x>0;}

Pentru valori strict pozitive ale lui x această funcție returnează valoarea 1 dacă și numai dacă :

a)are ultima cifră mai mica sau egală cu 3;

b)are cel puțin o cifră mai mica sau egală cu 3;

c)are prima cifră mai mica sau egală cu 3;

d)are cel mult o cifră mai mica sau egală cu 3;

Barem de evaluare și notare: se acordă câte un punct pentru fiecare răspuns corect; se acordă un punct din oficiu.

Nr. Item	1	2	3	4	5	6	7	8	9
Răspuns Corect	c	d	c	b	d	b	c	a	b

Prezentarea temei pentru acasă

Scrieți funcții pentru :

a) Determinarea numărului de elemente pozitive dintr-un vector v cu cel mult 30 de componente numere întregi.

b) Suma elementelor de pe diagonala principală a unei matrice pătratice a cu n linii şi n coloane (n≤15).

Expresii aritmetice prin blocuri grafice în Scratch

Profesor Ungureanu Georgeta
Liceul Tehnologic "Carol I" Galați

Algoritmii folosesc expresii în scopul efectuării calculelor. Într-un algoritm, datele de intrare sunt supuse unor operații. Cea mai simplă expresie este formată dintr-un singur operator. O expresie este formată din:

- *operanzi* – datele care intervin în calcule (*constante* sau *variabile*).
- *operatori* – simboluri care au rolul de a preciza ce operație se efectuează.

Evaluarea unei expresii înseamnă calcularea rezultatului acelei expresii. De exemplu, în expresia **x+2** avem *operatorul* + și *operanzii x și 2.*

Operatorii aritmetici

Operator	Semn	Exemplu	Rezultat
Adunare	+	4+2	6
Scădere	-	4-2	2
Înmulțire	*	4*2	8
Câtul împărțirii	/	4/2	2
Restul împărțirii	%	4%2	0

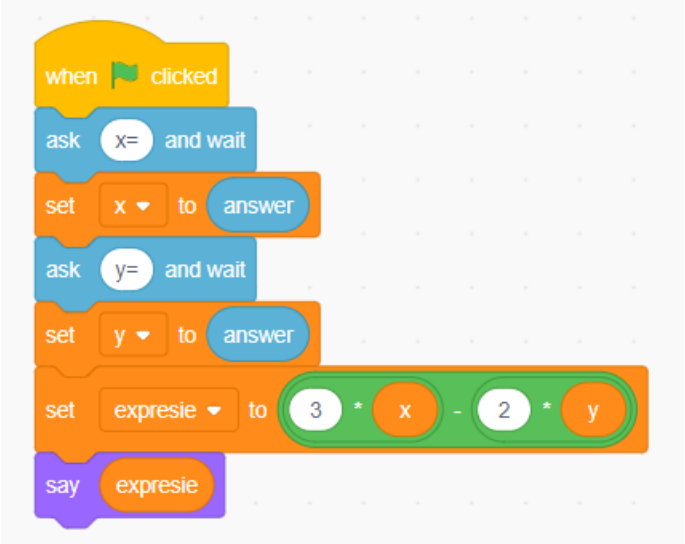
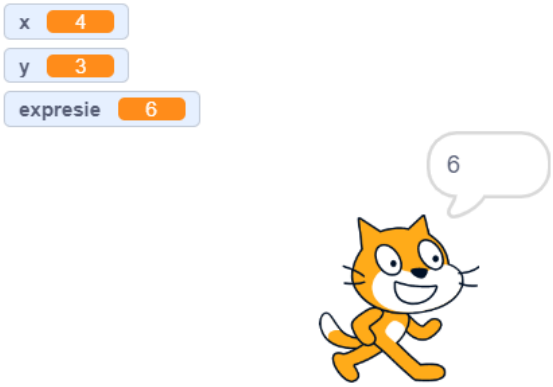
Prioritatea operatorilor aritmetici din expresii:

- mai întâi se efectuează înmulțirile, împărțirile și restul împărțirii (operatori multiplicativi)
- apoi adunările și scăderile (operatori aditivi).

Parantezele rotunde sunt evaluate primele.

Aplicații Evaluează expresiile de mai jos:

Expresia	Mediul de programare Scratch
Aplicația 1 13/4-5%3=? Rezolvare: 3-2=1 **Valoarea expresiei este 1.**	

Expresia	Mediul de programare Scratch
Aplicația 2 Calculează valoarea expresiei 3*x-2*y pentru următoarele perechi de valori: a. *x=4, y=3* b. *x=5, y=1*	 **a. x=4, y=3** **b. x=5, y=1**

Bibliografie

- Daniel Popa – *Manual de clasa a V-a, Informatică și TIC*, Editura Intuitext, 2017
- Crenguța-Lăcrămioara Oprea – *Strategii didactice interactive*, Editura Didactică și pedagogică, 2007
- Ion T. Radu – *Evaluarea în procesul didactic*, Editura Didactică și pedagogică, 2007

Clasificarea datelor cu care lucrează algoritmii

Profesor Humelnicu - Ungureanu Mihaela
Școala Gimnazială Mihail Sadoveanu Galați

În informatică, algoritmul reprezintă o succesiune de pași ce trebuie parcurși pentru a rezolva un anumit tip de problemă. Informațiile folosite într-un algoritm se numesc **date**.

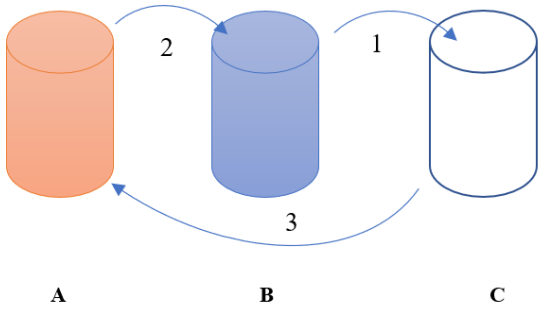
Algoritmii folosesc trei tipuri de date:

- *Date de intrare* – datele din enunțul problemei **Ce se dă?**
- *Date de ieșire – datele din rezultatul problemei* **Ce se cere?**
- *Date intermediare (de manevră)* - date temporare necesare algoritmului pentru a obține din date de intrare, date de ieșire.

Aplicație 1 Ai un pahar **A** cu suc și un pahar **B** cu apă. Trebuie să treci sucul din paharul **A** în paharul **B** și apa în paharul A. Cum procedezi?

Date de intrare	**Date de ieșire**	**Date de manevră**
Pahar A: **suc** Pahar B: *apă*	Pahar A: *apă* Pahar B: **suc**	Pahar C: ***gol***

Rezolvare:

Pentru rezolvarea problemei ai nevoie de un pahar C gol (date de manevră/ intermediară).

Pasul 1 – Torni *apa* din paharul B în paharul C

Pasul 2 – Torni **sucul** din paharul A în paharul B

Pasul 3 – Torni *apa* din paharul C în paharul A.

Pornind de la aplicația de mai sus să se rezolve: **Se citesc două numere întregi a și b. Să se interschimbe conținutul lor.**

- Date de intrare: a=1, b=3
- Date de ieșire: a=3, b=1

Rezolvare:

Algoritmul poate fi utilizat dacă se dorește interschimbarea valorilor a două variabile a și b. Variabila auxiliară necesară interschimbării o vom nota cu c.

Citește a și b

c=a

a=b

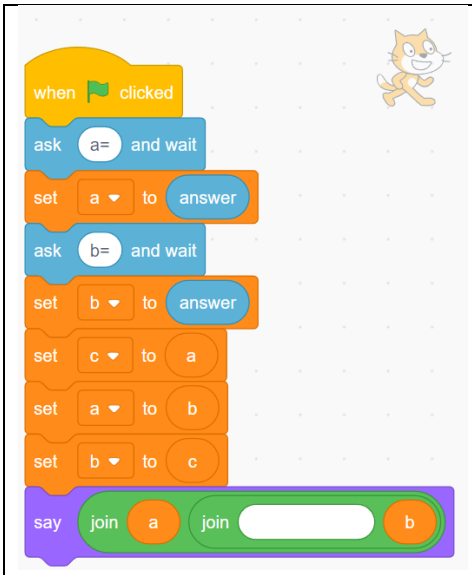
b=c

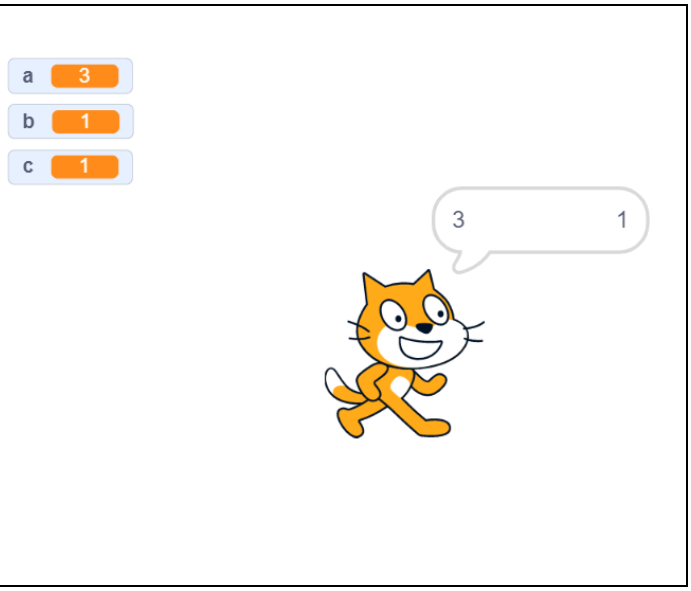
Scrie a și b

Se construiesc cele trei variabile: a, b și c.

a și b – cele două numere întregi

Implementarea algoritmului în mediul grafic Scratch

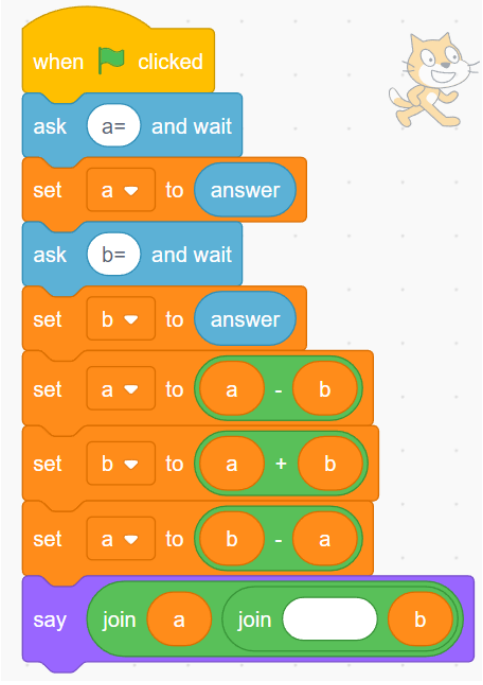

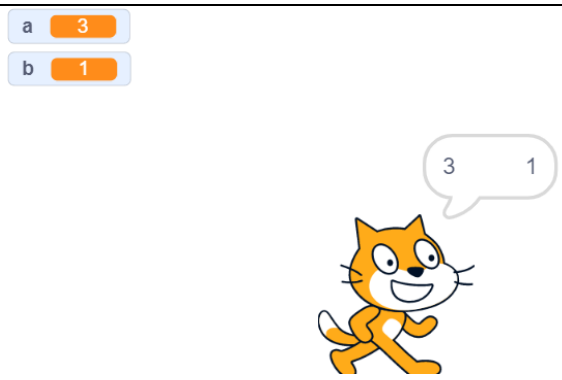

Aplicația 2 Se citesc două numere întregi a și b. Să se interschimbe conținutul lor fără a se folosi o variabilă auxiliară.

Metoda 1 - Metoda scăderilor repetate

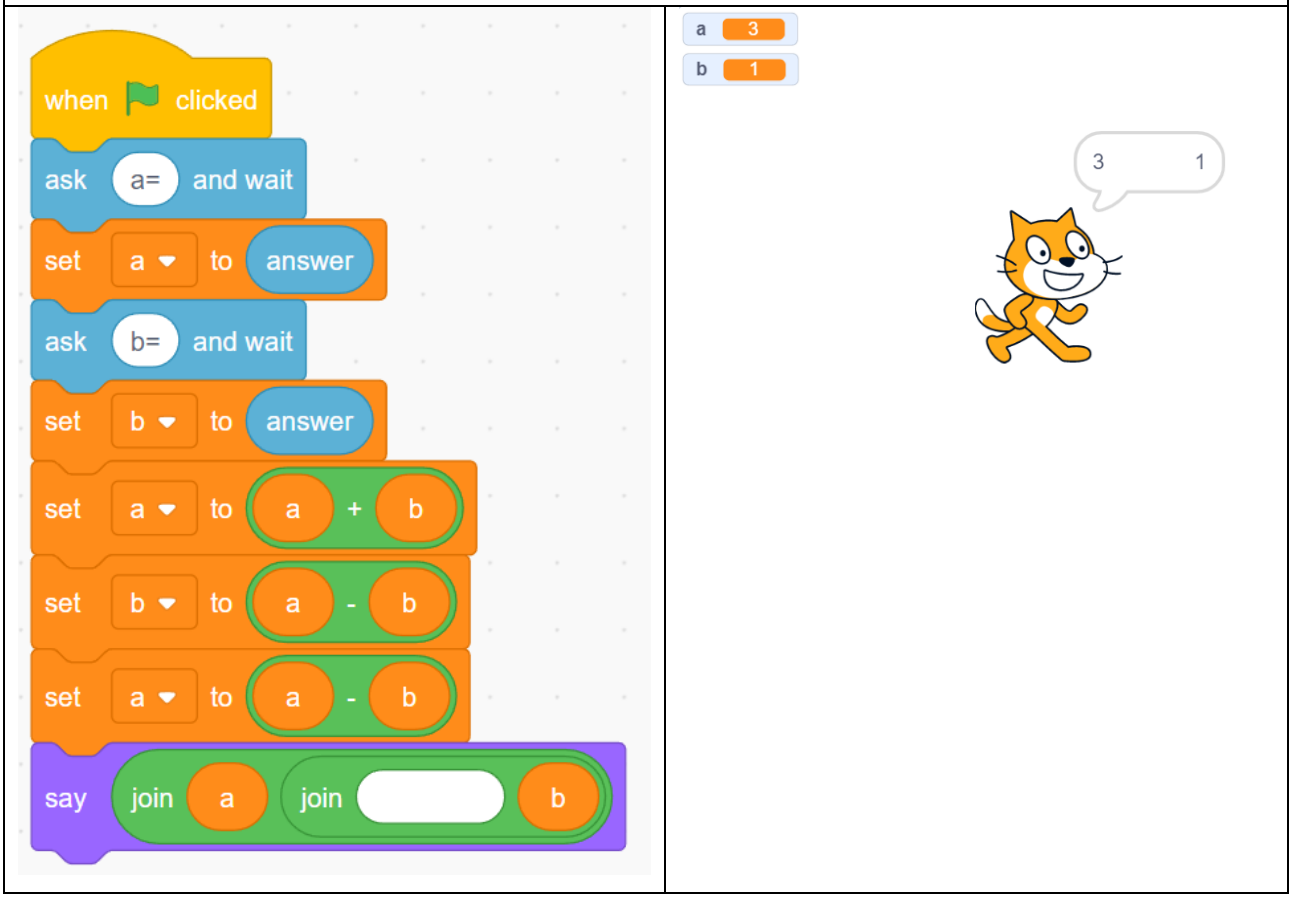
Implementarea algoritmului în mediul grafic Scratch

Metoda 2 - Metoda adunărilor repetate.

Implementarea algoritmului în mediul grafic Scratch

Bibliografie

- Daniel Popa – *Manual de clasa a V-a, Informatică și TIC*, Editura Intuitext, 2017
- Crenguța-Lăcrămioara Oprea – *Strategii didactice interactive*, Editura Didactică și pedagogică, 2007
- Ion T. Radu – *Evaluarea în procesul didactic*, Editura Didactică și pedagogică, 2007

PLAN DE INTERVENŢIE PERSONALIZAT

Prof. Brașoveanu Cristina-Ioana
Școala Gimnazială Specială nr.1 Călărași

Numele şi prenumele : A. B.

Data naşterii: .....

Clasa: a-III-a

Tipul de deficienţă: Autism infantil, întârziere în dezvoltarea limbajului

Informații despre elev: Elevul cunoaște fructe, legume, animale, culori. Recunoaște câteva litere de tipar (în special vocale), se exprimă în propoziții simple, folosește cuvinte puține, uzuale.

Obiective pe termen lung:

- ameliorarea pronunţiei şi dezvoltarea exprimării orale;
- dezvoltarea operaţiilor gândirii şi a calităţii acesteia;
- educarea comportamentului civilizat.

Obiective pe termen scurt:

- să recunoască/indice elementele unei imagini;
- să identifice **sunetele iniţiale şi finale** ale unui cuvânt;
- să utilizeze în comunicare metode de exprimare verbală;
- să recunoască literele învățate;
- să scrie litere de mână, iar spre sfârșitul anului școlar **silabe** simple, duble, cuvinte formate dintr-o silabă.

Obiective pe termen lung	**Obiective pe termen scurt**	**Activităţi de învăţare/metode/ procedee**	**Criterii minimale pentru evaluarea progresului**	**Metode şi instrumente de evaluare**
Dezvoltarea capacitatii de receptare a mesajului oral Dezvoltarea capacității de exprimare orală Dezvoltarea capacității de receptare a mesajului scris	-să înțeleagă semnificația globală a mesajului oral -să distingă sunetele și silabele dintr-un cuvânt dat -să construiască enunțuri logice, cu ajutor/fără ajutor -să identifice litere, silabe, cuvinte scurte, uzuale în textul tipărit	-exerciții de ascultare și confirmare a mesajului ascultat -exerciții de identificare a sunetului inițial din structura silabei/cuvântului -exerciții de identificare a sunetului final din structura silabei/cuvântului -exerciții de identificare a numărului silabelor dintr-un cuvânt dat -exerciții de asociere a sunetului cu litera	-ascultă un mesaj și confirmă înțelegerea lui -identifică sunetele în structura silabei -identifică silabele dintr-un cuvânt dat, precizând numărul lor -construiește oral enunțuri logice simple cu cuvinte date	Evaluarea orală Aprecieri stimulative Evaluare cu mai multe reveniri Evaluări curente formative

	- să asocieze forma grafică a cuvântului cu sensul acestuia - să citească în ritm propriu litere, silabe, cuvinte formate dintr-o silabă - să scrie cu ajutor, litere, silabe, cuvinte	-exerciții de identificare a literelor mari și mici, de tipar sau scrise de mână - exerciții de asociere a cuvântului cu imaginea -exerciții de exprimare a înțelesului unor cuvinte dintr-un text citit -exerciții de citire a cuvintelor pe silabe	-asociază sunetul cu litera în citirea și scrierea cuvintelor -asociaza cuvântul cu imaginea și forma grafică a cuvântului cu sensul acestuia -citește în ritm propriu cuvinte monosilabice	Valorificarea pozitivă permanentă Observația și îndrumarea Evaluare orală
Dezvoltarea capacității de exprimare scrisă	-să își spună numele/adresa -să recunoască emoțiile în contexte diferite;	-exerciții de scriere corectă a literelor, silabelor, cuvintelor scurte -exerciții de alcătuire orală a propozițiilor simple pe bază de imagini sau cu cuvinte date -jocuri	-scrie după dictare (cu sprijin/fără sprijin) litere, silabe, cuvinte scurte -copiază și transcrie singur , fără sprijin, litere, silabe, cuvinte scurte	Observarea și aprecierea.
Dezvoltarea autonomiei personale	-să manifeste o atitudine pozitivă; - să respecte regulile impuse de adulți și regulile de lucru în grup.	-conversaţia, explicaţia,demonstraţia, exerciţiul, jocuri, fişe de lucru, material intuitiv.	-participă activ la desfășurarea activităților care au loc.	

Concluzii la sfârșitul anului școlar:

- Elevul scrie cu litere mari de tipar,
- Recunoaște vocale, consoane, le identifică/scrie la cerere,
- Completează cuvinte scurte cu litera inițială lipsă,
- Își scrie numele cu litere de tipar,
- Numără/recunoaște cifrele în concentrul 0-10.

TRADIŢIONAL SAU MODERN ÎN PREDARE?

P.I.P CROITORIU DELIA
PROF. CROITROIU CRISTIAN
LICEUL TEORETIC! C-TIN BRÂNCOVEANU” DĂBULENI, DOLJ

Modelul tradiţional de predare nu răspunde noilor tendinţe in didactica modernă, fiind fondat pe „triada învăţare frontală – studiul manualului – chestionarea”, pe un model de învăţare pasiv. În mod tradiţional, cadrului didactic îi revine rolul major şi activ în cadrul procesului didactic (cel de emiţător), acela de a transmite cunoştinţele spre un receptor aproape pasiv, determinat să memoreze şi să reproducă informaţia.

Noul model de învăţare este un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităţilor de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice.

Acest model impune în activitatea la clasă un nou tip de relaţionare pe mai multe direcţii: profesor – elev, elev – elev, elev – profesor, aflate în opoziţie cu tipul unidirecţional profesor – elev ce caracterizează modelul standard.

Rolurile se schimbă, se întrepătrund, după cum o demonstrează Kathee Terry (1996):

Profesorul a fost…	**Profesorul devine…**
Sursă de informaţii şi actor principal	Facilitator al procesului de învăţare
Centrat pe manual	Centrat pe realitate şi pe cele mai recente surse de informare
Coordonator al activităţii grupurilor de elevi	Manager al situaţiilor de învăţare
Creator de reguli pe care le impune (ce, când, cum)	Facilitează dezvoltarea structurilor de gândire care fac posibilă învăţarea permanentă
Un educator solitar	Membru al unei comunităţi educaţionale compuse din elevi, profesori, manageri, părinţi etc.

Elevul a fost…	**Elevul trebuie să fie…**
Un receptor pasiv	Participant activ la actul învăţării
Un executant obedient al sarcinilor stabilite de profesor	Profesor al colegilor săi
Sclav al unui curriculum prestabilit	Participant la decizia privind curriculum-ul şcolar
Obligat să-şi însuşească un anumit manual	Un permanent căutător de noi informaţii din surse cât mai variate

Diferenţele sunt semnificative, nu de puţine ori, modelul tradiţional de predare fiind identificat ca fiind unul informativ, pe când cel modern este definit ca un proces activ.

În didactică sunt încercări de a prezenta raportul între procesul de învăţare activ şi procesul de învăţare pasiv ca reflex al raportului teoretic – practic, informal – formativ. În lumina celor afirmate putem spune că activ – pasiv în procesul de învăţare nu se identifică cu teoretic – practic şi nici cu informal – formativ, ci aceste atribute ale profesorului se completează, se influenţează, se suprapun în combinaţii metodice mai mult sau mai puţin reuşite.

În învăţământul de tip tradiţional se cultivă competiţia între elevi cu scopul ierarhizării acestora şi activitatea individuală. Competiţia stimulează efortul şi productivitatea individului şi pregăteşte elevii pentru viaţă, care este foarte competitivă, dar poate genera conflicte şi comportamente agresive, lipsă de comunicare între colegi, marginalizarea nedreaptă a unora dintre aceştia, amplifică anxietatea şi teama de eşec, cultivă egoismul.

Modelul învăţământului modern face apel la experienţa proprie a elevului, promovează învăţarea prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre elevi, creşterea stimei de sine, încrederea în forţele proprii, diminuează anxietatea faţă de şcoală şi intensifică atitudinile pozitive faţă de cadrele didactice. În acelaşi timp, munca în grup, prin colaborare, nu pregăteşte elevii pentru viaţa care este foarte competitivă, metodele activ – participative aplicate în activitatea pe grupe sunt mari consumatoare de timp şi necesită experienţă din partea cadrului didactic, iar elevilor le trebuie timp ca să se familiarizeze cu acest nou tip de învăţare.

Metodele de învăţământ bine alese şi aplicate duc la realizarea obiectivelor informaţionale şi formative ale lecţiei şi ale activităţilor extraşcolare. Nicolae Iorga aprecia că „metoda cea mai bună are valoarea pe care i-o dă omul care o întrebuinţează. Ea nu are valoare generală **democratică**, prin care orice minte omenească ajunge a nimeri pe acelaşi la aceeaşi siguranţă în ţintă. Iar valoarea omului care întrebuinţează metoda atârnă, desigur şi de o anume inteligenţă, care nu e apanajul oricui, dar atârnă şi de mijloacele pe care i le pune la îndemână numai cultură generală, multilaterală, dând trei virtuţi fără care nici ştiinţa în cel mai înalt sens al cuvântului nu se poate. Aceste trei virtuţi sunt: orizont, disciplină şi omenie”. În şcolile din România se practică în proporţie mai mare modelul tradiţional faţă de cel modern, ţinându-se spre implementarea celui din urmă, dar fără anularea primului, ci realizarea unei simbioze structurale între cele două. Modelul modern nu va putea supravieţui fără fundamentul celui tradiţional.

Profesorul trebuie să deprindă măiestria de a le combina şi a le demonstra eficienţa şi aplicabilitatea În diverse experienţe de învăţare, înclinând balanţa în favoare celui modern, mult mai uşor acceptat de elevi.

BIBLIOGRAFIE :

Păcurari, Otilia, Târcă, Anca, Sarivan, Ligia, *Strategii didactice inovative*, suport de curs, Centrul Educaţia 2000+, Bucureşti, 2003

Căpiţă, Laura, Căpiţă, Carol, *Tendinţe în didactica istoriei*, Editura Paralela 45, 2005

Dulamă, Maria Eliza, *Strategii didactice*, Ed. Clusium, 2000

Beşliu, Daniela, Dvorski, Monica, Manea, Mihai, *Istorie. Sugestii didactice pentru clasa a IV-a*, Centrul Educaţia 2000+, 2006

Ghid metodic pentru aplicarea programelor de istorie la clasele a IV-a – a VIII-a, Ministerul Educaţiei şi Cercetării, Consiliul Naţional pentru Curriculum, Bucureşti, 200

EVALUARE SUMATIVĂ

Profesor pentru învățământul primar: CHIȘ DIANA RODICA
Școala Gimnazială „CORNELIU COPOSU”
Localitatea ZALĂU, Județul SĂLAJ

Citește textul:

E ora de matematică și explorarea mediului. **Elevii** sunt extrem de atenți la explicațiile doamnei învățătoare. Peste câteva zile vor merge la expoziția de invenții din cadrul Muzeului Județean de Istorie. Fiecare notează, cu **pixul**, regulile pe care trebuie să le respecte.

Xenia și Xenopol stau exact lângă catedră. Ei sunt verișori. Vor să xeroxeze o **fotografie** a bunicului lor, Ion Motorga. Acesta a inventat un motor magnetic ce nu consumă nimic. Oare cum a reușit? A calculat de nenumărate ori. Ce motor extraordinar!

1. **Alege din text trei cuvinte care conțin litera x. Desparte-le în silabe.**

....., ..., ...

2. **Transcrie câte un cuvânt care are:**
   - trei silabe: .....
   - patru silabe: .....
   - cinci silabe .....

Notează V sau C, deasupra fiecărui cuvânt.

3. **Alcătuiește enunțuri cu ajutorul cuvintelor scrise cu albastru în text:**
   - O propoziție interogativă:

     .....
   - O propoziție enunțiativă:

     .....
   - O propoziție exclamativă:

     .....

4. **Completează enunțurile de mai jos, cu cuvintele: într-o, s-a, sa, într-un.**

Alexandrina ..... îmbrăcat cu o rochiță roșie. Rochița ..... este nouă. A găsit-o ..... magazin cu haine pentru copii. A știut că o va purta ..... zi importantă.

5. **Completează semnele de punctuație potrivite:**

Xenia vorbește la telefon cu Xenopol ☐ Fetița îl întreabă pe verișorul ei ☐
☐ Când vom vizita Expoziția de invenții ☐
☐ Vom merge săptămâna viitoare ☐ Abia aștept să ajungem la Muzeu ☐

6. **Completează enunțurile de mai jos, cu cuvintele: într-o, s-a, sa, într-un.**

Alexandrina ..... îmbrăcat cu o rochiță roșie. Rochița ..... este nouă. A găsit-o ..... magazin cu haine pentru copii. A știut că o va purta ..... zi importantă

7. **Privește imaginea următoare și scrie un text de 6-7 enunțuri. Alege un titlu potrivit.**

1. ***Competențe specifice:***

1.2. Identificarea unor informaţii variate dintr-un text audiat

2.1. Formularea unor enunţuri proprii în situaţii concrete de comunicare

3.1. Citirea unor mesaje scrise, întâlnite în mediul cunoscut

3.2. Identificarea mesajului unui text în care se relatează întâmplări, fenomene din universul cunoscut

4.1. Scrierea unor mesaje, în diverse contexte de comunicare

4.2. Redactarea unor mesaje simple, cu redactarea convențiilor de bază

2. Descriptori de performanță:

ITEM	CALIFICATIVE		
	FOARTE BINE	**BINE**	**SUFICIENT**
1.	Scrie și desparte corect în silabe toate cele 3 cuvinte	Scrie și desparte corect în silabe doar 2 cuvinte	Scrie și desparte corect în silabe 1 cuvânt
2.	Transcrie corect cele 3 cuvinte, respectând indicațiile date	Transcrie corect 2 cuvinte, respectând indicațiile date	Transcrie corect 1 cuvânt, respectând indicațiile date
3.	Alcătuiește cele 3 enunțuri cu cuvintele date, folosind semnele de punctuație potrivite	Alcătuiește 2- 3 enunțuri cu cuvintele date, folosind doar 2 semne de punctuație potrivite	Alcătuiește 1-2 enunțuri cu cuvintele date, folosind doar 1 semn de punctuație potrivit
4.	Completează corect enunțurile cu toate cuvintele date	Completează corect enunțurile cu 3- 4 cuvinte date	Completează corect enunțurile cu 1-2 cuvinte date
5.	Completează corect enunțurile, folosind 6- 7 semne de punctuație potrivite.	Completează corect enunțurile, folosind 4- 5 semne de punctuație potrivite.	Completează corect enunțurile, folosind 2- 3 semne de punctuație potrivite.
6.	Completează corect enunțurile, folosind toate cele 4 ortograme date	Completează enunțurile, folosind toate cele 2-3 ortograme date	Completează enunțurile, folosind o ortogramă dată
7.	Scrie corect și citeț un text din 6-7 enunțuri, bazat pe ilustrația dată, cu un titlu potrivit	Scrie un text din 4-5 enunțuri, bazat pe ilustrația dată, cu un titlu potrivit, cu mici greșeli de scriere sau de exprimare	Scrie un text din 2-4 enunțuri, bazat pe ilustrația dată, cu sau fără un titlu, cu greșeli de scriere sau de exprimare

Proiect didactic
Consiliere de grup

Prof.înv.primar MOȘNEGUȚU EMILIA
Școala Gimnazială Nr. 1 Bogdănești, jud. Suceava

Tema: **Conștiința emoțională**

Titlul activității: **”Detectivii emoțiilor”**

Scopul activității: Dezvoltarea abilității de recunoaștere și exprimare a emoțiilor;

Obiective operaționale:

O_1- să recunoască emoțiile și să exprime emoții în contexte diferite;

O_2- să recunoască emoțiile pe baza componentei nonverbale : expresia facială(mimică), gesturi;

Compoziția grupului: efectivul clasei a II-a ,18 de elevi: provin din familii biparentală și monoparentală (deces , divorț).

Resurse materiale: o portocală, cartonașe cu 8 emoții, fișă – temă - ”Fereastra emoțiilor”, recompense (chipuri fericite), instrumente de scris;

Desfășurare

<table>
<tr><td>1.Introducere</td><td colspan="2">1. Consilierul prezintă scopul, obiectivele și activitățile întâlnirii. Câțiva voluntari vor reaminti regulile grupului, condițiile de obținere a recompenselor. Fiecare participant primește un stimulant(chip vesel).
2. Spargerea gheții: Exercițiul “Portocala”. O portocală va fi plasată de către la un elev la altul. Fiecare va spune cum se simte în acel moment și ce evenimente deosebite au avut loc în familia sa în săptămâna care a trecut. Fiecare va primi felicitări și aplauze.</td><td>Consilierul se asigură că toți participanții și-au reamintit regulile grupului, împarte câte un stimulant fiecărui participant pentru a încuraja participarea activă și respectarea tuturor regulilor grupului.</td></tr>
<tr><td colspan="4">2.Munca în grup</td></tr>
<tr><td>Experienţa</td><td>Reflecţia</td><td>Conceptualizarea</td><td>Acţiunea</td></tr>
<tr><td>“Să recunoaștem emoțiile”-</td><td>Participanții interpretează gândurile, reacțiile, emoțiile pe care le-au trăit în timpul experienței.
Întrebările consilierului:</td><td>Dialog pentru a trage concluzii ce vor fi integrate în experiențe de viață noi, autentice.
Întrebările consilierului:</td><td>Temă. Follow-up
Fereastra emoțiilor</td></tr>
</table>

exercițiu de recunoaștere a emoțiilor studiind cartonașe ce exprimă emoții Exercițiu de grup	*Cum v-ați simțit în timpul activității? *Ce a fost ușor, ce a fost dificil să faceți în timpul exercițiului? * Ce ați simțit când ați descris emoțiile personale similar cu cele exprimate de personajele de pe cartonașe? * Cum v-ați simțit când ați descoperit că și alți colegi pot trăi sau au trăit emoții similare cu ale voastre? * Cum v-ați simțit când ați împărtășit cu colegii voștri emoții opuse celor pe care le exprimă cartonașele primite. * Cum v-ați simțit când ați fost nominalizați de către colegi să numiți emoția potrivită în “Lista de exprimări ale emoțiilor”?	* Ce ați aflat nou despre voi în urma acestei experiențe? *Ce ați învățat despre emoțiile voastre și ale celorlalți? * Ce ați învățat despre modul de exprimare al emoțiilor? * Ce a fost esențial pentru voi ca urmare a participării la această activitate? *Concluzia:* Noi trăim foarte multe emoții în funcție de situația pe care o trăim.	Timp de o săptămână, fiecare participant va completa o fereastră în care va nota emoția pe care o are la sfârșitul zilei și motivația acestei emoții(vezi anexa)
“***Ghicește emoția***” Joc de rol- în diadă (în perechi)	Se discută în plen despre gândurile, emoțiile, reacțiile pe care le-au trăit în timpul jocului de rol. *Întrebările consilierului:* *Cum v-ați simțit în timp ce ați participat la jocul de rol? * Cum v-ați simțit când i-ați urmărit pe colegii voștri când s-au gândit la întâmplări fericite/triste? *Ce a fost mai ușor/mai greu să faceți: să descoperiți emoțiile pozitive , sau cele negative, interpretate de colegii voștri? *Cum v-ați simțit când colegii voștri au recunoscut întâmplările mimate de voi? *Cum a fost să împărtășiți cu colegii voștri emoții pozitive și negative trăite de voi?	Discuții pentru a extrage concluziile: *Întrebările consilierului:* *Ce ați aflat nou despre dvs. în urma exercițiului? *Ce ați descoperit la colegii dvs.? *Ce ați învățat din această experiență? *Concluzia:* Oameni diferiți trăiesc aceeași emoție în situații diferite.	Temă-Follow-up Să realizeze un **poster** care să cuprindă desene ce reprezintă emoții pozitive și negative trăite în timpul săptămânii următoare

3.Încheiere	**Evaluare:** Se cere elevilor să reflecteze asupra a ceea ce au făcut/învățat pe parcursul ședinței. Fiecare participant va exprima într-o **propoziție** starea în care se află la finalul activității. *Azi mă simt……..deoarece……..* Copiii vor primi simboluri(chip vesel) pentru participarea activă la activitate, drept recompensă.	Răspunsurile se dau oral

Descrierea conținuturilor:

1. ***“Să recunoaștem emoțiile”- activitate de grup***

Introducere în activitate:

Consilierul îi întreabă pe copii dacă s-au simțit vreodată: fericiți, nervoși, speriați, furioși, triști, mulțumiți, relaxați, în siguranță, cerându-le să ridice mâna . Apoi, le explică că acestea sunt emoții normale pe care le trăiesc toți oamenii și că ele se pot exprima în diferite moduri: prin vorbe sau cu ajutorul corpului(expresia feței-mimică, gesturi, poziția corpului).

Desfășurare:

Participanții primesc câte un cartonaș ce reprezintă sentimente, astfel încât fiecare să primească câte două cartonașe(vezi anexa).

Cerințe: 1.*Observați cele două cartonașe și descrieți ce face fiecare dintre personajele reprezentate pe cartonașe*.(Ex: se strâmbă, zâmbește, plânge etc.) Fiecare participant descrie ce emoție trăiește fiecare din personajele reprezentate pe cartonașe în fața celorlalți colegi.

2. Dați exemplu de câte o situație în care v-ați putea simți la fel ca fiecare din personajele reprezentate în cele două cartonașe primite.

Fiecare participant descrie o situație în care s-ar simți similar cu starea personajelor de pe cartonașele primite. Cei care întâmpină dificultăți primesc sprijin din partea consilierului(li se dau exemple de situații)

3. Identificați la colegii din grup cartonașe care exprimă opusul emoțiilor de pe cartonașele voastre, spunând astfel:

Opusul de la_____este_____.

La finalul exercițiului, consilierul va rosti cu voce tare lista dinainte creată cu *exprimări ale emoțiilor*, dar va face pauză lăsându-i pe copii să rostească emoția potrivită. Consilierul poate numi individual câte un participant care să răspundă sau va oferi libertatea membrilor grupului să numească.

Exemplu***: Listă de exprimări ale emoțiilor***

Sunt ***fericit*** când mă joc cu prietenul/prietena mea cel/cea mai bun/bună, și nu sunt ***trist.***

Cornel este ***nervos*** când tata strigă la el, și nu ***relaxat.***

Fetița s-a simțit ***speriată*** când s-a rătăcit prin oraș, și nu în ***siguranță***.

Mihai este ***furios*** când nu are voie să stea la calculator cât vrea el, și nu ***mulțumit***.

2.“***Ghicește emoția***” : Joc de rol- în diadă (în pereche)

Copiii se așază câte doi, față în față, pe două rânduri. Cei din stânga se gândesc la o întâmplare fericită, iar partenerii din dreapta,le urmăresc mimica feței. Apoi, se gândesc la o întâmplare tristă, iar partenerii din dreapta îi urmăresc cu atenție. A treia oară, cei din stânga mimează și gesticulează atât întâmplarea veselă, dar și pe cea tristă, iar partenerii din dreapta încearcă să recunoască cele două emoții. Apoi, rolurile se schimbă.

Listă de exprimări ale emoțiilor

Sunt ***fericit*** când mă joc cu prietenul/prietena mea cel/cea mai bun/bună, și nu sunt ***trist.***

Cornel este ***nervos*** când tata strigă la el, și nu ***relaxat.***

Fetița s-a simțit ***speriată*** când s-a rătăcit prin oraș, și nu în ***siguranță***.

Mihai este ***furios*** când nu are voie să stea la calculator cât vrea el, și nu ***mulțumit***.

FEREASTRA EMOȚIILOR (TEMĂ FOLOW- UP)

ZIUA	EMOȚIA	MOTIVAȚIA
LUNI	Azi mă simt……	pentru că…..
MARȚI	Azi mă simt……	pentru că…..
MIERCURI	Azi mă simt……	pentru că…..
JOI	Azi mă simt……	pentru că…..
VINERI	Azi mă simt……	pentru că…
SÂMBĂTĂ	Azi mă simt……	pentru că…..
DUMINICĂ	Azi mă simt……	pentru că…..

FIȘĂ DE LUCRU(Clasa a VI-a/Sistemul circulator)

Profesor ASAVEI IONELA
Școala Gimnazială,,Smaranda Apostoleanu”,Colonești/
Liceul Tehnologic,,Anghel Saligny”,Bacău/
Liceul Tehnologic Răchitoasa

Rezolvați următorul rebus:

Găsiți cuvântul pe coloana verticală A-B

						A								
					1.	**C**	**A**	**P**	**I**	**L**	**A**	**R**	**E**	
					2.	**I**	**N**	**I**	**M**	**A**				
				3.	**A**	**R**	**T**	**E**	**R**	**E**				
4.	**T**	**R**	**O**	**M**	**B**	**O**	**C**	**I**	**T**	**E**				
				5.	**L**	**E**	**U**	**C**	**O**	**C**	**I**	**T**	**E**	
				6.	**V**	**A**	**L**	**V**	**A**					
			7.	**H**	**E**	**M**	**A**	**T**	**I**	**E**				
					8.	**A**	**T**	**I**	**U**	**L**				
9.	**V**	**E**	**N**	**T**	**R**	**I**	**C**	**U**	**L**					
					10.	**V**	**A**	**S**	**E**	**D**	**E**	**S**	**A**	**N**	**G**	**E**
						B								

1. vase de sânge studiate,

2. organ care pompează sângele,

3. vase de sânge ce pornesc din ventricule,

4. elemente figurate cu rol în oprirea sângerării,

5. elemente figurate cu rol în apărarea(protecția) organismului,

6. …….tricuspidă,

7.element figurat cu rol în transportul gazelor respiratorii,

8. …….drept,

9. …….stâng,

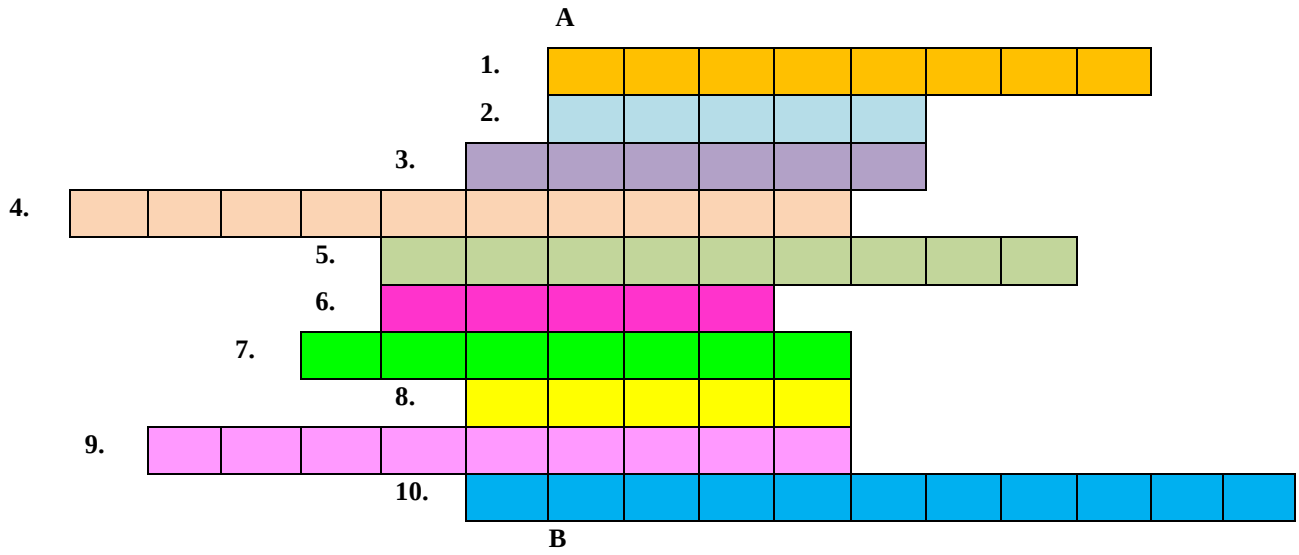
10. artere,capilare,vene(trei cuvinte)

Nume și prenume elev: ……

FIȘĂ DE LUCRU(Clasa a VI-a/Sistemul circulator)

Rezolvați următorul rebus:

Găsiți cuvântul pe coloana verticală A-B

1. vase de sânge studiate,

2. organ care pompează sângele,

3. vase de sânge ce pornesc din ventricule,

4. elemente figurate cu rol în oprirea sângerării,

5. elemente figurate cu rol în apărarea(protecția) organismului,

6. …….tricuspidă,

7.element figurat cu rol în transportul gazelor respiratorii,

8. …….drept,

9. …….stâng,

10. artere,capilare,vene(trei cuvinte)

PROIECT DIDACTIC

Prof. Leahu Roxana Elena,
Școala Regina Maria, Bicaz

Clasa a VIII- a , ***Disciplina*** : Matematică, ***Unitatea de învăţare*** : « Corpuri rotunde », ***Tema lecţiei*** : Cilindrul circular drept

Scopul lecţiei : Dezvoltarea capacităţii elevilor de a face analogie între formulele ariilor şi volumelor corpurilor geometrice studiate.

Competenţe generale :

1. Identificarea unor date şi relaţii matematice şi corelarea lor în funcţie de contextul în care au fost definite ;
2. Prelucrarea datelor de tip cantitativ, calitativ, structural, contextual cuprinse în enunţuri matematice ;
3. Utilizarea algoritmilor şi a conceptelor matematice pentru caracterizarea locală sau globală a unei situaţii concrete ;
4. Exprimarea caracteristicilor matematice cantitative sau calitative ale unei situaţii concrete şi a algoritmilor de prelucrare a acestora ;
5. Analiza şi interpretarea caracteristicilor matematice ale unei situaţii problemă ;

Competenţe specifice:

1. Recunoaşterea şi descrierea unor proprietaţi ale unor figuri geometrice plane în configuraţii date în spaţiu sau pe desfăşurări ale acestora;
2. Identificarea unor elemente ale figurilor geometrice plane în configuraţii geometrice spaţiale date;
3. Calcularea ariilor şi volumelor corpurilor geometrice studiate;
4. Transpunerea unei situaţii – problemă în limbaj geometric, rezolvarea problemei obţinute şi interpretarea rezultatului.

Competenţe derivate:

A. Cognitive:

CC_1: Să realizeze reprezentările spaţiale ale corpurilor studiate;

CC_2: Să evidenţieze formulele şi elementele corpurilor studiate;

CC_3 :Sădeducă şi să aplice formulele de calcul pentru ariile şi volumele corpurilor rotunde;

B. Psiho-Motorii :

CP_1 : Să redacteze în mod logic rezolvarea unor exerciţii ;

CP_2 : Să dovedească abilitate în rezolvarea exerciţiilor;

C. Afective:

CA_1: Să-şi dezvolte interesul pentru studiul matematicii prin aplicarea cunoştinţelor în probleme variate;

CA_2: Să participe activ şi cu interes la lecţie ;

Strategii didactice:

a) Metode şi procedee: conversaţia, explicaţia, exerciţiul, munca pe grupe, învăţarea prin descoperire ;
b) Mijloace de realizare : fişe de lucru;
c) Forme de organizare : pe grupe, frontală.

DESFĂŞURAREA ACTIVITĂŢII

ETAPELE LECŢIEI	COMPETENŢE	CONŢINUT ŞI SARCINI DE ÎNVĂŢARE		STRATEGII DIDACTICE	
		ACTIVITATEA PROFESORULUI	ACTIVITATEA ELEVULUI	METODE	MIJLOACE
Moment organizatoric 5 min		Se pun absenţele, elevii îşi pregatesc materialele; Elevii sunt împărţiţi în patru grupe. Fiecare grupă primeşte un plic cu materialele necesare şi explicaţiile aferente.	Se pregătesc cu cele necesare pentru lecţie.	Conversaţia	
Reactualizarea cunoştinţelor anterioare 15 min	**CC_1** **CP_2** **CA_1** **CA_2**	Împarte celor patru grupe formate materialele necesare. Explică fiecărei grupe etapele urmărite în rezolvarea cerinţelor. **Grupa 1 – Cercul. Poligoane regulate** **Grupa 2 – Prisma** **Grupa 3 – Piramida** **Grupa 4 – Trunchiul de piramidă**	1. Elevii primesc un plic în care sunt cercul şi poligoanele regulate studiate: triunghi echilateral, pătrat, Hexagon regulat. Ei trebuie - să pună în evidenţă fiecare element al figurilor plane primite; - să-şi reamintească formulele apotemei, razei, perimetrului, ariei fiecărui poligon, inclusiv a cercului/ sectorului de cerc. 2. Elevii primesc un plic în care sunt elemente ale prismelor. Aceştia trebuie - să asambleze corpurile (prisma triunghiulară/ patrulateră regulată dreaptă, paralelipipedul dreptunghic, cubul) amintind elementele fiecăruia. - să-şi reamintească formulele ariilor şi volumelor fiecărui corp geometric studiat. 3. Elevii primesc un plic în care sunt elemente ale piramidelor. Trebuie - să asambleze corpurile (piramida triunghiulară/ patrulateră regulată dreaptă) amintind elementele fiecăruia. - să-şi reamintească formulele ariilor şi volumelor fiecărui corp geometric studiat. 4. Elevii primesc un plic în care sunt elemente ale trunchiului de piramidă. Aceştia trebuie	Conversaţia euristică.	Caietul de clasa Tabla Fişe

			- să asambleze corpurile (trunchi de piramidă triunghiulară/ patrulateră regulată dreaptă) amintind elementele fiecăruia. - să-şi reamintească formulele ariilor şi volumelor fiecărui corp geometric studiat. Fiecare grupă îşi desemnează reprezentanţi pentru prezentarea formulelor, pe panouri.		
Precizarea temei şi a competentelor 2 min	**$CA_{1,2}$**	Se anunţă titlul lecţie şi se precizează obiectivele urmărite:**„ Cilindrul circular drept”** .	Elevii sunt atenţi si conştientizează obiectivul.	Conversaţia.	
Predarea lecţiei noi 15 min	**$CC_{1,2}$** **CC_3** **CP_1** **CP_2** **CA_1** **CA_2**	Prezintă elementele unui cilindru circular drept, notaţii, desen. Se realizează supravegherea activităţii elevilor, ajutându-i când întâmpină dificultăţi.	Elevii trebuie să descopere pornind de la formulele corpurilor geometrice învăţate formulele ariilor şi volumului cilindrului circular drept. Gr 1 – Aria laterală **$A_l = 2\Pi RG$** Gr 2 – Aria totală **$A_t = 2\Pi R(R + G)$** Gr 3 – Volumul **$V = \Pi R^2h$** sau **$V = \Pi R^2G$** Fiecare grupă îşi desemnează reprezentanţi pentru prezentarea formulelor descoperite. Rezultatele sunt afișate pe un panou, într-un colț al clasei.	Conversaţia ExplicaţiaExpunerea Învăţarea prin descoperire	Caietul de clasă. Tabla Fişe
Însuşirea cunoştinţelor predate 10 min	**CC_3** **CP_1** **CP_2** **CA_1**	Fiecareelevprimeşte o fişă cu probleme simple în care trebuieaplicateformulele descoperite.	Elevii rezolvă la tablă probleme din fişă.		Caietul de clasă. Tabla
Aprecierea activităţii elevilor 2 min		Se fac aprecieri asupra modului în care s-a desfăşurat activitatea şi se notează elevii.	Elevii sunt atenţi la aprecierile făcute de către profesor.	Conversaţia	
Precizarea şi explicarea temei 1 min		Se anunţă tema pentru ora viitoare: exerciţiile rămase din fişă.	Notează tema.	Conversaţia.	

FIŞĂ DE LUCRU

Partea I

1. Un cilindru circular drept are R = 6 cm şi G = 8 cm. Să se afle aria laterală, aria totală şi volumul cilindrului.
2. Un cilindru circular drept are înălţimea egală cu 4 cm şi diametrul cercului de la bază egal cu 5 cm. Aflaţi aria laterală a cilindrului.
3. Secţiunea axială a unui cilindru circular drept este un pătrat cu latura 4 cm. Aflaţi volumul cilindrului.
4. Secţiunea axială a unui cilindru circular drept este un pătrat cu diagonala de $20\sqrt{2}$ cm. Să se afle aria laterală şi volumul cilindrului.
5. Desfăşurarea laterală a unui cilindru circular drept este un pătrat cu diagonala $12\sqrt{2}$ cm. Să se afle aria laterală şi volumul cilindrului.

Partea a II – a

1. Se consideră o piesă metalică în formă de cilindru circular drept, iar interiorul acesteia sub forma unei prisme patrulatere regulate, înscrisă în cilindru.
   a) Aflaţi raportul volumelor cilindrului şi prismei.
   b) Dacă raza cilindrului este $2\sqrt{2}$ m ş înălţimea de 4 m, să se afle aria laterală a cilindrului.
   c) Se vopsesc pereţii interiori ai piesei (fără baze). Ştiind ca 15 l de vopsea acoperă o suprafaţă de 150 m^2 şi că vopseaua este ambalată în cutii de 0,7 l, de câte cutii este nevoie pentru vopsire ?

PROIECT DE ACTIVITATE INTEGRATĂ

Prof. ȚOLCA SUSANA SIMONA CRINA
CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ NR.2 BISTRIȚA

Școala: Centrul Școlar de Educație Incluzivă Nr.2, Bistrița

Data: 17.03.2022

Clasa: a III-a / DMU

Tema activităţii: „În așteptarea Sărbătorii de Paște”

Tipul activităţii: Consolidare de cunoştinţe, priceperi şi deprinderi

Timp alocat: 2 h

Profesor: Țolca Susana Simona Crina

Activitatea didactică

A. Centre de interes propuse/deschise:

1. Artă: „*Ouă pictate*”- *pictură*

2. Matematică: „*Copacul înflorit*”

3. Limba română: Bibliotecă - *Poezii de primăvară*

4. Abilitare manuală: „*Flori pentru coșulețul Iepurașului de Paște*”

B. *Strategii didactice*:

Metode şi procedee*:* conversaţia, explicaţia, exercițiul, demonstrația, problematizarea, cubul, munca în echipă, munca individuală;

Mijloace didactice*:* cărți de poezii, fișe / planșe de lucru, planșe cu imagini de primăvară, flori model, sârmă, hârtie creponată, lipici, carioci, markere, foarfeci, acuarele, pensule;

Evaluare: formativă

1. Artă - „*Ouă pictate*”- *pictură*

a) **Scopul activității:**

• sistematizarea cunoştinţelor copiilor cu privire la anotimpul primăvara/sărbătoarea pascală, pe baza conţinutului unor imagini, prin discuții libere cu Rază de Soare, mesagerul iepurașului de Paște;

• consolidarea priceperilor şi deprinderilor de folosire a unor tehnici artistice;

b) **Obiective operaționale:**

• să răspundă corect la întrebările adresate despre anotimpul primăvara/sărbătoarea pascală;

• să traseze linii în duct continuu, în diferite poziţii, pentru a reda imaginea unor obiecte / plante / ființe în desene colective;

c) **Sarcina de lucru:** Pictarea unui ou de Paște (pictarea unui ou din polistiren)

d) **Evaluarea activităţii:**

Cubul cu imagini de primăvară/sărbătoare pascală, fiecare faţă a lui având câte o sarcină,astfel:

1) Descrie anotimpul primăvara (caracteristicile anotimpului).

2) Compară sărbătoarea pascală cu alte sărbători.

3) Asociază cuvântul *sărbătoare* cu alte cuvinte (*cu sprijin*).

4)Analizează comportamentul copiilor, animalelor, plantelor în perioada sărbătorilor.

5) Aplică informaţiile dobândite despre primăvară/Paște pentru a descrie obiceiuri proprii fiecărei etnii care este reprezentată la noi în clasă.

6) Argumentează: „Copiii iubesc Paștele”(*cu sprijin*).

În finalul jocului cu cubul,copiii interpretează (pot să și danseze în timp ce cântă) cântece de primăvară: „Iarnă, să te duci cu bine!”, „Vine, vine primăvara”, „Copăcelul din grădină”etc.

2. Limba română- Bibliotecă: *Poezii de primăvară*

a) Scopul activității:

- consolidarea deprinderilor de citire conștientă, corectă și cursivă și scriere corectă (în ritmul propriu de citire și scriere);
- stimularea şi îmbogăţirea vocabularului cu cuvinte noi;

b) Obiective operaţionale:

- să selecteze poezii specifice anotimpului primăvara;
- să citească corect, expresiv una, două poezii de primăvară;
- să aleagă o strofă semnificativă /reprezentativă pentru anotimpul primăvara (o strofă care le-a plăcut);
- să scrie corect, lizibil strofa din poezia aleasă pe planșa de lucru;

c) Sarcini de lucru: 1. Să selecteze poezii de primăvară din materialul pus la dispoziție
2.Să citească poezii de primăvară
3.Să scrie o strofă din poezia aleasă pe planșa de lucru

d) Evaluarea activității:

Să compună o strofă de poezie (alegând dintre cuvintele și expresiile scrise pe tablă), prin care să-și exprime încântarea și bucuria în fața renașterii naturii odată cu sosirea acestui minunat anotimp (*cu sprijin*).

3. Matematică – „*Copacul înflorit*”- -exerciții de adunare și scădere

a) Scopul activității:

- consolidarea priceperilor şi deprinderilor de calcul matematic;

b) Obiective operaționale:

- să aplice corect algoritmul de calcul în scris, în rezolvarea adunărilor/scăderilor, cu şi fără trecere peste ordin, cu numere naturale în concentrul 0 - 100;
- să completeze răspunsul potrivit / corect pe planșa de lucru, în funcție de numărul înscris în interiorul frunzei/florii și care corespunde numărului exercițiului efectuat;

c) **Sarcini de lucru: 1.** Să rezolve individual exercițiile de pe fișa de lucru
2. Să compare și să verifice rezultatele individuale obținute în cadrul grupului
3. Validarea rezultatului corect de către liderul grupului
4. Să scrie rezultatul potrivit în interiorul frunzei/florii din copacul de primăvară de pe planșa de lucru

d) **Evaluarea activităţii:**

Compunerea unei probleme pornind de la un exercițiu ales din cele opt propuse pe planșa de lucru (*cu sprijin*).

4. Abilitare manuală: „*Flori pentru coșulețul Iepurașului de Paște*”

a) Scopul activității:

- sistematizarea cunoştinţelor copiilor cu privire la plante / flori specifice anotimpul primăvara;
- consolidarea priceperilor şi deprinderilor de aplicare și utilizare a unor tehnici de lucru învățate;

b) Obiective operaționale:

- Să folosească corect tehnicile de lucru învățate: tăiere, lipire, îndoire, înfășurare, răsucire;
- Să îndoaie sârma dându-i o formă de oval (ca o petală de floare)
- Să taie şi să lipească hârtia glasată pe suportul de sârmă pentru a realiza petala florii;
- Să compună floarea din elementele realizate în etapele de lucru intermediare (Albăstrea / Narcisă)

c) **Sarcina de lucru**: Realizarea unei flori de primăvară (albăstrea/narcisă) pentru coșulețul cu ouă pictate (după model)

d) **Evaluarea activităţii:**

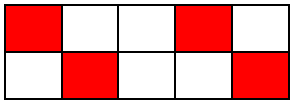
Alcătuirea unui buchet de flori (aranjament floral) pentru coșulețul iepurașului de Paște prin alăturarea celor două flori realizate unor elemente florale deja existente și puse la dispoziția elevilor (*cu sprijin*).

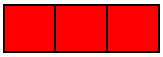
TEST FRACŢII ORDINARE (FĂRĂ OPERAŢII)
Clasa a V-a

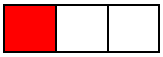
Prof. BULGĂR DELIA VALENTINA
Liceul Teoretic „Traian Vuia ” Făget, Timiş

1. **(10 puncte)** Scrieţi sub fiecare desen fracţia ordinară corespunzătoare părţii colorate:

a) **b)**

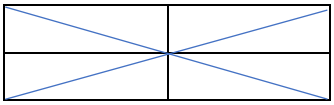

_____ _____

2. **(10 puncte)** Haşuraţi corespunzător pentru a obţine fracţia ordinară notată sub fiecare desen:

a) b)

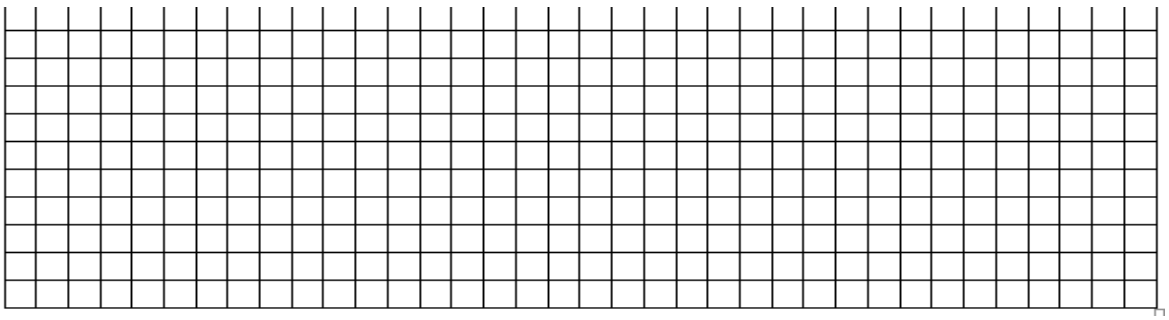

$\frac{5}{8}$ $\frac{5}{3}$.

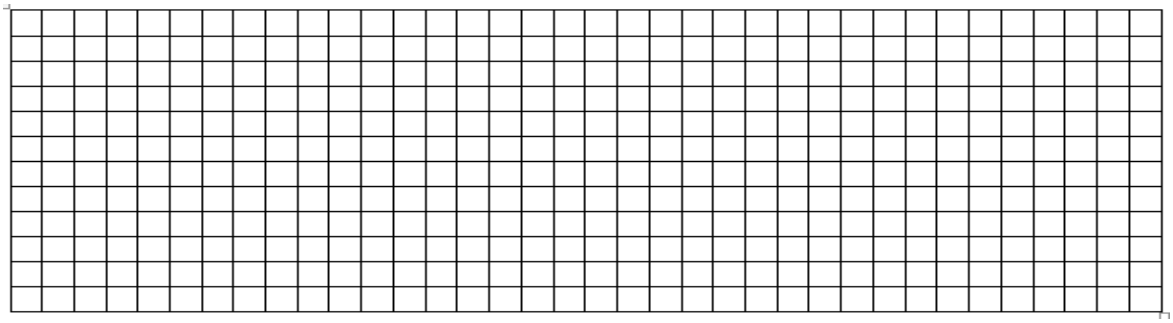
3. a) **(5 puncte)** Scrieţi toate fracţiile subunitare care au numitorul egal cu 8,
   b) **(5 puncte)** Scrieţi toate fracţiile echiunitare care au numitorul un divizor al lul 8,
   c) **(5 puncte)** Scrieţi toate fracţiile supraunitare care au numărătorul egal cu 8.

Rezolvare :

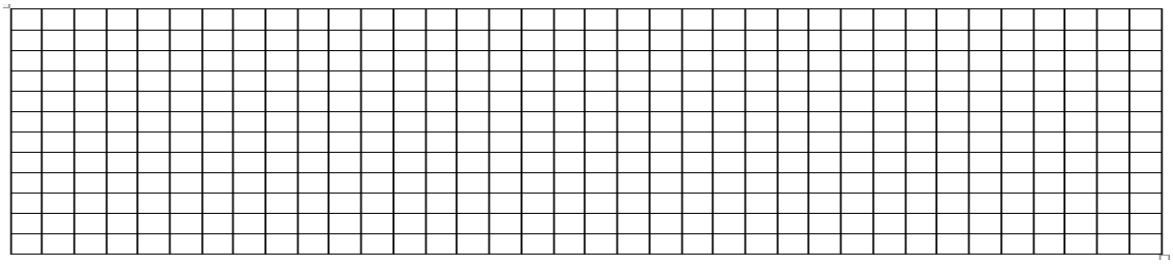
4. **(5 puncte)** Determinaţi numărul natural x astfel încât fracţia $\frac{3x+5}{26}$ să fie echiunitară.

Rezolvare:

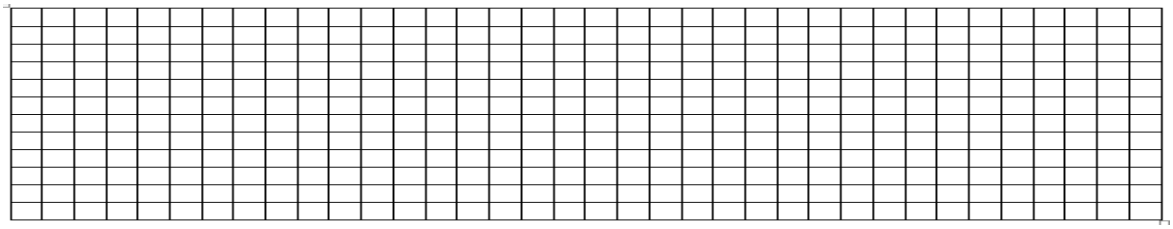
5. **(5 puncte)** Arătaţi că fracţia $\frac{8^{15}}{4^{23}}$ este subunitară.

Rezolvare :

6. **(5 puncte)** Aflaţi numărul natural x pentru care fracţiile $\frac{x+2}{10}$ şi $\frac{4}{5}$ sunt echivalente.

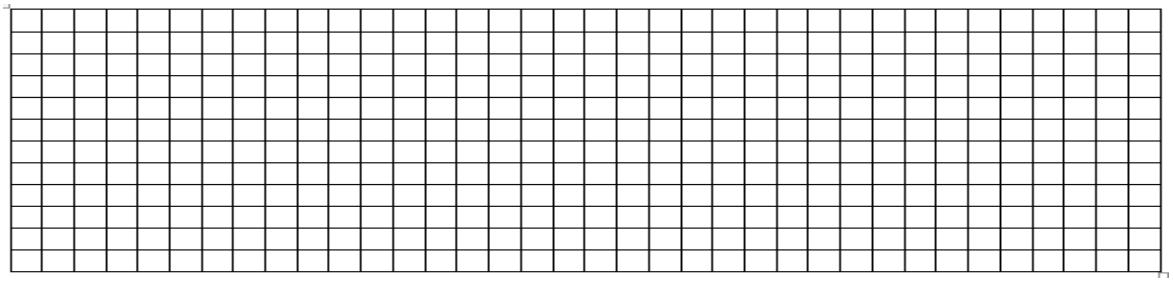
Rezolvare:

7. **(10 puncte)** Amplificaţi cu 8 fracţiile:

a) $\frac{5}{6}$ b) $\frac{12}{15}$ c) $\frac{133}{75}$

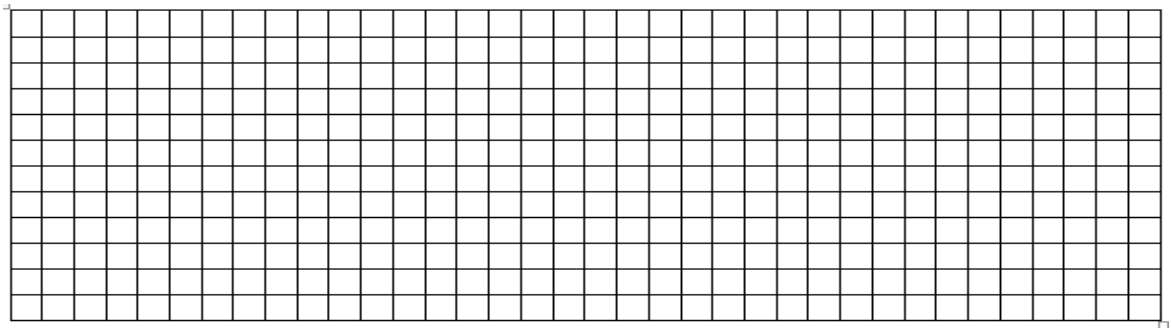
Rezolvare:

8. **(20 puncte)** Simplificaţi fracţiile pentru a obţine fracţii ireductibile:

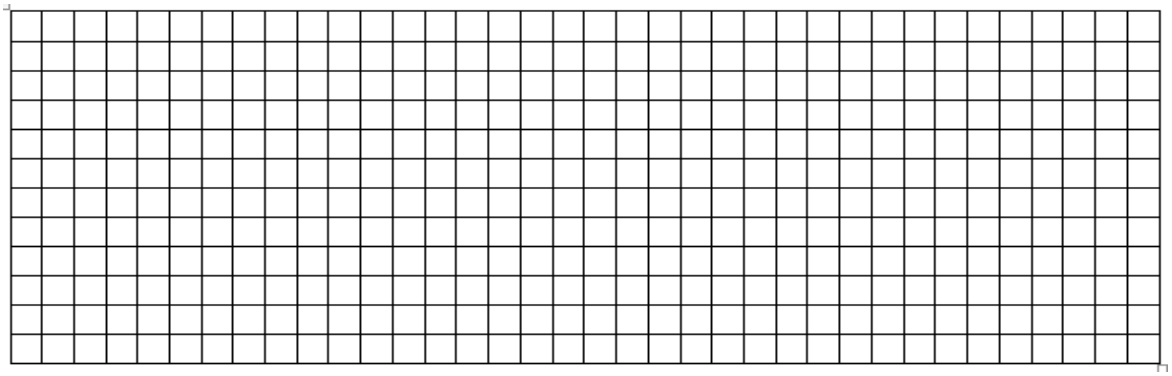
a) $\frac{30}{50}$ b) $\frac{45}{72}$ c) $\frac{3n+6}{6n}$ d) $\frac{2^{2023}-2^{2019}}{2^{2022}+2^{2020}}$

Rezolvare:

9. **(10 puncte)** Aduceţi fracţia $\frac{2^n \cdot 3^{n+1} + 2^{n+2} \cdot 3^n}{3^n \cdot 5^{n+1} + 3^{n+2} \cdot 5^n}$, n număr natural, la o fracţie ireductibilă.

Rezolvare:

Notă:

- Toate subiectele sunt obligatorii,
- Se acorda 10p din oficiu
- Timp de lucru 30 minute

TEST DE EVALUARE

Prof. DAVID ELENA EUGENIA
LICEUL TEORETIC “TRAIAN VUIA” FĂGET, TIMIŞ

Citește fragmentul de mai jos. Rezolvă apoi cerințele, pe o foaie separată.

Un clopoțel a început să se smucească deasupra ușii, speriat. Parcă vrea să-și rupă frânghiuța și s-o ia la fugă. Intrăm în clasă. [...]

— Casian Alexandra!

E numele meu. Știu. Dar nu răspund. Pe mine nu mă strigă nimeni așa. Toată lumea mă strigă Luchi …

Îmi vine-a râde. Așa-i de caraghios să te strige cineva Casian Alexandra! Ca și cum ar striga-o tata pe mama, în loc de Catia, Casian Ecaterina.

— Cum îți zice mama acasă? stăruie doamna tot blând, dar c-un fel de nerăbdare parcă.

— Luchi! sare de lângă mine, răpezind înainte două degete ascuțite, una bondoacă si zburlită. Luchi, ca la căței!

Toate fetele se uită la mine. Încă nu râd, dar ochii lor împung și dor. Și dintr-odată mi-e rușine de numele meu, mi-e rușine de mine, mi-e rușine de tot. [...]

Mă așez la locul meu și mă uit la mine, la fetița asta nouă pe care-o cheamă Casian Alexandra și pe care parcă n-o cunosc.

Casian Alexandra are șorț negru, de sub care nu i se mai văd genunchii, ciorapi lungi prinși cu gumă de pieptăraș, și guler de pichet alb, care-o supără puțin, cum o supără și cozile împletite prea strâns [...]. Stă cuminte cu mâinile pe pupitru și i-e rușine că o cheamă Luchi, ca pe căței…

Dar nu-i adevărat. N-o cheamă Luchi. Luchi nu mai este. A rămas pe undeva pe-acasă, poate în lădița din cămară, printre resturile de jucării pe care nu le mai știe ce-au fost și care nu mai au nume. Luchi era mică, Luchi era proastă, Luchi era caraghioasă. Luchi era fericită …

Otilia Cazimir, A murit Luchi...,
în vol. A murit Luchi...

A. 60 de puncte

1. Notează câte un sinonim potrivit pentru sensul din text al cuvintelor evidențiate cu galben. 6 puncte
   caraghios stăruie rușine
2. Scrie câte un antonim pentru cuvintele evidențiate cu verde în textul dat. 6 puncte
   mică proastă fericită
3. Transcrie, din text, trei cuvinte din câmpul lexical al școlii. 6 puncte
4. Numește felul sunetelor din cuvântul doamna. 6 puncte
5. Menționează felul următoarelor propoziții, având în vedere alcătuirea lor și aspectul predicatului:
   - Intrăm în clasă.
   - Știu.
   - Dar nu răspund. 6 puncte
6. Precizează cine este personajul care povestește în fragmentul dat. 6 puncte

7. Alege litera corespunzătoare răspunsului corect.
   Luchi este supărată fiindcă:
   a. are șorț negru;
   b. era caraghioasă;
   c. ochii fetelor o împung;
   d. stă cu mâinile pe pupitru. 6 puncte
8. Formulează prima idee principală a fragmentului, menționând cuvântul-cheie al acestuia. 6 puncte

9. Motivează de ce o întreabă profesoara pe fetiță cum i se spune acasă. 6 puncte

10. Explică semnificația propoziției „Luchi nu mai este“, din ultimul paragraf al textului. 6 puncte

B. 30 de puncte

Scrie un text de 10 – 15 rânduri în care să relatezi o întâmplare trăită de tine în prima zi de școală.

În redactarea textului, vei avea în vedere:

- să respecți tema și să prezinți întâmplarea sub forma unei relatări; 12 puncte
- să existe introducere, cuprins și încheiere, fiecare idee nouă fiind marcată printr-un paragraf; 3 puncte
- să te exprimi corect, clar și adecvat; 6 puncte
- să respecți normele de ortografie și de punctuație; 6 puncte
- să fii atent/atentă la aspectul textului, adică la așezarea în pagină și la felul cum scrii. 3 puncte

Notă. Se acordă 10 puncte din oficiu.

Proiect Didactic - Lesson Plan

Hollanda Noémi
Liceul de Arte Plugor Sándor

Teacher: Hollanda Noemi

Grade: starter

Class: II

Time: 50’

Lesson: Toys

Type of lesson: Lesson of presentation and consolidation of vocabulary

Skills: Speaking, listening

Lesson aims:

1. To name the toys that they have already learnt
2. To name the vehicles
3. To be able to tell the colours of the toys in sentences
4. To be able to talk about their favourite toys
5. To understand the story of Peter Pan
6. To get students to have fun with English

Didactic Strategies:

Methods and procedures: games, acting, conversation, explanation, dialogues, exercises

Materials: textbook, pictures, cassette, reward stickers

Procedure

Activity 1 interaction: T – S; S – T Timing 2’

Warm up activity

Aim: to prepare the pupils for the lesson

The teacher greets the pupils and asks them a few questions: How are you today? What day is today?

Activity 2 interaction: T – S; S – T; Timing 10’

Aim: to consolidate the terms they have listened in the chant and have seen on the pictures

https://www.youtube.com/watch?v=n6zDC2b-w8E

Pupils listen to the chant that they have learnt in the previous class and they are shown pictures with each toy. They say what those are and their colour. Teacher shows them flashcards with toys and they name them. After that pupils form sentences about the toys and say what colour is each, like: This is a car. It’s blue.

Activity 3 interaction: T – S; S – S Timing 6’

Aim: to be able to talk about their drawings

Pupils come out with the drawings they have and they present it to the class by saying their colours also.

Activity 4 interaction: T – S; S – T; S – S Timing 15’

Aim: to introduce the new expressions to the pupils: I’ve got; have you got?

https://www.youtube.com/watch?v=wd-JlhA2RC8

The pupils listen to a story with Cookie and Friends. They ask each other what they’ve got. Pupils come out in turns and act out the story. The teacher asks the pupils in pairs to hold a toy each and try to act out the dialogue. Example: I’ve got a blue car. Have you got a car? They look at each other’s toys and help each other if needed. Pupils who perform well get rewarding stickers.

Activity 5 interaction T – S; S – T; S – S Timing 12’

Aim: to be able to understand how the plural form is used

Teacher ask pupils to count to ten. Then she asks them if they remember how the plural form is used with nouns. Pupils are given words and they call out the plural forms of those. Teacher asks students to take their notebooks and a picture dictation follows. Example: I’ve got two blue cars. Pupils are asked to draw as many cars as they count and colour them correctly. Then pupils are asked to draw another picture with coloured toys and they try to describe their pictures.

Feed-back and homework Timing 5’

Aim: to consolidate the new vocabulary - game

Teacher asks a pupil to come out to the blackboard and draw just a small part of a toy. The other pupils try to guess what toy has he/she got by asking: have you got a doll? Yes/no. If the answer is no he/she draws another little part of his/her toy. Who guesses the correct toy comes out next.

PROIECT DE ACTIVITATE INTEGRATĂ

PROF.MESEȘAN VIORICA
GRĂDINIȚA CU P.P. PARADISUL PITICILOR,DEJ,CLUJ

DATA:/INTERVALUL DE VARSTĂ: 5-6 ani/**GRUPA: MARE**

GRĂDINIȚA CU P.P. Paradisul Piticilor,Dej/**PROPUNĂTOR:**

TEMA ANUALĂ DE STUDIU: „CUM EXPRIMĂM CEEA CE SIMȚIM?”

TEMA SĂPTĂMÂNALĂ: „IARNĂ SĂ TE DUCI CU BINE/PRIMĂVARA VINE, VINE!”

TEMA ACTIVITĂȚII INTEGRATE: „SUPĂRAREA LUI ARICI POGONICI!”

CATEGORII DE ACTIVITĂȚI DE ÎNVĂȚARE: ADP + ALA1+ADE (DȘ 2 + DEC1 1+elem dinDEC 1)+ ALA2

SCOP: Consolidarea cunoștințelor copiilor referitoare la formarea de mulțimi după criteriul dat,descompunerea numerelor, numerația în limitele 1-8, consolidarea deprinderilor însușite în cadrul activităților de educație plastică;

ACTIVITĂȚI DE DEZVOLTARE PERSONALĂ

Rutine:Primirea copiilor, micul dejun, gustarea (deprinderi specifice)**Intâlnirea de dimineaţă**: „Surprizele Zânei Primăvara”(discuţii,salutul,prezența,împărtășirea cu ceilalți) **Tranziţii**: „La centre noi plecăm”, „Câte unul pe cărare ”, „Bucuroși că bine am lucrat”, „Iarna să te duci cu bine”.

***JOCURI SI ACTIVITĂȚI LIBER ALESE:* ALA1**

ARTĂ:„Șnur pentru mărțișoare”- copiii realizează șnurul prin răsucire;

CONSTRUCȚII:„Tarabe pentru mărțișoare” -copiii vor alege elementele componente necesare realizării tarabelor (piese tip Wafe);***JOC DE ROL:*** „ De-a grădinarii” – copiii vor planta flori.

ALA 2:Joc de mișcare:„Urmează pașii până la mărțișoare!” **Moment mișcare:** „Dansează hopa-hopa”

ACTIVITĂȚI PE DOMENII EXPERIENȚIALE: **DOMENIUL ȘTIINȚE (DȘ2)**: Activitate matematică–joc didactic **„Împreună cu Arici Pogonici la concurs!”**

DOMENIUL ESTETIC CREATIV(DEC1): Educație plastică– **„Laleaua-Mărțișor pentru mama” –** pictură ,**Elemente din DEC 2-Educație muzicală: „Mărțișoare,mărțișoare**”-euritmie

MIJLOC DE REALIZARE: activitate integrată (de o zi) conținând joc didactic, pictură, joc de mișcare

DIMENSIUNI ALE DEZVOLTĂRII

A.1.Motricitate grosieră și motricitate fină în contexte de viață familiare.B.4.Autocontrol și expresivitate emoțională.C.2.Autocontrol și expresivitate emoțională.C.3. Activare și manifestare a potențialului creativ. E.2.Cunoștințe și deprinderi elementare matematice pentru rezolvarea de probleme și cunoașterea mediului apropiat.

COMPORTAMENTE URMĂRITE PE PARCURSUL DERULĂRII ACTIVITĂȚII INTEGRATE / OBIECTIVE OPERAȚIONALE:din curicculum

STRATEGII DIDACTICE:METODE ŞI PROCEDEE DIDACTICE: explicația, conversația, demonstrația, exercițiul, Brainstorming, descoperirea, munca în grup, metoda ”Turul galeriei”, problematizarea, metoda „Cubului”.***MIJLOACE DE INVĂȚĂMANT***: mascotă arici,flori din carton,ghivece pentru flori, bulbi de flori,fire de ață roșii și albe ,piese de tip wafe, flori din polistiren,pensule,acuarele,cifre, șervețele umede, carton colorat, jetoane reprezentative, tablă, scrisoarea de la Zâna Primăvară, boluri.

FORME DE ORGANIZARE A ACTIVITĂȚII: frontal, pe grupe și individual.***DURATA:*** o zi (tura I)

***SCENARIUL ZILEI*-MOMENT ORGANIZATORIC** Se asigură condițiile necesare pentru buna desfășurare a activității: - aerisirea sălii de grupă; - amenajarea spaţiului educaţional; - pregătirea materialelor didactice necesare desfășurării activităților, Activitatea debutează cu **Întâlnirea de dimineață**,intrarea copiilor în grupă se face pe un fond muzical „Anotimpurile Vivaldi. Copiii sunt așezați în semicerc.**Salutul** :Se va realiza folosind tehnica „Comunicării rotative” având ca formulă de salut „Bună dimineața,bine ai venit/Bună dimineața, bine te-am găsit!” și se îmbrățișează unii pe alții.

Prezența: Se ralizeaza cu ajutorul tranzitiei: ”După ce ne-am adunat, Și frumos ne-am salutat,Colegii i-am întâlnit, Oare cine azi la grădiniță n-a venit ?Copiii vor fi numiți în ordinea alfabetică. Copiii vor răspunde cu prezent.Se identifică copiii absenții.

Calendarul naturii: Se completează calendarul naturii și se vor reactualiza cunoștințele anterioare prin întrebări:„-În ce anotimp suntem...?-Ce anotimp urmează...? -Ieri ce zi a fost...?-Astăzi ce zi este..?-Cum este vremea...?”**Împărtășirea cu ceilalți:**Educatoarea va iniția o discuție despre tranziția iarnă-primăvară, copiii fiind solicitați să răspundă întrebărilor adresate.**Noutatea zilei:**Educatoarea îl prezintă pe **Arici Pogonici** (sub formă de surpriză),ariciul,aflat printre florile de primăvara împrăștiate în jurul lui. Făcând apel la reprezentările copiilor pentru identificarea personajului prezentat sub formă de surpriză,,Ariciul”,educatoarea le spune copiilor că Zâna Primăvară a trecut prin grădiniță și l-a lăsat pe Arici Pogonici la ei în grupă.Acesta are o scrisoare!

CAPTAREA ATENȚIEI: Educatoare citește scrisoarea adusă de Arici.**Tranziție:** ”La centre noi plecăm/Pe Arici Pogonici să-l ajutăm/ Și frumos o să lucrăm. **ANUNȚAREA TEMEI ȘI A OBIECTIVELOR:**Educatoarea ***anunță tema*** zilei: **Supărarea lui Arici Pogonici** și ceea ce copiii au de realizat: „Dragii mei,noi astăzi vom avea de realizat o mulțime de lucruri (sarcini) pentru a-i aduce bucurie lui Arici Pogonici.Vom planta flori, vom realiza șnururi pentru mărțișoare,vom construi tarabe pentru mărțișoare, ne vom juca cu florile de primăvară,vom forma mulțimi de flori,le vom așeza în ordine crescătoare și descrescătoare,ne vom juca cu cifre,vom descoperi fiecare cifră ce vecin are,vom picta lalele-mărțișor,ne vom juca și vom dansa.” **DIRIJAREA ÎNVĂȚĂRII** Se va lucra pe Centre: (copiii vor alege centrul unde vor lucra)Copii execută exerciții de încălzire a mușchilor mici ai mâinii,conform indicațiilor educatoarei.Copiii lucrează, la centrele de interes deschise, pe melodia „Mărțișoare,mărțisoare” și în funcție de cum lucrează vor fi apreciați. După finalizarea activităților la centrele de interes se va face prezentarea rezultatelor fiecărui grup prin metoda ”Turul galeriei”.Cu ajutorul **Tranziției:**Copiii merg la baie. ***ANUNȚAREA JOCULUI PROPUS ȘI SARCINA DIDACTICĂ:*** **ADE – DȘ 2:** activitate matematică, joc didactic**: „Împreună cu Arici Pogonici la concurs?”*Se vor forma doua echipe: echipa 1„GHIOCEILOR”; echipa 2 „LALELELOR”***

Copiii descoperă materialele de lucru primite de la Zână Primăvară pentru a-l ajuta pe Arici Pogonici.

SARCINA DIDACTICĂ:să formeze mulțimi după formă, să formeze mulțimi cu tot atâtea elemente cât arată cifra, să stabilească vecinii cifrelor, să realizeze șirul numeric crescător și descrescător și să descompună numărul dat în diferite variante.

Reguli de joc:O floare mare va circula din mână în mână,copilul la care se oprește floarea, la sunetul clopoțelului va rezolva sarcina primită. Copiii formează mulțimi în funcție de criteriul dat,descoperă vecinii cifrelor prezentate, numără și raportează corect numărul și cifra la cantitate și invers, descompun numărul dat în diferite variante.Răspunsurile corecte sunt aplaudate.

Elemente de joc: surpriza, întrecerea, aplauzele, mânuirea materialului didactic, acordarea recompenselor.Educatoare explică copiilor sarcina, regulile jocului didactic.

EXECUTAREA JOCULUI DEMONSTRATIV Educatoarea execută jocul,demonstrând copiilor modul de realizare a jocului.**EXECUTAREA JOCULUI DE PROBĂ**-Educatoarea alege copilul care va executa jocul de probă formând mulțimea florilor. Se trece la executarea jocului formându-se mulțimile după diferite forme.**Jocul propriu zis:**Copiii aleși de educatoare formează grupe după formă: mulțimea ghioceilor, mulțimea lalelelor , mulțimea narciselor; **Varianta nr.1**Zâna Primăvara solicită formarea de mulțimi cu tot atâtea elemente cât arată cifra.Copiii vor extrage o cifră din bol,o vor identifica și vor forma mulțimi cu tot atâtea elemente.**Varianta nr.2**Se formează șirul crescător/descrescător al florilor în funcție de cifra scrisă pe floare. Se numără crescător și descrescător. **Varianta nr.3**Se găsesc vecinii diferitelor cifre din șirul numeric (crescător/descrescător), se denumesc și se așază de o parte și de alta a florii alese verbalizând sarcina realizată.(vecin mai mare în partea dreaptă -vecin mai mic în partea stângă)**Varianta nr.4 - Complicarea jocului**Se descompune cifra extrasă (1-8) în diferite variante.Se fac aprecieri colective și individuale.Vor primi steluțe drept recompensă..**OBȚINEREA PERFORMANȚEI:DEC 1– Educație artistico-plastică – Pictură (Laleaua-Mărțișor pentru mama)** Activitatea se continuă în cadrul **obținerii performanței,** cu *Domeniul estetic creativ*.Vom realiza în cadrul a*ctivității de educație plastică* „ Laleaua-Mărțișor pentru mama”- pictură pe polistiren-**Anunțarea temei**Educatoarea le amintește copiilor că vor picta lalele, ca flori de primăvară pentru mărțișoare ,utilizând tehnica picturii.**Intuirea materialelor:** Copiii sunt solicitați să observe şi să enumere materialele pregătite. **Prezentarea lucrării model:** Educatoarea prezintă lucrarea model, explicând modul de realizare. **Explicarea şi demonstrarea modului de lucru.** –Introducem pensula în culoarea potrivită pentru realizarea părții de sus a florii (lalelele roșii).După ce am pictat floarea vom continua cu tulpina, utilizând culoarea verde, iar cuvântul „MAMA”scris pe tulpină cu culoarea roșie.Pentru a schimba culoarea, pensula se spală și se usucă cu ajutorul lavetei.Apoi cu ajutorul pionezelor vor atașa șnurul mărțișorului pe tulpină.Lucrările obținute vor fi așezate pe tarabele construite.
Executarea temei de către copii. Copii execută exerciții de încălzire a mușchilor mici ai mâinii,conform indicațiilor educatoarei.

ASIGURAREA RETENȚIEI ȘI A TRANSFERULUI -Metoda Cubului

Se va realiza prin **metoda „Cubului”.**Copiii sunt așezați în cerc,se prezintă cubul ale cărui fețe sunt colorate diferit și pe care este scrisă o sarcină. Un copil rostogolește cubul, educatoarea citește sarcina, iar copilul răspunde conform cerinței. Sarcinile aferente cubului sunt:**DESCRIE:** Ce culori aveau florile cu care ne-am jucat astăzi la activitatea matematică?

*(Lalelele erau roșii, ghioceii au culoarea albă.)***ASOCIAZĂ** :cifrele (1-8) cu forma unor obiecte din mediul înconjurător. Ex: Cifra unu seamănă cu o undiță (*cifra 2 seamănă cu o lebădă, cifra 3 seamănă cu un covrig rupt în două,...)***COMPARĂ:** Compară mulțimea cu 3 elemente cu mulțimea cu 4 elemente! *(Mulțimea cu 3 elemente are mai puține,iar cea cu 4 are mai multe elemente- mai mult cu unul-)punere în perechi-* **ANALIZEAZĂ:***Privește mulțimea format și corectează greșeala!(Cifra 3 se află sub mulțimea cu 4 elemente.)****ARGUMENTEAZĂ:*** *De ce am așezat florile pentru ordinea crescătoare în acest fel? (Deoarece se realizează de la cifra cea mai mică ,până la cifra cea mai mare.)* ***APLICĂ****: Bate din palme de atâtea ori cât arată cifra*

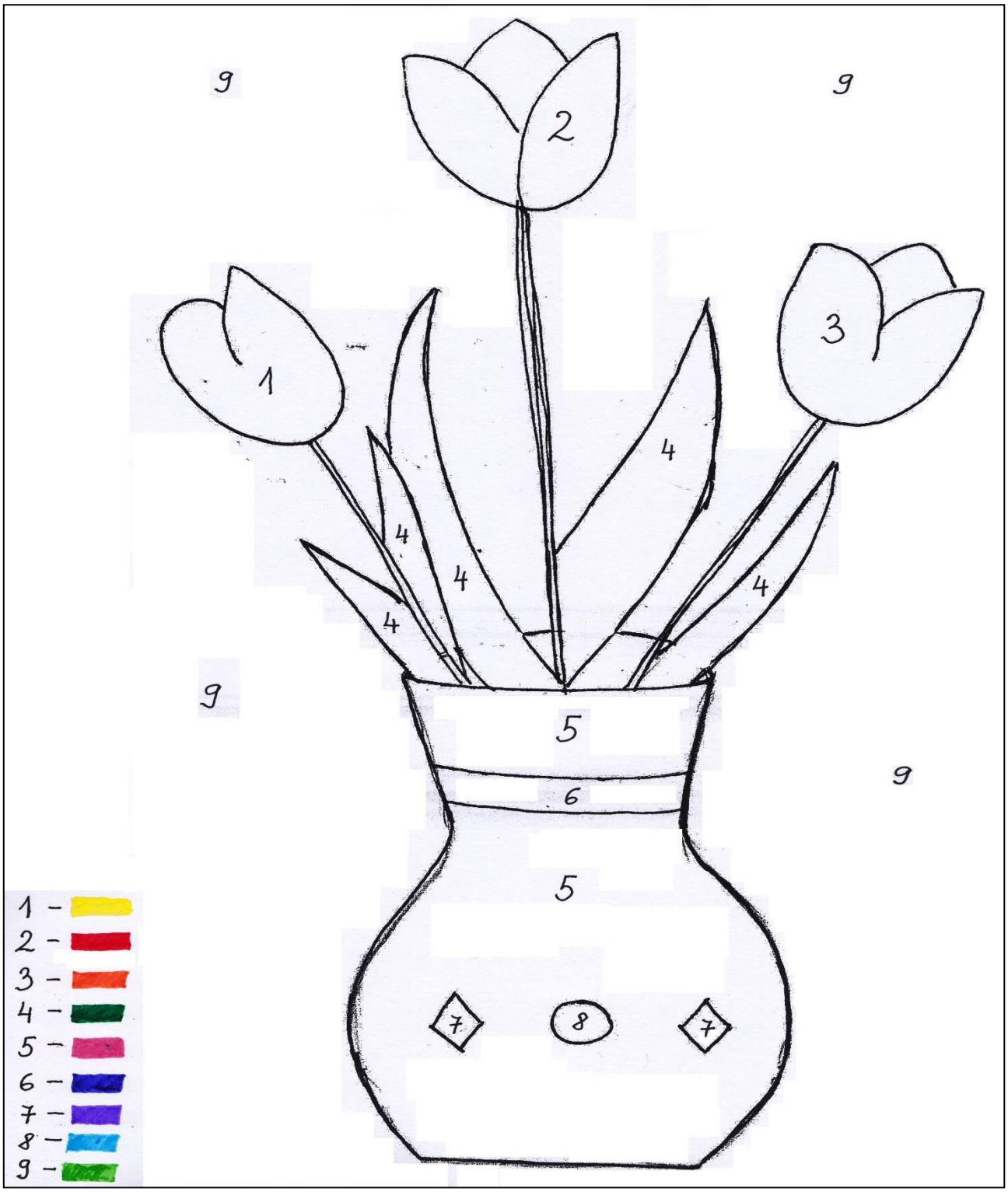
BIBLIOGRAFIE:

▪ Breben S., *Învățământul preșcolar în mileniul III,* Editura Reprograph, Craiova, 2019*;* ▪ *Curriculum pentru educație timpurie (a copiilor de la naștere până la vârsta de 6 ani),*M.E.N.,București, 2019; ▪ Glava, A., Pascal, M., Tătaru, L., L., *Educație timpurie – Ghid metodic pentru aplicarea curriculumului preșcolar,* Editura Paralela 45, Pitești, 2009

Fişă de lucru: Nivel II – DŞ

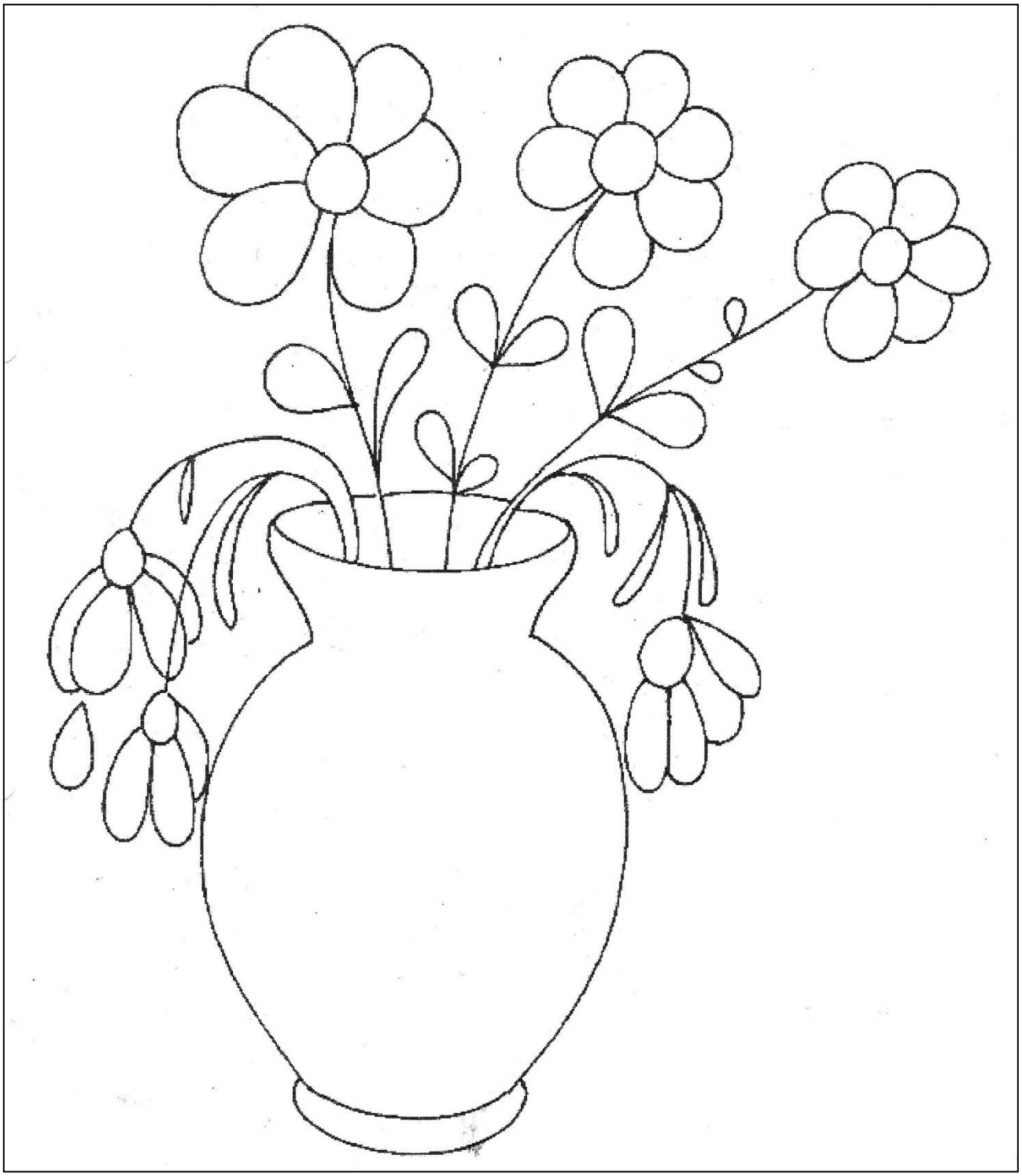
Duska Orsolya-Erzsebet
Grădiniţa cu P.P. -Şcoala Gimnazială „S. Illyés Lajos”

Colorează „Vaza cu flori” după numere!

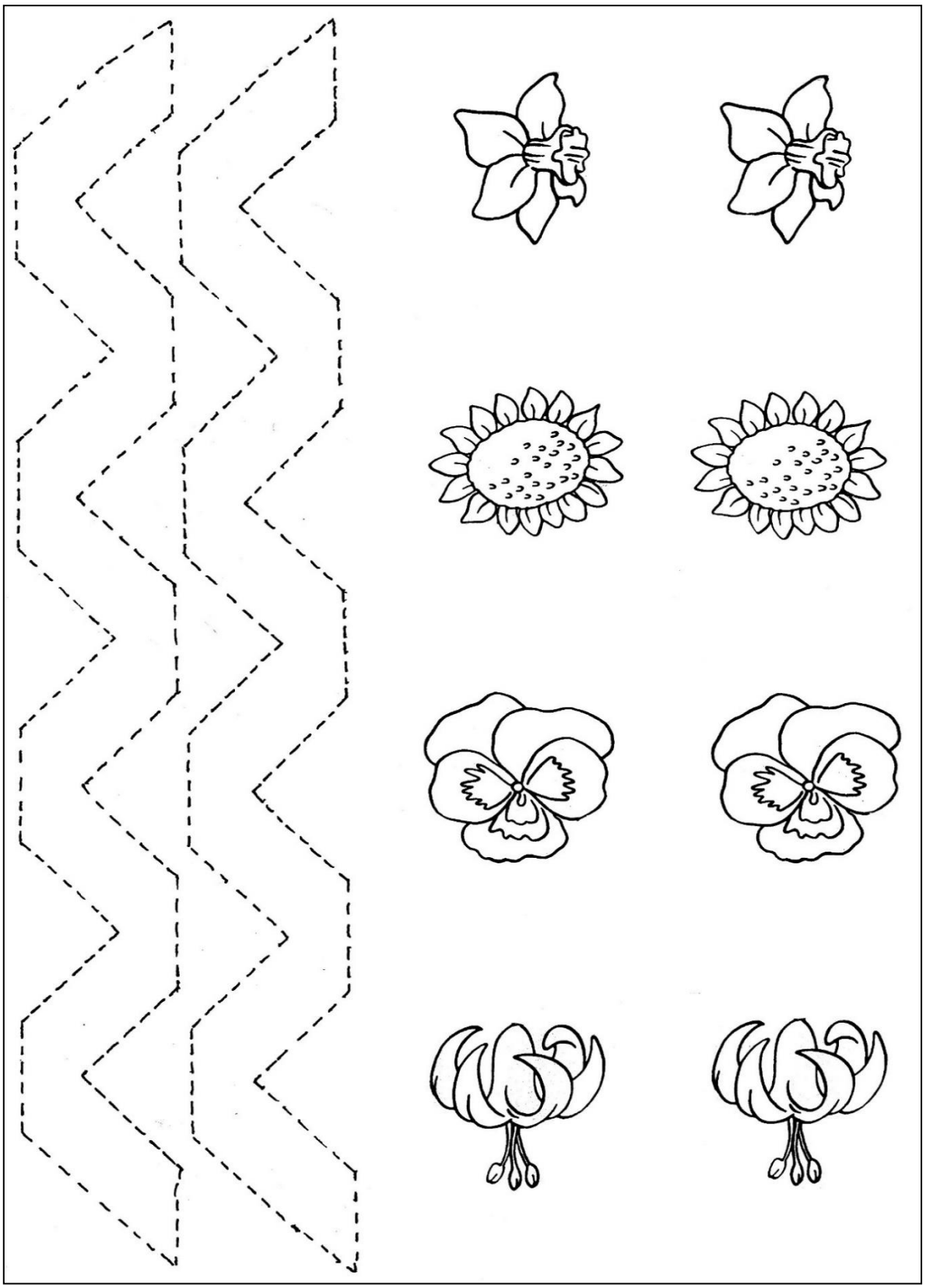
Fișă de lucru: Nivel II – DȘ

Mihaela a cumpărat 6 flori din care 3 s-au ofilit. Câte flori au rămas? Colorează rezolvarea!

Fișă de lucru: Nivel II – DOS

Coroana: colorează cu verde, decupează și lipește marginile! Florile: colorează, decupează, lipește pe coroană și vei fi „Zâna Florilor”!

Proiect de lecție STEAM

PROF. ÎNV. PRIMAR COCA ECATERINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA GRUMĂZEȘTI,
JUDEȚUL NEAMȚ

CLASA: PREGĂTITOARE **ARIA CURRICULARĂ:** MATEMATICĂ ȘI ȘTIINȚE ALE NATURII

DISCIPLINA: MATEMATICĂ**UNITATEA DE ÎNVĂȚARE:** IARNA

SUBIECTUL LECȚIEI: FENOMENE ALE NATURII ÎN ANOTIMPUL IARNA. NUMERELE NATURALE ÎN CONCENTRUL 0- 10. RECAPITULATE.

FORMA DE REALIZARE: ACTIVITATE INTEGRATĂ**TIPUL LECȚIEI:** MIXTĂ

SCOPUL: Transferarea achizițiilor din domeniul matematicii și științei în realizarea unor materiale și oferirea unor produse destinate ornării sălii de clasă.

Transferarea achizițiilor dintr-un domeniu în altul pentru finalizarea unui proiect.

DICIPLINE INTEGRATE: ȘTIINȚE ALE NATURII, EDUCAȚIE TEHNOLOGICĂ, ARTE VIZUALE ȘI ABILITĂȚI PRACTICE, MATEMATICĂ

COMPETENȚE SPCIFICE VIZATE:

- **MATEMATICĂ ȘI EXPLORAREA MEDIULUI 1.1, 1.2, 1.3, 2.1, 3.1, 4.1, 6.1, 6.2**
- **ARTE VIZUALE ȘI ABILITĂȚI PRACTICE: 1.1, 1.2, 2.2, 2.3, 2.5, 2.6**

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:*Pe parcursul lecţiei, elevii vor fi capabili să:*

Cognitive:OC1-să numere crescător, descrescător în concentrul 0-10, intuind locul fiecărui număr înşirul numeric;

OC2-să compare numere date din concentrul 0-10;

OC3-să indice numerele pare și numerele impare ;

OC4- să găsească vecinii numerelor date;

OC5- să recunoască caracteristicile anotimpurilor toamna și iarna;

OC6- să enumere modificările apei în natură;

OC7- să identifice stările de agregare ale apei experimentând topirea, evaporarea, condensarea, înghețarea;

OC8- să redea plastic folosind tehnica picturii în plastelină;

OC9- să realizeze tema propusă respectând tehnica de lucru şi instrucţiunile primite;

OC10- să cânte cântece de toamnă și iarnă;

Psiho-motorii:OM1- să-şi dirijeze efortul oculomotor către centrul de interes sugerat de învăţător;

OM2- să cunoască și să utilizeze unelte simple de lucru pentru realizarea unei activități practice;

OM3- să exerseze deprinderile tehnice specifice modelajului in redarea unor teme plastice;

OM4- să fie capabil să reprezinte starea apei prin realizarea unor lucrări practice inspirate din natura

Afective:OA1- să interpreteze liber, creativ lucrări plastice exprimând sentimente estetice;

OA2- să aprecieze cu spirit critic şi autocritic atât lucrarea proprie, cât şi lucrările colegilor;

OA3- să manifeste constant interesfaţă de subiectul propus;

METODE ȘI PROCEDEE DIDACTICE: conversația euristică, explicația, exercițiul, demonstrația, problematizare,instructajul, analiza lucrărilor

MIJLOACE DIDACTICE: laptop, videoproiector, planșa-suport ,,Toamna” și ,,Iarna”, plastilină, planșă de lucru, șervețele, CD-cântece de iarnă,

FORME DE ORGANIZARE: frontală, individuală, pe grupe

EVALUARE: Observarea sistematică a comportamentului copiilor, aprecieri verbale, autoevaluare, aprecieri individuale și colective

TIMP: 35 minute+ 15 minute activități în completare

BIBLIOGRAFIE:

- *Ghidul cadrului didactic- clasa pregatitoare*, Editura Didactica PublishingHouse, 2012;
- Lupu, C., *Metodica predării matematicii*, Manual pentru Licee pedagogice clasa a XII-a,Editura Paralela 45, Pitești, 1998;
- Mihăescu, Mirela și colectivul, *Metode activ-participative aplicate înînvăţământul primar*, Editura Didactica PublishingHouse, București, 2010;
- Programa școlară pentru disciplina Arte vizuale/Abilități practice, aprobată prin ordin al ministrului Nr. 3418/19.03.2013;

Etapele lecției	**Obiecti-ve opera-ționale**	**Conținuturile învățării**	**Acțiuni și operații ale învățării**	**Strategia didactică**			**Evaluare**
				Metode și procedee	**Mijloace didactice**	**Forme de organizare**	
Moment organizatoric 1 min.		Organizarea spațiului și a climatului socio-educațional într-un mod optim desfășurării activității propuse.	Cadrul didactic face prezența. Se pregătesc laptopul, videoproiectorul.		Laptop Video-proiector	Frontală	
Anunțarea temei și a obiectivelor 2 min.		Fenomene ale naturii în anotimpul iarna. Numerele naturale în concentrul 0-10	Cadrul didactic anunță tema lecției și obiectivele într-un limbaj accesibil elevilor.	Explicația Conversația Explicația		Frontală Frontală	Observarea sistematică a comportamentului elevilor
Actualizarea cunoștințelor 6 min.	OC5	**Știință**	Cadrul didactic prezintă elevilor două planșe cu imagini despre anotimpurile toamna și iarna.	Conversația euristică	Planșe cu imagini	Frontală	Observarea sistematică a

	OC6 OC7		Pe baza informațiilor achiziționate în ora anterioară de MEM privind circuitul apei în natură, elevii urmează să răspundă la întrebarea: **Sub ce formă se găsește apa în cele două anotimpuri și care fenomene ale naturii influențează transformările apei?** Elevii enumeră schimbările care au loc în natură atât toamna cât și iarna . Scot în evidența starea apei și felul precipitațiilor întâlnite în cele două anotimpuri.	Explicația			comportamentului elevilor Aprecieri verbale
Captarea atenției 4 min.	OC6 OC7	**Tehnologie**	Elevii vizionează filmul „ Circuitul apei în natură – Profesorul Umezeală”. Pornind de la povestea prezentată anterior, elevii analizează informațiile și constată că apa se găsește în natura în stare lichidă(ape curgătoare,lacuri,mari,oceane), solidă(gheață, grindină, zăpadă etc.) și gazoasă(norii, aburii). Aleg varianta corectă la ghicitorile prezentate la videoproiector, ghicitori care au ca răspuns denumirea unor fenomene ale naturii. *https://wordwall.net/ro/resource/7514225/fenomene-ale-naturii/ghicitori-fenomene-ale-naturii*	Conversația euristică Explicația	Laptop Video-proiector Filmuleț	Frontală Individuală	Observarea sistematică a comportamentului elevilor Aprecieri verbale
Dirijarea învățării 15 min.	OC7	**Inginerie**	Cadru didactic pregătește materialele necesare pentru experimente; cuburi de gheață, pahare cu apă, batiste, oglindă.	Conversația euristică Explicația	Cuburi de gheață	Frontală	Observarea sistematică a comportamentului elevilor

			Cuburile de gheațăcare se află în stare solidă se așează în palmele elevilor (calde), se topesc, deci are loc transformarea apei din stare solidă în stare lichidă (topire). Apa se pune de către elevi în anumite forme după care se depozitează într-un frigider la temperaturi scăzute. Aceasta se va transforma din stare lichidă în stare solidă(înghețarea). Se iau două batiste, se înmoaie într-un pahar cu apă, se scurg bine, se scutură, una se împăturește, cealaltă se pune pe calorifer. Apa se evaporă datorită căldurii de la calorifer și astfel are loc evaporarea (trecerea apei din stare lichidă în stare gazoasă). Se pregătește o oglindă, se suflă în ea, vaporii de aer umezesc oglinda, deci are loc condensarea (trecerea apei din stare gazoasă în stare lichidă).	Demonstrația Exercițiul	Pahare plastic Batiste Oglindă		Aprecieri verbale
	OC8 OM2 OC9	**Artă**	Împărțiți în două grupe,GRUPA FULGILOR NĂZDRĂVANI și GRUPA PICĂTURILOR GLUMEȚE elevii își vor continua execuția lucrării începute în ziua anterioară la AV/AP, lucrare de pictură pe plastilină numită și tehnica de plastilineografie. Grupa FULGILOR NĂZDRĂVANI realizează un peisaj de iarnă, iar grupa	Conversația euristică Explicația	Hârtie cartonată Plastilină Scobitori	Frontală Pe grupe	Observarea sistematică a comportamentului elevilor Aprecieri verbale

	OM3 OM4 OA1 OA2		PICĂTURILOR GLUMEȚE realizează un peisaj de toamnă. Se repetă procesul tehnologic prezentat în ora anterioară. Lucrarea ar trebui să înceapă nu numai cu selecția de culori de plastilină, ci și o pânză potrivită pentru pictură - hârtie cartonată. Material de bază - plastilină, iar instrumentul principal în plastilineografie sunt mâinile copilului. Copiii învață să-și planifice munca și să o ducă la capăt. Fiind angajat în plastilineografie, copilul dezvoltă îndemânarea mâinilor, puterea mâinilor este întărită, mișcările ambelor mâini devin mai coordonate, iar mișcările degetelor sunt diferențiate, copilul pregătește mâna pentru stăpânirea unui astfel de complex. pricepere ca scrisul. O astfel de organizare a activităților copiilor le stimulează activitatea de vorbire. Se dezvoltă standarde senzoriale (culoare, formă, mărime), care ocupă unul dintre locurile centrale în lucrul cu copiii în plastilineografie. Atunci când creează o lucrare, copiii se familiarizează cu mijloacele de exprimare artistică (proporție, ritm, culoare, volum, textură, culoare). Copiii dezvoltă simțurile tactile și termice ale degetelor, ceea ce este necesar pentru acumularea experienței socioculturale a copilului.		Bețe igienice		

			Copacii, frunzele, fulgii, norii, soarele, oamenii de zăpadă, picăturile de ploaie, toate vor avea ca și numerație numerele naturale în concentrul 0-10. Se supraveghează elevii, acordându-se ajutor acolo unde este nevoie. Se oferă explicaţii suplimentare, individuale.				
Transferul informației și obținerea performanței 2 min.	OC1 OC2 OC3 OC4	**Matematică**	Cadru didactic observă elementele care se regăsesc în lucrare și adresează elevilor întrebări referitoare la numărul acestora, la vecinii numerelor indicate folosind expresii matematice de tipul „ mai multe”, „ mai puține”, „ mai mare”, „ mai mic”. Elevii recunosc numerele pare, impare precum și în ce se descompun aceste numere. Se realizează o recapitulare a numerelor naturale în concentrul0-10.	Conversația euristică Explicația Demonstrația	Elemente din tablou	Frontală Individuală	Observarea sistematică a comportamentului elevilor Aprecieri verbale
Asigurarea feed-back-ului 4 min.		Expoziție	Se prezintă produsul final.	Conversația	Produsul final: Tablou	Frontală	Aprecieri individuale și colective Autoevaluare
Încheierea activității 1 min.			Încheierea activității se va realiza prin aprecieri verbale aduse elevilor pentru rezultatul obținut,munca depusă și modul de lucru.	Conversația Explicația		Frontală	Aprecieri verbale

DIVERSITATEA ȘI TOLERANȚA ADUC PROGRESUL
Proiect educativ

Profesor Manolache Anișoara
Colegiul Vasile Lovinescu - Fălticeni

ARGUMENT: În procesul educației, școala asigură nu numai deprinderi cognitive, ci și cadrul principal în care se pun bazele unor atitudini pozitive față de cei din jur, în așa fel încât să se reușească promovarea unei educații pentru dezvoltare durabilă. Asemenea valori sunt toleranța, democrația, solidaritatea, înțelegerea, aprecierea valorilor proprii și ale celorlalți, egalitatea de șanse, incluziunea socială etc.

În contextul marii familii a Europei din care și România face parte, aceste valori europene capătă noi valențe, mai cuprinzătoare și de mai mare importanță. Datorită rolului crescut al Europei în viața poporului român, generațiile actuale de elevi trebuie să dobândească treptat conștiința faptului că sunt tineri români și tineri europeni. O listă completă a valorilor comune ale civilizației europene a fost propusă de Consiliul Europei în 1996: drepturile omului, demnitatea umană, libertățile fundamentale, legitimitatea democratica, pluralismul, pacea și respingerea violenței ca mijloc sau metoda, diplomația, dialogul, respectul pentru alții, solidaritatea umană, dezvoltarea echitabilă, egalitatea de șanse, principiile gândirii raționale, responsabilitatea individuală.

Dimensiunea europeană implică o dorință de înțelegere, de depășire a prejudecaților și de recunoaștere a intereselor comune, respectul diversității, pune accent pe democrație, pluralism și interculturalitate.

Constatăm astfel că educația deține un rol strategic în procesul de formare a unei identități și conștiințe democratice și este responsabilă în egală măsură de formarea în rândul tinerilor dar și al adulților, a unor deprinderi în ceea ce privește cultivarea și respectul drepturilor omului, libertăților fundamentale, cultivarea dialogului constructiv, respectul pentru cultura și identitatea celorlalți, precum și a responsabilității individuale.

Astfel, este nevoie să ne implicăm activ și să promovăm aceste valori prin intermediul diverselor activități, proiecte și acțiuni agreate de către adolescenții din mediul școlar dar și de către beneficiarii indirecți ai procesului instructiv- educativ (părinții, comunitatea locală etc.).

ECHIPA DE PROIECT cuprinde: prof. Manolache Anișoara – inițiatorul proiectului, consilierul educativ și cel școlar, părinți – membri ai Asociației de părinți Generații pentru generații a colegiului.

SCOPUL proiectului: Formarea, în rândul tinerilor și a adulților, a unor deprinderi privind cultivarea și respectarea drepturilor omului, libertăților fundamentale, dialogului, respectul pentru cultura și identitatea celorlalți, precum și a responsabilității individuale.

PARTENERI: Asociația de părinți Generații pentru generații**,** ISJ Suceava**,** Grădinița Specială Fălticeni**,** Primăria municipiului Fălticeni**,** Muzeul de artă ”Ion Irimescu” Fălticeni.

BENEFICIARI DIRECȚI: 80 de elevi din clase cu specializări diferite și niveluri diferite de școlarizare. Elevii provin în mare majoritate din medii vulnerabile, defavorizate din punct de vedere socio-economic dar care dovedesc interes și receptivitate pentru activități educative de tip non-formal.

BENEFICIARI INDIRECȚI: familiile elevilor implicați;10 cadre didactice din școală; reprezentanți ai comunității locale.

OBIECTIVELE PROIECTULUI :

- Cunoașterea noțiunilor de bază pentru asigurarea respectării valorilor comune ale civilizației europene;
- Dezvoltarea atitudinilor de toleranță și de respect pentru diversitate;
- Dezvoltarea spiritului de colaborare în echipă;

- Promovarea gândirii critice;
- Dezvoltarea capacităților de autoevaluare şi de evaluare obiectivă.
- Îmbunătățirea climatului socio - educațional, a relațiilor între elevi, părinți – copii, între elevi, părinți și profesori.

PERIOADA DE DESFĂȘURARE: noiembrie 2022 – aprilie 2023

RESURSE UMANE: echipa de proiect, elevii (beneficiarii direcți), reprezentanți ai părinților și comunității locale, invitați.

RESURSE MATERIALE: calculator, videoproiector, copiator, aparat foto, materiale video, pliante, flyere, planșe, desene ale elevilor talentați etc.

PLANIFICAREA ACTIVITĂȚILOR:

1. Lansarea proiectului. Demararea campaniei de promovare a proiectului. **Povești cu gânduri în creion** - expoziție de desene.

2. Libertatea mea - libertatea ta dezbatere P.P.T., despre valorile democratice europene, libertățile fundamentale, cultivarea dialogului, respectul pentru cultura și identitatea celorlalți, precum și a responsabilității individuale.

3. Realitatea văzută de mine - Teatru FORUM.

4. Egalitatea socială, un ideal? – masă rotundă, dezbatere.

5. Evaluarea finală a proiectului – chestionar de satisfacție/ feed – back.

REZULTATE AȘTEPTATE:

- 95% dintre elevi vor participa la toate activitățile proiectului;
- 75% dintre elevi își vor însuși principii de bază privind respectul drepturilor omului și a libertăților fundamentale;
- un album cu desene și un jurnal cu impresii ale vizitatorilor;
- expoziții cu materialele elevilor: desene, planșe, fotografii;

VALORIFICAREA ȘI DISEMINAREA REZULTATELOR :

- prezentarea activităților pe site-ul școlii;
- discutarea rezultatelor în comisia metodică a diriginților și în cadrul lectoratelor cu părinții.

EVALUARE ȘI MONITORIZARE: Echipa de monitorizare a activităților proiectului este constituită din: directorii școlii, consilierul educativ și responsabilii de proiect. Activitățile proiectului vor fi monitorizate prin redactarea proceselor-verbale, verificarea accesărilor site-ului școlii etc. Activitatea de evaluare a proiectului se va realiza de către membrii echipei proiectului prin: chestionare aplicate voluntarilor şi beneficiarilor atât înainte de derularea proiectului cât și după finalizarea acestuia, rapoarte de activitate, jurnalul de impresii, panou publicitar în incinta școlii, expoziție, album foto.

MODALITĂȚI DE ASIGURARE A SUSTENABILITĂȚII PROIECTULUI: Sustenabilitatea proiectului va fi asigurată în ultima activitate a proiectului din acest an școlar când echipa de proiect va realiza o planificare a activităților pentru anul școlar viitor, activități ce vor avea în centru promovarea principiului egalității de șanse și a altor valori menite să conducă la implicarea beneficiarilor direcți și indirecți într-un proces educațional pentru dezvoltare durabilă.

PROIECT DIDACTIC

dr. Tudor Cosmin-Ionut
Liceul Teoretic Mihail Sadoveanu, Bucuresti

Unitatea de învătare: Morală crestină

Subiectul lectiei: Legea morală a Noului Testament. “ Predica de pe munte”.

Tipul lecţiei: Mixt (recapitulare, sistematizare, aprofundare; motivaţie şi atitudine, sensibilizare spirituală)

Scopul lectiei: conştientizarea rolului esenţial al învăţăturilor din Predica de pe munte pentru viaţa zilnică a creştinilor.

Competenţe derivate:

La sfârsitul lecţiei, elevii vor dovedi urmatoarele competenţe:

C1 – cunoasterea mesajului şi importantâ însuşirii şi aplicării în viaţă a învăţăturilor din Predica de pe munte;

C2 – explicarea conţinutului moral – religios al Fericirilor;

C3 – sintetizarea învăţăturilor cresţine din conţinutul Predicii de pe munte;

Competenţe afectiv – comportamentale:

CS1 – angajarea în convorbiri şi dezbateri cu profesorul şi colegii prin care sa facă dovada interesului pentru cunoaşterea învătăturilor creştine;

CS2 – integrarea în comportamentul propriu a învătăturilor cresţine în scopul dobândirii virtutilor;

Resurse:

1. **Oficiale:** * Programa şcolară pentru disciplina Religie, clasa a X a;
   - Planificarea calendaristică orientativă;
2. **Temporale:** *număr de lecţii: 1
   - durata : 50’
3. **Bibliografie**:

1. *** Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al B.O.R., Bucuresti 1991
2. Mladin, dr. Nicolae-Mitropolit, Teologie Morală Ortodoxă, Bucureşti, 1980;
3. Vizitiu, pr. Prof. Mihai, Studiul Noului Testament;
4. Militaru, Vasile, Divina Zidire-sinteză biblică de versuri, Editura “Lumină din Lumină”, Bucureşti, 1993;
5. Sfântul Ioan Gură de Aur, Omilia XV, colecţia P.S.B.23.
6. Muha, Corneliu, Auxiliar didactic pentru elevi, clasa a X a, Editura Sf Mina, Iasi, 2011;
7. Horobeţ- Chiorescu, Prof. Fulvia. Dictionar de religie ortodoxă pentru şcolari, editura “Vasiliana 98”, Iasi , 2003
8. ***Porunca iubirii, Vol 4, Editura” Agaton”, 2001

Strategia didactică

1. **Metode şi procedee**:lectura şi interpretarea textului biblic, expunerea , expresivă şi explicativă, conversatia (catehetică, euristică, multidirecţională de tip dezbatere colectivă), argumentarea biblică şi patristică, problematizarea, meditatia religioasă, metoda intuiţiei pe baza suportului visual, demonstraţia şi metoda intuiţiei interne (sclipirea credinţei).
2. **Mijloace de învăţământ**: Sfânta Scriptura, Harta Noului Testament, imagini cu Muntele Fericirilor şi Biserica Fericirilor, planşa Predica de pe munte, soft educaţional, icoane cu sfinţi martiri;
3. **Forme de organizare a activităţii elevilor**: activitate frontal alternată cu activitate pe grupe şi activitate individuală.

Nr crt	Etapele lectiei	C.D	Timp (min)	Activiatate profesorului	Activiatea elevului	Metode şi procedee	Mijloace de învătământ	Forme de organizare	Evaluare
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1.	**Momentul organizatoric**		2’	*Salutul *Rugăciunea *Efectuarea prezenţei elevilor *Realizarea unei atmosfere benefice desfăşurării lecţiei	* Salutul *Rugăciunea Pregătirea pentru începerea orei;	*Rugăciunea în comun		*Activitate frontală	
2.	**Verificarea cunoştinţelor din lecţia anterioară**		7’	*Profesorul adresează următoarele întrebări: - Care a fost lecţia despre care am vorbit ora trecută? Dar tema de scris? - Ce învăţături morale aţi dedus în urma rezolvarii exerciţiului avut ca temă? La ce concluzii aţi ajuns? * Profesorul apreciază prin note modul cum elevii s-au implicat în realizarea temei.	* Răspunsuri aşteptate: - Decalogul şi de rezolvat pimele doua aplicatii de la pag 19. *Ascultă aprecierile	*Conversaţia catehetică	*Auxiliarul pentru elevi	*Activitate frontala * Activitate frontală	*Aprecieri verbale *Notarea •
3.	**Pregătirea aperceptivă**		5’	*Profesorul le propune elevilor rezolvarea unui exerciţiu din cadrul unui soft educaţional. **<u>Precizări:</u>** * Dacă vom îndeplini poruncile Decalogului vom fi doar la nivelul Vechiului Testament, însă Domnul nostru Iisus Hristos prin activitatea Sa de propovăduire a Evangheliei ne propune o Lege morală desăvârsită, ne arată calea sfinţeniei. *Învaţăturile morale ale Noului Testament au dobândit un sens mai înalt decât cele din Vechiul Testament, aspect subliniat de către Mântuitorul în mod clar prin cuvintele: “N-am venit să stric Legea sau proorocii, …ci să împlinesc” (Matei 5, 17) * Predica de pe munte adresată de Domnul nostru Iisus Hristos ucenicilor şi mulţimilor prezintă în mod explicit Legea Morală a Noului Testament. Această predică este consemnată în Evangheliile după Matei (cap 5-7) şi după Luca (6, 17-49) * Este numită Predica de pe munte-după locul unde a fost rostită, pe un munte, în Galileea,	* Dacă elevii vor rezolva corect cerinţa, vor putea asculta cele 9 Fericiri. * Elevii ascultă atenţi şi retin ideile principale. *Elevii vor localiza pe harta Noului Testament Muntele Fericirilor	* *Expunerea *Explicaţia *Argumentarea Biblică *Demonstraţia *Metoda intuiţiei pe baza suportului	Soft educational Biblia *Harta Noului Testament; imagini	Activitate frontala Activitate frontală Activitate Frontal Activitate frontală	Aprecieri verbale *Observarea curentă Aprecieri verbale *Observarea sistematică

				numit azi Muntele Fericirilor. Se va localiza pe hartă Muntele Fericirilor. *Se prezintă elevilor imagini sugestive: biserica de pe Muntele Fericirilor (interior şi exterior). *Predica aparţine începutului activităţii de Învăţător a Domnului nostru Iisus Hristos. *Ascultătorii au fost ucenicii Domnului nostru Iisus Hristos şi o mare mulţime de popor. *Din conţinutul Predicii se desprind câteva idei-cheie care ne descoperă: 1. adevărata fericire a omului; 2. adevărata împlinire a Legii; 3.importanţa milosteniei, rugăciunii şi postului în Legea Nouă; 4. încrederea în providenţa divină; 5.iubirea vrajmaşilor; 6. Rugăciunea adevărată; **<u>Precizare:</u>** Ideile centrale vor fi dezbatute pe durata mai multor lectii	*Observă particularităţile: cele opt ferestre pe care sunt scrise cuvintele de început al celor nouă Fericiri, ultimile două ferestre fiind unite. Elevii ascultă cu atenţie	vizual Explicatia		Activitate frontală	
4	**Prezentarea titlului lectiei şi a competentlor**		1’	*Anunţă şi scrie pe tablă titlul lecţiei: **<u>Legea Morală a Noului Testament . Predica de pe munte. Fericirile</u>** *Prezintă elevilor competenţele pe care le vor dobândi în urma predării	*Elevii scriu în caiete data şi titlul lecţiei. *Reţin competenţele şi se mobilizează pentru receptarea cunoştinţelor şi participarea activă la oră.	*Explicaţia		Activitate frontală	*Observarea curentă
5.	**Comunicarea/ însuşirea şi aprofundarea cunoştintelor**	C1 C2	30’	1.Profesorul solicita elevilor să recitească pericopa evanghelică a Fericirilor din Sfânta Scriptură, Matei 5, 3-9 2.Reţinerea şi aprofundarea conţinuturilor, mesajelor şi a învăţăturilor morale se vor face prin următoarele demersuri didactice: *Întrebări şi cerinţe: -Prezentaţi structura celor nouă Fericiri. -Se solicita elevilor rostirea primei Fericiri.	*Elevii identifică şi citesc individual din Sfânta Scriptură pericopa evanghelică a Fericirilor. *Elevii răspund: -…practicarea unei virtuţi crestine este urmată de răsplata primită de la Dumnezeu. *Elevii răspund solicitării: **Fericiti cei săraci cu duhul,**	*Lectura * Conversaţia Catehetică	*Noul Testament Noul Testament	*Activitate independentă *Activitate frontală	*Observarea sistematică *Aprecieri verbale

		C2		-Ce trebuie să înţelegem prin expresia “săraci cu duhul”? **<u>Învăţătură:</u>** Domnul nostru Iisus Hristos fericeşte pe oamenii smeriţi care îsi dau seama cât de departe sunt de desăvârşirea divină şi care se străduiesc să urce mereu pe scara desăvârşirii. Sfinţii Părinţi numesc, metaforic, smerenia- “haina lui Dumnezeu” sau “poarta cerului”. - Care păcate se opun smereniei? *Profesorul rosteste: **Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.** Întrebări: -Pentru ce motive plâng de obicei oamenii? - Vi s-a întâmplat să plângeţi vreodată la scaunul de spovedanie? -De ce credeti că unii oameni lăcrimează cu acest prilej? **<u>Concluzie</u>**: Să reţinem că: Domnul nostru Iisus Hristos binecuvântează plânsul care vine din părerea de rău pentru păcatele personale şi	**că a lor este împărăţia cerurilor**. - Oamenii modeşti care pun rezultatele lor pe seama ajutorului lui Dumnezeu; oamenii însetaţi după zidire spiritual, sporire duhovnicească. Răspunsuri aşteptate: -…mândria cea pierzătoare de suflete; -…iubirea de sine, îngânfarea Răspunsurile posibile: -…plâng din cauza durerii trupeşti şi sufleteşti; -…plâng de invidie -…plâng din cauza mustrărilor de conştiinţă; -…plâng de emoţia bucuriei neaşteptate (de exemplu reuşita la un examen) -…. -La Taina Spovedaniei, oamenii îsi dau seama, conştientizează mulţimea şi greutatea păcatelor şi regretă săvârşirea lor.	*argumentarea patristică *Conversatia catehetică *expunerea *Conversaţia euristică *Exerciţiul de introspecţiei *Explicaţia *Argumentarea biblică	*Biblia	Activitate frontală Activitate frontală Activitate frontală *activitate individuală Activitate frontală Activitate frontală	Observarea curentă Aprecieri verbale *Autoevaluare

		C2		ale semenilor; lacrimile pocăinţei ajută la spălarea păcatelor * Solicită elevilor să-şi amintească numele unor personaje biblice care şi-au plans păcatele. * Profesorul completează răspunsurile elevilor: Acest plans al fiului risipitor şi al tâlharului răstignit de-a dreapta Mantuitorului este pânsul smereniei. * Se solicita elevilor rostirea celei de-a treia Fericiri. Întrebări: -Cum este omul bland? -Ştiţi cum este numit Domnul nostru Iisus Hristos la Botez de către Sfântul Ioan Botezătorul? - Cine S-a arătat la Botezul Domnului? -Cum este reprezentat Duhul Sfânt? -Care va fi răsplata celor blânzi? **<u>Concluzie:</u>**	*Elevii exemplifică: -Regele David a plans pentru păcatele săvârşite; -Maria Magdalena şi-a plans păcatele şi cu lacrimi de pocăinţă a spălat picioarele Mântuitorului; -Sfântul apostol Petru a plans cu amar atunci când s-a lepădat de Hristos; * Elevii răspund solicitării: **Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul**. Răspunsuri posibile: -Omul bland este liniştit, binevoitor, nu se supără. -Cel bland nu răspunde răului cu rău, deci nu se răzbună pentru jignirile primite. - Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatele lumii. - La Botezul Domnului S-a arătat Sfânta Treime: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt -…în chip de porumbel-simbolul blândeţii -…cei blânzi vor moşteni pământul	Exemplul Moral *Explicaţia *Conversaţia Catehetică Conversaţia catehetică Interpretarea textului biblic *Conversaţia euristică	*Noul Testament	Activitate frontală Activitate frontala Activitate frontală Activitate frontala	*Aprecieri verbale Aprecieri verbale Aprecieri verbale Aprecieri verbale

		C2		Blândeţea este o virtute care izvorăste din iubire şi se manifestă în strânsă legătură cu răbdarea. Întrebare: Cum ar fi lumea dacă oamenii ar fi mai blânzi? *Exemplu de blândeţe avem în Persoana Domnului nostru Iisus Hristos care a zis:” Învăţaţi de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima” (Matei 11, 29) * Profesorul rosteşte fericirea a patra: **Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.** Întrebare: * Ce înteles are noţiunea de dreptate? **Precizare**: A fi “drept” înseamnă a împlini voia lui Dumnezeu, din convingere. Omul drept doreşte să facă numai binele care este cu dreptate. Mulţi creştini reclamă nevoia de dreptate, dar ei înşisi nu o pot oferi. *Profesorul enunţă a cincea fericire: **Fericiţi cei milostivi, că aceea se vor milui**. Apoi întreabă: - Care este cea de-a cincea virtute, mult apreciată de Dumnezeu? - Ce inseamnă să faci milostenie (să fii un om milostiv)? - Care sunt faptele milei trupeşti şi ale milei sufleteşti?	Răspunsuri aşteptate: -Nu ar fi atâtea conflicte în lume. -Relaţiile dintre oameni ar fi armonioase, s-ar oglindi mai multă iubire şi toleranţă, ar fi mai multă înţelegere între oameni. Răspunsuri aşteptate: - Dreptatea înseamnă a da fiecăruia ce este al său. *****Elevii reţin mesajul divin. Răspunsuri aşteptate: -…milostivirea - Milostenia este ajutorul acordat oamenilor aflatî în dificultate, în lipsuri. - A hrani pe cel flămând; -A da apă celui înstat; -A îmbrăca pe cel gol - Cea mai bună faptă este rugăciunea pentru aproapele	*Exemplul moral *Conversaţia catehetică *Explicaţia *Expunerea Conversaţia catehetică Conversaţia euristică Conversaţia euristică	Noul Testament Noul Testament	Activitate frontala Activitatea frontală Activitate frontală Activitate frontala	Observarea curenta Aprecieri verbale Întărirea răspunsurilor corecte Aprecieri verbale Aprecieri verbale

		C2 C2		*Solicită elevii să dea exemple de proverbe referitoare la milostenie. *Profesorul apreciază modul de implicare a elevilor. **<u>Învățătură</u>**: Omul milostiv va primi de la Dumnezeu iertarea păcatelor şi chiar sfinţenia *Solicită elevii să dea exemple de sfinţi care s-au remarcat prin milostenie. - Care este condiţia principala a milosteniei adevărate? *Profesorul rosteşte a şasea fericire: **Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.** Înrebare: - Ce înseamnă “ a fi cu inima curată”? Precizare: În Biserica Ortodoxă inima este considerată sursa sentimentelor înalte, dar şi a gandurilor rele. De aceea, Sfinţii Părinţi îndeamnă la vigilenţă, la priveghere a inimii. Întrebare: - Care va fi rasplata cerească pentru cei ce şi-au curătit inimile? *Profesorul solicita elevilor citirea şi comentarea fericirii a VII a.	nostru; mângâierea celui întristat. *****R ăspunsuri aşteptate: - Dar din dar se face Rai. - Cine pe sărac ajută, pe Dumnezeu împrumută. *Elevii răspund solicitării: - Sf Nicolae este prietenul copiilor şi salvator al săracilor. -Sf. Parascheva deseori îsi împărţea lucrurile copiilor săraci. -Sf Muceniţă Filofteia a iubit săracii şi pentru dărnicia ei, a suferit moarte martirică. - să izvorască dintr-o iubire sinceră faţă de Dumnezeu şi de aproapele Răspunsuri posibile: - …a fi ca un copil. -…a avea inima curătită de orice păcat, plină de gânduri şi fapte bune, plină de dragoste faţă de Dumnezeu şi semeni - Cei curaţi cu inima îl vor vedea pe Dumnezeu. * Elevii răspund solicitării:- **Fericiţi făcătorii de pace, că**	Exemplul moral *Conversatia euristică *Expunerea *Conversaţia euristică *Conversaţia catehetică	Noul Testament	Activitate frontala Activitate frontala	Aprecieri verbale

				Întrebări: - Cine sunt “făcătorii de pace”? - Ce imn au cântat îngerii la Naşterea Domnului? **<u>Precizare:</u>** În cadrul cultului divin acest imn se cântă înainte de începerea Sf. Liturghii. În societatea actuala, este uşor să menţinem pacea între oameni? - Ce nume de cinste primesc de la Dumnezeu făcătorii de pace? * În continuare profesorul rosteşte a opta fericire: **Fericiti cei prigoniţi pentru dreptate, că a lor este împărăţia cerurilor** (Matei 5, 10) şi cere elevilor explicarea conţinutului acestei fericiri. *Exemplul moral desăvârşit al unui om prigonit pentru dreptate este cel al Mantuitorului, dar şi al Sfăntului Arhidiacon Ştefan, primul martir creştin, care în timp ce este zdrobit cu pietre de către conaţionalii lui,	**aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.** - “Făcătorii de pace” sunt acei oameni care se preocupă de împăcarea celor învrăjbiţi, sunt dornici să aplaneze conflictele iscate între oameni. -**“** *Slavă întru cei de sus, Lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire***”** **(Luca 2, 14)** - Nu. A face pace înseamnă a lupta împotriva răului, a dezbinării, a oricăror manifestări de ură, a fanatismului; să stăvilim dorinţa unor oameni de expansiune şi de dominare a celor mai slabi prin puterea armelor. - Făcătorii de pace sunt”fiii lui Dumnezeu” *Elevii ascultă, apoi răspund: - De mai multe ori cei care încearcă să îndepinească dreptatea, cei care se împotrivesc păcatelor şi nedereptăţilor sociale sunt prigoniţi de uneltirile diavolilor şi de răutatea oamenilor învidioşi.	Conversaţia euristică *Expunerea Conversaţia euristică Exemplul moral Sensibilizarea spirituala Explicaţia	*Biblia *icoane	Activitate frontala Activitate frontala Activitate frontală	Întărirea răspunsurilor corecte. *Aprecieri verbale *Observarea sistematică Aprecieri verbale

				invidioşi pentru virtuţile sale, vedea Împărăţia cerurilor şi pe Domnul nostru Iisus Hristos stând de-a dreapta Tatălui (vezi Faptele Apostolilor cap 7) * Solicită elevii să dea exemple de alţi sfinţi martiri **<u>Concluzie:</u>** Sfinţii care L-au mărturisit pe Dumnezeu până la jertfa supremă acum locuiesc în Împărăţia cerurilor sunt veneraţi în Biserică. *Profesorul împreună cu elevii formulează învăţătura: Răsplata deplină pentru acei ce suferă pentru triumful dreptăţii în lume, va fi dată în ceruri. Despre ce dar este vorba? *Profesorul solicita elevilor enunţarea celei de-a noua fericiri şi explicarea înţelesului acestuia. - Cui credeţi că s-a adresat direct Domnul nostru Iisus Hristos prin cuvintele acestei fericiri? -Există mulţi oameni capabili de sacrificiu pentru păstrarea credinţei? - Cunoasteti astfel de sfinţi români?	*Elevii vor da exemple de sfinţi supuşi persecuţiile: toţi apostolii şi cresţinii primelor secole până la edictul de la Milan – 313) *Răspuns âsteptat: Răsplata celor care accept suferinţele pentru dreptatea lui Dumnezeu este mântuirea, viaţa veşnică fericită. Elevii rostesc**: Fericiţi veţi fi voi când vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voatră, minţind, din pricina Mea.** - Mântuitorul fericeşte pe cei care vor suferi tot felul de defăimări, calomnii, persecuţii şi chiar moartea pentru credinţa crestină şi din cauza predicării Evangheliei în lume. Răspuns aşteptat: - Aceste cuvinte sunt adresate de Domnul Iisus Hristos Apostolilor Săi, trimişi să vestească Evanghelia în lume. - Nu. Numai oamenii cu credinţă statornică, care au răbdare în încercări şi suferinţă.	Conversaţia catehetică Lectura Explicaţia Conversatia catehetică Conversatia euristică	Noul Testament * icoana Sf. Constantin Brâncoveanu Biblia	Activitate frontală	Aprecieri verbale Observarea sistematică

6.	**Asocierea , generalizarea şi aplicarea**			- Care este îndemnul încurajator al Mântuitorului pentru acei creştini doritori să practice virtuţile. - Cum evaluaţi efortul omului în raport cu răsplata lui Dumnezeu? **<u>Concluzii:</u>** Asumarea luptei împotriva păcatului este conditia forte pentru dobândirea fericirii veşnice. Pentru această suferinţă de care vor fi capabili numai cei putini, cei tari în virtuti, Mântuitorul anunţă mare răspată în ceruri. Desi este prezentată sub forme diferite, răsplata oferită de Dumnezeu crestinilor pentru practicarea virtutilor cuprinse în Fericiri duce la Împărăţia cerurilor. Între virtutile celor nouă fericiri există o legatură strânsă. Sfinţii Părinţi ai Bisericii noastre le considera ca o scară a desăvârsirii, ca un drum anevoios, dar luminos spre Împărăţia cerurilor. Aceste virtuti izvorăsc numai din: credinţă, nădejde şi dragoste. **<u>Precizare:</u>** Mântuitorul Iisus Hristos nu ne-a îndemnat să avem un anumit comportament, până ce nu ne-a demonstrat El acest comportament.	-Sfântul Constantin Brâncoveanu cu cei patru fii ai sai şi cu sfetnicul Ianache. - **Bucuraţi-vă şi vă veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri.** - Oricât de mare ar fi efortul omului virtuos, oricât de multe sacrificii ar cere dobândirea virtutilor, efortul merită făcut şi rămâne incomparabil de mic faţă de răsplata de la Dumnezeu, care este fericirea vesnică. * Reţin concluziile	Explicaţia		Activitate frontală	

7				*Se cere elevilor să mediteze si să raspundă la următoarele întrebări de pe fişa de lucru: 1. Care dintre virtuţile pe care Mântuitorul le-a menţionat în Fericiri sunt déjà prezente în viaţa ta? 2. Care din virtuţi lipsesc cel mai mult din viaţa ta? 3. Ce virtute vrei să fie mai evidenta în viaţa ta? 4. Ce tendinţe naturale vin împotriva dobândirii virtuţilor? *Se cere elevilor să prezinte oral răspunsurile. Concluzie: Cei care urmează sfaturile Mântuitorului Iisus Hristos vor fi binecuvântati veşnic de Dumnezeu.	Elevii meditează şi răspund în scris.	*Meditaţia religioasă Exerciţiul	*Fişa de luc	Activitate individuala	Capacitatea de autoevaluare a comportamentului moral
8	**Aprecierea activităţii elevilor**			*Se fac aprecieri generale şi individuale privind atât pregătirea elevilor pentru lectie, cât şi implicarea lor în predarea noilor cunoştinţe. *Se notează elevii care au participat la lectîe.					
9.	**Precizarea şi explicarea temei pentru acasă** **Încheierea activităţii**			* Se anunţă şi se explică tema pentru acasă. Memoraţi cele nouă Fericiri şi explicaţi semnificaţia lor. * Rugăciunea *Salutul	* Elevii ascultă aprecierile facute de profesor * Elevii îsi notează tema şi asculta explicaţiile profesorului. *Rugăciunea *Salutul	Explicaţia		Activitatea frontală	Tema pentru acasă

PROIECT DE LECŢIE

Profesor Ștefan Diana-Maria
Colegiul Tehnic „Grigore Cobălcescu”, Moinești, Jud. Bacău

I. Partea introductivă

Disciplina: Matematică

Clasa: a X-a (Învățământ profesional)

Unitatea de învăţare: Funcții și ecuații

Titlul lecţiei: Funcțiile radical de ordinul doi și de ordinul trei

Tipul lecţiei: de comunicare/însuşire de noi conţinuturi

Competențe specifice:

1. Exprimarea relațiilor de tip funcțional în diverse moduri

2. Prelucrarea informațiilor ilustrate prin graficul unei funcții, în scopul deducerii unor proprietăți algebrice ale acesteia (monotonie, bijectivitate, semn, convexitate)

3. Utilizarea de proprietăți ale funcțiilor în calcule și aproximări, prin metode diverse

Competențe derivate:

C1. Să definească funcțiile radical de ordinul doi și de ordinul trei

C2. Să reprezinte grafic funcțiile radical de ordinul doi și de ordinul trei

C3. Să determine punctele de intersecție cu axele de coordonate, intervalele de monotonie, de convexitate, de concavitate și semnul funcțiilor radical de ordinul doi și de ordinul trei, utilizând reprezentarea grafică a acestora

C4. Să stabilească dacă funcțiile radical de ordinul doi și de ordinul trei sunt bijective, cu ajutorul metodei grafice

C5. Să rezolve corect exerciţiile propuse

C6. Să utilizeze limbajul matematic adecvat

Strategii didactice:

Metode didactice: conversaţia, explicaţia, exerciţiul, demonstraţia

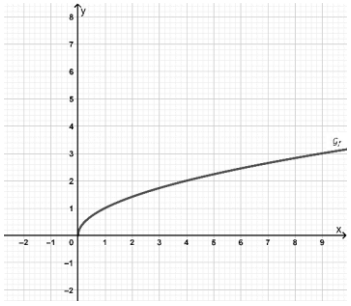
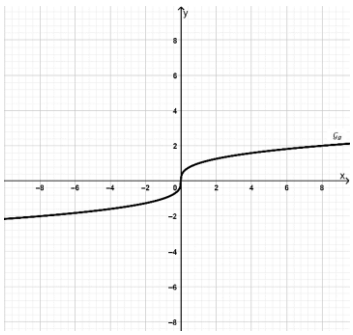
Mijloace de învăţământ: tabla, caietele elevilor, manualul, culegerea

Forme de organizare: activitate frontală, individuală

Resurse:

- umane: clasa de elevi
- temporale: 50 de minute
- bibliografice:
  - oficiale: Programa şcolară pentru clasa a X-a (nr. 4598/31.08.2004)
  - ştiinţifice:
    - Burtea, M., Burtea, G., *Matematică: clasa a X-a, trunchi comun + curriculum diferenţiat*, Editura Carminis Educaţional, Piteşti, 2005
    - Burtea, M., Burtea, G., *Matematică: clasa a X-a: filiera tehnologică – servicii, resurse și tehnic*, Editura Campion, București, 2022
  - didactice:
    - Ardelean, L., Secelean, N., *Didactica matematicii*, Editura Universităţii „Lucian Blaga”, Sibiu, 2007
  - Web: https://www.geogebra.org/

II. Scenariul didactic

Nr. crt.	C.D.	Etapele lecţiei	Conţinuturi	Strategie didactică	Evaluare
1		Captarea atenţiei (2’)	Pregătesc materialul didactic şi verific prezenţa elevilor. Asigur condiţiile necesare desfăşurării lecţiei.		
2		Anunţarea scopului şi a obiectivelor (3’)	Scriu pe tablă titlul lecţiei: „Funcțiile radical de ordinul doi și de ordinul trei”. Anunţ performanţele aşteptate de la elevi la finalul lecţiei: să reprezinte grafic cele două funcții și să deducă proprietățile acestora, analizând imaginile geometrice ale graficelor.	*Forme de organizare* activitate frontală	
3	C1 C2 C3 C4 C6	Prezentarea conţinutului şi dirijarea învăţării (32’)	**Definiție.** Funcția $f:[0,+\infty)\to[0,+\infty), f(x)=\sqrt{x}$ se numește funcția radical de ordinul doi. *Reprezentare grafică* $\begin{array}{\|c\|ccccc\|}\hline x & 0 & 1 & 4 & 9 & +\infty \\ \hline f(x) & 0 & 1 & 2 & 3 & +\infty \\ \hline\end{array}$ **Definiție.** Funcția $g:\mathbb{R}\to\mathbb{R}, g(x)=\sqrt[3]{x}$ se numește funcția radical de ordinul trei. *Reprezentare grafică* $\begin{array}{\|c\|ccccccc\|}\hline x & -\infty & -8 & -1 & 0 & 1 & 8 & +\infty \\ \hline f(x) & -\infty & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & +\infty \\ \hline\end{array}$ *Proprietăți ale funcțiilor radical de ordinul doi și de ordinul trei deduse din grafic*	*Metode* explicaţia, conversaţia, demonstrația *Mijloace* tabla, manualul *Forme de organizare* activitate frontală, individuală	Apreciez răspunsurile elevilor, corectez, completez

			1) Intersecția imaginilor geometrice ale graficelor funcțiilor cu axele de coordonate Curbele $\mathcal{G}_f$ și $\mathcal{G}_g$ intersectează axele de coordonate în originea reperului cartezian xOy (punctul $O(0,0)$). 2) Monotonie f este strict crescătoare pe $[0,+\infty)$; g este strict crescătoare pe $\mathbb{R}$. 3) Convexitate și concavitate f este concavă pe $[0,+\infty)$. g este convexă pe $(-\infty,0]$ și concavă pe $[0,+\infty)$. 4) Bijectivitate Ambele funcții sunt bijective (orice paralela la axa Ox, dusă prin punctele codomeniilor, intersectează curbele $\mathcal{G}_f$ și $\mathcal{G}_g$ într-un singur punct). 5) Semnul funcțiilor $f(x) \geq 0, \forall\, x \in [0,+\infty)$ $g(x) \leq 0, \forall\, x \in (-\infty,0]$ și $g(x) \geq 0, \forall\, x \in [0,+\infty)$ *Alte proprietăți ale funcțiilor radical de ordinul doi și de ordinul trei* 1) Paritate și imparitate $D_f = [0,+\infty)$, deci nu putem studia paritatea sau imparitate funcției radical de ordinul doi $g(-x) = \sqrt[3]{-x} = -\sqrt[3]{x} = -g(x), \forall\, x \in \mathbb{R}$, deci funcția radical de ordinul trei este impară (curba $\mathcal{G}_g$ este simetrică față de originea reperului cartezian) 2) $f(x \cdot y) = f(x) \cdot f(y), \forall\, x, y \in [0,+\infty)$. $g(x \cdot y) = g(x) \cdot g(y), \forall\, x, y \in \mathbb{R}$ 3) $f\left(\frac{x}{y}\right) = \frac{f(x)}{f(y)}, \forall\, x \in [0,+\infty), \forall\, y \in (0,+\infty)$ $g\left(\frac{x}{y}\right) = \frac{g(x)}{g(y)}, \forall\, x \in \mathbb{R}, \forall\, y \in \mathbb{R}^*$		
4	C1 C5 C6	Fixarea cunoştinţelor (10’)	Le propun elevilor rezolvarea exercițiului 22, de la pagina 58 din culegere. Determinați domeniile de definiție ale următoarelor funcții: a) $f(x) = \sqrt{1-4x}$ b) $\sqrt[3]{\frac{9-x^2}{2x+3}}$ Adresez întrebări din lecția predată.	<u>*Metode*</u> explicaţia, conversaţia, exerciţiul <u>*Mijloace*</u> culegerea, tabla, caietele elevilor	Apreciez răspunsurile elevilor, corectez, completez

				Forme de organizare activitate frontală, individuală	
5		Transferul (3’)	Temă pentru acasă: exercițiile 19, 20, 22 – pag. 57, 58 (culegere)	*Metode* explicaţia *Forme de organizare* activitate frontală	

VITAMELE NATURALE ŞI SĂNĂTATEA
- PROIECT INTERDISCIPLINAR –

Prof. PETRU VIORICA MIHAIELA
Şcoala Gimnazială ,,TOMA COCIŞIU ” Blaj

PROIECT INTERDISCIPLINAR	
Tema: VITAMELE NATURALE ŞI SĂNĂTATEA	
Clasa:Pregatitoare	
Discipline / arii curriculare:: CLR, MEM, DP, ES, MM, AV	
Structura proiectului:	
Nivel de vârstă - Clasa Pregatitoare	**Competenţe ale învăţării integrate** Să asimileze noţiuni şi cunoştinţe, privind problemele legate de sănătatea individuală şi colectivă, specifice vârstei; Să-şi îmbogăţească vocabularul activ şi pasiv pe baza experienţei anterioare, consolidându-şi cunoştinţele referitoare la aspectul, gustul şi rolul fructelor şi legumelor în creşterea şi dezvoltarea organismului uman ; Să fie capabili să creeze cu ajutor structuri verbale, rime, ghicitori, povestiri; Să identifice elemente componente ale lumii înconjurătoare, interdependenţa acestora; Să comunice idei, impresii pe baza observărilor efectuate; Să-şi însuşească norme de comportament pentru asigurarea echilibrului dintre sănătatea individuală şi cea colectivă; Să trăiască stări afective pozitive în relaţiile cu cei din jur; Să manifeste toleranţă, prietenie, armonie concomitent cu învăţarea autocontrolului; Să fie capabil să realizeze lucrări practice inspirate din natură; Să se comporte adecvat în diferite contexte sociale; Să-si formeze o ţinută corporală corectă; Să fie apt să utilizeze deprinderile însuşite în diferite contexte. Să exerseze deprinderile tehnice specifice modelajului; Să obţină efecte plastice, forme spontane şi elaborate prin tehnici specifice picturii; Să cânte în grup şi individual cântecele propuse spre învăţare, asociind mişcările sugerate de textul cântecelor cu ritmul acestora;
Cunoştinţe	-noţiuni şi cunoştinţe, privind problemele legate de sănătatea individuală şi colectivă, specifice vârstei; -cunoştinţele referitoare la aspectul, gustul şi rolul fructelor şi legumelor în creşterea şi dezvoltarea organismului uman
Capacitati instrumentale	-realizarea unor lucrări practice inspirate din natură -exersarea deprinderilor tehnice specifice modelajului; -interpretarea în grup şi individual a cântecele propuse spre învăţare, asociind mişcările sugerate de textul cântecelor cu ritmul acestora;

Atitudini si valori	-norme de comportament pentru asigurarea echilibrului dintre sănătatea individuală şi cea colectivă; -stări afective pozitive în relaţiile cu cei din jur; - comportement adecvat în diferite contexte sociale;

Planificarea timpului: Durata proiectului-6 săptămâni-activităţi a câte 45 minute pe săptămână

Resurse: -umane: copiii , părinţii şi bunicii acestora, învăţătoarea;

-materiale: calculator, prezentări ppt, cărţi, reviste, pliante de reclamă, planşe, cutii de carton, ambalaje de plastic, seminţe, carton, creioane, culori.

6. Proiectarea şi dirijarea activităţilor de învăţare

ARGUMENT

Este general acceptată ideea că obiceiurile alimentare formate în copilărie rămân fixate pentru întreaga perioadă de existenţă a adultului.Educaţia pentru sănătate pe parcursul copilărie timpurii formează obiceiurile şi atitudinile pentru întreaga viaţă. Construcţia celor „7 ani de acasă“ este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri:şcoală, familie, comunitate. Piramida alimentaţiei pentru copii ne arată cât de mult ar trebui sa mănânce copiii, din fiecare categorie de alimente, zilnic. **Cele mai importante sunt legumele şi fructele, cât mai colorate,** deoarece înmagazinează cele mai multe elemente nutritive necesare preşcolarului. Motivăm alegerea acestei teme şi din dorinţa de a aduce un plus de cunoştinte referitoare la educaţia pentru sănătate printr-o alimentaţie corectă, prin respectarea regulilor de igienă personală şi de grup, pentru a forma o conduită corectă şi responsabilă faţă de sănătatea noastră şi a celor din jur.

METODE ŞI TEHNICI DE LUCRU:

conversaţia, explicaţia, demonstraţia, exerciţiul, povestirea, problematizarea, jocul didactic, brainstorming-ul.

INVENTAR DE PROBLEME:

CE ŞTIU COPIII?	CE DORESC SĂ AFLE?
Fructele şi legumele sunt alimente; Fructele cresc, în general, în pomi, iar legumele în grădină; Înainte de a fi consumate, fructele şi legumele trebuie spălate; Când sunt crude, fructele sunt verzi; Când sunt coapte au alte culori (galben, roşu, portocaliu etc.) Unele fructe sunt dulci, altele sunt acrişoare; Fructele se pot consuma proaspete, în compot,uscate sau sub formă de gem, dulceaţă, sucuri;	Ce vitamine conţin fructele şi legumele? Care sunt vitaminele de care are nevoie organismul pentru a se dezvolta? Când se consumă fructele: înainte sau după masă?De ce? Ce este o salată de cruditătţi? Cum se prepară? De ce este mai bine să consumăm fructele şi legumele în stare proaspătă? Ce sunt E-urile?Sunt folositoare sau dăunătoare? Cum se prepară sucurile naturale? De ce trebuie să limităm consumurile de dulciuri?

Alegerea temei :

Este toamnă, anotimpul abundenţei! O mulţime de fructe şi legume proaspete, culese direct din livadă sau din grădina proprie fac deliciul copiilor. Fiecare dintre ei vine la şcoală cu un fruct pentru gustarea de la ora 10.Fiind perioada fructelor şi legumelor din belşug, m-am gândit că ar fi foarte bine şi potrivit să discutăm despre necesarul de vitamine naturale pentru sănătatea generală a organismului.Am discutat cu copiii că ar fi minunat dacă am putea avea tot timpul anului fructe şi legume proaspete pe care să le

mănânce, crude sau preparate, deoarece ele conţin multe vitamine naturale, necesare dezvoltării organismului copiilor şi pentru menţinerea stării lor de sănătate. De aici s-a iscat o adevărată discuţie:

„- Mama mea a pus pentru iarnă o mulţime de mere, gutui în lădiţe în pivniţă!”

„- *Mama mea a făcut dulceaţă şi compot...”;” A mea a pus murături...”* şi multe altele.

Apoi, au început să curgă întrebările: „*Ce sunt vitaminele?”*, „*Cum este bine să consumăm legumele şi fructele,crude sau preparate?”, „Ce vitamine conţin fructele şi legumele?”*.

Am făcut un plan pentru strângerea materialelor necesare şi ne-am gândit la persoanele care vor fi implicate: părinţi, bunici, medicul şcolar, un medic stomatolog, patronul unui magazin de legume şi fructe,o farmacie.

Tinând cont de întrebările copiilor am întocmit împreună harta proiectului, pe care copiii au lipit, în dreptul fiecărei teme propuse, imagini sugestive decupate din ziare, reviste. Ele au fost afişate pe un panou, într-un loc accesibil copiilor, pentru ca ei să poată interveni oricând doresc să mai adauge ceva.

Sloganul de mai jos a stat scris pe toată perioada derulării proiectului pe uşa sălii noastre de clasă.

FRUCTE+LEGUME=VITAMINE=SĂNĂTATE

După ce am stabilit obiectivele, am planificat toate activităţile , am ales metodele şi procedeele adecvate abordării în manieră integrată a activităţilor , apoi am stabilit rolul fiecărui participant pentru buna derulare a proiectului. Am gândit scenariile în aşa fel încât să fie realizat scopul proiectului tematic:

-lupta împotriva produselor care conţin substanţe nocive şi promovarea unei atitudini pozitive faţă de o alimentaţie sănătoasă, scenarii care să permită copiilor desfăşurarea unor activităţi atractive, plăcute şi utile

7. Schemă orientativă pentru activităţi:

SĂPTĂMÂNA I- Vizită la magazinul de fructe şi legume-

Joc distractiv: „*O, ce muzică!” (*recunoaşterea sunetelor pe care diferite alimente le scot atunci când sunt mestecate)

SĂPTĂMÂNA II -Joc senzorial : „*Ghiceşte ce ai gustat*?”(diferenţierea gustului acru, sărat, dulce, amar etc.); Vizionarea unei prezentări ppt: „Farmacia lui Dumnezeu” (conţinutul în vitamine al unor fructe şi legume şi binefacerile lor asupra sănătăţii)

SĂPTĂMÂNA III-„*Mâinile curate înseamnă sănătate!”* (prezentare ppt).

„*Vreau să fiu sănătos*!”-deprinderea de a consuma fructe şi legume crude numai după ce au fost bine spălate;

SĂPTĂMÂNA IV-utilitatea fructelor/legumelor/alimentelor în creşterea şi dezvoltarea copiilor; piramida alimentaţiei sănătoase „*Piramida alimentaţiei sănătoase*”(convorbire cu suport intuitiv)

SĂPTĂMÂNA V-îmbinarea unor elemente într-un ansamblu prin variate procedee – lipire, apăsare,modelare etc.

„Prietenii mei şi ai sănătăţii mele!”(fructe, legume, alimente).

SĂPTĂMÂNA VI-„Pliante cu fructe şi legume’’

”*Masă bună”*- postere-activitate pe grupe

Evaluare: organizarea expoziţiei cu lucrările copiilor;portofoliile copiilor concurs : “*Adevărat sau Fals”* minispectacol „*Alfabetul vitaminelor”*

Proiectarea unui instrument de evaluare

Cumpănașu Delia Adina, prof. înv. primar
Școala Gimnazială ”Ion Popescu” Bărbătești, jud. Gorj

Test de evaluare

Secțiune de test – ascultare, Limba română, clasa a IV-a

Tipuri de texte / *abilități verificate*:

A. Fragment dintr-un articol: *înțelegere detaliată la nivel local*

B. Text scurt, științific: *înțelegerea informațiilor explicite (în context)*

C. Text scurt, proză rimată: *înțelegere la nivel global*

Timp alocat: 25 minute

Cerințe:

A. Ascultă textul și scrie denumirile orașelor în care se desfășoară activitatățile menționate:

Orașul	Activitatea
1.	Copiii realizează obiecte din materiale reciclabile.
2.	Se organizează marșul bicicliștilor.
3.	Scrisoarea ecologiștilor.

B. Ascultă textul și unește cuvintele din prima coloană cu explicația potrivită:

Ghiocelul comun	verzi-albăstrui, liniare, plane, slab carenate
Floare	Galantus nivalis
Bulbul	gen de plante bulboase
Ghiocelul	globulos, acoperit cu foițe maronii
Frunze	Are șase petale.

C. a) Ascultă textul și alege varianta corectă:

1) *Marea este o apă*:

a. Sărată

b. Întinsă

c. Folositoare

2) *Vapoarele alunecă pe apă*:

a. Lin

b. Ca la săniuș

c. Repede

3) Rechinii au:

a) Ciocane

b) Fierăstraie

c) Dinți

4) Când plouă pe mare, se numește:

a) Necaz în familie
b) Sezon de furtună
c) Sezon de plajă

5) Să nu stați toată ziua la soare, că:
a) N-aveți șapte piei pe spinare
b) N-aveți loțiune de plajă
c) Faceți insolație.

C. b) Ascultă din nou textul și completează spațiile cu informațiile care lipsesc:

Părinții au venit la mare numai ca să ..... .
Marea este și pentru cei mici, nu numai pentru .....
Unii pești au pene de ..... și cântă pe lângă Insula de ....
Foca este aproape cât ..... .

TRANSCRIEREA TEXTELOR

A. Ziua Pământului

În fiecare an, în ziua de 22 aprilie, sărbătorim Ziua Pământului, prilej cu care copiii află despre importanța protejării mediului înconjurător. Ziua Pământului are ca scop atragerea atenției asupra efectelor poluării, a degradării mediului înconjurător. Se organizează activități de educare privind acțiunile prin care fiecare dintre noi putem ajuta la salvarea planetei.

Iată cum au ales copiii din câteva orașe ale țării noastre să marcheze această zi: la București se va ”scrie” o scrisoare cu palmele colorate cu acuarelă, de către ecologiști; la Craiova se organizează un marș al bicicliștilor, iar la Timișoara se va organiza o expoziție cu obiecte realizate din materiale reciclabile (carton, pet-uri).

Fiecare copil are de ales între o mulțime de activități, dacă nu cumva se va implica în realizarea tuturor: selectarea deșeurilor acasă și la școală, plantarea unui promișor și a florilor în curte, sau va nu uita să stingă lumina și nu va risipi apa fără rost. Fiecare dintre noi este responsabil pentru sănătatea planetei!

B. ”Ghiocelul este un gen de plante bulboase din familia Amaryllidaceae, plante care înfloresc printre primele la începutul primăverii. Cel mai reprezentativ membru este Ghiocelul comun (Galanthus nivalis). Toate speciile genului Galanthus au bulbi, frunze liniare și tulpini lipsite de frunze, cu o singură floare în vârf, sub formă de clopot. Galanthus nivalis are in jur de 15 cm înălțime și înflorește primăvara foarte devreme. Bulbul este globulos, acoperit cu foițe maronii. La baza tulpinii se află două frunze verzi-albăstrui, liniare, plane, slab carenate. Floarea albă are șase petale, cele trei exterioare fiind mai mari și mai arcuite decât cele interioare. De asemenea, cele interioare au câte o dungulița verde sau gălbuie.”

C. fragment: ”Marea, o apă folositoare”, din vol. ” Unde fugim de-acasă?” de Marin Sorescu

”*Marea este şi pentru cei mici, nu numai pentru părinţi şi bunici. Şi la urma urmei, ei nici nu ştiu să se joace ca voi pe plajă, în nisip, în fel şi chip, făcînd palate în care, pe furiş, intră scoicile prin acoperiş. Părinţii toată ziua ar vrea să vă culce. Să vă spun un secret : ei au venit la mare numai ca să vă încurce. Asa le merge gura: „Ce faci?" „Unde te duci?" „Stai aici!" Mai rău ca la bunicii care s-au făcut mici. Dar acum aţi venit cu mine şi eu, ştiţi, nu fac scandal. O să vă explic marea, val cu val. Marea este o apă folositoare. Ea se întinde de aici şi pînă în zare.*

Se întinde şi mai departe, firește, dar marea aia nu se vede şi nu ne priveşte. Vapoarele alunecă pe apă : fîş, fîş, ca la un fel de săniuş. Dar mai bine dacă priveşti, vezi că alunecă pe peşti. Peştii sînt aici mulţi ca iarba. Şi cresc singuri, cum îmi creşte mie barba. Unii dansează, alţii au pene de papagal şi cântă pe lângă Insula de Coral. Prin alte ape, rechinii umblă la ei cu ferăstraie şi, dacă te prind, te taie. Unde este apa mai adâncă înoată nişte peşti urâţi, atât de urâţi, că nici ei între ei nu se mănâncă. Porcul de mare rîmă algele pe lîngă maluri, de se fac deasupra valuri. Foca este aproape cât luna. N-am o undiță la-ndemînă, că acum aş prinde una. Dar mai bine hai să ne urcăm în barca asta pe care o leagănă valul și să privim malul. (….).

Cînd marea are vreun necaz în familie, fulgeră şi tună. Asta se cheamă „sezon de furtună". Atunci pe plajă nu mai stai, sugând dintr-o rază ultravioletă, ca dintr-un pai. Furtuna trece repede, apare soarele şi noi alergăm către plajă de ne sfârâie picioarele. Ieşim de prin case şi de sub pălării, ca melcii din cochilii. Dar să ştiţi, copii : ce e prea mult strică în viaţă, cum scrie şi pe borcanul de dulceaţă. Deci să nu-mi staţi toată ziua în soare, că n-aveţi şapte piei pe spinare. Ci să vă uitaţi cum fac plajă valurile, care aleargă iute şi se întorc pe partea cealaltă după două minute.”

CĂLĂTORIA CU TRENUL ŞI *MAGAZINUL DE VISE* – METODE DE COMUNICARE ACTIV-PARTICIPATIVE LA ORELE DIN ARIA CURRICULARĂ: LIMBĂ ŞI COMUNICARE

prof. CHIFAN SILVIA ANDREIA
prof. REBEI MARIAN
COLEGIUL TEHNIC *ALEXANDRU IOAN CUZA*, SUCEAVA

1. *Călătoria cu trenul*

Organizarea spaţiului: Se aşază, într-un loc vizibil din clasă, opt scaune, câte patru, faţă în faţă, imitând spaţiul unui compartiment de tren.

Scenariul: Se solicită opt voluntari cărora li se propune o călătorie imaginară. Elevii joacă rolul unor călători care nu se cunosc. Voluntarii nu primesc nici o altă indicaţie.

Se împarte clasa în două grupe de observatori. Cele două grupe primesc următoarele fişe de observaţii:

Grupa I

	C1	C2	C3	C4	C5	C6	C7	C8
Formula de adresare la intrarea în compartiment								
Locul ales de fiecare călător								
Gesturi semnificative								

Grupa a II-a

	C1	C2	C3	C4	C5	C6	C7	C8
Cine iniţiază comunicarea								
Cui i se adresează mai întâi								
Cine vorbeşte cel mai mult/puţin/deloc								
Despre ce se vorbeşte								

După 5-7 minute, profesorul joacă rolul “naşului” care aduce o veste ce interesează toţi “călătorii”: locomotiva a luat foc în mijlocul pustiului, biletele călătorilor nu sunt valabile, trenul a deraiat etc. Conversaţia călătorilor se transformă în dezbatere şi duce la luarea unei decizii comune. Poate apărea şi cazul unui monolog- inserat în dialog – persuasiv sau argumentativ (unul dintre “călători” îi convinge pe ceilalţi să procedeze într-un anumit fel pentru rezolvarea problemei).

Se cere grupelor să citească fişa de observaţii. Se discută şi se trag concluziile, în funcţie de situaţia concretă – elementele situaţiei de comunicare, formele comunicării orale (dialogul/monologul), tipuri de dialog (conversaţia/discuţia), reguli ale dialogului (atenţia acordată partenerului, preluarea/cedarea cuvântului, dozarea participării la dialog), tehnici ale dialogului eficient (adecvarea la situaţia de comunicare – partener, context, adecvarea la scopul comunicării), structura dialogului (replicile, formule de deschidere, de menţinere, de încheiere), rolul elementelor nonverbale.

Acest joc didactic vizează competenţa generală 1, cu competenţele specifice 1.1, 1.2, 1.5. De asemenea, sunt atinse două dintre valorile şi atitudinile din curriculum. Jocul didactic poate fi inclus în tema *Călătorie. Aventura*.

Am observat că elevii sunt activi, se implică atât ca voluntari, cât şi ca observatori în orice activitate care presupune jocul de rol. Exerciţiul presupune interactivitate, lecţia devine dinamică, oferind în acelaşi timp posibilitatea de a învăţa singur şi fără efort.

2. Magazinul de vise

Organizarea spaţiului: Pe tablă se desenează rafturi unde se scriu sub formă de “produse” câteva valori ca: adevăr, frumuseţe, fericire, bunătate, răbdare, speranţă, iubire, noroc etc. “Rafturile” se completează cu ajutorul elevilor.

Scenariu: Profesorul joacă rolul vânzătorului de vise, elevii sunt cumpărătorii. Se prezintă elevilor condiţiile în care, în calitate de cumpărători, pot avea oricare dintre “produsele” magazinului. Trebuie să joace intrarea în magazine şi să se adapteze situaţiei de comunicare create. Pot cere un singur “produs” pe care trebuie să-l cuantifice (10 litri de fericire, două tone de speranţă, un kilometru de noroc etc.). În schimbul “produsului” solicitat, “vânzătorul de vise” cere un defect, o trăsătură de caracter sau o stare pe care “cumpărătorul” o consideră negativă, de asemenea cuantificate (5 tone de tristeţe , 8 kilograme de ghinion, un metru de mândrie, impulsivitate, nerăbdare etc.). “Cumpărătorii” trebuie să justifice, prin argumente, atât alegerea “produsului”, cât şi a “plăţii”, să convingă “vânzătorul” să facă schimbul.

Jocul didactic este preluat din psihologie şi este adaptat cerinţelor curriculumului. El visează, în primul rând, valori şi atitudini, oferă posibilitatea cunoaşterii, fiind foarte potrivit la începutul anului şcolar. Evident, fiind o situaţie de comunicare orală, antrenează competenţa generală 1 şi competenţele specific corespunzătoare.

Activităţile de învăţare/evaluare descrise mai sus au fost experimentate pe parcursul a şase ani. Reacţia elevilor este pozitivă, iar lecţiile devin dinamice, uneori spectaculoase, antrenând participarea activă a întregii clase. De asemenea, acest tip de activităţi de învăţare au caracter formativ evident, acoperind cele trei verbe esenţiale *a şti, a face, a fi*.

Bibliografie:

Pamfil Alina, *Didactica literaturii. Reorientări*, Editura Art, București, 2016.

Revista “*Perspective*” nr. 1/2000.

Manualul de limba și literatura română pentru clasa a IX-a, Editura Art.

TRADIŢIONAL SAU MODERN ÎN PREDARE?

STOICA ROXANA DENISA
Scoala Gimnaziala Tudor Musatescu ,Pitesti

Modelul tradiţional de predare nu răspunde noilor tendinţe in didactica modernă, fiind fondat pe „triada învăţare frontală – studiul manualului – chestionarea”, pe un model de învăţare pasiv. În mod tradiţional, cadrului didactic îi revine rolul major şi activ în cadrul procesului didactic (cel de emiţător), acela de a transmite cunoştinţele spre un receptor aproape pasiv, determinat să memoreze şi să reproducă informaţia.

Noul model de învăţare este un model activ şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităţilor de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice.

Acest model impune în activitatea la clasă un nou tip de relaţionare pe mai multe direcţii: profesor – elev, elev – elev, elev – profesor, aflate în opoziţie cu tipul unidirecţional profesor – elev ce caracterizează modelul standard.

Rolurile se schimbă, se întrepătrund, după cum o demonstrează Kathee Terry (1996):

Profesorul a fost…	**Profesorul devine…**
Sursă de informaţii şi actor principal	Facilitator al procesului de învăţare
Centrat pe manual	Centrat pe realitate şi pe cele mai recente surse de informare
Coordonator al activităţii grupurilor de elevi	Manager al situaţiilor de învăţare
Creator de reguli pe care le impune (ce, când, cum)	Facilitează dezvoltarea structurilor de gândire care fac posibilă învăţarea permanentă
Un educator solitar	Membru al unei comunităţi educaţionale compuse din elevi, profesori, manageri, părinţi etc.

Elevul a fost…	**Elevul trebuie să fie…**
Un receptor pasiv	Participant activ la actul învăţării
Un executant obedient al sarcinilor stabilite de profesor	Profesor al colegilor săi
Sclav al unui curriculum prestabilit	Participant la decizia privind curriculum-ul şcolar
Obligat să-şi însuşească un anumit manual	Un permanent căutător de noi informaţii din surse cât mai variate

Diferenţele sunt semnificative, nu de puţine ori, modelul tradiţional de predare fiind identificat ca fiind unul informativ, pe când cel modern este definit ca un proces activ.

În didactică sunt încercări de a prezenta raportul între procesul de învăţare activ şi procesul de învăţare pasiv ca reflex al raportului teoretic – practic, informal – formativ. În lumina celor afirmate putem spune că activ – pasiv în procesul

de învăţare nu se identifică cu teoretic – practic şi nici cu informal – formativ, ci aceste atribute ale profesorului se completează, se influenţează, se suprapun în combinaţii metodice mai mult sau mai puţin reuşite.

În învăţământul de tip tradiţional se cultivă competiţia între elevi cu scopul ierarhizării acestora şi activitatea individuală. Competiţia stimulează efortul şi productivitatea individului şi pregăteşte elevii pentru viaţă, care este foarte competitivă, dar poate genera conflicte şi comportamente agresive, lipsă de comunicare între colegi, marginalizarea nedreaptă a unora dintre aceştia, amplifică anxietatea şi teama de eşec, cultivă egoismul.

Modelul învăţământului modern face apel la experienţa proprie a elevului, promovează învăţarea prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre elevi, creşterea stimei de sine, încrederea în forţele proprii, diminuează anxietatea faţă de şcoală şi intensifică atitudinile pozitive faţă de cadrele didactice. În acelaşi timp, munca în grup, prin colaborare, nu pregăteşte elevii pentru viaţa care este foarte competitivă, metodele activ – participative aplicate în activitatea pe grupe sunt mari consumatoare de timp şi necesită experienţă din partea cadrului didactic, iar elevilor le trebuie timp ca să se familiarizeze cu acest nou tip de învăţare.

Metodele de învăţământ bine alese şi aplicate duc la realizarea obiectivelor informaţionale şi formative ale lecţiei şi ale activităţilor extraşcolare. Nicolae Iorga aprecia că „metoda cea mai bună are valoarea pe care i-o dă omul care o întrebuinţează. Ea nu are valoare generală **democratică**, prin care orice minte omenească ajunge a nimeri pe acelaşi la aceeaşi siguranţă în ţintă. Iar valoarea omului care întrebuinţează metoda atârnă, desigur şi de o anume inteligenţă, care nu e apanajul oricui, dar atârnă şi de mijloacele pe care i le pune la îndemână numai cultură generală, multilaterală, dând trei virtuţi fără care nici ştiinţa în cel mai înalt sens al cuvântului nu se poate. Aceste trei virtuţi sunt: orizont, disciplină şi omenie”. În şcolile din România se practică în proporţie mai mare modelul tradiţional faţă de cel modern, ţinându-se spre implementarea celui din urmă, dar fără anularea primului, ci realizarea unei simbioze structurale între cele două. Modelul modern nu va putea supravieţui fără fundamentul celui tradiţional.

Profesorul trebuie să deprindă măiestria de a le combina şi a le demonstra eficienţa şi aplicabilitatea În diverse experienţe de învăţare, înclinând balanţa în favoare celui modern, mult mai uşor acceptat de elevi.

BIBLIOGRAFIE :

Păcurari, Otilia, Târcă, Anca, Sarivan, Ligia, *Strategii didactice inovative*, suport de curs, Centrul Educaţia 2000+, Bucureşti, 2003

Căpiţă, Laura, Căpiţă, Carol, *Tendinţe în didactica istoriei*, Editura Paralela 45, 2005

Dulamă, Maria Eliza, *Strategii didactice*, Ed. Clusium, 2000

Beşliu, Daniela, Dvorski, Monica, Manea, Mihai, *Istorie. Sugestii didactice pentru clasa a IV-a*, Centrul Educaţia 2000+, 2006

Ghid metodic pentru aplicarea programelor de istorie la clasele a IV-a – a VIII-a, Ministerul Educaţiei şi Cercetării, Consiliul Naţional pentru Curriculum, Bucureşti, 2001

LESSON PLAN

Prof. Roxana Mirea
Liceul Teoretic “George Calinescu” Constanta

Date: November 14th 2022

Grade: 9A

Level: upper-intermediate

Geoprofiles – Geography of Britain

Nr. Ore/sapt: 1

Textbook:Geoprofiles - *Geoprofiles*–BritishCouncil–Ildio Dobolyi,DoinaMilos,FlorinaPaunescu,RodicaRogoz.

Unit 6

Lesson: *Settlements*

Type of lesson: acquirement of new knowledge

DESCRIPTION OF THE CLASS

Level: Upper-intermediate
Students around the age of 15. They are generally enthusiastic, joining the discussions and really enjoying group work, method able to give each of them the confidence to work and participate in the discussion, regardless of the slight differences of level in English, which exist between them.

RECENT WORK

Students have been studying Population of Britain – they have acquired new vocabulary/new terms.
Ss have learned about population distribution, density and conurbations, population change, migration, population and structure and the impact of Brexit on UK and Europe.
They have studied the environment: the impact of migration on the population
Ss are encouraged to read them and infer their meaning without checking the dictionary beforehand

A. OBJECTIVES

1. To understand the usefulness of internet in active learning, to find ways of drawing conclusions and making generalizations
2. To differentiate between the types of settlements, urban models, vocabulary related to population, population changes and population structure
3. To use the recently acquired terms in understanding the geopolitical contexts

B. **TIME**: 50 minutes

C. **TYPES OF INTERACTIONS**: T----S
S----S
S----T

CONTENTS

Estimated time: 8 minutes
a) Context: Population of Britain – revision
b) Activity/Class organisation: **Lead – in** T asks the Ss to review what they have learned about the population of Britain by asking them random questions related to population distribution, density and conurbations, population change, migration, population and structure, environment: the impact of migration, Brexit
c) Aids: laptop, internet, Google Classroom, virtual handouts (PPS),video&audio
d) Language: all and any
e) Possible problems: Ss may find it difficult to recollect all the new terms with definitions in this case the T gives the Ss several other example of the kind in order to help them remember the new terms.

Estimated time:20 minutes
a) Context: *Presentation of BREXIT*
b) Activity/Ss presents a PPS with the previous lesson: **Brexit** At the end of the presentation, the Ss are free to ask the presenter S different questions on the presented topic and the presenter S can ask the Ss questions
c) Aids: phones, internet
d) Language: all and any

Objective 1: Estimated time: 20 minutes
Context: Presentation - Settlements
a) Activity/Class organization: **Presentation** **Brainstormimg – criteria for choosing a settlement (2 min)** Aim : to explain the classification of spatial patterns of economic and social well-being, patterns and land use, urban vs. rural settlements, rural-urban fringe. To focus on understanding & interpreting diagrams, analyzing the interrelationship between communities and settlements. Analysis - case study London, environment – Greenwich b) Youtube video – the evolution of London
c) Aids: handout, YouTube https://www.youtube.com/watch?v=QO3_0DBrPMQ
d) Language: all and any, specific new terms related to geopolitics
Homework: Estimated time: 2 min Ss have to read and fulfil one or two tasks given in the handouts for the next time as homework

FORMULAR DE APLICAȚIE
pentru proiectele ce vor fi cuprinse în CAEJ-Calendarul Activităţilor Educative Județene 2023

BODEA FLORICA
Școala Gimnazială *Silvania* Șimleu Silvaniei

A. INFORMAŢII DESPRE APLICANT

Numele instituţiei/unităţii de învăţământ aplicante:	Aplicant: Școala Gimnazială *Silvania* Șimleu Silvaniei
Adresa completă	România, Șimleu Silvaniei, str. 1 Decembrie 1918, nr. 14, jud. Sălaj
Nr. de telefon/fax	0360/566964
Site și adresă poştă electronică	scgimnr1@yahoo.com
Coordonator/i *(nume şi prenume, funcţie, date de contact)*	Prof. înv. primar BODEA FLORICA, tel: 0741/316922, e-mail: floricalupau@yahoo.it
Numărul cadrelor didactice participante la proiect/nr. total de cadre didactice din unitate	20/45
Numărul preșcolarilor/elevilor din unitate participanţi la proiect	150
Alte programe/proiecte organizate *(enumeraţi mai jos max. 5 titluri de proiecte, perioada de desfăşurare şi finanţatorul)*	1. „Tineri pentru tineri” – tabără de vară (Parteneriat Internațional avizat de ISJ Sălaj în anii școlari 2012-2013, 2013-2014, 2014-2015, 2015-2016, 2019-2020), finanțator: Asociația „Fatti di speranza” Brescia - Italia. 2. „Tradiții și obiceiuri de Sfintele Paști”, înscris în CAEJ, 2017-2018, contribuție proprie. 3. „Sub semnul Unirii”, înscris în CAEJ, 2017-2018, contribuție proprie. 4. „Iuliu Maniu – Model educativ”, înscris în CAEJ 2021-2022, contribuție proprie.

B. INFORMAŢII DESPRE PROIECT

B.1. **Titlul proiectului**: „TINERI PENTRU TINERI”

B.2. Precizați tipul activității principale din cadrul proiectului: școală de vară

B.3. Domeniul în care se încadrează proiectul: Domeniul educație civică, voluntariat, proiecte caritabile

B4: **Ediţia nr.** 6.

B5: **Locul și perioada de desfășurare:** Școala Gimnazială *Silvania* Șimleu Silvaniei, perioada: noiembrie 2022-septembrie 2023.

B6: **Număr participanţi la proiect**: 170

B7: **Proiectul este cu participare:** [X] **directă,** [ ] **indirectă,** [ ] **mixtă.**

C. REZUMATUL PROIECTULUI

a. Număr de elevi şi număr de cadre didactice implicate:

b. Beneficiarii direcţi şi indirecţi: 150 elevi, 20 cadre didactice și indirecţi: părinți, parteneri, comunitatea locală;

c. Activităţi propuse, în ordinea în care se vor desfășura: elaborarea proiectului, constituirea unei baze de date cu profesorii participanți la proiect, „De Crăciun, dăruim”, „Prietenia – un dar”, „Modele de sfinți și eroi”, „Învățăm să fim animatori”, „Animatorul practicant”, „Cântăm, ne distrăm, italiana o învățăm”, „Necesarul de materiale”, ”Tineri pentru tineri” – activitatea principală**,** Organizarea unor evenimente de diseminare în unitățile școlare partenere, după finalizarea

activității principale.

d. Descrierea activităţii principale: Activitatea principală constă în realizarea unei școli de vară în perioada 1-10 august 2023 în colaborare cu Grupul de animatori experți pentru copii și tineri *Fatti di speranza* din Brescia-Italia la care vor participa copii și tineri cu vârste între 6-20 ani.

e. Impactul educativ estimat asupra grupului țintă: creşterea interesului copiilor și elevilor pentru activități de socializare pe timpul vacanței, învățarea unei limbi străine, dezvoltarea spiritului de inițiativă, a deschiderii, bunei-dispoziții, optimismului, încrederii în sine și în ceilalți; dobândirea unor informaţii şi abilităţi de exprimare în limba italiană, de cunoaștere a cântecelor, jocurilor, ștafetelor desfășurate în Italia de către copiii de vârsta lor; stimularea împărtășirii exemplelor de bună practică;

D. PREZENTAREA PROIECTULUI

D.1. Argument justificare, context: În contextul unei societăţi care goneşte tot mai mult în slujba valorilor pragmatismului şi eficientismului, în atmosfera unei lumi în care domneşte globalizarea marcată foarte puternic în ultimul timp de criza economiei şi a resurselor, la care se adaugă efectele post-pandemice asupra copiilor și tinerilor aplecarea şi atenţia acordată binelui celui de lângă noi, prestarea de activităţi voluntare şi neremunerate, închinate valorilor umaniste şi personaliste, cu scopul oferirii unui zâmbet sau poate a câtorva crâmpeie de fericire a constituit motivaţia care ne-a determinat spre închegarea unui parteneriat cu un grup de tineri din Italia care încearcă să dea culoare unei părţi a vacanţelor a mii de copii şi tineri cărora le oferă animaţie, activităţi educative, recreative, distractive şi formative. Principiul activităţilor pe care le vom desfăşura este voluntariatul, valoarea colosală a dedicării gratuite şi neinteresate în slujba semenului. Activităţile oferite vor fi jocurile de echipă, precum şi atelierele pe diverse sectoare, invatarea limbii italiene în paralel cu secvenţe de reactualizare a limbii engleze, ateliere de „mâini îndemânatice”.

D.2. Scopul proiectului: Recreerea şi relaxarea copiilor pe timpul vacanţei, cultivarea prieteniei, socializării, a deschiderii şi fraternizării între copii cu diferenţe de vârstă, de naţionalitate, de obiceiuri şi tradiţii, etc.

D.3. Obiectivele specifice ale proiectului: formarea unei atitudini de deschidere, acceptare, împărtășire, comuniune față de alți copii proveniți din diferite medii sociale și culturale, dezvoltarea abilităților organizatorice necesare desfășurării activităților, reactualizarea cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor achiziționate în cadrul ediției anterioare, inițierea în cunoașterea limbii italiene prin învățarea de cântece, poezii, rugăciuni în limba italiană; implicarea în activităţile propuse, aducându-şi fiecare aportul propriu de cunoştinţe şi competenţă, voinţă, bună-dispoziţie, credinţă, diseminarea rezultatelor proiectului în 10 unități școlare.

D.4. Descrierea grupului ţintă căruia i se adresează proiectul: Proiectul se adresează în mod direct, preșcolarilor și elevilor din instituțiile de învățământ partenere, precum și cadrelor didactice îndrumătoare.

D.5. Beneficiarii direcți și indirecți: beneficiari direcţi: preșcolari și elevi; cadrele didactice îndrumătoare implicate în proiect, instituțiile din care provin; beneficiari indirecţi: familiile copiilor, întreaga comunitate/societate;

D.6. Durata proiectului: 11 luni (noiembrie 2022 - septembrie 2023)

D.7. Descrierea activităţilor*:*

Nr.	Titlul activităţii	Data/perioada de desf.	Locul desfăşurării	Participanţi	Descrierea pe scurt a activității
1.	Elaborarea proiectului Constituirea unei baze de date cu prof. participanți	Noiembrie 2022	Școala Gimnazială *Silvania*	Coordonatorii proiectului	- stabilirea ţintelor stategice ale proiectului; - selectarea activităților în conformitate cu obiectivele stabilite.
2.	„De Crăciun, dăruim”	Decembrie 2022	Școala Gimnazială *Silvania* Șimleu Silvaniei, CȘEI	Elevi, cadre didactice și echipa de proiect	- vizitarea elevilor de la CȘEI cu ocazia mersului cu colinda; - donarea unei jucării și petrecerea unui timp împreună cu elevii de la CȘEI pentru a le arăta că îi iubim și îi prețuim așa cum sunt;
3.	„Prietenia – un dar”	Ianuarie 2023	Școala Gimnazială *Silvania*	Elevi, cadre didactice și echipa de proiect	- Prezentări PPT; - Realizarea de postere și pliante;
4.	„Modele de sfinți și eroi”	Februarie 2023	Școala Gimnazială *Silvania*	Elevi, cadre didactice, echipa de proiect.	- vizionarea filmului documentar *Carol*;
5.	„Învățăm să fim animatori”	Martie 2023	Școala Gimnazială *Silvania*	Elevii care doresc sa devină animatori, profesori	- Masă rotundă de prezentare a responsabilităților și îndatoririlor unui animator
6.	„Animatorul practicant”	Aprilie 2023	Școala Gimnazială *Silvania* Șimleu Silvaniei	Elevii claselor V-VIII care doresc să fie animatori, cadre didactice, echipa de proiect.	- Realizarea unei după-amieze cu activitățile unei zile din școala de vară în care viitorii animatori din clasele V-VIII propun jocuri dinamice, cântece animate cu toți cei prezenți și le desfășoară de probă; de asemenea, se propun activități pentru atelierele de *Mâini îndemânatice*.
7.	„Cântăm, ne distrăm, italiana o învățăm”	Mai 2023	Școala Gimnazială *Silvania*	Elevi, cadre didactice	- Participarea la activități de repetiție a cântecelor învățate la edițiile anterioare, în special a celor în limba italiană, dar și învățarea unor cântecele-dansuri în limba română.
8.	„Necesarul de materiale”	Iunie 2023	Școala Gimnazială *Silvania*	Elevii claselor V-VIII care doresc să fie animatori, cadre didactice, echipa de proiect.	- Participarea la o întâlnire de fixare a materialelor necesare pe toată durata activităților; în limita posibilităților ele vor fi aduse de animatorii italieni din Italia, însă unele vor fi procurate la nivel local.
9.	„Tineri pentru tineri” – activitatea principală	August 2023	Școala Gimnazială *Silvania*, Parohia Greco-Catolică *Sfânta Treime*	Copii, elevi, animatori români, Grupul de animatori *Fatti di speranza* din Brescia-Italia, cadre didactice, echipa de proiect	- desfășurarea școlii de vară - activitățile se vor desfășura între orele 10-12 și 14-16 cu pauză de masă. - după-amiaza activitățile se vor realiza pe patru ateliere: Jocuri de echipă, *Mâini îndemânatice*, Atelier de învățare a limbii italiene și Muzică și dans.
10.	Organizarea unor evenimente de diseminare în unitățile școlare partenere, după finalizarea activității principale.	Sept. 2023	Unitățile școlare partenere	Coordonatorii Echipa de proiect.	- Realizarea unor materiale electronice cu rezultatele proiectului și transmiterea acestora către profesorii implicați; organizarea unor evenimente de diseminare.

D.8. Diagrama Gantt a activităților

D.9. – Rezultate calitative și cantitative aşteptate ca urmare a implementării proiectului: producerea de îmbunătățiri în comportamentul copiilor prin participarea la activităţi care contribuie la dezvoltarea interesului şi a curiozităţii copiilor pentru cunoaşterea unei limbi străine, pentru activități de socializare pe timpul vacanței; copiii, elevii, părinții și comunitatea să ia atitudine faţă de copiii care stau izolați în casă în fața unui calculator sau telefon mobil; implicarea comunității locale în activități formativ-recreative pentru copii și implicarea copiilor și a părinților în acțiuni de dezvoltare a trăsăturilor pozitive de personalitate; schimbarea opiniei adulților cu privire la lăsarea copiilor singuri în casă sau la bunici, astfel încât să înțeleagă necesitatea frecventării de activități comune pentru binele copilului și contribuția pe care

o au acestea în formarea tinerei generații de copii; noua viziune a cadrelor didactice în ceea ce privește lucrul în echipă și implicarea cu responsabilitate în derularea unor proiecte; 150 de copii vor beneficia de activități care vor contribui la formarea și exersarea unor deprinderi de exprimare în limba italiană, de a comunica cu alți copii de vârsta lor în vederea educării unei atitudini pozitive față de colegi; valorificarea abilităților artistico-plastice și practice prin participarea la atelierele de „Mâini îndemânatice”; implicarea directă a copiilor în jocuri și activități comune, stimulând atmosfera de prietenie, relațiile de comunicare, colaborare; 10 activități diferite ca mijloc de realizare, desfășurate în vederea formării unor atitudini pozitive față de colegi, față de tineri de naționalitate diferită.

D.10. Modalităţi de monitorizare şi de evaluare a proiectului: verificarea respectării calendarului activităţilor de către conducerea unităţii aplicante; înregistrări video de la toate tipurile de activităţi desfăşurate; evaluarea impactului asupra copiilor/elevilor prin realizarea unor discuții cu aceștia și consemnarea acestora în fișa activităților; aplicarea de chestionare elevilor și părinților; realizarea unui album cu activitățile care s-au desfășurat în proiect; feedback-urile pozitive din partea tuturor beneficiarilor; organizarea unor expoziţii cu lucrări realizate de copii/elevi; implicarea efectivă şi afectivă a membrilor echipei de proiect şi a partenerilor de colaborare. Evaluarea se va realiza cu ajutorul listelor de activităţi, analize de timp ale proiectului, raport de activitate, analiza produselor activității.

D.11. Modalități de asigurare a continuității /sustenabilității proiectului: continuitatea și sustenabilitatea proiectului va fi dată de comunicarea rezultatelor obţinute în cadrul proiectului fiecarui partener şi se vor stabili căile de dezvoltare a altor iniţiative.

D.12. Activităţi de promovare/mediatizare şi de diseminare pe care intenţionaţi să le realizaţi în timpul implementării proiectului:

Fiecare etapă a proiectului va fi promovată la avizierul unităţilor partenere, pe paginile de socializare ale instituţiilor partenere, în cadrul comisiilor metodice, cercurilor pedagogice, consfătuirilor județene ale educatoarelor și consilierilor școlari, cât și în unităţile partenere.

D.13. Parteneri implicaţi în proiect, descrierea parteneriatului:

- Grupul de animatori experți pentru copii și tineri *Fatti di speranza* din Brescia-Italia, condus de pr. Claudio Andreoletti. Participă la proiect în calitate de partener, asigură animatori pentru activități, precum și o parte din materialele necesare.
- Parohia Greco-Catolică *Sfânta Treime* Șimleu Silvaniei, reprezentată de pr. Bodea Nicolae, tel. 0260674038. Participă în calitate de partener, oferă spațiile parohiei pentru desfășurarea unor activități, asigură animatori pentru organizarea jocurilor și activităților cu copiii.

(se enumeră toți partenerii)

Coordonator/i (nume și semnătură) BODEA FLORICA

Director unitate (nume și semnătură) ANGELA-MARIA LIPO

Componentele jocului didactic

Negoiță Anca-Roxana,
Școala Gimnazială Radu Stanian, municipiul Ploiești
județul Prahova, România

O cerinţă sau un exerciţiu poate deveni joc didactic dacă respectă următoarele:

- urmăreşte un scop sau realizează o sarcină didactică;
- sunt folosite elemente de joc pentru ducerea la îndeplinire a sarcinii didactice propuse;
- conţinutul folosit este atractiv şi accesibil tuturor participanţilor;
- regulile utilizate în joc sunt cunoscute şi respectate de toţi participanţii.

Realizarea jocului didactic presupune mai multe etape:

- pregătirea jocului;
- pregătirea materialului ce urmează a fi folosit;
- desfăşurarea jocului.

Pregătirea jocului didactic presupune studierea atentă a conţinutului acestuia, a structurii sale, pregătirea materialului (confecţionarea sau procurarea lui) şi elaborarea planului jocului didactic. Organizarea jocului constă în împărţirea corespunzătoare a elevilor din clasa respectivă în funcţie de acţiunea jocului, de particularităţile jocului, de materialul didactic utilizat. De asemenea, mobilierul din clasă poate fi reorganizat în funcţie de grupele de elevi participante şi de numărul acestora pentru a se asigura o bună desfăşurare a jocului.

Trebuie să se ţină seama şi de materialul necesar şi de distribuirea acestuia participanţilor la joc. Distribuirea materialului se face de la începutul jocului pentru a se asigura cu toate cele necesare şi pentru ca să se ofere toate explicaţiile necesare pentru desfăşurarea activităţii.

Desfăşurarea jocului include următoarele etape:

- introducerea în joc (discuţii pregătitoare);
- crearea unei atmosfere propice jocului;
- anunţarea titlului/denumirii jocului şi a scopului acestuia;
- prezentarea materialului;
- explicarea şi demonstrarea regulilor jocului;
- fixarea regulilor;
- executarea jocului;
- complicarea jocului pentru introducerea unei noutăţi (nu este obligatorie însă);
- încheierea jocului şi evaluarea conduitei în timpul jocului (aprecierile necesare).

Introducerea în joc îmbracă forme variate în funcţie de tema jocului. Ea urmăreşte crearea unei atmosfere favorabile şi trezirea interesului şi a curiozităţii elevilor pentru ceea ce urmează să se desfăşoare. Uneori activitatea poate să înceapă printr-o discuţie cu efect motivator, alteori se poate realiza în maniera surprizei, prin intermediul unei ghicitori, unor versuri cunoscute sau al unui personaj cunoscut de elevi. Discuţia sau expunerea are rolul de a creşte interesul şi atenţia elevilor.

În alte jocuri, introducerea în joc se poate face prin prezentarea materialului, care la rândul său poate fi prezentat în maniera surprizei, ori ca material de lucru ce nu atrage atenţia asupra lui în mod expres. Copiii îi vor cunoaşte aşadar caracteristicile şi se vor familiariza cu acesta. De logica materialului este legată întreaga acţiune a elevilor. Materialul este

pus în plicuri, coşuleţe, săculeţe, este aşezat pe mesele de lucru ori de câte propunătorul jocului, ori de un elev desemnat să facă acest lucru. Momentul în care elevul primeşte materialul este ales în funcţie de tipul de joc. Poate fi la începutul jocului sau în timpul jocului.

Jocul poate începe şi dacă se anunţă de la început titlul, introducerea nefiind neapărat obligatorie. Anunţarea titlului jocului şi a scopului se face scurt şi sugestiv, în termeni preciși şi fără cuvinte inutile. Denumirea jocului trebuie să sintetizeze esenţa jocului. Titlul poate fi considerat un laitmotiv de-a lungul desfăşurării acţiunii. În acest moment se poate da şi o explicare a titlului.

Explicarea şi demonstrarea jocului au un rol hotărâtor pentru buna desfăşurare a activităţii. Rolul coordonatorului este extrem de important aici pentru că elevii trebuie ajutaţi să înţeleagă regulile şi sarcinile care le revin, trebuie să li se prezinte conţinutul jocului şi principalele lui etape, să li se dea indicaţii cu privire la folosirea materialului primit. Când acţiunea jocului este mai complicată, este necesară o subliniere a regulilor. Mai exact, profesorul are de îndeplinit următoarele sarcini, şi acum, dar şi în executarea jocului:

- să-i ajute pe copii să înţeleagă sarcinile ce le revin;
- să precizeze regulile jocului, asigurându-se că au fost înţelese corect şi că sunt bine reţinute de copii;
- să prezinte conţinutul jocului şi principalele momente de realizare ale acestuia;
- să facă precizări concrete şi coerente privind folosirea materialului şi să se asigure că acestea sunt bine reţinute de copii;
- să formuleze cerinţele ce trebuie îndeplinite pentru a câştiga;
- să imprime jocului un anumit ritm deoarece timpul este limitat;
- să păstreze atmosfera de joc şi să menţină trează atenţia elevilor, ajutând la evitarea momentelor de monotonie şi repaus;
- să verifice permanent dacă elevii rezolvă sarcina didactică primită conform regulilor stabilite;
- să urmărească comportamentul dintre elevi şi să încurajeze relaţiile dintre ei consolidând astfel spiritul de echipă şi modul corect de colaborare;
- să activizeze toţi elevii în joc, fără excepţii, găsind modalităţi potrivite pentru antrenarea celor mai timizi dintre aceştia;
- să stabilească modalităţile de complexificare treptată şi de dozare a efortului intelectual si fizic al copiilor.

Executarea jocului începe în momentul în care conducătorul jocului anunţă acest lucru şi se desfăşoară sub directa îndrumare a acestuia, care intervine mai des în joc, reamintind regulile şi succesiunea etapelor jocului, dând şi indicaţii ce ţin de organizare. Conducerea jocului se poate face direct, de către profesor, acesta având rolul de coordonator al jocului sau indirect, conducătorul participând activ la joc, fără a îndeplini rolul de conducător. Cele două tipuri de conducere pot alterna pe parcursul jocului.

Complicarea jocului se poate realiza după ce se verifică dacă elementele jocului au fost executate corect. Se pot introduce elemente noi de joc, materiale noi sau sarcinile jocului se pot complica prin introducerea unor situaţii problemă. De-a lungul jocului pot interveni şi elemente noi: elevii devin conducători ai jocului sau schimbă materialul între ei pentru a rezolva probleme cât mai diferite.

În încheierea jocului, conducătorul face aprecierile finale, formulează concluzii asupra modului în care s-a desfăşurat jocul, asupra modului în care s-au respectat regulile şi au fost executate sarcinile de către fiecare elev sau fiecare grupă. Comportamentul elevilor este analizat făcându-se recomandări şi evaluări atât individual, cât şi în mod general. Se stabilesc câştigătorii şi, eventual, aceştia sunt recompensaţi. O încheiere plăcută, prin bucuria succesului şi prin satisfacţia

imediată pe care o dă copilului, sporeşte interesul elevilor pentru jocurile didactice. În cele din urmă, se stabilesc sarcini concrete privind refacerea curăţeniei şi restabilirea ordinii în sala de clasă.

Reuşita jocului didactic presupune proiectarea şi organizarea judicioasă, desfăşurarea metodică, respectarea unor cerinţe de bază de către propunător, luarea unor măsuri organizatorice şi menţinerea atmosferei de joc. Propunătorul trebuie să ştie să realizeze o concordanţă deplină între toate elementele definitorii ale jocului. În acest sens, el are de urmărit câteva cerinţe de bază:

- pregătirea judicioasă a jocului;
- respectarea evenimentelor jocului didactic;
- asigurarea atmosferei prielnice de joc;
- folosirea unei varietăţi de elemente de joc cum ar fi întrecerea, competiţia, cooperarea, recompensa, penalizările, surprizele, cuvintele stimulatoare;
- stimularea elevilor în participarea activă la joc.

Jocurile didactice devin mijloace de antrenare pentru elevi, mobilizând şi elevii cu rezultate slabe la învăţătură şi ajutând la creşterea încrederii în propriile capacităţi, deblocându-le practic potenţialul. Ele se dovedesc a fi forme utile de învăţare, consolidare şi verificare a cunoştinţelor elevilor. Considerându-l mijloc de verificare a cunoştinţelor, putem şti exact ce lacune au elevii şi astfel se impune intervenţia pentru eliminarea lor.

În concluzie, planificarea jocurilor didactice trebuie să se facă ţinând seama de sarcina didactică urmărită şi de ansamblul activităţilor care se desfăşoară. Experienţa ce o vor acumula copiii pe parcursul jocurilor, precum şi materialul bogat şi variat folosit contribuie substanţial la dezvoltarea cantitativă şi calitativă a cunoştinţelor. Jocul didactic, îndrumat corect de către conducătorul său, contribuie la dezvoltarea fizică, intelectuală, socială, morală şi estetică a personalităţii copilului.